1928

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.—ΤΟΜΟΣ 35ος

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.
Ἀδελφὴ (ἡ)	8
ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ :	
Ἀνρικλιανάκι (τὸ), σελ. 280. – Ἀνεψιά (ἡ) τοῦ Ἰουλίου Βέρν, 92. Ἀπὸ τὸ σχολειὸ τῆς Ἀπαλλάσσεως, 256. Ἀτελείωτο (τὸ), 84. Ἀδηφατος, 296. – Γάτα (ἡ) κι' ὁ σκύλος, 399. Γιὰ κάτοικος μπάτσος, 100. – Γιὰ τοὺς ξενιτεμένους, 172. – Γιάζης (ὁ) στὸ Ἴλιον Μέλισσον, 148. – Γύρω στὸν Ἰούλιο Βέρν, 180. – Δημόσιος κίνδυνος, 312. – 29ῃ Μαΐου, 213. – Ἕνα βιβλίο, 18. – Ἕνα γατάκι στὸν καθρέφτη, 392. – Ἕνα πολύτιμο ἔνστικτο, 264. – Ἐπιδημία (ἡ), 368. – Ἡμερολόγιον (τὸ) Μαΐφαν, 424. – Κινηματογράφος (ὁ), 139. – Κουρτίδης Ἀριστοτ. Π. (μὲ εἰκόνα), 320. – Μητέρα (ἡ) μου, 372. – Μία ἀποκάλυψη, 108. – Μία ξανὴ νοσταλγία, 361. – Μιὰ ὑπερφυσικὴ κινηματογράφηση, 220. – Ὀλυθρία (ἡ) διασκέδαση, 140. – Παιδιὰ (τὰ) εἶναι παιδιά, 24. Παράθυρό (τὸ) του, 416. – Πατριαρχικὸ (τὸ) γράμμα, 384. 50 χρόνια, 8. – Περιπλάνηδα (ἡ), 76. – Πρῶτα (τὰ) του βήματα, 201. – Σαρακοστή, 108. Σεισμὸς (ὁ), 188. – Συνέχεια καϊτσιλος, 240. Συνθέσεις (αἱ), 16. – Ταιριαστὴ γυφάδης, 121. – Ὑδροκέφαλος (ὁ), 304. – Φίλοι (οἱ) 272. – Χλωρίς, 56.	
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΑΠΑΛΛΑΣΕΩΣ : *σὲ κάθε φύλλο ἀπὸ τὸ 1ο μέχρι τοῦ 52ου.*	
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :	
Ἀποτελέσματα 230οῦ Ἀγων. (Ἀσκήσεων)	190
Ἀποτελέσματα 232ου Ἀγων. (Λύσεων)	134
Ἀποτελέσματα 233ου Ἀγων. (Λύσεων)	268
Ἀποτελέσματα 234ου Ἀγων. (Λευκῶν Λέξεων)	174
Ἀποτελέσματα 235ου Ἀγων. (Λύσεων)	346
Ἀποτελέσματα 236ου Ἀγων. (Ἀσκήσεων)	418
Ἀποτελέσματα 237ου Ἀγων. Ξεσκαθαρίσματος	302
Ἀποτελέσματα 36ης Κυριακῆς τῆς Ἀπαλλάσσεως	61
Ἀποτελέσματα 37ης Κυριακῆς τῆς Ἀπαλλάσσεως	225
Ἀποτελέσματα Ἀνηφηφίτη, τῶν Ψευδονύμων τοῦ 1927	426
Ἀποτελέσματα Εὐσήμων τοῦ 1927	158
Ἀποτελέσματα Μ. Ἀγων. Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ	206
Ἀποτελέσματα Μ. Ἀγων. κρὸς σύνθεσιν Ποιήματος	182
Ἀποτελέσματα Μ. Ἀγων. Σκίτσου	266
Ἀποτελέσματα Μ. Ἀγων. Φωτογραφίας (μὲ 6 εἰκόνες)	282
Ἀποτοχημένη ἐκδρομή	86
Ἀφρὸ (τὸ)	30, 38
Βροχὴ (ἡ)	380
Γιὰ τὸ φιλότιμο	334
Γλυκὸ (τὸ)	391, 399
Δαχτυλίδι (τὸ)	363
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :	
233ος Διαγωνισμὸς (Λύσεων)	11
235ος Διαγωνισμὸς (Λύσεων)	118
239ος Διαγωνισμὸς (Ἀσκήσεων)	198, 418
240ος Διαγωνισμὸς (Λύσεων)	222
241ος Διαγωνισμὸς (Λύσεων)	331
29ος Διαγωνισμὸς Ξεσκαθαρίσματος	410
Ἐρώτησις γιὰ τὴ 37η Κυριακὴ τῆς Ἀπαλλάσσεως	68
Ἐρώτησις γιὰ τὴ 38η Κυριακὴ τῆς Ἀπαλλάσσεως	223
Διαγωνισμὸς Εὐσήμων τοῦ 1928	427
Πένταθλον (τὸ) τοῦ 1928-1929	215, 290
Μικρὸς Διαγωνισμὸς Τυπογραφ. Λαθῶν	298
Ἀμνηφήφισμα τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1928	426
ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΗ. Μαθηνάφημα ἀπὸ *Ἰουλίου Βέρν* (μὲ 59 εἰκόνες) *εἰς τὴν 1η ἢ 3η σελίδα κάθε φύλλου ἀπὸ τὸ 1 μέχρι τοῦ 52.*	
Ἀπὸ ἀντίδικες εἰκόνες	136
ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ :	
Σοφία Α. Βαράγη, σελ. 9. – Ἀπόστολ. Πλακοκούδης, 197. – Χρυσούλα Λάνου, 273. – Πηνελόπη Δ. Δημίδου, 363. – Ἀλίκη Ἀραπακούλου, 371. – Φερενίκη Γ. Καλούδη, 273. – Δημήτριος Π. Καφεζῆς, 363. – Ὀδύσσεια Β. Κεσίσογλου, 368. – Εὐγενία Κουμαριανοῦ, 328. – Κυπαρισσίθι, 67. – Ἀτλάντα, 233. – Μακεντόν, 9. – † Νικόλαος Μιλτ. Μακρολιγούρας, 197. – Κούλα Ι. Παγιατάκη, 9. – Κική Π. Πετρίτου, 363. – Ἀντώνιος Πουλάκης, 273. Σγουρόμαλλη, 328. – Χαρίλ. Ι. Σταυροκούλου, 371. – Φωτὴ Ι. Σταυροκούλου, 371. – Ἤβη Π. Τζελαίδου, 328.	
Ἔχετε γατί, βρυνά μου	416
ΘΑΥΜΑΣΤΟ (τὸ) ΤΑΞΙΔΙ, Μαθηνάφημα ἀπὸ *Σέλμας Λαγκερλέφ* (Βραβεῖο Νόμπελ) (μέρος δεύτερον μὲ 29 εἰκόνες), *σὲ κάθε φύλλο ἀπὸ τὸ 1ο μέχρι τοῦ 44ου.*	
Ἰούλιος (ὁ) κι' ὁ Τοὺς	384
Ἱστορία ἑνὸς λουλουδιοῦ	423
Κουρτίδης Ἀριστοτέλης Π.	313
ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ ΑΠΑΛΛΑΣΕΩΣ :	
36η Κυριακὴ (μὲ 10 εἰκόνες)	61
37η Κυριακὴ (μὲ 10 εἰκόνες)	225
Μελισσαντρουῦ (ἡ)	246
Μυστικὸ (τὸ) τοῦ ταίρσου (μὲ 7 εἰκόνες)	354
Νέα (τὰ) τοῦ 1929	410
Ὀφιανὸ πάγκ	164
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, *εἰς τὴν 6η ἢ 10η σελίδα κάθε φύλλου ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου.*	
Πένταθλον (τὸ	215, 290
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ : *σὲ κάθε φύλλο ἀπὸ τὸ 1ο μέχρι τοῦ 52ου.*	
Πρωτοβρόχια	357
Πῶλος Ὄνου	156
Πῶς ἀγάπησα τὸν Ἰούλιο Βέρν	107, 116
Πῶς κερδίζουν τὸ φωμὶ τὰ χωριατόπουλα	287
Πῶς τελειώνει μιὰ φιλία	344
ΡΙΝΑ (ἡ) ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ, *Ἀνάγνωσμα γιὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ (μὲ 89 εἰκόνες εἰς τὴν 3ην σελίδα κάθε φύλλου ἀπὸ τὸ 1ο μέχρι τοῦ 36ου.*	
ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ: *εἰς τὴν 6ην ἢ 10ην σελίδα κάθε φύλλ. ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου.*	

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½, πέννες
Καιτὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἄληθες παράσχον εἰς τὴν χώραν ἀριθ ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἔτος Ια δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 2
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατρ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4. Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι Ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΗΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου Ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Παρθάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος — Ἐν Ἀθήναις, 3 Δεκεμβρίου 1927 — Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 1

ΜΕ ΤΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 50 ΤΟΥΤΟ Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ 50 ΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΤΟΣ

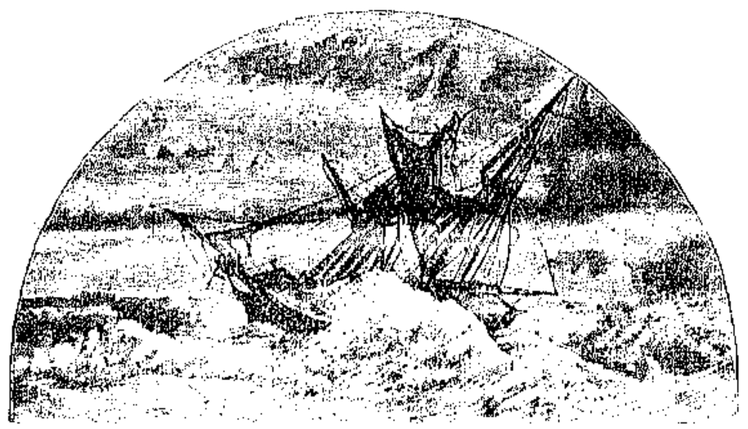

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ'.
Τρικυμία καὶ θραῦσι

Τὴ νύχτα τῆς 9 Μαρτίου 1860, τὰ σύννεφα ἀνακατεύονταν μὲ τὴ θάλασσα καὶ περιορίζανε τόσο τὴ θέα, ὥστε δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ πιὸ πέρα ἀπὸ λίγες ὀργιές.

Στὴν ταραγμένη αὐτὴ θάλασσα, ποὺ τὰ κύματά της ἔσπαζαν μὲ κρότο, ἕνα γοργοτάξιδο καράβι ἦταν παραδομένο ξυλάρμενα στὸν ἄνεμο. Κι' ἦταν τὸ καράβι αὐτὸ θαλαμηγὸς ἑκατὸ τόννων, ἡμιολία ἢ σκαούνερ (ὅπως λένε τὶς ἡμιολίες στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Ἀμερική.)

Σλῶμι τ' ὄνομά του. Ἀλλὰ μάταια θὰ τὸ ζητοῦσε κανένας στὸν ἄβακα τῆς πρύμης, γιατὶ κάτι τυχαῖο,—χτύπημα ἀπὸ σφοδρὸ κῦμα ἢ σύγκρουση μὲ ἄλλο πλοῖο,—εἶχε ἀποσπάσει ἕνα μέρος τῆς τιμπέλας κάτω ἀπ' τὴν κορνίζα.

Ἡ ὥρα ἔντεκα, νύχτα. Ἀλήθεια θὰ ξημέρωνε,—γιατὶ σ' ἐκεῖνο τὸ γεωγραφικὸ πλάτος οἱ νύχτες, ἀρχὲς Μαρτίου, εἶναι ἀκόμα μικρὲς καὶ κατὰ τὶς πέντε ἀρχίζει νὰ χαράζῃ· οἱ κίνδυνοι ὅμως ποὺ ἀπειλοῦσαν τὸ καράβι, θἄταν μικρότεροι ὅταν ὁ ἥλιος θὰ φώτιζε τὴ θάλασσα;

Ὄχι βέβαια. Μόνο ἡ κατεύνασή της τρικυμίας μποροῦσε νὰ τὸ σώσῃ ἀπὸ ἕνα φοβερὸ ναυάγιο στὴ μέση τοῦ Ὠκεανοῦ, μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀκτὴ καὶ κάθε σωτηρία...

Στὴν πρύμη, τρία παιδιά, τὸ ἕνα δεκατεσσάρων χρονῶν, τἄλλα δεκατριῶν, κι' ἕνας μαῦρος μισότσος ὡς δώδεκα, στεκόνταν κοντὰ στὸ τιμόνι καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τὸ διευθύνουν. Τὸ ἔργο ὅμως ἦταν ἀνώτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις των. Κάθε στιγμή, τὸ δοιάκι, γυρίζοντας ἀπότομα, ἀπειλοῦσε νὰ τινάξῃ τὰ παιδιὰ πάνω ἀπ' τὴν κουπαστή. Ὅποτε τὸ καράβι πλάγιαζε, ἡ θάλασσα ἔμπαινε ἀπ' τὸ πλευρό του κι' ἦταν θαῦμα πὼς δὲν εἶχε ἀποσπασθεῖ ἀκόμα τὸ τιμόνι.

Μιὰ στιγμή, λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, τὰ παιδιὰ ἀναποδογυρίστηκαν ἀπὸ ἕνα δυνατὸ κῦμα· γρήγορα ὅμως μπόρεσαν νὰ σηκωθοῦν.

—Δουλεύει τὸ τιμόνι, Μπριάν; ρώτησε ἕνα παιδί.

—Ναί, Γόρδων, δουλεύει, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν, ξανακαίρνοντας τὴ θέση του μ' ἀταραξία.

Ἔπειτα, γυρίζοντας σ' ἕν' ἄλλο παιδί, τοῦ εἶπε:

—Κράτησου καλά, Δόνιφαν, καὶ μὴν τὰ χάνεις!.. Ἔχουμε, βλέπεις, νὰ σώσουμε κι' ἄλλους!..

Ἡ σύντομη αὐτὴ συνομιλία ἄγινε ἀγγλικά, ἂν καὶ ἡ προφορὰ τοῦ Μπριὰν μαρτυροῦσε τὴ γαλλικὴ καταγωγή του.

—Μὴ χτύπησες, Μόκο; ρώτησε αὐτὸς τὸ μικρὸ μαῦρο μαῦτσο.

—Ὄχι, κύριε Μπριάν, ἀποκρίθηκε ὁ Μόκος. Μόνο ἂς κοιτάξουμε νὰ κρατοῦμε τὸ καράβι ὄρθιο μπροστὰ στὰ κύματα, ἀλλοιῶτικα κινδυνεύουμε νὰ κάμε στὸν πάτο.

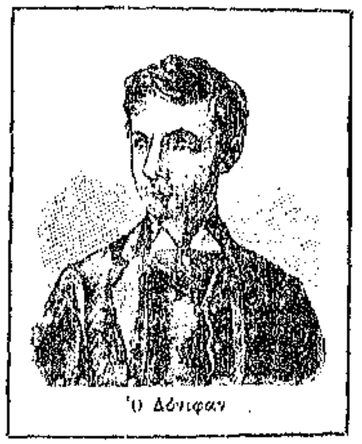

Ὁ Δόνιφαν

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄνοιξε ἀπότομα ἡ πόρτα τῆς σκάλας ποὺ ὁδηγοῦσε κάτω στὴ σάλα τοῦ καραβιοῦ, καὶ πρόβαλαν δυὸ παιδιάτικα κεφάλια, καλὰ κι' ἡ ὑγρὴ μορφὴ ἑνὸς σκύλου ποὺ εἶχαν ἀκουστεῖ τὰ γαυγίσματά του.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

	Σελ.
Ἀγνοημένες (αἱ)	14
Ἀκρογιάλι	362
Ἀπόβραδο	196
Ἀποστολή	74
Ἀρχοντικὸ (τὸ)	371
Αὐγή	320
Βραδινὸ τραγούδι	278
Βῶδι (τὸ)	326
Γριὰ (ἡ) δασκάλα	385
Ἕνας κόκορας γερὸς	50
Ἥσυχος καὶ κεκαλοῦδι	370
Καμινάδα (ἡ)	122
Καράβι (τὸ)	194
Καραβόσκυλος καὶ λύκος	415
Κόκορας καὶ κυρά	100
Κοῦμαρα (τὰ)	46
Λύχνος καὶ σαφράς	5
Νυχτοκεπαλοῦδα καὶ νυχτολούλουδο	391
Ξένο (τὸ) σπίτι	170
Ὀνειροπόλημα	210
Προσκύνημα	295
Προσευχὴ μὲ τὸν μικρὸ ἀδερφό	216
Προσευχὴ παιδιοῦ	262
Ρητά, 24, 32, 106, 125, 137, 173, 286, 357, 383, 393,	401
Σκαθρὸς (ὁ)	251
Στὸ περιβόλι	290
Τύφη (ἡ)	302
Φτερούγισμα	108
Φυλενάδες (αἱ)	262
Φόρεμα (τὸ) τῆς κοκκινίτσας	138
Φτερωτὸ (τὸ) μυρμήγκι	81
Χαλασμένον (τὸ) σπίτι	54
Χειμώνανθος	90
Χρυσαητὸς κι' ἀετοκλείνο	208
Ψαράδες (οἱ)	114
Ψηλὰ στὶς Ἄλπεις	310
Χριστουγεννάτικο (τὸ) δέντρο	63

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 308 εἰκόνες καὶ κοσμήματα.

	Σελ.
Στὴν Ἀφρικὴ (μὲ 4 εἰκόνες)	5
ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ, Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valior (μὲ 63 εἰκόνες) εἰς τὴν 1ην ἢ 5ην σελίδα κάθε φύλλου ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου.	
Στὸ ἀγροτικὸ σχολειὸ	371, 380
Στὸ δρόμο τοῦ σχολείου	328
Σύλλογος (ὁ) τῶν μικρῶν δραπετῶν	353
Φανάρι (τὸ) τοῦ τυφλοῦ	385
ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ: Ἀνταπόδοσις, σελ. 116.—Γιατρὸς (ὁ) κι' ὁ μαθητής του, 342.—Δύο εἰκόνες, 121.—Ἐκπληξη τοῦ δασκάλη, 210.—Ἕνας παράξενος ὑποβολεύς, 302.—Ἕνας τί-	

— Μπριάν! Μπριάν!.. φώναξε μὲ φόβο ἕνα παιδάκι ὡς ἐννιὰ χρονῶν. Τί τρέχει;

— Τίποτα, Ἰβερτων, τίποτα! ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Μόνο κάμετέ μου τὴ χάρη νὰ πάτε γρήγορα κάτω!

— Μὰ μεῖς φοβόμαστε πολύ! εἶπε τὸ ἄλλο παιδί, λιγάκι μικρότερο.

— Κι' οἱ ἄλλοι φοβοῦνται, πρόσθεσε τὸ πρῶτο.

— Καλά! εἶπε ὁ Μπριάν. Κάτω ὅλοι! Κλεισθῆτε, κουκουλωθῆτε, σφαλίστε καὶ τὰ μάτια σας κι' ἔννοια σας. Δὲν εἶναι κίνδυνος.

— Τὸ νοῦ σας! Νὰ κι' ἄλλο κῦμα! φώναξε ὁ Μόκος.

Τὸ κῦμα ἔφτασε μανιωμένο, ἀλλὰ εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἔσπασε στὸ κατάστρωμα· γιατὶ ἂν ἡ θάλασσα, ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς σκάλας, χυνόταν στὰ μέσα τοῦ πλοίου, τὸ σκάφος θὰ βάραινε καὶ δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰντέχει στὸ σάλο.

— Κάτω γρήγορα! φώναξε μὲ θυμὸ ὁ Γόρδων. Καταιβῆτε, εἰδεμή...

— Ἔλα, κάτω, μικρά μου, πρόσθεσε μαλακότερα ὁ Μπριάν.

Τὰ δυὸ κεφαλάκια χάθηκαν μὰ σὲ λίγο πρόβαλε ἕν' ἄλλο καὶ ρώτησε:

— Δὲν μᾶς χρειάζεσαι, Μπριάν;

—Ὄχι, Οὐάξτερ. Ὁ Κρός, ὁ Οὐέπ, ὁ Σέρβις, ὁ Οὐίλκοξ καὶ σὺ νὰ μείνετε μὲ τοὺς μικρούς. Ἐμεῖς οἱ τέσσερις φτάνουμε.

Ὁ Οὐάξτερ ἔκλεισε τὴν πόρτα ἀπὸ μέσα, ἐνῶ ὁ Ντόλ,—ἕν' ἀπὸ τὰ δυὸ παιδάκια,—ἔλεγε:

—Ἀμ κι' αὐτοὶ φοβοῦνται...

Ὥστε μόνο παιδιὰ ἦταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ καράβι ποὺ παράδερνε στὰ κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ;—Ναί, μόνο παιδιά.—Καὶ πόσα; —Δεκαπέντε, μαζὶ μὲ τὸν Δόνιφαν, τὸν Μπριάν, τὸν Γόρδων καὶ τὸ μοῦτσο. — Μὰ πῶς βρέθηκαν μονάχα μέσα στὸ *Σλώγι*; — Θὰ τὸ μάθετε σὲ λίγο.

«Ὁ Μπριάν κι' ὁ Μόκος ἔδειξαν μεγάλην δεξιότητα . .» (Σελ. 3, στ. α'.)

Μεγάλος λοιπὸν κανένας ἐκεῖ-μέσα: Οὔτε πλοίαρχος, οὔτε τιμονιέρης, οὔτε πιλότος, οὔτε ναύτης; —Ὄχι, κανένας! Καὶ τὸ καράβι βρισκόταν στὴ μέση τοῦ πιὸ μεγάλου Ὠκεανοῦ, τοῦ Εἰρηνικοῦ, ποὺ ἔχει πλάτος δυὸ χιλιάδες λεῦγες ἀπὸ τὴν Αὐστραλία καὶ τὴ Νέα Ζηλανδία ὡς τὶς ἀκτὲς τῆς Νότιας Ἀμερικῆς!.. Ἀλλὰ σὲ ποιὸ ἀκριβῶς σημεῖο τοῦ Εἰρηνικοῦ θαλασσόδερνε τὴ νύχτα ἐκείνη τὸ ἀκυβέρνητο καράβι; Οὔτε αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ξέρῃ κανένας.

Τί εἶχε συμβεῖ λοιπόν; Τὸ πλήρωμα τοῦ θαλαμηγοῦ εἶχ' ἐξαφανισθεῖ ἀπὸ καμμιὰ συμφορά; Πειρατὲς ἐξαφνα τῆς Μαλαισίας πῆραν μαζί τους τὸν πλοίαρχο καὶ τὴν τσούρμα, ἀφίνοντας μόνο τοὺς ἀνήλικους ἐπιβάτες, ποὺ ὁ μεγαλύτερος ἦταν μόλις δεκατεσσάρων χρονῶν;

Θαλαμηγὸ ἑκατὸ τόννων ἀπαιτεῖ ἕναν πλοίαρχο κι' ἄλλους πέντε τοὐλάχιστο ναυτικούς. Κι' ἀπὸ τὸ ἀπαραίτητο αὐτὸ προσωπικὸ δὲν ἔμενε τώρα παρὰ ἕνας μοῦτσος!

Τελοσπάντων, ἀπὸ πιὸ ἐρχόταν αὐτὸ τὸ καράβι, ἀπὸ ποιὲς ἀκτὲς τῆς Αὐστραλίας ἢ τῆς Ὠκεανίας, ἀπὸ πότε ταξίδευε καὶ ποῦ διευθυνόταν;

Στὶς ἐρωτήσεις αὐτές, ποὺ θὰ τὶς ἔκανε κάθε πλοίαρχος ἂν ἀπαντοῦσε τὸ ἀκυβέρνητο *Σλώγι* στὴ μακρινὴ ἐκείνη θάλασσα, τὰ παιδιὰ βέβαια θἄξεραν νἀπαντήσουν. Ἀλλὰ κανένα πλοῖο δὲν φαινόταν, οὔτε ὑπερωκεάνειο, οὔτε ἐμπορικὰ ἀτμοκίνητο ἢ ἱστιοφόρο. Μὰ καὶ νὰ φαινόταν, τί βοήθεια μποροῦσε νὰ δώσῃ στὸ θαλαμηγὸ μὲ τέτοια τρικυμία, ποὺ θὰ κοίταζε πῶς νὰ γλυτώσῃ αὐτὸ τὸ ἴδιο!

Ὥστόσο ὁ Μπριὰν κι' οἱ συντρόφοι του πρόσεχαν ὅσο μποροῦσαν νὰ μὴν παραγέρνῃ τὸ καράβι δεξιὰ ἢ ἀριστερά.

— Τί θὰ κάμουμε; ρώτησε μιὰ στιγμὴ ὁ Δόνιφαν.

—Ὅ,τι εἶναι δυνατὸ γιὰ νὰ σωθοῦμε, μὲ τὴ βοήθεια πάντα τοῦ Θεοῦ, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν.

Κι' ὅμως, στὴ Θέση ἐκείνη, μόλις μιὰ μικρὴ ἐλπίδα μποροῦσε νἄχῃ κι' ὁ δυνατώτερος ἄντρας. Γιατὶ ἡ ὁρμὴ τῆς τρικυμίας ὁλοένα μεγάλωνε. Κι' ὁ ἄνεμος φυσοῦσε μὲ τέτοια μανία, ποὺ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὸ *Σλώγι* κινδύνευε νἀναποδογυρίσῃ.

Ὕστερ' ἀπὸ σαρανταοκτὼ ὧρες, τὸ καράβι ἦταν σχεδὸν παραλυμένο, τὸ μεγάλο του κατάρτι εἶχε σπάσει στὴ μέση, καὶ τάλλα, ἂν καὶ στεκόταν ἀκόμα δρθιο, θἀρχόταν στιγμὴ ποὺ θἄπεφτε στὸ κατάστρωμα. Στὴν πρῴρα, τὰ κουρέλια ἑνὸς πανιοῦ, καλῶς δερνόνταν ἀπὸ τὸν ἄνεμο, ἔκαναν κρότους ποὺ ἐμοιαζαν μὲ τουφεκιές. Ἕνα μόνο πανὶ σωζόταν, ὁ *τρίγγος*· ἀλλὰ κι' αὐτὸ κινδύνευε νὰ καταξεσχιστῇ· δὲν εἶχαν τὴ δύναμη νὰ πιάσουν τὴν τελευταία του πτύσσα καὶ νὰ τὸ συμμαζέψουν.

Κανένα νησὶ δὲν φαινόταν ἀπὸ μακριά, καμμιὰ ἠπειρος πρὸς τἀνατολικά. Βέβαια δὲν θἄταν σίγουρο πρᾶγμα νὰ ἐξοκείλῃ τὸ καράβι σὲ καμμιὰν ἀκτή· καὶ πάλι προβληματικὴ θἄταν ἡ σωτηρία. Μὰ τὰ παιδιὰ τὸ προτιμοῦσαν ἀπὸ τὴ μανία τῆς ἀπέραντης ἐκείνης θάλασσας. Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο. Μιὰ ἀκτή, ἴσους ὄφελους καὶ σκόπελους κι' ἂν ἔχῃ, κι' ὅσο σφοδρὰ κι' ἂν δέρνουν τὰ κύματα τοὺς βράχους της, πάντα εἶναι προτιμότερη ἀπὸ τὸν ἄγριο Ὠκεανό!

Κοίταζαν λοιπὸν νὰ διακρίνουν κουθενὰ κανένα φῶς καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ διευθυνθοῦν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἀλλὰ κανένα φῶς δὲν φαινόταν στὴ ζοφερότατη νύχτα.

Ἄξαφνα, στὴ μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀκούστηκε ἕνας κρότος σπαρακτικός.

—Ἔσπασε καὶ τάλλο κατάρτι! φώναξε ὁ Δόνιφαν.

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ μοῦτσος. Ξηλώθηκε τὸ πανί!

— Πρέπει νὰ τὸ ξεμπερδέψουμε, εἶπε ὁ Μπριάν. Ἐσύ, Γόρδων, μεῖνε στὸ τιμόνι μὲ τὸ Δόνιφαν. Μόκο, ἔλα νὰ μὲ βοηθήσῃς!

Ὁ Μόκος, σὰ μοῦτσος, εἶχε κάποια πεῖρα, μὰ κι' ὁ Μπριὰν δὲν ἦταν ὁλοξδιόλου ἄπειρος στὰ ναυτικά. Εἶχε ταξιδέψει στὸν Ἀτλαντικὸ καὶ στὸν Εἰρηνικό, γιὰ νὰ πάῃ ἀπὸ τὴν Εὐρώπη στὴν Ὠκεανία, κι' εἶχε κάποια ἰδέα ἀπὸ χειρισμούς. Γι' αὐτὸ τάλλα παιδιὰ εἶχαν ἀναθέσει τὴ διοίκηση τοῦ πλοίου σ' αὐτὸν καὶ στὸ Μόκο.

Ἔτρεξαν κι' οἱ δυὸ στὴν πρῴρα μὲ Θάρρος. Ἔπρεπε χωρὶς ἄλλο ν' ἀπαλλαχθοῦν ἀπὸ τὸ πανὶ ἐκεῖνο ποὺ φούσκωνε πρὸς τὰ κάτω κι' ἔκανε τὸ πλοῖο νὰ γέρνῃ τόσο, ποὺ κινδύνευε ν' ἀναποδογυρίσῃ. Καὶ στὴν περίσταση αὐτή, ὁ Μπριὰν κι' ὁ Μόκος ἔδειξαν μεγάλη δεξιότητα. Κατόρθωσαν νὰ παραλύσουν τὴν κεραία, ποὺ κατέβηκε ἔτσι τέσσερα-πέντε πόδια πάνω ἀπ' τὸ κατάστρωμα. Τὰ κουρέλια τοῦ πανιοῦ τἄκοψαν μὲ μαχαίρι, ἔπειτα ἔπιασαν τὶς δυὸ κάτω ἄκρες καὶ τὶς ἔδεσαν στοὺς παπάλους. Δέκα φορὲς κινδύνεψαν νὰ σαρωθοῦν ἀπὸ τὰ κύματα στὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἐργασία. Τὸ πανὶ ὅμως περιορίστηκε κι' ἔτσι τὸ πλοῖο μποροῦσε νὰ διατηρῇ τὴ διεύθυνση ποὺ εἶχε. Καὶ μὲ τὴ δύναμη ποὺ τὸ ἔσπρωχνε ὁ ἄνεμος, ἔτρεχε σὰν τορπιλοβόλο. Γιατὶ αὐτὸ ἦταν τὸ σπουδαιότερο: νὰ τρέχῃ πολύ, νἀποφεύγῃ τὰ κύματα τρέχοντας πιὸ γρήγορα ἀπ' αὐτά, γιὰ νὰ μὴ προφταίνῃ ἡ ὁρμητικὴ θάλασσα νὰ τὸ προσβάλλῃ πηδῶντας πάνω ἀπ' τὴν κουπαστή.

Ἀφοῦ ἔκαμαν τὴ δουλειά τους, ὁ Μπριὰν κι' ὁ Μόκος γύρισαν στοὺς ἄλλους, νὰ τοὺς βοηθήσουν στὸ τιμόνι. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ πόρτα τῆς σκάλας ξανάνοιξε κι' ἕν' ἄλλο παιδὶ ἔβγαλε τὸ κεφάλι του.

Ἦταν ὁ Ζάκ, ἀδελφὸς τοῦ Μπριάν, τρία χρόνια μικρότερός του.

— Τί θέλεις; τὸν ρώτησε ὁ Μπριάν.

— Ἔλα, ἔλα κάτω! εἶπε ὁ Ζάκ. Ἡ σάλα γέμισε νερά.

— Τί λές! φώναξε ὁ Μπριὰν καὶ κατέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα.

Ἡ σάλα φωτιζόταν ἀμυδρὰ ἀπὸ μιὰ λάμπα ποὺ κουνιόταν. Δέκα παιδιὰ ἦταν ὁλόγυρα ξαπλωμένα στὰ ντιβάνια. Τὰ μικρότερα, ὀκτὼ ἢ ἐννιὰ χρονῶν, ἔτρεμαν ἀπὸ φόβο.

— Δὲν εἶναι τίποτα, τοὺς εἶπε ὁ Μπριάν. Μὴ φοβᾶστε!

Ἤμπρ' ἕνα φανάρι καὶ τὸ τριγύρισε στὸ σανίδωμα τῆς σάλας. Εἶδε τότε πραγματικῶς ὅτι λίγο νερὸ ἔτρεχε ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη στὴν ἄλλη. Ἀπὸ ποῦ ὅμως ἐρχόταν αὐτὸ τὸ νερό; Ὁ Μπριὰν ἔπρεπε νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ.

Πρὶν ἀπὸ τὴ σάλα, ἦταν ὁ μεγάλος θάλαμος, ἔπειτα ἡ τραπεζαρία καὶ οἱ καμπίνες τοῦ πληρώματος. Ὁ Μπριὰν ἐπιθεώρησε τὰ διάφορα αὐτὰ διαμερίσματα καὶ παρατήρησε ὅτι τὸ νερὸ δὲν ἔμπαινε οὔτε κάτω οὔτε πάνω ἀπὸ τὴν ἴσαλο γραμμή. Τὸ νερὸ ποὺ κυλοῦσε πρὸς τὴν πρύμη ἐξαιτίας τοῦ κυρτώματος τοῦ πλοίου, ἦταν ἀπὸ τὰ μεγάλα κύματα ποὺ ἔμπαιναν ἀπὸ τὴν πρῴρα, κι' ἕνα μέρος, ἐλάχιστο, εἰσχωροῦσε στὰ μέσα τοῦ πλοίου ἀπὸ τὴν κλειστὴ πόρτα τῆς σκάλας.

Κανένας κίνδυνος λοιπόν.

Ὁ Μπριάν, γυρίζοντας στὴ σάλα, ἐνθάρρυνε πάλι τὰ παιδιὰ καὶ, λιγότερο ἀνήσυχος, ἀνέβηκε στὴ Θέση του κοντὰ στὸ τιμόνι.

Τὸ πλοῖο ἦταν στερεότατο, εἶχε ἐπιχαλκωθεῖ πρὸ ὀλίγου, ὥστε δὲν ἔκανε νερὰ καὶ θἄταν ἱκανὸ νἀνθέξῃ στὴν ἀκατάπαυστη μανία τῶν κυμάτων.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Ἦταν δυὸ μικρὰ κορίτσια πολὺ ταιριασμένα. Ὡς καὶ τὰ ὀνόματά τους ταιριάζανε. Γιατὶ τὸ ἕνα τἄλεγαν Ρήνα καὶ τἄλλο Μαρίνα. Μόνο ποὺ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε τὸ μικρότερο ὄνομα, —Ρήνα,—ἦταν ἕνα χρόνο πιὸ μεγάλο ἀπὸ τἄλλο ποὺ εἶχε τὸ μεγαλύτερο,—Μαρίνα.

Θὰ νομίζετε τώρα πὼς σᾶς μιλῶ γιὰ δυὸ μικρά, καλὰ κοριτσάκια, φρόνιμα, ἥμερα, ὑπάκοα, ἐργατικά... Ὤ, κάθε ἄλλο! Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα ποὺ ἀκοῦτε, ἦταν τὰ χειρότερα κορίτσια τοῦ τόπου τους. Τόσο ἄτυχτα, τόσο κακότροπα, τόσο σκληρά, ποὺ δὲν μετιέγιναν! Ζιζάνια ποὺ λένε καὶ πειραχτήρια. Λὲν εἶχαν ἄλλο στὸ νοῦ τους παρὰ πῶς νὰ πειράζουν τὸν κόσμο, νὰ παίζουν ἄσχημα μαχαίρια πότε στὸν ἕνα πότε στὸν ἄλλον. Ὅ,τι κακὸ γινόταν στὴ γειτονιά, οἱ ἄνθρωποι ἤξεραν πὼς ἦταν κατόρθωμα τῆς Ρήνας καὶ τῆς Μαρίνας. Ὅλοι τὶς εἶχαν στὸ στόμαχι. Καὶ γι' αὐτό, ὅταν βρῆκαν κι' οἱ δυὸ ἕνα αἰκατόστατο τέλος, κανένας δὲν τὶς λυπήθηκε, κανένας δὲν τὶς ἔκλαψε. Παρὰ ἴδιοι εἶναι: «Καλὰ νὰ πάθουν τὰ κακαρίτσια!»

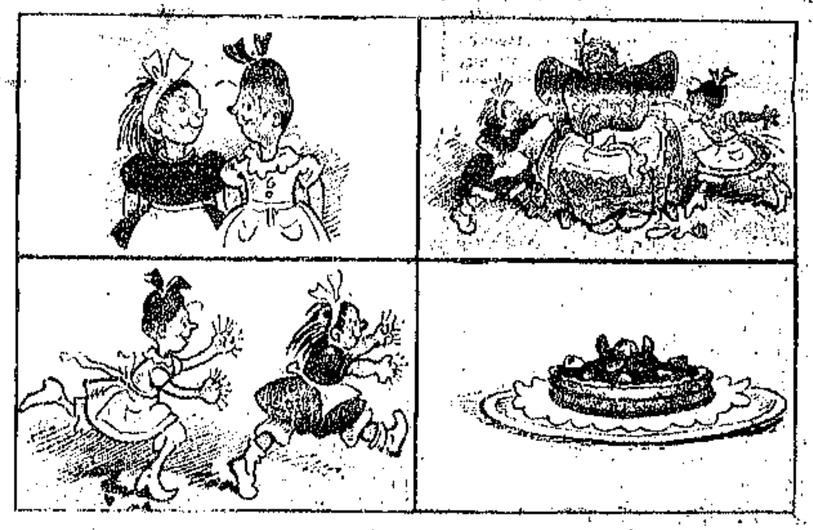

Ἀλλὰ πρὶν σᾶς πῶ γιὰ τὸ θάνατό τους, θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴ ζωή τους, δηλαδὴ τὰ κατορθώματά τους,—μερικὰ τοὐλάχιστο, γιατ' εἶναι πολλά. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ κατόρθωμά τους τὸ περίφημο, στὴ γιορτὴ τῆς Θείας-Εὐλαλίας.

Αὐτὴ ἡ Θεία-Εὐλαλία ἦταν μιὰ χοντρὴ γυναίκα, πολὺ νοικοκυρά, ποὺ εἶχε τὸ κλιτὸ στῆθος της πάντα γεμάτο βελόνες καὶ καρφίτσες σὰν πελάτα. Στὴ γιορτή της ἔκαμε μιὰ ὡραία τούρτα, στολισμένη μὲ φρούτα γκλασέ. Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα πέτυχαν μιὰ στιγμὴ τὴ Θεία ποὺ κοιμόταν στὴν πολυθρόνα της, κουρασμένη ἀπὸ τὶς ἑτοιμασίες. Σιγὰ-σιγά, προσέχοντας μὴ τὴν ξυπνήσουν, οἱ κατεργάρες τῆς πῆραν ὅλες τὶς βελόνες καὶ τὶς καρφίτσες ἀπὸ τὸ στῆθος της. Καὶ μὲ χαρά, ἔτρεξαν ἴσια στὴν τραπεζαρία, ὅπου ἡ τούρτα περίμενε τοὺς ἐπισκέπτες.

Μὰ γιατί; τί σκοπὸ εἶχαν;

Αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε μεθαύριο.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Περίληψις τῶν προηγουμένων : — Ὁ Νίλς Χόλγκερσον, ὁ ἥρως αὐτῆς τῆς ἱστορίας, εἶναι ἕνα χωριατόπουλο ἀπὸ τὸ Νεσβεμμενχέγκ τῆς Σουηδίας, πολὺ ἄτακτο παιδὶ καὶ πολὺ σκληρὸ στὰ ζῶα. Μιὰ μέρα ἡ ἀταξία του ἔφθασε σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε νὰ πειράξῃ, σὲ ὥρα ποὺ ἔλειπαν οἱ γονεῖς του, τὸ ἀγαθοποιὸ πνεῦμα τοῦ σπιτιοῦ, τὸν μικρὸ Νάνο ποὺ βρίσκεται σὲ κάθε Σουηδικὸ σπίτι καὶ τὸ προστατεύει. Ὁ Νάνος, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, τὸν μαγεύει, τὸν κάνει δηλαδὴ κι' αὐτὸν Νάνο. Τοῦ δίνει ὅμως καὶ ὅλα τὰ χαρίσματα ποὺ ἔχει αὐτὸς ὁ ἴδιος, δηλαδὴ τὸν κάνει νὰ καταλαβαίνει τὴ γλῶσσα τῶν πουλιῶν καὶ τῶν ζώων, καὶ νὰ βλέπει στὸ σκοτάδι. Ἔτσι ὁ μικρὸς Νίλς, ἐνῷ βγαίνει ἀπελπισμένος στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ του, ἀκούει τὰ ἀποδημητικὰ πουλιά, τὶς ἀγριόχηνες, νὰ περνοῦν ἀπὸ πάνω καὶ νὰ προσκαλοῦν τὰ κατοικίδια πουλιὰ στὸ ἀνοιξιάτικο ταξίδι τους πρὸς τὰ βορεινά, καὶ βλέπει τὸ μεγάλο ἄσπρο χῆνο τους νὰ ἑτοιμάζεται νὰ πετάξῃ μαζί τους. Ὁ Νίλς τρέχει γιὰ νὰ τὸν πιάσει μὴν τοὺς φύγει, ἀλλ' ἔχει ξεχάσει ὅτι εἶναι πιὰ μικρὸς Νάνος καὶ δὲν ἔχει δύναμη νὰ τὸν κρατήσῃ. Ἔτσι παρασύρεται μαζί του στὸν ἀέρα. Κι' ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει τὸ *Θαυμαστὸ ταξίδι* του. Ὁ μικρὸς Νίλς Χόλγκερσον φιλιώνεται μὲ τὸν Φίλιππα, τὸν ἄσπρο χῆνο καὶ μὲ τὴν Ἄκκα, τὴν γριὰ χήνα ποὺ διευθύνει τὸ κοπάδι, καὶ ἀποφασίζει νὰ κάνει μαζί τους ὁλόκληρο τὸ ταξίδι ὡς τὴ Λαπωνία, περνώντας πάνω ἀπὸ τὴ Σουηδία.

Τί ὡραῖο ταξίδι ! Πόσο εἶναι διασκεδαστικὸ γιὰ τὸν Νίλς νὰ πετᾷ ψηλὰ στὸν ἀέρα, καθισμένος στὴ ράχη τοῦ χήνου του! Ἀλλὰ καὶ πόσους κινδύνους διατρέχει τώρα ποὺ εἶναι τόσο μικρός ! Καὶ πρῶτα κινδυνεύει νὰ φαγωθεῖ κι' αὐτὸς μὲ τὶς ἀγριόχηνες ἀπὸ τὴν κυρὰ-Μαριώ, τὴν ἀλεπού, ποὺ φουρκίζεται τόσο ἐπειδὴ τὶς ξέφυγαν, ὥστε ἀποφάσιζει νὰ τὶς κυνηγήσῃ σ' ὅλη τὴ Σουηδία. Κι' οἱ ἀγριόχηνες, γιὰ νὰ τὴν ἀπουφύγουν, ἀναγκάζονται νὰ κάνουν μιὰ μεγάλη λαξοδρομία στὸ ταξίδι τους. Ὕστερα πέφτουν μέσα στὴν ὁμίχλη καὶ κινδυνεύουν νὰ πνιγοῦν, ἀλλὰ καταφεύγουν σ' ἕνα ἐρημονήσι, ὅπου βρίσκουν μιὰ μικρὴ ἀγριόχηνα, τὴν Ἀβροπούπουλη, ποὺ εἶχε μείνει πίσω ἀπ' τὸ κοπάδι της, καὶ τὴν πέρνουν στὸ δικό τους.

Ὕστερα, τὸν Νίλς τὸν κακόμοιρο τὸν κλέβουν οἱ καρακάξες καὶ τὸν βάζουν μὲ τὴ βία νὰ τοὺς ἀνοίξῃ ἕνα τσουκάλι μὲ νομίσματα. Θὰ τὸν σκότωναν κιόλας, ἂν δὲν πρόφθαινε νὰ χωθῇ μέσα σὲ μιὰ ἔρημη καλύβα ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά. Τὸ χειρότερο ὅμως ἀπ' ὅλα ἦταν ποὺ ὁ Νίλς, χωρὶς νὰ θέλει, ἔβαλε φωτιὰ στὴν καλύβα τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἔμπαιναν μέσα δυὸ παιδιά, δυὸ παλιοί του φίλοι, ἡ Αἶξα καὶ ὁ Μάτα, ποὺ ἔβοσκαν μαζί του χήνες στὸ χωριό του καὶ ποὺ ξαναγύριζαν πίσω στὴν πατρίδα τους καὶ στὸ σπίτι τους.

Τότε ὁ Νίλς συλλογίστηκε πῶς δὲν ἦταν μεγαλύτερος ἐξευτελισμὸς γι' αὐτὸν παρὰ νὰ τὸν ἔβλεπαν αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιὰ στὴν τωρινή του τὴν κατάσταση, καὶ εὐχήθηκε μὲ ὅλη του τὴν καρδιὰ νὰ ξαναγίνῃ ἄνθρωπος. Πῶς θὰ ξαναγίνῃ ὅμως ; Αὐτὰ ὁ Νίλς τὸ εἶχε ἀκούσει ἕνα βράδι νὰ τὸ λέει μιὰ κουκουβάγια σὲ μιὰν ἄλλη: Τότε μόνο ὁ Νίλς θὰ ξαναπαιρνε τὴν ἀνθρώπινη μορφή, ὅταν θὰ εἶχε φροντίσει νὰ μὴν πάθῃ τίποτε ὁ ἄσπρος χήνος του καὶ θὰ τὸν γύριζε πίσω στὸ χωριό του σῶο καὶ ἀβλαβῆ.

Τώρα οἱ ἀγριόχηνες, πετώντας πάνω ἀπὸ τὴ Σουηδία, βρίσκονται στὸ δάσος τοῦ Κολμαίρντεν, ὅπου ζοῦν δυὸ στενοὶ φίλοι, ὁ Κάρρ καὶ ὁ Σταχτερός, ποὺ ἴσαμ-ἴσαμε διηγόμαστε τὴν ἱστορία τους. Ὁ Κάρρ εἶναι ἕνας σκύλος κι' ὁ Σταχτερὸς εἶναι μιὰ ἄλκη. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἄλκη μιὰ μέρα σκότωσε, χωρὶς νὰ τὸ θέλει, μιὰ νεροφίδα, ὁ ἄντρας τῆς νεροφίδας αὐτῆς, ὁ Ἀβοήθητος, ἔβαλε τὶς κάμπιες νὰ ρημάξουν ὅλο τὸ δάσος κι' ἐδήλωσε ὅτι τότε μόνο θὰ τὸ ἄφηνε, ὅταν ὁ Σταχτερὸς πήγαινε ἐξορία στὸ ψηλότερο μέρος τοῦ βουνοῦ. Οἱ ἄνθρωποι βάζουν τὰ δυνατά τους νὰ σώσουν τὸ δάσος, ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρναν, καὶ τότε ὁ Σταχτερός, γιὰ νὰ τὸ γλυτώσῃ ἀποφασίζει νὰ ἐξοριαθῇ καὶ νἀφήσῃ τὸν φίλο του τὸν Κάρρ μονάχο.

Περπατώντας στὸ δάσος γιὰ τελευταία φορά, ὁ Κάρρ κι' ὁ Σταχτερὸς ἀπαντοῦν τέσσερις γριὲς ἄλκες ἀφηνιακές : τὸν Μεγαλόπρεπο, τὸν Γιγαντοδύναμο, τὸν Ἀνεμοχαίτη καὶ τὸν Γυρτόραχο,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἱστορία τοῦ Κὰρρ καὶ τοῦ Σταχτεροῦ

(συνέχεια)

Τοὺς πλησίασαν σιωπηλοὶ καὶ σκιπτικοὶ ὁ ἕνας βστερ' ἀπ' τὸν ἄλλον.

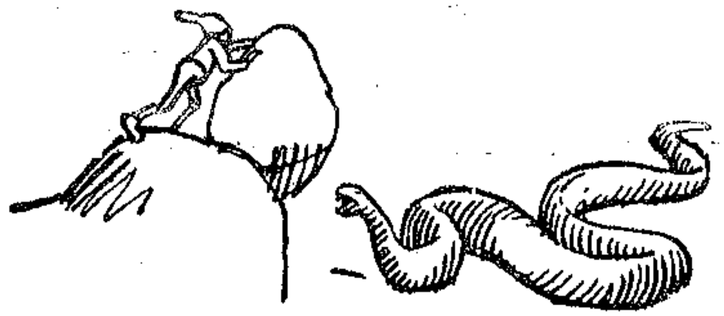

Ὁ Νίλς ακοτώνει τὸν Ἀβοήθητο.

— Καλημέρα σας, τοὺς φώναξε ὁ Σταχτερός.

— Καλημέρα, ἀπάντησαν οἱ ἄλκες. Σὲ ζητούσαμε, Σταχτερέ, γιὰ νὰ σκεφθοῦμε μαζὶ σου τί θὰ κάνουμε γιὰ τὸ δάσος.

— Τὸ πράγμα ἔχει ἔτσι, εἶπε ὁ Γιγαντοδύναμος. Ἔφθασε ὡς τ' αὐτιά μας ὅτι ἐδῶ στὸ δάσος ἔγινε ἕνα ἔγκλημα, καὶ ἐπειδὴ δὲν χιμωρήθηκε ὁ ἔνοχος, εἶναι ὅλο τὸ δάσος καταδικασμένο στὴν καταστροφή.

— Τί ἔγκλημα ἔγινε ; ρώτησε ὁ Σταχτερός.

— Ἕνας κάτοικος τοῦ δάσους σκότωσε ἕνα ἀδύνατο ζῶο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ κάνει τίποτε κακό. Αὐτὸ ἐμεῖς ἐδῶ τὸ λέμε ἔγκλημα.

— Καὶ ποιὸς μπόρεσε νὰ κάνει ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ; ρώτησε ὁ Σταχτερός.

— Μιὰ ἄλκη τὸ ἔκανε. Καὶ τώρα θέλουμε ἐμεῖς νὰ σὲ ρωτήσουμε μήπως τὴν ξέρεις.

— Ὄχι, δὲν ἔχω ποτὲ μου ἀκούσει ὅτι μιὰ ἄλκη ἐσκότωσε ἕνα ἄβλαβο ζῶο. Ὁ Σταχτερὸς ἄφησε τοὺς ἄλλους καὶ προχώρησε μακρύτερα μὲ τὸν Κάρρ. Τώρα ἦταν ἀκόμη πιὸ σιωπηλὲς ἀπὸ πρίν καὶ περπατοῦσε μὲ σκυφτὸ κεφάλι. Σὲ λίγο πέρασαν μπρὸς ἀπ' τὴ Σφυρίχτρα, τὴν ἀχιὰ ποὺ βρισκόταν ξαπλωμένη πάνω σὲ μιὰ πέτρα.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ Σταχτερὸς ποὺ ἐξ αἰτίας του καταστράφηκε τὸ δάσος, σφύριξε ἡ ὀχιά.

Ἀλλ' ἡ ὑπομονὴ τοῦ Σταχτεροῦ εἶχε πιὰ ἐξαντληθεῖ. Στάθηκε μπρὸς στὴν ὀχιὰ καὶ σήκωσε τὸ μπροστινό του πόδι.

— Ἔχεις σκοπὸ νὰ μὲ σκοτώσῃς σὰν τὴ νεροφίδα, τὴ γυναίκα τοῦ γέρο-Ἀβοήθητου ; φώναξε ἡ Σφυρίχτρα.

— Ἐγὼ δὲν σκότωσα ποτέ μου μιὰ νεροφίδα, εἶπε ὁ Σταχτερός.

— Ναί, τὴν πρώτη μέρα ποὺ βγῆκες στὸ δάσος, σκότωσες τὴ νεροφίδα, τὴ γυναίκα τοῦ Ἀβοήθητου.

Ὁ Σταχτερὸς ἔστριψε γρήγορα καὶ πλησίασε τὸν Κάρρ. Ἔξαφνα στάθηκε.

— Κάρρ, εἶπε, ἀλήθεια, τέλειωσε αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Σκότωσα ἕνα ἄβλαβο ζῶο. Ἐγὼ εἶμαι, Κάρρ, ὁ ὑπαίτιος ποὺ καταστράφηκε τὸ δάσος. Ἐγὼ εἶμαι !..

— Τί λὲς ἐκεῖ ; τὸν διέκοψε ὁ Κάρρ.

— Πὲς στὸ νεροφίδο τὸν Ἀβοήθητο, ἐξακολούθησε ἡ Ἄλκη, ὅτι ὁ Σταχτερὸς ἀπόψε κιόλα θὰ φύγῃ γιὰ τὴν ἐξορία.

— Ποτέ μου δὲν θὰ πῶ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, φώναξε ὁ Κάρρ. Τὸ βουνὸ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνος τόπος γιὰ τὶς ἄλκες.

— Νομίζεις ὅτι μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ, ποὺ ἔχω φέρει μιὰ τόσο μεγάλη καταστροφή ; ἀπάντησε ὁ Σταχτερός.

— Μὴ βιάζεσαι τόσο. Περίμενε ὡς αὔριο πρωτοῦ νὰ λάβῃς μιὰ ἀπόφαση.

— Ἐσὺ ὁ ἴδιος μ' ἐδίδαξες ὅτι ἡ ἄλκη εἶναι ἕνα μὲ τὸ δάσος, εἶπε ὁ Σταχτερός. Καὶ μὲ αὐτὰ τὰ λόγια χωρίστηκε ἀπὸ τὸν Κάρρ.

Ὁ Κάρρ γύρισε στὸ σπίτι. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ συνομιλία του μὲ τὴν ἄλκη τὸν εἶχε ἀνησυχήσει, γύρισε τὴν ἄλλη μέρα στὸ δάσος γιὰ νὰ βρῇ τὸν Σταχτερό. Ἀλλὰ ἡ ἄλκη δὲν βρισκόταν πουθενὰ κι' ὁ Κάρρ δὲν χρειάστηκε νὰ φάξῃ πολλὴ ὥρα. Κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ὁ Σταχτερὸς εἶχε κρατήσει τὸ λόγο του καὶ εἶχε πάει στὴν ἐξορία.

Ἐνῷ ὁ Κάρρ περιδιάβαζε βυθισμένος στὶς σκέψεις του, εἶδε ἔξαφνα τὸν δασοφύλακα ποὺ στεκόταν κάτω ἀπ' ἕνα δέντρο καὶ τὸ κόλταζε.

— Τί κοιτᾶς ; τὸν ρώτησε ἕνας ποὺ στεκόταν δίπλα του.

— Δὲν βλέπεις ποὺ στὶς κάμπιες ἔπεσε ἀρρώστια ;

Ὁ Κάρρ ἔννοιωσε μεγάλη ἔκπληξη ἀκούγοντας αὐτό. Περισσότερο ὅμως τὸν ἔκανε ν' ἀπορῇ ἡ σκέψη: ποῦ βρῆκε τὸ νερόφιδο τὴ δύναμη νὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του. Καὶ τώρα ὁ Σταχτερὸς θὰ ἔπρεπε νὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἐξόριστος, γιατὶ τὸ νεράφιδο αὐτὸ δὲν θὰ φοφοῦσε βέβαια ποτέ.

Ἐνῷ ὁ Κάρρ ἦταν ἔτσι καταλυπημένος, πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του μιὰ ἰδέα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ παρηγορηθῇ λιγάκι.

— Τὸ νερόφιδο δὲν εἶναι ἀνάγκη βέβαια νὰ πεθάνῃ ἀπὸ γεράματα, σκέφθηκε. Δὲν θὰ βρίσκεται δλη ὥρα προφυλαγμένο κάτω ἀπὸ τὶς ρίζες. Ἂς ἐξολοθρεύσῃ πρῶτα τὶς κάμπιες, κι' ἐγὼ γνωρίζω ἕναν ποὺ θὰ τοῦ δάγκανε μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση τὸ λαιμό.

Ἀλήθεια, στὶς κάμπιες εἶχε πέσει ἀρρώστια, ἀλλὰ τὸ πρῶτο καλοκαίρι δὲν ἔκανε καὶ μεγάλη θραύση. Μόλις φανερώθηκε, ἀμέσως βγῆκαν οἱ νέες κάμπιες καὶ ἦταν πολὺ περισσότερες ἀπὸ πρίν. Τοῦτο τὸ καλοκαίρι θὰ γινόταν ἀκόμη μεγαλύτερη καταστροφή.

Ἡ καταστροφὴ ἦρθε, ὄχι ὅμως γιὰ τὸ δάσος μοναχά, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς κάμπιες τὶς ἴδιες. Ἡ ἐπιδημία ξακολούθησε γρήγορα ἀπὸ τὸ ἕνα δέντρο στὸ ἄλλο. Οἱ ἄρρωστες κάμπιες δὲν ἔτρωγαν πιά. Σκαρφάλωναν στὶς κορυφὲς τῶν δέντρων κι' ἐκεῖ ψοφοῦσαν. Οἱ ἄνθρωποι ἐννιωθαν μεγάλη χαρὰ βλέποντας τὶς κάμπιες νὰ ψοφοῦν. Ἀλλ' ἀκόμη μεγαλύτερη χαρὰ ἐννιωθαν τὰ ζῶα. Ὁ Κάρρ γύριζε κάθε μέρα μέσ' στὸ δάσος καὶ συλλογιζόταν τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πνίξῃ τὸν γέρο-Ἀβοήθητο.

Οἱ κάμπιες ὅμως εἶχαν ξαπλωθεῖ μέσα στὸ δάσος σὲ ὁλόκληρα χιλιόμετρα κι' οὔτε αὐτὸ τὸ χρόνο δὲν ἀρρώστησαν ὅλες. Πολλὲς ἔμειναν στὴ ζωὴ κι' ἔγειναν πεταλούδες.

Ἀπὸ τὰ πεδημητικὰ πουλιὰ μάθαινε ὁ Κάρρ ὅτι ὁ Σταχτερὸς ζοῦσε καὶ τοῦ ἔστελνε χαιρετίσματα. Τὰ πουλιὰ ὅμως ἔλεγαν ἐμπιστευτικὰ στὸν Κάρρ ὅτι τὸν Σταχτερὸ τὸν εἶχαν πολλὲς φορὲς κυνηγήσει οἱ κυνηγοί, κι' ὅτι μὲ μεγάλη δυσκολία κατόρθωσε νὰ σώσῃ τὴ ζωή του.

Τὸν Κάρρ τὸν ἔτρωγε ἡ στενοχώρια καὶ ἡ λύπη κι' ὁ καιμὸς γιὰ τὸν Σταχτερό. Ἀλλὰ δυὸ χρόνια θὰ περίμενε ἀκόμη. Ὡς τότε θὰ εἶχαν ἐξολοθρευτεῖ οἱ κάμπιες.

Μόλις λοιπὸν ἄκουσε ὁ Κάρρ ὅτι τὸ δάσος δὲν ἔχει πιὰ κανένα κίνδυνο, βγῆκε ἀμέσως στὸ κυνήγι γιὰ νὰ πνίξῃ τὸν Ἀβοήθητο. Ἀλλὰ ὅταν ἔφθασε στὸ δάσος, ἔκανε μιὰ φοβερὴ ἀνακάλυψη· δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κυνηγήσῃ, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τρέξει οὔτε νὰ μυριστῇ τὸν ἐχθρό του, δὲν μποροῦσε πιὰ οὔτε νὰ ἰδῇ. Μὲ τὰ χρόνια εἶχαν ἔρθει καὶ τὰ γεράματα· χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει εἶχε γεράσει. Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ πνίξῃ οὔτε ἕνα νερόφιδο. Δὲν ἦταν πιὰ ἱκανὸς νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ Σταχτερὸ ἀπὸ τὸν ἐχθρό του!

Ἡ ἐκδίκηση.

Ἕνα ἀπόγεμα ἡ ἀγριόχηνα Ἄκκα κατέβηκε μαζὶ γὲ τὸ κοπάδι της στὶς ὄχθες μιᾶς μικρῆς λίμνης. Οἱ χῆνες βρίσκονταν ἀκόμη στὸ Κολμαίρντεν ἀλλ' εἶχαν ἀφῆσει πίσω τους τὸ Ὀστγκαττλαντ καὶ ἦσαν στὸ Σαίρμλαντ.

Ἡ ἄνοιξη εἶχε ἀργήσει ἀκόμη νὰ φανῇ σ' αὐτὸ τὸ ὀρεινὸ μέρος καὶ ἡ λίμνη ἦταν σχεδὸν ὅλη παγωμένη, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μικρὸ τμῆμα κοντὰ στὶς ὄχθες. Οἱ χῆνες βυτήχτηκαν ἀμέσως μέσα στὸ νερὸ γιὰ νὰ πάρουν τὸ λουτρό τους καὶ γιὰ νὰ βροῦν τροφή· ὁ Νίλς Χόλγκερσον ὅμως εἶχε χάσει ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα τὸ τσοκαρό του καὶ τριγύριζε ἀνάμεσα στὰ δέντρα τῆς λίμνης καὶ ἔψαχνε μήπως βρῇ καμμιὰ φλούδα γιὰ νὰ δέσῃ τὸ γυμνό του πόδι.

Ὁ Νίλς ἀναγκάστηκε νὰ τραβήξῃ μακριὰ ὅσπου νὰ βρῇ κάτι ποὺ νὰ τοῦ κάνει, καὶ ἄρχισε νὰ κοιτάζῃ μὲ ἀνησυχία γύρω του.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΨΙΤ, ΠΑΛΙΟΓΑΤΑ !

Ὁ κ. Ξενόκουλος εἶναι ἀρκετὰ μόψ..."Ἕνα βράδυ, σχεδὸν στὰ σκοτεινά, μπαίνει στὴν κάμαρά του καὶ *βλέπει*, στὴ μέση τοῦ κρεββατιοῦ, κουλουριασμένη τὴ μαύρη γάτα νὰ κοιμᾶται.

— Ψίτ, παλιόγατα ! κάνει εὐθύς.

Καὶ τῆς δίνει μιὰ σπρωξιά.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξή του, ὅταν μὲ τὴ σπρωξιά, βλέπει τὴ μαύρη γάτα νὰ πετιέται ὡς τὸ ταβάνι σὰν πούπουλο κι' ἀπὸ κεῖ νὰ πέφτῃ ἴσια καὶ νὰ μένῃ ἀκίνητη στὸ πάτωμα!

Πλησιάζει, κοιτάζει καί... τί νἀζδῇ; Ἦταν τὸ καινούριο καπέλλο τῆς γυναίκας του, ὅ,τι τῆς τόχε στείλει ἡ καπελλού.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΛΥΚΝΟΣ ΚΑΙ ΣΟΦΟΣ

Λέει ὁ Λύκνος, σὰν παικούς,
Μὲ ἀπονήρευτους σκοπούς,
Στάστερόφωτά του ἐγγόνια,
Ἀνὺ λιμπύνια :
« — Βλέπετε καὶ σεῖς, παιδιά,
Πόσο μὲ ἄπονη καρδιά,
Μ' ἔχουν περιφρονημένο
Καὶ ἀφημένο
Δίχως λάδι καὶ φυτίλι !
Ἐνῶ ἐκεῖνο τὸ καντήλι
Τὸ γεμίζουν ὡς τὰ χείλη
Καὶ ἀγρυπνο τοῦ δίνουν φῶς,
Κι' ὅμως ! εἶχα φωτισμένο
Τόσα χρόνια
Τοὺς παπούδες τους κι' ἐγγόνια ! »
— Τὸν καϊμένο !
Φώναξαν τὰ δυὸ λαμπιόνια...
Μὰ ἕνας γέροντας σοφὸς
Τοῦ ἀπαντᾶ : « — Λύχνε μου, αὐτὸ
Κρεμασμένο
Στὴν Εἰκόνα γελαστό,
Τὸ ἅγιο φῶς του πάντα ρίχνει
Στὸν γλυκύτατο Χριστό
Τὴν ἀγάπη μας νὰ δείχνῃ·
Σὺ ὅμως εἶσαι... περιττό
Τώρα πιά, ὅπως τόσοι λύχνοι ! »

Σπέτσες, 1927 ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ

Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ περνᾷ κανεὶς ἕνα ποτάμι ὅταν δὲν ὑπάρχῃ γεφύρι.

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἐπάνω στὶς ἀπόκρημνες ἀκτὲς τοῦ Δούβρου, ἀγγλικῆς πόλης ἀντίκρυ ἀπὸ Καλαί, σωζόταν ἀκόμη στὰ μέσα τοῦ 17ου αἰώνα, ἕνας παλιὸς ψηλὸς πύργος, χτισμένος ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ βασιλιᾶ Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητῆ, ποὺ ἦταν γνωστὸς μὲ τ' ὄνομα Πύργος τοῦ Χουάϊτ-Γκέϊτ, δηλαδὴ τῆς Λευκῆς Πύλης.

Τὸ τετράγωνο πυργικὸ ὀχύρωμά του, νορμανδικοῦ ρυθμοῦ, καὶ τὸ περιφερικό του τεῖχος, λείψανα τῆς ἀρχαίκῆς κατασκευῆς του, ὑψίζαν τὶς πολυτάραχες ἐκεῖνες ἐποχές, ὅπου οἱ ξένοι πειρατὲς ἔκαναν συχνὲς εἰσβολὲς στὴν Ἀγγλία, λεηλατοῦσαν τὶς πόλεις καὶ λήστευαν τοὺς κατοίκους.

Μάλιστα τὸ Δούβρο, ποὺ τὸ εἶχαν ὀχυρώσει οἱ Ρωμαῖοι κι' ἀργότερα οἱ Σάξωνες, καὶ ἦταν τὸ κλειδὶ τοῦ βασιλείου, εἶχε λεηλατηθεῖ δυὸ φορὲς ἀπὸ τοὺς γάλλους πειρατές, στὸ τέλος τοῦ 13ου αἰώνα.

Μὰ ἦταν μακρυὰ πιὰ ἐκεῖνοι οἱ καιροί. Τώρα οἱ ἐξωτερικοὶ ἐχθροὶ δὲν ἦταν ἐπίφοβοι, κι' οἱ κάτοικοι μποροῦσαν ἐπιτέλους νὰ παραμελήσουν τὶς πολεμικὲς φροντίδες καὶ νὰ προσέξουν περισσότερο τὴν κοινωνικὴ ζωὴ καὶ τὴν ἄνεσή τους.

Ἔτσι ὁ πύργος τῆς Λευκῆς Πύλης εἶχε χάσει σιγὰ-σιγὰ τὴν ἄγρια πολεμικὴ ὄψη του κι' ἡ πολυάριθμη φρουρά του χρησίμευε περισσότερο γιὰ ἐπίδειξη τοῦ μεγαλείου τοῦ πυργοδεσπότη, παρὰ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ τόπου.

Περίπτερα εἶχαν προστεθῆ τὴν ἐποχὴ τῆς δυναστείας τῶν Τυδὸρ κι' ἡ ἐμφάνιση τοῦ κτιρίου ἦταν τώρα ἁρμονικώτερη. Ἡ ταράτσα του, ἀπ' ὅπου φαινόταν ἡ θάλασσα τῆς Μάγχης, ἔβγαζε μ' ἕναν κατηφορικὸ δρόμο στὸ πάρκο, γεμάτο ἀνθῶνες, στέρνες καὶ ἀναβρυτήρια. Οἱ δενδροστοιχίες του χανόνταν μέσα στὰ σκιερὰ δάση, ποὺ περιστοίχιζαν σὲ μεγάλη ἔκταση τὸν πύργο.

Ἦταν ἀπὸ τὶς ὡραιότερες καὶ πλουσιώτερες ἰδιοκτησίες τῆς Ἀγγλίας καὶ ἀνῆκε στὴ λαίδη Μαργκαρέτ, χήρα τοῦ τελευταίου ἄρχοντα τοῦ Χουάϊτ-Γκέϊτ. Εἶχε γνωρίσει γιορτὲς λαμπρὲς καὶ πολυτελέστατες, ὅπου εἶχαν τὸ μέρος τους ἀκόμη κι' οἱ πρίγκιπες τῆς δυναστείας· ποὺ βασίλευε. Μεγάλα κυνήγια ζωογονοῦσαν τὸ δάσος καὶ φάντασμαγορικὲς βενετικὲς γιορτὲς ἐλάμπρυναν μὲ πολύχρωμα φῶτα τὸ πάρκο καὶ τὰ νερά του . . .

Τώρα ὅμως κάθε λάμψη ἦταν σβυσμένη. Κυνηγετικὲς σάλπιγγες δὲν ἀντηχοῦσαν πιά, κονσέρτα δὲ σκόρπιζαν χαρούμενες στροφές, φῶτα δὲν ἔλαμπαν πιὰ σ' ὅλα τὰ παράθυρα, οὔτε χρυσοστόλιστα ἁμάξια σταματοῦσαν πιὰ στὴν τιμητικὴ εἴσοδο . . .

Ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἐπιδεικτικὴ καὶ πομπώδη ζωή, ἐπιζοῦσε μόνο τὸ ὀλιγερὸ πλαίσιο: ἡ λαίδη Μαργκαρὲτ ἀναπαύοταν τώρα κι' αὐτὴ πλάϊ στοὺς προγόνους της κι' ὅλα ἐμοιαζαν σὰ νὰ πενθοῦσαν γιὰ τὸ θάνατό της.

. . . . . .

Ἦταν βράδυ κι' ἡ πρόσοψη τοῦ πύργου σκοτείνιαζε στὸ μισόφωτο. Μόνο δυὸ παράθυρα ἦταν φωτισμένα: τοῦ μικροῦ δωματίου, ποὺ ἡ λαίδη Μαργκαρὲτ τὸ εἶχε γιὰ ἰδιαίτερο σαλόνι της.

Οἱ ταῖχοι ἦσαν στρωμένοι μὲ πετσί, στολισμένο μὲ σκαλιστὰ ἀραβουργήματα καὶ μὲ διάφορες παραστάσεις, ποὺ τὰ πρόσωπά τους φάνταζαν στὰ φῶτα σὰν ζωντανά. Μερικὰ ἔπιπλα χαμηλὰ καὶ ἄνετα, μαλακὰ χαλιά, ἕνα μικρὸ γραφεῖο μὲ λίγα διαλεχτὰ βιβλία, ὅλ' αὐτὰ ἔδιναν στὸ δωμάτιο τὴν ζωή, ποὺ εἶχε λείψει ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα διαμερίσματα τοῦ πύργου.

Πλάϊ στὴν πόρτα ποὺ βγάζει στὴν ταράτσα, κάθεται μιὰ νέα γυναίκα, κρατώντας στὰ γόνατά της ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι ὡς πέντε χρόνων: εἶναι ἡ λαίδη Διάνα Ἔρλιγκτον, ἀνεψιὰ τῆς λαίδης Μαργκαρέτ, καὶ ἡ κόρη της Νταίζη.

Τὸ σύμπλεγμά τους εἶναι θελκτικό: Ἔχουν τὸ ἴδιο ρόδινο χρῶμα, τὰ ἴδια λεπτὰ χαρακτηριστικά, τὰ ἴδια βαλμυγάλανα μάτια μὲ τὰ μακρυὰ τσίνορα. Οἱ ξανθιὲς μπούκλες τῆς νεαρῆς μητέρας σμίγουν μὲ τῆς μικρούλας καὶ τὰ φορέματά τους, καμωμένα ἀπὸ τὴν ἴδια λεπτὴ μουσελίνα, δὲν ξεχωρίζουν τόνα ἀπὸ τἄλλο. Σὰν ἕνα τριαντάφυλλο κι' ἕνα μπουμπούκι, στὸν ἴδιο κλῶνο.

Ὡστόσο, ἡ λαίδη Διάνα Ἔρλιγκτον ἦταν συλλογισμένη καὶ τὸ φλύαρο κελάδημα τῆς μικρούλας δὲν ἀρκοῦσε νὰ τὴ διασκεδάσῃ. Ἀπαντοῦσε ἀφηρημένη στὶς ἐρωτήσεις της καὶ ὕστερα ἔπεφτε πάλι στοὺς στοχασμούς της.

Μιὰ βιαστικὴ βασιλικὴ διαταγὴ εἶχε καλέσει στὸ Λονδῖνο τὸ ἄντρα της, τὸν κόμη Ἔρλιγκτον, ποὺ κρατοῦσε ἀνώτατο ἀξίωμα στὸ ναυτικό. Ἔλειπε κάμποσες μέρες τώρα κι' ἡ καρδιά της σφιγγόταν, καθὼς συλλογιζόταν ὅτι ἡ πρόσκληση αὐτὴ προμηνοῦσε ὡρισμένως κάποια καινούργια, ποιὸς ξέρει πόσο μακρυνὴ ἀποστολή.

Ποτὲ μιὰ γυναίκα ναυτικοῦ δὲν εἶναι ὁλότελα εὐτυχισμένη. Τὴν περισσότερη ζωή της τὴν περνᾷ σὲ μοναξιὰ καὶ σὲ ἀγωνιώδη ἀναμονή. Οἱ χαρὲς τοῦ γυρισμοῦ εἶναι σύντομες καὶ τὶς θολώνει πάντα ὁ φόβος τοῦ καινούριου χωρισμοῦ. Καὶ στὰ ταξίδια γίνονται τόσα καὶ τόσα ποὺ μποροῦν νὰ μεταβάλουν μιὰ πρόσκαιρη ἀπουσία σὲ αἰώνιο χωρισμό.

Τὴν ἐποχὴ τῆς ἱστορίας μας οἱ κίνδυνοι ἦταν ἀκόμη πιὸ μεγάλοι. Δὲν ὑπῆρχαν τότε παρὰ μόνον ἱστιοφόρα κι' οἱ ἀντίθετοι ἄνεμοι μποροῦσαν νὰ παραπλανοῦν τὰ πλοῖα μέρες ὁλόκληρες ἢ νὰ τὰ ρίχνουν σὲ ἐπικίνδυνες θάλασσες.

Οἱ ναυτικοὶ πόλεμοι ἦταν συχνότατοι κι' οἱ ἄπειρες πειρατικὲς συμμορίες παραμόνευαν νὰ κουρσέψουν τὰ πλοῖα ποὺ γύριζαν φορτωμένα χρυσάφι ἀπὸ τὶς Ἰνδίες ἢ ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Συχνὰ μῆνες ὁλόκληροι περνοῦσαν χωρὶς εἴδηση ἀπὸ τοὺς ταξιδιῶτες, γιατὶ τὰ γράμματα χάνονταν. Κι' ὅταν ἀποχαιρετοῦσε κανείς, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔγαν ναυτικό, ὁ Θεὸς τὸ ἤξερε ἂν δὲν τὸν ἀποχαιρετοῦσαν γιὰ πάντα!

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀνησυχίες αὐτές, ὑπῆρχαν κι' ἄλλες: Στὴν Ἀγγλία βασίλευε τότε ὁ Κάρολος ὁ Α', οἱ πολιτικὲς διαμάχες ἦταν σὲ μεγάλη ὀξύτητα καὶ εὔκολα μποροῦσε κανεὶς νὰ προκαταβληθῇ τὴν τρομερὴ καταιγίδα ποὺ ἔμελλε πολὺ γρήγορα νὰ περάσῃ πάνω ἀπὸ τὴ χώρα καὶ ν' ἀνατρέψῃ καὶ τὸ βασιλέα καὶ τὴ μοναρχία.

Οἱ θρησκευτικὲς διαφωνίες ἔδιναν κι' ἔπερναν. Οἱ Σκῶτοι ἦταν σηκωμένοι στὸ πόδι, γιατὶ ὁ βασιλιὰς θέλησε νὰ τοὺς ἐπιβάλει τὴν ἀγγλικανικὴ λατρεία. Ἡ βασίλισσα Ἑρριέττα-Μαρία, κόρη τοῦ Ἑρρίκου τοῦ Δ', εἶχε πείσῃ τὸν Κάρολο τὸν Α' νὰ δώσῃ ρητὲς ἐγγυήσεις γιὰ τοὺς καθολικοὺς τοῦ βασιλείου· αὐτὸ ὅμως εἶχε ἐρεθίσει τοὺς Πουριτανούς, κόμμα ἰσχυρὸ τότε στὴν Ἀγγλία, ποὺ κατηγόρησαν ἀμέσως τοὺς καθολικούς, ὅτι ἔκαναν συνωμοσίες κατὰ τοῦ Κράτους.

Ἐκστρατεῖες ἄτυχες εἶχαν γίνει ἡ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη, οἱ βουλὲς ἔκλειναν σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογή τους, κι' ὅλα αὐτὰ ἦταν μεγάλη πληγὴ γιὰ τὸ βασίλειο καὶ δὲν ἄφιναν στιγμὴ ἥσυχους τοὺς ὑπηκόους, καὶ ἰδίως ἐκείνους ποὺ τὸ ἀξίωμά τους ἢ τ' ὄνομά τους τοὺς ἔκανε ν' ἀνακατεύονται στοὺς πολιτικοὺς ἢ τοὺς θρησκευτικοὺς ἀγῶνες.

Πῶς νὰ μὴν εἶναι λοιπὸν γεμάτη ἔγνοια ἡ νεαρὴ λαίδη, ποὺ περίμενε τὸν ἄντρα της νὰ γυρίσει ἀπὸ τὸ Λονδῖνο;

Ἡ μικρὴ Νταίζη βρισκότανε πιὰ νὰ φλυαρῇ μοναχή της, χωρὶς νὰ πέρνει καμμιὰν ἀπάντηση κι' ἔκλεισε κι' αὐτὴ τὸ σταματάκι της.

Ἡ σιωπὴ αὐτὴ τῆς μικρῆς ἔκαμε τὴ λαίδη Ἔρλιγκτον ν' ἀφήσῃ τὶς ὀνειροπολήσεις της. Γύρισε καὶ κοίταξε ἔξω ποὺ νύχτωνε.

— Εἶναι ἀργά, ἀγάπη μου! εἶπε. Πρέπει νὰ πᾷς νὰ πλαγιάσῃς.

Τὸ κοριτσάκι δὲν τὸ ἐννοοῦσε αὐτὸ καὶ κούνησε μὲ πεῖσμα τὶς ξανθιὲς του μπούκλες.

— Ὄχι, ὄχι! εἶπε. Ἀκόμα ἔρχεται ὁ μπαμπᾶς, δὲ θέλω νὰ κοιμηθῶ.

— Αὐτὸ δὲ γίνεται, χρυσό μου, εἶπε ἡ μητέρα γλυκά. Ὁ μπαμπᾶς σου θἀργῇ πολύ, πολὺ ἀργά. Κι' ἀπόψε λοιπόν, πρέπει νὰ πεῖς καληνύχτα στὴν εἰκόνα του. Ἔλα, νὰ σὲ χαρῶ.

Καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα χρυσὸ μενταγιόνι, κρεμασμένο στὴν ἄκρη μιᾶς ἁλυσίδας.

Τὸ κοριτσάκι ἔκαμε νὰ πιάσῃ τὸ ὡραῖο κόσμημα, ποὺ τόβρισκε τόσο κομψό· ἀλλὰ ξαφνικὰ ἄλλαξε γνώμη, γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ κεφάλι καὶ εἶπε πάλι:

«Ἡ λαίδη Ἔρλιγκτον κι' ἡ κόρη της Νταίζη . . .»
(Σελ. 6, στ. α'.)

— Ὄχι, ὄχι, ὄχι!

— Μὰ τί λοιπόν, Νταίζη; Δὲ θέλεις νὰ φιλήσεις τὸ μπαμπά σου;

Τὸ γλυκὸ αὐτὸ μάλωμα ἠμέρεψε τὴ μικρούλα.

— Ναί, θέλω! εἶπε, κι' ἁπλωσε πάλι τὰ χεράκια της στὸ μενταγιόνι. Ἀλλὰ θὰ μ' ἀφήσεις νὰ τ' ἀνοίξω μοναχή μου;

— Δὲ θὰ μπορέσεις, μικρή μου, εἶναι δύσκολο, εἶπε χαμογελώντας ἡ λαίδη. Δός μου ἐδῶ.

Μὰ ἡ Νταίζη τόσφιξε στὰ χεράκια της.

— Ὄχι, εἶπε, θὰ μπορέσω . . . τώρα ξέρω καὶ μετρῶ. Στάσου, μαμμάκα, θὰ ἰδῇς. Ἀρχίζουμε ἀπὸ πάνω, μετρᾶμε τέσσαρα μαργαριτάρια καὶ πατᾶμε τὸ πέμπτο . . . Ἔτσι δὲν εἶναι: . . Ἕνα, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε! . . Νά τος ὁ παπάκης!

Τὸ μικρὸ δαχτυλάκι πάτησε· ἔλαμψε τὸ μαργαριτάρι κι' εὐθὺς τὸ μικρὸ ἐλατήριο ὁποχώρησε, τὸ μενταγιόνι ἄνοιξε καὶ φάνηκαν τότε δύο μικροσκοπικὲς προσωπογραφίες. Ἡ μιὰ τῆς λαίδης Διάνας κι' ἡ ἄλλη ἑνὸς νέου ἄντρα μὲ περήφανα καὶ θελητικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ μὲ βαθειὰ μαῦρα μάτια. Ἦταν ὁ Λόρδος Ἔρλιγκτον.

— Καληνύχτα, πατερούλη! ἔλεγε ἡ Νταίζη φιλώντας τρυφερὰ τὸ πορτραῖτο. Καληνύχτα, μητερούλα! εἶπε ὕστερα φέρνοντας τὰ χειλάκια της στὴν ἄλλη προσωπογραφία.

Ἀλλὰ ξαφνικὰ γύρισε καὶ κοίταξε τὴ μαμμά της μὲ ἀγάπη.

— Μὰ ἀφοῦ εἶσαι ἐδῶ ἡ ἴδια! εἶπε κι' ἔπεσε στὸ λαιμό της καὶ τὴ γέμισε φιλιά.

— Φτάνει τώρα, Νταίζη! Πήγαινε νὰ πλαγιάσῃς Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, ὁ μπαμπᾶς θἀργῇ νὰ σὲ φιλήσῃ εὐθὺς μόλις ἔρθει.

— Κι' ἂν κοιμοῦμαι καὶ δὲν τὸν ἀκούσω;

— Τότε θὰ σὲ φιλήσῃ αὔριο πολλὲς πολλὲς φορές, νὰ μὴν τοῦ ἔχεις παράπονο.

— Μὰ ἐγὼ θέλω ἀπόψε! Ἄχ, μαμμάκα, μὴ μὲ διώχνεις! Θέλω νὰ τὸν δῶ ἀπόψε!

Εἶχε ἁπλώσει τὰ χεράκια της σὰ νὰ ἱκέτευε σὲ στάση προσευχῆς, κι' ἡ μητέρα ἦταν ἕτοιμη νὰ ὑποχωρήσει. Σκέφθηκε ὅμως ὅτι ὁ ἄντρας της μποροῦσε ν' ἀργόταν πολὺ ἀργὰ κι' ὅτι δὲν ἦταν σωστὸ νὰ ὑποχωρήσῃ στὸ πεῖσμα τῆς μικρούλας. Φώναξε τὴ μπόννα, ποὺ ἦταν στὸ διπλανὸ δωμάτιο, καὶ φιλώντας τὴν κόρη της γιὰ τελευταία φορά, εἶπε:

— Ἔλα, δὲν ἔχει ἄλλο, Νταίζη! Νὰ κ' ἡ Μπέττη ποὺ ἦρθε νὰ σὲ πάρει. Καληνύχτα, ἀγάπη μου.

Ἡ φωνή της ἦταν τώρα σοβαρώτερη καὶ τὸ κοριτσάκι δὲν ἔφερε καμμιὰν ἀντίρρηση.

Στάθηκε νὰ τὸ φιλήσει ἡ μαμμά του, χωρὶς νὰ πεῖ τίποτε καὶ συγκρατώντας τὰ δάκρυα, ποὺ ἀνέβαιναν στὰ ματάκια του, τράβηξε κατὰ τὴν πόρτα, πίσω ἀπὸ τὴ μπόννα του.

Μὰ μόλις βγῆκε ἔξω, ἔκρυψε τὸ προσωπάκι του στὰ φουστάνια τῆς ὑπηρέτριας καὶ ξέσπασε σὲ κλάματα.

— Νταίζη! Νταιζούλα μου! φώναζε ἡ ὑπηρέτρια. Γιατὶ μοῦ κλαῖς; σὲ μάλωσαν;

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

50 ΧΡΟΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΕ τὸ φυλλάδιον τοῦτο, ἡ Διάπλασις εἰσέρχεται εἰς τὸ 50ὸν αὐτῆς ἔτος». Ἔτσι λέει μιὰ ἐπιγραφὴ στὴν πρώτη σελίδα. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, τὰ λέει ὅλα! Γιατί ποιός, ἀκούγοντας ἁπλῶς καὶ μόνο πῶς ἕνα περιοδικὸ ζῇ τώρα μισὸν αἰῶνα, δὲν θὰ συμπεράνῃ πῶς τὸ περιοδικὸ αὐτὸ ἔχει τὴν ἱστορία του, τὴν ἀξία του, τὸν προορισμό του; Σὲ τέτοιες περιστάσεις, ἕνας ἀριθμὸς εἶναι πιὸ εὔγλωττος ἀπὸ ὁλάκερο τόμο.

Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς πῶ τίποτα περισσότερο. Τὸν πανηγυρικὸ τῆς Διαπλάσεως σᾶς ἀφίνω νὰ τὸν κάμετε μόνοι σας. Κι' ἔρχομαι ἀμέσως στὸ θέμα τῆς σημερινῆς ἐπιστολῆς μου, ποὺ εἶναι ἄλλο: Γιατί τάχα τὰ 50 χρόνια νὰ θεωροῦνται τόσο σπουδαῖος σταθμὸς στὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, ἑνὸς περιοδικοῦ, ἑνὸς ἱδρύματος, κι' ὄχι τὰ 48 ἢ τὰ 52; Ἢ γιατὶ τὰ 100 κι' ὄχι τὰ 95 ἢ τὰ 105; Ἢ γιατὶ τὰ 25 κι' ὄχι τὰ 26; — Ξέρω τί θὰ μοῦ ἀπαντήσετε; Τὸ 100 εἶν' ἕνας μεγάλος καὶ στρογγυλὸς ἀριθμός. Τὸ 50 εἶναι τὸ μισό του καὶ τὸ 25 τὸ τέταρτο. Γι' αὐτὸ συνήθως γιορτάζονται Εἰκοσιπενταετηρίδες, Πεντηκονταετηρίδες καὶ Ἑκατονταετηρίδες. Σπάνια, ἐξαιρετικά,— καὶ ἴσως καταχρηστικά,—νὰ γιορτασθῇ μιὰ Τριακονταετηρίδα ἢ Ὀγδοηκονταετηρίδα.

Ναί, ἔχετε δίκιο. Ἀλλὰ ἐγὼ θὰ σᾶς ξαναρωτήσω: Καὶ γιατὶ τὸ 100, ἡ βάση νὰ ποῦμε αὐτῶν τῶν γιορτῶν, εἶναι ἕνας μεγάλος καὶ στρογγυλὸς ἀριθμός; Θέλω νὰ πῶ: Γιατὶ νὰ μὴν εἶναι ἐπίσης μεγάλος κι' ἐπίσης στρογγυλὸς καὶ τὸ 101 ἢ τὸ 99; Δὲν ἔχουν δὰ καὶ τόση διαφορά...

Ἐ, μὴ βιαστῆτε νὰ μοῦ ἀπαντήσετε, γιατὶ κινδυνεύετε... νὰ πῆτε ἀνοησία. Αὐτό, παιδιά μου, εἶναι ἕνα ζήτημα ποὺ ἀπασχόλησε πολὺ τοὺς φιλοσόφους. Εἶναι ὁλάκερη φιλοσοφία. Καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ σκεφθῆτε καὶ νὰ πῆτε τίποτα βάσιμο, ἂν δὲν ἔχετε κάποια στοιχεῖα. Λοιπόν: κανένας δὲν ξέρει νὰ πεῖ ἀκριβῶς γιὰ ποιὸ λόγο εἶναι «στρογγυλοὶ» οἱ ἀριθμοὶ ποὺ τελειώνουν σὲ μηδέν, τὸ 10, τὸ 50, τὸ 100, τὸ 200, τὸ 1000. Ἢ νὰ πῶ καλύτερα, γιατί ἔγειναν στρογγυλοί. Μετροῦμε: ἕνα, δύο, τρία... δέκα. Δὲν ξέρουμε, δὲν ἔχουμε ἄλλους ἀπὸ τοὺς δέκα αὐτοὺς πρώτους ἀριθμούς. Ἔπειτα ἐξακολουθοῦμε: δέκα κι' ἕνα (ἑνδεκα), δέκα καὶ δύο (δώδεκα), δέκα καὶ τρία, δέκα καὶ τέσσερα καὶ καθεξῆς. Μὲ ἄλλους λόγους: Σταματήσαμε στὸ 10. Κι' αὐτὸ τὸ πήραμε βάση γιὰ ὅλους τοὺς κατοπινοὺς ἀριθμούς ὥς τὸ ἄπειρο. Καὶ θεωροῦμε «στρογγυλὸ» ἀριθμὸ ἐκεῖνον ποὺ τελειώνει σὲ μηδὲν ὅπως τὸ 10.

Ὥστε τὸ ζήτημα, τὸ μεγάλο ζήτημα εἶναι: Γιατί νὰ σταματήσουμε ὡς τὸ δέκα; καὶ γιατί νὰ μὴ σταματήσουμε στὸ ἑνδεκα, ποὺ θὰ τὸ λέγαμε τότε μὲ μιὰ ἄλλη λέξη, δική του, κι' ὄχι «δέκα κι' ἕνα»; Ἄλυτο! Κι' ἔφταναν νὰ ποῦν ὅτι ἔτσι εἶναι καμωμένο τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου: νὰ μὴν μπορῇ νὰ συλλάβῃ περισσότερους ἀπὸ δέκα πρωταρχικοὺς ἀριθμούς. Γιατὶ ἂν μποροῦσε νὰ συλλάβῃ ἑνδεκα,—παραδείγματος χάρη—τότε οἱ «στρογγυλοὶ» ἀριθμοὶ θὰ ἦταν τὸ 11, τὸ 22, τὸ 33, τὸ 44 καὶ καθεξῆς. Καὶ ποιὸς ξέρει πῶς θὰ γράφονταν καὶ πῶς θὰ λέγονταν τότε αὐτοί!

Θὰ σᾶς φαίνεται ἴσως παράξενο πῶς τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου — τέτοιο μυαλό! — δὲν μπορεῖ νὰ συλλάβῃ περισσότερους ἀπὸ δέκα πρωταρχικοὺς ἀριθμούς, ὥστε, γιὰ νὰ μετρήσῃ, ξαναγυρίζει στοὺς ἴδιους. Κι' ὅμως αὐτοὶ οἱ δέκα εἶναι καὶ... πολλοί. Δείχνουν μάλιστα τὴν ὑπεροχὴ τοῦ ἀνθρώπου μπροστὰ καὶ στὰ τελειότερα ζῶα, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ συλλάβουν... οὔτε τοὺς μισούς. Ἡ γάτα, παραδείγματος χάρη, μόλις μετρᾷ ὡς τὰ τρία. Καὶ τὸ ξέρουν αὐτό, γιατὶ ὅταν ἔχει περισσότερα γατάκια,—ἕξη, ἑπτά, — καὶ τῆς τὰ παίρνουν ἕνα-ἕνα, δὲν τὸ καταλαβαίνει ἡ μητέρα-γάτα καὶ δὲν ἀνησυχεῖ παρὰ μόνο ὅταν τῆς ἀφήσουν δυό. Τότε δηλαδὴ τὰ μετρᾷ καὶ βλέπει πῶς δὲν εἶναι σωστά: τῆς λείπει τὸ τρίτο. Ὅταν τῆς ἔλειψε τὸ ἕκτο, τὸ πέμπτο, τὸ τέταρτο, δὲν κατάλαβε τίποτα. Ὥστε ἂν ἡ γάτα... ἤξερε γράμματα, τὸ δέκα της θὰ ἦταν τὸ τρία κι' οἱ «στρογγυλοὶ» ἀριθμοί της, — ποὺ ποιὸς ξέρει πῶς θὰ τοὺς ἔλεγε καὶ πῶς θὰ τοὺς ἔγραφε,—θὰ ἦταν 3, 6, 9 καὶ καθεξῆς. Πάλι καλὰ λοιπὸν ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ 10. Κανένα ἄλλο ζῶο δὲν φτάνει τόσο ψηλά!

Αὐτὰ γιὰ τὴ «στρογγυλότητα». Ὅσο γιὰ τὸ «μεγαλεῖο» τῶν ἀριθμῶν ποὺ εἴπαμε, αὐτὸ πιὰ εἶναι σχετικὸ μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἄνθρωπος ποὺ φτάνει τὰ 100 χρόνια, ἔχει σχεδὸν τὸ ρεκόρ τῆς μακροβιότητας. Σταθμὸς λοιπὸν στὴ ζωὴ τὰ 100 χρόνια, σταθμὸς καὶ τὰ 50 ποὺ εἶναι τὸ μισό, σταθμὸς καὶ τὰ 25 ποὺ εἶναι τὸ τέταρτο. Φυσικά, ἂν τὸ ρεκὸρ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς ἦταν 1000 χρόνια, οἱ ἀριθμοὶ αὐτῶν τῶν σταθμῶν θὰταν διαφορετικοί. Ὅλα, βλέπετε, στὸν κόσμο εἶναι σχετικά.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΔΕΛΦΗ

Εἴχαμε κάποτε στὸ σπίτι μιὰν ἀδελφή. Ἦταν πολὺ ὁμορφη, μὲ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ μεγάλα, γαλανὰ μάτια. Τὸ πρόσωπό της ἔλαμπε πάντα ἀπὸ χαρὰ κι' ἔδειχνε ἕνα κορίτσι ἀνοιχτόκαρδο, μὲ ψυχὴ γεμάτην εἰλικρίνεια καὶ καλοσύνη. Τραγουδοῦσε μὲ μιὰ φωνὴ σιγανὴ καὶ γλυκειά, καὶ πολλὲς φορὲς καθόμουν καὶ τὴν ἄκουγα, γιατὶ μ' ἄρεσαν πολὺ τὰ τραγούδια της.

Μοῦ φαίνεται πὼς τὴν βλέπω ἀκόμη, καθισμένη κοντὰ στὸ παράθυρο, νὰ κεντάει μὲ σκυμμένο τὸ ξανθό της κεφάλι σ' ἕνα μεγάλο τελάρο. Ὅταν κεντοῦσε, ἔπερνα κι' ἐγὼ ἕνα μικρὸ σκαμνάκι, ποὺ ἀνῆκε ἀποκλειστικὰ σὲ μένα, καθόμουν κοντά της καὶ τὴν ἄκουγα ποὺ τραγουδοῦσε. Στήλωνα τὰ μάτια μου πάνω της καὶ τὴν κοίταζα ὧρες ὁλόκληρες χωρὶς νὰ μὲ κουράζει αὐτό. Κοίταζα τὰ ὡραῖα της μάτια νὰ κλείνουν μισὸ στὸ ἀμυγδαλωτό τους σχῆμα μιᾶς ἀκύμαντης θάλασσας τὰ γαλανά νερά. Κοίταζα ἀκόμη τὰ φουντωτά της, κατάξανθα μαλλιά, ποὺ κάποιες τούφες τους ξέφευγαν ἀπ' τὸ χτένισμά τους κι' ἄγγιζαν ἁπαλὰ τὰ δροσερά μάγουλά της.

Τὴν ἀγαποῦσαμε ὅλοι στὸ σπίτι τὴν ἀδελφή κι' ἀπ' ὅλους περισσότερο ἐγώ. Πολλὲς φορές της εἶχα δείξει τὴν προτίμησή μου καὶ τὴν ἀγάπη μου.

Κανέναν ἄλλο δὲν ἄφινα νὰ μὲ διαβάζει τὸ βράδυ καὶ μὲ κανέναν ἄλλο δὲ μάθαινα τὸ μάθημά μου τόσο καλά.

Εἶχα τότε ἀκόμη κι' ἕνα μικρότερό μου ἀδελφό, ποὺ τὸν ζήλευα τρομερὰ ὅταν ρωτοῦσε τὴν ἀδελφή μου πόσο τὸν ἀγαπάει κι' αὐτὴ τ' ἀποκρινόταν «ὡς τὸν οὐρανό». Τότε πῶς μποροῦσα νὰ πιστέψω ὅτι μ' ἀγαποῦσε μένα περισσότερο, ὅπως μοῦλεγε, ἀφοῦ τὸ μικρό μου ἀδελφὸ τὸν ἀγαποῦσε «ὡς τὸν οὐρανό»; Καταλάβαινε ὅμως τὸ παράπονό μου αὐτὸ καὶ κατόπι, ὅταν μέναμε οἱ δυό, μοῦλεγε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ζηλεύω, γιατὶ ἂν ἔλεγε ἀτὸ μικρὸν ἀδελφὸ ὅτι τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ μένα, τόκανε, ἐπειδὴ ἦταν μικρότερος αὐτός.

Καθόμαστε στὴν κάμαρά της, μπροστὰ στὸ τραπέζι, ἔφερνε τὴ λάμπα κοντά μας καὶ τότε ἐγὼ ἄνοιγα τὸ βιβλίο μου στὴ σελίδα ποὺ εἶχα μάθημα.

Γέρναμε τότε κι' οἱ δυὸ τὰ κεφάλια μας κάτω ἀπ' τ' ἀμπαζοὺρ τῆς λάμπας καὶ διαβάζαμε πρῶτα μαζὶ τὸ κείμενο. Ἔπειτα μοῦ τὸ διάβαζε πολλὲς φορές, μόνη της, γιὰ νὰ μοῦ δείξει πῶς ἔπρεπε νὰ τὸ διαβάζω κι' ἐγώ. Ποτὲ ὅμως δὲν ἤμενα εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου. Ἐκείνο ποὺ ἀντιχοῦσε σὰ γλυκειὰ μουσικὴ στ' αὐτιά μου καὶ φαινόταν τόσο ὡραῖο ὅταν τὸ διάβαζε ἡ ἀδελφή μου, γινόταν τόσο ἄσχημο καὶ τόσο ἀδιάφορο ὅταν τὸ διάβαζα ἐγώ. Κάπου κάπου μᾶς ἔβανε ἡ δασκάλα μου νὰ μάθουμε κανένα μικρὸ ποίημα τοῦ βιβλίου «ἀπέξω»—ὅπως λέγαμε τὴν ἀποστήθιση. Μὲ δυὸ-τρεῖς φορὲς ποὺ τὸ διάβαζε ἡ ἀδελφή μου, τὸ μάθαινε ἀπέξω καὶ μοῦ τὸ ἀπήγγελε μὲ τὴ γλυκειά της φωνή. Τὸ μάθαινα κατόπι κι' ἐγὼ καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὸ ἀπαγγείλω ὅπως αὐτή.

Εἶχε τελειώσει ἡ ἀδελφή μου τὸ Ἀρσάκειο κι' ἤξερε ἕνα σωρὸ πράγματα. Ἤξερε καὶ κάτι ὡραῖες ἱστορίες ποὺ μᾶς τὶς ἔλεγε τὰ βράδυα τοῦ χειμῶνα, ὅταν περιμέναμε τὸ μπαμπὰ νὰ ρθῇ ἀπ' τὸ γραφεῖο του.

Τὶς περισσότερες ὧρες, καθόταν στὴ συνηθισμένη της θέση, κοντὰ στὸ παράθυρο τῆς κάμαρά της, καὶ κεντοῦσε. Εἶχε ἕνα μπαούλο κεντήματα ποὺ μέρα μὲ τὴ μέρα καὶ γέμιζε. Μιὰ μέρα μπῆγα κοντά της καὶ τὴ ρώτησα τί κεντάει.

— Εἶναι τὰ προικιά μου, μοῦ λέει.

Δὲν εἶχα ἀκούσει ἄλλη φορὰ μοῦ αὐτὴ τὴ λέξη κ' ἀπόρησα·

— Τί θὰ τὰ κάνεις;

— Θὰ τὰ πάρω στὸ σπίτι μου, μεθαύριο ποὺ θὰ παντρευτῶ.

— Ὥστε θὰ παντρευτῇς;

Δὲν περίμενα πιὰ ἀπάντηση. Ἔφυγα μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, πῆγα πίσω ἀπο μιὰ πόρτα—ὅπως συνήθιζα—κι' ἔκλαψα πικρά. Ἄκουσε τ' ἀναφυλλητό μου κι' ἤρθε καὶ μὲ πῆρε κοντά της. Μὲ καλόπιασε μὲ χίλια δυὸ τρυφερὰ λόγια καὶ μοῦπε ὅτι ἀφοῦ τὴν ἀγαποῦσα τόσο πολὺ δὲ θὰ παντρευόταν ποτέ, ἀλλὰ θἄμενε πάντα μαζί μου. Μοῦδωσε μάλιστα τὸ δικαίωμα, ἅμα ἐρχόταν κανεὶς νὰ τὴν πάρει, νὰ τὸν τρυπήσω μὲ τὸ σπαθὶ μου. Ἡσύχασα τότε.

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτά, τὰ χρόνια περνοῦσαν· ἡ ἀδελφή μου εἶχε γίνει εἰκοσιδύο χρονῶν κι' ὅταν παρουσιάστηκε τότε ἕνας καλὸς νέος ἀπ' τὴν Ἀμερική, πλούσιος, παντρεύτηκε. Ἀπ' ὅ,τι εἶχα καταλάβει τότε, ἡ μαμμά, μ' ὅλο ποὺ συμπαθοῦσε αὐτὸ τὸ νέο, δὲν ἤθελε νὰ τοῦ δώσουμε τὴν ἀδελφή μου, γιατὶ λίγο καιρὸ μετὰ τὸ γάμο θὰ τὴν ἔπερνε μαζί του στὴν Ἀμερική. Τέλος πάντων ὑπεσχέθη αὐτὸς ὅτι μετὰ δυὸ τρία χρόνια θὰ γύριζε «νὰ ἐγκατασταθῇ» στὴν Ἑλλάδα κι' ἔτσι μιὰ μέρα γέννηκε ὁ γάμος. Ὅταν εἶδα τὴν ἀδελφή μου, ντυμένη στὰ ὁλάλευκα, νὰ κάθεται κοντὰ στὸν ἄντρα της, μ' ἔπιασε τὸ παράπονο, πῆγα κοντά της καὶ τὴν παρακαλοῦσα κλαίγοντας νὰ μὴ παντρευτῇ. Μὲ φίλησε στὸ κεφάλι καὶ μ' ἔβαλε στὰ γόνατά της. Μοῦπε τότε στ' αὐτὶ πὼς δὲ μποροῦσε νὰ μὴ παντρευτῇ κι' ὅτι καὶ παντρεμμένη θἄρχόταν κάθε μέρα στὸ σπίτι.

Κι' ἐρχόταν σχεδὸν κάθε μέρα. Πρὶν ἀνεβῇ τὴ σκάλα, κατέβαινα κάτω, κρεμόμουνα στὸ λαιμό της κι' ἀνεβαίναμε μαζί.

Μὰ ἔφτασε γρήγορα ὁ καιρὸς ποὺ θὰ ἔφευγε μὲ τὸν ἄντρα της γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἐγὼ δὲν ἤξερα τίποτα κι' ὅταν τὴν παραμονὴ μοῦφερε μιὰ σακκούλα καραμέλλες καὶ μοῦ τὄπε, πέταξα χάμω τὶς καραμέλλες, κρεμάστηκα στὸ λαιμό της κι' ἔκλαψα ὥρα πολλή, πκρ' ὅλες τὲς ὑποσχέσεις της ὅτι θὰ γύριζε γρήγορα καὶ θὰ μοῦφερνε ἕνα σωρὸ ὡραῖα πράγματα.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα βρεθήκαμε ὅλοι στὴν προκυμαία.

Ἤβρεχε ὅταν κατεβήκαμε ἀπ' τὴν ἄμαξα κι' ἄνοιξαν ὅλοι τὶς ὀμπρέλλες τους. Τὸ μεγάλο βαπόρι ποὺ θἄπερνε τὴν ἀδελφή μου στὰ ξένα, στεκόταν λίγες ὀργυὲς μακρυά. Τὸ κοίταζα σὰν ἐχθρὸ ποὺ θὰ μοῦπερνε ὅ,τι ἀγαποῦσα καὶ τρόμαξα ὅταν σφύριξε δυνατά. Ἦταν καιρὸς νὰ μπαρκαρεστοῦν οἱ ἐπιβάτες. Ἤλυε ἡ στιγμὴ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Φιλήθηκε ἡ ἀδελφὴ μὲ τὴ μαμμὰ καὶ τὸ μπαμπά, φίλησε τὸ μικρὸν ἀδελφό κι' ἔπειτα μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της. Ἔκλαιγα σιγαλὰ καὶ τὰ δάκρυά μου στάζαν στὸ φόρεμά της. «Νὰ λοιπὸν ποὺ θἄφευγε καὶ θὰ μ' ἄφινε μοναχό.» Τότε ὁ βαρκάρης τοὺς φώναξε πὼς σὲ δέκα λεπτὰ θἄφευγε τὸ βαπόρι κι' ἔπρεπε νὰ κάνουν γρήγορα. Μπῆκαν στὴ βάρκα βιαστικὰ καὶ σὲ λίγο βρισκόνταν στὸ βαπόρι, ποὺ σφύριξε δυὸ φορὲς ἀκόμη.

Ἀπ' τὴν προκυμαία βλέπαμε κάποια χέρια ἁπλωμένα πρὸς ἐμᾶς, νὰ μᾶς πέρνω γράμμα ἀπ' τὴν ἀδελφή μου.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγε, ἔγραφε στὴ μαμμὰ ταχτικά, καὶ τώρα ποὺ μεγάλωσα, γράφει σὲ μένα. Ἔχει δυὸ ἀγοράκια καὶ μοῦχει στείλει τὴ φωτογραφία τους.

Πολλὲς φορὲς κάθομαι καὶ συλλογιέμαι μὲ νοσταλγία τὰ παιδικά μου χρόνια, ποὺ τόσο ὁμορφα πέρασαν μὲ τὴν ἀγάπη τῆς καλῆς μου ἀδελφῆς.

Δὲν ἤξερα τότε ὅτι ὅλα περνοῦνε κι' ἀλλάζουν κι' ἀκόμη ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι τόσο σκληρή, ποὺ νὰ χωρίζει καὶ τοὺς πιὸ ἀγαπημένους. Τώρα, μαζὶ μ' αὐτά, ἔμαθα καὶ κάτι ἄλλο: Ὅτι ὅσο κι' ἂν τὰ χρόνια περνοῦν, ὅσο κι' ἂν τὰ πράγματα ἀλλάζουν, ἡ ἀγάπη μας γιὰ ὅ,τι ἀγαπήσαμε μένει πάντα ἡ ἴδια—γιατὶ δίπλα στὴν καρδιά μας στέκει φρουρὸς ἡ ἀνάμνηση καὶ δὲν ἀφίνει νὰ σβοῦνε οἱ ἀγαπημένες εἰκόνες.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΚΟΥΛΑ Ι. ΠΑΓΙΑΓΑΚΗ. *Φωτεινή*, Σάμη (Κεφαλληνίας). Α' Βραβείον Μ. Διαγωνισμοῦ Λύσεων.— 2. ΜΑΚΝΤΟΦ. Α' Βραβεῖον Μ. Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς. — 3. ΣΟΦΙΑ Δ. ΒΛΑΧΑΚΗ. *Λύδα*, Ἀθῆναι. Α' Βραβείων 25ου Διαγωνισμοῦ Σκοπιθύματος.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΕΛΗΝΗ

Νὰ καὶ μιὰ στάμνα οὐράνια
ποὺ ἀντὶς νερὸ μᾶς χύνει
τῆς λήθης τὸ ναρκωτικὸ
ποὺ ὁ ξενύχτης πίνει

Νὰ ἕνα κόσκινο χρυσὸ
ποὺ κοσκινίζει ἐχτίδες,
μ' ἀνάκατα τοῦ φεύγουσι
καὶ σπάρκοι ἀπὸ ἐλπίδες.

Νὰ ἄπειρα χέρια ἁπαλὰ
ποὺ ὅταν σὲ χαϊδεύουν,
θαρεῖς ἄλους ἐσὺς πάντως σου
εὐθὺς πὼς τοὺς γιατρεύουν

Φοῖβος

ΣΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΜΟΥ

Μ' ἀρέσουν ξέχωρα τὰ λουλούδια. Ἡ λεπτή τους ἀνοσιὰ ἡ τόσο εὐωδιασμένη καὶ γλυκειὰ χύνει βάλσαμο παρηγοριᾶς καὶ στὴν πιὸ πονεμένη καρδιά.

Ὦ, τὰ ὡμορφα καὶ μυρωμένα δενδρίνα ποὺ περνῶ ξεμβάζοντας ἀπὸ μακρυσμιασμένο μου περβόλι! Πόσα μ' ἀρέσει, ὅπως ἀτέλειωτες παθισμένη στὴν πράσινη χλόη, ν' ἀφήνω τὴ σκέψη μου νὰ πετᾷ σὰ κόσμιος ἀθέριστος, εὐγενικούς, δικούς μου ὅλότελα, ἔτσι ὅπως τοὺς ἔχω πλασμένους μὲ τὴ φαντασία μου· ποὺ γιὰ μένα εἶναι τόσο γλυκειὰ ὅσο καὶ ξεπλανεύτρα. Πόση χαρὰ μοῦ χαρίζουν τὰ μῦρα τὰ λεπτὰ τῶν λουλουδιῶν μου, καὶ πόσο βαθειὰ ἀγγίζουν στὴν ψυχή μου τὶς πιὸ αἰστανιτικὲς τῆς χορδές!

Ὅλα βαλμένα ἁρμονικά, σὲ τάξη ἢ σὲ καλλιτεχνικὴ ἀταξία, δίνουν μιὰ ἰδιαίτερη μορφὴ σεῦ μικροῦ μου περβόλι. Ἀπ' τὰ τριανταφυλλα τὰ μεγάλα, τὰ κατόμφιλλα, ὡς τοὺς βελουδένιους καμπάδες, τὰ γιασεμιὰ τὰ ἄβολα τὰ χιάτικα καὶ τὰ μικρὰ, ὡς τοὺς ἀσημοὺς τοὺς μελάβιους μενεξέδες μὲ τὰ ἀνοιχτογάλαζα τρυφερά τους μετάκια.

Πίνω στὸ χαλὶ τὸ καταπράσινο τῆς χλόης εἶναι σπαρμένα ἀγριολούλουδα, κι' ὁ κισσὸς περήμανος στεφανώνει μὲ τὶς πεφιλοκάλες του τὸ μικρὸ κιόσκι. Ἔχει ἀκόμα μικρὰ κηπάκια, τριγυρισμένα μὲ τὴν αἰώνια φύγωνη, ποὺ μέσα τοὺς ἀνθοῦνε τὰ κρῖνα, τὰ ζουμπούλια κ' οἱ ὡμορφες ὁλάσπρες ἀμπανέλλες, καὶ λίγο παρὰ πέρα τὸ μικρὸ μηλέ-λιμόνι. Σὲ μιὰ γλάστρα χαμαρώνει ὁ βασιλικὸς κοινώντας τὰ πλατιὰ του φύλλα καὶ παραπέρα μιλάνε σιγανὰ ὁ σάμψυχος καὶ ἡ μαντζουράνα. Σὲ μιὰ γωνιά, μεγάλες, περήφανες, λαμπρὲς μαργαρίτες ποὺ βλέπουν περιφρονητικὰ τὰ πλαϊνά τους ταπεινὰ χαμομηλάκια.

Μ' ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα, σὰν τὰ λουλούδια γέρνουν κουρασμένα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ὕπνου, ἀνοίγουν τότες σιγὰ σιγὰ τὰ νυχτολούλουδα τὰ χαριτόχρωμα καὶ μυρωμιοῦζουν χίλιες δυὸ περίεργες ἱστορίες κουνιόντας τὰ φύλλα τους. Καὶ τὸ νερὸ ποὺ κυλᾷ ἐκεῖ κοντά τους, παίονας νὰ τρέχῃ βαστικά, στέκεται κ' αὐτὸ γαλήνιο κασκίζοντας ν' ἀκούσῃ τὶς ἱστορίες τους.

Τ' ἀγαπῶ τόσο τὰ λουλούδια τοῦ περβολιοῦ μου! Μοῦ ξεκουράζουν τὴ σκέψη σὰν γέρνω ἀπαυτημένη στὸ πλάτωμα. Θαρρῶ πὼς μ' αἰστάνουνται, μὲ νοιώθουν, καὶ καθὼς ἔχουν στραμμένα πρὸς τὸ μέρος μου τὰ κεφαλάκια τους, μοῦ φαίνεται πὼς ἕνα πλῆθος τρυφερὰ καὶ εἰλικρινῆ μαλάκια μὲ κοιτάζουν, δείχνοντάς μου συμπάντια γιὰ τὴ κούρασή μου.

Σοῦζη

Ο ΜΠΑΜΠΗΣ

— Μπάμπηηη!

— Ἔρχομαι!... ἀποκρίθηκε μιὰ κλαψιάρικη φωνή.

Κι' ὁ Μπάμπης πρόβαλε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, μὲ τὴ θαλασσιὰ του ποδιὰ βρόμικη, κλαίοντας καὶ τρίβοντας τὰ μάτια μὲ τὰ λασπωμένα χέρια του ποὺ μουντζούρωναν τὸ πρόσωπό του καὶ τοῦ ἔδιναν ὄψη κωμική.

Προχώρησε τρέχοντας μὲ μικρὰ βηματάκια φαβισμένα καὶ σταμάτησε.

— Ἔλα δῶ βρέ, ἔλα δῶ, στρίγγλισε μιὰ γριὰ ξερακιανή, μαύρη, ποὺ φοροῦσε μιὰ ρόμπα ποὺ κάποτε ἦταν μαύρη, σηκώνοντας τὰ ἄσπρα της τσουλούφια ποὺ ἔπεφταν μπροστὰ στὰ μάτια της.

Ὁ Μπάμπης δὲν κουνιόταν, μόνο ἔκλαιγε καὶ στάναφλητιὰ τοῦ ξεχύθηκε κανεὶς κάτι μισόλογα: «ό... Βά... νι...ς... για... για... με... με...»

Ἔτρεξε ἡ γριά, ἡ γιαγιά του, τὸν ἅρπαξε, κι' ἐνῶ οἱ ξυλιὲς κι' οἱ βρισιὲς ἔπεφταν ἀλύπητα ἀπάνω του, τὸν ἔσπρωξε σὲ μιὰ κόκκινη ξέβαφη πόρτα.

Ἡ μυρίδα ἀπόξω στὰ πεζοδρόμια καθισμένη γελοῦσε.

Πέρασε κανένα τέταρτο.

— Ἔ, Μπάμπη, φώναξε ἕνας πιτσιρίκος, πούσαι, βαρδῖᾶς;

— Ἤρτασα, ἀποκρίθηκε ὁ Μπάμπης.

Καὶ φίννηκε στὴν πάρτα φρέσκος-φρέσκος, μὲ καινούργια καθαρὴ ποδιά, καθαρὰ μοῦτρα καὶ γόνατα, καὶ μιὰ φετίτσα ψωμὶ στὸ χέρι φαινόταν χαρούμενος, μόνο τὰ μάτια του μαγιορεύονταν πὼς εἶχε κλάψει.

Καὶ πῆγε νὰ παίξῃ πάλι.

Αὐτὸ γινόταν τακτικὰ τὸ καλοκαίρι κάθε μέρα.

Ὁ Μπάμπης καθόταν μὲ τὴ γιαγιά του. Μπαμπά, μαμμά, ἀδέρφια δὲν εἶχε. Ἦταν καλὸ παιδί, μὰ κανγατζῆς.

Τάσσόμενα στὶς πέντε ἔβγαινε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἔβρισκε τὴν παρέα του καὶ πῆγαινε νὰ παίξῃ. Τὸ κανγάδι δὲν διαρκοῦσε περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα. Ὁ Μπάμπης μὲ κάποιον θὰ μάλωνε, ποὺ ἦ τὸν ἔδερνε, ἦ τὸν πετοῦσε σὲ κανένα λάκο μὲ βρωμόνερα, κ' ἔβαζε τὰ κλάματα.

Κι' ἡ φωνὴ τῆς γριᾶς γιαγιᾶς ἀντιχοῦσε τότε σηκώνοντας τὴ γειτονιά:

— Μπάμπηηη!

Ἀληθόνους

ΣΟΥΡΟΥΠΩΜΑ

Ἀνάμεσα ἀπὸ τάνθισμένα μονοπάτια τοῦ λειβαδιοῦ, κάνω τὸν περίπατό μου. Εἶναι ἡ ὥρα ἡ καλή, ποὺ ἡ μέρα ὀβιὰς μέσ' στὰ παλιοχρώματα τῆς δύσης... Εἶναι τόση σιγαλιά, τόση ἡσυχία, ποὺ θἄκουες καὶ φτερὰ νὰ πέφτουνε... Καὶ ἡ σκέψη μου, κουρασμένη ἀπὸ τὶς φροντίδες τῆς ἡμέρας, γέρνει κ' αὐτὴ νὰ ξεκουραστῇ λιγάκι μέσ' στὴ γλυκειὰ φωτοπλημύρα... Κι' εἶναι ἕνα ὅμορφο χαρούμενο ἀναπαλτικὸ σουρούπωμα. Τάχα ὅλα Φῶς ἀπὸ τὸ φεγγάρι, ἀπὸ τὶς πυγολαμπίδες ποὺ πετοῦνε τρελλὲς μέσ' στὰ χόρτα; ἀεράκι δροσερὸ ποὺ ἀργοκινᾶται τὰ λουλούδια καὶ χίλια δυὸ κάνει νὰ λέξ τὸ φλάυαρο κῦμα στὴν ὄμορφη ἀκρογιαλιά. Ὁ οὐρανὸς μὲ τὰ χρωματιστά του ἐλιαρὰ συννεφάκια, λὲς πὼς γλυκοφιλιέται μ' αὐτὰ πάνω ἀπὸ τὶς κορυφογραμμὲς τῶν βουνῶν ποὺ ρίχνουν τὴ σοβαρὴ σκιά τους στὴ θάλασσα. Ὅλα γεράτα φῶς, χαρὰ ζωή! Μὰ πέρα κεῖ στὰ ἐρείπια, ἡ κουκουβάγια ἀρχίνει λαμπηρὲς φωνές. Δὲν χαίρεται κι' αὐτὴ σιὴ φεγγαροφώτιση βραδιά. Νομίζεις καὶ κλαίει σὰν κάποιες ψυχὲς ποὺ, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τὸ ποῦν σὰν κι' αὐτή, δὲν παίρνουν μέρος στὴ γλύκα τῆς ἀνοιξης. Πολλὲς φορὲς στὴν κρύα Γενναριάτικη καὶ σκοτεινὴ νύχτα, νιώθωντας τὴν καρδιά μας τόσο ζεστὴ καὶ τόσο φωτεινή...

Μὰ τὶς λυπημὲς μου σκέψεις διώχνει μακριὰ τὸ δροσερὸ γέλιο ἀπὸ τὰ ξανθὸ ξαδελφάκι μου. Ἔρχεται χαρούμενο κοντά μου, σηκώνοντας τὴν ἄκρη τῆς ποδίτσας του. Βαστοῦσε μιὰ πυγολαμπίδα, ποὺ φοβόταινε μὴ τὸν κάψῃ!..

Ἄθῶες παιδικὲς ψυχούλες, πόσες φορὲς οἱ ἀφελεῖς σας σκέψεις μᾶς διασκεδάζουνε καὶ μᾶς ξεκουφίζουνε στὸ βάρος τῆς βαρειᾶς ζωῆς μας...

Χιόνη

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ

Ἐδουάρδος ὁ VII, τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἀκόμα πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, ἀγαποῦσε πολὺ ν' ἀνακατεύεται μέσα στὸ πλῆθος ἀγνώριστος. Κάποτε, ὕστερα ἀπὸ ἕνα πανηγύρι, ὅπου ἦταν κι' αὐτὸς incognito, ἕνας χωρικὰς τοῦ ἐπρόσφερε μιὰ θέση στὴν ἁμαξά του, γιὰ νὰ τὸν πάῃ στὴ γειτονικὴ πόλη. Ὁ Ἐδουάρδος δέχθηκε καὶ συνομιλοῦσε φιλικὰ μὲ τὸν χωρικό.

Τὴν στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ, τοῦ λέγει μὲ ὕφος τάχα ἀμήχανο: «Φίλε μου, εἶμαι πολὺ λυπημένος γιατὶ δὲν ἔχω τίποτα νὰ σοῦ δώσω. Δὲν βαστῶ παρὰ μόνο τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας μου. Ἂν τὴν θέλεις γιὰ πλερωμή, σοῦ τὴν δίνω εὐχαρίστως».

Σ' αὐτοὺς τοὺς λόγους ὁ χωρικὸς δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὸ θυμό του. «Δὲν φτάνει ποὺ δὲν μοῦ δίνετε τίποτε, φόνιε, παρὰ μὲ κοροϊδεύετε κιόλα! Τί νὰ τὴν κάνω ἐγὼ τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας σας!»

Ὁ πρίγκηψ ἐγέλασε καὶ τοῦ εἶπε: «Πάρε την, μπορεῖ νὰ ἔχῃ κάποιαν ἀξία». Καὶ γλύστησε στὰ χέρια τοῦ ἐκπλήκτου χωρικοῦ ἕνα χρυσὸ νόμισμα, μὲ τὸ ὁμοίωμα τῆς βασίλισσας Βικτωρίας

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἀτρόμητος Κρὴς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Ἡ μαμμά»: —Γιατί, Τάκη μου, εἶσες γὰ Κώτα βλάκα; Πήγαινε γὰ ταῦ πῆς πὼς λυπᾶσαι πολὺ γι' αὐτό.

«Ὁ Τάκης, στὴν Κώτα: — Ἀκοῦμαι πολὺ ποὺ... εἶσαι βλάκας!

***

— Εἶσαι Ἀναπλασόπουλο; φωτοῦν τὸν Κουφοκεφαλάκη.

— Μάλιστα.

— Καὶ τί διαβάζεις μὲ περισσότερη νοημοσύνη;

— Τὰ Παιδικὰ Πανώμματα. Καὶ ξέρετε γιατί;

— Ὄχι.

— Γιατὶ γιάφουν ὅ,τι γιὰ μένα!

Μιχ. Ὀθ. Δέφνερ

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 5ὸν ἔτος της. Ὅσοι ἐπεθύμουν νὰ εἶναι καὶ φέτος συνδρομηταί, πρέπει νὰνανεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λήξασαν συνδρομήν των.

Ὅσοι τυχὸν δὲν θέλουν πλέον νὰ εἶναι συνδρομηταί, ὀφείλουν νὰ ἐπιστρέψουν τὸ πρῶτον τοῦτο φύλλον, γράφοντες εἰς τὴν ταινίαν των τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον» διὰ νὰ τοὺς διαγράψω.

Ὁ λαμπρὸς Τόμος τοῦ 1927 εἶναι ἕτοιμος κι' εὑρίσκεται εἰς τὸ Γραφεῖον μου. Εἶναι τὸ ὡραιότερο δῶρο τῆς Πρωτοχρονιᾶς.

Ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ φευδώνυμον ποὺ εἶχαν ὡς τώρα, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν διὰ τὸ 1928 μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτὴν τὸ Θεωρῶ ἐλεύθερον καὶ τὸ δίδω στὸν πρῶτον ζητοῦντα

Ὅσοι θέλουν νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Εὐσήμων τοῦ 1927 πρέπει νὰ μοῦ στείλουν μέχρι τέλους Ἰανουαρίου τὴν Σημείωσιν ποὺ ὁρίζει ὁ Ὁδηγός. Εἶναι δεκταὶ καὶ γενικαὶ Στατιστικαὶ τῶν Εὐσήμων τοῦ 1927

237ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΛΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ὁ νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἀρχίζει ἀπὸ σήμερα καὶ θὰ περιλάβῃ τὶς Ἀσκήσεις ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν κατὰ τὸ διάστημα τῆς Α' Τριημηνίας, ἤτοι εἰς τὰ φυλλάδια τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου, Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος, πρέπει νὰ προμηθεύθοῦν τὸν ἀπαραίτητον Χάρτην Λύσεων καὶ νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τοὺς λοιποὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, οἱ ὁποῖοι ἀναγράφονται εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, § 15–26.

Βραβεῖα θ' ἀπονεμηθοῦν τὰ ὁρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγόν, Κεφαλαίων ς', § 3–7.

Οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν τοὺς ὅρους, θὰ περιμένουν ὡς νὰ ἐκδοθῇ ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ (ἴδε σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν.) Ἐχουναλλάξετε καιρόν, διότι αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου αὐτοῦ εἶναι δεκταὶ μέχρι Φεβρουαρίου, ὁ δὲ Ὁδηγὸς θὰ ἐκδοθῇ πολὺ ἐνωρίτερα. Ἐντωμεταξὺ ἂς λύνουν τὰς Ἀσκήσεις, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον δὲν χρειάζεται καμμιὰ δόξα, παρὰ μόναν εὐφυΐα καὶ κάποιαι γνώσεις Ἱστορίας, Μυθολογίας, Γεωγραφίας κτλ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 30 Νοεμβρίου 1927

ΑΟΙΠΟΝ καλή μας Πρωτοχρονιά!— Πῶς; ἀπὸ τώρα;— Μιὰ βέβαια! Ὁ χρόνος τῆς Διαπλάσεως δὲν ἀρχίζει ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου; Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ πρῶτο φύλλο τοῦ χρόνου ποὺ βγάζω; Καὶ τί χρόνου! τοῦ Πεντηκοντοστοῦ!.. Δὲν ξέρω τώρα τί εὐχὲς θὰ μοῦ δώσετε σὲ τόσο ἐξαιρετικὴ Πρωτοχρονιά. Θὰ μοῦ κῆτε ἴσως νὰ τὰ ἑκατοστήσω, νὰ τὰ χιλιάσω, νὰ μὴν πεθάνω ποτέ. Ἀλλ' ἐγὼ μιὰ εὐχὴ κάνω τώρα στὸν ἑαυτό μου: «Ὅσα χρόνια κι' ἂν θέλῃ ὁ Θεὸς νὰ ζήσω ἀκόμα, νἄχω πάντα καλὰ παιδιὰ σὰν καὶ σᾶς!.. Γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶμαι πολὺ-πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰ σημερινά μου παιδιά. Ποτὲ δὲν ἤμουν τόσο...

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

Κάθε χρόνο, στὰ πρῶτα 7–8 φυλλάδια, δημοσίευα τὸν Ὁδηγό. Ἔπιανε κάθε φορὰ τρεῖς-τέσσαρες στῆλες, παραμέριζε τὴ Σελίδα Συνεργασίας κι' ἐνοχλοῦσε ὄχι μόνο ἐκείνους ποὺ ἀνυπομονοῦσαν νὰ ἰδοῦν τὰ κομμάτια τους, παρὰ καὶ τοὺς ἄλλους, τοὺς παλιούς, ποὺ ξαναδιάβαζαν πράγματα γνωστά τους. Γιατὶ ὁ Ὁδηγὸς ποὺ εἶναι ὁ ἴδιος πάντα,—ἐλάχιστα μέρη του ἀλλάζουν κάπου-κάπου,—χρησιμεύει κυρίως στοὺς νέους συνδρομητάς, ποὺ σχετικῶς εἶναι λίγοι. Σκέφτηκα λοιπὸν νὰ τὸν τυπώσω χωρισιὰ σ' ἕνα βιβλιαράκι, γιὰ τοὺς νέους καὶ γιὰ τοὺς παλιούς, καὶ κάθε χρόνο νὰ προσθέτω σὲ παράρτημα τὶς τυχὸν τροποποιήσεις. Τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ θὰ τυπωθῇ σὲ λίγο καὶ θὰ πῶ ἐγκαίρως πόσο κοστίζει,—ὄχι βέβαια μεγάλα πράγματα,—γιὰ νὰ τὸ ἀγοράσουν ὅσοι θέλουν. Ἐννοεῖται ὅτι γιὰ τοὺς νέους, ποὺ σκοπεύουν νὰ λάβουν μέρος στὴν κίνηση τοῦ περιοδικοῦ μας, εἶναι ἀπαραίτητο. Βῆμα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ χωρὶς Ὁδηγὸ Συνδρομητοῦ! Συναντάει διαρκῶς καὶ χάνει ἄδικα τοὺς κόπους του. Ἰδοὺ π.χ. ὁ Διαγωνισμὸς Λύσεων ποὺ προκηρύσσεται σήμερα. Οἱ παλιοὶ ξέρουν τοὺς ὅρους καὶ μποροῦν νὰ λάβουν μέρος. Οἱ νέοι ὅμως πρέπει νὰ διαβάσουν πρῶτα τὸν Ὁδηγό. Ἀλλοιῶτικα θὰ μοῦ στέλνουν λύσεις καὶ θὰ τὶς πετῶ στὸ καλάθι, γιατὶ δὲν θὰ εἶναι γραμμένες σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους.

Ὁ Ἀήττητος Ἕλλην μοῦ γράφει: «Δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὸν ἐνθουσιασμό μου καὶ νὰ μὴ σοῦ γράψω δυὸ λόγια γιὰ τὰ ὡραῖα μυθιστορήματα τοῦ 1928. Μὰ ἔπρεπε πιὰ νὰ διαβάσουμε καὶ μεῖς λίγο μάγο Ἰούλιο Βέρν! Καὶ πῶς τὸ προμάντευα ὅτι κάποιο ἀρισσοβγρμμα του θὰ ἔβρισκες γιὰ φέτος... Τώρα, φαντάζομαι, ὄχι μόνο κανεὶς δὲν θἀκοχορήσῃ ἀπὸ τὸν κύκλο σου, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ νέοι θὰ προστεθοῦν». Κι' ἐγὼ τὸ ἀλλιῶς. Κάχαρα ὦ γιὰ ἄλλα. Ἀστεῖλα 30 τετράδια.

Πολὺ καλὰ σοῦ λέει, *Μῆλον τῆς Ἔριδος*: τώρα ποὺ εἶσαι μικρή, πρέπει νὰ μάθῃς καλλιγραφία. Κι' ὁμολογουμένως τὰ γράμματά σου δὲν εἶναι καθόλου εὐανάγνωστα. Μιὰ ρωτᾷς: πῶς μπορεῖς νἀλλάξῃς χαρακτῆρα; Σὲ παραπέμπω στὴν Ἐπιστολὴ περὶ Καλλιγραφίας ποὺ σὰς ἔγραψε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ὁ κ. Φαίδων. «Νοσταλγία» εἶναι ὁ πόθος ποὺ ἔχει ὁ ξενιτεμένος νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του. Ἀλλὰ τὸ ματαχειτζόγαται καὶ γιὰ κάθε ποθητὸ γυρισμόξεπομένως καὶ στὰ παρελθόντα.

Ἡ κυρία *Ἄννα Λ. Ρίτσου*, ἀπὸ τὴν Καΐφα, μὲ διαβάζει μὲ τόσο ἐνδιαφέρο ὅσο καὶ πρὸ 17 ἢ 18 χρόνων ποὺ μὲ πρωτογνώρισα. Πολλὲς φορὲς μάλιστα κάνει τὸν ἄντρα της νὰ τὴν παρμένῃ στὸ τρακτζὶ ὡς νὰ μὲ διαβάσῃ! Αὐτὰ μοῦ γράφει στὸ θερμότατο γράμμα μὲ τὸ ὁποῖον ἀνανεώνει τὴ συνδρομή της. Τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολύ!

Νὰ κι' ἡ *Ἰνδιάνα*: Μόλις διάβασα τὴν Πρόσκλησή μου, ἔσπευσα νἀνανεώσω τὴ συνδρομή της καὶ νὰ μοῦ ἐγγράψῃ καὶ μιὰ συνδρομήτρια. Τί καλὰ ἂν ἔκαναν τὸ ἴδιο ὅλοι! Σὲ μιὰ μέρα θὰ διπλασιάζαν ἡ κυκλοφορία μου κι' ἀμέσως θἄκανα τὸ φυλλάδιο μου διπλοσέλιδο!

Κι' ἡ *Περάδα τοῦ Γιαλοῦ* μοῦ γράφει: «Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς μὲ τί χαρὰ εἶδα τὰ καισούρια ἀριστουργήματα ποὺ θὰ μᾶς σερβίρῃς πάλι φέτο. Θὰ ἐξακολουθήσω νὰ εἶμαι κ' ἐγὼ παιδί σου. Λυπήθηκα ὅμως πολὺ τὸ ξεπαθωμα δὲν πῆγε τόσο καλά. Ἔ, ἀφοῦ τὸ ἀμελήσαμε, μᾶς ἄξιζε ἡ τιμωρία, θἀλ. νὰ μὴν καθιερωθῇ τὸ δωδεκασέλιδο...» Τιμωρία; ἔστω. Ἀλλὰ κι' ἡ ἀμοιβὴ εἶναι πρόχειρη, ἂν φέτος δείξετε περισσότερο ζῆλο.

Ἡ ἀραίας Ὑπιστόλας μοῦ ἐστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Λατάνια, Λέλια, Περιπέτεια τῆς Σελήνης, Καμάρι τῆς Μητέρας, Ἔνδοξος Ἕλλην, Φτωχὸ Χαμόμηλο, Θαλασσοταραχή, Γενοβέφα, Λοξασμένη Ἰθάκη, Τζέκυ Καύκας, Νεᾶνις τοῦ Ἰονίου, Ἡλιόβγαλτη, Ἀνδαλουσία, Χλομὸ Δειλινό, Σκανδαλιάρα, Ἐξυπνη Γιαννούλα, Εὐρηνούλα Καρακώστα, Νέμεσις καὶ Ἰωάν. Ἀηδονόπουλος.*— Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, ἀνανεώσεις, ξεσπαθώματα κτλ. Εἰς ἴσους μπορέσω, θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Διὰ τὴν Α' Τριημηνίαν τοῦ 1928 ἔλαβα κομμάτια τοῦ *Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους* καὶ τῆς *Νεμέσεως*, Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο, ποὺ ἐλπίζω νὰ λάβω κι' ἄλλα, θἀρχίσω νὰ τὰ κρίνω. Τὰ δημοσιευθέντα σήμερα τὰ ξαδιάλεξα ἀπὸ τὸν ἀδιάβαστο σωρὸ τῆς Α' Τριημηνίας τοῦ 1927. Ἴσως ξεδιαλέξω καὶ μερικὰ ἄλλα. Ὑπολήπτομαι τώρα μέγαν ἀπ' ὅλους, ὄχι ὅμως περισσότερο ἀπὸ δυό.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁλόκληρα φευδώνυμα ἐγκρίνει ἡ ἀνανεοῦνει, ἂν δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι τοῦ δικαιώματος ἀρ. 10.— Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεωθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα ἀποδεικνύεται ὅτι ἀνήκουν εἰς ἄγνωστα καὶ δὲν ἔχουν ἀκόμη Κ, εἶς κομμάτια.

Νέα Ψευδώνυμα: Λευκὸς Πιερρότος, ἀ. (ΣΠ,1). Πράσινος Πιερρότος, ἀ. (ΣΠ,2). Ἱππότης νυὲ Γκοζιόν, ἀ. (ἐπόπτ.). Μάρβελ, κ. (Μ Μ). Ὑπολπές, κ. (ποιὰ εἶμαι;) Ἐσμεραλδᾶς, κ. (ΣΛ). Ἑλληνικὸν Ὄνειρον, ἀ. (ΧΒ). Μαγεμένη Βιολόπουλο, ἀ. (ΤΞ). Θαλασσοπαιχνίδι, κ. (ΙΙΙ). Κασσιάνη, κ. (Ι+Ι+ Β). Πάνθεια Ἀβραδάτου, κ. (ΜΣΣ). Ἀλπινέστης, ἀ. (ΕΣ). Ἀμμουμένη Θάλασσα, κ. (ΙΣΙ). Σελήν, κ. (;;). Φιλελήθης, ἀ. (ΣΦ). Παρκώμης τοῦ Βόλγα, ἀ. (ΚΓ). Ἥρως τοῦ Αἰγαίου, ἀ. (ΧΓ). Μικροσκοπικὰς Γίγας, ἀ. (ΔΑ). Ἐλπίς, κ. (ΔΑ). Ἐθνικὴ Πίστις, ἀ. (ΔΑ). Ξεστεμένος Λόρδας, ἀ. (ΔΑ). Μέγας Πυτιρίκος, ἀ. (ΔΑ). Ἀερόμετρο Εὐζωνάκι, ἀ. (Ε,1). Ἄστρο τῆς Λευτερίας, ἀ. (Ε,2). Εὐγενὲς Ἰδανικόν, ἀ. (Ε,3). Λέων τῆς Νεμεσσάλης, ἀ. (Ε,4). Λοΐξ τῆς Ὀρλεάνης, ἀ. (Ε,5). Συρανίφ, ἀ. (Ε,6). Ἰούλιος Καίσαρ, ἀ. (Ε,7). Λωρνοστεφὴς Ἐλλάς, ἀ. (Ε,8). Φανὴ τῆς Πατρίδος, ἀ. (Ε,9). Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις, ἀ. (Ε,10). Ἀρμονία, κ. (73). Γαλανὴ Σημαία, ἀ. (ΚΓ). Ρέα, κ. (ΚΠ). Κάποιος, κ. (;;). Ἀθηναῖος, ἀ. (Ι). Νεαρὸς Ντέτεκτιβ, ἀ. (;;). Σαυρος, κ. (Μηχανικός), Μεσημβρινὸς Ἀσιηρ, ἀ. (ΤΦ). Ἀρχαῖος Ἑλλὰς, κ. (ΣΙΙ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἀφρισμένο Κῦμα, κ. Τερζάν, ἀ. Ἱερὸν τῆς Ἐλευθερίας, ἀ. Ἀνακτοσυνόρις, ἀ. Μεγάλη Ἑλλὰς καὶ Ταβιθᾶ, κ. Ροζαλία, κ. Τσούχτρα, κ. Ἀττικὴ Αὐγή, κ. Μονοπάνδαλος, ἀ. Ἔρμιονις, ἀ. Λορελεΐ, κ. Ξανθὴ Μουσική, κ. Ροζίνα, κ. Ἀτρόμητος Πλοηγὸς, ἀ. Ἔνδοξος Ἕλλην, ἀ. Πρωτοπόρος τῆς Σελήνης, κ. Σερένα, κ. Πετσίρικος τοῦ Ἀγιονόρους, ἀ. Μάνα Αἴξα, κ. Θύελλα, κ. Φτωχὸ Χαμόμηλο, κ. Ντάλια, κ. Τριγωνὺδι τῆς Λευτεριᾶς, ἀ. Ἰνδιάνα, κ. Ἀδέλια, κ. Ἀλάη Πεζοῦ, κ. Ἀνδαλουσία, κ. Λεπίδι τοῦ Αἰγαίου, ἀ. Σταφίτης, κ. Σάθα, κ. Σκανδαλιάρα, κ. Μπάτης τοῦ Ἰονίου, κ. Νέρεσις, κ. Κύρη τῆς Ἴδης, κ. Ξανθὴ Κρητικοπούλα, κ. Λόρδας Γλένταβαν, ἀ. Σαπουνόφρυσσα, κ. Ἀσφυη, κ. Ἀστροκύβρυτο, ἀ. Ἑλλὰς τοῦ Ἀτλαντος, κ. Ἀθήναρ Βλλάδα, ἀ. Σκαρτάτης, ἀ. Ἄνθος τῆς Ἀνδρου, κ. Φώτος Λάμπρης, ἀ. Τρελλόπαιδο, ἀ. Θέρμις, κ. Θέσπις, ἀ. Μάλωσε, κ. Χαμήγελο, κ. Δαλέντσια, κ. Ἐλλὰς, κ. Ἀόρις Ἄνθη, κ. Κυπαλλεύκη, κ. Καλλιπάππους, ἀ. Αἰδώνις, κ. Χλωρὸ Δειλινό, κ. Ἰδεολίτης, κ. Κύπριμπα Λαβερνῆ, κ. Ἄμλετ, ἀ. Γενοβέφα, κ. Γαλάτεια, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Φ. Ἀφεντουλίδην (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια στὸν κύκλο μας θὰ βρῆς βέβαια ἀρκετοὺς γαλλομαθεῖς ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ ἐξασκηθοῦν μὲ ἀλληλογραφία σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα.) *Ἐδὴν Μαγνίου* (δ.* κάνε ὅπως διαφωνεῖς μεταξὺ τους, προτάσσοντας στὸν τόπο τῆς ἐφαρμογῆς κατὰ βά

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Είναι ὁ τελευταῖος λαμπρός, πλούσιος, θαυμάσιος

ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1927

Μὲ τὶς 460 σελίδες του.—Μὲ τὶς 300 εἰκόνες του.—Μὲ τὸν περιπετειώδη «Μοκοκό».—Μὲ τὸν συγκινητικότατο «Τζάκι».—Μὲ τὸν εὐθυμότατο «Μπέμπη

— "Οχι, ὄχι, τὸν εἶδα! Μοῦ μίλησε δυὸ φορές! Ρώτησε τὴ Μπέττυ νὰ στὸ πεῖ!

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ Λαίδη Ἔλιγκτον φάνηκε ταραγμένη ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ παιδιοῦ. Τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ μπῆκε στὸ σπῆτι βιαστικά, φωνάζοντας τὴν μπόννα.

— Μπέττυ! τῆς εἶπε ἐπιτακτικά. Δὲ μοῦ λές, ἀλήθεια μίλησε στὴ Νταίζη κάποιος ἄνθρωπος, ψηλός, ξυρισμένος, καλοντυμένος;

«Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον πῆρε τὴν Νταίζη στὴν ἀγκαλιά του.» (Σελ. 14, στ. β'.)

— Ἀλήθεια, κυρία, τῆς μίλησε. Τῆς εἶπε: «Ἔρχεσαι τακτικὰ καὶ παίζεις ἐδῶ;» Θὰ σᾶς τὸ λεγα, ἀλλὰ τὸ ξέχασα πιά...

— Τέν εἴδατε πολλὲς φορές;

— Δυὸ φορὲς μέσα σὲ τρεῖς μέρες.

Ἡ λαίδη Ἔρλιγκτον φαινόταν πολὺ ταραγμένη.

— Μπέττυ! Δὲ θέλω νὰ σὲ μαλώσω. Ξέρω πὼς τὴν ἀγαπᾶς τὴν Νταίζη καὶ πὼς μοῦ εἶσαι ἀφοσιωμένη. Ἔκαμες ὅμως ἄσχημα νὰ μὴ μὲ εἰδοποιήσεις. Ἡ Νταίζη δὲν πρέπει νὰ μιλᾷ μὲ ξένους.

— Μυλαίδη, αὐτὸς φαινόταν ὅτι τὴ γνωρίζει, μάλιστα τῆς εἶπε «καλημέρα, ἐξαδελφούλα μου», γι' αὐτὸ δὲν τόλμησα νὰ πῶ τίποτα. Ἡ Νταίζη φαινόταν φοβισμένη, μὰ πάντα ἔτσι εἶναι ὅταν πρωτοβλέπει ἕναν ἄνθρωπο.

— Καλά, φτάνει πιὰ τώρα. ἔκαμε ἡ μητέρα, βλέποντας ὅτι ἡ Νταίζη παρακολουθοῦσε μὲ περιέργεια τὴ σκηνὴ αὐτή. Δὲν ἔχει καὶ πολλὴ σημασία. Εἶν' ἕνας συγγενής μου. Εἴχαμε μαλώσει κάποτε κι' ἐγὼ θαρροῦσα πὼς δὲ θὰ τὸν ξανάβλεπα ποτέ. Θὰ δώσω διαταγὲς νὰ τὸν διώξουν, ἐσὺ ὅμως νὰ προσέχεις πάντα νὰ μὴ βγαίνεις ἔξω ἀπὸ τὸ πάρκο, ὅταν ἔχεις μαζί σου τὴ Νταίζη. Στὸ δάσος δὲν ὑπάρχει καὶ μεγάλη ἀσφάλεια.

— Θὰ κάμω ὅπως μοῦ εἴπατε, μυλαίδη, εἶπε ἡ μπόννα, κι' ἔφυγε σκουπίζοντας τὰ μάτια της.

—Ὥστε, ὁ κακὸς ἄνθρωπος δὲ θὰ ξανάρθει πιά; ρώτησε ἡ Νταίζη, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὶς διαταγὲς τῆς μαμμᾶς της μὲ πολλὴ προσοχή.

— Ὄχι, ἀγάπη μου, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Ξέχασέ τον πιά... Πᾶμε τώρα νὰ ἰδοῦμε, ἂν ἔρχεται ὁ μπαμπάς. Στάσου! Δὲν ἀκοῦς τίποτα;

— Ἄ, ναί, τ' ἄλογό του! Τὸ γνωρίζω ἐγώ! Αὐτὸς εἶναι! Ἔρχεται!

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία: ἦταν ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον. Σὲ λίγο χύπησε τὸ κουδούνι, τὰ σκυλιὰ γαύγισαν χαρούμενα, οἱ ὑπηρέτες βγῆκαν μὲ ἀναμμένους δαυλοὺς καὶ ἡ Νταίζη, πρὶν κανεὶς προφτάσει νὰ τὴν κρατήσει, κατρακύλησε στὶς σκάλες κι' ἔπεσε σὰν τρελλὴ πάνω στὸ μπαμπά της.

Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον τὴ φίλησε καὶ τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, κι' ἔτσι ἡ μικρὴ μπῆκε κι' αὐτὴ θριαμβευτικὰ ἀνάμεσα στὶς δυὸ σειρὲς τῶν ὑπηρετῶν.

— Μὰ πῶς δὲν πῆγες νὰ πλαγιάσεις ἀκόμη, Νταίζη; ρώτησε ὁ πατέρας. Ἡ κυρὰ-Νύχτα δὲν ἦρθε ἀπόψε νὰ σ' ἀποκοιμίσῃ; Φαντάζομαι τί βάσανα θὰ καμες στὴ μαμμά σου.

— Δὲν ἐννοοῦσε νὰ κοιμηθῇ πρὶν γυρίσεις, εἶπε ἡ λαίδη Ἔρλιγκτεν. Ἦταν πεισματάρα, ἀλήθεια, ἀλλ' ἀφοῦ τόκανε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ φιλήσει τὸ μπαμπά, δὲν τὴν ἐμάλωσα.

— Μά οὔτε καὶ γώ, εἶπε ὁ λόρδος καὶ ξαναφίλησε τὴ μικρούλα. Χρυσό μου παιδάκι | πρόσθεσε ὕστερα σιγότερα. Θὰ χωριστοῦμε καὶ πάλι σὲ λίγο.

— Θὰ φύγεις πάλι; ρώτησε ἀπελπισμένη ἡ λαίδη Διάνα. Ἄχ, ἀμέσως τὸ θυμήθηκα, ὅταν ἦρθε ἐκείνη ἡ πρόσκληση τοῦ βασιλιᾶ.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΓΝΟΗΜΕΝΕΣ

Σκούφιες πλεχτές, κοντὲς πλεξίδες,
σαλάκι τρεῖς φορὲς στιμφτό.—
φτωχὲς μαθήτριες, κορασίδες...

Ἀπρόσεχτες, παραπατᾶνε
στὶς λάσπες μὲ ξεφωνητὸ
τὰ τρύπια τσόκαρα βουτᾶνε.

Ἡ Μοῖρα δὲν τοὺς ἔχει κλώσει
μήτε μετοῦζι στὶ μαλλιά,
μήτε μαλαματένιο κρόσσι·

Μὰ ἄχαρες, πολυφορεμένες
ποδιές, ποὺ κρέμεται ἡ θηλειά,
κι' οὔτε ὡς τὰ γόνατα φτασμένες.

Κρυώνουν, ἄλλες τους ἀκόμα
πεινᾶνε, ἢ ἄλλες, πιὸ καλά,
μασοῦν μαστίχα ἄκρη στὸ στόμα.

Στὸ σπίτι, ποὺ εἶναι χρόνια ἡ Λύπη,
χάνεται ἡ σάκκα, τὸ χαρτί,
τὸ παιδὶ κλαίει, τὸ ψωμὶ λείπει.

Ἀπρόσεχτες κι' ἀπορριγμένες—
ξοῦν, συντροφιὰ ξεχωρισή,
ἀμόνιαστες ἢ ἀγαπημένες.

Ἀδέξιες, κι' ὅμως περγελάνε·
σκληρές, καταφρονετικές,
βγάζουν τὴ γλῶσσα, ἀντιμιλᾶνε·

Πυρήκοες στὴν ὁρμήνεια, τρέχουν
λεύτερες, ἅπατες, —ψυχές.
ποὺ νόμο τ' ὄνειρό τους ἔχουν.

Ἀνοιχτομάτες, καυχησιάρες,
θεωμάζουν, —τοῦτο τὲς ἀρκεῖ·
λαίμαργες, μὰ ποτὲς ζηλιάρες.

Μόνο ἡ φωνή τους, σὰν ξεσπάζει
στὴν τάξη, μὲς στὴν «Ὠδικήν»,
καὶ τι, σὰν τρυγόνι ποὺ σκαρίζει,

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Πράεδρος Νομελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Δὲν ἐννοιωθε πολὺ ἥσυχο τὸν ἑαυτό του ἐκεῖ μέσα.

— Ὄχι, προτιμῶ καλύτερα τὴν πεδιάδα καὶ τὴ θάλασσα, γιατί ἐκεῖ τοὐλάχιστο βλέπει κανεὶς κατὰ ποῦ πάει. Νάταν τοὐλάχιστον ὀξυές, κάπως θὰ ὑποφερνόνταν, ἀλλὰ τὰ πεῦκα καὶ οἱ σημύδες κάνουν πολὺ ἄγρια τὰ δάση. Δὲν καταλαβαίνω γιατί ἀρέσουν τὰ δάση στοὺς ἀνθρώπους. Ἂν αὐτὸ ἦταν δικό μου, θὰ τὸ εἶχα κόψει ὅλο.

Στὸ τέλος ὁ Νὶλς ἀνεκάλυψε μιὰ φιλούδα ἀπὸ δένδρο καὶ πῆγε νὰ τὴ δοκιμάσῃ στὸ πόδι του, ὅταν ἄκουσε ἀπὸ κάτω του ἕνα θρόϊσμα. Ἔστρεψε τὸ κεφάλι του καὶ τότε εἶδε ἕνα φίδι ποὺ ἐρχόταν ἴσια καταπάνω του. Ἦταν φοβερὰ μακρὺ καὶ χοντρό, ἀλλὰ ὁ Νὶλς εἶδε ἀμέσως ὅτι στὸ κεφάλι του εἶχε δυὸ λευκοὺς λεκέδες καὶ γι' αὐτὸ ἔμεινε στὴ θέση του.

— Εἶναι ἕνα νερόφιδο, σκέφθηκε, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ κάνει τίποτε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως τὸ φίδι τὸν σκούντησε μὲ τόση δύναμη, ποὺ τὸν ἔρριξε κάτω. Στὸ λεπτὸ σηκώθηκε ὄρθιος καὶ ἄρχισε νὰ τρέχει, ἀλλὰ τὸ φίδι ἔτρεχε ἀπὸ πίσω του. Τὸ ἔδαφος ἦταν γεμάτο πέτρες καὶ μικροὺς θάμνους κι' ἔτσι ὁ Νὶλς δὲν μποροῦσε νὰ τρέξει πολὺ γρήγορα καὶ τὸ φίδι κόντευε νὰ τὸν φθάσῃ. Αἴφνης ὁ Νὶλς ἀντίκρυσε ἕνα μεγάλο καὶ ἀπότομο βράχο καὶ σκαρφάλωσε ἀπάνω.

— Ἐδῶ δὲν μπορεῖ νὰ μὲ φθάσῃ, σκέφθηκε.

Ἀλλ' ὅταν ἔφθασε ἀπάνω καὶ κοίταξε πίσω του εἶδε ὅτι ἡ νεροφίδα προσπαθοῦσε κι' αὐτὴ νὰ σκαρφαλώσῃ.

Ἐπάνω στὸ βράχο, δίπλα στὸν Νὶλς, βρισκόταν μιὰ ἄλλη πέτρα στρογγυλὴ καὶ μεγάλη σὰν ἀνθρώπινο κεφάλι. Μόλις στεκόταν ἐπάνω στὸν βράχο κι' ἦταν σχεδὸν θαῦμα πῶς μποροῦσε νὰ ἐξακολουθεῖ νὰ μένει ἐκειπέρα. Ὅταν λοιπὸν τὸ φίδι ἦρθε κοντήτερα, ὁ Νὶλς πήδησε πίσω ἀπ' τὴν πέτρα καὶ τὴν ἔσπρωξε. Ἡ πέτρα κύλησε ἐπάνω στὸ φίδι, τόρριξε στὸ χῶμα κι' ἔμεινε ἐκεῖ, πάνω στὸ κεφάλι τοῦ φ.διοῦ.

— Ἡ πέτρα ἔκανε καλὰ τὴ δουλειά της, σκέφτηκε ὁ Νὶλς καὶ ἀναστέναξε ἀνακουφισμένος.

Εἶδε πὼς τὸ φίδι ἔκανε ἀκόμη μερικοὺς σκασμοὺς κι' ὕστερα ἔμεινε ἀκίνητο.

— Μοῦ φαίνεται πὼς σ' ὅλο μου τὸ ταξίδι δὲν πέρασα μεγαλύτερο κίνδυνο, φώναξε ὁ Νὶλς μὲ φρίκη.

Ἀλλὰ μόλις εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὸν φόβο του ὅταν ἄκουσε μιὰ βοὴ στὸν ἀέρα καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ ἕνα πουλὶ βρέθηκε δίπλα στὸ φίδι. Ἦταν μεγάλο κι' ἔμοιζε μὲ καρακάξα, τὰ φτερά του ὅμως εἶχαν ἕνα ὡραῖο γυαλιστερὸ μαῦρο χρῶμα. Ὁ Νὶλς κρύφτηκε πάλι πίσω ἀπὸ μιὰ χαραμάδα τοῦ βράχου. Ἡ ἐνθύμηση τῶν ὅσων πέρασε μὲ τὶς καρακάξες ἦταν ἀκόμη πρόσφατη στὸ μυαλό του καὶ δὲν ἤθελε νὰ φανερώνεται ὅταν δὲν ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη.

Τὸ μαῦρο πουλὶ πλησίασε μὲ μεγάλα βήματα τὸ φίδι, ἄρχισε νὰ τὸ τριγυρίζῃ καὶ κουνοῦσε τὴ μύτη του πέρα δῶθε. Στὸ τέλος χύπησε τὰ φτερά του καὶ φώναξε μὲ δυνατὴ κι' ἄγρια φωνή:

— Αὐτὴ ἡ νεροφίδα εἶναι δίχως ἄλλο ὁ γέρο-Ἀδόηθητος.

Λίγη ὥρα ἀκόμη τριγύριζε, ἔπειτα στάθηκε βυθισμένο σὲ μεγάλη συλλογὴ κι' ἔξυνε μὲ τὸ πόδι του τὸ λαιμό του.

— Δὲν ὑπάρχει στὸ δάσος ἄλλο φίδι τόσο μεγάλο σὰν κι' αὐτόν, εἶπε. Αὐτὸς εἶναι δίχως ἄλλο!

Τὸ πουλὶ ἦταν ἕτοιμο νὰ τσιμπήσῃ μὲ τὸ ράμφος του τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ, ὅταν αἴφνης ἄλλαξε σκέψη.

— Μὴν εἶσαι βλάκας, Ἀσβόλη, εἶπε. Δὲν θὰ κάνῃς τὴν κουταμάρα νὰ φᾷς αὐτὸ τὸ φίδι, πρωτοῦ φωνάξεις τὸν Κάρρ γιὰ νὰ τοῦ τὸ δείξῃς. Γιατὶ δὲν θὰ πίστευε ποτὲ ὅτι ὁ γέρο-Ἀδόηθητος εἶναι νεκρὸς ἂν δὲν τὸ ἔβλεπε ὁ ἴδιος μὲ τὰ μάτια του.

Ὁ Νὶλς ἔβαζε μεγάλο κόπο γιὰ νὰ μὴν ξεπάσῃ σὲ γέλια. Ὅταν εἶδε ὅμως τὸ πουλὶ ποὺ περπατοῦσε πέρα δῶθε μὲ τόση κωμικὴ σοβαρότητα, δὲν μπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ.

Ὁ κόρακας τὸν ἄκουσε καὶ μ' ἕνα χτύπημα μονάχα τῶν φτερῶν του πέταξε ἐπάνω στὸ βράχο. Ὁ Νὶλς σηκώθηκε ἀμέσως καὶ προχώρησε κοντά του.

— Δὲν εἶσαι ἐσὺ ὁ κόρακας ποὺ τὸν λένε Ἀσβόλη, καὶ ποὺ εἶναι πολὺ φίλος μὲ τὴν Ἄκκα ἀπὸ τὸ Καιμπενκαίζε;

Τὸ πουλὶ κοίταξε τὸν Νὶλς καλὰ στὰ μάτια κι' ὕστερα κούνησε τρεῖς φορὲς τὸ κεφάλι του.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Β'.

Νὰ σᾶς πῶ λοιπὸν γιατὶ ἡ Ῥήνα κι' ἡ Μαρίνα πῆραν τὶς καρφίτσες καὶ τὶς βελόνες τῆς θείας Εὐλαλίας κι' ἔτρεξαν στὴν τραπεζαρία;— Γιατὶ ἔβρισκαν πὼς ἡ τούρτα δὲν ἦταν τόσο καλὰ κεντημένη κι' ἤθελαν νὰ τὴ διορθώσουν αὐτές.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, τὰ φρούτα ἦσαν πεσμένα. Ἡ Ῥήνα κι' ἡ Μαρίνα τὰ βγάλαν ὅλα καὶ τάβαλαν... Ἔπειτα, κάτι τῆς ἔλειπε αὐτῆς τῆς τούρτας γιὰ νὰ νοστιμάρῃ! Τῆς ἔβαλαν λουκούμι, φρυσκιές, ὅλες τὶς βελόνες καὶ τὶς καρφίτσες ποὺ εἶχαν πάρει. Καὶ κεντήσαν μὲ χαρὰ τὸ ἀποτέλεσμα.

Αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ φανῇ.

Ὅταν πῆγαν οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι νὰ συγχαροῦν τὴ θεία-Εὐλαλία γιὰ τὴ γιορτή της, αὐτὴ τοὺς κάθισε ὅλους στὸ τραπέζι, ἔφερε τὴν τούρτα κι' ἄρχισε νὰ τὴν κόβῃ καὶ νὰ τοὺς τὴ μοιράζῃ.

Ἀλήθεια εἶδε πὼς ἔλειπαν ἀπὸ πάνω τὰ φρούτα. Καὶ τὸ κατέλαβε πὼς τὶς φάει οἱ λιχούδες οἱ ἀνηψιές της. Γιὰ νὰ μὴν κάνῃ ὅμως «φασαρία» μπροστὰ στὸν κόσμο, δὲν εἶπε τίποτα. Κι' ἔδωσε σ' ὅλους ἀπὸ ἕνα κομμάτι, καὶ τὸ γλέντι ἄρχισε.

Ἄ, τί ὥραίο, τί ἔξοχη τούρτα! Μετὰ τὴν πρώτη κουταλιά, ὅλοι ρίχτηκαν στὸ κομμάτι τους μὲ τὰ μούτρα. Κατέπιναν τὶς κουταλιὲς μὲ λαιμαργία χωρὶς σχεδὸν νὰ τὶς μασοῦν. Τὶς καρφίτσες ποὺ δάγκωναν κάπου-κάπου, τὶς ἔπαιρναν κι' αὐτὲς γιά... μπαχαρικά. Καὶ τὶς κατάπιναν, μαζὶ μὲ τίλλια, μὲ χαρά.

Σὲ λίγο ὅμως, μιὰ κυρία ἔβγαλε τὶς φωνές:

—Ἄ, κάτι στάθηκε στὸ λαιμό μου!.. καὶ μὲ τσιμπάει!..

Ἔπειτα ἕνας κύριος:

—Αἴ!.. Κι' ἐγώ!.. Τί εἶχε μέσα αὐτὴ ἡ τούρτα;..

Ἄλλη κυρία πνίχτηκε κι' ἄρχισε νὰ βήχῃ. Ἄλλος κύριος αἰστένθηκε «σπιβλιὲς» στὸ στομάχι. Καὶ τέλος ἄλλη κυρία ἔπιασε μιὰ βελόνα στὸ στόμα της.

Ἐξέτασαν τότε ἕνα κομμάτι τῆς τούρτας ποὺ εἶχε μείνει καὶ τὸ βρῆκαν γεμάτο βελόνες καὶ καρφίτσες!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Η ΝΑΣ καλὸς καθηγητής, ἀπὸ τοὺς καλύτερους ρέβαια ποὺ ἔχει ἡ Μέση Ἐκπαίδευση, ὁ κ. Γ. Σουμελίδης, ἔδγαλε αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἕνα βιβλίο ὅπου πραγματεύεται τὸ ζήτημα τῶν σχολικῶν συνθέσεων καὶ δίνει τὶς σχετικὲς ὁδηγίες. Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶναι γιὰ δασκάλους. Δὲν σᾶς συσταίνω λοιπὸν νὰ τὸ διαβάσετε. Οἱ δασκάλοι σας πρέπει νὰ τὸ διαβάσουν, γιὰ νὰ σᾶς δίνουν τὶς ὁδηγίες ποὺ περιέχει. Θὰ σταματήσω ὅμως λιγάκι σ' αὐτό, γιατί τὸ ζήτημα ποὺ πραγματεύεται εἶν' ἕν' ἀπὸ κεῖνα ποὺ μ' ἐνδιαφέρουν καὶ σᾶς ἐνδιαφέρουν. Ἤμτε πὼς κι' ἐγὼ εἶμαι ἕνας δάσκαλος σας, ποὺ διάβασε τὸ βιβλίο τοῦ κ. Σουμελίδη καὶ σᾶς δίνει τώρα μιὰ ὁδηγία ποὺ βρῆκε σ' αὐτό, —τὴν κυριότερη ἴσως, — γιὰ νὰ κάνετε τὶς συνθέσεις σας ὅσο τὸ δυνατὸ καλύτερες.

Ἡ μεγάλη πεῖρα ποὺ ἔχει ὁ κ. Σουμελίδης κι' ἡ βαθειὰ μελέτη ποὺ ἔκαμε, τὸν φέρνουν στὸ συμπέρασμα πὼς μιὰ καλὴ σύνθεση ἀπάνω σ' ἕνα θέμα ὁποιοδήποτε, — ἔχει βέβαια διήγημα, ποὺ εἶναι πολὺ δύσκολο καὶ χρειάζεται πρῶτα-πρῶτα ἰδεφυΐα, οὔτε ποίημα, ποὺ εἶναι ἀκόμα δυσκολότερο, — πρέπει νὰ χωρίζεται σὲ τρία μέρη. Τὸ πρῶτο εἶναι ἡ ἐντύπωση Τὸ δεύτερο ἡ περιγραφή. Τὸ τρίτο ἡ σύγκριση. Αὐτὴ τὴ διαίρεση τὴ βρίσκω κι' ἐγὼ πολὺ λογική. Γιὰ νὰ περιγράψῃς ἕνα πρᾶγμα, πρέπει βέβαια νὰ σοῦ κάνει κάποια ἐντύπωση. Καὶ φυσικὰ πρέπει νἀρχίσῃς μὲ τὴν ἐντύπωση αὐτή. Θὰ πῇς δηλαδὴ ποιὰ συναισθήματα σοῦ ἐμπνέει. Ἔπειτα θὰ τὸ περιγράψῃς, δικαιολογώντας τρόπον τινὰ αὐτὰ τὰ συναισθήματα. Καὶ μετὰ τὴν περιγραφή, ὅταν πιὰ θὰ ξέρουμε καλὰ τί εἶναι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, θὰ τὸ συγκρίνῃς μὲ ἄλλα παρόμοια καὶ θὰ βρῇς τὶς διαφορές, τὶς ἀντιθέσεις. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο συμπληρώνεις τὴν περιγραφὴ καὶ δικαιολογεῖς ἀκόμα τὴν ἀρχικὴ ἐντύπωση. Ἔτσι ἡ σύνθεση συμπληρώνεται.

Σύμφωνα μὲ τ' ἀνωτέρω, ὁ κ. Σουμελίδης μὲ παρακάλεσε νὰ τοῦ γράψω δυὸ συνθέσεις,— μιὰ γιὰ τὸ Ρόδο καὶ μιὰ γιὰ τὴν Ἄνοιξη, —νὰ τὶς βάλῃ ὡς ὑπόδειγμα στὸ βιβλίο του. Τοῦ τὶς ἔγραψα μὲ προθυμία, θέλοντας νὰ συντελέσω κι' ἐγὼ στὸ σκοπό του. Καί, γιὰ νὰ ἔδῆτε τὴν ἐφαρμογή, σᾶς ἀντιγράφω ἐδῶ τὸ ρόδο:

«Στὸν ἀπριλιάτικο κῆπο βλέπω τὴ ροδονιὰ ἀνθισμένη κ' ἡ ψυχή μου εὐφραίνεται. Μ' ἀρέσει τὸ ζωηρὸ κόκκινο χρῶμα τῶν λουλουδιῶν ἀνάμεσα στὰ πράσινα φύλλα κι' ἡ γλυκειὰ μυρωδιὰ ποὺ σκορπίζει ὁ θάμνος ὁλόγυρά του. Τί χαρά!

«Σωστὰ εἶπαν πὼς τὸ ρόδο εἶναι ὁ βασιλιὰς τῶν λουλουδιῶν. Γιατὶ ἀσύγκριτη εἶναι ἡ μεγαλοπρέπεια κι' ἡ ὁμορφιά του. Κυττάξτε καλὰ ἕνα ρόδο. Γύρω στὸν κίτρινο σπόρο τὰ πέταλα ἔχουν μιὰν ὡραία διάταξη. Εἶναι σχεδὸν στρογγυλὰ καὶ τὸ ἕνα ἀκουμπᾷ πάνω στὸ ἄλλο καὶ σχεδὸν τὰ μισοσκεπάζει. Ἀποτελοῦν κύκλους-κύκλους μὲ κέντρο τὸ σπόρο. Τὰ πέταλα ποὺ εἶναι κοντὰ του εἶναι μικρότερα. Μὰ ὅσο ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ κέντρο, τόσο μεγαλώνουν. Τὸ βαθμιαῖο αὐτὸ μεγάλωμα τῶν πετάλων δίνει στὸ λουλούδι τὸ ἰδιαίτερο καὶ τόσο χαριτωμένο σχῆμα του. Ἀλλὰ μὲ πόση χάρη στηρίζεται, μ' ἕναν κόμπο ἀπὸ κάτω, στὸ λεπτό, ἀνάλογο κοτσάνι του, καὶ πῶς ταιριάζει μὲ τὰ πράσινα φυλλαράκια τῆς ροδονιᾶς, ποὺ εἶναι μυτερὰ κι' ἔχουν ὁλόγυρα δοντάκια! Ἀκόμα καὶ τ' ἀγκάθια ποὺ ἔχουν τὰ κλωνάρια τοῦ θάμνου, καὶ ποὺ σὲ μερικὰ ρόδα φθάνουν ὡς τὸ κοτσάνι τους, προσθέτουν στὸ λουλούδι ὁμορφιά.

«Ὑπάρχουν εἴδῶν εἰδῶν ρόδα. Ἄλλα εἶναι μικρά, μὲ πέταλα κανονικὰ καὶ σχεδὸν ἰσομεγέθη· ἄλλα εἶναι μεγάλα, πελώρια, μὲ τὴ διάταξη ἐκείνη τῶν πετάλων ποὺ περιγράψαμε. Ἄλλα εὐωδιάζουν πολύ, ἄλλα λιγότερο καὶ μερικὰ σχεδὸν καθόλου. Ἄλλα εἶναι βαθυκόκκινα, βυσσινιά, σὰ βελουδένια· ἄλλα τριανταφυλλιά, πιὸ σκοῦρα ἢ πιὸ ἀνοιχτά· ἄλλα κίτρινα βαθιά, ἄλλα κίτρινα πρὸς τὸ ἄσπρο καὶ ἄλλα κάτισπρα. Κάθε ποικιλία ἔχει τὴ χάρη της ἀπὸ τὸ κοινὸ *τριαντάφυλλο* ὡς τὸ *ἐκατόφυλλο*. Ἀλλὰ ὁ ἀληθινὸς βασιλιὰς μέσα στὰ ρόδα καὶ μέσα σ' ὅλα τἄλλα λουλούδια εἶναι τὸ *ἀπριλιάτικο*, ποὺ ἔχει, νὰ ποῦμε ἔτσι, τὸ κλασικὸ σχῆμα τοῦ ρόδου καὶ τὴν πιὸ γλυκειά, τὴν πιὸ δυνατὴ μυρωδιὰ ἀπ' ὅλα.

«Τὸ ρόδο εἶναι λουλούδι περήφανο. Δὲν μοιάζει μὲ τὸ μενεξὲ ποὺ εὐωδιάζει κρυμμένος στὰ φύλλα. Τὸ ρόδο σηκώνει τὸ κεφάλι του ψηλά, λάμπει στὸν ἥλιο, καμαρώνει σὰ νὰ σοῦ λέῃ: «ἐδῶ εἶμαι! κοίταξέ με! μύρισέ με! Μὴ τολμήσῃς μόνο νὰ μὲ κόψῃς. Τἀγκάθια μου θὰ μὲ ὑπερασπισθοῦν!» Ἴσως ἀπ' αὐτὴ τὴν περηφάνεια ὀνομάσθηκε βασιλιάς. Ἔχει ὅμως τόσα ἄλλα προτερήματα, ποὺ μὲ τὸ δίκιο του νὰ καμαρώνῃ...»

Βλέπετε: Στὴ σύνθεση αὐτὴ ἔδωκα πρῶτα τὴν ἐντύπωσή μου ἀπὸ τὸ θέαμα μιᾶς ἀνθισμένης ροδονιᾶς: Χαρά, εὐχαρίστηση, εὐφροσύνη, θαυμασμός. Κατόπι παίρνω ἕνα ρόδο καὶ τὸ περιγράφω. Τέλος τὸ συγκρίνω μὲ τἄλλα ρόδα καὶ μὲ τὸν μενεξέ, ἕνα ἐπίσης ὡραῖο λουλούδι, ποὺ εἶναι ὅμως καὶ τόσο διαφορετικό... Φυσικά, γιὰ τὸ ρόδο μποροῦσα νὰ πῶ ἀκόμα περισσότερα. Νὰ τὸ περιγράψω λεπτομερέστερα, νὰ προσθέσω καὶ πληροφορίες ἐπιστημονικές, νὰ μιλήσω γιὰ τὴν καλλιέργειά του, νὰ δώσω ἕνα κατάλογο τῶν εἰδῶν κτλ. Ἢ νὰ τὸ συγκρίνω καὶ μὲ ἄλλα λουλούδια. Νὰ κάμω μιὰ σύνθεση ἀπὸ πολλὲς σελίδες, νὰ ἐξαντλήσω ποὺ λένε τὸ θέμα. Ἀλλὰ ἐδῶ πρόκειται γιὰ τὸ σχέδιο, — τὸ σχέδιο ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ κ. Σουμελίδης. Λοιπόν, μέσα στὸ σχέδιο αὐτό, θὰ χωροῦσε μιὰ χαρὰ κι' ὅ,τι ἄλλο θὰ ἤθελα νὰ πῶ γιὰ τὸ ρόδο. Ἄρα τὸ σχέδιο εἶναι καλό. Κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς μ' ἐμπιστοσύνη νὰ κάνει τὶς συνθέσεις του. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ θὰ σᾶς δώσουν κανένα τέτοιο θέμα στὸ σχολεῖο, δοκιμάστε καὶ δὲν θὰ χάσετε...

Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Σουμελίδη ἔχει κι' ἄλλες πολύτιμες ὁδηγίες. Καὶ γιὰ τὴ γλῶσσα καὶ γιὰ ὅλα. Ἀλλὰ εἴπαμε πὼς αὐτὲς θὰ σᾶς τὶς δώσουν οἱ δασκάλοι σας ποὺ θὰ τὸ διαβάσουν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ἀπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ ὥρα ἦταν τώρα μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ οὐρανὸς συννεφιασμένος ἀκόμα, τὸ σκοτάδι πυκνὸ κι' ἡ τρικυμία σ' ὅλη τὴν ἀκμή της.

Τὸ *Σλώγι* ἔπλεε σὰ νάταν βυθισμένο ὁλάκερο μέσ' στὰ νερά.

Κρυγὲς στριγγὲς ἀπὸ θαλασσοπούλια ἔτριζαν τὸν ἀέρα. Μπορεῖ ὅμως κανεὶς νὰ συμπεράνῃ, ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση αὐτῶν τῶν πουλιῶν πὼς ἡ γῆ δὲν ἦταν μακριά; Ὄχι, γιατὶ τὰ πλοῖα ἀπαντοῦν τέτοια θαλασσοπούλια σὲ ἀπόσταση πολλῶν ἑκατοντάδων λευγῶν ἀπὸ κάθε ἀκτή. Ὕστερα κι' αὐτά, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν ν' ἀντισταθοῦν, ἀκολουθοῦσαν τὸ ρεῦμα τοῦ ἀνέμου, ὅπως καὶ τὸ πλοῖο ποὺ καμμιὰ ἀνθρώπινη δύναμη δὲν θὰ μποροῦσε νὰ λιγοστέψῃ τὴν ταχύτητά του.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἀκούστηκε ὁ ἴδιος ἀπαίσιος κρότος ξεσχίσματος: Εἶχε κουρελιασθεῖ τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τοῦ πανιοῦ καὶ τὰ κουρέλια του σκορπίστηκαν στὸν ἀέρα σὰν πελώριοι γλάροι.

— Δὲν ἔχομε πιὰ πανί, φώναξε ὁ Δόνιφαν, κι' εἶναι ἀδύνατο νὰ βάλωμε ἄλλο!

— Δὲν πειράζει, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς κι' ἔτσι δὲν θὰ τρέχουμε λιγότερο.

—Ὡραῖα! εἶπε ὁ Δόνιφαν. Μ' ἂν κυβερνᾷς ἔτσι ἐσύ...

— Φυλαχτῆτε ἀπὸ τὰ κύματα τῆς πρύμης! φώνξε ἄξαφνα ὁ Μόκος. Νὰ δεθοῦμε καλά, θὰ μᾶς παρασύρουν.

Πρὶν τελειώσῃ τὴ φράση του ὁ μοῦτσος, πολλοὶ τόννοι νερὸ πλημμύρισαν τὸ κατάστρωμα. Κι' ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Γόρδων κυλίστηκαν ὡς τὴν πόρτα τῆς σκάλας, ὅπου μπόρεσαν νὰ κρατηθοῦν. Ἀλλὰ ὁ μοῦτσος ἔγινε ἄφαντος μέσ' στὰ νερὰ ποὺ σάρωσαν τὸ πλοῖο ἀπὸ τὴν πρύμη ὡς τὴν πρῴρα καὶ ἄρπαξαν τὶς δυὸ βάρκες, διάφορα ἄλλα ξύλα καὶ τὴν πυξιδοθήκη. Τὸ καλὸ ἦταν ποὺ ξαναχύθηκαν γρήγορα στὴ θάλασσα καὶ τὸ πλοῖο γλύτωσε τὸν κίνδυνο νὰ καταποντισθῇ ἀπὸ τὸ ὑπέρμετρο ἐκεῖνο βάρος.

— Μόκο! Μόκο! φώναξε ὁ Μπριάν μόλις μπόρεσε νὰ μιλήσῃ.

— Μὴν ἔπεσε στὴ θάλασσα; ἔκαμε ὁ Δόνιφαν.

—Ὄχι, δὲν φαίνεται πουθενά, δὲν ἀκούγεται, εἶπε ὁ Γόρδων ποὺ εἶχε σκύψει ἀπὸ τὴν κουπαστή.

— Νὰ τὸν σώσουμε!.. νὰ τοῦ ρίξουμε σωσίβιο... σχοινιά! ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν.

Καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἀντήχησε δυνατὰ σ' ἕνα στιγμιαῖο διάλειμμα τῆς τρικυμίας, ξαναφώναξε:

— Μόκο!.. Μόκο!..

— Βοήθεια!.. Βοήθεια!.. ἀποκρίθηκε ὁ μοῦτσος.

—Ἄ! ἔκαμε ὁ Γόρδων· δὲν εἶναι στὴ θάλασσα, ἡ φωνὴ ἔρχεται ἀπὸ τὴν πρύμη.

— Θὰ τὸν βρῶ! εἶπε ὁ Μπριάν.

Κι' ἄρχισε νὰ σέρνεται στὸ κατάστρωμα, προσπαθώντας ν' ἀποφεύγῃ τὰ ἐμπόδια καὶ νὰ κρατᾶται, γιατὶ κινδύνευε κάθε στιγμὴ νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ κυλήσῃ στὴν ἄλλη ἄκρη.

Ἡ φωνὴ τοῦ μούτσου ξανακούσθηκε, ἀλλὰ εὐθὺς πάλι ἔγεινε σιωπή.

Τέλος, μὲ πολὺν κόπο, ὁ Μπριὰν κατόρθωσε νὰ φτάσῃ ὡς τὴν πόρτα τῆς σκάλας.

Φώναξε, ἀλλὰ καμμιὰ ἀπάντηση δὲν ἔλαβε.

Μήπως δεύτερο κῦμα εἶχε ἁρπάξει τὸ Μόκο; Μὰ τότε τὸ καϊκάκι τὸ παιδὶ θὰ ἦταν μακριά, γιατὶ ὁ σάλος δὲν θἄχε τὴ δύναμη νὰ τὸν σπρώχνῃ ὅσο γρήγορα ἔτρεχε τὸ πλοῖο. Καὶ θὰ πνιγότανε.

Ὄχι!

Μιὰ φωνὴ πιὸ ἀδύνατη ἀκούσθηκε καὶ ὁ Μπριὰν ἔτρεξε στὸ βαρούλκο. Ἐκεῖ, ψηλαφώντας, βρῆκ' ἕνα σῶμα ποὺ ἐσπάρτζε. Ἦταν ὁ Μόκος, σφηνωμένος στὴ γωνιὰ ποὺ σχημάτιζε ἡ κουπαστὴ μὲ τὴν πρῴρα. Ἕνα σχοινὶ ἦταν τυλιγμένο στὸ λαιμό του, ποὺ τόσο περισσότερο τὸν ἔσφιγγε ὅσο αὐτὸς προσπαθοῦσε ν' ἀπαλλαχθῇ. Κι' ὅμως τὸ σχοινὶ αὐτὸ τὸν εἶχε κρατήσει, ὅταν τὰ κύματα τὸν παράσερναν νὰ τὸν τινάξουν στὴ θάλασσα, ναί, τὸ σχοινὶ αὐτὸ ποὺ ἀπειλοῦσε τώρα νὰ τὸν πνίξῃ.

Ὁ Μπριὰν ἄνοιξε τὸ μαχαίρι του — ἕνα μεγάλο σουγιά,—καὶ μὲ δυσκολία κατάφερε νὰ κόψῃ τὸ σχοινί. Ἔπειτα ἔφερε τὸ Μόκο στὴν πρύμη. Μόλις καὶ μετὰ βίας ὁ μοῦτσος μπορεῖ νὰ μιλῇ.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Μπριάν! εἶπε μόνο.

Καὶ ξαναπῆρε τὴ θέση του κοντὰ στὸ τιμόνι.

Ἐκεῖ τὰ τέσσερα παιδιὰ δέθηκαν γερὰ γιὰ νὰ μὴ τὰ συνεπάρουν τὰ κύματα.

Ἀφότου ἔλειψε ὁ τρίγγος, ἡ γρηγοράδα τοῦ πλοίου εἶχε λιγοστέψει κι' αὐτὸ μποροῦσε νὰ φέρῃ ἄλλο κακό: Τὰ κύματα, καθὼς ἔτρεχαν τώρα πιὸ γρήγορα, μποροῦσαν νὰ προφτάσουν τὸ πλοῖο καὶ νὰ τὸ θαλασσώσουν.

Ἀλλὰ τί νὰ κάμουν; Ἀδύνατο νὰ ὁδάλουν πανί, ἔστω καὶ τὸ μικρότερο.

Ἡ ὥρα ἦταν τέσσερις. Σὲ λίγο ὁ ὁρίζοντας θὰ φωτιζόταν πρὸς τ' ἀνατολικά, δηλαδὴ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἡ τρικυμία παρέσερνε τὸ *Σλώγι*. Κι' ὡς

Ὁ Μπριὰν κι' ὁ Χὰκ.

τότε ἴσως ὁ ἄνεμος θἄπεφτε λίγο, ἴσως θὰ φαινόταν ἀπὸ μακριὰ καὶ καμμιὰ γῆ καὶ σὲ λίγες στιγμὲς θὰ λυνόταν τὸ πρόβλημα τῆς τύχης τῶν παιδιῶν.

Πραγματικῶς, μετὰ μισὴ ὥρα, φάνηκαν στὸν οὐρανὸ κάποιες ἀμυδρὲς λάμψεις. Μόνο ποὺ ἡ ὁμίχλη σκέπαζε τὴ θέα. Τὰ παιδιὰ ἐνοιώθαν πὼς τὰ σύννεφα περνοῦσαν μὲ φοβερὴ ταχύτητα. Οὔτε ἡ μανία τῆς τρικυμίας εἶχε λιγοστέψει. Μακριά, ἡ θάλασσα σκεπαζόταν ἀπὸ πυκνότατους ἀφρούς.

Τὸ πλοῖο, πότε σηκωνόμενο στὴν κορυφὴ τῶν κυμάτων, πότε κρημνιζόμενο στὴν ἄβυσσο, θὰ εἶχε βουλιάξει εἴκοσι φορές, ἂν δὲν ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ μαζὶ μὲ τὰ κύματα κι' ἂν τὸ χτυποῦσε κανέν' ἀπὸ τὸ πλάϊ.

Τὰ τέσσερα παιδιὰ κοίταζαν τὸ χάος ἐκεῖνο τῶν κυμάτων. Καὶ καταλάβαιναν πολὺ καλὰ πὼς ἂν ἐργοῦσε ἀκόμα νὰ πέσῃ ἡ τρικυμία, ἡ κατάστασή των θἄταν ἀπελπιστική. Τὸ *Σλώγι* δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ εἰκοσιτέσσερις ὧρες ἀκόμη...

Ἄξαφνα ὁ Μόκος φώναξε:

— Γῆ!.. γῆ!..

Μέσ' ἀπὸ ἕνα ρῆγμα τῆς ὁμίχλης, ὁ μοῦτσος ἐνόμισε πὼς διακρίνει κάποια παραλία πρὸς τ' ἀνατολικά. Ἀλλὰ μὴν ἔκανε λάθος; Ἦταν, ἀλήθεια, δυσκολότατο νὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς καὶ νὰ καταλάβῃ τί παράσταιναν οἱ γραμμὲς ἐκεῖνες οἱ ἀόριστες ποὺ ἀνακατεύονταν μὲ τὶς καμπύλες τῶν συννέφων.

—Ποῦ εἶναι; ρώτησε ὁ Μπριάν.

—Ἐκεῖ, κατὰ τὴν ἀνατολή, ἀποκρίθηκε ὁ Μόκος.

Κι' ἔδειξε ἕνα σημεῖο στὸν ὁρίζοντα, ποὺ τὸ σκέπασαν πάλι οἱ ἀτμοί.

— Μὰ εἶσαι βέβαιος; ξαναρώτησε ὁ Μπριάν.

— Βεβαιότατος. Ἂν ἀνοίξῃ πάλι ἡ ὁμίχλη, κοιτάξτε καὶ σεῖς καλὰ καὶ θὰ ἰδῆτε... Νά, σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος... Ἄ, νά!..

Ἡ ὁμίχλη εἶχε ἀνοίξει πάλι κι' ἄρχισε νὰ χωρίζεται ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ν' ἀνεβαίνῃ ψηλά. Σὲ λίγο, ὁ Ὠκεανὸς φαινόταν σ' ἑκταση πολλῶν μιλλίων μπροστὰ στὸ πλοῖο.

— Ναί, γῆ!.. φώναξε ὁ Μπριάν.

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρ. Π. Δ. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΗΤΑΝ ΚΑΛΥΤΕΡΟ

Ὅταν ὁ Καμπούργλους ἔδγαζε τὸ περιοδικὸ «Ἑβδομάς», — εἶναι σαράντα χρόνια,— κάποιος ἄγνωστος τοῦ πῆγε ἕνα ποίημα. Ὁ Καμπούργλους, ἀφοῦ τὸ κοίταξε κι' εἶδε πὼς δὲν ἄξιζε τίποτα, γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ τὸν ποιητή, τοῦ εἶπε:

— Τὸ ποίημά σου εἶναι μᾶλλον ἔμμετρο διήγημα. Καλύτερα θἄταν νὰ τὸ γράφες στὸ πεζό.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ποιητὴς ξαναπαρουσιάστηκε:

— Ὁρίστε! εἶπε. Τὸ ἔγραψα στὸ πεζό. Τώρα θὰ δημοσιευθῇ;

— Νὰ τὸ διαβάσω, ἀποκρίθηκε ὁ Καμπούργλους. Ξαναπεράστε.

Καὶ ξαναπέρασε.

— Ἐ, πῶς σᾶς φάνηκε ὡς πεζό;

— Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου! Ὡς ποίημα... ἦταν καλύτερο.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Τὰ παραμύθια τοῦ παπποῦ
στὴ μνήμη ἀναζοῦνε πάλι
τὰ βράδια τοῦ καλοκαιριοῦ
ὅταν πεθαίνουνε ἀγάλι.

Τὰ ὅμορφα τὰ παραμύθια
τοῦ περσινοῦ καλοκαιριοῦ,
ἄλλα σὰν ψέμμα, ἄλλ' ἀλήθεια,
εἶχαν τὴ χάρη τοῦ χωριοῦ.

Δὲν τἄχ' ἐμπνεύσει ἡ φωτιὰ
οὔτε καὶ τῆς βροχῆς τὸ κλάμα·
ὅταν ὁ ἀγέρας στὸ κλαριὰ
φυσοῦσε, τἄλεγαν ἀνάμα.

Ἤ ἄλλοτε μὲ τὸ φεγγάρι
στῆς ἐκκλησίας τὰ σκαλιὰ
καὶ στῆς πλατείας τὸ λιθάρι
τ' ἀκούγαμε δίχως μιλιά...:

Μὰ τώρα... ὁ παπποῦς μας λείπει
κι' ὅταν κλεινόμαστε στὰ σπίτια
τὰ βραδυνὰ, πάντα μὲ λύπη
θυμούμαστε τὰ παραμύθια.

Στέλλα Βιολάντη

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Τὸν καιρὸ ποὺ εἴμαστε στὴ Σαλαμίνα καὶ περνούσαμε τὸ καλοκαίρι μὲ μπάνια, μὲ ψάρεμα καὶ μὲ χίλια δυὸ ἄλλα πράγματα, κάναμε συχνὰ καὶ ἐκδρομές.

Πάτε ἀπογευματάκι, πότε βρίσι, τὶς πιὸ πυλλὲς φορὲς πηγαίναμε ἐκδρομὴ στὶς ἐξοχὲς τῆς Σαλαμίνος. Ἄλλοτε στὰ Σελήνια, ἄλλοτε στὸ Ἀμπελάκι, ἄλλοτε στὸ Μούλκι.

Ἦτανε ἕνα βράδι μὲ φεγγάρι ὁλόγιομο, θυμᾶμαι. Ἀποφασίσαμε νὰ πᾶμε στὴ Φανερωμένη, τὸ ὁρυσσρὸ αὐτὸ μέρος. Ξεκινήσαμε κατὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ περάσαμε ἀπὸ τὴν Καϊλουρή, ποὺ στὴν πλατεῖα της εἴδαμε ἀπὸ τὸ βιθος ταῦ αὐτοκινήτου τὸ μνημεῖο τοῦ Καραϊσκάκη. Καὶ μπῆκε τὸ αὐτοκίνητο στὸ δρόμο τῆς Φανερωμένης, τρέχοντας μὲ μιὰ δαιμονιώδη ταχύτητα, ποὺ σ' ἔκανε νὰ αἰσθάνεσαι ἕνα ρίγος σ' ὅλο σου τὸ κορμί... Πότε τραγουδώντας καὶ πότε κοιτάζοντας τὰ δέντρα, ποὺ ἦταν κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριὲς τοῦ δρόμου, προχωροῦμε ὁλόενα πρὸς τὴ Φανερωμένη...

Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ξεπέρναγε τὰ δέντρα καὶ ἔρχόταν κατακάτω μας. Θυμᾶρι κι' ὅλο θυμᾶρι εἶναι στὸ διάσος. Μόνο κάπου-κάπου θὰ ἴδῆς κανένα πεῦκο ἢ καμμιὰ λεῖκα. Τὰ δέντρα—πυκνὰ πιὸ κάτου καὶ θιάρατα—ἀκολουθοῦσαν σ' ὅλο τὸ δρόμο κι' ἡ μυρωδιά τους ἐγέμιζε ἄπειρη. Ἡ θάλασσα σ' ἕνα μέρος ἔμπαινε στὴν παραλία σὲ τρόπο ποὺ νὰ σχηματίζεται μιὰ λίμνη φανταστική.

Ἐκεῖ τὸ μάτι σου δὲν χάνεται στὸ βάθος τῆς θάλασσας: παράπλευρά σου ἕνα βουνὸ τὸ σταματάει.

Σὲ πολλὰ μέρη νομίζεις πὼς ἡ θάλασσα εἶναι συνέχεια τῆς παραλίας. Μὲ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἄραγε νὰ γίνεται αὐτό; Ἢ μὲ τὴν ἐλάφρωση τῆς νύχτας;

Σ' ἕνα τέταρτο σταματούσαμε. Μᾶς εἶχε πιάσει μιὰ ζάλη ἀπὸ τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἔπρεπε νὰ σταματήσουμε κάπου, κοντὰ στὴν ἐκκλησιὰ τῆς Φανερωμένης.

Καθήσαμε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ δρόμου κοιτάζοντας τὸ ἔξοχο θέαμα τῆς θάλασσας. Ἤρεμη, πολὺ ἤρεμη. Κῦμα δὲν σπάει στὴν ἀμμουδιὰ καὶ ὁ φλοῖσβος δὲν ἀκούγεται.

Ξαφνικὰ κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα ἔρριξε τὴν ἰδέα ἑνὸς νυκτερινοῦ μπάνιου, γιὰ νὰ μείνει ἐνθύμιο τῆς ἐκδρομῆς αὐτῆς.

Καὶ - παρόδοξο, — ἡ ἰδέα του ἔγινε ἀμέσως δεκτή. Ἐβουθήκαμε καὶ πλάτς μέσ' στὰ νερά! Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτό; Τὰ νερὰ εἶναι ζεστά, Κιλέ, αὐτὸ εἶναι θερμὸ λουτρό! Τί γίνηκε τότε μέσ' στὴ θάλασσα δὲν μπορεῖ νὰ γραφτῆ: τρέλες, φωνές, πασσίματα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ χορός, τραγούδια. Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ πιὸ θαυμαστικὸ μπάνιο. Κι' ὅταν μᾶς φώναξαν νὰ βγοῦμε:

— Μπᾶ! τί λέτε καλέ; ἀπὸ τώρα;

Καὶ δός του τρέλες:

Ἔτσι ἐξακολούθησε ὅλο τὸ μπάνιο. Καὶ θὰ βιάσταξε περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα σίγουρα.

Λυπημένοι, βγήκαμε ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ ἀκόμα πιὸ λυπημένοι φήγαμε τὸ πρωῒ ἀπὸ τὴ Φανερωμένη, ὅπου τόσο ὄμορφα περάσαμε χείνη τὴ νύχτα...

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ ΤΟ ΠΡΩΙ

Μὲ τὸ πρῶτο λάλημα τοῦ πετεινοῦ σηκώνονται οἱ μανὰ βῆβες. Σιάζουν τὰ γαϊδουράκια τους μὲ τὰ φρεσκοκομένα χόρτα, σταλίζουν τὰ καφίγια τους μὲ ἀγριολούλουδα καὶ κατεβαίνουν στὴν πόλη γιὰ τὴν πούλησή.

«Φρέσκες εἶν' οἱ ἀγκινάρες καὶ ντόπια τὰ κουκιάρια», ἀκούεται ἀπὸ μακρυὰ ἡ φωνὴ τοῦ πρώτου μανάβη, — «ἄγρια ραδίκια, χόρτα τοῦ βουνοῦ» εἶναι μιὰ γριὰ σκυφτὴ χωριάτισσα μὲ τὸ μιᾶρο μαντῆλι γύρω στὸ ἡλιοκαμμένο της πρόσωπο καὶ μὲ τὴν καφίνα στὴ ρώχη γεμάτη χόρτα· παλιὰ ποὺ λήγορα ἀπ' τὰ νιάτα της.

Νὰ κι' ὁ χωρικὸς μὲ τὰ καλάθια στὰ χέρια καὶ μὲ τὶς βρίκες, βγῆκε κι' αὐτὸς γιὰ νὰ πουλήσῃ τὰ αὐγά του, «φρέσκα αὐγὰ τῆς ὥρας».

«Κυρβουνιάρηηης»..., εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς τακτικοὺς πουλητὲς τοῦ δρόμου.

«Μιρίδες τοῦ Ψαλήρου μιρίδες τῆς ὥωωρας», σὲ κάθε βῆμα στέκεται καὶ φωνάζει ὁ θαλασσοδαμένος ψαρᾶς. Τὰ παραθύρια ἀνοίγουν καὶ προβάλλουν οἱ ὑπηρέτριες· «φρέσκα εἶναι τὰ ψάρια»; — φρέσκα σὰν κι' ἐσένα κορίτσι μου — εἶναι κανένας εὐθυμος ψαρᾶς, — τὸ παράθυρο κλείνει μὲ βρόντο κι' ὁ ψαρᾶς μένει μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα...

Καὶ τὸ ψούνος ἐξακολουθεῖ, καὶ περνοῦν, περνοῦν οἱ πουλητάδες καὶ οἱ φωνές τους ἀναπαετεύονται καὶ τὰ παράθυρα ἀνοιγοκλείνουν.

Πικρὴ Σκλαβιά

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Ἕνα μικρὸ μέρος τῆς αὐλῆς τοῦ ἀγαπημένου μας σχολείου τὸ σκιάζει μὲ τὰ κλαδιὰ του κάποιο δένδρο. Πόσα χρόνια τώρα, κάτω ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἴδια κλαδιά, πέρασαν μιὰ μικρὴ εὐτυχισμένη ζωὴ ἑκατοντάδες κοριτσιῶν! Πόσα γέλια ἀπὸ τόσα μικρὰ ἀθῶα κοριτσάκια δὲν ἄκουσε ὡς τώρα! Πόσες φορὲς ἀντίκρυσε ἀθῶα ὀμματα μικάκια δακρυσμένα!

Πόσες εὔθυμες καὶ λυπηρὲς ἱστοριούλες ἄκουσε!

Πόσες φορὲς προσπάθησε, μὲ τὸ γλυκὸ ψιθύρισμά του, νὰ παρηγορήσῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μικρούλια ποὺ κλαίγανε! Καὶ πόσες φορὲς συμπεριζώσαν μὲ τὴν παράξενη γλῶσσα του, τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία τόσων κοριτσιῶν! Πόσοι ἄνθρωποι κάθε χρόνο παρακολουθοῦν μ' ἐνδιαφέρον τὶς ὠμορφιές του ποὺ τόσο συχνὰ ἀλλάζει! Πότε τὸ βλέπουν κατακράσινο νὰ σηκώνει μὲ περηφάνεια τὰ ὄμορφα κλαδιά του, σιγομβυρίζοντας γλυκὰ ἀκκατανόητα τραγούδια... Τότε μὲ τὶ εὐχαρίστηση δέχεται τὰ μικρούτσικα πουλάκια, ὅταν ἔρχονται νὰ τοῦ ψάλλουν τὶς ὠμορφιὲς καὶ τὶς χάρες του!...

Ἔρχεται ὅμως ἐποχὴ ποὺ τὰ φύλλα του κιτρινίζουν καὶ μαραίνονται, αὐ μιὰ ζωὴ πούχε ἀνθίσει, ποὺ ἔζησε καὶ μαράθηκε ἕνα θλιβερὸ ἀπομεσήμερο...

Τότε ἁπλώνει τὶς νεκρωμένες ὠμορφιές του καὶ ψάλλει τραγούδια στὴν παράξενη γλῶσσα του, θλιβερὰ σαν μοιρολόγια, γιὰ τὴ φύση ποὺ γέρω του πεθαίνει, σβύνεται καὶ νεκρώνεται...

Τὰ πουλάκια, ἀφοῦ ψάλλουν τὸ τελευταῖο τραγούδι τους πρὸς τὴ νεκρὴ φύση, φεύγουν γιὰ ἄλλες χῶρες πολὺ μακρινές, ἐκεῖ ποὺ θὰ βροῦν τὴ ζωὴ καὶ τὴ χαρά. Γιατὶ ἡ λύπη δὲν εἶνε γι' αὐτά...

Ἔρχεται ὅμως ἐποχὴ ποὺ τυλίγει τὸ γυμνὸ κορμί του σ' ἕνα σενδόνι τόσο ὁμαλὸ καὶ ἄσπρο, ποὺ νομίζει κανεὶς πὼς ἔγινε ἀπὸ τὰ μικρούτσικα ἄσπρα φτερὰ τῶν ἀγγέλων.

Αὐτὸ εἶνε τὸ δένδρο τοῦ ἀγαπημένου μας σχολείου.

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

ΑΠ' ΤΑ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΑ

Οἱ ἄλλοι κάθουνταν σπ' ἀπίν' ἀλόγια συζητώντας, μὰ ἡ συζήτησή τους δὲν μ' ἐνδιέφερε.

Πῆρα ἕνα μικρὸ μονοπάτι, κι' ἀφοῦ προχώρησα ἀρκετά, κάθησα σὲ κάτι μικρὰ βριχάκια. Ἀπέναντί μου ὑψωνόταν ἡ Μαδάρα, βουνὸ γερμάτο ἔλατα, ποὺ στὴ ρίζα του περνάει ὁ δρόμος τῆς Δημητσάνας.

Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ἀριστερά, μακριὰ στὸν ὁρίζοντα, πίσω ἀπὸ κοντινότερα βουνά, γαλάζιος ἀπ' τὸ μάκρος φαίνεται ὁ Χελμός.

Κοντά μου, σ' ἕνα μικρὸ βαυνάκι, ἔβοσκαν λίγα πρόβατα...

Μέσα στὴν ἡσυχία ἀκουγόταν ἡ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ τους, ποὺ ἔμοιαζε νὰ τονίζει λυπημένους παρὰ χαρούμενους σκοπούς.

Κοῦλος τἀρνάκια περπατοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, τὰ κουδουνάκια τους ἀντηχοῦσαν γλυκὰ κι' ἔσμιγαν μὲ τὴ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ.

Πέρασε ἔτσι πολλὴ ὥρα. Ὅταν σήκωσα τὸ κεφάλι μου ψηλά, εἶδα ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνῃ...

Δώρα Ἀνθῆ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Οἱ μικροὶ Μῆτσος καὶ Γιαννάκης περπατοῦν μαζί. Ἕνας κύριος ρωτᾶ τὸν Γιαννάκη:

— Πῶς σὲ λένε, μικρέ μου;

Κι' ὁ Μῆτσος:

— Μὴν τὸ πῆς, Γιαννάκη!

Ἀστραπόβροντο

***

Σοβαρὰ καὶ πρωτότυπα συγχαρητήρια τοῦ Καυφοκεφαλάκη σὲ μιὰ δεσποινίδα ποὺ εἶχε τραγουδήσει:

— Κι' ἐγώ, δεσποινίς, πᾶς συγχαίρω γιὰ τὶς θαυμίσιες... παιφωνίες σας!

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 55ὸν ἔτος της. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ εἶναι καὶ φέτος συνδρομηταί, πρέπει νὰ ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λήξασαν συνδρομήν των.

Ὅσοι τυχὸν δὲν θέλουν πλέον νὰ εἶναι συνδρομηταί, ὀφείλουν νὰ ἐπιστρέψουν τὸ ἐσν καὶ τὸ ἐον τούτου φύλλον, γράφοντες εἰς τὴν ταινίαν τῶν τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον» διὰ νὰ τοὺς διαγράψω.

Ὁ λαμπρὸς Τόμος τοῦ 1927 εἶναι ἕτοιμος κι' εὑρίσκεται εἰς τὸ Γραφεῖον μου. Εἶναι τὸ ὡραιότερο δῶρο τῆς Πρωτοχρονιᾶς.

Ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυμον ποὺ εἶχαν ὡς τώρα, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν διὰ τὸ 1928 μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτὴν τὸ Θεωρῶ ἐλεύθερον καὶ τὸ δίδω στὸν πρῶτον ζητοῦντα.

Ὅσοι θέλουν νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Εὐσήμων τοῦ 1927 πρέπει νὰ μοῦ στείλουν μέχρι τέλους Ἰανουαρίου τὴν Σημείωσιν ποὺ ὁρίζει ὁ Ὁδηγός. Εἶναι δεκταὶ καὶ γενικαὶ Στατιστικαὶ τῶν Εὐσήμων τοῦ 1927.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 28 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 8 Δεκεμβρίου 1927

ΚΑΤΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΟΙ οἱ φίλοι μου, μεγάλοι καὶ μικροί, μὲ τὴν ἀρχὴ τῶν νέων μου μυθιστορημάτων. Καὶ μὲ τὸ δίκιο τους! Ὁ Ἰούλιος Βέρν, στὶς «Διετεῖς Διακοπές», ἔχει βάλει ὅλη του τὴν τέχνη, τὴ φαντασία καὶ τὴν παιδαγωγική του ἱκανότητα. Εἶναι τὸ πιὸ τερπνὸ καὶ τὸ πιὸ διδακτικὸ του ἔργο. Μὲ τί καλογραμμένο, ἀληθινὰ λογοτεχνικό, καὶ τὸ «Στὴ Σκιὰ τοῦ Πόργου»· Ἀφίνω τὸ θαυμάσιο «Θαυμασιὸ Ταξίδι» καὶ τὰ μυθιστορηματάκια τῆς Κυρὰ-Μάρθας... Μὰ συγκρίνεται αὐτὴ ἡ ὅλη μὲ τὶς ἄλλες παιδικὲς ταχὰ περιοδικές, ποὺ ξεφυτρώνουν αὐτὸν τὸν καιρὸ σὰ μανιτάρια; Προχθὲς φυλλομετροῦσα ἕνα καινούριο... Μὲ μ.μεῖται κι' αὐτὸ σὲ ὅλα, ἐκτὸς σ' ἐκεῖνα ποὺ δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ μὲ μιμηθῇ... Γιατ' εἶναι κακογραμμένο κι' ἀκαλαίσθητο πέρα-πέρα. Κι' ὅμως τὸ βγάζουν «γλωσσαμύντορες» μὲ τὴν ἀξίωση νὰ δώσουν στὰ παιδιὰ γλωσσικὸν πρότυπο. Μὰ εἶναι γλῶσσα αὐτὸ τὸ κράμα, τὸ ἄτακτο, ἀκανόνιστο καὶ αὐθαίρετο ποὺ μεταχειρίζονται; Καλύτερα νὰ τὸγραφαν ὅλωσδιόλου στὴν καθαρεύουσα. Τί νὰ σᾶς πῶ, παιδιά μου! Προσέχετε, φυλάγεσθε, «ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις»!

Ἰδοὺ τί μοῦ γράφει σχετικῶς κι' ἡ Λατάνια: «Μὴ νομίσῃς, ἐπειδὴ ἄργησα λίγον καιρὸ νὰ σοῦ γράψω, ὅτι σὲ ξέχασα· ἢ ἔστρεψα τὸ βλέμμα πρὸς τἄλλα ἐκεῖνα περιοδικά· τὰ φιλολογικά! Τί ἀστεῖα, τί κουτὰ ποὺ μοῦ φαίνονται ὅλ' αὐτά; Καὶ τὸ λένε μόνα τους μὲ τὶς ρεκλάμες ποὺ κάνουν... Ἄ, βλέπω καλὰ τὴν ἀξία τῆς καλῆς μας Διαπλάσεως! Ἂν κι' ὀλιγοχρόνια ἡ γνωριμία μας, μ' ἔχεις διδάξει πολλά, πάρα πολλὰ πράγματα. Ἀπ' ὅσα ξέρω, τὰ περισσότερα τὰ ξέρω ἀπὸ σένα. Καὶ βλέπω πὼς κανένα ἀπὸ τἄλλα περιοδικὰ δὲν μπορεῖ νὰ σὲ ἀντικαταστήσῃ. Ἡ μόνη μου χαρὰ εἶναι νὰ διαβάζω τὸ ὡραῖο, τὸ μαγευτικό, τὸ πραγματικὰ φιλολογικὸ περιεχόμενό σου...»

Ἡ Λέλια ἀνανεώνει καὶ φέτο τὴ συνδρομή της, καὶ θὰ τὴν ἀνανεώνῃ πάντα ὅσῳ ζῇ, ἂν κι' ἔχει τὴν ἰδέα πὼς εἶναι πιὰ «ἕνα παλιό, μαραμένο λουλούδι, ποὺ πρέπει νὰ ἀξαφανισθῇ ἀπὸ τὸ περιβόλι μου, γιὰ νὰ κάνῃ τόπο σ' ἄλλα φρέσκα καὶ τρυφερὰ λουλουδάκια, ποὺ ἔρχονται διψασμένα, ζητώντας ἀέρα καὶ φῶς». Μὰ ὄχι, δὲν εἶναι ἀνάγκη. Τὸ περιβόλι μου, εὐτυχῶς, εἶναι μεγάλο. Καὶ κοντὰ στὰ φρέσκα λουλούδια, μποροῦν νὰ μένουν ὅσα θέλουν καὶ τὰ παλιά, ποὺ ὅμως δὲν εἶναι καθόλου μαραμένα. Γιατὶ ἔχουν ἀκόμα τὴν παιδική τους ψυχή, τὴν ψυχὴ ἐκείνη ποὺ οἱ ἐλκελτοὶ ἄνθρωποι τὴ διατηροῦν καὶ σὲ ἡλικία πολὺ-πολὺ μεγαλύτερη ἀπ' αὐτὴ ποὺ ἔχει σήμερα ἡ ἀγαπητή μας Λέλια.

Κι' ὁ *Ἔνδοξος Ἕλλην*, ἀναγνώων τὴ συνδρομή του, μοῦ γράφει ὅτι λογίζεται αὐτυχισμένος «ποὺ βρίσκεται μεταξὺ τῶν ἑπίσης εὐτυχισμένων ἀναγνωστῶν μου». Καὶ ξεσπαθώνει ὁ καλός μου φίλος καὶ μοῦ ἐγγράφει ἕνα νέο συνδρομητή. Τὸν εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ γιὰ τὴν ἐμπρακτη αὐτὴ ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης του.

Καὶ σένα, *Φτωχὸ Χαμόμηλο*, σ' εὐχαριστῶ πολύ. Ὅταν ἔχω τόσο καλὰ παιδιά, μπορῶ νὰ ἐλπίζω πάντα πὼς τὸ ξεσπάθωμα θὰ πάει καλὰ καὶ θὰ ἐκπληρωθῇ γρήγορα ὁ κοινός μας πόθος. Ναί, μὲ τὴν ἴδια λαχτάρα θὰ περιμένατε καὶ φέτος τὴ συνέχεια τῶν καινούργιων μυθιστορημάτων...

Ναί, *Θαλασσοταραχή*, φαντάζομαι τὴ χαρὰ σου ποὺ γιὰ ἑκτὴ φορὰ ἀνανεώνεις τὴ συνδρομή σου, γιατὶ ξέρω πόσο μ' ἀγαπᾷς. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ χαίρω ποὺ ἀκοφάσισες φέτος νὰ λαβαντεύῃς μέρος στὴν κίνηση πιὸ τακτικά. Ὅσο γιὰ τὶς προσκλήσεις σου γιὰ ξεσπάθωμα, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ στεφθοῦν ἀπὸ μεγάλη ἐπιτυχία.

Σοῦ ἔστειλα, *Γενοβέφα*, ἑπτὰ τετράδια Μ. Μυστικῶν γιὰ τὶς ἀνταλλαγές σου κι' εὐχομαι νὰ τὶς κάνῃς καὶ σὺ γρήγορα 30 σὰν τὴ *Γαλάτεια*. Ὄχι, δὲν εἶμαι τῆς ἰδέας νἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμό σου ἀφοῦ μάλιστα δὲν τὸ ἀλλάζει αὐτὸ ἡ Γαλάτεια. Τὰ ψευδώνυμά σας πρέπει νὰ τὰ διατηρεῖτε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο. Δὲν βλέπετε τὴ *Μεγάλη Ἑλλάδα* ποὺ τόσα χρόνια ἔχει τὸ ἴδιο ψευδώνυμο;

Μὲ χαρά, *Δοξασμένη Ἰθάκη*, ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Κι' ὁ κ. Φαίδων χάρηκε πού εἶδε μὲ πόση εὐχαριστησι διαβάσατε οἱ Διαπλασοπούλες τῆς τάξης τὸ «Χορὸ τῶν Ὡρῶν» στὰ Νεοελληνικά σας. Ὢ, ναί, πολὺ σωστὰ σοῦ εἶπε ἡ μητέρα σου ποὺ τὸ ἔχει διαβάσει: ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ Βέρη εἶναι αἱ «Διετεῖς Διακοπαί».

Εὐχαριστῶ πολύ, *Τζαίην Κούγιαν*, ἀλλ' αὐτὸ τὸ σύστημα τῶν «πραιτώρων» τὸ εἶχα ἄλλοτε καὶ τὸ κατήργησα. Ἂν θέλῃς νὰ φανῇς χρήσιμος καὶ νὰ συντελέσῃς στὴν καθιέρωσή του διδασκαλείου, κατάφερε τοὺς συμμαθητάς σου νὰ γίνουν συνδρομηταί.

Ἀληθεια, *Νεῦνις τοῦ Ἰονίου*, ὁ κ. Ξενόπουλος προσκλέσθηκε στὴ Ζάκυνθο νὰ μιλήσῃ στὶ; ἑορτὲς τοῦ Φωσκόλου. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μποροῦσε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας αὐτὸν τὸν καιρὸ καὶ μὲ μεγάλη του λύπη δὲν δέχθηκε τὴν πρόσκλησή. Σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις κι' ἐπιφυλάσσεται νὰ σ' ἐπισκεφθῇ ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖ καμμιὰ φορά, κι' ἐλπίζει γρήγορα.

Τὸ *Χλωμὸ Δειλινό* μοῦ γράφει σήμερα ἐξ ἀφορμῆς τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ κ. Φαίδωνος «Οἱ μικρομεγάλοι». Καὶ μοῦ λέγει ὅτι, ἂν καὶ τελειώνει φέτος τὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου, δὲν ἔπαψε οὐδὲ θὰ πάψῃ νὰ μὲ διαβάζῃ. Καὶ τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ἀρχίζει πάντα τὸ διάβασμά μου ἀπὸ κεῖνα ποὺ γράφω γιὰ μικρὰ παιδιά, (τὸν «Ἀρχιλήσταρχο Μπέμκην κ.λ.π.) Ἂς λένε λοιπὸν οἱ μικρομεγάλοι!...

Κλαδᾶ, Σκανδαλιάρα, τὴ φωτογραφία σου κι' ἐσεῖς τὰ ἑξῆς δ,τι ζήτησες. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα. Ναί, τὸ «Βασιλόπουλο» τοῦ Ντοντέ, ποὺ τόσο σοῦ ἄρεσε, μπορεῖ νὰ δημοσιεύθηκε κι' ἀλλοῦ· βέβαια ὅμως ποὺ δὲν θἄχε «τὴ χάρη, τὴν ἀφέλεια καὶ τὴ ζωντανότητα» τῆς δικῆς μου μεταφράσεως. Κι' αὐτὸ γιατὶ οἱ συνεργάται μου δὲν ξέρουν ἁπλῶς καὶ μόνο γαλλικὰ γιὰ νὰ κουτσομεταφράζουν, καρὰ εἶναι διλαχτοὶ λογοτέχναι, ποὺ μποροῦν νὰ ζωντανεύουν κάθε ξένο ἔργο ποὺ μεταφέρουν στὴ γλῶσσα μας.

Εὐχαριστῶ διάβασα, *Ἔντυθ Παπαστάμε*, τὸ ἐπίγραμμά σου γιὰ τὴν Ἡγουμενοταξιρίδα μου κι' ἔλαβα ὅκό σημείωση τῆς ὑποδείξεις σου γιὰ τὴν Ὥρτη, τὸ Λευκὸ Χορό καὶ τὸ Πανηγυρικὸ Ψύλλο. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ λές, θὰ γίνουν. Καὶ σ' εὐχαριστῶ ἀκό μα μιὰ φορὰ γιὰ τὸ θερμότατο ἐνδιαφέρο.

Δὲν ἀντέχω νὰ μὴ δημοσιεύσω ἐδῶ ὁλάκερο τὸ γράμμα τῆς *Εὐρηνούλας Καρακώτση* ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη. Εἶναι τόσο ὡραῖο καὶ τόσο χαρακτηριστικό! «Ὁποιος ἔχει τὴν καλὴ τύχη — μοῦ γράφει· νὰ νοιώσῃ τὴ γλύκα σου κοντὰ δακρυδάκι δὲν θὰ βάλῃ νὰ σ' ἀποχωρισθῇ, ἐκτὸς ἂν κάποιος σπουδαῖος λόγος τὸν ἀναγκάσῃ. Ἐπειδὴ δὲν θἄχασα κῶς στὴν ἀρχὴ ποὺ γράφημα παρακατηβάλαι, ὅδειξα κάποιε ἀδιαφορία. Ἀλλὰ τώρα δὲν μπορεῖ καὶ ὁ πιὸ ἱκανὸς διώκτης σου νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἀκὸ σένα, ἀγαπητή μου. Πόσο ρίζωσες μέσα μου, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ περιγράψω, σ' ἀγαπῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ. Στὸ λέγω ὄχι γιὰ νὰ σὲ καλακατίσω, ἀλλὰ στὸ λέγω ὅτως μποροῦσε γ' ἀποκαλυφθῇ μιὰ ἀλήθεια ἀπὸ μιὰ ἄθικη καρδιὰ ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ. Ὅταν λοιπὸν σὲ κρατῶ στὰ χέρια μου, σὰν μαγεία κρύβονται στὴ σκιὰ σου κάθε λογῆς ἰδέες ποὺ βρίσκονται στὸ νοῦ μου, κάθε λύπη, καὶ φροντίζω πῶς καλύτερα καὶ μαλακὰ νὰ σὲ κρατοῦν τὰ χέρια μου, γιατὶ ἄμρπ κάτι θὰ πονῇς ἂν σὲ κρατῶ ὅπως-ὅπως... καὶ ὕστερα νὰ παραδοθῶ σὲ σένα γιὰ νὰ σὲ νοιώσω καλά. Πῶς εἶναι δυνατὸν ὕστερα ἀπὸ τόση ἀγάπη νὰ ξεχάσω, νὰ παραμελήσω αὐτὸ τὸ καθῆκόν μου πρὸς σέ, τὴν ἐγγραφή μου; Κι' ἔτσι σ' εὐχομαι καλὴ χρονιὰ νὰ περάσῃς, καὶ νἀξιωθῇς νὰ γίνῃς δωδεκαέλιθη. Χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὸν παπποῦ μου, ποὺ δὲν παύει νὰ σὲ διαβάζει μὲ τὰ ματογυάλια του, τὴν μαμμὰ μου καὶ τὴν θεία μου».

Ὡραία Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Δάφνη, Δοξασμένη Ἰδη, Ἀλέξιος Συρμόπουλος, Ἐλισσάβετ Κουτσαΐδου, Ὄλγα Καψάλη, Τζογές, Σμυρνιωτάκι, Ἀχ Πόλη, Ἁρμονία, Βιολέττα, Ἀβαντίς, Μακεδών, Ἄδωνις, Μόνα Λίζα, Σανκαλάρ, Ἀφρισμένο Κῦμα, Πλάνο Δοξάρι, Νέμεσις* καὶ *Βοσκοπούλα*. Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Στὸ ἐρχόμενο θὰ εὐχαριστήσω ὅσους ξεσπάθωσαν, καθὼς καὶ ὅσους συγχάρηκαν τὸν κ. Παπαδόπουλο γιὰ τὴν ὀνομαστική του ἑορτή.

Ἀπὸ τὴ Ἁράμα, μέσα σὲ φάκελλο τῆς Garry Tobacco Company, ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀσύστατο, μὲ 83 δραχμὲς πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς τοῦ γράφοντος· ἀλλὰ δὲν ξέρω ποιὸς μοῦ γράφει, γιατὶ ξέχασε νὰ βάλῃ τὴν ὑπογραφή του. Ἂς μου ξαναγράψῃ λοιπόν, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἐκτελέσω τὴν παραγγελία του.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα τοῦ Ο. — Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου τοῦ 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἄρρενα καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Λιναρθείς Βερνόν, κ. (Σ.Ἐπ.). Παληὸς Κυνηγός, ἁ. (ΣΚ). Λίκαινα, ἀ. (ΣΚ). Φιβερὰ Λυκάσκυλο, ἁ. (ΣΚ). Ἀγωνιστὴ, ἁ. (ΣΚ). Λαγὸς, ἁ. (ΣΚ). Κελεμὲς, ἁ. (ΣΚ). Σπανιώτης, ἁ. (ΣΚ). Πέρδικα, κ. (ΣΚ). Νερβήνη, κ. (ΣΚ). Μπεάτα, κ. (ΕΚ). Κάνενεαν Ἄσμα, ἁ. (ΑΤ). Στοχαστής, ὁ. (Κ.Κ). Ἀκρίδας, ὁ. (ΦΚ). Ὅμηρος Παλαιστὸς, ἁ. (Ἐπ.). Βιομνὶς Πετρινέγαρη, ἁ. (ΕΚ). Διαβαλεμένο Διπλασόπουλο, ἁ. (ΑΑ).

Μικρά Μυστικά, άνώτερας τής ήλικίας των, θάκαναν τά παιδιά νά γράφουν ανοησίες.) *Ἀνδαλουσίαν* (ξέρετέ λπίζω ὅτι μ' ἔλ' αὐτά τά μαθήματα, θά βρίσκης κιρό νά μοῦ γράφης κάπου-κάπου!) *Ἀφρισμένην Θάλασσαν* (χαίρω πάρα πολύ καί περιμένω) *Μῆλον τῆς Ἔριδος* (τά ἔλαβα ἔλα' μά κι' αὐτό τό μυστόγερμα τοῦ Valdor «Στόν καιρό τοῦ Ναπολέοντος» εἶναι θαυμάσιο κι' ἴσως κάποτε τό δημοσιεύσω!) *Ἔξυπνην Γατούλαν* (ξέτειλα ἡ τετράδια καί χαίρω γιά ἔλα' ἡ Πεντηκοντατετρίς θά ἑορτασθῆ ἐντός τοῦ 1928! πότε ὅμως δέν ἐρεθήκε ἀκόμα;) *Ἰωάν. Ἀηδονόπουλον* (εὐχαριστῶ πολύ γιά ὅσα γράφεις· ἐλπίζω νά πέρνς καί φευδώνυμο καί νά μοῦ γράψς συχνά!) *Καπετάν Φασουλίαν* (ὄχι, οἱ «Ἀριστεῖς ταξιδεύουν» εἶναι ἄλλο μυθιστόρημα' γιά τό Σῆμα θά σᾶς πῶ!) *Γεώργιον Κ. Πέτρου* (κι' ἐγώ χαίρω πολύ ποῦ γιά δεύτερη φορά μπαίνεις στόν κύκλο μου καί σ' εὐχαριστῶ γιά ὅσα γράφεις) *Γλυκειάν Χαραυγήν* (ξέτειλα· εὐχαριστῶ γιά τήν τόση ἀγάπη!) *Ἀρχαίαν Ἑλλάδα* καλό εὐχαρίστως!) *Κόμησσαν Δαβερνῆ* (εὐχαριστῶ πολύ γιά ἔλα') *Μαρίαν Δ. Γκούσκου* (εὐχαριστῶ καλύ· νά μοῦ γράφης ὅσο θέλεις, δέν μ' ἐνοχλεῖς διόλου!) *Σταράτην Ἑλλάδα*. εὐχαριστῶ φιλικά μου τήν Ξανθή καί τίς ἄλλες σου ἀδελφούλες!) *Ἐλεύθερο Πουλί* (τό ἀγνόησα ἐπί λ/ορφ!) *Ἀπόγονον Ἡρώων* (φωτογραφίες ἐλήφθησαν αἱ ὡραῖα πού εἶναι· ἐκεῖ τήν ἔκανες;) *Νικηφόρον Οὐρανόν*, *Ἀργυρόπτερον Κόρην*, *Γ. Ι. Κατσίγραν*, *Μαρίκαν Πετσίου*, *Σκερτσόζαν*, *Κυανόλευκην* κτλ. κτλ.

Ἀνέκφραστον Εὐτυχίαν, *Λορέτταν*, *Κ. Δημόπουλον* (ξετειλα·) Εἰς ὅσας ἀποστολάς ἔλαβα μετά τήν 7 Δεκεμβρίου, θ' ἀπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 23ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δέχονται μέχρι 10 Φεβρουαρίου.

[Καί τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου αἱ Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ὅλαι ἀπό τήν Συλλογήν τοῦ *Μίμη Πρωΐσμου*].

12. Λεξίγριφος

Μιά νῆσο τήν οὐρά της
Ἄν σπάσῃ σέ μιά μάχη,
Ἰταλικά βασιλόπουλα
Γιά κάτοικό της θάχῃ.

13. Στοιχειόγριφος.

Μιᾶς χώρας τῆς ἀπέκοψα
Τήν κεφαλή της τέλεια,
Καί, φυσική συνέπεια,
Κιτρίνησε κουρέλια.

14. Γρόνγριφος

Ὁ Ἠπειρώτης βασιλιάς
Τή σκοῦφια του σάν ρίξει,
Καίγεται ὅποιος ἀπό σ ς
Ἀνίδεος τόν ἀγγίξει.

15. Ἀπροσδόκητον

Σέ ποιά, φίλε, περίπτωση
Συμβαίνει—ὄχι ἀστεία,
Τό τρία γάχη τέσσερα
Καί τό ἕξη μόνο τρία;

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΩΝ

Εἶναι ὁ τελευταῖος λαμπρός, πλούσιος, θαυμάσιος

ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1927

Μέ τίς 460 σελίδες του. — Μέ τίς 300 εἰκόνες του. — Μέ τόν περικαλλῆ «Μοκοκό». — Μέ τόν συγκινητικόν «Τζίμ». — Μέ τόν εὐθυμόκωτο «Μπέμπη 'Αρχιλήσταρχο». — Μέ τρεῖς «Κυριακές». — Μέ 40 «Ἀθηναϊκές Ἐπιστολές». — Καί μέ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ *Ἄρτιφος δρ. 80.* -(καί ταχυδρ. 85 διά τό Ἐσωτ. καί 103 διά τό Ἐξωτ.)
Ραμιένος δρ. 85.-(καί ταχυδρ. 100 διά τό Ἐσωτ. καί 108 διά τό Ἐξωτ.)

16. Πεταλούδα

Καθέτως: ἀριστερά 'Απόστολος, εἷς τό μέσον Μυστήριον, δεξιά δημητριακόν. Διαγωνίως, ἀριστερά, ἄνω χύρα τῆς Ἀσίας, κάτω προφήτης· δεξιά, ἄνω γίγας ἤ σχολικόν βιβλίον, κάτω βασιλεύς τῆς Κρήτης.

17. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 = Βασιλεύς τῆς Γραφῆς.
2 5 1 3 5 = Δενδρώματον.
3 4 5 3 1 = Μέρος τοῦ στόματος.
4 2 5 3 1 = Ὀρυκτόν.
5 4 1 1 2 = σθένεια.

18. Ἐπιγραφή

Η Ν Η Π Α Ι Ρ Γ Ε
Φ Ο Τ Ο Ω Ζ Ω Ν Ε

Βέβαια ὁ λύτης θά τή λύσῃ 'Απ' τήν ὄψη ἄν τήν γνωρίσῃ.

19. Περιπλοκάς

— Καλημέρα τῶν φρονίμων!
— Σπέρνω, Γιάννη, πρίν πετιώσουν.
— Κουκιά μαγειρεύουν τά παιδιά.

Τό ἀνωτέρω πλέγμα ἀποτελεῖται ἀπό δύο γνωστοτάτας παροιμίας.

20. Πριφώδης 'Αριθμητική

Οἱ 'Απόστολοι + τά χρώματα τῆς ἴριδος + Οἱ μάγοι τῆς Βηθλεέμ + Αἱ Ἤπειροι + Οἱ μεγάλοι ζωγράφοι τῆς 'Αναγεννήσεως = τά φύλλα τοῦ ρόδου.

21—25. Ἑλληνοσύμφωνα Ὀνόματα.

1. αωα = Πολιτεία.
2. ααα = Πολιτεία.
3. ααω = Νεοέλλην ποιητής.
4. ααα = Πάλις.
5. ααω = Βετεράνος τῆς Γραφῆς.

26. Γρῖφος.

α α α α α
(Μαστίγωσις α (Γεωγραφία,
Τ Σταύρωσις α 'Ιστορία,
Λογχισμός) α Φυσική).
α

Διά τούς Γαλλομαθεῖς

27 Vieux Rébus

Bonjour, père Simon ; comment va *père* ?

Μίμης Πρωΐσμος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσ. τοῦ φύλ. 38

550. Θρᾴξ-Ράξ. — 551. Πόλος-Βόλος. — 552. Ραφαήλ-Φυλλάμ. — 553. Τό κεντήλι.

554. Α Ε Ρ Ο Σ
Ε Ρ Ι Σ
Ρ Ι Σ
Υ Σ
Σ

555. Α Ι Σ Ω Ν
Φ Ι Α Λ Α
Δ Η Μ Ο Σ
Σ Φ Α Λ Ω Ν
Σ Α Μ Ο Σ

556-560. Διά τοῦ Ο: *ὀρθόδοξος*, *φθόγγος*, *σφοδρός*, *Κρόνος*, *ὄγδοος*.—561. ΑΥΡΑ (Αἰξούριον) Ὑμηττός, Ροιά, 'Αθηνᾶ.)— 562. Ἄλλα τά λόγια καί ἄλλα τά ἔργα. — 563. Ἐς αὔριον τά σπουδαῖα.— 564 Citoyen-nitoyen.— 565-567. *Ι, Βίας*, (vie, biche.— 2. *Μένων* (mais, non.)— 3, *Φίλιππος* (II, γ, puche.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΙΓ'— 20)

Δράμμ Σύλλογος ἐν Θεσσαλονίκῃ μέ τήν μέ τόν ἐπώνυμον ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ. Γενομένων ἀρχαιοτήτων ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: "Ηρα, Γραμματεύς: Ἀθηνᾶ. Ταμίας: 'Απόλλων. Διαγωνισμῶν: 'Αφροδίτη, Ξεσκεπάσματος: Ἥφαιστος, Δημοψηφίσματος: Ἑρμῆς. Αντιπρόσωπος Βόλου: 'Αθηνᾶ. Γιά τήν ψυχοπλάνα τῆς ἐργασίας, ἀπόφασις τῆς ὑπ. Διαπλάσεως: "Αρης. Αντιπρόσωπος Λιβάτων: "Αρτεμις.

'Η Πρόεδρος ΗΡΑ — Ὁ Γραμματεύς ΑΠΟΛΛ

(ΚΙΓ'— 21)

Ἀγαπημένη μου Κάτη Βορφοραπούλου, χίλιες εὐχές γιά τή γιορτούλα σου ἀπό κόν': 'Αφροδίτη τῆς Μήλου

(ΚΙΓ'— 22)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΙΚΗ (ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ) Διαγωνισμός ἀφράγων κερτόν. Σημερινή διδυχτος. Πρωϊνοπερία μη νυκία βραδεία 10 ἑκάεντα. Δημοτ. Χορεταιῶν 4. Ἡράκλειον Κρήτης.

(ΚΙΓ'— 23)

Πούφ! Ἡ Σαπουνόφουσκα ἔσκασε! Καί εἴδαμε ξαφνικά τήν... Εὐρυδίκη Χατζοπούλου!!! Ε. Κ.

(ΚΙΓ'— 24)

100 ΔΡΑΧΜΩΝ ΒΟΜΒΑ. ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν, πᾶς ἀποστέλλομεν ἄρα μᾶς ἐμβάσετε 75 ΔΡΑΧΜΑΣ. Ζητήσατε τριμοκάλογον. ('Εκδοτικός Οἶκος Γ. Τσοκαλᾶ, Κάνιγγος 11, 'Αθῆναι.)

(ΚΙΓ'— 25)

Ὁ Βράχος τῆς Ἰωνίας σπόν (ΚΖ'—762) Διαγωνισμό ἠμελήθει Πραγματογένετον. Πόρθος—Ἀποκάλυψις.

(ΚΙΓ'— 26)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ Πρόεδρος: Ἡλιος Κυνηγός. 'Αντιπρόεδρος: Δίκαιο. Γραμματεύς: Φοίβη Δυκόπουλο. Ταμίας: Λαγωνικό.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Διαγωνισμῶν: Χελιδόνια, 'Αποκαλύψεων: Τριγόνι. 'Αντιπροσωπείων: Ἄγγος. Ξεσκεπάσματος: Δίκαιο. Δημοψηφίσματος: Λαγωνικό.

ΜΕΛΗ

Κελαηδές, 'Αθηναΐδων 'Ιδεῶδες, Στενιώτης. 'Αντιπρόσωποι ἀπό προσεχές φύλλο.

(ΚΙΓ'— 27)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΣΠΑΡΤΙΑΤΩΝ» ἀγωνοθετικός μας (ΚΖ'—987) ἀκυρώθηκε λόγω ἐλλείψεως ἀπαντήσεων.
Νίκ Βίντερ

(ΚΙΓ'— 28)

Ὁ διαλυθείς σύλλογος «Ποσειδῶν» ἔφερε τά περιλαμβανόμενα φυλλάδια γιά ν' ἀνακυκλοφορηθοῦν ἀπό ἔχουν ἀνακαλεθεῖ
Βιολέττα

(ΚΙΓ'— 29)

Τζοκόντα, Ἐδάσθιε Δαφνομήλη, καλές μου φίλες, γιατί μέ ἐγκάπατε;
Μόνα Λίζα

(ΚΙΓ'—30)

Περιπλοκάς, Μιράντα, Γλυκειά Χαραυγή, Ἐλπίδ, ἀντιλάλησαμε Μ. Μοσκοπούλ; Σπύλεε: Νεάνιδα τοῦ Ἰονίου, Ζάκυνθον.

(ΚΙΓ'— 31)

ΞΑΝΘΗ ΜΟΥΣΜΕ. Ὅταν ἐδημοσίευσα τήν ἀγγελία μου (ΚΖ'—1060) ἤμουν ἡ Μπεμπέκα 'Αμπρά. Ἂν τώρα τό μετεβλίασες δέν ξέρω, περιμένω νά μοῦ τό πῆς.
ΓΙΝΟΣ ΒΟΥΓΑΣ

(ΚΙΓ'— 32)

Ἐπιχειρήσεως στό Διαπλασάκειο χαιρετῶ ἄλους· ἰδιαιτέρως τούς ἀπλάνους.
Ὁ Ὁμορφος Διάβολος

(ΚΙΓ'— 33)

Καλέρη, Μικρή 'Επαρχιώτισσα, Μέλισσα, Κάρμεν, ἀλληλογραφοῦμεν! Δῆμος: (ΚΖ'—917). 'Ανέσπερη Εὐτυχία, ποιά ἡ Δῆμος σου;
ΝΟΡΜΑ

(ΚΙΓ'— 34)

Σλουέττα: Νεράϊδα τοῦ Γαλαζιοῦ Μπόσπορου (ἀντιπάδους). Τίγρις, Πατάτα Τόν χοντρόν παλιόν τοῦ Ζαππείου.
'Αριστοκράτισσα

(ΚΙΓ'— 35)

Ἀποκαλύψεις: Πίθος τῶν Γραμμάτων =='Αφεντάκο, Ρετσίνα == Λάσκαρη, 'Αττίτας "Ελλην == Δογμητίκος. Μπούμ!
ΟΜΟΕΘΝΕΙΑ ΦΑΥΑΡΩΝ

(ΚΙΓ'— 36)

Ἑρμῆ, ποῦ ἀπευθύνθηκεν: 'Ατράμητο Ἐβγενάκι=Σαραντέρης. Γιά νά τελειώνουμε γρηγορότερα.
ΚΑΠΟΚΟ=ΟΜΟΕΘΝΕΙΑ ΦΑΥΑΡΩΝ
(Σημ. Διαπλ.— Ναί. Κάποιοι == Ὅμοιοι. Φλούφλης).

(ΚΙΓ'—37)

Μόνα Λίζα, εὐχαριστῶ δέχομαι τήν πρόταξίν σου. Δῆμος μου (ΚΖ'—1008).
'Αντιγόνη

(ΚΙΓ'—38)

Ψυχῆ τό ὡραῖον φυλλάδιόν σου. Κυματίζουσα Κυανόλευκος. Μιμηθῆτε μέ
'Αντιγόνη.

(ΚΙΓ'—39)

ΤΖΑΚ ΤΖΑΚ } 'Υποφήφ. Δημοψηφ. { ΤΖΑΚ ΤΖΑΚ

(ΚΙΓ'— 40)

Ἀγαπητή Κάμισσα Λαμπρινή, φαίνεται ὅτι μέ παραγγώρισες· ἡ ἐμπρή μου εἶναι τό μῆνα ποῦ δέν ἔχει σάββατα. Ὅσο διά κάρτες ἠθοποιῶν ποῦ μοῦ ἐζήτησες νά ἀνταλλάξωμε, ποῦ ἀπαντῶ ὅτι δέν δέχομαι, ἀυτό δέν κάνει συλλογή ἀπό κάρτες ἠθοποιῶν.
'Αφόρα

(ΚΙΓ'— 41)

Διπλοσόφυλα, ὁ "Ομιλος τῶν Εὐγενῶν ἀποτελεῖται ἀπό δεκάδες, ἀλλά φοβάσαι νά κοινοποιῶν μήπως πώς ἀνακλάφουν.
'Αφόρα

Μή λησμονεῖτε πώς κάθε παραγγελία σας, γιά νά ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νά συνοδεύεται καί μέ μιά ταπεμένη ταινία, ἀπ' αὐτές ποῦ σᾶς στέλλομεν τό φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΤΥΠΟΙΣ ΧΑΝ Ε ΣΚΡΙΒΑΝΟΥ, ΣΚΡΙΒΑΝΟΥ ΠΕΤΡΟΥ 10 ΑΘΗΝΑΙ

Τό φύλλον δραχμ. 2 καί διά τό 'Εξωτερικόν 2 ½, πέννες
Καί τά ἔντακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεστάμεναν ὑπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθές παρακαλῶ εἰς τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καί ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὠφελιμώτατον καί χρησιμώτατον εἰς τούς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμάς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 2
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καί ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καί Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τήν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαί ἀρχίζουν τήν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδός Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρά τό Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος — *Ἐν Ἀθήναις, 17 Δεκεμβρίου 1927* — *Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 3*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπό Vrignault καί Valdor

—; Συνέχεια ἀπό τό προηγούμενο —

Καί πρόσθεσε μελαγχολικά:

— Μά κι' ἡ Νταίζη τό ἐννοιοῦθε. Τά πκι διά ἔχουνε κάτι προαισθήματα πκράξενα. Ἐκλαιγε καί μόνον ὅταν τήν ἄφισα νά σέ περμένει, παρηγορήθηκε. Τό καϊμένο μου, θά κλάφει κάλι λοιπόν;

— Γιά τήν ὥρα κοιμᾶται, ἀπάντησε ὁ κόντες, δείχνοντας τή μικρή, πού ἤσυχη τώρα εἶχε ἀποκοιμηθεῖ μονομιᾶς στήν ἀγκαλιά του. Μήν ἀπελπίζεσαι, ἀγαπητή μου Διάνα. Ὁ βασιλιάς δέν θρισε ἀκόμη τήν ἡμέρα πού θά φύγω. Ἔχουμε καιρό. Τώρα πάμε νά δόλομε τή μικρή νά κοιμηθεῖ.

Πέρασαν ἀπό διπλανό δωμάτιο κι' ἡ μικρή Νταίζη, ἀφοῦ ἄνοιξε τά μάτια ἴσα-ἴσα γιά νά πεῖ καληνύχτα στούς γονεῖς της καί νά κάμει τήν προσευχή της, ἀποκοιμήθηκε ἤσυχα στό μικρό της κρεβατάκι.

— Ἐγώ εἶχα τήν ἐλπίδα ὅτι θά μείνεις λίγον καιρό, Γεώργιο, εἶπε ἡ λαίδη, καί σύ φεύγεις πάλι. Μά ποῦ θά πᾶς αὐτή τή φορά; Δέ μοῦ εἶπες.

— Στίς ἀμερικανικές ἀποικίες μας, στό Νέο Πλυμούθ. Γίνονται ἐκεῖ νέες ταραχές κι' ὁ βασιλιάς μέ στέλνει γιά νά κάμω ἀνακρίσεις καί νά ἐπιβάλω τήν τάξη, μέ τά μέτρα πού θά κρίνω ἐγώ κατάλληλα.

— Καί θ' ἀργήσεις;

— Δέ μπορῶ νά ξέρω! εἶπε συλλογισμένος ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον.

Καί βλέποντας τήν ἔκπληξη τῆς λαίδης Διάνας, πρόσθεσε:

— Αὐτός εἶναι μόνο ὁ ἐπίσημος λόγος τῆς ἀποστολῆς μου. Μά ὁ πραγματικός εἶναι τόσο σοβαρός, ὥστε μόνα σέ σένα μπορῶ νά τόν πῶ: Ὅταν τελείωσε ἡ ἀκρόαση μέ τό βασιλιά, ἡ βασίλισσα μέ φώναξε γιά νά μ' ἀποχαιρετήσει, καθώς εἶπε. Ξέρεις πόσο καλές διαθέσεις ἔχει δείξει πάντοτε ἀπέναντί μου. Ὅταν ὅμως μείναμε μόνοι, ἄφισε ἀπέσως τό συνηθισμένο της ἐκεῖνο χαρούμενο ὕφος καί τό πρόσωπό της ἔγινε σκυθρωπό. Μοῦ ζήτησε βλη τήν ἀφοσίωσή μου καί δέ μοῦ ἔκρυψε τούς φόβους της γιά τίς πολιτικές ταραχές. Τρομάζει πώ βλέπει ὅτι οἱ ἐχθροί τοῦ βασιλιᾶ γίνονται μέρα μέ τήν ἡμέρα περισσότεροι, τό Κοινοβούλιο ἐχθρικώτερο κι' οἱ ἐξεγέρσεις τολμηρότερες. Χρειάζεται χρυσάφι πολύ, παραπολύ, γιά νά σχηματισθῆ στρατός καί νά ἐξαγορασθοῦν οἱ ὑπηρεσίες δρασμένων ἀνθρώπων. Οἱ βασιλικοί δίνουν, ἀλλά δέν τά βγάζουν πέρα. Ἡ βασίλισσα λοιπόν σκέφθηκε τούς Ἄγγλους καθολικούς, ποῦ ἔχουν ἐγκατασταθεῖ στήν Ἀμερική. Μερικοί ἀπ' αὐτούς ἔχουν τεράστιες περιουσίες καί θά μποροῦσαν νά βοηθήσουν τό βασιλιά νά καταπνίξει τίς ἀντιδράσεις καί νά προλάβει χειρότερους κινδύνους... Πρέπει λοιπόν κάποιος νά τούς πείσει...

«Κρέμασε τό στολίδι στό λαιμό τοῦ κόντε...»
(Σελ. 32, στ. β.)

— Ὤ, μά αὐτό εἶναι πολύ ἐπικίνδυνο! φώναξε ἡ λαίδη, ποῦ οἱ λεπτομέρειες αὐτές μεγάλωσαν τίς ἀνησυχίες της. Ποιός ξέρει τί σέ περιμένει κεῖ κάτω; Κι' ἄν μαντεύσουν τούς ἀληθινούς σκοπούς σου, κι' ἄν σέ παρακολουθήσουν κρυφά καί σοῦ στήσουν καμιά παγίδα; Ὤ, Γεώργιο, δέν μπορεῖς ν' ἀρνηθῆς αὐτή τήν ἀποστολή;

— Ν' ἀρνηθῶ μιάν ἀποστολή πού μοῦ ἀναθέτει ὁ βασιλιάς, Διάνα; Μίλναι δυνατό;

— Ἔχεις δίκιο! Μιλῶ σάν παιδί, ἀλλά αὐτά θλα μ' ἔκαμαν ἄνω-κάτω.

Δέν εἶχε πιά δύναμη νά ἐπιβληθεῖ στόν ἑαυτό της κι' ἄρχισε νά κλαίει ἀπαρηγόρητα.

Ὁ κόντες προσπάθησε νά τήν καθησυχάσει, ἀλλά ἡ λαίδη Διάνα, ποῦ πάντα της ἦταν γενναία, τώρα δέν ἤθελε ν' ἀκούσει τίποτα. Ἕνα προαίσθημα τῆς ἔλεγε ὅτι τό ταξίδι αὐτό δέν ἤμελλε νά βγεῖ σέ καλό.

Κι' ἔτσι χωρίς νά μπορεῖ νά κρατήσει τά δάκρυά της, τήν ἄλλη μέρα ἔκαμε μόνη της τίς προετοιμασίες τοῦ ταξιδιοῦ, γιατί δέν ἤθελε ν' ἀφίσει σ' ἄλλον τίς τόσο γλυκές καί τοσο ὀλιθερές γι' αὐτήν φροντίδες.

Γιά νά μήν πικραίνει τόν ἄντρα της καί τή μικρή Νταίζη, πού παρακολουθοῦσε τό μπαμπά της σά σκιά του, προσπαθοῦσε νάλλάξει ὄψη μπροστά τους. Μά τό χαμόγε-

λο ποὺ ἔκανε, ἦταν τόσο χλωμὸ κι' ἀδύνατο!

Οἱ μέρες πέρασαν γρήγορα, χωρὶς κανεὶς νὰ τὶς καταλάβει κι' ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ.

Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον δὲν μποροῦσε ν' ἀφίσει ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του τὴ λαίδη Διάνα, ποὺ τὴ συγκλόνιζαν οἱ λυγμοί.

— Θάρρος, ἀγαπητή μου Διάνα! τῆς εἶπε ἐπιτέλους. Μοῦ χρειάζεται ψυχραιμία καὶ τὰ δάκρυά σου μὲ κάνουν καὶ τὴ χάνω. Πρέπει νὰ τὰ κρατεῖς.

Τὰ λόγια αὐτὰ ξύπνησαν τὴ θέληση τῆς νεαρᾶς λαίδης.

— Ἔχεις δίκιο! εἶπε. Θὰ εἶμαι γενναία, καθὼς εἶσαι καὶ σύ. Δὲ θὰ κλάψω πιά!

— Ἔτσι μπράβο! εἶπε χαμογελώντας ὁ κόντες. Ἔτσι σ' ἤξερα πάντα γενναία. Κ' ἀφοῦ σὲ βλέπω τόσο δυνατή, θὰ σοῦ ζητήσω μιὰ μεγάλη θυσία.

— Θυσία;

— Θὰ σοῦ ζητήσω νὰ μοῦ δανείσεις τὰ μενταγιόνι σου γιὰ τὸ ταξίδι μου.

Τὸ πρόσωπο τῆς Διάνας ἔδειξε βαθειὰ λύπη.

— Μὰ τὸ μενταγιόνι ἔχει τὴν εἰκόνα σου! εἶπε.

— Καί, μὰ ἔχει καὶ τὴ δική σου. Ἂν εἶχα καιρό, θἄβαζα ἕνα ζωγράφο νὰ κάμει πάλι τὸ πορτραῖτο σου μαζὶ μὲ τὴ Νταιζούλα μας. Μὰ δὲν προφθαίνω πιά, γι' αὐτὸ σοῦ τὸ ζητῶ. Θὰ τὸ κρατῶ μαζὶ μου νύχτα καὶ μέρα κι' ἔτσι θὰ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ βρίσκομαι πιὸ κοντά σας.

— Κι' ἡ Νταίζη, ποὺ θέλει νὰ φιλεῖ κάθε βράδυ τὸ «χρυσὸ κουτάκι» πρὶν κοιμηθεῖ, καὶ ποὺ εἶναι τόσο περήφανη, γιατὶ ξέρει τὸ μυστικό νὰ τ' ἀνοίγει;

— Ἡ Νταίζη θὰ πηγαίνει νὰ λέει καληνύχτα στὴ μεγάλη ζωγραφιά μου, ποὺ εἶναι στὸ σαλόνι, εἶπε ὁ λόρδος.

— Πάρ' το λοιπόν, ἀφοῦ τὸ θέλεις.

Καὶ μ' ἕναν κρυφὸ ἀναστεναγμὸ ἔβγαλε τὸ στολίδι ἀπὸ τὸ λαιμό της καὶ τὸ κρέμασε στὸ λαιμὸ τοῦ κόντε.

— Αὐτὸ θἄναι τὰ φυλαχτό μου, εἶπε ἐκεῖνος, κι' ἐλπίζω νὰ σοῦ τὸ γυρίσω πολὺ γρήγορα.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσει! ἔκαμε λυπημένα ἡ Διάνα.

Τὸ ταξιδιωτικὸ ἁμάξι περίμενε. Ἡ Νταίζη ἐρχόταν τρεχάτη ν' ἀποχαιρετήσει τὸ μπαμπά της. Ἔπρεπε νὰ χωριστοῦν.

Ὁ λόρδος, ποὺ φοβόταν μήπως δὲν ποχωρήσει κι' αὐτὰς στὴ λύπη του, χαιρέτησε γρήγορα-γρήγορα, πῆδησε στ' ἁμάξι καὶ πρόσταξε τὸν ἁμαξᾶ νὰ φύγει μ' ὅλη του τὴν ταχύτητα.

Ἔσκυψε στὸ παράθυρο καὶ παρακολούθησε τὶς δυὸ ἀγαπημένες του ὑπάρξεις, ποὺ τοῦ ἔκαναν νοήματα. Μὰ τὸ ἁμάξι ἔστριψε σὲ μιὰ καμπὴ κι' ὅλα ἔφυγαν πιά!

Τότε ἡ λαίδη Ἐρλιγκτον πῆρε τὴν κόρη της καὶ τὴ γέμισε φιλιὰ καὶ δάκρυα.

— Ἀγγελούδι μου! ψιθύρισε. Κάμε τὸ σταυρό σου γιὰ τὸ μπαμπά σου καὶ γιὰ μένα, γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ τὸν ξαναδῶ πιὰ ποτέ!

Τὸ βράδυ, δοκίμασε ἄλλη μιὰ πίκρα: Ἡ Νταίζη ζήτησε τὴν εἰκόνα τοῦ μπαμπά της κι' ἔβαλε τὰ κλάματα, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ μπαμπὰς εἶχε πάρει μαζί του τὸ «κουτάκι». Τὸ μεγάλο πορτρῖτο τοῦ σαλονιοῦ δὲν τὴν παρηγόρησε καθόλου.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ ψηλά, εἶπε, κι' ἐγὼ εἶμαι μικρή. Πῶς θὰ τὸ φιλῶ;

Μπροστὰ στὴ θλίψη τοῦ παιδιοῦ, ἡ λαίδη λησμόνησε τὴ δική της καὶ προσπάθησε ὅσο μποροῦσε νὰ τὸ παρηγορήσει. Τῆς εἶπε ὅτι ὁ μπαμπὰς θὰ γύριζε γρήγορα καὶ θἄφερνε πίσω τὸ μενταγιόνι. Τότε θἄβαζε νὰ ζωγραφίσουν τὴ μικρὴ Νταίζη καὶ θὰ τὴν ἔπερνε μαζί του στὰ ταξίδια του, νὰ τὴν ἔχει καὶ νὰ τὴ φιλεῖ ὅποτε ἤθελε.

Κι' ἡ μικρούλα χαμογέλασε, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἔλαμπαν στὰ ματάκια της.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείων Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Κι' ἐσὺ δὲν εἶσαι ὁ μικρὸς ποὺ γύριζες μὲ τὶς ἀγριόχηνες καὶ ποὺ τὸν λένε Νίλς;

— Ἆχ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ σὲ βρίσκω, εἶπε ὁ κόρακας. Μπορεῖς μήπως νὰ μοῦ πῆς ποιὸς ἐσκότωσε αὐτὴ τὴ νεροφίδα;

— Αὐτὴ ἐδῶ ἡ πέτρα, εἶπε ὁ Νίλς. Ἐγὼ τὴν ἔρριξα στὴ νεροφίδα κι' αὐτὴ ἔπεσε ἀπάνω της καὶ τὴν ἐσκότωσε, εἶπε ὁ Νίλς καὶ διηγήθηκε στὸν κόρακα ὅλα ὅσα συνέβησαν.

— Αὐτὸ ἦταν ἕνα σπουδαῖο κατόρθωμα γιὰ ἕναν τόσο μικρὸ σὰν καὶ σένα, εἶπε ὁ κόρακας. Βέβαιο κοντὰ κάθεται ἕνας φίλος μου ποὺ θὰ χαρῇ πολὺ ἅμα μάθει ὅτι τὸ φίδι σκοτώθηκε, καὶ θὰ ἤθελα νἀβρισκα ἕναν τρόπο γιὰ νὰ σοῦ πληρώσω τὸ καλὸ ποὺ μοῦ ἔκανες.

— Τότε πές μου γιατὶ χαίρεσαι τόσο πολὺ γιὰ τὸ θάνατο τῆς νεροφίδας.

— Εἶναι μιὰ πολὺ μεγάλη ἱστορία, εἶπε ὁ κόρακας. Δὲν θἄχες τὴν ὑπομονὴ νὰ τὴν ἀκούσῃς ὁλόκληρη.

Ὁ μικρὸς ὅμως ἐβεβαίωσε ὅτι θἄκουγε μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση ὅλη τὴν ἱστορία ὡς τὸ τέλος, καὶ τότε ὁ κόρακας τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία τοῦ Κὰρρ καὶ τοῦ Σταχτεροῦ καὶ τοῦ Γέρο-Ἀβοήθητου. Ὅταν τελείωσε, ὁ Νίλς ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ σιωπηλὸς καὶ κοίταζε μπροστά του μὲ στηλωμένα μάτια

— Σ' εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε στὸ τέλος. Τώρα ποὺ τὰ ἔμαθα ὅλα, μοῦ φαίνεται σὰν νὰ γνωρίζω πολὺ καλύτερα τὸ δάσος. Θὰ ἤθελα νὰ γνώριζα ἂν σώθηκε τίποτε ἀπὸ τὸ μεγάλο δάσος τῆς Εἰρήνης.

— Τὸ περισσότερο ἔχει κατακαεῖ, εἶπε ὁ κόρακας. Τὰ δέντρα μοιάζουν σὰν νὰ εἶχε περάσει φωτιὰ ἀπὸ πάνω τους. Πρέπει νὰ τὰ ρίξουν ὅλα καὶ θὰ περάσουν πολλὰ-πολλὰ χρόνια ὥσπου νὰ γίνῃ πάλι τὸ δάσος ὅπως ἦταν πρίν.

— Τὸ φίδι αὐτὸ ἄξιζε στ' ἀλήθεια νὰ τιμωρηθῇ, εἶπε ὁ Νίλς· θὰ ἤθελα ὅμως νὰ ἤξερα ἂν εἶναι ἀλήθεια πὼς αὐτὸ ἔστειλε στὶς κάμπιες τὴν ἀρρώστεια.

— Ἴσως νἄξερε ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ξολοθρεύονται.

— Μπορεῖ. Τὸ βέβαιο ὅμως εἶναι πὼς ὁ γέρο Ἀβοήθητος ἦταν ἕνα πολὺ ἔξυπνο ζῶο.

Ὁ Νίλς σώπασε, ἀλλὰ ἀκόμη κι' ἂν μιλοῦσε ὁ κόρακας δὲν θὰ τὸν ἄκουγε. Εἶχε τεντώσει τὸ λαιμό του καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀκούσῃ.

— Ἄκου, εἶπε, ὁ Κὰρρ εἶν' ἐδῶ κοντά. Πόσο θὰ χαρῇ ὅταν θὰ μάθῃ ὅτι ὁ γέρο-Ἀβοήθητος πέθανε . . .

Ὁ Νίλς ἔστρεψε τὸ κεφάλι του πρὸς τὴν μεριὰ ὅπου ἀκούγονταν οἱ φωνές.

— Μιλᾷ μὲ τὶς ἀγριόχηνες, εἶπε.

— Ναί, κατέβηκε ὡς τὴν λίμνη γιὰ νὰ μάθῃ τὰ νέα τοῦ Σταχτεροῦ, εἶπε ὁ κόρακας.

Ὁ Νίλς κι' ὁ κόρακας κατέβηκαν τρέχοντας ἀπ' τὸν βράχο καὶ πήγανε στὴν ἀμμουδιά. Ὅλες οἱ χῆνες εἶχαν βγεῖ ἀπ' τὸ νερὸ καὶ περικύκλωσαν ἕνα γέρικο σκυλί, ἕνα ἀδύνατο ζῶο, ποὺ φαινόταν ἕτοιμο νὰ πέσῃ κάτω ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, νεκρό.

— Τὸν βλέπεις αὐτόν; εἶναι ὁ Κάρρ, εἶπε ὁ κόρακας στὸν Νίλς. Ἂς ἀκούσουμε πρῶτα ὅ,τι ἔχουν νὰ τοῦ ποῦν οἱ ἀγριόχηνες κι' ὕστερα τοῦ λέμε πὼς τὸ φίδι ψόφησε.

Καὶ κάθησαν ν' ἀκούσουν ἐκεῖνα ποὺ ἔλεγε στὸν Κὰρρ ἡ Ἄκκα.

— Ἦταν τὸν περασμένο χρόνο, στὸ ἀνοιξιάτικο ταξίδι μας, ἄρχισε ἡ γριὰ χήνα. Ἕνα πρωὶ ὁ Ὄκιζι, ἡ Κάκιζι κι' ἐγὼ πηγαίναμε ἀπὸ τὸ Σιλγιὰν στὸ Νταλάρνα κι' ὁ δρόμος μας περνοῦσε πάνω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δάσος. Ἀπὸ κάτω δὲ βλέπαμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ βαθυπράσινα δέντρα. Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δέντρα ἦταν ἀκόμη ψηλὰ τὸ χιόνι, τὰ ποτάμια ἦταν ἀκόμη παγωμένα, ἀλλὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυάλιζε μιὰ μεγάλη τρύπα, καὶ στὶς ὄχθες τὸ νερὸ εἶχε λυώσει ἐντελῶς. Δὲν βλέπαμε πουθενὰ οὔτε χωριὰ οὔτε σπίτια ἐξοχικά, ἀλλὰ μόνο τὶς καλύβες τῶν βοσκῶν ποὺ ἦταν ἐντελῶς ἔρημες.

Ἐνῶ πετούσαμε ἔτσι, εἴδαμε τρεῖς κυνηγοὺς ποὺ προχωροῦσαν μέσ' στὸ δάσος. Εἶχαν μαζί τους σκυλιὰ δεμένα μὲ λουριά, στὴ μέση τους εἶχαν περασμένα μαχαίρια, ἀλλὰ δὲν κρατοῦσαν τουφέκια. Δὲν περπατοῦσαν ἐπάνω στὸ μονοπάτι, ἀλλὰ τραβοῦσαν πρὸς μιὰ ὁρισμένη κατεύθυνση, σὰν νὰ ἤξεραν τί γύρευαν. Ἐμεῖς οἱ ἀγριόχηνες πετούσαμε ψηλὰ κι' ὅλο τὸ δάσος ἁπλωνόταν ἀπὸ κάτω. Ὅτανείδαμε τοὺς κυνηγούς, καταλάβαμε τί ἤθελαν νὰ κυνηγήσουν. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο πετούσαμε πέρα-δῶθε καὶ ψάχναμε μέσα στὸ δάσος. Τότε εἴδαμε σ' ἕνα πυκνὸ μέρος τοῦ δάσους τρεῖς ἄλκες ξαπλωμένες, μιὰ ἀρσενικὴ καὶ δυὸ θηλυκές. Ὅταν κατεβήκαμε κάτω, ἡ ἀρσενικὴ ἄλκη σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς ἐμᾶς. Ἦταν ἡ ὡραιότερη ἄλκη ἀπ' ὅσες εἶχα δεῖ στὴ ζωή μου. Ὅταν ὅμως εἶδε ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ξύπνησαν δὲν ἦταν παρὰ τρεῖς ἀγριόχηνες, ἔπεσε πάλι γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

— Ὄχι, μπάρμπα, μὴν ξανακοιμᾶσαι, εἴπαμε. Φύγετε ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖτε. Ἦρθαν κυνηγοὶ στὸ δάσος καὶ τραβοῦν ἴσια γιὰ δῶ.

— Εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ μὲ εἰδοποιήσατε, εἶπε ἡ ἄλκη μισοκοιμισμένη. Ἀλλὰ θὰ τὸ ξέρῃς πὼς σ' αὐτὸ τὸ δάσος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κυνηγήσουν τὶς ἄλκες. Οἱ κυνηγοὶ θὰ βγῆκαν γιὰ νὰ κυνηγήσουν ἀλεπούδες.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ Κ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ι'.

Καὶ τότε ἔγινε τὸ μεγάλο κακό. Ἄλλος ξεφώνιζε, ἄλλος οὐρλιαζε, ἄλλος στρίγγλιαζε, ἄλλος ἔβηχε, ἄλλος σκαμπαρδεύε . . .

— Γιὰ τὸ Θεό! φώναξε κάποιος. Ἕνα γιατρό!.. Γρήγορα!

Ἀμέσως σπίλιθηκε ἡ Κυρὰ, ἡ μικρὴ ὑπηρέτρια, καὶ φώναξε τὸν κ. Κινινίδη. Δὲν ξέρω ἂν ἦταν ὁ καλύτερος γιατρὸς τοῦ τόπου, ἦταν γείτονας ὅμως καὶ δὲν ὑπῆρχε καιρὸς νὰ γυρεύουν τὸν καλύτερο.

— Καρφίτσες κατέπιαν καὶ βελόνες; εἶπε ὁ κ. Κινινίδης ἅμα ἄκουσε τὴν ἱστορία. Πολὺ καλά! Θὰ τοὺς τὶς βγάλουμε!

Καὶ πῆρε μιὰ τανάλια κι' ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς κυρίας Εὐλαλίας.

Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτοί, οἱ καρφίτσες κ' οἱ βελόνες, μέσα στὶς σάρκες, ἔκαναν τὸ δρόμο τους. Κι' ἄλλος κατάκοιτον νὰ τὸν τσιμπᾷ ὁ σβέρκος του, ἄλλος τὸ μπράτσο του, ἄλλος τὸ στῆθός του. Ὁ γιατρὸς ἔβαζε τὴν τανάλια ἐκεῖ ποὺ τοῦλεγε κατέναις πὼς τσιμπᾷ, καὶ χριστ! ἔβγαζε ἀπὸ μιὰ καρφίτσα ἢ

μιὰ βελόνα. Ἔτσι μιὰ-μιά, δυὸ-δυό, τὶς ἔβγαλε ὅλες καὶ τὶς κάρφωσε θριαμβευτικὰ σ' ἕνα μαξιλαράκι. Τότε εἶδαν οἱ ἄνθρωποι τί πλῆθος εἶχαν καταπιεῖ καὶ τί κίνδυνο πέρασαν μ' αὐτὰ τὰ σμπαραχωριὰ τῆς τούρτας . . .

Ὁ κ. Κινινίδης παρήγγειλε σ' ὅλους ἀπὸ ἐκεῖ χαμομήλι κ' ἔπινε κι' οἱ ἐπισκέπτες, γιατὶ καμμιὰ ὄρεξη δὲν εἶχαν πιὰ νὰ μείνουν γιὰ βεγγέρα. Κι' ἡ κυρία Εὐλαλία ἀπόμεινε μονάχη της μπροστὰ στὸ φλυτζάνι της μὲ τὸ χαμομήλι.

— Τί κακὸ καὶ τοῦτο σήμερα! ἔλεγε κλαίγοντας. Χωρὶς ἄλλο, οἱ καρφίτσες θὰ μοῦπεσαν στὴν τούρτα, τὴν ὥρα ποὺ τὴν ἔφτιανα. Νὰ μὴ συλλογιστῶ νὰ τὶς βγάλω πρῶτα ἀπὸ πάνω μου κι' ὕστερα νὰ ζυμώσω!

Λὲν φανταζόταν, βλέπετε, ἡ καημένη ἡ θεία-Εὐλαλία πὼς οἱ ἀνεψιές της εἶχαν κάνει τὸ κατόρθωμα. Ἐνόμιζε μόνο πὼς εἶχαν φάει τὰ φροῦτα. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ τὸ κακὸ ποὺ ἔγινε -ἐξαιτίας της καθὼς ἐνόμιζε,— δὲν τὶς μάλωσε οὔτε γιὰ κεῖνα. Κι' ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, τὰ κακοκόριτσα, κρυφογελοῦσαν . . .

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Η ΡΟΧΤΕΣ, κατὰ τύχη, βρέθηκα σ' ἕνα φιλικό μου σπιτι ὅπου ἔκαναν θεατρικὲς δοκιμές. Κάτι χαριτωμένα κοριτσάκια κι' ἀγοράκια, — δέκα χρονῶν τὸ μεγαλύτερο, — γυμνάζονταν μὲ ζῆλο μιὰ κωμωδίτσα, γραμμένη ξεπίτηδες γι' αὐτά, ποὺ θὰ τὴν παίξουν μεθαύριο σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἀπογευματινή. Κι' ἐμεινα ἐκστατικὸς μπροστὰ στὰ μικροσκοπικὰ ταλέντα, ποὺ μοῦ φανερώθηκαν ἄξαφνα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι. Μιὰ μικρούλα μάλιστα, ἡ Μπεμπέκα, ποὺ ἔπιαιζε τὸ ρόλο προσφυγοπούλας ὑπηρέτριας, ἦταν ἀληθινὴ «καλλιτέχνις». Πῶς ἄρθρωνε, πῶς ἐτόνιζε, πῶς στεκόταν, πῶς περπατοῦσε, πῶς ἐμόρφαζε, πῶς κοίταζε! Μεγάλη Θεατρίνα τελοσπάντων... ἡλικίας ὀκτὼ χρονῶν. Καὶ δὲν ἦταν μόνο τὸ παίξιμό της θαυμάσιο· ἦταν κι' ἡ ὁμιλία της στὰ διαλείμματα. Ἐξυπνότατο κορίτσι, τοῦ κόσμου, σωστὸ «δεσποινίδιον». Φκνταοθῆτε, μιὰ στιγμὴ ποὺ κάποια εἶπε πῶς στὴν παράσταση θὰ νευνόταν σὰν «ἀληθινὴ κυρία», ἡ Μπεμπέκα τῆς ἀποκρίθηκε:

— Μὰ τώρα πιὰ δὲν ὑπάρχει καὶ μεγάλη διαφορά!...

Κι' ἐννοοῦσε τὶς κοντὲς φούστες καὶ τὰ κομμένα μαλλιὰ ποὺ δείχνουν καὶ τὶς κυρίες σὰν κοριτσάκια. Ὤ, βέβαια ποὺ δὲν ὑπάρχει μεγάλη διαφορά!..

Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τώρα πόσο διασκέδασα σ' αὐτὴ τὴ θεατρικὴ δοκιμὴ καὶ στὰ διαλείμματά της. Ἀλλὰ σκέφτηκα καὶ πολλὰ μελαγχολικὰ πράγματα. Γιατὶ εἶδα πόσο γρήγορα μεγαλώνουν τὰ σημερινὰ παιδιὰ καὶ πόσο διαφέρουν, ὡς πρὸς αὐτό, ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς περασμένης γενεᾶς. Φυσικά, κι' αὐτὰ δὲν γεννιοῦνταν μὲ κλειστὰ μάτια σὰν τὰ γατάκια, — ὅπως τὸ λένε γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ παλιοῦ καιροῦ, — δὲν εἶχαν ὅμως καὶ τὴν πρωϊμότητα τῶν σημερινῶν. Ἔπαιζαν κι' αὐτὰ κωμωδίτσες, μὰ ποτὲ τόσο τέλεια, τόσο «καλλιτεχνικά». Ἔλεγαν κι' αὐτὰ τὰστεῖα τους, μὰ ποτὲ τόσο ἔξυπνα, τόσο κοσμικά, τόσο μεγαλιστικά. Καὶ θυμήθηκα ἐκεῖνο ποὺ προφήτεψε κάποτε ἕνας παρατηρητής: πῶς θαρθῇ καιρὸς ποὺ δὲν θὰ ὑπάρχουν στὸν κόσμο παιδιά! Γιατὶ θὰ γεννιοῦνται... μεγάλοι. Ἔτσι οὔτε παιχνίδια γιὰ παιδιὰ θὰ ὑπάρχουν ἐκεῖνο τὸν καιρό, — παρὰ μόνο στὰ Μουσεῖα, — οὔτε περιοδικὰ γιὰ παιδιά, παρὰ μόνο στὶς Βιβλιοθῆκες.

Κι' ὅμως! Τὰ παιδιὰ εἶναι παιδιά. Ὑπῆρχαν χτές, ὑπάρχουν καὶ σήμερα θὰ ὑπάρχουν καὶ πάντα. Καὶ νά:

Ἡ δοκιμὴ εἶχε τελειώσει κι' ἀπὸ τὴ σάλα εἶχα περάσει στὸ γραφεῖο, ὅπου μιλοῦσα μὲ τὸ νοικοκύρη. Ἄξαφνα ἀκούμε ξεφωνητά, — μὰ κάτι ξεφωνητά, ποὺ νομίσαμε πὼς ἔγινε τὸ μεγάλο κακό. Τρέξαμε τρομαγμένοι καὶ... τί νὰ ἰδοῦμε; Ὁ πρωταγωνιστής, ὁ Μπέμπης, εἶχε μαλώσει μὲ τὴν πρωταγωνίστρια, τὴ Μπεμπέκα, πρώτη του ξαδέλφη ἂν ἀγαπᾶτε. Καὶ δέρνονταν, τραβομαλλιοῦνταν, ἐνῶ τἄλλα παιδάκια προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς χωρίσουν. Τοὺς χωρίσαμε ἅμεσως καὶ ρωτήσαμε γιὰ ποιὰ αἰτία εἶχαν ἔλθει στὰ χέρια. Καὶ μάθαμε ὅτι ἡ Μπεμπέκα εἶχε φάει κρυφὰ τὸ μπομπόνι ποὺ εἶχε φυλαγμένο κάπου ὁ Μπέμπης! Πῆτε μου τώρα: «μεγάλοι» θὰ μάλωναν καὶ θἄκαναν ἕναι γιὰ τόσο πρᾶγμα; Ὄχι βέβαια! Ἀλλὰ καὶ γιὰ πόσα ἄλλα μικροπράγματα δὲν χαλοῦν τὸν κόσμο τὰ παιδιά! Ποῦ θὰ πῇ ὅτι εἶναι παιδιὰ πάντα. Ἀδιάφορο ἂν σὲ μερικὰ πράγματα ἔχουν μιὰ πρώϊμη ἀνάπτυξη, ἀδιάφορο ἂν ξέρουν κι' ἂν καταλαβαίνουν πολλά. Εἶναι κι' ἄλλα, περισσότερα ἴσως, ποὺ δὲν τὰ ξέρουν καὶ δὲν τὰ καταλαβαίνουν καθόλου. Κι' αὐτὸ εἶναι παιδιά. Μιὰ στιγμή, μπορεῖ νὰ γελαστῇ κανεὶς μαζί τους. Ὅπως ἐγὼ ὅταν τἄκουσα στὴ δοκιμὴ νὰ παίζουν τόσο ὡραῖα, ἢ στὸ διάλειμμα νὰ μιλοῦν τόσο ἔξυπνα. Μὰ θἄρθῃ καὶ στιγμή, σὲ λιγάκι, ποὺ ἡ λεοντῆ θὰ πέσῃ μ' ἕνα φύσημα.' Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς κάτω ἀπ' αὐτή, δὲν θὰ φανῇ ἕνας χοντρὸς γάϊδαρος, ἀλλὰ ἕνα χαριτωμένο πλασματάκι, ἐν' ἀληθινὸ μικρὸ παιδί. Γιατί τί νὰ σᾶς πῶ! Θαυμάζω βέβαια τὰ μικρὰ παιδιά, ὅταν παρασταίνουν καὶ μιλοῦν σὰ μεγάλοι. Μὰ τὰ θαυμάζω, τὰ γουστάρω, τἄχαπῶ περισσότερο, ὅταν φέρνονται σὰ μικρὰ παιδιά. Ἔστω κι' ὅταν μαλώνουν γιὰ ἕνα μπομπόνι, καὶ δέρνουνται, καὶ τραβομαλλιοῦνται, καὶ ξεφωνίζουν...

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ποτὲ δὲν θἀλλάξῃ ὁ κόσμος. Πάντα θὰ ὑπάρχουν παιδιά. Πάντα θὰ γίνωνται παιχνίδια γιὰ παιδιά. Καὶ πάντα θὰ βγαίνουν περιοδικὰ γιὰ παιδιά. Ὅσοι ὑποστηρίζουν τὸ ἐναντίο, εἶναι παραδοξολόγοι, γελασμένοι ἀπὸ μερικὰ συμπτώματα, ποὺ δὲν ἔχουν ὅση σημασία τοὺς δίνουν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

ΔΔ.

Ἄλλος τύπος κι' ὁ τεμπέλης!
Μὲ προφάσεις ὅσες θέλεις
—Πότε τοῦτο, κάτε κεῖνα,—
Ἀποφεύγει τὴ δουλειά
Καὶ στὸ τέλος, γύμνια, πεῖνα
Κι' ὅσα φέρνει ἡ τεμπελιά.

CHEF

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Καὶ γῆ πολὺ χαμηλή, πρόσθεσε ὁ Γόρδων κοιτάζοντας προσεκτικώτερα.

Καμμιὰ ἀμφιβολία πιά: Πέντ' ἔξη μίλλια μακρυὰ ἀπὸ τὸ πλοῖο, φαινόταν κάποια ἤπειρο ἢ κάποιο μεγάλο νησί. Καὶ μὲ τὸ δρόμο ποὺ εἶχε τὸ πλοῖο, θὰ ριχνόταν ἐξάπαντως σ' αὐτὴ τὴ γῆ, τὸ πολὺ σὲ μιὰ ὥρα.

Ἀλήθεια ἦταν φόβος νὰ συντριφθῇ ἀπάνω στὶς ξέρες πρὶν φθάσῃ στὴ στεριὰ ἐκείνη, μὰ τὰ παιδιὰ δὲν φαντάζονταν τέτοιον κίνδυνο. Ἀπεναντίας, ἐνόμιζαν πὼς εἶχαν σωθεῖ πιά, καὶ μάλιστα μὲ τὸν καλύτερο τρόπο σωτηρίας.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ ἄνεμος ἄρχισε νὰ φυσᾷ μὲ μεγαλύτερη σφοδρότητα καὶ μανία. Τὸ **Σλώγι** παρασυρόταν σὰ φτερὸ πρὸς τὴν ἀκτή, ποὺ φαινόταν τώρα τόσο καθαρὰ στὸν ὁρίζοντα, σὰ γραμμὴ χαραγμένη μὲ μελάνι. Πίσω ἀπὸ τὴ γραμμὴ αὐτή, ὑψώνοντάν βράχοι ἀπότομοι, ποὺ τὸ ὕψος τους δὲν θἄταν περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸν πενήντα ὡς διακόσια πόδια, κι' ἀντίκρυ ἁπλωνόταν μιὰ ὑπόξανθη ἀμμουδιά. Στὰ δεξιὰ κάποιοι στρογγυλευτοὶ ὄγκοι θἀνῆκαν σὲ δάσος ποὺ βρισκόταν στὰ ἐνδότερα.

Ὤ, ἂν τὸ **Σλώγι** μποροῦσε νὰ φιλάσῃ ὡς τὴν ἀμμουδιὰ ἐκείνη χωρὶς νἀπαντήσῃ ξέρες, σκόπελους, ὕφαλους, ἢ ἂν ὑπῆρχε κάπου ἐκεῖ ἡ ἐκβολὴ κανενὸς ποταμοῦ, γιὰ νὰ βρῇ τὸ πλοῖο καταφύγιο, οἱ μικροὶ ταξιδιῶτες θὰ γλύτωναν...

Ὁ Δόνιφαν, ὁ Γόρδων κι' ὁ Μόκος στέκονταν πάντα στὸ τιμόνι, ἐνῷ ὁ Μπριὰν εἶχε τρέξει στὴν πρῶρα καὶ παρατηροῦσε τὴ γῆ ποὺ πλησίαζε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Τοῦ κάκου ὅμως ἀναζήτοῦσε ἕνα μέρος, ὅπου τὸ πλοῖο θὰ μποροῦσε νὰ ἐξακείλῃ ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ ἀκίνδυνα. Δὲν ἔβλεπε παρὰ μιὰ σειρὰ σκοπέλους, ποὺ οἱ μαῦρες κορυφές τους θαλασσώνονταν ἀδιάκοπα ἀπὸ τὸ σάλο καὶ χτυπιόνταν ἀπὸ τὰ σφοδρὰ κύματα. Ὅταν τὸ πλοῖο θἄπεφτε σ' αὐτοὺς τοὺς σκοπέλους θὰ γινόταν κομμάτια!

Ὁ Μπριὰν σκέφτηκε πὼς θἄταν καλύτερο νὰ βρίσκονται τὰ παιδιὰ ὅλα στὸ κατάστρωμα τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ καθόταν τὸ πλοῖο. Ἄνοιξε λοιπὸν τὴν πόρτα τῆς σκάλας καὶ φώναξε:

—Ἀπάνω ὅλοι!

Πρῶτος ἐξόρμησε ὁ σκύλος καὶ κατόπι του ἀνέβηκαν δέκα παιδιά, ποὺ συρόμενα ὅπως-ὅπως, ἤρθαν καὶ κάθησαν στὴν πρύμη.

Τὰ μικρότερα, καθὼς εἶδαν τὰ πελώρια κύματα ποὺ γίνονταν πιὸ φοβερὰ ἐξαιτίας τῶν σκοπέλων, τρόμαξαν κι' ἄρχισαν νὰ κλαῖνε δυνατά.

Κατὰ τὶς ἕξη, τὸ **Σλώγι** πλησίασε τοὺς σκοπέλους πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἡ θάλασσα ἦταν ἀκόμα βαθειά.

— Βαστάχτῆτε καλά! φώναξε ὁ Μπριάν. Καὶ γδύθηκε, γιὰ νἀναι ἕτοιμος νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα, ἂν κανένα παιδὶ παρασυρόταν ἀπὸ τὰ κύματα, γιατὶ βέβαια τὸ πλοῖο θἄπεφτε στὶς ξέρες.

Καὶ νά! αἰστάνθηκαν ἄξαφνα ἕναν τιναγμό. Τὸ πλοῖο εἶχε τρακάρει μὲ τὴν πρύμη. Ἂν καὶ κλονίσθηκε ὅμως τόσο πολύ, νερὰ δὲν μπῆκαν μέσα καθόλου.

Δεύτερο κῦμα ἀνασήκωσε τὸ πλοῖο καὶ τὸ ἔσπρωξε πενήντα πόδια μπροστά, χωρὶς ὅμως νὰ χτυπήσῃ στοὺς βράχους, ποὺ οἱ κορυφές τους ἐξεῖχαν σ' ἕλη ἐκείνη τὴν ἔκταση τῆς θάλασσας.

Ἔπειτα ἔγειρε ἀριστερὰ κ' ἔμεινε ἀκίνητο μέσ' στὰ παφλάζοντα γύρω του κύματα.

Δὲν ἦταν πιὰ στὴ μέση τῶν Ὠκεανοῦ· ἀπεῖχε ὅμως κι' ἀπὸ τὴν ἀκτὴ ὡς ἕνα τεταρτομίλλι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἡ ἀνδρεία τοῦ Μπριάν

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ ὁρίζοντας εἶχε καθαρίσει λίγο κι' ἀπὸ τὸ πλοῖο μποροῦσαν νὰ βλέπουν σὲ μεγάλη ἀπόσταση. Τὰ σύννεφα ἔτρεχαν μὲ φοβερὴ ταχύτητα, ἡ μανία τῆς τρικυμίας δὲν εἶχε λιγοστέψει. Ἴσως ὅμως θἄπεφτε σὲ λίγο.

Μακάρι, ἀλήθεια, νἄπεφτε ἡ θάλασσα, γιατὶ ὁ κίνδυνος δὲν ἦταν μικρότερος σήμερα τὸ πρωῒ ἀπ' τὴν περασμένη νύχτα.

Ὁ Μπριὰν κι' ὁ Γόρδων κατέβηκαν καὶ βεβαιώθηκαν πὼς τὰ νερὰ δὲν ἔμπαιναν στὸ ἀμπάρι.

Τὰ παιδιὰ ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ φόβο τους.

— Μὴ φοβᾶστε! τοὺς ἔλεγε ὁ Μπριάν. Τὸ καράβι μας εἶναι γερό. Ἡ παραλία δὲν εἶναι μακρυά. Θὰ φτάσουμε, ἐλπίζω, καὶ θὰ βγοῦμε στὴν ἀμμουδιά. Περιμένετε!

— Καὶ γιατὶ νὰ περιμένουμε; ρώτησε ὁ Οὐέλκοξ, ἕνα παιδάκι δώδεκα χρονῶν.

—Ἀλήθεια, εἶπε, ὁ Δόνιφαν· ὁ Οὐέλκοξ ἔχει δίκιο. Γιατὶ νὰ περιμένουμε;

— Γιατὶ ἡ Θάλασσα εἶναι ἀκόμα δυνατή, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν, καὶ μπορεῖ νὰ μᾶς ρίξῃ ἄσχημα πάνω στοὺς βράχους.

— Κι' ἂν τσακιστῇ τὸ καράβι; εἶπε ἕν ἄλλο παιδί, ὁ Οὐῖπ, ἀχεδὸν τῆς ἰδίας ἡλικίας μὲ τὸν Οὐέλκοξ.

— Δὲν εἶναι φόβος, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν, δυο τουλάχιστο βαστᾷ ἡ **πλημμυρίς**. Ὅ, ὅταν τραβηχθοῦν τὰ νερά, ὅσο τ' ἀφήσει ὁ ἄνεμος, τότε πιὰ θὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμουμε γιὰ τὴ σωτηρία μας.

Ὁ Μπριὰν εἶχε δίκιο. Σὲ λίγες ὧρες, ἂν μάλιστα ἔπεφτε λίγο ὁ ἄνεμος, τὰ νερὰ ἴσως θὰ τραβιόνταν καὶ θἄφηναν ἐλεύθερο ἕνα μέρος τῶν ὑφάλων. Τότε θἄταν λιγότερο ἐπικίνδυνο νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ πιὸ εὔκολο νὰ περάσουν τὸ τεταρτομίλλι ποὺ τοὺς ἐχώριζε ἀπὸ τὴν ξηρά.

Ὁ Γόρδων

Ὁ Δόνιφαν ὅμως καὶ δύο-τρία παιδιὰ δὲν ἤθελαν νὰ συμφωνήσουν μὲ τὴν ὀρθὴ αὐτὴ γνώμη τοῦ Μπριάν. Εἶχαν μαζευτεῖ στὴν πρῶρα καὶ μιλοῦσαν σιγά.

Ἦταν φανερὸ πιὰ πὼς ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐέλκοξ, ὁ Οὐῖπ, κι' ἕν' ἄλλο παιδὶ ποὺ τἄλεγαν Κρός, δὲν εἶχαν σκοπὸ νὰ συμφωνήσουν μὲ τὸν Μπριάν.

Ἀλήθεια σ' ὅλο τὸ ταξίδι τὸν ἄκουγαν πρόθυμα, ἀλλὰ τὄκαναν γιατί, καθὼς εἴπαμε, ὁ Μπριὰν εἶχε κάποια πεῖρα στὰ ναυτικά. Πάντα ὅμως εἶχαν στὸ νοῦ τους νὰ μὴ τὸν ἀκοῦνε ὅταν θἄβγαιναν πιὰ στὴν ξηρά, προπάντων ὁ Δόνιφαν, ποὺ ἐνόμιζε τὸν ἑαυτό του ἀνώτερο ἀπὸ τὸ Μπριὰν κι' ἀπ' ὅλους κατὰ τὴ μάθηση καὶ τὴν εὐφυΐα. Ἔπειτα ὁ Μπριὰν ἦταν Γάλλος, οἱ ἄλλοι Ἄγγλοι γι' αὐτὸ δὲν τοὺς πολυάρεσε νὰ τοῦ εἶναι ὑποτακτικοί.

Ὅσοτόσο ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐέλκοξ, ὁ Κρὸς κι' ὁ Οὐῖπ κοίταζαν τὴν ἀφρισμένη θάλασσα καὶ καταλάβαιναν πὼς θἄταν ἀδύνατο νὰ βγοῦν στὴν ξηρά, γιατὶ κι' ἐκλύτερος κολυμπιστὴς δὲν θὰ μποροῦσε νἀνθέξῃ στὴ μανία τῶν κυμάτων. Εἶχε δίκιο λοιπὸν ἐκεῖνος ποὺ εἶπε ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμένουν λίγες ὧρες.

Αὐτὸ τὸ κατάλαβε, καθὼς φαίνεται, κι' ὁ Δόνιφαν καὶ ξαναγύρισε μὲ τοὺς συντρόφους του στὴν πρύμη ὅπου ἦταν τὰ μικρότερα παιδιά, κι' ἐκεῖ ἄκουσε τὸ Μπριὰν νὰ λέῃ στὸν Γόρδωνα:

—Ἡ μόνη μας σωτηρία εἶναι νἄμαστε ἑνωμένοι. Νικιατήκαμε;

— Καὶ δὲ μοῦ λές, εἶπε ὁ Δόνιφαν, γιατὶ θέλεις καὶ καλὰ νὰ γίνεται ὁ λόγος σου;

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν, δὲν θέλω καὶ καλὰ νὰ γίνεται ὁ λόγος μου. Ἐγὼ θέλω μόνο νὰ ἐργασθοῦμε ὅλοι μαζὶ γιὰ τὴ σωτηρία ὅλων.

— Καλὰ λέει ὁ Μπριάν, εἶπε ὁ Γόρδων.

Κι' ἦταν ὁ Γόρδων παιδὶ σοβαρό, φρόνιμο, καὶ ποτὲ δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του χωρὶς νὰ σκεφθῇ.

—Ἀλήθεια, ἀλήθεια, φώναξαν τότε δυὸ-τρία ἀπ' τὰ μικρὰ παιδιά.

Ὁ Δόνιφαν δὲν εἶπε τίποτα· κι' αὐτὸς ὅμως κι' οἱ σύντροφοί του ἀποφάσισαν νὰ μὴν ἀνακατευθοῦν πιὰ σὲ τίποτα, ὡς νἄρθῃ ἡ ὥρα νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὴν κοινὴ σωτηρία.

Ἀλλὰ ἡ ξηρὰ ποὺ ἁπλωνόταν μπροστὰ στὰ παιδιά, τί ἦταν ἄραγε: νῆσος ἢ ἤπειρος;

Τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦσαν νὰ διακρίνουν, γιατὶ τὸ πλοῖο ἦταν πολὺ κοντὰ καὶ λίγο μέρος ἀπὸ τὴν ξηρὰ ἐκείνη φαινόταν.

Ὁ Μπριὰν πῆρε τὸ τηλεσκόπιο καὶ παρατηροῦσε, ἀλλὰ δὲν κατόρθωνε νὰ κατκλάβῃ ἂν ἦταν νῆσος ἢ ἤπειρος. Γι' αὐτὸ ἦταν ἀνήσυχος· καὶ μὲ τὸ δίκιο του. Γιατὶ ἂν ἦταν νῆσος καὶ μάλιστα ἔρημη, ἀκατοίκητη, πῶς θὰ ζοῦσαν τὰ παιδιά, ἀφοῦ ἔτρωγαν ὅσα τρόφιμα κατάφεραν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ πλοῖο; Ἂν ὅμως ἦταν ἤπειρος, θἄταν ἡ Νοτία Ἀμερικὴ κι' εὔκολα θὰ μποροῦσαν νὰ βροῦν καταφύγιο, εἴτε στὴ Χιλή, εἴτε στὴ Βολιβία, ἂν ὄχι εὐθὺς ἀμέσως, τουλάχιστο λίγες ἡμέρες ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀπόβαση.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Σ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΨΥΧΟΛΑΛΗΜΑΤΑ

Σε στιγμές χαράς, οι στιγμές άδειες, ή σωρό κλαδιά πεσμένα. — (Στέκιν)

Κι' οι δυό αδερφές, χεριασμένες, πάνε . . . Τα μάτια κοιτάνε εκπληκτα το δρόμο το φαρδύ, τον γιομάτο κόσμο και θόρυβο. Κοιτάνε, κοιτανε άπληστα τα μάτια . . . γελάνε, ω, πώς γελάνε τα στόματα ! . . Κι' είναι το γέλιο τους πικρό πού στην ψυχή πληγιά χύνει.

Γελάνε τα στόματα, ανοίγουν διάπλατα τα μάτια. Όμως, νά πάρουν μέρος σαν γιορτή τους οι ψυχές άρνούνται. Τί κι' αν ο δρόμος ο φαρδύς είναι κάπιο καλό θόρυβο γεμάτος ; Τί κι' αν σ' όλα τα πρόσωπα άλαλη καθρεφτίζεται χαρά ;

Κι' οι δυό ψυχές, μπρός στή θεία μορφή της Φύσης γονατισμένες, τη δική τους τη γλώσσα λαλούνε. Κι' ένας ύμνος άνεβαίνει ψηλά, ψηλά. Και μια δέησις στά αιθέρια ύψώνεται. Πάρτε τη Λύρα σας, ω ψυχές, και τραγουδήστε, τραγουδήστε τις όμορφιές της . . .

Κι' ύστερα σύρτε. . . Στόν γεμάτο θόρυβο δρόμο, κι' άλλη αδερφή ψυχή ξεμοναχιασμένη πάει. Σύρτε . . . Κι' διάβτε τό σύννεφο της άλίγης το συχτο παύ τριγυρίζει την . . . Και δώστε της τα χέρια σας . . . Και μαζί πά κι' οι τρεις, σύρτε στό δικό σας τό δρόμο πούναι άπό τούτον πιό φαρδύς, με λουλούδια σκεπασμένος.

***

Ω ψυχές, γιατί μόνες γυρνάτε ; Την αδερφή σας έρημη πήρε την αρήσατε στό φαρδύ το δρόμο ; Άκούστε, άκούστε το κλάμμα της ! Δέστε πώς τα χέρια σας τείνει, δέστε τον πόνο πού στό πρόσωπό της ζωγραφίστηκε. Γιατί τόση σκληρότη ; τόση κακία γιατί ;

Ω, γυρίστε . . . Δέν ναύθατε λοιπόν τίποτα σείς ; Τίποτα, τίποτα δέν σάς συγκινεί ; Πόσο κακές ! . .

Μή, και σείς κλαίτε ; Κι' αύτά τα δάκρυα πού βουρά κυλάνε ; Κι' αύτοί οί λυγμοί πού τα στήθεια φουσκώνουν ; Πονάτε και σείς λοιπόν ; Και σείς πού τόσο άσπλαχνες φαινήσατε, πονάτε ; Ω, ψυχούλα πού ξεμοναχιασμένη, στό δρόμο το φαρδύ πλανιέσαι. Γύρισε, γύρισε πίσω σαν νά δής. Μά δέν μπορείς, όχι ! Τάχα γιατί ; . .

***

Κι' οι δυό ψυχές, μπρός στή θεία μορφή της Φύσης γονατισμένες, ξεχνόνουν άλη τη θλίψη πού τις πλημμυράει. Ένα στερνό βλέμμα στήν ψυχούλα την έρημη ρίχνουν. Έναν ίσιατο της στέλνουν χαιρετισμό . . .

Ω ψυχές, παύ τάση άθελη κακία δείξατε, πάρτε τη Λύρα σας και τραγουδάστε, ω, τραγουδήστε τον Πόνο σας . . .

Μάγισσα

ΤΟ ΚΑΒΟΥΡΟΜΑΖΕΜΑ

Μ' άνυπομονησία περιμένανε, όλες μας, πολλές ήμέρες τη θάλασσα νά ήσυχίση άπό τη μικροφουρτούνα της, γιά νά ξεκινήσουμε ξημερώματα μας πού τόσον καιρό παρακαλούσαμε νά μάς άφήσουν οί γονείς μας.

Ένα πρωί πού σηκώθηκα κι' είδα τη θάλασσα γαληνεμένη, ή χαρά μου ήταν τόσο μεγάλη πού δέν ξέρω κι' έγώ πόσο δυνατά φώναξα. Έρεξα άμέσως στό βαρκάρη νά τον φωτήσω άν αύτή ή γαλήνη θά διαρκούσε άλη την ήμέρα ή σέ λίγο θά ξανοιχτεί, καθώς γινόταν συνήθως, έκεινη ή φουσκοθαλασσιά.

Ό βαρκάρης μέ βεβαίωσε ότι θά έχουμε όλη την ήμέρα μπουνάτα καί δέν ύπαρχει φόβος γιά κύμα.

Μιά καί δυό λοιπόν, ν' άναγγείλω στίς άλλες την εύχάριστη είδηση, καί νά έτοιμαστούμε γιά τη δουλειά μας . . .

Ήμουν ή καθεμιά μας ένα κιλαδάκι κι' ή συνοδεία ξεκίνησε γιά το μάζεμα. Διευθυντήρισε όλες, άπ' πέρα σέ πέρα, έκεί πού ξέραμε πώς ήταν πλήθος τά καβούρια.

Άρχίσαμε νά ξεμανικονόμαστε καί νά πετάμε τά πέδιλά μας γιά νά μποδμε σ' άδυτα των καβουριών . . .

Πράγματι βρήκαμε πλήθος. Ή πρώτη όμως πού έπιασε ένα, έβγαλε μιά φωνή τρόμου, πέταξε τον κάβουρα πού κρατούσε κι' άρχισε νά ξεκλένη τό χέρι της στή θάλασσα. Ή δεύτερη έπαθε κι' αύτή την ίδια δουλειά· μέ μιά φωνή πέταξε τον κάβουρα. Γιατί δέ φαντάζόμαστε ποτέ καμμιά μας πώς αύτά τά τόσο μικρά μαύρα πραγματάκια, πού είχαμε δεί κάποτε στά χέρια ένός ψαρά, θά μπορούσαν νά μάς δώσουν τέτοιες δαγκές γιά νά βρούν την έλευθερία τους. Δεχτήκαμε άλες σχεδόν αύτή τη δαγκά, γιά τιμωρία μας, γιατί έκοπε πρώτα νά μάθουμε πώς τούς πιάνουν κι' έπειτα νά ξεκινήσουμε.

Καταλάβαμελοιπόν πώς δέ μπορούσαμε νά τά βγάλουμε πέρα μεζί τους, κι' άποφασίσαμε νά γυρίσουμε πάλι στήν παραλία. Άλλά συλλογιστήκαμε τί θά γινόμαστε άπό τίς κοροϊδίες των μεγάλων γι' αύτό τό κυνήγι πού κάναμε.

Τότε λοιπόν άποφασίσαμε νά μαζέψουμε χουχουλιούς μέ τίς χούφτες μας, (γιατί ήταν πάρα πολλοί καί δέν έβάζαμαν . . .), γιά νά μή πάμε τουλάχιστο τά καλάθια μας . . . άδειανά.

Μόλις φθάσαμε στήν άποβάθρα πού μάς περίμεναν, πρίγματα γελάστηκαν στήν άρχή, πώς ήμεν κιβδηλάρες, άπό τό χρώμα, κι' άρχισαν νά φωνάζουν : «Ζήτω τά καβούρια».

Άλλά . . . μόλις πλησιάσαμε, τότε . . . όχ ! τί νομίζετε πώς πάθαμε ; . . Νά ! Άπελούσταται, μάς ήλθαν οί χουχουλιοί στά μούτρα γιά τό κυνήγι πού κάναμε στά όμματα καβράκια . . .

Λατάνια

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΝΑ ΑΛΟΓΟ ΚΑΙ ΜΙΑ ΝΙΚΗΡΑ

Ένας βασιλιάς φυλάκισε κάποτε έναν αύλικό, πού είχε ύποπέσει σέ κάποιο παράπτωμα. Οί φίλοι τοϋ αύλικοϋ παρακάλεσαν τον βασιλιά νά τον συγχωρήση. Κι' αύτός γιά νά τούς ξεφορτωθή, τούς είπε :

— Θά τον βγάλω άμέσως άπό τη φυλακή, άν μπορούσε νά μοϋ πρωτηθέψη ένα άλογο πού νά μήν είναι ούτε άσπρο, ούτε μαϋρο, ούτε ψαρί, ούτε κόκκινο.

Κι' άπαρίθμησε όλα τά δυνατά χρώματα των άλόγων.

Οί φίλοι του μετέδωσαν την άπάντηση τοϋ βασιλιά στόν φυλακισμένο αύλικό, πού σκέφτηκε λίγο καί τούς είπε :

— Μάλιστα, είμαι σύμφωνος νά μ' έλευθερώση μόνο καί θάχη εύθύς τό άλογο πού θέλει.

Ό βασιλιάς, άπό περιέργεια, πρόσταξε τότε ν' άποφυλακισθή. Κι' ό αύλικός του μήνυσε :

— Τό άλογο είναι έτοιμο καί νά στείλης τον Ίππονόμο νά τό πάρη. Άλλά ούτε Λευτέρα, ούτε Τρίτη, ούτε Τετάρτη, ούτε Πέμπτη, ούτε Παρασκευή, ούτε Σάββατο, ούτε Κυριακή. Όποια άλλη ήμέρα θέλεις.

Μαγουσιωτάκη

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ

Όλα τά μαλάκια, οί συμβουλές κι' οί τιμωρίες δέν κατόρθωναν νά κόψουν τό άδιόρθωτο ελάττωμα τοϋ μικροϋ Νέλιου.

Ήταν περίεργος, πολύ περίεργος. Δέν άφηνε πράγμα στή θέση του. Τάπερνε, —έναν δέν έφθανε, άρπαζε σκαμνάκια, καρέκλες; —τό περιεργαζόταν, το σκίλιζε. Περιττό νά σάς πώ πώς απάνω τά πράγματα ξανάμπαιναν σπή θέση τους . . γερά. Κι' οί κάμαρες πάντα έβγαιναν τά ίχνη της. . Έχθρικής έπιδρομής : Καθίσματα άνακαδεγυρισμένα, μπουκάλια σακαμένα, σωρούρια άνάστατα, μαρτυρούσαν πώς τά χερόκια τοϋ Νέλιου δούλεψαν καλά.

Μά κείνο πού τον εύχαριστοϋσε ξεχωριστά ήταν νά πειράζη την οδοντόπιστα «Καληνάς». Ή μυρωδιά τ' άρεσε, καί εύρισκε καλή τη γεύση κάποτε, καθώς άρριζε τό σεϊμι του, δοκίμαζε νά κάνη σαπουνόφρυσκες, —καί τά φτωχά σωληνάρια άδειαζαν πάνω σέ πίπωμα ή πάνω σέ ρούχα του.

Μιά μέρα, τυχαίως, μπήκε στήν κάμαρα τής άδελφής του. Ήταν άδεια καί αύτό τον έκαμε νά χαρή.

Ή χαρά του διπλασιάσηκε καθώς άντίκρυσε πάνω στό τραπέζι όλόκληρο κουτί μέ σωληνάρια. Ήταν ψηλά. Σκαρφάλωσε στήν καρέκλα, γονάτισε, πήρε ένα καί τ' άνοιξε. Ήτανε μαύρο, δέν τ' άρεσε καί τό πέταξε μ' ένα μορφασμό· τό δεύτερο ήταν κόκκινο.

— Μένα ! μένα ! φωνάζει όλος χαρά καί τό βάζει στό στόμα.

Εύθύς όμως άρχισε τά κλάμματα καί τις φωνές.

Έτρεξαν άλοι τρομαγμένοι.

— Τί είναι, Νέλιο ; τί έπαθες ;

— Πικρό, μαμά, πικρό —κ' όλο έρτονε.

— Ποιό ; Ποϋ ; φώναξε άλαλιασμένη ή μαμά.

—Έκεί. . στό τραπέζι. . .

Γύρισαν κι' όλοι είδαν τό κουτί μέ τά χώματα, κατάλαβαν τί συνέβη κ' άρχισαν τά γέλια.

Ό Νέλιος σταμάτησε έκπληκτος καί γιά πρώτη φορά κατάλαβε πόσο γελοίος γινόταν μέ τό ελάττωμά του. Άφοϋ άντί νά τον συμπονέσουν σ' ένα πάθημα, τον γελοϋσαν.

Έπιασε τά κλάματα καί δέν έμίλησε . .

Άπό κείνη την ήμέρα όμως τό ελάττωμά του είχε κοπεί.

Άρχοντοπούλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό μπαμπάς : —Μή μιλάς, παιδί μου Νίκο, στό τραπέζι.

Ό Νίκος : — Τί μιλώ, μπαμπά, στό τραπέζι στήν Έλενίτσα μιλώ.

Γεώργιος Μ. Πέτρου

***

Ή μαμμά δίνει στόν Τάκη ένα γλυκό καί τοϋ λέει νά τό μοιρασθή μέ την άδελφή του χριστιανικά.

— Τί θά πή χριστιανικά ; ρωτά ό Τάκης.

— Νά, τής άδελφής σου νά τής δώσης τό περισσότερο, άπαντά ή μαμμά.

Ό Τάκης τότε παίρνει τό γλύκισμα, τό δίνει τής άδελφής του καί τής λέει :

— Μοίρασέ το σύ χριστιανικά.

Γενοβέφα

***

Ό μπαμπάς :—Άκοϋς, Τοτό ; Νά μή σέ ξανατδοϋ άλλη φορά μ' αύτό τό παλιόπαιδο τό Γεώργο, γιατί . . .

Ό Τοτός : —Έννοια σου, μπαμπά, καί δέν ξανοπερνώ άπό 'δώ όταν είμαι μαζί του.

Δαφνοστεφής Όλυμπιονίκης

***

Ή μαμμά :—Έ, Γιαννάκη ! Μήν παίρνης τόσες κουταλιές. Τί είναι τό γλυκό ; σούπα ;

Ό Γιαννάκης : — Μ' ήν ήταν σούπα ίσα-ίσα δέν θάπαιρνα ούτε μιά.

Πλάνο Δοξάρι

Μή λησμονείτε πώς κάθε παραγγελία σας, γιά νά έκτελεσθή άμέσως, πρέπει νά συνοδεύεται καί μέ μιά τυπωμένη ταινία, άπ' αύτές πού σάς στέλλομεν τό φύλλο κάθε έβδομάδα.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Άπό την 1η Δεκεμβρίου ή Διάπλασις εισήλθε εις τό 50ον έτος της. Όσοι έπιθυμοϋν νά είναι καί φέτος συνδρομηταί, πρέπει νά ανανεώσουν τό ταχύτερον την λήξασαν συνδρομήν των.

Όσοι τυχόν δέν θέλουν πλέον νά είναι συνδρομηταί, όφείλουν νά έπιστρέψουν τό 1ον τό 2ον καί τό 3ον τούτο φύλλον, γράφοντες είς την ταινίαν των την λέξιν «απαράδεκτον» διά νά τούς διαγράψω.

Ό λαμπρός Τόμος τοϋ 1927 είναι έτοιμος κι' εύρίσκεται είς τό Γραφεϊον μου. Είναι τό ώραιότερο δώρο της Πρωτοχρονιάς.

Όσοι θέλουν νά διατηρήσουν τό ψευδώνυμον που είχαν ώς τώρα, πρέπει νά τό άνανεώσουν διά τό 1928 μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Μετά την προθεσμίαν αύτην τό θεωρώ έλεύθερον καί τό δίδω στόν πρώτον ζητοϋντα.

Όσοι θέλουν νά συμπεριληφθοϋν είς τόν Διαγωνισμόν των Εύσήμων τοϋ 1927 πρέπει νά μοϋ στείλουν μέχρι τέλους Ιανουαρίου την Σημείωσιν που δρίζει ό Όδηγός. Είναι δεκτά καί γενικαί Στατιστικαί των Εύσήμων τοϋ 1927.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 33 όδός Εύριπίδου την 15 Δεκεμβρίου 1927

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ό κ. Νικόλαος Π. Πανταζόπουλος, διευθυντής της «Διαπλάσεως», έκφράζει τις πιό θερμές του εύχαριστίες σ' όλους όσοι θυμήθηκαν καί φέτο νά τον συγχαρούν γιά την όνομαστική του έορτή μέ γράμματα, κάρτες, τηλεγραφήματα. Ή θύμηση αύτή τών φίλων του τόν έκανε βαθιά καί τόν ένίσχυε.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Τό Ξεσκάθωμα άρχισε ζωηρό. Αύτή την έβδομάδα έχω τά εύχαριστήσω τά καλά μου παιδιά : *Άλέξην Σ. Συρμόμουλον, Ίωάννην Α. Πανάν, Άχ Πόλη, Άρμενίαν, Λύραν τοϋ Όρφέως, Άφρισμένο Κύμα, Γαλαξίαν, Μακεδόνα, Νόρμαν, Αρχανιωτακούλαν, Ένδεκητήν, Ε. Πρωτοπακάν, Άφροδίτην της Μήλου* καί όλα τά μέλη τοϋ Συλλόγου «Όλυμπίων Θεών») *Ταρζάν* καί *Γυνομίλητην*, πού έφρόντισαν νά όλα μοϋ έγγράψουν άπό ένα, άπό δυό κι' άπό τρείς νέους συνδρομητάς. Έλπίζω νά τούς μιμηθοϋν όλοι καί νάχω καθ' έβδομάδα νά ναφέρω άπό τόσους κι' άλλους τόσους.

Τά έξης ναστειότατα μοϋ γράφει ή *Δάφνη* : «Έγνώρισα καί τόν κ. Ξενόπουλο χωρίς νά έρθω στό γραφείο σου» : τόν έγνώρισα στό δρόμο άπό τή φωτογραφία του. Δέν είμαι έξυπνο κορίτσι ; . . Νά σοϋ πώ καί κάτι άλλο. Προχτές, στά Νεοελληνικά, ό καθηγητής μάς παράδιδε μιά κριτική τοϋ Φαίδωνος γιά κάποιο ποίημα τοϋ Πολέμη. Ρώτησε λοιπόν άν, κατά τύχη, (έχω ραμμα·α) έξέρη κανείς τί έστ! Ξενόπουλος. Πήγαχες, είπα μέ τό νοϋ μου. Σηκώνω τό χέρι μου καί λέω τό τί έστι μέ τό νί καί μέ τό σίγμα. Μπράβο ! Παίρνω κι' ένα μπράβο καί κάθομαι. Μάς πέρασε γιά ζωπα. φαίνεται, ό κ. καθηγητής καί μάς είπε γιά τόν κ. Ξενόπουλο πολλά-πολλά ώραία πράγματα . . . » Βλέπετε; μιά διαπλασοπούλα προσέλαβε τα —καί μέ τό δίκιο της, — όταν τή ρωτοϋν άν ξέρη κατά τύχη τόν Ξενόπουλο. Μά κι' ό καθηγητής της δέν είχε τόσο άδικο : δέν είναι όλοι διαπλασόπουλα . . .

Δοξασμένη Ίδη, πολύ μοϋ άρεσε τό πρώτο γράμμα κοϋ άποφάσισες νά μοϋ γράψης σφτοϋ πήρες ψευδώνυμο. Εύχαριστώ καί γιά την ίδρυση τοϋ Συλλόγου, πού έλπίζω νά ήγγράφης πολλούς συνδρομητάς, άφοϋ έσύ είσαι ένα τοϋ Ξεσκαθώματος. Χαιρετίσματα άκ' όλους.

Ή *Βιολέττα* μοϋ γράφει ότι ή χαρά της Διαπλάσεως μπορεί νά είναι καί ποιτωμιά, καί άς μή γένη Άποκριές. Γιατί έχει διαβάσει πώς σ' ήν Εύρώπη τέτοιοι χοροί γίνονται όλο τό χειμώνα. Ίσως, δέν ξέρω. Ή Έπιτροπή ποϋ θά γίνη γιά τό χορό, άς κρίνη κι' άς άποφασίση γι' αύτό τό ζήτημα. Γιά τό άλλο πού μοϋ γράφει, τό ξέρω : Τά «σοφατή αύτά παριοδικά κάνουν μεγάλη ρεκλάμα γιά νά τραβήξουν συνδρομητάς. Άλλά ξέρω έπίσης ότι τά διαπλασόπουλα δέν βλέκουν σ' αύτά παρά κακότεχνες μιμήσεις, άντιγρωφές, καί δέν άκοϋνε τίποτα.

Ένα ρητό άπό τό γράμμα τοϋ παλιοϋ μου φίλου *Παλαιόπολη Καλδή* : «Ή Διάπλασις είναι άναγκη, όχι πολυτέλεια». Άξίζει νά μείνη.

Έλαβα, Πλάνο Δοξάρι, καί σ' εύχαριστώ ξεχωριστά. Μ' άδικη σες όμως πού δέν μοϋ έγραφες. Έξη μήνες τώρα, γιατί περίμενες νά ξυπαθώσης. Άς έλπίσω πώς θά μ' άποζημιώσης τώρα, γράφοντάς μου πιά συχνά.

Τρείς γενεές λοιπόν έχω διαπλάσει ώς τώρα· Ή *Βοσκοτοϋλα*, πού μοϋ εύχεσαι γιά την Πεντηκοντατετρίδα μου· νά την διπλασιάσω καί νά την τριπλασιάσω», μοϋ γράφει άκόμη· Ή γιαγιά μου σ' άπαίνω άπό 18 χρονών Άπό τότε δέν έπαψα νά έρχεται τό φύλλο σου στό σπίτι μας. Γιατί έπειτα τό έπαιρνα ή μαμμά, έπειτα ό έξάδελφός μου καί, άρα έγινα έκτώ έτών, μ' έγραψαν έρά να στή θέση της μαμμάς». Τί ώραία !

Όμορφη Παλιάτσα, χαίρω πολύ γιά την έπιστροφή σου, άφοϋ δοκίμασες άλλα περιοδικά καί κανένα δέν βρήκες σάν καί μένα». Έστειλα τις καταγγελίες σου καί τώρα έλπίζω νά μοϋ γράψης τακτικά, χωρίς φόβο μή μέ κουράζω ή . . . «φλυαρία» σου.

Ώραίος Έπιστολάς μοϋ έστειλαν αύτήν την έβδομάδα κι' οί έξης : *Γιώργης, Μικρή Σκλαβιά, Περιστερά, Άνδαλουσία, Άμέλεε, Λορέττα, Μάκεττα, Βασίλισσα στίς Παπαρούνες, Ραζέττα, Σγουρόμαλλη, Ήλιόβγαλτη, Άντιγόνη, Νυχτοπούλι, Σίφων, Πορφύρης, Νίκος Τόσκας* καί *Μιρέττα*. Ύπερέλεσα τις παραγγελίες των καί τούς εύχαριστώ τό πιστεύω ότι θά άν σοι άλειπα, «θά λειπε κάτι τί άπό τή συντροφιά σου») *Ρόδο μοϋ, ειδες, σου έβλαξα καί χαίρω πολύ*) *Άβαντίνα* (χαίρω ποϋ άλληλογραφείς μέ την καλή μου κάτη φίλη· εύχαριστώ για τα δυο γράμματα κι' άλήθεια νά κάποιες πολλά ξεσπαθώματα μέ τό ζήλο ποϋ έχεις καί μέ τον τρόπο πού βρήκες·) *Μακεδόνα* (άπό σένα δέν έχω παράπονο, μακάρι νά έκαναν όλοι τόσο· γιά τη Σχολή, δυστυχώς, δέν έβρα νά σέ πληροφορήσω· πρέπει νά ξαναγράψης·) *Άδώνιν* (άφοϋ χαίρεσαι τόσο λίγο σοϋ άπαντώ. δέν έχει· παρά νά μου γράφης συχνά· σ' αύτά ποϋ μέ ρωτας, όχι, δέν μπορώ νά σοϋ άπαντήσω· *Δ. Γιαμαγιάννην* (εύχαριστώ ποϋ δέν μέ έξάσανε· είπα στόν κ. Σ. αύτά ποϋ γράφεις·) *Νεάνιδα* τοϋ *Γάντον* (είδα στίς φορμολόγια τι σ' αύτα κοιν έγγραφα στήν πόλη σας οί γιορτές τον Φωσκόλου·) *Μανιακόφεργο* (μά τ' ονόμα τά ψηφίσης·) *Κ. Άφεντουλίδην* (έλαβα, εύχαριστώ πολύ) *Φελιλήθην* (κατά, είδες, σοϋ άνάκρινα· δοκίμασα 10 λουκάνικα·) *Νέρεσσαν* (έχε, γερμανιές Άσκήσεις δέν δημοσιεύθηκαν, γιατί ήλθαν τόσοι άπό τούς φίλους μου ξένους γερμανικά· Ήλληνικά όμως ξένους σχεδόν όλοι·) *Φίλον Λάμψαν* (τά έλαβα έλα·) *Γεώργ. Β. Χ.* (άποδή πέρασα καιρός καί σ' κατά τό διάστημα μπορεί περίκαι νά . . . μεγάλωσαν, γι' αύτό άπια νά μοϋ ξαναστείλουν ό,τι *σοι θέλουν* τά κομμάτια ποϋ θάν πρόφτασα νά κάνω· άφοϋ δυο μου άπομένεις στό δικό σου, θά ποϋθέσω ότι μαθ τά ξαναστείλες καί θά τό κάνω μέ τά κομμάτια του (1928·) *Ξενιτεμένο* *Πικρονησίτη* (εύχαριστώ γιά τά καλά λόγια· έστειλα·) *Νόρμαν* (έλαβα, εύχαριστώ· ή άπόμνηση τυπική, στέλλουμε σέ όλους·) *Ήλληνικόν Ίδεώδες* (δεκτή, εύχαριστώ·) *Ίνδιάναν* (νά ίδωμε!) *Καπαδόκαν* καί *Μικράν Άλσατίδα* δχι·) *Ρίφους μπολσεβίκους δέν δημοσιεύω·*) *Άστικήν Λύρην* ά, ήταν λάθος, μά συγχωρείς·) *Νίκον Εύθυμιάδην* (εύχαριστώ ποϋ θά έγγράψης καί άλλους·) *Δ. Α.* (τό *Μπέν-Χούρ* πρός τό παρόν δέν σάν· άληθεύρω·; *Δοξασμένο Ήκειρωτικέ* (έστειλα·) *Μαίρην Παπά*, *Πορφυρογέννητον*, *Άνθυπερηφάνειαν*, *Εύτυχίον*, *Άγγελικήν Τριγλάνη*, *Πανιώριον* τοϋ *Άγριλίου* κτλ.

Είς όσους έπισταλάς έλαβα μετά την 14 Δεκεμβρίου, θ' άπαντήσω στό έρχόμενο.

Ή Διάπλασις άπαντάζεται τούς φίλους της : *Έλισσάβετ Κουτσιλιάδου* (χαίρω πολύ ποϋ φέτο θά μου γράφης τακτικά·) *Όλγαν Καφάλη* (θά χαιρώ άν πάρης καί σύ φέτο φωδώνυμο· έκείνο ποϋ σέ λάθησε ήταν πιστεύ· Έσύ γράφει ή διάμνησή σ' όλους·) *Τζωρτζ* (ήλαβα κι' εύχαριστώ· κολύ γιά βλα·) *Σπυριδουσίτσι* (έχει καλώς τή Συλλογή σου πρέπει νά τή στείλης άμέσως·) *Χρηστέναν Κριλλή* (έλαβα εύχαριστώ· τό πιστεύω ότι άν σοι άλειπα, «θά λειπε κάτι τί άπό τή συντροφιά σου·) *Ρόδο μοϋ, ειδες, σου έβλαξα καί χαίρω πολύ*) *Άβαντίνα* (γράφει ποϋ άλληλογραφείς μέ την καλή μου κάτη φίλη· εύχαριστώ για τα δυο γράμματα κι' άλήθεια νά κάποιες πολλά ξεσπαθώματα μέ τό ζήλο ποϋ έχεις καί μέ τον τρόπο πού βρήκες·) *Μακεδόνα* (άπό σένα δέν έχω παράπονο, μακάρι νά έκαναν όλοι τόσο· γιά τη Σχολή, δυστυχώς, δέν έβρα νά σέ πληροφορήσω· πρέπει νά ξαναγράψης·) *Άδώνιν* (άφοϋ χαίρεσαι τόσο λίγο σοϋ άπαντώ. δέν έχει· παρά νά μου γράφης συχνά· σ' αύτά ποϋ μέ ρωτας, όχι, δέν μπορώ νά σοϋ άπαντήσω· *Δ. Γιαμαγιάννην* (εύχαριστώ ποϋ δέν μέ έξάσανε· είπα στόν κ. Σ. αύτά ποϋ γράφεις·) *Νεάνιδα* τοϋ *Γάντον* (είδα στίς φορμολόγια τι σ' αύτα κοιν έγγραφα στήν πόλη σας οί γιορτές τον Φωσκόλου·) *Μανιακόφεργο* (μά τ' ονόμα τά ψηφίσης·) *Κ. Άφεντουλίδην* (έλαβα, εύχαριστώ πολύ) *Φελιλήθην* (κατά, είδες, σοϋ άνάκρινα· δοκίμασα 10 λουκάνικα·) *Νέρεσσαν* (έχε, γερμανιές Άσκήσεις δέν δημοσιεύθηκαν, γιατί ήλθαν τόσοι άπό τούς φίλους μου ξένους γερμανικά· Ήλληνικά όμως ξένους σχεδόν όλοι·) *Φίλον Λάμψαν* (τά έλαβα έλα·) *Γεώργ. Β. Χ.* (άποδή πέρασα καιρός καί σ' κατά τό διάστημα μπορεί περίκαι νά . . . μεγάλωσαν, γι' αύτό άπια νά μοϋ ξαναστείλουν ό,τι *σοι θέλουν* τά κομμάτια ποϋ θάν πρόφτασα νά κάνω· άφοϋ δυο μου άπομένεις στό δικό σου, θά ποϋθέσω ότι μαθ τά ξαναστείλες καί θά τό κάνω μέ τά κομμάτια του (1928·) *Ξενιτεμένο* *Πικρονησίτη* (εύχαριστώ γιά τά καλά λόγια· έστειλα·) *Νόρμαν* (έλαβα, εύχαριστώ· ή άπόμνηση τυπική, στέλλουμε σέ όλους·) *Ήλληνικόν Ίδεώδες* (δεκτή, εύχαριστώ·) *Ίνδιάναν* (νά ίδωμε!) *Καπαδόκαν* καί *Μικράν Άλσατίδα* δχι·) *Ρίφους μπολσεβίκους δέν δημοσιεύω·*) *Άστικήν Λύρην* ά, ήταν λάθος, μά συγχωρείς·) *Νίκον Εύθυμιάδην* (εύχαριστώ ποϋ θά έγγράψης καί άλλους·) *Δ. Α.* (τό *Μπέν-Χούρ* πρός τό παρόν δέν σάν· άληθεύρω·; *Δοξασμένο Ήκειρωτικέ* (έστειλα·) *Μαίρην Παπά*, *Πορφυρογέννητον*, *Άνθυπερηφάνειαν*, *Εύτυχίον*, *Άγγελικήν Τριγλάνη*, *Πανιώριον* τοϋ *Άγριλίου* κτλ.

Είς όσους έπισταλάς έλαβα μετά την 14 Δεκεμβρίου, θ' άπαντήσω στό έρχόμενο.

Ξεσπαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 17 Φεβρουαρίου.

28. Λεξίγριφος

Πλοῖο πρῶτα νά ξητήσῃς,
Ἄρθρο ὕστερα καὶ γράμμα,
Καὶ μ' αὐτὰ τὸ τριπλὸ κρίμα
Ἀπ' τὸν τάφο θάνασήσῃς
Μιὰ παλιὰ βασιλοπούλα,
Ἀγαθή, νοικοκυρούλα.
Ἐλευθέρις Ν. Ρουσάκης

29. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Πὲς ἀπὸ θαῦμα μιὰ γνωστὴ
Τῆς Γαλλίας πόλη
Καὶ νά, μεγάλο κάθισμα
Γιὰ νὰ καθήσουμ' ὅλοι!
Νέμεσις

30. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτο μου ἕνα ἄρθρο,
Τάλλο μου γράμμα κι' ἕνα
Μαζὶ ἀριθμητικά,
Καὶ βασιλιὰ μιᾶς κάνουν
Τὰ τρία ἑνωμένα,
Ἀπ' τὴ Γραμμὴ γνωστό,
Κων. Π. Ξένος

31. Ἀναγραμματισμὸς

Ἕνας ἀέρας δυνατὸς
Καὶ φλογερὸς σηκώθηκε
Στὸ ἴδιο του τὸ φύσημα
Κι' αὐτὸς ἀνακατώθηκε
Καὶ τῆς Εὐρώπης ποταμὸς
Εὐθὺς ἐμπετρώθηκε.
Νεφέλη τοῦ Βοσπόρου

32. Ψαροκόκκαλον

* * * *
* * * *
* * * * * * * *
* * * * *
* * * *
* * *

Μεγάλη θεά, οὐράνιο σῶμα, ζῶον χρήσιμον, νῆσος, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, ἀνθρωπάριον, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἔνδυμα πτωχῶν. Κοσμοχαλάστρα

33. Κρυπτογραφικὸν Τρίγωνον

1 2 3 4 5 = Ἀρχ. βασιλέως.
2 1 4 5 = Λαμπρόν.
3 4 5 = Φωτιστικόν.
4 5 = Σύνδεσμος.
5 = Σήμερον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Νικηφόρος Συμεών Π. Μαλαμᾶς

34. Διπλὸ Κεφάλι

Ἴων, ἅμα, Ρέα, Βόλος, ὄρος, μέγα, αὐλός.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προστεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἓν γράμμα καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τὴν σχετικὰ νεώτερον κάποιον ἀρχαῖον.
Ἀλπινίστης

35. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὅλαι ἀπὸ ἑπτά, ἀπαστελοῦν κριτὴν τοῦ Ἅδου:

1, Ἥρως τοῦ 21ου 2, Παρθμὸς τῆς Ἑλλάδος 3, Ὕψος Ἱστορική 4. Ἀρχαῖος βασιλεὺς 5, Μικρὰ ὁδὸς 6, Υἱὸς θεοῦ.
Τσούχτρα

36. Μεκτόν

μ - ου - τς - υου - τρτ
Ἀμφιτρίτη

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος λαμπρός, πλούσιος, θαυμάσιος

ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1927

Μὲ τὶς 460 σελίδες του. — Μὲ τὶς 300 εἰκόνες του. — Μὲ τὸν λεπτομερειώδη «Μοκαμά». — Μὲ τὸν συγκινητικότατο «Τζάκ». — Μὲ τὸν εὐθυμότατο «Μπέμπη Ἀρχιλήσταρχο». — Μὲ τρεῖς «Κυριακές». — Μὲ 40 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές». — Καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ *Ἄρραφος δρ. 80.* —(καὶ ταχυδρ. 85 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 105 διὰ τὸ Ἐξωτ.)
Ραμμένος δρ. 86. —(καὶ ταχυδρ. 100 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 108 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

37. Γρῖφος

Ν Γ
0 + κ' Ἄτιμ κι' Ἴσις.

Νεάνις τοῦ Ἰονίου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

38-39. Cinéma-Rébus

1. Ηρῶος κάδος
2. Σημεῖον τετράγωνον.
Δύο γάλλοι πολιτικοί.
Μίμης Πρώιμος

40. Acrostiche

Les premières lettres des mots ci-dessous forment nom des plusieurs rois de France:
1, Ville de France; 2, Montagne célèbre de Grèce; 3, Roi d'Ithaque; 4, Reine d'Espagne; 5, Fleuve de France.
Ξενιτεμένο Πλειτσπάκι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσ. τῶν φύλ. 39-40

568. Ἄρης (Ἄρης, τά)—569. Λάθος (λᾶ, θώς.)—570. Ὑπνοβήματος.—571. Πέσιη - Τσέπη. — 572. ΠΙΝΔΑΡΟΣ (Ἰνδός, νάρδος, Δανία, Ἄρνας, Ροδανός, οἶνος, Σινᾶ.)—573.

Ι	Α	Σ
Μ		Υ
Β	Ο	Α
Ρ		Ο
Ν	Ρ	Σ
	Υ	Ο
	Σ	Σ

574. *Αἶεν ἀριστεύειν.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ μέσου τῆς κάτω πλευρᾶς, κυκλικῶς.)— 575. *Σοφοῖς χρῶ.* (Αἱ λέξεις: ΣΟΦΟΣ ΟΦ κλῆς, ΟΙΣτρος, ΧΡΩμα,) ΟΙΣ 576. Ὁ Σοκρατίης ἦτο ΧΡΩ σοφάς.—577-581. Par R: *chaire, char, pire, rang, Mars.* 582. L'écolier est obligé de se lever pour suivre son cours; tandis que la rivière suit son cours dans son lit.

583. Σαλαμὶς (σαλάμι, ς.)—581. Ὀπώρα - ὤρα.—585. Φινεὺς φρονεύς.— 586. Ἀσπὶς (τὸ ὅπλον καὶ ὁ ὁπις.)—587.

Γ	Γ	Π
Α	Ε	Κ
Ρ	Ω	Ι
Δ	Α	Ε Ρ Τ Η Σ
	Ε	Γ Ι
Μ	Ι	Η
Α	Α	Λ ν ω ν, Θέτις, πτΥον, Ἀλεξάνδρος, Κασσιόπη, ΑυσίαΣ.)— 591. Σελὶς Συνεργασίας Συνδρομητῶν. - 592. Τὰ σπουδαῖα μελέτα.—593. *Ὁ Ναπολέων ἐνίκησεν ἀλλ' ἐνικήθη.* (ὄν ἀπὸ λέων ἓν οἶκοι, σ ἐν ἀλ, ἐν οἶκοι θη.) — 594. CLOVIS (Clarté, Lacheté, Orgueil, Verité, Infériteur, Soir.) — 595. Tout nouveau tout beau.

588. ΓΑΛΥΞ (λύγξ, αὐλαξ, ὕλαξ, ξύλα,)	–589. Ζάγκρι (Αἰ ΖΑ, ΧΑΡΙκλεια...)
–590. ΖΕΥΞΙΣ(Ζήν	

574. *Αἶεν ἀριστεύειν.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ μέσου τῆς κάτω πλευρᾶς, κυκλικῶς.)— 575. *Σοφοῖς χρῶ.* (Αἱ λέξεις: ΣΟΦΟΣ ΟΦ κλῆς, ΟΙΣτρος, ΧΡΩμα,) ΟΙΣ 576. Ὁ Σοκρατίης ἦτο ΧΡΩ σοφάς.—577-581. Par R: *chaire, char, pire, rang, Mars.* 582. L'écolier est obligé de se lever pour suivre son cours; tandis que la rivière suit son cours dans son lit.

583. Σαλαμὶς (σαλάμι, ς.)—581. Ὀπώρα - ὤρα.—585. Φινεὺς φρονεύς.— 586. Ἀσπὶς (τὸ ὅπλον καὶ ὁ ὁπις.)—587.

Γ	Γ	Π
Α	Ε	Κ
Ρ	Ω	Ι
Δ	Α	Ε Ρ Τ Η Σ
	Ε	Γ Ι
Μ	Ι	Η
Α	Α	Λ ν ω ν, Θέτις, πτΥον, Ἀλεξάνδρος, Κασσιόπη, ΑυσίαΣ.)— 591. Σελὶς Συνεργασίας Συνδρομητῶν. - 592. Τὰ σπουδαῖα μελέτα.—593. *Ὁ Ναπολέων ἐνίκησεν ἀλλ' ἐνικήθη.* (ὄν ἀπὸ λέων ἓν οἶκοι, σ ἐν ἀλ, ἐν οἶκοι θη.) — 594. CLOVIS (Clarté, Lacheté, Orgueil, Verité, Infériteur, Soir.) — 595. Tout nouveau tout beau.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 4 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Μέχρι τῶν 40 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δεκαπλάσια λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1 ἡ λέξις.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΓ'—42)

ΦΙΛΟΤΕΛΕΙΑ μηνιαίων γραμματοσημειολογικῶν περιοδικῶν, ἀπαραίτητον διάβασμα τῶν γραμματολλεκτῶν. Συνδρομὴ ἐτησία ἐσωτερικοῦ δραχ. 15. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρυσ. 15. — Ἡ σπεσίνα δρ. — ἡ δολλάρ. 0,75.—Ἀθῆναι, Μιχαὴλ Ἀβδᾶ, 169.

(ΚΓ'—43)

100 ΔΡΑΧΜΩΝ ΟΦΕΛΗ. ἐλεύθερα ταχυδρομικὰ τελέσ. σᾶς ἀποστέλλομεν ἄπιο μᾶς ἐμβάσετε 75 ΔΡΑΧΜΑΣ. Ζητήσατε τιμοκατάλογον. Ἐκδοτικὸς Οἶκος Γ. Τσουκαλᾶ, Κάνιγγος 11, Ἀθῆναι.

(ΚΓ'—44)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ» ΑΘΗΝΑΙ
Γεν. Δ/σις: ΕΡΜΗΝ Κοδριγκτῶνος 42α
Ἱδρυταί: ΜΙΧΑΗΛ-ΚΑΡΑΚΑΛΗ-ΛΕΩΝ
Ἀποστελ. ἐπιλογῶν 27/11/27.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Πρόεδρος: ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ
Ἀντιπρόεδρος: ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
Γραμματεύς: ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΦΗΜΙΚΩΝ
Ταμίας: ΛΕΩΝ ΤΗΣ ΣΕΝΕΓΑΛΗΣ

Σύμβουλοι: ΓΡΑΓΟΣ ΝΑΙ ΤΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΔΟΥΣ ΤΗ ΟΡΑΕΑΝΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΤΜΗΜΑΤΑ

Ξεσπαθώματος: ΣΥΡΚΟΥΦ
Διαγωνισμῶν: ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ
Ἀντιπροσωπειῶν: ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ
Δημοψηφίσματος: ΔΗΜΟΣΘΕΤΦΗΣ ΕΛΛΑΣ
Ἀποκλήρων: ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Περιστ.: Μιράντα, Παλαιοῦ Φαλήρου: Τουφεξῆς, Μυτιλήνης: Γκιώνης, Σπερχείας: Ἀπόγονος Ἡρώων.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝ.—ΔΙΟΤΕΛ. Α' ΔΙΑΓ. Ἐλάβομεν 21 ἀπαντήσεις. Στείλαρε κοπτάκια εὐχαριστοῦντες ἀπελλαντες.
Διαγωνισμῶν: ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΓ'—45)

Τυπάρχουν ΠΑΛΑΙΑΤΕΣ... Σεριῶν. ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ των Πλάτο Δυβάλ, των Σχίγξ. Στείλατε ἀμέσως. Ἀπαντήσεις ἀλίγας.
Ὁ πρόεδρος: ΤΑΡΖΑΝ

(ΚΓ'—46)

Παιδάκια καὶ Δ. Τριανταφυλλάκι ἀνακαλύψατε φουδούτσικα ἄτινα σᾶς ἐμπιστεύθην, ἀκριβῶς καὶ . . . ΙΔΟΥ (Βεβαιῶ ὅτι τὰ φουδούτσικα ποὺ ἀνακαλύψατε δὲν ἀνήκουν εἰς Νίκον καὶ Μαίρην Πάνου. — Ἀνάπλ. Γ'ἀπαντήσατε δοιπὸν. ΚΥΡΙΟΣ.

ΤΑΡΖΑΝ

(ΚΓ'—47)

Τὸ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΤΣΑΠΟΥΛΑΚΟ κατεδίκνει ἀπὸ δημοψήφισμα περιέποντας τὸν φῆλο δίκων. Ἀούλη Δωδεκάνησος, Νέμεσις, Ἐξοκέντα, Ἀριστοκράτισσα, ἀνταλλάσσομε Μ. Μ.: Περιμένω. Δ/σις: (ΚΓ'—48).

(ΚΓ'—48)

Η Μάγισσα δὲν ἀνταλλάσσει πιὰ Μ. Μ. αὐτὸ ἀλληλογραφεῖ μ' ὁποιονδήποτε.

(ΚΓ'—49)

Μπέζα μου, ἡ χαρὰ κι' ἡ εὐτυχία μαζί σου.
Λατάνια

(ΚΓ'—50)

Προκηρύσσομεν Διαγωνισμὸν ἐμφάσεων καρτῶν. Πραθεσμία δίμηνη. Σκηπτοῦχοι ἐλεύθεροι. Βραβεῖα πρωτότυπα. Δ/σις: Αἰόλου 95, Ἀθῆναι.

ΑΡΤΕΜΙΣ ΑΜΑΡΥΣΙΑ· ΤΑΝΤΑΛΟΣ

(ΚΓ'—51)

Ἀνέσπερη Εὐτυχία, Κρίνα, ἀπὸ γιορτούλα σας μύριες νοημοδιάφανες εὐχές.
Γκιώνης, Ἀφρισμένο Κῦμα

(ΚΓ'—52)

Η περιπύ καλή σας φίλη Πριγκίπισσα Ρεπανάκι καὶ ἡ ἀδελφούλα της Τραλλὴ Λόλα ἀνταλλάσσουν Μ. Μ. καὶ ἄλλα λαμπρυσμοῦν μὲ ὅλους. Περιμένουν ἀπὸ ὅλους δύο τετραδάκια στὴν Δάνη: Π. Ρ., Πετσινοῦ 14, Θεσσαλονίκην.

(ΚΓ'—53)

Μονοχιτώνη, Παραπεσμένη Μανιατοῦ πρώτισσα, Σταυρακέ, Κάπτη Βορφοπαιδίου κτλ. λίγα ὑπομονὴ καὶ θὰ στείλω. Νέρεις καὶ Κολοκυθόπουρε, πάτα βέβελα τὰ τετραδάκια σας. Νὰ περιμένω:
Πριγκίπισσα Ρεπανάκι

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"
ΒΙΒΛΙΑ ΓΕΡΗΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 καὶ 12).
Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γ. Ξενοπούλου· μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 17.50 5,50 καὶ 7,50)
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).
Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9).
Μιὰ φορὰ κι' Ἕναν καιρό, Δημοτικὰ Παραμύθια. Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρσούλη. Ἄδετο δρ. 40. Δεμένο δρ. 45 (9,50 καὶ 11,50).
Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν. Α' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρ. 15. (5,50 καὶ 7,50).
Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 τομίδια. Β' καὶ Γ') Ἕκαστον δρ. 2,50. (1,50 καὶ 3).
Πρίγκιπας ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).
Ὁ Πυρειστοπόλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9,50).
Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).
Ὁ Φάντης, ἐμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½ πέννες
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμεναν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἁλληδὶς παρεχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 2
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίγατον γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικὴς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ Βλων ἐν γένει τῶν Ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι Ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Κηφισίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Παρθάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 24 Δεκεμβρίου 1927* *Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 4*

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀλήθεια καὶ στὴν ἤπειρο ἐκείνη ὑπῆρχαν χῶρες ἐπικίνδυνες. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως τὸ μόνο ζήτημα ἦταν νὰ ποδιβασθοῦν γιὰ τάλλα εἶχε ὁ Θεός.

Τώρα φαινόταν καθαρὰ ἡ παραλία. οἱ ἀπόκρημνοι βράχοι της καὶ τὰ δέντρα ἀπὸ πίσω. Ὁ Μπριὰν παρατήρησε κι' ἐκβολή ποταμοῦ στὰ δεξιά.

Δὲν εἶχε τίποτα τὸ θελκτικὸ ἡ γῆ αὐτή, τὰ δέντρα της ὅμως ἔδειχναν πὼς ἦταν τουλάχιστο εὔφορη. Μόνο ποὺ δὲν φαινόταν κατοικημένη. Γιατί οὔτε ἀπίτι ἔβλεπες στὴν παραλία οὔτε καλύβα. Ἂν ὑπῆρχαν κάτοικοι, θὰ ἦταν βέβαια στὰ μεσόγεια.

— Καπνὸ δὲν διακρίνω πουθενά, εἶπε ὁ Μπριὰν κατεβάζοντας τὸ τηλεσκόπιο ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ναί, ἡ παραλία ὅπου τοὺς ἔσπρωχνε ἡ θάλασσα, ἦταν ἔρημη. Θὰ μποροῦσαν ὅμως κι' ἔτσι νὰ μείνουν ἐκεῖ οἱ μικροὶ ναυαγοὶ λίγες ἑβδομάδες; Ζήτημα . . .

Ὡστόσο τὰ νερὰ λίγο-λίγο τραβιόνταν, γιατὶ δὲν τάφινε ὁ ἄνεμος ποὺ φυσοῦσε ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἂν κι' αὐτὸς εἶχε κάπως κοπάσει. Τὰ παιδιὰ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ εἶναι ἕτοιμα τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ πλοῖο θὰ κατόρθωνε νὰ βρῇ τρόπο νὰ περάσῃ ἀνάμεσ' ἀπὸ τὶς ξέρες.

Ἡ ὥρα ἦταν ἑπτά. Τὰ παιδιὰ ἀνέβασαν γρήγορα-γρήγορα στὸ κατάστρωμα διάφορα πράγματα, ἀπολύτως ἀναγκαῖα, π. χ. τρόφιμα, γαλέτα, παστὰ κρέατα καὶ καπνιστά. Τὰ ἔκαμαν μικρὰ-μικρὰ πακέτα, γιὰ νὰ τὰ πάρουν οἱ μεγαλύτεροι καὶ νὰ τὰ κουβαλήσουν ὅπως μποροῦσαν στὴν ξηρά. Γιὰ τὴ μεταφορὰ αὐτὴ ὅμως ἔπρεπε πρῶτα νὰ κατεβοῦν τὰ νερὰ καὶ ν' ἀφήσουν τοὺς ὕφαλους ἐλεύθερους.

Ἀλλὰ θὰ γινόταν αὐτό: καὶ πότε;

Ὁ Μπριὰν κι' ὁ Γόρδων παρατηροῦσαν μὲ προσοχὴ τὴ θάλασσα. Κι' ἔβλεπαν ὅτι ὅσο ἄλλαζε ἡ διεύθυνση τοῦ ἀνέμου, ἡ τριχυμία λιγόστευε κάπως καὶ τὰ κύματα ἔσπαγαν. Ἦταν πιὰ φανερὸ ὅτι τὰ νερὰ χαμήλωναν λίγο-λίγο, γιατὶ οἱ κορυφὲς τῶν βράχων ἔβγαιναν τώρα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας κι' αἱ ὕφαλοι αὐτοὶ εἶχαν γίνει ἀκόπελοι. Ἔπειτα καὶ τὸ πλοῖο τὸ ἴδιο αἰσθάνονταν τ' ἀποτελέσματα τῆς πλήρωσης, γιατὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ γέρνῃ περισσότερο μὲ τ' ἀριστερὸ πλευρό. Ἦταν μάλιστα φόβος νὰ γείρῃ ὁλοσχερῶς καὶ νὰ καθήσῃ. Κι' ἂν ἡ θάλασσα πλημμυρώσῃ τὸ κατάστρωμα πρὶν προφτάσουν τὰ παιδιὰ ν' ἀποβιβασθοῦν, ἡ θέση του; βέβαια θὰ χειροτέρευε πολύ.

Τὸ κακὸ ἦταν ποὺ οἱ βράχες εἶχαν παρασυρθεῖ ἀπὸ τὰ κύματα, γιατὶ ἂν ὑπῆρχαν βράχες, ὁ Μπριὰν κι' οἱ συνταξιδιῶτες του θὰ μποροῦσαν νὰ μποῦν σ' αὐτὲς καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ βγοῦν στὴν ξηρὰ ἀκόμα τώρα. Ἔπειτα θὰ μποροῦσαν νὰ μεταφέρουν καὶ πολλὰ χρήσιμα πράγματα, ποὺ τώρα θὰ ταν ἀναγκαιμένοι ν' ἀφήσουν στὸ πλοῖο. Κι' ἂν τὴ νύχτα τὸ πλοῖο συντριβόταν στοὺς βράχους, σὲ τί θὰ χρησίμευαν τὰ συντρίμια του ποὺ θὰ τἄπαιρνεν τὰ κύματα; Δὲν θὰ χανόνταν τὰ τρόφιμα καὶ τάλλα ἐφόδια ποὺ εἶχε μέσα τὸ πλοῖο; Κι' οἱ μικροὶ ναυαγοὶ δὲν θἄμεναν χωρὶς τροφὴ καὶ χωρὶς βοήθεια ἄλλη, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἐλπίζαν νὰ τοὺς δώσῃ ἡ ἀγνωστη γῆ; Κρίμα νὰ μὴν ἔχουν βάρκες! Σ' αὐτὴ τὴν περίσταση θὰταν ἡ σωτηρία.

Ἄξαφνα ἀπὸ τὴν πρῶρα ἀκούστηκαν φωνές.

Ὁ Βάξτερ ἔκαμε μιὰ σπουδαία ἀνακάλυψη: Μιὰ βάρκα τοῦ πλοίου εἶχε σωθεῖ: ἦταν σφηνωμένη ἀνάμεσα στὰ ὑπέβαθρα ἑνὸς καταρτιοῦ, τοῦ προβόλου (μεσομπρέσου). Ἦταν ὁ ἐκβλης» καὶ δὲν χωροῦσε παρὰ πέντε-ἕξη ἀνθρώπους· ἐπειδὴ ὅμως ἦταν σὲ καλὴ κατάσταση, ἄπως βεβαιώθηκαν ἀφοῦ τὸν ἔσυραν στὸ κατάστρωμα, δὲν ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν χρησιμοποιήσουν, ἂν δὲν

Ὁ Βάξτερ

θὰ μποροῦσαν, ἀπὸ τὴν τρικυμία, νὰ περάσουν πατώντας πάνω στοὺς βράχους. Ἦταν λοιπὸν ἀνάγκη νὰ περιμένουν τὴν ἄμπωτη· καὶ σ' αὐτὸ ἀπάνω ἔγινε μεγάλη συζήτηση κι' ἤρθαν πάλι σὲ λόγια ὁ Μπριὰν κι' ὁ Δόνιφαν.

Μιὰ στιγμὴ μάλιστα ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Οὐὲπ κι' ὁ Κρὸς πῆραν τὴ βάρκα κι' ἑτοιμαζόνταν νὰ τὴ ρίξουν στὴ θάλασσα.

Ὁ Μπριὰν ἔτρεξε καὶ τοὺς ρώτησε:

— Τί θὰ κάμετε;

— Ὅ,τι μᾶς συμφέρει, ἀποκρίθηκε ὁ Οὐίλκοξ.

— Θὰ μπῆτε στὴ βάρκα;

— Μάλιστα, ἀποκρίνηκε ὁ Δόνιφαν, καὶ σὺ βέβαια δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃς.

—Ἴσα-ἴσα θὰ σ' ἐμποδίσω, φώναξε ὁ Μπριάν· κι' ἐγὼ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ποὺ θέλεις νὰ τοὺς παρατήσῃς στὸν κίνδυνο.

— Δὲν θὰ παρατήσω κανένα! ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν. Ἅμα πατήσουμε μιὰ φορὰ στὴ στεριά, κάποιος ἀπὸ μᾶς θὰ φέρῃ πίσω τὴ βάρκα.

— Κι' ἂν αὐτὸ δὲν θἄναι δυνατό; φώναξε ὁ Μπριὰν κρατώντας μὲ κόπο τὸ θυμό του· κι' ἂν ἡ βάρκα σπάσῃ ἀπάνω στοὺς βράχους;

—Ἐμπρός! ἐμπρός! στὴ βάρκα! φώναξε ὁ Οὐέπ, σπρώχνοντας τὸν Μπριάν.

Καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Οὐίλκοξ καὶ τὸν Κρός, σήκωσε λίγο τὸν κέλητα γιὰ νὰ τὸν ρίξῃ στὴ θάλασσα.

—Ὄχι! φώναξε ὁ Μπριὰν ἁρπάζοντας μιὰν ἄκρη τῆς βάρκας.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε; φώναξε ὁ Δόνιφαν.

—Ὄχι, ὄχι! ξαναφώξε ὁ Μπριάν, ἀποφασισμένος ν' ἀντισταθῇ γιὰ τὴν κοινὴ σωτηρία. Ἡ βάρκα, πρῶτα-πρῶτα, πρέπει νὰ μείνῃ γιὰ τοὺς μικρούς, ἂν τύχῃ καὶ δὲν εἶναι πολὺ ρηχὴ ἡ θάλασσα καὶ δὲν μποροῦν νὰ βγοῦν ἔξω περπατώντας.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Γ. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΕΝΑΣ ΚΟΚΟΡΑΣ ΓΕΡΟΣ

Εἶναι κάμποσος καιρὸς
Ποὺ ἕνας κόκορας γερὸς
Στὸ κοτέτσι σφαλισμένος
Ζοῦσε μόνος του—ὁ καϊμένος!

Τὸν ἀφέντη του ρωτᾶ,
Κάποιαν ἀντρουκλα μὲ φέσα
Καὶ μουστάκια ἀγκιστρωτά:
« Τί μὲ σκλάβωσες δῶ μέσα;»

«—Γιὰ νὰ μάθεις νὰ μαλώνεις
Μὲ τὸν κόκορα τὸν ἄλλο,
Κι' ὅπο τύχει νὰ μαγώνεις
Τὸ λειρί του τὸ μεγάλο!»

«—Κάλλιο τῶρα νὰ ψοφήσω
Λίγος στάρι, ὅ,τι γλέντι,
Παρὰ μ' ἄλλανε νὰ ζήσω...
Ποὺ μοῦ κάνει τὸν ἀφέντη!»

Σπέτσες, 1927 ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΟ ΑΥΓΟ

(Χριστουγεννιάτικο Διήγημα)

Ὁ Χρῆστος φυσοῦσε παγωμένος πάνω ἀπ' τὸ χωριό. Ἔσήκωνε τὰ ξεραμένα φύκια ἀπὸ τὴν ἀκροθαλασσιὰ κι' ἀφοῦ τὰ στριφογύριζε καμπόσο, τάρριχνε ἔπειτα λίγο παρὰ πέρα. Σκάρπιζε τὸν καπνό, ποὺ ἀνέβκινε πυκνὸς ἀπὸ τὴν καμινάδα καὶ τοῦ πιὸ ταπεινοῦ φτωχόσπιτου, ἔγερνε τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων καὶ τίναζε μὲ ὁρμὴ τὰ τελευταῖα ξεροφύλλα ποὺ εἶχαν μείνει ἐπάνω τους, καὶ περνοῦσε σφυρίζοντας ἀνάμεσα ἀπ' τὶς χαραμάδες τῶν παραθύρων.

Ἂν ὅμως ἔξω ἔκανε κρύο καὶ παγωνιά, μέσα στὸ σπίτι τοῦ καπετὰν-Χρήστου βασίλευε ἡ πιὸ γλυκειὰ ζεστασιὰ καὶ γαλήνη. Μπροστὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι καθότανε ἡ καπετάνισσα καὶ εἶχε γύρο της τὴ νύφη της, τὶς δυὸ της κόρες καὶ τὰ δυὸ μικρά της ἐγγονάκια. Ἡ καπετάνισσα ἔγνεθε μὲ τὴ ρόκα της, ἡ κυρὰ Διονυσάκαινα, ἡ νύφη της, ἔπλεκε κάλτσα, καὶ τὰ δυὸ κορίτσια ἔρραβαν μὲ βιὰ τὰ φουστάνια τους, ποὺ θὰ φοροῦσαν μεθαύριο τὰ Χριστούγεννα, ὅταν θὰ πήγαιναν στὴν ἐκκλησιὰ νὰ μεταλάβουν. Τὰ δυὸ παιδάκια, καθισμένα στὸ παιζούλι τοῦ τζακιοῦ, ἔψηναν κάστανα.

Μιὰ δυνατὴ πνοὴ ἀνέμου κατέβηκε ἀπ' τὴν καμινάδα τοῦ τζακιοῦ καὶ γέμισε τὴν κάμαρα καπνό.

—Παλεύκαιρος, εἶπε τὸ ἕνα κορίτσι. Πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησιὰ μεθαύριο;

— Δὲν κάνεις τὸ σταυρό σου, ποὺ εἶναι ὁ πατέρας σου καὶ ὁ ἀδερφός σου ἐδῶ καὶ θὰ γιορτάσουμε ἥσυχες τὰ Χριστούγεννα; Πόσοι ἄλλοι, κακόμοιροι, ἔχουν τοὺς δικούς τους στὴ θάλασσα. Αὐτοὶ οὔτε θὰ καταλάβουνε καθόλου Χριστούγεννα, εἶπε ἡ καπετάνισσα.

—Ἀλήθεια, εἶπε ἡ Διονυσάκαινα. Ἐμεῖς αὔριο θὰ ζυμώσουμε Χριστόψωμα. Ἐσύ, μητέρα, θὰ ζυμώσῃς;

—Πῶς, εἶπε ἡ καπετάνισσα. Θὰ κάνω καὶ μερικὰ αὐγοκούκουρα γιὰ τὰ παιδιά. Κοίταξες, Φωτεινή, ποιὲς κότες γέννησαν σήμερα; εἶπε γυρίζοντας στὸ μικρότερο κορίτσι.

—Βέβαια, μητέρα, ἡ μαύρη καὶ ἡ πετρωτὴ γεννήσανε, οἱ ἄλλες θὰ τὸ κάνουν αὔριο.

—Ἐμένα ἡ μαύρη μου ξενογενναει τ' αὐγά της, εἶπε μὲ ἀγανάκτηση ἡ Διονυσάκαινα. Οὔτε ξέρω ποὺ πηγαίνει καὶ τὰ κάνει. Κι' ὅπσια γειτόνισσα κι' ἂν ρώτησα καμμιὰ δὲν μοῦ μολόγησε ἱπποτε. Ἀκοὺς ἐκεῖ νὰ κρύβουνε τὸ ξένο πρᾶμα! Μπᾶ ποὺ νὰ τὰ φᾶνε σὲ ἀρρώστειας.

Τὸ ἀδράχτι τῆς γρηᾶς ἔπαψε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ γυρίζῃ. Ἐκοίταξε αὐστηρὰ τὴ νύφη της κι' ὕστερα ἔστριψε πάλι τὴ ρόκα της.

—Κόρη μου, μὴν καλάζεσαι τέτοιες μέρες ποὺ μᾶς ἔρχονται, εἶπε στὸ τέλος σοβαρά. Ἐγὼ τουλάχιστο γιὰ λογαριασμό μου, δὲν θὰ κατηγορήσω ποτέ μου ἄνθρωπο πῶς μοῦ κράτησε αὐγὰ τῆς κότας μου, ἀκόμη κι' ἂν ξενογεννᾶνε ὅλες.

—Μπᾶ, μητέρα, εἶπε ἡ μικρότερη κόρη, δὲν σὲ νοιάζει νὰ χάνῃς τὰ αὐγά σου; ἢ μήπως καὶ τόχεις τάμα; πρόσθεσε γελώντας.

—Ναί, κάτι τέτοιο εἶναι ἀπάνω κάτω, εἶπε συλλογισμένη ἡ καπετάνισσα. Εἶναι μιὰ παλιὰ ἱστορία ποὺ μοῦτυχε σὰν ἤμουνα ἀκόμη νειόπαντρη, ἀλλὰ τὴ θυμοῦμαι σὰν νὰ εἶχε γίνει χθές. Ἦταν καὶ τότε χειμώνας ὅπως τώρα, στὶς ἀρχὲς τοῦ σαραντάημερου. Ὁ Διονυσάκης μου δὲν ἤτανε οὔτε δυὸ χρονῶν ἀκόμη. Ὁ Χρήστος μας εἶχε φύγει γιὰ δέκα μέρες μοναχά, ὅπως μοῦ εἶχε πῆ, μὲ τὸ καΐκι τοῦ καπετὰν Θανάση. Φεύγοντας μ' ἄφησε λίγους παράδες γιὰ νὰ περάσω ὅσο θἄλειπε, μιὰ σακκούλα ἀλεύρι καὶ μιὰ μπρίκα λάδι. «Αὐτὰ σὲ φτάνουν ὥσπου νὰ γυρίσω» μοῦ εἶπε. «Ἐγὼ δὲν θὰ ἀργήσω καὶ πολύ. Σὲ μιὰ βδομάδα, τὸ πολὺ σὲ δέκα μέρες θὰ εἶμαι ἐδῶ.»

Τὸν πίστεψα κι' ἐγὼ ἡ κακομοίρα. Ἤμουν ἀκόμη νηὰ κι' ἀμάθητη καὶ δὲν ἐγνώριζα ὅτι τὴν θάλασσα δὲν τὴν ὁρίζουνε οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' ὅτι ἐκείνη τοὺς ὁρίζει. Ἤμεινα λοιπὸν μόνη μου μὲ τὸ παιδὶ καὶ τὸν περίμενα. Ἤτανε καὶ ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θἄλειπε ὁ Χρήστος τόσον καιρό. Ὡς τότε, ὅποτε ταξίδευε μὲ τὸ καΐκι, δὲν ἔλειπε παρὰ δυὸ-τρεῖς μέρες τὸ πολύ. Πέρασαν ὅμως κι' οἱ δυτὸ κι' οἱ δέκα μέρες ποὺ μοῦ εἶχε πεῖ ὁ ἄντρας μου καὶ τὰ λεπτὰ ἄρχισαν νὰ μοῦ σώνωνται, καὶ τὸ καΐκι τοῦ καπετὰν Θανάση δὲν φαινόταν. Σὰν πέρασαν οἱ δεκαπέντε μέρες εἶχα μείνει χωρὶς πεντάρα. Στὸ χωριὸ δὲν εἶχα κανένα συγγενῆ τοῦ ἀντρός μου, οὔτε πεθερό, οὔτε ξαδέρφια, γιὰ νὰ μὲ βοηθήσουν. Οἱ δικοί μου πάλι κάθονταν πολὺ μακρυά, σ' ἕνα χωριὸ δυὸ μέρες δρόμο ἀπ' τὸ δικό μας, κι' ἐγὼ κάθε μέρα λογάριαζα πῶς ὥσπου νὰ ξεκινήσω γιὰ νὰ πάω ἐκεῖ, θὰ ἔχει φτάσει κι' ὅλα ὁ Χρήστος. Ὅτσι ὅμως περνούσανε οἱ μέρες κι' ὁ Χρήστος δὲν φαινόταν. Μ' ἔπιασε ἀπελπισιά. Εἶχα τὴν ἔννοια τι ἀπέγεινε ἐκεῖνος, εἶχα καὶ τὴν ἔννοια τι θὰ ἀπογίνουμε κι' ἐμεῖς.

Τὸ καϊμένο τὸ μικρό μου τὸ ξεγελοῦσα μ' ἕνα ξεροκόμματο κι' ὅσο τὸ εἶχε στὸ στόμα του, δὲν ἔκλαιγε. Ἐγὼ ὅμως καθόμουν καὶ συλλογιζόμουν τι θὰ γίνω. Σὲ δυὸ-τρία σπίτια ποὺ ρώτησα μὲ τρόπο μήπως; μὲ θέλαν γιὰ καμμιὰ δουλειά, εἶδα πῶς δὲν θὰ εἶχαν τίποτα γιὰ νὰ μοῦ δώσουνε νὰ κάνω. Ἦταν καὶ δύστυχη χρονιὰ κι' ὁ κόσμος εἶχε φτώχεια κι' ὅ,τι μποροῦσε τὸκανε μονάχος του.

Γιὰ νὰ μὴν πεθάνω ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἔβγαινα κάθε πρωΐ, ὅποτε ἤτανε καλὸς καιρός, καὶ μάζευα ἄγρια χόρτα ἀπὸ τὸ βουνὸ κι' ἀπ' τὰ χωράφια καὶ τἄτρωγα βραστά. Τοῦ παιδιοῦ ὅμως δὲν τοῦ ἄρεσαν τὰ πικρὰ ραδίκια κι' ἔκλαιγε. Ὅσο τὸ ἔβλεπα νὰ κλαίῃ, σκιζόταν ἡ καρδιά μου. Τί νὰ κάνω κι' ἐγὼ ἡ κακομοίρα. Σὰν δὲν εἶχα τίποτ' ἄλλο, τοῦ ἔβραζα χυλὸ μὲ νερὸ καὶ ἀλευράκι καὶ τὸ τάΐζα. Πῶς νὰ τὸν φάῃ τὸ καϋμένο τὸν νερόβραστο χυλό, ποὺ οὔτε ζάχαρη δὲν εἶχε; Καθόταν τὸ δύστυχο κ' ἔγλειφε τὸ ξεροκόμματο καὶ μὲ κοίταζε μὲ παράπονο. Κι' ἐγὼ ὅσο τὸβλεπα ἔτσι, τόσο μ' ἔπνιγαν τὰ δάκρυα. Τὸ ἅρπαζα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ κατέβαινα στὸ γιαλό μήπως ἀγναντέψω τὸ καΐκι νἄρχεται. Ἔβλεπα ὅμως τὴν ἀφρισμένη θάλασσα καὶ τὰ θεόρατα κύματα ποὺ ἔρχονταν καὶ ἔσπαζαν στὰ πόδια μας, κι' ἄκουγα τὸν ἀέρα ποὺ φυσομανοῦσε, καὶ μ' ἔπιανε ἀπελπισιά. Συλλογιζόμουν πῶς γιὰ νὰ μὴν ἔχει ἔρθει ὡς τώρα ὁ Χρῆστος, σίγουρα θὰ εἶχε βουλιάξει τὸ καΐκι κι' αὐτὸς θὰ εἶχε πνιγεῖ. Πολλὲς φορὲς μοῦ ἐρχότανε ν' ἁρπάξω τὸ παιδὶ καὶ νὰ πέσω μαζί του μέσ' στὴ θάλασσα γιὰ νὰ πνιγῶ κ' ἐγώ. Ἂν χανόταν ὁ Χρῆστος, δὲν τὴν ἤθελα τὴ ζωή, καὶ τὸ παιδάκι μου κάλλιο νὰ πνιγόταν παρὰ νὰ ἔμενε ὀρφανό. Ἄλλοτε πάλι ἔτρεχα σὰν τρελλὴ στὸ σπίτι κι' ἔπεφτα μπρὸς στὰ εἰκονίσματα καὶ παρακάλαγα τὴν Παναγιὰ νὰ μ' ἐλεήσῃ.

Μιὰ νύχτα, εἶχα παρακαλέσει κι' εἶχα κλάψει τόσο πολύ, ποὺ μὲ πῆρε ὁ ὕπνος γονατιστὴ μπροστὰ στὰ εἰκονίσματα. Ὅταν ξύπνησα, εἶχε πιὰ ξημερώσει. Τὸ κορμί μου ἤτανε ὅλο μουδιασμένο, τὰ κόκκαλά μου πονοῦσανε, τὸ στόμα μου ἤτανε φαρμάκι ἀπὸ τὴ νηστεία. Μὲ κόπο μπόρεσα νὰ σηκωθῶ. Ὁ Διονυσάκης μου κοιμόταν ἥσυχος στὴν κούνια του καὶ μέσ' στὸν ὕπνο του χαμογελοῦσε τὸ καϊμένο. Συλλογίστηκα πῶς σὲ λίγο θὰ ξυπνοῦσε καὶ θὰ μοῦ ζητοῦσε νὰ φάῃ, καὶ ἀποφάσισα τώρα ἀκόμη ποὺ κοιμόταν, νὰ τοῦ ἑτοιμάσω λίγο χυλὸ γιὰ τὰ τὸν εὕρῃ ἑτοιμο. Κατέβηκα στὸ κατώγι γιὰ νὰ βγάλω φιλὰ ξύλα ν' ἀνάψω τὴ φωτιά. Θαμπόφεγγε ἀκόμη καὶ δὲν ἔβλεπα καλά· ὅταν πλησίασα ὅμως τὸ σωρὸ καὶ τράβηξα δυὸ ξυλάκια, μοῦ φάνηκε σὰ νὰ εἶδα κάτι ἄσπρο στὴ γωνιά. Δὲν εἶχε ἀκόμα βγεῖ ὁ ἥλιος καὶ στὸ κατώγι ἦταν μισοσκόταδο. Γι' αὐτὸ ἐπῆγα πιὸ κοντὰ καὶ τότε, σὲ μιὰν ἄκρη, πίσω ἀπὸ τὰ ξύλα, εἶδα ἕνα μεγάλο ἄσπρο αὐγό.

Δὲν πίστευα τὰ μάτια μου. Αὐγὸ μέσ' στὸ κατώγι τὸ δικό μου! Ποιὰ κόττα θὰ τὸ εἶχε κάνει; Ἡ πόρτα ἔμενε πάντα κλειστὴ καὶ παράθυρο τὸ κατωγάκι μου δὲν εἶχε. Μονάχα ἕνα φεγγίτη ψηλὰ ἐπάνω, ποὺ ἔβλεπε στὸ δρόμο. Μόνο ἀπὸ ἐκεῖ θὰ μποροῦσε νὰ μπῇ ἡ ξένη κόττα μέσα στὸ κατώγι μου, καὶ πάλι 'μὲ μεγάλη δυσκολία. Ποιανοῦ ὅμως ἡ κόττα θὰ ἐρχόταν νὰ γεννήσῃ στὸ κατώγι τὸ δικό μου; Τὸ σπίτι ἦταν ἀπόμερο, δὲν εἶχε κανένα ἄλλο σπίτι ἀντικρύ του, οὔτε δίπλα του.

Κρατοῦσα τ' αὐγὸ στὰ χέρια μου καὶ συλλογιζόμουν μὲ τί χαρὰ θὰ τἄτρωγε τὸ παιδάκι μου ποὺ ἦταν τόσες μέρες νηστικό, καὶ πάλι συλλογιζόμουν πῶς ἦταν ξένο κι' ἔπρεπε νὰ τὸ δώσω πίσω.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΡΕΟΥΔΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Λ'.

Φτακιά, ἀφοῦ δὲν τἀποφάσισαν, ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα ξεκαλοκαίρισαν τὰ κατοικοδώματά τους. Καὶ νὰ οἱ ἄλλο παρέσυραν σὲ λίγες μέρες:

Ἡ θειὰ-Εὐδαλία εἶχε μιὰν ὡραία κανελλιὰ ἀγελάδα, τὴν Κανέλλα, καὶ τῆς ἔκανε ἄρθωνα γάλα κάθε καλοκαίρι ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα εἶδαν τὴ θειὰ-Εὐδαλία νἀποφέγῃ τὴν ἀγελάδα της καὶ τὴν ἄκουσαν νὰ λέῃ πὼς ἀπὸ τὸ γάλα ἐκεῖνο θὰ ἔβγαιε βούτυρο.

Πραγματικῶς, τὴν εἶδαν σὲ λίγο νὰ χτυπᾷ τὸ γάλα μέσ' σ' ἕναν πιθάρι. Κι' ἀμέσως πῆγε ὁ νοῦς τους στὸ κακό: Τὸ βούτυρο ποὺ θὰ ἔβγαζε ἡ θειὰ-Εὐδαλία δὲν ἔσχεσε νὰ τὸ χωρῇ! Ἀλλὰ πῶς θἄκαναν γιὰ νὰ τῆς τὸ πειράξουν;

Ὤ, τὸ καλὸ ἔχει δυσκολίες· μὰ τὸ κακὸ γίνεται τόσο εὔκολα!

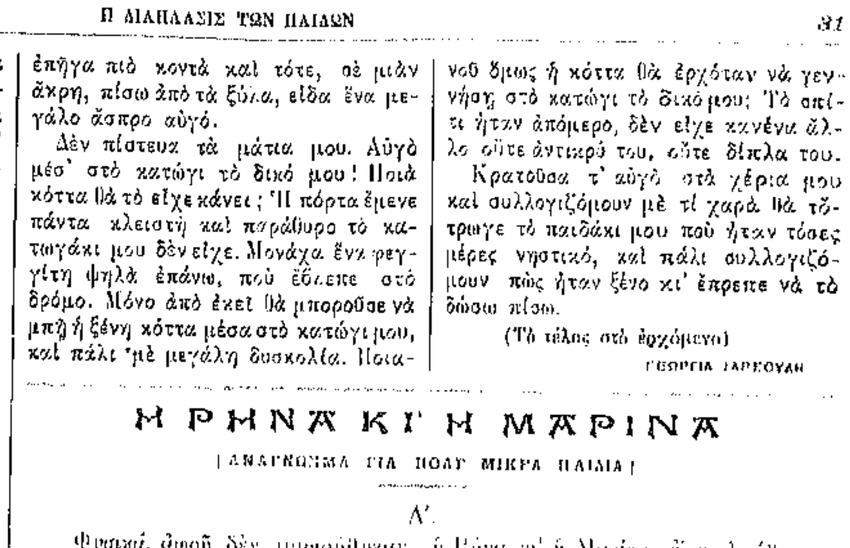

Παραμύλιξαν κουμμένες κάτω ἀπ' τὸ νεοκλίσι κι' εἶδαν τὸ μέρος ποὺ ἡ θειὰ-Εὐδαλία ἔκρυβε τὸ βούτυρό της...

Τὴν ἴδια μέρα εἶχε πάει στὸ σπίτι ἑνὸς σοβατζῆ νὰ χωματίσῃ τοὺς τοίχους ποὺ εἶχαν καλιώσει. Θὰ τοὺς ἔκανε κοκκινωπούς, γιατὶ ἡ θειὰ-Εὐδαλία ἀγαποῦσε τὰ χρωμένα χρώματα. Ὁ σοβατζῆς λοιπὸν ἀγόρασε κοκκινέβαφο καὶ τὄβαλε μέσα στὸν κουβᾶ του μαζὶ μὲ νερό, ἀσβέστη καὶ ὄχρα. Τάνακάτεψε ὅλα καλὰ-καλὰ κι' ἔτσι ἔκαμε τὴν κοκκινωπὴ βαφὴ ποὺ ἤθελε ἡ θειὰ-Εὐδαλία. Ὕστερα, κατενχαριστημένος, μὲ γέλια καὶ τραγούδια, ἔκαμε τὸ καλέτσό του καὶ ἑτοιμάσθηκε νἀρχίσῃ τὸ σοβάτισμα.

Ὅλ' αὐτὰ ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, ποὺ εἶχαν στὸ νοῦ τους τὸ κακό, τὰ ἔβλεπαν μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ καταδοκοῦσαν τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ κάμουν ἐκεῖνο ποὺ εἶχαν σφιχτεῖ.

Θὰ πῆτε: καὶ τί σχέση εἶχε τὸ σχέδιο τῆς Ρήνας καὶ τῆς Μαρίνας μὲ τὸ σοβατζῆ καὶ τὸ σοβάτισμα; Ἔ, αὐτὸ θὰ σᾶς τὸ πῶ μεθαύριο.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Στὸ χιόνι ἐπάνω ἦταν ἄπειρα πατήματα ἀπὸ ἀλεπούδες, ἀλλὰ οἱ κυνηγοὶ οὔτε κἂν τὰ κοίταζαν. Πιστέψτε μας, ἄλκες. Οἱ κυνηγοὶ ξέρουν πῶς βρίσκεστε ἐδῶ κι' ἔρχονται γιὰ νὰ σᾶς σκοτώσουν. Ἔχουν βγεῖ μόνο μὲ μαχαίρια γιατὶ δὲν τολμοῦν τέτοια ἐποχὴ νὰ κυνηγήσουν μὲ τουφέκι.

Ἡ ἀρσενικὴ ἄλκη ἔμεινε ἥσυχη ὅπως καὶ πρίν, ἀλλὰ οἱ θηλυκὲς ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν.

— Μπορεῖ νὰ ἔχουν δίκιο οἱ ἀγριόχηνες, εἶπαν καὶ σηκώθηκαν.

—Μείνετε ἐδῶ ποὺ εἶσαστε,πρόσταξε ἡ ἀρσενικὴ ἄλκη. Οἱ κυνηγοὶ δὲν ἔρχονται ἐδῶ. Μείνετε ἥσυχες.

— Δὲν μπορούσαμε πιὰ νὰ κάνουμε τίποτε, ἐξακολούθησε ἡ Ἄκκα, καὶ ἀναγκαστήκαμε νὰ πετάξουμε πάλι. Τριγυρνούσαμε ὅμως διαρκῶς στὸ ἴδιο μέρος, γιατὶ θέλαμε νὰ δοῦμε τί θὰ ποιγίνη. Καὶ στὰλήθεια, μόλις ἀνεβήκαμε λίγο ψηλά, εἴδαμε τὴν ἀρσενικὴ ἄλκη νὰ βγαίνει μέσα ἀπ' τὰ δέντρα. Ἄρχισε νὰ μυρίζεται κι' ὕστερα τράβηξε ἴσια κατὰ τοὺς κυνηγούς. Ἔτσι ἔφθασε σ' ἕνα μεγάλο παγωμένο βάλτο. Προχώρησε καὶ στάθηκε στὴ μέση ὅπου δὲν βρισκόταν τίποτε γιὰ νὰ τὴν προφυλάξη.

Κι' ἐκεῖ στάθηκε ἡ ἄλκη ἕως ὅτου ξεπρόβαλλαν οἱ κυνηγοί. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως αὐτὴ ἔφυγε κι' ἐστριφε πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνση ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε ἔρθει. Ἔτρεχε τόσο γρήγορα, ὥστε τὸ χιόνι σηκωνόταν γύρω της σὰ σύννεφο. Τὰ σκυλιὰ κι' οἱ κυνηγοὶ ἔμειναν πολὺ πίσω. Ὕστερα ἡ ἄλκη στάθηκε σὰ νὰ τοὺς περίμενε καὶ μόλις τοὺς ἀντίκρυσε πάλι, ἄρχισε νὰ τρέχει. Ἐμεῖς καταλάβαμε ὅτι τὸ ἔκανε αὐτὸ γιὰ νὰπομακρύνῃ τοὺς κυνηγοὺς ἀπὸ τὶς θηλυκὲς ἄλκες καὶ θαυμάσαμε τὴ γενναιότητά του. Κινδύνευε ὁ ἴδιος γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς δικούς του. Τὸ κυνήγι κράτησε ἀρκετὲς ὧρες κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο κι' ἐμεῖς παραξενευόμαστε ποὺ οἱ κυνηγοὶ ἔτρεχαν ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλκη, ἐνῶ δὲν εἶχαν τουφέκια μαζί τους. Βέβαια δὲν θὰ φαντάζονταν ποτὲ ὅτι ἦταν δυνατὸ νὰ φθάσουν στὸ τρέξιμο μιὰ ἄλκη. Ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ ἡ ἄλκη ἄρχισε νὰ μὴν τρέχει πιὰ μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα. Πατοῦσε μὲ μεγαλύτερη προσοχὴ στὸ χιόνι. Κι' ὅταν σήκωνε τὰ πόδια της μᾶς φαινόταν σὰν νὰ βλέπαμε αἷμα. Καὶ τότε καταλάβαμε γιατὶ οἱ κυνηγοὶ δὲν ἀπελπίζονταν. Εἶχαν ὑπολογίσει στὸ χιόνι. Ἡ ἄλκη ἦταν βαρειά, μὲ κάθε βῆμα βυθιζόταν τὸ πόδι της ὣς τοὺς ἀστράγαλους καὶ ὅταν τὸ τραβοῦσε, ὁ σκληρὸς πάγος τῆς τὸ πλήγωνε. Τῆς τραβοῦσε τὶς τρίχες, τῆς ἔβγαζε τὸ πετσὶ καὶ τὴν ἔκανε νὰ πονεῖ φοβερὰ σὲ κάθε βῆμα. Οἱ κυνηγοὶ καὶ τὰ σκυλιὰ ὅμως ἦταν πολὺ πιὸ ἐλαφροί, μποροῦσαν νὰ πατοῦν πάνω στὸ χιόνι καὶ νὰ κυνηγοῦν τὴν ἄλκη. Ἐκείνη ἔτρεχε διαρκῶς, ἀλλὰ ὅσο πήγαινε, τὰ βήματά της γινόταν πιὸ ἀσταθῆ καὶ ἀβέβαια καὶ τὸ ζῶο μούγγριζε δυνατά. Δὲν πονοῦσε μόνο, ἀλλὰ κουραζόταν κι' ἀπ' τὸ τρέξιμο πάνω στὸ χιόνι.

Στὸ τέλος ἔχασε πιὰ τὸ κουράγιο του. Στάθηκε καὶ ἄφησε τοὺς κυνηγοὺς νὰ τὸν πλησιάσουν γιὰ νὰρχίσῃ νὰ παλεύει μαζί τους. Ἐνῷ στεκόταν ἔτσι καὶ τοὺς περίμενε, κούταξε ψηλὰ καὶ ὅταν μᾶς εἶδε, φώναξε :

— Μείνετε ἐδῶ, ἀγριόχηνες, ἕως ὅτου νὰ τελειώσουν ὅλα. Καὶ ὅταν περάσετε ἀπὸ τὸ Κολμπέρντεν, τότε νὰ πῆτε στὸ σκύλο τὸν Κὰρρ ὅτι ὁ φίλος του ὁ Σταχτερὸς βρῆκε ἕναν ὡραῖο θάνατο.

Ὅταν ἡ Ἄκκα ἔφθασε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὁ γέρο-σκύλος στήλωσε τὸ κορμί του καὶ προχώρησε δυὸ βήματα.

— Ὁ Σταχτερὸς εἶχε μιὰ ὡραία ζωή, εἶπε. Μὲ ξέρει. Ξέρει ὅτι εἶμαι ἕνα θαρραλέο σκυλὶ καὶ ὅτι χαρὰ μόνο θὰ αἰσθανθῶ ὅταν μάθῃ ὅτι εἶχε ἕναν ὡραῖο θάνατο. Πές μου λοιπόν...

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Κὰρρ κούνησε τὴν οὐρά του καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του θέλοντας νὰ κρατήσῃ μιὰ περήφανη στάση. Στὴ στιγμὴ ὅμως σωριάστηκε χάμω.

— Κάρρ, Κάρρ, ἀκούστηκε μιὰ ἀνθρώπινη φωνὴ ἀπὸ τὸ δάσος.

Ὁ σκύλος σηκώθηκε ἀμέσως.

— Ὁ κύριός μου μὲ φωνάζει, εἶπε, καὶ δὲν μπορῶ νὰ μὴ τὸν ἀκολουθήσω. Τὸν εἶδα πρὶν παῦ γέμιζε τὸ τουφέκι του κι' οἱ δυὸ μας σήμερα θὰ πάμε γιὰ τελευταία φορὰ στὸ δάσος. Σ' εὐχαριστῶ πολύ, καλή μου ἀγριόχηνα. Τώρα ξέρω ὅλα ὅσα ἤθελα νὰ μάθω, ὥστε νὰ πεθάνω εὐχαριστημένος.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΡΗΤΑ

56.

Ἐλαττώματα τῶν ἄλλων
Βιαστικὰ μὴν κατακρίνῃς
Νὰ τὰ ἐξετάζῃς μᾶλλον,
Μὲ δίκη σου νὰ συγκρίνῃς.
Κι' ἂν τὸ κάνῃς γιὰ καθένα,
Εὔκολα θὰ κατορθώσῃς,
Πρὶν καταδικάσῃς ξένα,
Τὰ δικά σου νὰ διορθώσῃς.

CHEF

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ἀπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἕνας ἐχθρὸς

Μέσα στὶς ἑτοιμασίες καὶ στὶς συγκινήσεις τοῦ ταξιδιοῦ, ἡ λαίδη Ἔρλιγκτον εἶχε λησμονήσει τὴ συνάντησή της μὲ τὸν συγγενῆ της ἐκεῖνον, ποὺ τόσο ἐτρόμαζε τὴ Νταίζη, καὶ ποὺ καθὼς εἶχε μάθει, ἔμενε ἀκόμη στὸ Κουάϊτ-Γκέϊτ καὶ πολεμοῦσε νὰ πιάσει γνωριμιὰ μὲ τὴ μικρούλα.

Μὰ ὅσο ἡσύχαζε, τόσο ξαναρχόταν στὴ μνήμη της ἡ παράξενη αὐτὴ περιπέτεια, καὶ μάλιστα πάντα καὶ μὲ περισσότερη ἀνησυχία. Ἤξερε ὅτι ὁ σὲρ Ρόναλδ Στάρλυ ἦταν ἄνθρωπος κακὸς κι' ἐκδικητικὸς κι' ὅτι εἶχε κάποιο λόγο νὰ τὴ μισεῖ.

Νὰ ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ λόγος: κάμποσα χρόνια ὁ σὲρ Ρόναλδ θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του κληρονόμο τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ Κουάϊτ-Γκέϊτ.

Ἡ λαίδη Μαργκαρέτ, χήρα καὶ χωρὶς παιδιά, εἶχε συμπαθήσει περισσότερο τὸ παιδὶ ἑνὸς συγγενῆ της, ὄχι καὶ πολὺ πλούσιου, καὶ τὸ πῆρε νὰ τὰναθρέψει κοντά της, σκοπεύοντας νὰ τὸ κάμει καὶ κληρονόμο της, ἂν τὸ ἄξιζε.

Ὁ Ρόναλδ Στάρλυ ἦταν τότε ἕνα ὡραῖο ἀγόρι δέκα χρόνων, θαρρετὸ καὶ καλοφτιαγμένο. Ἦταν πρῶτος καὶ καλύτερος σὲ κάθε παιγνίδι καὶ σὲ κάθε γύμνασμα, περιφρονοῦσε ὅμως κάθε πνευματικὴ ἐνασχόληση κι' ἡ ἀπειθάρχητη ἀταξία του ἔβαζε σ' ἀπόγνωση τοὺς δασκάλους του.

Ἡ λαίδη Μαργκαρὲτ τὸν εἶχε παραχαϊδεμένον. Ἦταν κι' αὐτὴ γυναίκα μὲ θέληση καὶ τῆς ἄρεσε ὁ ζωηρὸς χαρακτήρας τοῦ παιδιοῦ. Ὅσο γιὰ τὰ ἐλαττώματά του, αὐτά, ἔλεγε, ἦταν τῆς ἡλικίας του καὶ θὰ ἔφευγαν ὅσο μεγάλωνε καὶ μορφωνόταν. Καὶ τότε ὁ σὲρ Ρόναλδ θὰ γινόταν ἕνας τέλειος ἀριστοκράτης.

Ἀλλὰ φτάνει μόνο ἡ περιγράφειαι κι' ἡ φιλοδοξία γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς τέλειος ἀριστοκράτης; Κάμποσα χρόνων, ὁ σὲρ Ρόναλδ εἶχε γίνει ὁ πιὸ ἀκατάδεχτος ἄρχοντας τῆς χώρας. Θρονιάστηκε στὸ Κουάϊτ-Γκέϊτ σὰν στὸ σπίτι του. Ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες ἀπόλυτο σεβασμό, πρᾶγμα ποὺ εὔκολα τὸ πετύχαινε, γιατὶ ὅλοι τὸν θεωροῦσαν ὡς τὸν μελλοντικὸ κληρονόμο τῆς λαίδης Μαργκαρὲτ καί, ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσαν, τὸν φοβόνταν ὅμως πάρα πολύ.

Καθὼς τὸν ἔβλεπε νὰ ξεκινᾷ μὲ ὁρμὴ στάλογό του γιὰ τὸ κυνήγι, ἡ λαίδη Μαργκαρὲτ ἐθαύμαζε τὸ παράστημά του καὶ συλλογιζόταν ὅτι τὸ δάσος τοῦ Χουάϊτ-Γκέϊτ ἦταν τὸ πλαίσιο ὅπου τοῦ ταίριαζε νὰ ζεῖ.

Ἅμα συλλογιζόταν ὅμως τὸ χαρακτήρα του, ἔπεφτε σὲ ἀνήσυχες σκέψεις. Γιατὶ τὰ ἐλαττώματά του εἶχαν μεγαλώσει μὲ τὴν ἡλικία καὶ κανένα ἀποτέλεσμα δὲν εἶχε φέρει ἡ μόφωσή του. Εἶχε γίνει αὐταρχικὸς καὶ σκληρός, ἀγαποῦσε τὶς ἀπολαύσεις, λησμονοῦσε τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ ἔχει ἕνας ἄνθρωπος τῆς σειρᾶς του καὶ δὲ φρόντιζε γι' ἄλλον, ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Τί θὰ γινόταν λοιπὸν ἕνας τέτοιος χαρακτήρας, ὅταν θὰ ἔχανε, μὲ τὸν καιρό, τὴ χάρη καὶ τὴ δροσιὰ ποὺ τοῦ χάριζαν τώρα τὰ νειάτα του;

Τὸ μέλλον δικαίωσε τοὺς φόβους τῆς λαίδης Μαργκαρὲτ κι' ἡ μικρὴ Νταίζη μὲ ὅλο τὸ δίκιο της φοβόταν τὸν σὲρ Ρόναλδ : ἦταν ἄνθρωπος πολὺ μοχθηρός.

Ποτὲ δὲ συμπονοῦσε τοὺς δυστυχισμένους καὶ ποτὲ δὲ θυσίαζε γι' αὐτοὺς οὔτε ἕνα λεπτό, ἐνῷ σκόρπιζε ἄφθονα τὰ χρήματά του γιὰ τὶς ἀπολαύσεις του καὶ γιὰ γοῦστο. Ἀκόμη κι' οἱ φίλοι του, ποὺ τοὺς ἔφερνε κοντά του ἡ ἀσωτεία του καὶ ὁ πλοῦτος του, γρήγορα τὸν ἄφιναν καὶ ἔφευγαν, γιατὶ ἦταν πάντα ἕτοιμος νὰ σύρει τὸ ξίφος γιὰ τὴν παραμικρὴ ἀφορμή, κι' ἀλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ βρισκόταν μπροστά του σὲ μιὰ τέτοια κακὴ στιγμή.

Γιαὐτὸ τὸν φοβόνταν ὅλοι στὰ περίχωρα. Οἱ μαννάδες ἔλεγαν στὰ μικρά τους :

—Κάτσε φρόνιμα, γιατὶ θὰ σὲ δώσω στὸ σὲρ Ρόναλδ.

Καὶ δὲ χρειαζόταν καὶ τίποτ' ἄλλο γιὰ νὰ καθίσουν τὰ παιδιὰ ἥσυχα σὰν ἀγγελάκια.

Ἅμα τὸν ἔβλεπαν ἀπὸ μακρυά, τὰ παιδιὰ φώναζαν :

—Κρυφτῆτε! Κρυφτῆτε! Ἔρχεται ὁ Σὲρ Ρόναλδ!

Ἤξεραν πῶς δὲ σταματοῦσε ποτὲ τὸ μαῦρο του ἄλογο, ἔστω κι' ἂν κινδύνευε νὰ πατήσῃ ἕνα παιδί, κι' ὅτι δὲ μάζευε τὰ σκυλιά του, ὅταν κυνηγοῦσαν τὰ τρομαγμένα παιδάκια.

Οἱ ἐργάτες τοῦ κτήματος δὲν ἔπαυαν νὰ στενάζουν :

—Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς γλυτώσει ἀπὸ τέτοιον ἀφεντικό!

Μὰ τὰ παράπονά τους πολὺ σπάνια ἔφταναν ὡς τὴ λαίδη Μαργκαρέτ, γιατὶ ἤξεραν, ὅτι ἂν καὶ ἀναγνώριζε τὰ σφάλματα τοῦ εὐνοουμένου της, δὲν ἤθελε ὅμως καὶ νὰ τῆς τὸν κατηγοροῦν.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ σὲρ Ρόναλδ δὲν ἄφινε κανένα νὰ πατήσει τὸ πόδι του στὸ Κουάϊτ - Γκέϊτς. Ἡ λαίδη Διάνα θυμόταν ἀκόμα τὸ ἐχθρικὸ βλέμμα, ποὺ τῆς ἔρριξε, τὴν πρώτη φορὰ ποὺ συναντήθηκαν.

Ἦταν τότε κοριτσάκι δώδεκα μόλις χρόνων καὶ ἡ λαίδη Μαργκαρέτ, ποὺ τὴν κηδεμόνευε μετὰ τὸ θάνατο τῶν γονέων της, τὴν εἶχε πάρει μαζύ της πρὶν ἀπὸ δυὸ μῆνες.

Ὁ σὲρ Ρόναλδ γύριζε τότε ἀπ' ἕνα μεγάλο ταξίδι καὶ δοκίμασε πολὺ δισάρεστη ἐκπληξη καθὼς εἶδε τὴ νεοφερμένη. Ὕστερα ὅμως, μὲ τὸν καιρὸ ἐπείσθηκε, φαίνεται, ὅτι τὸ ἥσυχο,

« Ἐπιτρέψατέ μου λοιπὸν νὰ σᾶς ἀφήσω . . . »

ὅτι τὸ ἀνησίλανόταν.

Κι' ὕστερα, οἱ χωρικοὶ τοῦ Χουάϊτ-Γκέϊτ ἂν δὲν τολμοῦσαν νὰ παραπονεθοῦν γιὰ τὸν σὲρ Γ'όναλδ, δὲν ἔπαυαν ὅμως γὰ λένε γιὰ τὶς χάρες καὶ τὶς καλοσύνες τῆς Διάνας. Ὅπου περνοῦσε, σκορποῦσε χαρὰ καὶ παρηγοριά. Τὰ παιδιὰ μαζεύονταν τριγύρω της, προσμένοντας τὰ χάδια της. Οἱ γονεῖς τῆς ἔλεγαν τὶς ἔγνοιες τους καὶ αὐτὴ πάντα μεσολαβοῦσε στὴ λαίδη Μαργκαρὲτ γιὰ τὸ καλό τους.

Ὁ σὲρ Ρόναλδ ἔβλεπε τώρα ὅτι μεγάλη ἀγάπη ἔνωνε τὴ Θεία καὶ τὴν ἀνεψιά. Μὰ εἶχε κι' αὐτὸς τὰ σχέδιά του. Ἡ Διάνα τώρα ἦταν μεγάλη κόρη. Λογάριαζε λοιπὸν ὅτι δὲν εἶχε παρὰ νὰ τὴ ζητήσει γιὰ γυναῖκα του κι' ἔτσι τὸ Κουάϊτ - Γκέϊς πάλι θἄμενε δικό του.

Ἐνόμιζε ὅτι ἡ λαίδη Μαργκαρὲτ θὰ ἐπικροτοῦσε τὸ σχέδιό του· καὶ ἔκαμε τὴν πρότασή του.

Μὰ ἡ Διάνα διατηροῦσε πάντα τὴν κακὴ ἐντύπωση ἀπὸ τὴν πρώτη συνάντηση μὲ τὸν σὲρ Ρόναλδ κι' ἀρνήθηκε κατηγορηματικά, ἀφίνοντας τὴ Θεία της νὰ καταλάβει ὅτι φοβόταν ἀληθινὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν καὶ τὸν θεωροῦσε κι' αὐτὴ κακόν, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος ποὺ εἶχε ἀκούσει νὰ μιλεῖ γι' αὐτόν.

Ὁ σὲρ Γ'όναλδ ὡς τόσο δὲν ἀπελπίστηκε. Σκέφθηκε ὅτι ἡ Διάνα ἦταν ἀκόμη δεκαπέντε χρόνων καὶ στὴν ἡλικία της, οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε ἴσως πολὺ ἐπιεικεῖς. Τοῦ χρόνου, ἴσως θἄλλαζε γνώμη.

Μὰ ἡ τύχη τῆς Διάνας φανερώθηκε τὸν ἄλλο χρόνο: Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον, ποὺ τὴν εἶχε προσέξει σὲ μιὰ αὐλικὴ γιορτή, παρουσιάστηκε στὴ λαίδη Μαργκαρὲτ καὶ ζήτησε τὴν ἀνεψιά της.

Ἡ Θεία συμφώνησε ἀμέσως μὲ τὴν προτίμηση τῆς κόρης, ἀφοῦ ἄλλωστε ὁ νεαρὸς λόρδος εἶχε καὶ ὄνομα καὶ περιουσία, καὶ πρὸ πάντων χαρακτήρα ἀνώτερο καὶ ζωὴ ἄμεμπτη καὶ ἔνδοξη κιόλας ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡλικία.

Τότε ὁ σὲρ Γ'οναλδ πῆγε νὰ πείθάνει ἀπὸ τὸ κακό του. Εἰδοποίησε τὴν ἐξαδέλφη του ν' ἀλλάξει ἀπόφαση, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ τὴν περίμεναν μεγάλες δυστυχίες, καὶ τέλος ἐρκίστηκε ὅτι θὰ κατέστρεφε τὴν εὐτυχία της καὶ θὰ ἐκδικιόταν κι' αὐτὴν καὶ τὸν ἄντρα της καὶ τὰ παιδιά της ἀκόμη, ἂν τοῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι.

Μὰ μὲ τὸν καιρό, οἱ ἀπειλὲς αὐτὲς ξεχάστηκαν.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Α. ΙΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ

Στὴ θάλασσα τ' ἀστέρια ἀνταφεγ-
[γίζουνε
μυρσίφωτες λυμπάδες ζηλεμένες,
πόσους ζωὲς μὲς σ' Ἄπειρο μη-
[δὲν σκορπίζουνε [μένες

κόκκινο φῶς — καρδούλες ματω-
[μένες! —
Τὰ χέρια μου τρεμουλιαστὰ γυ-
[ρίζουνε
καὶ τὰ νερὸ τῆς θάλασσας ἀγγί-
[ξουνε
νὰ πιάσουν τὶς ἀχτίδες τὶς πε-
[ρασμένες...

Μ' ἀνάλαφρες, γοργὲς, γλυστρῶν
[καὶ φεύγουνε
μάλις τραβήξει, αὐτὲς πάλι γυρ-
[νᾶνε
σκληρὲς τὸν πόνο μου, καὶ σὰ νὰ
[παίζουνε.
Μὲ τὴ ζωὴ τὴν φεύτρα ἀναγελά-
[μοιᾶζουνε τ' ἀστρα!... [στερα,

Λελάντα

ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Α'.

Ὅταν στὴν ἀρχὴ τοῦ φθινόπωρου ἤρθαν καὶ κάθησαν στὸ κεντρικὸ σπίτι ποὺ χειστηκε στὴν αὐλή μας, ἤμουν πολὺ εὐχαριστημένη, γιατὶ θἄβλεπα πιὰ ἕνα μικρὸ παιδάκι νὰ τριγυρίζει στὴν αὐλή. Τὰ δικά μας εἶχαν πιὰ μεγαλώσει, κι' ἐνδιαφέρουν-ταν γιὰ βιβλία καὶ γιὰ παιχνίδια ποὺ παίζουνται ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι.

Εἶν' ἀλήθεια πὼς κάπατε ἐρχόνταν νὰ μὲ ρωτήσουν κάτι αὐτὸ παλιὸ καιρό, μὰ γρήγορα ξεχνιόμουν στὰ βιβλία τους καὶ στὰ παιχνίδια τους. Εἶχα στιγμὲς ποὺ ἔνιωθα τὸν ἑαυτό μου ἐγκαταλελειμένο καὶ καλοδέχεγκα ἀπὸ μέσα μου τὸ μικρὸ παιδάκι, ἐλπίζοντας πὼς θὰ τοὔφτανε ὁρμέτερι συντροφιά.

Πράγη φορὰ τὸ εἶδα ποὺ ἀνέβαζε ἀπ' τὴ σταρτὴ σιδερένια σκάλα μιὰ πελώρια τσαγέρα, παὺ τὴν εἶχε γεμίσει νερὸ ἀπ' τὸ ντεπόζιτο τῆς αὐλῆς. Εἶχ' ἕνα τόσο δά κεφαλάκι κ' ἕνα μυτερὸ μελαχρινό, καὶ καθὼς ἔστριψε στὴ σκάλα εἶδα νὰ ξεχωρίζει στὸν ἄσπρο τοῖχο μιὰ τέλεια ἑλληνικὴ καταγωγή. Προσπαθοῦσε νἀνέβῃ γρηγορότερα ἀπ' ὅ,τι δυνόταν μὲ τὸ βάρος ποὺ σήκωνε, καὶ τὸ λεπτὸ κορμάκι του ἔβγαλε πέρα τὴν προσπάθεια, ἂν καὶ φαινόταν ἀπίστευο.

Ὅταν ξανακατέβηκε, τοῦ χαμογέλασα μὲ κοίταξε μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα του μάτια, μὲ τὸ αὐστηρὸ του στόμα ἔμεινε κλειστό. Δὲ μοῦ ἄρεσε κατὲ νὰ προσελκύσω τὴ συμπάθεια τῶν παιδιῶν μὲ γλυκὰ καὶ χαϊδιάρικα, γιατὶ ἔχω τὴν ἰδέα πὼς ἔτσι ξυνὰ μέσα τους ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀφεληθοῦν κάτι ἀπὸ κείνους ποὺ ἀγαπιοῦνε. Γιὰ τοῦτο ὁ μακρὸς Ἀλέξης ἔκανε γνωριμιὰ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀπὸ σπίτι πρὶν γνωριστεῖ μαζί μου. Ἀπ' τὰ παιδιὰ ἔμαθα πὼς καθότανε μὲ τὴ γιαγιά του καὶ τὸν παπποῦ του, πὼς ἐχόταν ἀπ' τὸ Βοριά καὶ πὼς ἡ μαμιά του τὸν εἶχε στείλει στὴν Ἀθήνα γιατ' ἦταν πολὺ λεπτὸς γιὰ τὰ τραχεῖα ἐκεῖνα κλίματα.

Τὸν ἔβλεπα τὸ πρωὶ νὰ κατεβαίνει πηδώντας τὴ σκάλα μὲ τὴ μικρὴ μπλὲ ποδίτσα του, ζωμένη μὲ μιὰ κόκκινη ζώνη ψηλὰ στὴ μέση, κατὰ τὴ συνήθεια τῆς πατρίδας του φαίνεται, ὕστερα νὰ γυρίζει τὸ μεσημέρι καὶ νὰ ξαναφεύγει πάλι τὸ ἀπόγιομα. Μὲ κοίταζε πάντα μὲ τὰ μεγάλα σοβαστικά του μάτια ποὺ εἶχαν μιὰ ἔκφραση σὰν νἄχε πονέσει πολὺ σὲ κάποιον ἄλλο κόσμο, ἀφοῦ ἦταν τόσο μικρός, μὰ τὸ στόμα του ἔμενε πάντα κλειστό.

Ἕνα δείλι καθόμουν στὸ μιρὸ ἐξώπτη τῆς σκάλας. Ὁ ἥλιος ἐβασίλευε σὰν φωτοστέφανος ἥλιος ἔβαινε σ' ὅλα γύρω μιὰ δόξη ἁρμοσμένη. Περνοῦσα ἀνόρεχτα βελονιὲς σὲ μιὰ κάλτσα ποὺ ἔπρεπε νὰ μανταρισῃ. Ἡ πόρτα τῆς αὐλῆς ἄνοιξε σιγὰ-σιγὰ καὶ μπῆκε ὁ Ἀλέξης σιρώνοντας τὴ σάκα του, μ' ἐκοίταξε μιὰ στιγμὴ κι' ἔβαλε διστακτικὰ τὸ ποδαράκι του σὰ πρῶτο σκαλὶ τοῦ χαμογέλασα, ἄνεβηκε καὶ τὸ δεύτερο κι' ὕστερα διὰ μιᾶς ἀνέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα κι' ἦρθε κι' ἀκούμπησε τὸ μάγουλο του μαλλιὰ, κάτι σὰν ἀόριστο χαμόγελο φύτρωσε στὶς γωνίες τῶν χειλιῶν του, καὶ γίναμε φίλοι.

Μυρίνη

ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΡΕΑΣ

Θαρρεῖς πὼς πρόκειται νὰ κάμῃς μεγάλο ταξίδι, κι' ἅμως δὲν ἄπεχε παρὰ μιάμιση ὥρα ἔξω ἀπ' τὴν Ἀθήνα. Μέσα στὰ ἐπιβατικὰ αὐτοκίνητα συναδερφώνονται ὅλοι οἱ ταξειδιῶτες. Στὴν ἀρχὴ δὲν προσέχουν ἔξω· μόνο στὴν ὁδὸν Μαραθῶνος ἀρχινᾶ κάποιο ἐνδιαφέρον· συλλογιζόμαι τοὺς ἀγωνιστὲς τοῦ δρόμου, ποὺ τρέχουν μίλλια δῶ-πάνω. Τ' αὐτοκίνητο στέκεται σὲ Χαμπάτι κι' ὕστερα στὸ Πικέρμι. Κάπου τὸ θυμᾶμαι αὐτό, ἀλήθεια, ἔχει σχέση μὲ τὴν Παλαιοντολογία, βέβαια μὲ κάτι ἀπολιθώματα, ζῶα τῆς Προϊστορικῆς ἐποχῆς. Στὸ Πικέρμι κατεβαίνουν οἱ ταξιδιῶτες γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν λίγο καὶ πέρνουν ἕνα οὖζο ἢ μιὰ λεμονάδα στὸ καφενεῖο ποὖναι πρὸς τἀριστερά, γιατὶ ἔχει κ' ἕν ἄλλο δεξιά, ὅπου θὰ σταθῇ τ' αὐτοκίνητο σὲ γυρισμό, ἔτσι νὰ κερδίζουν καὶ τὰ δυό. Κι' ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα ἀρχίζουν ὁ ὅμορφος δρόμος καὶ τὸ ὅμορφο τοπεῖο. Δέντρα κυανόπυκνὰ καὶ κατάπρασινα, ποὺ μεταβάλλουν σὲ σταλ τὸν ἀμίλιτὸ δρόμο· καὶ τ' αὐτοκίνητο ποὺ σφυρίζει κάνει ν' ἀντηχεῖ μαγευτικὰ τὸ γύρω τοπεῖο. Καλύτερα νὰ μὴν ἦταν Κυριακή. Κάθε τόσο μᾶς ἐνοχλοῦν ἄλλα αὐτοκίνητα.

Τώρα διακρίνεται θάλασσα, ἡ Ἅγιος Ἀντρέας! Μ' αὐτὸ βέβαια δὲν ἐννοοῦμε τὸ μικρὸ ξωκλήσι μόνο. Ἅγιος Ἀντρέας θὰ πῇ μιὰ ἐκτεταμένη ἀκρογιαλιὰ μὲ ἄμμο ἄσπρη, ψιλὴ καὶ ὁλόχρυση, μὲ μιὰ θάλασσα κατιγαλιστὴ καὶ ἥσυχη ἀνοιχτὸν ὁρίζοντα μ' ἕνα ἔξοχο δάσος ἀπὸ πεῦκα πευκιά, χαμηλά, πλεγμένα νὄνα μέσα στάλλο, ποὺ νὰ σχημα-τίζουν ὅρθιες συστάδες, κατιάλληλες νὰ κουμπάσῃ ὧρες ἀπὸ κάτω. Στὴν παραλία, στὴ σειρὰ πολύχρωμες ὁμπρέλλες σταῖτες καὶ καμπίνες πάνινες μὲ πλατιὲς κόκκινες γραμμές. Καὶ μιὰ ἀπέραντη ἡσυχία ἁπλωμένη ὁλόγυρα. Καμμιὰ φωνή, μ' ὅλο ποὺ τόσος κόσμος καίρνει τὸ μοναχό του κι' ἄλλος τόσος εἶναι ξαπλωμένος στὴν ὁμμαδιά.

Κεμμένα ἀπ' τὸν ἥλιο, μαῦρα σώματα, μὲ πολύχρωμα κουσούμια, θαρρεῖς πὼς ζητᾶν νὰ ἐξαφανίσουν καὶ τὴν ἐλάχιστη σκιὰ νὰ ἀπὸ πάνω τους, νὰ ξεφορτω-θοῦν στὴν ἐντέλεια κάτω ἀπ' τὶς κηφτὲς τοῦ ἥλιου ἀχτίδες. Μπαίνουν στὴ θάλασσα καὶ βγαίνουν νὰ σταγνώσουν, καὶ ξαναμπαί-νουν, κι' ὅλο ἔτσι.

Τὸ πρωὶ στὶς 9 μὲ 10, σὰν πέρνεις τὸ μπάνιο σου, τὸ νόημα εἶναι ξυπνὸ κι' ἡ θάλασσα φαίνεται πολὺ κρύα, μὰ ἔχεις δύναμη καὶ κολυμπᾷς μ' εὐχαρίστησι. Τὸ μεσημέρι πάλι εἶναι σὰν ζε-στὴ ἡ θάλασσα, μὰ καὶ γεμάτη κόσμο κι' εὐχαριστεῖσαι πιότερο παιχνίδια. Τυχαίνει μάλιστα σιγὰ νὰ παίζουν σὐδέτερο-πολο. Ὅ-μως τ' ἀπόγεμα ἡ θάλασσα εἶναι πολὺ πιὸ εὐχάριστη. Εἶναι λίγοι οἱ κολαμβητές. Καὶ δὲν εἶναι κα-θόλου κρύα. Εἶναι μαλακιὰ καὶ τὴν αἰσθάνεσαι γύρω σὲ κορμί σου σὰ λάστιχο. Ἔπειτα, ἔχει ἠ-συχία καὶ τῆς ἐπιβάλλεται. Νὰ γιατὶ κάθε ὥρα τὸ μπάνιο ἔχει ξεχωριστὴ γοητεία. Ἀκόμα εἶναι ὡραῖο τὸ μπάνιο καὶ τὰ ξημερώ-ματα, κι' ἀκόμα ὡραιότερο τὸ βράδυ μὲ φεγγάρι.

Καὶ μετὰ τὸ μπάνιο πάντα πει-νᾶμε. Ὅμως τί λογῆς πεῖνα εἶναι αὐτή, ἀφοῦ δὲν ἔχομε ὄρεξη πα-ρὰ μόνο κρῖα φροῦτα νὰ τρῶμε;

Σὰ νυχτώσει κι' ἔρθει ἡ ὥρα νὰ φύγουμε, ἀκοῦμε τ' αὐτοκί-νητο ποὺ μᾶς φωνάζει. Εἶναι τὸ ἴδιο τὸ πρωϊνὸ καὶ εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ συνταξειδιῶτες. Ἂν δὲν ἐρχό-ταν, θὰ μένωμε ἐδῶ. Στοχάζομαι τὸ παράδοξο τῆς περιπέτειας.

Καὶ τώρα, μὲ τὰ φῶτα, οἱ ταξειδιῶτες εἶναι πιὸ εὔθυμοι, καὶ λένε πολλὰ ἀστεῖα. Αὐτὸς ὁ με-γάλος σκύλος ποὺ κυνηγιοῦ ποὺ χαμε τὸ πρωὶ μαζί μας, πάει τώ-ρα πότε σὰ πάδια τοῦ ἑνὸς καὶ πότε στοῦ ἄλλου. Ὅλο τὸν κό-σμο πλησιάζει καὶ ὅλοι τὸν χαϊ-δεύουν. Θέλει ἀκόμα νὰ κοιεῖ κι' ἀπ' τὸ παράθυρο.

Πανταχοῦ Παρών

ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Δὲν εἶναι ἄσχημος. Εἶχε βέ-βαια κάποια ἄξια τὸν καιρὸ ποὺ τὰ ζῶα δὲν μιλοῦσαν· ἀλλὰ σή-μερα ὅλα... ἔχουν αὐτὸ τὸ χά-ρισμα!!!

Η ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΣ

Εἶνε μιὰ σαιγόνα ἀπὸ τὸ φρε-γάδι, πεσμένη ἐπάνω σὲ χορτα-ράκια.

Ο ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΣ

Ἕνας φτωχαρὸς ποὺ πεθαίνει μὲ τὴ γλῶσσα!

Ο ΨΑΛΟΣ

Κάκος ἀρμάτικος μ' ἁλυσίδια.

ΤΑ ΜΥΡΜΗΚΙΑ

Ἀναριθμητα, 3, 3, 3, 3, ποὺ τρέχουν πεσμένα κάνω στὸ χῶμα.

Η ΑΡΑΧΝΗ

Τὴν ἔμαθε νὰ ὑφαίνῃ ἡ Πηνε-λόπη, ἡ γυναῖκα τοῦ Ὀδυσσέα, μὲ μιὰ ἅμιλλο διαφορά. Ἡ Πηνε-λόπη ὕφαινε τὴν ἡμέρα καὶ ξέ-λυνε τὴ νύχτα, ἐνῶ ἡ ἀράχνη ἐφαίνετ' ὅτι ἴσο τὶς νύχτες μὲ τὸ φεγγαράκι καὶ δὲν τὸν χαλνάει αὐτὴ ἡ ἴδια, ἀλλὰ οἱ ἄλ-λοι τὴν ἡμέρα.

(Jules Renard)

Διαφωτιστὴς Ὀλυμπιονίκης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμμά, εἶμαι ὑκνο-ἀτὶς!
— Μπᾶ; καὶ ποιὸ τὸ ξέρεις;
— Νά, σιρώθηκε τὴ νύχτα κι' ἔμεινα τὸ γλυκό.

Χωριάτης τοῦ Χαιρώ-

***

Στὸ σχολεῖο.

— Παῦλε, ὁ Ὅμηρος ἦτ' πλη-σιαστικό;

— Μάλιστα.

Ἀφοῦ εἶναι κύριον ὄνομα;

— Μὰ ὅλοι οἱ βιβλιοπῶλεῖ-ται γεμάτοι Ὁμήρους!

Δοξαμένη Ἴδη

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ Ἰης Δεκεμβρίου ἡ Διά-πλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ Ὄγδοόν τος της. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ εἶναι καὶ φέτος συνδρομηταί, κρέπει νἀνανεώσουν τὸ ταχύ-τερον τὴν λῆξασαν συνδρομήν των.

Ὅσοι τυχὸν δὲν θέλουν πλέ-ον νὰ εἶναι συνδρομηταί, ὀφεί-λουν νὰ ἐπιστρέψουν τὰ "στα-λέντα φύλλα 1-4 τοῦδεκεμβρίου γράφοντες εἰς τὴν τ α ε ν ί α ν των τὴν λέξιν « ἀ π α ρ έ σ κ ε τ ο ν » διὰ νὰ τοὺς διαγράψω-μεν.

Ὁ λαμπρὸς Τόμος τοῦ 1927 εἶναι Ἕτοιμος κι' εὐρίσκεται εἰς τὸ Γραφεῖον μου. Εἶναι τὸ ὡ-ραιότερο δῶρο τῆς Πρωτοχρο-νιᾶς.

Ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυμον ποὺ εἶχαν ὡς τώρα, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν διὰ τὸ 1928 μέχρι τέλους Δε-κεμβρίου. Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτὴν τὸ θεωρῶ ἐλεύθερον καὶ τὸ δίδω ἄνδρ' πρῶτον ζητοῦντα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΑΛΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδ ν τὴν 21 Δεκεμβρίου 1927

ΚΑΛΑ ΣΑΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, παιδιά μου! Ἡ χάρις τοῦ γεννη-θέντος Χριστοῦ νὰ σᾶς φωτίζῃ πάντα καὶ νὰ σᾶς δόγγῃ. Μὲ χαρὰ καὶ ὑγεία τὴ μεγάλη γιορτή. Καὶ τοῦ χρόνου!

Δὲν ξέρω γιατί, αὐτὴ τὴ φορά, ἔλαβα τόσο λίγες Συλλογὲς Πνευ-ματικῶν Ἀσκήσεων. Ἴσως οἱ συν-δέται ἀφίνουν νὰ στείλουν τὴν τε-λευταία στιγμή, γιατὶ δὲν ἔλεξε ἀκόμα ἡ προθεσμία. Ὁπωσδήποτε θὰ συστήσω σ' ὅλους ποὺ ξέρουν καὶ κάνουν Ἀσκήσεις, νὰ στείλουν. Ἔχουν καιρὸ νὰ ἐργασθοῦν τώρα τὶς γιορτές. Καὶ παρατείνω τὴν προθεσμία ὡς τὶς 15 Ἰανουα-ρίου.

Ἐξακολουθοῦν μὲ μεγάλο ζῆλο οἱ ἀνανεώσεις τῶν ἐγγραφῶν γιὰ τὸ 19ον. Καχαριστῶ πολὺ τοὺς καλοὺς μου φίλους καὶ λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τοὺς εὐχαρι-στήσω ἐδῶ κι' ἀνεμπόδιστα, γιατὶ εἶναι πολλοί. Θέλω νὰ κῶ ὅτι ὁ χῶρος τῆς Ἀλληλογραφίας δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νἀκολουθῶ ἐδῶ μὲ δυὸ λόγια, καὶ στὰ γράμματα ποὺ δὲν ἔχουν παρὰ τὴν παραγγελία τῆς ἀνανεώσεως.

Διάβασα κι' ἐγὼ, *Μικρὲ Ἀθη-ναῖε*, στὴν «Πρωΐα» αὐτὸ τὸ χρο-νογράφημα γιὰ τὴν 5θετηρίδα μου. Ὁ ὑπογραφόμενος Γ. Δ. Κ. εἶναι γιὸς ἑνὸς μεγάλου συγγραφέα, δια-λεκτὸς συγγραφέας κι' ὁ ἴδιος. Εἶδες μὲ τὶ λαχτάρα διάβαζε ἄλ-λοτε τὴ «Διάπλαση» πρὸ σαράντα χρόνων, — καὶ πῶς τὴ διαβάζει καὶ σήμερα ποὺ τὴ λαβαίνει ὁ γιός του; Θυμᾶται πολὺ καλὰ τὶς «δια-τες διακοπὲς» καὶ τὶς ξαναδιαβάζει γιὰ νὰ μάθῃ πῶς τὰ παιδιὰ βρέθηκαν στὸ "Ερημο νησὶ τοῦ Ἐ-ρηνικοῦ, γιατὶ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ δὲν εἶχε διαβάσει τὸ μυθιστόρημα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κι' αὐτὴ ἡ ἄκορτα, λέει, τὸν ἐβασάνιζε σ' ὅλη του τὴ ζωή! εἶναι ἔμως καὶ «γλωσσαμυθω-τῆρα» ὁ συγγραφέας μας· καὶ τοῦ κάνει κακὸ ἡ γλῶσσα ποὺ γράφομε σήμερα, θἄλει τὴν πεῖλιά. Ἴσα-τόσο κι' ὁ ἴδιος μετακερίζεται πολὺ τὴ σημερινὴ καὶ μάλιστα τὴν Μόκο τὸν λέει κι' αὐτὸς μοῦ-σαο, ἐνῶ στὴ μεταφραση τοῦ 1880 ὁ Μόκος ἦταν ναυτόπαις. Ἀπο-καντάγας ὑπογραμμίζει τὴ λέξη ξυ-λάρμενα ὡς σημερινή... μαλλιαρή, ἐνῶ ἡ λέξη αὐτὴ τοῦ λαοῦ, ἡ τό-σο παραστατική, ὑπάρχει καὶ στὴ μετάφραση τοῦ 1880. Ὢς τότε δὲν τοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση καὶ σή-μερα τοῦ κάνει; Αὐτὸ δὲν εἶναι πρακατάληψη; Ὡστόσο ἂγὼ εὐχα-ριστῶ τὸν ἀγαπη ὁ κ. Γ. Δ. Κ. γιὰ τὴ συμπάθεια ποὺ, μ' ὅλ' αὐ τὰ διανέμει τὸ ψράτ, τοῦ ἄρβρο

Νὰ κι' ἕνα ἄλλο μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ποὺ ἔγκαιρα τώρα τε-λευταῖα σὲ βιβλία. Εἶναι ὁ «Πύργος τῶν Καρπαθίων», μεταφρασμέ-νος θραιότατα ἀπὸ τὸν κ. Σπύρο Βεργῆ (ψευδώνυμο ἀγαπητοῦ μου συνεργάτη) εἰκονογραφημένος καὶ καλοτυπωμένος. Τιμᾶται ἄδετος δρ. 25 καὶ δεμένος δραχ. 40. Σᾶς τὸ συσταίνω αὐτὸ τὸ βιβλίο ποὺ τὸ βρίσκετε σ' ὅλα τὰ βιβλιο-πωλεῖα.

Ἡ *Ἀνδαλουσία* μοῦ γράφει: «Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πῆρα φευδώ ὑμο. Πρώ-τον ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ γράφω σὰν ὅλα τὰ παιδιὰ σου. Ὕ-στερα γιατὶ στὸ μάθημα μὲ πολλὲς Δια-πλασοπούλες μὲ Μικρὰ Μυστικὰ καὶ κάρτες. Ἔχω ὥς τώρα ὀκτὼ μικρὰ τετραδάκια!» Ὅσο γιὰ τὸ ξεσπάθωμα, τὴν εὐχαριστῶ πολύ, ἀλλὰ πῶς θ' θυμηθῇ τὰ ὀνόματα, ἂν ἐγγραφοῦν ἀκ' αὐθαίρε-τοι οἱ φί-λες της; Νὰ τοὺς πῇ νὰ μοῦ γρά-ψουν ὅτι τὶς ἔστειλε ἡ *Ἀνδα-λουσία*.

Καὶ μένα, ἀγαπητὲ *Πολυδεύκη Καλδῆ*, αὐτὸ τὸ ζήτημα μὲ ἀπα-σχολεῖ χρόνια. Ἀλλὰ ὥς τώρα δὲν μπόρεσα νὰ τὸ λύσω· φαίνε-ται ὅτι δὲν ὑπάρχουν οἱ διατεθη-μένοι, — γιὰ νὰ μὴν πῶ οἱ δυνάμε-νοι, — νὰ γράψουν μυθιστορήματα γιὰ παιδιὰ ποὺ νὰ συγκρατοῦνται μὲ τὰ ξένα. Ὅσες φορὲς ἐδοκίμα-σα νὰ προκαλέσω μιὰ τέτοια πα-ραγωγή, ἀπέτυχα. Τὸ ξέρω ὅτι ἡ «Ἀδελφὴ τοῦ μοναχοῦ» ἄρεσε πολὺ κι' ὅτι ὁ κ. Ξενόπουλος ποὺ ἔχει τόσες ἄλλες, ἐπίσης χρή-σιμες ἀσχολίες, καὶ πρώτα πρώτα τὴν ἐπιμέλεια ὅλης τῆς ὕλης τοῦ πα-τριωτικοῦ μας, Γιὰ ἕλους αὐτοὺς τοὺς λόγους εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ δημοσιεύσω ἀκόμα ξένα μυθιστο-ρήματα μεταφρασμένα. Ἀλλὰ ὁ μό-νος κομπάτιας, τὰ παρισσότερα, εἶναι κ...στόπαιδα, κι' αὐτὸ εἶναι κάτι τί. Θερμότατες εὐχαριστίες γιὰ τὸ τόσο ζωηρὸ ἐνδιαφέρον.

Ἐκτὸς ἀπὸ ἀκέλευς ποὺ τοὺς εὐχαριστήσαν αὐτὰ προηγούμενα φυλλάδια, ἐξασπάλωσαν ὡς σήμερα κι' οἱ ἑξῆς: «Συντροφιὰ Σωματο-φυλάκων» *Ἑλένη Ν. Θεοφρο-πούλου*, Σύλλογος «Ἰπποκάμπος», *Ἄθαν. Κ. Βέης*, *Γ. Χαλάς*, *Ἀ-ρτέμη Κωροφύλλος*, *Τζάκ. Χριστόδ. Βασιλάκης*, *Ἀργυρού-λα Ἀβραμίδου*, *Ἀγγελική Ι. Μαν-ρομάτη*, *Π. Κ. Φλαμπούρης*, *Γεώργ. Πέτρου*, *Ἰνδιάνα*, "Ἐν-δοξος" Ἕλλην, *Ἀνδρόνικος Πλοΐ-αρχος*, *Ὑφηγήτρια Γ' Πάτσα*, *Κων. Ἠ. Δρακούλης*, Σύλλογος «Ῥοπῆς», *Οἰκογένεια Κρίτση*, *Κ. Π. Θεοφυτόπουλος*, *Ἀθ. Κερε-μιτζῆς*, *Πέτρος Θ. "Ανεσβιν*, *Πικρὴ Σκλαβιά*, *Ἠρηνέλόπη Δη-μίδου*, *Χαρ. Διαμαντάκης*, «Α-πλοῦσιανὴ "Αμιλλα», *Δημ. Σ. Στογιαννάκης*, *Κ. Δημητρόπου-λος*, *Κυπαρίσσι*, Σύλλογος «Α-ταμπακτῶν», *Ἐ. Πρωτοπαπα-πᾶς*, *Μὴ-Βίντερ*, "Ελβίρα Γ. *Στεφανίδου*, *Χαείνι Ἀργυροπα-λαιτικο*, *Ἠρηκλέους Ρικαπολ-κι*, Ὁμὸς Γενναῖο Σουλιωτό-πουλο καὶ "Ενδοξο Σοῦλι *Ἰά-σων* καὶ *Σοφία Ε. Θεμιστοῦ*. Εὐχαριστῶ τὰ καλὰ μου τὰ παιδιὰ ποὺ ἐγράτησαν γιὰ τὴ διάδοσή μου καὶ μὲ ἐβοήθησαν σ.ὸ δύσκο-λο ἔργο μου.

Ἀδραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔ-στειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Παρθενογένητος*, *Ῥόδον τῆς Ἐρήμου*, *Μήλον τῆς "Ερι-δος*, *Κρεαλή*, *Σκαρμπίτης*, *Ἰω-άννης Ἀγδονόπουλος*, *Ἀπορια-σόβρυσα*, *Πρηγκήπισσα Ῥωσία-νάκι*, *Ἀέρινος*, *Ἐθνικὴ Πίστις*, *Θύελις*, *Χωρὶς Ἀγάπη*, *Ἐλβετίας*, *Ῥο-βυθμικὴ Αὐγούλα*, *Μάγισσα*, *Δεκημορίνα Αὐγούλα*, *Μάγισσα*, *Δεκημορίνα*, *Προμοκάκι*, *Νεραϊ-δα τοῦ Ποικίλου*, *Ῥόδη Μανά-χη*, *"Εξυπνη Ῥατσίλα*, *Φίλα-θλος* καὶ *Ἀχ Πόλη*... Ἐξετάλε-σα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ *καλὰ* των λό-για. Σ' ὅσους μπορέσω θἀπαντήσω στὰ ἐρχόμενα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Χριστου-γεννιάτικο γράμμα μητέρας» τοῦ *Ἑλληνικοῦ Ὑδεύδους*, Κούφτα λόγια, Μητέρα ποὺ θἄγραφε ἴδια στὰ παιδιὰ της γιὰ τὰ Χριστούγεν-να, δὲν ὄξερε καθόλου πῶς μι-λοῦν στὰ παιδιά. «Πρωτοχρονιὰ τοῦ Ἰδιου. Αὐτὸ εἶναι κάκως κα-λόγραφο, μὲ πραγματικὸ τελειωμὸ των Ἀλλὰ τὸ γράφιμο δὲν ἔχει χάρη καὶ ἡ ἱστορία δὲν ἔχει συμ-πέρασμα. — «Προχῶ» τῆς *Ἀύρας* "Ανθη. Καλοστικο,ἀλλὰ βιαστι-κό καὶ ἰσχνό. "Επρεπε νὰ γραφῇ μὲ κεῖ ἰσχνὰ καὶ νὰ λέγ κεῖ πολ-λὰ γράμματα. Τὸ θέμα, βλέκατε, εἶναι τόσο τετριμμένο! Ἡ «Ἀ-νοιξις» τοῦ *Δωκαβόλου*. Καινό, πολὺ μέτρια γραμμένο καὶ πανὰ καιρο. — «Ἑλλὰς» τῆς *Ἀμερικῆ-της*. Ἀκόμη οἱ σχέσεις, μὲ καρα-γερίσματα γιὰ τὴν ὁμιοκαταλη-ξία. Μόνο τὸ τελευταῖο τετράστι-χο εἶναι καλό:

Τὰ μὲν γραμμάτων πρωτα χάρις,
Ὅμοια πατρίδα μας Ἑλλάς.
Εὐδοκιμέτω μὲν ἡ ἄρα
Παίδας τὸ φῶς της λαμπρὰς!

Τὰ Θεα Θάλασσα καὶ γιὰ τὸ «Νά χτε» τῆς Ὕλιας. «Τρεῖς δραπέ-τες» τοῦ *Προϊκοῦ Μεσολογ-γίου*. Ἀνησυχήθηκα γιλιες φορὲς" ἀλλὰ τὸ ξέρουν. «Τὸ ἄνεμο τοῦ παιδιοῦ» τῆς *Ἀρχαγιακοπούλας*. Ὡραῖο θέμα καὶ σὰ κάρκασα σε μιτε καλοκαιρινὸ. Τὸ σύνολο ὁ-μως φαίνεται ἀτέχνα. «Χαιρὲ τιότης» τῆς *Ἰνδιάνας*. «Ναυαγὸς τῆς *Βασίλειαινας στὶς Παπαρούνες*. «Κάποιοι ἦχοι» τῆς *Αἰλάντας*. «Δειλινὸ» τῆς *Σγουρομπλάης*. «Χαιρὲ τιότης» τῆς *Ἰνδιάνας*. «Νοσταλγία» τῆς *Μυρίνης* «Ἀπ' τὰ Μαγιόλιανα» τῆς *Ἀύρας* "Ανθη. Ὁ «Νερου-λὸς» τῶν *Βδελλίφρων* τοῦ *Λιμ-βόλου*. Καὶ ἔπεται συνέχεια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὅλοι ψευδώνυμον ἔχουν ἢ ἀνανεώσει, ἂν δὲν συμβαίνει ἀπὸ τοὺς δι-καιοῦχους ἀρ. 10. — Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεωθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμ-βρίου ἑκάστου. Ὅσα συμπληρώνεται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἄγρα καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κο-ρίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Δικηγορί-νο, κ. (ΔΑ). Σωμπόπασα, κ. (ΚΝΑ). Ἐλβίρα, κ. (ΣΑ). Ἰάσων, ἀ. (ΚΚ). Ῥαλφίλλις, κ. (ἀ). Ὀ-ντιμπαλὸς τῆς Δύξης, κ. (τί εἰς ἐνδιαφέρει;) Ἰκάδης νεὸ Τρεμενζέκ, μ. (Σ. Σωμπόπ.) Ὑπὲρ Πατρίδος, κ. (ΣΣ). Ἄγκελ τῆς Ἀντιμάχης, κ. (ΒΠ). "Ενδοξο Σοῦλι, ἀ. (ΑΧ). Γενναῖο Σουλιωτό-πουλο, ἀ. (ΧΔ). Καλεμιά, κ. (ΑΘ). Λοξομένη Στρωτοστέκι, ἀ. (ΞΠ). "Ασπρη Γατάκι, ἀ. (ΞΠ). Νικήφορος Μανώλης, ἀ. (ΒΚ). Καρδιτσιώτ, ἀ. (ΠΠ). Κάρμεν Σύλ-βια, κ. (ἐγὼ). Καπιφλὶ τοῦ 21, ἀ. (ΣΒ). Χωτσούλα, κ. (ΒΚ). Μοσκιὰ Γκίνες, ἀ. (ἀποσκευ-δοφόρος). Ἀντωνάκης, ἀ. (ντιπ-τή).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Μίχουας, κ. Καπεκοφαύλα, κ. Ἀρσακίδα, κ. Χειμωνιάτικος, κ. Ψαριβόρκας, κ. Προκόπαπας, ἀ. Γιώργος Ἀσπρὸς, ἀ. "Αχ, Πόλη, κ. Χωριὰ "Ελβετίας, κ. Φραγ-κίσσης, ἀ. Βασίλοια στὶς Πεκο-μούνες, κ. Πορφυρομάγεννητος, ἀ. Ῥάδων τῆς Ἐρήμου, κ. Ἀκαδη-μαϊκὸς Πολίτης, ἀ. Μιχαήτιος ντὲ Σιλάϊκ, ἀ. Κόμης τοῦ Λάμπ-κουμ, ἀ. Φίλος τοῦ Ποσόμπου, ἀ. Μιμίτη, κ. Μικρὴ, ἀ. Τζιούντα, κ. Κάπασπορς Ἀράπης, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ὑπιόνην* (αὐχαρι

λαν ιχαίρω πολύ· σοῦ ἐνεκρίθη· ἔστειλα τετράδια καὶ λυσάχρτο·) *Μαγερίτσ Βασιλόπουλο* (ἀκόμα δὲν ἀποφασίσθηκε τίποτα· ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γίνῃ κι' ἔτσι·) *Πέτρον Ριονσαΐ* (ἔχει καλῶς·) *Μαρίνν Δανιόλου* (ἐγὼ ὄχι, ὁ κληρος·) *Τάσωνα* (χαίρω πολύ· ναί, νὰ κάμῃς πολλὰ καὶ νὰ μοῦ στείλῃς· εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Φραγκίσκον* (τὰ ἔλαβα ὅλα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα 25 τετράδια·) *Φτωχὸ Χαμόγελο* (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τόση ἀγάπη· μὲ τὸ ὑπόλοιπο ἔστειλα 2 τετράδια· *Μερσίαν, Μικρὴν Ἀρίστιαν, Ἀπόγονον τοῦ Ὀδυσσέως, Μεγάλην Ἑλλάδα, Κίωνα Δ. Χατζηγώγον, Κ. Βερβέρην, Ἀκαδημαϊκὸν Πολίτην* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Δεκεμβρίου, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 21 Φεβρουαρίου.

41. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο σὲ ξεσαλίνει,
Τὸ ἄλλο μου ποτὲ μὴ πῇς,
Κι' ὅποιος τὰ δυὸ ἑνώσῃ,
Μικρὸ πουλὶ θὰ κάμῃ.
Πέτρος Ριονσαΐ

42. Μεταγραμματισμός

Αἰμοφόρο εἶναι ἄγγελο·
Μ' ἂν ἀλλάξῃ ἕνα στοιχεῖο,
Δὲν πηγαίνεις στὸ σχολεῖο.
Περικλοκάς

43. Στοιχειόγριφος - Ἀναγραμματισμός

Θέλησα νὰ μεγιλώσω
Πόλη μας ὄχι μεγάλη·
Τῆς μπερδεύω τὰ στοιχεῖα,
Τῆς προσθέτω οὐρά, κεφάλι,
Μ' ὅλκια πηγαίνει ὁ κόσμος,
Γιατὶ ἀντὶ μεγιλυτέρα,
Ἔκανα μιὰν ἄλλη πόλη
Ποὺ εἶναι ἀκόμα μικρότερα.
Ἀττικὴ Αὐγὴ

44. Λέννιγμα

Ἄνθος τέρστικό,
Μοσχομυριζει.
Τρέχει τὸ θηλυκὸ
Καὶ σὲ ποτίζει.
Πέτρος Ριονσαΐ

45. Πυραμίς

```
        +
      * + *
    * * + * *
  * * * + * * *
* * * * + * * * *
```

Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: σύμφωνον, συμπερασματικόν, κατοικία ἀσκητοῦ, θάλασσα, χερσόνησος. Καθέτως οἱ ἀκριβοὶ μεγαλόνησος. Γεώργιος Ι. Στροῦμπος

46. Ἐπιγραφὴ

```
Σ N Θ
Η Ω Λ
N Ι N
Μ Λ Ω
Ε N Τ
Μ Η Ο
```

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Ἀφροσταφὶς Ὀλυμπιονίκης

47-51. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κατωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος λαμπρός, πλούσιος, θαυμάσιος

ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1927

Μὲ τὶς 460 σελίδες του. —Μὲ τὶς 300 εἰκόνες του. —Μὲ τὸν περιπετειώδη «Μοκοκό». — Μὲ τὸν συγκινητικώτατο «Τζίκ». — Μὲ τὸν εὐθυμώτατο «Μπέμπη Ἀρχιλήσταρχο». — Μὲ τρεῖς «Κυριακές». — Μὲ 40 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές». — Καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ *Ἔρραφος δρ. 80.*—(καὶ ταχυδρ. 85 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 103 διὰ τὸ Ἐξωτ.)
Ραμμένος δρ. 85.—(καὶ ταχυδρ. 100 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 108 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

λάρος, εὐρύς, πότος, μέρος, κῦμα.

Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

52. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν βασιλέα τῶν Θηβῶν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα θεὸν ἢ πλανήτην:

1, Ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς· 2, Χρόνος ρήματος· 3, Τέκνα τοῦ Διός· 4, Ὄργανον ψυσικῆς ἐν χρήσει εἰς τὰς ἀτμομηχανάς· 5, Στρατηγὸς ἀποκεφαλισθεὶς ἀπὸ μιὰν γυναῖκα· 6, Ἀστὴς τιμωρούμενος εἰς τὸν Ἅδην.

Γεώργιος Ι. Στροῦμπος

53. Ἑλλιποσύμφωνον

γν - γμν - π

Σίφων

54. Ῥαῖσμος

```
        ι
      ι   ι   +
    η   α     ος
      ι   ι
        ι
```

Νικόλαος Τόσκας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

55. Sans Voyelles

l.s - mrs - nt - rls - rlls

Ἐλευθ. Ν. Ρουσάκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν *Πτερν. Ἀσκήσ. τῶν φύλ. 41*

596. Παράθεσις (παρά, θεῖ, σάς.) —597. Καχεξίας-Ζαχαρίας.—598. Χολή-χλόη. - 599. Ἄνθος (Θ μεταξὺ Α καὶ Ω, καὶ Σ εἰς τὸ τέλος.)
600. Α
ΒΕΑΓΙΟΝ
Ε
ΚΥΡΟΣ
ΣΟΣ
Λ
Ι
ΚΡΑΝΑΟΣ
ΚΑΡΟΛΟΣ
ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ
601. ΕΡΥΜΑΝΘΟΣ (ῥεῦμα, ὕμνος, μέθυσος, Ἀθάμας, Νεμέα, θάμνος, Οὐρανός. Σθρας.)—602-606. *Χαρίλαος, Θάλεια, Θελξένη, Χρυσόλα,* (ἢ *Χρυσάνθη*), *Μάριος* (ἢ *Μάρκος.*)—607. *Πάν-Π Α τα ρεῖ* ('Η ἀνάγνωσις κα-Λ Ρ τὰ στήλας ἐκ τῶν ἄνω. Αἱ Ν Ε λέξεις τῆς Ἀκροστιχίδος: Τ Ι ΠΑτραι, ΑΡια, ΝΕῖλος, ΠΙβυρις.) — 608, Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφὰς —609. *Ὁ Μεταγραμματισμὸς εἶναι Ἄσκησις.* (Ὁ μὲ τὰ, γράμμα, τ' εἰς μος, ἡ νέα, σκ' εἰς εἰς.)—610. CORNEILLE (oreille, rire, Nice, école, île, Hon.)— 611. L'Etat c'est moi.

ΤΥΠΟΙΣ ΣΩΚ. Ε. ΣΚΕΡΤΣΙΒΟΥ· ΓΟΥΒΕΡΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 13. ΑΘΗΝΗΣ

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*. ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δεστοειδῆ λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΗ'—61/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»

Ἀπὸ πρωτοχρόνου Ἰανουαρίου θὰ ἀνοίξῃ ἡ βιβλιοθήκη μας δι' ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φειδίου 4. Ἔξοδος ἐλευθέρα ἑκάστην Κυριακήν, ὥραι 2½—4½. Περιέχει 350 τόμους.

«Σωματεφύλακες, εἰσὶν κίτια τοῦ πολέμου (ΚΖ' — 82). Ἐπιτέλους λοιπὸν πρωτοι. Σᾶς πρωκαλοῦμε νὰ μᾶς ἀνακαλύψετε μέχρι τοῦ ἑβδόμου φύλλου. Ἂν δὲν τὸ κατορθώσετε, δημοσιεύσατε ὅτι δὲν τὸ βγάζετε πέρα μὲ τὸν «ΕΡΜΗ» καὶ μὴν κατηύθετε πολέμους ἐναντίον ἀνωτέρων σας. «Φλύαροι»: Ἀτρόμητο Ἐξοζονάκι δὲν ἦτο Σαραντάρης. — Διάπλ. Δοιπόν;

/ΚΗ'—62/

Ἐλάατημε: Κασετάν Φασαρία· Θάρρησε νὰ μάθῃ τὸ ψευδώνυμό μου.
Ἄπαστ. Ἀποστόλου

/ΚΗ'—63/

Ζωάννες, Κωμικαλάπτρα, ἀνταλλάσσουμε τετραδάκια· Δῶς: Καν Κοσμοπούλου, Γεωργίου Ὀλυμπίου 14, Ἄθῆναι. Κασσιάδη, Μικρὰ Ἀλασατῆς

/ΚΗ'—64/

Ζουλεΐκα, στὸν ΚΗ'—1) ἔξχασα ἡ διεύθυνση: Ἀνδρέας Παπακωνσταντίνου 42, Ἄθῆναι. ΣΠΑΡΤΙΑΤΗΣ

/ΚΗ'—65/

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ: Α' Ταρζὰν. Β' Κινηγός. Γ' Κάτι τοῦ Ταρζὰν Δοπιοῦ. Ἐπιτραχήματα.

Παυλίδη καὶ Χ. Τριανταφυλλίδη, ἀπεκαλύφατε φοβιδώνια ἄτινα σᾶς ἐνεστάτησαν. Ἂν ἔχετε καθαρὰν τὴν ἀστυνομίαν ἀπαντήσατε. ΚΥΠΙΟ. Κολοκυθοβάπορις παραλήρεις· ὦδε /ΚΖ'.../

Κάτσπορος Ἀράπης
(Ἕλλην Ἐνδικητής)

/ΚΗ'— 66/

Ἀπόπαται! Σᾶς κυρήσαν τὸν πόλεμον! Γιατί ἀρχίσατε νὰ πάρνετε Θάρρος! Τρέμετεεε!!! Ὑποταχθῆτε εἰς τὸν:
ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΙΠΟΡΟ

/ΚΗ'— 67/

Ἐφεστατάτη Ἀφάρα.

Ἀπὸ τὴν ἐκφρασιν τῆς ἀγγελίας σας ἐξεπαιδεύθην ποιὰ εἶσαι ἂν καὶ ἤμουν θεία. Ὅπου γιὰ τὶς κάρτες καλὰ σου λογιαστήρισε· ὕστερα ἀπὸ 3 μῆνες γράψομε θυμήθηκες νὰ ἀπαντήσῃς.
ΚΟΜΗΣΣΑ ΛΑΒΕΡΝΗ

/ΚΗ'— 68/

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ

Ἀφάρα, πάρε τὸν λόγο σου πίσω, εἰ δὲ μὴ σὲ ἀποκαλύπτομεν μόλις ἀνανεώσῃς συνδρομήν σου.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς:
Κόμης τοῦ Ἀδρυνκουρ

/ΚΗ'— 69/

Διπλοαάπουλα-ες, δὲν' ὅλους σας ἀριθμένει ὁ ΦΑΡΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ τετραδάκια καὶ κάρτες. Δῶς: Α. Παπαϊλειάδη, Ὀλύμπου 15, Θεσσαλονίκην.

/ΚΗ'—70/

Νάιαν: Κολοκυθόσπορε, φοβήθηκα νὰ στείλῃς τὴν ἄφιν; Νομίζεις ὅτι σοῦ ποτίζομαι; Σὴμ. Διαπλ.— Μπὲμ δὲν' ναι Παπαγεωργίου.
Μπεμ

Μὴ λησμονεῖτε πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½, πέννες
Καὶ τὰ ἕκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἑπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλιθεῖς παραχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάξιον ἐπαίνων καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 2
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀλγάπαυ γρόσια διατρ. 50.—Ἀμερικὴς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 31 Δεκεμβρίου 1927* *Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 6*

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1928

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ γέννηση τῆς Νταίζης μεγάλωσε τὴν εὐτυχία τοῦ ζευγαριοῦ κι' ἡ λαίδη Μαργκαρὲτ βάφτισε τὸ παιδὶ καὶ τ' ἀγάπησε τόσο πολύ, ὥστε ἄλλαξε τὴ διαθήκη της καὶ τὸκαμε κληρονόμο τοῦ Χουάιτ-Γκέϊτ.

— Ὁ ἄντρας σου καὶ σὺ ἔχετε μεγάλη περιουσία, εἶπε μιὰ μέρα στὴ Διάνα. Ἂν κάμετε γιό, αὐτὸς θὰ πάρει τὰ περισσότερα. Ἐγὼ ὅμως δὲ θέλω νὰ μείνει ἡ θυγατρικιά μου μιὰ φτωχούλα.

Ἔτσι σὲ ἡλικία πέντε χρονῶν, ἡ μικρὴ Νταίζη βρέθηκε πλούσια, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ πέθανε ἡ λαίδη Μαργκαρέτ. Ποὺ νὰ τὸ φαντάζόταν ὅμως ὅτι ἡ περιουσία αὐτή, ποὺ τὴν ἄφισε στὴ μικρούλα ἀνηψιά της γιὰ νὰ τῆς ἐξασφαλίσει τὴν εὐτυχία, θὰ γινόταν ἀφορμὴ γι' ἀληθινὲς συμφορὲς καὶ περιπέτειες!

Ὁ σὲρ Ρόναλδ ἔλειπε τότε σὲ ταξίδι κι' ἄργησε νὰ μάθει τὴν εἴδηση. Τὰ τελευταῖα ἕξη χρόνια δὲ φαινόταν καὶ πολὺ συχνὰ στὴν ἔπαυλη. Ἡ λαίδη Μαργκαρὲτ κατάλαβε ὅτι δὲ θὰ τοῦ ἦταν εὐχάριστη ἡ διαμονή του ἀτὸ Χουάιτ - Γκέϊτ μετὰ τὸ γάμο τῆς Διάνας, καὶ τοῦδωσε τὸ εἰσόδημα ἑνὸς μεγάλου κτήματός της γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ ζήσει στὸ ἐξωτερικὸ σύμφωνα μὲ τὴν καταγωγή του.

Κι' ὅμως ἐκεῖνος δὲν τὄχε πάρει ἀπόφαση νὰ χάσει τὸ Χουάιτ-Γκέϊτ. Κι' ὅταν ἐγύρισε στὴν Ἀγγλία κι' ἔμαθε ὅτι τὸ μόνο μερίδιό του ἀπὸ τὴν πλούσια κληρονομιὰ τῆς θείας του ἦταν μερικὲς χιλιάδες λίρες ὅλα-ὅλα, ἡ ἀπελπισία του κι' ὁ θυμός του δὲν εἶχαν ὅρια.

Τότε ἀκριβῶς παρουσιάστηκε στὴ λαίδη Ἐρλιγκτον, τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε τόσο τρομάξει τὴ μικρὴ Νταίζη μέσα στὸ δάσος.

— Πόσα νὰ σᾶς συγχαρῶ, μιλαίδη, εἶπε. Τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου πέφτουν ἐπάνω σας βροχὴ κι' ἡ ἀγάπη σας πρὸς τὴν ἀρετὴ δὲ σᾶς ἐμποδίζει νὰ μεριμνᾶτε καὶ γιὰ τὰ ὑλικά σας συμφέροντα. Παντρευτήκατε ἕναν ἄντρα πολὺ καλῶς πρέπει, ἀλλὰ καὶ πολὺ πλούσιο, περιποιηθήκατε πάρα πολὺ τὴ θεία σας, ἀλλὰ φροντίσατε ν' ἀκριβοπληρωθοῦν οἱ περιποιήσεις σας...

Καὶ ρίχνοντας τριγύρω του μιὰ ματιά, πρόσθεσε:

— Θαυμάσιο χτῆμα! Ἄξιζε τοὺς κόπους σας!

Τί σκληρὰ λόγια εἶν' αὐτά, σὲρ Ρόναλδ; εἶπε ἡ λαίδη Διάνα συγχυσμένη. Δὲν πιστεύετε βέβαια αὐτὰ ποὺ λέτε. Ποτὲ δὲ μοῦ πάραιε ἀπὸ τὸ μυαλὸ νὰ σᾶς στερήσω ἀπὸ τὰ δικαιώματά σας. Καὶ τώρα ἀκόμα, ἂν ἡ κληρονομιὰ ἦταν δική μου, θὰ σᾶς ἔδινα ὅ,τι σᾶς ἀναλογεῖ. Ἀλλὰ ἡ θεία τάφισε ὅλα στὴν κόρη μου.

—Τί ἀγγελικὴ καλοσύνη! εἶπε εἰρωνικὰ ὁ σὲρ Ρόναλδ. Ἀλήθεια, εἶμαι ἀχάριστος. Πρέπει νὰ σᾶς χρωστῶ εὐγνωμοσύνη γιατὶ δὲν ἐμποδίσατε τὴ θεία μας νὰ μοῦ ἄφισε καὶ μένα ἕνα κοκκαλάκι... Ὥστε αὐτὴ ἡ ὁμορφη μικρούλα κληρονόμησε τόσο μεγάλη περιουσία: ρώτησε ἀκουμπώντας τὸ χέρι του στὸ κεφαλάκι τῆς Νταίζης, ποὺ τραβήχτηκε τρομαγμένη. Φρονῶ ὅτι ἡ θεία μου ἔκαμε ἀπερισκεψία νὰ βάλει τόσο πολὺ χρυσάφι μέσα σὲ τόσο μικρὰ χεράκια! Φοβᾶμαι μήπως δὲν μπορέσουν νὰ τὸ κρα-

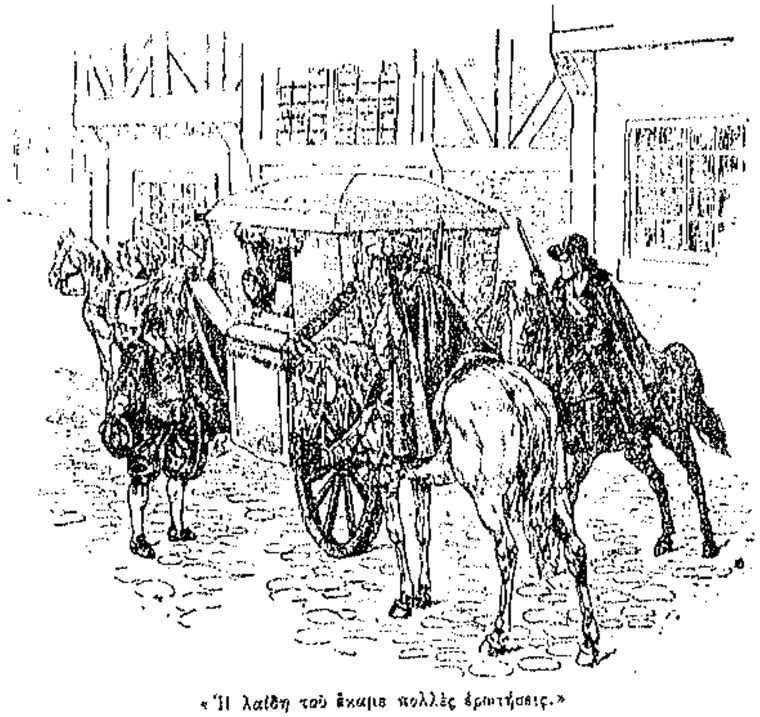

«Ἡ λαίδη τοῦ ἔκαμε πολλὲς ἐρωτήσεις.»

τήσουν ὡς τὸ τέλος. Ἡ τύχη εἶναι τύχη, κι' εἶναι τόσο πειραματάρα καμμιὰ φορά!..

— Τί θέλετε νὰ πεῖτε; ρώτησε ἡ Διάνα μ' ἕνα μυστικὸ φόβο.

— Δὲ θέλω νὰ πῶ τίποτε, ἐξαδέλφη μου! εἶπε ἐκεῖνος γελώντας. Ἁπλούστατα, ἔκαμα μιὰ φιλοσοφικὴ σκέψη πάνω στὶς συμπτώσεις τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ βλέπω πὼς ἐσᾶς οἱ φιλοσοφίες σᾶς τρομάζουν. Ἐπιτρέψατέ μου λοιπὸν νὰ σᾶς ἀφήσω. Οἱ δρόμοι μας ἴσως διασταυρωθοῦν πάλι καμμιὰ φορά.

Χαιρέτησε μ' ὅλους τοὺς τύπους κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας τὴ λαίδη Ἔβλιγκτον μὲ τὴν καρδιὰ παγωμένη. Ἤρε κοντά

«Φορεῖσε τὴ στολὴ τῶν ναυτῶν τοῦ βασιλικοῦ στόλου...»

της τὸ κοριτσάκι της καὶ γύρισε τρέχοντας σχεδὸν στὴν κατοικία.

Τώρα τὰ ξανασυλλογίζεται ὅλ' αὐτὰ καὶ σὲ κάθε λέξη τοῦ ἐξαδέλφου της βρίσκει καὶ ἀπὸ μιὰν ὑπονοούμενη ἀπειλή.

Οἱ φόβοι της τώρα εἶναι πολὺ μεγάλοι. Ἀνάμεσα στὶς ἀκράτητες ἐπιθυμίες τοῦ ἁρμητικοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου καὶ στὴ μεγάλη περιουσία, ποὺ τόσο τὴν εἶχε ἀνειρευθεῖ, ὑπάρχει τὸ μικρὸ αὐτὸ πλασματάκι, ποὺ ἔχει γιὰ μόνο ὑπερασπιστή του τὴ μαμμά του, ἀφοῦ ὁ μπαμπὰς ἔλειπε πάντα τόσο μακρυά. Ἄ, πόσο ἀδύνατον αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό της μπροστὰ στοὺς κακοὺς σκοποὺς τῶν ἀνθρώπων!

Φανέρωσε τοὺς φόβους της στὸν ἀδελφὸ Ἔρβέ, τὸν ἐφημέριο ποὺ ἦταν πιστὸς φίλος τῆς θείας της.

Ὁ ἁγαθὸς παπὰς προσπαθοῦσε νὰ τὴν καθησυχάσει καὶ νὰ τῆς παραστήσει πιὸ ρόδινο τὸ μέλλον.

— Λόγια καὶ ἀπειλές, ἄλλο τίποτε! ἔλεγε. Ἀλλ' ὡς τὴν πράξη, ἡ ἀπόσταση εἶναι μεγάλη. Ὁ καλὸς Θεός, βλέπετε, δὲν ἀφίνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ πραγματοποιοῦν ὅλες τὶς κακὲς σκέψεις, ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὸ νοῦ τους, προπάντων ὅμως οἱ ἄνθρωποι κάνουν τὸ κακὸ ἀπὸ συμφέρον. Καὶ τί συμφέρον θὰ εἶχε ὁ σὲρ Ρόναλδ νὰ βλάψει τὴ Νταίζη, ἀφοῦ καὶ πάλι ἡ περιουσία της θὰ γινόταν δική σας;

Μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι! Μακάρι νὰ μὴν ἦταν παρὰ μιὰ ἀπειλή, ποὺ τὴν ἔκαμε ὁ ἐξάδελφός της ἀπάνω σ' ἕνα στιγμιαῖο του θυμό.

Ὡστόσο, ἡ λαίδη Διάνα πῆρε ὅλα τὰ προληπτικὰ μέτρα. Ἀπαγόρευσε καὶ πάλι στὴ Μπέττη νὰ βγαίνει ἀπὸ τὰ πάρκα μὲ τὴ Νταίζη. Ἔβαλε διπλοὺς σκοποὺς στὶς πύλες καὶ πρόσταξε νὰ μὴ μπαίνει κανένας ξένος μέσα. Ὕστερα ἔβαλε τὸ κρεββατάκι τῆς μικρῆς μέσα στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ μπορεῖ μόνη της νὰ τὴν παρακολουθεῖ κ.' ὅταν κοιμόταν, κι' ὅλη τὴν ἡμέρα ἦταν σχεδὸν πάντα κοντά της.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Α. ΓΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΑΥΓΟ

— Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 30 —

Μονάχο του ἕνα αὐγὸ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ βρεθῇ σὲ σπίτι ποὺ δὲν ἔχουν κότα.

Ἀλλὰ πάλι, συλλογιζόμουνα, ποιὸς ξέρει. Μπορεῖ νὰ μὲ λυπήθηκε ὁ Θεὸς καὶ νὰ μοῦ τὸ στείλε γιὰ νὰ θρέψω τὸ παιδί μου. Μήπως δὲν εἶχα ἀκουστὰ καὶ διαβασμένα γιὰ τοὺς ἁγίους ἐρημίτες ποὺ τοὺς ἔτρεφε ὁ Θεός, καὶ γιὰ τοὺς φτωχοὺς ποὺ τοὺς πήγαιναν οἱ ἄγγελοι στὸ σπίτι τους ψωμὶ καὶ λάδι; Ἀλλὰ πάλι γίνονταν τέτοια θαύματα στὴν ἐποχή μας; Κι' ἂν τὸ αὐγὸ ἦταν ξένο καὶ μὲ καταριόταν ἡ γυναίκα ποὺ τὸ ἔχασε, δὲν θὰ πάλαινε τὸ παιδί μου μεγαλύτερο κακό;

Πῆγα νὰ ξαναβάλω τὸ αὐγὸ στὴ θέση του, μὰ σκέφτηκα τὸν ἄνοστο χυλὸ ποὺ θὰ ἔφτιανα πάλι τοῦ μικροῦ μου καὶ θὰ τὸν ἔδαζα νὰ τὸν φάῃ μὲ τὴ βία. Εἶδα μπροστά μου τὸ ἀδυνατισμένο προσωπάκι του καὶ τὰ μεγάλα μάτια του ποὺ μὲ κοίταζαν παραπονεμένα, καὶ δὲν κρατήθηκα: Χωρὶς νὰ σκεφθῶ τί ἔκανα, ἅρπαξα τὸ αὐγό, ἀνέβηκα γρήγορα - γρήγορα ἀπ' τὸ κατώγι σὰν νὰ φοβόμουν μὴν μὲ πιάσουν κι' ἔτρεξα στὸ μαγειριὸ γιὰ νὰ τὸ βράσω.

Ἄχ, νὰ βλέπατε τὸ παιδάκι μου πῶς ἔκανε ὅταν τοῦ ἔδωσα τὴν πρώτη κουταλιά! Γυάλισαν τὰ ματάκια του, χτύπησε τὰ χεράκια του καὶ ἄνοιξε τὸ στοματάκι του διάπλατα γιὰ νὰ χωρέσῃ καλὰ μέσα τὸ κουτάλι. Ἐγὼ τὸ κοίταζα μὲ δακρυσμένα μάτια. «Φάε, καῦμένο,» ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου, «δὲν θὰ σοῦ ξανατύχῃ πάλι τέτοιο πρᾶγμα.» Συλλογιζόμουν πῶς ἐκόντευε νὰ τελειώσῃ καὶ τ' ἀλεῦρι καὶ τότε τί θὰ εἶχα πιὰ νὰ τοῦ δώσω; Καὶ κόντευαν Χριστούγεννα, καὶ κόντευε Πρωτοχρονιὰ καὶ τόσες καλὲς γιορτάδες, κι' ἐγὼ ἤμουν ἔρημη, μὲ τὸν ἄντρα μου χαμένο καὶ μ' ἕνα μωρὸ παιδὶ ποὺ δὲν εἶχε τί νὰ φάῃ!..

Κι' ὅμως, ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, θέλεις ἐπειδὴ τὸ αὐγὸ ποὺ βρῆκα καὶ τάΐσα τὸ παιδί μου, μοῦ ἔδωκε κουράγιο, θέλεις ἐπειδὴ διορθώθηκε ὁ καιρός, ἄρχισα πάλι νὰ ἐλπίζω. «Ποιὸς ξέρει» συλλογιόμουν «μπορεῖ νὰ ζῇ ὁ Χρῆστος μου. Μπορεῖ νὰ τοὺς ἔκλεισε ἡ τρικυμία πουθενὰ καὶ νὰ γυρίσῃ τώρα τὸ καϊκι. Μπορεῖ νὰ μ' ἐλεήσῃ καὶ μένα ὁ Θεὸς καὶ τὸ θαῦμα ποὺ ἔκανε νὰ τὸ ξανακάνῃ.»

Κι' ἀληθεια. Κάθε πρωὶ κατέβαινα στὸ κατώγι καὶ κάθε πρωὶ εὕρισκα στὴν ἴδια θέση τὸ αὐγό, ζεστὸ ἀκόμη. Οὔτε τὴν κότα ὅμως εἶδα ποτέ μου, οὔτε καμμιὰ γειτόνισσα ἄκουσα νὰ μοῦ παραπονεθῇ πὼς ξενογεννάει ἡ κότα της. Ἔπαιρνα κ' ἐγὼ τ' αὐγὸ κάθε φορὰ καὶ τάΐζα τὸ παιδί μου, στὴν ἀρχὴ πάντα μὲ φόβο καὶ τρεμούλα, ἀργότερα ὅμως μὲ πιὸ ἡσυχασμένη τὴ συνείδησή μου. Σὲ λίγες μέρες μάλιστα συνείθισα τόσο πολύ, ποὺ μόλις κατέβαινα στὸ κατώγι, τὰ μάτια μου στηλώνονταν ἀμέσως στὴ θέση ποὺ βρισκόταν πάντα τὸ αὐγό.

Δέκα μέρες κράτησε αὐτὴ ἡ δουλειά. Κόντευαν πιὰ Χριστούγεννα. Τὴν προπαραμονὴ μοῦ μηνάει ἡ καπετὰν - Θανάσαινα νὰ πάω νὰ τὴ βοηθήσω ποὺ θὰ ζύμωνε τὰ Χριστόψωμα. Τὸ σπίτι της ἤτανε λίγο παραπάνω ἀπ' τὸ δικό μου. Πῆρα τὸ παιδί μαζί μου καὶ πῆγα. Ὅταν μὲ εἶδε ἡ καπετάνισσα στὰ χάλια ποὺ εἶχα, τρόμαξε. «Τί ἔχεις;» μοῦ λέει, «ἤσουν ἄρρωστη;» «Δὲν ἤμουν ἄρρωστη» τῆς λέω, «ἀλλὰ λείπει ὁ Χρῆστος τώρα κ' ἕνα μήνα μὲ τὸ καΐκι σας καὶ λέω πῶς θὰ πνίγηκε.» «Χριστὸς καὶ Παναγιά! Κουνήσου ἀπὸ τὸν τόπο σου», μοῦ λέει, «Ἄμ τότε τί νὰ πῶ ἐγὼ ποὺ ἔχω τὸν ἄντρα μου καὶ τοὺς δυὸ γιούς μου μέσα; Μὴ φοβᾶσαι. Κάπου θὰ τοὺς ἔκλεισε ὁ καιρὸς καὶ δὲν θὰ μπόρεσαν νὰ ἔρθουν. Ἀλλὰ εἶσαι ἄμαθη ἀκόμη καὶ γι' αὐτὸ κάνεις ἔτσι. Κ' ἐγὼ ἔτσι ἔκπνα ὅταν εἶχα πρωτοπάρει τὸν δικό μου, ἀλλὰ ὕστερα συνείθισα. Πολλὲς φορὲς ἔλειψε καὶ δυὸ καὶ τρεῖς μῆνες, ἀλλὰ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ποτὲ ὡς τώρα δὲν ἔχει πάθει τίποτε».

Αὐτὰ τὰ λόγια μὲ ἡσύχασαν λιγάκι! Σὰν νάχε χύσει ἡ καλὴ καπετάνισσα βάλσαμο στὴν ψυχή μου. Ἄρχισα νὰ τὴν βοηθάω στὰ χριστόψωμα καὶ συλλογιόμουν πῶς μπορεῖ νὰ ἔρθῃ ὁ Χρῆστος μου καὶ νὰ γιορτάσω καὶ ἐγὼ Χριστούγεννα.

Ἐκεῖ ποὺ δέρναμε τ' αὐγά, μοῦ λέει ἡ καπετάνισσα: «Θὰ ἔβαζα καὶ ἄλλα, ἀλλὰ ἔχω μιὰ κότα, ποὺ τώρα καὶ δέκα μέρες ξενογεννάει. Καὶ εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ κάνουν κάθε μέρα τὸ αὐγό. Καὶ δὲν συλλογιέμαι τίποτε ἄλλο, παρὰ ποὺ θὰ πηγαίνῃ σὲ κανένα βάτο νὰ τὸ κάνῃ καὶ θὰ κλουβιαίνει ἄδικα, ἐνῶ θὰ μποροῦσε νὰ πηγαίνῃ σὲ κανένα φτωχόσπιτο, τώρα ποὺ εἶναι τέτοια δυστυχία.»

Ὅσο ἄκουγα αὐτὰ τὰ λόγια, τόσο πάγωνα ὁλόκληρη. Στὸ τέλος δὲν κράτήθηκα πιά. Μὲ κλάμματα ἔπεσα στὰ πόδια της καὶ τῆς τὰ εἶπα ὅλα.

«Συχώρα με» τῆς λέω. «Πρώτα, ποὺ δὲν τὸ ἤξερα πὼς τὰ αὐγὰ ἦταν δικά σου, κι' ὕστερα δὲν μποροῦσα νὰ βλέπω τὸ παιδί μου νηστικό. Δέκα αὐγὰ γέννησε ἡ κότα σου στὸ σπίτι μου. Δῶσε μου ὅτι δουλειὰ θέλεις νὰ σοῦ κάνω γιὰ νὰ στὰ ξεπληρώσω. Μόνο μὴ βρεις κομήσῃς καὶ παῖρνῃ τὸ παιδάκι μου κανένα κακό.»

Ἡ καπετάνισσα ὅμως εἶχε τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Μὲ σήκωσε, μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ μὲ φίλησε.

«Κόρη μου,» μοῦ εἶπε «ὁ ἄντρας σου δουλεύει στὸ δικό μας τὸ καΐκι κι' ἂν ἐρχόσαν νὰ ζητήσῃς βοήθεια ἀπ' τὸ σπίτι μου, θὰ σ' ἄφινα ἐγὼ ποτὲ νὰ πεινάσῃς ἐσὺ καὶ τὸ παιδί σου; Μοῦ κακοφαίνεται πολὺ ποὺ δὲν ἦρθες σὲ μένα ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἀλλὰ ἔτυχε νἄρθουν ἔτσι τὰ πράγματα γιὰ νὰ μοῦ τὰ πῇς. Ὄχι μόνο δὲν εἶμαι θυμωμένη γιὰ τ' αὐγά, ἀλλὰ θὰ σοῦ χαρίσω καὶ τὴν κότα, μιὰ καὶ διάλεξε μόνη της τὴ φωλιά της.»

Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς καλῆς γυναίκας, δὲν μποροῦσα νὰ σηκώσω μὲ τὰ χέρια μου τὸ καλάθι μὲ τὰ πράγματα ποὺ μὲ εἶχε φορτωμένη. Τί χριστόψωμα, τί αὐγά, τί ἐλιὲς καὶ ταραμάδες καὶ φασόλια καὶ φακὲς γιὰ μένα ποὺ ἐνήστευα. Καὶ μαζὶ μ' ὅλα αὐτὰ τὴν κότα, ποὺ κα'ὸτανε καμιὰ ρωτὴ πάνω στὸ κοφίνι.

Τὴν ἴδια νύχτα, κατὰ τὰ ξημερώματα, ἦρθε κι' ὁ Χρῆστος μαζὶ μὲ τὸ καΐκι τοῦ καπετὰν Θανάση. Εἶχαν κλεισθῇ εἴκοσι μέρες σ' ἕνα μακρυνὸ λιμάνι, ἀπὸ τὴν κακοκαιριά. Ἡ πρώτη του κουβέντα ἦταν κῶς τὰ κατάφερα τόσον καιρὸ ποὺ ἔλειπε. Γιὰ νὰ μὴν τὸν πικράνω, τοῦ ἔκρυψα τὶς στενοχώριες ποὺ ἀπέρασα. Μονάχα τοῦ εἶπα πὼς ἂν δὲν ἦταν ἡ κυρὰ Θανάσαινα, δὲν θὰ μὲ εὕρισκε οὔτε ἐμένα οὔτε τὸ παιδί ζωντανούς.

Ἀπὸ τότε ἤρθανε καλύτεροι καιροὶ γιὰ μᾶς. Ὁ Χρῆστος μου, μὲ τὴν προκοπή του καὶ μὲ τὴν προστασία τοῦ καπετὰν Θανάση, κατόρθωσε καὶ πῆγε μπρὸς καὶ πῆρε καὶ δικό του καΐκι, καὶ ἔτσι ἐγειναν κ' ἐγὼ καπετάνισσα κι' ἀπόκτησα καὶ κότες καὶ αὐγὰ ὅσα ἤθελα. Καὶ τώρα ὅμως ἀκόμη δὲν ξεχνάω ὅσα ἐπέρασα στὰ νειάτα μου κι' ἂν τύχει νὰ μοῦ ξενογεννήσῃ καμιὰ κότα, θυμᾶμαι τὰ λόγια τῆς μακαρίτισσας τῆς καπετάνισσας καὶ λέω: «Ἂς ξενογεννάῃ χαλάλι της. Ἀρκεῖ νὰ πηγαίνῃ σὲ κανένα φτωχόσπιτο».

Ἡ καπετάνισσα τελείωσε τὴ διήγησή της. Ἡ φωνή της ἔτρεμε ἐλαφρά. Ἡ γύφη της καὶ τὰ κορίτσια τὴν κοιτάζανε συλλογισμένες, ὕστερα ἔσκυψαν τὸ κεφάλι τους καὶ ξανάρχισαν τὴ δουλειά τους σιωπηλές.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Τὰ κακοκόριτσα βρῆκαν τὴν κατάλληλη στιγμὴ ποὺ ζητοῦσαν: Ὁ σοβατζῆς, δουλεύοντας στὸ ψαγκούτι, δὲν πρόσεχε πολὺ τὸν κοσμᾶ μὲ τὴ μπογιά. Ἡ θειὰ-Εὐλαλία συγύριζε τὴν κάμαρή της. Κανένας ἄλλος δὲν ἦτιεν στὴν αὐλή. Τότε ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα πῆγαν μὲ τὶς μάνες στὴν κουζίνα, πῆραν ἀπὸ τὸ ντουλάπι τὸ βούτυρο, γύρισαν στὴν αὐλὴ καί... τὸ ἁρμῆξαν ὅλο μέσα στὸν κοσμᾶ ταῦ σοβατζῆ! Σὲ λιγάκι, ἀνύποπτος αὐτός, ἀνέβηκε σὲ μιὰ ψηλὴ σκάλα κι' ἄρχισε τὸ σοβάτισμα. Ἄ, τί ὡραῖα ποὺ ἔκανε ἡ μπογιὰ ἐκεῖνη στοὺς τοίχους! Ἀποροῦσε κι' ὁ ἴδιος ὁ σοβατζῆς κι' ἔλεγε:

— Οὔτε λιθομπογιά! Ἔλάτε, κυρία Εὐλαλία, νὰ ἰδῆτε τοίχους!..

Κι' ἡ θειὰ-Εὐλαλία ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένη... Ὕστερα, ἀφοῦ τελείωσε τὸ σοβάτισμα τῆς αὐλῆς, μὲ τὴν ἴδια μπογιὰ ὁ σοβατζῆς ἔχρισε καὶ τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ Κανέλλω ὅμως συγκινήθηκε πολύ: Τῆς μύρισε τὸ βούτυρο. Κι' ἄρχισε νὰ γλείφῃ τοὺς νιόχριστους τοίχους.

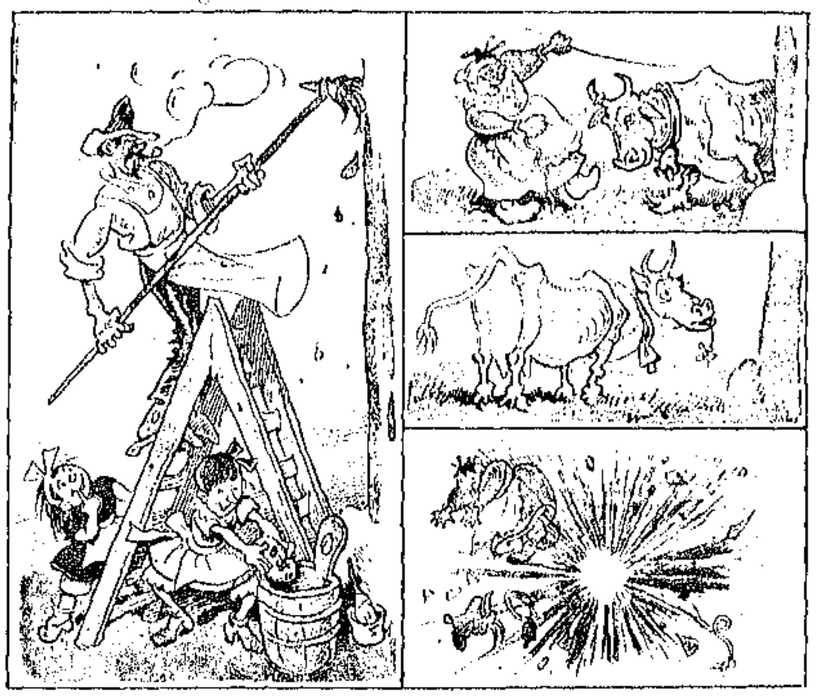

Ἔγλειφε ἡ ἀγελάδα, ἔγλειφε μὲ μεγάλη ὄρεξη κι' εὐχαρίστηση. Μὰ σὲ λίγο ἄρχισε νὰ μουγγρίζῃ φοβερά. Γιατί μαζὶ μὲ τὸ βούτυρο τῆς μπογιᾶς, εἶχε καταπιεῖ καὶ τὸ κοκκινάβαρι, ποὺ ἔχει ὑδράργυρο κι' εἶναι δηλητήριο.

Ἀκούγοντας τὰ μουγγρητά, ἡ θειὰ Εὐλαλία ἔτρεξε νὰ ἰδῇ τί ἔπαθε ἡ ἀγαπημένη της ἀγελάδα. Καὶ τὴ βρῆκε φουσκωμένη τούμπανο.

— Ὤχ, δυστυχία! φώναξε. Τί ἔπαθε ἡ Κανέλλω μου;.. Θὰ μοῦ σκάσῃ!

Δὲν πρόφτασε νὰ τὸ πῇ, κι' ἡ ἀγελάδα ἔσκασε. Μὲ μιὰ τέτοια δύναμη, ποὺ μαζὶ μὲ τὰ κοιμιάτια της,— τὰ κέρατά της, τὸ κουδούνι της, τὰ πόδια της, τὴν οὐρά της,—τινάχτηκε ψηλὰ σὰν τόπι κι' ἡ θειὰ-Εὐλαλία.

Φώναξαν πάλι τὸ γιατρό. Ἔ, τὴ θειὰ-Εὐλαλία ὁ κ. Κυνηδίης μπόρεσε νὰ τὴ γιατρέψῃ. Στάθηκε ὅμως ἀδύνατο νὰ ξανακολλήσῃ καὶ τὰ κομμάτια τῆς ἀγελάδας καὶ νὰ τὴ ζωντανέψῃ. Κακόμοιρη Κανέλλω!..

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η άλκη νεκρή.

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείου Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Τὸ πέρασμα τοῦ πάγου

Μέρστα, 28 Ἀπριλίου

Τὸ πρωΐ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, στὸ δρόμο ποὺ πηγαίνει ἀπὸ τὸ Σόρμλαντ στὸ Ναῖρκε, περπατοῦσαν ἡ Λίζα καὶ ὁ Μάτα, τὰ δυὸ παιδιὰ ἀπὸ τὸ Σμάλλαντ. Ὁ δρόμος περνοῦσε ἀπὸ τὴν νότια ὄχθη τῆς λίμνης Χιάλμαρ καὶ τὰ παιδιὰ περιεργάζονταν μὲ περιέργεια τὸν πάγο ποὺ σκέπαζε τὸ μεγαλύτερο τμῆμα τῆς λίμνης. Ὁ ἥλιος ἔρριχνε τὴν λάμψη του ἐπάνω στὸν λαμπερὸ καθρέφτη τοῦ πάγου ποὺ φαινόταν σὰ νὰ προσκαλοῦσε τὰ παιδιὰ νὰ περπατήσουν ἐπάνω του. Ὡς ἐκεῖ ποὺ ἔφθανε τὸ μάτι, δὲν ἔβλεπε κανένας τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα λεῖο παγωμένο στρῶμα.

Ἡ Λίζα κι' ὁ Μάτα διευθύνονταν πρὸς τὴν βόρεια Σουηδία καὶ χωρὶς νὰ θέλουν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό τους ἡ σκέψη, ὅτι θὰ γλύτωναν πολὺν δρόμο ἂν περνοῦσαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν λίμνη, ἀντὶ νὰ κάνουν ὅλο τὸ γύρο περπατῶντας στὶς ὄχθες της. Ἤξεραν βέβαια ὅτι ὁ πάγος εἶναι τὴν ἄνοιξη ἐπικίνδυνος, ἀλλὰ αὐτὸς τῆς λίμνης φαινόταν πολὺ στερεός. Ἡ ἀντικρυνὴ ὄχθη φαινόταν ὅτι ἦταν ἐντελῶς κοντά τους. Σὲ μιὰ ὥρα τὸ ἀργότερο θὰ τὴν εἶχαν φθάσει.

— Ἔλα νὰ δοκιμάσουμε, εἶπε ἡ Λίζα στὸν ἀδελφό της. Ἅμα προσέχουμε καλὰ μήπως πέσουμε σὲ καμμιὰ τρύπα, δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτε.

Ἔτσι τὰ δυὸ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ περπατοῦν ἐπάνω στὴ λίμνη. Ὁ πάγος δὲν ἦταν ἐντελῶς λεῖος καὶ σκληρὸς ἀλλὰ μαλακὸς καὶ εὐχάριστος στὸ βάδισμα. Ἦτανε λιγώτερο στερεὸς ἀπ' ὅ,τι νόμιζαν τὰ παιδιὰ ἀπ' τὴν ξηρά, κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ βρίσκονταν μικρὲς τρύπες ἀπ' ὅπου πεταγόταν νερό. Ἀπ' αὐτὲς τὶς μεριὲς ἔπρεπε νὰ φυλάγονται, ἀλλὰ ἡ ἡμέρα ἦταν τόσο ξάστερη καὶ φωτεινή, ὥστε αὐτὸ δὲν ἦταν δύσκολο πρᾶγμα, γιατὶ οἱ τρύπες φαίνονταν ἀπὸ μακρυά.

Τὰ παιδιὰ προχωροῦσαν γρήγορα καὶ μὲ μεγάλη εὐκολία, καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους πόσο ἔξυπνα φανῆκαν ποὺ διάλεξαν αὐτὸ τὸν δρόμο.

Ὅταν προχώρησαν λιγάκι, ἔφθασαν στὸ νησάκι Βίνο. Μιὰ γυναῖκα εἶχε βγῆ στὸ παράθυρο ἑνὸς σπιτιοῦ καὶ εἶδε τὰ παιδιὰ ἀπὸ μακρυά. Μὲ βιὰ ἔτρεξε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της, καὶ ἔκαμε στὰ παιδιὰ νόημα, καὶ τοὺς φώναξε κάτι ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν. Τὸ μόνο ποὺ ἐννόησαν ἦταν, ὅτι ἤθελε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ προχωρήσουν περισσότερο. Ἄλλα τὰ παιδιὰ στὴ λίμνη κοίταζαν γύρω τους καὶ δὲν ἔβλεπαν κανένα κίνδυνο νὰ τοὺς ἀπειλῇ. Θὰ ἦσαν πολὺ κουτὰ ἂν ἄφηναν τὸν πάγο τώρα ποὺ εἶχαν κιόλας προχωρήσει.

Πέρασαν λοιπὸν τὰ δυὸ παιδιὰ καὶ τὸ Βίνο καὶ τώρα εἶχαν μπροστά τους μόνον τὴν παγωμένη ἐπιφάνεια τῆς λίμνης. Δὲν ἐνοιωθαν οὔτε κούραση οὔτε πεῖνα. Εἶχαν μπροστὰ τους ὅλη τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ περπατήσουν, κι' ὅποτε τοὺς τύχαινε κανένα ἐμπόδιο, τὸ περνούσανε μὲ γέλια. Ἀπ' ὥρα σ' ὥρα ἔρριχναν καμμιὰ ματιὰ στὴν ὄχθη ποὺ βρισκότανε ἀπέναντί τους. Φαινότανε ἀκόμη σὰν νὰ βρίσκονταν στὴν ἴδια ἀπόσταση μ' ὅλο ποὺ τὰ παιδιὰ περπατοῦσαν περισσότερο ἀπὸ μιὰν ὥρα. Τότε στάθηκαν λίγο διστακτικά. Δὲν νόμιζαν ποτὲ ὅτι ἡ λίμνη θὰ ἦτανε τόσο μεγάλη.

— Εἶναι σὰν νὰ μᾶς φεύγῃ ἡ ὄχθη ὅσο τὴν πλησιάζουμε, εἶπε ὁ Μάτα.

Ἐδῶ στὴν λίμνη τὰ παιδιὰ δὲν ἦσαν προφυλαγμένα ἀπὸ τὸν δυτικὸ ἄνεμο ποὺ φυσοῦσε ὁλοένα καὶ μὲ περισσότερη δύναμη καὶ ποὺ τοὺς χτυποῦσε μὲ τόση ὁρμὴ τὰ ροῦχα τους ἐπάνω στὰ πόδια καὶ στὸ πρόσωπό τους, ὥστε μόλις μποροῦσανε νὰ προχωρήσουν. Ὁ κρύος αὐτὸς ἀέρας ἦταν ἡ μόνη δυσκολία ποὺ τοὺς εἶχε τύχει.

Ἕνα ἄλλο ὅμως τὰ ἔκανε νὰ παρεξενεύονται: Ὁ ἄνεμος ἔφερνε μαζί του ἕναν παράξενο κρότο σὰν νὰ ἐγύριζε ἕνας μεγάλος μύλος. Ἀλλὰ στὸν πάγο ἐπάνω δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ βρίσκεται ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Τὰ παιδιὰ εἶχαν περπατήσει ἀρκετὰ καὶ τοὺς φαινόταν τώρα πὼς ἔβλεπαν πλησιέστερα τὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη. Ἀλλὰ ὅσο προχωροῦσαν, τόσο πιὸ ἀνυπόφορος γινόταν ὁ ἄνεμος καὶ μαζί μ' αὐτὸν δυνάμωνε καὶ ὁ θόρυβος ποὺ ἀκουγόταν ἀπὸ πρίν, καὶ τὰ παιδιὰ ἀκούγοντάς τον τρόμαζαν.

Ἔξαφνα πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό τους ἡ σκέψη ὅτι ὁ θόρυβος αὐτὸς μπορεῖ νὰ γίνονταν ἀπὸ μεγάλα κύματα ποὺ θάσπαζαν μὲ ὁρμὴ στὶς ὄχθες. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, γιατὶ ὅλη ἡ λίμνη ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ πάγο.

Στάθηκαν καὶ κοίταξαν γύρω τους. Μακρυά, στὸ δυτικὸ μέρος τῆς λίμνης, φαινόταν ἕνα ἄσπρο σύννεφο ποὺ προχωροῦσε ἀπάνω στὸν πάγο. Στὴν ἀρχὴ νόμιζαν πὼς ἦταν ἕνας χιονοστρόβιλος, ἀλλὰ σὲ λίγο εἶδαν πῶς ἦταν ὁ ἀφρὸς ἀπὸ τὰ κύματα ποὺ ἔσπαζαν ἐπάνω στὸν πάγο.

Σὰν εἶδαν τὰ παιδιὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, πιάστηκαν ἀπ' τὰ χέρια καὶ χωρὶς νὰ ποῦν λέξη, ἄρχισαν νὰ τρέχουν μ' ὅλη τὴ γρηγοράδα τῶν ποδιῶν τους. Ἐκεῖ, κατὰ τὸ δυτικὸ μέρος, ἡ λίμνη ἦταν ἐλεύθερη ἀπὸ τοὺς πάγους, καὶ τοὺς φαινόταν μάλιστα πὼς ἔβλεπαν τὰ ἀφρισμένα κύματα νὰ προχωροῦν πρὸς τ' ἀνατολικά. Κατάλαβαν τότε πῶς βρισκονταν σὲ κίνδυνο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἀφησέ μας ἥσυχο, σὲ παρακαλῶ, φώναξε ὁ Δόνιφαν θυμωμένος. Σοῦ τὸ ξαναλέω, Μπριάν, δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃς ἐσὺ νὰ κάμωμε κεῖνο ποὺ θέλομε.

— Κι' ἐγώ, Δόνιφαν, σοῦ ξαναλέω πὼς θὰ σ' ἐμποδίσω.

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἦταν ἕτοιμα νὰ ἔρθουν στὰ χέρια. Στὴν πάλη αὐτή, ὁ Οὐὲπ κι' ὁ Κρὸς θἄπαιρναν τὸ μέρος τοῦ Δόνιφαν, καὶ ὁ Βόξτερ, ὁ Σέρβης καὶ ὁ Γκάρνετ θὰ ὑπερασπιζόνταν τὸν Μπριάν. Καὶ ποιὸς τὸ ξέρει τί θλιβερὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶχε μιὰ τέτοια συμπλοκή. Γι' αὐτὸ ὁ Γόρδων ἐνόμισε πὼς ἔπρεπε νὰ μπῇ στὴ μέση. Γιατὶ σά μεγαλύτερος αὐτός, καταλάβαινε τί κακὸ πρᾶγμα θάταν ἡ ἀσυμφωνία καὶ ἡ διχόνοια σὲ τέτοιες ὧρες. Κι' εἶπε στοὺς ἀντιπάλους:

— Ἡσυχάστε!.. Δόνιφαν, κάμε λίγη ὑπομονή. Βλέπεις πολὺ καλὰ πὼς ἡ Θάλασσα εἶναι πολὺ ταραγμένη καὶ θὰ κινδυνεύαμε νὰ χάσωμε τὴ μόνη βάρκα ποὺ μᾶς μένει.

— Μὰ δὲν τὸ ἀνέχομαι ἐγὼ νὰ κάνῃ ὁ Μπριὰν ὅ,τι θέλει! φώναξε ὁ Δόνιφαν· εἶναι κάμποσος καιρὸς ποὺ τὄχει πάρει πολὺ ἀπάνω του.

— Ὄχι, ὄχι! φώναξε ὁ Κρός.

— Ἐγὼ δὲν ἀπαιτῶ νὰ γίνεται ὅ,τι θέλω, εἶπε πιὸ ἤρεμα ὁ Μπριάν. Ποτὲ δὲν τἀπαίτησα αὐτό. Δὲν ἀφίνω ὅμως κι' ἄλλον νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει, ὅταν αὐτὸ βλάπτῃ ὅλους μας.

— Ἴσα - ἴσα ποὺ δὲν βλάπτει κανένα! ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν. Καὶ τώρα ποὺ εἴμαστε στὴν ξηρά...

— Δυστυχῶς ὄχι ἀκόμη, τὸν ἔκοψε ὁ Γόρδων. Μὴν ἐπιμένῃς, Δόνιφαν. Θὰ ἔρθῃ ἴσως ὥρα νὰ χρησιμοποιήσουμε καλύτερα αὐτὴ τὴ βάρκα.

Στὰ σωστὰ αὐτὰ λόγια ὁ Δόνιφαν πείστηκε κι' ἡ φιλονικεία σταμάτησε.

Ἡ θάλασσα εἶχε χαμηλώσει δυὸ πόδια. Ὑπῆρχε ὅμως πέραμα ἀνάμεσα στοὺς βράχους; Αὐτὸ τὰ παιδιὰ ἔπρεπε νὰ τὸ μάθουν.

Ὁ Μπριάν, γιὰ νὰ κοιτάξῃ ἀπὸ ψηλά, πῆγε στὴν πρώρα καὶ σκαρφάλωσε στὸν ἀκάτιο (στὸ τουρκέτο) ὡς τὴν κόφα. Ἀπὸκει εἶδε πραγματικὼς ἕνα στενὸ πέραμα ἀνάμεσα στὶς βράχους ποὺ ἐξείχαν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἂν λοιπὸν ἤθελαν νὰ βγοῦν στὴν ξηρὰ μὲ τὴ βάρκα, ἔπρεπε νὰ τὴ διευθύνουν εἰς τὸ πέραμα αὐτό.

Ἀλλὰ τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ σάλος δλόγυρα στοὺς βράχους ἦταν μεγάλος καὶ σίγουρα ἡ βάρκα θὰ ἔσπαζε πάνω τους. Ἔπειτα προτιμότερο ἦταν νὰ περιμένουν τὴν ἄμπωτη. Ὁ Μπριάν, ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ καταρτιοῦ, κοίταζε προσεκτικὰ τὴν ἀπέναντί του γῆ. Καθὼς εἶπαμε, ἡ παραλία φαινόταν ἀκατοίκητη, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀκρωτήρια ποὺ ἀπεῖχαν τὸ ἕν' ἀπὸ τἄλλο ὡς ἑννιὰ μίλλια.

Μετὰ μισὴ ὥρα, ὁ Μπριὰν κατέβηκε κι' ἀνακοίνωσε στοὺς συντρόφους του τὰ ὅσα εἶχε ἰδεῖ. Ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐέλκοξ, ὁ Οὐὲπ καὶ ὁ Κρὸς ἄκουσαν τὴν ἔκθεση τοῦ Μπριὰν χωρὶς νὰ ποῦν τίποτα. Ὁ Γόρδων ὅμως τὸν ρώτησε:

— Ὅταν ἔπεσε ἔξω τὸ καράβι μας τὸ πρωΐ, δὲν ἦταν ἕξη ἡ ὥρα;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν.

— Καὶ πόσην ὥρα θέλει γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἄμπωτη;

— Πέντε ὧρες νομίζω.. Δὲν εἶν' ἔτσι, Μόκο;

— Μάλιστα, πέντε ὡς ἕξη ὧρες, ἀποκρίθηκε ὁ μοῦτσος.

— Ὥστε, ἐξακολούθησε ὁ Γόρδων, κατὰ τὶς ἔντεκα ἀπάνω - κάτω θὰ εἶναι ἡ καταλληλότερη στιγμὴ γιὰ νὰ ἐπιχειρήσωμε τὴν ἀπόβαση.

— Ἔτσι λογαριάζω κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Μπριάν.

— Λοιπόν, εἶπε ὁ Γόρδων. Ἂς εἴμαστε ἕτοιμοι καὶ ἂς τσιμπήσουμε τώρα κάτι τί, γιὰ νὰ μὴ μποῦμε στὴ θάλασσα ἐνθὺς μετὰ τὸ φαγητό, γιατί, ποιὸς ξέρει, μπορεῖ νἀναγκαστοῦμε νὰ μποῦμε...

Ἔβαλαν ἀμέσως σὲ πρᾶξη τὴ φρόνιμη συμβουλὴ τοῦ Γόρδων.

Ὁ Μπριὰν ἀνέλαβε νὰ ταΐσῃ τὰ μικρά. Ὁ Γέγκινς, ὁ Ἴβερσον, ὁ Ντόλης, ὁ Κοστάρ, ἄρχισαν νὰ παίρνουν θάρρος ὅπως συνήθως τὰ μικρὰ παιδιὰ ποὺ δὲν ὑποπτεύονται τὸν κίνδυνο, ἀφοῦ μάλιστα δὲν εἶχαν βάλει στὸ στόμα τους τίποτα ἐδῶ κι' εἰκοσιτέσσερες ὧρες.

«Βοήθεια! τραβῆξτε τὸ σχοινί!..»

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Μπριὰν πῆγε πάλι στὴν πρώρα καὶ, μὲ τοὺς ἀγκῶνες στηριγμένους στὴν κουπαστή, παρατηροῦσε τοὺς ἀκόπελους.

Τί ἀργὰ ποὺ χαμήλωνε ἡ θάλασσα! Ἦταν ὅμως φανερὸ πὼς χαμήλωνε, γιατὶ ὅσο παιρνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο τὸ πλοῖο ἔγερνε μὲ τὸ πλευρό.

Ὁ Μόκος ἔριξε τὴ βολίδα καὶ βρῆκε βάθος ἑκτὼ πόδια. Ὑπῆρχε ὅμως ἐλπίδα νὰ χαμηλώσῃ ἀκόμα περισσότερο ἡ θάλασσα καὶ τὰ νερὰ νὰ τραβηχθοῦν ὁλωσδιόλου πέρ' ἀπὸ τοὺς βράχους; Ὁ Μόκος τουλάχιστο δὲν τὸ ἔλπιζε κι' ἐνόμισε χρέος του νὰ τὸ πῇ στὸν Μπριὰν κρυφά, γιὰ νὰ μὴ φοβηθοῦν τἄλλα παιδιά.

Ὁ Μπριὰν τότε κλησίασε τὸν Γόρδων καὶ τοῦ εἶπε τὴ γνώμη τοῦ Μόκου. Καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ καταλάβαιναν πολὺ καλὰ πὼς ὁ ἄνεμος, ἂν καὶ ἔκλινε λίγο πρὸς τὸ βοριά, δὲν ἄφινε ὅμως τὴ θάλασσα νὰ χαμηλώσῃ, ὅσο θὰ χαμήλωνε ἂν ἦταν νηνεμία.

— Τί θὰ κάμουμε; ρώτησε ὁ Γόρδων.

— Δὲν ξέρω, δὲν ξέρω... ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Τί δυστυχία νὰ εἴμαστε παιδιὰ ἐδῶ ποὺ ἔπρεπε νἄμαστε ἄντρες! Τί δυστυχία νὰ μὴν ξέρουμε!

— Ἡ ἀνάγκη θἄ μᾶς διδάξῃ, εἶπε ὁ Γόρδων. Ἂς μὴν ἀπελπιζόμαστε, Μπριάν, κι' ἂς ἐνεργήσουμε μὲ φρόνηση.

— Ναί, Γόρδων, ἂς ἐνεργήσουμε! γιατὶ ἂν δὲν ἀποβιβασθοῦμε πρὶν γυρίσουν τὰ νερά, ἂν μείνουμε ἐδῶ μέσα στὸ πλοῖο ἄλλη μιὰ νύχτα, χαθήκαμε!

— Δὲν εἶναι ζήτημα, γιατὶ τὸ πλοῖο θὰ κομματιασθῇ. Πρέπει νὰ τἀφήσουμε καὶ νὰ φύγουμε μὲ κάθε θυσία.

— Ναί, Γόρδων, μὲ κάθε θυσία!

— Δὲν θἄταν ἄραγε καλύτερο νὰ κάμουμε μιὰ σχεδία;

— Κι' ἐγὼ τὸ συλλογίσθηκα. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ τριχυμία μᾶς πῆρε ὅλα σχεδὸν τὰ ξύλα. Μπορούσαμε νὰ σπάσουμε τὸ κάσσαρο καὶ μὲ τὰ ξύλα του νὰ κάμουμε τὴ σχεδία μας, ἀλλὰ δὲν ἔχουμε καιρό. Δὲν μᾶς μένει λοιπὸν παρὰ ἡ βάρκα, κι' αὐτὴ πάλι δὲν μποροῦμε νὰ τὴ μεταχειρισθοῦμε ἐξαιτίας τῶν κυμάτων. Ὄχι, τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ εἶναι νὰ περάσουμε ἕνα σχοινὶ ἀνάμεσα στοὺς ὄφαλους καὶ νὰ τὸ δέσουμε στὴν κορυφὴ κανενὸς βράχου. Ἔτσι θὰ κατορθώναμε ἴσως νὰ βγοῦμε στὴν παραλία, κρατούμενοι ἀπ' αὐτὸ τὸ σχοινί.

— Καὶ ποιὸς θὰ τὸ βγάλῃ ἔξω; ρώτησε ὁ Γόρδων.

— Ἐγώ! ἀπεκρίθηκε ὁ Μπριάν.

— Κι' ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω, εἶπε ὁ Γόρδων.

— Ὄχι, ὄχι! φώναξε ὁ Μπριάν. Ἐγὼ μόνος μου!

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Β'.

Ένας κρύος, δυνατός άέρας έμάδησε όλο τό δειλι τά τελευταία κίτρινα φύλλα άπ' τήν άκακία τής αύλής. Ό ούρανός βαρύς, θλιμμένος μ' άδάκρυτους, λές κι' άγγιζει τά κεραμίδια τών σπιτιών. Τό σούρουπο έχει γλυστρήσει στήν κεντρική, καί στό δρόμο μονάχα ό τοίχος τού άντικρυνού σπιτιού κρατάει άκόμα λίγο φώς. Κάθουμαι δίπλα στό παράθυρο· ό Άλέξης είναι σέ μιά κεμπέκλα δίπλα μου, άκουμπάει στό γεράκι του τό κεφάλι καί κοιτάει καί κείνος έξω. Βλέπω πώς κάτι συλλογίζεται, μά δέν τον ρωτώ· είναι τόση δύσκολο νά έξηγήση κανείς τί συλλογίζεται όταν τόν ρωτούν. Άπό νωρίς τόν έστειλε ή γιαγιά του νά μείνει μαζί μου, γιατί έκείνη θάβγαινε έξω. Σεφτελλίσαμε μαζί όλες τίς παλιές Δωκλίσεις, τού διηγήθηκα χίλιες ιστορίες.

Μά καθώς ήταν πιά σχεδόν χειμώνας, τό σούρουπο ήρθε δίχως νά τό καταλάβουμε, καί ξεχάστηκα κοιτώντας έξω άπ' τό παράθυρο, κι' άφησα τόν μικρό Άλέξη νά συλλογίζεται. Στό θαμπό άντιφέγγισμα πού έβγαινε άπ' τήν άνοιχτή πόρτα τής κουζίνας, ή καρέκλα του φάνταζε μεγάλη καί τό κεφάλι του μικρό. Τά μάτια του ήσαν άνοιχτά καί κοίταζε μπρός του, μά ή σκέψη του δέν ήταν έδώ κοντά μου· ήταν μακρυά, πολύ μακρυά, σ' έκείνα τά χρόνια πού δέν τά θυμάται καθόλου, πού δέν τά γνωρίζει άκόμα, πού δέν τά χωρεί ό νους του.

Ξαφνικά μέ τράβηξε άπ' τό μανίκι:

— Θείτσα, πές μου μιά ιστορία γιά τόν παππού.

Τόν κοίταξα μέ κατάπληξη. Ποτέ δέν μού είχε μιλήσει γιά τόν παππού του, ποτέ δέν τόν είχε ρωτήσει γιά κείνον. Ήξερα πώς ήταν πεθαμένος πολύ καιρό πρίν γεννηθή ό Άλέξης, πώς ήταν ναύτης καί πώς τόν σκότωσε ή θάλασσα. Τίποτ' άλλο. Ποτέ δέν μού είχε μιλήσει γι' αύτόν ή κόρη του, ή μητέρα τού Άλέξη, ποτέ δέν τόν είχε ρωτήσει ό μικρός. Ήταν σάν νά μήν είχε ύπάρξει ποτέ αύτός ό παππούς, σάν νά μήν είχε ζήσει ποτέ στή γή. Καί τώρα τό καταλάβαινε: Ήταν γιατί όχι άνθρώπινα, παρά μόνο άγγέλου μάτια μπορούν νά δούν τήν άλήθεια.

Σταύρωσε τότε μπρός στό Θείο Θρόνο καί προσπάθησε νά δ ξη μέ τά μάτια του όλο τόν πόνο τής ψυχής του. Μά Έκείνος χαμογέλασε...καί μπρός σ' αύτό τό χαμόγελο έννοιωσε τή λύση νά σβύνη σιγά-σιγά, όπως στό δαυλό τ' Αύγερινού σβύνουν τ' άστέρια.

Καί έτρεξε χαρούμενα νά παίξη μαζί μέ άλλα άγγελούδια στό περιβόλι μέ τήν αίώνια ήνθηση πού τού έδειχνε τό δάχτυλό του.

Καθώς τέλειωνα τό παραμύθι μου κάτταξα τόν άδελφό μου: Χωρ ς νά μιλ , μέ τό κεφάλι άκουμπισμένο στά γόνατά μου, μέ τά μάτια μισόκλεισα, καί μέ κάποιο άόριστο χαμόγελο στά χειλη, σκεφτόταν τά λόγια μου.

Άδελφούλη! Άδελφούλη! Ποιός νά μού τόλεγε, τήν ώρα πού ένοιωθα τό άγαπημένο σου κεφαλάκι έπάνω μου, ποιός νά μού τόλεγε πώς τόσο γρήγορα θά πετούσες κι' σύ στά ούράνια περιβόλια, γιά νά παιδεύ ς κι' έσύ σάν άλόνια βελούδο πού άπλώνεται κάτω άπό δέντρα, πού δέν γνώρισαν ποτέ τό χλωμό φθινόπωρο;

Έλεύθερο Πουλί

Ο ΝΕΡΟΥΛΑΣ

Τί όμορφη μέρα! Όλα είναι γαλανά, όλα είναι φωτεινά, άλα άστράφτουν κι' είναι μιά χαρά. Τί γρήγορα πού μπήκε ή άνοιξις! Ή γή είναι στολισμένη μέ τό ποικιλόχρωμο χαλί της. Τά πουλάκια τονίζουν μέ γλυκύτατα τά τραγούδι τους. Είναι πρωί. Ό ήλιος μόλις έχει ξεπροβάλει. Κάθουμαι στό παράθυρο καί θαυμάζω τή φύση πούναι γεμάτη άπό άνοιξιάτικη χαρά. Ήαυχία βασιλεύει παντού. Έξαφνα άκούω μιά μακρινή φωνή:

— Νερόοο, νερό άπό τόν Πόρρο!

Καί άπό τή γωνιά τού καθιστηρού καί σκιερού δρομάκου ξεπροβάλλει ό νερουλάς μας. Είναι γεροδράς, όλος ζωή. Τώρα έχει πλησιάσει πιά καί άκούω καθαρά τίς στροφές μέ τίς όποίες προσκαλεί τούς πελάτες:

Έδώ νερό καλό
στή γή μοναδικό,
Πάρτε, νοικοκυράδες,
μέ δυό μέ τρείς παράδες.

Άμέσως άνοίγουν όλες οί πόρτες καί γυναίκες, κορίτσια, παιδιά ξεπροβάλλουν μέ στάμνες καί τενεκέδες στά χέρια καί μέ γέλια χαράς. Έχει σχηματισθή πιά ένας κύκλος γύρω του καί άρχίζουν οί κουβέντες καί τά πειράγματα, ένώ αύτός μοιράζει μέ ζέλια τό δροσερό νερό. Καί έχομαι σέ όνειροπολήσεις καί άναρωτιέμαι, ποιός είναι αύτός ό άνθρωπος πού καθώς διαβαίνει, σκορπάει γύρω του τό γέλιο;

Είναι άληθινά εύτυχής; Καί σκέπτομαι πώς ξυπνάει πρωί-πρωί, γυρίζει όλη τήν ήμέρα τούς δρόμους, προσπαθώντας νά προσελκύσει πελάτες μέ τόν καλό του τρόπο γιά νά θρέψη τήν οίκογένειά του, καί τό βράδυ κατακουραμένος πέφτει καί κοιμάται,—κι' όμως είναι εύχαριστημένος άπό τή ζωή του!

Άπό τίς όνειροπολήσεις μου μέ ξυπνάει άξαφνα τό ρολόγι πού κτυπάει 7 π. μ. Είναι ώρα νά σχολειο, καί ένώ σηκώνομαι γιά νά φύγω, ρίχνω μιά βιαστική ματιά στό δρόμο· άλλά ό νερουλάς έχει χαθεί πιά.

Έξάδελφος τού Διαβόλου

ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ, ΠΑΙΔΑΚΙ ΜΟΥ

Καθισμένος στή βράχια, κοίταζα τή θάλασσα.

Σμήνος άλκύο μιά σπαρακτική καί στριγλιχτή φωνή:

«Παιδί μου, παιδάκι μου!»

Γυρίζω καί βλέπω μιά γυναίκα νά κοιτάζη τή θάλασσα σέ όρισμένο σημείο, άπου ένα σώμα άνεβοκατέβαινε πάνω στά κύματα.

Μιά βάρκα άμέσως ρίχνεται στή θάλασσα, καί δυό γεροί άνδρες ταμπούκι μέ όλη τους τή δύναμη. "Όλοι κοιτάζουν μέ άγωνία. Κανένας δέν μιλάει. Όλωνών τά μάτια είναι καρφωμένα στή βάρκα πού κάνει γιά σώση τό παιδί. Μά θά προφτάσης;!... Μέσα σ αύτή τή βαθειά σιωπή, άπό καιρό σέ καιρό, άκούγεται ή σπαρακτική φωνή τής μάνας: «Παιδί μου, παιδάκι μου!»

Οί άντρες κοπιαλατούν πάνω μέ όλη τους τή δύναμη καί σέ λίγο φθάνουν κοντά στό παιδί. Ένας άπό τούς δυό τό τραβά άπ' τή θάλασσα... "Όλοι άγωνιούν. Ή βάρκα τώρα γυρίζει, πλησιάζει, καί ένας άπό τούς δυό άντρες ρίχνει στήν άγκαλιά τής μάνας, ένα άψυχο σώμα.

Ή μάνα μέ πιά σπαρακτικές φωνές τώρα φωνάζει:

«Παιδί μου, παιδάκι μου!»

Τσάρλεστον

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Άπό της Δεκεμβρίου ή Διάπλασις εισήλθε εις τό 5Ον έτος της. "Οσοι έπιθυμούν νά είναι καί φέτος συνδρομηταί, πρέπει νανανεώσουν τό ταχύτερον τήν λήξασαν συνδρομήν των.

"Οσοι τυχόν δέν θέλουν πλέον νά είναι συνδρομηταί, άφειλουν νά έπιστρέψουν τά σταλέντα φύλλα 1-5 τού Δεκεμβρίου γράφοντες είς τήν ταινίαν των τήν λέξιν «άπαράδεκτον» διά νά τούς διαγράψω.

"Οσοι κρατήσουν καί αύτά, θεωρούνται συνδρομηταί καί πρέπει νά στείλουν τήν συνδρομήν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ή μαμά, στή γειτόνισσα. —Άλήθεια, Έλένη μου, σ' έκείνον πού δέν έχει νύχια νά ξυστή!..

Ή μικρή Φώφη πού τάκουέ:

— Είδες, μαμμά; μόνη σου τά λές τώρα· κι' όμως μέ μαλώνεις σάν άφίνω τά νύχια μου μακριά γιά τή μανούρ...

(Γενικά) *Άχ, Πόλη!*

***

Ό Δάσκαλος: — Πές μου ένα ύγρό πού νά μήν παγώνη.

Ό Μαθητής: —Τό ζεστό νερό.

Ροζίτα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθήναι, 38 όδός Εύριπίδου τήν 28 Δεκεμβρίου 1927

ΑΓΑΠΗΤΑ μου παιδιά, σάς εύχομαι τρισευτυχισμένο τό νέον έτος 1928. Μαζί μου σάς εύχονται ή Κυρά-Μάρθα, ό Άνανίας κι' όλο μου τό σπιτικό. Έπίσης ό κ. Φαίδων μέ παρακάλεσε νά σάς διαβεβαίωσα τίς πιό θερμές του ευχές.

Αύτό τό φυλλάδιο θά τό λάβετε τήν Πρωτοχρονιά, τό έπόμενο δρως θά είναι τό πρώτο τού Ίανουαρίου. Δέν ξέρω τώρα άν αύτό θά έχει τήν «30ή Κυριακή», γιατί δέν είναι άκόμα έτοιμες οί εικόνες. έλπίζω όμως νά τήν έχει τό μεθεπόμενο (14 Ίανουαρίου) πού θά είναι δωδεκαεδλιδο.

Δόξα σοι ό Θεός! αύτή τήν έβδομάδα έλαβα καί καμμιά δεκαπενταριά Συλλογές Πνευματικών Άσκήσεων. Έλπίζω, ώς τό τέλος τής προθεσμίας, πού καθώς είδατε τήν παρέτεινα, νά λάβω άρκετές.

Καί τό ξεσπάθωμα δέν κήγε πίσω. Αύτήν τήν έβδομάδα έχω νά εύχαριστήσω τούς έξής: *Λύγερίδον Ν. Άβραμίδην, Θεμελίναν Ζερβού, Θεόφ. Ι. Γαβριηλίδην, Δανάην Γ. Δαράτον, Μποέμ, Νίτσαν Τριανταφυλλίδου, «Ψιλικήν Έπιφάνειαν», Μαρίαν Καμπούρη, "Εφυπνην Γατσύλαν, Λίλιην Ι. Πολίτη, Τιτίκαν Λεοντάκη, Άρετήν Α. Ρήγα, Ρέαν, Άρμονίαν, Έλένην Κυρηνοπούλου, Νέλλην* καί *"Ερσην Ν. Σαράτση*. Εύγε στά καλά μου τά παιδιά! Έλπίζω νά τά μιρηθούν καί πολλά άλλα.

Πορφυρογέννητε, άλλο μυθιστόρημα τής Λάγκερλεφ είναι τό «Κόστα Μπέρλιγκ» πού είδε; στό Δεξικό τού Δαρούς. Τό δικό μας καί στό πρωτότυπο έχει τόν ίδιο τίτλο: «Τό θαυμασιο:ό ταξίδι». Μόνο πού προσθέτει: «τού Νίλς Χόλγκερσον έπάνω άπό τή Σουηδία». Ναί, τόν ίδιο τύπο θά έχη καί τό νέο Σήμα, δηλαδή τό μονόγραμμα μου Δ.τ.Π., καλλιτεχνικά συμπεπλεγμένο, μέσα σέ κύκλο άπό λεπτό ματανδρο, πού θά τόν συμπληρώνουν τά έτη τής Ιδ ύσεως καί τής Πεντηκονταετηρίδος: 1879 -1928.

Ρόδον τής Έρήμου, τό ύπέθετα πώς θά ήσουν άρρωστη, γιατί δέν μπορούσα νά φανταθώ τίποτ' άλλο ύστερ' άπό τήν έπτάχρονη άγάπη πού μάς συνδέει. "Ω, καί ποιός δέν έπαθε άπό θάγγειο αύτόν τόν καιρό! Σ' εύχαριστώ γιά τά καλά λόγια κι' έλπίζω, τώρα πού είσαι καλά, νά μού γράφης συχνότερα.

Δέν ξέρω, *Μήλον τής "Εριδος*, άν τά σχολεία τών Δυτικών κάνουν καί προπαγάνδα. Όπωσδήποτε νομίζω, ότι οί όρθόδοξοι πρέπει νά προτιμούν τά δικά μας σχολεία. Σήμερα, «γλώσσα τής πορφύσεως» είναι καί ή καθαρεύουσα καί ή δημοτική. Γιατί καί αύτες δυό βρίσκει κανείς μορφωτικά βιβλία άπαραίτητα. "Οσο γιά τήν αίσθητική μόρφωση, έκείνη πού δίνουν τά λογοτεχνικά έργα, ποιήματα, διηγήματα κ.τ.λ.—ή δημοτική σήμερα είναι τό όργανό της. "Ολα δηλαδή τά λογοτεχνήματα γράφονται σ' αύτή.

Μπράδο, Κρεολή! Είσαι μόλις 10 έτών καί κηγαίνεις στήν Γ' τού Έλληνικού, καί κάνεις άκόμα Ιταλικά, γαλλικά καί πιάνο. Μού φαίνεται πώς δέν έχεις άνάγκη νά μεγαλώσης περισσότερο γιά νά μπής στήν κίνησή μας καί νά βαδίσης άπ' τά ίχνη τής μαμμάς σου καί τής θείας σου πού τόσο βδρασαν άλλοτε στόν κύκλο μου. "Ω, ναί, ποτέ δέν ξεχνώ τή Λούκισσα τών *Σαλώνων* καί έτσι, έλπίζω, θά θυμόμαι μιά μέρα καί τήν *Κρεολή*...

Ίωάννη Άνδρόσκουλε, ό κ. Φαίδων σ' εύχαριστεί πολύ γιά όσα γράφεις. Μόνο σ' αύτό τό φύλλο καί στό προηγούμενο δέν βρήκες «Άθηναϊκή Χριστολή», γιατί έπρεπε νά δημοσιευθή τό Χριστουγεννιάτικο διήγημα τής δ. Ταρσούλη, —τί έξοχο, άλήθεια, κι' αύτό τό διήγημα! — καί δέν έμενε τόπος μ' αύτό καί μέ τά τέσσερα μυθιστορήματα πού δημοσιεύονται τώρα. Τί νά γένη! ό χώρος μου είναι λιγοστός. Καί τό ξεσπάθωμα δέν έπέτρεψε άκόμη τήν καθιέρωσή τού δωδεκαεδλίδου.

Εύχαριστώ, *Άστρακόβρονσα*, γιά τό τόσο θερμό ένδιαφέρον. Κι' ό κ. Φαίδων σ' εύχαριστεί πού είπες στόν πατέρα σου νά σού άγοράζη τακτικά τή «Νέα Ζωή» μόνο καί μόνο γιατ' είναι δική του. Έκείνο πού παρετήρησες ήταν άπλή σύμπτωση. Γιατί σ' άλλα πάλι τεύχη, άπό τά πιό κεντρικά περιοδικά μόνο γιά τή Διάπλαση γίνεται λόγος καί άνεβηκοκατεβαίνεται ώραία κομμάτια άπό τή Σελίδα της, όπως π.χ. ένα ποιημάτακι τής *Άλαβάστερινης*. "Κλαβα ύπ' όψει μου καί τήν έπιθυμία σου νά μέ λαβαίνης τό γρηγορότερο, καί θά κάμω δ,τι μπορώ γιά τήν ικανοποίησή.

Μέ συγκίνηση διάβασα, *Άέρινε*, τό ώραίο, τό γεμάτο άγάπη κι' ένδιαφέρο γράμμα σου. Διεβάσα καί τήν «Έκφραση τού βαθύτατου θαυμασμού σου» στόν κ. Φαίδωνα πού είδε καταγοή εμμένος ότι έχεις διαβάσει όλα του σχεδόν τά βιβλία! Έ. φυσικά, σύ είσαι άπό τούς μεγάλους καί μπορείς νά διαβάζης; άπ' όλα.

Όχι, *Έθνική Πίστις*, όχι, παιδί μου, μήν τό λές αύτό. Καί στήν καθαρεύουσα πρέπει νά «σθρχεται κκρδιά» νά γράφεις έκθέσεις, γιά νά την μαθαίνεις. Καί πρέπει νά την μαθης, γιατί είναι μιά γλώσσα κού σήμερ' άκόμη, χρειάζεται στή ζωή περισσότερο. Ή ζωή, βλέπεις, δέν είναι μυθιστόρημα, — δπως έλεγε κι' ό Νταρζανσόν στόν Τζάκ, — ούτε ποίημα, ούτε διήγημα. Αύτά γράφοντει στή δημοτική όλα τάλλα, — έφημερίδες, νόμοι, έπιστημονικά βιβλία, συμβόλαια, έμπορικά γράμματα, — γράφονται στήν καθαρεύουσα. Μπορείς λοιπόν νά μή τήν ξέρεις;

Εύχαριστώ πολύ γιά δλα, Θέσει. Γιά τά διακοσμητικά ήλεκτρικά πού άσχημίζουν τούς τοίχους τής παλιάς καί πανσεβάσμιας Καπνικαράας, θάκρεπε βέβαια νά γράψη κανένας καί θά τό πώ σ' όσους λογίους έχω. Γιά τήν Πεντηκοντατηρίδα μου δέν άκεφαστοθήκε τίποτα δριστικά, μά καί σύ βέβαια μπορείς νά λάβης μέρος, όπου κριθής, ή καλύτερα όπου κρίνεις τόν έαυτό σου ικανό.

Χωρική τής Έλβετίας, άλήθεια, τό «Θαυματό Ταξίδι» είναι γιά κάκως μεγαλύτερα παιδιά, μά φέτος μπορείς νά τό διαβάσης καί σύ. Θά σού άρέση πολύ όπως καί στή μαμμά σου. "Ω, δέν είναι λί γοι οί δυό συνδρομηταί πού μου γ ψαφες. Μακάρι όλοι νά μού έγραφαν άπό δυό, άστο κι' άπό ένα!..

Τί ώραίο τό γράμμα σου, *Ροδοβαμμένη Αύγούλα!* Ναί, κι' έγώ θάλω νά δράσης, κι' έλπίζω άπό τή δράση σου πολλά. Όπως φοβάμαι είκοσι δυο έχω παιδιά πού μάγαπούν άκι καί σένα.

Ή *Πριγκίπισσα Ραπανάκι* έχει άλληλογραφία μέ είκοσι φίλες μου. Άλήθεια, πως τίς προφταίνει τόσες!.. Καί στή γειτονιά της, μού γράφει, παραξενεύονται πολύ όταν άκούνε κάθε τόσο τόν ταχυδρόμο νά φωνάζει: «Πριγκίπισσα Ραπανάκι!» Ποιά πριγκίπισσα, λένε, κάθεται κοντά μας καί δέν τό ξέρουμε;... Ά, άς τό μάθουν.

Ά, ειρεπε νάχω τόκο νά δημοσιεύσω έδώ δλάκερο τό γράμμα πού μού έστειλε ή *Μάγισσα* γιά νά μού εύχηθή τόν καινούργιο μου χρόνο! Τήν εύχαριστώ πάρα πολύ γιά δσα γράφει.—Συντομότερο, άλλο τό ίδιο θερμό είναι καί τό εύχετήριο τής *Νεράϊδας τού Ποσπόρου*. Γι' άλλα, δυσευχώς, δέν μπορώ νά μιλήσω σήμερα. Δέν είναι μόνο ή έλλειψη τού τόπου· είναι κι' ό τυπογράφος πού θάλει νά τυπώση γρήγορα τό φύλλο καί νά προλάβη τίς γιορτές...

Ώραίας Έπιστολάς μού έστειλαν αύτην τήν έβδομάδα κι' οί έξής: *Κόρη τών Άθηνών, Πάτερ-Παχούμιος, Κάρμεν Σύλβα, Σειρήν, "Ερμιονες, Πέτρος Ριονιαί, Τζοάντα, Παρηγοριά, Τσάρλεστον, Χιονισμένο Ηλίο, Σκέρος, Μεγάλη Έλλάς, Δαφνοστεφής Όλυμπιονίκης, Άμάλθεια, Χαρ. Νέζος, Ψυχή καί Κοσμοχαλάστρα.* — Έστέλεσα τίς παραγγελίες των καί τούς εύχαριστώ γιά τά καλά των λόγια. Σ' όσους μπορέσω θάπαντήσω στό έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ούδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανεούται, άν δέν συνοδεύεται άπό τό δικαίωμα δρ. 10. — Τά έγκριθέντα ή άνανεωθέντα ίσχύουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1928. Όσα συνοδεύονται άπό Α, άνήκουν είς άγόρια καί όσα άπό Κ, είς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Τιτιγρατίνα, κ. (ΕΚ). Άλγερινός Πειρατής, ά. (ΓΣ). Μαΐρα Ρόδον, κ. (ΑΕ). Γέρος τού Μοριά, ά. (ΓΣ). Νικολίζη κ. (ΑΑ). Νικόλαος Σκουφάς, ά. (ΦΕ,1) Έμμανουήλ Χανδής, ά. (ΦΕ,2). Άθανάσιος Τσικιλλούρ, ά. (ΦΕ,3). Άλέξανδρος Υφηλάντης, ά. ΦΕ,4). Λάμπρος Κατσώνης, ά. (ΦΕ,5). Φαβιέρος, ά. (ΦΕ 6). Φιλέλλην, ά. (ΦΕ,7). Ήρωλοχίτης, ά. (ΦΕ,8·. Αρβέντης, ά. (ΦΕ,9). Κυπαρίσσιος, ά. (ΦΕ,10). Μακρυανάλους, κ. (ΦΕ, 11). Πλούτων Πατρίδι, κ. (ΦΕ, 12). Άθλιος Μαύσωρος, κ. (ΦΕ, 13). Αρβανίτισσα, κ. (ΦΕ,14). Μπαλωτοπούλα, κ. (ΦΕ,15). Κλεφτοπούλα, κ. (ΦΕ,16). Μαριμένη Ραζίκ, κ. (ΜΟ). Κουναβάκι, κ. (ΑΠ). Λευκός Κύκνος, ά. (ΟΟ). Ροδοδάφνης, ά. (Πέτρο Παχούμης). Άθλιε, κ. (;). Μάρκος, ά. (Μήτσος). Βιπορφύτης, ά. (ΑΑ). Άγνωστος, ά. (ΝΚ). Χρυσόνδρομον, κ. (ΝΣ). Άγριόπελη, κ. (ΕΣ).

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Άγνωστη, κ. Λαυΐδ Άριανίης, ά. Έκδικητής, ά. Λευΐζη, κ. Νεφελώδης Ψυχή, κ. Κρητικόπουλο, ά. Σανθή Γαλεονομάκα, κ. Νεραϊδα τού Γιαλού, κ. Μήδεια, κ. Κόρη τού Άθηνών, κ. Λαμπρόν τού 21, ά. Πάτις Πατρίς, ά. Κοσμοχαλάστρα, κ. Ξενθή Λεβεντοπούλα, κ. Χιόνι, κ. Φωτιά, κ. Πριγκίπισσα Αυλότσι, κ. Χάρα τών Όνυχίων, κ. Σίφων, ά. Άμπζών, κ. Πέτρος Γιουνια, ά. Κωνσταντίνος Δουγένης, κ. Κουρμάρος Σφακιώτ, ά.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: *Ράπειτεν Χαραγήν* (δεκαεπτά τετράδια·) *Χιόνι* καί *Φωτιάν* (δεκατές·) *Λεφτήν Φωνασκαντάλλαλόβαλο* (δεκαεπτά·) *Χειοτεχνούλαν* (χαίρω πολύ· δεκατέσσερα·) *Βλάχινον Τσοπάνο* (γιά πέρυσι μπορεί νά ήταν καλά, γιά φέτος όμως, πού είσαι πιό μεγάλος κατά ένα χρόνο, θάλω καλύτερα·) *Άτρόμητον Πλοίαρχον* (δεκατέσσερα τετράδια·) *Γεώργιον Ίωάννου* (εύχαριστώ γιά τή Σελίδα όμως είναι άπαραίτητο καί ψευδώνυμο· μέ τόνομα μόνο δέν άτενίστηκατε·) *Χαρούμενην* έπιτρέπεται, μήν άνησυχής·) *Ήλιόβγαλτην* (τά φύλλα τά έστάλησαν στά Πολύδωρα· τώρα τά στέλλονται στά Παλαιστά·) *Ραικουτεϊν* (δκαμε· πολύ καλά πού τού άπάντησες τό εικοσιεφτάρικο·) *Βολιοτάκις* (ζητηθέντα φυλλάδια έστάλησαν, άν όλη 33ο δηόλοιπο στή διαθεσή σου δρ. 22·) *Θάλειαν Μ. Κ.* (έλαβα, εύχαριστ. Θά έξακολουθήσω·) *Παυδώραν Τάκη* (τό φιλοδώρημα σου έδόθη στόν διανομέα καί σ' εύχαριστεί·) *Πολ. Καλδήν, Άνεμώνην τού Βουνού, Κ. Βλιτσάκην, "Αννων Λάσκαρι, Νιόβην, Τριανταφυλλένιαν, Ποθούλεν* καί *Δάφνην Κανούτα* κτλ. κτλ.

Κρεντικόπουλο, Γέρον τοῦ Μαρᾶ, Μήλον τῆς Ἐριδος, Περικλομέδη, Κόρην τῶν Ἀθρώων (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς θλιβα μετὰ τὴν 27 *Δεκεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἑρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 29 Φεβρουαρίου.

55. Λεξίγριφος

Μιὰ πόλη, ἀποπαιδήποτε,
Μὲ νῆσο ἂν ἐνοιθῇ,
Ὑψώνεται ἀπ' τὴ γῆ
Κι' ἓν' ἄστρο ἀμέσως γίνεται
Τὸ πιάτο σοῦ ὀδηγεῖ.

Γαλαξίας

56. Λογοκαπνικὸς Συλλαβόγριφος

Δυὸ φωρὲς ἂν ξεφωνίσῃς,
Τύπο φοβερὸ θὰ ἰδῇς
Καὶ σκοτάδι διπαντήσῃς
Καὶ ποτὲ πιὰ δὲν θὰ βγῇς.

Πάρκα τοῦ Κανάρι

57. Στοιχειόγριφος

Ἀλίμονο σ' ἐκεῖναν ποὺ θὰ βρῇ,
Ἂν τὸ φριχτὸ κανόνι ὅταν βγῇ.
Μὰ τὸ λιμὸ τοῦ ἂν παρομοιάσῃ,
Ρήνορας θἀντεβῇ καὶ θὰ μιλήσῃ.

Αἰέλλα

58. Τονόγριφος

Ἀπὸ ἀρχαία γιορτὴ
Ὁ τόνος μόνον ἂν κατέβῃ.
Θὰ γίνῃ στὴ στιγμὴ
Ἱέρεια ποὺ προφητεύει.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

59. Πυραμὶς

```
          +
        * + *
      * * + * *
    * * * + * * *
  * * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *
```

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρὰν: σύμφωνον, ἄνθος, πόλις τῆς Μακεδονίας, Κράτος τῆς Εὐρώπης, ὄρος περίφημον τῆς Ἑλλάδος, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης.

Οἱ σταυροὶ καθέτως κοσμοῦν τὴν Εὐρώπην.

Μήδεια

60. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7	=Ἄρχιμα βασίλισσα
2 4 7	=Αἰσθητήριον
3 4 7	=Τριγωνικὸν
4 6 2 7	=Πᾶς ἄνθρωπος
5 2 4 7	=Τοῦ ποταμοῦ
6 5 6 7	=Θεὰ
7 1 5 2 7	=Νῆσος

Ἐνδοξο Ἰσοβλι

61-65. Φωνηεντόγριφος

Δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὁσαςδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σιφὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

δγς, πρντ, βλσβ, κδς, κσσλ

Θαλασσοταραχὴ

66. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλέα:

1, Ἀπόστολος· 2, Πόλις τῆς Ἠλείας· 3, Πτηνόν, καλὸν κυνήγι· 4, Ὄργανον τοῦ σώματος· 5, Μέγας ποιητὴς· 6, Χριστιανικὴ ἀρετή.

Ἀδν Κιχώτος

67. Φωνηεντόλιτον

τ - γ - τς - γς
Ἀπασθμαίνεις Πολίτη

68. Τρίτρος

```
        η
      η   η
    η       η
  τί    πολλὴ
    η       η
      η   η
        η
```

Μπαϊρέμ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

69. Double Acrostiche

Les premieres lettres des mots ci-dessous forment une reine detestable; les troisiemes un poète tragique français:

1, Evangeliste; 2, Muse; 3, Cardinal, homme d'Etat; 4, Fleuve de Siberie; 5, Isthme d'Amerique; 6, Pachyderme.

Ἀφρισιένο Κῦμα

70-72. Cinéma-Rébus

1.—Λύκος, λάν.
2.—Ἤθης, πάγος.
3.—Νῆμα, ὕδωρ, Σοφία.
Τρία ψευδώνυμα.

Μέλισσα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 42

612. Χρυσάσπιτος (χρυσὸς, τόπος.)—613. Ποίησις-πίνης.—614. Κῆπος-Σῆπος.—615. Τὰ μάτια.—616.

Φ	Ε	Β
Α	Ν	Ο
Υ	Γ	Κ
Δ	Υ	Ν
Α	Μ	Ι
Σ	Ρ	
Α	Ι	
Η	Α	Α

617-621. Διὰ τοῦ Ρ: Ἐπῶρ, Ρώμη, Ἥρωϊ, ρεῦμα, Πῶρος.—622. Ἀετὸς (ἸσαΑΕ, ΜΟνη.)—623-625. 1. Τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀμέτρητα. 2, Ἐπὶ τῆς ἀρετῆς πρέπει νὰ *βασίσῃς* τὴν εὐτυχίαν σου. 3, Οἱ *γέροι* εἶναι ἀπθενεῖς.—626. ΧΡΝ-ΦΣ=Χρόνου φείδου. ΟΕΙ-ΙΑ=Γωνιὲς τίμια. (ΧΟῖρος, ΡΕθυμνον, ΝΙκίας, Φίλιππος, ΔΑνία.)—627. Ἰσοπινὲς εἰς πανὶ Ἰσαακὸν ἐζωγράφησε.

628.	C	629. BORDEAUX
	C A P	(Bouche, Or, Rose, Danube, Eléphant, Aigle, Utrecht, Χένοphon.)
	C A B L E	
	P I, I	
	R	

Μὴ λησμονεῖτε πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ὅπ' αὐτὲς ποὺ σ ς στέλλαμεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος λαμπρός, πλούσιος, θαυμάσιος

ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1927

Μὲ τὶς 400 σελίδες του.—Μὲ τὶς 300 εἰκόνες του.—Μὲ τὸν περιπετειώδη «Μοκοκό».—Μὲ τὸν συγκινητικώτατο «Ὑζέν».—Μὲ τὸν εὐθυμότατο «Μπέμπη Ἀρχιλήσταρχο».—Μὲ τρεῖς «Κυριακές».—Μὲ 40 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές».—Καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ *Ἄρραφος δρ. 80.*—(καὶ ταχυδρ. 85 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 103 διὰ τὸ Ἐξωτ.)· *Ραμμένος δρ. 85.*—(καὶ ταχυδρ. 100 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 108 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, ἐκ τῶν ὁποίων ὅλοι. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *30* καὶ ραμμένος δρ. *35*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐπάνω τάρου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *28* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὴ στοιχεία δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δεκαοκτάχαρα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωρισμὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀναγκαίτητη.

/ΚΙΓ — 71/

ΦΙΛΑΤΕΛΕΙΑ μηνιαῖον γραμματοσημολογικὸν περιοδικόν, ἀπαραίτητον βοήθημα τῶν γραμματοσημοφιλοτελιστῶν. Συνδρομὴ ἑτησία ἐσωτερικοῦ δραχ. 35.—ἐξωτερικοῦ φρ. γαλλ. 15.—ἡ σελίνια 3/—ἢ δολλάρ. 4,25.—Ἀθῆναι, Μιχαὴλ Βόδα, 169.

/ΚΙΓ — 72/

Ἐπερχόμενος ἀπὸ Διπλοπάσσιμπο, χαιρετῶ ὅλους, ἰδιαιτέρως τοὺς Βουλγαροκατόνους. Δαυΐδ Ἀριανίτης

/ΚΙΓ — 73/

25ῃ ΜΑΡΤΙΟΥ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

/ΚΙΓ — 74/

Μαϊνόνες ἀπὸ Διπλοπάσσιμπο χαιρετῶ ὅλες-οὺς. Ρέα

/ΚΙΓ — 75/

Κάρμεν, τί γίνεται; Γιατί δὲν γράφεις; Μὴ ξεχνᾶτε ὅλοι (ΚΖ' — ...)

Πριγκίπισσα Ρεπανάκι

/ΚΙΓ — 76/

Ἐπερχόμενος στὸν Διπλοπάσσιμπο χαιρετῶ ὅλους. Νὶκ-Πέτερ

/ΚΙΓ — 77/

ΘΗΚΗ ΠΙΣΤΗΣ ἀπὸ Δημοψήφισμα. Ψηφίστε ὅλοι.

/ΚΙΓ — 78/

Νέμεσις, σὲ ξέρω. Γέρος τοῦ Μωρηᾶ

/ΚΙΓ — 79/

ΤΑ ΚΡΙΝΑ
ΣΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

/ΚΖ' — 80/

Μποέμ, ὁ Παπαγεωργίου ξέρει νὰ λέγῃ καὶ ἄλλα, ἐκτὸς ἀπὸ ὑπτιασκές, καὶ ἐκτὸς τούτων, ἐπαντὲ ἔταν τοῦ στέλλων τετραδιάκια, ὥστε διαφεύγει δὲν εἶναι διλλαγὴ παγεωργίου. Ἀπὸ τὴν ἀποστολὴ Μικρῶν Μυστικῶν σὲ ἀπαλλάττω.

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

/ΚΙΓ — 81/

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Ὅπου μετανοιάσθη ὁ «Σύλλογος Ἱπποτῶν», ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ καὶ ἀπατελέσματα (ΚΖ'—1911) διαγωνισμοῦ εἰς τὸ πρακτικὸν.—Φίλαροι, τί νὰ ἀκουκλίσουμε; Τὰ φειδώνομα, ποὺ δὰ ἐπαγγαρίες δὲν ἔχετε πάρει;; Κοιλοπίνων (Βιόσπορος, ἀφοῦ τόσο νευρούλιασε ἡ κοιλοπίνα σου ἄστε νὰ μᾶς κυριεύῃς πράτες τὸν πόλεμον, σὲ προκαλοῦμε νὰ μᾶς ἀποκαλέσῃς ἕνας τὸ Β' φυλλάδιον!! Ἄλλως... Τρρρεεέμειεε!!!

/ΚΖ' — 82/

Ἀπατελέσματα διαγωνισμοῦ (ΚΖ'—1911). Πραξιάνοντοι, ἐλλείψει ἀπαντήσεων. Μπούτα, Ζηλεμένο Κάστρο. Αἰγυπτία

/ΚΙΓ — 83/

Λουλούδια, ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἄλλα ἄμος Ἰνδιάνα, Διπλοπλοκόρτσο, ἀκόμη πεμένο. Αἰγυπτίνα

/ΚΙΓ — 84/

Ἀριστοκράτισσα, ἔλεγε πολὺ μωρὴ γιὰ νὰ ἀναπαλήτητες Νεράϊδες. (Σημ. ἀπλ.—Μπόταμη δὲν εἶναι ἡ;) Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

/ΚΙΓ — 85/

Ἀγαπημένοι μου Γαλάτεια, ἀτυχῶς τὴ σου εἶχαμαι χρόνια πολλά. Ἥρωὶς τοῦ 21

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοὺς ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 καὶ 12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 17.50, 5,50 καὶ 7,50)

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 7. (3.50 καὶ 5,50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φιδένον, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, Δημοτικὰ Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρσούλη. Ἄδετη δρ. 40. Δερέτο δρ. 45 (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δ' ἔκδοσις Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρ. 15. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 τομίδια, Β' καὶ Γ') ἕκαστον δρ. 2,50 (1,50 καὶ 3).

Πρέσβις ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25.(7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρειοκώλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9,50).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25.(7 καὶ 9,50).

Ὁ Φώτης, ἔμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΤΥΠΟΙΣ ΕΠΗ. Κ. ΣΑΡΓΙΑΔΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 10. ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½, πέννες
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεστάμεναν ὑπὸ ταῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀφιερωμένον εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ ταῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 30. Ἑξάμηνον δραχ. 15. Τρίμηνον δραχ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγάπτου γρόσια διατημ. 30.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐρμοῦ ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Παρθενεῖον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰανουαρίου 1928* *Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 6*

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μπορεῖς νὰ μεταχειρισθῇς τὴ βάρκα...

—Κι' ἂν τὴ χάσουμε, Γόρδων; Λὲν εἶναι καλύτερα νὰ τὴν ἀφήσουμε ὡς τελευταῖο καταφύγιο;

Ὡστόσο ὁ Μπριάν, πρὶν ἐπιχειρήσῃ τὸ παράτολμο σχέδιό του, θέλησε νὰ λάβῃ ἕνα προφυλακτικὸ μέτρο γιὰ κάθε ἐνδεχόμενα.

Ὑπῆρχαν στὸ πλοῖο σωσίβια κι' εἶπε στὰ μικρὰ νὰ τὰ φορέσουν ἀμέσως. Γιατὶ ἂν ἀναγκάζονταν νὰ ἀφήσουν τὸ πλοῖο πρὶν ἀποτραβηχθοῦν ὁλωσδιόλου τὰ νερὰ καὶ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ πατήσουν τὰ πόδια τους σὲ στερεὸ ἔδαφος, οἱ ζῶνες ἐκεῖνες θὰ τὰ ἐσπρωχναν πρὸς τὴν ἀκτή, ἐνῶ τὰ παιδιὰ θὰ κρατιόνταν κιόλα ἀπ' τὸ σχοινί.

Ἡ ὥρα ἦταν δέκα καὶ τέταρτο.

"Γστερ' ἀπὸ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, τὰ νερὰ θὰ χαμηλώναν ὡς τὸ κατώτερο σημεῖο ποὺ μποροῦσαν νὰ χαμηλώσουν.

Ἐξήντα περίπου μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸ πλοῖο, ἡ θάλασσα ἦταν πιὸ ἥσυχη καὶ πιὸ ρηχή, καθὼς μαρτυροῦσε τὸ σκοῦρο της χρῶμα κι' οἱ κορφὲς τῶν βράχων ποὺ ἐξείχαν ἐκεῖ κοντὰ στὴν παραλία. Ὅλη ἡ δυσκολία λοιπὸν ἦταν νὰ περάσουν τὴν πιὸ βαθειὰ θάλασσα ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὴν πρῶρα. Ὡστόσο ἂν ὁ Μπριὰν κατόρθωνε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ πλοῖο ἕνα σχοινὶ καὶ νὰ τὸ δέσῃ στεριὰ σὲ κανένα βράχο, κι' ἔπειτα νὰ τὸ τεντώσουν μὲ τὸ βαρούλκο, τὸ σχοινὶ αὐτὸ θὰ βοηθοῦσε τὰ παιδιὰ νὰ φτάσουν στὸ πιὸ ρηχὸ μέρος ὥστε νὰ πατήσουν καὶ νὰ περπατήσουν ὡς τὴ στεριά. Ἔπειτα κι' οἱ σάκκοι καὶ τὰ δέματα μὲ τὰ ναγκαῖα τρόφιμα καὶ τὰ κυριώτερα ἐργαλεῖα θὰ μποροῦσαν, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἴδιου τεντωμένου σχοινιοῦ, νὰ συρθοῦν, νὰ γλυστρήσουν καὶ νὰ φτάσουν στὴ στεριὰ σῶα καὶ ἀβλαβῆ.

Ἡ ἐπιχείρηση αὐτὴ ἦταν βέβαια πολὺ ἐπικίνδυνη, ἀλλὰ γι' αὐτὸ κι' ὁ Μπριὰν δὲν τὴν ἄφινε σὲ κανέναν ἄλλον. Ἐννοοῦσε νὰ τὴν ἀναλάβῃ μόνος του καὶ πῆρε τἀναγκαῖα μέτρα.

Στὸ πλοῖο ὑπῆρχαν πολλὰ σχοινιὰ ποὺ εἶχαν μῆκος πολλὲς ἑκατοντάδες πόδια καὶ ποὺ τὰ μεταχειρίζονταν γιὰ ρυμουλκήσεις. Ὁ Μπριὰν διάλεξε ἓν' ἀπ' αὐτὰ τὰ σχοινιά, μέτριο στὸ πάχος, γέρθηκε κι' ἔδεσε τὴν ἄκρη στὴ μέση του.

—Ἔ, παιδιά! φώναξε τότε ὁ Γόρδων. Κλάτε ὅλοι ἐδῶ στὴν πρῶρα. Νὰ ξετυλίξουμε τὸ σχοινί!

Ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκος, ὁ Κρὸς κι' ὁ Οὐὲπ δὲν μποροῦσαν ν' ἀρνηθοῦν τὴ βοήθειά τους σ' ἕνα ἔργο ποὺ καταλάβαιναν καλὰ τὴ σπουδαιότητά του. Ἄφησαν λοιπὸν κατὰ μέρος τὴν ἔγνοια καὶ τὰ πεῖσματα κι' ἑτοιμάσθηκαν νὰ βοηθήσουν. Τὸ σχοινὶ ἐκεῖνο ἔπρεπε νὰ ξετυλίγεται λίγο λίγο, γιὰ νὰ μὴν ἐξαντληθοῦν οἱ δυνάμεις τοῦ Μπριάν.

Τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ γεννικὸ παιδὶ ἑτοιμαζόταν νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα, ὁ ἀδελφός του τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε μὲ συγκίνηση.

—Ἄχ, Μπριάν, πῶς φοβᾶμαι!

— Μὴ φοβᾶσαι, Ἄκ, καὶ δὲν θὰ πάθῃ τίποτε! τοῦ ἀπεκρίθηκε.

Κι' ἔπεσε χωρὶς κανένα δισταγμό.

Σὲ λίγο, φαινόταν στὴν ἐπιφάνεια νὰ κολυμπᾷ μὲ πολλὴ ζωηρότητα, ἐνῶ τὸ σχοινὶ ξετυλιγόταν ὀπίσω του.

Καὶ μὲ γαλήνη ἀκόμη, τὸ τόλμημα τοῦ Μπριὰν θὰ ἦταν δύσκολο. Πολὺ περισσότερο τώρα ποὺ τὰ κύματα ἐπάφλαζαν ὀλόγυρα στοὺς βράχους. Ἀντίθετα

Οὐέπ, Κρός, Οὐίλκος.

ρεύματα ἐμπόδιζάν τὸ δρόμο τοῦ γενναίου κολυμβητῆ καὶ τὸν ἔβγαζαν ἀπὸ τὴν εὐθεία, ὅπου μὲ μεγάλες, ὑπεράνθρωπες προσπάθειες ξαναγύριζε.

Ὡστόσο προχωροῦσε, πλησίαζε τὴν παραλία, ἐνῶ οἱ συνταξιδιῶτες του ἀπὸ τὸ πλοῖο ξετύλιγαν ρυ!μικὰ τὸ σχοινί. Ἦταν ὅμως φανερὸ πὼς οἱ δυνάμεις του εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐξαντλοῦνται μόλις ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ πλοῖο ὡς πενήντα πόδια. Μπροστά του ἔχασκε ἕνα εἶδος δίνης, ποὺ τὴ σχημάτιζε ἡ σύγκρουση δυὸ ἀντιθέτων σάλων.

Ἂν κατόρθωνε νὰ περάσῃ αὐτὴ τὴ δίνη, θὰ ἔφθανε ἴσως στὸ σκοπό του, γιατὶ παραπέρα ἡ θάλασσα ἦταν πολὺ πιὸ ἥσυχη. Προσπάθησε λοιπὸν νὰ ριχθῇ ἀριστερὰ καὶ νὰ περάσῃ. Ἀλλὰ κι' ὁ πιὸ δυνατὸς κολυμβητὴς δὲν θὰ τὸ κατόρθωνε εὔκολα. Ἔτσι κι' ἡ ἀπόπειρα τοῦ Μπριὰν ἦταν μάταιη. Γιατὶ τὰ περιπλεκόμενα κύματα τὸν ἁρπαξαν κι' ἀκάθεκτα τὸν τράβηξαν πρὸς τὸ κέντρο τῆς δίνης.

— Βοήθεια! πρόφτασε νὰ φωνάξῃ. Τραβῆξτε, τὸ σχοινί!

Κι' ἔγεινε ἄφαντος στὴ δίνη.

Τὰ παιδιά, ἀπὸ τὸ πλοῖο, κατατρόμαξαν. Ὁ Γόρδων μόνος διατήρησε τὴν ψυχραιμία του.

— Τραβῆξτε, τραβῆξτε γρήγορα τὸ σχοινί! εἶπε.

Τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ τραβοῦν τὸ σχοινὶ γρήγορα, γιὰ νὰ προφτάσουν νὰ ξαναφέρουν τὸν Μπριὰν στὸ πλοῖο ζωντανό. Καὶ νά, σ' ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας, ὁ παράτολμος κολυμβητὴς βρισκόταν στὸ κατάστρωμα ἀναίσθητος. Εὐτυχῶς δὲν εἶχε πάθει τίποτα καὶ σὲ λίγη ὥρα συνῆλθε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ζάκ.

Ἔτσι ἀπέτυχε ἡ ἀπόπειρα, ποὺ κανένας ἄλλος βέβαια δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ τὴν ξανακάνῃ. Τὰ δυστυχισμένα παιδιὰ ἔπρεπε τώρα νὰ περμένουν. Ἀλλὰ τί νὰ περιμένουν; Βοήθεια; Ἀπὸ ποῦ; ἀπὸ ποιόν;..

Εἶχε περάσει τὸ μεσημέρι.

Ἡ παλίρροια ξανάρχιζε καὶ τὰ κύματα μεγάλωναν. Ἐπειδὴ ἦταν νουμηνία, ἡ τρικυμία ἦταν σφοδρότερη ἀπὸ χθές. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, — φτάνει νὰ γύριζε λίγο ὁ ἄνεμος, — τὸ πλοῖο κινδύνευε νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τοὺς βράχους ὅπου ἦταν πλαγιασμένο καὶ νἀρχίσῃ τὸ παράδαρμά του στὴν ἄγρια θάλασσα. Κομμάτια θὰ γινόταν ἀπάνω στοὺς ὕφαλους. Ψυχὴ δὲν θὰ γλύτωνε ἀπὸ τέτοιο ναυάγιο. Κι' ἐλπίδα σωτηρίας καμμιά, ἀπὸ πουθενά!

Ὅλοι ἦταν στὴν πρύμνη, οἱ μικροὶ περικυκλωμένοι ἀπὸ τοὺς μεγάλους, κι' ἐκοίταζαν τὴ φουσκωμένη θάλασσα καὶ τοὺς βράχους, ποὺ χανόνταν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον ὅσο ἀνέβαιναν τὰ νερά.

Τὸ χειρότερο ἦταν ποὺ ὁ ἄνεμος ἄρχισε πάλι νὰ φυσᾷ ἀπὸ τὰ δυτικὰ καὶ νὰ δέρνῃ τὴν παραλία ὅπως τὴν προηγούμενη νύχτα. Κι' ὅσο τὰ νερὰ γίνονταν βαθύτερα, τόσο ψηλότερα ἀνέβαιναν τὰ κύματα, καὶ σκέπαζαν τὸ πλοῖο, καὶ σὲ λίγο θὰ τὸ πλημμύριζαν.

Μόνον ὁ Θεὸς μποροῦσε πιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς μικροὺς ναυαγούς.. Κι' οἱ κραυγές τους οἱ φ.βισμένες ἀνακατεύονταν τώρα μὲ τὶς πιὸ θερμὲς προσευχές.

Κατὰ τὶς δυὸ μετὰ τὸ μεσημέρι, τὸ πλοῖο ἀναισκάνθηκε ἀπὸ τὴν πλημμυρίδα. Δὲν ἔγερνε πιὰ μὲ τὸ ἀριστερὸ πλευρό. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ σάλο, ἡ πρώρα βυθίστηκε στὸν πάτο, ἐνῶ ἡ πρύμνη ἦταν σφηνωμένη ἀκόμα μέσ' στοὺς βράχους. Σὲ λίγο ὅμως τὸ πλοῖο κυλίσθηκε ἀπὸ τὰ δεξιὰ στ' ἀριστερά. Καὶ τόσο ἀπότομο ἦταν τὸ κύλισμα, ὥστε τὰ παιδιὰ ἀναγκάσθηκαν νὰ πιασθοῦν καὶ νὰ συσφιχθοῦν γιὰ νὰ μὴν πέσουν στὴ θάλασσα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἓν' ἀφρισμένο βουνό, ἐρχόμενο ἀπὸ τὸ πέλαγος, στάθηκε μπροστὰ στὸ πλοῖο σὲ ἀπόστασή διακοσίων ὀργυιῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΤΑ ΚΟΥΜΑΡΑ

«Κούμαρα—ἀκούεται—γινωμένα...»
Ὦ, ποιὰ χαρὰ καὶ ποιὰ δροσιά,
—ποιὰ πίκρα, πόση ἀπελπισιά—,
ποὺ ἔχουνε οἱ χειμωνιὲς σταλμένα!

«Κούμαρα φρέσκα ἀπ' τὴν Πεντέλη»,
φωνάζουν οἱ διαλαλητές.
Ψιχάλες στέκουν κρεμαστές,
ἀράχνες τρέμουν στὴν κυμέλη...

Πῶς ὡς τὸ τζάμι; ἀλλάξανε ὅλα.
Λές κι «καὶ τοῦ χρόνου!» ἄ, τί μ' αὐτό!
Ν' ἀναμετριᾶς εἶν' ἀρκετὸ
πῶς πῆγαν τριάντα χρόνια κιόλας!

Νὰ νοιώθεις, ποὺ ὅσο πάει κι' ἀκόμα
πιὸ ἀσήμαντο εἶναι τὸ παρόν —
τὶς ἀναμνήσεις τῶν καιρῶν
νὰ νοιώθεις κρύες καὶ δίχως χρῶμα!

Βάζα, λαγήνια καὶ πανέρια
ἄλικα σβόλια εἶναι μεστά,
μεστοὶ οἱ σταθμοί μας,—στὰ μισὰ
τοῦ δρόμου, μέσ' στὰ μεσημέρια.

Μὰ τὸ ταμπλὶ ποὺ τόχουν κόψει,
τὸ φύλλο, πράσινο, λαμπρό,
—σωστὴ νὰ βλέπω ἔτσι μπαμπὼ
μονόχα τὴν ἁπλή τους ὄψη;

Ἂχ, νὰ μᾶς κάνουν πολεμάνε
πιὸ τὰ μηνύματα φαιδρά'
τὰ νοήματά τους πορφυρά,
καὶ στὴ ζωὴ ποὺ μᾶς μετράνε,
ξένη κι' ἐξώτερη χαρά
μάτια νὰ δέσουν πολεμάνε.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ἡ Ἀΐζα κι' ὁ Μάτα στὴν παγωμένη λίμνη.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἄξαφνα τοὺς φάνηκε ὅτι ὁ πάγος ποὺ πατοῦσαν σηκώθηκε ψηλά. Καὶ στὴ στιγμὴ ἔκατσε πάλι χαμηλά, σὰν νὰ τὸν εἶχε σπρώξει κανένας ἀπὸ μέσα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνας βουβὸς κρότος καὶ τὰ παιδιὰ εἶδαν πὼς ὁ πάγος σχίστηκε σὲ ἄπειρες μεριές.

— Ἀΐζα, φώναξε ὁ Μάτα, ὁ πάγος θὰ σπάσῃ.

— Ναί, Μάτα, εἶπε ἡ ἀδελφή του. Ἀλλὰ προφθαίνουμε ἀκόμη νὰ φθάσουμε ἀντικρύ. Ἀρκεῖ νὰ τρέξουμε.

Ἀληθεια, θὰ περνοῦσε ἀκόμη ἀρκετὴ ὥρα προτοῦ νὰ σπάσῃ ἐντελῶς ὁ πάγος. Βέβαια, τὸ μεγάλο ἄσπρο σεντόνι εἶχε χωριστεῖ σὲ ἄσπρα κομμάτια, ἀλλὰ κι' αὐτὰ ἔπρεπε πρῶτα νὰ σπάσουν, νὰ κομματιασθοῦν ἐντελῶς, ὥς ὅτου νὰ σκεπάσῃ τὸ νερὸ τὴ λίμνη. Ὑπῆρχαν ἀκόμη μεγάλα κομμάτια πάγου ποὺ ἀπάνω τους μποροῦσανε νὰ περπατήσουν τὰ παιδιά. Τὸ χειρότερο ὅμως ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι τὰ παιδιὰ στὴ βία τους δὲν μποροῦσαν νὰ προσέξουν ἐκεῖ ποὺ πατοῦσαν. Δὲν μποροῦσαν νὰ ἰδοῦν πόσο πλατειὰ ἦσαν τὰ ρήγματα κι' ἂν θὰ μποροῦσαν νὰ τὰ πηδήσουν· δὲν μποροῦσαν νὰ ἰδοῦν πόσο μεγάλο ἦταν τὸ κάθε κομμάτι ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ τὰ κρατήσῃ καὶ τὰ δυό. Στὸ τέλος δὲν ἤξεραν πιὰ τί νὰ κάνουν. Ἔτσι πήγαιναν σάν χαμένα, κι' ἀντὶ νὰ πλησιάζουν στὴν ξηρά, προχωροῦσαν μακρύτερα στὴ λίμνη. Στὸ τέλος ἀτάθηκαν γεμάτα τρόμο καὶ ἀπελπισία καὶ ἄρχισαν νὰ κλαῖνε. Ἔξαφνα ὅμως ἕνα κοπάδι ἀγριόχηνες πέταξε πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους. Φώναζαν δυνατὰ καὶ τὰ παιδιὰ ἄκουσαν μὲ μεγάλη τους ἔκπληξη καὶ μιὰ ἀνθρώπινη φωνὴ νὰ λέει:

— Πρὸς τὰ δεξιὰ πηγαίνετε, πρὸς τὰ δεξιά!

Τὰ παιδιὰ ἀκολούθησαν στὴ στιγμὴ αὐτὴ τὴ συμβουλή. Ἀλλὰ σὲ λίγο πάλι στάθηκαν στὴ μέση τοῦ πάγου μὴ ξέροντας τί νὰ κάνουν.

Καὶ πάλι ἄκουσαν τὶς ἀγριόχηνες νὰ φωνάζουν, καὶ μάλ' ἀπ' τὶς φωνές τους ἀκούστηκε ἡ ἴδια ἀνθρώπινη φωνή:

— Σταθῆτε ἐκεῖ ποὺ εἴσαστε!

Τὰ παιδιὰ δὲν μίλησαν καθόλου γι' αὐτὰ ποὺ ἄκουσαν, μόνον ἀκολουθοῦσαν πιστὰ τὶς συμβουλές. Σὲ λίγο οἱ πάγοι ἐνώθηκαν καὶ μπόρεσαν νὰ τοὺς πηδήσουν. Πιάστηκαν ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν. Τὰ εἶχε πιάσει φόβος, ὄχι μόνον ἀπὸ τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν μυστηριώδη δύναμη ποὺ τὰ βοηθοῦσε.

Αὐτὸ γινόταν ἐπὶ μισὴ ὥρα σχεδόν. Στὸ τέλος τὰ παιδιὰ πάτησαν σὲ στερεὸ ἔδαφος. Ὁ φόβος τους ὅμως ἀκόμη ἦταν τόσος, ὥστε κι' ἀφοῦ ἔφθασαν, δὲν γύρισαν νὰ κοιτάξουν τὴ λίμνη πίσω τους, ὅπου τώρα τὰ κύματα ἔσπαζαν μὲ ὁρμὴ τοὺς πάγους, κι' ἔτρεχαν ἴσια ἐμπρός τους.

Μόλις εἶχαν λίγο προχωρήσει, ἡ Αἴζα κοντοστάθηκε ξαφνικά.

— Περίμενέ με μιὰ στιγμή, Μάτα, εἶπε. Κάτι ξέχασα.

Γύρισε πίσω στὴν παραλία. Σὰν ἔφτασε ἐκεῖ, ἄρχισε νὰ φάχνει μὲ βία στὸ σακκούλι, καὶ στὸ τέλος ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα μικρὸ τσόκαρο. Τὸ ἔβαλε πάνω σὲ μιὰ πέτρα ὥστε νὰ φαίνεται ἀπὸ μακριά, κι' ὕστερα, χωρὶς νὰ γυρίσῃ καθόλου νὰ δῇ πίσω της, ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ τὸν ἀδελφό της.

Μόλις ὅμως εἶχε φύγει, κατέβηκε γοργὴ σὰν ἀστραπὴ μιὰ λευκὴ χήνα ἀπὸ ψηλά, ὄρπαξε τὸ τσόκαρο μὲ τὸ ράμφος της καὶ πέταξε μακριὰ μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Στὰ νύχια τῆς ἀρκούδας.

Πέμπτη, 28 Ἀπριλίου.

Οἱ ἀγριόχηνες πετοῦσαν. Εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ Κολμαΐρντεν στὸ Βέστερμανλαντ καὶ τώρα ἤθελαν νὰ προχωρήσουν βορεινά, ἀλλὰ ὁ δυνατὸς δυτικὸς ἀέρας τὶς ἔσπρωχνε πρὸς τὰ ἀνατολικὰ μέρη τῆς χώρας. Ἡ Ἄκκα φοβόταν ὅτι ἡ κυρὰ-Μαριὰ θὰ εἶχε πάρει αὐτὸ τὸ δρόμο τρέχοντας ἀπὸ πίσω τους, καὶ γι' αὐτὸ προσπαθοῦσε νὰ τραβήξῃ δυτικά.

Οἱ ἀγριόχηνες προχωροῦσαν μὲ μεγάλη δυσκολία καὶ ἤλπιζαν ὅτι προτοῦ δύσῃ ὁ ἥλιος, θὰ εὕρισκαν μιὰ καλὴ μεριὰ γιὰ νὰ κουρνιάσουν. Ἀλλὰ ξαφνικὰ σηκώθηκε ἕνας δυνατὸς ἀνεμοστρόβιλος ποὺ πέταξε τὶς ἀγριόχηνες στὸν ἀέρα σὰ νὰ ἦταν πούπουλα, καὶ σήκωσε ψηλὰ τὸν Νίλς ποὺ καθόταν ἐντελῶς ἀνύποπτος στὴ ράχη τοῦ ἄσπρου χήνου. Ὁ Νίλς ὅμως ἦταν τόσο μικρὸς κι' ἐλαφρός, ὥστε δὲν ἔπεσε ἀμέσως κάτω, ἀλλ' ἀφοῦ σπρώχθηκε ἀρκετὸ διάστημα ἀπὸ τὸν ἄνεμο, ὕστερα ἔπεσε σιγὰ σιγὰ στὴ γῆ, σὰν τὸ φύλλο ὅταν πέφτει ἀπὸ τὸ δέντρο.

Ὁ Νίλς δὲν φοβόταν καθόλου ἐνόσω ἔπεφτε.

«Τί ἀστεῖο!» συλλογιζόταν «πέφτω τόσο μαλακά, σὰν νὰ ἤμουν ἕνα φύλλο χαρτί. Τώρα θὰ σκόψῃ ὁ Φίλιππας καὶ θὰ μὲ πιάσῃ.»

Ὅταν ὁ Νίλς ἔφθασε κάτω ἔβγαλε τὸ σκοῦφο του κι' ἄρχισε νὰ τὸν κουνάῃ στὸν ἀέρα, γιὰ νὰ τὸν δοῦν οἱ ἀγριόχηνες.

— Ποῦ εἶστε, καλέ;.. Ἐγὼ ἐδῶ εἶμαι! ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, καὶ ταραξενεύτηκε πολὺ ποὺ δὲν ἄκουγε τὸν Φίλιππα νὰ τοῦ δίνῃ ἀπάντηση.

Ὁ χῆνος δὲν φαινόταν πουθενά, μὰ οὔτε κι' οἱ ἄλλες ἀγριόχηνες. Αὐτὸ φάνηκε πολὺ παράξενο στὸν Νίλς ἀλλὰ δὲν τὸν ἔκανε ν' ἀνησυχήσῃ. Οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲν φοβήθηκε ὅτι ἡ Ἄκκα κι' ὁ Φίλιππας θὰ τὸν ἄρηναν ἔτσι. Σκέφθηκε ὅτι ὁ δυνατὸς ἄνεμος θὰ τὶς εἶχε σπρώξει μακρυά, καὶ ὅτι μόλις θὰ κατόρθωναν νὰ στρίψουν, θὰ γύριζαν πίσω γιὰ νὰ τὸν πάρουν

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Τώρα θὰ σᾶς διηγηθῶ ἓν' ἄλλο κατόρθωμα τῆς Ρήνας καὶ τῆς Μαρίνας.

Στὸ σπίτι τῆς θειᾶς τους Εὐλαλίας πήγαινε κάπου-κάπου μιὰ χωριάτισσα, ἡ κυρὰ-Παρασκευή, χορταρού, αὐγουλοῦ καὶ πάει λέοντας. Πῆγε κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα μ' ἕνα καλάθι, μ' ἕνα μπάγο καὶ μὲ τὴν ὁμορέλλα της.

— Τί καλὰ μοῦ φέρνεις; τὴ ρώτησε ἡ θειὰ Εὐλαλία.

— Ὡραῖα γαλίσια καὶ χηνίσια αὐγά, τῆς ἀποκρίθηκε ἡ κυρὰ-Παρασκευή. Ἰδὲς τὶ μεγάλα ποὺ εἶναι! Μ' ἕνα μονάχα κάνες ὀμελέττα γιὰ τρεῖς νομάτους.

Τῆς ἄνοιξε τὸ καλάθι, τῆς ἔδειξε ταυγὰ κι' ἡ θειὰ-Εὐλαλία ἐξάφνισε.

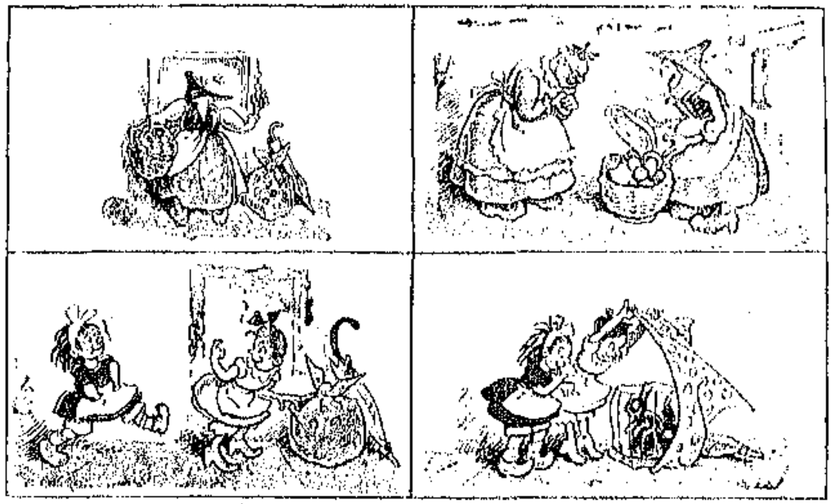

— Λιὴ στὸ μπάγο τί ἔχεις; τὴ ρώτησε πάλι.

— Ἄ, στὸ μπάγο ἔχω ἕνα πυρρό, τῆς ἀποκρίθηκε μὲ κοντορὸ χαμόγελο ἡ χωριάτισσα. Ληλαδὴ δὲ θέλω νὰ πῶ τί ἔχω στὸ μπάγο. Μάνα θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ κάνεις τὴ χάρη νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐδῶ μὲ τὴν ὁμορέλλα μου. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ γυρίσω νὰ τὸν πάρω

— Καλά, κυρὰ-Παρασκευή. Ἀφήσῃς τὸ μπάγο σου ὅπου θέλεις. Οὔτε ἔχω καμμιὰ περιέργεια νὰ μάθω τί ἔχει μέσα.

Μ' ἂν ἡ θειὰ-Εὐλαλία δὲν εἶχε καμμιὰ περιέργεια νὰ μάθῃ τί ἔκρυβε ὁ μπάγος τῆς χωριάτισσας, ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα εἶχαν καὶ μεγάλη. Γιατί, κατὰ τὴ συνήθειά τους, κρυφάκουσαν τὴν ὁμιλία. Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν μποροῦσαν νὰ ἡσυχάσουν: Ἤθελαν καὶ καλὰ νὰ μάθουν τὸ κρυφό.

Παραμύλαξιν λοιπὸν καὶ, ὅμα ἔφυγε ἡ κυρὰ-Παρασκευή, πῆγαν μὲ τὶς μύτες ἐκεῖ ποὺ εἶχε ἀφήσει τὸ μπάγο της.

Τὸν λύνουν. Καὶ τί νὰ ἰδοῦν;

Ἕνα κλουβί. Καὶ μέσα στο κλουβί... ἕνα σκίουρο!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΙΧΤΕ Χριστούγεννα σᾶς εὐχήθηκα φέτος, οὔτε Πρωτοχρονιά. Ἔχετε νὰ λάβετε Ἐπιστολή μου ἀπό τίς 17 τοῦ Δεκέμβρη. Τί ἔκανα τόσες ἡμέρες;—Ἄ, ἤμουν πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία μου καὶ πολλὰ θὰ σᾶς ἔγραφα, ἂν ἡ Διάπλασις μοῦδινε τόπο. Εἶχα μάλιστα καὶ μιὰν ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστηση: διάβαζα λίγο-λίγο, ροφοῦσα μὲ μικρὲς γευστικότατες γουλιές, ἕνα βιβλίο!

Τίς τελευταῖες ἑβδομάδες τοῦ χρόνου βγαίνουν τὰ περισσότερα, γιὰ τίς γιορτές, γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά. Ὁ κόσμος τότε ἔχει καὶ λεπτὰ νἀγοράζει καὶ καιρὸ νὰ διαβάζει. Ἔπειτα ἔχει ἀνάγκη νὰ κάνῃ καὶ δῶρα· καὶ τί ὡραιότερο δῶρο ἀπὸ ἕνα ὡραῖο βιβλίο; Λοιπόν, τώρα ιότερο ἀπ' ὅσα βγῆκαν, εἶναι τὸ βιβλίο ποὺ σᾶς λέγω· καὶ τὸ ἔβγαλε ὁ κ. Ζαχ. Παπαντωνίου.

Ὁ τίτλος του: «Διηγήματα». Καὶ τὸ περιεχόμενό του: ὅλες ἐκεῖνες αἱ χαριτωμένες ἱστορίες ποὺ μᾶς διηγήθηκε κατὰ καιροὺς ὁ μοναδικὸς αὐτὸς συγγραφέας, γράφοντας σ' ἐφημερίδες καὶ σὲ περιοδικά. Μὲ ἄλλους λόγους μιὰ συλλογὴ Διηγημάτων. Ἀλλὰ πόσο διαφέρει, παιδιά μου, διήγημα ἀπὸ διήγημα! Ἕνα πλῆθος ἀνθρωποι γράφουν σήμερα διηγήματα. Λίγοι ὅμως γράφουν διηγήματα ποὺ νἀξίζουν. Κι' ἀνάμεσα στοὺς διηγηματογράφους αὐτούς, — τοὺς δικούς μας ἐννοῶ, γιατί τώρα δὲν μᾶς νοιάζει γιὰ τοὺς ξένους, — ὁ πιὸ ἄξιος εἶναι γιὰ μένα ὁ κ. Ζ. Παπαντωνίου.

Τὸν ξέρετε; Δὲν μπορεῖ νὰ μὴν τὸν ξέρετε! Ἔχει γράψει καὶ βιβλία γιὰ παιδιὰ ποὺ ἔκαμαν κρότο: Τὰ «Ψηλὰ Βουνά», ἀναγνωστικὸ τοῦ Δημοτικοῦ, — τὸ καλύτερο ἀναγνωστικὸ ποὺ φάνηκε ὡς τώρα στὴ γλῶσσα μας, — καὶ τὰ «Χελιδόνια», παιδικὰ τραγούδια μὲ μουσική. Ἔκαμε ἀκόμη καὶ μιὰ Συλλογὴ Νεοελληνικῶν, διαλέγοντας μὲ γνῶση καὶ γοῦστο τὰ καλύτερα κομμάτια τῆς Λογοτεχνίας μας καὶ γράφοντας στὸ τέλος θαυμάσιους χαρακτηρισμοὺς γιὰ καθένα λογοτέχνη. Κάποιο λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ τὰ τρία βιβλία θἄχετε διαβάσει καὶ θαυμάσει καὶ σεῖς. Ὁ κ. Παπαντωνίου ὅμως ἔγραψε κυρίως γιὰ μεγάλους. Οἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ εἶναι γεμάτα ἀπὸ χρονογραφήματά του, μελέτες του κοινωνικές, αἰσθητικές, κριτικές. Σὲ χωριστὸ τόμο ἔχει βγάλει τοὺς «Πεζοὺς Ρυθμούς», σὰ νὰ λέμε πεζὰ ποιήματα. Καὶ τώρα τὰ «Διηγήματα» ποὺ εἴπαμε.

Ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Παπαντωνίου εἶναι ὡραῖα. Ὅ,τι ἔκαμε στὴ ζωή του αὐτὸς ὁ σπάνιος ἄνθρωπος, εἶναι ὡραῖο. Ἀλλὰ ἐγὼ προτιμῶ ἀπ' ὅλα τὰ «Διηγήματά» του. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ μὲ τί ἀκάλυσση τὰ σιγοδιάβασα. Καὶ τὰ σιγοδιάβασα ὄχι γιατί δὲν εἶχα καιρό· τὄκανα ξεπίτηδες, γιὰ νὰ ταπολαμβάνω περισσότερο. Αὐτὸ δυὸ φορὲς μοῦ ἔτυχε ὡς τώρα: Μιὰ φορά, ὅταν ἤμουν νέος καὶ μοῦπεσε στὰ χέρια ἕνας τόμος μὲ διηγήματα τοῦ γάλλου Γκὺ ντὲ-Μωπασσάν, (ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους διηγηματογράφους τοῦ κόσμου). Καὶ τώρα μὲ τὰ διηγήματα τοῦ κ. Παπαντωνίου.

Μπορῶ νὰ πῶ πῶς τὸ ἴδιο γοῦστο βρῆκα καὶ στὶς δυὸ συλλογές, ἂν καὶ τόσο διάφορες. Γιατί τὰ διηγήματα τοῦ κ. Παπαντωνίου δὲν μοιάζουν βέβαια μὲ τὰ διηγήματα τοῦ Γκὺ ντὲ-Μωπασσάν. Ὅπως δὲν μοιάζουν καὶ μὲ κανενὸς ἄλλου. Μιὰ ὁμοιότητα μόνο ἔχουν: ὅτι κι' αὐτὰ κι' ἐκεῖνα εἶναι ὡραῖα. Ἡ ὁμορφιὰ τὰ ἐξομοιώνει. Ὅπως ἐξομοιώνει κι' ὅλα τὰ ἔργα τῆς Τέχνης, ὅσες διαφορὲς κι' ἂν ἔχουν μετξύ τους, σ' ὅσο διαφορετικὲς κι' ἂν ἀνήκουν σχολὲς ἢ ἐποχές...

Τὸ ξαναλέω. Τόσο ὁμορφα κομμάτια δὲν μπορεῖτε νὰ βρῆτε ἄλλα στὴ Λογοτεχνία μας. Εἶναι καθαυτὸ μοναδικά. Δὲν διηγοῦνται μόνο περίεργες, παράξενες, ἐνδιαφέρουσες ἱστορίες. Ἔχουν καὶ νόημα. Κι' ὅταν λέμε «νόημα», ἐννοοῦμε τὰ πάντα: ἀλήθεια, βάθος, φιλοσοφία, ποίηση, ὕφος, γλῶσσα. Ἔτσι τὰ διηγήματα τοῦ κ. Παπαντωνίου σὲ διασκεδάζουν ὅπως ὅταν ἀκοῦς κάτι εὐχάριστο. Ἀλλὰ σοῦ δίνουν μαζὶ τὴν ἀνώτερη ἐκείνη χαρὰ ποὺ δίνει ἡ Τέχνη. Κι' ἀκόμα σὲ κάνουν νὰ σκέπτεσαι...

Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ σᾶς μιλήσω καὶ γιὰ τὰ εἴκοσι ποὺ περιέχει ἡ συλλογή. Ἂς ἰδοῦμε μόνο ἕνα: τὸ «Χτυπημένο γεράκι»: Ἕνα γεράκι πέρασε ἀπάνω ἀπ' τὸ κοττάτσι. Τὸ κακὸ ποὺ ἔκαμαν οἱ κότες καὶ τὰ κοττοπούλια, ἐπρόδωσε τὴν παρουσία του καὶ κάποιος βγῆκε καὶ τὸ τουφέκισε. Τὸ γεράκι ἔπεσε πληγωμένο. Τὸ σήκωσαν, τὸ περιποιήθηκαν καὶ... τὸ φυλάκισαν σ' ἕνα μεγάλο κλουβί. Ἀλλὰ τὸ γεράκι δὲν ἡμέρεψε, δὲν συμφιλιώθηκε μὲ κανένα, δὲν δέχτηκε τίς περιποιήσεις κανενός. Τσίμπησε μάλιστα τὸ δάχτυλο τῆς κυρίας ποὺ πῆγε νὰ τὸ χαϊδέψῃ. Τέτοιο ἔμεινε ὡς τὸ τέλος: ἀκατάδεχτο, περήφανο, ἄγριο, ἀμείλιχτο, ἐχθρικό. Δὲν πρόδωσε τὴ ράτσα του: Ἔμεινε γεράκι.

Πόσα, ἀλήθεια, δὲν σὲ κάνει νὰ σκεφθῇς αὐτὴ ἡ Ἱστορία! Μὰ κι' ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἔπεσε τὸ γεράκι, σκέφτηκε πολλά. Κι' εἶχε μεγάλη ἐπίδραση στὴ ζωή της αὐτὸ τὸ περιστατικό. Τὴν ἄλλαξε, τὴν ἔκαμε ἄλλον ἄνθρωπο. Γιατί τῆς ἔδειξε τὸν κόσμο καλύτερα, γιατί τῆς ἔμαθε μερικὲς ἀλήθειες ποὺ ἀγνοοῦσε ἢ τίς ξεχνοῦσε...

Τέτοια εἶναι ὅλα τὰ διηγήματα τῆς συλλογῆς. Τὸ περιστατικὸ τοῦ καθενός, — τὸ περίεργο, τὸ εὐχάριστο, τὸ διασκεδαστικό,—βάζει σὲ σκέψεις τὸν ἥρωα. Καὶ συγχρόνως βάζει σὲ σκέψεις τὸν ἀναγνώστη. Καὶ τοὺς ἀλλάζει καὶ τοὺς δυό. Γιατί τοὺς δείχνει τὸν κόσμο καλύτερα, τοὺς μαθαίνει ἀλήθειες ποὺ ἀγνοοῦσαν ἢ ξεχνοῦσαν...

Φυσικά, τὸ βιβλίο εἶναι γιὰ μεγάλους. Εἶναι ὅμως ἠθικό, σεμνό, λευκό. Καὶ τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ μποροῦν νὰ τὸ διαβάσουν ἄφοβα καὶ νὰ τὸ ἀπολαύσουν. Δὲν θὰ καταλάβουν βέβαια ὅσα οἱ μεγάλοι, μὰ κι' αὐτὰ ποὺ θὰ καταλάβουν, θὰ τοὺς εἶναι ἀρκετά...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο. —

Ὢ, γιὰ τὴ Νταίζη αὐτὸ ἦταν ἡ πιὸ ἀνέλπιστη εὐτυχία: νὰ κοιμᾶται στὸ δωμάτιο τῆς μαμᾶς, νὰ τὴν ἔχει κοντά της, νὰ τὴ φιλεῖ καὶ νὰ τὴ φλυαρεῖ ὅσο ἤθελε,—ποιὰ εὐτυχία συγκρίνεται μ' αὐτή;

Ὄνειρο ἦταν καὶ πέρασε πιά· «ὁ κακὸς ἄνθρωπος». Τώρα ἡ μαμμά της ἦταν κοντά της μέρα καὶ νύχτα. Τί εἶχε νὰ φοβηθεῖ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
Πυρκαϊά!

Τὸ καλοκαίρι προχωροῦσε σιγὰ-σιγά, κι' ὅσο ἔβλεπε ἡ λαίδη Ἔρλιγκτον ὅτι οἱ φόβοι της δὲν ἐβγαιναν ἀληθινοί, ξεθάρρευε κι' ἦταν σχεδὸν ἥσυχη, ὅταν ἔλαβε μιὰν ἀνέλπιστη εἴδηση, ποὺ τὴν ἀναστάτωσε.

Καθὼς περπατοῦσε στὸ πάρκο μὲ τὴ Νταίζη, ἦρθ' ἕνας ὑπηρέτης καὶ τῆς εἶπε ὅτι ἕνας ναύτης ἦταν στὴν πόρτα καὶ ζητοῦσε νὰ τῆς μιλήσει. Δὲν τὸν ἔμπασαν, γιατὶ ἐκτελοῦσαν τὶς αὐστηρές διαταγές της. Ὁ ξένος ἔφερνε, καθὼς ἔλεγε, εἰδήσεις γιὰ τὸ λόρδον Ἔρλιγκτον.

Ἡ λαίδη Διάνα ἔτρεξε νὰ προαπαντήσει τὸν ἀγγελιαφόρο μὲ καρδιοχτύπι: Γιὰ τοὺς ἀγαπητοὺς ξενητεμμένους πάντα φοβᾶται κανεὶς τὸ κακό. Κι' οἱ εἰδήσεις αὐτὲς ἐρχόνταν κάπως νωρίτερα παρ' ὅσο περίμενε.

Ὁ ξένος μὲ τὸ σκληρὸ καὶ ψημένο πρόσωπό του, φοροῦσε τὴ στολὴ τῶν ναυτῶν τοῦ βασιλικοῦ στόλου. Εἶπε ὅτι ἀνῆκε στὸ πλήρωμα τοῦ «Λεβιάθαν» ὅπου εἶχε μπαρκάρει ὁ λόρδος,

Ἄγρια τρικυμία εἶχε βρεῖ τὸ πλοῖο κι' ἀναγκάστηκαν νὰ πιάσουν στὸ πιὸ κοντινὸ λιμάνι. Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον χτυπήθηκε στὸ κεφάλι ἀπὸ ἕνα κατάρτι ποὺ ἔσπασε κι' ἔπεσε ἄρρωστος μὲ πυρετό.

Ὁ γιατρὸς τοῦ καραβιοῦ εἶδε ὅτι δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ ἐξακολουθήσει τὴν ἀποστολή του κι' εἶπε νὰ τὸν φέρουν πίσω στὸ Λονδίνο, ὅπου βρισκόταν τώρα στοῦ γιατροῦ Ντάβις.

Τέλος, ἔδωσε στὴ λαίδη Ἔρλιγκτον ἕνα γράμμα τοῦ γιατροῦ, ὅπου ἡ λαίδη διάβασε μὲ περισσότερες λεπτομέρειες ὅσα πάνω-κάτω εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸν ναυτικό.

Διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε μ' ἀπελπισία τὸ γράμμα τοῦ γιατροῦ, πολεμώντας νὰ καταλάβει τὴ σκέψη του κι' ἰδίως τίς τελευταῖες αὐτὲς φράσεις του:

«Παρ' ὅλη τὴ μεγάλη ἀδυναμία, ὁ ἄρρωστος μπορεῖ νὰ μεταφερθεῖ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ ν' ἀναλάβω μόνος μου τὴν εὐθύνη αὐτῆς τῆς μεταφορᾶς. Γι' αὐτὸ παρακαλῶ τὴ λαίδη Ἔρλιγκτον νἀρθεῖ ἡ ἴδια κοντὰ στὸν ἄντρα της. Σὲ τίς στιγμὲς ποὺ ἔχει τὴ διαύγεια τοῦ νοῦ του, τὴ ζητεῖ ἀπὸ μένα καὶ φρονῶ ὅτι ἡ παρουσία της θὰ τὸν ἀνακουφίσει. Θὰ τὸν πείσει ἴσως νὰ δεχθεῖ τὴ μεταφορὰ κι' ἔχω τὴν πεποίθηση ὅτι ὁ ἀέρας τῆς ἐξοχῆς κι' οἱ φροντίδες τῶν οἰκείων του θὰ ἐπιδράσουν εὐνοϊκὰ στὸν ἄρρωστο.»

Ὕστερα πρόσθετε στὸ Ὑστερόγραφο:

«Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον μιλεῖ συχνὰ γιὰ τὴν κόρη του, ἀλλὰ δὲν θὰ ἦταν φρόνιμο νὰ ἔλθει κοντά του, γιατὶ ἐπιβάλλεται ν' ἀποφύγει κάθε συγκίνηση.»

Τί ἀόριστο καὶ τί τραμαχτικὸ γράμμα! Πόσο σοβαρὰ θὰ ἦταν τὸ χτύπημα γιὰ νὰ φέρει σὲ τέτοια θέση τὸ λόρδο Ἔρλιγκτον! Ἦταν ἐλπίδες νὰ γίνει καλά, ἢ ἤθελαν νὰ τὴν προετοιμάσουν γιὰ καμμιὰ χειρότερη δυστυχία; Ὁ γιατρὸς ἔγραφε «στίς στιγμὲς ποὺ ἔχει τὴ διαύγεια τοῦ νοῦ του». Ὥστε εἶχε χάσει λοιπὸν τὸ λογικό του;

Ἔκαμε χίλιες ἐρωτήσεις στὸ ναύτη, προσπάθησε νὰ τοῦ πάρει καινούργιες πληροφορίες. Μὰ ἐκεῖνος ἔκαμε πάλι τὴ διήγησή του μὲ τὰ ἴδια κι' ἀπαράλλαχτα λόγια κι' οὔτε μποροῦσε νὰ ξέρει ἂν ὁ γιατρὸς ἦταν ἀνήσυχος.

Ἡ λαίδη Ἔρλιγκτον ἔτρεξε νὰ ἑτοιμαστεῖ γιὰ τὸ ταξίδι, ἐνῶ ἡ μικρὴ Νταίζη τὴν ἀκολουθοῦσε κλαίγοντας ἀπαρηγόρητα. Εἶχε ἀκούσει τὴ συνομιλία κι' εἶχε καταλάβει πολὺ καλὰ ὅτι ὁ μπαμπάς της ἦταν ἄρρωστος.

— Μαμμάκα μου, εἶπε παρακλητικά, θὰ μὲ πάρεις μαζί σου;

— Δὲ μπορῶ, χρυσό μου παιδί, θὰ ταξιδέψω πολὺ βιαστικὰ καὶ σένα θὰ σ' ἔβλαπτε ἕνα τέτοιο ταξίδι. Ὁ μπαμπάς σου ἔχει μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ ἡσυχία. Πρέπει ν' ἀκούσουμε ὅ,τι λέει ὁ γιατρός.

— Ἄχ! ἔκαμε ἡ Νταίζη, καταπίνοντας τὴν πίκρα της. Θὰ καλόμουν πολὺ φρόνιμα! Θὰ πατοῦσα στὰ νύχια, θὰ τοῦ φιλοῦσα σιγὰ σιγὰ τὸ χέρι καὶ θἄφευγα...

— Σὲ δυὸ μέρες θὰ μπορέσεις νὰ τὸ κάμεις, μικρούλα μου, καὶ δὲν πρέπει νὰ κλαῖς, γιατὶ μοῦ σφίγγεις τὴν καρδιά μου. Ὅσο θὰ λείπω, θ' ἀκοῦς τὴ Μπέττη, θὰ σιγυρίσετε μαζὶ τὸ δωμάτιο τοῦ μπαμπᾶ καὶ θὰ κάνεις κάθε βράδυ τὸ σταυρό σου γι' αὐτόν, μ' ὅλη σου τὴν καρδιά.

Ἡ λαίδη Ἔρλιγκτον συντόμεψε τίς

«Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἦταν ἐκεῖ καὶ κοίταζαν πρὸς τὸ ἴδιο μέρος...»

προετοιμασίες τοῦ ταξιδιοῦ, ρίλησε τὴ Νταίζη, ἔδωσε τὶς παραγγελίες της στὴ Μπέττη καὶ κατέβηκε στὴν πόρτα, ὅπου περίμενε ἡ μεγάλη ταξιδιωτικὴ ἅμαξα, μὲ τὴ συνοδεία της, γιατὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ ταξίδια δὲν ἦταν καὶ πολὺ σίγουρα.

Ἡ ἅμαξα ξεκίνησε κι' ἡ λαίδη ἔπεσε σὲ λυπηρὲς σκέψεις.

Ἂν δὲν ἦταν ρητὴ ἡ διαταγὴ τοῦ γιατροῦ, κι' ἂν δὲν εἶχε τὴ βεβαιότητα ὅτι θὰ γύριζε πολὺ γρήγορα πίσω, ποτὲ δὲ θὰ τ' ἀποφάσιζε ν' ἀποχωριστεῖ τὴ μικρὴ Νταιζούλα της. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ φροντίσει προκάντων γιὰ τὸν ἄρρωστο κι' ἀλλιῶστε ἡ Νταίζη δὲν ἔτρεχε κανένα κίνδυνο μέσα σ' ἕναν ὀχυρωμένο πύργο, μὲ τοὺς πιστοὺς ὑπηρέτες καὶ τὴ φρουρά του.

Γ' ἄλογα χρειάστηκαν ὁλόκληρη τὴ νύχτα γιὰ νὰ φτάσουν ἀπὸ τὸ Δοῦβρο στὸ Λονδίνο, καὶ κατὰ τὴν αὐγὴ ἔμπαιναν στὴν πόλη.

Ὁ ναυτικὸς ποὺ εἶχε ἀναγγείλει τὴ θλιβερὴ εἴδηση, ἦταν μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ συνόδευαν τὴ λαίδη Διάνα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τῆς εἶχε περιγράψει τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ. Κι' ὅμως ὅταν μπῆκαν στὸ δρόμο ποὺ τοὺς ἔδειξε, δὲ φαινόταν κανένα σπίτι ὅμοιο μ' ἐκεῖνο ποὺ τῆς εἶχε περιγράψει.

Ἡ λαίδη ξαναδιάβασε τὸ γράμμα τοῦ γιατροῦ ποὺ εἶχε τὴ διεύθυνσή του: ὁδὸς Χόλμπορν, κοντὰ στὸ πανδοχεῖο τοῦ «Κόκκινου Λέοντος».

Ρώτησαν ἕναν διαβάτη καὶ τοὺς βεβαίωσε ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ ὁδὸς Χόλμπορν κι' ὅτι ἄλλη μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα δὲν ἦταν στὸ Λονδίνο. Ἡ λαίδη θέλησε νὰ ξαναμιλήσει μὲ τὸ ναύτη, μὰ αὐτὸς εἶχ' ἐξαφανισθεῖ. Εἶχε σταματήσει στὴν πόρτα κάποιου χανιοῦ καὶ δὲν τὸν ξαναεῖδαν πιά.

Τώρα ἡ λαίδη Ἔρλιγκτον βρέθηκε σὲ μεγάλη στενοχώρια. Κοίταξε τριγύρω της κι' εἶδε ὅτι ἡ πόλη ξυπνοῦσε σιγὰ σιγὰ κι' ὁ «Κόκκινος Λέων» ἄνοιγε τὴν πόρτα του. Ἔστειλε λοιπὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους της νὰ ρωτήσει. Τ' ὄνομα ἑνὸς γιατροῦ, ποὺ κυλιόταν στὴ γειτονιά, ἔπρεπε νὰ ἦταν πολὺ γνωστό.

Κι' ὅμως ὁ ξενοδόχος ἀπάντησε ὅτι ἤξερε καλὰ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς γειτονιᾶς, ἀλλὰ ὄνομα Ντάβις δὲν εἶχε ἀκούσει ποτέ του!

Ἡ λαίδη εἶπε καὶ τὸν ἔφεραν κοντὰ στὴν ἅμαξά της καὶ τοὔκαμε πολλὲς ἐρωτήσεις. Μὰ ἐκεῖνος βεβαίωσε ὅτι ἡ μεταφορὰ ἑνὸς τραυματία μὲ μεγάλο μάλιστα ἀξίωμα θὰ εἶχε γίνει γνωστὴ στὴ γειτονιά. Μὰ οὔτε γιὰ τραυματία, οὔτε γιὰ γιατρὸ Ντάβις ἤξερε κανεὶς ὅποτα. Ἀπὸ πολλὲς μέρες κανένας ξένος, οὔτε πληγωμένος, οὔτε γερός, δὲν εἶχ' ἔρθει στὴ γειτονιά. Ἦταν βέβαιος γι' αὐτό.

Αὐτὰ ἦταν τόσο παράδοξα, ὥστε ἡ λαίδη Ἔρλιγκτον δὲν κατάλαβε στὴν ἀρχὴ τίποτα... Ὕστερ' ὅμως μιὰ τρομερὴ σκέψη ἐρώτισε τὸ νοῦ της.

Ὁ ἀπροσδόκητος αὐτὸς γυρισμὸς τοῦ λόρδου... Τὸ ἀόριστο ἐκεῖνο γράμμα... ὁ ναύτης αὐτός, ποὺ δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ δώσῃ καμμιὰ λεπτομέρεια τοῦ δυστυχήματος... ἡ σύσταση νὰ μὴν πάρει μαζί της τὸ παιδί... ἔ, μὰ σίγουρα αὐτὰ ἴδια ἦταν παγίδα! Θέλησαν νὰ τὴν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν κόρη της —καὶ ποιὸς ἤξερε τί τύχη περίμενε τώρα τὸ ἄτυχο κοριτσάκι!

Στὴν ἀπελπισία της ἄρισε μιὰ φωνή.

— Τζών! Τζών! Γρήγορα πίσω στὸ Νιούϊτ-Ὀλιβέρ! Μὴ γέλασαν! Ὁ κύριός σου δὲν εἶν' ἐδῶ! Τὸ καμαν γιὰ νὰ μοῦ πάρουν τὴ Νταίζη! Κι' ἐγὼ ἡ τρελλὴ τὴν ἄφισα κι' ἔφυγα!...

Κι' ἔπλεκε τὰ χέρια της μὲ ἀπόγνωση, καὶ φώναζε τοὺς ἀνθρώπους νὰ κάμουν γρήγορα.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΕΙΛΙΝΟ

Λάμψε χρυσὲς τῆς χαραυγῆς,
ροδόλευκες ἀχτίδες,
ποὺ χρωματίζετε χαθιὰ
τὸ θόλο τοὐρανοῦ,
γαλίζια ἀπομεσήμερα,
ρόδινες ἀλναΐδες
ποὺ ζώνετε στὰ ἡλιόγερμα
εἰ πλάγια τοῦ βουνοῦ.

Καὶ σύ, φεγγάρι μου χλομό,
ποὺ ὅταν τὰ φῶς σου γύρει
πάνω σεῖς λίμνης τὰ βαθιὰ
καὶ ἤρεμα νερά,
ἁπλώνει πέπλα κεντητὰ
ἀπὸ ἀσημένια γύρη
στῆς ροδοδάφνης τοὺς ἀνθοὺς,
στῶν κύκνων τὰ φτερά.

Ὡραῖα εἶπε, μὲ ποτὲ
δὲν ἔννοιωσα νὰ φύγει,
ὅταν ἐσεῖς σταλιζετε
τὸ διάπλατο οὐρανό,
νὰ βρῆ ἡ ψυχή μου τοῦρανα
ποὺ ἀναζητᾶ σεὴν ἄχνη
τοὺ ἀπλόνετσι βιολέτινη
παντοῦ τὸ δειλινό.

Ὥρα γλυκειά, εἰρηνική,
ὥρα γαληνεμένη,
πόσο σὲ νοιῶθω μέσα μου,
ὦ, πόσο σ' ἀγαπῶ!
Δὲν ζῆς παρὰ ὅσο ἀνέγγιχτο
μέσ' στὴν ψυχή μας μένει
κάθε ὡραῖο ἄνεμο,
κάθε τι χαρωπό . . .

Κι' ἄλα στὴ λίγη σου ζωὴ
δείχνεις εἰρηνεμένα,
καὶ γαληνεύεις μέσα μας
κάθε κακὸ,πικρό.
Ὦ δειλινό, μαζύ σου ζῶ
καὶ πέρνεις ἀπὸ μένα
στὸ σβύσιμό σου κάτι τί
σὰν τὴν ψυχὴ ἀλμυρό.

Συνυρόμαλλη

ΑΝΑΡΡΩΣΗ

« . . . Σήμερα βγῆκα περίπατο. Χαμογελᾶτε; Μή, βέβαια, χαμογελᾶτε, γιατί δὲν καταλαβαίνετε σεῖς τί θὰ πεῖ γιὰ μένα: βγῆκα περίπατο. Ὤ, ὄχι! Μονάχη ἐγὼ τὸ νιώθω αὐτό, μονάχα ἐγὼ καταλαβαίνω τί σημαίνει. Γιατί ἐγὼ ἔμεινα δυὸ χρόνια στὸ κρεβάτι, ἐγὼ μονάχη δὲν ἔβλεπα τὸν κόσμο, τὴ ζωή, τὴν κίνηση.. Δυὸ χρόνια τόρα δὲν ἔβλεπα παρὰ ἄσπρα πράματα. Ἄσπρα σεντόνια, ἄσπρα ροῦχα,ἄσπρη κάμαρα, ὅλ' ἄσπρα καὶ γύρω μου καὶ μέσα μου. Γιατί καὶ ἡ ψηχή μου θαρρεῖς εἶχε ξασπρίσει καὶ κεῖνη καὶ εἶχε γίνει ἄχρωμη καὶ ἀρχή. Μὰ σήμερα βγῆκα περίπατο. Ὅλα τὰ χρώματα τῆς Ἰριδας ποὺ τάχα ξεχάσει σχεδάν, παρουσιάστηκαν στὰ μάτια μου. Θέ μου, τί καταπράσινα πὰ δέντρα! Ἦταν ἔτσι καὶ πρὶν μήπως; Ὤ, ὄχι, δὲν μπορεῖ νάταν ἔτσι πρίν, τόρα μονάχα εἶναι ἴσως γιὰ πρώτη φορὰ τόσο λαμπερὰ πράσινα, ἴσως γιατί εἶναι καταγάλανος ὁ οὐρανὸς σήμερα . . . Ἄαα! Τί οὐρανὸς εἶν' αὐτός; Εἶναι ὁ ἴδιος ποὺ ἤβλεπα πρίν; Ἀδύνατο! Ὁ σημερινὸς οὐρανὸς εἶναι πιὸ ψηλά, πιὸ πλατύ, πιὸ γαλάζιος . . . σὲ τοῦτον ἐδῶ βλέπεις τώρα πράματα . . . καλέ, αὐτὸς ὁ οὐρανὸς μιλεῖ, σοῦ τραγουδάει τὴν ἁρμονία του, ἔχει ψυχή . . . Μὰ καὶ τί δὲν ἔχει ψυχή σήμερα! Ὅλα, ποὺ πρὶν τὰ νόμιζα ἄψυχα —τί ἀστεῖο!— Νά καὶ κεῖνη ἐκεῖ ἡ μεγάλη πέτρα δὲν τὴν ἄκουε ποὺ μιλεῖ; «Ἔλα, ἔλα, νὰ καθίσῃς σὲ μένα, χλωμὴ κοπέλλα. Ἀπὸ δῶ ὑ' ἀναπαύσῃς καλύτερα τὸν ἀέρα τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑγείας» εἶμαι σκληρὴ ἐγώ,δὲ μοιάζω μὲ τὰ παλιά, μαλακά σου στρώματα ποὺ τόσο ἀντιπάθησες . . .» Καὶ γὸ πῆγα καὶ κάθησα ἀπάνω της. Ἄδικα μοῦ φωνιάζουν καὶ μοῦ συστατίνουν νὰ σηκωθῶ γιατί «θὰ κρυώσω»! Χά, χά! Τί κωμικό! Ἀφοῦ ἡ πέτρα εἶναι τόσο ζεστή, μὲ δέχτηκε, θαρρεῖς, στὴν ἀγκαλιά της πολὺ θερμά. Καὶ ὅλα —μὰ δὲ βλέπεις, Ἀπολούκα; — ὅλα μοῦ ἀνοίγουν τὴν ἀγκαλιά τους χαροπά. Κοιτάξτε: τοῦτα τὰ λουλούδια μοῦ χαμογελᾶνε. Δὲν τὰ βλέπετε σεῖς; Ἐγὼ τὰ βλέπω καὶ τὰ νιώθω νὰ μοῦ χαϊδεύουν τὰ πόδια. Εἶναι δικά μου ὅλα τοῦτα ποὺ βλέπω, ποὺ ἀκούω, εἶναι δικά μου, καὶ ὁ ἀέρας ποὺ ἀνασαίνω εἶναι δικός μου, γιατὶ ἐγὼ μονάχα νιώθω τὴ ζωοδότρα πνοή τους. Καὶ ὅλος ὁ κόσμος εἶναι δικός μου καὶ μοῦ χαμογελάει.

Λίγο πρίν, πέρασε μιὰ κυρία, τὴν πλησίασα καὶ τῆς εἶπα γρήγορα «σᾶς ἀγαπῶ πολύ . .» καὶ ἐκείνη μοῦ χαμογέλασε ἀόριστα. Κατάλαβε τίποτα; Δὲν ξέρω. Ἐγὼ ὅμως αἰσπανόμουνα τόσο πλημμυρισμένη ἀπὸ κάτι ἀρωτεινὰ καὶ ὄμορφα πράματα ποὺ ἤθελα νὰ τὰ ξεχύσω κάπου.

Ἠτὰ πέρα βρῆκα ἕνα παιδάκι, τάγκάλιασα καὶ τὸ γέμισα φιλιά Ἔφυγε σαστισμένο . . .

Σὲ κάποιον κύριο ποὺ πέρασε ἀπὸ κοντά μου, τοῦ εἶπα πὼς εἶναι πολὺ ὄμορφο τὸ καπέλο του.

Θέ μου, εἶμαι σὰν παιδί! Σὰν ἕνα τόσο δά παιδάκι ποὺ δὲν ξέρει τί λέει . . .

Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι παιδί κανεὶς μὲ τόσο φωτερὰ πράματα γύρω του! Πρέπει νὰ πτηριαγυρίζει καὶ νὰ χορεύει ὅταν βλέπει τέτια ὁμορφιά. Καὶ γὼ θὰ τόκανα ἂν δὲν ἦταν τόσο ἀνώριαλα ἐδῶ δά.

Ἀσγά, τὸ σούρουπο, μοῦ εἶπαν νὰ πηγαίναμε γιατὶ κρέπει νὰ πλαγιάσω. Νὰ πλαγιάσω; χά χά! Μὰ δὲν καταλαβαίνει βέβαια ἡ ἀδερφούλα μου τί θὰ πεῖ αὐτὸ γιὰ μένα. Γιὰ κεῖνην ἴσως τὸ πλάγιασμα νάναι ἕνα ξεκούρασμα, μιὰ ἀνάπαυση! Μὰ γιὰ μένα, γιὰ μένα εἶναι ἡ αἰώνιος κούρασις, ἡ πλήξη, τὸ πλάκωμα τῆς ψυχῆς. Ὄχι δὲν πέρτω,— Ἀπολούκα, ἀκοῦς;— δὲ θὰ πλαγιάσω ποτέ. Ἐδῶ στὸν ἀέρα, στὴ ζωή, στὴν ὁμορφιά, θὰ μείνω γιὰ πάντα. Τοὐλάχιστον ἄφησέ με γιὰ σήμερα νὰ ξημερωθῶ ἐδῶ δὰ ὀρθή —ἄχ, ναί, ὄχι πλαγιασμένη— μέσα στὴν ἀληθινή ζωή. Μακριὰ ἡ ἀρρωστεμένη ζωὴ τοῦ κρεβατιοῦ!

Ὦ! Μὰ θἄπρεπε νἀβλεπες. θἄπρεπε νὰνιωθῇς πόσο φωτεινά, πόσο καθάρια καὶ γαλήνια εἶν' ὅλα ἀπόψε ποὺ βγῆκα περίπατο ἐγώ . . .»

Βασίλισσα σεις Παπαρούνες

ΧΑΜΟΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

Δυὸ μέρες μείναμε σὲ κεῖνη τὴν πόλη, κι' ὅταν φύγαμε, τίποτα δὲν μοῦχε μείνει στὴν ψυχὴ βαθειὰ χαραγμένο ὅσο ἐκείνη ἡ ἐπίσκεψη. Τὸ σπίτι ποὺ πήγαμε, ἦταν ἕνα ἀρχοντικό, ἀπ' τὰ καλύτερα σπίτια τῆς μεγάλης ἐκείνης πόλης. Πήγαμε γιὰ μιὰ δουλειὰ τοῦ πατέρα· μᾶς ἔβαλαν στὸ γραφεῖο τοῦ οἰκοδεσπότη, ἕνα δωμάτιο μεγάλο, ἐπιπλωμένο μὲ λίγα βαριὰ ἔπιπλα.

Μόλις καθήσαμε, τὰ μάτι μου ἔπεσε στὰ μόνα κάδρα ποὔχε στὸν τοῖχο, σὲ κάτι φωτογραφίες: παρίσταιναν παντοῦ ἕνα νέο μὲ ὄμορφο παρουσιαστικό, ἕνα εὐγενικὸ παλληκάρι, πάνω στὸ ἄνθισμα τῆς νειότης του. Τὸν εἶχε σὲ διάφορες στάσεις: πάνω σὲ ποδήλατο, στὴν ἐξοχή, νευρένον στρατιώτη κλπ. Θαύμαζα ἀκόμα τὴ χάρη του, καὶ μπόριζα τὸν πατέρα του, ὅταν τὰ μάτι μου ἔπεσε πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ οἰκοδεσπότη· ἡ καρδιά μου ξεσχίστηκε. Εἶχα δεῖ φωτογραφημένο ἕνα τάφο!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶδα μέσ' στὸ μυαλό μου ὅλο τὸ δράμα! Γύρισα τότε καὶ κοίταξα τὸν πατέρα τοῦ νέου: ἦταν ντυμένος στὰ μαῦρα, γερασμένος παρὰ καιρό, μελαγχολικός. Κι' ὅταν ἔφυγα, σκεπτόμουνα ποιὸν ἔπρεπε νὰ λυπηθῇ κανείς: τὴ νειότη ποὺ τόσο γρήγορα χάθηκε, πολεμώντας γιὰ τὴν πατρίδα, ἢ τὸν δύστυχο πατέρα ποὺ ἔχασε τὸ κλεινάρι του, τὸ καμάρι του, τὴν περηφάνεια τῆς ζωῆς του;

Ἰνδιάνα

ΑΠ' ΤΑ ΜΑΓΟΥΛΙΑΝΑ

Οἱ ἄλλοι καθουνταν στ'ἀπάνω ἀλώνια, συζητῶντας, κι' ἡ συζήτησή τους δὲν μὲ ἐνδιέφερε.

Πῆρα ἕνα μονοπάτι, κι' ἀφοῦ προχώρησα ἀρκετά,κάθησα σὲ κάτι μικρὰ βραχάκια.

Ἀπέναντί μου ὑψωνόταν ἡ Μαδάρα, βουνὸ γεμᾶτο ἔλατα, ποὺ στὴ ρίζα του περνάει ὁ δρόμος τῆς Δημητσάνας.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁριστερά, μακριὰ στὸν ὁρίζοντα, γαλάζιος ἀπ' τὸ μάκρος, φαινόταν ὁ Χελμός.

Κοντά μου, σ' ἕνα βουναλάκι, ἔβοσκαν λίγα πρόβατα.

Μέσα στὴν ἡσυχία, ἀκουγόταν ἡ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ τους, ποὺ ἐμοιαζε νὰ τονίζῃ λυπημένους παρὰ χαρούμενους σκοπούς.

Καὶ καθὼς τ' ἀρνάκια περπατοῦσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, τὰ κουδουνάκια τους ἀντιχοῦσαν γλυκὰ κι' ἐσμιγαν μὲ τὴ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ.

Πέρασε ἔτσι πολλὴ ὥρα. Ὅταν σηκώθηκα νὰ φύγω, εἶδα ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνῃ.

Δώρα Ἄνθη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διδάσκαλος.—Τί θὰ πῇ παραλλήλες γραμμές;

Ὁ μαθητής.—Οἱ γραμμὲς ποὺ εἶναι κοντὰ στὴν παραλλα.

Κόρη τῆς Ἴδης

***

Εἴχαμε ἀγοράσει μερικὲς εἰκόνες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου. Ὁ μικρὸς Βύρων (ποὺ εἶχε ἀκούσει σ' ἕνα παραμύθι ὅτι ὅποιος κλέβει τοῦ κοβουν τὰ χέρια), τὴν ἁρπάζει μὲ θυμὸ κι' ἑτοιμάζεται νὰ τὴν ξεσχίσῃ. Ἔκπληκτη ἡ μαμμά τὸν ρωτᾷ:

— Γιατί, Βύρων, ξεσχίζεις τὸ ὡραῖο κάδρο;

— Ἔκλεψε! εἶναι κακιά! ἀπαντᾶ,ἀφοῦ τῆς ἔκοψαν τὰ χέρια.

Εὐάγγελος Λύκος

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 50ὸν ἔτος της.

"Οσοι ἐκράτησαν τὰ σταλέντα πέντε πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦνται συνδρομηταὶ καὶ παρακαλοῦνται νἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λήξασαν συνδρομήν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΑΓΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 5 Ἰανουαρίου 1927.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Κάρτες, κάρτες! Κάρτες! Εὐχές, εὐχές, εὐχές! Τί ὡραῖα, τί γλυκειὰ Πρωτοχρονιά! Εὐχαριστῶ μὲ τὴν καρδιὰ μου τὰ καλὰ μου παιδιὰ ποὺ μοῦ τὴν ἔκαμαν. Καὶ τοῦ χρόνου μὲ ὑγεία καὶ μὲ χαρά!

Ὁλοπρόθυμα σὲ συγχωρῶ, *Ἀργυρόπτερος Κόρη*, ἀφοῦ μάλιστα μοῦ ὑπόσχεσαι πὼς τώρα θὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχὲς καὶ τἄλλα καλὰ λόγια. Καὶ γιατί δὲν θὰ ζῇς στὴν Ἑκατονταετηρίδα μου; Πενῆντα χρόνια ἀκόμα δὲν θὰ ζήσῃς; Ὤ, ναί, θὰ ζῇς, κι' ὅτε τόσο «γρηούλα» θὰ εἶσαι,—οἱ ἄνθρωποι τώρα, ξέρεις, «διατηροῦνται»—κι' ἠθάμην ὅτι θὰ σὲ κάμῃ νὰ γιορτάσῃς «μὲ τὴν ἴδια χαρὰ καὶ μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη» τὴ σημερινή . . .

Κι' ἀπὸ σένα, *Κοσμοχαλάστρα*, εἶχα παράπονο ποὺ ἔκαμες νὰ μοῦ γράψῃς τρεῖς μῆνες. Ἀλλὰ τὸ θερμὸ σου γράμμα μὲ ἱκανοποίησε. Εὐχαριστῶ ποὺ τόσο ἐνεργεῖς γιὰ τὴ διάδοσή μου. Ὅλο τὸ σπιτικό σὲ χαιρετᾷ καὶ σὲ εὐχεται, ξεχωριστὰ ἡ κυρὰ-Μάρθα. Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖο σου.

Τὸ *Ἀφρισμένο Κῦμα*,—ποὺ τοῦ ἔστειλα 10 τετράδια καὶ λυσόχαρτα,—μοῦ γράφει: «Δὲν βρίσκω λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὰ θαυμάσια μυθιστορήματα ποὺ μᾶς διάλεξες φέτος.Εἶναι ἀντάξια τῆς Πεντηκονταετηρίδος σου. Καὶ τῆς Κυρα-Μαρθας νοστιμότατο!»

Σοῦ ἀπάντησα προχτὲς μὲ λίγα λόγια, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, σοῦ τὰ ἐξηγῶ σήμερα καλύτερα. Τὰ δύο ἐκεῖνα κομμάτια σου,—τὸ«Χριστουγεννιάτικο» καὶ τὸ «Πρωτοχρονιάτικο»—πέρσι τὰ βρῆκα ἀρκετὰ καλά, ἀφοῦ μάλιστα, σταλλάνηκα ἀργά, δὲ ἐπρόκειτο νὰ δημοσιευθοῦν. Φέτος, ποὺ μοῦ τὰ ξαναστειλες νωρίς, δὲν τὰ βρῆκα δημοσιεύσιμα. Πολὺ φυσικό, ἀφοῦ πέρασε ἕνας χρόνος δράσεώς σου στὸν κόλλο μας κι' εἶχα ἀπὸ σένα περισσότερες ἀξιώσεις. Δὲν τὸ καταλαβαίνεις αὐτό; Φαντάσου νὰ μοῦ τἄστελνες μετὰ δυὸ-τρία χρόνια, τὰ ἴδια, θὰ μοῦ φαινόνταν ἀκόμα χειρότερα. Τώρα μοῦ λὲς ὅτι αὐτὸ σὲ ἀπασχόλησε τόσο, ὥστε δὲν θὰ ξαναγράψῃς. Θὰ κάμῃς ἄσχημα! Στὴν ἡλικία σου δὲν εἶναι σωστὸ ἀπασχολήσεις. Ἔπειτα, πρέπει νἄχῃς πεποίθηση σὲ μένα. Μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πὼς εἶναι ποτὲ δυνατὸ νὰ μοῦ στείλῃς κάτι ὡραῖο καὶ νὰ μὴν τὸ δημοσιεύσω, ἢ κάτι ἄσχημο καὶ νὰ τὸ δημοσιεύσω, ἀδικώντας καὶ σένα, καὶ μένα καὶ τοὺς ἄλλους; Δὲν τὸ πιστεύω . . .

Εἶδες τὴν ἐγκρισή τοῦ ψευδωνύμου σου, *Στοχασμέ*.Σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὴν ὡραία εὐχὴ καὶ γιὰ τὴ διαβεβαίωση ὅτι θὰ συνεισέσῃς στὴν ἐκπλήρωσή της. Καὶ χαίρω ποὺ ἀποφάσισες νὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνηση. Περιμένω.

Χαίρω πολύ,*Χαράλαμπε Νέζε*, γιὰ τὴ σταυότερη γνωριμία καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ μοῦ δείχνεις μὲ ἔργα τὴν ἀγάπη σου Ναί, εἶναι γνωστὸ τὄνομα τῆς ἀρχαίας σου οἰκογένειας, κι' ἐλπίζω κι' εὐχομαι νὰ τὸ τιμήσῃς καὶ σύ. Εἶδες βέβαια τὴν ἔγκρισή τοῦ ψευδωνύμου σου. Μ' αὐτὸ θὰ μοῦ γράψῃς τώρα καὶ θὰ σοῦ ἀπαντῶ.

Χρηστέα Δουδούμη, χαίρω πολὺ πέραυαν οἱ «φούριες» καὶ μπόρεσες νὰ μοῦ ξαναγράψῃς Βρίσκω πὼς ἔκαμες καλὰ νὰ γραφῇς στὴ Φιλολογία, γιατὶ μ' ὅλη σου τὴν κλίση στὰ Μαθηματικά,ἡ ἐπιστήμη αὐτὴ εἶναι λιγότερο καταλληλη γιὰ γυναῖκες. Ναί, εἶδα στὶς ἐφημερίδες πόσο ὡραία ὑποδεχθήκατε στὴ Θεσσαλονίκη τὸν ποιητὴ Κωστὴ Παλαμᾶ.

Ἔχεις δίκιο, *Μεγάλη Ἑλλάς*: Στὴν δκ' ἀριθ. 3 "Ασκησή σου ἔκαμα λάθος. Ἀντὶ νὰ γράψω «δύο φωνήεντα», ὅπως τὸ εἶχες, ἔγραψα «δύο σύμφωνα». Ἔτσι μόνο πρέπει νὰ διορθωθῇ γιὰ νὰ λυθῇ.—Εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα καὶ τὴν κατασύργια ὀνομασία τῆς μολοστρας,«ἀράχνη»,καὶ τὴν πληροφορία ποὺ σοῦ ἔδωσαν εἰδικοί, ὅτι τὸ φυτὸ ποὺ τὴν κάνει δὲν εἶναι ὁ ζωχός, παρὰ ἕνα εἶδος ραδικιοῦ ποὺ λέγεται «λαλούδα». Ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ ἀκόμη καὶ γιὰ τὶς πληροφορίες σου γιὰ τὴν παράσταση τῶν «Φοιτητῶν». Ἔ, βέβαια, σπάνια ἀρασιτέχνες μποροῦν νὰ ζωντανέψουν τελείως ἕνα ἔργο. Λὐτὸ συχνὰ δὲν τὸ κατορθώνουν οὔτε ἐξ ἐπαγγέλματος ἠθοποιοί. Ὁ κ. Ρουσσὲλ κάποτε ἔγραψε ὅτι αὐὲν ἀγεννήθηκαν ἀκόμα στὴν Ἑλλάδα ἠθοποιοὶ ἱκανοὶ νὰ παίζουν τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου μὲ τὴ χάρη καὶ τὴ δύναμη ποὺ ἀπαιτοῦν». Ὁ κ. Ρουσσὲλ εἶναι Γάλλος καὶ γρίνει αὐστηρά. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι, ἐλλείψει «σπόλου» ἀπὸ καλοὺς ἢ θοποιούς, τὰ θεατρικὰ ἔργα δὲν κάνουν στὸ θέατρό μας τὴν ἔντυπωση ποὺ κάνουν στὸ διάβασμα ὅταν ὁ ἀναγνώστης τὰ παίζει, μὲ τὴ φαντασία του, «στὸ θέατρο ποὺ ἔχει μέσα στὸ κεφάλι του», ὅπως εἶπε κάποτε ὁ Παλαμᾶς

Ἡ *Παρηγοριὰ* μοῦ γράφει «Μὲ μεγάλη μου χαρὰ εἶδα τὴν καινούργια σου ὕλη καὶ πρὸ κάνενς τὶς Διεθνεῖς Διακοπές. Τὶς εἶχα διαβάσει σ' ἕνα παλιό σου τόμο πέντε φορές καὶ τώρα πάλι ἀρχίζω νὰ τὶς διαβάζω μὲ τέτοιο ἐνθουσιασμὸ κι' εὐχαριστήσῃ ὅσο καὶ τὴν πρώτη φορά. Ὅπως σὰν ἔχεις νὰ ἰδῇς πολὺν καιρὸ μπροστά σου πρόσωπα καὶ χαίρεσαι,ἔτσι χάρηκα κι' ἐγὼ ὅταν εἶδα πάλι τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν τῶν Διεθνῶν Διακοπῶν. Μὰ καὶ τὸ ἄλλο, ἂν καὶ εἶναι ἀρχή, καταλαβα πὼς εἶναι ὄμορφο. "Ἄλλοστε βάζεις δοὺ ποτὸ ἀσχημη ὕλη; . .»

Κι' ἡ *Τζοκόντα* διάβασε ἄλλοτε τὶς Διεθνεῖς Γιακοπές, μὰ τώρα τὶς βρίσκει πιὸ ζωντανὲς κι' ὡραίες. Καὶ στὴ Σελίδα, τώρα ταλεντιαία τῆς ἄρεσαν πολὺ τὰ "Ψυχολογάμματα" τῆς *Μάγισσας*. Ὅσο γιὰ τὴν ἀπουσία τῶν «μικρῶν ἀριστουργημάτων» τῆς *Μυρίνης*,θὰ εἶδε ὅτι ξανάρχισαν καὶθὲ χάρηκε.

Ὁρίστε τί μοῦ κάνεις, *Θεμελίνα Ζερβοῦ*. Δὲν εἶχα σκοπό, δηλαδὴ δὲν εἶχα τόπο—νἀπαντήσω σὲ ἄλλο γράμμα. Ὅταν εἶδα ὅμως νὰ μοῦ γράφεις ὅτι τὰ δικά σου «μὲ παρασκότισαν», ἔκαμα τἀδύνατα δυνατὰ νὰ οἰκονομήσω λίγες ἀράδες, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἐδῶ ὅτι ἔχεις μεγάλο λάθος; καὶ . . γὰ μὴν τὸ ξανακάνῃς.

Εὐχαριστῶ καὶ τὴν ἀνώνυμη συνδρομήτρια,—μὰ ποιὰ νὰ εἶναι; — γιὰ τοὺς εὐχαριτησιους στίχους της, ποὺ μοῦ ἄρεσαν πολύ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐξεπλήρωσαν οἱ ἑξῆς: *Μάρβελ, 26 Μαρτίου, Μαρία Ἀβραμάκου, Παρασκευὴ Πασκάλη, Δανάη Κυθάκη, Σταῦρος Γ. Κιζιάδης, Μαρίκα Τζηρᾶ, Κατίνα Σ.Βρανχοῦ, Κ. Σ. Κανσαρός, Ἀγγελικὴ Ι. Μαυρομμάτη, Ε. Βλάχου, Σ. Σ. Χατζημιχάλη, Χρυσομολλούσα τῶν Σφακιῶν, Συντροφιὰ «Σωματοφυλάκων».* Ὅσοι ἀναφέρονται γιὰ δεύτερη φορά, θὰ πῇ ὅτι ξαναεξεπλήρωσαν. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους μὲ τὴν καρδιά μου.

Σδραΐας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἀρετομις, Αἰγυπτία,Σούζη, Ἠρωΐς τοῦ 21, Ταξειδιάρικο Κύμα, Σανθὴ Γαλανομμάτα, Μήδεια, Νεφελώδης Ψυχή, Χιόνι, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Ἀυτὴ τοῦ Λιγαίου, Ὑβόνη, Ἀτρόμητη Φοβησιάρα, Μικρὴ Ἀρτίστα, Εἰρήνη Διαμαντοπούλου, Ἀττικὴ Αὐγή, Θάσπις, Λιάνα, Ἐρείκη καὶ Λάουρα.*

Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω, θὰ καταπιάσω στὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ κρῖνον τοῦ *Προυσκοπάκι*. Δὲν ἔχει ἐνότητα. Ἀρχίζει σὰν ἁπλὸ διήγημα, προχωρεῖ σὰν καραμπῖλι καὶ πάλι ξαναγίνεται διήγημα. Καλὰ τἄλλα καλό. — «Ὑπεύθυντας τὴν Εὐτυχία» τῆς *Κόρης τῶν Ἀθηνῶν*. Λὐτὸ ἔχει ἐνότητα, ὁμοιογένεια: εἶναι ὅλο παραμύθι. Δὲν εἶναι ὅμως τόσο ὡραῖο. Λέει πολλὰ λόγια, καὶ λάτρα κοινά. "Ἐκει «μιὰ νύφαια γρηούλα»στὸν ὕπνο, ἄλλη στὸν ὕπνο, πάνε πολλές. «Ἐξαγνιομένες» τοῦ *Ἀκαβράχη*. Καλὸ τὸ θέμα, ἀλλὰ ὄχι τόσο καλογραμμένο. Καὶ στὴν ἐξέλιξη δὲν ἱκανοποιεῖ. Ὁ ἀξιγνισμὸς ἔπρεπε νὰ ἔρχεται ἀπὸ οἶκτο καὶ ματάνοια, αὐθόρμητα, χωρὶς τὴν ἐπέμβαση τῆς μεγάλης ἀδελφῆς. — «Ἡ νύχτα» καὶ «Τὸ πρῶτο χιόνι» τῆς *Ἀνδαλουσίας*. Τὸ πρῶτο ἔχει κάποια πρωτοτυπία πρὸς τὸ μέσο (ἐκεῖ ποὺ λέγει γιὰ τὸ φαγγάρι μὲ τὰ σύννεφα) ἀλλὰ στὴν ἀρχὴ καὶ στὸ τέλος εἶναι κοινό. Τὸ δεύτερο εἶναι κανὸ ὅλο. Ὅμως δὲν γράφει ἄσχημα ἡ *Ἀνδαλουσία*. Θὰ προσδοῦσε γράφοντας. Γι' ἄλλα δὲν αὐκατορθ νὰ πλέφω σήμερα.

Ἐγκρίνονται: «Ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ» τῆς *Κόρης τῶν Ἀθηνῶν*. — «Πρωΐ» τῆς *Περιπλοκάδος*. «Νοσταλγία» τῆς *Χαρούμενης*. «Βεσπερινὸς» τοῦ *Σπύρου*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Χρυσόπτερα "Ονειρα, κ. (;;;). Ἀκάνθινο Ρόδον, κ. (;;;). Ἀπόπαιδα Πυρλί, ἀ. (ΝΚ). Κίτρινος Πυρσός, ἀ. (ΝΚ). Γυφτοπούλα, κ. (4χ+3φ.-θ). Ἀκάνθινο, κ. Ἄγγελος Παφηγορίας, κ. (ΑΛ). Ἀκριβοθώρητη, κ (ΣΚ) Ἀσχημος ντὲ Ζαλοῦ, ἀ. (Βασ. Ἴπ.) Βαρώνος δὲ Νεβηγάτ,ἀ. (Βασ.Ἴπ.) Δούκισσα ντὲ Σερβρέ, κ. (Βασ. Ἴπ.) Ὑβόνη, κ. (ΧΠΒ). Ἀτελοδιές, ἀ. (ΒΒ.) Νησὶ τῆς Ἀφροδίτης, κ. (ΑΛ). Χρ ! ἀ. (ΓΧ). Ἡδύλη, κ. (ΑΠ). Ἀκάμας, ἀ. (ΓΑ). Ρήνα, κ. (ΠΠ). Μαρίνα, κ. (;;;). Ἐρείκη, κ. (ΕΝ). Λιγυπτικοπούλα, κ. (ΡΠ). "Αγγελος Ἐλπίδος, ἀ (ΣΜ). Μεγιστερός, ἀ. (ΣΧ). Μυρτιδιώτ, ἀ. (ΣΠ.) Ἀλόπηξ τῆς Μυτιλήνης, ἀ. (ΕΜ). Νεκταπόδιν, κ. (ΚΚ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Αἰγόκλημα, κ. Σούζη, κ. Μαγεμένη Χρυσομαλλιά, κ. Νὰτ Πίγκερτων, ἀ. Τάνη Μανώλη, κ. Χαμίνι, κ. Τσπεινὸ Κυκλάμινο, κ. Ἀλεξία, κ. Ἀτρόμητη Φοβητσιάρα. κ. Λύπυρη, κ. Ἀλὴ Παπᾶς, ἀ. Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν, κ.

Σταυροδρόμι

Σταυροδρόμι

γιὰ τὸ Δωδεκαμελίδιο!

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Σκύρον* (κατὰ σήμερα τὴν ἄργησα νὰ σοῦ ἀπαντήσω, κι' ὄχι γιὰ νὰ σὲ ἀδικήσω ποὺ εἶχες ἀργήσει τόσο καὶ σύ' γράφε μου, δὲν μὲ ζαλίζεις καὶ μὴ φοβᾶσαι· Ψυχὴν (δὲν πειράζει, εὐχαριστῶ κι' ἐπειδὴ ἔτσι ἡ «ἄλλη» ἐκλειφθ τελείωσε) *Διπλέρινην* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα· περιμένω) *Χιονισμένο Πήλιο* (ἡ κυρὰ-Μάρθα σ' εὐχαριστεῖ καὶ ποὺ βρίσκεις πὼς κάποτε «τόσο ἔξυπνα καὶ χαριτωμένα αὐτὰ ποὺ σᾶς διηγεῖται») *Βάρκαν τοῦ Καναρῆ* (εὐχαριστῶ πολύ· καὶ, κι' ἐγὼ ἔλπιζα νὰ γένουν περισσότερα φέτος συνδρομηταί, χωρὶς αὐτὰ ἔξοχα μαθητοτήματα κοὐδηγιαστεῖα· ἀλλὰ σεῖς πρέπει νὰ τὰ κάνετε γιατὶ) *Βασίλειον Ἐγκεφάλων* (μπορεῖ κγδνυίξες τὰ μάτια σου πολὺ ἀργά», ἀλλὰ πάντα ἔχεις καιρὸ νὰ παλληκάρωμ᾽ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ἕσα γράφεις·) *Ἀριδλίκειαν* (ναί, τώρα ποὺ τελείωσες τὸ σχολεῖο κι' εἶσαι ἐλεύθερη. νὰ συνεβάθῃς μαζί μου περισσότερο καὶ πάλι σ' εὐχαριστῶ· *Τσάρλεστον* (γιὰ σὲ ἐδῶ λοιπὸν!) *Καίσην Μαρίφογλου* (ἕνα μηδαμινὸ σκουλήκάκι· μὰ πολὺ μετριοφρονεῖς τὰ ὀνομάζεις ἔτσι τὸν ἑαυτό σου, ὅσο μικρὴ κι' ἂν ἦσουν τότε! ὡστόσο σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις κι' εὐχομαι νὰ μοῦ δίνῃς συχνὰ αὐτὴν τὴν εὐχαρίστηση·) *Διαμ

φρ τὸ γράμμα σου') *Κόρην τῶν Ἀθηνῶν* (εὐχαριστῶ πολύ· εἶχα φιλάξει τὸ γράμμα σου, γιὰ νὰ βάλω ἕνα μεγάλο ἀπόσπασμα ἀλλὰ πού τόπος καὶ σήμερα) *Κουρσάρον Συρκαῦφ* δὲν πειράζει· ὅταν εὐκαιρεῖς') *Μῆλον τῆς Ἐριδος* (καὶ τὸ ψευδ. ἐνεκρίθη καὶ τετράδια σοῦ ἔστειλα·) *Ξεπεμένον Λόρδον* (εὐχαριστῶ καὶ περιμένω') *Μυρμηδόνα* (ἔστειλα 7 τετράδια· προηγ. ἀποστολὴ δὲν ἐλήφθη)· *Νεάνιδα τοῦ Ἰανίου*, *Εὐγενίαν Θεοφανοπούλου*, *Ἅμλετ*, *Κ. Διογένην*, *Μερκίαν*, *Ρικώνην*, κτλ. κτλ.

Κατέναν Α. Λούκα, *Γεράσιμον Πατρίκιον*, *Ἑλένην Χρ. Λαγοπάτη* (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἀποστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Ἰανουαρίου, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἑξῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 7 Μαρτίου.

73. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτο μου εἶναι νότα μουσική,
Τὸ δεύτερό μου λέγει ὅτι ζῇ...
Κι' αὐτὰ τὰ δυὸ μ' ἕνα φροῦγεν [μαζί
Λουλούδι κάνουν μ' ἄρωμα γλυκύ.
Ἀντιγόνη

74. Στοιχειόγριφος

Τὸν ἴσκιο μοῦ χαρίζει,
Μὰ—τί ἀγνωμοσύνη!—
Τοῦ κόβω τὸ κεφάλι.
Καὶ τώρα κρατεῖ λύρα
Ποὺ γλυκοὺς ἤχους χύνει,
Ἐνῶ κι' ὁ ἴδιος ψάλλει.
Ἀπάνεμο

75. Μεταγραμματισμὸς

Κάνε τὸ Ὑψιλὸν τοῦ Ἰώτα,
Βάλε τον κι Ἄλφα ἀντὶ τοῦ Ἥτα,
Κι' ἀπὸ νησὶ ποὺ ἦταν πρῶτα,
Ὄργανο ἔχεις, ἄξε λύτα!
Ρασπουτὶν

76. Δημώδες Αἴνιγμα

Ὅταν βλέπω, δὲν τὸ βλέπω
Καὶ τὸ βλέπω ὅταν δὲν βλέπω.
Τί εἶναι; Γόρδιος Δεσμὸς

77. Συλλαβικὸς Ἀστὴρ

Κάθε σταυρὸς ἀντιπροσωπεύει μίαν συλλαβήν, ἀδιαφόρων ἐκ πάντων γραμμάτων. Καὶ ἀναγινώσκονται: ὁριζοντίως πόλις τῆς Ἑλλάδος, καθέτως ἐπίθετον ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, διαγωνίως δὲ ἀρχαῖος φιλόσοφος καὶ ἑρῴδιον ἀρρωστεύον.

Συμεών Β. Μαλαμᾶς

78. Κρυπτογραφικὸν

12345678 = Ποταμὸς
27428 = Ἐμφραίνει
35745 = Θηρίον
423675 = Χώρα τ. Ἀφρικῆς
57428 = Πόλις καὶ ἄρος
6238 = Ζῶον
7678 = Πηνὸν
823154 = Χώρα τ. Ἀφρικῆς

Κοσμοχαλάστρα

79-83. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Λέπερος, *πελαργός*, *δρμή*, *αἰών*, *αὐτός*. Τσούχτρα

84. Ἐπιγραφὴ ἐκ Τριπόλεως Ἀκροστιχίδος

Εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων νὰ τεθοῦν τὰ τρία κρῶτα γράμματα ἑκάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, καὶ θὰ σχηματισθῇ Ἐπιγραφὴ τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

*** 1, Αὐτοκράτωρ Ρωμαίος· 2, Δεικτικὴ ἀντωνυμία· 3, Προϊστάμενος μονῆς· 4, Τὸ ἐνδυμά του.

*** Μεγάλη Ἑλλὰς

***

85. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἑλληνοσυμφώνων μετὰ Φωνηεντολίπων

1.—Ἡ αο εἶναι νῆσος,
2.—Ὁ αο εἶναι ἀνθρωπίσκος
3.—Ὁ αο εἶναι τροφὴ ζώων.
4.—Τὸ αο εἶναι ἰδιότης τῶν σωμάτων.

Ὅλαι αἱ λέξεις ἔχουν ἀπὸ πέντε γράμματα. Τὰ δὲ ἀρχικὰ των ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου:

_

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

(Νέον εἶδος) **Περάδα τοῦ Βοσπόρου**

86. Ῥῆτρα

Ἀ, Γαλλία! ὦ, γαλῆ! ὦ, Γῆ!
Ναί, τεῖ, ὦ, γούρι! Δόμι Ἑλλη-
Ἀλπινιστὴς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

87. Metagramme

D'un ouvrage en litterature
Je suis l'exposé, cher lecteur,
Où reluisent, à une peinture,
Parfois, l'éclat et la valeur.
Changez mon coeur, sans grande [peine
L'oeuvre, je crois, doit s'accomplir,
Lors, je deviens ville africaine
Qu'en Egypte il faut découvrir.
Ἀνδαλουσία

88-90 Cinéma-Rébus.

1.—Κλίνη, τὸ ἔτος, σή.
2.—Εἷς, μύτη, λέξις, φυλετ.
3.—Ὅμοιος, ἀγάπα.
Τρία ψευδώνυμα.

Νέμεσις

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 43

630. Κοράββατος (κρά, βάτος.)—631. Νεκὼς (ναί, Κὼς).—632. Ἄτροπος-ἀτραπός.—633. Κρόνια-Κάλυμν.—634. Ῥόδος.—635. ΜΙΛΗΤΟΣ 636. ΑΝΘΟΣ (Ἀ-Ι-Ι-Υ φρων, Νομοταγής, ΑΙΣΑΒΩΝ Θαρραλέος. Ἀνδρεῖος ΠΑΕΕ ος. Σεμνός.)—637. ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ ΣΥΝΕΣΙΣ (Ῥῆνος, Ἱστορία, στρατήγ, Τιτάν, ὄρος, φανός, νότος, Ἡρώδ.)—638. Ὃ οἶκι κειμαὶ καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.—639. *Μηδὲν τῆς πατρίδος ἀνώτερον.* (μηδὲν, τ' εἰς πα, τρ, εἶδος ἄνω τ' ἐρῶν.)—640. Sapientia Iapin.—641. Fais ce que doit, advienne que pourra.

Μὴ λησμονεῖτε πῶς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σ' στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόναι αἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ῥαμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ῥαμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ῥαμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δεκαπλάσια λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χαρακτὴρ ἀτῶν δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΙΓ — 86/

Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου εὑρεται στὸν Διπλασιάσιμο ἐστοιχισμένη τὸν μεγάλο χρῆνο. Ἰδιαιτέρως στὴν Κατὰ Μαρμαρηπόλιαι, Νίκον Βαμβέλλα, Μαίρη Καπᾶ, Σφίγγα, Ντάλια, Ἀμφιτρίτη, Γεωπόνο, Πριγκήπισσα Ρετσενία, Ὁμορφη Κυκλάδα, Μεσογείτιδα, Ὀδέτη.

/ΚΙΓ — 87/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ

Ἀ Πρωτότυπος Διαγωνισμὸς Ἱστορηθήσεται διαγωνισμὸ Καλλιγραφίας Συμμετοχὴ ἐλεύθερος. Βραβεῖα ἀξίας. Καλλιγράφοι, δοκιμάστε!!! Τὰ τὰ ὡραῖα στοιχεῖα στὴν καλαισθησία μας. Δῆμος: Σύλλογον Ὀλυμπίων Θεῶν, Σεντάγματος Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Θεσσαλονίκης.

Ἡ τῶν Διαγωνισμῶν Ἡ Πρόεδρος
ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΗΡΑ

Παιδάκια! προχωροῦμε νικητικὰ μὲ ἐπικεφαλῆς τὴ Δάφνη—Θάλεια Τσαπουλάκου, Μήδεια—Παπαζαχείρη, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου—Βαμβέλλα, Λάμπρα—Δίνη Θωμᾶ, Ζήτουμε! Ἡ τῶν ἀποκλήσεων: ΕΡΙΣ

/ΚΙΓ — 88/

Ἀποτελέσματα (ΚΖ'—90). Βραβεῖο Πριγκήπισσα Ρετσενία καὶ Μπαξὲ Λουκοῦς εὐχαριστῶ. Σοῦζη

/ΚΙΓ — 89/

Διαπλασοπούλα, Χρόνια πολλά. Τὸ ΒΛΕΜΕΝΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΙΟ ζητᾶ πανσιμὰ μονάχα ἕνα φίλτρο γιὰ τὸν δίντε: ΕΡΜΗΣ, μὲ ὑποσημείωσι: Μ. Π. καὶ Φ. Κ. ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικά: Δίας: [ΚΙΓ—5].

/ΚΙΓ — 90/

Διακόπτω ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, καὶ ἀλληλογραφίαν μὲ ὅσας εἶχον.

Ἡ Λυκεία Χαραυγή

/ΚΙΓ — 91/

Ὅπως θὰ μὲ φαντάζουν θερμότατα εὐχαριστῶ. Ἐξαιρετικὰ Πριγκήπισσα, Ρεπανάκι, Νάρμαν καὶ Ἀντιγόνην.

Κυματίζουσα Κυνόλευκος

/ΚΙΓ — 92/

ΧΑΡΙΝ τῆς ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ εὐχαριστῶ σὲ ὅλα τὰ Διπλασιάσιμα χρόνια πολλὰ κι' ἐπιθυμῶ ν' ἀνταλλάξω Μ. Μυστικὰ μέσων Διπλάσεως. Θὰ τὸ θεωροῦσα μεγάλη τυχηματοσύνη.

Ἀστὴρ τοῦ Αἰγαίου

/ΚΙΓ — 93/

Πρωτοστατηρίζοντες τὸν Διπλασιάσιμο, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες.

Νησὶ τῆς Ἀφροδίτης

/ΚΙΓ — 94/

Ζουλεΐκα, Ἠλιόβραλη, Χλόη, Βαλέντσια, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικὰ μέσω Διπλάσεως: Περιμένω. ΧΑΜΙΝΗ

/ΚΙΓ — 95/

Ὁ σύλλογος «ΕΡΜΗΣ» εὔχεται εὐτυχὲς τὸ 1928 εἰς φίλους καὶ ἐχθρούς.

/ΚΙΓ — 96/

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ

Ἐγκόρεθα εἰς ὅλα τὰ Διπλασιάσιμα χρόνια πολλὰ καὶ ἐκπλήρωσιν παντὸς ποθητοῦ.

/ΚΙΓ — 97/

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ

Παρόραμα: Στὴν [ΚΙΓ—68] ἀντὶ απ. Δημήν σου, γράφε: φευδώνυμόν σου. Ἀφόρα, ζήτα παγγνάμην· περιμένομεν ἕως 25 Ἰανουαρίου.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Κόμης τοῦ Δέρυνκουρ

/ΚΙΓ — 98/

Διαγωνισμὸς (ΚΖ'—107?) παρατείνεται μῆνα. Ἀφαιτολιάδηλοι, νὰ περιμένω δώδεκα ἡμέρες: ΚΑΛΤΗ ΠΟΡΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

/ΚΖ' — 99/

ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Βασιλεύς: ΙΠΠΟΤ-ΝΤΕ ΜΠΕΡΖΕΡΑΚ
Διάδοχος: Ἱππότης Τσγκρεδ
Ὑπασπιστής: Ἱππότης ντὲ Ρωζιὲρ
Ἀλλάρχης: Ἱππότης ντὲ Σαλαὶ
Πρεσβυσουργός: ΜΑΡΚ-ΝΤΕ ΛΑΤΟΥΡ

ΥΠΟΥΡΓΟΙ

Ἐξωτερικῶν: Μαρκ. ντὲ Λατοὺρ
Ἐσωτερικῶν: Δορωθέα Περνόν
Διαγωνισμῶν: Ἱππότης Τάγκρεδ
Ἐσοπαθῶν: Δούκισσα ντὲ Σαβρὲζ
Ἀνακαλ.: Βικόμνος ντὲ Νεβιγιὲτ
Δημοσιογρ.: Ἱππότης ντὲ Γκαζιὸν
Οἰκονομ.: Ἱππότης ντὲ Σαλαὶ
Στρατιωτ.: Λοχαγὸς ντὲ Ζαλοῦ

Διευθύνετε ἀντιπροσώπους, τοὺς ὁποίους διορίζομεν πρωϊστάς, πρωξένους κλπ. Γενικὴ Δ/νσις: Βασιλέως Παυλάκη 38, Ἀθῆναι. Ταχ. Βασιλ. 88, Ἀθῆναι.

Ὁ (ΚΖ'—101) λόγω τῶν ὀλίγων ἀπαντήσεων ἀναλάβετε ἐπὶ ἕνα ἀκόμη μῆνα. Στείλτε ὅλοι, ὅλες.

/ΚΙΓ — 100/

Ἕνεκα ὀλίγων ἀπαντήσεων διαρκοῦσι τὸν (ΚΖ'—92)ὸ διαγωνισμόν.

Πρόεδρος Βοσκοπούλα

/ΚΙΓ — 101/

Ἀναλλάσσω μὲ ὅλες τὰς Διπλασιοπούλες τετραδύπλατα καὶ πάντες.

Μεγεμένη Βοσκοπούλα

/ΚΙΓ — 102/

Γρηγορᾶς ἀρχαιρεσίες «Ὀμοσπονδίας Βουλγαροκατόνων».

/ΚΙΓ — 103

Φτού! καὶ ἀρχίσαμε: Ἀγαπελάκι Σαπουντζῆ, Ἀμητρίτη Γούλα, Ὑμηττία Λεπίδα—Παπᾶ, Χαϊδαμένο Ηλία—Σαράτση, Ἀράπα—Δοκᾶ, Λαπαλεδάρη—Κουμαριανός, Μάνα Λίζα—Σκρκάδου Συνέχεια προσοχῆς!

ΡΗΝΑ-ΜΑΡΙΝΑ

/ΚΙΓ — 104/

Βάλω ἐπιτέλους κι' ἐγὼ γράμμα καὶ γὼ ἀγιὸ παραδόξαστα ἐφτὲς.

Δὲν πρόκειται, ἀλλὰ . . . Ἀχ, Marie!!!

ΚΕΤΥ

/ΚΙΓ — 105/

Ἐπιθυμῶ ν' ἀνταλλάξω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους καὶ ὅλες, τῆς Μεσαίας τάξεως. Δῆμός μου: Mlle Irl Tsolaïdès, Sophandji Tchiftlik Marmoll Ilot No 2, Vieux Constantinople.—Ἐλευθέριε Ρουσσάκη, ἔστειλα πρὶ σαλλιῶ. Ἐλάβατε;

ΑΝΔΑΛΟΥΣΙΑ

/ΚΙΓ — 106/

Εὐχαριστημένον τὸ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ.

ΑΝΔΑΛΟΥΣΙΑ

Ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυμον ποὺ εἶχαν στὸ 1927, πρέπει νὰ τὸ ἀναγεώσουν τὸ ταχύτερον διὰ τὸ 1928, διότι κατὰ τὸν κανονισμὸν τῶν ψευδωνύμων ὅσα δὲν ἀνανεώθησαν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου τὰ θεωρῶ ἐλεύθερα καὶ τὰ δίδω στὸν πρῶτον ζητοῦντα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2, πέννας
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν πάγκαιρον, ἀληθῶς παρακόν εἰς τὸν χῶρον ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἔτησία δραχμὴ 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱασδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Παραδάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰανουαρίου 1928* *Ἔτος 6ον.—Ἀριθ. 7*

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀλλὰ τί ἦταν τοῦτο; Πού βρισκόταν; Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχε κοιτάξει παρὰ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὶς ἀγριόχηνες, καὶ τώρα μόνον σκέφθηκε νὰ κοιτάξῃ γύρω του. Δὲν εἶχε πέσει ἀπάνω στὸ χῶμα, ἀλλὰ μέσα σὲ μιὰ βαθειὰ χαράδρα ἢ κάτι παρόμοιο. Ἦταν ἕνας χῶρος σὰν μιὰ μεγάλη ἐκκλησία, μὲ σχεδὸν ὁλόρθους τοίχους γύρω-γύρω, χωρὶς ὅμως σκεπή. Κάτω ἦταν μεγάλα κομμάτια ἀπὸ βράχους σκορπισμένα, κι' ἀνάμεσά τους εἶχαν φυτρώσει ἀγριόχορτα. Ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ ἀνοιγόταν ἕνας βαθὺς δρόμος ποὺ ἔμοιαζε σὰν νὰ χωνόταν μέσα στὸ βουνό.

Ὁ Νίλς, ἐλάκληρη τὴν ἡμέρα, εἶχε περάσει πάνω ἀπὸ μεταλλεῖα ποὺ ἀφήνουν σ' ἐκεῖνο τὸ τμῆμα τῆς Σουηδίας. Κατάλαβε λοιπὸν ὅτι ἡ χαράδρα ἐκείνη εἶχε γίνει ἀπὸ χέρια ἀνθρώπων στὰ παλιὰ χρόνια, ποὺ ἤθελαν νὰ βγάλουν μετάλλευμα ἀπ' τὸ βουνό.

— Πρέπει νὰ προσπαθήσω νὰ σκαρφαλώσω ἀπάνω, σκέφθηκε, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν θὰ μὲ βροῦν ποτὲ οἱ σύντροφοί μου ἐδῶ μέσα.

Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ δοκίμαζε νὰ σκαρφαλώσῃ, ἔνοιωσε κάποιον νὰ τὸν τραβᾷ ἀπὸ πίσω καὶ ἄκουσε μιὰ χοντρὴ φωνὴ νὰ τοῦ λέγῃ:

— Τί πρᾶγμα εἶσαι σύ;

Ὁ Νίλς ἔστριψε ἀμέσως τὸ κεφάλι του καὶ, τὴν πρώτη στιγμή, νόμισε ὡς εἶχε ἀπέναντί του ἕνα κομμάτι βράχου σκεπασμένο μὲ σκοῦρα βρύα. Ὕστερα ὅμως εἶδε ὅτι ὁ βράχος εἶχε πλατειὰ πόδια, κεφάλι, ματια καὶ μιὰ μακρυὰ μούρη. Ὁ Νίλς δὲν ἔβγαλε μιὰ λέξη, ἀλλὰ καὶ τὸ ζῶο ποὺ βρισκόταν ἀντικρύ του, δὲν φαινόταν νὰ περιμένῃ καμιὰ ἀπάντηση. Τὸν ἔρριξε κάτω, τὸν ἐκύλησε πέρα-δῶθε μὲ τὰ πόδια του καὶ τὸν μυριζόταν. Φαινόταν σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὸν κάνῃ μιὰ μπουκιὰ μονάχα, ἀλλὰ ὕστερα ἄλλαξε σκέψη καὶ φώναξε:

— Ἀρκουδάκια μου, ἐλᾶτε ἐδῶ γρήγορα. Ἔχω ἕναν καλὸ μεζὲ γιὰ σᾶς.

Στὴ στιγμὴ φανερώθηκαν δυὸ μικρά, μαλλιαρὰ ἀρκουδάκια, ποὺ δὲν στέκανταν ἀκόμη καλὰ στὰ πόδια τους καὶ εἶχαν τρίχα μαλακὴ σὰν τὰ μικρὰ σκυλάκια.

— Τί βρῆκες, μητερούλα; Μποροῦμε νὰ τὸ ἰδοῦμε; φώναξαν τὰ μικρά.

— Μὴν ἔπεσα μέσα σὲ ἀρκούδες, σκέφθηκε ὁ Νίλς. Κύριοι λοιπὸν δὲν θὰ κάνῃ ἡ κυρὰ-Μαρὶὰ τὸν κόπο νὰ μὲ κυνηγήσῃ πιὸ μακρυά.

Ἡ ἀρκούδα ἀνεσήκωσε μὲ τὴ μύτη της τὸν Νίλς καὶ τὸν ἔδωσε στὰ μικρά της. Τὸ ἕνα τὸν ἅρπαξε ἀμέσως στὸ στόμα του καὶ ἔτρωγε μακρυά. Τὸν κρατοῦσε μαλακά, γιατὶ ἦταν ἕνα πολὺ εὔθυμο πλασματάκι καὶ ἤθελε πρῶτα νὰ παίξῃ κι' ὕστερα νὰ φάῃ τὸν μεζέ του. Τὸ δεύτερο ἀρκουδάκι κυνήγησε ἀμέσως τὸν ἀδελφό του γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ παιχνίδι του. Περιστατοῦσε ὅμως ἀκόμη τόσο ἀδέξια, ὥστε ἔπεσε ἀπάνω σ' ἐκεῖνον ποὺ κρατοῦσε στὸ στόμα του τὸν Νίλς. Καὶ τότε τὰ δυὸ ἀρκουδάκια ἄρχισαν νὰ κυλιοῦνται κάτω καὶ νὰ δαγκάνωνται καὶ νὰ μουγκρίζουν.

Ἐνόσω τὰ δυὸ μικρὰ ἔπαιζαν ἔτσι μεταξύ τους ὁ Νίλς βρῆκε καιρὸ νὰ τοὺς ξεφύγῃ. Ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς τὸν βράχο κι' ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ.

Στὴ στιγμὴ ὅμως τὰ δυὸ ἀρκουδάκια ἔτρεξαν, σκαρφάλωσαν ἀπὸ πίσω του, τὸν ἅρπαξαν καὶ τὸν ἔριξαν πάνω στὰ χόρτα

— Τώρα καταλαβαίνω τί θὰ νοιώθουνε τὰ ποντικάκια ὅταν βρίσκουν στὰ νύχια τῆς γάτας, σκέφθηκε ὁ Νίλς.

Προσπάθησε κάμποσες φορὲς ἀκόμη

Στὰ νύχια τῆς ἀρκούδας.

νὰ ξεφύγῃ. Ἔτρεξε πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ μεταλλείου, σκαρφάλωσε ἀπάνω στοὺς βράχους καὶ κρυβόταν ἀπὸ πίσω. Ἀλλ' ὅπου κι' ἂν κρυβόταν, τάρκουδάκια πάντοτε τὸν βρίσκανε. Καὶ μόλις τὸν ἔπιαναν, τὸν ἄφιναν πάλι ἐλεύθερο γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς φύγῃ καὶ νὰ τρέξουν νὰ τὸν ξαναπιάσουν.

Στὸ τέλος ὁ Νίλς κουράστηκε τόσο πολύ, ὥστε ἔπεσε ἐξαντλημένος χάμω.

— Τρέξε, τρέξε, μούγγριζαν τ' ἀρκουδάκια, εἰδεμὴ θὰ σὲ φᾶμε.

— Κάνετε ὅ,τι θέλετε, εἶπε ὁ Νίλς. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ τρέξω.

Τὰ μικρὰ ἔτρεξαν στὴ γριὰ ἀρκούδα.

— Μητέρα, μητέρα, εἶπαν μὲ παράπονο, δὲν θέλει πιὰ νὰ παίξῃ.

— Ἔ, τότε μοιραστῆτε τον καὶ φᾶτε τον, εἶπε ἡ ἀρκούδα.

Μόλις ὅμως τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Νίλς τρόμαξε τόσο πολύ, ὥστε ξανάρχισε πάλι τὸ παιχνίδι.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου καὶ ἡ ἀρκούδα φώναξε τὰ παιδιά της νὰ ξαπλωθοῦν κοντά της, τὰ δυὸ μικρὰ ἦταν τόσο εὐχαριστημένα, ὥστε ἤθελαν καὶ τὴν ἐπομένη νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ παιχνίδι τους. Πῆραν τὸν Νίλς κοντά τους καὶ ἔβαλαν τὸ πόδι τους ἐπάνω του γιὰ νὰ μὴν φύγῃ. Ἔτσι ὁ Νίλς δὲν μποροῦσε νὰ κουνηθῇ χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ τ' ἀρκουδάκια. Κοιμήθηκαν ὅμως ἁμέσως κι' ὁ Νίλς σκέφθηκε ὅτι σὲ λίγην ὥρα θὰ ἔκανε μιὰ δοκιμὴ γιὰ νὰ τοὺς ξεφύγῃ. Ἀλλὰ τὸ δυστυχισμένο παιδὶ δὲν εἶχε ποτὲ στὴ ζωή του κουρκοτεῖ ὅσο ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καὶ χωρὶς νὰ τὸ καλοκαταλάβῃ πῶς, ἀποκοιμήθηκε βαθιά.

Σὲ λίγην ὥρα ἦρθε κι' ὁ ἀρκουδας. Κατέβηκε κατακυλώντας στοὺς βράχους κι' ὁ Νίλς ξύπνησε ἀπὸ τὸν θόρυβο ποὺ ἔκαναν οἱ πέτρες πέφτοντας κάτω. Ἦταν μιὰ ἀρκούδα φοβερὰ μεγάλη, μὲ πελώριο στόμα, μὲ μεγάλα καὶ μυτερὰ δόντια, καὶ μικρὰ μάτια ποὺ γυάλιζαν μὲ κακία.

Ἄθελά του ὁ Νίλς ἔννοιωσε μιὰ ἀνατριχίλα σ' ὅλο του τὸ κορμὶ μόλις ἀντίκρυσε τὸν γέρο-βασιλιὰ τοῦ δάσους.

— Μυρίζει σὰν νὰ ἦταν ἄνθρωπος ἐδῶ μέσα, εἶπε ὁ ἀρκουδας μόλις πλησίασε τὴν ἀρκούδα.

— Τί κουτὰ πράγματα εἶναι αὐτὰ ποὺ λές, εἶπε ἡ ἀρκούδα. Ἐμεῖς δὲν πειράζουμε πιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ ἂν τύχαινε νὰ ἔρθῃ κανένας ἐδῶ ποὺ εἶναι τὰ παιδιὰ δὲν θἄμενε σὲ λίγη ὥρα οὔτε τὸ πιὸ μικρό του κομματάκι γιὰ νὰ μπορῇς νὰ τὸ μυρίζεσαι.

Ὁ ἀρκουδας ξαπλώθηκε κοντὰ στὴν ἀρκούδα, ἀλλὰ δὲν φάνηκε εὐχαριστημένος μὲ τὴν ἀπάντηση ποὺ τοῦ ἔδωσε, γιατὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ μυρίζεται τὸν ἀέρα.

— Πάψε πιὰ νὰ μυρίζεσαι ὅλη ὥρα! εἶπε ἡ ἀρκούδα. Πές μου καλύτερα, τί ἔκανες ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ γιατὶ ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ ὀκτὼ ἡμέρες.

— Πῆγα νὰ βρῶ μιὰ ἄλλη φωλιὰ γιὰ μᾶς, εἶπε ὁ ἀρκουδας. Πῆγα πρῶτα στὸ Βάρμλαντ γιὰ νὰ ἰδῶ τί γίνονται οἱ συγγενεῖς μας. Ἀλλὰ ἄδικα ἔκανα ὅλον αὐτὸ τὸν κόπο. Σ' ὅλο τὸ δάσος δὲν βρίσκεται πιὰ οὔτε μιὰ ἀρκούδα.

— Μοῦ φαίνεται πὼς οἱ ἄν'ρωποι θέλουν νὰ κρατήσουν ὅλο τὸ δάσος γιὰ τὸν ἑαυτό τους, εἶπε ἡ ἀρκούδα. Ἀκόμα καὶ τώρα ποὺ ἀφίνουμε ἥσυχα τὰ ζῶα τους, καὶ δὲν τρῶμε παρὰ χόρτα καὶ μυρμήγκια, δὲν μᾶς ἀφίνουν ἥσυχους. Ἤθελα νάξερα ποῦ θὰ μποροῦσαμε νὰ βροῦμε μιὰ σίγουρη καὶ προφυλαγμένη φωλιά.

— Ἐδῶ περάσαμε πολὺ ὡραῖα τώρα καὶ τόσα χρόνια, εἶπε ὁ ἀρκουδας. Ἀλλ' ἀπὸ τότε ποὺ ἔγεινε τὸ μεγάλο σιδηρουργεῖο ἐδῶ κοντά, δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ μείνουμε σ' αὐτὸ τὸ μέρος...

Μόλις ὅμως εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ ἀρκουδας ἄρχισε πάλι νὰ μυρίζεται.

— Εἶναι περίεργο, εἶπε, πῶς δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ φύγῃ αὐτὴ ἡ μυρωδιὰ ἀπὸ τὴ μύτη.

— Τότε κοίταξε μόνος σου, ἂν δὲν μὲ πιστεύεις, εἶπε ἡ ἀρκούδα. Ἤθελα νάξερα ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ κρυφτῇ ἕνας ἄνθρωπος ἐδῶ μέσα.

— Μὲ τοὺς γείτονες ποὺ ἔχουμε, δὲ μπορεῖ ποτὲ κανεὶς νὰ εἶναι ἥσυχος, εἶπε ὁ ἀρκουδας. Ἀλλ' ἄξαφνα χύμηξε μουγκρίζοντας. Ἕνα ἀπὸ τ' ἀρκουδάκια εἶχε βάλει, στὸν ὕπνο του τὸ πόδι του ἐπάνω στὸ πρόσωπο τοῦ Νίλς, καὶ αὐτὸ τοῦ ἔκοψε τὴν ἀναπνοὴ καὶ τὸν ἔκανε νὰ φτερνισθῇ.

Τώρα ἡ ἀρκούδα δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ πιὰ τὸν ἀρκουδα. Τὸ ἕνα μικρὸ πήδησε δεξιά, τὸ ἄλλο ἀριστερὰ κι' ὁ ἀρκουδας ἀντίκρυσε τὸν Νίλς πρωτοῦ αὐτὸς προφθάσῃ νὰ σηκωθῇ.

Μὲ ἕνα χάπι θὰ τὸν κατάπινε, ἀλλὰ μπῆκε στὴ μέση ἡ ἀρκούδα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΧΑΛΑΣΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Τὸ χόρτο ἔχει φυτρώσει στὸ σκαλὶ
τῆς πόρτας, ποὖναι τώρα γκρεμισμένη
καὶ σαῦρες κυνηγιοῦνται στὴν αὐλὴ
καὶ στὴν πεζούλα της τὴ χαλασμένη.

Στὶς πλάκες τὸ κλουβὶ δίχως πουλὶ
κι' ἡ γλάστρα δίχως χῶμα ραγισμένη,
καὶ μέσα ἀπ' τὸ ντουβάρι χαμηλὴ
ἡ πικροιὰ μονάχη, σκονισμένη.

Τὴ γλάστρα, τὸ κλουβὶ χαμοκοιτᾶ
κ' ἕνα παλιὸ σπασμένο θυμιατήρι
ποὺ κεῖτεται νεκρὸ σὲ μιὰ γωνιά.

Τὰ φίλλα της κουνᾶ κι' ἀναζητᾶ
νὰ δῇ κόσμο κυρὰ στὸ παραθύρι
διπλασιὴ γλάστρα, στὸ κλουβί, νὰ θυμιατά.

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εἶχε βύρος ὡς εἴκοσι πόδια κ' ἤρθε μὲ τέτοια ὁρμή, ὥστε κατέκλυσε κατὰ μέγα μέρος τοὺς βράχους, ξεκούνησε τὸ πλοῖο καὶ τὸ ἔσπρωξε πρὸς τὰπάνω καὶ πρὸς τὰ ἐμπρός. Καὶ σὲ λίγο, μέσα στοὺς παφλασμοὺς τοῦ ὀδάτινου ἐκείνου ὄγκου, πῆγε καὶ κάθησε στὴν ἄμμο, ὡς διακόσια πόδια μακριὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα δέντρα τῆς στεριᾶς.

Ἐκεῖ στάθηκε ἀκίνητο. Κι' ὅταν ἡ θάλασσα τραβήχθηκε, ἄφησ' ἐλεύθερη ὅλη σχεδὸν τὴν παραλία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Τὸ Λύκειο Σαίρμαν στὴ Νέα Ζηλανδία

Τὸ καλύτερο σχολεῖο τῆς Ἀουκλάνδης, (πρωτεύουσα τῆς Νέας Ζηλανδίας, σπουδαίας ἀγγλικῆς ἀποικίας στὸν Εἰρηνικό,) ἦταν τὸ Λύκειο τοῦ Σαίρμαν. Εἶχε ἑκατὸ περίπου μαθητές, Ἄγγλους, Γάλλους, Ἀμερικάνους, Γερμανούς, παιδιὰ τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τῆς χώρας, ποὺ οἱ γονεῖς τους ἦταν κτηματίες, τραπεζίτες, μεγαλέμποροι, ἢ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι.

Ἡ Νέα Ζηλανδία ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ δυὸ νησιά, τὴν Ἰκαναμαβί ἢ Ψαρονήσι, καὶ τὴν Ταβαιποναμοῦ ἢ Γῆ τοῦ Γιαβεδὲρ. Ἡ πρώτη βορεινή, ἡ δεύτερη μεσημβρινή, χωρίζουνται ἀπὸ τὸν παρῆμὸ τοῦ Κούκ. Στὸ νότιο ἡμισφαίριο, ἔχουν τὴν ἴδια σχεδὸν θέση ποὺ ἔχει στὸ βόρειο ἡ Γαλλία.

Ἡ Ἰκαναμαβί, μὲ βαθειὲς ἐντομὲς στὸ μεσημβρινό της μέρος, ἔχει σχῆμα ἀκανονίστου τραπεζίου, ποὺ παρατείνεται πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ διαγράφοντας μιὰ καμπύλη μὲ τὸ ἀκρωτήρι: Βὶν - Διέμεν στὸ τέλος της.

Στὴν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς καμπύλης, ἐκεῖ ποὺ ἡ χερσόνησος ἔχει πλάτος λίγα μίλλια, εἶναι κτισμένη ἡ Ἀουκλάνδη. Ἡ πόλη αὐτὴ λοιπὸν ἔχει θέση ἴδια μὲ τῆς δικῆς μας Κορίνθου καὶ γι' αὐτὸ ὀνομάζεται «Κόρινθος τῆς Μεσημβρίας» (δηλ. τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου). Κ' ἔχει δυὸ λιμένες, τὸν ἕνα στὰ δυτικὰ καὶ τὸν ἄλλο στὰνατολικά.

Ἀπὸ τοὺς κυριότερους δρόμους τῆς Ἀουκλάνδης εἶναι ἡ λεγομένη Βασιλικὴ Ὁδός, καὶ στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ δρόμου βρίσκεται τὸ Λύκειο Σαίρμαν.

Στὶς 15 Φεβρουαρίου 1860, τὰπομεσήμερο, ἀπὸ τὸ Λύκειο αὐτὸ ξεκινοῦσαν καμμιὰ ἑκατοστὴ παιδιά, συνοδευόμενα ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους. Ὅλοι ἦταν φαιδροί. Τὰ παιδιὰ πήγαιναν χαρούμενα, σὰν πουλιὰ ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ κλουβί τους.

Κι' εἶχαν δίκιο νὰ χαίρουνται, γιατὶ ἄρχιζαν οἱ διακοπές, δυὸ μηνῶν ἀνάπαυση κι' ἐλευθερία. Μερικὰ μάλιστα ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα εἶχαν ἀκόμα μεγαλύτερη χαρά, γιατὶ ἐπρόκειτο νὰ ταξιδέψουν, γιὰ διασκέδαση, μὲ πλοῖο ποὺ θἄκανε τὸ γύρο τῆς Νέας Ζηλανδίας. Τὸ πλοῖο αὐτὸ ὀνομαζόταν *Σλάψι* κι' εἶχε ναυλωθεῖ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῶν παιδιῶν γιὰ ἕξη ἑβδομάδες.

Στ' ἀγγλικὰ σχολεῖα, διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ δικά μας, ἡ ἀγωγὴ συμβαδίζει μὲ τὴν ἐκπαίδευση· καὶ γι' αὐτὸ οἱ μαθηταὶ εἶναι εὐγενικοί, ὁμιλητικοί, περιποιητικοί, φιλόκαλοι, σὰ μικροὶ κύριοι. Καὶ τὸ κυριότερο, ἀπο ε ύγουν τὴν προσποίηση καὶ τὸ ψέμα, φαίνεται κι' ὅταν πρόκειται νὰποφύγουν μιὰ τιμωρία.

Τὸ Λύκειο Σαίρμαν εἶχε πέντε τάξεις. Τὰ παιδιὰ τῆς πρώτης καὶ τῆς δεύτερης, τὰ μικρότερα, ὅταν ἔβλεπαν τοὺς γονεῖς των, τοὺς φιλοῦσαν στὸ μάγουλο. Τὰ μεγαλύτερα ὅμως τοὺς ἔσφιγγαν τὸ χέρι σὰν τέλειοι ἄντρες. Οὔτε παιδονόμους εἶχαν, οὔτε ἐπιτηρητές. Τἄφιναν ἐλεύθερα νὰ διαβάζουν καὶ μυθιστορήματα κι' ἐφημερίδες. Ἔβγαιναν ἕξω συχνὰ κι' οἱ ὧρες τῆς μελέτης ἦταν λιγότερες ἀπὸ τὶς ὧρες τῆς γυμναστικῆς καὶ τῶν παιχνιδιῶν. Γιὰ νὰ περιορίζεται ὅμως ἡ μεγάλη αὐτὴ ἐλευθερία, στὸ Λύκειο εἶχαν καὶ σωματικὲς ποινὲς καὶ μάλιστα τὴ μαστίγωση. Γιατὶ οἱ νέοι Ἀγγλοσάξωνες δὲν τὸ θεωροῦν τόσο προσβλητικὸ νὰ μαστιγώνονται, ὅταν μάλιστα ἀναγνωρίζουν πὼς τοὺς ἀξίζει μιὰ τέτοια τιμωρία.

Οἱ Ἄγγλοι σέβονται τὶς παραδόσεις ὄχι μόνο στὸ δημόσιο καὶ στὸν ἰδιωτικὸ βίο, παρὰ καὶ σ' αὐτὸ τὸν σχολικό, ὅσο κι' ἂν εἶναι ἄτοπες ἡ, κατὰ τὴν ἰδέα ἄλλων λαῶν, ἀντιπαιδαγωγικές. Στὸ σχολεῖο π. χ. οἱ μεγάλοι προστατεύουν τοὺς μικρούς, μὲ τὴ συμφωνία οἱ μικροὶ νὰ τοὺς ὑπηρετοῦν. Οἱ μικροὶ λοιπὸν φέρνουν τὸ πρόγευμα στοὺς μεγαλύτερους, τοὺς καθαρίζουν τὰ ροῦχα, τοὺς γυαλίζουν τὰ παπούτσια, τοὺς κάνουν ὅλα τὰ θελήματα. Οὐαὶ κι' ἀλίμονο στὸν μικρὸ ποὺ θὰ τολμοῦσε νἀρνηθῇ αὐτὲς τὶς ὑπηρεσίες! Ἔτσι ὅμως τὰ παιδιὰ συνειθίζουν σὲ μιὰ πειθαρχία ἄγνωστη στὰ δικά μας σχολεῖα. Αὐτὸ μᾶς φαίνεται παράξενο, ἀλλὰ τὸ ἀπαιτεῖ ἡ παράδοση, καὶ στὴν Ἀγγλία, καθὼς εἴπαμε, τὶς παραδόσεις τὶς σέβονται ὅλοι, ἀπὸ τὸν τελευταῖο πολίτη ὡς τὸν τρανότερο λόρδο.

Αὐτὰ ἔκαναν καὶ στὸ Λύκειο Σαίρμαν. Τὰ παιδιὰ ποὺ ἐπρόκειτο τώρα νὰ ταξιδέψουν, ἦταν ἀπὸ διάφορες τάξεις κι' εἶχαν ἡλικία ἀπὸ ὀκτὼ ὡς δεκατεσσάρων χρονῶν... Ἀλλὰ εἶναι καιρὸς νὰ γνωρίσουμε καλύτερα τὰ δεκαπέντε αὐτὰ παιδιά, τὸν χαρακτῆρα τοῦ καθενός, τὶς κλίσεις, τὴν κοινωνικὴ θέση καὶ τὶς μεταξύ τους σχέσεις στὸ Λύκειο.

Ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ Γάλλους, τὸν Μπριὰν καὶ τὸν ἀδελφό του Ζάκ, καὶ ἀπὸ ἕνα Ἀμερικανό, τὸν Γόρδων, ὅλα τἄλλα παιδιὰ ἦταν ἀγγλικῆς καταγωγῆς.

Τοῦ Δόνιφαν καὶ τοῦ Κρὸς οἱ οἰκογένειες ἀνήκαν στὶς πρῶτες τῆς Νέας Ζηλανδίας. Οἱ γονεῖς τους ἦταν πλούσιοι κτηματίες. Εἶχαν ἡλικία δεκατριῶν χρονῶν καὶ λίγων μηνῶν, ἦταν ξαδέρφια καὶ πήγαιναν στὴν πέμπτη. Ὁ Δόνιφαν ἦταν χωρὶς ἀμφιβολία ὁ καλύτερος μαθητὴς ἀπ' ὅλους. Φιλόκαλος, κομψοντυμένος, ἐξυπνος, ἐπιμελέστατος, διακρινόταν γιὰ τὴ φιλομάθειά του καὶ τὴ φιλοτιμία. Εἶχε χαρακτῆρα δεσποτικὸ κι' ἤθελε πάντα νὰ ἄρχῃ. Γι' αὐτὸ τὰ εἶχε καὶ μὲ τὸν Μπριάν, ποὺ τὸν θεωροῦσε ἀντίπαλό του, ἀφότου μάλιστα ἔκαμαν οἱ περιστάσεις ὥστε ὅλοι οἱ ἄλλοι νὰ σέβονται περισσότερο καὶ νἀκοῦνε τὸν Μπριάν.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Β. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Ναί, ἕνας σκίουρος ἦταν μέσα στὸ κλουβὶ ἐκεῖνο. Ἡ κυρὰ Παρασκευὴ τὸν εἶχε πιάσει στὸ δάσος καὶ τὸν ἔφερε στὴ χώρα γιὰ νὰ τὸν χαρίσῃ σ' ἕνα παιδὶ ποὖχε μανία μὲ τέτοια ζωντανά.

— Μπά! τ' εἶν' αὐτό; μίνει ἡ Ρήνα.

— Ξέρω 'γώ; ἀπαντᾶ ἡ Μαρίνα. Λέν ξαναεἶδαμε ποτὲ τέτοιο ζῶδιο!

— Ἀνοίγουμε τὸ κλουβί, νὰ τὸ βγάλουμε, νὰ τὸ ἰδοῦμε καλύτερα;

— Ναί, ναί, ἔλα!

Ὁ σκίουρος κοίταζε σαστισμένος καὶ φοβισμένος. Μὰ μόλις ἄνοιξεν τὸ κλουβὶ κι' ἔκαμαν νὰ τὸν πιάσουν, πετάχτηκε ἔξω, ἔφυγε τὰ χέρια τῶν κοριτσιῶν κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ, ἀγριεμένος κι' ἀλαλιασμένος.

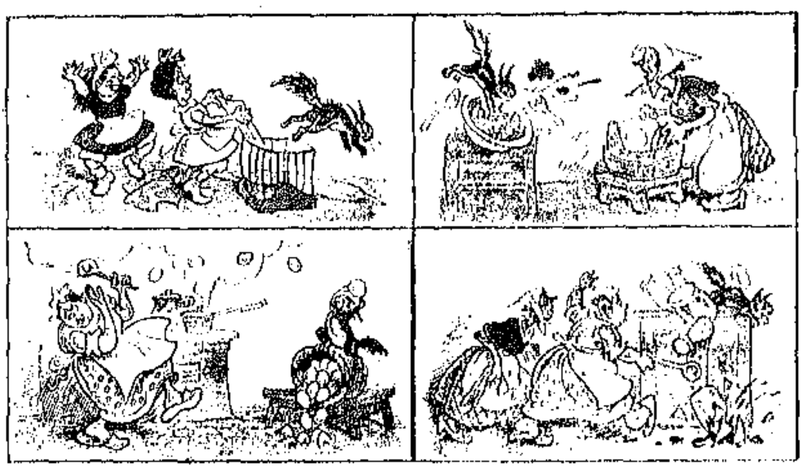

Τρύπωσε στὴν κουζίνα ἀπὸ τὴν πρώτη πόρτα ποὺ βρῆκε μπρός του. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ Μαριώ, ἡ ὑπηρέτρια τῆς κυρίας Ἐβλαλίας, ἔπλενε ἴσαχα τὰ πιάτα της. Καὶ φαντάζεστε πὼ τὴν ἔπιασε καὶ τὸν τρόμο της, ὅταν εἶδε τὸ παράξενο ἐκεῖνο ζῶο, —πελώριος κουνελὸς τῆς φάνηκε,— νἀνεβαίνῃ στὸ τραπέζι καὶ νἀναποδογυρίζῃ μιὰ γαβάθα μὲ πιστρεμένα χόρτα!

—Ἀντίκρυ, μπροστὰ στὸ τζάκι, ἡ κυρία Ἐβλαλία μαγείρευε. Ἀκούγοντας τὶς φωνὲς τῆς Μαριῶς καὶ τὴ φασαρία, γυρίζει καὶ βλέπει τὸν ἀγριεμένο σκίουρο νὰ τρέχῃ καταπάνω της!

Ἐκεῖ κοντὰ βρίσκεται τὸ καλάθι μὲ ταὐγά. Ὁ σκίουρος τὸ καβαλλικεύει κι' ἁρπάζοντας ταὐγὰ ἕνα - ἕνα, πετροβολεῖ μ' αὐτὰ τὴν κυρία Ἐβλαλία καὶ τὴν ὑπηρέτρια.

Ξεφωνίζουν κι' οἱ δυό. Ὁ σκίουρος ἀγριεύει κι' ἀλαλιάζει περισσότερο. Βλέπει τώρα ἕνα ντουλάπι ψηλό. Τρέχει, πηδᾶ ἀπάνω καὶ γκρεμίζει ὅλα τὰ βάζα ποὺ εἶναι ἁραδιασμένα ἐκεῖ. Σπάζουν. Χύνονται κονσέρβες, λάδια, μέλια. Ἡ κυρία Ἐβλαλία κι' ἡ Μαριὼ ἐξακολουθοῦν νὰ ξεφωνίζουν. Κι' ὁ σκίουρος, σὰν τρελλός, ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ μέσ' στὸ σπίτι...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΛΩΡΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Χλοιακὸν ὁ ζωχός, ἀλλὰ ἕνα εἶδος ραδικιοῦ, ἡ λελούδα, κάνει τὴ μολόχα τρα. Μᾶς τὸ λέει ἡ ἀγαπητή μας Μεγάλη Ἑλλάς ποὺ ρώτησε εἰδικούς. Καὶ τὸ πιστεύω, γιατὶ κι' ἐγὼ δὲν ἤμουν τόσο βέβαιος πὼς ὁ ζωχὸς τὴν κάνει, ἢ πῶς ἦταν πραγματικῶς ζωχὸς τὰ πετρόβια — κατὰ τὰ ὑδρόβια — χόρτα ποὺ ἔβλεπα μικρός, στὸν τοῖχο τοῦ περβολιοῦ μας, νὰ γεμίζουν τὸν ἀέρα μολόχατρες. Εἶναι τόσο πολὺ θύμι, τόσο λογιῶν - λογιῶν, μὰ καὶ τόσο ὅμοια μεταξύ τους, αὐτὰ τὰ χόρτα! Ποῦ νὰ ξέρῃ κανεὶς τὰ ὀνόματά τους, ἢ νὰ εἶναι βέβαιος γιὰ τὸ καθένα, ἂν δὲν εἶναι φυτολόγος ἢ τουλάχιστο κηπουρός! Κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο. Ἀγαποῦσα πάντα αὐτὰ τὰ ἀγριόχορτα ποὺ γέμιζαν τὶς ἄκρες τοῦ περβολιοῦ μας, μ' ἄρεσε νὰ τὰ βλέπω, νὰ τὰ περιεργάζουμαι, νὰ τὰ παρακολουθῶ ἀπὸ τὸ φύτρωμά τους ὡς τὴν ἄνθησή· μὰ λιγοστῶν ἤξερα τὸ κοινὸ ὄνομα, καὶ κανενὸς τὸ ἐπιστημονικό. Ἦταν ἡ σχεδὸν ἀνώνυμη χλόη. Ἤκτὸς ἀπὸ τὸ χαμομήλι, τὴν τσουκνίδα, τὸ τριφύλλι, τὸ ζωχό, — ποὺ μπορεῖ νάταν καὶ λελούδα, — καὶ δυὸ - τρία ἄλλα γνωστά, ὅλα τἄλλα μοῦ ἦταν ἄγνωστα. Τὰ ἤξερα καὶ τὰ ξεχώριζα ἀπὸ τὰ λουλουδάκια τους, γιατὶ τὰ φύλλα τους δὲν εἶχαν πάντα διαφορά. Τὸ ρόδινο ὅμως λουλουδάκι ποὺ ἔβγαζε αὐτό, ἦταν διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ κιτρινάκι ποὺ ἔβγαζε κεῖνο, ἢ τὸ μπλαβάκι ποὺ ἔβγαζε τὸ ἄλλο. Ἕνα μόνο, θυμοῦμαι, τὸ ξεχώριζα κι' ἀπὸ τὰ φύλλα του. Γιατ' εἶχε κάτι φύλλα παράξενα σὰν αὐτάκια. Δὲν ἔκανε μάλιστα λουλούδια. Καὶ τὄλεγαν — ποιὸς ξέρει γιατί, — τοῦ παπᾶ τἀὐτί.

Τί περίεργες, ἀλήθεια, τὶ ὄμορφες καὶ συχνὰ τί ποιητικὲς αὐτὲς ἢ λαϊκὲς ὀνομασίες τῶν φυτῶν! Καὶ ξέρω πολλὲς ἀπὸ τραγούδια καὶ ἀπὸ βιβλία. Στὰ ποιήματα π. χ. τοῦ Βαλαωρίτη ὑπάρχουν ἕνα σωρό. Τὸ ἴδιο καὶ στὰ δημοτικὰ τραγούδια καὶ στὰ παραμύθια. Ἂν μοῦ δείξῃς ἄξαφνα μιὰ ὁλόκληρη συλλογὴ ἀπὸ φυτὰ καὶ μοῦ πῇς νὰ σοῦ ξεχωρίσω τὸν ἀπήγανο ἀπὸ τὸν ἀσφαλαχτό, ἢ τὸ φλυσκούνι ἀπὸ τὴν ἀλιφασκιά, ἴσως δὲν θὰ ξέρω. Ξέρω ὅμως κι' αὐτὰ τὰ ὀνόματα κι' ἄλλα. Κι' αὐτὲς τὶς ἡμέρες εἶδα ἕνα πλῆθος στὴ «Νέα Ἑστία», ὅπου ἕνας φυτολόγος κ. Μαλακατές, δημοσιεύει τὴ «Χλωρίδα τῆς Σερίφου». Εἶν' ἕνας μακρὺς κατάλογος «αὐτοφυῶν φυτῶν», ποὺ πολλοὶ βέβαια στὴ θέση του θἄθελαν καλύτερα νὰ διάβαζαν κανένα διήγημα ἢ κανένα ποίημα. Κι' ὅμως ἐ σ' αὐτὲς τὶς ξερὲς ἐπιστημονικὲς σελίδες, μὲ τὰ λατινικὰ καὶ ταρχαῖα ἑλληνικά, βρίσκει κανεὶς τὶς πιὸ περίεργες καὶ τὶς πιὸ ἀφάνταστες λαϊκὲς ὀνομασίες. Χωριστὰ πού βρίσκει καὶ τὸ ἐπιστημονικὸ ὄνομα γνωστῶν καὶ ἀγνώστων φυτῶν. Καὶ φέρνει μπροστά του τὰ γνωστά, τὰ τόσο καλοθύμητα, καὶ φαντάζεται ταγνωστα, καὶ συχνὰ ἀπορεῖ κι' ἀναρωτιέται: «τὸ ξέρω αὐτὸ ἢ δὲν τὸ ξέρω;» Ἐξελέγχει ἔτσι τὶς βοτανικές του γνώσεις, ἀποκτᾶ νέες κι' ἐπιθυμεῖ νἀποκτήσῃ κι' ἄλλες. Ἀκόμα ἴσως καὶ νὰ γίνῃ φυτολόγος σὰν τὸν Χελδράιχ, τὸ Μηλιαράκη καὶ τὸν κ. Μαλακατέ. Πόσοι, ἀλήθεια, δὲν θἀ αἰστάνθηκαν κλίση σ' αὐτὴ τὴν ἐπιστήμη διαβάζοντες ἔν' ἁπλό, ξερὸ κατάλογο φυτῶν μὲ τὰ λατινικά, ἀρχαῖα ἑλληνικὰ καὶ τὰ κοινά τους ὀνόματα!

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε πῶς λέγεται ἐπιστημονικὰ ἡ κοινὴ παπαρούνα; Μήκων ἡ ροιάς, παιδιά μου! Ὑπάρχει ὅμως καὶ μία ἄπουλος, μία σικελικὴ καὶ μία δισπαρμένη. Ἀμ' ἡ κοινὴ ἀνεμώνα πῶς λέγεται; Ἀνεμώνη ἡ δάφνοστεφανωτή. Τί νὰ εἶναι ὅμως τὸ μελανθὲς ὀπήκοον, ἡ ἐαρινὴ ἀραβίς, τὸ ἑλληνικὸν ἐρώσιμον ἢ τὸ ἀκανθῶδες λεπίδιον;... Τίποτα! Τὰ κοινὰ ὀνόματα αὐτῶν τῶν «δικοτυλη δόνων» δὲν ἀναφέρονται, ἴσως καὶ δὲν ὑπάρχουν. Ἀναφέρονται ὅμως ἄλλων πολλῶν. Ἄκουσατε: Χοιμελειά (ἕνα εἶδος ρεζιδάς, ἡ λευκή), στρούθουλας (σελινὴ ἢ φλεβώδης), ἀγούδουρας (ὑπερικὸν τὸ οὔλον), ἀπάλιουρος (ραμνος ἢ ἑλληνική) καὶ καλεξῆς. (Ἐ, σᾶς κάνει κανέν' ἀπ' αὐτὰ γιά..., ψευδώνυμος;)

Ἰδοὺ καὶ μερικὲς ἄλλες λαϊκὲς ὀνομασίες αὐτοφυῶν φυτῶν, ὅπως λέγονται στὴ Σέριφο: ἀχινοπόδι, ἀσπάλαθρο, ἀλωνίδα, βάγια, σταφυλίνος, μοσχάγκαθο, μελόχορτο, ἀκόνυζος, καλομυθιά, μαντυλίνα, ἀνάλατος, ἀλιβάρβαρο, ἀλίφονας, χοιροβοσκός...

Καὶ μέσα στὸ πλῆθος αὐτὸ τῶν ἀγνώστων ὀνομάτων, ποὺ σημαίνουν ποιὸς ξέρει πόσο γνωστά του φυτά, κάπου - κάπου ἀπαντᾶ κανεὶς καὶ κανένα ποὺ τὸ ξέρει καὶ σὰν ὄνομα καὶ σὰν πρᾶγμα: τὸ τριφύλλι, τὸ χαμομήλι, τὸ χρυσάνθεμο, τὴ σαλάτα, τὸ σχίνο...

Σᾶς ἐζάλισα; Σταματῶ ὡς ἐδῶ. Καὶ ξαναγυρίζω, μὲ τὴ φαντασία, στὸ περιβόλι ποὺ πέρασα τὰ παιδικά μου χρόνια. Νά, ἐκεῖ χάμω, τοῦ παπᾶ τ' αὐτί "μὲ τὰ" παράξενα φύλλα του. Νάξερα, φυτρώνει καὶ στὴ Σέριφο; Καὶ πῶς νὰ τὸ λέει κει - πέρα ὁ λαός;... Δὲν τὸ βρῆκα στὴ «Χλωρίδα» τοῦ κ. Μαλακατέ. Κρίμα!...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τέλος, μέσα σὲ γενικὴ σύγχυση καὶ θλίψη, ξεκίνησαν γιὰ νὰ γυρίσουν.

Πόσο ἀπελειωτος τῆς φάνηκε ὁ δρόμος τώρα, ποὺ τῆς πλάκωνε τὴν καρδιὰ ἡ ἀγωνία κι' ἡ πεποίθηση ὅτι θἄφθανε πολὺ ἀργά!

Ἂν οἱ ἐχθροί της σχεδίαζαν κάτι κακὸ γιὰ τὸ παιδί της, σίγουρα θἄ τὸκαναν εὐθύς· μόλις ἔφυγε, γιατὶ βέβαια θὰ ὑπόπτευαν ὅτι μποροῦσε νὰ γυρίσει.

Ἡ καϋμένη ἡ λαίδη πήγαινε νὰ τρελαθεῖ!

Δὲν ἦταν βέβαια ἀδύνατο νὰ εἶχε γλυτώσει τὸ παιδί, ἀφοῦ τὸ φύλαγαν τόσοι ἄνθρωποι πιστοὶ κι' ἀφοσιωμένοι. Ἀλλὰ οἱ ἐχθροὶ ποὺ εἶχαν σκαρώσει τέτοιο σατανικὸ σχέδιο γιὰ ν' ἀπομακρύνουν τὴ μητέρα, θ' ἄφησαν ἄραγε νὰ τοὺς γλυτώσει τὸ παιδί;

Τόση ἦταν ἡ ἀνησυχία της, ὥστε δὲ σκέφθηκε κἂν πόσο ἔπρεπε νὰ χρειεῖ γιατὶ δὲν ἦταν ἀλήθινὴ ἡ εἴδηση γιὰ τὸ δυστύχημα τοῦ λόρδου. Ἕνα μόνο συλλογιζόταν τώρα μὲ τρόμο:

«Τί θἀ πεῖ, ὅταν ἔρθει ἀπὸ τὴν ξενητιὰ καὶ δὲ βρεῖ τὸ παιδί του;»

Τὸ ταξίδι ἐξακολούθησε χωρὶς διακοπή. Σταματοῦσαν κάθε τόσο γιὰ ν' ἀλλάξουν ἄλογα καὶ ξεκινοῦσαν πάλι ὁλοταχῶς. Κι' ὅταν ἔφθασαν στὰ πρῶτα σπίτια τοῦ χωριοῦ, ἡ λαίδη θαρροῦσε πὼς ταξίδευε μῆνες ὁλόκληρους...

Ἂν καὶ κόντευε νὰ βραδιάσει, τὸ χωριὸ ἦταν ἔρημο καὶ σὰν ἀκατοίκητο. Οὔτε οἱ γριὲς στὰ κατώφλια, οὔτε τὰ παιδιὰ μὲ τὰ παιχνίδια τους στὸ δρόμο. Περίεργο! Αὐτὴ τὴν ὥρα πάντα τὸ χωριὸ εἶχε κίνηση καὶ ζωή.

Μετὰ τὸ χωριό, τ' ἁμάξι πέρασε μιὰ δενδροσυστάδα, καὶ σὲ μιὰ καμπὴ τοῦ δρόμου φάνηκε ὁ πύργος.

Ἐκεῖ ἀκριβῶς, ὁ ἁμαξᾶς σταμάτησε ξαφνικὰ τ' ἄλογά του κι' ἄφισε μιὰ κραυγή.

Ἡ λαίδη ἔβγαλε τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τὸ θέαμα ποὺ εἶδε τὴ γέμισε τρόμο.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι ἦταν μαζεμένοι ἐκεῖ καὶ κοίταζαν στὰ ἴδιο μέρος· κι' οἱ σιλουέτες τῶν χωρικῶν ξεχώριζαν μαῦρες στὸν πυρπολούμενον οὐρανό.

Ἡ λαίδη πήδησε ἔξω ἀπὸ τ' ἁμάξι, πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς χωρικούς, ποὺ παραμέρισαν βουβοὶ στὸ πέρασμά της, κι' εἶδε μπροστά της τὸν πύργο σκεπασμένο μὲ φλόγες!

Φτερὰ ἔκαμαν τότε τὰ πόδια της. Πάρασε τρέχοντας τὰ κάγκελα τοῦ πάρκου καὶ προχώρησε μέσα, μὲ μιὰ καὶ μόνη ἰδέα στὸ νοῦ της: νὰ σώσει τὴν κόρη της μὲ κάθε θυσία!

Οἱ ὑπηρέτες κι' οἱ φρουροὶ εἶχαν σχηματίσει ἀλυσίδα καὶ πολεμοῦσαν νὰ σβύσουν τὴ φωτιά. Αὐτὸ ὅμως ἦταν πολὺ δύσκολο, γιατὶ ὁλόκληρη ἡ μιὰ πλευρὰ τοῦ πύργου καιγόταν, καὶ μάλιστα ἀκριβῶς αὐτή, ὅπου ἦταν τὰ δωμάτια τῆς λαίδης Ἔρλιγκτον. Τὰ τζάμια εἶχαν σπάσει κι' ἀπὸ μέσα πρόβαλλαν μεγάλες φλόγες, ποὺ ἔγλυφαν τοὺς ἐξωτερικοὺς τοίχους.

— Ἡ κόρη μου! Ποῦ εἶναι ἡ κόρη μου; φώναξε ἡ δυστυχισμένη μητέρα.

Οἱ ἄνθρωποι κοιτάχτηκαν χωρὶς νὰ μιλήσουν. Τέλος κάποιος βρῆκε τὸ θάρρος ν' ἀπαντήσει:

— Δὲν ξέρουμε, μυλαίδη.

— Δὲν ξέρετε; Ἐγὼ ὅμως θὰ τὸ μάθω!

Κι' ἑτοιμάστηκε νὰ περάσει τὸ φραγμὸ καὶ νὰ προχωρήσει πρὸς τὸν πύργο. Αὐτὸ ὅμως ἦταν σωστὴ τρέλλα. Λίγο πιὸ κοντὰ ἡ θερμοκρασία ἦταν ἀνυπόφορη. Ἂν τὴν ἄφιναν νὰ περάσει, ἦταν σὰ νὰ πρόσαλλεταν ἕνα θῦμα ἀκόμη στὴν καταστροφή.

Ἡ καϋμένη ἡ λαίδη σωριάστηκε σ' ἕναν μπάγκο χωρὶς δυνάμεις καὶ χωρὶς ἐλπίδα πιά. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἶδε τὸν ἀββᾶ Ἐρβέ, ποὺ ἐρχόταν ἀσοβιαστικὰ μπροῦσε μὲ τὰ γεροντικά του πόδια, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσει.

Τῆς ἔπιασε τὰ δυὸ της χέρια καὶ τὰ βλέμματά του γύρισαν πρὸς τὸν οὐρανό, παρακαλώντας τὸ Θεὸ νὰ δώσει κουράγιο στὴ μητέρα, ποὺ ἔκλαιγε τὸ παιδί της.

«...Ἂν ἔπεσε στὰ χέρια του, ἡ Νταίζη μου, εἶναι χαμένη!...»
(Σελ. 57, στ. γ.)

Ἡ λαίδη, μπροστὰ στὴν ἐλλιπαρινὴ στοργὴ τοῦ γέρου φίλου της, ἄφισε τὴν ψυχή της νὰ ξεσπάσει σὲ λυγμούς.

Ὁ παπᾶς πάλι τὴν ἄφισε νὰ κλαίει, γιατὶ ἤξερε ὅτι στὶς μεγάλες πίκρες, τὰ δάκρυα εἶναι ἕνα γλυκὸ ξαλάφρωμα. Ὅταν ἡ τύχασε λιγάκι, τῆς εἶπε:

— Θάρρος, κόρη μου· σκεφθῆτε τὸν ἄντρα σας.

Ἡ λαίδη Ἔρλιγκτον σήκωσε τὸ κεφάλι της.

— Πῆτε μου τὴν ἀλήθεια, εἶπε, ἡ Νταίζη μου πέθανε;

Ὁ παπᾶς κούνησε τὸ κεφάλι.

— Κανεὶς δὲν ξέρει! ἀπάντησε.

Σὲ παρόμοιες περιστάσεις, θέλει κανεὶς νὰ στηρίζεται καὶ στὴν πιὸ ἀμυδρὴ ἐλπίδα. Ἡ λαίδη Ἔρλιγκτον ἤξερε ὅτι ὁ παπᾶς δὲν μιλοῦσε ποτὲ του ἐπιπόλαια καὶ πολέμησε νὰ μάθει ἀπ' αὐτὸν τὴν ἀλήθεια. Γλύτωσε τὸ παιδί ἀπ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ καμίνι; Καὶ ποῦ νὰ πῆγε; Πῶς δὲν ἄκουσαν τὶς φωνές του;

— Ἴσως δὲν πρέπει νὰ σᾶς δώσω τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα, εἶπε ὁ ἀββᾶς· τὸ βέβαιο ὅμως εἶνε ὅτι αὐτὴ ἡ πυρκαγιὰ ἔχει κάποιο μυστήριο. Γιὰ πῆτε μου, πῶς ἐσεῖς γυρίσατε τόσο γρήγορα; Σᾶς εἰδοποίησαν στὸ δρόμο;

Τότε ἡ λαίδη Ἔρλιγκτον διηγήθηκε στὸν πονετικὸ ἱερωμένο ὅλα ὅσα τῆς ἔτυχαν χθές. Τὸ ταξίδι της στὸ Λονδίνο, τὴν ἐξαφάνιση τοῦ ναύτη, τὸ σπίτι ποὺ δὲ μπόρεσαν νὰ βροῦν καὶ τὶς ὑποψίες ποὺ τῆς γεννήθηκαν.

— Ὅλ' αὐτὰ δὲν τὰ βρίσκω ἀκατανόητα, εἶπε ὁ παπᾶς. Τὰ συνδυάζω μάλιστα μὲ ὅσα ἔγιναν ἐδῶ καὶ τὰ ἐξηγῶ κάπως καθαρά. Ἀφοῦ φύγατε, ἡ Μπέττη ἔβαλε τὴ μικρὴ νὰ φάει κι' ὕστερα νὰ κοιμηθεῖ κι' ἔμεινε, κοντά της μὲ τὸ ράφι μό της, ὡς ποὺ νὰ τὴν πάρει ὁ ὕπνος. Θἀ ἦταν τότε ἡ ὥρα ὀχτὼ κι' ἀκόμα δὲν εἶχε ὁλότελα σκοτεινιάσει. Τὴ στιγμὴ αὐτή, ἦρθε ἡ πλύστρα καὶ φώναξε τὴ Μπέττη νὰ κατεβεῖ κάτω, νὰ ἰδεῖ κάτι σαλτιμπάγκους, ποὺ εἶχαν σταμάτησει μπροστὰ στὴν ξώπορτα. Μὰ ἡ Μπέττη ἀρνήθηκε, γιὰ νὰ μὴν ἀφίσει μοναχὴ τὴ Νταίζη. Ἡ πλύστρα ὅμως ἔδειξε τέτοια ἐπιμονή, ὥστε στὰ ταλειταῖα ἡ Μπέττη ὑποχώρησε στὸν πειρασμὸ καὶ τὴν ἀκολούθησε, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ γυρίσει ἀμέσως πάνω.

— Τ' ἀπερισκεψία! φώναξε ἡ λαίδη. Κι' αὐτὴ μοῦ εἶχε ὁρκισθεῖ πὼς δὲ θ' ἄφινε ποτὲ τὴ Νταίζη μοναχή της.

— Μὴ τὴν καταδικάζετε! Λέν φαντάστηκε πὼς θἀ γινόταν ἀμέσως ἡ καταστροφή. Κι' ἄλλωστε ἴσως κλημώσει μὲ τὴ ζωὴ τῆς αὐτὴ τὴν ἀπερισκεψία της, γιατὶ θέλησε νὰ μπεῖ στὸν πύργο καὶ ν' ἁψηφίσει τὶς φλόγες καὶ κάμηκε ἀρκετὰ ἄσχημα. Ἡ κατάστασή της εἶναι πολὺ σοβαρή.

— Ὥστε τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπε, ἔπιασε ἡ φωτιά;

— Δὲν εἶχε περάσει ἕνα τέταρτο, ὅταν γύρισε γιὰ ν' ἀνέβει πάλι ἀπάνω κι' εἶδε μιὰ μεγάλη λάμψη στὸ παράθυρό σας, ἐνῶ αὐτὴ δὲν εἶχε ἀνάψει μέσα κανένα φῶς. Ἄφισε μιὰ φωνὴ κι' ἔτρεξε. Μὰ ὡς που νὰ περάσει τὸ πάρκο, νὰ ἀνεβεῖ τὶς σκάλες καὶ νὰ φτάσει ἀπάνω, ἡ φωτιὰ εἶχε ἁπλώσει καὶ δὲ μποροῦσε πιὰ κανεὶς νὰ ζυγώσει, ὄχι μόνο στὸ διαμέρισμα, ἀλλὰ οὔτε καὶ σ' ὅλο τὸ ἀπάνω πάτωμα. Τὴν τράβηξαν μὲ τὸ στανιὸ οἱ ὑπηρέτες, μισοπνιγμένη ἀπὸ τὸν καπνὸ καὶ γεμάτη ἐγκαύματα σοβαρά.

— Μὰ τόσο γρήγορα ἔγινάν ὅλα;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ βάζει σὲ σκέψεις. Σὲ λιγώτερο ἀπὸ μισὴ ὥρα κάμηκε ὅλο τὸ διαμέρισμα κι' ἡ σκάλα. Ἀλλὰ πῶς; τὸ διαμέρισμα ἔχει βτριὰ ἐπίπεδα, ποὺ δὲν πιάνουν εὔκολα φωτιά. Θἄπρεπε νὰ αἰγοκαίει ἡ φωτιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ φάει ὅλη τὴ χοντρὴ πόρτα καὶ νὰ βγοῦν ὕστερα οἱ φλόγες ἔξω, νὰ κάψουν καὶ τὴ σκάλα. Ἄλλωστε ἡ Μπέττη δὲν εἶχε ἀφίσει οὔτε λάμπα ἀναμμένη, οὔτε τίποτε ἄλλο. Εἶναι περίεργο.

— Ὥστε τί πρέπει νὰ ὑποθέσει κανείς; ρώτησε ἡ λαίδη, ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ παπᾶ.

— Ὅ,τι ὑποθέσατε καὶ μόνη σας, ἀπάντησε ὁ γέρος· ἡ ἀσθένεια τοῦ λόρδου Ἔρλιγκτον, οἱ σαλτιμπάγκοι κι' ἡ φωτιὰ εἶνε τρία γεγονότα συνδυασμένα, ποὺ εἶχαν ἕνα καὶ μόνο σκοπό: νὰ ἐξαφανίσουν τὴ Νταίζη.

— Ἄ, ὁ σὲρ Ρόναλδ! εἶπε ἡ λαίδη χλωμιάζοντας. Ναί, αὐτὸς εἶναι! Μόνο αὐτὸς θἄ ἦταν ἱκανὸς νὰ στήσει τέτοια παγίδα! Κι' ἂν ἔπεσε στὰ χέρια του ἡ Νταίζη μου, εἶνε χαμένη.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΤΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΠΟΙΟΙ ΗΧΟΙ

Στοῦ παλιοῦ βιολιοῦ τὸ καύκαλο
σὰν περνάει τὸ δοξάρι,
μοιάζει σὰν ἁβρὸ φυσερούγισμα
γλάρου πάνω στὰ νερά . . .

Κι' ἔρχει μαγεμένοι ἔρχονται
φτάνουν λὲς ἀπ' τὸ φεγγάρι,
ποὺ τοὺς φέρνει ἀργὰ στὸν τόπο
κύκνεια πάρτη Χαρά . . . ἴμας

Τῶν φτερῶν τ' ἀργοσαλέματο,
τοῦ βιολιοῦ τὸ οὐράνιο κλάψιμο,
εἶν' ἡ μουσικὴ ἡ πανόμορφη
στὴ βαρειὰ μας σκοτεινιά,

ποὺ θαρρεῖς ραδοστεφάνωση
μᾶς τὴ φέρνει ἡ Τύχη, ἅμα
θὰ προβάλ' ἡ ἀκριβοθάρητη
στὴ φτωχή μας τὴ γωνιά! . .

Λελάντα

⁂

ΘΟΔΩΡΑ

— Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ μικρούλα;

Ἔτσι μοῦρθε νὰ ρωτήσω ὅταν τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορά. Κι' ὰς μὴν ἔβλεπα κανένα μπροστά για νὰ τὸν ρωτήσω. Ἡ μαμμά ἦταν μέσα στὴ σάλα. Μὲ πιοὺς ἦταν, τόμαθα ὕστερα. Μὲ δυὸ κυρίους ἦταν, καὶ μιὰ κυρία· τοὺς εἶδα ὅταν βγαίνανε. Ὁ ἕνας κριτοῦσε στὰ χέρια μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή κι' εἶχε περασμένο ἀπ' τὸν ὦμο ἕνα λουρί μὲ μιὰ θήκη. Σ' αὐτὴ τὴ θήκη στήριζε τὴν παλάμη του. Καὶ κάθε τόσο ἔβλεπε τὰ δάχτυλά του ποὔπαιζαν μὲ τὰ ματογυάλια ποὺ εἶχε μέσα. Ἔ, αὐτὸς ἦταν ὁ πατέρας τῆς μικρούλας ποὺ εἶδα κεῖνο τὸ μεσημέρι, καθὼς ἐρχόμουν ἀπὸ κάποια δουλειά. Ἔστεκε στὴν πόρτα, ποὺ ἦταν ἀνοιχτὸ μόνο τὸ ἕνα φύλλο της, καὶ μ' ἐκαλτάζε σὰ νάταν αὐτὴ ἡ κυρία στὸ σπίτι, — πρᾶμμα ποὺ δὲν μοῦ ἄρεσε, γιὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια. Κι' ἀκόμα, ὅταν εἶδε πὼς τὴν κοίταζα μὲ κάποιο ἐρωτηματικὸ στὰ μάτια, ἔκανε νὰ μοῦ βγάλη τὴ γλωσσίτσα της. Ἀλλὰ δὲν τὄκανε. Συναισθάνθηκε, φαίνεται, πὼς κάτι τέτοιο δὲ θἄστεκε . . . Γιατί κοκκίνησε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια, ἐνῶ κιόλα χαμογελοῦσε μὲ κάποια ντροπή.

Μὰ μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτά, δὲ σᾶς εἶπα ποιὰ ἦταν ἡ κυρία κι' ὁ ἄλλος κύριος. Πειράζει; Ὅπως ἐγὼ εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς ἡ κυρία θἄταν ἡ μαμμὰ τῆς κι' ὁ ἄλλος κάποιος θεῖος ἢ γνωστός τους, κι' ὅτι θἀρχόνταν ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ ἢ τὴν Αὐστραλία —γιὰ νὰ κρατάει ὁ μπαμπᾶς στὰ χέρια του κεῖνη τὴ μηχανή, — φαντάζομαι πὼς ἔτσι θὰ τὸ μαντέψατε καὶ σεῖς.

***

Συμφώνησαν μὲ τὴ μαμμά, ἄφησαν καιρὸ καὶ νοίκιασαν τὸ δωμάτιο. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἦρθαν τὰ πράμματά τους.

Ἡ Θοδώρα δὲ βοηθοῦσε σὲ ἵποτα. Μόλις κατέβασαν τὰ ἔπιπλα ἀπ' τὸ κάρρο, γύρεψε τὰ παιχνίδια της. Ἡ μαμμά της δὲν τῆς χάλασε τὸ χατίρι. Ἔστρωσε στὶς πλάκες τῆς αὐλῆς ἕνα χαλάκι, — τί συμπαθητικὸ ἐ-εἶνο τὸ χαλάκι! — καὶ τῆς τἀρίδιασε ὅλα: τὶς κούκλες της, μιὰ μεγάλη καὶ μιὰ μικρότερη, ποὺ ὅμως ἤξερε νὰ κάνει «ἄου» ὅταν τὴν ζουλοῦσες στὴν κοιλιά, ἐνῶ ἡ μεγάλη μόνο νὰ χάσκει ἤξερε, ἕνα κρεββατάκι ἀλλὰ χωρὶς στρῶμα,—μιὰ κουζινίτσα ποὺ ἦταν τόσο μικρή, ὥστε ἂν ἔβαζες τὸ τηγάνι, ἔπιανε ὅλο τὸν τόπο, κάτι πατσαρολάκια, μπρικάκια, κι' ὅ,τι τελοσπάντων ὑπάρχει καὶ τελειώνει σὲ -άκι.

Καθὼς περνοῦσα ἀπ' τὴν αὐλὴ γιὰ νὰ βγῶ, στάθηκα μπρός της καὶ τὰ κοίταζα. Κύπου-κάπου, ἔρριχνα καὶ μιὰ ματιὰ τῆς κυρᾶς τους. Αὐτὴ κρυφοκαμάρωνε, κι' ἄμα μὲ τσάκωνε νὰ τὴ βλέπω, δίγκωνε τὸ κάτω χεῖλι της κι' ἔχωνε τὸ πηγούνι στὸ κορδελάκι της. Δὲν εἶχαμε γίνει ἀκόμη φίλοι, βλέπετε.

— Χμ . . . χμ . . .

Ἔκανα γὼ γιὰ ν' ἀνοίξω μαζί της κουβέντα.

— Εἶναι οἱ κάρες σου τοῦτες;

Κοκκίνησε. Ἤθελε νὰ γελάσῃ καὶ βλαξε τὸν ἑαυτό της νὰ κρατηθῇ. Στὸ τέλος ὅμως δὲν μπόρεσε:

— Μπού - μπού - χίι . . .

— Τί, δὲν εἶναι οἱ κάρες σου; τότε θἄνε ἐγγονάκια σου, δίχως ἄλλο . . .

— Χίι . . . Καλέ, ἄιου τον τί λέει! Χίι . . .

Καὶ θὰ γελοῦσε ἀκόμα, ἂν δὲν ἔμπαινε στὴ μέση ἡ γάτα. Ἡ γάτα κίνησε ἀργὰ - ἀργὰ κι' ἦρθε νὰ μυρίσῃ τὶς κοῦκλες της . . . Ποιὸς ξέρει τί ἴπποτα ὑποκείμενα τῆς φάνηκαν τῆς, καϋμένης! Ἡ Θοδώρα ὅμως, ἅμα τὴν εἶδε νὰ τὶς ἐγγίζῃ μὲ τὸ ὑγρό της μουσούδι, σαύρωσε τὰ φρύδια:

— Ψὶτ! Ψὶτ! Κακιά . . . Ψὶτ ἀπὸ δῶ, σοῦ λέω! Ἄ . . .

Ἔτσι ἔγιναν οἱ δυὸ πρῶτες γνωριμίες τῆς Θοδώρας στὸ σπίτι μας· μὲ μένα δηλαδὴ καὶ τὴ γάτα μας.

Μακντόφ

⁂

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Τί γλύγορα ποὺ περνᾷ ἡ παιδικὴ ἡλικία, καὶ τί ὡραίες ἀναμνήσεις ἀφίνει πίσω της! . .

Κάπατε ἄκουσα ἕνα πιτσιρίκο νὰ λέει: «Πότε νὰ μεγαλώσω!..»

Καὶ ὅμως! . . Πόσες φορὲς κι' αὐτοὶ οἱ μεγάλοι θὰ νοστιλγοῦν νὰ ἦσαν ἀκόμη μικροὶ καὶ νὰ παίζουν κρυφτὸ ἢ κυνηγητὸ ὅπως σὲ περασμένα, ἀλησμόνητα, εὐτυχισμένα καὶ ξένοιαστα χρόνια!..

Πόσες φορὲς κι' ἐγὼ μικρούλης, μόλις 5—6 χρονῶν, δὲν ἔπαιξα βόλ· ὡς ἢ ζωγραφιές! . .

Καὶ νά, τώρα μεγάλος, κάθουμαι καὶ σκέπτομαι τὰ μικρά μου χρόνια σὰ νάταν χθὲς ἀκόμη!

Πῶς πέρασε ἔτσι γλήγορα αὐτὸς ὁ καιρός; Σὰν καπνός, δίχως καλὰ καλὰ νὰ τὸ καταλάβω, ἔφυγαν τόσα χρόνια παιδικῆς ζωῆς, κατὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶχα νὰ κάνω τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ παίζω τὰ παιχνίδια τοῦ γούστου μου μὲ συνομηλίκους μου, καὶ τὸ πολὺ-πολὺ ν' ἀκούω κανένα παραμύθι ἀπὸ τὴ δασκάλα μου, στὸ νηπιαγωγεῖο, καὶ νὰ μουντζουρώνω τὰ φύλλα τοῦ τετραδίου μου μὲ ἕνα μολύβι, ἢ νὰ χαλῶ κοντόλια προσπαθώντας νὰ γράψω στὴν κλίση μου τό: βα, βε, βη, βο.

Καὶ τώρα ἀκόμη παιδὶ εἶμαι βέβαια, δὲ σοῦ λέω· παιδὶ ἀπὸ παιδὶ ὅμως ἔχει διαφορά. Ἄλλες ἰδέες τότε, ἄλλες τώρα· ἄλλα καθήκοντα τότε, ἄλλα σήμερα.

Ἕνας ὄγκος ἀπὸ μιὰ δεκάδα χρόνια χωρίζει τὸ περασμένο παιδὶ ἀπὸ τὸ σημερινό.

Μ' ὅλα ταῦτα, μιὰ λεπτούλα, χρυσὴ ἀλυσιδίτσα ἑνώνει αἰώνια τὴν περασμένη παιδικὴ μου ζωὴ μὲ τὴν τωρινή: ἡ ΑΝΑΜΝΗΣΗ!

Ἀμλετ

⁂

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἀπάνω στὶς βουνοκορφὲς τὰ σύννεφα ξαπλώνουν,
μιὰ κατιγχνιὰ τὶς σκέπασε.
Μιὸ κάτω μιὰ μαυρίλα
εἶν' ἁπλωμένη στὰ βουνά
κι' εἶν' ὅλα πενθυμισμένα.
Μικρὰ τὰ χωριατόσπιτα
στὴν κάθε μιὰ πλαγιὰ των
ἀσπρίζουν σὰν νεράϊδες
σ' ὀνειρεμένη νύχτα.
Τὰ δέντρα γύρω τρίγυρα
χωρίζουν τὸ καθένα
καὶ ξεχωρίζει τὸ ψηλὸ
ψηλὸ καμπαναστάσι
τῆς ἐκκλησιᾶς κάθε χωριοῦ,
ποὺ τεχνιτὸ στολίδι
στὴν ὁμορφιὰ τῆς ἀφτιαχτῆς
τῆς φύσης εἶναι μόνο.
Καρπὸς τῆς βαρυχειμωνιᾶς,
ἡ κάθε καμπάδα
βγάζει καπνό, τὸ δῶμα του
τὸ φρεσκοπαλιασμένο
κάθε σπιτιοῦ χωριάτικου
σκεπάζει κι' ἕνα τζάκι,
ποὺ γύρωθέ του κάθονται
γκονάκια καὶ οἱ γονιοί τους
κι' ἀκοῦνε γύρω σὲ φωτιὰ
τὄμορφο παραμύθι
νὰ λέγ' γοητευτικὰ
μὲ τὸ γλυκὸ της στόμα
γρηὰ πειὰ καὶ γνέθοντας,
ἡ ἀσπρόμαλλη γιαγιά των,
Φώτος Λάμψης

⁂

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Καθισμένη κοντὰ στὸ τραπέζι, μὲ τὸ κέντημα στὸ χέρι, πλάϊ στὸ μαγκάλι, προσπαθοῦ νὰ κεντήσω. Ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παραθύρου ἀκούγεται, ἀπὸ τὸ γραμμόφωνο ποὺ ἀρχίζει νὰ παίζῃ, Ἕνα τρεμούλιασμα νιώθω νὰ περνᾷ ὅλο μου τὸ σῶμα.

Εἶναι τάχα ἀπὸ τὴ θύμηση τῶν περασμένων ὁμορφιῶν στιγμῶν; εἶναι τὸ τραγούδι ποὺ τόσες φορὲς τὸ εἶχα ἀκούσει νὰ τὸ παίζῃς ἐσύ, ἀδελφούλη μου, στὸ μαντολίνο σάν ἤσουν ἐδῶ;

Δὲν ξέρω. Εἶναι τόσο ὁμορφη ἀπόψε, τόσο μαγευτικὴ ἡ βραδιά. Τὸ φεγγάρι ὁλόγιομο σκορπᾷ τὸ ἀσημένιο φῶς του κάνοντας νὰ φαίνωνται φαντασμαγορικὰ ὅλα γύρω· εἶναι τέτοια σιγαλιά, κανένας ἦχος δὲν ἀκούγεται μόνο τὸ βιολὶ ποὺ συνοδεύει τὸ τραγούδι.

Ἀφήνω τὸ κέντημα νὰ πέσῃ ἀπ' τὰ χέρια μου· δάκρυα γεμίζουν τὰ μάτια μου, σκέπτομαι πῶς σὲ λίγο ἔφτασαν τὰ Χριστούγεννα. Οἱ γιορτὲς τῆς χαρᾶς ποὺ εἶναι γιὰ κάθε οἰκογένεια. Θυμᾶσαι πέρσυ, ἀδελφούλη μου, σὰν ἤσουν ἐδῶ, τί ὄμορφα, πόση χαρὰ γιόμιζες τὸ σπίτι ὅλο, εὐθυμία, γλέντια, τραγούδια;.. Τώρα κάθουμαι μόνη μου, ἐνῶ οἱ ἄλλοι κοιμοῦνται, καὶ συλλογίεμαι τὰ περασμένα, κι' ἡ πιὸ μικρὴ λεπτομέρεια ζωντανεύει τώρα μπροστά μου κάνοντάς με νὰ νιώθω μιὰ γλυκειὰ νοσταλγία γιὰ τὰ περασμένα· κι' ἐνῶ τὸ γραμμόφωνο ἀλλάζει τραγούδι, μιὰ ἐλπίδα γεννιέται μέσ' στὴν ψυχή μου, μιὰ μαγόλη ἐλπίδα πὼς πάλι σὰν γυρίσῃς θὰ ζήσουμε τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ ποὺ τόσο λίγο τὴ λογαριάζαμε τότε.

Πόσο δίκιο ἔχουν μερικοί.

Τώρα βλέπω πὼς ἡ μόνη ἀληθινὴ εὐτυχία βρίσκεται στὴν ἀγάπη.

Χαρούμενη

⁂

ΠΡΩΙ

Ἦταν καλοκαίρι ξημερώματα. Εἶχα μιὰ φοβερὴ ἀϋπνία. Ἐβόσκησα σιγὰ - σιγὰ ἔξω ἀπὸ τὰ ἐξοχικὸ σπιτάκι ποὺ εἶναι χωμένο στὴν ἄμμο, καὶ κάθησα στὰ βράχια τοῦ γκρεμισμένου φάρου. Χαιρόμουν βλέποντας ἄλλες βαρκοῦλες νὰ γυρίζουν ἀπὸ τὸ ψάρεμα μὲ τοὺς ψαράδες καὶ ἄλλες ἀραγμένες ἀνάρια - ἀνάρια στὸ λιμανάκι. Τὰ κύματα σιγοφιλοῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου τοὺς βράχους, καὶ τὸ πρωϊνὸ θαλασσινὸ ἀεράκι ἐσιγασφύριζε ἀνάμεσα στὰ βράχια. Πέρα μακρυὰ στὸ βαθος τοῦ ὁρίζοντα, διέκρινα ξάφνου ἕνα μαῦρο σημάδι ποὺ ὅσο πήγαινε καὶ μεγάλωνε. Ἦταν ἕνα καραβάκι κι' ἐρχόταν ἴσια στὸ λιμανάκι.

Τὰ μάτια μου βούρκωσαν ἀπὸ μιὰ ἀνάμνησι ποὺ δὲ θὰ σβύσῃ εὔκολα ἀπὸ τὴν ψυχή μου: Τὴν ἀνάμνηση αὐτοῦ ποὺ γιὰ μᾶς πνίγηκε στὴ θάλασσα ἕνα βαρὺ χειμῶνα...

Λοιπὸν πῶς νὰ μὴ μεταβληθῇ ἡ χαρούμενη ψυχὴ σὲ λυπημένη καὶ πῶς νὰ μὴν καταρασθῇ τὴ θάλασσα, αὐτὸν τὸ κακοῦργο ποὺ πνίγει ἀθῶους; Ξαπλώθηκα στὸ βράχο κι' ἔκλαψα πικρά . . .

Περιπλοκάς

⁂

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Ντὶν - ντάν - ντάν . ν . .

Καὶ μέσ' στοῦ σούρουπου τὴ σιγαλιὰ ἀκούεται ἡ καμπάνα. Ὁ λόκληρη ἡ φύσις, στὸ κάλεσμα αὐτὸ τῆς ἐκκλησιᾶς, λὲς καὶ θέλει νὰ δείξῃ τὴν ἀγάπη της πρὸς τὸν Πλάστην.

Ὁ οὐρανὸς μοιάζει μὲ κρύσταλλο γαλανὸ ἀχνό, ποὺ τὸ θαμπώνει τὸ στιχτὶ πέπλο τῆς νύχτας ποὺ σιγὰ, ἀργά, ἀγκαλιάζει τὴ γῆ. Στὴν ἀνατολὴ τὸ πρῶτο διαμαντὶ ἀπ' τὸ διάδημα τοῦ Οὐρανίου Θόλου, ὁ Ἀποσπερίτης, πρασπαθεῖ μὲ τὶς χλωμὲς, τρεμουλιάρικες ἀχτίδες του ν' ἀσημώσῃ τὸν γύρο του οὐρανό. Τὴ Δύση, οἱ στερνὲς ἀχτίδες τοῦ Βασιλιᾶ τῶν Ἄστρων χρωματίζουν μὲ χίλιες δυὸ ἀποχρώσεις, τόσο ἁρμονικὲς, τόσο γλυκές! Τὰ πέρα του εἶναι μπλάβα, ἐνῶ οἱ κοντινοὶ λόφοι, σκεπασμένοι ἀπὸ φουντωτὲς ἐλιές, μοιάζουν μὲ σκιές . . . Τίποτα δὲν ἀκούγεται. Τί ἡσυχία! τί μελαγχολία! Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ ἡ καρδιὰ σου ξεχειλίζει ἀπ' τὰ συναισθήματά της καὶ σύμφωνα μὲ τὴν καμπάνα τοῦ Μοναστηριοῦ προσεύχεται, ὅπως ὅλα στὴ φύση αὐτὴ τὴ σιγμή. Ἕνα γλυκό, μελαγχολικὸ πιπο-τσίου, ἕνα παρατεταμένο μπέ-ε-ψ, ἕνα μούγγρισμα ἀγελάδας, ὁ σταυρὸς μιᾶς βοσκοπούλας, ἡ φλογέρα τοῦ τσομπάνη, ἡ ὅλη σιγαλιά, ἡ γαλήνια ὁμορφιὰ τῆς φύσης, ἑνώνονται σὲ μιὰ ἀγνὴ εὐχαρίστηση ποὺ ἀνεβαίνει στὸν Δημιουργό . . .

Ντὶν - ντάν . . ν . . . ντὰν , ν . ν . . . ντάν . . . ν . . . Καὶ μέσ' στοῦ σούρουπου τὴ σιγαλιὰ ἀκούγεται ἡ καμπάνα . . .

Σπύρος

⁂

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ γάτα κάθεται ἀπάνω στὸ πιάνο κι' ὁ Νίκος ποὺ θέλει νὰ παίξῃ, τὴ διώχνει βάναυσα:

— Ψὶτ! . . ψὶτ! . .

— Μὲ πιὸ καλὸ τρόπο, παιδί μου! τὸν συμβουλεύει ἡ μαμμά του,

Κι' ὁ Νίκος:

— Κυρὰ γάτα, σᾶς παρακαλῶ, περάστε κάτω!

Πλάνο Δοξάρι

***

Ὁ δάσκαλος ρωτᾷ ἕνα μαθητή:

—Ἔχεις πέντε μῆλα, ὁ Κώστας σοῦ δίνει ἄλλα δύο· πόσα θὰ ἔ-χῃς;

— Πέντε.

— Μὰ σοῦ δίνουν, εἶπα, ἄλλα δύο.

— Μὰ ἔχω μαλώσει μὲ τὸν Κώστα καὶ δὲν θὰ μοῦ δώσῃ.

Κόρη τῆς Ἴδης

****

"Οσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυμον ποὺ εἶχαν στὸ 1927, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον διὰ τὸ 1928, διότι κατὰ τὸν κανονισμὸν τῶν ψευδωνύμων δὲν δύναται νὰ ἀνανεωθῇ μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου τὰ θέλω ἐλεύθερα καὶ τὰ δίδω στὸν πρῶτον ζητοῦντα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 11 Ἰανουαρίου 1928.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ δὲν κηγαίνει καὶ τόσο καλά. Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, π. χ., ἐξεσπάθωσαν δέκα, ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε νὰ ξεσπαθώσουν εἴκοσι, τριάντα . . . Αὐτὸ μὲ ὀλίβει, γιατὶ βλέπω πὼς δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ πραγματοποιήσω τὰ σχέδιά μου, νὰ ἱκανοποιήσω τὸν γενικὸ πόθο, ποὺ εἶναι τὸ μεγαλεῖο αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ. Μοιάζει ἐλπίζω ἀκόμα. αἴμαστε δὰ στὴν ἀρχή, — κι' εὐχαριστῶ μὲ τὴν καρδιὰ μου τὰ καλὰ μου παιδιὰ ποὺ ξεσπάθωσαν αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα. Εἶναι οἱ ἑξῆς: *Ἔλλη Λάσκαρη, Ἑλένη Παπαδρυσιώτου, Νικόλ. Μ. Λάμπρου, Γ. Κατσιρέλος, Εὐθαλία Σ. Μελίσκου, Κλαίρη, Χρυσοπαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν, Κωνσταντῖνα Σ. Παπαδοπούλου, Βάσος Θ. Οἰκονομίδης* καὶ *Ἄλκης.*

Τὸ ἀρχόμενο φυλλάδιο θὰ ἀκοδοθῇ δωδεκαπέλιδο καὶ θἄχῃ τὴν «Ὕβη Κυριακὴ». Αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν ἔγραψε ἡ Κυρὰ-Μάρθα, ἀλλὰ κι' αὐτὴ δὲν μπόρεσε νἀποφύγῃ τὸ μοιρολὶ ἀπισόδιο . . .

Μὲ μεγάλη λύπη ἀναγγέλλω τὸν θάνατο τοῦ παλαιοῦ μου φίλου *Ἀναστασίου Μάλτου*, καθηγητοῦ. Ὁ μακαρίτης, κατήγετο ἀπὸ τὸ Μόρφου τῆς Μακεδονίας. ἀσκοῦσαρε φιλολογία στὸ Πανεπιστήμιο τῶν Ἀθηνῶν, ἐξακολούθησε τὰς σπουδάς του στὴ Λειψία καὶ στὴ Ζυρίχη καὶ, νεώτατος, ἀγκαταστάθηκε στὴ Ρωσσία, ὅπου ἐκεῖ σαράντα χρόνια ἐδίδαξε ἀπὸ Ἑλλ. Γυμνάσιο τῆς Ὀδησσοῦ. Ἦταν ἀκόμα καὶ διευθυντὴς τῆς Βιβλιοθήκης Μαρασλῆ καὶ γενικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς «Διαπλάσεως» σ' ὅλη τὴ Ρωσσία. Μετὰ τὴν ἐκεῖ ἐπανάστασιν, ἀφοῦ ἔχασε ὅλη του τὴν περιουσία, ἦλθε στὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδίδαξε ἀκόμα ἑπτὰ χρόνια στὸ Κολλέγιο τῆς οἰκογενείας του. Ἂς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ καλοῦ καὶ σοφοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἐ.θερμου φίλου μου, ποὺ τόσα τοῦ χρωστῶ.

Ναί, *Μικρὸ Ἀθηναῖε*, ἡ «Νέα Ἑστία» τοῦ κ. Ξενόπουλου (ἐκδότης Κολλάρος) εἰσήλθε στὸ Β' ἔτος της, ἀφοῦ συμπλήρωσε τοὺς δυὸ τόμους τοῦ 1927, —δυὸ μεγάλους, θαυμασίους τόμους, ποὺ κοστίζουν ἀδετοι 140 δρ. (καὶ οἱ δυὸ) καὶ 190 δρ. δεμφότατα χρυσοδεμένοι. Ὁ Β' περιλαμβάνει καὶ τὸ ἔκτακτο, τὸ μοναδικὸ γιὰ τὴν Ἑλλάδα Χριστουγεννιάτικο τεῦχος μὲ εἰς 8 ὁλοσέλιδες χρωματιστὲς εἰκόνες (καὶ μιὰ μεγάλη προσωπογραφία τοῦ Σολωμοῦ). Τὸ τεῦχος αὐτὸ πουλιέται καὶ χωριστὰ δρ. 4ἡ.

Κι' ἐγὼ χαίρω, *Ἄρτεμις*, ποὺ ἔφυλαξε ἡ στιγμὴ νὰ μοῦ γράψῃς πιὰ ἐλεύθερη. Ὦ, ναί, τὰ παιδιὰ ποὺ δὲν εἶναι διαπλασόπουλα καὶ διαβάζουν ἄλλα, ἀκατάλληλα περιοδικὰ. δὲν μπορεῖ κανεὶς παρὰ νὰ τὰ λυπᾶται. Ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς ἀνοίγῃ τὰ μάτια ὅταν μπορῇ . . . Τὸ ζῆμα, ὅταν θὰ γίνῃ, θὰ τὸ στείλνω καὶ στὰ παιδιὰ τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, (σ' ὁποια, ἐννοεῖται, θὰ τὸ παραγγέλλουν). Δὲν θἄναι μόνο γιὰ τὰ Διαπλασόπουλα τῶν Ἀθηνῶν.

Νὰ κι' ἡ καλή μου *Αἰγυπτία* ποὺ εἶναι τώρα φοιτήτρια. Καὶ τὴν ἔχω συνδρομήτρια ἀπὸ κορτσάκι τοῦ Δημοτικοῦ. Πῶς περνοῦν τὰ χρόνια! Καὶ τί ὡραία κορὺ μου γράφει ἀκόμα σ' αὐτό!

Πρωΐς τοῦ 21, διαβάζω τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔγραψες τῆς Ἁγίας Λίκαι ἐρίνης καὶ βλέπω πόσο σὰ χαροποίησαν τὰ *Νέα* τοῦ 1928 Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὰ βρῆκες ὅπως σ' ἔκαμε νὰ τὰ περιμένῃς ἡ ἀναγγελία καὶ τώρα ἀντρυφᾷς στὸ διάβασμα τῶν «Διαπλασιῶν Λιακοπῶν», «Στὴ σκιὰ τοῦ Πύργου» κ.λ. Βάστόσο περιμένω τὶς ἐντυπώσεις σου.

Ἡ *Μήδεια* μοῦ γράφει: «Δὲν εἶμαι συνδρομήτρια σου παρὰ μόνον ἕνα χρόνο. Ἀλλὰ στὸ μικρὸ αὐτὸ διάστημα ποὺ ἔμαθες τόσα πράγματα, μοῦ χάρισες τόσες εὐχάριστες στιγμές, ποὺ μ' ἔκανες νὰ σἀγαπήσω σὰ νὰ σὲ γνώριζα χρόνια, μαζὶ καὶ νὰ σ' ἐγνωμονίσω. Κανένα ἄλλο περιοδικὸ δὲν μ' εὐχαριστεῖ ὅσο ἐσύ καὶ κάποια ποιὰ, ἀφοῦ σὲ διάβασα, πῆρα ἓν' ἀπ' αὐτὰ νὰ διαβάσω, μοῦ ἔκανε τόση ἀγάλι, ποὺ τὰ πέταξα κι' ἀπὸ τότε δὲν τὰ ξανάνιξα. Γι' αὐτὸ νομίζω πὼς δὲν θὰ εἶναι ποτὲ δυνατὸ νὰ σἀφήσω . . .» Κι' ἐξακολουθεῖ τὰ ὡραῖα λόγια ἡ *Μήδεια*. Μιὰ τὰ ἀπισφραγίζει καὶ μὲ ἔργα. Ξεσπαθώνει, ξεσπαθώνει . . .

Χάρηκα. *Νεφελιόδης Ψυχή*, ποὺ ἄλαβα χρήματα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Βέβαια εἶσαι δικαιολογημένη, κοίταξε ὅμως νὰ οἰκονομῇς καιρὸ καὶ νὰ μοῦ γράφῃς κάπου-κάπου. Πῶς ὁ κ. Ξενόπουλος ποδαλλᾶς λὲς ἔχει τόσες ἀσχολίες, βρίσκει καιρὸ καὶ σᾶς γράφει τακτικά; Λὲς ὅτι εἶναι μεγάλη σας τιμὴ νὰ καταγίνεται μὲ σᾶς ἕνας τέτοιος συγγραφεύς. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς τὸ θεωρεῖ τιμὴ του νὰ γράφῃ γιὰ τὴ νεολαία.

Τὸ *Χιόνι*, φίλη μου ἀπ' τὶς μεγάλες, μοῦ γράφει ὅτι τῆς χαρίζω τὶς καλύτερες στιγμὲς τῆς ζωῆς της. Καὶ προσθέτει: «Πόσο ἀγωνιζόμουνες ἐλ' αὐτὰ τὰ χρόνια γιὰ τὴ νεολαία καὶ πόσο ἔπρεπε νὰ σοῦ τὸ χρωστοῦν ὅλοι ὅσοι τοὺς *βοήθησες νὰ γίνουν μεγάλοι στὴν κοινωνία.*» Ναί, ἔπρεπε, τὸ ἔφριξε. Αὐστυχῶς δὲν μὲ θυμοῦνται οὔτε οἱ μισοί. Κι' ὅσο μιὰ μεγάλοι γίνονται, τόσο μὰ ξεχνοῦν. Ἀπόδειξις ὅτι ποτὲ τὸ Κράτος δὲν μοῦ ἔδωσε μιὰ ὑποστήριξη, ἐνῶ τόσα διαπλασόπουλα ἔχουν γίνει βουλευταί, ὑπουργοί, πρωθυπουργοί . . .

Ὄχι, *Ἀφροδίτη τῆς Μήλου*, δὲν εἶναι θυμωμένη ποὺ δὲν μοῦ ἔγραψες τόσον καιρό. ἀφοῦ μάλιστα τὰ πολλὰ μαθήματα κι' ἡ ζωὴ τῆς ἐσωτερικῆς δὲν ἐπιτρέπουν συχνὴ ἀλληλογραφία. Ἔπειτα ἔχω τρανὸ δείγμα τῆς ἀγάπης σου τὰ ὀκτὼ ξεσπαθώματα ποὺ ἔκαμες ὣς τώρα. Μπραβοσοῦ γιὰ τὶς εὐχὲς καὶ χαίρω ποὺ σοῦ ἄρέσουν τὰ φετινὰ μυθιστορήματα.

Δὲν παραξενεύθηκα. *Ὑβόνη*, γιατὶ εἶμαι συνειθισμένη σὲ τέτοιου εἴδους ἐκλείψεις. Ὡστόσο καίρια ποὺ πέρασαν τὰ δυσάρεστα κι' εὐχοῦμαι νὰ μὴν ξαναγυρίσουν, καὶ νὰ εἶσαι πάλι τακτικὴ ὅπως πρῶτα. Θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἀγρυπνία τοῦ νάου σου φαντασμάτων.

Καὶ μένα, *Ἀτρόμητη Φοβητσάρα*, δὲν μᾶρέσουν τὰ φαῖτικα κομπλιμέντα, οὔτε νὰ κάνω, οὔτε γάκοιθι. Κι' ἔτσι θέλω νὰ λὲς πάντα τὴν ἀλήθεια, ἐκεῖνα ποὺ σκέπτεσαι καὶ κεῖνο ποὺ αἰσθάνεσαι. Βέβαια, αὐτὸ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ κάνῃ σ' ὅλους. Στὴ μετέρα του ὅμως εἶναι ἀκοχρωμιένος. Καὶ μὴν ξεχνᾶτε πὼς ἐγὼ εἶμαι δεύτερη μητέρα σας. Καὶ ὅλω πάντα νὰ ξέρω τὰ γούστα σας, τὶς ἰδέες σας, ὅλα.

Ἡ *Μικρὴ Ἀρτίστα* δὲν βρίσκει καμμιὰ δυσκολία στὸ ξεσπάθωμα. Ἀκόνισε τὸ σπαθὶ της ἀπάνω σὰ νἆα τοῦ 1028 κι' εἶναι κατενθουσιασμένη. Μὰ κι' ἐγώ. Τί χαριτωμένα τὰ γραμματάκια της!

Νὰ κι' ἡ *Ἰδυλή*, ποὺ μὲ διαβάζει τόσα χρόνια καὶ μόλις τώρα μοῦ γράφει γιὰ πρώτη φορά. Μὰ ἀδίκησα, μὰ τὴν ἀλήθεια. γιατὶ γράφει πολὺ ὁμορφα Μὰ ἁλπίζω νὰ μὲ ἱκανοποιήσῃ γράφοντάς μου πάρα συχνά. "Ἀλλωστε εἶναι φοιτήτρια, ἀφοῦ τελείωσε ὅλες τὶς τάξεις τοῦ Γυμνασίου μὲ ἄριστα, — κι' αὐτὸν τὸν πρῶτο τοὐλάχιστο χρόνο ἔχει καιρό. Μοῦ γράφει ἀκόμα πὼς χάρηκε πολύ, σὰ διαπλασόπουλο, ὅταν ἄκουσε τὸν καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γ. Ἰδρη, μετὰ τὴν ὁποδοχὴ τοῦ Παλαμᾶ στὴ Θεσσαλονίκη, τὰ λέξ στοὺς φοιτητάς ὅτι τὸ πρῶτο ποίημα του μεγαλοῦ ποιητῆ τὸ διάβασε. Ὅταν ἦταν ἕξη χρονῶν, στὴ Διαπλασι!

Ναί, *Ἀττικὴ Αὐγή*, καλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ. Χαίρω ποὺ σοῦ ἀρέσουν τόσο τὰ ἐφετινὰ μυθιστορήματ

ραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Σὲ μερικοὺς θὰ κανταγήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δι καιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεωθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ λ άνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Πλοίαρχος Νέμος, ἀ. (;;). Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασάκι τουλο, ἀ. (ΑΣ). Ὄνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀ. (ΙΚ). Θρυλικὰ Ποιήματα, κ. (ΣΓ). Χρυσαλλίς, κ. (ΣΓ). Ξερόβηχας, ἀ. (Ι.Ι). Χαμόγελο κ. (Π). Γιούλιος Ἄνθης, ἀ. (ΔΚ). Φοιτητής, ἀ. (ΔΝ). Δὸν Ζουάν, ἀ. (ΙΡ). Δ.ητέρα, κ. (α-ω). Αἰγυπτία Βασιλόπαις, κ. (2+2=4). Ματρόζος, ἀ. (ΝΔ). Ἀκτὶς Ἡλίου κ. (Ι)3ο. Χρυσόμαλλον Δέρας, ἀ. (ΧΙ). Δάγκη, κ. (;;). Ρουσέτ, κ. (;;). Γκλόρια, κ. (ΙΛ). Μπὲν Χούρ, ἀ. (Ι). Στερνὸ Χαμόγελο, ἀ. (Γ Π). Ἡλιόλουση, κ. (ΦΧ). Ἀλόη Πικροῦ, κ. (ΑΜ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλὰς, ἀ. Ἐλαγή, κ. Φίλαθλος, ἀ. Φαέθων, ἀ. Φιλόσοφη, κ. Ἔξυπνη Γατούλα, κ. Ξύνθιππος, ἀ. Ἀβιαντίς, κ. Κόρη τῆς Διαπλάσεως, κ. Κλαίρη, κ. Φωτεινὴ Λάμψη, κ. Πειραχτὸ Ναυτάκι, ἀ. Νάιαισσος, ἀ. Ἰδιωτισμός, κ. Καραμελίτσα, κ. Μυσσιώτις, κ. Πούλια, κ. Γεναίαι Σπάρτη, ἀ. Ἀπόγονος Ἡρώων, ἀ. Ἀνωνυγή, κ. Σμυρνιοπούλι, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Σπύρον* (τὸ Δεύκωμα ἐκεῖνο μαθαίνω ὅτι ἑτοιμάζεται, ὥστε θὰ τὸ λάβῃς βέβαια πρὸ καὶ στὴν Κέρκυρα θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ ἕνας παιδικὸς χορός γιὰ τὴν Πεντηκονταετηρίδα μου· εἶναι πολλὰ διαπλασόπουλα ἐκεῖ·) *Σούζην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα 14 τετράδια· ἤλθε λοιπὸν ὁ νέος γυμνασιάρχης;) *Εὐστράτιον Σουρλάγκαν* (εὐχαριστῶ πολύ· εἶσαι 5 χρόνια συνδρομήτης μου, πηγαίνεις στὴ Β' Γυμνασίου, ἑπομένως εἶναι καιρὸς νὰρχίσῃς τὴν ἀλληλογραφία· θὰ σὲ ὠφελήσῃ·) *Σανθὴν Γαλανομμάταν* (καλὰ λοιπὸν ποὺ ἦταν περαστικὴ ἡ *Μαγεμένο Βασιλόπουλο* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἀστέρα τοῦ Αἰγαίου* (εὐχαριστῶ πολύ· μὲ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ 1 δολλαρίου, δρ. 5,30, ἐπιστάθη ὁ λογαριασμός σου·) *Γεώργιον Πέτρου* (τὸ ξέρω, ἀλλὰ δὲν εἶν' ἑτοιμο ἀκόμα· ἄμα γίνῃ, θὰ σᾶς πῶ·) *Θέσπιν* (εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ γιὰ τὰ ὡραῖα γιορτινὰ σκίτσα·) *Λιάναν* (εὐχαριστῶ· ἴσως γιὰ νὰ προφτάσῃς τὸ Ταχυδρομεῖο μοῦ ἔγραψες καὶ τόσο βιαστικά, ποὺ δυσκολεύθηκα πολὺ νὰ τὰ διαβάσω·) *Ἐρείκην* (εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία κι' εὐχαριστῶ ποὺ ἐνεργεῖς μὲ τόση ἀγάπη γιὰ τὴ διάδοσή μου·) *Ἀλόην Πικροῦ* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς εὐχὲς καὶ τὴ φωτογραφία καὶ γιὰ τὸ ἀρχαῖο βαζάκι·) *Ρόδον τὸ Ἀμάραντον* (ἔχει καλῶς·) *Ἀνυδρομάρην τῆς Ἀττικῆς* (δοστελα 6 τετράδια·) *Ἰνδιάναν* (ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ πολύ· περιμένει·) *Ἰω. Σμράκον*, *Ματρόζον*, *Πεταχτὸ Ναυτάκι*, *Σάνθιππον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ἰανουαρίου, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 23ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 14 Μαρτίου.

91. Δεξίγριφος

Ἰλαὸ μὲ πλοῖο τρακάρουν,
Τὸ πρῶτο σπάει τὴ πλώρη
Καὶ κολλημένα μένουν
Καὶ κάνουνε μιὰ πολη.

Μίμης Πρώιμος

92. Συλλαβόγριφος

Ἀκούγονται δυὸ νότες,
Φωνάζει ἕνα τριζόνι . . .
Κι' ἡ Ἄρτεμις μὲ χάρη
Τὴν παίρνει καὶ τὴ ζώνει.

Ἀμφιτρίτη

93. Μεταγραμματισμός

Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος
Τὸ μεσαῖο του ἀλλάζει
Κι' αὐτοκράτορ' ὁρᾶται
Στὴ στιγμὴ παρουσιάζει.

Ξενιτεμένο Ψπειρωτάκι

94. Ἀναγραμματισμός

Τῆς φύσεως στοιχεῖο,
Ὡς ἔχει ἂν τὸ ψηφήσῃς,
Στὸν Ὄλυμπο ἀνεβαίνει
Ἂν τἀναγραμματίσῃς.

Κων. Π. Ξένος

95. Τρίγωνον

*
* *
* * *
* * * *
* * * * *
* * * * * *

* =Ἀρχ. γλύπτης
* * =Χώρα τ. Ἀσίας
* * * =Ἐπίρρ. τρόπου
* * * * =Θεραπαινὶς
* * * * * =Ἀριθμητικὸν
* * =Ἄνθη
* =Σύμφωνον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἀττικὴ Αὐγὴ

96-100. Ὁμόηχα.

Αἱ ξηκούμεναι λέξεις ὁμοηχοῦν ἀνὰ δύο μὲ ἄλλην ὀρθογραφίαν καὶ ἄλλην σημασίαν:

1, Ἀριθμὸς-ζώων· 2, Δηλητήριον-θεά· 3, Μέρος τοῦ σώματος-σύνδεσμος· 4, Μέρος τοῦ πλοίου-ζῶον· 5, Ζῶον-ἀτυχὴς σύζυγος.

Περιπλοκάς

101-102. Μεταμορφώσεις

1.—Τὸ *φῶς* διὰ 10 μεταμ. νὰ γίνῃ *σκότος*.

2.—Τὸ *ὕψος* διὰ 5 μεταμ. νὰ γίνῃ *βάθος*.

[Τὰ διπλὰ σύμφωνα λλ, μμ, κκ, κτλ. λογίζονται ὡς ἕν. Κάθε λέξις προέρχεται ἀπὸ τὴν προηγουμένην δι' προσθήκης, ἀφαιρέσεως ἢ ἀλλαγῆς ἑνὸς μόνου γράμματος. Συγχρόνως εἰσπορεῖ νἀλλάξῃ καὶ ὁ τονισμός.]

Ἐλευθ. Ν. Ρουσάκης

103. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικὰ των νἀποτελοῦν ὠδικὸν πτηνόν:

Πλούσιος, ἀτίθασος, ἀσθενής, ἄφορος, ζωντανός.

Ἀφνεστερῆς Ὀλυμπιονίκης

104. Φωνηεντόλιπτον

*-κνης - ν - κην - τς - κνης

Πέτρος Ριονσαί

105. Γρῖφος

ι η
ο Τ κ δ Μ μ
ω ω

Νεάνις τοῦ Ἰωνίου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

106. Charade

Entremise destinée
A effectuer une convention,
Est de cette variation
Voila qu'elle prolusit
Une reflexion de d'esprit.

Πρωτότυπον· Ἐλ. Ν. Ρουσάκης

107. Sans Voyelles

n - r - n - l - n - l

Γεώργ. Ι. Στρουμπος

108. Rebus

Paix vrai thé ne Pavle ce

Μέλισσα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 44

642. Μαιάνδρος Καλάμαι (μαί, Ἄνδρος - καλά, μαί.)—643. Νερὸ (νατ, ρῶ.) — 644. Ὁ λύκος. — 645. Οἰνάς. —646.

M
Ι Ω Σ
Μ Ι Σ Ο Σ
Π Ρ Ο Χ Ω Μ Α
Υ Ψ Η Λ Α Ν Τ Η Σ

647-651. Διὰ τοῦ Κ: *κενός, κτῆσις, ὄρκος, κηρός, καῦσις.* —652. *Δυσνοήτους ἐλέει.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στοίχους, ἐκ δεξιῶν καὶ ἐκ τῶν κάτω.)— 653. ΑΙΝΕΙΑΣ (Ἀπών, Ἴον, Νεῖλος, Ἐλέφας, Ἡμέρα, Ἀπρίλιος, Σφεγδόνη.) — 651. Φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί. —655. *Ἔσο ἀπαθής.* (Ἐ; ο α - πάθη · ς.) — 656. La lune. — 657. La Philanthropie est l'amour du genre humain.

Σεσπαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

/ΚΙΓ — 107/

Δ αφνεστερῆ Ὀλυμπιονίκη, δέξου τῆς ὑδαμιανίας τὸ ἄσμα, τὸ ὁποῖον ἡ καρδιὰ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος τονίζει γιὰ σένα ἀπὸ γωρτὰ σου.

/ΚΙΓ — 108/

Η Αἰγυπτία Βασιλόπαις εὔχεται ἐπιτυχισμένο τὸ Νέον Ἔτος αὐτῆς ὑπηκόους της.

/ΚΙΓ — 109/

Ἀνταλλάσσομαι τετραδιάκια, Διαπλασάκια. Ἠλιανθίτσα Γιαννοπούλα, Λάκκαρι, νὰ περιμένωμεν ; Δίας : Ἀφροδίτη Χρυσαφίδου, Poste Restante Μακρηγιάννη, Ἀθῆναι.

Ναυτοπουλὰ

Ἄγγελος Παρηγοριᾶς

/ΚΙΓ — 110/

Ἀπόταυ, ἀρχίζω . . . νὰ τρέμω ! Ἐξηγήσατέ μου ὅμως γιατί λέτε τρρρρέεεμεεε ; Μήπως εἶναι βραδύγλωσσοι ; ! Ἀπαντήσατε γάκιστα. Διότι ἀνησυχῶ.

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

/ΚΙΓ — 111/

Κολοκυθόσπορε, κατάντησες ἀλογάκιαγκαλιὰ μὲ ντέ. Διορία δὲν φαίνεται ἄλλος εἶναι νικημένος.

Μπεσὲμ

/ΚΙΓ — 112/

Η ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΣ ἀνταλλάσσει τετραδιάκια ; Κωστάκην Κατσαρὸν, Κυπαρισσίαν. Νέμεσις, ὁλόθερμα σὲ ψήφισα.

/ΚΙΓ — 113/

Ἀ νεμώνη τοῦ Πουσῶ, τετραδιάκι ἔστειλα· πῆρες ;

Φίλαθλος

/ΚΙΓ — 114/

Διαπλασόπουλα, κατερχόμενος στὸ διήμερόφυλλο μὲ τὸ σατιρικὸν φευλλετόνιον ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ βαπίζομαι στὸν ψῆφο σας.

/ΚΙΓ — 115/

Πλάνο Δοξάρι, Χλωμὸ Δειλινό, Κύκνε, Ἄκρα, Ἁρμονία, Θαλασσιτσάρα, Πρώτα τοῦ Λίγαίου, Χαμόγελο, Ἰνδιάνα, Μαγεμένη Πολιτοπούλα· ἀλληλογραφοῦμε;

Δικηγορίνα

/ΚΙΓ — 116/

Κατέρχομαι καὶ ἐγὼ στὸ διημερόφυλλο ἀπαριθμήσεις ἀπὸ αἰγυπτιακὰ ἀλαβάστρα τῶν διαπλασοπαίδων.

ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΗΡΩΩΝ
(Γ' Βραβεῖον Ψευδων. 1927).

/ΚΙΓ — 117/

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

Εἰς τὸν ΟΜΗΡΟΝ τὸν ΕΥΓΕΝΗ

Περιφρόλης ἦν καὶ διερράγη, κανενὸς καὶ διελάθη . . .

ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

/ΚΙΓ — 118/

Η ΓΑΛΑΞΙΑΣ τελείως. Μεθοδικὸς ἀνεκδ. Θέμα, φιλολογία, συνδιάλεξη, προπαρασκευὴ δι' ἐξετάσεις. Διδασκαλία οἰκιακῆς. Σπουδ.—Πανεπιστ. 5-18 ἐτῶν. Ἀγγελοπούλου). Πληροφορίαι ὧρ. 1½-3½, καὶ ἐκάστην.

/ΚΙΓ — 119/

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ χρησίμων γραμματοσημολογικῶν περιοδικῶν, ἀπαραίτητον βοήθημα τῶν γραμματοσυλλεκτῶν. Συνδρομὴ ἑταιρικὴ ἐσωτερικοῦ δραχ. 35. — ἐξωτερικοῦ φρ. γαλλ. 15. — ἢ σελλίνια 3/— ἢ δολλάρ. 0,75 —Ἀθῆναι, Μιχαὴλ Βόδα, 169.

/ΚΙΓ — 120/

Πρωταπριλιάτικα στὰ μωρωμένα παλεύτικα τῆς Διαπλάσεως, χαρτερὰ ὁλοκληρες, Μυστήριος τὴν "Ἐξυπνη Γατούλα".

ΣΤΕΡΝΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

/ΚΙΓ — 121/

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ κάρτες μὲ ὅλους-ες. Δίας: Ἰωάννην Θ, Μουστάκιον, μαθητὴν Γυμνασίου, Βριτέλεαν.

/ΚΙΓ — 122/

Διαπλασόπουλα, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Ἰδιαιτέρως μὲ Βολιώτισσας. Κάρμεν Σύλβα, "Ερμου 198, Βόλος.

/ΚΙΓ — 123/

Γιὰ μιὰ δόμηση τῆς ταρινῆς μας ζωῆς, γιὰ μιὰ ἀναμήνηση τῶν διαπλασιακῶν μας χρόνων, ἀνταλλάσσω κάρτες μὲ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα· περιμένω κι' ἀπὸ σᾶς. Κυπριόπουλα τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ Ἀγάλη μου εἶναι : Ἄλόην Πικρή, λεκράτους 1, Λεμεσὸς (City pro).

ΑΛΟΗ ΠΙΚΡΟΥ

/ΚΙΓ — 124/

Ἀ νεμόεσσα Εὐθυμίδη, τὸ κορνιζαρισμένο ἀγγελάκι ποὺ Παναγιώτη τρώει πάστες ; ἢ μένει ἀκόμα ἀνέγνωτο ; Τὰ φίλια μου στὸν Πρασάκη. Ἡ Πόπη ὁμοφείνει :

ΑΛΟΗ ΠΙΚΡΟΥ

/ΚΙΓ — 125/

Διαγωνισμὸν μου Γραμματοσήμων (ΙΖ' —753) παρατείνω ἐπὶ δίμηνον. Περιμένω ἀπὸ ὅλους-ες. Ὑποστηρίζοντας θὰ ἱκανοποιήσω.

Κρητικοπουλο

/ΚΙΓ — 126/

Ἱππάτης ντὲ Μπερζεράκ=Παπαδόπουλος ! Πάει ὁ Πρόεδρος ! ! . . .

ΚΑΠΟΙΟΣ

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ
ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ὁ Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ).

Ἀδελφούλα μου, δρ. 17,50 /5,50 καὶ 7,50/.
Ἀναζυμένη, δρ. 25 /6 καὶ 8,50/.
Θεατρον, Τόμος Β' δρ. 40/6,50 καὶ 9/. Τόμος Γ' δρ. 30 /6 καὶ 7,50/.
Ἰσαβέλλα, δρ. 25 /5 καὶ 7/.
Κακὸς Δρόμος, δρ. 17 /5 καὶ 7/.
Καλὸς Δρόμος, δρ. 11,80 /5 καὶ 7/.
Κόκκινος Βράχος, δρ. 20 /5 καὶ 7/.
Κῆπος καὶ Κοσμᾶς, δρ. 30/6,50 καὶ 8,50/.
Λάσυρα, δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Μαργαρίτα Στέφα, δρ. 17 /5,50 καὶ 7,50/.
Παιδικὸν Θέατρον, Δύο τόμοι. Ἑκαστος δρ. 17 /5,50 καὶ 7,50/.
Πετριὲς στὸν Ἥλιο, δρ. 15 /5 καὶ 7/.
Πλούσιοι καὶ Φτωχοί, δρ. 30/6,50 καὶ 9/.
Στάχυς καὶ Παπαροῦνες, δρ. 15 /6καὶ8/.
Στέλλα Βιολάντη, δρ. 17 /5 καὶ 7/.
Τερέζα Βέρμα-Δακάστα, δρ. 25 /5,50 καὶ 7,50/.
Τίμιοι καὶ Ἄτιμοι δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ, δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Τυχεροὶ καὶ Ἄτυχοι δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Ὁ Τρελλὸς μὲ τοὺς Κόκκινους Κρίνους δρ. 20 /6,50 καὶ 9/.
Η Τριμορφη Γυναίκα, δρ. 30/6,50 καὶ 9/.
La Mauvaise Voie. Μετάφρασις τοῦ «Καποῦ Δρόμου» δρ. 15 /5 καὶ 7/.

ΤΥΠΟΙΣ ΧΑΝ. Κ. ΣΠΕΡΓΙΑΔΟΥ· ΓΡΑΦΕΙΑ Σ'ΟΥΡΟΥ 16 ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½, πέννες
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλ' ἐκδίδεται παρακαλῶ εἰς τὴν χεῖραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἤθους καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γινέται διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν ἀσελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ ΕΤΟΣ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰανουαρίου 1928 Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 8

36η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΥΤΗ τὴ φορά, καλή μου Μάρθα, θὰ κάνεις ἐπὶ τὴν Κυριακή, μοῦ εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις μιὰ μέρα κοντὰ ἤμουν στὸ γραφεῖο της.

— Τί λέτε, κυρία μου, εἶπα. Ἐγὼ θὰ κάνω Κυριακή; Μὰ μεθαύριο εἶναι Χριστούγεννα, ἔρχεται Πρωτοχρονιὰ· κανεὶς θὰ συγχωρήσῃ τὸ σπίτι, κανεὶς θὰ ἐτοιμάσῃ τὰ γλυκά;

— Μόνο γι' αὐτὰ μὴ σὲ νοιάζῃ. Ἀπόψε κιόλας ἔχουμε στὸ σπίτι· τόσα χρόνια ποὺ εἶναι μαζί μας, δὲν ἔμαθαν νὰ φτιάνουν

μιά βασιλόπιτα κι' ἕνα κουραμπιέ; Στὴν ἀνάγκη θὰ τὶς βοηθήσῃ κι' ὁ 'Ανανίας. 'Αλλὰ στὴν Κυριακὴ δὲ θέλω νἀνακατευθῇ κανένας ἄλλος ἀπὸ σένα. Μόνον ὅταν ἀναλάβῃς σὺ τὴν Κυριακή, εἶναι βεβαία ὅτι δὲν θὰ γίνῃ πάλι κανένα ἀπὸ τὰ αἰώνια ἐπεισόδια. Πήγαινε λοιπὸν στὴν κάμαρά σου καὶ κλεῖσου· θὰ σοῦ στείλω τώρα καὶ τὸν Κυριάκο γιὰ νὰ σοῦ ἀνάψῃ τὴ σόμπα, καὶ διάβασε τὶς ἀπαντήσεις μὲ τὴν ἡσυχία σου.

Τί νὰ πῶ; 'Αφαντική διαταγὴ καὶ τὰ σκολιὰ δεμένα. Πῆρα τὰ γραμματάκια σας καὶ τὰ πῆγα στὴν κάμαρά μου γιὰ νὰ τὰ

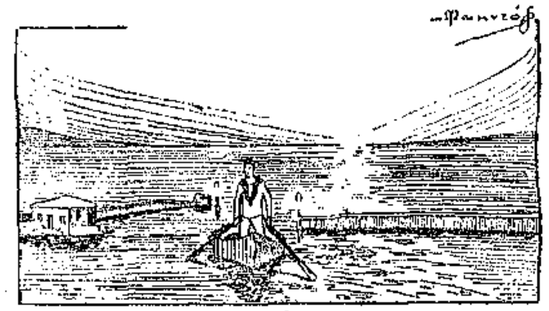

«Πῆρε τὴ βάρκα του καὶ ξανοίχτηκε στὸ πέλαγος...»
[Σκίτσο τοῦ *Μακντόφ*].

διαβάσω. Νὰ σᾶς πῶ ὅμως τὴν ἀλήθεια, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ χαιρόμουν ποὺ θὰ διάβαζα τὰ ὡραῖα σας λογάκια, ἀπ' τὴν ἄλλη ὅμως συλλογιζόμουν πῶς θὰ τὰ κατάφερναν ὁλόκενα κορίτσια κι' ἕνας 'Ανανίας νὰ ἑτοιμάσουν τὸ σπίτι γιὰ τὶς γιορτές· καὶ δὲν εἶχα ἡσυχία.

Ξάφνου, ἐκεῖ ποὺ καθόμουν καὶ ξεχώριζα τοὺς σωροὺς, ἀκούω φωνές :

— Μὰ εἶναι πολλὴ αὐτὴ ἡ ζάχαρι ποὺ βάζεις!

— Ὄχι, εἶναι ὅση λέει τὸ μέτρο.

— Μὰ ἕνα ποτήρι χωράει ἑκατὸ δράμια νερὸ κι' ὄχι ζάχαρι.

— Ἐγὼ ἔτσι τὸ ξέρω κι' ἔτσι θὰ τὸ κάνω.

— Ἄχ, αὐτὰ τὰ κορίτσια! πάει φθηκα. Πάλι τσακώθηκαν! Κι' εἶναι μόνο αὐτό, ἢ θὰ χαλάσουν καὶ τὰ γλυκά;

Κατέβηκα στὴν κουζίνα μὲ ὅση γοργοράδα μ' ἄφηναν τὰ γέρικά μου πόδια νὰ κατέβω, καὶ βρῆκα τὸν 'Ανανία καὶ τὶς δώδεκα ἀδελφές του νὰ τσακώνονται, γιατὶ ὁ καθένας ἤθελε νὰ κάνει κουραμπιέδες μὲ δική του συνταγή.

— Καλέ, τ' εἶν' αὐτά! φώναξα. Ἔτσι τὰ κάνετε τὰ γλυκά; Καὶ καλὰ τὰ κορίτσια, ἀμ' καὶ σύ, 'Ανανία;

— Γιατί; εἶπε ὁ 'Ανανίας. 'Αφοῦ ἀνέλαβες ἐσὺ τὰ καθήκοντά μου, ἀνέλαβα κι' ἐγὼ τὰ δικά σου. Κι' ἔπειτα τὸ λέει κι' ἡ παρομοία: Τὰ σὰ ἐμὰ καὶ τὰ ἐμὰ σά.

— Βέβαια, *ἐμάσα* τὰ μούδιαλα ποὺ ἔχει τὸ στόμα του γεμάτο, πετάχθηκε ἡ Κική.

— Ἴιι! ἀλογοπαίγνια! ἔφριξε ὁ 'Ανανίας.

Τέλος πάντων, γιὰ νὰ μὴν πολυλογοῦμε, οἱ κουραμπιέδες ἔγιναν μὲ τὴ δική μου τὴν ἐπίβλεψη καὶ στάλθηκαν στὸ φοῦρνο. Τὴν ὥρα ποὺ τοὺς ἔκανα, συλλογιζόμουν καὶ τὴν Κυριακή· ἀλλὰ πάλι μποροῦσα νἀφήσω νὰ χαλάσουν τὰ γλυκὰ τέτοιες μέρες;

Ὅταν ἀνέβηκα πάλι στὴν κάμαρά μου, βρῆκα τὸν Κυριάκο, (τὸν θυμόσαστε τὸν Κυριάκο, τὸν μικρὸ μας ὑπηρέτη ποὺ ἔκανε τὸ θάμα του στὴν περασμένη Κυριακή), γονατιστὸ μπροστὰ στὴ σόμπα, νὰ φυσᾷ τὴ φωτιὰ μὲ δλη του τὴ δύναμη. Γύρω του ὅμως ἦταν ἁπλωμένα ἕνα σωρὸ χαρτιά, ποὺ μοῦ φάνηκαν σὰ νὰ τὰ εἶχα ξαναδεῖ.

— Τί εἶν' αὐτὰ τὰ χαρτιά, Κυριάκο;

— Προσανάματα γιὰ τὴ φωτιά, κυρὰ Μάρθα, μοῦ λέει ὁ Κυριάκος μ' ἕνα ἀγγελικὸ χαμόγελο.

— Καὶ ποῦ τὰ βρῆκες;

— Νά, ἀπὸ κεῖ, ἀπ' τὸ τραπέζι σου, τὰ πῆρα. Γραμμένα ἦταν· τί τὰ ἤθελες;

Κοιτάζω τὸ τραπέζι ποὺ εἶχε τὶς ἀπαντήσεις τῆς Κυριακῆς, καὶ τί νὰ δῶ; 'Ανύποπτα ὁ Θεός! Τὰ μισὰ γράμματα λείπανε, κι' ἐκεῖνα ποὺ ἔμεναν ἦταν τόσο ἀνακατωμένα, ποὺ δὲν ἄξιζε νὰ φανασθῇς.

Σ' αὐτὸ τὸ διάσημα ὅμως, τὰ παιδιὰ ἀπὸ κάτω ἄκουσαν τὴ φασαρία κι' ἔτρεξαν ἀπάνω μὲ τὰ τέσσερα. Ὅταν μὲ εἶδαν πεσμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, νὰ τραβάω μ' ἀπελπισία τὰ μαλλιά μου, καὶ τὸν Κυριάκο ἀντίκρυ μου νὰ στέκεται σὰν ἄγαλμα τοῦ Μουσείου μὲ τὰ χαρτιὰ στὰ χέρια, κατάλαβαν ὅτι εἶχε γίνει κάποια καταστροφή.

— Τί ἔπαθες, κυρὰ-Μάρθα;

— Ἄχ, παιδιά μου, τί νὰ πάθω; Ὁ Κυριάκος ἔρριξε τὴν Κυριακὴ στὴ σόμπα!

— Πάλι ὁ Κυριάκος; Δὲν τἄλεγα ἐγώ; φώναξε θριαμβευτικὰ ὁ 'Ανανίας. Μὰ πάντα κακὸς προφήτης θὰ εἶμαι; 'Από τὴν ἄλλη φορὰ σᾶς τὸ ἔλεγα: Μὴν κρατᾶτε τὸν Κυριάκο· θὰ μᾶς κάνῃ πάλι κάποια καινούργια συμφορά! Καὶ νάτα μας!

— Πάψε τώρα τὰ μοιρολόγια, εἶπε ἡ 'Αγάπη, καὶ καϊτάξε νὰ δῇς ἂν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτα. Νά, αὐτὰ τὰ χαρτιὰ ποὺ εἶναι *πισμένα* μπρὸς στὴ σόμπα, εἶναι οἱ ἀπαντήσεις τῆς *Ζουλέϊκας*, τῆς *Δαφνούλας*, τῆς *'Ανθισμένης Μηλιᾶς* καὶ τοῦ *Σίφωνος*.

— Νά, κι' ἐμεῖς βρήκαμε κι' ἄλλες! εἶπαν οἱ δυὸ μικρότερες ἀδελφὲς τοῦ 'Ανανία' καὶ μᾶς παρουσίασαν δυὸ-τρία χαρτιὰ μουσκαμμένα καὶ μουντζουρωμένα, ποὺ τὰ εἶχαν βγάλει σκαλίζοντας τὴ σόμπα.

— Ἄμ καὶ τὸ τραπέζι εἶναι γεμάτο γράμματα, εἶπε ἡ Ἑλπίς. Μὴν κάνῃς ἔτσι, καϊμένη κυρὰ-Μάρθα. Ἡ Κυριακὴ μπορεῖ νὰ γίνῃ μιὰ χαρὰ μ' αὐτὲς τὶς ἀπαντήσεις.

— Βέβαια, οἱ ἄλλες πέρασαν ἀπ' τὸ «καθαρτήριον πῦρ», εἶπε ὁ 'Ανανίας. Καὶ νὰ εἶσαι σίγουρη πὼς δὲν κάηκαν οἱ καλύτερες!

Ἔτσι μὲ παρηγόρησαν λίγακι τὰ παιδιὰ καὶ καθήσαμε καὶ ξεχωρίσαμε μαζὶ τοὺς σωροὺς. Τὴν ἄλλη μέρα μαζευτήκαμε ὅλοι στὸ γραφεῖον τῆς κυρίας Διαπλάσεως, καὶ τοὺς διαβάσαμε. Τώρα, ὅσοι ἀπὸ σᾶς δὲν δοῦν τ' ὀνομά τους ἐδῶ-πέρα, νὰ ξέρουν πὼς τοὺς ἔφαγε τὸ «καθαρτήριον πῦρ» καὶ ὁ Κυριάκος, ποὺ τὴν ἴδια μέρα ὅμως κῆρε τὰ παπούτσια στὸ χέρι κι' ἔφυγε μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' τὸ σπίτι μας.

***

—Ἡ ἐρώτηση τῆς 3ης Κυριακῆς, ὅρχισα νὰ λέω προτοῦ νὰ διαβάσω τὰ γράμματα, ἦταν ἐντελῶς ἀντίθετη ἀπὸ τὴν ἐρώτηση τῆς 3ης. Αὐτὴ τὴ φορά, δηλαδή, ρωτήσαμε: «Τί σᾶς ἔκανε νὰ κλάψετε περισσότερο στὴ ζωή σας κι' ἔπειτα, ἐκεῖ ποὺ εἴχαμε πρὸν γέλια, τώρα ἔχομε κλάματα. Κλάματα ὅμως εἶναι πολλῶν εἰδῶν. Μπορεῖ κανεὶς νὰ κλάψῃ ἀπὸ μιὰ μεγάλη θλίψη, ἢ ἀπὸ μιὰ μεγάλη συγκίνηση, ἢ κι' ἀπὸ τρόμο. Τὰ παιδιὰ ὅμως, ἅσο πιὸ μικρὰ εἶναι, τόσο εὐχότερα κλαῖνε καὶ τόσο περισσότερα δάκρυα χύνουν, καὶ γιὰ τὴν πιὸ ἀσήμαντη ἀφορμή, ποὺ ὅταν τὴ θυμηθοῦν ἀργότερα, γελοῦν μὲ τὴν καρδιά τους. Καὶ τέτοιου εἴδους ἀπαντήσεις θέλαμε γιὰ τὴν Κυριακή μας.

— Μικράβο, κυρὰ-Μάρθα! Καλὲ σὺ μιλᾶς σὰν προφέσσορας, εἶπε ὁ 'Ανανίας. Μὰ δὲν τὸ εἶπα ἐγώ; 'Ανέλαβες τὰ καθήκοντά μου καὶ πῆρες καὶ τὰ χαμόγελά μου.

— Πῆρε ὅμως καὶ τὴν ἀτυχία σου, νὰ μὴ μπορῇ νὰ κάνῃ Κυριακὴ χωρὶς νὰ τῆς τύχῃ ἐπεισόδιο, εἶπε ἡ Ἑλπίς.

— Καὶ μόνο τ' ἀλογοπαίγνια δὲν πῆρε, πρόσθεσε ἡ Κική.

— Ἐλᾶτε, πάψτε τώρα κι' ἀφῆστε τὴν κυρὰ-Μάρθα νὰ ἐξακολουθήσῃ, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις. Λέγε, Μάρθα!

— Λοιπόν, κυρία Διάπλασις, τὰ παιδιά μας δὲν καταλάβαιναν τί ζητούσαμε καὶ μᾶς γράφουν ἀπαντήσεις, πότε θὰ κλάψουνε, ἢ γιατὶ κλαῖνε, ἢ μᾶς ἀναπτύσσουν ὅλο τὸ ζήτημα, ὅπως ὁ *Ἐλευθέριος Ρουσσάκης*.

— Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ τὴν ἄλλη φορά, εἶπε ἡ 'Αγάπη.

— Ναί, μόνο ποιό, ἂν θυμᾶμαι καλά, τὴν ἄλλη φορὰ μᾶς τὰ

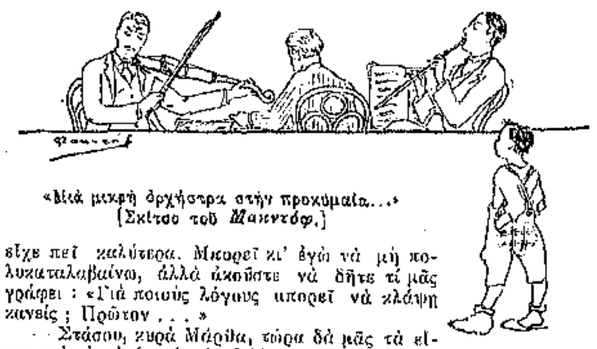

«Μιὰ μικρὴ ὀρχήστρα στὴν προκυμαία...»
[Σκίτσο τοῦ *Μακντόφ*.]

εἶχε πεῖ καλύτερα. Μπορεῖ κι' ἐγὼ νὰ μὴ πολυκαταλαβαίνω, ἀλλὰ ἀκοῦστε νὰ δῆτε τί μᾶς γράφει: «Γιὰ ποιούς λόγους μπορεῖ νὰ κλάψῃ κανείς; Πρῶτον . . . »

— Στάσου, κυρὰ Μάρθα, τώρα δὰ μᾶς τὰ εἶκες καὶ σὺ αὐτά, φώναξε ὁ 'Ανανίας.

— Ναί, σᾶς τὰ εἶπα, ἀλλὰ ὁ *Ἐλευθ. Ρουσσάκης* νὰ λέει κάποιες ἀλλοιώτικα. Τέλος πάντων, ἀφοῦ ἀναπτύσσει μὲ τὸ νἱ καὶ μὲ τὸ σίγμα τοὺς πέντε λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους κλαῖμε, προσθέτει ὅτι ὁ ἕκτος, γιὰ τὸν ὁποῖον κλαίει αὐτὸς ὁ ἴδιος, εἶναι ἀπὸ σκασίλα ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ μιὰ συγκεκριμένη ἀπάντηση, καὶ τοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι αὐτὴ ἡ αἰτία τὸν ἔχει κάνει νὰ κλάψῃ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

— Ἀμ' δὲν τἄξερα πὼς κι' ἡ ἴδια ἡ ἐρώτησή μας θὰ προκαλοῦσε κλάματα! εἶπε ὁ 'Ανανίας.

— Καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμα! Νὰ ἡ *Ζουλέϊκα* ποὺ γράφει, ὅτι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἔκλαψε ὅταν θέλησε νἀπαντήσῃ στὴν Κυριακὴ καὶ δὲν εἶχε τί νὰ γράψῃ. Τὸ ἴδιο γράφει καὶ ἡ *Μαϊμοῦ τοῦ Κωλέττη*, ποὺ προσθέτει ὅτι θὰ κλάψῃ ἀκόμα περισσότερο ἅμα μάθῃ ὅτι ἡ ἀπάντησή της πετάχτηκε στὸ κάρβο τῶν σκουπιδιῶν.

— Ὄχι, στὴ σόμπα! φώναξαν οἱ ἀδελφὲς τοῦ 'Ανανία.

— Γιὰ μαλλιοτσιαλὰ δάκρυα, ἀλλ' ἀπὸ χαρά, μᾶς γράφει κι' ἡ *Ἀμφιτρίτη*, ποὺ θὰ κλάψῃ ἂν βραβευθῇ στὴ 3ὴ Κυριακή, καθὼς καὶ ὁ *Ἀναβρασμάρης τῆς Ἀττικῆς*, ποὺ θὰ κλάψῃ ὅταν τοῦ λείψῃ τὸ φωμὶ καὶ δὲν θὰ ἔχει τίποτε γιὰ νὰ *γελάσῃ*· μᾶς βεβαιώνει ὅμως ὅτι ὡς τώρα δὲν ἔχει κλάψει κατὲ του. (Μπράβο, παιδί μου, ἔτσι σὲ θέλω). Νὰ κι' ὁ *Νάρκισσος* ποὺ κι' αὐτὸς δὲν κλαίει, ἀλλὰ σ' αὐτὴ τὴν Κυριακὴ παρ' ὀλίγο νὰ μὴ μᾶς ἀπαντήσῃ, γιατὶ ἀρράστησε καὶ κόντεψε νὰ πάῃ «μετὰ τῶν ἁγίων». (Θεὸς φυλάξοι!) Κι' ἡ *'Ανθισμένη Μηλιὰ* ὅμως μᾶς γράφει ὅτι λυπᾶται ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ μιὰ ἀπάντηση στὴν Κυριακή, γιατὶ ποτὲ στὴ ζωή της δὲν εἶχε εὐκαιρία νὰ κλάψῃ. (Ὥστε νὰ ἔχεις κατέ σου, *'Ανθισμένη Μηλιά!*) Ἡ *Γενναία Σπάρτη* ἔκλαψε, ἐπειδὴ ἔδωσε τὴ μνήμη καὶ δὲ θυμόταν ἔπειτα τί νὰ μᾶς γράψῃ.

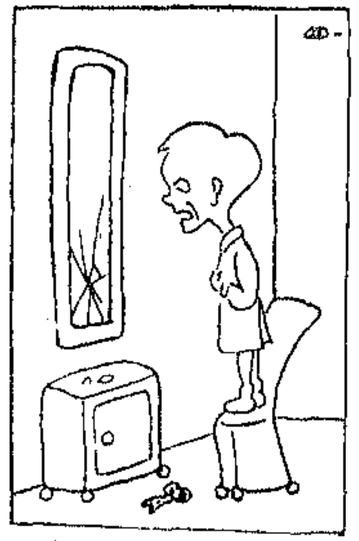

«Κόπιασε μὰ τὸ φαλλίδι τὸν καθρέφτη...»
[Σκίτσο *Διαμ. Διαμαντοπούλου*]

— Τί; τὴ μνήμη; φώναξαν ὅλοι. Καὶ πῶς γίνεται αὐτό;

— Οὔ, εἶναι μεγάλη ἱστορία καὶ ποιὸ νὰ σᾶς τὴ λέω ὅλη. Παρουσιάστηκε, λέει, στὴ *Γενναία Σπάρτη* μιὰ χοντρογυναίκα καὶ τῆς εἶπε ὅτι τὴ λένε Μνήμη, καὶ θὰ μπῇ στὸ καράβι της, καὶ θὰ τὴν κάνει ναπαντήσει ἕνα τέτοιο θυμητικό, ποὺ θὰ τοῦ ἔρθουνε στὸ νοῦ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ τὸν ἔχουν κάνει νὰ κλάψει. Ἡ *Γενναία Σπάρτη* ὅμως, μόνο μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ ἔβαινε ἐκείνη ἡ χοντρογυναίκα στὸ κεφάλι της, τρόμαξε τόσο πολύ, ποὺ ἔβαλε τὶς φωνὲς κι' ἔκανε τὴ Μνήμη νὰ φύγῃ κακὴν-κακῶς.

— Μὰ νὰ σοῦ πῶ, κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θἄκανα, εἶπε ὁ 'Ανανίας.

Νὰ τώρα κι' ὁ *Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης*, ποὺ θὰ μᾶς πῇ ἕνα του μυστικό, ποὺ θέλει νὰ τὸ μάθουν μόνο τὰ Λιπλαπόκουλα. Τότε, λέει, ἔκλαψε περισσότερο, ὅταν ἔφαγε τὶς περισσότερες παντοφλιὲς ἀπὸ τὴ μητέρα του.

— Καὶ πότε ἔφαγε τὶς περισσότερες παντοφλιές; Ὅταν ἔκανε τὴ μεγαλύτερη ἀταξία. Καὶ πότε ἔκανε τὴν μεγαλύτερη ἀταξία; Ὅταν . . .

— Οὔ, πάψε, 'Ανανία, μᾶς πῆρες τὰ μυαλά, εἶπε ἡ 'Αγάπη. Λέγε, κυρὰ-Μάρθα.

— Τί νὰ πῶ, παιδάκι μου, ποὺ ἐδῶ ἔχω κάτι ἀπαντήσεις φιλοσοφικές, ποὺ δὲν τὶς καταλαβαίνω. Νά, ἡ *Θάλασσα* ποὺ ἔκλαψε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ στὴν ζωή της ἕνα φθινοπωρινὸ μεσημέρι, ἀλλὰ γιὰ ποιὰ αἰτία δὲν θὰ τὸ πῇ ποτέ.

—Ἀμ' τότε γιατὶ μᾶς ἔγραψε; ρώτησε ἡ 'Αγάπη.

—Στάσου, εἶπε ὁ 'Ανανίας. Τὸ κορίτσι ἀπαντᾶ ἀκριβῶς στὴν ἐρώτησή μας. *Πότε* κλάψατε περισσότερο; Ἕνα φθινοπωρινὸ μεσημέρι. Τί ἄλλο;

— Νὰ ἰδοῦμε ὅμως τί θὰ πῇς καὶ γιὰ τὴν *Σαπουνόφρυσσα* ποὺ κλαίει τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων της, κάθε χρόνο καὶ περισσότερο, γιατὶ τὴν φέρνει πιὸ κοντὰ στὰ μαῦρα γηρατειά! Κι' ἔπειτα θὰ κλαίῃ πάντα, ἕως ὅτου μιὰ μέρα, ἀβύνοντας ἡ θλιβερὴ αὐτὴ γιορτή, θὰ τὴν πάρῃ στὰ φτερά της καὶ θὰ τὴν φέρῃ σὲ τόπους μακρυνοὺς ὅπου οὔτε κλαίει κανεὶς οὔτε γερνᾶ. Κύριε ἐλέησον! Μὰ σκέπτεται κανεὶς αὐτὰ τὰ πράγματα στὴν ἡλικία τῆς *Σαπουνόφρυσσας*;

—'Αλλον, ἄλλον, κυρὰ-Μάρθα, γιατὶ μ' ἔπιασε κι' ἐμένα μελαγχολία, εἶπε ὁ 'Ανανίας. Συλλογίσου ὅτι ὁ χρόνος ποὺ μᾶς ἔρχεται εἶναι δίσεκτος καὶ στὶς 29 Φεβρουαρίου εἶναι καὶ ἡ δική μου «θλιβερὴ γιορτή», ποὺ θὰ μὲ πλησιάσῃ στὰ γεράματα, τρομάρα μου!

— Τὸ τελευταῖο γράμμα ἀπ' αὐτὸν τὸ σωρό, ἀλλὰ καὶ τὸ καλύτερο, εἶναι τῆς *Διλιάνας*. Θὰ ἤθελε λέει, νὰ γράψῃ πολλά, ἀλλὰ δὲν ἐμπιστεύεται τὶς θλίψεις της στὸν 'Ανανία. 'Αφοῦ μᾶς γράφει λοιπὸν ἀρκετά, λέει ὅτι τὰ περισσότερα δάκρυα δὲν τὰ χύνει κανεὶς ὅταν ἔχει τὶς μεγαλύτερες θλίψεις, γιατὶ πολλὲς φορὲς δὲν μποροῦμε νὰ κλάψωμε ἐλεύθερα τὸν πόνο μας. Καὶ τὰ κρυφὰ δάκρυα εἶναι τὰ πιὸ πικρά. 'Αν' ὅλα ὅμως, ὕστερα ἀπὸ τὰ δάκρυα τοῦ θανάτου, πικρότερα ἔρχονται τὰ τύφης. Γιατὶ ποτὲ κανεὶς δὲν κλαίει πικρότερα, παρὰ ὅταν σκεφθῇ πῶς δὲν ἔκανε τὸ καθῆκον του.

***

Μὲ τὸ ὡραῖο γράμμα τῆς *Διλιάνας* τέλειωσε ὁ πρῶτος σωρὸς καὶ ἔρχεται ὁ δεύτερος, ποὺ ἔχει νὰ κάνῃ ὅλο μὲ τὴ Διπλάσι. Νὰ ὁ *Τσάρλεστον*, ποὺ ἔκλαψε τόσο, ὥστε τρόμαξε καὶ τὴ μητέρα του, ὅταν μιὰ μέρα σκέφθηκε τί θὰ ἔκανε ἂν ἔπαυε νὰ εἶναι συνδρομητὴς τῆς Διπλάσεως. Ὁ *Πιτσιρίκος τοῦ 'Αγρινίου* θὰ ἔκλαιγε ἂν τοῦ καίγονταν ποτὲ τὰ φυλλάδια τῆς Διπλάσεως, καὶ μᾶς στέλνει κι' ἕνα σχέτσο ὅπου βλέπουμε τὶς φλόγες νὰ καταστρέφουν τὰ φυλλάδιά του.

— Ἄχ, ποῦ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ φωτιὰ θὰ δουλευτοῦσε σ' αὐτὴν τὴν Κυριακή! εἶπε ὁ 'Ανανίας.

—Τὸ *Συννεφάκι* ἔκλαψε ὅταν μιὰ φορὰ ἡ μαμά του τὸν φοβέρισε, ἐπειδὴ ἦταν ἄτακτος, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἔγραφε πιὰ στὴ Διπλάσι. Ὁ *Κερανὸς* ἔκλαψε ὅταν εἶδε κάτι στὴν περασμένη Κυριακὴ δὲν μπῆκε καμιὰ πέννα γύρισμα, καὶ θὰ κλάψῃ, ἂν πάψῃ κατὲ νὰ ἐνδιαφέρεται ἡ Διπλάσις. (Πῶς σοῦ πέρασε τέτοια ἰδέα, *Κερανέ*;) Ὁ *Γόρδιος Δεσμὸς* γράφει ὅτι, ὡς τώρα, δὲν ἔχει κλάψει κατέ του. 'Αλλὰ θὰ κλάψῃ ἂν μάθῃ πὼς δὲν κῆρε τὸ Α' Βραβεῖο. Ἐλπίδες γιὰ βραβεῖο, ἀλλὰ στὴν περασμένη Κυριακὴ εἶχε καὶ ἡ *Τώνη Μονάχη*, ποὺ σ' ἕνα ἐξπανάτιο γράμμα της μᾶς γράφει πὼς περίμενε μὲ ἀνυπομονησία τὴν κρίση καὶ ἀνυπομόνησαν πρῶτα βραβεῖα, ἔπαινους, συγχαρητήρια καὶ ἡ μεγάλη της φωτογραφία νὰ σημώνεται ἀπὸ τὴ θέση της καὶ νὰ τῆς λέῃ: «Ἄντιο, ἀγαπητό μου πρωτάτυπο. Πάω στὴν Διπλάσι γιὰ νὰ σπολίσω καμιὰ σελίδα της». Καὶ ἦρθε τέλος πάντων ἡ Διπλάσις μὲ τὴν 3ὴ Κυριακὴ καὶ ἡ *Τώνη Μονάχη*, ἀντὶ νὰ ἰδῇ τὸ ὄνομά της στὸ Α' Βραβεῖο, δὲν τὸ εἶδε πουθενά!.. Αὐτὸ ἔρθισε γιὰ ν' ἀνοίξουν οἱ καταρράκτες τῶν ματιῶν της.

— Μὲ τὸ δέκο της. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θἄκανα!.. εἶπε ὁ 'Ανανίας.

— Ναί, ἂν πιστέψαμε τὴ Φωτιά, ἔπρεπε νὰ πνιγῇς σ' αὐτὴν τὴν Κυριακὴ ὄχι στὴ θάλασσα, βρέχω, ἀλλὰ σὲ μιὰ δεκάρα ἀπὸ τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν. Κι' ἅμα τὸ μάθῃ αὐτὸ ἡ Φωτιά, τότε θὰ χάσῃ τὰ περισσότερα δάκρυα.

— Γιὰ νὰ μὲ ἀπολυπέξῃ; κύριε ἐλέησον!..

—Ἡ *Δούλη Δωδεκάνησος* πάλι ἔκλαψε στὸν ὕπνο της μιὰ φορά, γιατὶ ἀνακαλύφθηκε ὅτι ἦρθε μὲ τὸ ἀεροπλάνο στὴν Ἀθήνα μισὴς ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῆς Διπλάσεως, καὶ δὲν κατάφερε νὰ ἰδῇ κανένα ἀπὸ τὸ σκετσό μας.

***

Καὶ τώρα τέλειωσε κι' αὐτὸς ὁ σωρὸς κι' ἐρχόμαστε σ' αὐτοὺς ποὺ ἔκλαψαν ἀπὸ ἕνα θλιβερὸ γεγονός, ποὺ ὅταν τὸ θυμηθοῦν καὶ τώρα ἀκόμη, αἰσθάνονται μεγάλη λύπη. Τέτοια πρώτα-πρώτα εἶναι τὰ προσφυγάκια μας, τὰ καϊμένα, ποὺ ἀναγκάστηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν γιὰ πάντα τὴν ἀγαπημένη τους πατρίδα. «Πῶς νὰ ξεχάσω» γράφει ἡ *Χαλεπά*, «τὴν τελευταία φορὰ ποὺ κοίταξα ἀπ' τὸ ἀλογο καὶ εἶδα τὴν πατρίδα μου καὶ τ' ἀδέλφια μου ἄχι κοντά μου καὶ, ἀλλὰ στὰ χῶμα τῶν Τούρκων, ὁδηγούμενα στὴν σφαγή.» Τὸ *Ἀστραπόβροντο* κάλι μᾶς δείχνεται τὴν τραγικὴ θέση αὐτοῦ τοῦ ἴδιου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅταν τὸ βαπόρι ποὺ τοὺς πῆρε ἀπὸ τὴν Μικρὰ Ἀσία, τοὺς ἄφησε, δυὸ παιδιὰ μονάχα, στὴν Μυτιλήνη ποὺ δὲν τὴν γνώριζαν καθόλου. Καὶ τὸ *Ἐλεύθερο Πουλὶ* ἔκλαψε τὸν Μάϊο τοῦ 1919, ὅταν μπῆκε ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς στὴ Σμύρνη, ὄχι τόσο ἀπὸ συγκίνηση, ὅσο ἀπὸ ἕνα θλιβερὸ προαίσθημα. Καὶ ἄλλα πολλὰ τέτοια γράμματα, ποὺ μερικὰ εἶναι τόσο συγκινητικά, ὥστε μοῦ ἔφεραν τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

«Πότε ἔκλαψα;...»
[Σκίτσο τοῦ *Μίλ-Βήν*.]

'Αλλὰ νὰ τώρα κι' ἄλλοι ποὺ ἔκλαψαν γιατὶ ἀποχωρίστηκαν ἀπὸ ἀγαπητά τους πρόσωπα, ὅπως ὁ *Φαέθων*, ποὺ ἔκλαψε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ὅταν ἔφυγε ὁ θεῖος του γιὰ ταξίδι· ἡ *Πικρὴ Σκλαβιά*, ὅταν ταξίδεψε γιὰ πρώτη φορὰ ὁ μπα-

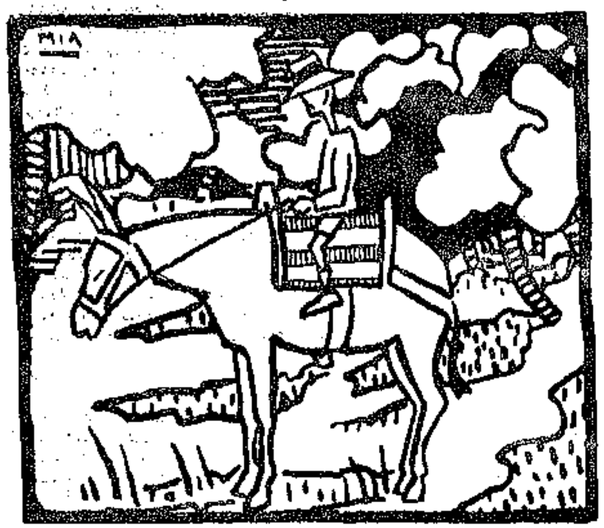

«Ὁ γαϊδαρός μου σταμάτησε.»
[Σκίτσο τοῦ *Μιλ-Βήν*.]

μπάς της· ὁ *Βρίων*, ὅταν ἔφυγε γιὰ τὰ ξένα ἡ ἀδελφούλα του. Ἔχει κι' ἕνα ποίημα στὸ γράμμα του, ἀλλὰ τὰ ποιήματα δὲν εἶναι δική μου δουλειά. Ἂς τὸ πάρῃ ἡ κυρία Διάπλασις, κι' ἂν τὸ βρίσκῃ καλό, ἂς τὸ βάλῃ στὴν Σ. Σ. Σ.

Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ ταξίδι εἶναι ἕνα πολὺ θλιβερὸ πρᾶγμα γιὰ τὰ παιδιά, εἴτε τὰ ἴδια ταξιδεύουν, εἴτε οἱ δικοί τους· γιατὶ νὰ καὶ ἡ *Καϊρέλα* ποὺ ἔκλαψε ὅταν ὁ μπαμπάς της τῆς εἶπε ὅτι θὰ πήγαιναν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὰ Παρίσι. Νὰ καὶ ὁ *Καπετὰν Φασαρίας* ποὺ μᾶς λέει μὲ δυὸ λογάκια ὅτι: «ἔκλαψε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ὅταν ἤρθε ἀπὸ τὸ Ξυλόκαστρο στὴν Ἀθήνα» καὶ προθέτει ὅτι «πρώτη φορὰ λαμβάνω μέρος σὲ Κυριακήν, τὸ καϊμένο μου! Νά, στὸ τέλος, κι' ἡ *Μεγαλόπερσπη Ἴδη* ποὺ ἔκλαψε, ὅταν εἶδε μιὰ φορὰ στὸν ὕπνο της ὅτι θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὴν πατρίδα της καὶ θὰ πήγαινε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γῆς.

— Στὴν ἄκρη τῆς γῆς! Θεούλη μου! φώναξαν οἱ μικρὲς ἀδελφὲς τοῦ Ἀνανία.

— Καὶ τώρα ἐρχόμαστε σὲ παιδικὰ παθήματα ποὺ ἔγιναν μαθήματα. Νὰ ἡ *Νέμεσις*, ποὺ μιὰ φορὰ ἔφυγε ἀπὸ τὸν ὀδοντογιατρό, ποὺ εἶχε πάει νὰ βγάλῃ τὸ δόντι της, γιατὶ τρόμαξε ὅταν εἶδε τὶς τανάλιες, ἀλλὰ ὕστερα, ὅταν εἶδε πόσο λυπήθηκε ἡ μαμμά της, ἔτρεξε ἀμέσως καὶ τὸ ἔβγαλε· «Καὶ ἀπ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔγινα γενναία, ἐνῶ πρὶν ἤμουνα δειλή.»

— Μπράβο, *Νέμεσις*, χαρὰ στὸ κουράγιο σου, εἶπε ὁ Ἀνανίας. Ἐγὼ καὶ τώρα ἀκόμη τρέμω ὅταν πάω νὰ βγάλω τὸ δόντι μου, ὄχι ἐσύ, ἕνα μικρὸ κορίτσι.

— Αὐτὸ δείχνει πὼς ἡ *Νέμεσις* ἀγαπάει πολὺ τὴ μαμμά της καὶ δὲν θέλει νὰ τὴν στενοχωρῇ, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις. Καὶ γιὰ τὴν καλή της καρδιὰ τῆς ἀξίζει ἕνα δεύτερο μπράβο.

— Τώρα ἔρχεται τὸ *Ἑλληνικὸν Ἰδεεδδες*, ποὺ ἔχασε τὰ περισσότερα δάκρυα ὅταν τιμωρήθηκε γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ ἀπὸ τὸ δάσκαλό του. «Αὐτὸ τὸ κλάμα», γράφει «μὲ ἔφερε στὸν ἴσο δρόμο, ἐπ' ὄνου κινδύνευσα νὰ βγῶ». Τὸ χάσιμο μιᾶς χρυσῆς καρφίτσας σὲ σχῆμα ἀράχνης, ποὺ νόμιζε ὅτι τῆς ἔφερνε γούρι, ἔκανε τὸ *Χεῖνι* νὰ χύσῃ τὰ περισσότερα δάκρυα, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ συγχρόνως ἀπὸ «τὶς μαῦρες τυχερίδες τῆς πράλληψης». Νὰ καὶ ἡ μικρὴ *Ἀλαβάστρινη* μὲ δυὸ σκίτσα. Αὐτὴ ὅμως εἶναι πολὺ κλαψιάρα. Κλαίει ὅταν διαβάζει ἕνα συγκινητικὸ βιβλίο ἢ ὅταν βλέπει ἕνα συγκινητὸ ἔργο στὸν κινηματογράφο. Ὅταν τὴν μαλώνει ὁ δάσκαλος μὲ τὸ δίκιο του, δὲν κλαίει, ἀλλὰ κλαίει ὅταν τὴν μαλώνουν ἄδικα. Ἡ ἀδικία, λέει, εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ τὴν κάνει νὰ κλαίῃ πικρά. Νὰ καὶ τὸ *Ἀφρισμένο Κῦμα*, ποὺ μιὰ φορὰ τὸ μάλωσε ἡ μαμμά του, κι' αὐτὸ θύμωσε τόσο πολύ, ποὺ βγῆκε στὰ χωράφια κι' ἐκεῖ νυχτώθηκε καὶ θὰ χανόταν, ἂν δὲν περνοῦσαν δυὸ ἐργάτες καὶ τὸ περιμάζευαν. Ἰδού, πάλι, τί τραγικὴ ἱστορία! Ἐγὼ ἀπορῶ πῶς ἕνα τόσο καλὸ παιδὶ σὰν τὸ *Ἀφρισμένο Κῦμα* μπόρεσε νὰ κάνῃ ἕνα τόσο φρικτὸ πρᾶγμα. Τὸ ἴδιο τραγικὸ εἶναι κι' ἕνα ἐπεισόδιο ποὺ μᾶς διηγεῖται τὸ *Μαγεμένο Βιολόκουτο*, γιὰ κάτι ἀλλόκοτα ποὺ παιχάζανε ἕνα δυστυχισμένο γέρο τυφλό, κι' ἕνα ἄλλο ποὺ μᾶς διηγεῖται ὁ *Κωνσταντῖνος Ξένος* γιὰ ἕναν ἀξιωματικὸ ποὺ ἔδερνε ἕναν δυστυχισμένο ἰκονόμο. Ἀνυπέρβλητο ἐπεισόδιο εἶναι καὶ τὸ γράμμα τοῦ *Μαύρου Ἀετοῦ* γιὰ ἕνα φτωχὸ παιδί, ποὺ τοῦ ἔπεσαν στὴν ὑπόνομο τὰ γράμματα ποὺ κήγαινε στὸ ταχυδρομεῖο. Ἔχει κι' ἕνα σκιτσάκι νοστιμώτατο. Πολὺ συγκινητικὸ εἶναι καὶ τὸ γράμμα τῆς *Ἀλόης Πικροῦ* ποὺ μᾶς διηγεῖται κάτι σχετικὸ μὲ τὸν θάνατο τῆς μαμμᾶς της, μ' ἕνα μικρὸ ὀρφανὸ καὶ μ' ἕναν τυφλὸ τρελλό, ἀλλὰ εἶναι ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ χρησιμοποίησε ὁ Κυριάκος γιὰ προσάναμμα καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ διαβάσω ἀχεδὸν καθόλου. Καμένο ἦταν καὶ τὸ γράμμα τῆς *Ἀνέσπερης Εὐτυχίας*, ποὺ γράφει γιὰ ἕναν τρελλὸ ποὺ καθόταν σ' ἕνα γειτονικό του σπίτι καὶ μιὰ μέρα ἔφυγε.

Καὶ τώρα ἔρχεται ὁ *Πορφυρογέννητος* ποὺ μᾶς λέει τὰ κλάματα ποὺ ἔκανε στὸν σκισμὰ τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1926. Ποτὲ του, λέει, δὲν ἔκλαψε περισσότερο.

—Ἐμένα μοῦ λές, εἶπε ὁ Ἀνανίας. Λὲν θυμᾶσαι τὰ κλάματα ποὺ ἔκαναν πέρσυ αἱ μικρές μας, ὅταν ἔγινε ὁ σκισμός; εἶπε ὁ Ἀνανίας.

— Καί, μήπως καὶ αἱ μεγάλοι πῆγαν πίσω; εἶπε ἡ Κική, παρακατιά.

—Ἔλα, Κική, παιδάκι μου, μὴ διακόπτεις κι' ἔχουμε ἀκόμη τόσα γράμματα νὰ διαβάσουμε.

—Ἂν εἶναι ὅλα σὲ λὰ μινόρε, ὅπως αὐτὰ ποὺ μᾶς διάβασες ἴσαμε τώρα, νὰ τὸ ξέρω γιὰ νὰ ἀπελπισθῶ, εἶπε ὁ Ἀνανίας. Ὑρεῖς ὁλόκληροι σωροὶ καὶ δὲν μπόρεσα νὰ κάνω οὔτε ἕνα ἀλογοκαίγνιο.

—Ἔννοια σου καὶ τώρα θὰ πᾶμε στὰ κωμικοτραγικὰ καὶ θὰ γελάσῃς. Ἀπ' αὐτὸν τὸν σωρὸ δὲν μένουν παί, παρὰ μόνον ὁ *Μακντόφ* καὶ τὸ *Ρόδον τῆς Ἐρήμου*. Ὁ *Μακντόφ*, σ' ἕνα γράμμα θρυλικὰ εἰκονογραφημένο, ὅπως πάντα, μᾶς διηγεῖται ἕνα πρᾶγμα ποὺ τοῦ προξένησε μεγάλη συγκίνηση. Ἕνα βραδὺ εἶχε κοπεῖ τὴ βίρκα του καὶ ξανοίχτηκε στὸ πέλαγος μόνος του.

— Μόνος του! εἶπε μὲ θαυμασμὸ ὁ Ἀνανίας.

—Ἀμ' τί; Καπετάνιος τῆς ξηρᾶς ἤθελες νὰ εἶναι; εἶπε ἡ Ἀγάπη. Λὲν θυμᾶσαι ποὺ στὴν 3ὴ Κυριακὴ ἔγραφα: «Ὅπως ξέρετε, ἐγὼ εἶμαι ναυτάκι;»

—Ἐκεῖ λοιπόν, ἐξακολούθησα, ποὺ ἔλεγε, ὁ *Μακντόφ* ἄκουσε ἀπὸ μακρυὰ νὰ φτάνῃ σ' αὐτὰ του μιὰ μελωδία . . .

— . . . Σὲ λὰ μινόρε, εἶπε ὁ Ἀνανίας.

— Σιωπή, Ἀνανία! διέκοψε ἡ κυρία Διάπλασις.

—Ἄκουσε λοιπὸν νὰ ἔρχεται σ' αὐτὰ του μιὰ μελωδία, ποὺ γέμιζε τὴν ψυχή του μελαγχολία καὶ ποὺ θυμόταν, ὁ *Μακντόφ*, ὅτι τὴν ἄκουγε κάθε φεγγαρόφωτιστη βραδιά, ἀπ' τὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ του, χωρὶς νὰ ξέρῃ ἀπὸ ποῦ ἔρχεται.

— Θὰ ἦταν οἱ Νεράϊδες . . .

—Ὄχι, καθόλου. Ἦταν μιὰ μικρὴ ὀρχήστρα στὴν προκυμαία. Κι' ὅμως ἡ μελωδία αὐτὴ ἔκανε τὸ *Μακντόφ* νὰ ξεχάσῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ ποῦ βρισκόταν, καὶ νὰ κλάψῃ μέσ' στὴν ψυχή του γιὰ τὴν πολυθόρυβη πολιτεία ποὺ εἶχε ἀφήσει.

— Εἶναι ἀλήθεια πὼς τίποτε δὲν προκαλεῖ τόσες θλιβερὲς ἀναμνήσεις καὶ δὲν συγκινεῖ τόσο ὅσο ἡ μουσική, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις. Ἂς ἀκούσωμε τώρα καὶ τὸ *Ρόδον τῆς Ἐρήμου*.

— Τὸ *Ρόδον τῆς Ἐρήμου* ἔχασε δάκρυα ἄφθονα ὅταν ἐπῆγε γιὰ τελευταία φορὰ στὸ σχολεῖο. «Ἦταν ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ παίρναμε τὰ ἀπολυτήριά μας» γράφει, «ἐκεῖ ὅμως καμμιὰ δὲν τὸ σκεπτόταν. Ὅλες μαζευμένες κλαίγαμε γιὰ τὴν κοινὴ συμφορά. Ἦταν ἡ τελευταία μέρα τοῦ σχολείου μας, ἡ τελευταία μέρα ποὺ ἤμαστε ὅλες μαζί. Ἀπὸ τώρα θὰ χωριζόμαστε, ἡ κάθε μία μας θὰ τραβοῦσε τὸν δρόμο ποὺ τῆς χάραξε ἡ μοῖρα. Κι ἴσως καμμιὰ φορὰ συναντηθοῦμε, ποτὲ ὅμως δὲν θὰ βρεθοῦμε ὅλες μαζί.»

— Πολὺ ὡραῖα τὸ γράφει τὸ *Ρόδον τῆς Ἐρήμου*, κι' ἔπειτα ἐκλαψε ἡ κυρία Διάπλασις. Βρῆκε καὶ μᾶς ἔγραψε μιὰ ἀληθινὴ ἀφορμὴ παιδικῆς λύπης καὶ τὴν δικαιολόγησε ὡραιότατα. Μοῦ φαίνεται παράξενο πῶς δὲν βρέθηκε καὶ κανένας ἄλλος νὰ γράψῃ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

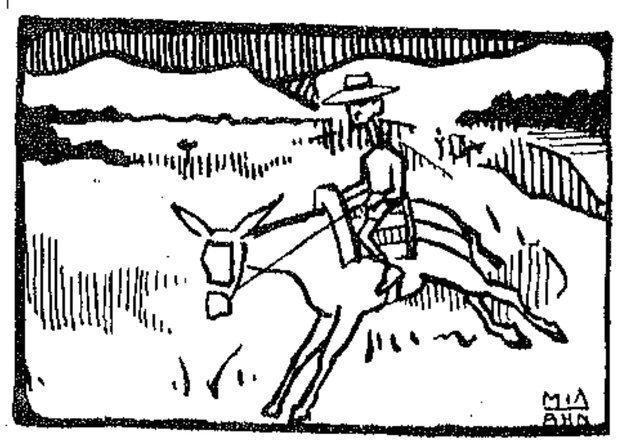

«Θέλησα νὰ τρέξω μπροστά.»
[Σκίτσο τοῦ *Μιλ-Βήν*.]

—Ἴσως νἄγραψε καὶ νὰ κάηκε, εἶπε δειλὰ ὁ Ἀνανίας.

— Καὶ τώρα ἐρχόμαστε στὸν τελευταῖο σωρὸ μὲ τὰ κωμικοτραγικὰ ἐπεισόδια.

—Ἦταν πιὰ καιρός, εἶπε ὁ Ἀνανίας μέσ' ἀπὸ τὰ δάντια του.

— Τί εἶπες; ρώτησε ἡ Ἀγάπη.

— Τίποτε, ὅτι εἶναι ὥραιος καιρός.

— Σὲ καλό σου! ἔξω βρέχει, εἶπε ἡ Ἐλπίς.

—Ἔλατε, παιδιά, ἀφῆστε τὴν κυρὰ-Μαρία νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Λοιπόν, ἀρχὴ τοῦ παραμυθιοῦ, καλησπέρα τῆς ἀφεντιᾶς σας. Πρῶτος πρῶτος σ' αὐτὸ τὸ σωρὸ ἔρχεται ὁ *Ἕρμονας*, ποὺ τὸν ἔβαλε τιμωρία ὁ δάσκαλός του ἀπὸ σὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ πῆγε στὸ σχολεῖο.

— Φαντάσου πιὰ τὶς ἄλλες, εἶπε ὁ Ἀνανίας.

— Ὁ *Σίφων* πάλι ἔκλαψε ὅταν ἦταν στὴ κέρτη τάξη καὶ τοῦ πῆρε ἄλλος τὸ πρῶτο βραβεῖο τῆς ἐπιμελείας, καὶ τὰ κλάματά του ἦταν τόσο σπαραξικάρδια, ὥστε ὁ δάσκαλος τοῦ ὑπεσχέθηκε ὅτι θὰ τοῦ τὸδινε τοῦ χρόνου.

— Καὶ τοῦ τὸδωσε; ρώτησαν γελώντας τὰ κορίτσια.

— Ἄ, αὐτὸ δὲν μᾶς τὸ γράφει. Ἀλλὰ νὰ καὶ ὁ *Ἀλφόνσος* ποὺ ἔχυσε τὰ περισσότερα δάκρυα στὴ ζωή του, ὅταν μιὰ φορὰ ὁ δάσκαλός του, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πρῶτο θρανίο ποὺ καθόταν καὶ τὸν ἔβαλε στὸ τρίτο. Αὐτὰ τὰ θκόμησε τόσο μεγάλη περιφρόνησι ὁ *Ἀλφόνσος*, ποὺ ἀπὸ τὰ παλλακαλάματα κόντεψε νἀρρωστήσῃ.

— Φαντάσου τί ἔκρεπε νὰ κάνω ἐγὼ ποὺ καθόμουνα πάντα στὰ τελευταῖα θρανία, γιατὶ ἤμουν ὁ πιὸ ψηλός! εἶπε ὁ Ἀνανίας.

— Στὸ σχολεῖο,ἢ γιὰ τὸ σχολεῖο, ἔχουν κλάψει καὶ πολλὰ ἄλλα παιδιά. Ὁ *Πέτρος Ρανσαί*, ὅταν τοὺ εἶπαν ὅτι θὰ τὸν ἐνέγραφαν στὸ σχολεῖο· ἡ *Ἀνεμώνη*, ὅταν ἔχασε τὸ καλαμάρι της κάνω στὸ καινούργιο της φόρεμα, κ.ἄ. Τὰ περισσότερα ὅμως κλάματα τὰ ἔκανε ἡ *Ἀνδαλουσία*, ποὺ μαζὶ μὲ τὶς σημαιάκες της ἔκαναν μιὰ πρωτιπριλιὰ τὸ ἀνδρεῖκελο τῆς δασκάλας τους καὶ τὸ στήσαν πάνω στὴν ἔδρα! Τὸ «κάστελο» ὅμως τοὺς βγῆκε ξυνὸ ὅταν ἦλθε ἡ δασκάλα τους καὶ τὸ εἶδε. Ἡ *Μερκία* πάλι, ὅταν ἦταν πολὺ μικρή, θὰ πήγαινε γιὰ πρώτη φορὰ σὲ γάμο καὶ φόρεσε ἕνα ὡραῖο καινούργιο φόρεμα. Ἀπὸ τὴ βία της ὅμως νὰ κατέβῃ τὴ σκάλα, σκόντηψε κι' ἔπεσε καὶ μάτωσε τὰ δόντια της καὶ ἔκανε τὸ φόρεμά της ἐλεεινό. Κι' ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ μέσα καὶ νὰ μάθει νὰ μὴν εἶναι βιαστική. Μὰ καὶ ὁ *Σπαρτιάτης* ἔκλαψε πολύ, ὅταν μιὰ φορὰ τὸν ἔβαλαν νηστεία, τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς ποὺ εἶχαν τὸ ἀγαπημένο του φαγητό.

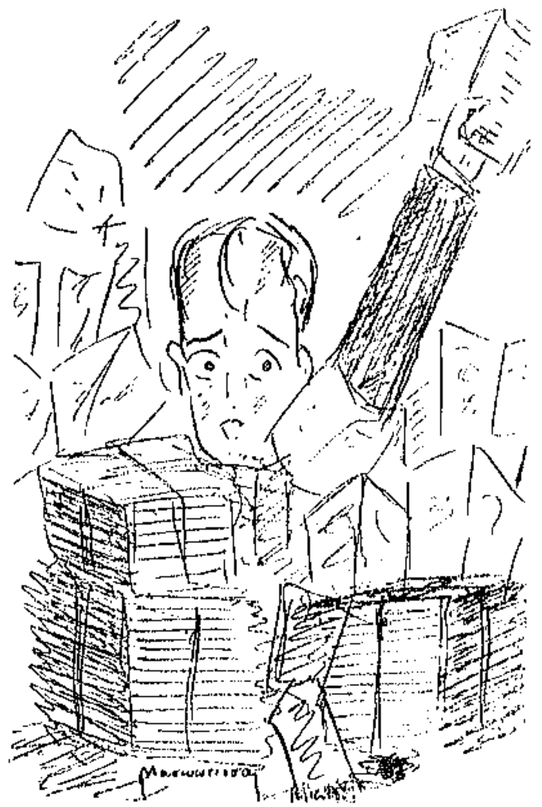

«Φαντάστηκα τὸν καϊμένο τὸν Ἀνανία πνιγμένο στὶς ἀπαντήσεις . . .» [Σκίτσο τῆς *Μαυκοτίτσας*.]

— Μέλανα ζωμόν θὰ εἶχαν! εἶπε μὲ στόμφο ἡ Φυρὴ ποὺ ἀπὸ τελευταῖο της μάθημα εἶχε διδαχθεῖ γιὰ τοὺς Σπαρτιάτες.

— Φυβερὴ ὅμως καὶ τρομερὴ εἶναι ἡ ἀταξία τοῦ *Κώστα Παπαγεωργίου*, ποὺ τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς ἐβιήθησε τὴ μαμμά του νὰ κάνει ἕνα γλυκὸ καὶ ὕστερα, ἐπειδὴ αὐτὴ δὲν τοῦ ἔδινε, κατέβηκε στὸ ὑπόγειο γιὰ νὰ πάρει κρυφὰ. Ἀνέβηκε λοιπὸν σ' ἕνα σκαμνὶ μὲ «τρίμμα» κόδια καὶ ζήτησε νὰ φᾶμε τὸ ταψί, ἀλλὰ χάνει ἡ καρέκλα τὴν ἰσορροπία της καὶ ὁ καλὸς σου *Κώστας* πάρτει παρασύροντας μαζί του καὶ τὸ ταψί. Τρέχει ἡ μαμμά του γιὰ νὰ διώξῃ τὴ γάτα, καὶ βρίσκει μιὰ γάτα μὲ δυὸ πόδια κεκριχωμένη μὲ σιρόπια. Τὰ παρακάτω πιὰ τὰ καταλαβαίνετε. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ καϊμένος ὁ *Κώστας Παπαγεωργίου* δὲν ἔλαβε οὔτε δῶρο οὔτε τίποτα, μόνο ἕνα . . . ξερὸ κομμάτι ψωμὶ ποὺ τοῦδωσε ἡ γιαγιά του ἀπὸ οἶκτο καὶ ποὺ τοῦ τράγηκε σὰν ὁ καλύτερος προπολεμικὸς μπαναμᾶς. (Πολὺ σκληρὴ ἡ συμφορία σου, *Κώστα Παπαγεωργίου*, ἀλλὰ σοῦ ἄξιζε.) Τὸ γλυκὸ τῆς μαμμᾶς της ἔφαγε καὶ ἡ *Τυούχτρα* μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό της, ἀλλὰ ὕστερα μετανόησε κι' ἔχυσε πικρὰ δάκρυα. Γιὰ ἀταξία ἐπίσης ἔκλαψε ἡ *Θέμις*, ποὺ ἦπιε τὸ νερὸ ποὺ εἶχε ἀφήσει στὸ ποτήρι του ἕνας χωριάτης ποὺ τοὺς εἶχε ἐπισκεφθεῖ, (ἡ Θέμις ρώτησε, μαζὶ μὲ τὸ γράμμα της, μοῦ σέλνει κι' ἕνα σκίτσο), ὁ *Σαντελλὸρ* ποὺ συνειθίζει νὰ σπάνει καρύδια στὶς σιχτίρες τῆς κόρτας, καὶ μιὰ φορὰ μίγωσε τὰ δάχτυλά του τόσο δυνατά, ποὺ μώρισαν . . . τὰ μάτια του. Ἐλεεινὰ μέρες δὲν μπορούσε νὰ πιάσῃ τίποτε καὶ ἄλλαξε ὅλα του τὰ νύχια. Αὐτὰ τοῦ ἔγιανε μάθημα καὶ ἀπὸ τότε δὲν σκάνει πιὰ καρύδια σὴν κόρτα.

Ἀλλὰ τὰ σπάζει στὸ *παράθυρο*, εἶπε ὁ Ἀνανίας.

— Καθόλου, γιατὶ ὁ *Σαντελλὸρ* εἶναι πολὺ φρόνιμο παιδί. Ὁ *Φούσκας* ἔσπασε ἕνα ποτήρι καὶ ἡ δασκάλισσα τοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἔβρισκε νὰ τὸν φάῃ ὁ Μπαμπούλας. Ὁ *Φούσκας* λοιπὸν ποὺ φαντάζεται ὅτι ὁ Μπαμπούλας θὰ ἦταν κανένας μαῦρος καὶ φριχτὸς καὶ θὰ τὸν ἔκανε μιὰ μπουκιὰ μόλις ἄνοιγε τὸ στόμα του, ἔβαλε τέτοια κλάματα, ποὺ εἶδαν κι' ἔκλαψαν νὰ τὸν ἡμερέψουν. Μιὰ φυβερὴ ἀταξία μᾶς διηγεῖται καὶ ὁ *Διαμαντῆς Διαμαντόπουλος* ποὺ ἐπειδὴ ἡ μητέρα του δὲν τοῦ ἔκανε ἐκεῖνο ποὺ τῆς γύρευε, ἔβαλε πείσμα καὶ τὶς ἔσπασε μὲ τὸ φαλίδι τὸν καθρέφτη. Κοιτάχτε, καὶ τὸ σκίτσο του γιὰ νὰ ἰδῆτε τὸ κατόρθωμά του. Ἐννοεῖται ὅτι ἐπηκολούθησε γενναῖο ξυλοκόπημα καὶ σὲ τέλος ἐγλύτωσε τὸν *Λ. Διαμαντόπουλο* ἡ θεία του, γιατὶ ἡ μαμμά του εἶχε σκοπὸ . . . νὰ τὸν σκοτώσῃ!

Ἀκοῦστε τώρα καὶ τὰ τραγικὰ ἐπεισόδια τοῦ *Διαφωτιστοῦς Ὀλυμπιονίκου*. Τὸ πρῶτο εἶναι ὅταν μιὰ φορὰ κήρε τὴ βίρκα καὶ τρίβηξε μόνος του μακρυὰ ἀπὸ πέλαγος.» Ἕνα παιδὶ ἄμως κήγε στὸ σπίτι του καὶ εἶπε πὼς ἔκασε πάνω σ' ἕνα βαπόρι καὶ πνίγηκε, σ' ἡ μητέρα του λιποθύμησε κι' ἤμανε πολὺν καιρὸ ἄρμαστη.

— Βλέπεις; φώναξε ὁ Ἀνανίας στὴν Ἀγάπη. Καλὰ τρόμαξα ἐγὼ ὅταν ἄκουσα ὅτι ὁ *Μακντόφ* κήγε μόνος μὲ τὴ βίρκα.

— Βέβαια, αὐτὸ ποὺ ἔκανε ὁ *Διαφωτιστὴς Ὀλυμπιονίκης* ἦταν πολὺ σοβαρό· καὶ δὲν μπόρεσε μὲ τὸ δεύτερο ἐπεισόδιο, ὅταν ἄνοιξε τὴν ταμπακέρα τοῦ παπποῦ του καὶ ρούφηξε ταμπάκο, «Ἄρχισαν» γράφει, «νὰ τρέχουν τὰ μάτια μου, ἡ μύτη μου, τὸ στόμα μου, καὶ τὰ φρύδια μου ἀκόμη ἂν θέλετε, (μὰ γιὰ ἀλήθεια ἐγὼ δὲν ἄκουσα κοτὲ μου πὼς τρέχουν καὶ τὰ φρύδια!..) Βέβαια τὰ μάτια, τὰ ρουθούνια, τὰ χείλη ὅλοι, ἔρχονται καὶ μὲ βλέπουν μὲ τὸ καυτὸ στὰ χέρια καὶ τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Φαντάσου τὸ γέλιο».

— Κι' ἔτσι ἔμαθε ὁ *Διαφωτιστὴς Ὀλυμπιονίκης* νὰ μὴν χώνῃ τὴ μύτη του σ' ὅλα, ἢ μᾶλλον νὰ μὴν τὰ χώνῃ ὅλα μέσ' στὴ μύτη του, εἶπε ὁ Ἀνανίας.

— Ἀκόμη φοβερότερο εἶναι τὸ κάθημα τοῦ *Στάθη Παυλιδόπουλου*, ὁ ὁποῖος κρώτα-κρώτα ρουτάει τὸν Ἀνανία, ἂν ἔχει σκοπὸ νὰ κάνῃ τὸ παιδιὰ ἀρχαιολόγους.

— Κύριε ἐλέησον! πῶς τοῦ πάρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα; ἔκαμε ὁ Ἀνανίας.

— Μὰ μὲ τὶς ἐρωτήσεις, λέει, τῶν Καρναβαλιῶν, βάζεις τὰ παιδιὰ νὰ κάνουν ἀνασκαφὲς γιὰ νὰ βροῦν ὅλα τὰ παλιά τους ἐπεισόδια, κάτι τὰ αἰχάματα καὶ κάτι τὰ δυσάρεστα.

Τὸ πιὸ κωμικοτραγικὸ λοιπὸν ἐπεισόδιο τοῦ *Στάθη Παυλιδόπουλου* ἦταν ὅταν μιὰ φορά, θέλοντας νὰ κάνῃ στοὺς φίλους του τὸν σκανδαλιάρη, ἔβαλε ἀπὸ στόμα του μιὰ ὁλόκληρη πυρετιά. «Τί ἦταν ἐκεῖνο! Λὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς κουρτζάρω. Λὲν μπορεῖτε νὰ τὸ καταλάβετε, καμὰ ἂν ἔτυχε νὰ φᾶτε καμμιὰ μουσαμὰ ἄλουστο μπάρι στὸ φαΐ, ἢ ἂν σᾶς τὴν ἔβαλε στὸ στόμα γιὰ τιμωρία ἡ μαμμά. Κάτι τέτοιο λοιπὸν μὲ ἐκεῖνα ποὺ νιώσατε τότε, εἶς τὴν νιοστὴν δύναμι ὅπως λέει ἡ ἀλγεβρα, (ποιὰ εἶναι ἡ νιοστή; ἐγὼ δὲν τὴν ξέρω.) Τὰ μάτια μου γέμισαν δάκρυα, ἀλλὰ ἐγώ, θέλοντας νὰ σώσω τὴν ὑπόληψή μου, ἄρχισα νὰ τὰ τρίβω μὲ τὰ χέρια μου, χωρὶς νὰ σκεφτῶ ὅτι μ' αὐτὰ εἶχα πιάσει πρὶν τὴν πιπεριά. Τότε πιὰ ἀπάγινε. Κι' ὅσο ἔκλαιγαν τὰ μάτια μου, τόσο τὰ ἔτριβα ἐγώ, καὶ τόσο ἔκλαιγαν ἐκεῖνα, οἱ δὲ συμμαθηταί μου εἶχαν λιγοθυμήσει στὰ γέλια».

— Μπά, τὸν καϊμένο τὸ *Στάθη Πουλιόπουλο*! Τί ἦταν τοῦτο ποὺ ἔπαθε; Μᾶς ἔκαμε ὅμως νὰ γελάσουμε . . .

— Νὰ ὅμως καὶ ἡ *Ἀγνὴ Ψυχούλα* ποὺ θέλησε κι' αὐτὴ νὰ κάνῃ τὴν σπουδαία, ἀλλὰ τὸ πλήρωσε πολὺ ἀκριβά. Ὅταν ἦταν πολὺ μικρή, τῆς χάρισαν ἕνα βιολάκι χρυσὸ στὸ μέγεθος τοῦ μικροῦ της δακτυλιοῦ, ὡραιότατο. Τὸ καημάρι της ἦταν ἀπέραντο. Τὸ πῆρε καὶ στὸ σχολεῖο καὶ τὸ ἔδειξε στὶς συμμαθήτριές της ποὺ τὸ ἐθαύμασαν κι' αὐτές. Ἔλα ὅμως ποὺ ἤθελε νὰ τὸ θαυμάσῃ καὶ ἡ «μεγάλη» ποὺ τῆς ἐφύλαγε ἐνόσῳ ἔλειπε ἡ δασκάλα! Τί κάνει λοιπόν, γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχή της; τὸ ρίχνει κάτω. Ἀλλὰ ὦ, φρίκη! Τὸ πάτωμα εἶχε μιὰ χαραμάδα καὶ τὸ ὡραῖο βιολάκι ἔπεσε μέσα! Φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισία τῆς *Ἀγνῆς Ψυχούλας* . . .

Καὶ τώρα ἔχουμε τὴν ἀπάντηση τοῦ *Χαμόγελου*, ποὺ πῆγε σ' ἕνα χορὸ καὶ ντροπιάστηκε, γιατὶ δὲν ἤξερε νὰ χορεύῃ (σὰν τὴ γάτα τοῦ παραμυθιοῦ) τῆς *Φιλόγελης*, (μιὰ κλαίει ποτὲ τὸ *Χαμόγελο* κι' ἡ *Φιλόγελη*;) ποὺ ἔχυσε πικρὰ δάκρυα ὅταν εἶπε στὸν ἀδελφό της ὅτι θὰ λάβῃ μέρος στὴν Κυριακή, κι' αὐτὸς τῆς εἶπε: «Ἐσύ, Σουσουρίδα, θὰ μπορέσῃς νὰ τὸ κάνῃς;» (Θεέ μου, τί κακὸς ἀδελφός!), τοῦ *Μπόεμ*, ποὺ ἡ ἀπάντησή του δὲν διαβάζεται καθόλου γιατὶ κάμποσες σχεδὸν ὅλη τοῦ *Μήλου τῆς Ἔριδος*, ποὺ πῆγε νὰ βγάλῃ ἀπ' τὸν κουβᾶ τὰ πνιγμένα σκυλάκια τῆς σκύλας τους, κι' ἔφαγε ξύλο ἀπ' τὸ μπαμπά της, κι' ἄλλες, ἄλλες ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός, ὅπως λέει ὁ Ἀνανίας. Τὰ περισσότερα ὅμως γράμματα αὐτοῦ τοῦ σωροῦ εἶναι πολὺ χαριτωμένα. Τί θὰ πῆτε γιὰ τὸ *πάθημα* τῆς *Μαρίκας Αὐδῆ* ποὺ ἄκουσε ἀπ' τὸ μπαμπά της ὅτι κανένας ἄνθρωπος δὲν βρῆκε τὸ τέλος τῶν ἀριθμῶν κι' οὔτε θὰ τὸ βρῇ ποτέ, κι' ἔκεινη, γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον, κάθησε ἐπὶ μιὰ ἑβδομάδα συνεχῶς καὶ ἔσπαζε τὸ κεφάλι της καὶ ἔγραφε ἀριθμοὺς καὶ στὸ τέλος πῆγε στὸ μπαμπά της ἕναν ἀριθμὸ ποὺ ἔπιανε δέκα κιλῆγες χαρτί. Τί νομίζετε λοιπὸν πὼς ἔκανε ἐκεῖνος ὁ κακὸς μπαμπᾶς; Τί νομίζετε πὼς ἔκανε;.. Ἐπρόσθεσε μιὰ μονάδα στὸν ἀριθμό. Φαντασθῆτε τὰ κλάματα τῆς καϊμένης τῆς Μαρίκας!.. Ἀστεῖο εἶναι καὶ τὸ πάθημα τῆς *Ἑλπιδᾶς* ποὺ ὅταν ἦταν μικρή, ἔχυνε πικρὰ δάκρυα ὁπόταν ἄκουγε ὅτι ἡ γιαγιά της ἦταν μητέρα τοῦ μπαμπᾶ της. «Ὄχι» ἐκλαιγε «δική μας εἶναι ἡ γιαγιά, δική μου!

— Ναί, παιδάκι μου, δική σου γιαγιὰ καὶ τοῦ μπαμπᾶ μαμμά». Ποῦ ν' ἀκούσῃ ὅμως ἡ *Ἑλπιδά*! Καὶ δός του κλάματα! Ἂμ τί νὰ παῦμε καὶ γιὰ τὸν *Πίστις-Πατρίς*, ποὺ ὅταν ἦταν ἀκτὼ ἐτῶν, (κοτζὰμ ἀγόρι) ἔκλαιγε ἕνα ὁλόκληρο ἀπόγευμα, ἐπειδὴ ἡ μαμμά του δὲν τὸν πῆρε μαζί της στὸν περίπατο καὶ γιὰ τὴν *Ἀττικὴ Αὐγή*, ποὺ εἶδε στὸν ὕπνο της ὅτι ἄλλες οἱ κούκλες της στραβώθηκαν ἀπὸ τὸ δεξὶ μάτι κ' ἀπὸ τό... ἀριστερὸ πόδι· καὶ γιὰ τὸ *Μαραμένο Κυκλάμινο*, ποὺ ξεκίνησε μαζὶ μὲ τὸν ἐξάδελφό του νὰ κάνῃ τὸν γύρο τοῦ κόσμου καὶ φανταζόταν ὅτι οἱ δυό τους θὰ γινόνταν σὲ λίγο παιγνιωτοί. Τὸ ταξίδι τους ὅμως ἔλαβε οἰκτρὸ τέλος πρωτοῦ κἂν ν' ἀρχίσῃ, γιατὶ ἀπὸ τὰ σκαλοπάτι τὸ *Μαραμένο Κυκλάμινο* πῆρε μιὰ καὶ βρέθηκε συστημένη κάτω κι' ἔσπασε τὸ πόδι της. Μαζὶ μὲ τὴν ἀπάντησή της μάλιστα μᾶς ἔχει στείλει καὶ σκίτσο ποὺ παριστάνει αὐτὴν καὶ τὸν ἐξάδελφό της νὰ κάνουν τὸν γύρο τοῦ κόσμου.

«Ὅταν κάποτε καθάρισα κρομμυδάκια».
[Σκίτσο τῆς *Μασκοτίτσας*].

Ἡ *Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ* ἔκλαψε ὅταν ἔσπασε τὴν κούκλα της ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ἡ θεία της τοῦ Ἁγίου Βασιλείου· τὸ ἴδιο καὶ ἡ *Δαφνούλα*, ὅταν ἔσπασε τὸν Μιχαήλ της, δηλαδὴ τὴν κούκλα της ποὺ εἶχε ὀνομάσει ἔτσι ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ τοῦ «Καιροῦ τοῦ Βουλγαροκτόνου». Τραγικὸ ἦταν τὸ *πάθημα* τοῦ *Τζὰκ* ποὺ μιὰ φορὰ διέσχιζε μὲ τὸ ποδήλατο ἕνα δρόμο παραθαλάσσιο καὶ βρέθηκε ἔχοντας μπροστά του ἕνα τράμ, πίσω του ἕνα κάρο, δεξιὰ ἕναν τοῖχο καὶ ἀριστερὰ τὸν σιδηρόδρομο. Ἐννοεῖται ὅτι ὅταν βρέθηκε σ' αὐτὴν τὴν δεινὴ θέση, τὰ ἔχασε· τὸ κάρο ἔπεσε ἀπάνω του, τοῦ ἔσπασε τὸ ποδήλατό του, καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἔκανε νὰ μείνῃ ἓξ μῆνες στὸ κρεββάτι. Πολὺ τραγικὸ τὸ πάθημα τοῦ *Τζὰκ*, καὶ φαίνεται ἀκόμα τραγικώτερο ἂν κοιτάξῃ κανεὶς τὸ σκίτσο ποὺ στέλνει. Φοβερὸ ἦταν κι' ἐκεῖνο ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ πάθῃ ἡ *Ἡλιογέννητη*. Φαντασθῆτε ὅτι ἦταν τεσσάρων μιάμισυ χρονῶν κι' ὁ μπαμπάς της τῆς εἶπε ὅτι θὰ τὴν ἔπερνε νὰ ἰδῇ τὶς λεμβαδρομίες ποὺ θὰ γινόνταν στὸ νησί τους γιὰ τὴν ἐπέτειο τῆς Ἑλληνικῆς Καταλήψεως, μὲ τὴν συμφωνία ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἄφηνε καθόλου τὸ χέρι του. Ἐκείνη ὅμως δὲν τὸν ἄκουσε καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦ ξεφεύγει. Ἕνα κῦμα τότε πλήθους τὴν παρασύρει καὶ τὴν τραβάει μακρυὰ ἀπ' τοὺς δικούς της. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἀγωνία τῶν γονέων της καὶ τὰ κλάματα τὰ δικά της ἕως ὅτου τὴν βροῦν.

Ἀπὸ τώρα καὶ μπρὸς ἔχουμε ὅλο νόστιμα γραμματάκια. Νὰ τὸ *Καμάρι τῆς Μητέρας* ποὺ μᾶς διηγεῖται πῶτε ἔχυσε γιὰ πρώτη φορὰ πικρὰ δάκρυα: «Ὡς τότε» λέει, «ἄκουγα τοὺς μεγάλους ποὺ μιλοῦσανε γιὰ πικρὰ δάκρυα, τὰ ἐδοκίμαζα μὲ τὴ γλῶσσα μου καὶ πάντοτε τὰ εὕρισκα ἁλμυρά.» Τὸ καϊμένο λοιπὸν τὸ *Καμάρι τῆς Μητέρας* ἔχυσε τὰ πικρότερα δάκρυα ὅταν μιὰ φορὰ ἔσπειρε στὶς γλάστρες ἀρακοσπόρι γιὰ νὰ ἔχῃ ὡραία πρασινάδα, καὶ πῆγαν καὶ τῆς τὸ ἔφαγαν οἱ κάτες. . Ἔπειτα ὅμως, ὅταν εἶδε πὼς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἔκανε εὐχαρίστηση στὸν μπαμπά της ποὺ ἔβλεπε τὶς κάτες νὰ βράζουν ὄρασερὸ χορταράκι μὲς στὴ ζέστη, μετάνοιωσε γιὰ τὸ θυμό της καὶ γιὰ τὰ κλάματά της.

— Ἄ, νὰ σᾶς πῶ, εἶπε ἡ Ἀγάπη. Βέβαια τὸ ἀρακοσπόρι δὲν εἶναι τίποτε σπουδαῖο κι' οὔτε χρειάζεται μεγάλο κόπο. Ἀλλὰ κι' ἐγὼ θυμώνω κάμι πολὺ ἅμα καὶ τύχῃ καμμιὰ φορὰ νὰ μοῦ φᾶνε οἱ κάτες κανένα λουλούδι μου.

— Νὰ ἰδοῦμε ὅμως τί θὰ ἔκανες, ἂν σοῦ τύχαινε αὐτὸ ποὺ ἔπαθε ἡ *Ἀγριοβιολέττα*. Τῆς εἶχε ὑποσχεθεῖ ὁ πατέρας της πὼς θὰ τὴν ἔπαιρνε μαζί του στὴν Κωνσταντινούπολη, καὶ ἡ *Ἀγριοβιολέττα* ἑτοιμάσθηκε γιὰ τὸ ταξεῖδι, κατέβηκε μὲ τὸν πατέρα της στὸ λιμάνι καί, τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ μπῇ στὴ βάρκα, ἔρχεται ἕνας συνεταῖρος τοῦ πατέρα της καὶ τοῦ δίνει ἕνα τηλεγράφημα. Κι' ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰ ἐξήγηση, διέταξε νὰ πάρουν τὰ πράγματά τους πίσω. Φαντασθῆτε πιὰ τὰ κλάματα τῆς *Ἀγριοβιολέττας*!

Ἀστεῖα εἶναι τὰ καθήματα τοῦ *Λόρδου Γκλένεργαν* καὶ τοῦ *Γεωργίου Παπασσάμου* μὲ τὸν ὡραῖο γραφικὸ χαρακτῆρα. (Μπά, παιδάκι μου, νὰ ἔχῃς βλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου! Ξεκουράστηκαν λίγο τὰ ματάκια μου διαβάζοντας τὸ γράμμα σου). Ὁ *Γ. Παπασσάμου* λοιπόν, ὅταν ἦταν ἑπτὰ χρονῶν, εἶχε μιὰ ἄσχημη σκυλλίτσα, τὴν Καλυψώ, καὶ μιὰ μέρα τὴν ἔχασε. Γύριζε σ' ὅλους τοὺς δρόμους καὶ ρωτοῦσε τοὺς διαβάτες ἂν εἶδαν ἕνα σκυλλάκι ἄσπρο. Ἐκεῖνοι ὅμως οἱ σκληροὶ τὸν κορόϊδευαν καὶ τοῦ ἔλεγαν ὅτι ναί, εἶχαν δεῖ ἕνα σκυλλάκι, ἀλλὰ μαῦρο. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔτρεχε ὁ μικρός μας φίλος, ἀλλὰ Καλυψὼ πουθενά. Τὸ βράδυ ἔπεσε μὲ τὰ ροῦχα στὸ κρεββάτι του καὶ ἀποκοιμήθηκε κλαίγοντας. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ δυὸ μέρες ποιὸν βλέπει νἄρχεται ὁ *Γ. Παπασσάμου*; Τὴν Καλυψώ! Φαντασθῆτε πιὰ τὴν χαρά του καὶ τὴν συγκίνησή του.

Παρόμοιο καὶ ἀστειώτερο ἀκόμη εἶναι τὸ *πάθημα* τοῦ *Λόρδου Γκλένεργαν*, ποὺ ἔχυσε μιὰ μέρα πικρὰ δάκρυα ὅταν εἶδε πὼς χάθηκε ἀπ' τὴ συλλογή του μιὰ δεκάρα τοῦ Ὄθωνος! Σκαλίζει δεξιά, ἀριστερά, ἀλλὰ δεκάρα τίποτε. Ἀρχίζει νὰ κλαίῃ σὰ μωρὸ παιδί. Στὸ τέλος βαρέθηκε νὰ κλαίῃ καὶ ἄρχισε πάλι νὰ ψάχνῃ. Κι' ἔξαφνα ἀκούει ἕνα «κράξιμο» καὶ βλέπει τὴν ἀγαπημένη του δεκάρα νὰ τρέχῃ πάνω στὸ χαλί! Χάρηκε τόσο πολύ, ποὺ ἄρχισε νὰ γελᾷ καὶ νὰ χοροπηδᾷ σὰν τρελλός. Ποτέ, λέει, στὴ ζωή του δὲν ἔκλαψε καὶ δὲν ἐγέλασε κοῦλος περισσότερο.

Νὰ τώρα καὶ τὸ γράμμα τῆς *Λορελάϊ* μὲ δύο σκιτσάκια ποὺ μ' ἔκανε νὰ γελάσω πολύ. Ἡ *Λορελάϊ* ἔχει ἕξ ἀδελφοὺς καὶ καμμιὰ ἀδελφή. Ὁ μόνος της λοιπὸν καϊμὸς εἶναι ποὺ δὲν εἶναι κι' αὐτὴ ἀγόρι . . .

— Ὢ Θεέ μου! εἶπε ὁ Ἀνανίας. Τὴν εὐτυχία τῆ διπλῆ μου ἔχει κι' ἡ *Λορελάϊ*, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἥμισυ μοναχά. Ἐγὼ ὅμως, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ ἤθελα ποτέ μου νὰ γίνω κορίτσι!

— Οὔτε κι' ἐμεῖς ἀγόρια σὰν καὶ σένα, ψώναξαν μὲ μιὰ φωνὴ κι' οἱ δώδεκα ἀδελφὲς τοῦ Ἀνανία.

— *Ἡ Λορελάϊ* ὅμως, ἡ καϊμένη, ἤθελε καὶ πολύ. Μιὰ μέρα λοιπὸν τῆς ἦρθε ἡ ἰδέα ὅτι, ἂν ἔκοβε τὰ μαλλιά της καὶ φροῦσε παντολόνια, θὰ γινόταν ἀγόρι. Πῆγε λοιπὸν μιὰ καὶ δυὸ στοὺς γονεῖς της καὶ τοὺς εἶπε τὴν φαεινὴ ἰδέα της. Ἐκεῖνοι ὅμως, ἀντὶ νὰ τὴν ἐγκρίνουν, ἔβαλαν τὰ γέλια καὶ τῆς εἶπαν ὅτι κι' ἂν

ἀκόμη τῆς κάνουν ὅ,τι τοὺς ἐζήτησε, θὰ ἔμενε πάντοτε κορίτσι. Τὴν ἔπιασε τότε τέτοια ἀπελπισία, ποὺ τὴν νύχτα στὸ κρεββάτι της ἔκλαιγε ὥσπου κουράστηκε, κι' ἀποκοιμήθηκε, καὶ στὸν ὕπνο της ἀκόμη ἔβλεπε πὼς εἶχε γίνει ἀγόρι.

Νὰ τώρα κι' ἕνα γράμμα ποὺ ἀπευθύνεται στὸν Ἀνανία καὶ τὸν ὀνομάζει μάλιστα καὶ «Ἱππότη».

— Ἱππότης! εἶπε ὁ Ἀνανίας. Ὄχι δά. Ὅ,τι ἄλλο θέλεις πές, ἀλλὰ μόνον ἱππότης δὲν ἤμουν ποτέ μου.

— Μονάχα γαϊδουροκαβαλλαρία ἔχει πάει, εἶπε ἡ Κική.

— Ἀκοῦστε λοιπὸν τί γράφει ἡ *Περιπλοκάς*. Πρέπει, λέει, Ἀνανία μου, νὰ μὴν κάνῃς ἀλογοπαίγνια μὲ τὴν ἀπάντησή του, γιατὶ δὲν εἶναι πιὰ τῆς μόδας, κι' ἐσὺ πρέπει ν' ἀκολουθεῖς τὴ μόδα καὶ νὰ φορᾷς τσάρλεστον πανταλόνια, ὡς θυμόνῃ ἡ *Ἀφροδίτη τῆς Μήλου*. Ἡ *Περιπλοκὰς* λοιπὸν ἐξομολογεῖται ὅτι περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο τὴν ἔχει κάνει νὰ κλάψει ἕνα βιβλίο, γιατὶ διαβάζοντάς το συνεπάρθηκε τόσο τὸν ἥρωά του, ὥστε ἔκλαψε γιὰ τὶς περιπέτειές του ὅσο δὲν εἶχε κλάψει σ' ὅλη της τὴ ζωή. Κι' ἀφοῦ διηγεῖται ὅλ' αὐτά, ἡ *Περιπλοκὰς* μᾶ: ζητεῖ καὶ τὸ Α' Βραβεῖο, γιατὶ ἀλλοιῶς, λέει, θ' ἀρρωστήσῃ καὶ θὰ καθάνῃ καὶ θὰ ἔχῃς τύψεις συνειδήσεως.

— Αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ μένα, εἶπε ὁ Ἀνανίας. Ἂν ἦταν νὰ δίνω ἐγὼ τὰ πρῶτα βραβεῖα, δὲν θἄφηνα κανένα Ἀπλησιόπουλο παρακαπνεμένο.

— Μὰ ἔτσι κι' ἀλλοιῶς, ἂν ἔδινες τὸ πρῶτο βραβεῖο στὴν *Περιπλοκάδα*, θὰ ἔβρισκες τὸν μπελᾶ σου ἀπὸ τὴν *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν* ποὺ γράφει τὰ ἴδια πράγματα ἐπάνω-κάτω. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα σὲ συμβουλεύει νὰ γυνατίζῃς κάθε μέρα καὶ νὰ λὲς «Μὴ χειρότερα, Παναγιά μου», «Μὴ χειρότερα Παναγιά μου», κι' ἴσως σ' ἀκούσῃ ἡ Παναγία καὶ δὲν πάθεις κανένα παρόμοιο ἐκπαιδευτικὸ ἐπεισόδιο μ' ἐκεῖνο τῆς 30ῆς Κυριακῆς.

— Ἀπὸ τὴν ἄλλη Κυριακὴ θὰ τὸ κάνω, εἶπε ὁ Ἀνανίας, γιατὶ σ' αὐτὴν δὲν μοῦτυχε ἐμένα τίποτε.

— *Ἡ Κόρη τῶν Ἀθηνῶν* μᾶς γράφει ἀκόμα, ὅτι οὔτε κλαίει εὔκολα, οὔτε γελάει εὔκολα. Τὰ περισσότερα ὅμως κλάματα τὰ ἔχει κάνει μιὰ φορὰ κατὰ παραγγελίαν, ὅταν διάβαζε τὸ «Παιδίον τῶν Δασῶν» Εἶχε ἀκούσει, λέει, ὅτι ὅταν ἕνα βιβλίο εἶναι συγκινητικό, κλαίει κανείς. Σκέφθηκε λοιπὸν νὰ κάμῃ στὸν καθρέφτη νὰ δῇ ἂν εἶναι συγκινημένη. Δέκα κοίταγμα λοιπὸν στὸ βιβλίο, τρεῖς κλάψιμο καὶ πάει λέγοντας, ὥσπου κατάλαβε πιὰ ἡ *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν* ὅτι ἡ καλλιτεχνικὴ συγκίνηση δὲν ἔρχεται κατὰ παραγγελία, κι' ἔκαψε τὰ κλάματα.

— Ἄμ, γι' αὐτὴν πρέπει νὰ πῶ μὴ χειρότερα κι' ἄχι γιὰ τὸν ἑαυτό μου, εἶπε ὁ Ἀνανίας.

— Ἔνναι σου καὶ τὸ κατάλαβε κι' ἡ *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν* καὶ τὸ γράφει μόνη της.

Νὰ τώρα καὶ μιὰ συγκίνηση πατριωτική κι' ἄχι πιὰ καλλιτεχνική. Αὐτὸς ποὺ μᾶς τὴ γράφει εἶναι τὸ *Προσκοπάκι*, ποὺ ὅταν ὅμως ἦταν μικρὸ ἔκλαιγε, ὅταν ἔβλεπε παντόφλα, ὄχι ὅμως πάντα, ἀλλὰ ὅταν στὴν ἄκρη της ἦταν ἕνα χέρι, καὶ καταλάβαμε, λέει, ποιὸ χέρι...

— Βέβαια, βέβαια! εἶπαν ὅλοι.

— Τώρα ὅμως φαίνεται ὅτι δὲν βλέπει πιὰ τὴν παντόφλα, γιατὶ τὸν συγκινοῦν ἄλλα πράγματα, π.χ. ὅταν τραγουδᾶνε ἕνα ναυτικὸ τραγούδι, τὸ «Μαύρη νυχτιὰ κι' ἀνάστεψη».

— Ἄχ, κι' ἐγὼ κλαίω ὅταν τὴν τραγουδᾶ, εἶπε ἡ Κική.

— Τὸ *Προσκοπάκι* ὅμως ἔκλαψε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ὅταν πέρασε, στὶς 25 Μαρτίου, παρέλασε μὲ τοὺς κρουσκόπους στὸ Στάδιο. Ἔβλεπε πάνω φηλὰ τὶς γειτονόπουλικες νὰ κυματίζουν, τὴ μουσικὴ τῆς Φρουρᾶς νὰ παίζῃ τὸ «Μαύρη εἶν' ἡ νύχτα στὰ βιονά», μποροῦσε τὸ καϊμένο νὰ βαστήξῃ; Ὄχι βέβαια. Ἔπειτα ὅμως μετανοεῖ ποὺ τὰ γράφει ὅλ' αὐτὰ στὸν Ἀνανία, γιατὶ ἐκεῖνος δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ γελάῃ.

— Χάρες δὲν εἶμαι, εἶπε ὁ Ἀνανίας, ὥστε νὰ γελάσω μὲ τὰ χάδε τί, κι' ὅταν εἶναι τίποτε συγκινητικό, κλαίω κιόλας. Ὅσο γιὰ τὸ *Προσκοπάκι*, νὰ τοῦ πῆς πὼς κάνει μεγάλο λάθος καὶ πὼς τὸ γράμμα του μὲ συγκίνησε πολύ.

—Ἀλήθεια, ἔχει πολὺ εὐγενικὰ καὶ συγκινητικὰ αἰσθήματα αὐτὸ τὸ παιδί, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις κι' ἔνοιωσε πολὺ τὸ γράμμα του.

— Νὰ ὅμως τώρα καὶ τὸ γράμμα τοῦ *Μὶλ - Βὴν* γιὰ νὰ γελάσετε. Καὶ τώρα καὶ πολλὰ χρόνια, τί ὡραῖα ποὺ τὸ ἔχει εἰκονογραφημένοι Μιὰ φορά, λέει, εἶχε βγεῖ μὲ τὸν θεῖο του περίπατο στὸ χωριό, καβάλλα στὸν γάϊδαρο. Θέλησε ὅμως νὰ τρέξῃ μπρός, ὁ γάϊδαρος του χάθηκε μέσα σ' ἕνα μανοῦρι κι' ὁ καϊμὸς μας ὁ *Μὶλ - Βὴν* χάθηκε. Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη, σὲ λίγο θἄβγαιναν τὸ φεγγάρι. «Λοιπὸν τότε» γράφει ὁ *Μὶλ-Βὴν*, «ἂν βρισκόσαστε ἐκεῖ, θὰ καταλαβαίνατε τί συνέβαινε ἤμουν ἐκεῖνος τὸν καιρό. Φαίνεται ὅμως πὼς ἤμουν ἀρκετὰ ὑψηφώνος, καὶ πρὶν περάσει πολλὴ ὥρα, ὁ θεῖος μου κατέφθασε λαχανιασμένος».

— Κρίμα ποὺ δὲν ἤμαστε ἐκεῖ νὰ τὸν ἀκούσωμε, εἶπε ὁ Ἀνανίας.

— Καὶ τώρα ἔχουμε τελειωτικὰ τὴν ἀπάντηση τῆς *Μασκοτέσσας*, ποὺ ἐγλύτωσε ὡς ἐκ θαύματος ἀπ' τὴν φωτιά, γιατὶ τὴν βίγαλαν τὰ κορίτσια ἀπὸ τὴν σόμπα. Λύτην ὅμως θὰ σᾶς τὴν διαβάσω ὁλόκληρη γιὰ νὰ ἰδῆτε πόσο χαριτωμένη εἶναι:

«Ἀγαπημένη μου Διάπλασις

«Στὴν ἀρχὴ σκάρωνα νὰ μὴν ἀπαντήσω, γιατὶ φαντάσθηκα τὸν καϊμένο τὸν Ἀνανία πνιγμένο στὶς ἀπαντήσεις (ὅπως τὸν ἔχω σκιτσάρει), ὅμως οἱ ἄνθρωποι περισσότερο κλαῖνε παρὰ γελοῦνε· ἀλλὰ τί εἶναι ἡ ἀπάντησή μου παρακάτω; Καὶ ἀποφάσισα νὰ στείλω.

Τί μ' ἔκανε νὰ κλάψω περισσότερο; Εἶναι φορὲς ποὺ γιὰ κάτι ἀσήμαντο χύνω πικρὰ δάκρυα· κι' εἶναι φορὲς ποὺ ἡ μεγάλη λύπη δὲν μπορεῖ νὰ σβύσῃ τὰ δάκρυα.

Ἀλλὰ χωρὶς κι' ἐγὼ ἡ ἴδια νὰ τὸ θέλω, ξέρεις κάτε ἔκλαψα πολύ; Ὅταν κάποτε καθάρισα κρομμυδάκια! Ἄχ, τί δάκρυα ἤταν ἐκεῖνα! κοτὲ δὲν εἶχα κλάψει τόσο πολύ.

Ἀλλὰ μακάρι σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ τὰ δάκρυά μου ἂς μὴν ἔχουν ἄλλη αἰτία, καὶ ἰδίως τὸ θάνατο.

Μὲ ἀγάπη
Μασκοτίτσα.»

— Ὡραῖα! εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις. Τὰ γραμματάκι εἶναι χαριτωμένα, κι' αὐτὰ ποὺ γράφει ἀληθάτατα. Ἡ μεγαλύτερη λύπη δὲν μᾶς προκαλεῖ τὰ περισσότερα δάκρυα, ἐγὼ ἡ πιὸ ἀσήμαντη ἀφορμὴ μᾶς κάνει νὰ κλάψωμε πικρά. Ἀπόδειξις ὅτι ἡ *Μασκοτίτσα*, ὅπως μᾶς ἀπαγγέλει ἐξονυχτίτικα ἔχασε τὸ περισσότερα δάκρυα καθαρίζοντας κρομμυδάκια. Κι' ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μπορεῖ νὰ τὸ πάθῃ ὁ καθένας, γι' αὐτὸ κι' ἡ ἀπάντηση τῆς *Μασκοτίτσας* εἶναι ἡ πιὸ σύμφωνη μὲ τὴν ἐρώτησή μας καὶ θὰ πάρῃ τὸ πρῶτο βραβεῖο.

Κι' ἔτσι ἔγεινε.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μασκοτίτσα* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ρόδον τῆς Ἐρήμου* [18Ε]. *Προσκοπάκι* [16Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Τώνη Μοσάχη* [15Ε]. *Στάθης Πουλιόπουλος* [15Ε]. *Διαμαντῆς Διαμαντόπουλος* [14Ε]. (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ) *Μὶλ Βὴν* [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ ἀπὸ [13Ε] εἰς ἕκαστον: *Αἰλιάνα, Ἐλευθέριος Ρουσσάκης, Χαλιμά, Ἐλεύθερο Πουλί, Νέρευς, Μακντόφ, Ἀττικὴ Αὐγή, Ἀγνὴ Ψυχούλα, Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, Λορελάϊ, Γεώργιος Παπασσάμου, Καμάρι τῆς Μητέρας.*

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον: *Ἀγριοβιολέττα, Γενναία Σπάρτη, Ἀναβρομάρης τῆς Ἀττικῆς, Φωτιά, Ἄρδων, Ἀλλαβάντριν, Μαΐρος Ἱππεύς, Μάϊον Πιπρού, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Μαραμένο Κυκλάμινο, Ἑλπιά, Μαρίκα Αὐδῆ, Σανσελιὲρ, Κώστας Παπαγεωργίου, Περιπλοκάς, Ἡλιογέννητη.*

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον: *Ἀνθισμένη Μηλιά, Μαΐμοῦ τοῦ Κωλέττη, Ἀστραπόβροντο, Φαέθων, Πικρὴ Σκλαβιά, Κακεκτὰν Φασαρίας, Μῆλον τῆς Ἔριδος, Μερκία, Τσούχτρα, Ἀναμόνη, Ἀλφόνσος, Ἑρμονας, Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ, Λόρδος Γκλένεργαν, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν.*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον: Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΟΥΤΟΡΝΙΩΤ
Πρώτον Βραβεῖον 35ης Κυριακῆς
καὶ Α' Βραβεῖον (Πάτρας) 229ου
Διαγωνισμοῦ Ἀθηνῶν

ΕΡΩΤΗΣΙΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΝ ΕΒΔΟΜΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ποία νομίζετε ὅτι εἶναι ἡ μεγαλυτέρα εὐτυχία τοῦ κόσμου;

Ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Μαρτίου.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως
Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ἀπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Κρὸς ἦταν μέτριος μαθητής, ἀγαποῦσε ὅμως πολὺ τὸν ξάδελφό του κι' ἐμιμοῦσε ὅ,τι ἔκανε, ἔλεγε καὶ σκεπτόταν αὐτός. Ὁ Βάξτερ πάλι, μαθητὴς τῆς πέμπτης κι' αὐτός, ἦταν δεκατριῶν χρονῶν, σοβαρὸ παιδί, φρόνιμο, ἐργατικό, ξύπνο κι' ἐπιτήδειο. Ὁ πατέρας του ἦταν ἔμπορος, ὄχι ὅμως ἀπὸ τοὺς πρώτους τοῦ τόπου.

Ὅσο γιὰ τὸν Οὐὲπ καὶ τὸν Οὐίλκαξ, αὐτοὶ πήγαιναν στὴν τετάρτη κι' ἦταν δωδεκάμισυ χρονῶν. Δὲν ἦταν τόσο ξύπνοι, εἶχαν ὅμως μεγάλη ἐπιμονή, θέλησιν, ἀγαποῦσαν τὰ μαλώματα κι' ἐπρόδαλαν ὅλο ἀπαιτήσεις. Ἀνῆκαν σὲ πλούσιες οἰκογένειες· οἱ γονεῖς τους ἦταν ἀνώτεροι ὑπάλληλοι.

Ὁ Γκάρνετ τώρα κι' ὁ Σέρβης: δώδεκα χρονῶν κι' οἱ δυό. μαθητὲς τῆς τρίτης. Ὁ πρῶτος ἦταν γιὸς πλοιάρχου ἀποστράτου· ὁ δεύτερος πλούσιου ἀποίκου. Οἱ δυὸ οἰκογένειες εἶχαν στενὴ σχέση καὶ γι' αὐτὸ κι' οἱ δυὸ συμμαθητὲς ἦταν ἀχώριστοι φίλοι. Ἦταν καλὰ παιδιά, ὄχι ὅμως καὶ τόσο φιλόπονα. Ὁ Γκάρνετ ἔπαιζε φυσαρμόνικα, τὸ ἀγαπημένο ὄργανο τῶν Ἄγγλων ναυτικῶν. Δὲν ξέχασε μάλιστα νὰ τὴν πάρῃ μαζί του καὶ στὸ ταξίδι.

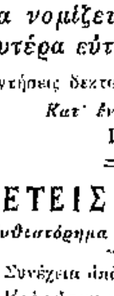

ΔΟΛΙΣ

ΚΩΣΤΑΡ

Ὁ Σέρβης πάλι ἦταν ὁ πιὸ φαιδρὸς κι' ὁ πιὸ παιχνιδιάρης μαθητὴς τοῦ Λυκείου. Ἔκανε τὰ παιδιὰ νὰ γελοῦν, —γελωτοποιὸ τὸν ἔλεγαν,— καὶ δὲν εἶχε στὸ νοῦ του παρὰ περιπέτειες καὶ κινδύνους, καὶ δὲν ἐδιάβαζε παρὰ Ροβινσώνα καὶ μόνο Ροβινσώνα.

Δυὸ ἄλλα παιδιά, ἐννιὰ χρονῶν, ὁ Γέγκινς, γιὸς τοῦ προέδρου τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἑταιρείας τῆς Ν. Ζηλανδίας, κι' ὁ Ἴβερσον, γιὸς τοῦ ἐφημερίου τῆς Μητρόπολης τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἦταν ἐπίσης ἀπὸ τοὺς καλύτερους μαθητὲς τοῦ Λυκείου Σαίρμαν, ἂν κι' ἕ ἕνας πήγαινε στὴ δεύτερη τάξη κι' ὁ ἄλλος στὴν τρίτη.

Ὕστερα ἐρχόταν ὁ Δόλης, ὀκτώμισυ χρονῶν, κι' ὁ Κωστάρ, ὀκτώ, παιδιὰ κι' οἱ δυὸ ἀξιωματικῶν τοῦ ἀγγλοζηλανδικοῦ στρατοῦ. Ἰδιαίτερο γνώρισμα τοῦ πρώτου ἡ ἐπιμονή, ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη· τοῦ δευτέρου ἡ λαιμαργία. Πήγαιναν στὴν πρώτη τάξη κι' ὑποσχόνταν προκοπή, γιατ' ἤξεραν ἀπὸ τώρα νὰ διαβάζουν καὶ νὰ γράφουν καλά.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἦταν ἀπὸ καλὲς οἰκογένειες ποὺ ἔμεναν χρόνια στὴ Ζηλανδία. Μένουν ἄλλα τρία παιδιά, ὁ Ἀμερικάνος κι' οἱ δυὸ Γαλλοί.

Ὁ Ἀμερικάνος, ὁ Γόρδων, δεκατεσσάρων χρονῶν, ἦταν λιγάκι ἄχαρος, λιγάκι βαρύς, ἀλλὰ κι' ὁ πιὸ κόσμιος κι' ὁ πιὸ ἐλιβρυθὴς ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τῆς πέμπτης. Δὲν εἶχε τὴν ἐξυπνάδα τοῦ Δόνιφαν, ἔδειχνε ὅμως πάντα κρίση καὶ μυαλὸ πρακτικό. Ἀγαποῦσε τὰ σοβαρά, τὰ σπουδαῖα, εἶχε παρατηρητικότητα καὶ ψυχραιμία μεγάλη. Γιὰ

ΓΕΓΚΙΝΣ

ΙΒΕΡΣΟΝ

τὰ προτερήματα αὐτὰ τὸν τιμοῦσαν οἱ συμμαθητές του. Ἦταν ἀπὸ τὴ Βοστώνη, ὀρφανός, καὶ μόνο συγγενὴ εἶχε τὸν κηδεμόνα του, ποὺ ἔμενε ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὴ Νέα Ζηλανδία κι' ἦταν ἐκεῖ πρόξενος τῆς Ἀμερικῆς.

Τέλος οἱ δυὸ Γάλλοι, ὁ Μπριὰν κι' ὁ Ζάκ, ἦταν γιοὶ ἑνὸς διακεκριμένου μηχανικοῦ ποὺ ἀπὸ δυόμισυ χρόνια εἶχε ἀναλάβει τὴν ἀποξήρανση τῶν τελμάτων τῆς Νέας Ζηλανδίας. Ὁ πρῶτος, δεκατριῶν ἐτῶν, ἦταν ἔξυπνος, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο ἐπιμελής· γι' αὐτό, τὶς περισσότερες φορές, ἔμενε πίσω, μὲ τοὺς τελευταίους μαθητὲς τῆς πέμπτης. Ὅταν ἤθελε ὅμως, βοηθούμενος κι' ἀπὸ τὴν ἔκτακτη μνήμη του, περνοῦσε στοὺς πρώτους. Τ' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ὁ Δόνιφαν ζήλευε τὸν Μπριάν καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ παιδιὰ ποτὲ δὲν κατόρθωσαν νὰ συμφωνήσουν οὔτε στὰ Δύκειο, οὔτε στὸ πλοῖο... Ὁ Μπριὰν ἦταν ἀκόμα τολμηρός, ριψοκίνδυνος, ἱκανὸς στὰ σωματικὰ γυμνάσματα, γοργός, ζωηρὸς στὶς ἀπαντήσεις του, περιποιητικός, καλόκαρδος· ἀλλὰ καὶ λιγάκι ἀκατάστατος στὴν ἐνδυμασία καὶ στοὺς τρόπους. Ἐπροστάτευε πάντα τὰ μικρὰ παιδιὰ ποὺ τὰ ἐβασάνιζαν οἱ μεγάλοι κι' ἦταν ὁ μόνος στὸ Λύκειο Σαίρμαν ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποταχθῇ στὴ συνήθεια καὶ νὰ κάνῃ τὸ δοῦλο τῶν μεγάλων. Γι' αὐτὸ εἶχε συχνὰ καυγάδες μαζί τους, πάντα ὅμως ἔβγαινε νικητής, γιατ' ἦταν ἀνδρεῖος καὶ ρωμαλέος. Οἱ περισσότεροι τὸν ἀγαποῦσαν κι' ἤθελαν τὴ φιλία του. Καὶ τώρα στὸ πλοῖο τὸν ἄκουγαν οἱ σύντροφοί του, ἐκτὸς ἀπὸ μερικούς. Ἔπειτα εἶχε καὶ κάποια ναυτικὴ πεῖρα, ποὺ τὴν ἀπέκτησε, καθὼς εἴπαμε, ὅταν ταξίδεψε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ ἔλθῃ στὴ Νέα Ζηλανδία.

Ὁ Ζάκ, ὁ μικρότερος ἀδελφός του,

ΣΕΡΒΗΣ

ΓΚΑΡΝΕΤ

ἦταν ὁ πιὸ ἄτακτος μαθητὴς τῆς τρίτης, γιὰ νὰ μὴν ποῦμε κι' ὅλου τοῦ λυκείου Σαίρμαν! Περνοῦσε κι' αὐτὸν ἀκόμα τὸ Σέρβη. Βασάνιζε τοὺς μικροὺς, καὶ γι' αὐτὸ τὸν τιμωροῦσαν συχνά. Καθὼς θὰ ἰδοῦμε ὅμως, ὁ χαρακτήρας του ἄλλαξε πολὺ στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ.

Αὐτὰ εἶναι τὰ παιδιὰ ποὺ ἡ τρικυμία τὰ ἔρριξε στὴ χώρα ἐκείνη τοῦ Εἰρηνικοῦ.

***

Κατὰ τὸ ταξίδι ποὺ ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ λίγες ἑβδομάδες, κυβερνήτης τοῦ *Σλώγι* θὰ ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Γκάρνετ, πλοίαρχος ἄριστος.

Τὸ πλήρωμα θὰ τὸ ἀποτελοῦσαν ἕνας πιλότος, ἕξη ναῦτες, ἕνας μάγειρας κι' ἕνας μικρὸς μαῦρος μούτσος. Δὲν πρέπει νὰ λησμονήσουμε καὶ τὸν κυνηγετικὸ σκύλο τοῦ Γόρδων, ποὺ τὸν ἔλεγαν Φὰν καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Ἡμέρα ἀπόπλου εἶχε ὁρισθεῖ ἡ 15η Φεβρουαρίου καὶ τὸ πλοῖο ἦταν προσορμισμένο στὸ ἔξω μέρος τοῦ λιμανιοῦ.

Τὸ βράδυ τῆς 14ης μπαρκαρίστηκαν οἱ μικροὶ ἐπιβάτες, ἐνῶ τὸ πλήρωμα ἦταν ἀκόμα στὴν ξηρά...

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Ρ. Ξ.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ

Τί μᾶς διηγεῖται ἕνα μικρὸ ἔλατο. (*)

«Στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ σχηματιζόταν μιὰ λαγκούλα. Ἐκεῖ μέσα γεννήθηκα μὲ ἄλλα πολλὰ ἀδερφια μου. Ἀπ' ὅλα ὅμως μόνον δυὸ ἐζήσαμε, τ' ἄλλα δὲν θυμοῦμαι τί ἀπέγειναν, γιατὶ ἤμουν πολὺ μικρό. Μπορεῖ νὰ τὰ ἔφαγαν ἢ νὰ τὰ πάτησαν τὰ πρόβατα, πιθανὸν νὰ τὰ ἔπνιξε καμμιὰ νεροποντή. Λίγο-λίγο μόνον θυμοῦμαι ὅτι ἐμένα μὲ προστάτευε, ὅταν ἤμουν πολὺ μικρό, ἕνας θάμνος ἀγκαθωτός. Μὲ κρατοῦσε φιλόστοργα στὴν ἀγκαλιά του σὰν μάνα τὸ μωρό της κι' αὐτός, φαίνεται, μὲ προφύλαξε ἀπὸ τὰ πρόβατα καὶ τὶς νεροποντές.

Καὶ μεγάλωνα καὶ ψήλωνα καὶ πέρασα τὸν προστάτη μου θάμνο.

Μεγάλωνα καὶ ψήλωνα καὶ ἤμουν εὐτυχισμένο. Ὁ χειμῶνας μὲ στόλιζε μὲ τὸ ἀγνό του χιόνι. Καὶ ὅταν ἔβγαινε ὁ ἥλιος, κάθε ἀχτίδα του, γινόταν ἐπάνω στὸ χιόνι χίλια μύρια διαμάντια. Καμμιὰ βασίλισσα τοῦ κόσμου δὲν ἐφόρεσε τόσα διαμάντια ὅσα ἐγώ. Καὶ τὴ γλυκειὰ ἄνοιξη πολλὲς φορὲς ὁ κότσυφας καθόταν στὰ τρυφερὰ κλαδιά μου καὶ ξαπολοῦσε τὸ γάργαρο κελάδημά του στὸν καθάριο οὐρανό.

Δίπλα μου ὑψώνοταν πελώριος ἔλατος, ποὺ θὰ εἶδε νὰ περάσουν ἀπὸ πάνω του ἑκατὸ χειμῶνες. Θὰ ἦταν ὁ πατέρας μου. Μὲ τὸ γιγάντιο ἀνάστημά του καὶ μὲ τὴν πυκνή του φυλλωσιὰ μὲ προφύλαγε ἀπὸ τὸ βορειᾶ. Καὶ πάρα πάρα ζοῦσε τὸ ἀδερφάκι μου, τρυφερὸ κι' εὐτυχισμένο σὰν καὶ μένα. Ὅταν τὸ χεράκι ἔπιαζε μὲ τὰ σουβλερὰ φύλλα μας, τραγουδούσαμε τὸ ἴδιο τραγούδι, μὰ δὲν μποροῦσαμε ποτὲ ν' ἀνταμώσουμε τὰ κλαριά μας καὶ νὰ φιληθοῦμε. Ἤμαστε μικρὰ ἀκόμη. Ὅταν θὰ μεγαλώναμε σὰν τὸν πατέρα μας, θὰ εἴμαστε αἰώνια ἀγκαλιασμένα, μεγάλα καὶ τρανά.

Μεγάλωνα καὶ ψήλωνα κι' ἤμουν εὐτυχισμένο.

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ χειμῶνας μὲ εἶχε στολίσῃ μὲ πυκνὸ ἀγνὸ χιόνι κι' ὁ ἥλιος ἔχυνε ἐπάνω μου σωρὸ τὰ διαμάντια, ἐπλησίασε ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα καρτερὸ καὶ γυαλιστερὸ πρᾶγμα. Ἀμέσως κάποιος κρύος φόβος μ' ἔπιασε, σὰν κάτι κακὸ νὰ προαισθάνθηκα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ φάνηκε κακός. Ἀμέσως τίναξε μὲ δυνατὰ κι' ἄγρια χτυπήματα τὰ διαμάντια ἀπὸ πάνω μου, τσαλαπάτησε τὸ θάμνο κι' αἰσθάνθηκα τὸ κρύο σίδερο νὰ σχίζῃ τὸν τρυφερό κορμί του.

Δὲ ἐχρειάστηκε πολὺ κόπο. Μὲ τέσσερα πέντε χτυπήματα μ' ἔκοψε.

Δὲν ἔφυγε ὅμως ἀμέσως οὔτε ἡ φρεσκάδα τῶν φύλλων μου οὔτε ἡ μυρωδιά μου ποὺ εἶναι σὰν βάλσαμο.

Μ' ἅρπαξε ἀπὸ τὸ βουνό, ἀπ' τὸν πατέρα μου, ἀπὸ τὰδέρφι μου καὶ μὲ ἔστησαν ὄρθιο σ' ἕνα μεγάλο σαλόνι.

Ἀντὶ γιὰ χιόνι ἄπλωσαν στὰ φύλλα μου βαμπάκι, κι' ἀντὶ γιὰ διαμάντια κρέμασαν ἀπὸ τὰ κλαριά μου κύκλες καὶ παιχνίδια.

Ἕνα βράδυ ἄναψαν μέσα στὸ σαλόνι φῶτα πολλά. Μὰ δὲν ἦταν τὰ φῶτα αὐτὰ οὔτε σὰν τὸ δυνατὸ φῶς τοῦ ἡλιου οὔτε σὰν τὸ γλυκὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Γύρω μου μαζεύτηκαν παιδάκια πολλὰ καὶ τραγουδοῦσαν καὶ χόρευαν, μὰ τὰ τραγούδια τους δὲν ἦσαν σὰν τὸ κελάδημα τοῦ κότσυφα οὔτε σὰν τὸ σφύριγμα τοῦ τσοπάνη. Ὁ ἀέρας ἦταν ζεστὸς καὶ μύριζε ἀλλοιώτικα. Οἱ μυρωδιὲς κῦτὲς δὲν ἦσαν οὔτε σὰν τὴ μυρωδιὰ τὴ δική μας οὔτε σὰν τὴ μυρωδιὰ τῶν ἀγριομενεξέδων, ποὺ ἀνθοῦσαν μέσα στὸ θάμνο κρυμένοι.

Ὢ! τί ζεστὸς καὶ τί ἀσφυκτικὸς ἀέρας! Ὢ! τὸ δροσερὸ ἀεράκι τοῦ βουνοῦ καὶ ποῦ ὁ καθάριος βοριᾶς!

Ἀπὸ τὸ κρεμαστὸ τζάμι φαινόταν στὸν οὐρανὸ ἕνα ἀστεράκι. Αὐτὸ μόνο μοῦ θύμιζε τὴν καλή ζωή μου στὸ δάσος. Ἐκεῖ τὴ νύχτα εἶχα συντροφιὰ τἀμέτρητα ἀστέρια τοὐρανοῦ. Καὶ τὸ ἀστεράκι αὐτὸ φαινόταν σὰν νὰ μὲ παρηγοροῦσε ἀπὸ θανατό μου. Ἐδῶ τυχισμένο ἀστέρι, εἶσαι πολὺ ψηλὰ καὶ δὲν σὲ φτάνει τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου!

Τὰ παιδάκια τραγουδοῦσαν καὶ χόρευαν καὶ ἄδολη χαρὰ ἦταν στὰ πρόσωπά τους. Αὐτὰ τἀγαποῦσα καὶ τὸ εἶχα παρηγοριὰ ὅτι ὁ θάνατός μου τοὺς προξενοῦσε εὐτυχία. Δὲν ἀγαποῦσα ὅμως καὶ τοὺς μεγάλους, ποὺ τριγύριζαν γύρω μου, γιατὶ ἦσαν μεγάλοι σὰν κι' αὐτὸν ποὺ μὲ σκότωσε στὸ δάσος.

Τέλος ἦρθε στιγμὴ ποὺ μὲ γύρεψαν ἀπὸ τὰ στολίδια μου καὶ τὰ μοίρασαν στὰ παιδιά. Τὰ τραγούδια λίγο-λίγο ἔπαψαν, οἱ ἄνθρωποι ἔνας ἔνας ἔφυγαν, τὰ φῶτα ἐσβύσαν κι' ἐμεινα ὁλομόναχο στὸ σαλόνι τὸ σκοτεινό.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωῒ βρέθηκα πεταμένο στὴν αὐλὴ μαζὶ μὲ σκουπίδια.

Ἄχ, γιατὶ ὁ κακὸς ἄνθρωπος νὰ ῾ρθῇ στὸ δάσος, νὰ μὲ σκοτώσῃ καὶ νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα μου, ἀπὸ τἀδέρφι μου, ἀπὸ τἄλλα ἔλατα, ἀπὸ τὸν κότσυφα, ἀπὸ τἀέρι τοῦ βουνοῦ;

Καλάβρυτα, 1 Ἰανουαρίου 1928.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Τὸ διήγημα αὐτὸ τὸ ἔλαβα ἀργὰ καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ δημοσιεύσω στὸ Χριστουγεννιάτικο ἢ τὸ Πρωτοχρονιάτικο φύλλο. Τὸ ὡραῖο πράγμα ὅμως πάντα εἶναι ἐπίκαιρο. Δ. τ. Δ.

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείου Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μὴν τὸν πειράξῃς! Εἶναι τὸ παιχνίδι τῶν παιδιῶν. Εὐχαριστήθηκαν τόσο πολὺ μαζί του ὅλο τὸ βράδυ, ποὺ δὲν τὸν πείραξαν ἀλλὰ τὸν ἄφησαν γιὰ νὰ παίξουν καὶ αὔριο μαζί του.

Ὁ ἀρκουδας ὅμως ἔσπρωξε τὴν ἀρκούδα,

— Μὴν ἀνακατώνεσαι σὲ ὅ,τι δὲν καταλαβαίνεις, εἶπε. Δὲν βλέπεις πὼς ἀπὸ μακρυὰ μυρίζει σὰν ἄνθρωπος; Θὰ τὸν φάω ἀμέσως, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ μᾶς παίξῃ κανένα ἄσχημο παιχνίδι.

Ἄνοιξε κάλι τὸ στόμα του. Ἐν τῶν μεταξὺ ὅμως ὁ Νίλς πρόφθασε νὰ σκεφθῇ καὶ ἔβγαλε τὰ σπίρτα ἀπὸ τὴν τσέπη του. Αὐτὰ ἦταν τὸ μόνο ποὺ εἶχε γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτό του. Ἔτριψε ἕνα σπίρτο ἐπάνω στὸ πέτσινό του παντελόνι, καὶ τὸ ἔχωσε ἀναμμένο μέσα στὸ στόμα τοῦ ἀρκούδα.

Ὁ ἀρκουδας φύσηξε, ὅταν ἔνοιωσε τὴ φλόγα μὲς στὸ στόμα του καὶ ἔτσι ἡ φλόγα ἐσβύστε. Ὁ Νίλς εἶχε πιάλας ἕνα ἄλλο σπίρτο κι' ἑτοιμαζόταν νὰ τὸ ἀνάψῃ, ἀλλὰ ὁ ἀρκουδας δὲν χύμηξε πάνω του.

— Μπορεῖς νὰ κάνῃς πολλὰ τέτοια κόκκινα λουλούδια; ρώτησε ὁ ἀρκουδας.

— Τόσα πολλά, ὥστε μποροῦσα νὰ κάνω στάχτη ὅλο τὸ δάσος, εἶπε ὁ Νίλς ποὺ νόμιζε πὼς ἔτσι θὰ φόβιζε τὸν ἀρκουδα.

— Μποροῦσες, ἄραγε, νὰ βάλῃς φωτιὰ σ' ἕνα σπίτι, ἢ σὲ μιὰ καλύβα;

— Αὐτὸ δὲν θὰταν σπουδαῖο πρᾶγμα γιὰ μένα, εἶπε ὁ Νίλς, νομίζοντας ὅτι ἔτσι ὁ ἀρκουδας θὰ τὸν ἔπαιρνε σ' ἐκτίμηση.

— Ὥραια! εἶπε ὁ ἀρκουδας. Τότε μπορεῖς νὰ μοῦ κάνῃς μιὰ μικρὴ χάρη. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ δὲ σὲ ἔφαγα.

Λέγοντας αὐτά, ὁ ἀρκουδας πῆρε μαλακὰ καὶ προσεκτικὰ τὸν Νίλς μὲς στὰ δόντια του, καὶ ἄρχισε νὰ σκορπαλώνῃ τὸ βράχο. Ἀνέβαινε μὲ ἐξαιρετικὴ εὐκολία κι' εὐκινησία μ' ὅλο ποὺ ἦταν τόσο βαρύς, καὶ μόλις ἔφθασε πάνω, ἄρχισε νὰ τρέχῃ γρήγορα μέσα στὸ δάσος.

— Κοίταξε τὸ σιδηρουργεῖο ἐκεῖ κάτω, εἶπε ὁ ἀρκουδας στὸν Νίλς.

Τὸ μεγάλο σιδηρουργεῖο βρισκόταν στὴν ὄχθη ἑνὸς κατερράκτη. Ἀπὸ τὶς πελώριες καμινάδες του ἔβγαινε μαῦρος καπνός, οἱ φωτιὲς σπιθοβολοῦσαν, ὅλα τὰ παράθυρα ἦταν φωτισμένα. Ἀπὸ μέσα ἀκούγονταν ἕνας ρυθερὸς θόρυβος ποὺ ἦταν γιὰ νὰ βουλιάξῃ κανεὶς τὰ αὐτιά του. Γύρω ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο ἦταν μεγάλες καρβουναποθῆκες,

σωροὶ ἀπὸ καμμένα κάρβουνα καὶ ἄλλα παραρτήματα τοῦ ἐργοστασίου. Γύρω ὅλα ἦταν κατάμαυρα· ὁ οὐρανὸς ἦτανε σκοτεινὸς καὶ σχιζόταν ἀπὸ τὶς φλόγες, ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὶς καμινάδες· ὁ καταρράκτης μούγγριζε ἀφρίζοντας πέρα-πέρα καὶ τὸ ἐργοστάσιο ὑψωνόταν πελώριο μπροστά του. Ἦταν τὸ μεγαλοπρεπέστερο θέαμα ποὺ εἶχε δεῖ ὁ Νίλς ὥς τότε στὴ ζωή του.

— Δὲν θὰ μοῦ πῆς τώρα ὅτι μπορεῖς νὰ βάλῃς φωτιὰ σ' ἕνα τόσο μεγάλο σπίτι; εἶπε ὁ ἀρκούδας.

Ὁ Νίλς ὅμως βρισκόταν ἀνάμεσα στὰ δόντια τοῦ ἀρκούδα, καὶ συλλογιζόταν ὅτι ἂν δὲν τὸν ἔκανε νὰ λάβῃ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὴν ἱκανότητά του, δὲν θὰ γλύτωνε τὴ ζωή του.

— Μεγάλο ἢ μικρό, τὸ ἴδιο μοῦ κάνει, εἶπε.

— Τότε ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ κάτι, εἶπε ὁ ἀρκούδας. Οἱ πρόγονοί μου κατοικούσανε ἐδῶ, ἀπὸ τότε ποὺ ὑπάρχει αὐτὸ τὸ δάσος. Κι' ἐγὼ γεννήθηκα ἐδῶ, κι' ἔζησα ὅλη τὴν ζωή μου ἥσυχη. Στὴν ἀρχὴ οἱ ἄνθρωποι δὲν μᾶς πείραζαν καὶ πολύ. Ἔρχονταν ἐδῶ, ἔσκαβαν γύρω στὰ βουνά, ἔβγαζαν λίγο σίδερο, ἔχτιζαν στὸν καταράκτη ἕνα μικρὸ σιδεράδικο ποὺ δούλευε λίγες ὧρες τὴν ἡμέρα. Ἀπὸ τότε ὅμως ποὺ χτίστηκε ἐδῶ τὸ ἐργοστάσιο ποὺ δὲν παύει νὰ δουλεύῃ μέρα νύχτα, δὲν βρισκόμεθα οὔτε μιὰ στιγμὴ ἡσυχία. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἦταν παρὰ δυό-τρεῖς ἄνθρωποι ἐδῶ, τώρα ὅμως ἐργάζονται χιλιάδες! Ἐγὼ εἶχα ἀπαφασίσει νὰ φύγω, ἀλλὰ τώρα βρῆκα κάτι καλύτερο.

Ὁ Νίλς σκέφθηκε τί μποροῦσε νὰ εἶχε στὸ νοῦ του ὁ ἀρκούδας· ἀλλὰ δὲν πρόλαβε νὰ τὸν ρωτήσῃ. Ὁ ἄρκουδας τὸν εἶχε πάρει πάλι ἀνάμεσα στὰ δόντια του καὶ ἔτρεχε πρὸς τὸ ἐργοστάσιο. Ὁ γέρω-ἀρκουδας ἐγνώριζε καλὰ αὐτὸ τὸ μέρος. Τὶς σκοτεινὲς νυχτιὲς τὸ τριγύριζε συχνὰ καὶ παρατηροῦσε τί γινόταν ἐκεῖ-μέσα καὶ ἂν θὰ ἔπαυε ποτὲ ἡ δουλειά. Ἦταν δύσκολο νὰ τὸν ξεχωρίσει κανεὶς ἀπὸ τὸ μαῦρο χῶμα, μάλιστα ὅταν στεκόταν κολλητὰ στὸν τοῖχο. Ἔτσι τώρα προχώρησε ἄφοβα ἀνάμεσα στὰ κτίρια κι' ἀνέβηκε πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ κάρβουνα. Σηκώθηκε στὰ δύο πόδια, ἔπιασε τὸν Νίλς μὲ τὰ δυὸ μπροστινὰ καὶ τὸν σήκωσε ψηλά.

— Δοκίμησε νὰ ἰδῇς τί γίνεται μέσα.

Ὁ μικρὸς κοίταξε μέσα, ἀπὸ τὸ φωτισμένο παράθυρο. Καὶ τότε, ἀπὸ τὸ θυμασμό του, ἄνοιξε τὸ στόμα του διάπλατο! Ἀπὸ τὸ ταβάνι κρεμόταν ἕνα πελώριο μαῦρο καζάνι μὲ λιωμένο σίδερο, καὶ μέσα σ' αὐτὸ φυσοῦσαν ἀέρα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Λέτε; ψιθύρισε ὁ ἀββᾶς.

— Ὤ, ναί· θυμοῦμαι τὶς φριχτὲς ἀπειλές του καὶ τὸ μίσος ποὺ μοῦ ἔδειξε. Ὡρισμένως, μοῦ τὸ σκότωσε τὸ παιδί μου κι' ὕστερα ἔβαλε φωτιὰ γιὰ νὰ σκεπάσει τὸ ἔγκλημά του!

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθουμε ὅταν θὰ μπερέσουμε νὰ φύξουμε σ' ἀποκαΐδια. Μὰ γιὰ τὴν ὥρα, ἐγὼ φρονῶ ὅτι τὴ φωτιὰ τὴν ἔβαλαν γιὰ νὰ μᾶς ἐμποδίσουν νὰ τοὺς κυνηγήσουμε ὁμέσως. Ἀλλωστε, φαντάζομαι ὅτι ὁ κόντες εἶναι σκληρὸς καὶ ἄσωτος, ἀλλὰ πάντα θὰ δίσταζε μπροστὰ σ' ἕνα φόνο. Πῆρε μόνο τὸ παιδί, ἔτσι, γιὰ ἐκδίκηση. Θὰ πῆτε, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀ-

«Ὁ γιατρὸς εἶπε ὅτι ἡ κατάσταση τῆς λαίδης ἦταν πολὺ σοβαρή».

πλὴ ὑπόθεση, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ὑπόθεση μ' ἔκαμε νὰ φύξω στὸ δρόμο, ἀπ' ὅπου θἄφυγαν οἱ κακοῦργοι, καὶ νὰ τί βρῆκα!

Κι' ὁ ἀββᾶς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ χρυσὴ ἁλυσίδιτσα μ' ἕνα πετράδι, ποὺ φαινόταν σὰν παιδιάτικο βραχιόλι.

— Τὸ βραχιόλι τῆς Νταλζίης! φώναξε ἡ λαίδη Ἐρλιγκτον.

Καὶ πῆρε τὸ στολίδι καὶ τὸ γέμισε φιλιὰ καὶ δάκρυα. Τὸ μικρὸ αὐτὸ πραγματάκι τῆς ξύπνησε μονομιᾶς ὅλο τὸν πόνο.

— Ποῦ τὸ βρήκατε αὐτό; ρώτησε ὕστερα.

— Θὰ σᾶς δείξω τὸ μέρος. Εἶν' ἐκεῖ ποὺ τὸ πάρκο πλησιάζει πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά. Ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ τὄχασε ἡ μικρή, ὅταν ἔπαιζε.

— Ὄχι, ὄχι, φώναξε ἡ μητέρα. Τὸ φοροῦσε χτὲς τὸ βράδυ, εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό. Θυμοῦμαι ποὺ τῆς τὸ κούμπωσα ἐγὼ μὲ τὰ χέρια μου, γιατί τῆς εἶχε λύσει. Δὲν τὸ ἀποχωριζόταν ποτὲ αὐτό, ἦταν τὸ τελευταῖο δῶρο τοῦ μπαμπᾶ της. Κι' ἀφοῦ δὲ βγῆκε ἔξω μετὰ τὴν ἀναχώρησή μου, σημαίνει ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ τὴν πέρασαν οἱ κακοῦργοι, ὅταν τὴν πῆραν.

Τώρα τὴ ζωοντανούσε ἡ ἐλπίδα καὶ παρακάλεσε τὸν ἀββᾶ νὰ τὴν πάει στὸ μέρος, ὅπου εἶχε βρεῖ τὸ βραχιόλι.

Χρειάστηκε τότε νὰ κάμουν ἕνα μεγάλο γύρο γιὰ ν' ἀποφύγουν τὶς φλόγες καὶ τοὺς καπνοὺς καὶ νὰ φτάσουν στὴν ἄκρη τοῦ πάρκου, πρὸς τὴ θάλασσα.

Τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν ὡς ὀγδόντα μέτρα ψηλότερο ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἡ ἀκτὴ ἦταν ἀπότομη καὶ κομμένη κατακόρυφα. Τεῖχος δὲν εἶχε σ' αὐτὴ τὴν ἄκρη. Εἶχαν κάμει μοναχὰ μιὰ χαμηλὴ μάντρα, περισσότερο γιὰ νὰ προφυλάξουν κανέναν ἀπρόσεκτο ἀπὸ ἕνα πέσιμο ποὺ θὰ ἦταν σίγουρα θανατηφόρο, παρὰ γιὰ ν' ἀποκρούσουν ἐχθρούς. Ἄνθρωπος ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνεβεῖ ἢ νὰ κατεβεῖ τὸν φοβερὸ αὐτὸ βράχο.

Γι' αὐτὸ ἡ λαίδη ἀπόρησε πῶς ὁ ἀββᾶς εἶχε στρέψει τὶς ὑποψίες του σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

— Μὰ παιδὶ θὰ κινδύνευε τὴ ζωή του πάνω σ' αὐτὰ τὰ βράχια· ρώτησε. Ἐδῶ πάνω φτάνουν μόνο τὰ θαλασσοπούλια.

— Ἔτσι σᾶς φαίνεται ἀπὸ δῶ. Ἂν ὅμως κοιτάξετε τὸ βράχο καὶ τὸν τοῖχο αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά, θὰ ἰδῆτε ὅτι ἔχει πέτρες ποὺ ἐξέχουν καὶ τρύπες σὰ σκαλιά, καθὼς καὶ θάμνους καὶ ρίζες γερές. Ἔχω ἰδεῖ κατσίκια ν' ἀνεβαίνουν ἀπὸ κεῖ. Κι' ὅπου ἀνεβαίνει ἕνα κατσίκι, μπορεῖ ν' ἀνέβει κι' ἕνας ἄνθρωπος τολμηρός. Ὁ σὲρ Ρόναλδ πέρασε ἐδῶ τὰ παιδικά του χρόνια καὶ ξέρει καλὰ ὅλα τὰ κατατόπια.

— Καλό μου παιδάκι! στέναξε ἡ λαίδη. Τί νὰ σ' ἔκαμαν; Ὅσο συλλογίζομαι, ὅτι βρίσκεται τὸ παιδί μου στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ σκληροῦ ἀνθρώπου, εἶναι σὰ νὰ τὸ βλέπω νὰ μοῦ τὸ πανατώνουν!

—Ἂν ὁ Θεὸς θέλει νὰ τῆς φυλάξει τὴ ζωή, μπορεῖ νὰ τὴ φυλάξει στὰ χέρια καὶ τῶν πιὸ κακῶν ἀνθρώπων. Προσευχηθῆτε σ' αὐτόν, μόνον αὐτὸς μπορεῖ νὰ κάμει κάτι γιὰ τὸ παιδί σας!

Γύρισαν μαζὺ πρὸς τὸν πύργο. Ἡ φωτιὰ λιγόστευε τώρα πιά, ἀφοῦ εἶχε καταστρέψει ὅ,τι μπόρεσε κι' ἄφισε μόνο τοὺς χοντροὺς πέτρινους τοίχους.

Ἡ λαίδη ἦταν ἐξαντλημένη κι' ὁ ἀββᾶς τὴ συμβούλευσε νὰ ξεκουραστεῖ. Τῆς ἑτοίμασαν ἕνα δωμάτιο σ' ἕνα ἀπόμερο περίπτερο κι' ἐκεῖ κοιμήθηκε.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ τραπέζι, τὸ βραδυ, ἔσβυσαν τὰ φῶτα.

Κι' ἡ "Ιβη φωνάζει στὴν ὑπηρέτρια:

— Εὐγενία, ἄναψε γρήγορα τὸ φῶς κι' ἔχασα τὸ στόμα μου!

Ἀνδαλουσία

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 20 Ἰανουαρίου 1928.

ΣΤΡΑΤΗΓΕ τῆ *Μασκατέτσα* γιὰ τὸ βραβεῖο της στὴν 36ὴ Κυριακὴ καὶ τὴν παρακαλῶ να μοῦ στείλῃ τὴ φωτογραφία της, γιὰ νὰ τὴ δημοσιεύσω στὴν 37η. (Κι' ἀφοῦ πρόκειται νὰ δημοσιευθῇ μόνη της, θὰ τὴν ἤθελα, ἂν εἶναι δυνατό, στὸ ἴδιο σχῆμα τῆς φωτογραφίας τοῦ *Κουτουρινιώτη* ποὺ δημοσιεύεται σήμερα, ἢ καὶ μεγαλύτερη, δὲν πειράζει, γιατὶ μικραίνει. Μικρότερη νὰ μὴν εἶναι). Σεῖς τώρα θὰ μοῦ στείλετε τὶς ἀπαντήσεις σας στὴν ἐρώτηση: «Ποιὰ νομίζετε ὅτι εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία τοῦ κόσμου;» Καὶ πρώτα-πρώτα σᾶς παρακαλῶ νὰ εἶναι σύντομη. Ὅση εἶναι π. χ. τῆς *Μασκοτέτσας*, κι' ἀκόμη συντομότερη. Σᾶς τὸ λέω γιὰ τὸ καλό σας, γιατὶ ἐκτενεῖς ἀπαντήσεις δὲν βραβεύονται σχεδὸν ποτέ. Ἔπειτα νὰ εἶναι καθαρογραμμένη, σὲ χωριστὸ χαρτί, καὶ νὰ μὴν παρεκβεῖ δηλαδὴ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀπάντηση. Ἀπὸ πάνω θὰ βάλετε: «Ἀπάντησις στὴν 37ὴ Κυριακὴ τοῦ δείτα». Ὄνομα καὶ ψευδώνυμο. Κι' ἀπὸ κάτω πάλι τὴν ὑπογραφή σας μὲ τὴ δήλωση ἂν ἐλάβετε μέρος καὶ σ' ἄλλη Κυριακὴ καὶ τί βραβεῖο ἢ ἔπαινο πήρατε. (Αὐτό, σᾶς παρακαλῶ, μὴν τὸ ξεχνᾶτε σὲ κανένα διαγωνισμό.) Ὅσοι ἔχετε, ἢ θὰ πάρετε τώρα ψευδώνυμο, συνδρομητὲς ἢ ἀδέλφια συνδρομητῶν, θὰ στέλνετε τὴν ἀπάντησή σας χωρὶς νὰ πληρώνετε τίποτα. Ὅσοι εἶσθε συνδρομηταί, ἢ ἀδέλφια συνδρομητῶν, ἀλλὰ δὲν ἔχετε καὶ δὲν θέλετε νὰ πάρετε ἀκόμη ψευδώνυμο, θὰ συνοδεύετε τὴν ἀπάντησή σας μὲ 2 δραχμὲς (σὲ γραμματόσημο.) Κι' ὅσοι εἶσθε ἁπλοὶ ἀγορασταί, θὰ δεκαπλασιάσετε ὡς δικαίωμα συμμετοχῆς δρ. 5 (σὲ χαρτονόμισμα). Ἀκόμη, ὅσοι ξέρετε νὰ ζωγραφίζετε, μπορεῖτε νὰ στείλετε κι' ἕνα-δυὸ σκίτσα, σχετικὰ μὲ τὴν ἀπάντησή σας. Σ' αὐτὴ τὴν Κυριακή, καθὼς βλέπατε, πολλοὶ ἔστειλαν εἰκονογραφημένες τὶς ἀπαντήσεις των καὶ μπόρεσα νὰ διαλέξω ἀρκετὰ καλὰ σκίτσα, ὥστε νὰ γεμίσω τὴν Κυριακὴ κι' ὁ κ. Βότης δὲν εἶχε νὰ κάμῃ παρὰ μόνο τὴν πρώτη εἰκόνα. Κι' εἶναι ὡραῖο νὰ βγαίνει ἡ Κυριακὴ μας εἰκονογραφημένη ὅλη ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ λαβαίνουν μέρος. Ἔχει ἄλλο γοῦστο... Αὐτὰ εἶχα νὰ πῶ, γιὰ τοὺς νέους προπάντων ποὺ δὲν ἤξεραν τοὺς ὅρους τῆς συμμετοχῆς στὶς Κυριακές, γιατὶ δὲν τυπώθηκε ἀκόμα ὁ Ὁδηγὸς τοῦ 1928.

Περιστολακάς, τώρα θἄρχίσω σιγὰ-σιγὰ νὰ δημοσιεύθω τἀποστελέσματα τῶν ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν τοῦ 1927— καὶ τοῦ Διαγ. Δευκῶν Λέξεων ἑπομένως, — ὥστε νὰ τελειώσουν ὡς τὸ καλοκαίρι γιὰ νὰ προκηρύξω νέους. Ὡραία ἰδέα αὐτὴ νὰ στηθῇ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμη τὴν ἴδια ἡμέρα ποὺ θὰ ἑορτασθῇ κι' ἡ Πεντηκονταετηρίδα μου, καὶ θὰ τὸ ἐπιθυμῶ. Γιατὶ δὲν ἐχάθηκα ἀκόμα κάθε ἐλπὶς γιὰ τὸ Μνημεῖο. Μοῦ εἶπαν ὅτι μπορεῖ νὰ στηθῇ ἀπέξω ἀπὸ τὸν Κῆπο, εἶτε στὸ πάρκο τοῦ Ζαππείου. εἶτε σὲ καμμιὰ δημοτικὴ πλατεία. Πές στὴν ἀδελφή σου νὰ μοῦ γράψῃ. Δὲν κουραζόμαι, ἐννοια σου.

Γιὰ τὸ ξεσπάθωμα σ' εὐχαριστῶ τώρα καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ μοῦ γράφεις ὑπὸ πρώτου σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ πάρῃς καὶ φειδώνυμο γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἀλληλογραφία μας. Ὄχι, δὲν βλέπω νὰ κάνῃς λάθη, πάντα ὅμως θὰ συναίνεις νὰ γράψῃς κάλύτερα, ἂν μοῦ κάνῃς κάθε τόσο ἀπὸ ἕνα γράμμα μὲ τὶς ἀρίσεις σου, τὶς ἐντυπώσεις σου, τὰ νέα σου, καὶ κάθεξῆς.

Τὸ *Αἰγιδάκλημα*, — ποὺ ξεσπάθωσε καλὰ εἶσαστε, καὶ μοῦ διόρθωσαν τὰ ξεσκαθάρισμά του ὡς νὰ μὲ ἴδῃ δυὸ δεκαεξάλεπτη, — μοῦ γράφει καὶ τὰ ἑξῆς: «Ὁ περσινός σου τόμος ἦταν ἀληθινὰ ἀριστουργηματικός» μὲ εἶμαι βεβαίο ὅτι κι' ὁ φετεινὸς δὲν θὰ πάῃ παρακάτω κι' ἴσως μάλιστα θὰ εἶναι ἀνώτερος... "Οταν παίρνω κανένα γράμμα, ἢ τετραδιάκι, ἢ κάρτα ἀπὸ Διαπλασάκουλα, νοιώθω τὴν καρδιά μου νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ ἀγάπη κι' εὐγνωμοσύνη γιὰ σένα, ποὺ εἶσαι ἡ αἰτία νὰ γνωρίζω τόσες καὶ τόσες εὐγενικὲς ψυχές».

«Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω, μοῦ γράφει ἡ *Μυσσωτές*, τὴ μεγάλη μου εὐχαριστησιὰ ὅταν διαβάζω τὰ ἀγαπημένα μου φυλλάδια σου μὲ τὰ ἀφετεινὰ θαυμάσια μυθιστορήματα... Φέτος μοῦ φαίνεσαι τελειότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη χρονιὰ καὶ δὲν ξέρω πῶς νὰ ἐκφράσω τὴ χαρὰ μου καὶ πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὴν πλούσια, τὴ διδακτικώτατη ὕλη ποὺ προσφέρεις στὰ παιδιά σου. Πολλὲς φορὲς θέλησα νὰ τὸ κάμω ἐμπράκτως, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀπέτυχα». Δὲν πειράζει, κάποτε θἀ ἐπιτύχῃς, ἀφοῦ ἔχεις ὅλη αὐτὴ τὴν καλὴ διάθεση, γιὰ τὴν ὁποία σ' εὐχαριστῶ πολύ.

Ναυτοκούλα καὶ *Ἄγγελε Παγοριάς*, πολὺ μ' εὐχαριστήσατε τὸ πρῶτο σας γραμματάκι. Στὸ ἑξῆς ὅμως νὰ μοῦ γράφετε καθεμιὰ χωριστά. Μόνο νὰ κλείνετε τὰ γραμματάκια σας στὸν ἴδιο φάκελλο. Σᾶς ἔστειλα 4 τετράδια.

"Εχεις δίκιο, *Μικρὲ Ἀθηναῖε*, ἀλλὰ φταίνε οἱ γιορτές. Τώρα πέρασαν κι' ἐλπίζω νὰ κανονισθῇ πάλι γρήγορα ἡ ἔκδοση τοῦ φυλλαδίου μου, ὥστε νὰ τὸ λαβαίνετε Σάββατο ὅπως πρῶτα.

Ἀδραίας Ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ὑπολαΐς*, *Γκλόρια*, *Γαζία*, *Γενναία Σπάρτη*, *Ἀνεμώνη*, *Χαρὰ τοῦ Σκιτσοῦ*, *Λεκηγορίνα*, *Καίρινα*, *Λατίνια*, *Καμάρι τῆς Μηλέρας*, *Ἀρχαιοτοποῦλα*, *Φῶτος Λάμψης*, *Νεάριαν*, *Κάρμεν Σίλβα*, *Μιχαὴλ Ἰγερινός*, *Λοστὴρ τοῦ Αἰγαίου*, *Ἀηττητος Ἕλλην*, *Νίκη τοῦ Παιωνίου*, *Ἅμλετ*, *Πικοερέσιος τοῦ Ἰγριν*ίου, *Ἀνέσκερη Εὐτυχία*, *Γλυκειὰ Ζαφοβούλα*, *Μικρὰ Ἀλλαστίς*, *Μαρια Σ.*, *Κορέ*, *Μυροβόλος Ἄτοιξες*, *Ὑβόνη*, *Γλυκειὰ Χαραυγή*, *Κασαμπαλάντρα*, *Λ.Θ.*, *Δ. Χωρο μαλίδης*, *Λίβρα τοῦ Εὐξείνου*, *Φερφιρέσιος*, *Φιωχὴ Χαιμηλιό*, *Ἑλληνικὸν Ἰάητρον*, *Σιδερένιο Χέρι*, *Λατάνια*, *Στεργὸ Χαμόγελο*, *Λάδη Πικροῦ*, *Ταίρλεστον*, *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι* καὶ *Ἡρωΐς τοῦ Σουλίου*. — Ξεστέλασα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω, θἀπαντήσω στὸ ἑξῆς· ἂν, ὅπως θἀ ἐπιτύχῃ, ἀφοῦ ἔχεις ὅλη αὐτὴ τὴν καλὴ διάθεση, γιὰ τὴν ὁποία σ' εὐχαριστῶ πολύ.

Ναυτοκούλα καὶ *Ἄγγελε Παγοριάς*, πολὺ μ' εὐχαριστήσατε τὸ πρῶτο σας γραμματάκι. Στὸ ἑξῆς ὅμως νὰ μοῦ γράφετε καθεμιὰ χωριστά. Μόνο νὰ κλείνετε τὰ γραμματάκια σας στὸν ἴδιο φάκελλο. Σᾶς ἔστειλα 4 τετράδια.

"Εχεις δίκιο, *Μικρὲ Ἀθηναῖε*, ἀλλὰ φταίνε οἱ γιορτές. Τώρα πέρασαν κι' ἐλπίζω νὰ κανονισθῇ πάλι γρήγορα ἡ ἔκδοση τοῦ φυλλαδίου μου, ὥστε νὰ τὸ λαβαίνετε Σάββατο ὅπως πρῶτα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι τὸν δικαιοῦται δρ. 10. — Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τὴς 30 Νοεμβρίου ἑκάστου ἔτους. "Ὅσα ἀποκτῶνται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγάπα καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς καρέτσα.

Νέα Ψευδώνυμα: Ταυρομετέρης, ὁ. (ΑΛ). Ἐφευρετικὴ Μέλισσα, κ. (ΑΚ). Θαλασσινὴ, κ. (ΜΚ). Ἄνναις Λε - Λιμπάρ, κ. (Βασ. Ἰππικ.). Μιχαὴλ Ἰγερινός, (ἀοῦλα! βρέτε με!) Φιλομαθὴς, ὁ. (ΙΑ). Μαφάλντα, κ. (ΜΒ). Ἰβάνα, κ. (Π...). Γλυκειὰ Ζαφοβούλα, κ. (ΖΞ). Ἰσαποντάλα, κ. (Κάππακι). Νικολόγουσα, κ. (ΙΚ). Μοζαρτ, ὁ. (ΒΙ'). Κάρμεν, κ. (,,,). Λαύρη, κ. (.,.). Μαρκησία Πομπαδοῦρ, κ. (.-.). Φάουστ, κ. (Κάππακι). Δὸν Χοζὲ, κ. (.-.). Μελαχρουνοῦλα, κ. (ΑΧ). Μυρτιώτ, κ. (ΕΜ). Λεπτὴ Μυργαρίτα, κ. (ΑΜ). Ροδοπλουμένη Βασκοπούλα, κ. (μὲ ξρήματα). Μαργαριτομένος Βασιλῆς, (κάποιος). Βρωμίδας, ὁ. (ΒΔ). Βασίλισσα τῶν Δαιμόνων, κ. Λευκῶν Κρίνων, κ. (ΠΜ). Ἑλληνικὸν Γυμναστ. ὁ. (ΤΡΤ). Σιδερένιο Χέρι, ὁ. (ΝΣ). Ἡρωΐς τοῦ Σουλίου, κ. (ΦΠΠ). Μαγεμένο Ἀκρογιάλι, κ. (ΠΙ;;). Σουδανός, ὁ. (Η, 20). Σαγκελώρ, ὁ. (Π, 20).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἑλωΐνα, κ. Χρυσάλλος, κ. Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ, κ. Ἀναμώνη, κ. Ἀήττητος Ἕλλην, ὁ. Ἄσπρος Λοτός, κ. Ἀριστοκράτισσα, κ. Μιστάκι, κ. Νοσιμιούλα, κ. Νίκη τοῦ Παιωνίου, κ. Ἀκουνίδας ὁ Σκαρτεάτης, ὁ. Ἀνάσαιψη Εὐτυχία, κ. Μυροβόλος Ἄνοιξις, κ. Νεάνις τοῦ Ἰονίου, κ. Ὀπαδὸς τοῦ Τολστοΐ, κ. Φτέρη, κ. Λύρα τοῦ Εὐξείνου, κ. Φερφιρέσιος, ὁ. Πόνου Δάκρυ, κ. Μίρκα, κ. Ἑρμῆς, κ., Ὀδέττη, κ.

**Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Νέμεσιν* (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὡραῖο εὐχετήριο γράμμα) *Σερόβηχαν* (εἶδες ὅτι αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα καὶ γράφε μου' βάλαι. παρασάτερη ἐλευθερία ἔχει κανεὶς μὲ ψευδώνυμο παρὰ μὲ ὄνομα·) *Χρυσαλλίδα* (καὶ σὺ δικιὰ μετὰ χαρᾶς· ἐστειλα λυσόχ. καὶ ἡ τετράδια·) *Θρυλίου Ποτάμι* (ἄδικα φοβήθηκες μήν πατάξω τὸ γράμμα σου, — μὰ πετῶ ἐγὼ τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν μου; καὶ νὰ ποῦ σήμερα σοῦ ἀπαντῶ γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι μοῦ προξένησες τὴν πιὸ μεγάλη εὐχαρίστηση τώρα βέβαια, γιὰ νὰ μοῦ γράψεις, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σὲ συμβουλῶ ἡ καλή σου θεία·) *Ἀστραπόβροντο* (μοῦ κακοφαίνεται πολύ· θὰ ἐξετάσω, καὶ ἂν ἴδῶ ὅτι δὲν εἶναι ἁπλὴ σύμπτωση, θὰ κατεβάσω τὸ βαθμὸ τοῦ συνθέτη αὐτοῦ, ποὺ θέλησε νὰ μὲ γελάσῃ, ἀντιγράφοντας "Ἄσκηση ἀπὸ παλιό μου τό-μο γιὰ δική του·) *Πικρὸν ἐχείνο* (χαίρω ποὺ ἔγινες καλὸ εὐχαριστοῦμαι) *Κίμον* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· ὄχι, δὲν σὲ ἔχω ξεχάσει· ἔρχομαι νὰ ποτὲ τὰ παιδιὰ μου; καὶ γιὰ τὸ ξεσκαθάρισμα ξέρω τὴν καλὴ σου διάθεση· ἀπέφαρδο ἂν δὲν σοῦ ἀλλάξω ἡ εὐκαιρία νὰ τὴ δείξω, ἐλπίζω ὅμως νὰ σοῦ δοθῇ·) *Ἀνδαλουσίαν* (εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ὡραῖες εὐχές· ἡ ὥρα σου χορὸ δὲν ἔχει διορθεῖ ἀκόμη· δυνοια σου καὶ θὰ τὴν μάθῃς ἀργότερα, ὥστε νὰ διοργανώσῃς κι' ἐκεῖ κάτι τέ' περιμένω τὰ ξεσκαθαρίσματα" ἡ ἀγγελία σου ἔκανε 25 δρ. ὥστε ὀφειλες δρ. 3,20.) *Ἡρῴδιον Δεμερίδη* (ναί, τοῦ τὴν χρόνια· κι' ἐγὼ ἐλπίζω νὰ στείλεις φέτος πολλὰ καὶ ὡραῖα κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα· γιὰ τὰ ἄλλα δὲν ἔχω ἀκόμη· ἔχω, βλέπεις, τόσα πολλὰ!) *Χαρίκλειαν Διαμαντάκη* (αὐτὸ ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ δημοσιεύθῃ ὡς ἐπαίνεσα, τὸ ἔλαβε ἀργά· γι' ἄλλα, πρὸς τὸ παρόν, δὲν ὑπάρχει χῶρος, ἐπειδὴ δημοσιεύοντας τέσσαρις συνέχειαι καὶ σπάνια ἐκδίδονται δυδεκασέλιδα· εὐχαριστῶ ἀπτόου ποὺ μὲ τιμᾶτε κι' ἐλπίζω νὰ μὲ συστήνετε στὶς μαθήτριές σας·) *Ἐξυπνην Γατούλαν* (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· ναί, μὴν πάψῃς νὰ φροντίζῃς γιὰ τὴ διάδοσή μου· μήπως δὲν τὴν ἔχω ἀναλύσει ἀποκλειστικὰ σὲ σᾶς;) *Ζυγλεμένο Κάστρο* (τετράδια καὶ λυσόχαρτο ἔστειλα· τὰ ἔργα, γιὰ τὰ ὁποῖα μοῦ γράφεις, δὲν τὰ χάνω· ἐπομένως, δὲν μπορῶ νὰ τὰ συστήσω στὰ Διαπλασάκουλα· ἐκτιμῶ ὅμως τὸν ἐνθουσιασμό σου γιὰ ἕνα θέατρο ἠθικὸ καὶ παρτιτούρες πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γράμμα σου·) *Νίρκισσον* (παρατσικλᾶ· σὲ παρακαλῶ, μόλις μπορέσῃς νὰ μοῦ γράψῃς πῶς εἶσαι·) *Ἰδανσμόν* (πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου· εὐχοῖμαι νὰ δρασθῇ· γρήγορα σὲ θέση νὰ ξαναρχίσῃς τὴ δράση ποὺ τόσο νοσταλγεῖς·) *Μεσημβρινὸν Ἀστέρα* (ἔστειλα καὶ περιμένω·) *Τώνην Μονάχην* (κι' ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω πῶς συνέβη αὐτό· ἐννοεῖς, δὲν μπορῶ κι' νὰ θυμοῦμαι· ὁπωσδήποτε. δέχομαι τὴν ἀντικατάσταση·) *Ἄγνωστην* (ἄκαιρες πολὺ καλὰ· εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές·) *Σαρδανάπαλον* (χαίρω πολὺ ποὺ ἀποφάσισες νὰ μοῦ γράφεις· εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· μόνο

ποὺ ὁ χῶρος σήμερα δὲν μοῦ ἐπιτρέπει· τὰ σοῦ ἐξηγήσω αὐτὰ ποὺ θέλεις· θύμισέ μου τα σ' ἄλλα σου γράμματα.) *Μπορεῖμ* (νέες παραγγελίες σου δὲν ἔλαβα ἀκόμη.) *Μαριγούλαν Λ. Θανασ.* (μὲ τὴ διεύθυνση ποὺ μοῦ ἔδωσες, τὰ φύλλα στέλλονται τακτικά· ἂν δὲν τὰ λαβαίνεις, νὰ παραπονεθῇς στὸ Ταχυδρομεῖο.) *Ἄλκην* (ἐστειλα δύο λυσόχ.) *Νεπίνδα τοῦ Ἰονίου* (ἐστειλα 3 τετράδια· στὰ γράμματά σου θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.) *Μάγισσαν* (ἐστειλα 2 λυσόχ.) *Ἀλίκην Πολίτη* (ἐστειλα 4 λυσόχ.) *Ἀτρόμητον Κρῆτα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἀπάντησή σου βλέπω ἐστειλα·) *Πόνου Δάκρυ* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· στὴ διάθεσή σου βάλλω ὅ,τι θέλεις.) *Ἀτρόμητον Πλοίαρχον* (διεβιβάσθη.) *Ἀθαν. Τζεμαΐλαν* (ἐστειλα 2 λυσόχ· ὁ Ὁδηγὸς ἔλειψε ἐξαδόθη ἀκόμη.) *Νενέλλαν Δ. Βρατσάνου, Νεράϊδαν τῆς Ρεμετᾶς, Ἀγνεγόνην, Νεφελώδη Ψυχήν. Ἀφρισμένο Κῦμα, Γαλαξίαν, Γενοβέφαν, Ἄνθος τῆς Ἄνδρου, Λυκανυχήν, Ἀπόγονον Ἡρώων, Σταράτζη, Σπίθαν, Λεπτὴν Μαργαρίταν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *19 Ἰανουαρίου*, θὰ ἀπαντήσω στὸ *ἐρχόμενο*.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 21 Μαρτίου.

109. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο που γιὰ νὰ σοῦ πῶ
Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τ' εἶναι :
'Επίρρημα ; . . θεά ; . .
"Αν θὲς καὶ γιὰ τὸ δεύτερο,
Μονάχες σαν μιὰ κρῆνη
Γιατί τὸ κράτος τὸ ἀπαιτεῖ
Κι' εἰσπραττεῖ τακτικά.
Τέλος, ἂν ὅλ̃ης τὸλάληρο,
'Εκεῖ ποὺ εἶσαι μεῖνε :
"Αν μιὰ φορὰ ἦταν ἄγγελος,
Τώρα δὲν εἶναι πιά.

Σπαθὶ τοῦ *Βαλγαροκτόνου*

110. Στοιχειόγριφος

"Ανθη πολλὰ μὰς φερνε . . .
Μὰ τὸ κεφάλι του πετιᾶ,
Καὶ τὸ λαιμὸ μαζί,
Κι' ὁ ἀνθοφόρος γένεται
Στὸ Αἰγαῖο ξερικὸ
"Ενα μικρὸ νησί.

Ἀστραπόβρουτο

111. Μεταγραμματισμὸς

Βγάζω "Αλφα, βάζω Ἰῶτα
Καὶ θαυμάζω κι' ἀκοῶ :
Τὸ ποτάμι τὸ μεγάλο,
'Ο,τι χρῶμα ἂν εἶχε πρῶτα,
Γίνεται ὅλο φοβερό.

Λουλοῦ Μ. Ἀρμάο

112. Δημῶδες Αἴνιγμα

Στραβομεσιασμένη μάννα,
Καὶ μαλωμένα κόρη,
Καὶ διαβολεμένο ἀγγόνι.
Σπέρτο μοναχό. —Τι εἶναι ;

Ἀναγεννηθείσα Ἑλλὰς

113. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ποταμὸς περίφημος.
2 3 6 1 8 = Πτηνόν.
3 2 4 2 6 = Ἄνθος
4 5 6 1 5 = Κράτος.
5 3 6 2 8 = Ποταμός.
6 7 8 8 5 = Πτηνόν.
7 3 5 = Θεά.
8 1 6 5 = Ὄρος.

Ἑλλὰς

114. Χειρόμυλος

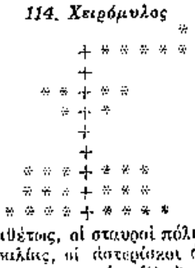

Καθέτως, αἱ σταυροὶ πόλις τῆς Θεσσαλίας, αἱ ἀστερίσκοι ἀντωνυμία προσωπική. Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω· Βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, σοφὸς ἐκ τῶν ἑπτά, ἐπίρρημα βεβαιωτικόν, ὕδως τῶν Αἰγυπτίων, ἱερεὺς Τριάς, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας.

Νικόλαος Τσάκας

116-119. Μισαὶ λέξεις

Ἀμαδ· Σουδ· Λου· Ἰκπο· Χα·

Αἱ λέξεις αὗται, χωρισμέναι ἀκριβῶς εἰς τὰ ἥμισυ των, εἶναι ὅλαι ψευδώνυμα συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν.

Ρέδον τὸ Ἀμάραντον

120. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κατωθι ζητουμένων λέξεων ἀκατελαῶν Σάτυρον, τὰ δὲ τρίτα γράμματα ὁμηρικὴν βασιλόπαιδα :

1, Βασιλεὺς τῆς Κρήτης· 2, Πολύτιμος λίθος· 3, Ὑγρὸν ἢ ἀέριον· 4, Τιμωρεῖται εἰς τὸν "Αδην· 5, Θηρίον· 6, Ἀνυκτὸς ποιητής· 7, Πατρὶς τοῦ μεγίστου τῶν τριλοσόφων.

Ἐλπὶς

121. Μικτὸν

πε - στρῳ - φργτ
αα - αειι - αει

'Αγνὴ Ψυχούλα

122. Γρῖφος

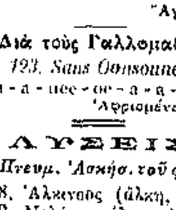

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

193. Sans Ouisounes

a - a - nee - oo - a - a - nee

'Αφρισμένο Κῦμα

ΑΥΞΕΙΕ

τῶν Πτευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 45

658. Ἄλκηστος (ἄλκη, νόος.) —659. Μελάνι (μέλας ι.)— 660. Καοχαρίτης-Ζαχαρίας.—661. Κλώθω-Κλωθώ.
662.

Ζ
ΧΗΝ
ΜΙΝΩΣ
ΔΑΚΩΝΙΑ
ΜΕΛΕΑΝΙΚΟΝ

663. ΣΩΚΡΑΤΗΣ (ὦρα, κρατῶ, ρήτωρ 'Αραμὰτ, Τάραις, ἥρως.)— 664-668. Διὰ τοῦ Λ: *Καβάλλα, ἄρπαξ, Βαρβάρα, σαλαμάνδρα, ἀσπάλαξ.*—669. ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ (Χειμών, Ρίπτια, Ὄρος, Νεότης, Ὀπίσω, Ὑπό, Φῶς, Ἐχθρός, Ἵππος, Δειλία, Ὀλίγον, Ὑπέρ.)—670. Ὁ σοφὸς ἐστὶν εὐδαίμων.—671 Τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν.—672. La boule de neige. — 673. Mentir c'est Riche.

Ξεπαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 50ὸν ἔτος της.

"Οσοι ἐκράτησαν τὰ σταλέντα πέντε πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦνται συνδρομηταὶ καὶ παρακαλοῦνται νὰνανεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λήξασαν συνδρομήν των.

"Οσοι θέλουν τὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυμον ποὺ εἶχαν στὸ 1927, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον διὰ τὸ 1928 διότι κατὰ τὸν κανονισμὸν τῶν ψευδωνύμων ὅσα δὲν ἀνενεώθησαν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου τὰ θεωροῦ ἐλεύθερα καὶ τὰ δίδω στὸν πρῶτον ζητοῦντα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὰ πολὺ λέξεις μὲ ἀκριβὲς στοιχεῖα δρ. 6 (τὰ ἑλληνικὰ τέμπρα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις μὲ παχεῖα δακτυλογραφικὰ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ πρωτοπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΙΡ — 127)

Η ΓΑΛΑΞΙΑ τελείως. Μεθοδικὸν ἐπαναληπτικὸν Φροντιστήριον Θέρμης, φιλολογία, μαθηματικὰ, προπαρασκευὴ δι' ἐξετάσεις. Δίδακτρα εὐκαιρίας. Οἰκ. Β. —Πατῆσον 5-Β Ταξιάρχαι Ἀγγελοπούλου. Πληροφορίαι δρ. 1½—3½ καθ' ἑκάστην.

(ΚΙΡ — 128)

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΕΛΛΗΝ καὶ ὁ ΦΙΛΟΜΑΘΗΣ ζητοῦν ἀπ' ὅλα τ' ἀγαπητὰ Διπλασιόπουλα· ἐς δυὸ καλλιτεχνικὲς κάρτες καὶ δυὸ τετράδιάσια στὴ Δράμα: Παναγιώτην Δαμηλιάνον, Σπάρτη —καὶ δρέπουσι θὰ λάβουν δικά τους.

(ΚΙΡ — 129)

Ἀρχίζω ! 'Αντιγόνη=Μαίρη Τσαγοπεύλου! ! ! ἀούακα ! Βρέστε με!

ΗΕΑΡΟΣ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

(ΚΙΡ — 130)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους· ἐς Δράμ· : Μ. Κατζαμπάκη, ὁδὸς Κρακιδᾶ, Χανιὰ Κρήτης

ΟΔΑΛΕΣΙΝΗ

(ΚΙΡ — 131)

Χά ! χά ! χά ! "Ομιλε τῶν Εὐγενάνου, οἱ παλιομαρίες σας μὲ κάνουν καὶ γελῶ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

(ΚΙΡ — 132)

Γραμματοσυλλέκται ἐγίνατε ; Πάτερ Παχώμιε, Τώνη Μανάχη, Τσιγγάνα, Λαμέττα, Μανταμώρη, Σμηνιακοπούλα. Λόρδε Γκλέναρβαν ; Σᾶς παρακαλῶ, ἀφοῦ σᾶς βαρύνουν τόσο πολὺ τὰ Μ. Μυστικά μου, ἀποστείλατέ τα πίσω. Νὰ περιμένω δικά σας; Ἀφρισμένο Κῦμα. Γκιώνη, Χίλια εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές σας.

'Ανέσπερη Εὐτυχία

(ΚΙΡ — 133)

Μπαίνοντας γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους· ἐς χωρισὰ τὴν Λάουρα, Δάφνη καὶ Μήδεια.—Σφίγξ, καλὰ ! ! !

Γλυκειὰ Ξανθούλα

(ΚΙΡ — 134)

Τί ἔγινες. 'Αλῆ Πασᾶ ; Ἀδὴ ἦταν ὅλη ἡ δρᾶσις σου ; Ἐρίξε περιπέτειαρε ν' ἀνατρέψῃς τὸ σύμπαν ! ! !

'Εμπρὸς λοιπὸν ! μὴν τρέμεις. Θάρρος, παιδί μου ! ! ! . . .

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

(ΚΙΡ — 135)

Διπλαπάσπουλα, σᾶς χαιρετοῦνε ὅλοι πανωμερὶς φίλοι. Ἡδύλη, 'Ακάμας

(ΚΙΡ — 136)

Ο ἥλιος τῆς Μάγισσας δὲν θὰ γυρνοδιῶν τὴν ψῆφο τους στὴν 'Ηλιογέννητη καὶ στὴν 'Αγνὴ Ψυχούλα.

(ΚΙΡ — 137)

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ Σ

(ΚΙΡ — 138)

Δ ταπλαπόπουλες, φτύστε τὸ ; ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ Μικρὰ 'Αλπατὶς, ἀνταλλάσσομαι Μ. Μυστικά ; Δράμ· : (ΚΙΡ—5).

(ΚΙΡ — 139)

Ρέα, ἀμὶ σοῦ δὲν καταλαβαίνω γιὰ τὰ στείλω. Πτωχὸς Χαμόμηλο

(ΚΙΡ — 140)

PPPP P P P P τοῦ Β τοῦ ΡΑ τοῦ 1921, 1922, 1923, 1924, 1925, 1926, 1927.

'Απόγονος τοῦ 'Οδυσσέως

(ΚΙΡ — 141)

Μ παίνοντας ἀπὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες.

Ταυρομάχος

(ΚΙΡ — 142)

Ε πιθυμῶ νὰνταλλάξω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλο τὸ Διαπλασόκοσμο. Δράμ· : Δημ. Κ. Λάσκαρη, 'Αγίου Μάρκου 38, 'Αθῆναι.

Ταυρομάχος

(ΚΙΡ — 143)

Ανταλλάσσω καὶ πολὺ γραμματόσημα μὲ ἑκατὸν 30 ογρ. Βάσος Ζυγοῦ 1925, Παναγιώτην Φ. Σολαΐδην, ὁδὸς Ἐσπερίδων, Καλλιθέαν ('Αθηνῶν).

(ΚΙΡ — 144)

Π ροτιμπαίνοντας εἰς τὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλα τὰ Διαπλασπαιδάκια καὶ Διαπλασπουλάκες.

'Ελληνικὸν Γέρτρον

(ΚΙΡ — 145)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΤΩΝ

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Καρτῶν. Προθεσμία τριήμηνος. Συμπεταχὴ τριβράχυς. Βραβεῖα τρία. Ἀ, εἰς ἡ τὴν Συλλόγου Κυνηγοῦ. Διαπλασόπουλα-ες, περιμένω καὶ νὰ μὲ ψηφίσετε στὸ Δημοψήφισμα.

Μὲ ἀγάπη : ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ Στὸ Δημοψήφισμα

(ΚΙΡ — 146)

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ ἀλληλογραφὴ δι' ἐπιστολὰς μὲ ὅλους καὶ ὅλες, ἰδίως μὲ Τζοκόντα καὶ Κρινάλευκη Ναξιάδα. Δράμ· : Ὁδὸς Σπεταιτοῦ 2, Λεμονιὰ (Δωρ. Ἠπείρου) γιὰ τὴν 'Ερμῆν

(ΚΙΡ — 147)

Ν ίνα Ξανθοπούλου, Γουζαδίνε, Τάκη 'Αποστολίδη, Θαλῆ Πισόβερμου, ἕνα σας τετραλιάκι καὶ ἡ ἀλληλογραφία σας θὰ μὲ εὐχαριστοῦσε πολύ.

'Ερμῆνα

(ΚΙΡ — 148)

Τὸν καινούργιο χρόνο εὐτυχισμένο εὐχομεθα στοὺς 'Ανέσπερην Εὐτυχίαν, Αἰλιάναν, Γαλασίναν, Ἀνδαλουσίαν, Κοσμοχαλάστραν, Ἀφρισμένο Κῦμα, Γαλαξίαν, Γαρτοσφῶν, Μοσκό, Δίδας Μαλούσιου, Γλυκειὰν Χαραυγὴν καὶ σ' ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα

Ξανθὴ Ἀσοβιοπούλα, Γκιώνης

(ΚΙΡ — 149)

Δ ιπηγορίνα, ἐξαιρέτως Δράμ· Σπίρος 'Αλμπάνης διὰ Δ. Τ., Μιαούλη 14, 'Αθῆναι. Κύκνειον 'Ασμα

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε : 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. "Ἑκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικὸς δὲ ἀποστελλόμενος δρ. *28,50* διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν καὶ δρ. *35* διὰ τὸ 'Εξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. "Ἑκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς : Διὰ τὸ 'Εσωτερικὸν δρ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ 'Εξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν 2½ πέννες
Καὶ τὰ ἔγκαιρα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παραχὰν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—'Αμερικῆς δολλάρια 4.—'Αγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
'Εξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΗΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
'Οδὸς Ἑρμοῦ ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Παρθενικόν.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν 'Αθήναις, 28 Ἰανουαρίου 1928* *Ἔτος 50ον.—'Αριθ. 9*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ἀπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὅμως ξύπνησε μὲ δυνατὸ πυρετὸ καὶ σὲ λίγο ἄρχισε νὰ παραμιλᾷ. 'Ηταν κατακόκκινη καὶ μὲ μάτια χωρὶς ἔκφραση, κι' ἔλεγε λόγια πολλὰ καὶ χωρὶς νόημα. Τ' ὄνομα τῆς Νταΐζης τόλεγε πολλὲς φορὲς κι' ἔπιανε τὸ κεφάλι της μὲ σπαραχτικοὺς ἀναστεναγμούς.

Ὁ γιατρὸς ποὺ φώναξαν βιαστικά, εἶπε ὅτι ἡ κατάσταση τῆς λαίδης ἦταν πολὺ σοβαρὴ κι' ἴσως κινδύνευε κι' ἡ ζωή της.

Πέρασαν τότε ὀλιγοδερὲς ἡμέρες, ὅπου ἡ λαίδη ἀγωνιζόταν μὲ τὸ θάνατο. Τέλος ὁ πυρετὸς ἄρχισε νὰ λιγοστεύει κι' ἡ ἀρρωστη μπόρεσε νὰ σηκωθεῖ καὶ νὰ σταθεῖ στὰ πόδια της. "Ημεινε ὅμως ἀκίνητη καὶ ἄφωνη στὴν πολυθρόνα της, σὰ νὰ ὀνειρεύοταν πάντα κάτι μακρυνό. "Οταν τέλος δυνάμωσε, ἄρχισε πάλι τὴ ζωή της, ἀλλὰ μιὰ ζωὴ μηχανική, ὅπου δὲν σωζόταν πιὰ καμμιὰ ἀνάμνηση τῶν περασμένων. Τότε κατάλαβαν ὅλοι ὅτι ἡ λαίδη εἶχε χάσει τὸ λογικό της . . .

"Ηταν σ' ὅλους ἀγαπητὴ καὶ ὅλοι τώρα δοκίμαζαν μεγάλη λύπη γιὰ τὰ δυστυχήματά της, κι' ἔκαναν μέρα-νύχτα προσευχὲς γιὰ τὴν κυρία τους. Μὰ ἡ δυστυχισμένη ἔμενε πάντα στὴν ἴδια κατάσταση κι' ὁ ἀββᾶς 'Ερβὲ συλλογιζόταν κάποτε, ὅτι ἴσως ὁ Θεὸς τόκαμε κι' αὐτό, γιατὶ ἡ Νταΐζη δὲν εἶχε βρεθεῖ ἀκόμα κι' ἡ μητέρα θὰ ὑπόφερε πολὺ περισσότερο ἂν ἦταν στὰ λογικά της.

Στὸ βράχο τῆς ἀκρογιαλιᾶς εἶχαν βρεθεῖ καρφωμένα ἀγκιστρια, κατάλληλα νὰ διευκολύνουν τὸ κατέβασμα ἑνὸς ἀνθρώπου, κι' οἱ χωρικοὶ βεβαίωναν, ὅτι εἶχαν ἰδεῖ ἕνα πλοῖο ποὺ ἔστεκε μπροστὰ στὴν ἀκτὴ τοῦ Χουάϊτ Ρκέτ ἕως ἀργὰ τὴ νύχτα.

"Υστερα ὅμως χανόταν κάθε ἴχνος, γιατί, βλέπετε, ἀπάνω στὸ νερὸ δὲ μένει κανένα σημάδι, ποὺ νὰ μαρτυρᾷ ποιὸς πέρασε. Οἱ κακοῦργοι ποὺ κήρυαν τὸ παιδί, τὸ κράτησαν ἄραγε μαζύ τους ἢ τὸ πανάτισαν μὲ σκληρὸ τρόπο στὰ βάθη τοῦ πελάγους, ποὺ δὲν φανερώνουν ποτὲ τὸ μυστικό τους ;

Κι' ὅταν ὁ καπᾶς τὰ συλλογιζόταν βλα αὐτὰ κι' ἔβλεπε τὸ ἀδειανὸ βλέμμα τῆς λαίδης Διάνας, ἔκρινε ὅτι ὁ Θεὸς

«Ἄναψε ἕνα κερὶ κι' ἔβαλε καντοῦ φωτιά». (Σελ. 70, στ. γ'.)

τῆς ἔστειλε τὴ λησμονιὰ σὰ μιὰν εὐεργεσία . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Τὸ τρομερὸ ὄνειρο τῆς Νταΐζης

"Οχι, ἡ μικρὴ Νταΐζη δὲν εἶχε πεθάνει. Τὴν ὥρα ποὺ τ' ἀμάξι της μαμᾶς της ἔτρεχε βιαστικὰ πρὸς τὸ Λονδῖνο, ἡ μικρούλα ἔβλεπε ἕνα φριχτὸ ὄνειρο.

Εἶχε πλαγιάσει φρόνιμα στὸ κρεβατάκι της καὶ κάθε τόσο ἄνοιγε τὰ μάτια της καὶ κοίταζε τὴ Μπέττη ποὺ κεντοῦσε πλάϊ στὸ παράθυρο. "Υστερα τὴν κῆρε ὁ ὕπνος.

Τότε ἀμέσως ἄρχισε νὰ ὀνειρεύεται ὅτι εἶχαν ἔρθει ἀτσίγγανοι, ὅτι ἄκουγε τὴ μουσική τους ἀπὸ μακριά, κι' ἄναιγε πάλι τὰ μάτια νὰ ἴδει ἂν τὴν ἄκουγε κι' ἡ Μπέττη.

'Η Μπέττη δὲν ἦταν πιὰ στὴ θέση της, ἀλλὰ ἡ γλυκειὰ μουσικὴ ἐξακολουθοῦσε : ἕνα ταμπούρλο, σάλπιγγες πολλές . . .

"Ηθελε νὰ σηκωθεῖ, μήπως τοὺς ἔβλεπε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄναιγε ἡ πόρτα σιγὰ-σιγὰ κι' ἔμπαινε ἕνας ξένος.

Φοροῦσε ταξειδιωτικὸ μανδύα καὶ κατεβαστὸ καπέλλο, κι' ἡ Νταΐζη, νομίζοντας πὼς ἦταν ὁ μπαμπάς της, φώναξε : «Καλῶς τὸν μπαμπά !» Καὶ τότε γνώρισε τὸν σὲρ Ρόναλδ !

Βέβαια, ἦταν ὄνειρο : γιατὶ πῶς μπῆκε στὴν καμαρά της αὐτὸς ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἡ μαμμά της εἶχε διατάξει νὰ μὴ τὸν μπάσουν οὔτε στὸ πάρκο ;

"Ὀνειρο ἢ ὄχι, ἡ μικρὴ φίλη μας φοβήθηκε πολὺ κι' ἄρχισε νὰ κλαίει καὶ νὰ φωνάζει τὴ Μπέττη.

'Ο σὲρ Ρόναλδ ἀγρίεψε : «Πάψε μικρή!» Καὶ τότε ἡ Νταΐζη γνώρισε τὸν κακὸ σὲρ Ρόναλδ !

'Ξακολούθησε νὰ κλαίει καὶ νὰ φωνάζει τὴ Μπέττη.

'Ο σὲρ Ρόναλδ ἀγρίεψε πάλι : «Πάψε καλιόπαιδο ! Πάψε καὶ δὲ θὰ σὲ πειράξω ! »

Μὰ πῶς νὰ πάψει ἡ Νταΐζη, ποὺ τὴν κυρίευε τόσος φόβος ;

Τότε ἐκεῖνος ἔβγαλε ἕνα μαντήλι ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τῆς τόδεσε στὸ στόμα γιὰ νὰ τὴ φιμώσει. "Υστερα ἄναψε ἕνα κερὶ κι' ἔβαλε παντοῦ φωτιά : στὶς κουρτίνες, στὰ ἔπιπλα, στὴν ταπετσαρία τοῦ τοίχου.

Οἱ φλόγες ἀνέβαιναν, πυκνὸς καπνὸς τῆς ἔκανε τὰ μάτια νὰ πονοῦν. "Ἐβλεπε τὴν κούνια της κούκλας της νὰ καίγεται καὶ δὲ μποροῦσε νὰ τὴ βοηθήσει !

Τί τρομερὸς ἐφιάλτης! Ὁ σὲρ Ρόναλδ τὴν ἅρπαζε στὰ χέρια του, τὴ σκέπαζε μέσα στὸ μανδύα του καὶ τὴν ἐπαιρνε μαζύ του ἔξω, στὸ πάρκο. Πάλευε μὲ ὅλα της τὰ δυνατά, μὰ δὲ μποροῦσε νὰ λυτρωθεῖ. Φώναζε τὴ μαμμά της καὶ τὴ Μπέττη, μὰ κανένας δὲν ἄκουγε τὶς φωνές της!

Ὁ κακὸς σὲρ Ρόναλδ ἔτρεχε γρήγορα. Ποῦ τὴν πήγαινε ἄραγε; Ἤθελε νὰ τὴν σκοτώσει;

Μὰ τὸνειρο ἔγινε ἀκόμη πιὸ τρομερό: Τώρα βρισκόνταν στὴν ἄκρη τοῦ βράχου, ὁ σὲρ Ρόναλδ τὴν ἔβαζε σ' ἕνα τσάκκο καὶ τὴν κρεμοῦσε στὸν ὦμο του, ὕστερα διασκέλιζε τὸ παραπέτο κι' ἄρχιζε νὰ κατεβαίνει μ' ἕνα σκοινί (...) Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε... ἡ μικρὴ κρύωνε, πάγωνε... μεγάλα μαῦρα πουλιὰ φτεροῦγιζαν τριγύρο τους... κι' ἀπὸ κάτω μούγκριζε ἡ θάλασσα... Ὤ, πῶς κρύωνε καὶ πῶς πονοῦσε!.. Ἂν ἦταν ἐκειδὰ ἡ μανοῦλα της, θὰ τὴν ἀγκάλιαζε, θὰ τὴν ἔσφιγγε, καὶ τὄνειρο θὰ τελείωνε, ὁ ἐφιάλτης θἄφευγε... θὰ ξυπνοῦσε ἐπὶ τέλους!

Τότε θυμήθηκε ὅτι ἡ μαμμά της τῆς ἔλεγε ὅτι τὰ παιδάκια δὲν εἶναι ποτὲ μοναχά τους, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πάντα μαζύ τους, κι' ὅταν φοβοῦνται, πρέπει νὰ κάμουν τὴν προσευχή τους... Κι' ἡ μικρούλα ἄρχισε νὰ λέει μὲ τὸ νοῦ της ὅλες τὶς προσευχὲς ποὺ ἤξερε, κι' ὅταν τὶς τελείωσε, τὶς ξανάρχισε ἀπὸ τὴν ἀρχή... Δὲ φοβόταν τώρα πιά, τὰ γνώριμα λόγια τὴν παρηγοροῦσαν. Καὶ παγωμένη ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς θάλασσας, φιωμένη, κρεμασμένη ἀπάνω ἀπὸ τὸ τρομακτικὸ κενό, ἡ μικρὴ παραδόθηκε χωρὶς ἀντίσταση στὸ σκληρὸ ἐχθρό της κι' ἀποκοιμήθηκε...

. . . . . .

— Κοιμᾶται! Ἀκόμα καλύτερα! εἶπε ὁ σὲρ Ρόναλδ, ἀφίνοντας τὸ παιδὶ κατάγῆς.

Εἶχε τελειώσει τὸ ἐπικίνδυνο κατέβασμα ἀπὸ τὸ βράχο κι' ἔπαιρνε τώρα ἀναπνοή.

Ὅσο κι' ἂν ἦταν γυμνασμένος, ἡ ἐπιχείρηση ἦταν πολὺ δύσκολη καὶ καθὼς ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀπάνω στὸ σκοτεινὸ βράχο, ποὺ εἶχε κατεβεῖ, ἀνατρίχιασε κι' ὁ ἴδιος. Ὕστερα συλλογίστηκε:

«Κάνεις δὲ θὰ φαντασθεῖ πὼς ἀπὸ κεῖ πάνω κατέβηκε ἄνθρωπος. Ἂν μπορεῖς, βρές με, ὡραία μου ἐξαδέλφη! Ὅταν θὰ γυρίσεις, καὶ θὰ βρεῖς τὸ παλάτι σου καμμένο καὶ τὴν κόρη σου ἐξαφανισμένη, βέβαια θὰ θυμηθεῖς τὰ λόγια ἐδῶ σὲρ Ρόναλδ καὶ θὰ καταλάβεις ποιὸς σοῦ τἄκανε ὅλ' αὐτά... Ἀλλὰ πῶς θὰ μὲ βρεῖς; Ἐδῶ σὲ θέλω!»

Καὶ χεῖλώντας σατανικά, πήδησε σὲ μιὰ βάρκα, ποὺ ἦταν δεμένη στὴν ἀκτή, ἄφισε μέσα τὸ παιδὶ καὶ πῆρε στὰ χέρια του τὰ κουπιά.

Πιὸ βαθειὰ στὴ θάλασσα φάνηκε μιὰ σκιά: ἦταν βέβαια κανένα πλοῖο λαθρεμπόρων, γιατὶ κάθε τίμιος ναυτικὸς θὰ εἶχε ἀνάψει τὰ φῶτα του. Κανεὶς δὲ ρώτησε τὸ σὲρ Ρόναλδ τί ἦταν αὐτὸ ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του. Ὁ καπετάνιος ἔδωσε διαταγὲς καθιστὸς σὲ μιὰ κουλούρα σχοινιά, καὶ τὸ καράβι ξεκίνησε σιγὰ-σιγά, σκοτεινὸ καὶ ὕποπτο...

Ὁ σὲρ Ρόναλδ, καθισμένος σὲ μιὰ γωνιά, μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο στὴν ἀγκαλιά του, κοίταζε τὴν ἀκτὴ ποὺ ἀπομακρύνονταν.

Σιγὰ-σιγὰ ξεχώριζε τὸ κτίριο τοῦ πύργου καὶ τέλος μιὰ κόκκινη λάμψη σηκώθηκε ὡς τὸν οὐρανό.

Τὸ θέαμα ἦταν τρομαχτικό. Κι' ὅμως οἱ ναῦτες τοῦ περίεργου αὐτοῦ καραβιοῦ περιορίστηκαν νὰ ρίξουν μονάχα μιὰ ματιά, καὶ κοίταξαν πάλι καθένας τὴ δουλειά του.

Τότε ὁ σὲρ Ρόναλδ σηκώθηκε καὶ κοίταξε τὸ ἔργο του μὲ ἄγρια χαρά:

«Ὁ πύργος αὐτὸς ἔπρεπε νὰ μοῦ ἀνήκει, συλλογίστηκε. Καὶ δὲ φταίω ἐγώ, ἂν τώρα γίνεται στάχτη!»

Ἔτσι ἦταν εὐχαριστημένος. Δὲν εἶχε σκεφθεῖ ἀκόμη τί μποροῦσε νὰ ὠφεληθεῖ ἀπὸ τὸ ἔγκλημά του. Γιὰ τὴν ὥρα τοῦ ἔφτανε ἡ θλίψη ποὺ θὰ δοκίμαζε ἡ λαίδη Διάνα κι' ἡ μετάνοιά της γιατὶ τὸν εἶχε ἀποκρούσει περιφρονητικά, ὅταν τὴν ἐζήτησε γιὰ γυναῖκα του.

Ποτὲ δὲν τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ νὰ σκοτώσει τὸ παιδί. Τί εἶχε νὰ κερδίσει;

Σκόπευε ὅμως νὰ τὸ στείλει μακρυά, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γῆς, καὶ νὰ τ' ἀφίσει νὰ ζεῖ σὰν ἕνα παιδὶ ἔρημο, καθὼς ζοῦν τόσες χιλιάδες ἔρημα παιδιὰ στοὺς δρόμους καὶ στὸ κρύο, περιμένοντας μόνο τὴ βοήθεια τῆς τύχης.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Μοιάζω μὲ κεῖνο τὸ παιδὶ
Ποὺ μόνο ὡς τόχαν παρατήσει,
Στὴ θλίψη του ἔγραψ' ἕνα γράμμα
Μ' ἀντρέσο· ἀκλήρ Μαμμά, Παρίσι.

Ἴσως κι' ἐγὼ μακριὰ εἶμαι μόνος
Ἀπ' ὅσους θὲ νὰ μάγαποῦνε·
Τὸ γράμμα μου ἔρριξα στὴν τύχη —
Οἱ ἄνθρωποι γι' αὐτὸ ἂς νοιαστοῦνε.

Γιὰ τρυφερὲς γλυκὲς ὑπάρξεις
Ποὺ κἂν δὲν ξέρω τὄνομά τους,
Ἔγραψ' αὐτὰ τὰ τραγουδάκια·
Ἴσως θὰ τὰ αἰσθανθεῖ καμιά τους!

Τὴν ἄδολη σ' αὐτὰ ἀντιγράφω
Καὶ θλιβερὴ καρδιά μου ἀντάμα.
Ἔγραψε τὸ παιδί: Μαμμά,
Παρίσι... μὰ νὰ πῆε τὸ γράμμα;...

(M. Magre) ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ καθὼς ὁ ἀέρας ἔμπαινε μὲ φοβερὸ θόρυβο μέσα στὴ μάζα τοῦ μετάλλου, πεταγόταν ἕνα λαμπρὸ πυροτέχνημα ἀπὸ σπίθες ποὺ εἶχαν τὰ πιὸ διαφορετικὰ χρώματα, κι' ἦταν μεγάλες ἢ μικρὲς καὶ πετάγονταν παντοῦ. Ὁ ἀρκουδας ἄφησε τὸν Νίλς νὰ δῇ τὸ θαυμάσιο αὐτὸ θέαμα, ἕως ὅτου οἱ ἐργάτες τελείωσαν τὸ φύσημα καὶ τὸ γυαλιστερὸ ἀτσάλι χύθηκε ἀπὸ τὸ στρογγυλὸ καζάνι σὲ ἄλλα μικρότερα. Στὸν Νίλς ὅλα αὐτὰ φαινόνταν σὰν ἕνα φανταστικὸ θέαμα. Στεκόταν ἐκεῖ, τελείως ἀπορροφημένος ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε καὶ εἶχε σχεδὸν ξεχάσει πῶς βρισκόταν στὰ νύχια μιᾶς ἀρκούδας.

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν φοβοῦνται οὔτε τὸ κρύο οὔτε τὶς φλόγες, σκέφθηκε.

— Αὐτὸ ποὺ βλέπεις, καθὼς καὶ πολλὰ ἄλλα, γίνονται ἐδῶ νύχτα καὶ ἡμέρα, εἶπε ὁ ἀρκουδας. Καταλαβαίνεις λοιπόν, ὅτι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ὑποφέρῃ περισσότερο. Καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι χαρούμενος ποὺ θα μπορέσω νὰ δώσω ἕνα τέλος.

— Τί τέλος θὰ δώσῃς; ρώτησε ὁ Νίλς.

— Νά, θὰ σὲ παρακαλέσω ἐσένα νὰ βάλῃς φωτιὰ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἔτσι θὰ λείψῃ αὐτὴ ἡ φασαρία καὶ θὰ μπορέσω νὰ μείνω στὴν πατρίδα μου.

Ὁ Νίλς ἔνοιωσε μιὰν ἀνατριχίλα σ' ὅλο του τὸ κορμί. Ὥστε γι' αὐτὸ τὸν εἶχε φέρει ἐκεῖ ὁ ἀρκουδας;

—Ἂν βάλῃς φωτιὰ στὸ ἐργοστάσιο, τότε θὰ σοῦ χαρίσω τὴ ζωή· ἂν ὅμως δὲν κάνῃς ὅ,τι θέλω, τότε εἶσαι χαμένος.

Τὸ ἐργοστάσιο ἐκεῖνο ἦταν ὅλο χτισμένο μὲ μεγάλες πέτρες καὶ ὁ Νίλς σκέφθηκε, ὅτι ὁ ἀρκουδας μποροῦσε νὰ τὸν διατάζῃ ὅσο ἤθελε, μὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ βάλῃ φωτιὰ σ' ἕνα τέτοιο στερεὸ κτίριο. Ὕστερα ὅμως εἶδε, ὅτι δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀδύνατο ὅσο νόμιζε. Δίπλα του ἦταν ἕνας σωρὸς μὲ ἄχυρα καὶ πλαναρούδια ποὺ θὰ ἀναβαν ἀμέσως. Κοντὰ σ' αὐτὰ ἦταν κάμποσα μεγάλα δοκάρια ποὺ ἀκουμποῦσαν σ' ἕνα σωρὸ κάρβουνα. Τὰ κάρβουνα ὅμως στηριζόντανε πάνω στὸν τοῖχο τοῦ ἐργοστασίου καὶ ἔφθαναν ὡς τὴ σκεπή. Κι' ἂν ἔπιαναν αὐτὰ φωτιά, θὰ ἔπιανε κι' ὅλο τὸ κτίριο. Ὅ,τι μποροῦσε νὰ καῇ, θὰ ἀναβε, οἱ τοῖχοι θὰ ράγιζαν ἀπὸ τὴ ζέστη κι' οἱ μηχανὲς θὰ καταστρέφονταν, καὶ μαζὶ μ' αὐτὲς κι' οἱ ἄνθρωποι.

— Λοιπὸν θὰ τὸ κάνεις ἢ δὲν θὰ τὸ κάνεις; ρώτησε ὁ ἀρκουδας.

Ὁ Νίλς ἤξερε ὅτι δὲν θὰ τὸ ἔκανε.

Ἀλλὰ ἂν ἔλεγε ὄχι, τὰ πόδια τῆς ἀρκούδας θὰ τὸν ἔλυωναν. Γι' αὐτὸ ἀπάντησε:

— Πρέπει πρῶτα νὰ σκεφθῶ λιγάκι.

— Καλά, σκέψου, εἶπε ἡ ἀρκούδα. Ἀλλὰ ἄκουσε πρῶτα νὰ σοῦ πῶ κάτι. Τὸ σίδερο εἶναι ποὺ δίνει στοὺς ἀνθρώπους τόση δύναμη, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ μᾶς σκοτώνουν καὶ νὰ μᾶς καταστρέφουν.

Ὁ Νίλς ἤθελε νὰ βρῇ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ νύχια τῆς ἀρκούδας, ἀλλ' ὁ φόβος του ἦταν τέτοιος, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις του. Κι' ἔπειτα συλλογιζόταν τὰ λόγια τοῦ ἀρκουδα. Τὸ σίδερο ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔδινε τόση δύναμη στοὺς ἀνθρώπους. Καὶ πῶς μποροῦσε αὐτός, ἕνας ἄνθρωπος, νὰ καταστρέψῃ τοὺς ὁμοίους του;

— Λοιπόν; ρώτησε ὁ ἀρκουδας. Θὰ τὸ κάνῃς ἢ ὄχι;

Ὁ Νίλς πέρασε τὸ χέρι του ἀπ' τὸ μέτωπό του. Δὲν εἶχε βρεῖ κανέναν τρόπο γιὰ νὰ σωθῇ, ἀλλὰ ἕνα ἔγκλημα δὲν θὰ ἔκανε ποτέ του.

—Ὄχι, εἶπε σταθερά.

Χωρὶς νὰ πῇ τίποτε, ὁ ἀρκουδας τὸν πίεσε περισσότερο μὲ τὸ πόδι του.

— Θὰ χάσῃς τὴ ζωή σου, εἶπε στὸν Νίλς.

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἐκεῖνος καὶ κοίταξε τὸν ἀρκουδα στὰ μάτια.

Ὁ ἀρκουδας πίεζε τὸν Νίλς ὁλοένα καὶ περισσότερο. Αὐτὸ πονοῦσε πολὺ κι' ὁ Νίλς ἔνοιωθε τὰ δάκρυα στὰ μάτια του, ἀλλὰ δὲν ἔλεγε λέξη.

— Καλά, ἕνα, δύο, τρ... εἶπε ὁ ἀρκουδας καὶ σήκωσε λιγάκι τὸ πόδι του, νομίζοντας ὅτι στὸ τέλος ὁ Νίλς θὰ ὑποχωρήσῃ.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ὁ Νίλς ἄκουσε ἕνα θόρυβο κοντά του, καὶ μόλις δυὸ βήματα μακρύτερα εἶδε νὰ γυαλίζῃ ἡ κάννη ἑνὸς ντουφεκιοῦ. Κι' αὐτὸς κι' ὁ ἀρκουδας ἦταν ἀφοσιωμένοι στὰ δικά τους πράγματα καὶ δὲν εἶχαν προσέξει ὅτι ἕνας ἄνθρωπος τοὺς εἶχε πλησιάσει.

—Ἀρκουδα τρέξε, φύγε! φώναξε ὁ Νίλς. Δὲν ἄκουσες; Κάποιος σήκωσε τὸν κόκκορα ἑνὸς ντουφεκιοῦ.

Σὰν ἀστραπὴ πήδησε ὁ ἀρκουδας μακρυά, πρόφτασε ὅμως ν' ἁρπάξῃ τὸν Νίλς ἀνάμεσα στὰ δόντια του δυό, τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν ἀπὸ πίσω, ἀλλὰ οἱ σφαῖρες σφύριξαν στ' αὐτιά του χωρὶς νὰ τὸν πληγώσουν.

Ἐνῶ ὁ Νίλς κρεμόταν ἔτσι ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀρκουδα, συλλογιζόταν ὅτι ποτὲ στὴ ζωή του δὲν εἶχε κάνει μεγαλύτερη κουταμάρα. Ἂν δὲν μιλοῦσε, ἡ ἀρκούδα θὰ εἶχε σκοτωθεῖ καὶ θὰ εἶχε γλυτώσει τὴ ζωή του. Ἀλλὰ ἦταν τόσο συνειθισμένος νὰ βοηθῇ τὰ ζῶα, ποὺ τὸ ἔκανε χωρὶς νὰ τὸ θέλει.

Ἀφοῦ ἔτρεξε ὁ ἀρκουδας κάμποσο μέσ' στὸ δάσος, ὕστερα στάθηκε κι' ἀκούμπησε τὸν Νιλς κάτω.

— Σ' εὐχαριστῶ μικρέ, τοῦ εἶπε. Ἂν δὲν ἤσουν ἐσύ, οἱ σφαῖρες θὰ μὲ πετύχαιναν καλύτερα. Γι' αὐτὸ εἶσαι ἐλεύθερος.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἔφυγε τρέχοντας, γιατὶ νόμιζε ὅτι ἄκουγε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ σκυλιὰ ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Η ΠΛΗΜΜΥΡΑ

Τὸ καινούργιο μαντρόσκυλο

1-2 Μαΐου

Ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες ἔβρεχε παντοῦ ἀπ' ὅπου περνοῦσαν οἱ ἀγριόχηνες. Ὁ οὐρανὸς ἦταν σκεπασμένος μὲ βαρειὰ σύννεφα, ὁ ἄνεμος οὐρλιαζε, καὶ ἔβρεχε μὲ τὸ τουλούμι. Κι' οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα ἐγνώριζαν πολὺ καλὰ ὅτι ἡ βροχὴ ἦταν χρήσιμη κι' ἀπαραίτητη γιὰ τὴν γῆ, ἀλλὰ μολαταῦτα τοὺς φαινόταν ἀνυπόφορη.

Ἀφοῦ ὅμως ἔβρεξε μιὰ μέρα ὁλόκληρη, τὰ χιόνια ἀπ' τὰ βουνὰ κι' ἀπὸ τὰ δάση ἄρχισαν νὰ λυώνουν τελειωτικά, κι' οἱ χείμαρροι γέμισαν μὲ νερό. Ὅλα τὰ ρεματιάκια, τὰ ρυάκια, οἱ πηγὲς ἄρχισαν νὰ τρέχουν κρὸς τὰ κάτω, ποσπαθώντας νὰ βροῦν μιὰ διέξοδο γιὰ νὰ βγοῦν στὴ θάλασσα. Ὅλοι ὅμως οἱ ποταμοὶ ποὺ ἔτρεχαν σ' αὐτὸ τὸ μέρος τῆς Σουηδίας, χύνονταν μέσ' στὴν λίμνη Μαίλαρ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΡΣΟΥΝΗ

Μ Ρ Η Ν Α Κ Ι' Η Μ Α Κ Ρ Ι Ν Α

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ι Γ'.

Ὁ σκίουρος ἐξακολουθεῖ τὴν ἐξωφρενικὴ τρεχάλα του μέσα στὸ σπίτι.

Ἀπὸ τὴν κουζίνα, βρίσκεται εὐθὺς στὴν κάμαρη τῆς κυρίας Εὐλαλίας.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, περνώντας, ἀναποδογυρίζει τὸ καλαμάρι τοῦ γραφείου της, ποὺ τῆς κάνει θάλασσα—μαύρη θάλασσα,—τὰ χαρτιά της καὶ τὸ χαλί.

Ἀπὸ κεῖ τρέχει στὸ «ἐξύλο» τοῦ Κοκοῦ.

Ὁ Κοκὸς αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγαπημένος παπαγάλος τῆς θείας Εὐλαλίας.

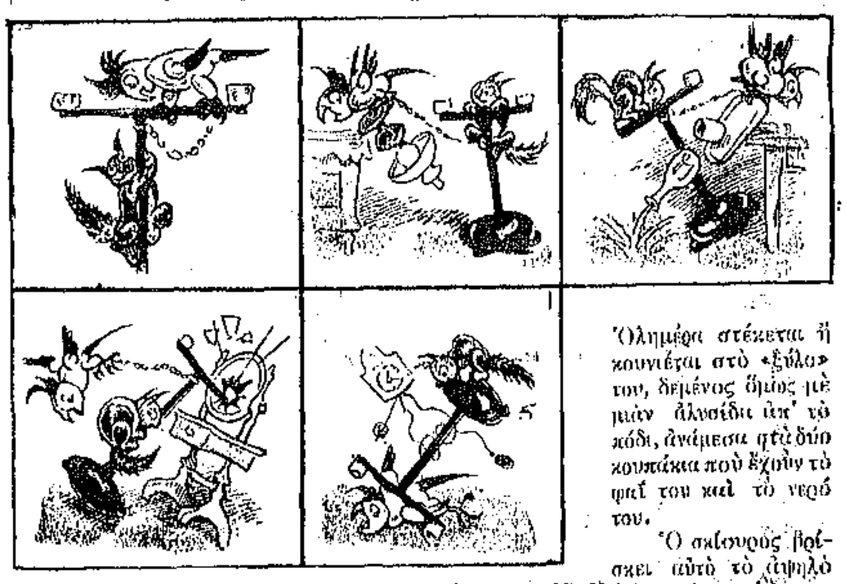

Ὁλημέρα στέκεται ἢ κουνιέται στὸ «ξύλο» του, δεμένος ὅμως μὲ μιὰν ἁλυσίδα ἀπ' τὸ πόδι, ἀνάμεσα στὰ δύο κουπάκια ποὺ ἔχουν τὸ φαΐ του καὶ τὸ νερό του.

Ὁ σκίουρος βρίσκει αὐτὸ τὸ ἄψηλὸ ξύλο καλὸ γιὰ καταφύγιο. Καὶ σκαριφαλώνει... Ὁ Κοκός, ποὺ πρώτη του φορὰ βλέπει τέτοιο ζῶο,— γάτα εἶναι; σκύλος εἶναι; —βγάζει τὶς φωνὲς καὶ πετᾷ τρομαγμένος. Μὰ καθὼς εἶναι δεμένος ἀπὸ τὸ πόδι, παίρνει μεζὶ τὸν καὶ ξύλο καὶ σκίουρο κι' ὅλα!

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ κάμαρη τῆς θείας Εὐλαλίας γίνεται «γῆς Μαδιάμ». Ἀναποδογυρίζεται τὸ τραπέζι μὲ τὴ μπουτίλια καὶ τὸ κοτῆρι τοῦ νεροῦ. Πάει καὶ ὁ καθρέφτης τῆς τουαλέττας. Πάει καὶ τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου. Ὅλα τὰ συνεπαίρνει τὸ ξύλο τοῦ παπαγάλου μὲ τὸ σκίουρο.

Οἱ ἁλυσίδες ὅμως τῶν βαριδιῶν τοῦ ρολογιοῦ μπλέκονται μὲ τὴν ἁλυσίδα τοῦ παπαγάλου, ὁ παπαγάλος πέφτει χάμω, τὸ ξύλο πέφτει ἀπὸ πάνω του, κι' ὁ σκίουρος κρατιέται ὅπως μπορεῖ πάνω στὸ ξύλο.

Κι' ὅλοι φωνίζουν: Ὁ παπαγάλος, ὁ σκίουρος καὶ... τὸ ρολόϊ ἀκόμα, ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμὴ τῆς καταστροφῆς τοῦ ἦρθε νὰ χτυπήσῃ τὶς ὧρες!...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΙΚΡΑΛΛΙΔΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ο παλιὸ κι' ἀξέχαστό μας *Κεντρί*, ὁ πολὺς κατάπι *Σταμ. Σταμ.*, μοῦ ἔστειλε ἀπὸ τὰ Βοδενὰ ὅπου μένει τώρα, ἕνα γράμμα. Μιλεῖ γιὰ πράγματα πού σᾶς ἐνδιαφέρουν. Κι' ἀντὶ νὰ σᾶς γράψω ἐγὼ σήμερα ἐν' ἄλλο, τὸ ἀντιγράφω ἐδῶ ὁλάκερο.

Βοδενά, 21 Ἰανουαρίου 1928

Φίλτατε,

Ζῶ, ἀπὸ καιροῦ, σὲ μιὰ ἐρημιὰ ἐδῶ τῶν Βοδενῶν, πολὺ ἔξω τῆς πόλεως, σ' ἕνα μεγάλο κτῆμα, ἔχοντας συντροφιὰ τὴν φύση, τὸν Θεό, τὰ χόρτα, τὰ λουλούδια, τὰ βότανα καὶ τὴν μεγάλη, τῶν ἀπομέρων, σιωπή.

Εἶμαι μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού λέγονται πολιτισμένοι. Καταγίνομαι ἐρασιτεχνικῶς εἰς τὴν κηπουρικὴν καὶ τὴν βοτανικήν, καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴ χαρὰν καὶ τὴν εὐφροσύνην πού αἰσθάνομαι, ὅταν βλέπω τὰ τρυφερὰ φύτρα νὰ ξεπετιῶνται ἀπὸ τὴν γῆ, ἢ τὶς καρδιὲς τῶν φυτικῶν νὰ φουσκώνουν γεμάτες νεότητα, ζωὴ καὶ ἄνθηση.

Ἔχω μερικοὺς βοτανικοὺς ἀντλαντας Γερμανικούς, μιὰ πολὺ καλὴ Γαλλικὴ βιβλιοθήκη γιὰ τὰ χόρτα καὶ τὰ βότανα, τὰ κλαριὰ καὶ τὴν χλωρίδα τῶν κάμπων καὶ βουνῶν, καθὼς καὶ γιὰ τὶς δουλειὲς τῶν κήπων καὶ τῶν ἀξοχῶν. Ἑλληνικὰ δὲν βρῆκα τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ «Φυτολογικὸ Λεξικὸ» τοῦ Γενναδίου.

Σέρω καὶ τὴν γλῶσσα τοῦ τόπου κι' ἔτσι κατόρθωσα κι' ἔμαθα ὄχι μόνο τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἰδιότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν θεραπευτικὴ δύναμη κάθε φυτοῦ, καὶ τὴν ἱστορία ἢ τὸ παραμυθάκι τῆς ζωῆς του.

Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε μὲ ποιὰ τρυφερὴ παράδοση περιέβαλλε ὁ λαὸς κάθε χορταράκι ἢ λουλούδι τοῦ βουνοῦ!

Μέσα σ' αὐτές μου τὶς ἀσχολίες, εἶδα τὴ συζήτηση πού ἔγεινε στὴ «Διάπλαση» γιὰ τὴν «Μολοῦστρα».

Οἱ εἰδικοὶ τῆς «Μεγάλης Ἑλλάδας» δὲν ἔχουν δίκιο.

Τὴν «Μολοῦστρα», (ὅπως τὴν λέτε σεῖς), δὲν τὴν κάνει «ἕνα εἶδος ραδικιοῦ», ἀλλὰ ἡ γνωστὴ σ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα «πικραλλίδα», μὲ τὰ κίτρινα θυσανωτὰ λουλούδια της, ὅταν γεράσουν καὶ γίνουν μικρὲς λευκὲς τουλούπες σπορόφορες, πού τὶς πέρνει ὁ ἄνεμος καὶ τὶς σκορπίζει σὲ βουνὰ καὶ σὲ λαγκάδια. Οἱ Γάλλοι τὴν πικραλλίδα τὴν λένε «πισσενλί».

Μικρὲς «μολοῦστρες» (ἂς τὶς πῶ κι' ἐγὼ ἔτσι) βγάζει καὶ τὸ λουλούδι τοῦ ζωχιοῦ (τὸ ζώχι - τοῦ ζωχιοῦ) καὶ πολλὰ ἄλλα χόρτα, ὅπως καὶ τὸ «χοιροβότανο», πού τὸ κάνουν σαλάτα, μαζὶ μὲ ἄλλα ἀγριολάχανα, καὶ τὸ τρῶνε στὴν Παλιὰ Ἑλλάδα.

Σκοπὸς ὅμως τῆς παρούσης μου εἶναι, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συζητήσεως αὐτῆς, νὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ ὡραία παράδοση πού ἔχει ὁ λαὸς ἐδῶ γιὰ τὴν πικραλλίδα, τὰ κίτρινα λουλούδια της καὶ τὴν «μολοΐστρα» της, πού ἐδῶ τὴν λένε «μπάμπω», δηλαδὴ «γριά».

Τὴν «πικραλλίδα», ἐδῶ τὴν λένε «γκορτσάνα τρίβα» (πικραμένο βότανο) καὶ λένε ὅτι αὐτὴ ἤτανε μιὰ καλὴ καὶ πονετικὴ γριά, φτωχὴ «ὡσὰν τὸ βούρλο στὴν ἐρημιά». Εἶχε κάτασπρα μαλλιά, πράσινη ποδιὰ κι' ἦταν σκεπασμένη μὲ ἕνα σάλι κατακίτρινο, πού ἦταν τὸ μοναδικὸ καλοκαιρινὸ καὶ χειμωνιάτικο φόρεμά της καὶ τῆς φτώχιας της στολίδι.

Ὅταν σταυρώσαν τὸ Χριστό, αὐτή, σὰν εἶδε τὴ Παναγία, τὴ μητέρα του, νὰ κλαίῃ, ἔτρεξε κοντά της, γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ καὶ νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Τὰ δάκρυα τῆς πικραμένης μάννας ἔτρεχαν ἀπάνω στὸ κίτρινο μαντήλι της καὶ τὴν πράσινη ποδιά της, καὶ ἡ καλὴ ἡ «Πικραλλίδα» τὰ ἐμάζευε, γιὰ νὰ μὴν πέσουν στὴ γῆ καὶ πατηθοῦνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ τόσα πολλὰ ἦσαν τὰ δάκρυα τῆς Παναγιᾶς, πού ἡ φτωχὴ γριούλα μούσκεψε, κι' ἀρρώστησε, κι' ἔπεσε νὰ πεθάνῃ.

Ἡ Παρθένα ὅμως, μόλις εἶδε τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωση τῆς φτωχῆς αὐτῆς γριούλας, δὲν τὴν ἄφηκε νὰ πεθάνῃ, παρὰ τὴν ἔκανε ἕνα πρόσωπο χαρτάρι τῶν ἀγρῶν, πού βγάζει ἀπ' τὴν καλὴ καρδιά του, λουλούδια ὅλες τὶς ἡμέρες καὶ τὶς ἐποχές, χρυσωπά, σὰν τὸ κίτρινο τὸ σάλι της, καὶ τουφωτά, σὰν τὰ κρόσια ὅπου τὸ στόλιζαν.

Καὶ σὰν γερνάνε τὰ λουλούδια αὐτά, ἡ Παναγιὰ δὲν ἄφησε, πάλι, τὸ ἀθῶο χορτάρι νὰ πεθάνῃ... Γίνεται τὸ κάθε ἕνα τους μιὰ «μπάμπω», ἕνα κεφάλι. Μὰ τὰ γερατεῖα αὐτὰ δὲν προσμένουνε τὸ θάνατο, ἀλλὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀνάσταση. Διέταξε ἡ Παναγία τοὺς ἀνέμους νὰ πέρνουν ἁπαλὰ καὶ μαλακά, τσουφα - τσουφα ἀπο τὰ μαλλιὰ τῆς καλῆς αὐτῆς γριούλας καὶ νὰ τὴν φέρνουν μακρυά· γιὰ νὰ φυτρώσουνε παντοῦ μιὰ νέα νεότητα, νέα ζωή, καὶ νὰ στολίσουνε τὴ γῆ ἀπὸ τὰ χρυσὰ κράσια τῶν λουλουδιῶν καὶ τὰ ζωηρὰ πράσινα τῆς Πικραλλίδας φύλλα.

Οἱ χωρικοὶ ἀκόμα λένε, ἐπειδὴ τὰ φύλλα τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ γυαλίζουνε στὸν ἥλιο, πὼς εἶναι βρεγμένα ἀκόμα ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς Παναγίας, γιὰ τοῦτο ἀποφεύγουνε νὰ τὸ ποτίσουν...

Κ' ἀκόμα πῶς, ἐπειδὴ ποτίστηκε μὲ τὸν πόνο τῆς Παρθένας, τῆς Δέσποινας τὰ δάκρυα, γιὰ τοῦτο διατήρησε ὅλη τὴν πίκρα τῆς Μάννας τοῦ Χριστοῦ στὴ γεύση του...

* * *

Ἂν κανεὶς ἀπὸ τοὺς *συναδέλφους μου* τῆς «Διαπλάσεως» ἔχει τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ στείλῃ ὀνόματα φυτῶν, ὅπως τὰ λὲν στὸν τόπο του, καὶ μέσα στὸ φάκελλο ἕνα φύλλο ἢ ἕνα λουλούδι τοῦ φυτοῦ, γιὰ νὰ τὰ γνωρίσω, ὄχι μόνο θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ, ἀλλὰ θὰ τοῦ εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸν ἐξυπηρετήσω σὲ ὅ,τι δύναμαι καὶ μοῦ ζητήσει.

Μὲ ἀγάπη κι' ἀφοσίωσι

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Καὶ διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς,
Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ πλοίαρχος Γκάρνετ εἶχε πεῖ, ὅτι θὰ ἐπιβιβαζόταν τὴ στιγμὴ πού τὸ *Σλώγι* θὰ ἐσαλπάριζε. Ὥστε μονάχα ἕ πιλότος κι' ὁ μικρὸς μοῦτσος ὑποδέχθηκαν τὸν Δόνιφαν καὶ τοὺς συμμαθητές του.

Ὅταν ὅμως ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου καὶ τὰ παιδιὰ πλάγιασαν στὶς καμπίνες, σκέφθηκε κι' ὁ πιλότος πὼς μποροῦσε νὰ βγῇ, γιὰ νἀνταμώσῃ τοὺς ἄλλους ναῦτες σὲ καμμιὰ ταβέρνα τοῦ λιμανιοῦ. Βγῆκε πραγματικῶς, τοὺς βρῆκε κι' ἔμεινε μαζί τους ὡς τὰ μεσάνυχτα. Στὸ ἀναμετξύ, κατέβηκε κι' ὁ μοῦτσος στὸ *πόστο* του νὰ κοιμηθῇ.

Ἀλλὰ τί συνέβη ἐνῶ τὰ παιδιὰ κοιμόνταν; Πιθανότατα; αὐτὸ δὲν θὰ τὸ μάθαινε ποτὲ κανένας. Τὸ βέβαιο εἶναι, ὅτι τὰ πολεμάρια πού κρατοῦσαν τὸ πλοῖο δεμένο στὸ λιμενοβραχίονα, λύθηκαν, εἴτε ἀπὸ ἀμέλεια, εἴτε ἀπὸ κακοβουλία...

Σκοτάδι πυκνὸ βασίλευε στὴ θάλασσα, ὁ ἀπόγειος ἄνεμος φυσοῦσε σφοδρὸς καὶ τὸ πλοῖο ἄρχισε νὰ τρέχῃ ὁλοταχῶς στ' ἀνοιχτά, ἔξω κι' ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι!

Ὅταν ξύπνησε ὁ μοῦτσος, αἰσθάνθηκε τὸ κούνημα τοῦ πλοίου, ἀπόρησε πολὺ γι' αὐτό,—δὲν ἦταν πιὰ δεμένος;—κι' ἀνέβηκε γρήγορα - γρήγορα στὸ κατάστρωμα. Ἐκεῖ βεβαιώθηκε ὅτι τὸ *Σλώγι*, παρασυρόμενο ἀπὸ τὰ κύματα, ἔπλεε μονάχο του!

Τρομαγμένος, ὁ μοῦτσος ἔβγαλε τὶς φωνὲς κι' ἀμέσως ὁ Γάρδνερ, ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφαν κι' ἄλλοι ἀναπήδησαν ἀπὸ τὰ κρεββάτια τους φωνάζοντας βοήθεια.

Τὰ δυστυχισμένα παιδιὰ δὲν ἔβλεπαν πιὰ τὰ φῶτα τοῦ λιμανιοῦ, γιατὶ τὸ πλοῖο εἶχε ἀπομακρυνθεῖ τρία μίλλια.

Στὴν ἀρχή, κατὰ συμβουλὴ τοῦ Μπριάν πού τὴν ἐπιδοκίμασε καὶ ὁ μοῦτσος, τὰ παιδιὰ προσπάθησαν νὰ δέσουν ἕνα πανὶ σὲ τρόπο ὥστε νὰ γυρίσουν στὸ λιμάνι. Ἀλλὰ τὰ κατάφεραν τόσο ἄσχημα,—ἔ, δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολη δουλειά,—ὥστε τὸ πλοῖο, ἀντὶ νὰ γυρίσῃ, ἐξακολούθησε νὰ τρέχῃ μπροστὰ μὲ μεγαλύτερη ἀκόμα ταχύτητα. Καὶ σὲ λίγο βρισκόταν πολλὰ μίλλια μακριὰ ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία.

Φαντάζεται καθένας τὴ δεινὴ θέση τῶν παιδιῶν. Καμμιὰ βοήθεια δὲν περίμεναν πιὰ ἀπὸ τὴν ξηρά. Κι' ἂν ἀκόμα ξεκινοῦσε κανένα ἄλλο πλοῖο ἀπὸ τὸ λιμάνι, θὰ περνοῦσαν πολλὲς ὧρες γιὰ νὰ φτάσῃ τὸ *Σλώγι*· κι' ἔπειτα, πῶς θὰ τὸ ἔβλεπε μέσα στὸ πυκνὸ ἐκεῖνο σκοτάδι; Αὐτὸ δὲν θάταν εὔκολο οὔτε ὅταν θὰ ξημέρωνε. Ὁ ὠκεανὸς εἶναι τόσο μεγάλος!

Τὰ παιδιά, μονάχα, θὰ μποροῦσαν νὰ κάμουν τίποτε γιὰ τὴ σωτηρία τους;

Μιὰ μόνο ἐλπίδα ἔμενε: νἀνακαντήσουν κανένα πλοῖο πού νὰ διευθύνεται πρὸς τὴ Νέα Ζηλανδία. Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτή, ὁ Μόκος σήκοσε ἕνα φανάρι στὴν κορυφὴ τοῦ μεγάλου καταρτιοῦ.

Τὰ μικρότερα παιδιά, ἐπειδὴ ὁ θόρυβος δὲν τὰ εἶχε ξυπνήσει, οἱ μεγάλοι ἔκριναν καλὸ νὰ τἀφήσουν νὰ κοιμοῦνται. Γιατί ἂν ἦταν ξύπνια, θὰ ἔφεραν μεγάλο ἐμπόδιο μὲ τὸ φόβο καὶ τὰ κλάματά τους.

Ὡστόσο πολλὲς καὶ μεγάλες προσπάθειες ἔγιναν γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ τὸ πλοῖο στὴν εὐθεία τοῦ κάκου ὅμως, γιατὶ κάθε τόσο ξέφευγε κι' ἔκλινε πρὸς τἀνατολικά.

Ἄξαφνα, σὲ ἀπόσταση δυὸ - τριῶν μιλλίων, φάνηκε φῶς. Ἦταν φῶς ἄσπρο στὴν κορυφὴ καταρτιοῦ, σημάδι πλοίου πού ταξίδευε. Σὲ λίγο φάνηκαν ἄλλα δυὸ φῶτα, ἕνα κόκκινο κι' ἕνα πράσινο. Κι' ἐπειδὴ καὶ τὰ δυὸ φαινόνταν μαζί, ἦταν σημάδι πὼς τὸ πλοῖο ἐρχόταν ἴσια πρὸς τὸ *Σλώγι*.

Ἀλλὰ τοῦ κάκου τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν. Ὁ θόρυβος τῶν φοβερῶν κυμάτων, ὁ κρότος τῆς μηχανῆς τοῦ ἄλλου πλοίου καὶ τὸ μουγκρητὸ τοῦ ἀνέμου σκέπαζαν κι' ἔπνιγαν τὶς φωνὲς τῶν δυστυχισμένων παιδιῶν.

Θὰ πῆτε: Καλὰ δὲν τοὺς ἄκουγαν, δὲν ἔβλεπαν ὅμως τὸ φανάρι στὴν κορυφὴ τοῦ καταρτιοῦ; Ναί, ἀλλὰ δυστυχῶς φανάρι δὲν ὑπῆρχε πιά. Ὁ ἄνεμος τὸ εἶχε ἀποσπάσει ἀπὸ τὸ ξύλο του καὶ τὸ εἶχε ρίξει στὴ θάλασσα.

Ἔτσι τὸ *Σλώγι*, σκοτεινό, δὲν φαινόταν μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τἄλλο πλοῖο, πού ἐρχόταν μὲ ταχύτητα δώδεκα μιλλίων τὴν ὥρα, ἔπεσε ἀπάνω του!

«Ἔτρεξαν στὴν εἴσοδο τοῦ δάσους...»

Τὸ *Σλώγι* βέβαια θὰ βούλιαζε ἂν χτυπιόταν ἀπὸ τὸ πλάϊ· ἀλλὰ ἡ σύγκρουση ἔγινε μόνο στὴν πρύμη καὶ δὲν προξένησε ζημία παρὰ στὸν ἄδακα τοῦ πλοίου μὲ τὴν ἐπιγραφή. Οὔτε τὸ βαπόρι, φυσικά, ἔπαθε τίποτα. Κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

Πολλὲς φορές, οἱ πλοίαρχοι δὲν σκοτίζονται νὰ βοηθήσουν ἕνα πλοῖο πού τὸ τρακάρησαν. Κι' ἡ ἀδιαφορία τους εἶναι βέβαια ἐγκληματικὴ κι' ἀσυγχώρητη. Στὴν περίπτωση αὐτὴ ὅμως, τὸ πιθανότερο εἶναι πὼς δὲν κατάλαβαν ἀπὸ τὸ βαπόρι τὴ σύγκρουση μ' ἕνα ἐλαφρὸ ἱστιοφόρο σὰν τὸ *Σλώγι*, πού οὔτε κἂν τὸ εἶδαν μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι.

* * *

Τὸ *Σλώγι*, μετὰ τὴν σύγκρουση, ἐξακολούθησε νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὰ κύματα κι' ἀπὸ τὸν ἄνεμο. Κι' ὅταν ξημέρωσε, βρέθηκε μέσα σὲ μιὰν ἀπέραντη ἐρημιά. Τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Εἰρηνικοῦ ἦταν ἔρημο, γιατὶ τὰ πλοῖα πού πήγαιναν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὴν Αὐστραλία ἢ, ἀντίθετα, ἀπὸ τὴν Αὐστραλία στὴν Ἀμερική, ἀκολουθοῦσαν τότε ἄλλο δρόμο, μεσημβρινότερα ἢ βορειότερα κατὰ προτίμηση.

Γι' αὐτὸ τὸ *Σλώγι* δὲν ἀπάντησε ἄλλο πλοῖο.

Κι' ἦλθε πάλι ἡ νύχτα, χειρότερη ἀπὸ τὴν ἡμέρα· γιατὶ ναί μὲν ὁ ἄνεμος ἔπαυε κατὰ διαλείμματα, ἀξακολουθοῦσε ὅμως νὰ πνέῃ πάντα ἀπὸ τὰ δυτικά. Πόσο θὰ βαστοῦσε αὐτὸ τὸ κακό, οὔτε ὁ Μπριὰν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ, οὔτε κανένας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Τοῦ κάκου προσπαθοῦσαν, μὲ διαφόρους χειρισμούς, νὰ κάμουν τὸ πλοῖο νὰ γυρίσῃ πρὸς τὴ Νέα Ζηλανδία. Οὔτε τὶς ἀπαιτούμενες γνώσεις εἶχαν, οὔτε καὶ τὶς δυνάμεις νὰ προσβάλουν κανιά. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ Μπριάν, μὲ τὶς λίγες γνώσεις πού εἶχε, κατόρθωνε ὁπωσδήποτε νὰ κρατῇ τὸ πλοῖο στὴν εὐθεία. Καὶ γι' αὐτὸ μάλιστα εἶχ' ἐπιβληθεῖ στἄλλα παιδιά, καὶ στὸν Δόνιφαν ἀκόμα. Ἀλλὰ τίποτε περισσότερο. Τὸ *Σλώγι* δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ φεύγῃ, νἀπομακρύνεται, νὰ χάνεται...

Ὁ Μπριάν, ἄϋπνος νύχτα μέρα, δὲν καρμέλησε οὔτε νὰ ρίξῃ στὴ θάλασσα μποτίλλιες, πού εἶχαν μέσα σημειώμα γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ *Σλώγι*. Δὲν ἔλπιζε βέβαια μεγάλα πράγματα ἀπ' αὐτό, τὸ ἔκανε ὅμως γιὰ νὰ ἔχῃ ἡσυχη τὴ συνείδησή του πὼς ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε.

Τί ἀπέγινε τὸ ἀκυβέρνητο πλοῖο, τὸ ξέρουμε πιά: Μὲ λίγες ἡμέρες σηκώθηκε μιὰ μεγάλη καὶ φοβερὴ τρικυμία πού βάσταξε δυὸ ἑβδομάδες. Τὸ *Σλώγι*, ἀφοῦ χίλιες φορὲς κινδύνευσε νὰ κατσουντριφθῇ, ἐπιτέλους ἐκάθησε σὲ μιὰν ἄγνωστη γῆ τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Ποιὰ θὰ ἦταν τώρα ἡ τύχη τῶν μικρῶν ναυαγῶν; Ἀπὸ ποῦ θὰ τοὺς ἐρχόταν βοήθεια;

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΕΙΛΙΝΟ

Τή στρίγλα,—τώρα σκάλασαν ἀπ' τή δυσλειά,—περνοῦνε χωριάτες, τά βραδύποδα κριτσώνοντας, νά τά πάνε στό σκοτεινό τους τό κελλί καί τραγουδᾶν ἀγάλι.

Νάτες ὁ ἀγέρας δέχεται κι' ὁλοῦθε τίς γυρνάει. Χτυπᾶν στ' αὐτιά γλυκόηχα τοῦ αἰσθήματος καθρέφτες, τραγούδι θεϊο τῆς καρδιᾶς πού πάει νά ξαπατήσῃ.

Παχειά παιδιά λερόχρωμα κλῶνται στά πεζούλια, κι' οἱ κάτες λιανοβόσκοντας πάνε νά σαλιγιάσουν. Πιό κεῖ χορεύμενη λαλιά καί σιγιλιά πιό πέρα.

Νύχτωσε καί κλειστήκανε στά σπίτια των οἱ ἀνθρῶποι. Γλυκειά ὥρα ἀνάπαψης. Ἡ φύση σώπασε. Μονάχα κανένα γαύγισμα σκυλιοῦ καί τοῦ νεροῦ πού τρέχει.

Τό ρυθμικό κι' ἀτάραχο τραγούδι μέσ' στή νύχτα, ἡ κάποιου γκιώνη τάχαρο τό κούκου δέν κοιμοῦνται· πιστή καλή της συντροφιά καί μιά ζωή τύνειρου.

"Ἄνθος τῆς "Ανδρου

ΓΙΑΓΙΑ

Νά την κεῖ δά ἡ πολυθρόνα σου, γιαγιά. Σέ μιά γωνιά μένει ἀδειανή καί ἄψυχη. Δέν τήν περιτριγυρίζουν τώρα πιά τά μαξιλαράκια τά μάλακά, τά πουπουλένια, πού σοῦ ἔβανα ἐγώ γύρω σου ὅταν καθόσουνα. Εἶναι ἔτσι δά ἄδεια σά σκελετωμένη. Σά γύσαι ἐσύ ἡ ἴδια καί ἔχεις τυλίξει τά χέρια σου στά δυό καί ἔχεις γύρει τό κεφάλι πονεμένα. Πάει, γιαγιά, μᾶς ἔφυγες. Δέ θ' ἀκούσω πιά τή σιγανή καί γλυκιά φωνή σου, δέ θά νιώσω κανένα χάδι σά μαλλιά ἀπό τάδυνατισμένα σου δάχτυλα. Ὦ, γιαγιά, νάξερες πόσο ἄλλαξε ἡ ζωή μου ἀπό τότε πού σ' ἔχασα. Κάτι βαρύ καί ἀνείπωτο αἰστάνουμαι τώρα στήν καρδιά μου, κάτι θολώνει τά μάτια μου καί μοῦ ζαρώνει τό πρόσωπο. Τί νάναι ἄραγε; Πόση σκοτεινιά γύρω μου, πόση βαρυά νιώθω τό κεφάλι μου ἀπό τότε πού ἄφησες ἀδεκανή τήν πολυθρόνα σου, γιαγιά!.. Πῶς νά τό ἐξηγήσω; Μοιάζει σά νοῦ ἡ ζωή μου τότες πού σέ εἶχα κοντά μου. Πόσο ἀνάλαφρη ἔνιωθα, πόσο πρόχαρη καί ξέγνιαση, καί πόση παιδί. Ἄχ, ναί, πόσο παιδί ἔνιωθα ὅταν σ' εἶχα! "Ελεγα «γιαγιά» καί ἡ ψυχή μου πλημμύριζε παιδική ἀφέλεια. "Αν σ' ἔχανα μικρή—τόσο δά μικράκι—ἡ λύπη μου δέ θάταν τόσο μεγάλη, ἴσως κιόλας νά μή τάνιωθα καθόλου. Ὦ, μά τώρα, γιαγιά μου, πόσο βαθιά μέ πίκρανες πού μοῦρυγες!..

Θυμᾶσαι, γιαγιά μου—μ' ἀκοῦς, ἔ; ὅ, ναί, σέ αἰστάνουμαι κοντά μου τώρα δέ,—πού ἐρχόμουνα πάντα σέ σένα γιά νά πῶ τίς χαρές μου καί τίς πίκρες μου καί τά παιχνίδια μου... Μονάχα σύ μ' ἄκουγες πάντα ἀκόρεστη καί χαμαγελοῦσες καί μοίλεγες καί γνῶμες, ὄχι σά συμβουλές ἤ σά μιλάματα, μά ἔτσι, σά νά συζητοῦσες μέ μιά φιλενάδα σου. Μέ οὐς ἄλλους δέν μποροῦσα νά κουβεντιάσω ποτέ ἔτσι, τούς θεωροῦσα πολύ μεγάλους καί σοβαρούς—κι' ἄς ἦταν παιδιά σου—καί δέν μποροῦσαν νά μέ καταλάβουν. Μονάχα σύ ἔπαινες μέσα στήν ψυχή μου. Κι' ὅταν μ' ἔβλεπες λυπημένη, καί πικραμένη μοῦ ψαχούλευες τά μαλλιά χαμογελώντας, μοίλεγες τοῦ κόσμου τίς ἱστορίες, τραγικές, κωμικές, ἀληθινές,—καί τί δέν εἶχαν δεῖ τά μάτια σου, ἔλεγες,—καί σκορποῦσες κάθε στενοχώρια ἀπό μέσα μου.

Θυμᾶσαι πού κάποτε, ὅταν μέ μάλωσε ἡ μαμμά μιά μέρα πού ἔλειπαν ὅλοι ἀπ' τό σπίτι καί γώ εἶχα ἀφήσει τό φαΐ καί κάηκε—ἀφοῦ διάβαζα καί τό ξέχασα—καί μοῦ εἶπε ἡ μαμμά σάν ἤρθε, ἀνάμεσα στά μαλώματά της, πώς «στήν ἡλικία σου ἤμουν καί μητέρα», ἐγώ ἤρθα παρακονεμένη σέ σένα, γιαγιάκα μου! Καί σοῦ τόπα. Παραξενεύτηκες τόσο, ἀλήθεια! «Μπά, παιδάκι μου, μήν ἀκοῦς." Ἄλλοι καιροί ἦταν τότε...»

Πάντα ἐρχόμουνα καί καθόμουνα πλάϊ σου, ἤ σ' ἕνα μαξιλαράκι μπρός στά γόνατά σου, μέ χάδευες πρῶτα, μέ φιλοῦσες καί μοίλεγες χίλια δυό πράματα. Σούδειχνα πάντα ἐγώ τοὺς ἐλέγχους μου καί πλημμύριζες τότε χαρά γιά τίς προόδους μου. «Μπράβο, μικρό μου!..» Καί τή μέρα, θυμᾶμαι, πού ἦρθα καί σοῦ ἔδειξα τό ἀπολυτήριό μου, τί χαρά κάναμε μαζί! Μοῦχάδευες τά μαλλιά καί μέ φιλοῦσες εὐτυχισμένη καί κοίταζες νά διακρίνεις τόν καλό μου βαθμό. Καί ἀνάμεσα στάλλα συλλάβισα καί γώ μαζί σου τοῦτο: «καί... τῆς.. εἰς τό.. Πανεπιστήμιον.. φοιτήσεως..» Χί χί! Καί σκάσαμε καί οἱ δυό στά γέλια γιά τό πολύ κωμικό πρᾶμα πού διαβάσαμε. Ἐσύ χωρίς ἄλλο συλλογίστηκες: «Εἶναι δυνατό, καλέ; Στό Πανεπιστήμιο αὐτό τό μικρούλι;» Μά καί γώ τό ἴδιο συλλογίστηκα κείνη τή σιγιμή. Ἔχωσα τό κεφάλι μου μέσα στά γόνατά σου καί στά τρεμουλιασμένα χέρια σου καί σοῦ εἶπα νά πεῖς ἕνα παραμύθι, ἐκεῖνο μέ τό βασιλόπουλο πού νίκησε τό τριπέραλο φίδι.. Λίσπαζόμουνα τόσο μικρή κοντά σου, γιαγιά!

Μικρή ἀκόμα καί τή μέρα πού ἦρθα καί σοῦ ἀνήγγειλα γελώντας· «καί τόρα, γιαγιά, εἶμαι τελειόφοιτη πιά. Δέ θ' ἀργήσω νά πάρω καί δίπλωμα...» «Μπᾶ, μικρούλα μου! Πότε πέρασε κιόλας ὁ καιρός! Μοῦ φαίνεται πώς ἦταν χτές πού διάβαζες τάλφαβητάρι σου κάνω στά γόνατά μου...» Ὦ, ναί! Μά τί μέ πείραζε μένα; Κανένας τίτλος, καμμιά πρόοδος δέ μ' ἄλλαξε τήν παιδική μου ψυχή. Ὅσο εἶχα σένα κοντά μου, ἤμουνα ἡ μερούλα σου, πού «ἔρριξε τόσο μπόϊ, καλέ, ἡ μικρή σου Μαρία!»

Γιαγιά, καί τώρα μοῦφυγες δέ σ' ἔχω κοντά μου! Στή μεγάλη τούτη ὥλ-ψη ποιός θά μέ παρηγορήσει τώρα; «Γιαγιά» δέ θά προφέρω πιά. Καί τά παχαμύθια κεῖνα τά τραγικά καί ὅμορφα πού τά ξητοῦσε περισσότερο ἡ ψυχή μου τώρα πού ἤμουνα μεγάλη, δέ θά τά ξανακούσω ἀπό σένα. Γιαγιά, ἡ «μικρούλα σου» πέθανε! Στή θέση της εἶναι μιά κοπέλα σοβαρή, λυπημένη. Δέ θά ξανακάνει πιά τρέλες καί παιχνίδια, γιατί δέ θά βρῇ πουθενά σύμμαχο, καμμιά ἐπιδοκιμασία, κανένα εὐτυχισμένο χαμόγελο, μά θά ντικρύσει ταύτη τή σιγιμή καί εἰρωνικά βλέμματα τῶν μεγάλων. Μούφυγες, γιαγιά, καί γώ μεγάλωσα ἀπότομα. Πῆρα ὅλες τίς πίκρες, τίς ἔγνοιες καί τίς φροντίδες πού πρέπει νάχει μιά «κοπέλα τῆς ἡλικίας μου». Νάβλεπες, γιαγιά, πόσο τρομαχτικά μεγάλωσα τόρα! Μαζί μέ τό σβύσιμο τό δικό σου ἔσβυσε καί τό παιδί ἀπό μέσα μου. Ὡς καί ζαφοματιές διακρίνω κάπου ἀπ' τά μάτια μου. Σάμπως φεύγοντας νά στάλαξες μέσα μου κάτι ἀπό τή γέρικη πνοή σου!..

Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες

ΚΑΠΟΙΕΣ ΕΣΠΕΡΕΣ

Εἶναι ἄλλοτινές ἡμέρες
πού ποτέ δέ λησμονιοῦνται·
εἶναι καί μουντές ἑσπέρες
πού μέ θλίψη ἀναπολοῦνται.

Κι' εἶναι στίς τεφρές ἑσπέρες,

εἶναι βήματα κομμένα
πού δέ σβύσαν, μολονότι
βούλιαξαν στά περασμένα
καί τά θάψαν ἄλλοι κρότοι.

Εἶναι πάλι σιλουέττες
πού γιαλά-γιαλά τραβοῦν,
κι' εἶναι ἴσιες, κι' εἶναι σκέτες,
δέ μιλοῦνε κι' ἀνιοῦν.

Κι' εἶν' ἀκόμα ἕνα βιβλίο
μ' ἕνα λοίλουδο ξερό·
κάποια θύμηση, ἕν' ἀντίο,
κι' ἀπό κεῖνο τόν καιρό.

Μακεντόφ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γιώργος λέγει μικροπρέπειες ἡ μαμμά του τόν παρατηρεῖ:

— Γιῶργο, πρέπει νά κρατῇς καί τή θέση σου!

Κι' ὁ Γιῶργος πιάνει... τήν καρέκλα του κι' ἐξικολουθεῖ!

Χιονισμένο Πήλιο

***

Συπνοῦν τήν Τάκη.

— Ὑπναμά! Γιατί καμμᾶσαι τόσες ὧρες;

Κι' ὁ Τάκης:

— Ἄχ, ἦταν τόσο μεγάλο τύνειρο πού ἔβλεπα! Πῶς θά τό φινα στή μέση;

Ἰσπανιόλα

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Από τήν Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τό 50ὸν ἔτος της.

"Οσοι ἐκράτησαν τά σταλέντα πέντε πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦνται συνδρομηταί καί παρακαλοῦνται νά νανανεώσουν τό ταχύτερον τήν λῆξασαν συνδρομήν των.

"Οσοι θέλουν νά διατηρήσουν τό ψευδώνυμον ποῦ εἶχαν στό 1927, πρέπει νά τό ἀνανεώσουν τό ταχύτερον διά τό 1928. Διότι κατά τόν κανονισμόν τῶν ψευδωνύμων ὅσα δέν ἀνενεώθησαν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου τά θεωρῶ ἐλεύθερα καί τά δίδω στόν πρῶτον ζητοῦντα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 28 ὁδός Εὐριπίδου τήν 27 Ἰανουαρίου 1928.

ΣΤΗ σημερινή Ἀθηναϊκή Ἐπιστολή, ὁ κ. Σταμ. Σταμ. σᾶς γυρεύει φυτολογικές πληροφορίες. "Οσοι ἔχετε νά τοῦ δώσετε, μπορεῖτε νά τοῦ γράψετε ἀπευθείας: κ. Σταμ. Σταματίου, πρώην νομάρχην, Βοδενά, Μακεδονίας. Καί ἐμεῖς εὐχαριστοῦμε πολύ τό παλιό μας *Κεντρί*, νά λάβῃ γράμματα ἀπό σημερινά Διαπλασόπουλα.

Σωστά τό μάντεψες, *Γενναῖα Σπάρτη*: Αὐτοί πού μέ κατηγοροῦν στά περιοδικά των, δέν πιστεύουν οὔτε οἱ ἴδιοι αὐτά πού γράφουν. Τά γράφουν γιά τό συμφέρο τους, γιά νά ἐλκύσουν συνδρομητάς. Ἕνα τέτοιο περιοδικό, π.χ., ἔγραψε ὅτι ἡ Διάπλασις εἶναι... μαλλιαρή! Κι' ὅμως καί τό ἴδιο αὐτό τό περιοδικό γράφει στήν ἁπλῆ γλῶσσα, τήν δημοτική πού μετακαθαρίζομαι κι' ἐγώ. "Αλλο ζήτημα ἂν γράφῃ ἀνορθογράφως. Ἡ γλῶσσα, βλέπεις, εἶναι ἕνα ὄργανο. Καί στήν ἴδια γλῶσσα μπορεῖ νά γραφτοῦν τά ὡραιότερα καί τἀσχημότερα πράγματα.

Ἡ *Καϊρίνα* παραπονιέται πώς δυό μόνο ἀπάντησαν στήν αἴτησή της καί τῆς ἔστειλαν εἰκόνες ἀρχαίας τέχνης καί ἱστορίας: ἡ *Ἀλόη Πικροῦ* κι' ἡ *Ἑλένη Πενταφάκη*. Δέν εἶναι δυνατό νά τῆς στείλουν κι' ἄλλοι; Ἡ *Καϊρίνα* εἶναι πολύ καλό κορίτσι καί καθένας ποῦ θά τῆς στείλῃ, μπορεῖ νά εἶναι βέβαιος πώς θά λάβῃ τό ἀντάλλαγμα ποῦ ὑποσχέθηκε μέ τήν Ἀγγελία της.

Εὐχαριστῶ, *Φαέθων*, γιά τίς ὡραίες εὐχές καί χαίρω ποῦ σοῦ ἄρεσαν τόσο τά ἐφετεινά μυθιστορήματα, (αὐτά ποῦ ἔκαμαν κιόλα κράτο στό Διαπλασόκοσμο, καθώς μοῦ γράφει τό *Ἀστραπόβροντο*) "Οχι, τό «ἕκτακτα» ἐκεῖνο εἶναι κατ' ἀντίθεση σέ τό «τακτικά». Γιατί πέρνω τά δωδεκασέλιδα ἤταν τακτικά: ἔβγαινε ἀπό ἕνα κάθε μήνα. Ἐπειδή ὅμως τό ξεσπάθωμα πέρασε δέν πῆγε καλά καί καθώς σᾶς εἶπα, τά τακτικά αὐτά δωδεκασέλιδα μ' ἐζητήσανε πολλές χιλιάδες, φέτος δέν θά ἐκδίδω παρά μόνο ἑπτάκτως: π.χ. ὅταν θά δημοσιεύεται «Κυριακή», ὅπως στό προηγούμενο. Ὡς τόσο δέν ἀποκλείεται ἀκόμη νά πάω καλύτερα φέτος τό ξεσπάθωμα καί νά ξαναρχίσω τά τακτικά δωδεκασέλιδα. Ἀπό σᾶς ἐξαρτᾶται. —"Ελαβα κι' ἐστειλα δ.τι ἐζήτησες.

Τά ἔλαβα ὅλα, *Σῖμε Ἐσπέριε*, κι' εὐχαριστῶ πολύ, Τ' ὡραῖο σου γράμμα μά ἀποζημιώνει γιά τή μακρά σιωπή. Ὦ, ναί, μπορεῖ νά φανταοθῇ κανείς—καί νά φρίξῃ,—τί ἀργασία ἔγινε, ἀπό μένα καί τούς συνεργάτες μου, στό διάστημα αὐτό τῶν πενῆντα χρόνων. Φτάνει νά λογαριάσῃ μόνο τά γράμματα ποῦ διάβασα κι' ἀπάντησα. Ξέρεις πόσα εἶναι; Ἀπό 100 μόνο τήν ἑβδομάδα νά βάλῃς διπερβαίνουν τίς 200,000! Τί βουνό ἀπό γράμματα, ἔ; Ἀμέ τάλλα;..

Χαίρω, *Φίλαθλε*, ποῦ βρίσκεις τόσο ἐνδιαφέροντα τά περιεχόμενα τοῦ τρέχοντος τόμου. Ὅσο γι' τή λέξη «θερμάστρα», εἶναι βέβαια τῆς καθαρευούσας καί ἀκριβῶς ἀνάλογη δέν ἔχει ἡ δημοτική, ἀντός ἀν ἔπλαττε κανείς λέξη «ξεσσάστρα» ἤ κάτι τέτοιο. Ἡ δημοτική πάλι ἔχει τό τζάκι (ἑστία) τή σόμπα (αὐτή κυρίως στήν καθαρεύουσα λέγεται *θερμάστρα*) καί τό *μαγγάλι*, ἀμεταφραστο. Καί μοῦ φαίνεται ὅτι οἱ τρεῖς αὐτές λέξεις εἶναι ἀρκετές. Εἶναι ὅμως περιστάσεις ποῦ ἡ δημοτική δέν ἔχει δική της λέξη καί τότε πρέπει κανείς νά τήν πάρῃ ἀπό τήν καθαρεύουσα, ἀλλάζοντας μόνο τόν τύπο γιά νά συμφωνῇ μέ τίς ἄλλες τῆς δημοτικῆς Π.χ. αὐτοκίνητο, *ποδήλατο*, *καλώδιο* ἡ *λεντρική στήλη*, *ἀγίδα* κτλ. Καί δέν πειράζει τίποτε πῶς οἱ λέξεις αὐτές ἀλλάζουν κλίση ἤ χάνουν τά νί τους. Γιατί ἡ δημοτική ἔχει καί χίλιες ἄλλες ἀρχαῖες ποῦ ἔχουν ἀφομοιωθῇ ἀπό αἰῶνες: *φλέβα*, *πατρίδα*, *πατῆρ*, *κλειδί*, *δαιάκι* (σαξ), *νόμος* (ὥμος) κτλ. "Ετσι ποῦ λές, ἡ καθαρεύουσα δέν θά χαθῇ ποτέ: σιγά-σιγά θά περάσῃ στή δημοτική θά προστεθῇ στόν δικό της πλοῦτο, τό μεγάλο, καί θά τήν κάνῃ μιά ἀπό τίς πλουσιώτερες γλῶσσες τοῦ κόσμου. Ἐγκαίνται ὅτι θά χρειασθῇ πολύς καιρός καί σ' αὐτό τό διάστημα ἡ καθαρεύουσα θά ὑπάρχῃ αὐτοτελής. Γι' αὐτό σᾶς εἶπα ὅτι πρέπει νά τήν μαθαίνετε, νά τήν μαθαίνετε καλά...

Ἡ *Ἑλληνίδα* μοῦ γράφει: «Πόσα χρόνια σέ σένα! Μέ ἀλληλογραφία γνωριστήκαμε τή *Φλογίτσα* κι' ἀνακαλύψαμε πῶς κάποτε οἱ μαμμάδες μας ἦταν συμμαθήτριες. Χτές πῆγα στό σπίτι της ποῦ εἶχε τσαί καί τή γνώρισα προσωπικῶς. Ἔπρεπε νάσουν ἀπό καμμιά μεριά καί γάβλεπες... Διαπλασόπουλα! *Σκνίπες*, *Θαΐδες*, *Μάσκες*, *Ἐσμέες*, *Ἐλπίδες*, *Φλογίτσες* καί, καί... Καί νάκουγες τά ὕστερ ποῦ πάφτανε γιά σένα, γιατί ὅλο γιά σένα συζητούσαμε. Χορέψαμε, παίξαμε, τελοσπάντων περάσαμε θαυμάσια. Κι' ὅλ' αὐτά χάρις σέ σένα;..» Ἀλήθεια νάμουν ἀπό κάμμιά μεριά γάϊσάς ἐδῶ πα...

Ἀτράμητο Βόϊωνάκι, ὁ «Θάνατος Παλικαριοῦ» βέβαια εἶναι ἕν ἀπό τά καλύτερα ἑλληνικά διηγήματα. Δέν μπορεῖ ὅμως, σάν πεζό ἔργο, νά θεωρηθῇ τό «ἀριστούργημα» τοῦ Παλαμᾶ ποῦ εἶναι ἕνας τόσο μεγάλος ποιητής. Κατά τή γνώμη μου, ποῦ εἶναι καί γνώμη πολλῶν, τό ἀριστούργημα τοῦ Παλαμᾶ εἶναι ἡ συλλογή του «Ἀσάλευτη Ζωή». Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ἀριστουργήματά του ὑπάρχουν καί σ' ὅλες τίς ἄλλες—Ἀλήθεια, κανένας δέν ξέρει ἀκόμα τόν ἀκριβῆ πληθυσμό τῶν Ἀθηνῶν καί περιχώρων, πάντως ὅμως πληροῦζει τό ἑκατομμύριο. Γιά τό ἄλλο ζήτημα καλύτερα νά μήν πῶ τίποτα. Συνήθως δέν ἀνακατεύομαι στά ἐσωτερικά τῶν συλλόγων.

Αὐτή καί τήν προηγουμένη ἑβδομάδα ἐξεσπάθωσαν οἱ ἑξῆς: *Τζάκ, Μητρόζος*, *Μερόπη* διά Σύλλογον «Ἑρμῆν», *Βόϊ Μαρτίου*, *Πλάτων Κουτρέλλης*, *Οὐρανία Κρίτση*, *Ἀκρίτας*, *Θαλασσοταραχή*, *Ἀρχαιωτοκούλα*, *"Αγγελος Ἐλκίδας*, *Λήτητος*, *"Ελλην*, *Κωνστ. Χ. Σταυρίδης*, *Γλυκομίλητη*, *Ἐλευθ. Ἀδαμαντιάδης*, *Νοσταλγοῦσα*, *Ὀκαδὸς τοῦ Τολστόϊ*, *Μηνᾶς Δημάκης*, *Ἀμαζών*, *Βρασίδας*, *Φερμερίνος*, *Φίλαθλος*, *Κωρινὴ Ἐλβετίας*, *Ἀτρόμητη Φοβητσιάρα*, *Στράτη*, *Ἀετιδεύς*, *Ἰουλία Τσινόγλου*, *Ἀρχοντοπούλα*.—Εὐχαριστῶ τά καλά μου τά παιδιά κοῦ ἐξεπλήρωσαν ἕνα χρέος τους

Εἰς ἄλλους δέν αὐκαιρῶ νάπαντήσω σ' αὐτό τό φύλλο. Παρακαλῶ ὅσους μοῦ ἔγραψαν νά μή δυσαρεστηθοῦν, ἀλλά νά μοῦ ξαναγράψουν.

Ἰδραίας Ἐπιστολάς μοῦ ἐστειλαν αὐτήν τήν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἀτρόμητο Φοβητσιάρα*, *Ἀλπινιστής*, *Μόνα Δίξα*, *Ἀετιδεύς*, *Περιστερά*, *Πορφυρογέννητη*, *Μαραμένη Ραζία*, *Ἀνδαλουσία*, *Πούλια*, *Ρενσίνα*, *Ρόδον τῆς Ἐρήμου*, *Ἐρμίνα*, *Πεταλουδίτσα*, *Σουσουράδα*, *Παρτενὼν Παρών*, *Ἀττικὴ Αὐρή*, *Τσούχτρα*, *Ἰνδιάνα*, *Ραυκουτίν*, *Σεντιμένο Ἡπειρωτάκι* καί *Δούλη Ἀωδεκάνησος*.—Ἐξετέλεσα τίς παραγγελίες των καί τούς εὐχαριστῶ γιά τά καλά των λόγια.

"Ἐλαβα κι' ἕνα γράμμα, μέ *Ἀσκήσεις*, μέ παράπονα πώς δέν ἀπάντησα σέ προηγούμενα,—ἀλλά χωρίς ὑπογραφή. Ποιανοῦ νά εἶναι;

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὅλδεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνακτεῖται, ἂν δέν συναδέεται ὑπό τοῦ δικαιώματος δρ. ΙΟ.—Τά ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συναδεδύνται ἀπό Λ, ἀνήκουν εἰς ἀγάμα καί ὅσα ἀπό Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Σαμιωτοπούλα, κ. (ΜΙ). Διάδη Ἐρλιγκτον, κ. (ΖΒ). Λεμονιά, κ. (ΑΛ). Σουσουρίδα, κ. (ΔΛα). Διαβολάκιαδο, ἀ. (ΧΕ). Ἀηδονόλαλη, κ. (ΠΤ). Κυπαρίσσι Φασαρίας, ἀ (ΜΚ). Πορφυρογέννητη, κ. (ΔΠ). Μύρτος Βάγιας, ἀ. (ΝΜ). Ἀδιαφόρετη, κ. (ΡΓ). Ἀγγελούδι, κ. (00). Κληριάρι, κ. (ΧΓ). Νυρίτσας, κ. (ΧΓ). Ἀραπάκι, ἀ. (ΑΜ). Μαύρη Γάτα, κ. (ΑΓ). Φασουλῆς, ἀ. (ἀούα). Ἀθμονιές, ἀ. (ΙΙΙΙ). Δούξ τοῦ Ἀθμόνου, ἀ. (ΑΚ). Κωνσταντίνος Κατσαμάγκας, ἀ. (ΠΠ). Γιάννης Ἀηδόνης, ἀ. (Ἐγώ). Ναύαρχος Κανάρης, ἀ. (;!;). Τριμαλλοφόρος Κυανόλευκος, ἀ. (Π'. ὁμώ. Ναυταπρ. Πειρ.). Ρωβύρος ὁ Κατακτητής, ἀ. (ΑΑ). Φραγκονῆτα, κ. (ΑΠ). Σαγιναπάρι, κ. (Μαρι. Βασιλ.). "Αθωινς, ἀ. (ΧΜ). Μπαλαού, ἀ. (ΤΜ). Μελαχρινὴ Κυπριακούλα, κ. (ΗΓ). Μελαχρινὴ τοῦ Σκέτιν, κ. (ΟΜ). Κουνέλι, ἀ. (ΑΧ). Φλογέρα, κ. (;').

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Συρανώ, ἀ Ρετσίνα, κ. Πετσαλουδίτσα, κ. Ἀγγουλία, κ. Ἀργοντοπούλα, κ. Κυρὶ-Κυριαλίνα, κ. Πανσηζοῦ Παφίν, κ. Πάνδρομος, κ. Λούλη Λουδεκιένησης, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τούς φίλους της: *Ἀγριόπελην* (κι' ἐγώ χάρηκα γι' αὐτά ποῦ ἔγραψε ἡ πειρᾶχη «Σφαῖρα» νά μέ συγχίνει μέ τόσα ξένα περιοδικά καί νά βρῇ ὅτι «κρατιέμαι καλύτερα ἀπ' αὐτά», εἶναι πολύ κολακευτικό!) *Ἰωάν. Θ. Μουσ.* (βστειλα· εὐχαριστῶ πολύ· ὄχι ἀκόμη) *Φῶτον Λάμψην* (κι' αὐτά ἐνεκρίθησαν· εὐχαριστῶ γιά ὅλα·) *Ντόριαν* (εἶναι ναρὶς ἀκόμη· μέ καμμιά κυρία δέν συνεννοήθηκα, γιατί ἤταν ἀργαστήρι ἐκείνη ποῦ εἶχε ἀγκαλάβει τήν πρωτοβουλία· Θά συσκεφθοῦμε τώρα ποῦ ἔγινε καλά·) *Ἀστέρα τοῦ Αἰγαίου* (ἡ Συλλογή σου Πνευμ. Ἀσκήσεων ἐλήφθη ἐγκαίρως ἡ Ἀγγελία ὅμως νομίζω καλό νά μή δημοσιευθῇ·) *Μαφάλντα* (εὐχαριστῶ πολύ· εἶδες τήν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· γιά τό κομμάτι σου ἀργότερα·) *Νεάνιδα τοῦ Ἰονίου* (δυστυχῶς αὐτά σήμερα δέν μπορῶ νάπαντήσω ἐκτενῶς στά δύο ὥριτα γράμματά σου· ὥστόσο σ' εὐχαριστῶ γιά ὅλα·) *Δώραν Δ. Ἰατρίδου* (δέν στάλλονται ἔτσι αἱ λύσεις· γράφει νά ἰδῇς τόν «Ὁδηγό·») *Γλυκείαν Συνοδίαν* (αὐτό τό ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα καί χαίρω πολύ γιά τήν ἀπόφασή σου· γράφε μου·) *Μικρήν Ἀλσατίδα* (ἐστειλα 7 τετράδια· ἀπό τίς Ἀσκήσεις ποῦ μοῦ ἐστειλες, ὁ Γρίφος καί ἡ γαλλική εἶναι καλές·) *Μαρίαν Σ. Κορέ* (ἐλπίζω νά ἐξακολουθήσῃς τώρα ποῦ ἔκαμες τήν καλή ἀρχή· ἐστειλα·) *Μυρταίαν*

(ἔκαμες πολὺ καλά, γράφε μου') *Λεπτὴν Μαργαρίταν* (μετὰ χαρᾶς ! νομίζω ὅμως πὰς πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο δὲν ἀνήκει πιὰ στὴν πρώτη του κάτοχο') *Βρυσίδιον* (χαίρω πολύ' ναί. νὰ μοῦ γράψῃς κι' ἂς εἶσαι μικρούλης' κι' ἄλλοι στὴν ἡλικία σου μοῦ γράφουν') *Ὑβόνην* (ἐστειλα' τὴν "Ασκηση ἐκείνη; δὲν πειράζει, τὴ σβύνω ἐγώ') *Γενναῖαν Σπάρτην* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια' ὁ «Στέφανος» τοῦ κ. Μενάρδου εὑρίσκεται ἐδῶ εἰς τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα') *Ἀνγίαν Ε. Θεμιστοῦ* (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη') *Φίλαθλον* (κατὰ φύλλον πώλησιν κάνει μόνο τὸ Πρακτορεῖο τῶν 'Εφημερίδων') *Ἑλληνικὸν Γόητρον* (αὐτό, εἶδες; σοῦ ἐνέκρινα καὶ χαίρω πολύ' ἐστειλα') *Σιδερένιο Χέρι* (εὐχαριστῶ περασταικά' τὸ γράμμα σου ὡραῖο, οἱ παραγγελίες σου ἐξετελέσθησαν, νὰ μοῦ ξαναγράψῃς γρήγορα') *Χαρούμενην* (οὔτε συνδρομή, οὔτε δικαίωμα φευδωνύμου ἔλαβα' χάθηκαν ;) *Ἡρωΐδα τοῦ Σουλίου* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφεις συχνά') *Διάναν* (ἐστειλα 6 τετράδια') *Κύνειον Ἄσμα* (ὡραῖα τὰ λές, πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου') *Λερὴν Φουστανέλλαν* (δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη') *Μελαχροινούλαν* (τετράδια καὶ λῆμμὸ ἐστειλα') *Ἑλ. Ρουσσάκην* (ἐστειλα 4 λυσόχ. καὶ 4 τετράδια') *Ἀμαζόνα* (διορθώθηκε') *Σκανδαλιάραν* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Ραζίταν, Συρανώ, Μέλαν Πυρουργεῖ, Λευκὸν Κόρακα* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 26ὴ Ἰανουαρίου, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἑρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δέκατ' μέχρι 28 Μαρτίου.

124. Δεξίγριφος

Τὰ σεμνὰ τὰ λουλουδάκια
Μὲ μ' ἀκρόπολη τὰ ἑνώνω
Καὶ τῆς Ρουμανίας πόλη
Γνωστὴ σ' ὅλους φανερώνω.
Λεβέντης

125. Στοιχειόγριφος

Μὲ ζητεῖς, γιατί μαζί μου
Χαίρεσαι, εὐτυχεῖς, παιδί μου.
Προσοχὴ μόνο μεγάλη
Μὴ μοῦ βγάλῃς τὸ κεφάλι,
Γιατὶ τότε θὰ θυμώσω
Καὶ κατάρα θὰ σοῦ δώσω.
Ὑβένη

126. Μεταγραμματισμός

Βγάζω Υ καὶ βάζω Η
Καὶ μὲ βλέπεις στὴ στιγμή,
Ἀπὸ πόλη, νὰ γενῶ
Ἕνα ὑδρόβιο πτηνό.
Παπεράλδα

127. Δημώδες Αἴνιγμα

Σὲ κῆπο δὲ φυτεύεται,
Σὲ περιβόλι ὄχι.
Ὁ βασιλιὰς τὸ γεύεται
Καὶ ὁ καθένας τρῶει.
Σπυρ. Γ. Παναγιωτόπουλος

128-132. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις :

ἄκνη, δῶμα, Ἶρις, Κόδρος, κλαίω. 25η Μαρτίου

133. Τρίγωνον

* * * * * * = Αἰρετικὸς
* * * * * = Ποταμὸς
* * * * = Ἀριθμητικὸν
* * * = Νῆσος
* * = Ἀντωνυμία
* = Σύμφωνον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Ἐνδοξο Σοβλί

134. Διπλὸ Κεφάλι

Εἰς τὰς κάτωθι λέξεις νὰ προστεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἓν γράμμα, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα νὰ ὑποτελοῦν ἀρχαῖον ρητόν :

φόρος, οἶα, δάς, ὅσος, ὑς, Καρία, πόρος ναῦλος, ἄνθος.
Μάγισσα

135. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὅλαι ἀπὸ πέντε, ἀποτελοῦν Ὠκεανίδα :

1, Θεὸς ἢ πλανήτης· 3, Μεγάλη θεά· 3, Φυτὸν ἐξωτικόν· 4, Ἀρχαία περίφημος πόλις· 5, Γεωγραφικὸς ὅρος.

Ἀμαρυλλὶς

136. Ἑλληνοσύμφωνον

σου - ου - αιου - αι - ου - ερα
Τώνη Μονάχη

137. Γρῖφος

ασὶ ασὶ ἀπὸ τῶν τῶν γορ
Ω ασὶ ασὶ Ἄνδρος Ἴλλη ἄν
ασὶ τῶν τῶν
σοὶ
Ἰσπανιόλα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

137-142. Lettre Magique

Remplacez une lettre à chacun des mots ci-dessous par une autre, partout la même, et formez sens anagramme cinq autres mots :

mage, fleur, sale, roche, palme.
Καρδινιάκ

143-145. Cinéma-Rébus

1. —Εἰς σύζυγος, κρίνας.
2. —Ἐκεῖ, ὅπου, ποντικός.
3. —Ἀλλά, κλίνη, γάτος.

Τρία ψευδώνυμα συνδρομητριῶν.
Μήδεια

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πενμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 46

674. Συνέλευσις (σύν, Ἔλευσις.) — 675. Φυλάκιον (φύλ, λίθ, κρύπτ.)—676. Ἄσθμα-ἄσμα.—677. Ἡ φωτιὰ κι' ὁ καπνός.—678.

Σ Σ Σ Σ
Ο Ο Ο Ω
Β Α Σ Ν
Υ Υ Ο Ε Α Α Ι Ε
Κ Ρ Κ Μ Ρ
Ω Λ Ο Ω
Ν Σ Σ Ν

679. ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΝ (Ἔλαιον, λειβάδιον, Ἰνδία, Γαλλία, ῥάδιον, Ἄβελ, δεῖλι, οἶον, Ναδία.) — 680. ΙΣΣΟΣ (Ἰ-καρία, Σ-όφ, Σ-πόρος, Ὀ-ριον, Σ-χολή.)—681. ΕΡΑΤΩ-ΡΗΝΟΣ (Ἔρμῆς, ΡΗμα, Ἄνω, ΤΟνος, Ὡσηέ.)—682. Φασούλι τὸ φασούλι γερίζει τὸ σακκούλι.—683. *Ἡ Χημεία εἶναι ἐπιστήμη.* (ἢ Χ μ' ια, ἢ ναὶ ἐπὶ στ' οἰκια.)—684. Murmure (mur, mure.) —685. Le ramoneur.

Μὴ λησμονεῖτε πόσο κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυχομένη ταινία, σὰν αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 4 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (νὰ ὑλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δεκαπλάσια λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1 .

Ὁ χωρισμὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ πραπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΙΓ — 150/

ΗΓΑΛΛΙΚΗ τελείως. Μάθημα ἱστορίας. Θέμα, φιλολογία, συνδιάλεξις, προπαρασκευὴ δι' ἐξετάσεις. Δίδακτρα εὐκαιρίας. Comte.—Πατήσιον 5-Β Γεωργίας Ἀγγελοπούλου. Πληροφορίαι ὥρ. 1½—3½ καθ' ἑκάστην.

/ΚΙΓ — 151

Ἀνταλλάσσω καὶ πολὺ γραμματόσημα μὲ ἑκατὸν 30 αἰῶν. Βάσις Γενικὴ 1928. Παναγιώτην Φ. Σιδαΐδην, ὁδὸς Ἑσπερίδων. Καλλιθέαν (Ἀθηνῶν).

/ΚΙΓ — 152/

ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ ΣΧΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 3ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἀπαντήσεις πολλές· λίγες ἀπὸ ἀνέμμα τοῦ διαγωνισμοῦ μας. Ἀπ' τὶς σχετικὰ καλλίτερες δὲν κρίθηκαν παρὰ γιὰ : 3ο **Βραβεῖο.** Κάϊτη Πορφυροπούλου — πάρα καλή, συνδυασμένη μὲ ὡραίαν ἰδέαν, ὄχι καλὰ ζωγραφισμένη—παίρνει ἕνα μπακαλό. 4ο Σκουνοφουσκα (δύο βιβλία) καὶ 5ο Μπεάτα. Κρίθηκαν ἀκ' τὴν ἐπιτροπὴ καὶ τὸν καλλιτέχνη κ. Λεφάκη. Περιμένομε ὁριστικὲς διευθύνσεις.

Ἀγγελία καθυστερήσασα 1.

/ΚΙΓ — 153/

Περιπλανώμενος στὸ Διαπλασάκι ταμπὲ βόλους-ες, χρυσὰ Σφίγγα, Δάφναν, Λάουραν, Μήδειαν.

ΜΑΥΡΗ ΓΑΤΑ

/ΚΙΓ — 154/

Τάσο Γεωργαλᾶ, χίλιες ἀλήθερες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή σου.—Ἰσπανιόλα — τὸ περισσευὸ Πλάνε Δοξάρι

/ΚΙΓ — 155/

Ἀνταλλάσσομεν τετραδιάκια μὲ ὅλους· ὅλες, χωριστά. Δίνω : Δόξα Κοντοπούλου Ἔλπίδα, μ. τ. Καλλιθέας. Ἀθῆναι.

Ροδοπλασμένη Βασκοπούλα
Μελαχροινούλα

/ΚΙΓ — 156/

Ἱδρύθη σύλλογος τῶν
«ΑΘΜΟΝΕΩΝ»
Γενομένων δημοσιευθεισῶν ἐξελέγησαν :
ΠΡΟΕΔΡΟΣ : ΔΟΥΞ ΤΟΥ ΔΟΜΟΝΟΥ
ΤΑΜΙΑΣ : ΤΣΑΡΛΕΣΤΟΝ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ : ΞΕΡΟΒΗΧΑΣ
ΤΜΗΜΑΤΑ : Σκοπαβλάτος : Στερνὸ Χαμόγελο. Διαγωνισμῶν : Τσάρλεστον. Ἀποκαλύψεων : Φασουλῆς. Ἀσκήσεων : Σερόβιχας. Λύσεων : Ἄθμονούς.
Ὁ Πρόεδρος : ΔΟΥΞ ΤΟΥ ΔΟΜΟΝΟΥ

/ΚΙΓ — 157/

Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, τυχαριστῶ, μοιάνοτι . . . Ἀνδαλουσία, θέλω ἔλαβα. Ἔμεινε νὰ μᾶς εἰδοποιήσω; Μποέμ, ὡς πότε θὰ περιμένω ;

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΡΟΥΣΣΑΚΗΣ

/ΚΙΓ — 158/

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΙΠΠΟΤΩΝ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ : Ἀγγέλλεται ἐκ Βεραπευτηρίου Ἀφφίου, ὅτι θέσεις κεναὶ δέχονται Κάπειον καὶ Κολοκυθόσπορον.

Κάπειε : λάθος ἡ ἀποκάλυψίς σου (ΚΙΓ —128). Τὸ θέμα. Διάπλασις.

ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΙΑ : Τόρδιον Δεσμόν, Δράμα : Στέλε Διεύθυνσίν σου.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

Διορίζονται πρεσβευταί : Δράμας : Γόρδιος Δεσμός, Θεσσαλονίκης : Τζέκυλ Κούγιαν, Βόλου : Κάρμεν Σύλβα. Πρόξενοι : Βόλου : Λόρδος Φαντλερουά.

Ὁ Ὑπουργὸς : Μαρκ. ντὲ Λατούρ

/ΚΙΓ — 159/

Ἔμμη», Ἀτρόμητο Κόζονάκι, δὲν πιο Σαραντάρης ἄρα ... ΕΙΝΑΙ !!!
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΦΑΥΛΟΥΡΗ

/ΚΙΓ — 160/

Ἱππόταις, πᾶς ἐπερπερατοῦμεν δὲ λά . . . εἶπα ὁ γάϊδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλαιο ! ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΦΑΥΛΟΥΡΗ

/ΚΙΓ — 161/

Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, τάχα; δὲ σαι ἀπροσπέλαστη ; "Αν ὄχι, γὼ περμένω ἀμοίν σαι γιὰ ἀλληλογραφία ;

Ἰνδιάνα

/ΚΙΓ — 162/

Μπαίνοντας στὸν Διαπλασάκο χαιρετῶ ὅλους-ες. Εὐχαρίστως θὰ δεχόμουνα τὴν ἀντιπροσωπεία· στὰ ΤΡΙΚΑΛΑ ἀπὸ τοὺς ΠΛΑΪΣΤΟΥΣ· ΦΑΥΛΟΥΡΟΥΣ καὶ ΛΕΥΚΟΤΣΤΟΥΣ. "Αν θέλουν, ἂς γράψουν : Ραοσοτὶν. Μαθητὴν Γυμνασίου, Τριπόλεως ἢ μὲ ἀγγελία στὴ Διάπλαση. ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ

/ΚΙΓ — 163/

Ὁ ΦΑΡΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ ζητᾶ μίαν ψῆγον ἀπὸ ὅλους. «Φιλικοὶ» περιμένει τὰ Μ. Μυστικὰ σας. Δίας ΙΔΚΒ —69).

/ΚΙΓ — 164/

Ἡ Μαγεμένη Χρυσόμαλλη ἀλληλογρ. φεῖ, ἀνταλλάσσει τετραδιάκια μὲ Διπλωπόπουλα-ες μαθητρίτσες τάξεως (ΚΙΓ— 109).

/ΚΙΓ — 165/

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω κάμες, κ τραδιάκια Διαπλασπίουλα-ες. (ΚΙΓ — 109). Σαιντεύτρα

/ΚΙΓ — 166/

Ἀποσύρομαι τῆς συνδέσεως καὶ σταμάτ τὴν ἀλληλογραφίαν. Μασκωτίτσα

/ΚΙΓ — 167/

Τὸ ἐλεκτρὸ φευδόνυμο ΤΣΕΚΥ-ΚΟΥ ΓΚΑΝ κατέρχεται καὶ φέτος σὰ δημοφίσμα. Ὑποσχέται γιὰ τὴν δαπάν του στηριξίσους σπὸν καλαισθησία τῶν Διαπλασοπαιδίων.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 καὶ 12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γ. Ξενοπούλου, μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 17,50, 5,50 καὶ 7,50)

Τὰ Βιβλία τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, Δημοτικὰ Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Τερσούλη. Ἄδετο δρ. 40. Δεμένο δρ. 45 (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρ. 15. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 τομίδια, Β' καὶ Γ') ἕκαστον δρ. 2,50 (1,50 καὶ 3).

Πράας ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρεσπόλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9,50).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φύτης, ἐμπιστοσυνὴ γράμμα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΤΥΠΟΙΣ ΣΚΗ. Σ. ΣΠΥΡΙΔΑΚΟΥ· ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΥΤΡΟΥ 10 ΔΟΜΗΣ

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½, πέννες
Καὶ τὰ ἑκατὸν δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παρακαλὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα δῆμιον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 4 Φεβρουαρίου 1928* *Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 10*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ μικρούλα θὰ ξεχνοῦσε βέβαια καὶ τ' ὄνομά της καὶ τὴν καταγωγή της καὶ οὔτε θὰ ἦταν ποτὲ σὲ θέση νὰ μαρτυρήσῃ ἐναντίον του.

Γιὰ τὴν ὥρα εἶχε φροντίσει νὰ ἐξαλείψει κάθε ἴχνος τοῦ ἐγκλήματός του. Ἡ λαίδη Ἐρλιγκτον μποροῦσε νὰ φροντίσει ὅσο ἤθελε, δὲ θἄβρισκε τίποτα. Ἡ κόρη της σὲ λίγες μέρες θὰ ἦταν χαμένη, μάλιστα τόσο χαμένη, ὥστε οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἂν τὸν ρωτοῦσαν, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὴ βρεῖ.

— Καλύτερα νὰ μὴν ξέρω οὔτ' ἐγώ, συλλογίστηκε χαμογελώντας μοχθηρά. Μπορεῖ ὅσα κάποτε νὰ τὴ σπλαχνισθῶ . . .

Αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔκανε, ὅταν ἡ Νταίζη σάλεψε μέσα στὴν ἀγκαλιά του. Ξυπνοῦσε καὶ κουνοῦσε ὅλο τὸ σωματάκι της, πολεμώντας νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὸ μαῦρο αὐτὸ μανδύα ποὺ τὴν ἔπνιγε.

Ὁ σὲρ Ρόναλδ δὲν ἤθελε νὰ μάθουν οἱ σύντροφοί του τὸ σκοπὸ τῆς ἐκστρατείας του. Μπῆκε στὴν καμπίνα ποὺ τοῦ εἶχαν φυλάξει, κι' ἀφοῦ ἔκλεισε καλὰ τὴν πόρτα, ἔβαλε τὸ κοριτσάκι στὴν κοκέτα καὶ τοὔβγαλε τὸ φλιτρο, ποὺ τοῦ στενοχωροῦσε τὴν ἀναπνοή.

Ἡ καϊμένη ἡ μικρὴ ἦταν κατακόκκινη ἀπὸ τὴ δύσπνοιά της καὶ τὸ κεφαλάκι της ἔπεσε χωρὶς δυνάμεις ἀπάνω στὸ προσκέφαλο. Δὲν εἶχε πιὰ τὴ δύναμη οὔτε νὰ μιλήσει.

—Ἄσχημα ἔκαμα ποὺ δὲν τῆς ἔδωσα ναρκωτικό, σκέφθηκε ὁ κακοῦργος. Αὐτὰ τὰ παιδάκια, ἔτσι νὰ τὰ φυσήξεις, πέφτουν χάμω ! Νά το τώρα ἔγινε καταλίτρινο. Ἔλα, Νταίζη, καλὸ κορίτσι ! Πιὲς αὐτὸ ἐδῶ !

Εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μπουκαλάκι κι' ἔσταξε μερικὲς σταγόνες στὸ ποτήρι. Ἡ μικρὴ ἦταν μισοκοιμισμένη ἀκόμη καὶ ζαλισμένη. Ἤπιε αὐτὸ ποὺ τῆς ἔδιναν, χωρὶς νὰ τὸ πολυκαταλάβει.

Τὸ ἀποτέλεσμα φάνηκε ἀμέσως. Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, κοιμόταν πάλι, ἀλλὰ τώρα ἤσουχα καὶ κανονικά, καὶ τὸ προσωπάκι της ἔγινε πάλι ἥρεμο καὶ ὡραῖο. Οἱ χρυσὲς μπούκλες της τὸ μισόκρυβαν καὶ εἶχε τὸ στοματάκι της μισανοιχτὸ καὶ τὸ σῶμα της ξαπλωμένο μὲ τὴ γειάτη ἐμπιστοσύνη ἐγκατάλειψη ποὺ ἔχουν ὅλα τὰ παιδάκια, ὅταν κοιμοῦνται.

Ὁ σὲρ Ρόναλδ κοίταζε σκεπτικὸς τὸ

«Ὁ σὲρ Ρόναλδ κοίταζε τὸ ἔργο του μὲ ἄγρια χαρά». (Σελ. 74, στ. β'.)

μικρό του θῦμα καὶ—ποιὸς νὰ τὸ πίστευε—κάποια συγκίνηση αἰσθάνθηκε μέσα στὴ γειάτη μίσος ψυχή του, μπροστὰ στὸ τόσο ἀδύνατο αὐτὸ πλασματάκι.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ κάμω κακὸ στὸ παιδί, μουρμούρισε, σὰ ν' ἀπαντοῦσε σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ κατηγορία. Ἡ τύχη τὸ ἔβαλε νὰ βρεθεῖ στὸ δρόμο μου... Καὶ πῶς τῆς μοιάζει !

Ἡ τελευταία αὐτὴ σκέψη τοῦφερε πάλι ὅλη τὴν κακία του καί, σὰ νὰ μάλλωνε τὸν ἑαυτό του γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας, βγῆκε βιαστικὰ ἀπὸ τὴν καμπίνα, κλείδωσε τὴν πόρτα κι' ἀνέβηκε πάλι στὸ κατάστρωμα.

Τὸ πλοῖο εἶχε ἀνάψει τώρα τὰ φῶτα του καὶ ταξίδευε μ' εὐνοϊκὸ ἄνεμο, σὰν ἕνα καλὸ κι' ὡραῖο καραβάκι, ποὺ ἔκανε μιὰ χαρὰ τὴ δουλειά του. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφταναν στὶς ἐκβολὲς τοῦ Τάμεση καὶ τὸ πλοῖο μπῆκε μέσα σ' ἕνα πλῆθος ἀπὸ πλεούμενα, ποὺ ἄλλα ἀνεβαίνουν κι' ἄλλα κατεβαίνουν στὸ ποτάμι ἀδιάκοπα.

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, οἱ σιλουέττες τῶν μνημείων τοῦ Λονδίνου, σμιγοντας μὲ τὰ ἄπειρα κατάρτια τῶν καραβιῶν, ἔπερναν φανταστικὴ κι' ὡραία ὄψη.

Μὰ ὁ σὲρ Ρόναλδ δὲν πρόσεξε τίποτα τριγύρω του, ἀλλὰ βγῆκε βιαστικὸς στὴ Γέφυρα τοῦ Λονδίνου, κρατώντας τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά του, καὶ προχώρησε πλάϊ στὸν ποταμό.

Ἐκεῖ εἶναι μιὰ φτωχικὴ συνοικία γεμάτη ἀκάθαρτα χαμόσπιτα, κουρελοντυμένες γυναῖκες καὶ ξυπόλυτα παιδιά. Κι' οἱ ἐργάτες ποὺ πηγαινοέρχονται φαίνονται σὰν σκεπασμένοι ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια μὲ τὴ βρωμερὴ λάσπη τοῦ ποταμοῦ.

Ποῦ καὶ ποῦ, τὰ φωτισμένα παράθυρα μιᾶς λαϊκῆς ταβέρνας φώτιζαν τὸ σκοτάδι. Ἡ ἄσχημη ὄψη τους δὲν φόβιζε καθόλου τὸ σὲρ

Ρόναλδ. Αὐτὸς ἤξερε ὅλο τὸ Λονδίνο καὶ σὲ κάθε συνοικία του εἶχε, ἂν ὄχι φίλους, τουλάχιστο πράὔμες γνωριμίες.

Γι' αὐτὸ διευθύνθηκε ἀποφασιστικὰ πρὸς τὴν ταβέρνα «Οἱ Τρεῖς Κοῦκοι», ποὺ ξεχώριζε ἀπὸ τὶς ἄλλες, γιατὶ εἶχε κόκκινους μπερντέδες καὶ μιὰ ἐπιγραφὴ ὅπου ἦταν ζωγραφισμένα τρία σχήματα, παραμορφωμένα ἀπὸ τὶς βροχὲς καὶ τὴν πολυκαιρία.

Μερικοὶ ἐργατικοὶ ἄνθρωποι ἔπιναν ἐκεῖ μέσα, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ βγάζουν τὸ ψωμί τους κάνοντας κάθε λογῆς δουλειὰ στὰ λιμάνια· πότε ξεφορτώνουν τὰ καράβια, πότε τραβοῦν καΐκια μὲ τὰ σχοινιά, πότε ψαρεύουν μέσα σὲ παλιὲς χαλασμένες ψαράβαρκες. Ἔπιναν χωρὶς νὰ κουβεντιάζουν, καὶ μάλιστα σῦτε σήκωσαν τὸ κεφάλι νὰ ἰδοῦν τὸ νέο πελάτη ποὺ μπῆκε.

Ἂν κι' ὁ σὲρ Ρόναλδ πάντα εἶχε ἀπάνω του κάτι τ' ἀρχοντικό, ὡστόσο τὰ ρούχα ποὺ φοροῦσε τὴν ἡμέρ' αὐτὴ δὲν τράβηξαν τὴν προσοχὴ τῶν πελατῶν τῶν «Τριῶν Κούκκων». Γιατὶ καὶ τὸ ἁπλὸ κοστούμι του ἦταν σχισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς μυτεροὺς βράχους τῆς ἀκτῆς, καὶ ὁ μανδύας του ἦταν μισοβρεγμένος ἀπὸ θάλασσα, κι' οἱ μπότες του βουτηγμένες στὴ λάσπη.

Μὲ τὸν ἀέρα ἀνθρώπου ποὺ ξέρει τὰ κατατόπια, ἔσπρωξε μιὰ μικρότερη πόρτα καὶ μπῆκε στὸ παραμάγαζο, ποὺ προοριζόταν γιὰ ἔσους πελάτες ἤθελαν νὰ μιλήσουν ἰδιαίτερα καὶ μυστικά. Ὕστερα φώναξε τὸν ταβερνιάρη:

— Δὲ θέλω νὰ μ' ἐνοχλήσει κανένας, εἶπε ρίχνοντας ἕνα χρυσὸ νόμισμα στὸ τραπέζι. Σὲ λίγο θἄρθει ἕνας ναύτης νὰ ζητήσει τὸν καπετὰν Ὕγκριξ. Νὰ μοῦ τὸν φέρεις ἐδῶ.

— Τί θὰ πάρει ἡ Ἀφεντιά σας; ρώτησε ὁ περιποιητικὸς ταβερνιάρης.

— Μιὰ μποτίλλια πόρτο.

Ἔφερε μόνος του τὴ μποτίλλια κι' ὕστερα ἔφυγε, κλείνοντας προσεχτικὰ τὴν πόρτα.

— Δὲ θ' ἀργήσει, μουρμούρισε ὁ σὲρ Ρόναλδ, βλέποντας τὶς πρῶτες ἀχτίνες τῆς χαραυγῆς νὰ λάμπουν στὸ παράθυρο.

Ξάπλωσε τὴ μικρὴ Ντειζη σ' ἕνα σεντοῦκι, ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ παραμάγαζου, καὶ τῆς ἔριξε ἀπὸ πάνω τὸ μανδύα του.

— Δὲ κάμπωσες ὧρες ποὺ θὰ ξυπνήσει, συλλογίστηκε, ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει ποῦ θὰ βρίσκεται!

Καύνησε τὸ κεφάλι του, σὰ ν' ἀπαντοῦσε σὲ μιὰ κρυφὴ σκέψη του, γέμισ' ἕνα ποτήρι κρασὶ καὶ τὸ κατέβασε μονορρούφι.

— Μὰ πρέπει νὰ τελειώνω μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία!

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Α. ΧΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Θρυλεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα ποὺ ἡ λίμνη γέμισε μὲ περισσότερο νερὸ ἀπ' ὅσο μποροῦσε νὰ χωρέσῃ, καὶ τὸ ποτάμι ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὴ λίμνη πρὸς τὴ θάλασσα, ἦταν πολὺ μικρὸ γιὰ νὰ κατεβάσει ὅλο τὸ νερό, καὶ καθὼς οἱ χείμαρροι ἔχυναν διαρκῶς μέσ' στὴ λίμνη καινούριο νερό δὲν ἔμενε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ξεχειλίσῃ. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἀνέβαινε πολὺ σιγά, σὰ νὰ λυπόταν νὰ βλάψῃ τὶς ὡραῖες ὄχθες της, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος σ' αὐτὰ τὰ μέρη ἦταν πολὺ χαμηλὸ κι' ἐπίπεδο, σὲ λίγη ὥρα ὅλη ἡ χώρα εἶχε πλημμυρίσει.

Οἱ χωριάτες μάζευαν βιαστικὰ τὰ πράγματά τους καὶ τἀνέβαζαν στὰ ἐπάνω πατώματα τῶν σπιτιῶν. Οἱ φαράδες τραβοῦσαν γρήγορα τὰ δίχτυα τους γιὰ νὰ μὴ τοὺς τὰ προφθάσῃ τὸ

— Θὰ πάω νὰ κοιτάξω ἂν θὰ βρῶ πουθενὰ τίποτε γιὰ νὰ φάω, εἶπε.

Γιὰ ἕνα τόσο μικρὸ πλασματάκι σὰ τὸν Νίλς, δὲν ἦταν δύσκολο νὰ βρεθεῖ ἕνα μέσο συγκοινωνίας. Χωρὶς νὰ σκεφθῇ πολύ, πήδησε πάνω σὲ μιὰ σανίδα ποὺ εἶχε χωθεῖ ἀνάμεσα στὰ βούρλα. Ἔπειτα ψάρεψε ἕνα ξυλάκι, καὶ χώνοντάς το μέσα στὸ νερό, προχώρησε πρὸς τὴ στεριά.

Μόλις ὅμως εἶχε φθάσει, ἄκουσε ἕνα πλατάγισμα μέσ' στὸ νερό. Στάθηκε ἀκίνητος καὶ εἶδε πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἕναν θηλυκὸ κύκνο ποὺ καθόνταν μέσ' στὴ φωλιά της· ἔπειτα ὅμως ἀντίκρυσε μιὰν ἀλεποὺ ποὺ γλυστροῦσε μὲ μεγάλη προφύλαξη καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν πλησιάσῃ.

— Σήκω, σήκω, φύγε! φώναξε ὁ Νίλς καὶ χτύπησε τὸ νερὸ μὲ τὸ ραβδί του.

Ὁ κύκνος σηκώθηκε, ἀλλὰ ὄχι τόσο γρήγορα, ὥστε νὰ μὴν προφθάσῃ ἡ ἀλεποὺ νὰ τὸν ἁρπάξῃ, ἂν ἤθελε. Ἐ-

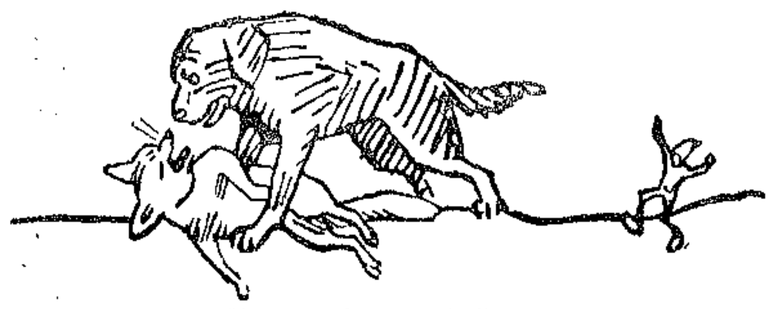

Τὸ μαντρόσκυλο πιάνει τὴν ἀλεπού.

νερό. Ὅποιοι βρίσκονταν στὸ δρόμο, βιάζονταν νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι τους πρωτοῦ νὰ τὸ σκεπάσῃ τὸ νερό. Οἱ ἀγελάδες μούγγριζαν στοὺς σταύλους τους, τὰ ἄλογα χτυποῦσαν τὰ πόδια τους κι' οἱ σκύλοι μυρίζονταν ἀνήσυχοι τὸν ἀέρα.

Οἱ ἀγριόχηνες μὲ τὸν Νίλς πετοῦσαν ἀρευνητικά, γιατὶ ἔβλεπαν ὅτι τὸ νερὸ ἁπλωνόταν ὁλοένα καὶ περισσότερο καὶ δὲν ἤξεραν ποῦ νὰ κατέβουν νὰ κουρνιάσουν. Στὸ τέλος βρῆκαν σὲ μιὰ μεριὰ ποὺ τὴν εἶχε σκεπάσει ἐντελῶς ἡ λίμνη καὶ δὲν ἦταν πιὰ φόβος νἀνέβῃ περισσότερο τὸ νερό, ἕνα νησάκι· σκεπασμένο μὲ βούρλα, κι' ἐκεῖ κατέβηκαν.

Στὸ νησάκι αὐτὸ εἶχαν καταφύγει ὅλοι οἱ κύκνοι, οἱ πάπιες καὶ οἱ χῆνες ποὺ φώλιαζαν γύρω στὴ λίμνη, κι' οἱ ἀγριόχηνες μόλις βρῆκαν μιὰ θεσούλα γιὰ νὰ κουρνιάσουν. Ἅμα κατέβηκαν, ἔχωσαν τὸ κεφάλι κάτω ἀπ' τὴ φτερούγα τους κι' ἀποκοιμήθηκαν ἀμέσως.

Ὁ Νίλς Χόλγκερσον ὅμως δὲν μποροῦσε νἀποκοιμηθῇ ἀπὸ τὴ μεγάλη πεῖνα ποὺ ἔννοιωθε.

κεῖνη ὅμως ἔστριψε εὐθὺς καὶ χύμηξε πάνω στὸ μικρό.

Ὁ Νίλς εἶδε τὴν ἀλεποὺ νὰ τρέχει κατοπάνω του κι' ἔτρεξε ἀμέσως μακρυὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς στεριᾶς. Μπροστά του ἁπλωνόταν ἕνα πλατὺ λειβάδι. Δὲν ἔβλεπε πουθενὰ κανένα δέντρο ποὺ νὰ μποροῦσε νἀνεβῇ, οὔτε μιὰ τρύπα ποὺ νὰ χωθῇ. Δὲν τοῦ ἔμενε τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ τρεχάλα. Βέβαια ὁ Νίλς ἔτρεχε γρήγορα, ἀλλὰ ἡ γρηγοράδα του δὲν μποροῦσε νὰ παραβληθῇ μὲ τὴ γρηγοράδα τῆς ἀλεποῦς, αὐτὸ ἦταν φανερό.

Βαθειὰ μέσ' στὰ χωράφια, φαίνονταν δυὸ τρία χωριατόσπιτα μὲ τὰ καράβυρά τους φωτισμένα. Φυσικὰ ὁ Νίλς ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀλλὰ συλλογιζόταν καὶ ὁ ἴδιος ἂν, ὥσπου νὰ φθάσῃ ἐκεῖ, δὲν τὸν εἶχε κιόλας ἁρπάξει ἡ ἀλεπού.

Μιὰ στιγμὴ ἡ ἀλεποὺ ἦρθε τόσο κοντά του, ποὺ ὁ μικρὸς νόμισε ὅτι ἔφθασε ἡ τελευταία του στιγμή. Πρόλαβε ὅμως νὰ πηδήσῃ δεξιὰ κι' ἔτσι ἡ ἀλεποὺ ἔμεινε πάλι πίσω. Προτοῦ δὲ νὰ προλάβει νὰ τὸν πιάσῃ, ἔτρεξε ὁ Νίλς κοντὰ σὲ δυὸ - τρεῖς ἀνθρώπους

ποὺ περπατοῦσαν στὸ δρόμο. Αὐτοὶ ὅλη τὴν ἡμέρα παιδεύονταν γιὰ νὰ μαζέψουν τὰ πράγματά τους καὶ νὰ τὰ σώσουν ἀπὸ τὴν πλημμύρα. Τώρα ποὺ γύριζαν στὰ σπίτια τους, ἦταν κατάκοποι καὶ νυσταγμένοι καὶ δὲν εἶχαν ἀντιληφθεῖ οὔτε τὸν Νίλς οὔτε τὴν ἀλεπού. Ὁ μικρὸς δὲν θέλησε νὰ τοὺς μιλήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθειά τους· ἀρκέσθηκε νὰ χωθεῖ ἀνάμεσά τους καὶ νὰ περπατῇ μαζὶ μὲ αὐτούς.

— Βέβαια, σκέφθηκε, ἡ ἀλεποὺ θὰ φοβηθῇ νὰ πλησιάσει ἀνθρώπους.

Σὲ λίγο ὅμως ἄκουσε τὴν ἀλεποὺ νὰ τρέχει δίπλα. Κι' ἀλήθεια τόλμησε νὰ ἔρθῃ ἐντελῶς κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους, γιατὶ σκέφθηκε:

— Θὰ μὲ περάσουν γιὰ σκυλί!

Καὶ στάλήθεια, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ρώτησε σὲ λίγο.

— Τί θέλει αὐτὸς ὁ σκύλος δίπλα μας; Ἔρχεται τόσο κοντά μας, σὰν νἄθελε νὰ μᾶς δαγκάσῃ.

Ὁ ἄλλος στάθηκε καὶ κοίταξε γύρω.

— Ἔξ' ἀπ' ἐδῶ. Ξούτ, παλιόσκυλο, φώναξε· κι' ἔδωσε μιὰ σπρωξιὰ στὴν ἀλεποὺ ποὺ τὴν πέταξε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δρόμου.

Ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα ἡ ἀλεποὺ κρατιόταν σ' ἀρκετὴ ἀπόσταση, ἀλλὰ δὲν ἔπαυε νὰ τρέχει ἀπὸ πίσω τους.

Σὲ λίγο οἱ χωριάτες ἔφθασαν στὰ σπίτια καὶ μπῆκαν κι' οἱ δυὸ μέσα σ' ἕν' ἀπ' αὐτά. Ὁ Νίλς εἶχε σκοπὸ νὰ χωθῇ κι' αὐτὸς μαζί τους μέσα· ἀλλὰ μόλις ἔρτασε στὸ κατώφλι, εἶδε ἕνα μεγάλο κι' ὡραῖο μαλλιαρὸ μαντρόσκυλο νὰ πετιέται ὁρμητικὰ ἀπ' τὸ σπιτάκι του καὶ νὰ ὑποδέχεται τὸν ἀφέντη του πηδώντας καὶ γαυγίζοντας χαρούμενα. Τότε ἄλλαξε ὁ Νίλς τοὺς σκοπούς του καὶ στάθηκε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι.

— Ἄκουσε, κὺρ-σκύλο, εἶπε σιγὰ μόλις οἱ χωριάτες ἔκλεισαν τὴν πόρτα πίσω τους. Θέλεις νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ πιάσουμε ἀπόψε μιὰν ἀλεπού;

Ὁ μαντρόσκυλος δὲν ἔβλεπε καὶ τόσο καλὰ καὶ εἶχε ἀγριέψει ἀπὸ τὸ δέσιμο.

— Πῶς μπορῶ νὰ πιάσω ἐγὼ ἀλεπού; εἶπε ἀγριεμένος. Ποιὸς εἶσαι σὺ ποὺ ἔρχεσαι ἐδῶ καὶ μὲ κοροϊδεύεις; Γιὰ τόλμησε νὰ ἔρθῃς πιὸ κοντὰ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὲ πιάσω, καὶ τότε θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ ποιὸν περιγελᾶς.

— Ὦ, δὲν σὲ φοβοῦμαι καθόλου, εἶπε ὁ Νίλς, κι' ἔτρεξε πρὸς τὸν σκύλο.

Ὅταν ὁ σκύλος τὸν εἶδε, τάχασε τόσο πολὺ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βγάλῃ οὔτε μιὰ λέξη ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Εἶμαι ὁ μικρὸς ποὺ ταξιδεύει μὲ τὶς ἀγριόχηνες, εἶπε ὁ Νίλς Χόλγκερσον. Δὲν ἔχεις ἀκούσει γιὰ μένα;

— Ναί, κάτι μοὔλεγαν τὰ χελιδόνια, ἀποκρίθηκε ὁ σκύλος. Φαίνεται ὅτι ἔχεις κάνει μεγάλα πράγματα, μ' ὅλο ποὺ εἶσαι τόσο μικρούλης.

— Ναί, ὡς τώρα καλὰ τὰ κατάφερα, εἶπε ὁ Νίλς, ἀλλὰ ἂν δὲν μὲ βοηθήσῃς, θὰ χαθῶ δίχως ἄλλο. Μὲ κυνηγάει μιὰ ἀλεπού. Στέκεται κεῖ στὴ γωνιὰ καὶ μὲ παραμονεύει.

— Ναί, βέβαια, τὴν μυρίζομαι κι' ἐγώ, εἶπε ὁ σκύλος. Θὰ τὴν πιάσουμε γρήγορα.

Ὥρμησε ὡς ἐκεῖ ποὺ ἔφθανε ἡ ἁλυσίδα του καὶ γαύγισε κάμποση ὥρα.

— Δὲν πιστεύω τώρα πιὰ νὰ τολμήσῃ νὰ πλησιάσῃ, εἶπε.

— Μονάχα μὲ τὸ γαύγισμα δὲν φεύγει αὐτή, εἶπε ὁ Νίλς.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΜΥΡΜΗΓΚΙ

(ΜΥΘΟΣ)

Μυρμήγκι ἀπόχτησε φτερὰ
καὶ λέει μὲ περηφάνεια:
Θ' ἀνεβῶ στὰ οὐράνια!
Ἀποχαιρέτησε ψυχρὰ
τ' ἀδέρφια του, πετάει
κι' εὐθὺς τ' ἀψήλου πάει.

Χαρούμενο στὸ βουνὸ
π' ἀφίνουν τὰ φτερά του,
στὴ γῆ κοιτάζει κάτου
καὶ βλέπει, θαῦμα θαυμαστό,
τὸν ἄνθρωπο μυρμήγκι!
Μὰ σὲ πουλιοῦ λαρύγκι

Εὑρέθη νὰ κατακυλᾷ
καὶ τὴ ζωὴ νὰ χάνῃ,
μὰ νὰ σκεφθῇ προφθάνει:
Πῶς ἂν δὲν πέταγε ψηλὰ
πουλιοῦ νὰ τᾶβρῃ στόμα,
στὴ γῆ θὰ ζοῦσε ἀκόμα...

CHEF

Η ΡΗΝΑ Κ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΡΝΩΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ'.

Ὡς που νὰ τρέξουν ἡ Πειὰ-Ἐβλαλία κι' ἡ Μαριώ, ὅλ' αὐτὰ εἶχαν γίνει. Κι' ὅταν μπῆκαν στὴν κάμαρη, βρῆκαν τὸν κακόμοιρο τὸν Κακὰ νὰ ξεψυχᾷ σχεδὸν πλακωμένος ἀπὸ τὸ «ξύλο» του.

Εὐτυχῶς, ἅμα τὶς εἶδε ὁ σκίουρος, ἐφοβήθηκε καὶ πήδηξε ἀπὸ τὸ ξύλο. Ἐκεῖνες τότε τὸ κλώτσησαν κι' ἐλευθέρωσαν τὸν παπαγάλο. Καὶ μὲ τὶς πετσέτες ποὺ εἶχαν πάρει, ἐξικολούθησαν νὰ κυνηγοῦν καὶ νὰ διώχνουν τὸν σκίουρο:

— Ξού! ξού!... ὄξω!...

Πόρτα δὲν ἔβρισκε μπροστά του ὁ σκίουρος γιὰ νὰ τρύγῃ. Βρῆκε μόνο ἕνα παράθυρο, κι' αὐτὸ κλειστό. Στὴν ἀπελπισία του τότε, ἔδωσε μιὰ μὲ τὴ μούρη, ἔσπασε τὸ τζάμι καὶ πετάχτηκε στὸ δρόμο.

Ὅταν γύρισε ἡ χωριάτισσα, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μπόγο της, βρῆκε τὴν κυρία Βάλαλία νὰ μετρᾷ τὶς ζημιές.

— Ποιὸς σᾶς τἄσπασε ὅλα αὐτά; ρώτησε ἔκπληκτη. Σεισμὸς ἔγινε;

— Ὄχι, δὲν ἔγινε σεισμός. Ἕνα ζῶο μόνο μπῆκε στὸ σπίτι μας, παράξενο ζῶο, ξωτικό, καὶ τἄκανε θάλασσα.

— Ἄ! φώναξε ἡ χωριάτισσα ποὺ κατάλαβε.

Κι' ἔτρεξε κεῖ ποῦ εἶχε ἀφήσει τὸ κλουβὶ καὶ τὸ βρῆκε ἄδειο.

— Αὐτά, εἶπε, δὲν σᾶς τἄκανε ὁ σκίουρός μου, παρὰ ἐκεῖνος ποὺ τοῦ ἄνοιξε τὸ κλουβὶ καὶ βγῆκε. Ἐγὼ καλὰ τὸν εἶχα κλεισμένο καὶ σκεπασμένο.

Καὶ ποιὸς ἄλλος ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε ἀνοίξει τὸ κλουβί, ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὴ Ρήνα καὶ τὴ Μαρίνα;

Τὸ ἀρνήθηκαν ὅμως γιὰ νὰ μὴ φάνε ξύλο.

— Ἐμεῖς; εἶπαν στὴ θειά τους· καλέ, τί λέτε; Οὔτε κλουβὶ εἴδαμε μεῖς, οὔτε σκίουρο.

Μαί, τὶς ψεύτρες!...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΒΟΥΝ, σκάβουν, σκάβουν. — Ποῦ; στὰ χωράφια; — Ὄχι, μέσα στὴν Ἀθήνα! — Καὶ γιατί; Θὰ τὴν κάμουν χωράφι; — Ὄχι, θὰ τὴν κάμουν... πόλη! — Μὰ δὲν εἶναι; — Ἔτσι φαίνεται. Δὲν εἶναι ἀκόμα πόλη. Καὶ θέλουν νὰ τὴν κάμουν, ἡ τουλάχιστο νὰ τὴν ἀποτελειώσουν. — Ἀτέλειωτη λοιπόν; — Ναί, ἀφοῦ τὴ φτιάνουν ἀκόμα. — Καὶ πότε θὰ τελειώσῃ; — Ἄ, μὴ ρωτᾶτε! μιὰ πόλη δὲν τελειώνει ποτέ! — Πῶς; δὲν τελειώνει ποτὲ μιὰ πόλη; — Βεβαιότατα ὄχι! Μὰ δὲν τὸ ξέρετε, δὲν τὸ ἔχετε παρατηρήσει; Μιὰ πόλη φτιάνεται αἰωνίως καὶ δὲν τελειώνει ποτέ. Πάρτε παράδειγμα αὐτὴ τὴν Ἀθήνα. Ὅλο τὴ σκάβουν. Πότε δῶ, πότε κεῖ, πότε στὴν παρακάτου γειτονιά. Ἐδῶ σκάβουν γιὰ νὰ θεμελιώσουν ἕνα σπίτι· ἐκεῖ σκάβουν γιὰ ν' ἀνοίξουν ἢ νὰ ἰσιώσουν ἕνα δρόμο· στὴν παρακάτου γειτονιὰ σκάβουν γιὰ νὰ κάμουν ὑπονόμους. Παντοῦ λάκκοι, τάφροι, χώματα, χαλάσματα, γιαπιά. Τὰ βλέπετε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γεννηθήκατε. Καὶ θὰ τὰ βλέπετε, σᾶς βεβαιώνω, σ' ὅλη σας τὴ ζωή. Γιατὶ μιὰ πόλη δὲν τελειώνει ποτέ. Ὅλο γίνεται, ὅλο μεγαλώνει, ὅλο διορθώνεται, ὅλο στολίζεται.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς, αὐτὸν τὸν καιρό, τὸ κακό, — ἢ τὸ καλό, — στὴν Ἀθήνα παράγινε. Πρῶτα εἴχαμε τὶς «ἐργασίες» τῆς Οὐλεν γιὰ νἄρθῃ ὡς ἐδῶ-πάνω ἡ θάλασσα. Δὲν ἔμεινε τότε δρόμος καὶ δρομάκος χωρὶς νἀναστατωθῇ. Τὰ ἴδια ὕστερα μὲ τὶς «ἐργασίες» τῆς Πάουελ γιὰ τὸν ἠλεκτροφωτισμὸ καὶ τὴν ἠλεκτροκίνηση. Καὶ τώρα ἔχουμε τὸν ὑπόγειο σιδηρόδρομο καὶ τὴ μετατροπὴ τῆς Ὁμονοίας σὲ κεντρικὸ ὑπόγειο Σταθμό. Τί ἀναστάτωση στὴν πλατεῖα καὶ στὰ περίχωρα! Καὶ πόσο θἀπλωθῇ ἡ ἀναστάτωση αὐτή, καὶ πόσο θὰ βαστάξῃ! Χωριστὰ τὰ σπίτια, τὰ παλάτια, ποὺ χτίζονται σὲ κάθε παλιὸ καὶ καινούργιο δρόμο. Καὶ χωριστὰ οἱ δρόμοι ποὺ φτιάνονται ἢ ἐπιδιορθώνονται, — πλακοστρώματα, ἀσφαλτοστρώματα, πισσοστρώματα καὶ πάει-λέοντας. Ἔτσι, χωρὶς ὑπερβολή, ἀδύνατο νὰ κάμῃ κανεὶς δέκα βήματα μέσα σ' αὐτὴ τὴν πόλη, χωρὶς νὰ σκουντάψῃ σὲ μιὰ «ἐργασία», χωρὶς νἀναγκασθῇ νὰ πηδήσῃ ἢ νὰ παρακάμψῃ ἕνα ἐμπόδιο, νὰ λοξοδρομήσῃ, νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο, νἀνεβῇ ἀπὸ τὸ δρόμο, καὶ κάποτε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ...

Θὰ πῆτε: Ἐ, ὅλ' αὐτὰ εἶναι προσωρινά. Πέντε, δέκα χρόνια, καὶ θὰ τελειώσουν. — Ἔ, λοιπὸν ὄχι! δὲν θὰ τελειώσουν οὔτε σὲ εἴκοσι, οὔτε σὲ πενήντα. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατί, καὶ νὰ τελειώσουν αὐτά, θἀρχίσουν ἄλλα. Θἆναι τὰ σπίτια ποὺ πάλιωσαν καὶ θὰ τὰ ρίχνουν γιὰ νὰ τὰ ξαναχτίσουν. Θἆναι οἱ καινούργιοι δρόμοι ποὺ τοὺς ἔκαμαν πρόχειρα καὶ θὰ τοὺς σκάβουν, γιὰ νὰ τοὺς κάμουν κι' ὑπονόμους. Θἆναι οἱ καινούριες ἐγκαταστάσεις, ποιὸς ξέρει γιὰ ποιούς σιδηροδρόμους καὶ ποιὰ τράμ, — γίνονται, βλέπετε, κι' ἐφευρέσεις! — ἢ τὰ αἰώνια διορθώματα τῶν παλιῶν ποὺ χαλοῦν. Ἀκοῦτε ποὺ σᾶς λέω. Μιὰ πόλη δὲν τελειώνει ποτέ. Εἶναι τὸ Ἀτελείωτο. Ὅπως, ἀπάνω-κάτω, δὲν τελειώνει ποτὲ κι' ἕνα σπίτι.

Γιατὶ κι' ἕνα σπίτι, ὅσο τελειωμένο κι' ἂν εἶναι, πάντα κάτι θὰ τοῦ λείπει, ποὺ γίνεται ὕστερα. Κι' ὡς νὰ γίνουν ὅλα, ὅλα, τὰ σπίτι ἀρχίζει νὰ παλιώνῃ, νὰ χαλᾷ καὶ νὰ θέλῃ διόρθωμα. Χωριστὰ οἱ «προσθῆκες» ποὺ ἕνα δίπατο σπίτι τὸ κάνουν τρίπατο καὶ τετράπατο, — πόσα δὲν βλέπουμε καθημέρα, — ἢ ἐξαφανίζουν τὸν κῆπο του καὶ τὸν κάνουν στοὰ μὲ τζαμωτὸ ταβάνι καὶ μὲ μαγαζιά. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη, ἕνα σπίτι εἶναι ἡ μικρογραφία μιᾶς πόλης. Ὅ,τι γίνεται στὸ ἕνα, — καὶ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, — γίνεται καὶ στἄλλο. Καὶ τὰ δυὸ δὲν τελειώνουν ποτέ.

Πρέπει τώρα νὰ ποῦμε πὼς τὸ φαινόμενο δὲν παρατηρεῖται παντοῦ στὸν ἴδιο βαθμό. Οἱ παλιὲς πόλεις εἶναι πάντα πιὸ τελειωμένες, πιὸ ἀποκρυσταλλωμένες νὰ ποῦμε ἔτσι. Ἐκεῖ, οἱ ἀναστατώσεις ποὺ βλέπουμε κάθε μέρα ἐδῶ, εἶναι σπάνιες. Ἐπίσης καὶ στὶς πόλεις ποὺ δὲν ἔχουν πιὰ ζωὴ καὶ κίνηση, ποὺ εἶναι, νὰ ποῦμε ἔτσι, ἀπονεκρωμένες. Ἔ, βέβαια, σ' αὐτὲς οὔτε καινούργια σπίτια χτίζονται, οὔτε διορθώνονται τὰ παλιά, οὔτε γίνονται καινούργιες ἐγκαταστάσεις. Ὅλα φθίνουν, μαραίνονται, χαλοῦν, γκρεμίζονται. Μόλις καὶ μετὰ βίας σηκώνουν ἀπὸ μέρη-μέρη τὰ χαλάσμικτα, τὰ ἐρείπια. Κι' οἱ πόλεις αὐτὲς μοιάζουν μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ γερνᾷ, καὶ τὰ τελευταῖα χρόνια παραμελεῖ τὸν ἑαυτό του, κι' οὔτε ρούχα κάνει, οὔτε τὰ δόντια ποὺ τοῦ πέφτουν βάζει, οὔτε τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ γένεια ποὺ τοῦ μακραίνουν κόβει, καὶ κάποτε οὔτε τὰ νύχια... Ζῇ ὅπως μπορεῖ, φυτοζωεῖ καλύτερα, καὶ περιμένει τὸ θάνατο...

Μὰ πεθαίνουν κι' οἱ πόλεις σὰν τοὺς ἀνθρώπους; — Πῶς ὄχι; Πεθαίνουν καὶ θάβονται μάλιστα! Γιατί τί ἄλλο εἶναι παρὰ νεκρὲς καὶ θαμμένες πόλεις αὐτὲς ποὺ ἀνακαλύπτει κάθε τόσο «ἡ σκαπάνη τοῦ ἀρχαιολόγου»; Τὸ Ἡράκλειο καὶ ἡ Πομπηΐα πέθαναν ξαφνικά, στὴν ἀκμή τους, ἀπὸ μιὰν ἔκκρηξη ἡφαιστείου. Ἄλλες ὅμως πεθαίνουν σιγὰ-σιγά. Μιὰ πυρκαϊά, ἕνας σεισμός, τὶς βρίσκει ἑτοιμοθάνατες καὶ τὶς τελειώνει. Δὲν ἔχουν πιὰ τὴ δύναμη νὰ ξαναγίνουν, νὰ ξαναζήσουν. Ἡ ζωή τους ἔχει τελειώσει. Καὶ μένουν ἐρείπια, ποὺ τὰ πλακώνουν σιγὰ-σιγὰ καὶ τὰ θάβουν τὰ χώματα...

Ἡ Ἀθήνα μας εἶναι γεμάτη νιάτα, γεμάτη ζωή. Ἡ παλιὰ ξανάγινε καὶ ξαναγίνεται ὁλοένα. Καὶ δὲν θὰ τελειώσῃ ποτέ, γιατὶ καὶ ποτὲ δὲν θὰ πεθάνῃ. Εἶναι μιὰ πόλη ἀθάνατη...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὰ προηγούμενα —

Οἱ οἰκογένειές των ἐνόμιζαν πὼς κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὰ παιδιά των εἶχαν καταποντισθεῖ μὲ τὸ πλοῖο. Κι' ἰδοὺ γιατί:

Εὐθὺς ἅμα μαθεύτηκε τὴν ἴδια νύχτα τῆς 14 πρὸς τὴν 15 Φεβρουαρίου, πὼς τὸ *Σλώγι* ἔγεινε ἄφαντο ἀπὸ τὸ λιμάνι, τὸ δυστύχημα ἀναγγέλθηκε στὸν πλοίαρχο Γκάρνετ καὶ στὶς οἰκογένειες. Περιττὸ νὰ περιγράψουμε τὴν κατάπληξη καὶ τὴ λύπη ὅλης τῆς χώρας γι' αὐτὴ τὴ συμφορά. Ἀλλ' ἂν τὸ παλαμάρι εἶχε κοπεῖ ἢ λυθεῖ, δὲν μποροῦσαν ἄραγε νὰ προφθάσουν τὸ πλοῖο, νὰ τὸ βροῦν καὶ νὰ τὸ σώσουν, μ' ὅλο τὸ σφοδρὸ δυτικὸ ἄνεμο ποὺ τὸ παρέσυρε;

Δὲν εἶχαν ὅλη τὴ βεβαιότητα. Ἀπεναντίας οἱ ἀμφιβολίες ἦταν μεγαλύτερες. Ὡστόσο ὁ λιμενάρχης ἐξαπόστειλε ἀμέσως δυὸ μικρὰ ἀτμόπλοια νὰ ψάξουν ἔξω ἀπὸ τὸν κόλπο σὲ πολλῶν μιλλίων ἔκταση. Ὅλη τὴ νύχτα ἔψαχναν. Ἀλλὰ τὸ πρωῒ γύρισαν ἄπρακτα. Κι' οἱ δυστυχισμένες οἰκογένειες τῶν χαμένων παιδιῶν βυθίστηκαν στὴν ἀπόγνωση.

Τὸ μόνο ποὺ μπόρεσαν νὰ βροῦν καὶ νὰ φέρουν ἀπὸ τὸ *Σλώγι* τὰ δυὸ μικρὰ ἀτμόπλοια, ἦταν τὸ κομμάτι ἐκεῖνο ἀπὸ τὴν κορνίζα τῆς πρύμης καὶ τὸν ἄβακα μὲ τὴν ἐπιγραφή, ποὺ εἶχε ἀποσπασθεῖ κατὰ τὴ νυχτερινὴ σύγκρουση μὲ τὸ Περουβιανὸ «Κουΐτο», πού, καθὼς εἴπαμε, οὔτε τὴν κατάλαβε.

Στὸ κομμάτι αὐτὸ φαινόντανε δυὸ ἢ τρία γράμματα ἀπ' τὴ λέξη *Σλώγι*. Θεωρήθηκε λοιπὸν βέβαιο πὼς τὸ Ὑαλαμηγό, ποὺ εἶχε ναυλωθεῖ γιὰ τὸ ταξίδι τῶν μαθητῶν, τσακίσθηκε ἀπὸ τὰ κύματα τῆς ἄγριας θάλασσας καὶ βούλιαξε μὲ τοὺς ἐπιβάτες, δέκα ἢ δώδεκα μίλλια μακριὰ ἀπὸ τὴ Νέα Ζηλανδία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Πρώτη ἔρευνα στὴν ἄγνωστη γῆ.— Πρῶτο πρόγευμα.— Πρώτη νύχτα.

Ἡ παραλία ἦταν ἔρημη, ὅπως εἶχε πεῖ ὁ Μπριὰν ὅταν ἀνέβηκε στὸ κατάρτι καὶ κοίταξε μὲ τὸ τηλεσκόπιο. Μιὰν ὥρα τὸ πλοῖο ἦταν καθισμένο στὴν ἀμμουδιά, ἀλλὰ ψυχὴ δὲν εἶχε φανεῖ. Οὔτε σπίτι φαινόταν πουθενά, οὔτε καλύβα, οὔτε τρώγλη, οὔτε ἴχνος ἀνθρώπινου ποδιοῦ στὴν ἄμμο, οὔτε βάρκα, οὔτε φαρόβαρκα, οὔτε καπνός.

Στὴν ἀρχή, ὁ Μπριὰν κι' ὁ Γόρδων σκέρθηκαν νὰ εἰσχωρήσουν στὰ πυκνὰ δέντρα, νὰ περάσουν μέσ' ἀπ' αὐτά, νὰ φτάσουν στὴν ἀπόκρημνη ὀχθὴ καὶ ν' ἀνεβοῦν ἀπάνω σ' αὐτή.

— Τελοσπάντων κατοῦμε ξηρά! δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα! εἶπε ὁ Γόρδων. Ἀλλὰ ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ χώρα ποὺ φαίνεται ἀκατοίκητη;

— Τὸ χειρότερο θἆναι ἂν τύχῃ καὶ δὲν εἶναι οὔτε κατοικήσιμη! ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Ἔχουμε τρόφιμα γιὰ λίγον καιρό. Τὸ μόνο ποὺ μᾶς λείπει εἶναι μιὰ τρύπα νὰ τρυπώσουμε, καὶ πρέπει νὰ βροῦμε, τουλάχιστο γιὰ τὰ μικρά...

— Ναί, καλὰ λές, εἶπε ὁ Γόρδων.

— Ἂς κοιτάξουμε τώρα τὰ πιὸ βιαστικά, ἐξακολούθησε ὁ Μπριάν, κι' ἔχομε καιρὸ νὰ μάθουμε ποῦ βρισκόμαστε. Κι' ἂν αὐτὴ ἡ γῆ εἶναι ἤπειρος, ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ βροῦμε κάπου βοήθεια. Ἂν ὅμως εἶναι νησί, καὶ μάλιστα νησὶ ἀκατοίκητο, ἔ, τότε πιά:... ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ! Ἔλα, Γόρδων, πᾶμε στὸ δάσος.

Ἔτρεξαν κι' οἱ δυὸ στὴν εἴσοδο τοῦ δάσους, ποὺ ἁπλωνότανε λοξὰ ἀνάμεσα στὴν κρημνώδη ἀκτὴ καὶ τὴ δεξιὰ ὀχθὴ τοῦ ποταμιοῦ, ὡς τριακόσια βήματα ἀπὸ τὴν ἐκβολή. Καὶ στὸ δάσος ἐπίσης δὲν φαινόταν ἀνθρώπινο ἴχνος, οὔτε πέρασμα, οὔτε μονοπάτι, οὔτε ἄνοιγμα. Τίποτα, πουθενά. Κορμοὶ δέντρων, ποὺ εἶχαν πέσει ἀπὸ γεράματα, βρίσκονταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σ' ἕνα πυκνὸ χαλὶ ἀπὸ ξερὰ φύλλα, ὅπου ὁ Μπριὰν κι' ὁ Γόρδων χώθηκαν ὡς τὰ γόνατα. Τὰ πουλιὰ ὅμως ἔφευγαν τρομαγμένα. Αὐτὸ ἐσήμαινε πὼς δὲν ἔβλεπαν πρώτη φορὰ ἀνθρώπους κι' ἤξεραν πὼς ἔπρεπε νὰ φυλάγονται ἀπ' αὐτούς. Ὥστε κι' ἂν ἡ παραλία αὐτὴ ἦταν ἀκατοίκητη, φαίνεται πὼς θὰ τὴν ἐπισκέπτονταν κάπου-κάπου οἱ κάτοικοι καμμιᾶς κοντινῆς χώρας.

Σὲ δέκα λεπτά, τὰ δυὸ παιδιὰ πέρασαν τὸ δάσος, ποὺ γινόταν πιὸ πυκνὸ κοντὰ στὴ βραχώδη ἀκτή. Ἡ ἀκτὴ αὐτὴ ἦταν κάθετη σὰν τοῖχος κι' εἶχε ὕψος ὡς ὀγδόντα πόδια. Ἂν στὴ βάση της εἶχε καμμιὰ τρύπα, καμμιὰ σπηλιά, ὅπου τὰ παιδιὰ θὰ μποροῦσαν νὰ τρυπώσουν, νὰ στεγασθοῦν, θὰ ἦταν πολὺ εὐχάριστο. Ἂν μάλιστα ἡ σπηλιὰ θἆταν κάπως προφυλαγμένη, — καὶ θἆταν ἀρκετά, ἂν βρισκόταν πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους, — οἱ μικροὶ ναυαγοὶ θὰ εἶχαν ἕνα καλὸ καταφύγιο, στὶς μεγάλες τρικυμίες τουλάχιστο, καὶ θἄμεναν ἐκεῖ-μέσα ὡς νὰ κάμουν μιὰν ἀκριβέστερη ἔρευνα καὶ ν' ἀποφασίσουν νὰ ριψοκινδυνεύσουν εἰσχωρώντας στὰ ἐνδότερα.

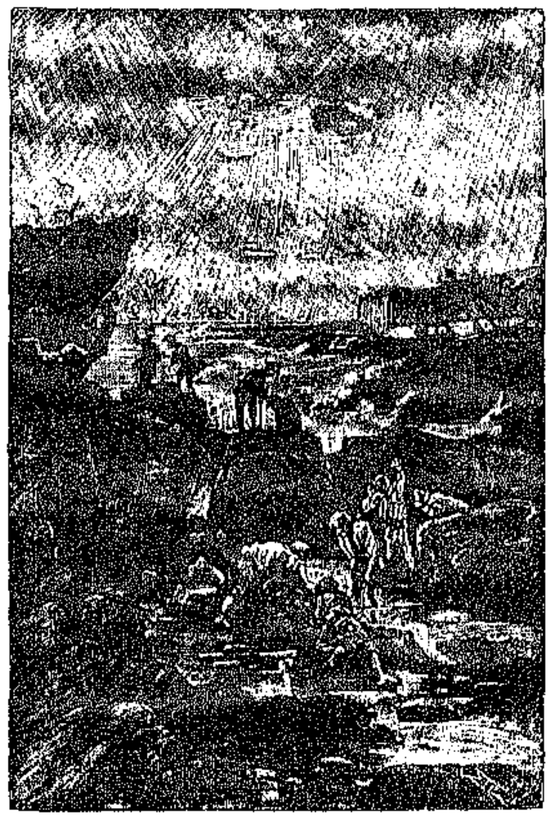

«Τοὺς βρῆκαν νὰ μαζεύουν κοχύλια...» (Σελ. 88, στ. γ'.)

Αὐστυχῶς, στὴν πλευρὰ αὐτή, πρὸς τὸ δάσος, καμμιὰ σπηλιὰ δὲν ὑπῆρχε. Ἀλλὰ οὔτε μονοπάτι ἀνακάλυψαν τὰ παιδιά, ὥστε νὰ μπορέσουν ν' ἀνεβοῦν στὴ ράχη της.

Μισὴ σχεδὸν ὥρα περπάτησαν πάλι πρὸς νότο, πάντα πλάι στὴ βάση τῆς ἀπόκρημνης ἀκτῆς, κι' ἔφτασαν στὴ δεξιὰ ὀχθὴ τοῦ ποταμιοῦ πού ἀνέβαινε στριφογυριστὰ πρὸς τἀνατολικά. Ἀλλ' ἂν ἡ ὄχθη αὐτὴ σκιαζόταν ἀπὸ ψηλὰ κι' ὡραῖα δέντρα, ἡ ἀπέναντι ἦταν γυμνὴ καί, σὰ συνέχεια, ἁπλωνόταν μ' ἀπέραντη πεδιάδα μονότονη, κιτρινωπή, χωρὶς χλόη καὶ χωρὶς κανένα ὕψωμα.

Κρῖμα νὰ μὴ μπορέσουν ν' ἀνεβοῦν στὴν κορυφή, ἀπ' ὅπου βέβαια θὰ παρατηροῦσαν τὴ χώρα σὲ πολλῶν μιλλίων ἀκτῖνα! Κι' ἀπρακτοι γύρισαν στὸ πλοῖο. Ἐκεῖ βρῆκαν τὸν Δόνιφαν καὶ μερικοὺς ἄλλους νὰ τριγυρίζουν στοὺς βράχους, καὶ τὸν Γέγκινς, τὸν Ἴβερσον, τὸν Δόλη καὶ τὸν Κοστάρ νὰ μαζεύουν κοχύλια καὶ νὰ διασκεδάζουν.

Ἀνακοίνωσαν στοὺς μεγάλους τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκδρομῆς. Κι' ἀποφασίσθηκε ὡς νὰ ἐρευνήσουν καλύτερα τὴ χώρα, νὰ μὴν ἀφίσουν τὸ πλοῖο, ποὺ μποροῦσε ἀκόμα νὰ τοὺς χρησιμεύσῃ γιὰ προσωρινὴ κατοικία, ἂν καὶ βρισκόταν σὲ ἀθλία κατάσταση, γιατὶ οἱ καιρικὲς τουλάχιστο τῆς πρύμης ὑπῆρχαν κι' ἦταν ἱκανὲς νὰ προφυλάξουν τὰ παιδιὰ ἀπὸ τοὺς σφοδροὺς ἀνέμους. Εὐτυχῶς κι' ἡ κουζίνα δὲν εἶχε πάθει τίποτα, πρὸς μεγάλη χαρὰ τῶν μικρῶν... φαγάδων. Οὔτε φόβος νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ τὸ πλοῖο ἦταν. Γιατὶ ἡ τρικυμία τὸ εἶχε ριζώσει σ' ἕνα μέρος, ὅπου οἱ βράχοι θὰ τὸ ἐμπόδιζαν νὰ πάρῃ πάλι τὴ θάλασσα. Ἔπειτα ἦταν καὶ τόσο καλὰ χωμένο στὴν ἄμμο, ποὺ θὰ χρειαζόταν πολὺ μεγάλη δύναμη γιὰ νὰ τὸ ξεκουνήσῃ. Ἔτσι ἀποτελοῦσε μιὰ κατοικία, κάπως παράξενη βέβαια, ἀλλ' ἀσάλευτη καὶ σταθερή.

Φυσικά, ὁ ἥλιος κι' ἡ βροχὴ θὰ διαμπλίζαν μιὰ μέρα τὸ πλοῖο κι' οἱ μικροὶ ναυαγοὶ δὲν θἄχαν καταφύγιο. Ἀλλὰ ὡς νὰ γίνῃ αὐτό, ἴσως θὰ ἔβρισκαν καμμιὰ πόλη, κανένα χωριό, ἢ ἐπὶ τέλους καμμιὰ τρώγλη, καμμιὰ σπηλιά, ἂν ἡ τύχη τοὺς εἶχε ριζει σ' ἐρημόνησο.

Τὸ καλύτερο λοιπὸν ἦταν νὰ μείνουν, νὰ ἐγκαταστα θοῦν προσωρινὰ στὸ πλοῖο. Κι' αὐτὸ ἔγινε ἀπὸ τὴν ἴδια μέρα.

Μιὰ σκάλα ἀπὸ σχοινὶ δέθηκε στὸ δεξὶ πλευρὸ ὅπου τὸ πλοῖο ἦταν γυρμένο, κι' ἀπ' αὐτὴ τὰ παιδιὰ μικρὰ καὶ μεγάλα, μποροῦσαν νἀνεβοκατεβαίνουν στὸ κατάστρωμα.

Ὁ Μόκος, ποὺ σὰ μοῦτσος εἶχε καὶ κάποιες γνώσεις μαγειρικῆς, βοηθούμενος κι' ἀπὸ τὸ Σέρβη, ποὺ ἦταν λιγάκι φαγᾶς, ἀνέλαβαν νὰ ἑτοιμάσουν τὸ φαγητό. Ὅλοι ἔφαγαν μὲ πολλὴ ὄρεξη, καὶ μάλιστα ὁ Γέγκινς, ὁ Ἴβερσον, ὁ Δόλης κι' ὁ Κοστάρ. Κι' ἔγιναν ἀρκετὰ εὔθυμοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ζάκ, ποὺ ἐνῶ στὸ σχολεῖο ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς εὐθυμίας, τώρα καθόταν παράμερα σκεπτικός. Ἦταν ἀνεξήγητη ἡ ἀλ-

λαγή αὐτή στὸ χαρακτῆρα τοῦ τρελόπαιδου κι' οἱ σύντροφοί του μὲ ἀπορία τὸν ρωτοῦσαν τί ἔχει· ἀλλὰ ὁ Ἴδιος δὲν τοὺς ἔλεγε τίποτα.

Τέλος τὰ παιδιά, κατακουρασμένα, σκέφτηκαν καὶ γιὰ ὕπνο. Τὰ μικρὰ κατέβηκαν ἀμέσως στὶς καμπίνες τοῦ πλοίου· ὁ Γόρδων ὅμως, ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Μπριὰν θέλησαν νἀγρυπνήσουν μὲ τὴ σειρά των. Καὶ τὸ σκέφθηκαν καλά, γιατὶ ἴσως ἦταν κίνδυνος νὰ προσβληθοῦν τὴ νύχτα ἀπὸ θηρία ἢ ἀπὸ ἀκόμα πιὸ ἄγριους ἐθαγενεῖς.

('Ακολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΑΣΤΟΧΗΜΕΝΗ ΕΥΧΗ

Ἁπλὰ χωρίσαμε μὲ τὸν ἀδερφό μου. Ὁ χωρισμός μας δὲν ἦταν θεαματικός, μήτε εἶχε τίποτ' ἀπὸ τὰ περιστατικὰ ποὺ σημαδεύουν τέτοιες ὧρες. Ἦταν ἴσα-ἴσα ὁλότελα πεζός.

Ἀπὸ βραδύς, ὁ λοστρος πῆγε στὸ σταθμὸ τὰ πράγματά του. Ἐκεῖνος ἦταν λίγο νευρικὸς καὶ δὲν μᾶς ἀκολούθησε.

Τὸ πρωΐ ἦταν κιόλας ντυμένος, καθόταν στὸν καναπὲ καὶ περίμενε νὰ φύγωμε. Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, θυμήθηκε πὼς εἴχαμε ξεχάσει στὸ σπίτι τὴ φορτωτικὴ καὶ τὸ κουτὶ τὸ βερνίκι γιὰ τὰ παπούτσια, καὶ γυρίσαμε πάλι γιὰ νὰ τὰ πάρωμε. Ἔτσι, κι' ὁ πρῶτος ἀποχαιρετισμὸς νοθεύτηκε.

Μέσ' στὸ βαγόνι, ἡ θέση του ἔτυχε νἀναι ὄχι ἀπ' τὸ μέρος τοῦ Σταθμοῦ, μὰ ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά· δὲν εἴχαμε νὰ ποῦμε τίποτα, ὡστόσο, γιὰ νὰ βλεπόμαστε λίγο ἀκόμα, πέρασα καὶ στάθηκα ἀντικρύ. Ἔτυχε ἀκόμα νἄρθει σὲ λίγη ὥρα καὶ νὰ σταθῇ ἀνάμεσό μας μιὰ πελώρια ἁμαξοστοιχία ἀπὸ φορτηγά, καὶ ἴσα-ἴσα μπροστὰ στὸ παράθυρό του σταμάτησε ἕνας τετράψηλος κύβος μαῦρο κάρβουνο. Πάντε σχεδὸν λεπτὰ πέρασαν ἔτσι.

Τὸ σήμαντρο χτύπησε καὶ τὸ βαγόνι τὸν συνεπῆρε χωρὶς ἀργοπορία μαζί του, μὲ πολὺν ἄλλον κόσμο, βαγόνια, σιδερικά, δέκα ὀργυιὲς πίσω, ὅλα μονομιᾶς, μονοκόμματα. Καὶ τότε, πίσω ἀπ' τὸ θαμπὸ γυαλὶ ποὺ κοκκίνιζε τὸ ἀγρυπνισμένο πρόσωπό του, ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς σωροὺς τὸ κάρβουνο, μοῦ ἔστειλ' ἕναν ἀποχαιρετισμὸ μὲ τὸ χέρι. Ἀπόρησα γιὰ τὸ σημάδι τοῦτο τῆς τρυφερότητας, καὶ στοχάστηκα γιὰ λίγο τὴ σημασία του, καθὼς τὸ τραῖνο τυλιγόταν σ' ἕνα ποτάμι μαῦρον καπνό . . .

* * *

Γύρισα στὸ σπίτι· τὰ παράθυρα κι' οἱ πόρτες ἦταν ἀκόμα ὀρθάνοιχτα καὶ δὲν ἦταν τόπος νὰ καθήσω πουθενά, ἀπ' τὴν ἀκατακαισία. Ξημέρωνε πνιγηρή, καυτερὴ καλοκαιριάτικη μέρα, κι' οἱ ὠχρὲς ἄχνες, σὰν καπνιὲς ἀπὸ βρεμμένο ἄχερο, τυραννοῦσαν τὴν ψυχή, καθὼς θάμπωναν τὶς ἄκρες τοῦ ὁρίζοντα. Ὡς τὴν ὥρα ποὺ ἔφυγα γιὰ τὴ δουλειά μου, δὲν εἴπαμε τίποτα, δὲν ἦταν ἄλλως τε καὶ λόγος. Σιωπηλὰ ἡ μητέρα μου ἔκλαιγε στὸ μαγερειό. Καὶ στὴν αὐλὴ ἦταν ἡσυχία ἄκρα. Οἱ μαῦροι στοχασμοὶ ἀπολύθηκαν πιὰ ὕστερα . . .

Στο τραπέζι, ἡ μητέρα μου ἔλειπε, κι' ἔτρωγα σχεδὸν μονάχος, μέσα στὸ σπίτι μας ποὺ ἄδειαζε ὁλοένα. Τὰ παραθυρόφυλλα ἦταν κλειστά, μὰ ἔκανε στὴν τραπεζαρία ζέστη, σκληρὴ κι' ἐπίμονη ζέστη, καὶ τὸ μισόφωτο ἦταν ἀκόμα κουραστικὸ γιὰ τὰ μάτια.

Στὴν ἀκρινὴ πόρτα, ἀπ' τὴν αὐλή, πρόβαλε ἄξαφνα μιὰ νεαρὴ γυναίκα μὲ τὰ μαῦρα. Ἀνέβηκε στὸ κατώφλι καὶ μοῦ ἔκανε νόημα πὼς θέλει νὰ μοῦ πεῖ. Παράλτησα τὴν πετσέτα, πέρασα στὴν ἄλλη κάμαρα καὶ τὴν ἐζύγωσα. Στὸ χέρι της κρατοῦσε μιὰν ἀδειανὴ σακκοῦλα· στοχάστηκα πὼς θὰ ζητοῦσε ψωμί.

— Δὲ θέλω ψωμί, οὔτε λεφτά, μοῦ εἶπε. Ἐγὼ, παιδί μου, θέλω, ἂν ἔχετε, νὰ σᾶς ἐργαστῶ. Ἄχ, μαύρη ἡ ὥρα καὶ σκοτεινή . . . Ἔχω παλληκάρι ἄρρωστο, παλληκάρι χτικιασμένο, ἀγόρι μου, — κι' ἐδῶ χαμήλωσε τὰ μάτια, — λέω ἂν ἔχετε, νὰ μοῦ δώσετε κανένα ροῦχο νὰ τοῦ φορέσω. Ἰδρώνει, γιοῦκα μου, ποτάμι ὁ ἵδρωτας, καὶ ὅλα ἀπάνω του χαλοῦνε.

Κάθησε χάμω στὰ πέτρινο κατώφλι.

— Δυὸ ὧρες ἔκαμα δρόμο μὲ τὰ πόδια. Ὄχ, ἀπόκαμα. Ἀπ' τὸ Ἱπποδρόμιο ἔρχομαι, ἐκεῖ κάθομαι, νὰ σὲ χαρῶ.

Ἡ λαλιά της ἦταν ἁπλή, σχεδὸν ἀδιάφορη, σὰ διαβατή. Μὰ ξαφνικὰ ἕνας στεναγμὸς βαθούλωσε τὰ λόγια της· κ' ἦταν σὰν νἀνοιξε ὡς κάτω, κι' ἀναφάνηκε ἡ ἴδια της ἡ ψυχή . . .

Ἡ Θειά μου, ἀπ' τὸ μαγερειό, κάτι εἶχε νοιώσει κι' ἄρχισε νὰ γκρινιάζει. Χτὲς κιόλας δώσχισε μιὰ παλιὰν ἀλλαξιὰ ρούχα σ' ἕναν φτωχὸ στὴ γειτονιά, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ ἀδελφοῦ μου. Μὲς στὸ ντουλάπι δὲν εἶχε τίποτα. Τὰ ράφια εἶχαν ἀραιώσει. Πάνε πιά, τίποτα δὲν ἔμενε, αὐτὰ ἦταν ὅλα . . . .

Στ' ἀλήθεια, κι' ἐγὼ ποὺ ἔψαχνα, παραμερίζοντας τὶς φορεσιές, μόνο ἕνα μισοφθαρμένο σακκάκι τοῦ πατέρα μου εὕρισκα, μὰ ποὺ μποροῦσε νὰ φορεθεῖ ἀκόμα γιὰ τὸ σπίτι. Πῆρα δυὸ φορὲς τὰ ρούχα στὴ γραμμή, — δὲν ἦταν ἄλλο. Πῶς νὰ τῆς δώσω ἕνα τέτοιο ροῦχο; — Πηγαινοερχόμουν ἀναπαφάσιστα, κι' ἄκουγα τὴ Θειά μου νὰ λέει καὶ νὰ ξαναλέει πῶς, ἅμα γυρίσει ἡ μητέρα μου, θὰ μὲ μαλώσει.

Ξαναγύρισα στὴ γυναῖκα.

— Κάθεσαι μακρυά ; τὴ ρωτῶ. Δὲν μπορεῖς νὰ ξαναπεράσεις τὸ δρόμο, νάναι κ' ἡ μητέρα μου ἐδῶ, νὰ σοῦ βροῦμε κάτι, νὰ σοῦ δώσωμε ;

Πικροχαμογέλασε.

— Ἄχ, δυὸ ὧρες ἔκανα, παιδί μου . . . Ἀπ' τὸ Ἱπποδρόμιο ἔρχομαι, δὲ σοῦ λέω ; Στὸ Φάληρο κάτω . . . Πόρτες χτύπησα κὰν καὶ κάν, δὲ βρέθηκε ψυχὴ νὰ σπλαχνιστεῖ . . . Δὲν πειράζει, ἂς εἶστε καλά, ποὺ ἔχετε τὴν καλὴ προαίρεση . . .

Ἀκουμπώντας χάμω τὴν παλάμη, ἔκανε ν' ἀνασηκωθεῖ ἀπ' τὸ κατώφλι.

Τὸ δαχτυλίδι της φάνηκε. Δυστυχισμένος γάμος, τρισδυστυχισμένη γέννα, ποὺ σπάρθηκαν τόσες συμφορές !

— Γιὰ στάσου! τῆς εἶπα. Καὶ ξαναγύρισα στὸ ντουλάπι μὲ ἀπόφαση.

Ἔφερα κι' ἔδαλα τὸ φαγωμένο ρούχο στὰ χέρια της.

Τὸ πρόσωπό της καταχλώμιασε καὶ τὰ χείλια της ἔρριξαν. Μὲ τὰ κοκκαλιάρικα τὰ δάχτυλά της ἔπιασε τὸ δικό μου χέρι.

— Ἐγὼ θέλω, τῆς εἶπα ὁρμηνευτικά. γιὰ ἕναν ξενητεμένο νὰ μᾶς εὐχηθεῖς. Νὰ κάνει καλὸ ταξίδι κι' ἐκεῖ ποὺ πάει νἀναι καλά.

Μὰ ἐκείνη, τρέμοντας σύγκορμη, καὶ σφίγγοντας τὴν ἁπαλάμη μου, μὲ τὰ ματόφυλλα κατεβασμένα κάτω, εἶχε ἄλλοῦ τὸ νοῦ της.

— Ἄξαφνικὸ καλὸ νὰ ἰδεῖς, γιοῦκα μου χρυσέ ! Ἀξαφνικὰ μὲ δρόσισες, κι' ἄξαφνα νὰ σ' εὐρράνε· ὁ Θεός. Ὅπως ἀλάφρωσες τὴν καρδιά μου τὴ χαροκαμένη, ἔτσι κι' ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ σοῦ τὸ δώσει, νὰ χαρεύει τὰ χρυσά σου νειάτα καὶ νὰ σὲ χαίρεται ἡ μανοῦλα σου . . .

Ἔννοιωσα, ἀλήθεια, σὰν ἕνα ξένο θέλημα νὰ μοῦ γεμίζει τὴν' ψυχή, καὶ τὸν ἑαυτό μου ἕτοιμο νὰ τὸν συνεπάρει ἡ δύναμη ἡ ξένη, ποὺ κατέβαινε μέσα μου ἀπ' τ' αὐτιά μου, κι' ἔμπαινε ἀπ' τὰ κρύα μου δάχτυλα. Μὰ δὲν πρόφτασα, δὲν μπόρεσα νὰ τὴν κάνω δικιά μου ἐκείνη τὴν πνοή, ποὺ μ' ἄγγιξε γιὰ λίγο κ' ὕστερα ἔφυγε μακρυά, πάνω ἀπ' τὴν ψυχή μου, σὰν ἀπὸ κλεισὴ καμπύλη ποὺ ἀποδιώχνει κάθε τι. Γιατὶ ὁ διταγμός, ἡ εὐθύνη μοῦ εἶχαν κιόλας κερδίσει τὴν ψυχή . . . Ἡ Θειά μου μουρμούριζε πιὸ πολὺ ἀπ' τὴ θέση της . . . Κάτι σὰ μεταμέλεια, σὰν τύψη, σὰν κακὴ πράξη, ἔννοιωσα μὲς στὸν ἑαυτό μου, κ' ἡ μικρόχαρη ζωὴ μοιράστηκε τὴ δειλιασμένη μου συνείδηση... Τὸ θάμμα ἔγινε ψέμμα, — κ' ἡ ὑπαρούσια ἡ εὐχὴ ἔγινε μιὰ μάταια ἠχώ. Τὴν ἔχασα γιὰ πάντα, τελείωσε.

Παράτησα τὸ χέρι τῆς γυναίκας εὐγενικά, καὶ ξαναγύρισα στὸ φαγητό μου. Κ' ἤμουν πιὸ ἀνόρεχτος, πιὸ ἀδειανός, καὶ πιὸ πικραμένος ἀπὸ πρῶτα.

ΤΗΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΕΙΡΑΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΚΡΑ ΒΡΑΧΑΚΙΑ

Ὦ μικρὰ βραχάκια,
μυριοσκαλισμένα
ἀπὸ τὴν τεχνήτρα
θάλασσα-κυρά,
ὦ μικρὰ βραχάκια,
πολυαγαπημένα
ἀπὸ τὴν κυρά σας
κι' ἀπὸ τὰ παιδιά.

Πάντα τὰ φιλιά της,
τὰ χαϊδέματά της
περισσὰ τὰ ἔχετε,
κι' ἂν ποτε θυμώνει
καὶ σᾶς στεφανώνει,
σεῖς δὲν τὴν προσέχετε !

Ὦ μικρὰ βραχάκια,
μικροπαλατάκια
τῶν τρελλῶν κοβιῶν,
τῶν μικρῶν γειτόνων
καὶ τῶν σεπταλίδων
καὶ τῶν καβουριῶν ...

Πάντ' ἀγαπημένα,
πάντ' ἀδελφωμένα
στὰ χαϊδέματά της,
καὶ τὰ ἔρμα βρώμα
εἰς τὰ παραμύθια
καὶ τὰ μυστικά της...

(Ὄρμος Βάρης, Λήμνιστος 1926)

Ἄγγελος Ἐλπίδας

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Περάσαμε ὥριαι ὅταν εἴχαμε πιεῖ στοῦ Σταυροῦ τὸ πανηγύρι. Περάσαμε ἀπὸ πολὺ ὥριαι μέση κείνη τὴν ἡμέρα· Κάτω ἀπὸ δέντρα ποὺ δὲν σᾶριναν νὰ δῇς τὸν οὐρανό, ἀπὸ μονοπάτια ποὺ σκεπασμένα ἀπὸ χόρτα, σέκαναν νὰ τὰ χάνεις καὶ νὰ μὴ ξέρεις ποὺ νὰ πατήσῃς, κι' ἀπὸ βρύσες ποὺ κάθε τόσο τρέχανε στὰ πόδια σου. Καὶ φτάσαμε σὲ μιὰ μοιρὰ ποὺ ἡ ὁμορφιὰ της σέκανε νὰ τὰ χάνεις. Ἦταν καὶ συννεφιασμένος κείνη τὴ μέρα ὁ οὐρανός. Πάρα-κάτω, σὲ ἄλλα χωριὰ χαμηλότερα, βλέπαμε ἴλιο, ἀλλὰ κεῖ-πάνω ποὺ εἴμαστ' ἐκεῖς, δὲν μποροῦσε νἄταν ἀλλιῶς.

Γιατὶ ἦταν τὸ ψηλότερο χωριὸ τῆς περιφέρειας, τὸ χωριὸ ποὺ κυοφόρησε σὲ ὁλόκληρες γενιὲς τὰ γύρω χωριά, τὰ πάνω καὶ τὰ κάτω. Μιὰ χαράδρα βαθιὰ ἄρχιζε ἀπὸ ψηλὰ στὴν κορφὴ ποὺ θἄταν ὡς ἑπτακόσια μέτρα πάνω κάτω, καὶ κατέβαινε βρίθοντας ἀπὸ ὁμορφιὰ ὡς τὴ ρεματιά, κι' ἀπὸ κεῖ προχωροῦσε ὡς τὴ θάλασσα. Κι' ἐμεῖς βρισκόμαστε τώρα σὲ μιὰ μεριὰ λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν κορφή, ποὺ φαινόταν πολὺ ἄγρια, κι' ὅπου πρασινάδες καὶ δέντρα ὀργίαζαν, καὶ τὰ νερὰ ποὺ κυλοῦσαν στὰ πόδια σου σὲ κάναν νὰ τὰ ξεχνᾶς ὅλη τὴν ὥρα, γιατὶ νόμιζες πὼς βιοκοῦσαν σὲ βάλτο. Διάφορες πελώριες, κι' ἀπάνω σὲ μιὰ σκαρίφαλνε παιχνιδίζοντας μιὰ νέα κληματαριά. Καστανιὲς χιλιόχρονες, κι' ἀγίμεσα σ' ὅλα μιὰ λεύκα, μιὰ λεύκα φρουντωτή, πεταχτή, καμαρωτὴ σὰ νυφούλα, ἕκαμνε ἀντίθεση μὲ τἄλλα ποὺ φαίνονταν τόσο παλιά.

Μὰ εἶμαι βέβαιη πὼς, ἂν ἐσκαβες βαθειὰ μέσ' στὴ ρεματιὰ καὶ κοίταζες, θἄβλεπες ἴσι ἡ λείψανα αὐτὴ ἡ ὁμορφη δὲν εἶναι ἡ πραγματικὴ ποὺ ἔκρυπτε νάκανε, ἡ συνομήλικη μὲ ὅλα τὰ ἄλλα, ἀλλὰ ἕνα παιχνίδι της, ἕνα κλωνὶ ποὺ θέριψε τόσο καὶ ἔμοιαζε μὲ δέντρο· γι' αὐτὸ ἦταν καὶ τόσο χαρωπή, γιατὶ ἦταν καινούργια.

Μυρτιὲς καὶ θάμνοι, πλατάνια καὶ κισσοὶ καὶ ὅλα, ὅλα τὰ χορτάρια, ὅλες οἱ πρασινάδες ποὺ ζοῦνε στὸ νερό, ἦταν ἐκεῖ δὰ μαζεμένα, καὶ τὸ νερὸ ἔτρεχε ἀπὸ κάτω τους βιαστικὸ καὶ τάκανε νὰ πέρνουν ζωή. Ἀλλὰ μόνο ἐκεῖ ἦταν ἕνοε ὥριαι. Γιατὶ μόλις περνοῦσες, ἄρχιζε ἕνα βουνό, ἀπότομο, ξερακιανό, ποὺ ὑψωνότανε σὰν τεῖχος κι' ἔκρυβε τὴν ὁμορφιὰ αὐτήνε.

Ἀλλὰ τὸ ὁμορφότερο δὲν ἦταν αὐτό. Τὸ πιὸ ὡραῖο ἦταν τὰ ρημαγμένα σπίτια ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ, ἡ παλιὰ αὐλὴ ζωὴ ποὺ πέρασε καὶ πάει, τὰ σπίτια τὰ γεμάτα μυστήριο, ποὺ οἱ τοῖχοι των ποῦ μιλοῦσαν γιὰ ζωὲς ποὺ ζήσανε ἐκεῖ, γιὰ νιάτα χαρωπὰ καὶ τρομαγμένα, γιὰ γηρατειὰ ἀπογοητευμένα ἀπ' τὴν ἐλπίδα τῆς λευτεριᾶς. Γιατὶ ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὰ δέντρα ποὺ σήμερα πιὰ δὲν ὑπάρχουν, κρύβτηκαν γενιὲς ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὶς ἐπιδρομὲς τοῦ κατακτητῆ καὶ τοῦ πειρατῆ. Γιατὶ ἐκεῖ ποὺ τοὺς ἔκρυβε τὸ ἀπότομο βουνὸ κι' ἡ χαράδρα, ποὺ τοὺς ἔκρυβε τὸ κρῦο κι' ἡ παγωνιά, ποὺ τοὺς φύλαγε ἡ λιγοστὸς ἥλιος ποὺ βλέπανε, ἐκεῖ ποὺ δὲν περάσανε κανεὶς νὰ ζοῦνε ἄνθρωποι, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα κρυμμένοι σὰν τὰ πουλιά, ἐκεῖ λαχταροῦσε μιὰ ζωή. Ἐδῶ νά, λέει, ἦταν μύλος τότε, κι' ἐκεῖνη ἡ ἐκκλησούλα ποὺ σήμερα πρέπει νὰ σκύψῃς δυὸ φορὲς γιὰ νὰ μπῇς μέσα, ἐκεῖνη ἡ ἐκκλησούλα ἦταν ὁ βωμὸς τόσων καὶ τόσων ψυχῶν.

Τὰ σπίτια αὐτὰ μὲ τὰ μικρὰ παράθυρα καὶ τὰ χαμηλὰ ταβάνια, ποὺ σήμερα μόνο μελαγχολία καὶ σκέψη σκορπᾶνε, τότε στέγασαν τὸ καθένα κι' ἀπὸ ἕνα σόι ὁμαδικὰ μαζεμένο.

Δὲν φαίνονται πολλά, πέντε-ἕξη. Τότε θἄ ἦταν καὶ τότε, ἀλλὰ φύλαγαν μιὰ ζωὴ ποὺ χύθηκε ἀργότερα ἀκάθεκτη στὰ γύρω καὶ τὰ κάτω χωριά.

Κι' οἱ ἄνθρωποι ποὺ πέρασαν αὐτὴ τὴ ζωὴ ποὺ ἔνοιωσαν τὴ λαχτάρα τῆς λευτεριᾶς, μὰ ποὺ δὲν τὴν ἀπόλαυσαν, δὲν ζοῦνε πιά, οὔτε τὰ δέντρα ποὺ τοὺς ἔκρυψαν δὲν ὑπάρχουν τώρα. Μόνο τὰ σπίτια τους τὰ ρημαγμένα, ποὺ τὰ καθένα σοῦ λέει φρικιαστὰ τὴν ἱστορία του, στέκουν ἀκόμα ὀρθά, γκρίτα μυστήριο καὶ πλήξη, καὶ μοιάζουν σὰν φωλιὲς ἔρημες ποὺ τὰ πουλιά τους πέταξαν καὶ πάνε· Ἀπὸ τὶς ρίζες τῶν δέντρων πετιοῦνται νέα παρακλάδια ποὺ φουντώνουν καὶ θεριέβουν, ἐκεῖ στὴν ἴδια τὴ μεριά· ἀλλὰ τὰ παρακλάδια τῶν ψυχῶν ποὺ ζήσανε σιμά τους δὲν εἶναι πιὰ ἐκεῖ, φύγανε, ζήτησαν ἄλλοῦ ἄσυλο κι' ἀρησαν τὰ ρημάδια αὐτὰ μέσ' στὰ καινούρια καὶ τὰ παλιὰ δέντρα, μέσ' στὸ αἰώνιο νερό, σὰν τρανὴ ὑπόδειξη, σὰν ζωηρὴ ζωγραφιά, νὰ μαρτυρᾶνε στὸ διαβάτη τὴ σκέψη μιᾶς μαραζιασμένης, μιᾶς παλιᾶς, ἀλλοτινῆς ζωῆς.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

ΠΑΛΙΟ ΜΟΥ ΣΠΙΤΙ

Σπίτι παλιὸ χτισμένο σὲ στενὸ
κι' ὑπόκεντρο σοκάκι,
κάσες χαρὲς σὲ σὲ δὲ γνώρισα
τότε ποὺ ἤμουνα παιδάκι !

Μὰ τώρα φέρνω μὲ τὸ νοῦ μου
τὶς παιδικὲς κι' ἀξέχαστες χαρὲς
καὶ τὶς συγχύνω μὲ τὶς τώρα
καὶ βλέπω τὶς παλιὲς σπριγκετικές.

Θυμᾶμαι κάποιο δειλινὸ
ποὺ ἔπαιζα μὲ ἐ'ἄλλα τὰ παιδάκια
παίζαμε μὲ φωνὲς τὸ γεφυρὸ
καὶ μὲ τὴ λάσπη χτίζαμε φουρνάκια.

Σπίτι παλιὸ χτισμένο σὲ στενὸ
κι' ὑπόκεντρο σοκάκι,
κάσες χαρὲς σὲ σὲ δὲ γνώρισα
τότε ποὺ ἤμουνα παιδάκι !

Τώνη Μονδχη

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Οἱ γειτόνισσες, καθισμένες στὶς καρέκλες, στὸ πεζοδρόμιο, κουβεντιάζουν. Ἐδῶ εἶναι ἡ κυρία Μαγδαληνή, ἡ μαμμὰ τῆς Ἄννας, ἡ κυρὰ - Λενιώ, ἡ γυαλὰ τῆς ὀρφανῆς Κικῆς, ἡ νύστιμη Χρυσούλα, ἡ μεγάλη ἀδελφὴ τῆς Φωφῶς.

Δυὸ μουρουδάκια παχυλὰ καὶ κόκκινα κάθονται σὲ δυὸ μικρὰ μαξιλαράκια. Εἶναι ντυμένα μὲ τὰ καλά τους καὶ τὸ ἕνα κοιτάει τὸ ἄλλο μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό.

— Ἔχω καὶ ντροπέλα, ἐσὺ ἔχεις ;

— Ἐμένα τὰ παιδιὰ μου εἶναι λουτίνια, ἐσένα ζῆν εἶναι !

— Ἔχω καὶ κοβέλα !

— Νὰ κι' ἐζύ, ἔχω.

Πιὸ πέρα μιὰ παρέα ἀπὸ πεντέξη ἀγόρια, ντυμένα κι' αὐτὰ μὲ τὰ κυριακάτικα, παίζει βόλους :

— Μπρός, παίζε !

— Καλὲ τί μᾶς λές ; δικά σου σκειρὰ εἶναι !

— Τίνος τὰ πουλᾶς αὐτά; τώρα δὲν ἔπαιξα ;

Κι' ἔτσι ἐξακολουθοῦν τὸ παιχνίδι τους, πότε μαλώνοντας, πότε ἀγαπημένα. Ποῦ καὶ ποῦ ἀκούσται ἡ φωνὴ κάποιας μητέρας :

— Τάκη! Καλέ, μὲ τὸ καλό σου παντελόνι κυλίεσαι μέσ' σὰ χώματα ; Θὰ τοὺς πετάξω κιὰ αὐτοὺς τοὺς βόλους !

Σ' ἕνα πεζουλάκι κάθουνται δυὸ κορίτσια χαμηλὰ δεκαριὰ χρονῶ· τὸ ἕνα φορεῖ ἕνα ρὶζ κτυπητὸ φουστάνι, τὸ ἄλλο ἕνα κίτρινο. Τὸ πεζούλι τόχουν στολισμένο μὲ διάφορα χρωματιστὰ γιαλάκια, κομμάτια σπασμένων πιάτων. Στὰ γόνατά τους εἶναι ξεπλομένη μιὰ μεγάλη παλιοντυμένη κούκλα.

— Ἔξαφνα ἀκούεται μιὰ φωνή :

— Μὰ δὲν ἀφίνετε πιὰ τὶς κούκλες, νὰ πηδήξωμε λίγο σχοινάκι ;

Τοποθετοῦν τὴν κούκλα μὲ προσοχὴ στὸ πεζούλι καὶ ἑνώνονται μὲ μιὰ ζουρλοπαρέα. «Ἕνα, δύο, τρία. Μπρός, μπαίνω! Ἔλα καὶ σύ, Κικῆ! Χόπ, χόπ, κιὸ γλήγορα, πιὸ γλήγορα !» Καὶ τὸ σχοινάκι γυρίζει κτυπώντας ρυθμικὰ τὸ χῶμα καὶ σχηματίζοντας μιὰ μεγάλη καμάρα, ποὺ μέσα της πηδάει ἕνα ὁλόκληρο κορετσομάνι μὲ γέλια καὶ ξεφωνητά. Καθ' ὕστερα κουρασμένες καθόνται νὰ ξεκουραστοῦνε. Κατὰ τὶς 7 ἀκοῦνε τὴ συνηθισμένη φωνὴ τοῦ σεργαλατζῆ. — Σεργάλια πασατέμπο ! καὶ τρέχουν νὰ γεμίσουν τὶς τσέπες τους μὲ τὸ κυριακάτικό τους «ἐσώδωμα». Ὅσο βραδιάζει ἀρίνουν τὰ παιχνίδια κι' ἀρχίζουν τὰ παραμύθια, καθισμένες μὲ τὴ σειρὰ στὸ πεζοδρόμιο.

Τότε τοὺς διακόπτει μιὰ φωνή :

— Ἔλατε, παιδιά, ἤρθ' ὁ μπαρμπάς !

Καληνυκτίζονται καὶ μπαίνουν στὰ σπίτια κουρασμένες, μὲ τὴν ἐντύπωση ἀκόμη τῶν παραμυθιῶν.

Ἐλπὶ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸν περίπατο, ἕνας κύριος χαιρετᾶ τὸν πατέρα τοῦ Τοτοῦ.

Κι' ὁ Τοτός ;

— Γιατί, μαμμά, αὐτὸς ὁ κύριος μᾶς ἔδειξε τὸ καπέλλο του; Νὰ τὸ ἰδοῦμε ποὺ εἶναι καινούργιο ;

Μίμης Πρώιμος

* * *

Στὸ Σχολεῖο.

— Κύρια δάσκα, κύρια καθηγητά, νὰ τιμωρηθῇ κανεὶς γιὰ πρᾶγμα ποὺ δὲν ἔκαμε ;

— Ὄχι βέβαια.

— Τότε νὰ μὴν τιμωρηθῶ κι' ἐγὼ ποὺ δὲν ἔκαμα τὸ θέμα μου.

Φραγκίσκος

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 50ὸν ἔτος της.

"Οσοι ἐκράτησαν τὰ σταλέντα πέντε πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦνται συνδρομηταὶ καὶ παρακαλοῦνται νἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λῆξασαν συνδρομήν των.

"Οσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυμον ποὺ εἶχαν ἀπὸ 1927, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον διὰ τὸ 1928, διότι κατὰ τὸν κανονισμὸν τῶν ψευδωνύμων ὅσα δὲν ἀνανεώθησαν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου τὰ θεωροῦ ἐλεύθερα καὶ τὰ δίδω στὸν πρῶτον ζητοῦντα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 2 Φεβρουαρίου 1928.

ΠΑΙΔΙΑ μου, σήμερα δέν ἔχει Ἀλληλογραφία. Καὶ νὰ σᾶς ἐξηγῶ γιατί: Ἀρκετὲς ἑβδομάδες τώρα δέν βγαίνω στὴν ἡμέρα μου καί, μ' ὅλη τὴν προσπάθεια ποὺ καταβάλλουμε, κι' ἐγὼ κι' οἱ συνεργάται μου κι' οἱ τυπογράφοι, δέν κατορθώναμε νὰ μποῦμε σὲ τάξη. Κι' αἰτία ἡ Ἀλληλογραφία, ποὺ θέλει πάντα πολὺν καιρὸ καὶ γιὰ νὰ γραφτῇ καὶ γιὰ νὰ τυπωθῇ. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ μὴν κάμω Ἀλληλογραφία γι' αὐτὸ τὸ φύλλο, γιὰ νὰ μπορέσω μιὰ φορὰ νὰ τυπωθῇ Σάββατο. Βέβαια κι' αὐτὰ θἄργήσῃ κάπως. Τὸ ἄλλο ὅμως θὰ τυπωθῇ Παρασκευή, τὸ ἄλλο Πέμπτη κι' ἔτσι γινόμαστε πάλι ἐνήμεροι. (Γιατὶ γιὰ νὰ λαβαίνετε τὸ φύλλο Σάββατο, πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμο ἀπὸ τὴν Πέμπτη.) Καὶ τώρα ποὺ ξέρετε τὴν αἰτία, δὲν πιστεύω νὰ δυσαρεστηθῆτε, ἐσεῖς μοῦ γράψατε αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, ποὺ δὲν θὰ λάβετε ἀπάντηση. Θὰ λάβετε ὅ ταν μοῦ ξαναγράψετε . . .

Θὰ εὐχαριστήσω μόνο ἐκείνους ποὺ ξεσπάθωσαν καὶ ποὺ αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα εἶναι οἱ ἑξῆς: *Σοφία Θ. Μπαμίχα, Σύλλογος «Διαπλασταὶ Ἄμυνα», Σανσουράδα, Δημ. Κοτσανίτσας, Ναύαρχος Κανάρης, Πάνδροσος, Μηνᾶς Γ. Δημάκης, Εὐθυμία Καμπάλιου, Νεάνις τοῦ Ἰονίου, Γλυκαμίλητη, Σύλλογος «Βαλιώτιτη Τρελοπαρέα», Ἀνδρ Γρ. Οἰκονόμου, Νανάκης Γ. Δαράτος, Μαγεμένο Βασιλόπουλο, Ἀπόστολος Ἀποστόλου, Ρετσίνα.* — Ἔλα στὰ καλά μου τὰ παιδιά. Κι' ἐλπίζω στὸ ἐρχόμενο νὰ ἔχω νὰ εὐχαριστήσω περισσότερα.

Ὡραῖος Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Μελαχρινὴ Κυπριοπούλα, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Κασσιόπη, Θέσπις, Κόρη τοῦ Βουνοῦ, Κολοκυθόσκορος, Λιλιάνα, Εὔα, Φῶτος Λάμψης, Ἐξυπνη Γαρούλα, Σπύρος, Ἔνδοξο Σουλι, Κόπανος, Ἀφρισμένο Κῦμα, Πέτρος Ριονσαί, Ξερόβηχας, Ἀνθισμένη Λεμονιά, Ἀρχαία Ἑλλάς, Ἀέρινος, Σαρδανάπαλος, Κάρμεν Σύλβα* καὶ *Ρυφτοπούλα.* — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγεγράπται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα ἀνανεώνονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Λόρδως Ἐρλιγκτον, ἀ. (ΤΚ). Κόρη τοῦ Βουνοῦ, κ. (ΜΠ). Κλειδὶ τοῦ Παραδείσου, κ. (ΝΒ). Κόπανος, κ. (ΨΘ.) Ἀστερίσκος, ἀ. (ΒΤ). Θαλασσινὸς Ζωγράφος, ἀ. (ΒΤ). Κρητικὸ Ἀκρογιάλι, ἀ. (ΓΚ). Δόνιφαν, ἀ. (Champion). Αἰγυπτιακὸς Ἀστήρι, κ. (ΝΡ). Λέανδρος, ἀ. (ΔΖ). Ἐγώ, ἀ. (ΝΔ). Μικρὸς Γυμνασιόπαις, ἀ. (ΝΔ). Ἤβη, κ. (ΖΚ). Ζακελίνα, κ. (ΧΣ). Βίξεν, κ. (ΙΣ). Δυνέττα, κ. (ΧΤ). Ἀναταλίτισσα, κ. (ΜΓ). Διαβολάκος, κ. (ΕΖ). Τιτίκα, ἀ. (Ἄθλιοι). Γαβριάς, κ. (Ἄθλιοι). Ἰαβέρης, ἀ. (Ἄθλιοι). Ἀξέλμα, ἀ. (Ἄθλιοι). Γιάννης Ἀγιάννης, κ. (Ἄθλιοι). Φαντίνα, ἀ. (Ἄθλιοι). Ἐπονίνη, ἀ. (Ἄθλιοι). Θερνιάδερος, κ. (Ἄθλιοι). Μήτσης, ἀ. (ΟΒ). Ἀνθούλα, κ. (;;;). Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, κ. (ΕΧ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἀέρινος, ἀ. Χλόη, κ. Μασκωτίτσα, κ. Ἀρχιτεμπέλης, ἀ. Διλιάνα, κ. Ἰδιότροπο Γατάκι, κ. Ρόδον τὸ Ἀμάραντον, ἀ. Ἀγνὴ Ψυχούλα, κ. Ταξιδιάρικο Κῦμα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Πρασκοπάκι* (βραδέλον ἐστειλα!) *Μελαχρινοπούλαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· Ὀθησὸς δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη!) *Ἀλώπεκα τῆς Μυτιλήνης* (ἔλαβα ἐξόρλογιόν σου· εὐχαριστῶ) *Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο* (πολὺ γόητα τὸ γραμματάκι σου· σ' εὐχαριστῶ) *Ἀέανδρον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἤστειλα)· *Δίον, Ν. Καρατζὴν* ἔλαβα, εὐχαριστῶ· *Θαλασσοταραχὴν* (συμπλήρωμα ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Κενεζάκι, Βάρναν τοῦ Κανάρη, Κοσμᾶν Γεροθανάσην, Καϊρίναν, Γαλαξίαν* κτλ. κτλ.

Ἀρχιτεμπέλην, Ἄδωνιν, Κρητικὸ Ἀκρογιάλι (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *1 Φεβρουαρίου*, θἀπαντήσω στὸ ἀρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 4 Ἀπριλίου

146. Λεξίγριφος

Σὲ πρόθεση ἕνα ἄρθρο
Ἀπλοϊσιατα κολλῶ
Καὶ στὴν κοινή μας γλῶσσα
Σὲ ἀποχαιρετῶ.

Τοῦκυ-Κούγκαν

147. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτο βεβαιώνει
Τὸ δεύτερο φωτίζει,
Κι' ὅποιος τὰ δυὸ ἑνώνει,
Τὸν οὐρανὸ . . . μαυρίζει.

Συρανὸ

148. Αἴνιγμα

Τὸ θηλυκό μου ὥρα θελκτική'
Τροφὴ τὸ οὐδέτερό μου θρεπτική.

Ροδοδάφνη

149. Ἔσχαρα

* * * * * * *
* * *
* * *
* * * * * * *
*
*

Ὀριζοντίως ἄνω, Σειρὴν· κάτω, ἀρχαῖος Θρᾷξ μουσικός. Κυβέτως, ἀριστερά, τροφή· δεξιά, πρόθεσις· εἰς τὸ μέσον, πόλις τῆς Τουρκίας.

Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ

150. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 2 8 = Ἀμφ. συγγραφεὺς
2 1 4 6 8 = Εἶδος πλοίου
3 6 1 2 8 = Ὀρυκτὸν
4 2 7 5 4 1 2 8 = Ζῶον
5 6 7 2 8 = Ἀρχ. Θεὸς
6 1 3 8 = Ἱστορ. ποταμὸς
7 5 4 6 5 6 = Πόλις
8 5 4 5 7 2 8 = Νῆσος

Ἀστὴρ τοῦ Αἰγαίου

151. Ἀκροστιχὶς

Τιμητικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ὑποτελοῦν διάσημον μυθιστοριογράφον:

1, φιλέλλην ποιητής· 2, Θεὸς καὶ πλανήτης· 3, Γυνὴ τῆς Π. Γραμβῆς· 4, Ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου.

Κρητικόπουλο

152. Φωνῆεν, τέλειον

ρβ - ξλν - δλ - ν - μ - σ - λπ

Πιτσιρίκος τοῦ Ἀγριτσιοῦ

153. Γρῖφος

πα, πα, πα,
πανί

Δὸν Κιχώτος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

154-158. Lettre Magique

Remplacez une lettre à chacun des mots ci-dessous par une autre, partout la même, et formez sans anagramme cinq autres mots:

ciel, âne, ville, sol, terre.

Θαλασσοταραχὴ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πεντ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 50

686. Προσοχὴ (σχοῦ, Σία). — 687. Ἡμερολόγιο (ἥμερο, λόγιο.) — 688. Σμύρνα-Σμύργη. — 689. Θεά - θέα. (1, ἄκων . . . 2, 690. Κ ΚΛΙρός . . . 3, Ε ΣΤΙ Ἄνθρωπος 4, ΕΣΤΙΑ ΠΥΡΑΛΙΣ ΠΥΡ ΑΛΙΣκει . . 5, ΚΑΚΑ ΤΑ . . .) — 691. ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ (ροή, Ἄρειος, κλείς, λίπος, Εἶρα, Ἰλιάς, ὄρκος, Σείριος.) — 692-696. Διὰ τοῦ Ρ: *σκόρος, ρεῦμα, ἀκρίς, κρίσις, ροιά.* — 697. ΤΗΝΟΣ-ΡΟΔΟΣ (Τύρος, Ἠθικοποιός, Νωδός, Ὀρθοφή, Σίσυφος.) — 698. *Ἀκόμα νὰ μὲ λύσῃς;* (α κόμμα, ν, ἀμέ! εἰς εἰς;) — 699. Berge-Gerbe.—700. Par C: cour, cire, côte, race, vice.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρμαρος δρ. *30* καὶ ραμμένος δρ. *35*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρμαρος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρμαρος εἴτε ραμμένος.

Μὴ λησμονεῖτε πώς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ δικὴ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 κατὰ λέξιν. Ἐπὶ καταλόγου δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς ἀριθμὸς δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητος.

/ΚΙΓ — 168/

Ἡ Λιλιάνα ἀλλάζει τετραδιάκια μόνο μὲ μεγάλα παιδιά. Δ/νσις: Βαρούχα, Δεργάκη Ἡρακλείου.

/ΚΙΓ — 169/

Πρωτοπαιδουντας ἀπὸ Διαπλασάκους χαιρετᾶ ὅλους· ἐς κι' ἀνταλλάσσει ἢ Μουσικὰ μὲ διεύθυνση: Στρατῆ Μαυρέλη Μυτιλήνη. Μόρτες

/ΚΙΓ — 170/

ΡΟΔΟΝ ΤΟ ΑΜΑΡΑΝΤΟΝ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΦΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

/ΚΙΓ — 171/

Διαπλασόπουλα, ἕνα φύλο στὴν ΑΓΝΗ ΨΥΧΟΥΛΑ

/ΚΙΓ — 172/

Μαϊνοντας ἀπὸ καλονάνι τῆς Διαπλασους χαιρετᾶ ὅλους. Κολοκυθόσκορος, Ἀριστοκράτισσα, Μπούμ, Ἠλιοβγαλτη, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια· Στέλιτς: Γιώργου Παπουτσάνης, Μαρούσι, διὰ Σερόβηχας.

/ΚΙΓ — 173/

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ

Ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἐμπιστευθοῦμε τὰ Γράμματα δεκαπέντε γιατί, καὶ ἀπὸ τὸ ἀριθμίσεις, γράφει αὐτὲς τὶς ἀνησυχίες.

/ΚΙΓ — 174/

Διαπλασόπουλα-ες, φιλιστε τὸ ΜΑΥΡΟΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ. Μαμαρωμένε Βασιλιά, Κολοκυθόσκορε, ἀνταλλάσσουμε Μ.Μυστικὰ Δάφνη (ΚΙΓ-5.

/ΚΙΓ — 175/

ΚΑΛΟΚΥΘΟΣΚΟΡΕ, αὲ ἀκατάπαυο· ἄφησε ἄφησον τὸν Διαπλασόπουλον, μὴ πρ... ὅσο εἰς ἀποκλείσεις τὰς ὁποίας δὲν θέλεις. ΠΑΛΙΑΡΧΟΣ ΗΕΜΟΣ

/ΚΙΓ — 176/

ΕΞΟΔΟΣ
ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΣΙΓΟΝΗ
Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ἐν βιβλίον ἀφιερωμένον εἰς τοὺς νέους οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἐνατενισθοῦν εἰς τὸ μέλλον τῶν ἀνάγκην τὸ νὰ ἐντελέσουν ὄγκα μεγάλα.

Τιμᾶται Δρχ. 10

Ταχυδρ. τέλη ἐσωτ. δρ. 1. Ἐξωτ. δρ. 2

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, παπτηρα, πρακτορεῖα ἐπαρχιῶν καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως.

ΕΔΑΦΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. ΚΑΣΙΓΟΝΗ

/ΚΙΓ — 177/

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ

Ἐγκοντες ὅτι ὅμως μας τὴν ὑποδεχεῖσθε λέγουμε: Ἀφιλαμε=Μὴς Ψαρρᾶ.

/ΚΙΓ — 178/

Χαιρικὴ Ἑλβετίας· ... Α. Μαυρομμάτη Βασίλισσα στὶς Παπαμούνες· ... Ν. Βουγιουκλάκη, Μερκὶς καὶ Μπρρὴ Ἀριστοκράτισσα, Ἀδελφαὶ Παρασκευᾶ, Ἰωαννιώτισσα, Κοράλλι. ΡΕΤΣΙΝΑ

/ΚΙΓ — 179/

Τ αναγραία, τί γίνεσαι ; ; ; γιατί ἔπεσες ἀπὸ τὰς ἀλληλογραφίας ; . . . μὲ ἔχασες; Συγχωρεθήτω !!! ... Χίλιες ἀλλόθερμες χὲς στὰ γενέθλιά σου.

Ἀπηγορίνα, εὐχαριστῶ· προσοχὴ μέσον Διαπλάσεως.— Θαλασσοταραχή

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τ... διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 δ... τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταιν...

Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων κ...

ΤΥΠΟΙΣ ΚΕΝ. Κ. ΣΠΕΡΤΣΙΑΔΟΥ: ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ (Ο. ΛΟΜΒΑΡΔΟΥ)

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννας
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἄληθές παρακαὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὶς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατρ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ: 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ:
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱασδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Κηφισίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος *Ἐν Ἀθήναις, 11 Φεβρουαρίου 1928* *Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 11*

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὡστόσο δὲν ἐφάνηκε ψυχή. Ἡ νύχτα πέρασε χωρὶς κανέν' ἀπευκταῖο κι' ἀφοῦ ξημέρωσε καὶ βγῆκε ὁ ἥλιος, τὰ παιδιὰ ἔκαμαν τὴν προσευχή τους στὸ Θεὸ ποὺ τὰ φύλαξε, κι' ὕστερα ἄρχισαν τὶς ἐργασίες ποὺ τοὺς ἐπέβαλλε ἡ τωρινή των κατάσταση.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα χρειάστηκε νὰ πογράψουν τὶς προμήθειες ποὺ ὑπῆρχαν στὸ πλοῖο, ἔπειτα τὸ ὁλικό, ὅπλα, ὄργανα, μαγειρικὰ σκεύη, ρούχα, ἐργαλεῖα κτλ. Τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς ἦταν σπουδαιότατο, γιατὶ ἀφοῦ ἡ παραλία φαινόταν ἀκατοίκητη, μόνη πηγὴ θἄταν τὸ φάρεμα καὶ τὸ κυνήγι.

Ὡς τὴν ὥρα ὅμως, ὁ Δόνιφαν, ποὺ ἦταν ἄριστος κυνηγός, δὲν εἶχε ἰδεῖ παρὰ μόνο κοπάδια πουλιῶν, ἀπάνω στοὺς βράχους καὶ στὴ βραχώδη ἀκτή. Ἦταν δυνατὸ νὰ τρέφωνται τὰ καϊμένα τὰ παιδιὰ μὲ τέτοια θαλασσοπούλια; Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ξέρουν ἀπὸ τώρα πόσο μποροῦσαν νὰ βαστάξουν,— μὲ τὴ μεγαλύτερη ἐννοεῖται, οἰκονομία,—τὰ τρόφιμα ποὺ εἶχαν στὸ πλοῖο.

Ἡ ἀπογραφὴ ἔδειξε πὼς ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γαλέττα, ποὺ ἦταν ἀρκετή, τὰ λοιπὰ τρόφιμα, χοιρομέρια, παστὰ κρέατα καὶ ἄλλες κονσέρβες, μόλις καὶ μετὰ βίας θὰ ἔφταναν γιὰ δυὸ μῆνες. Ὥστε ἔπρεπε νὰ καταφύγουν ἀμέσως στὰ προϊόντα τῆς χώρας καὶ νὰ φυλάξουν τὶς προμήθειες τοῦ πλοίου, γιὰ νὰ τὶς μεταχειρισθοῦν ὅταν καμμιὰ φορὰ ὁ ἀποφάσιζαν νὰ προχωρήσουν μερικὲς ἑκατοντάδες μίλλια, μήπως ἔβρισκαν κανένα λιμάνι, ἢ νὰ ἐξερευνήσουν τὰ ἐνδότερα.

— Φτάνει μόνο νὰ μὴν ἐχάλκασαν οἱ κονσέρβες μας, εἶπε ὁ Βάξτερ. Δὲ θὰ μπῆκαν ἄραγε μέσα νερά;

— Ὅσα κουτιὰ φαίνονται χαλασμένα, τ' ἀνοίγουμε καὶ τὰ βλέπουμε, εἶπε ὁ Γόρδων. Κι' ἂν εἶναι πραγματικῶς, θὰ μπορούσαμε ἴσως νὰ ξαναφήσουμε ὅ,τι ἔχουν μέσα.

Ὁ Μόκος κι' οἱ βαρῆλοί του στὴν κουζίνα.

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά, εἶπε ὁ Μόκος.

— Ἄλλα λοιπόν, μὴν ἀργῆς, εἶπε ὁ Μπριάν. Τὶς πρῶτες ἡμέρες, βλέπεις, εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ τρῶμε ἀπὸ τὰ τρόφιμα τοῦ πλοίου.

— Καὶ γιατὶ νὰ μὴν ἀρχίσουμε τὸ κυνήγι ἀπὸ σήμερα; εἶπε ὁ Ὀὐτλκοξ. Τὸ κάτω-κάτω νὰ μαζέψουμε αὐγά. Νομίζω ὅτι θὰ βρίσκαμε πολλὰ ἐκεῖπερα στοὺς βράχους.

— Ναί, ναί! φώναξαν ὁ Δόλης κι' ὁ Κοστάρ.

— Καὶ γιατὶ νὰ μὴν φαρέψουμε; εἶπε ὁ Οὐὲπ. Θὰ βροῦμε στὸ πλοῖο καμμιὰ ὁρμιά. Κι' ἡ Θάλασσα βέβαια θἄχῃ ψάρια. Ἐμπρός! Ποιὸς ἔρχεται μαζί μου νὰ ψαρέψουμε;

— Ἐγώ! . . Ἐγώ! . . φώναξαν τὰ μικρά.

— Καλά, καλά, εἶπε ὁ Μπριάν. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι παιχνίδι. Θὰ πάρῃ ὁρμιὰ μόνο ὅποιος ἔχει ὄρεξη νὰ ἐργασθῇ, ὄχι νὰ παίξῃ.

— Ἔννοια σου, Μπριάν, ἀποκρίθηκε ὁ Ἰθέρσον, καὶ δὲν ἔχουμε ὄρεξη γιὰ παιχνίδια.

— Ναί, μὰ πρῶτα πρέπει νὰ κοιτάξουμε τί ἔχει τὸ πλοῖο μας, εἶπε ὁ Γόρδων. Δὲν πρέπει νἄχουμε τὸ νοῦ μας μόνο στὸ φαΐ.

— Ὅποτε θέλουμε μποροῦμε νὰ πιάσουμε θαλασσινὰ καὶ νὰ φάμε, εἶπε ὁ Σέρβης.

— Δὲν πειράζει, εἶπε ὁ Γόρδων. Οἱ μικροὶ μποροῦνε νὰ πᾶνε νὰ ψαρέψουν. Μόκο, πήγαινε καὶ σὺ μαζί τους.

— Μάλιστα, κύριε Γόρδων.

— Νὰ τοὺς προσέχῃς.

—"Εννοια σας!

— Πάμε! φώναξε ὁ Γέγκινς.

— Καὶ σύ, Ζάκ, δὲν πᾶς μαζί τους; ρώτησε ὁ Μπριὰν τὸν ἀδελφό του.

Ὁ Ζάκ, χωρὶς μιλιά, ἔγνεψε ὄχι μὲ τὸ κεφάλι.

Ὁ Γέγκινς, ὁ Δόλης, ὁ Κοστάρ, ὁ Ἴβερσον, μὲ τὸ Μόκο γιὰ ὁδηγό, ξεκίνησαν. Σὲ λίγο βρισκόνταν στοὺς ὑφάλους ποὺ εἶχε ξεσκεπάσει ἡ θάλασσα. Ἐκεῖ λογάριαζαν νὰ βροῦν ἄφθονα μύδια, κοχύλια, ἴσως καὶ στρείδια. Αὐτά, ὡμὰ ἢ μαγειρεμένα, θὰ συμπλήρωναν ἐξαίρετα τὸ πρωϊνό τους γεῦμα.

Μὲ χαρὰ πηδοῦσαν τὰ παιδιὰ ἀπὸ βράχο σὲ βράχο καὶ τὰ γέλια τους ἀντηχοῦσαν μακριά. Τὸ ψάρεμα αὐτὸ τὸ θεωροῦσαν περισσότερο διασκέδαση παρὰ ἐργασία. Ἔτσι εἶναι τὰ παιδιά. Εἶχαν λησμονήσει ἐκεῖ-πέρα τὰ περασμένα δεινά τους κι' οὔτε συλλογίζονταν καθόλου τοὺς κινδύνους ποὺ ἴσως τὰ περίμεναν...

Ἅμα ἔφυγαν οἱ μικροί, οἱ μεγάλοι ἀρχισαν τὴν ἔρευνα μέσα στὸ πλοῖο. Ὁ Δόνιφαν, ὁ Κρός, ὁ Οὐΐλκοξ κι' ὁ Οὐὲπ ἀπέγραψαν τὰ τρόφιμα, τὰ ροῦχα, τὰ σκεύη κτλ. Ὁ Μπριάν, ὁ Γκάρνετ, ὁ Βάξτερ κι' ὁ Σέρβης κατέβηκαν στὸ ἀμπάρι κι' ἀπέγραψαν τὰ διάφορα ποτά: κρασί, μπύρα, μπράντυ, οὐίσκυ, τζίν, ποὺ ἦταν μέσα σὲ βαρέλια ὡς σαράντα γαλόνια τὸ καθένα.

Βρῆκαν ἀκόμη καὶ κάθε λογῆς ἅρμενα, πανιά, σχοινιά. Ἂν τὸ πλοῖο ἦταν σὲ κατάσταση νὰ ταξιδεύῃ, τίποτα δὲν θἄλειπε γιὰ τὴν ἐξάρτυσή του. Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ πλοῖο δὲν ἦταν σὲ κατάσταση, τὰ πανιὰ καὶ τὰ σχοινιὰ θὰ χρησίμευαν στὰ παιδιὰ γιὰ τὴν ἐγκατάστασή τους στὴν παραλία.

Βρῆκαν ἀκόμα καὶ πολλὰ ἁλιευτικὰ ἐργαλεῖα, δίχτυα, ὁρμιές, χρησιμότατα βέβαια ἂν ἡ παραλία αὐτὴ εἶχε ψάρια. Κι' ἀκόμα ἐννιὰ τουφέκια τοῦ κυνηγιοῦ, δώδεκα περίστροφα, τρακόσια φυσέκια, δυὸ βαρέλια μπαρούτι, ἀπὸ εἰκοσιπέντε λίτρες στὸ καθένα, καὶ σφαῖρες, σκάγια καὶ κομμάτια μολύβι σὲ μεγάλη ποσότητα. Αὐτὰ τὰ εἶχαν πάρει στὸ πλοῖο γιὰ νὰ κυνηγοῦν οἱ ταξειδιῶτες κι' οἱ ναῦτες, ὅταν θἀβγαίναν στὶς διάφορες ἀκτὲς τῆς Νέας Ζηλανδίας. Τώρα ὅμως δὲν θὰ χρησίμευαν πιὰ γιὰ διασκέδαση, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀσφάλια τῶν μικρῶν ναυαγῶν καὶ τὴν ὑπεράσπισή τους, ἂν ποτὲ τοὺς ἀπειλοῦσε κανένας ἐχθρός. Εἴθε λοιπὸν νἄμεναν ἀχρείαστα γιὰ πάντα!

Πιατικά, ποτήρια κι' ἄλλα γιάλινα ἢ πήλινα πράγματα εἶχαν σπάσει πολλὰ μὲ τὴν τρικυμία· σωζόνταν ὅμως ἀρκετά.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΧΕΙΜΩΝΑΝΘΟΣ

Ἐδῶ ποὺ ἀπυτραβέμαι
κι' ὁ ὕπνος μὲ νικᾶ,
τἀπ' ψινὰ θυμιέμαι
τὰ περιστατικά,
—στά μυστικά.

Κι' ἀπ' ὅλα παρακάνω,
τὸ ἀπάντημά σου, καὶ
τὴ γνωριμιά μας βάνω,
χειμώνανθε γλυκέ,
μυριστικέ.

Ἂς ἔβοιςκναν στιμένες
τριγύρω σου, ἀψηλές,
τὶς βέργες τους λυμένες,
—ξηλιάρικες, πολλές—
οἱ ἀμυγδαλιές;

Τὸν κρόταφο εἶχα σκύψει
στὸ ἀνάξιο σου ραβδί,
—σὰ νἄθελα ἀκραγγίσει
πεσμένο σὲ σπουδὴ
γλυκὸ παιδί.—

Οἱ κόμποι τῶν ἀνθιῶν σου,
κι' ὅς εἶναι ἀπὸ χαρτί,—
μὲ τὸ ξεχωριστό σου
τὸ μοῦρο εἶναι μεστοί
καὶ σφαλιστοί.

Μιὰ λεμονιᾶς, κομμένη
δομή, σὰν πιὸ ξυνή...
μιὰ ποὺ μεταλλαίνει
μιὰν ἄχαντη ἡδονή,
κι' ἂχ πάσο ἀγνή!

Καὶ κού, ἄπιαστη, ἀναδίνει
σπνοὴ λυτρωτική,
κι' ἀπὸ ἄδολην εἰρήνη
μιὰ μέθη ἀγγελική
καὶ μιὰ ψυχή...

Φίλε ἀκριβέ μου! τάση
στὸ νοῦ μου λευτεριά,
καιρὸ δὲν εἶχα νοιώσει,
παρόμοιαν ἄλαφρειά
παρηγοριά.

Γι' αὐτό, στὸ γυρισμό μου
τὸν ἀποβραδινό,
κι' ὡς τὰ μισὰ τοῦ δρόμου,
λουλοῦδι βορεινὸ
τριῶ μηνῶν,—

φριδρὰ πατοῦσα, μ' ἕνα
περπάτημα γερό,
σωρὸ τὰ μαρμαμένα
τὰ φύλλα, καὶ σωρὸ
τὰ Περασμένα...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὰ προηγούμενο —

— Πῶς; ἔκαμε ὁ μαντρόσκυλος

— Ναί, ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Νίλς. Σὲ λίγο θὰ ἔλθῃ πάλι ἐδῶ, κι' αὐτὸ θὰ ἦτανε δά καὶ τὸ καλύτερο, γιατί μοῦ ἔχει μπεῖ στὸ μυαλὸ ὅτι πρέπει νὰ τὴν πιάσης.

— Πάλι σοῦ ἦρθε δρεξη νὰ μὲ κοροϊδέψῃς; φώναξε ὁ σκύλος.

— Ὄχι, καθόλου. Ἔλα μαζί μου μέσα στὸ σπιτάκι σου γιὰ νὰ μὴ μπορεῖ νὰ μᾶς ἀκούσῃ ἡ ἀλεποὺ καὶ τότε θὰ σοῦ πῶ τί πρέπει νὰ κάνεις.

Ὁ σκύλος καὶ ὁ Νίλς χώθηκαν μέσα στὸ σπιτάκι καὶ μίλησαν κάμποση ὥρα ζωηρὰ μεταξύ τους.

Σὲ λίγο ἡ ἀλεποὺ πρόβαλε τὴ μύτη της στὴν πόρτα καὶ, καθὼς εἶδε πῶς ὅλα ἦταν ἥσυχα, γλύστρησε μὲ μεγάλη προσοχὴ μέσα στὴν αὐλή. Ἀκολούθησε τὰ ἴχνη τοῦ Νίλς ὡς τὸ σπιτάκι τοῦ σκύλου, καὶ στάθηκε σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση γιὰ νὰ σκεφθῇ τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Ἔξαφνα ὁ σκύλος ἔβγαλε τὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε νὰ γρυλίζει:

— Κοίταξε νὰ φύγῃς γρήγορα, γιατί ἀλλοιῶς θὰ βγῶ ἔξω καὶ θὰ σάρπάξω, φώναξε.

— Γιὰ χάρι σου θὰ κάτσω ἐδῶ ὅσο μοῦ κάνει κέφι, εἶπε ἡ ἀλεπού.

— Τράβα τὸ δρόμο σου, μούγγρισε ὁ σκύλος ἀπειλητικά. Γιατί, ἀλλοιῶς, ἀπόψε θὰ εἶναι ἡ τελευταία μέρα ποὺ βγῆκες στὸ κυνήγι.

Ἡ ἀλεποὺ ὅμως κοίταξε περιγελαστικὰ τὸ σκύλο καὶ δὲν κουνήθηκε ἀπ' τὴ θέση της.

— Ξέρω ὡς ποῦ φθάνει ἡ ἁλυσίδα σου, εἶπε.

— Σοῦ εἶπα δυὸ φορὲς νὰ φύγῃς, εἶπε ὁ σκύλος καὶ βγῆκε ἔξω. Ὅ,τι κι' ἂν γίνει τώρα, ἐσὺ θὰ φταῖς.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔδωσε ἕνα μεγάλο πήδημα καὶ χύμηξε ἀπάνω στὴν ἀλεπού. Δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου νὰ τὴν φτάσῃ γιατί ἦταν ἐλεύθερος. Ὁ Νίλς τοῦ εἶχε λύσει τὴν ἁλυσίδα του.

Μιὰ στιγμὴ τὰ ζῶα πάλεψαν μεταξύ τους, ἀλλὰ ὁ ἀγώνας κρίθηκε γρήγορα. Ὁ σκύλος νίκησε κι' ἡ ἀλεποὺ

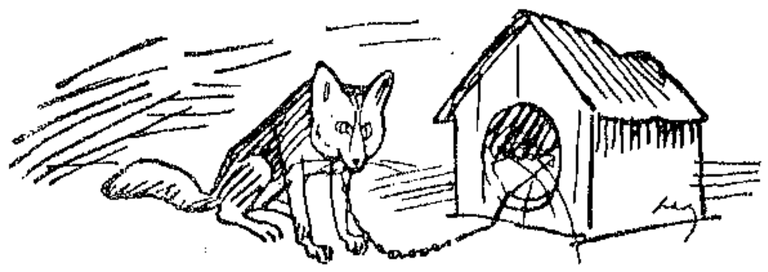

Ἡ Ἀλεποὺ μὲ τὴν ἁλυσίδα τοῦ μαντρόσκυλου.

ἦταν πεσμένη χάμω καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ κουνηθῇ.

— Φρόνιμα, φρόνιμα, ἂν δὲν κάτσῃς φρόνιμα θὰ σὲ δαγκάσω! εἶπε ὁ σκύλος, καὶ ἅρπαξε τὴν ἀλεποὺ ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὴν ἔσυρε ὥς στὸ σπιτάκι του.

Ἐκεῖ βρισκότανε ὁ Νίλς μὲ τὴν ἁλυσίδα τοῦ σκύλου. Πέρασε τὴ λαιμαριὰ στὸ λαιμὸ τῆς ἀλεποὺς καὶ τὴν ἔσφιξε καλὰ γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ λυθῇ εὔκολα. Καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ ἀλεποὺ ἦταν ἀνάγκασμένη νὰ στέκεται ἥσυχη καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ κουνηθῇ.

— Ἔτσι, ἔτσι, κυρὰ-Μαριώ μου, ἐλπίζω τώρα νὰ γίνῃς ἕνα καλὸ μαντρόσκυλο, εἶπε ὁ Νίλς ὅταν τελείωσε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ἡ Ἀβροπούπουλη.

Παρασκευή, 6 Μαΐου.

Δὲν ὑπῆρχε πλάσμα πιὸ γλυκὸ κι' ἀξιαγάπητο ἀπὸ τὴ μικρὴ Ἀβροπούπουλη. Ὅλες οἱ ἀγριόχηνες τὴν ἀγαποῦσαν ἐξαιρετικὰ καὶ ὁ ἄσπρος χήνος μποροῦσε νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωή του γιὰ τὸ χατήρι της. Ἅμα ἡ Ἀβροπούπουλη ζητοῦσε μιὰ χάρι, δὲν μποροῦσε νὰ τῆς τὴν ἀρνηθῇ οὔτε ἡ γριὰ Ἄκκα.

Μόλις τὸ κοπάδι ἔφθασε στὸ Μαίλαρ ἀναγνώρισε ἀμέσως τὴν τοποθεσία. Ὕστερα ἀπὸ αὐτὴν ἐρχόταν ἡ θάλασσα μὲ τὰ πολλὰ νησιὰ ὅπου ζοῦσαν οἱ γονεῖς της καὶ οἱ ἀδελφές της καὶ ἡ Ἀβροπούπουλη παρεκάλεσε τὶς ἀγριόχηνες προτοῦ νὰ προχωρήσουν πρὸς βορρᾶν, νὰ πετάξουν μαζί της στὴν πατρίδα της γιὰ νὰ δοῦν οἱ δικοί της πῶς εἶναι ζωντανή. Αὐτὸ θὰ τοὺς προξενοῦσε μεγάλη εὐχαρίστηση.

Ἡ Ἄκκα ὅμως εἶπε μὲ μεγάλη εἰλικρίνεια στὴν Ἀβροπούπουλη, ὅτι αὐτὴ εἶχε τὴ γνώμη πῶς οἱ γονεῖς καὶ τἀδέλφια της μποροῦσαν νὰ φερθοῦν πιὸ στοργικὰ ἀπέναντί της τότε ποὺ τὴν ἄφησαν στὴν Ἀτλαντ. Ἀλλὰ ἡ Ἀβροπούπουλη δὲν συμφωνοῦσε μαζί της.

— Τί ἤθελες νὰ κάνουν ὅταν εἶδαν πῶς δὲν μποροῦσα νὰ πετάξω; Δὲν μποροῦσαν βέβαια νὰ μείνουν γιὰ χάρη μου στὴν Ἀτλαντ.

Γιὰ νὰ πείσῃ τὶς ἀγριόχηνες νὰ πάνε πρὸς τὰ νησιὰ τοῦ Σατρεν ἡ Ἀβροπούπουλη ἄρχισε νὰ τοὺς διηγεῖται γιὰ τὴν πατρίδα της. Βρισκόταν σ' ἕνα ἀπόκρημνο νησί. Ἅμα τὸ κοίταζε κανεὶς ἀπὸ μακρυά, δὲν ἔβλεπε τίποτε ἄλλο παρὰ πέτρες, ἀλλὰ μόλις ἔφθανε ἐκεῖ εὕρισκε ἀνάμεσα στοὺς βράχους ἕνα σωρὸ καλὰ πράγματα γιὰ φαΐ. Καὶ δὲν ὑπῆρχε καλύτερη μαρὶὰ γιὰ νὰ κάνῃ κανένας τὴ φωλιά του.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Ἀπὸ δῶ ἀρχίζει μιὰ ἄλλη ἱστορία, ἕν' ἄλλο ὡραῖο κατόρθωμα τῆς Ρήνας καὶ τῆς Μαρίνας.

Οἱ καλὲς αὐτὲς κοπελλίτσες εἶχαν ἀκούσει πῶς σ' ἕνα σπίτι, στὴ γειτονιά τους, —στοῦ κὺρ-Λάμπρου, — εἶχαν γεννηθεῖ δυὸ δίδυμα.

— Πᾶμε νὰ τὰ ἰδοῦμε; λέει ἡ μιὰ στὴν ἄλλη.

— Πᾶμε!

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἔπαιζαν μὲ τὶς κοῦκλες τους, —κάτι μεγάλες κούκλες ποὺ δὲν τὶς ἀποχωρίζονταν στιγμή. Τὶς πῆραν λοιπὸν κι' αὐτὲς καὶ πῆγαν στοῦ κὺρ Λάμπρου.

— Ποῦ εἶναι τὰ μωρά; ρώτησαν τὴν κυρὰ-Λάμπραινα.

—Ἀπάνω, στὴν κούνια τους, κοιμοῦνται...

— Ν' ἀνεβοῦμε νὰ τὰ ἰδοῦμε;

—Ἀνεβῆτε. Σιγὰ σιγὰ ὅμως, κορίτσια μου, νὰ μὴν τὰ ξυπνήσετε.

—Ἔννοια σου, κυρὰ-Λάμπραινα!

Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα ἀνέβηκαν στὴν κάμαρα. Κι' ἐκεῖ, σὲ μιὰ ὄμορφη κούνια, εἶδαν δυὸ ὄμορφα μωρά, κοριτσάκια, ποὺ εἶχαν ἀποκοιμηθεῖ μὲ τὰ ρουγοβύζια στὸ στόμα, (δηλαδὴ ἀπὸ ἕνα σβῶλο ζάχαρη τυλιγμένον σ' ἕν' ἀστερο καθαρὸ κουρελάκι.) Ἔμοιαζαν τόσο μεταξύ τους, ποὺ θἄταν ἀδύνατο νὰ ξεχωρίσῃς τὸ ἕνα ἀπὸ τἄλλο. Κι' ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα ἔβλεπαν ἐκστατικὲς τὸ θέαμα ποὺ πρώτη φορὰ τοὺς τύχαινε στὴ ζωή τους. Αὐὸ δίδυμα μωρά, ὅμοια κι' ἀπαράλλαχτα. Τί νόστιμο καὶ τί ἀστεῖο!

— Σὰν τὶς κούκλες μας δὲν εἶναι; εἶπε ἡ Ρήνα.

— Κούκλες ζωντανές! εἶπε ἡ Μαρίνα.

Κι' ἄξαφνα τοὺς ἦρθε ἡ ἰδέα: Ἂν ἔπαιρναν τὰ μωρά, νὰ παίξουν λίγο μαζί τους, ἀφίνοντας στὴ θέση τους τὶς κούκλες;.. Ἡ κυρὰ-Λάμπραινα δὲν θὰ καταλάβαινε τίποτα. Καὶ πάλι, ἂν τὸ καταλάβαινε, τόσο τὸ καλύτερο: Θὰ γελοῦσαν.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΝΕΨΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Αγαπητοί μου,

ΩΣ; Υπάρχει κι' ανεψιά τοῦ Ἰουλίου Βέρν;—Βεβαιότατα! Ὀνομάζεται Μαργαρίτα Ἀλλότα ντὲ λὰ Φυίζ (Marguerite Allote de la Fuije) καὶ μένει στὴ Νάντη τῆς Γαλλίας. (1, place petite-Hollande, Nantes.) Ἔχω μάλιστα κι' ἕνα γράμμα της γιὰ σᾶς . . . —Πῶς; γράμμα της γιὰ μᾶς; — Μάλιστα! Ἔμαθε πόσο ἀγαπάτε τὸ μεγάλο της θεῖο, ποὺ τώρα διαβάζετε καὶ τὶς «Διετεῖς Διακοπές» του, καί, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Ἑκατονταετηρίδας του, ποὺ τὴ γιορτάζει φέτος ἡ Γαλλία κι' ὁ κόσμος ὅλος, σᾶς ἔγραψε φιλικὰ ἕνα ὡραιότατο γράμμα. Σᾶς τὸ μεταφράζω ἐδῶ:

«*Ἀγαπητοί μου μικροὶ φίλοι,*

«Στὴ Γαλλία, στὴ Νάντη καὶ στὰ μεγάλα ***Ναυπηγεῖα τοῦ Λείγηρος*** ἐναυπηγήθησαν κι' ἐξακολουθοῦν νὰ ναυπηγοῦνται τὰ νέα ἑλληνικὰ ὑποβρύχια. Ὁ ***Παπανικολῆς***, ὁ ***Πρωτεύς***, ὁ ***Νηρεύς***, καθελκύσθηκαν κιόλα. Σὲ λίγο θὰ εἶναι ἕτοιμος κι' ὁ ***Τρίτων***. Στὴ Νάντη, καθεμιὰ ἀπὸ τὶς καθελκύσεις αὐτὲς ἔδωσε ἀφορμὴ σὲ θερμὲς ἐκδηλώσεις ἑλληνογαλλικῆς φιλίας. Ὅπως π. χ. στὴ βάπτιση τοῦ ***Πρωτέως***, ὅπου εἴδαμε, μαζὶ μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν γαλλικῶν ἀρχῶν, τόσα ἐπίσημα ἑλληνικὰ πρόσωπα, τὸν πρέσβυ κ. Πολίτη, τὸ ναύαρχο Βότσαρη, τὸν συνταγματάρχη κ. Βενιζέλο κτλ. Ὁ ἀρχιμανδρίτης Βασιλάκης ἔκαμε τὴ βάπτιση τοῦ ὑποβρυχίου καὶ νουνά του ἦταν ἡ κυρία Πολίτη.

«Ἴσως θὰ σᾶς ἐνδιαφέρει νὰ μάθετε, ἀγαπητοί μου μικροὶ φίλοι, πῶς στὰ ἴδια αὐτὰ Ναυπηγεῖα τοῦ Λείγκρος ἐναυπηγήθηκε, τὸ 1876, καὶ τὸ Θαλαμηγὸ τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου Ἰουλίου Βέρν, ποὺ ἔχω τὴν τιμὴ νὰ εἶμαι ἀνεψιά του. Πραγματικῶς, ὁ Ἰούλιος Βέρν γεννήθηκε ἐδῶ στὴ Νάντη, τὸ 1828. Ὥστε τὸ ἔτος ποὺ μπῆκε εἶναι τὸ ἑκατοστὸ ἀπὸ τὴ γέννησή του, καὶ τὸ Παρίσι, ἡ Νάντη, ἡ Ἀμιένη κι' ἄλλες γαλλικὲς πόλεις ἑτοιμάζονται τώρα νὰ γιορτάσουν αὐτὴν τὴν Ἑκατονταετηρίδα.

«Προχθὲς ποὺ ἤμουν στὴ βάπτιση τοῦ ὑποβρυχίου σας, συλλογιζόμουν τὸ θεῖο μου. Γιατί ὅταν ἦταν μικρός, κατοικοῦσε, μὲ τὸν ἀδελφό του καὶ τὶς τρεῖς ἀδελφές του, σ' ἕνα χαριτωμένο σπιτάκι, ποὺ τὸ περβόλι του κατέβαινε ὥς τὸν ποταμό. Στὴν ἀπέναντι ὄχθη βρισκόνταν, μικρὰ τότε, τὰ μεγάλα σημερα Ναυπηγεῖα. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο δὲν κατεσκεύαζαν παρὰ ἐμπορικὰ ἱστιοφόρα. Ἀνάμεσα στὶς δυὸ ὄχθες στὴ μέση τοῦ λιμανιοῦ, ἦταν ἕνα καταπράσινο νησάκι, ἡ Μαιπόν. Κάτω ἀπ' τὰ μεγάλα της δέντρα ἦταν ἡ Σχολὴ τῶν Ναυτοπαίδων. Κι' ἀπὸ τὴν ταράτσα τοῦ περιβολιοῦ του, ὁ Ἰούλιος Βέρν, μὲ τὸ τηλεσκόπιο τοῦ πατέρα του στὰ μάτια, παρακολουθοῦσε τὰ γυμνάσια τῶν μικρῶν μούτσων. Μιὰ μέρα, ξαφνικά, τοῦ ἦλθε ἡ ἐπιθυμία τῶν ταξιδιῶν, τόσκασε κρυφὰ ἀπ' τὸ σπίτι του, ἀγόρασε τὰ χαρτιὰ καὶ τὰ ρούχα ἑνὸς μούτσου, καὶ μπαρκαρίστηκε σ' ἕνα καράβι, τὴν ***Κοραλία***, ποὺ ἔφευγε γιὰ τὶς Ἰνδίες. Ἀλλὰ ἐνῶ ἡ ***Κοραλία*** κατέβαινε ἀργὰ τὸν Λείγηρα, ὁ κύριος Βέρν πατέρας, ποὺ εἶχε μάθει τὸ κατόρθωμα τοῦ γιοῦ του, ἔτρεξε τὸ κατόπι του καὶ τὸν ἔπιασε στὸ Παιμπέφ. Ὁ μικρὸς Ἰούλιος,— ἦταν δώδεκα χρονῶν τότε, — τιμωρήθηκε ὅπως τοῦ ἄξιζε. Καὶ ὑποσχέθηκε στοὺς γονεῖς του νὰ μὴν ξαναταξιδέψῃ πιὰ παρά... ***στὸ νειρό του***.

«Στὰ ὀνειρευτὰ λοιπὸν αὐτὰ ταξίδια χρωστοῦμε τὰ μυθιστορήματα ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν μαγέψει τὰ παιδιὰ ὅλου τοῦ κόσμου! Καὶ σεῖς, μικροί μου φίλοι, στὴν Ἑλλάδα, τὰ ξέρετε βέβαια καὶ τὰ ἀγαπᾶτε, ἀφοῦ εἶναι μεταφρασμένα καὶ στὴ γλῶσσα σας, ὅπως σ' ὅλες τὶς γλῶσσες τῆς γῆς!

«Μόνο σὰν ἔγινε πενήντα χρονῶν καὶ μὲ τὴν ἀκατανόητη ἐργασία του, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ δόξα, ἀπόκτησε καὶ μιὰ μεγάλη περιουσία, ὁ Ἰούλιος Βέρν μπόρεσε νἀγοράσῃ ἀπὸ τὰ Ναυπηγεῖα τοῦ Λείγηρος τώρα ἐκεῖνο καράβι ποὺ ὀνειρευόταν μικρός. Τὸ θαλαμηγὸ αὐτό, ὁ ***Ἅγιος Μιχαήλ***, δὲν τὸν ἔφερε βέβαια ποτὲ τόσο μακριὰ ὅσο πηγαίναν οἱ ἥρωές του· ἔζησε ὅμως μέσα σ' αὐτὸ συνεχῶς δεκαπέντε ὁλάκερα χρόνια . . . Στὸ Παρίσι θὰ ἐκδοθῇ σὲ λίγο ἡ βιογραφία τοῦ Ἰουλίου Βέρν ποὺ τὴν ἔγραψα ἐγὼ μὲ τὴ βοήθεια πολλῶν ἀνεκδότων δοκουμέντων τῆς οἰκογενείας μας (*). Οἱ γονεῖς σας, κι' ἴσως καὶ σεῖς, μικροί μου φίλοι, θὰ βρῆτε σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο τὴ διήγηση τῶν πολυαρίθμων ***πραγματικῶν*** ταξιδιῶν τοῦ Ἰουλίου Βέρν στὶς βόρειες θάλασσες, στὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανὸ καὶ στὴ Μεσόγειο. Τὸ 1886, τὸ τελευταῖο του ταξίδι στάθηκε ἀληθινὰ θριαμβευτικό. Στὸ Γιβραλτάρ, στὸ Ὀράν, στὸ Ἀλγέρι, στὴν Τύνιδα, στὴ Μάλτα, στὴ Σικελία, στὴν Ἰταλία, σ' ὅλα τὰ λιμάνια, ὑποδέχτηκαν καὶ χαιρέτησαν μ' ἐνθουσιασμὸ τὸν Ἰούλιο Βέρν σὰν κάποιο θεὸ τῶν Ἀνέμων καὶ τῶν Θαλασσῶν. Ἀλλὰ οἱ τόσες τιμὲς τοῦ ἔγιναν φορτικές, γιατὶ ἦταν ἁπλὸς καὶ καθόλου φιλόδοξος ἄνθρωπος.

«Φιλολογικὲς ὑποθέσεις τὸν ἀνακάλεσαν βιαστικὰ στὸ Παρίσι κι' ἔτσι δὲν πρόφτασε νὰ ἐπισκεφθῇ τότε καὶ τὶς ἀκτὲς τῆς Ἑλλάδος, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἐλύπησε πολύ. Γιατί ἀγαποῦσε τὴ χώρα σας, στὴν ὁποία ἔχει ἀφιερώσει κι' ἕν' ἀπὸ τὰ ἔργα του: «Τὸ Αἰγαῖο ἀνάστατο» (L'Archipel en feu). Μπορῶ μάλιστα νὰ σᾶς βεβαιώσω, ἐγὼ ποὺ ἔχω στὰ χέρια μου ἕνα πλῆθος γράμματά του, ὅτι συχνὰ μιλεῖ σ' αὐτὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα μὲ συμπάθεια, εὐχόμενος νὰ γίνῃ ὅ,τι εἶναι σήμερα, δηλαδὴ ἀνεξάρτητη κι' εὐτυχισμένη. Θυμηθῆτε ἀκόμα ὅτι στὸ μυθιστόρημά του «Εἴκοσι χιλιάδες λεύγες κάτω ἀπ' τὶς Θάλασσες», ὁ αἰνιγματώδης Νέμος, ὁ πλοίαρχος τοῦ ***Ναυτίλου***, φέρνει τὰ πλούτη του στοὺς Ἕλληνες κι' ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς πατρίδας τους.

«Τὸ περασμένο φθινόπωρο, στὸ γεῦμα ποὺ ἀκολούθησε τὴ βάπτιση τοῦ ***Πρωτέως***, ὁ κ. Πολίτης βεβαίωσε πὼς ἡ Ἑλλάδα δὲν ἐπιθυμεῖ γιὰ τὸ μέλλον παρὰ φιλία ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ ἔθνη. Καὶ πρόσθεσε πὼς ἂν ἐνισχύῃ σήμερα τὸ στόλο της, τὸ κάνει μόνο γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εἰρήνη, χωρὶς νὰ ἐπιθυμῇ καθόλου νὰ μεταχειρισθῇ σὲ πόλεμο τὰ ὑποβρύχια ποὺ κατασκευάζει. Τὸ εὐχόμαστε ὅλοι. Τὸ ἴδιο θὰ εὐχόταν κι' ὁ Ἰούλιος Βέρν. Πνευματιστὴς κι' εἰρηνόφιλος μεγάλος, ἔβλεπε τὸ ὑποβρύχιο ποὺ εἶχε προφητέψει ὄχι σὰν ὄργανο καταστροφῆς θανάτου, ἀλλὰ σὰν ἐργάτη εἰρηνικὸ ὅπως ὁ γεωργός, σὰν ἐξερευνητὴ κι' ἐκμεταλλευτὴ τοῦ ἀπεράντου βασιλείου τῶν Θαλασσῶν.

«Ἂς ἀκούσῃ ἐπιτέλους ὁ Θεὸς αὐτὴ τὴν εὐχή, ποὺ εἶναι ἡ εὐχὴ ὅλων τῶν μητέρων! Καὶ σεῖς, μικροί μου φίλοι, ποὺ ἀποτελεῖτε τὴ νέα γενεά, εἴθε νὰ μὴν ξαναιδῆτε ποτὲ στὴ ζωή σας μιὰν ἐποχὴ σὰν ἐκείνη ποὺ γνώρισε ἡ Εὐρώπη ἀπὸ τὸ 1914 ὡς τὸ 1918. Αὐτὸ σᾶς εὔχεται, στὸ χρόνο τῆς Ἑκατονταετηρίδος τοῦ μεγάλου μας Ἰουλίου Βέρν, ἡ γαλλίδα φίλη σας

Μαργαρίτα Ἀλλότα ντὲ λὰ Φυίζ.»

Αὐτὰ λοιπὸν σᾶς γράφει ἡ ἀνεψιὰ τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Τί θὰ τῆς ἀπαντήσετε: Ἔχετε καὶ τὴ διεύθυνσή της, ἂν θέλετε νὰ τῆς στείλετε κανένα γραμματάκι, ποὺ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο θὰ τὴν χαροποιήσῃ . . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

(*) Jules Verne, sa vie, son œuvre, (Edition du Sagittaire) chez Kra, 6, rue Blanche, Paris.

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ χτύπησε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ἕνας ναύτης! ὁ ἴδιος ναύτης ποὺ εἶχε ζητήσει τὴ λαίδη Ὄβλιγκτον.

— Λοιπόν; ἔκαμε ὁ σὲρ Ρόναλδ ὅταν ἔκλεισε πάλι ἡ πόρτα.

— Λοιπόν, ἡ δουλειὰ ἔγινε! ἀπάντησε ὁ ναύτης. Ἡ μυλαίδη δὲν ὑποψιάστηκε καθόλου. Τώρα βρίσκεται στὸ Λονδίνο καὶ γυρεύει νὰ βρεῖ τὸ γιατρό. Τοὺς ἄφισα ὅταν ἔμπαιναν στὴ πόλη καὶ φυλάχτηκα καλὰ νὰ μὴ μὲ πάρουν ἀπὸ πίσω.

— Μπράβο, Τζέκιν, εἶπε ὁ σὲρ Ρόναλδ, γεμίζοντας τὸ πιστῆρι τοῦ ναύτη. Ἔπαιξες καλὰ τὸ ρόλο σου, ἀλλ' ἡ δουλειά μας δὲν ἐτελείωσε. Τώρα πρέπει νὰ βγάλουμε ἀπ' τὴ μέση τὸ παιδί. Αὐτὸ θὰ τὸ ἀναλάβεις ἐσύ, γιατὶ ἐμένα πολὺ πιθανὸ νὰ μὲ κατασκοπεύουν καὶ νὰ μὲ παρακολουθοῦν.

Ὁ Τζέκιν φάνηκε σαστισμένος. Εἶχε μερικὲς δοσοληψίες μὲ τὴ συνείδησή του καὶ ὁ ἀέρας τοῦ Λονδίνου δὲν τὸν σήκωνε.

—Ἡ Ἀφεντιά σας ξέρει, εἶπε, ὅτι πρέπει νὰ φύγω τὸ γρηγορώτερο ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Εἶχα τὴν ἀτυχία νὰ σκοτώσω ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μοῦ κέρδισε στὰ χαρτιὰ ὅλα μου τὰ λεφτὰ κι' ὕστερα μοῦ γύρευε καλὰ καὶ σώνει καυγᾶ. Μὰ ὁ διάβολος τάφερε νἄχει ἀφεντικὸ ἕναν δυνατὸ ἄρχοντα καὶ πῆγαν καὶ τοὔπαν πὼς ἐγὼ παραφύλαξα καὶ τὸν σκότωσα γιὰ νὰ τὸν γδύσω. Δηλαδὴ ψευτιές! Ἀλλὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ἐγὼ λέω νὰ λείψω κάμποσες μῆνες, ὥς που νὰ κρυώσει τὸ πρᾶγμα. Λέω νὰ πάω στὴν Ἀμερική.

—Ἀκόμα καλύτερα λοιπόν! φώναξε ὁ σὲρ Ρόναλδ. Πάρ' το τὸ παιδὶ μαζὶ σου στὴν Ἀμερική, κι' ἐκεῖ κάμε το ὅ,τι θέλεις. Ἂς το νὰ χαθεῖ . . . Κατάλαβες τί γυρεύω: Ὄχι νὰ τὸ σκοτώσεις, ἀλλὰ νὰ τὸ πᾶς μακριά, νὰ μὴ τὸ βρίσκουν πιά. Καὶ πρόσεξε: μὴ τὸ πειδέψεις τὸ κακόμοιρο, εἶναι μικρὸ καὶ δὲν κάνει. Μόνο νὰ τὸ χάσουν οἱ δικοί του καὶ νὰ μὴ μπορεῖ οὔτε ὁ Θεὸς νὰ τὸ βρεῖ! Αὐτὸ μόνο θέλω. Ἔλα, πάρε ὅ,τι σοῦ εἶπα καὶ δὲ θὰ βγεῖς ζημιωμένος.

— Ὁ ἀφέντης μπορεῖ νὰ βασίζεται σὲ μένα. Θὰ κάμω ὅπως μὲ πρόσταξε.

— Πάρ' τη λοιπὸν καὶ φῦγε, εἶπε ὁ σὲρ Ρόναλδ γυρίζοντας τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά. Δὲν κάνει νὰ μᾶς ἰδεῖ κανένας μαζί.

«Ὁ Σὲρ Ρόναλδ κοίταζε σκεπτικὸς τὸ μικρὸ του θῦμα.» (Σελ. 81, στ. β'.)

Ὁ Τζέκιν σήκωσε τὴ Νταίζη καὶ τὴ δίπλωσε στὸ παλτό του. Ὕστερα χαιρέτησε καὶ βγῆκε ἔξω μαζὶ μὲ τὸ φορτίο του.

Ὁ σὲρ Ρόναλδ ἤπιε ἀκόμη, ὕστερα ἔπεσε σὲ βαθειοὺς στοχασμοὺς καὶ τέλος σηκώθηκε καὶ βγῆκε ἔξω, νὰ ξαναβρεῖ τὸ καράβι ποὺ τὸν εἶχε φέρει.

Τὴν ὥρα αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ δυστυχισμένη Διάνα γύριζε τρελλὴ ἀπ' τὴν ἀνησυχία στὸ Χονάϊτ-Γκέϊτ, ὅπου τὴν περίμεναν τόσες συμφορές.

Ὁ Τζέκιν πάλι ἀνέβηκε στὸ δρόμο τοῦ ποταμοῦ καὶ γρήγορα χάθηκε μέσα στὴν πρωϊνὴ ὁμίχλη.

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ σὲρ Ρόναλδ τοῦ εἶχε ἀναθέσει ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή. Κάποτε εἶχε κατὰ διαταγή του «ξεπαστρέψει» ἕναν ἐνοχλητικὸ ἐχθρό του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν τὸ φυσικώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου νὰ πέρνει κανεὶς τὸ δίκιο του μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι. Τὰ σπαθιὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὶς θῆκες τους μὲ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ καὶ μάλιστα πολλοὶ ἄρχοντες εἶχαν στὴν ὑπηρεσία τους «μπράβους», ποὺ ἡ δουλειά τους ἦταν νὰ δίνουν τέλος στὶς προσωπικὲς φιλονικίες τῶν κυρίων τους. Ταῦ κάκου ἡ ἐκκλησία ἔβγαζε νόμους κι' ὁ βασιλιὰς διατάγματα. Δικαιοσύνη εἶχε καθένας τὸ σπαθί του.

Ὁ Τζέκιν ἦταν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μπράβους καὶ ποτὲ δὲν ἔθεσε στὸν ἑαυτό του τὴν ἐρώτηση ἂν ἔκανε καλὰ ἢ κακὰ νὰ «ξεπαστρέψει» τὸν ἐχθρὸ τοῦ ἀφεντικοῦ του. Τοῦ ἄρεσε περισσότερο ἡ δράση, παρὰ οἱ φιλοσοφίες.

Ὡστόσο, αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἦταν σκεπτικός. Ἡ ὑπόθεση δὲ τοῦ φαινόταν παράδοξη: ὁ ἀφεντικός του ἔβρισκε ἐνοχλητικὴ τὴν παρουσία ἑνὸς παιδιοῦ! Πολὺ καλά, δὲν εἶχαν παρὰ νὰ τὸ βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔβαζε σὲ σκέψεις ἦταν ὁ ἀλλοιώτικος τόνος ποὺ εἶχαν οἱ παραγγελίες τοῦ σὲρ Ρόναλδ. Δὲν ἦταν τὸ συνειθισμένο του ὕφος αὐτό, ποτέ του δὲ φαινόταν ἔτσι δισταχτικὸς καὶ σὰν ἀναποφάσιστος.

— Δὲν καταλαβαίνω τί γυρεύει αὐτὸς ὁ χριστιανός, συλλογιζόταν ὁ Τζέκιν. Νὰ τὸ «κανονίσω» τὸ παιδί ἢ ὄχι; Λέει, νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὸ βροῦν . . . Ἐγὼ δὲν ξέρω ἄλλα γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὸ βροῦν, παρὰ μόνο ἕναν! Μὰ ἡ ἀφεντιά του δὲ θέλει, λέει, νὰ τὸ σκοτώσω. Μὰ τὸ εἶπε ἄραγε μὲ τὴν καρδιά του, ἢ ἔτσι γιὰ τὰ μαῦρα μάτια; Μὰ τὴν πίστη μου, ὁ ἀφέντης φοβᾶται τὸν ἴσκιο του! Νὰ τὸ πάρω, λέει, στὴν Ἀμερική. Καὶ ποιὸς ξέρω ἐγὼ νὰ περιποιοῦμαι τὰ μικρά; Θὰ μοῦ πεθάνει στὸ δρόμο κι' ἔτσι... Ὤχ, ἀδελφέ, κι' ἔτσι κάνει τὸ ἴδιο!.. Σάμπως δὲν τὸ κατάλαβα ἐγώ, ὅτι αὐτὸ εἶναι ὅλο τὸ ψητό: νὰ βγεῖ ἀπ' τὴ μέση ἡ μικρή! Καὶ εἶναι δύσκολο αὐτό; Τί δουλειὰ ἔχει τὸ παιδὶ μὲ τὴν Ἀμερική. Δὲν τοῦ φτάνει τὸ Λονδίνο γιὰ νὰ χαθεῖ; Ἐδῶ ἔχει ἕνα σωρὸ συνοικίες, κάθε λογῆς καλύβες παλάτια, καράβια πᾶν κι' ἔρχονται ἀπὸ ὅλη τὴ γῆ. Σήμερα ἐδῶ, αὔριο στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου. Θὰ τὴν ἀφίσω ὅπου βρῶ κι' ὅποιος θέλει ἂς τὴ σηκώσει. Ἂν τὴν βρεῖ καμμιὰ καλὴ κυρά, θὰ τὴ βάλει στὸ Ὀρφανοτροφεῖο. Ἂν κανένας ναυτικός, θὰ τὴν πάρει στὸ καράβι του. Ἂν κανένας ἄρχοντας, ἂς τὴν υἱοθετήσει. Τί μὲ νοιάζει μένα. Μιὰ φορὰ κανεὶς δὲ θὰ ξέρει ποῦθε βλαστᾶ ἡ σκούφια της κι' αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο. Ναί, ναί, καλύτερα νὰ τὴν ἀφίσω κάπου ἐδῶ κοντά...

Ἐνῶ μ' αὐτοὺς τοὺς ἀτέλειωτους συλλογισμοὺς κρινόταν ἡ τύχη τῆς μικρούλας μας φίλης, ὁ σὲρ Ρόναλδ βρισκόταν πάλι στὸ καράβι του καὶ συλλογιζόταν κι' αὐτός:

— Ὁ Τζέκιν δὲ θὰ τὴν κακομεταχειριστεῖ, τοῦ ἔδωσα νὰ καταλάβει τί θέλω. Αὐτὸς θὰ μοῦ πεῖ, ἂν μοῦ χρειαστεῖ, ποὺ τὴν ἄφισε· καὶ ἂν ζεῖ πολὺ δυστυχισμένη, πάντα θὰ ἔχω καιρὸ νὰ φροντίσω γι' αὐτή.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΕΤΑΙΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

Ὁ φόβος κι' ἡ σκοτούρα μου
τὰ Μαθηματικά !
Θέ μου, πῶς τὰ συχαίνομαι,
τὸ λέω παστρικά.

Μ' ἀρέσουν τὰ μαθήματα,
τἀρχαῖα, σὺ νὰ λέγε,
μ' ἀκούω Μαθηματικὰ
κι' ἀμέσως χασμουριέμαι.

Ὤ, τί βασανιστήριο,
σύν, πλήν, χορδὲς καὶ τόξα,
ἡμίτονα, λογάριθμοι
καὶ ὅ,τι ἄλλη λόξα !

Τὴν ἡσυχία μου χαλοῦν
καὶ δὲν μπορῶ νὰ φάω,
καὶ ἢ θὰ πᾶν' στὸ δ . . . ,
ἢ... μόνος μου θὰ πάω. (*)

Μαγεμένο Βασιλόπουλο

(*) Σημ. τ. Διαπλ.—Δίγη μελέτη παραπάνω !

ΚΟΥΚΟΥΒΑΟΥΝΕΣ

Μιὰ Τετάρτη τοῦ Γενάρη βρέθηκα ἀπ' τὴ μία ἕως τὶς τρισήμισυ τἀπόγεμα νἄμαι λεύτερη, νὰ μὴν ἔχω καμμιὰ δουλειά. Λοιπόν, θἄτρεπε νὰ κάνω μιὰ μικρούλα ἐκδρομὴ ἀναψυχῆς μέσα σ' αὐτὲς τὶς δυόμισυ ὧρες. Εἶχε τόσους καὶ τόσους μῆνες νὰ δῶ λίγο βουνό, ν' ἀναπνεύσω λίγο καθαρὸ ἀέρα, ποὺ κάτι τέντοιο τώρα θἄταν χωρὶς ἄλλο γιὰ μένα μιὰ ἀληθινὴ ἀνανέννηση.

Πέρνω τὸ ἐπιβατικὸ αὐτοκίνητο Ἀλυσσίδα-Ποδονίφτη — τρεῖς δραχμοῦλες μόνο — κι' ἀπ' ἐκεῖ ἀρχεύω νὰ περπατῶ στὸν ἀσφαλτωμένο δρόμο, ὑπολογίζοντας νὰ φθάσω σὲ μισὴ ὥρα σ' ἕνα ὁμορφο μέρος κεῖ-κοντά ποὺ ἤξερα καὶ καταρρίχη, ὅπου ξεναρθήμε κι' ἄλλοτε—πάνε δυὸ χρόνια τώρα. Πῶς ἄλλαξαν τὰ πράματα !.. Ὅμως ἐγὼ ἀχαριστιέμαι τὴν ὁμορφη λιακάδα καὶ δόξα τῷ Θεῷ βρέθηκα σὲ λίγο καὶ σ' ἐρημιά. Ἄ, τί ὥρισμα ! χορταίνει τὸ μάτι σου ἔχταση !.. Τὰ βουνὰ τῆς Ἀττικῆς γύρω, χωριουδάκια, κι' ἀνάμεσά τους φειδωλὸς δρόμος, χωράφια ἐκτεταμένα, ποῦ καὶ ποῦ κοπάδια ἀραιὰ ἀπὸ ἁρνάκια ποὺ βάσκουν . . . Ροτῶ ἕνα τσοπανάκο, τὴ μάνη ψυχὴ ζῶσα ποὺ βρῆκα ὕστερ' ἀπὸ 10 λεπτῶν δρόμο, ἔτσι γιὰ νὰ πῶ κάτι :

— Πῶς τὴ λένε κείνη τὴν ἐκκλησίτσα πέρα, ποὺ ἀσπρίζει ;

Μὲ κοιτᾶ σὰ χαζός. Ὅταν προσπέρασα, φώναξε :

— Ἁγία Τριάδα!

Στὸ δρόμο συναντῶ ὥραῖα ἀγριολούλουδα, μὰ δὲν τολμῶ νὰ κόψω γιατί θἀργήσω. Λὲς καὶ ἡ κυνηγάνε. Ὕστερα ἐγὼ περπατῶ μέ ζωηρὸ καὶ λεύτερο βῆμα. Ποῦ καὶ ποῦ περνᾶ κανένα κάρο ἢ κανένας Μανιδιάτης πάνω στὸ γαϊδαρό του, ποὺ μὲ κοιτᾶ παράξενα. Πέρασε ὡς τώρα ἕνα μόνο αὐτοκίνητο σηκώνοντας ἄσπρη σκόνη. Ἀπὸ μακρυὰ ἀκούγεται ὁ ἦχος μιᾶς φλογέρας· νοιώθω μέσα μου ἕνα αἴσθημα νοσταλγίας. Πέρα στὰ χωράφια πάνε ποῦ καὶ ποῦ χωριάτισσες μὲ ἄσπρα μαντήλια, σκυμμένες. Σπέρνουν ἄραγε ἢ κόβουν χόρτα ; Συλλογίζομαι πῶς μπορεῖ νἄναι οἱ καπνεργάτριες τοῦ συνοικισμοῦ. Νὰ κι' ἕνα νεκροταφεῖο. Πῶς ἔχω ὄρεξη νὰ μπῶ μέσα νὰ τὸ σεργιανήσω! Προχωρῶ ὅμως. Εἶπα : Θὰ περπατῶ ὡς τὶς δύο καὶ τέταρτο, δέκα λεπτὰ θὰ καθήσω νὰ φάω, κι' ὕστερα ἐπιστροφή. Ἕνας περνάει πέρα καὶ μοῦ φωνάζει :

— Ἀπ' ἐδῶ εἶν' ἐρημιά, δὲν φοβᾶσαι, κορίτσι μου ;

Δὲ μοῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ κάτι τέτοιο ὡς τώρα. Ἄραγε πρέπει νὰ φοβηθῶ ;

Φθάνω σ' ἕνα μέρος ποῦ χωρίζει ὁ δρόμος. Τόνα βέλος λέει «Χτυπητὸ Ταρτάρι», τἄλλο «Κουκουβάουνες». Θυμάμαι πῶς γιὰ τὸν καταρράχτη πήραμε διλήσιο δρόμο . . . Ἔχω δυστυχῶς τέσσερα λεπτὰ μόνο καὶ καταρράχτης πουθενά. Ἔξαφνα βρίσκομαι στὴν πλατεῖα ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ. Ρωτῶ πῶς τὸ λένε. «Κουκουβάουνες». Κάνω μιὰ ὡραία μεταβολὴ τὸ ρολόι μου ἔλεγε «καὶ τέταρτο» ἀκριβῶς. Βλαστημῶ ἀπὸ μέσα μου, ποὺ δὲ μπορῶ νὰ κάτσω πιότερο. Σ' ἕνα ἥσυχο μέρος κάθομαι καὶ τρώγω. Νά πάρ' ἡ ὀργή ! τ' αὐγὰ μου εἶναι μελίτα καὶ θ' ἀργήσω. Ἂς εἶναι, τὸ τυρὶ καὶ τὶ πορτοκάλι τὰ τρώω καὶ στὸ δρόμο. Ξεκινῶ. Πόσο εὐχαριστιέμαι ! σχεδὸν γελάω. Μιὰ χωριάτισσα ἔξω ἀπ' τὴ καλύβα της μὲ ρωτᾶ :

— Τοῦ Κὺρ Φίλιππα εἶσαι ;

— Ὄχι, τῆς ἀνάντο. Τί εἶν' ὁ κὺρ-Φίλιππας ;

— Τσαγγάρης.

— Ὄχι, τῆς ξαναλέω. Ἀντίο.

Πίσω μου ἀκούω τὴ μικρὴ νὰ ρωτᾷ :

— Κορίτσι εἶναι ;

Θυμήθηκα τὸ κουρεμένο μου κεφάλι.

Τώρα περπατῶ βιαστικά. Πρέπει στὴ μισὴ αὐτὴ ὥρα νὰ πάρω τὰ τρία χιλιόμετρα. Κοιτάζω μπροστά μου τὸν ἄσπρο δρόμο π' ἀνηφοροκατηφορίζει καὶ ποῦ στὸ τέλος του ἕνα ἀσημένιο κομμάτι θάλασσας τὸν κόφτει. Κοιτάζω καὶ τὸν ἥλιο σχεδὸν κατάμεστα καὶ τὰ μάτια μου δακρύζουν, πράγμα ποὺ μ' εὐχαριστεῖ πολύ. Τρώω βιαστικὰ τὸ ψωμὶ καὶ τὸ τυρὶ καὶ κανονίζω τὰ μασήματα μὲ τὸ βῆμα μου. Ἄχ ! αὐτὸ κάνει κακὸ στὸ στομάχι, μὰ δὲν πειράζει. Στὶς 3 καὶ δυὸ λεπτὰ εἶμαι μέσα στ' αὐτοκίνητο τοῦ Ποδονίφτη. Κοιτάζω τὸν κόσμο ποὺ μπαίνει καὶ προσπαθῶ νὰ φέρω στὸ νοῦ ὄμορφες λεπτομέρειες ἀπ' τὴν ἐκδρομούλα μου.. Αὐτοῦμαι, ποὺ φεύγουν ἔτσι γρήγορα οἱ παραστάσεις ἀπ' τὸ νοῦ . . .

Ἦταν ὡραία ἡ ἐκδρομούλα αὐτή, μά . . . λὲς καὶ μοῦ στάθηκε στὰ λαιμό.

Πανταχοῦ Παρὼν

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΥΠΑΡΞΗ

Τὴν ἔβλεπα κάθε ἀπόγεμα ποὺ σχολνοῦσα. Καθισμένη κάντα στὴν ἴδια θέση, μπροστὰ στὸ παράθυρο τῆς φτωχικῆς της καλυβούλας, μὲ τὸ πρόσωπο στὰ δυό της χέρια, ἔβλεπε πάντα μακριά, λὲς κι' ἤθελε νὰ ξεχωρίσῃ κάτι στὸν ὁρίζοντα. Ἂν καὶ ἦταν ὑπερβολικὰ ἄσχημη, ἐγώ, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν ἀντίκρυσα, τὴ συμπάθησα, καὶ πολλὲς φορὲς θέλησα νὰ τῆς μιλήσω, καὶ νὰ μάθω τὴν ἱστορία της· πάντα ὅμως ἐκείνη μὲ κοίταζε μὲ τὸ ἴδιο ἁπλανές της βλέμμα καὶ δὲν μοῦ ἀπαντοῦσε τίποτα. Ρώτησα μερικὲς γειτόνισσές της, μὰ κι' αὐτὲς δὲν ἤξεραν τίποτα παρὰ μόνο ὅτι εἶχε ἔλθῃ στὴ γειτονιά τους μετὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Σμύρνης καὶ ὅτι ζοῦσε ὁλομόναχη μὲ μιὰν ἄρρωστη γριά. Μὲ κανένα δὲν μιλοῦσε καὶ πολὺ σπάνια ἔβγαινε ἀπὸ τὴν καλυβούλα.

Ἀμοιρη μικρούλα, ποιὸς ξέρει πόσο εὐτυχισμένη, μὲ τοὺς ἀγαπητούς σου γονεῖς, θἄσουν στὴν ἀξέχαστη πατρίδα σου ! Ἐδῶ τώρα σὲ περιφρονοῦν. Ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος, μικρούλα μου, κι' ἀδικα προσπαθεῖς μὲ τὰ ἁπλανές σου βλέμμα νὰ ξεχωρίσῃς μέσ' στὸν ὁρίζοντα, μιὰν ἄλλη γῆ ὅπου εἶχες γνωρίσει τὴν εὐτυχία· ἄδικα, ἐκείνη ἡ γῆ εἶναι πολὺ μακριά κι' ἡ εὐτυχία σου χάθηκε.

Αὐτυχισμένη, ἂν ὅλοι σὲ περιφρονοῦν καὶ κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ σένα, ἐγὼ σ' ἀγαπῶ χωρὶς νὰ ξέρω γιατί . . .

Τζοκόντα

Η ΕΥΚΟΛΙΑ ΤΗΣ ΕΙΚΟΣΗΣ ΤΙΝΑΣ

Ἀνήσυχη καὶ τυραγμένη ἡ μικρὴ Τίνα ξύπνησε νωρὶς μόλις ἄκουσε τὸν Μπόμπα νὰ φωνάζῃ κάτω στὴν αὐλὴ τὰ χαράματα.

Τρίβει τὰ μάτια της μὲ τὰ ρόδινα καὶ παχουλὰ χεράκια της, σηκώνεται μὲ μεγάλη βία καὶ τρέχει ἔσω γυμνὴ — μ' ἕνα πουκαμισάκι τόσο-δά μὲ ντανελλίτσες — στὴν κάμαρα τῆς μαμμᾶς της χωρὶς νὰ σταθῇ, ἀνεβαίνει στὸ κρεββάτι, ἀγκαλιάζει γρήγορα-γρήγορα τὸ μπαμπά της, τὸν φιλεῖ στὰ μάτια καὶ μὲ μιὰ φωνὴ καθαρή, χαδιάρικη καὶ γεμάτη ἀγάπη, τοῦ λέγει :

— Μπαμπάκα μου, χρόνια πολλὰ κι' εὐτυχισμένα γιὰ τὴ χρονιά σου γιορτούλα . . .

Τώρα μάθει ἀπέξω χθές' τῆς τύμπε ἡ καλή της ἀδελφούλα ποὺταν λίγο πιὸ μεγάλη, καὶ ὅλη τὴ νύκτα — ὡς τὴν ὥρα ποὺ ὁ ὕπνος ἔκλεισε γλυκὰ-γλυκὰ τὰ χαριτωμένα βλέφαρά της — τόλεγε μόνη της σιγὰ-σιγὰ μήπως καὶ τὸ ξεχάσει. Ὤ, ἂν τὸ ξεχνοῦσε, ἡ Νίνα δὲν θἄ τῆς τὸλεγε πιὰ καὶ θἄ τὴν φώναζε κουτή, πολὺ κουτή . . . Ἀλλὰ ὄχι, τὸ θυμόταν καλὰ· καὶ τώρα, τώρα ποὺ τόπε πιά, κι' ὁ καλὸς μπαμπάς της τὴν ἄκουσε μὲ τόση χαρά, νόμισε πὼς ἀλάφρωσε ἀπὸ κάποιο βάρος, ἀπὸ μιὰ ἔγνοια ποὺ ἄδικα τόσες ὧρες βασάνιζε τὸ ὁλόξανθο χρυσὸ κεφαλάκι της.

Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ὁ μπαμπάς της τὴ δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε γλυκὰ-γλυκὰ μέσ' στὸ στόμα, ἡ μικρούλα Τίνα ψιθύρισε σιγὰ-σιγά :

— Σ' εὐχαριστῶ, Θεούλη μου, ποὺ δὲν τὸ ξέχασα ! . .

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΑΧ, Η ΒΡΟΧΗ !

Τρελὸς ἀπὸ τὴ χαρά μου, ἀκούω τὴ μητέρα μου νὰ λέει :

— Αὔριο θὰ πάμε στὸ Θέατρο!

Κοιμήθηκα μὲ τὴ χαρά, γιατί εἶχα νὰ πάω σὲ θέατρο ἀπὸ πέρσυ τὸν χειμώνα.

Τὴν ἄλλη μέρα, κάθε λίγο καὶ λιγάκι ρωτοῦσα τὴ μητέρα μου :

— Θὰ πᾶμε, καλὲ μαμμά, ἔ ;

— Πόσες φορὲς θὰ σοῦ τὸ πῶ; Ἀφοῦ σοῦ εἶπα πὼς θὰ πᾶμε, θὰ πᾶμε !

Ὅλα κήγαιναν καλά.

Τὸ μεσημέρι φάγαμε, κι' ἔπειτα ἀρχίσαμε νὰ ντυνόμαστε μὲ τὴ μητέρα μου γιὰ τὴν ἀνεμρεμένη ἀπογευματινή.

Ἀλλὰ ἀπησχολημένοι μὲ τὸ ντύσιμο, δὲν προσέξαμε ὅτι μαῦρα σύννεφα γέμιζαν τὸν οὐρανό.

Ἐπιτέλους ἑτοιμαστήκαμε. Ἡ μητέρα μου δίνει τὶς τελευταῖες ὁδηγίες στὴ Μυρία καὶ ὅλοι μαζὶ κατεβαίνουμε τὴ σκάλα. Ἀλλὰ μόλις ἡ Μυρία ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἄρχισε νὰ βρέχει ραγδαία !

— Καὶ τώρα, ξεφωνίζω, τί θὰ κάνουμε ;

Ἡ μητέρα μου στάθηκε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ σκεφθεῖ, καὶ ἔπειτα εἶπε :

— Τί νὰ κάνουμε; ἀφοῦ βρέχει, δὲν ἔχει παράσταση. Πηγαίνουμε ἄλλοτε.

Ἀντίο ὄνειρα, ἀντίο χαρές !..

Ἠδύθηκα δύσθυμος, κῆπα μιὰ κιρκέλα, κάθησα στὸ παράθυρο καὶ κοίταζα τὴ βροχή. Δὲν ἦταν ἄσχημο τὸ θέαμα· μὰ ὄχι βέβαια σὰν κι' ἐκεῖνο ποὺ ἡ βροχὴ ἔγινε αἰτία νὰ τὸ χάσω . . .

Τσάρλεστον

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ οἰκογένεια γευματίζει στὸν κῆπο. Ὁ μικρὸς Παῦλος ρωτᾷ :

— Γιαγιά, τρώγονται οἱ κάμπιες ;

— Τί ἀγοσιὲς εἶν' αὐτές ; ἀπαντᾷ ἡ γιαγιά· τρώγονται ποτὲ οἱ κάμπιες ;

Κι' ὁ Παῦλος :

— Κι' ὅμως, γιαγιά, τώρα ἔπεσε ἀπ' τὸ δέντρο μιὰ κάμπια στὸ πιάτο σου καὶ τὴν ἔφαγες !

Ἱππότης ντὲ-Γκυγιόν

***

Στὸ χωριὸ εἶναι ὁμιχλη, τὸ ποταμὶ βγάζει ἀχνὸ κι' ὁ μικρὸς Θάνος τρέχει ξεφωνίζοντας :

— Βοήθεια ! πῆρε φωτιὰ τὸ ποτάμι !

Ρασπουτὶν

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 50ὸν ἔτος της.

"Οσοι ἐκράτησαν τὰ σταλέντα πέντε πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦνται συνδρομηταὶ καὶ παρακαλοῦνται νἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λῆξασαν συνδρομήν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 8 Φεβρουαρίου 1928.

ΚΡΓΟ, παιδιά μου. Ἔφτασε τελοσπάντων κι' ἐδῶ τὸ «ψυχρὸ κῦμα». Προσοχή, νὰ φυλάγεσθε μὴν κρυολογήσετε. Καὶ γ' ἀκοῦτε τὴ μαμμά, ὅταν σᾶς λέγῃ τί ροῦχα νὰ φορεῖτε. Εἶναι κι' ἀποκριές τώρα, καὶ τὰ μασκαράτικα δὲν εἶναι πάντα χειμωνιάτικα.

Χαίρω, *Κόπανε*, ποὺ ἀποφάσισες νὰ μοῦ γράφῃς καὶ περιμένω τὰ ξεσπαθώματα ποὺ μοῦ ἑτοιμάζεις. Κι' ἐγὼ ἀπορῶ καμμιὰ φορὰ πῶς φίλοι δικοί μου μποροῦν, καταδέχονται, νὰ γράφουν σ' ἄλλα περιοδικά. Ἀλλὰ αὐτοὶ εἶναι σπανιώτατοι. Ὅσο γιὰ τὴ Διαπλασοκούλα ποὺ εἶδες στὸ περιοδικὸ τῶν μεγάλων, ποιὸς ξέρει ; μπορεῖ νὰ γόμισε πὼς μεγάλωσε . . . Γιὰ τοὺς Βασσούνους εἶπα κι' ἄλλη φορὰ πὼς δὲ ξέρω τίποτα· ἀκοῦω μόνο πὼς ἔχουν μιὰν ἐταιρεία ἀγαθοεργίας κι' ἀλληλοβοηθείας. Φαίνεται ὅμως πὼς τοὺς συκοφαντοῦν καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔχουν καλὴ φήμη στὸ λαό. Νά, ὅπως καὶ τοὺς Βόρειους, ποὺ λένε πὼς κίνουν αἷμα χριστιανικό. Ποιός τὰ πιστεύει σήμερα αὐτά ;

Πολὺ ὄμορφο τὸ διήγημα ποὺ μοῦ ἔστειλες, *Α. Μ. Λαγανᾶ*, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶναι δικό σου. Νέβεια, ἐσὺ εἶσαι νέος συνδρομητής, δὲν ἐδιάβασες τὸν Ὀδηγὸ καὶ δὲν ξέρεις πῶς γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας μοῦ στέλνουν μόνο πρωτότυπα ἔργα, δικά τους. Ἔπειτα ὁ συνεργαζόμενος εἶναι ἀπαρίτητο νὰ ἔχῃ καὶ φευδώνυμο, ἐγὼ ἐσὺ δὲν πῆρες ἀκόμη. Ὁπωσδήποτε, θἄλω νὰ μοῦ γράψῃς ποῦ βρῆκες αὐτὸ τὸ ὁμορφο διήγημα, ἢ ἂν εἶναι δικό σου.

Ἡ *Ἑρμίνα* μοῦ γράφει, ὅτι στὸ σχολεῖο της ἐδιάβασαν τὴν «Χάκυνθο» τοῦ κ. Ξενοπούλου ποὺ εἶναι στὰ Νεοελληνικά τους, κι' ὅτι ὁ καθηγητής τους, ποὺ ἔτυχε κι' αὐτὸς Ζακυνθινός, «ἐπλαξε τὸ ἐγκώμιο τῆς πατρίδας του καὶ τοῦ πατριώτη του». Ἡ *Ἑρμίνα* τότε ἐνθουσιάστηκε ἀκούγοντας νὰ ἐπαινοῦν ἔτσι τὸν ἀγαπημένο της συγγραφέα, κι' εἶπε ἀμέσως στὰ παιδιὰ ὅτι ὁ κ. Ξ. εἶναι τακτικὸς συνεργάτης στὴ «Διαπλασία» καὶ τὰ ἐπρότρεψε νὰ γίνουν συνδρομηταί. Πολλοὶ τῆς ὑποσχέθηκαν κι' ἔτσι θἄχω ἕνα γερὸ ξεσπάθωμα ἀπ' μέρους τῆς *Ἑρμίνας*, ποὺ τὴν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸν ζῆλο της καὶ γιὰ τὰ καλά της λόγια. Ἔβαψε τὸ γράμμα της καὶ στὸν κ. Ξ., ποὺ τὴν εὐχαριστεῖ ἐπίσης.

Κάτι παλιέργο μοῦ γράφουν τρεῖς ἀγνώστες φίλες μου. Ὅτι οἱ ἀγαπητές μου *Χρυσανγὴ* καὶ *Γλυκειὰ Χαραυγή*, φίλες ὡς τώρα ἀδελφικές, μάλωσαν ἄξαφνα γιὰ τὸ τίποτα καὶ δὲν μιλιοῦνται. Εἶναι ἀλήθεια αὐτό, ἢ καμμιὰ πρόωρη πρωταπριλιά ; Ἂν εἶναι ὅμως ἀλήθεια. Λυποῦμαι πολὺ καὶ τὶς παρακαλῶ νὰ τὰ φτιάσουν, γιατὶ δὲν μαλώνουν «γιὰ τὸ τίποτα» τόσο ἀγαπημένες φίλες.

Σοῦ ἔστειλα τὰ φύλλα ποὺ ἐζήτησες. *Σευτεμένο Ἠπειρωτάκι*. Ναί, τὸ πιστεύω πὼς ἡ βιβλιοθήκη σου ὁμόρφηνε ἀφότου ἔδεσες κι' ἔβαλες μέσα δυὸ τόμους μου. Καὶ πόσο ἀκόμα θἀ ὁμορφήνῃ, ὅταν, μὲ τὸν καιρό, οἱ δυὸ τόμοι θἀ γίνουν τέσσαρες, ὀκτώ, δέκα. Γιὰ τὸν καλλιαπλασιασμό τους στὴ βιβλιοθήκη σου δὲν ἔχω ἀμφιβολία, ἀφοῦ βλέπω ἀπὸ τώραπου γράμμα, ὅτι εἶσαι σὲ θέσῃ νὰ ἐγγοᾷς τὴν ἀξία τους, καὶ μάλιστα ὅταν τοὺς συγκρίνῃς μὲ τοὺς τόμους ἄλλων περιοδικῶν, ποὺ δὲ παίρνεις πρὶν μὲ γνωρίσῃς . . .

Μὲ πολλὴ εὐχαριστηση. *Ἔνδοξο Σοῦλι*, διάβασα ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις. Ἀλλὰ θἀ σοῦ ἀπαντήσω μόνο γιὰ τὶς ἐκθέσεις. Δὲν πιστεύω νὰ τὸ λὲς σοβαρὰ πὼς θέλεις νὰ δείξῃς στὸν καθηγητή σου ποιὰ εἶναι ἡ σωστὴ γλῶσσα· ἐκεῖνος θἀ τὴ δείξῃ σὲ σένα. Σὲ μαθαίνει τὴ γλῶσσα ποὺ τὸν βόλεψαν νὰ σὲ μάθῃ, καὶ βλέπω ὅτι τὸ κάνει πολὺ καλά. Τὸ εἶπα πολλὲς φορές : δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μηλάθῃ τὴν καθαρεύουσα, καὶ τὴν δημοτικὴ νὰ τὴ μεταχειρίζεσαι ὅταν γράφῃς γιὰ τὴ Σελίδα, ποὺ σὰ λογοτεχνική, δὲν μπορεῖ νἄναι σ' ἄλλη γλῶσσα. — Ναί, τὴν ξέρει ὁ κ. Φαίδων αὐτὴν τὴν κουμπαριὰ κι' ἐλπίζει κάποτε νὰ σὲ γνωρίσῃ.

Φῶτε Λάμψη, στὸ ποίημά σου «Χειμωνιάτικα παραμύθια», τὸ *τρίγυρα* τὸ ἀλλαξα ἐγώ. Μπορεῖ νἄναι, ποὺ λές, ποιητικώτερο ἀπὸ τὸ *τρίγυρα*, (*γυροτρίγυρα*), ἀλλὰ εἶναι ἰδιωματικό, ἄγνωστο, κι' ὅλα τὰ παιδιὰ θἀ τὸπαιρναν γιὰ τυπογραφικὸ λάθος. Ὅσο γιὰ τὸ *πάρδιος*. ὁ τυπογράφος τὸ διάβασε *καρπός* καὶ δὲν τὸ πρόσεξα. Κι' αὐτὸ βέβαια ἰδιωματικό, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νἀντικατασταθῇ,— καὶ μάλιστα μὲ τὸ *καρπὸς* ποὺ ἐκεῖ δὲν λέει τίποτα.

Σοῦ ἔστειλα, *Λιλιάνα*, δέκα τετράδια. Τὸ γράμμα σου ὡραιότατο καὶ λυποῦμαι ποὺ δὲν ἔχω καιρὸ νἀντιγράψω μερικὰ ἀποσπάσματα. Ναί, ἡ ἐποχή μας εἶναι πολὺ ὑλιστική καὶ τὸ χρῆμα παίζει ἕνα ρόλο ποὺ δὲν ἔπρεπε. Οἱ κοινωνιολόγοι ὅμως παρατηροῦν μερικὰ συμπτώματα, ποὺ τοὺς κάνουν αἰσιοδόξους γιὰ τὸ μέλλον. Βλέπουν δηλαδὴ μιὰν ἀντίδραση στὸν ὑλισμό, τάσεις ἰδανιστικές, πνευματιστικές, καὶ προλέγουν ὅτι γρήγορα ὁ κόσμος θἀλλάξῃ ἢ, ὅπως λές, «θἀ γυρίσῃ πίσω στὴν κρίση του κατάσταση».

Χαίρω πάρα πολύ, *Θέσπι*, ποὺ σοῦ ἀνέβασαν νὰ ζωγραφίσῃς τὰ σκηνικὰ τῆς «Πριγκήπισσας Μαλέ» τοῦ Μάτερλιγκ καὶ σοῦ ἐδώσαμε καὶ κάτι ἐπιτυχία. Βέβαια εἶναι δύσκολη δουλειά, ἀλλὰ τὸ εἶδος τοῦ ἔργου θἀ σοῦ δώσῃ ἀφορμὴ σὲ συνδέσεις τοῦ εἴδους σου καὶ γι' αὐτὸ ἐλπίζω νὰ ἐπιτύχῃς.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐξεσπάθωσαν οἱ ἀγαπητοί μου φίλοι : *Πετσιρίκος τοῦ Ἀγιονίου*, *Ἀγνὴ Ψυχούλα*, *Ἀγνὴ Λουϊζίδου*, *Σ. Μ. Σακελλαρίκης*, *Ἀνε. Μπεγέλης*, *Πριγκήπισσα τῆς Σελήνης*, *Ξενία Ν. Τσολακίδου*, *Ἀσπασία Δ Καλοῦ* καὶ *Ναύαρχος Κανάρης*. Τοὺς εὐχαριστῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά !

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : *Ρόδον τὸ Ἀμάραντον*, *Ρεσεῖνα*, *Μέλισσα*, *Μαρίκα Κορέ*, *Μαγεμένη Ἐρεμιτιά*, *Τσάρλεστον*, *Χώρα τῶν Ὀνείρων*, *Ζουλιέτκα*, *Δάφνη*, *Ἐθνικὴ Πίστις*, *Ἐλαφίνα*, *Πριγκήπισσα τῆς Σελήνης*, *Σακαναπὲ Νεράϊδα*, *Κυκὴ Ρουμπέση*, *Πριγκήπισσα Ρεπανάκι*, *Λευκὸς Κόρυμπας*, *Μελαχροινούλα*, *Ἀφροδίτη τῆς Μήλου*, *Χαμένη*, *Λεβέντης*, *Πίπης*. *Ὄμορφος Παλαιτσὸς* καὶ *Τάσων*. — Ἐξετάσατε τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἄνα χεωθῇ, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ὑπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ὑπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Λευκὸς Κρίνος, κ. (ΣΑ). Ἴων, ἀ. (ΣΓ). Πετριώτης, ἀ. (ΚΠ). Σκερτσόζα, κ. (ΑΚ). Μαγεμένη Νεράϊδα, κ. (ΜΚ). Ἱππότης τῆς Σελήνης, ἀ. (;;;). Ἱππότης τῶν Ρώδων, ἀ. (;;;). Μῆλο φιρίκι, ἀ. (ΑΑ). Ρώκι, κ. (ΡΑ), Ξακουστὴ Νεράϊδα, κ. (5 × 5). Νυχτολούλουδο, κ. (ΧΡΣ). Κισσός, ἀ. (- -π/2). Ἄνθος τῆς Νυκτός, κ. (ΠΡΣ). Τσουκνίδα, κ. (—π/2 κ.τ.λ.). Κόκκινος Κρίνος, κ. (ΑΜΜ). Ἄγριο λούλουδο, κ. (ΧΣ). Νικηφόρος, ἀ. (Α). Ἀράσσης Χλόης, ἀ. (ΗΦ). Κυκλαμιά, κ. (ΙΑ). Ναγάρας, ἀ. (ἀσὺλ ???). Κόμης τοῦ Ἀθμόνου, ἀ. (ΙΙΙ ;). Ὑποκόμης τοῦ Ἀθμόνου, ἀ. (ΙΙ;). Μαρκήσιος τοῦ Ἀθμόνου, ἀ. (;;...). Ἱππότης τοῦ Ἀθμόνου, ἀ. (...;). Σερ Ρόναλδ, ἀ. (ΒΒ). Ἠώς, κ. (Η). Ἴβις, κ. (;;). Ροζ Πιερρετίνα, κ. (ΑΕ). Υἱὸς τῆς Φαιδίμης, ἀ. (ΝΕ). Παρθένος Μυγδονίας, κ. (ΙΒ). Καζανόβης, κ. (ΚΕ). Βούντ, ἀ. (ΙΦ). Ντόμπλγιους, ἀ. (V π^2). Συμεωνίδης ὁ Κίων, ἀ. (π^2 φ').

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Καλὸς Οἰωνός, ἀ. Σπαθὶ τοῦ Βουλγαροκτόνου, κ. Μαγεμένη Ρεμπατιά, κ. Ζουλεΐκα, κ. Ἀκούρδιστο Ρολόϊ, ἀ. Δὸν Κιχώτης, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Κόρην τῶν Ἀθηνῶν* (θὰ γράψῃ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ὁ κ. Φαίδων· γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ τοῦ ἔγραψες, σοῦ ἀπήντησε ἰδιαιτέρως· ἐλαβες τὸ γράμμα του ;) *Προσοποπάπι* (ὄχι, οἱ ἀγοραστὲς δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ παίρνουν φευδώνυμο, ἐπομένως οὔτε νὰ συνεργάζονται στὴ Σελίδα, οὔτε νὰ λαβαίνουν μέρος δωρεὰν στοὺς Διαγωνισμούς· κάνεις πολὺ καλὰ ποὺ δὲν ἀπογοητεύεσαι ἀπὸ ἀπορρίψεις κομματιῶν σου πρέπει κανεὶς νὰ ἐπιμένῃ·) *Μόνα-Λίζαν* (κι' ἐγὼ δὲν ἔχω πῶς ἔγινε αὐτὸ κι' ἀδημοσιεύθηκε δυὸ φορὲς τὸ κομμάτι τῆς Δώρας "Ἀνθη σ Στα Μαγουλιανα" ! μοῦ τὸ στειλες δυὸ φορές ; ; τὸ στοιχειοθέτησαν δυὸ φορὲς στὸ τυπογραφεῖο ; πάντως ἔγινε κατὰ λάθος·) *Καπετὰν Φασολιανὸ* (εἶδες ὅτι αὐτὸ σοῦ ἐπανερίθη μετὰ χαρᾶς !) *Πορτοκαλογέννησην* (σοῦ εἶχα ἀπαντήσει μὲ τὸ παλιό, γιατί μ' αὐτὸ εἶχες ὑπογράψει· σὲ κάθε γράμμα ἀπαντῶ μὲ τὸ φευδώνυμο ποὺ βλέπω ὡς ὑπογραφή· τὸχω σὰ σύνθημα γιὰ κάποιο ποὺ ἔχουν δυὸ ἢ περισσότερα φευδώνυμα·) *Μαραμένην Ἀζαλέαν* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια· ὁ Ὀδηγὸς δὲν θἀργήσῃ· μόλις κανονισθῇ ἡ ἔκδοση τοῦ φύλλου, ποὺ εἶναι ἀκόμα λίγο ἀνώμαλη, θἀ τὸν τυπώσω· σοῦ ἔστειλα χάρτη λύσεων·) *Ὀδέττην* (χ

βέβαια τὴν ἔγκριση· χαίρω πάρα πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά') *Κολοκυθόσπορον* (χαίρω πού ἔγινες καλὰ κι' εὐχαριστῶ πού ἐργάζεσαι πάντα γιὰ τὴ διάδοσή μου') *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γράμμα σου κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ δίνῃς συχνὰ αὐτὴ τὴν εὐχαρίστηση') *Μελαγχολικὴν Κυπριοπούλαν* (σοῦ ἔστειλα χάρτην τῶν λύσεων· γιὰ τὰ τόσο καλὰ λόγια εὐχαριστῶ πολύ') *Ἰδαμενέα Γ. Π.* (καὶ βέβαια μπορεῖς νὰ πάρῃς ψευδώνυμο· τὸ δικαίωμα τῆς ἐγκρίσεως εἶναι δρ. 10') *Δεκηγαρέναν* (ἀντεκαετστάθη τὸ πρῶτον δνομα τοῦ Συλλόγου μὲ τὸ νέον') *Ν. Γ. Δαράτον* (θὰ εἶδες ὅτι ἀνεκρίθησαν τὰ προτιμώμενα') *Γιούλην Ἀνθην* (δὲν ἔλαβα') *Μάγισσαν, Θαλασσαταραχὴν* κτλ. κτλ.

Μαρίαν Σ. Σέρρου, Γενοβέφαν, Λιάναν, Ἀνθούλαν (ἐστείλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Φεβρουαρίου, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δέκατα ἰσχυροὶ 15 Ἀπριλίου.

169. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου τὸ τρῶνε,
Τὸ δεύτερο γνωρίζει
Ἕνα σοφὸ νὰ κάνῃς
Μ' αὐτὰ μπορεῖς ἐσύ;

Μποέμ

160. Μεταγραμματισμός

Ἂν τὰ γιῶτα κάνῃς λάμβδα
Θενὰ ἰδῇς μεγάλο θαῦμα:
Ἥρωας ὁμηρικὸς
Γίνεται ἐξαφνα... ἀλμυρός!

Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

161. Τονόγριφος

Σὲ ρῆμ' ἀπὸ τὰ πιὸ κοινά,
Τὸν τόνο ἂν κατεβάσῃς,
Κάποιαν ἀρχαία βασίλισσα
Στὸ θρόνο θἀνεβάσῃς.

Βάρκα τοῦ Κανάρη

162. Αἴνιγμα

Στὰ μουσικὰ τὰ ὄργανα
Θὰ βρῇς τάρσενικό μου·
Τὸ σπίτι σου ἐξάπαντος
Θἄχῃ τὸ θηλυκό μου.

Πορφυρογέννητη

163. Πυραμὶς

```
        +
      * + *
    * * + * *
  * * * + * * *
* * * * + * * * *
```

Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: φωνῆεν, πρόθεσις, Μοῦσα, Λατῖνος λυρικός, Λατῖνος ἐπικός, υἱὸς τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου, Οἱ σταυροὶ καθέτως σοφὴ κόρη φιλοσόφου.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

164. Μωσαϊκὸν

"Ἀθως, Ἄγραφα, Νηρεΐδα,
Ἐλικὼν καὶ Τυμφρηστός,
Δίνοντας μὲ τὴν ἀράδα,
Κανοὺν ἄλλο, ὅπου ὁ Χριστός...
— Ἀλλ' ἂς μὴν τὸ φανερώσω
Κι' εὔκολα τὸ βρῇτε κόσο.

Μεγάλη Ἑλλάς

165-169. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Θόλος, ῥῆμα, λόγος, καυρά, φάρος.

Κοσμοχαλάστρα

170. Ἐπιγραφὴ ἐκ Τριπόλεως Ἀκροστιχίδος

* * * Εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων νὰ τεθοῦν τὰ τρία
* * * πρῶτα γράμματα ἑκάστης
* * * τῶν κάτωθι ζητουμένων
* * * λέξεων καὶ θἀποτελεσθῇ ἐν Ἐπιγραφῇ ὁ τίτλος ἑνὸς βιβλίου τοῦ κ. Ξενοπούλου:

1, Τὸ φορεῖον διὰ στολισμόν· 2, Νεαρὸν τετράποδον ζῷον· 3, Μεγάλη πρωτεύουσα εἰς τὴν Ἀφρικήν· 4, Τὸ μεταχειρίζονται πρὶν νὰ ζυμώσουν· 5, Τὸ φοροῦν τὴν Ἀποκριάν.

Γαλαξίας

171. Φωνηεντόλιπτον

τ - δν - τ - δξ - χρ
τ - ζαβ - γ - μγ - τ - ξγ

Ἀλπινιστὴς

172. Γρῖφος

(Μὲ ρώτησαν τί ἡλικίαν ἔχω καὶ ἀπήντησα μὲ αὐτὸν τὸν γρῖφον:)

ε ε
ε ε
ε ε ε τὸν
ε ε
ε ε Ἀνδαλουσία

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

173. Mots decroissants

(Εἶδος Στοιχειογρίφου. Κάθε λέξις προέρχεται ἐκ τῆς προηγουμένης δι' ἀφαιρέσεως τοῦ πρώτου της γράμματος.)

1. C'est un tour plaisant et [malin
Fait enprenant un air matin.
2. Le prenom très doux et qui [chante
D'une jenne fille charmante.
3. Lien preparé tout à la fois
Pour les courses et les tour- [nois.
4. Ce mot anglais on le rem- [place
En France par cet autre: [glace.
5. Voila enfin un simple adje- [ctif,
Mais on le dit demonstratif.

Σίφων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 48

701. Χίμαιρα (χί, μέρα.)—702. Τινὲς-Τῆνος.—703. Δρύκος - δορκὰς - Σκόδρα.— 704. Νομιὸς - νόμος.—705.

```
Α Π Ν
Ρ Α Ω
ΠΟΑ
ΣΤΡΥΜΩΝ
Β Τ Ι
Α Ω Α
Β Ν Ι
```

706. ΗΦΑΙΣΤΟΣ (φάσις, Αἶσα, Ἱστός, Σηστός, τάφος, δ-φις).— 707-711 Διὰ τοῦ Ρ: *δρκος, ἑδρῶς, ἄρτιος, ὄρθρος, σῆμερον.*—712. ΜΕΝΕΛΑΟΣ· ΑΝΤΙΓΟΝΗ (ΜαρΑθών, Ἐλένη, Ναύπλιος, Εὐριπίδης, Λεύκη, Ἀργόλις, Ὄρε Νόκος, ΣουΗδία.) — 714. Ματαιότης ματαιοτήτων τὰ πάντα ματαιότης.—715. *Μὴν εἶσαι περίεργος* (μὶ ν, εἶς ε περίεργος.)—716. Pétrone - trône-tre.—717. La pêche.

ΤΥΠΟΙΣ ΣΠΗΛ. Β. ΣΠΕΡΤΣΙΑΔΟΥ: ΘΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΙΟΛΟΥ 10. ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνοι οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου, προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *28* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

Μὴ λησμονεῖτε πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σ' τς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τέλος.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχτὰ δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΙΓ — 180/

Δρύβη Σύλλογος τῶν Μαθητῶν τοῦ Κολλεγίου ΡΟΜΕΡΤΙΟΣ ΣΧΟΛΗ. Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Ἀποτανθῆτε γραπτῶς: Α. Ἀποστόλου (γραμματέα), Κυλινδρου 27, Ἀθήνας.

/ΚΙΒ — 184/

Χ ρυσοῦ μου ΧΑΜΟΥΜΑΚΙ, στὴ γιορτούλα σου εὐχοῦμαι κάθε εὐτυχία.

Ἡ ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ σου

/ΚΗ' — 182/

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, ἀλληλογραφῶ μὲ Διαπλαποπουλα-ες. Στείλατε: Μαρίαν Ἰγγλέζη, Ἀντιγόρης Σωκράτους καὶ Κανδάρη, Πειραιᾶ. Σαμιωτοπούλα

/ΚΙΓ — 183/

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ μου κομψῶν καρτῶν. Ἔνεκα πολὺ μίλιων ἀπαντήσεων θραβεύω μόνον Ἄλεξίαν. Βραβεῖόν σας, στεῖλε παρακαλῶ ταχυδρομικά. Μόνα-Λίζα

/ΚΙΓ — 184/

Τρέμετε!!! γιατί... Πριγκίπισσα Ρεπανάκι = Σκουτέρι, Τρελλὴ Λίλα = Σκουτέρι, Κρεπαλὴ = Λαλαούνη, Ἀνδαλουσία = Τρελλεΐδοα! ἀούσκα! χά! χά! χά!

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

/ΚΙΓ — 175/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»

Ἐκδυόμενος ἐλάλησεν: Δημ. Στεφανίδην, Ἰδομενέως 381, Ἡράκλειον - Κρήτης. Ζητοῦμεν Διαπλασοπουλα-ες, θέλοντας νὰ ἱδρύσουν Παραρτήματά μας, ἀπὸ παντοῦ. Περιμένομεν αἰτήσεις πρὸς ἀποστολὴν καταστατικοῦ.

/ΚΙΓ — 186/

Χ ΑΜΟΥΜΑΚΙ, δέξου χίλιες εὐχὲς ἀπὸ τὴ φίλη σου: Μαρία

/ΚΙΓ — 187/

Σ τερνὸ χαμόγελο, εὐχαριστῶ πολύ. Διαπλασοπουλα-ες, ζητῶ τώρα ἀποστήριξή σας στὰ ἀπομφήσιμα. Πεταλούδες, αἰ φήκιες. Ἔξυπνη Γατοῦλα

/ΚΙΓ — 188/

Ὁ μιλε τῶν Ἐθνῶν, ὡς ἱπεραπιστὴς τῆς Ἀδως Ψαρρᾶ (Ἀφάρες), σὲ παρακαλῶ νὰ διμισκύσῃς τὸ μικρό της ὄνομα. Διότι Ψαρρᾶ δὲν λέει τίποτε, ἐνῶ τὸ ὄνομα Α. Β. ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ λέει πολλά· δι' ἐμὲ Δόν Ζωζὲ

/ΚΙΓ — 189/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΟΝΕΩΝ

Γραπληφθέντων νέων μελῶν ἐγένετο ἀναδιοργάνωσις τοῦ συλλόγου:
Πρόεδρος: ΔΟΥΞ ΤΟΥ ΑΘΗΝΟΥ
Γραμματεύς: ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΤΟΥ ΑΘΗΝΟΥ
Ταμίας: ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΑΘΗΝΟΥ

ΤΑΞΙΑΡΧΑΙ

Ἐσωτερικοῦ: Στερνὲ Χαμόγελο
Ἀποκαλύψεων: Ἱππότης τοῦ Ἀθηνόου
Διαγωνισμῶν: Κόμης τοῦ Ἀθηνόου
Λύσεων: Ἀθηνοῦς
Ἀντιπροσωπειῶν: Φασουλῆς

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

/ΚΙΓ — 190/

Χ ΑΜΟΥΜΑΚΙ, γιὰ τὴ γιορτή σου θερμὲς εὐχές. Ὁ ΜΙΜΕΜΗΣ σας

/ΚΙΓ — 191/

Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου ἐλπίζει νὰ ἔχῃ Μικρὰ Μυστικὰ ἀπὸ ΟΛΟΥΣ.

Ὀλύμπιοι Θεοῖο, ἀποκαλύφατε φυλάκιον ποὺ ἀποκάλυψα μόνη!... Δῆμος: Μιχαὴλ Βαρέλλαν, Φαρμακέμπορον, Θεσσαλονίκην.

/ΚΙΓ — 192/

Ἡ Μελαχρινούλα ζητεῖ μίαν φίλην ἀπὸ ὅλους. Νὰ περιμένῃ, Διαπλασοπουλα!

/ΚΙΓ — 193/

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ τὸ Μιὸτρο πο Γατάκι, Ἀγνὴ Ψυχοῦλα, Μακαριτσα, Δῆμος: Σ. Γ., Βαλαωρίτου 4, Ἀθῆναι.

Ρὸζ Πιεροτίνα

/ΚΙΓ — 194/

Σ τὸ χαριτωτάτο ΚΑΛΟΥΤΑΚΙ εὔχονται χρόνια πολλά. Α. (3). Π.

/ΚΙΓ — 195/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ

Γενικὸν ἀρχηγεῖον ἐξελέγησαν:
Πρόεδρος: Βοῦντ, Ἀρχιγραμματεύς: Ντόμπλουγιουτ, Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν: Συμεωνίδης ὁ Κύων. Δῆμος: Ταχ. Κιβ. 190, Λευκωσίαν Κύπρου.

/ΚΙΓ — 196/

Σ ύλλογε Ὀλυμπίων Θεῶν: Καταλάθαμεν πλέον οἱ Ὀλύμπιοι ζῶν οἱ Ψυχολόγοι. Τρέμετε...

/ΚΙΓ — 197/

πρόεδρε: Ὁ Μπαμπίνο παρήλθε. Τώρα βασιλεύει ὁ Βοϊνγ στὸν Ταχτικαλόν.

/ΚΙΓ — 198/

ΕΞΟΔΟΣ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΣΙΓΟΝΗ

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ἐν βιβλίον ἀφιερωμένον εἰς τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἐνστερνισθοῦν ὅς ἐσωτερικήν των ἀνάγκην τὸ νὰ ἐκτελέσουν ἔργα μεγάλα.

Τιμᾶται: Δρχ. 10

Εὑρίσκεται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, περιπτέρα, πρακτορεῖα ἐπαρχιῶν καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. ΚΑΣΙΓΟΝΗ

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ

ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ).

Ἀδελφούλα μου, δρ. 17,50 /5,50 καὶ 7,50).
Ἀναδυομένη, δρ. 25 /5 καὶ 8,50).
Θεατρον, Τόμος Β' δρ. 40/6,50 καὶ 9).
Τόμος 1ος δρ. 30 /5 καὶ 7,50).
Ἰασβέλλα, δρ. 25 /5 καὶ 7).
Κακὸς Δρόμος, δρ. 17 /5 καὶ 7).
Καλὸς Δρόμος, δρ. 11,80 /5 καὶ 7).
Κόκκινος Πράχος, δρ. 20 /5 καὶ 7).
Κόμισις καὶ Βοσμός, δρ. 30/6,50 καὶ 8,50).
Λάουρα, δρ. 30 /6,50 καὶ 9).
Μαργαρίτα Στέφα, δρ. 17 /5,50 καὶ 7,50).
Παιδικὸν Θέατρον, Δύο τόμοι, Ἕκαστος δρ. 17 /5,50 καὶ 7,50).
Πετρίες στὸν Πάτο, δρ. 15 /5 καὶ 7).
Πλούσιοι καὶ Φτωχοί, δρ. 30/6,50 καὶ 9).
Στάχυα καὶ Παπαροῦνες, δρ. 15 /6καὶ8).
Στέλλα Βιολάντη, δρ. 17 /5 καὶ 7).
Τερέζα Πάρμα-Δακόστα, δρ. 25 /5,50 καὶ 7,50).
Τίμιοι καὶ Ἄτιμοι δρ. 30 /6,50 καὶ 9).
Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ, δρ. 30 /6,50 καὶ 9).
Τυχεροὶ καὶ Ἄτυχοι δρ. 30 /6,50 καὶ 9).
Ὁ Τρελλὸς μὲ τοὺς Κόκκινους Κρέμους δρ. 20 /5,50 καὶ 9).
Ἡ Τρίμορφη Γυναίκα, δρ. 30/6,50 καὶ9).
Τὸ Μυστικὸ Νοῦς, Μετάφρασις τοῦ «Κακοῦ Δράμους δρ. 15 /5καὶ 7).

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½, πέννες
Καὶ τὰ ἑκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, δηλητήριο σαραγχὸν εἰς τὴν χώραν ἄνθρωπε διαφθορᾶς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὴ 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ Βελγ. ἐν γένει τῶν Ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνα καὶ Τρίμηνα ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Παρθενεῖον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 18 Φεβρουαρίου 1928* *Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 12*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valder

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ περηγούμενο —

Εἶναι φανερὸ ὅτι δὲν εἶχαν συνεννοηθεῖ καθόλου καλὰ οἱ δυὸ συνένοχοι· ἀλλὰ καὶ ποιὸς ἀνθρωπος ποὺ ἤξερε τὸν σὲρ Ρόναλδ, θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ φαντασθεῖ, ὅτι ἦταν ἱκανὸς νὰ συγκινηθεῖ βλέποντας ἕνα παιδάκι νὰ κοιμᾶται;

Ὅταν ὅμως γίνει μιὰ πρᾶξη, δὲν μπορεῖς ὕστερα νὰ σταματήσεις τὶς συνέπειες. Ὅταν ρίξεις μιὰ πέτρα, τί ὠφελεῖ κι' ἂν πεῖς ὕστερα: «Ἀρκεῖ νὰ μὴ χτυπήσει κανέναν;»

Ὁ Τζέκιν ξεκίνησε καὶ πάλι, τώρα ὅμως ἤξερε τί ἔμελλε νὰ κάμει. Δὲ ζητοῦσε παρὰ μόνο τὸν κατάλληλο τόπο, γιὰ νὰ ἐκτελέσει τὸ σχέδιό του.

Τὴν πρωϊνὴ αὐτὴ ὥρα, οἱ ὄχθες τοῦ ποταμοῦ ἦταν ἀκόμη ἐρημικές. Οἱ διαβάτες περνοῦσαν ἀνάμεσα στὴν πυκνὴ ὁμίχλη σὰν ἀραιότατες σκιές.

Σωροὶ ἀπὸ μαδέρια καὶ παλιὲς βάρκες σχημάτιζαν καλοὺς κρυφώνες, ἂν ἤθελε κανεὶς νὰ πάφυγει ἀδιάκριτα βλέμματα.

— Καλύτερο μέρος δὲ θὰ βρῶ, μουρμούρισε ὁ Τζέκιν. Ἐδῶ δὲ βλέπει κανεὶς οὔτε τὴ μύτη του. Καὶ σὲ μιὰ-δυὸ ὧρες, θὰ περνᾶ ἀπὸ δῶ κόσμος καὶ κοσμάκης. Θὰ τὸ ἰδοῦν καὶ θὰ τὸ πάρουν. Ἀλλὰ κι' ἂν δὲν τὸ πάρουν, ἄμα ξυπνήσει, μπορεῖ νὰ φωνάξει, ἢ νὰ περπατήσει καὶ μοναχός του. Ἂς κοιτάξει λοιπὸν καὶ μοναχός του ἀνὰ χαθεῖ· καθὼς τὸ θέλει ὁ ἀφεντικός μας.

Στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ἦταν ἕνα παλιὸ κιβώτιο ἄχρηστο. Κόπταξε γύρω του ἀπὸ παλιὰ συνήθεια, ὕστερα ἔβαλε μέσα τὴ Νταίζη, δίπλωμένη μέσα σ' ἕνα κομμάτι καραβόπανο, σὰν παλτό, καὶ χάθηκε βιαστικὰ μέσα στὴν ὁμίχλη.

Ἡ μικρούλα ἔμεινε μιὰ μοναχή.

Πέρασε μιὰ ὥρα, ὁ δρόμος ἦταν ἀκόμη ἔρημος, ἡ ὁμίχλη ἀκόμη πυκνή. Τὸ ποτάμι ὅμως ἄρχισε νὰ ξυπνᾶ. Βαπόρια καὶ καΐκια περνοῦσαν, καὶ σὲ κάθε πέρασμά τους, ἕνα μεγάλο κῦμα ξαπλωνόταν στὴν ὄχθη.

Τὸ κιβώτιο, ὅπου ὁ Τζέκιν εἶχε βάλει τὴ Νταίζη, βρισκόταν ἀκριβῶς στὴν ἄκρη τῆς ὄχθης, καὶ κάθε φορὰ ποὺ φρούσκωνε τὸ κῦμα, ἔφτανε ὡς αὐτό, τὸ τύλιγε, τὸ ἀνασήκωνε ποὺ καὶ ποῦ ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ καὶ ὕστερα, καθὼς τραβιόταν πίσω, τὸ τράβοῦσε κι' αὐτὸ σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ ποτάμι. Ὕστερα ἤλθαν ἄλλα κύματα καὶ τὸ κιβώτιο ἄρχισε νὰ πλέει στὰ νερά, καὶ πότε νὰ προχωρεῖ καὶ πότε νὰ τροβιέται. Ἀργότερα μάκρυνε ἀπὸ τὴν ὄχθη, στριφογύρισε μιὰ φορὰ καὶ τέλος τὸ πῆρε τὸ ρεῦμα.

Καὶ προχωροῦσε τώρα χωρὶς διεύθυνση καὶ χωρὶς σκοπό, ἀνάμεσα σὲ βαπόρια καὶ σὲ βάρκες, στρίβοντας πότε δῶ καὶ πότε κεῖ.

Ἱερὸ ὅραμα ἔμελλε νὰ φέρει ὁ Τάμεσις τὸ φτωχὸ αὐτὸ πλασματάκι, ποὺ χτὲς ἀκόμη ἦταν μέσα στὰ χάδια καὶ στὰ φιλιὰ τῆς μανούλας του;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Τὸ εὕρημα

Οἱ "Ἄγγλοι ὀνομάζουν τὸν Τάμεσι «σιωπηλὸ μεγάλο δρόμο» (*). Ὁ ποταμὸς αὐτός, ποὺ τρέχει ἀνάμεσα στὴν πόλη, εἶναι ἡ μεγάλη ἀρτηρία τοῦ Λονδίνου, μὲ τὴν ἀδιάκοπη κίνησή του, μὲ ταμέτρητα καράβια του καὶ κάθε εἴδους πλεούμενα ποὺ πάνε κι' ἔρχονται στὰ νερά του.

Καθὼς ἡ παλιὰ Βενετία, ἔτσι καὶ τὸ Λονδίνο πέρνει τὰ πλούτη του ἀπὸ τὸ νερό. Ὁ Τάμεσις φέρνει τὰ πλούτη ὅλου τοῦ κόσμου μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Ἀγγλικῆς πρωτευούσης.

Κόσμος ὁλόκληρος ζεῖ στὸν ποταμὸ κι' ἀπὸ τὸν ποταμό,—ἀπὸ τοὺς ναῦτες καὶ τοὺς καπετάνιους, ὡς τοὺς ναυαγοσυλλέκτες, ποὺ ζοῦν ἀπ' αὐτὰ ποὺ βρίσκουν στὰ νερά.

«—Πάρε δ,τι σοῦ ἀποσχέθηκα...» (Σελ. 93, στ. α').

Ὅσο ἀνέβαινε ὁ ἥλιος, ἡ κίνηση τοῦ ποταμοῦ γινόταν καθαρότερη. Τὰ πλοῖα δὲν ἤμειαζαν πιὰ σὰ σκιές, κι' ἄρχιζαν τώρα νὰ λάμπουν στὶς πρῶτες ἀκτῖνες.

Σιγὰ-σιγά, ἀνάμεσα στάλλα πλεούμενα, κατέβαινε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ κιβώτιο τῆς Νταίζης, σὰ μιὰ

(*) Silent highway.

βαρκούλα πιὸ μικρὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες, χωρὶς τιμόνι καὶ χωρὶς βαρκάρη.

Σὲ κάθε δίνη τοῦ νεροῦ στριφογύριζε πολλὲς φορὲς κι' ὕστερα ξανάρχιζε τὸ δρόμο του. Πολλὲς φορὲς κινδύνεψε νὰ βουλιάξει. Ἕνα μεγάλο καράβι λίγο ἔλειψε νὰ τὸ κόψῃ στὰ δυό. Κάτι παιδιὰ ποὺ τὰ εἶδαν, τοὔρριξαν πέτρες. Ἐκεῖνο ὅμως πήγαινε πάντα ἀδιάφορο.

Σὲ λίγο πλησίασε στὴ Γέφυρα τοῦ Λονδίνου. Εἶναι ἕνα μέρος πολὺ ἐπικίνδυνο, γιατὶ τὰ νερὰ βρίσκουν ἀντίσταση στὶς κολόννες τῆς Γέφυρας καὶ σχηματίζουν τρομεροὺς στριβίλους. Γι' αὐτὸ στὸ Λονδίνο ἔχουν τὴν παροιμία: Φρόνιμος ὅποιος περνᾶ ἀπάνω στὸ γεφύρι, ἄμυαλος ὅποιος περνᾶ ἀποκάτω.

Λίγα μέτρα τὸ χώριζαν ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνο μέρος, ὅταν τρακάρισε πάλι στὴν τύχη μὲ μιὰ βάρκα.

Ἦταν μιὰ βάρκα περιπάτου, χρωματισμένη μὲ ζωηρὰ χρώματα καὶ μὲ μιὰν ἄσπρη τέντα ἀπὸ πάνω.

Ὁ γέρος βαρκάρης τραβοῦσε γερὰ τὰ κουπιὰ γιὰ ν' ἀντισταθῇ στὸ ρεῦμα, κι' ἕνα ἀγόρι ὡς ὀκτὼ χρόνων κρατοῦσε τὸ τιμόνι.

Ὁ βαρκάρης εἶδε τὸ κιδώτιο κοντά του, ἅπλωσε τὸ χέρι καὶ τὸ τράβηξε. Τὸ κιδώτιο φαινόταν γερὸ κι' οἱ φτωχοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν ἄφιναν τίποτε νὰ πάει χαμένο. Ὅταν ὅμως θέλησε νὰ τὸ σηκώσει, τὸ αἰστάνθηκε βαρύ.

— Περίεργο! εἶπε. Τί διάβολο ἔχει μέσα αὐτὸ τὸ κασόνι; Κάποιο τόπι πανί, φαίνεται, κι' εἶναι βαρύ, δὲ μπορῶ νὰ τὸ σηκώσω. Στάσου, παιδί, δός μου αὐτὸ τὸ σχοινί. Θὰ τὸ τραβήξουμε ἔξω αὐτὸ τὸ πρᾶμμα, γιατὶ ἐδῶ δὲ μποροῦμε νὰ σταθοῦμε.

Ἔκαμε μιὰ θηλειά, τὴν πέρασε στὸ κιδώτιο κι' ἔπιασε πάλι τὰ κουπιά.

Ὁ γέρος ἦταν καλὸς βαρκάρης καὶ σὲ λίγο ἡ βάρκα ἔφτασε στὴν ὀχθη σέρνοντας ἀπὸ πίσω της τὸ κιδώτιο μὲ τὴ Νταίζη.

Ἐνῶ ὁ βαρκάρης συγύριζε τὴ βάρκα του, τὸ παιδί, μὲ τὴν περιέργεια τῆς ἡλικίας του, κοίταζε τὸ μυστηριῶδες πακέτο. Τοῦ ξέφυγε τότε μιὰ φωνὴ καὶ τὸ στρογγυλὸ παιδιάτικο πρόσωπό του φανέρωσε τὴ μεγαλύτερη κατάπληξη.

— Ἔ, τί ἔπαθες, Τζόε;

— Παπού, παπού! Ἕνα παιδί! Ἕνα παιδάκι!

— Παιδί; ἔκαμε ὁ βαρκάρης τρέχοντας κοντά. Ἀλήθεια, μιὰ κοπελίτσα! ἐξακολούθησε κοιτάζοντας τὸ προσωπάκι μὲ τὶς ζανθὲς μπούκλες. Πῶς βρέθηκε δῶ μέσα, Θεέ μου! Φαίνεται ἡ μάνα της θὰ τὴν κοίμισε κοντὰ στὸ γιαλὸ καὶ τὴν πῆραν τὰ νερά. Χριστέ μου, πῶς δὲν πνίγηκε!

Μιλώντας ἔτσι, ἔβγαλε τὴ μικρή, ποὺ δὲν ἄνοιξε καθόλου τὰ μάτια της.

— Κοίτα πῶς κοιμᾶται, παπού! ἔκαμε ὁ Τζόε.

— Ναί, κοιμᾶται τοῦ καλοῦ της!

Μὰ ἄρχισε νὰ μὴν τοῦ φαίνεται φυσικὸ νὰ κοιμᾶται ἔτσι ἕνα παιδί, ποὺ τὸ χτυποῦσαν ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ τὰ νερά, μέρα μεσημέρι.

— Ἀνασαίνει ὅμως, εἶπε, καὶ τὸ χρῶμα του εἶναι καλό. Μὰ αὐτὸ εἶναι περίεργο!

Ξετύλιξε τὸ σχισμένο καραβόπανο, ποὺ δίπλωνε τὸ παιδί, καὶ κοίταζε μ' ἔκπληξη τὴ νυχτικιὰ τῆς μικρούλας μὲ τὰ πλούσια κεντήματα.

— Καλὴ δαυλειὰ δένει' αὐτή, μουρμούρισε ὁ γέρος. Δὲ βάζουν παιδιὰ μὲ τέτοια κεντήματα μέσα στὰ κασόνια!

— Τί παιδὶ εἶν' αὐτό, παπού;

— Δὲν ξέρω, γιέ μου. Μὰ κάπως μοῦ μυρίζεται πῶς εἶναι παιδὶ κλεμένο. Σήμερα, παιδί μου, οἱ ἄνθρωποι πουλιοῦνται γιὰ τὸ χρῆμα... Ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει τί τρέχει ἐδῶ.

— Μά, παπού, ἀφοῦ τὸ κλέψαν, γιατὶ τὸ ἄφησαν κι' ἔφυγαν;

— Τὸ πέταξαν... πῶς πεταμ' ἕνα σκυλί; Ὁ κακοῦργος ποὺ τὸ εἶχε στὰ χέρια του, δὲν τόλμησε νὰ τὸ σκοτώσει, ἀλλὰ εἶναι τὸ ἴδιο. Ἂν δὲ μοῦρχόταν νὰ τὸ τραβήξω, ποῦ θὰ ἦταν τώρα δά;

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μιὰ μικρὴ πόλη τῆς Σουηδίας, ποὺ τὴν πέρασε ὁ Νίλς ἀπὸ πάνω της

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ καλύτερο ὅμως ἀπ' ὅλα ἦταν ἕνας γέρος ψαρὰς ποὺ κατοικοῦσε στὸ νησί. Ἡ Ἀβροπούπουλη εἶχε ἀκουστὰ ὅτι στὰ γιάτα του ἦταν μεγάλος κυνηγὸς καὶ περιτριγύριζε πάντοτε στὰ νησιὰ σκοτώνοντας τὰ πουλάκια. Τώρα ὅμως στὰ γεράματά του, ποὺ ἡ γυναίκα του εἶχε πεθάνει καὶ τὰ παιδιά του εἶχαν φύγει, κατοικοῦσε ὁλομόναχος στὸ σπιτάκι του καὶ προστάτευε τὰ πουλιά. Ποτέ του δὲν τὰ πείραζε καὶ ἐμπόδιζε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὰ πειράζουν. Τριγύριζε τὶς φωλιές τους, κι' ὅταν ἔβλεπε κανένα πουλὶ νὰ κλωσσάει, τοῦ πήγαινε φαγητό. Κανένα πουλὶ δὲν τὸν φοβόταν. Ἡ Ἀβροπούπουλη εἶχε πάει πολλὲς φορὲς στὴν καλύβα του καὶ εἶχε φάει ψίχουλα ἀπὸ τὴ χούφτα του. Γι' αὐτὸ εἶχαν τόσα πουλιὰ διαλέξει γιὰ κατοικία τους ἐκεῖνο τὸ νησί. Κι' ἄμα κανεὶς πήγαινε πολὺ ἀργά, μποροῦσε νὰ βρῇ ὅλες τὶς φωλιὲς πιασμένες.

— Γι' αὐτὰ ἀναγκάστηκαν νὰ μὲ ἀφήσουν μόνη οἱ γονεῖς μου καὶ οἱ ἀδελφές μου, εἶπε στὸ τέλος ἡ Ἀβροπούπουλη.

Κι' ἡ μικρὴ χήνα παρακάλεσε τόσο πολύ, ποὺ ἐπέτυχε νὰ γίνῃ τὸ θέλημά της, μ' ὅλο ποὺ οἱ ἀγριόχηνες εἶχαν ἀργήσει πολὺ καὶ ἔπρεπε νὰ τραβήξουν χωρὶς ἄλλο χασομέρι κατὰ τὸν βορρᾶ. Κι' ἕνα πρωΐ, ἀφοῦ ἔφαγαν καλά, ξεκίνησαν γιὰ τὰ νησιὰ τοῦ Σαΐρεν.

Οἱ ἀδελφές.

Ἡ Ἀβροπούπουλη εἶχε δυὸ ἀδελφές, τὴ Χρυσομάτα καὶ τὴ Σταχτοφτέρουγη. Ἦταν κι' οἱ δυό τους δυνατὰ καὶ μεγάλα πουλιά, ἀλλὰ δὲν εἶχαν τὴ μαλακὴ καὶ γυαλιστερὴ φτερωσιὰ τῆς Ἀβροπούπουλης, κι' οὔτε τὸν μαλακό, πρόσχαρο χαρακτῆρα της. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν μικρὰ ξεπεταρούδια, οἱ γονεῖς τους κι' οἱ συγγενεῖς τους κι' ὁ γέρο ψαρὰς τὶς εἶχανε ἀφήσει νὰ καταλάβουν ὅτι ἀγαποῦσαν περισσότερο τὴν Ἀβροπούπουλη καὶ γι' αὐτὸ ἐκεῖνες τὴν μισοῦσαν. Ὅταν οἱ ἀγριόχηνες ἔφθασαν στὸ νησί τους, ἡ Χρυσομάτα κι' ἡ Σταχτοφτέρουγη ἔβοσκαν σὲ μιὰ πράσινη γωνίτσα καὶ παρευθὺς τὶς ἀντικρύσανε ἀπὸ μακριά.

— Κοίταξε, ἀδελφή μου Χρυσομάτα, τί ὡραίες ἀγριόχηνες κατέβηκαν στὸ νησί μας, εἶπε ἡ Σταχτοφτέρουγη. Ποτέ μου δὲν εἶδα ἴσαμε τώρα πιὸ μεγαλοπρεπῆ πουλιά. Καὶ γιὰ κοίταξε, ἔχουν μαζί τους κι' ἕναν ἄσπρο χῆνο. Ἔχεις δεῖ ποτέ σου ὡραιότερο πουλί; Μπορεῖ νὰ τὸν περάσῃ κανεὶς γιὰ κύκνο.

Ἡ Χρυσομάτα συμφώνησε μὲ τὴν ἀδελφή της, ὅτι βέβαια οἱ ξένοι ποὺ εἶχαν ἔρθει στὸ νησί τους ἦταν πολὺ ἐπίσημοι. Ἀλλ' ἔξαφνα ἔκοψε τὴν ὁμιλία της καὶ φώναξε:

— Σταχτοφτέρουγη! Σταχτοφτέρουγη! Δὲν βλέπεις ποιὸς εἶναι μαζί τους;

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἀναγνώρισε καὶ ἡ Σταχτοφτέρουγη τὴν ἀδελφή τους τὴν Ἀβροπούπουλη καὶ ἔνοιωσε τόσο μεγάλη ἔκπληξη, ποὺ ἔμεινε κάμποση ὥρα μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, χωρὶς νὰ πῇ λέξη.

— Καλέ, δὲν γίνεται! δὲν γίνεται! εἶπε. Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ βρίσκεται μ' αὐτοὺς ἐδῶ; Ἐμεῖς τὴν ἀφήσαμε στὴν Ἀϊλαντ ὅπου θὰ πέθανε δίχως ἄλλο ἀπ' τὴν πεῖνα.

— Νὰ ὅμως ποὺ δὲν πέθανε καὶ τώρα θἄρθει νὰ παραπονεθῇ στὸν πατέρα μας καὶ στὴ μάννα μας, καὶ νὰ πῇ ὅτι ἐμεῖς τὴν σπρώξαμε καὶ τῆς βγάλαμε τὸ φτερό της. Καὶ ποῦ νὰ δῆς ἀκόμα ποῦ θὰ μᾶς διώξουν κι' ἀπ' τὸ νησὶ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶμμα!

— Βέβαια, βέβαια, αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ ἄσχημο γιὰ μᾶς, εἶπε ἡ Σταχτοφτέρουγη, γιατὶ μόλις φανερωθεῖ ἡ παραχαϊδεμένη τους, ἐμᾶς οὔτε νὰ μᾶς βλέπουν κἀν δὲν θὰ θέλουν. Ἐγὼ ὅμως βρίσκω ὅτι τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα θὰ ἦταν ἂν στὴν ἀρχὴ τῆς δείχναμε ὅτι εἴμαστε εὐχαριστημένες. Εἶναι πολὺ κουτὴ καὶ μπορεῖ νὰ μὴν καταλάβει πῶς τὴν σπρώξαμε μεῖς.

Ἐνῶ ἡ Χρυσομάτα καὶ ἡ Σταχτοφτέρουγη κουβέντιαζαν ἔτσι ἀναμεταξύ τους, οἱ ἀγριόχηνες εἶχαν γυαλίσει τὰ φτερά τους ποὺ ἦταν ἀναστατωμένα ἀπὸ τὸ μεγάλο ταξίδι, καὶ σχημάτιζαν μιὰ ἴσια γραμμὴ ἔχοντας στὴν κορυφὴ τὴν Ἄκκα καὶ τὴν Ἀβροπούλη, ποὺ προχωροῦσε γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ τὸ δρόμο.

Οἱ γονεῖς τῆς Ἀβροπούπουλης εἶχαν ἐξαιρετικὴ θέση στὸ νησί. Κατοικοῦσαν ἐκεῖ πολὺ πρὶν ἀπὸ τάλλα πουλιὰ καὶ αὐτοὶ ὑποδέχονταν ὅλους τοὺς νεοφερμένους. Εἶδαν κι' ἐκεῖνα τὸ κοπάδι τῆς Ἄκκας, ἀλλὰ δὲν ἀναγνώρισαν τὴν κόρη τους μέσ' στὶς ἀγριόχηνες.

— Γιὰ κοίτα, εἶπε ὁ γερο-χῆνος, ἕνα κοπάδι ἀγριόχηνες ποὺ κατέβηκε στὰ νησί μας. Εἶναι ἕνα ἔκτακτο κοπάδι, αὐτὸ τὸ βλέπει κανεὶς ἀπὸ τὸ πέταγμά τους· ἀλλὰ ποῦ θὰ βροῦν τόσες ἀγριόχηνες νὰ φάνε;

— Τώρα ἀκόμη τὸ νησὶ εἶναι σχεδὸν ἄδειο, καὶ μπορεῖτε νὰ δεχθεῖτε ἀκόμη κι' ἄλλους ξένους, εἶπε ἡ γριὰ χήνα ποὺ ἦταν καλέκαρδη καὶ πρόσχαρη σὰν τὴν Ἀβροπούπουλη.

Ὅταν ἡ Ἄκκα πλησίασε, οἱ γονεῖς τῆς Ἀβροπούπουλης πῆγαν νὰ τὴν προϋπαντήσουν καὶ ἑτοιμάζονταν νὰ ποῦν στὶς ἀγριόχηνες τὸ «καλῶς ὥρισες», ὅταν ἡ Ἀβροπούπουλη ἔφυγε ἀπ' τὴ θέση της καὶ πέταξε κοντά τους.

— Μητέρα, πατέρα, ἐδῶ εἶμαι! φώναξε. Δὲν γνωρίζετε κιὰ τὴν Ἀβροπούπουλή σας;

Στὴν ἀρχὴ οἱ γέροι δὲν πίστευαν τὰ μάτια τους. Ἔπειτα ὅμως ἀναγνώρισαν τὴν κόρη τους κι' ἦταν κι' οἱ δυό τους τρισευτυχισμένοι.

Ἐνῶ λοιπὸν οἱ ἀγριόχηνες κι' ὁ Φίλιππας περιτριγύριζαν τοὺς γέρους καὶ τοὺς διηγόνταν πῶς ἔσωσαν τὴν κόρη τους, ἦρθαν ἡ Χρυσομάτα κι' ἡ Σταχτοφτέρουγη. Ἀπὸ μακριὰ κιόλας ἄρχισαν νὰ φωνάζουν «καλημέρα, καλημέρα», καὶ φαίνονταν τόσο χαρούμενες γιὰ τὸν γυρισμὸ τῆς ἀδελφῆς τους, ποὺ ἐκείνη συγκινήθηκε βαθιά.

Στὶς ἀγριόχηνες ἄρεσε παρὰ πολὺ τὸ νησὶ κι' ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ μὴ φύγουν ἀπ' τἄλλο πρωΐ. Σὲ λίγη ὥρα ρώτησαν τὴν Ἀβροπούπουλη οἱ ἀδελφές της ἂν ἤθελε νὰ πάει μαζί τους γιὰ νὰ τῆς δείξουν ποῦ σκόπευαν νὰ χτίσουν τὶς φωλιές τους. Ἡ Ἀβροπούπουλη δέχθηκε μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση κι' ὅταν τὶς εἶδε, τὶς ἐπαίνεσε πολύ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ Κ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Τὸ εἶπαν καὶ τὸκαναν.

Σήκωσαν τὰ μωρὰ ἀπὸ τὴν κούνια κι' ἔβαλαν στὴ θέση τους τὶς κούκλες.

Τὰ μωρὰ ξύπνησαν. Βρῆκαν ὅμως στὸ στόμα τους τὰ γλυκὰ ρογοβίζια κι' ἄρχισαν εὐθὺς νὰ βυζαίνουν χωρὶς νὰ κλάψουν καθόλου. Ἔτσι δὲν ἀκούστηκαν γιὰ ν' ἀνησυχήσῃ ἡ μητέρα τους καὶ νὰ τρέξῃ. Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα τὰ πῆραν κι' ἔφυγαν σὰν τὶς κλέφτρες.

Ἡ κυρὰ-Λιμπρανινα τὶς εἶδε ποὺ ἔφευγαν, ἀπὸ τὴν κουζίνα ὅπου βρισκόταν ἐκείνη τὴ στιγμή. Μὰ ἐνόμισε πὼς τὰ μωρὰ ποὺ κρατοῦσαν, ἦταν οἱ κούκλες τους.

— Ἔ, τὰ εἴδατε; τοὺς φώναξε. Πῶς σᾶς φάνηκαν τὰ δῶρά μου;

— Ἔξοχα! τῆς ἀποκρίθηκαν φεύγοντας. Νὰ σοῦ ζήσουν, κυρὰ-Λιμπρανινα!

Πέρασε λίγη ὥρα. Ἡσυχία.

«— Κοιμοῦνται τὰ πουλάκια μου σὰν ἀγγελάκια!...» συλλογιζότανε ἡ κυρὰ-Λιμπρανινα ἐκεῖ ποὺ μαγείρευε.

Καὶ ναί, ἡ κυρία Ἀντρομάχη κι ἡ ἀδερφή της ἡ κυρία Ἀσπασία, ξαδέρφισσες τῆς κυρὰ-Λιμπρανινας, περαστικὲς ἀπὸ τὴ γειτονιά, μπαίνουν μιὰ στιγμὴ στὸ σπίτι νὰ ἰδοῦν κι' αὐτὲς τὰ δίδυμα.

— Μὴν ἐνοχληθῇς, λένε τῆς ξαδέρφης τους, ποὺ εἶναι ἀκόμα στὴν κουζίνα. Δὲν εἴμαστε ξένες... Ξέρουμε τὴ σκάλα ν' ἀνεβοῦμε...

Κι' ἀνεβαίνουν μονάχες στὴν κάμαρα, καὶ βλέπουν τὰ «μωρὰ» στὴν κούνια, καὶ μένουν ἐκστατικές.

— Μπά, τί ὄμορφα ποὺ εἶναι κάνει ἡ κυρία Ἀντρομάχη.

— Ἴδιες κουκλίτσες! κάνει ἡ κυρία Ἀσπασία.

Τὰ κοιτάζουν ἔτσι λίγες στιγμὲς ἀπὸ μακριά. Ἔπειτα τὰ πλησιάζουν. Τὰ ξανακοιτάζουν. Σκύβουν ἀπὸ πάνω τους. Κι' ἡ κυρία Ἀντρομάχη...

Ἀλλὰ τί ἔκαμε ἡ κυρία Ἀντρομάχη καὶ τί ἀπρόοπτο ἀποτέλεσμα εἶχε τὸ καημωμέ της, θὰ μάθετε μεθαύριο.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΙΑ ΚΑΠΟΙΕΣ ΜΑΣΚΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΡΕΤΕ γιὰ τί πρᾶγμα θὰ σᾶς μιλήσω σήμερα; Γιὰ τὰ ψευδώνυμα! —Μά... ἀποκριάτικα; — Γιατί ὄχι; Τὸ θέμα εἶναι ταιριαστό. Δὲν σᾶς εἶπα μιὰ φορὰ πὼς τὰ ψευδώνυμα εἶναι σὰν τὶς μάσκες τῆς ἀποκριᾶς; Καὶ δὲν παρέβαλα τὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως μ' ἕνα μεγάλο σαλόνι: ὅπου γίνεται παιδικὸς χορὸς κι' ὅπου τὰ παιδιὰ ἔρχονται ἀγνώριστα, καθένα κάτω ἀπὸ μιὰ μάσκα, ποὺ εἶναι τὸ ψευδώνυμό τους;.. Αὐτό, θυμοῦμαι, σᾶς τὸ εἶπα τότε, γιὰ νὰ σᾶς κάμω νὰ διαλέγετε ἴσο τὸ δυνατὸ πιὸ ὄμορφα ψευδώνυμα. Γιατί ἀπὸ αὐτὴ τὴ μάσκα περιμένετε τὴν πρώτη καλὴ ἐντύπωση στὸ σαλόνι. Μὲ ἄλλους λόγους, τὸ ψευδώνυμό σας πρέπει νὰ εἶναι κομψό, νόστιμο, ἔξυπνο, χτυπητό,— ἂν θέλετε μάλιστα νὰ δείξετε πνεῦμα,—ἢ ποιητικό, ἂν θέλετε νὰ δείξετε καρδιά, τρυφερότητα, καλοσύνη. Ἕνα ἄσχημο, πρόστυχο, κοινό, βαρὺ ψευδώνυμο θἄκανε τὴν ἐντύπωση μάσκας ποὺ τὴν ἀγοράσατε ἀπὸ τὸν πρῶτο τυχόντα πωλητὴ τοῦ δρόμου. Θἄδειχνε πὼς δὲν ἔχετε γοῦστο, ἐξυπνάδα, νοῦ, καρδιά. Καὶ στὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως δὲν θὰ γύριζε κανένα παιδὶ νὰ σᾶς ἰδῇ. Ἀπεναντίας, μὲ μιὰ ὄμορφη μάσκα, θὰ σᾶς ἔκαναν τὴν καλύτερη ὑποδοχή. Θὰ σᾶς περιστοίχιζαν, θὰ σᾶς χειροκροτοῦσαν, θὰ σᾶς ἔβγαζαν ἴσως καὶ βασιλιὰ τοῦ χοροῦ. Σὰ νὰ λέμε, θὰ σᾶς ἔδιναν τὸ Α' Βραβεῖο τοῦ Δημοψηφίσματος. Κι' ἴσα-ἴσα γιὰ τὰ ψευδώνυμα ποὺ ψηφίζονται θέλω σήμερα κάτι νὰ σᾶς πῶ.

Ἀφορμὴ μοῦ δίνει ἕνα μεγάλο κι' ὡραῖο γράμμα ποὺ ἔστειλε ἡ φίλη μας ***Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*** στὴ Διάπλασι. Γιὰ ἀκοῦστε, σᾶς παρακαλῶ, τί λέει. Εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα, ποὺ κι' ἐγὼ δὲν τἄξερα γιατί δὲν εἶχα προσέξει αὐτὸ τὸ ζήτημα ποτέ.

«Λοιπὸν παρατήρησα, — λέει ἡ ***Κόρη τῶν Ἀθηνῶν***— ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μικρὸ πρόλογο,—ὅτι χρόνια τώρα, τὰ ψευδώνυμα ποὺ παίρνουν τὰ βραβεῖα στὸ Δημοψήφισμα, εἶναι, ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Ἔχει γίνει ἔτσι μιὰ ***ἀριστοκρατία ψευδωνύμων*** μὲ τίτλους ἀπὸ παρασμένες δόξες, καὶ μ' αὐτοὺς φιγουράρουν στὶς Μ. Ἀγγελίες, ὅπως π. χ. ***Ἀπόγονος Ἡρώων, (Γ' Βραβεῖον 1927), Τραγούδι τῆς Λευτεριᾶς,*** ποὺ ψηφίζεται σχεδὸν κάθε χρόνο, κι' ἄλλα πολλά.

«Ἀλλὰ τὸ νὰ παίρνῃ τὸ ἴδιο ψευδώνυμο, ἀπὸ χρόνια, πότε πρῶτο, πότε δεύτερο βραβεῖο, δείχνει μιὰ στασιμότητα πνεύματος τῶν ἐκλογέων καὶ μιὰ ἐπιπολαιότητα... Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Δημοψηφίσματος εἶναι σὰν ἕνας πίνακας τοῦ ὁμιλητικοῦ, διαπλασιακοῦ φιλολογικοῦ γούστου... Μήπως δὲν ὑπάρχουν καὶ δὲν βγαίνουν ὅλη τὴν ὥρα καινούρια καὶ ὡραῖα ψευδώνυμα; Γιατί λοιπὸν νὰ ψηφίζωνται ὅλο τὰ ἴδια, — ἡ ἀριστοκρατία ποὺ εἶπα παραπάνω, — καὶ νὰ μένουν ἔξω ἄλλα ποὺ πρέπει νὰ ἔχουν ἀξιώσεις; Γιατί οἱ ἐκλογεῖς δὲν ψηφίζουν ἀμερόληπτα, μὲ τὸ γοῦστο τοῦ καθενός, παρὰ ἀπὸ προσωπικοὺς λόγους ἢ ἀπὸ συμφέρο. Κι' αὐτὸ τὸ ἔμαθα κατὰ τύχη προχτὲς ἀπὸ τὴν ἀδελφή μου. Μοῦ εἶπε: Ξέρεις, ἐγὼ φέτος θὰ ψηφίσω τὸ ***Τραγούδι τῆς Λευτεριᾶς,*** γιατὶ αὐτὸ βγαίνει κάθε χρόνο κι' ἔχω ἐλπίδες νὰ πάρω κανένα βραβεῖο Ἐκλογέως. — Ἔτσι, φαίνεται, σκέπτονται οἱ περισσότεροι καὶ ψηφίζουν καθε χρόνο τὰ ψηφισμένα.

«Δὲν λέγω τώρα πὼς τὸ ***Τραγούδι τῆς Λευτεριᾶς*** ποὺ πῆρε φέτος τὸ Α' Βραβεῖο, δὲν εἶναι ὡραῖο ψευδώνυμο μὲ πλατειὰ καὶ βαθειὰ σημασία. Ἀλλὰ εἶναι καὶ ἄλλα ποὺ θἄπρεπε νὰ βραβευθοῦν. Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ καταλάβουν πὼς τὸ καλύτερο εἶναι νὰ ἐκφράζουν τὸ γοῦστο τους αὐθόρμητα κι' εἰλικρινά, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζωνται ἀπὸ τίποτα, παρὰ ψάχνοντας στὸ σωρὸ τῶν ψευδωνύμων,— ποὺ δόξα σοι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι μικρός,— ***νὰ ξεχωρίζουν τὰ πραγματικῶς ὡραῖα καὶ ποιητικά*** κι' αὐτὰ μόνο νὰ ψηφίζουν. Ἔτσι τὰ παλιά, τὰ χιλιοειπωμένα, τὰ χιλιοψηφισμένα, θὰ μένουν στὴν ἄκρη. Καὶ κάθε χρόνο θἄχουμε ἕναν πίνακα μὲ καινούρια βραβευμένα ψευδώνυμα, ποὺ θὰ εὐχαριστῇ τὸ μάτι καὶ τὴν ψυχή, γιατὶ θὰ δείχνει ἕνα φιλολογικὸ γοῦστο βαθύ...»

Αὐτὰ γράφει ἡ ***Κόρη τῶν Ἀθηνῶν***... Καὶ μοῦ φαίνεται, παιδιά μου, πὼς ἔχει μεγάλο δίκιο. Γι' αὐτὸ θεώρησα χρέος μου νὰ τὰ ὑιοθετήσω καὶ νὰ σᾶς τὰ πῶ σ' αὐτό μου τὸ γράμμα, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τὰ νοιώσετε, θὰ τὰ αἰσθανθῆτε καὶ θὰ κάμετε, ὡς ἐκλογεῖς, ὅ,τι πρέπει. Ἂν δὲν ἀκούσετε ὅμως, ἂν καὶ τὸ φετεινὸ Δημοψήφισμα δώσῃ τὰ ἴδια ἀποτελέσματα, τότε θὰ ἐπιδιώξουμε τὴ βελτίωση μ' ἄλλο τρόπο: ***Τὰ ἅπαξ ψηφισθέντα ψευδώνυμα θὰ τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ διὰ τὸ ἴδιον ἢ κατώτερον βραβεῖον.*** Κι' ἐλπίζω ὅτι ἡ Διάπλασις θὰ συμφωνήσῃ.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΕΝΑΣ ΦΟΥΚΑΡΑΣ

Πεινοῦσε, τοῦ πονοῦσε καὶ τὸ δόντι, ἀλλὰ δὲν εἶχε στὴν τσέπη του παρὰ μιὰ δραχμή.

Ὁ μπαρμπέρης δὲν ἐννοοῦσε νὰ τοῦ βγάλῃ τὸ δόντι γιὰ τόσο λίγο κι' ὁ φουκαρᾶς σκέφθηκε νὰ κρατήσῃ τὸν πόνο του καί, μὲ τὴ μονάκριβη δραχμή του, ν' ἀγοράσῃ τίποτα γιὰ τὴν πεῖνα του.

Τριγύρισε μελαγχολικὰ ἀκέφο ἀπὸ τὸ κουρεῖο, ὅταν εἶδε κάποιον ποὺ πουλοῦσε ζεστὰ μπουρέκια. Τί ὀρεχτικὰ ποὺ ἦταν! Καὶ πῶς στεκόταν καὶ τὰ κοίταζε ὁ φουκαρᾶς, συλλογιζόμενος ἂν ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ τὸ γεῦμα του ἀπὸ γλύκισμα...

Τὸν εἶδε σ' αὐτὴ τὴ στάση ἕνας φαιδρὸς ἄνθρωπος καί, γιὰ νὰ κάνῃ γοῦστο, τοῦ λέει:

— Εἶσαι ἄξιος νὰ φᾷς δώδεκα μπουρέκια; Ἂν τὰ φᾷς τώρα δῶ-μπροστά μου, τὰ πληρώνω. Ἂν φᾷς λιγότερα, θὰ τὰ πληρώσω πάλι, μά... τί θὲς νὰ σοῦ κάνω γιὰ τιμωρία;

— Τί τιμωρία; μουρμούρισε ὁ φουκαρᾶς.

Ὁ ἄλλος, χωρὶς νὰ σκεφθῇ, ἔτσι στὸ βρόντο, εἶπε:

— Νά, θὰ σὲ πάω δῶ στὸ μπαρμπέρη νὰ σοῦ βγάλῃ ἕνα δόντι!

Ὤ, χαρὰ ὁ φουκαρᾶς!

— Δέχομαι! φώναξε. Ἂν δὲ φάω δώδεκα, θὰ μοῦ βγάλῃς μ' ἐξοδά σου ἕνα δόντι!

Ἄρχισε νὰ τρώῃ μπουρέκια, σταμάτησε πονηρὰ στὸ δέκατο, κι' ἐδήλωσε:

— Δὲν μπορῶ ἄλλο!

—Ἔ, τότε θὰ σοῦ βγάλω τὸ δόντι!

— Συμφωνότατος! ἐμπρός!

Καὶ πῆγαν μαζὶ στὸ μπαρμπέρη.

Ἔτσι ὁ φουκαρᾶς χόρτασε, ἔβγαλε τὸ δόντι ποὺ τοῦ πονοῦσε κι' οἰκονόμησε καὶ τὴ μονάκριβή του δραχμή.

Αὔριο εἶχε ὁ Θεός...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΟΚΟΡΑΣ ΚΑΙ ΚΥΡΑ

—Δὲ μοῦ λές, τί σοῦ χρωστῶ,
Νάχεις τώρα δυὸ κοκόρους;
Δός μου μέρος χωριστό,
Τρεῖς κοτοῦλες, λίγους σπόρους,
Γιὰ νὰ ζήσω εὐτυχισμένος,
Ἥσυχος κι' ἀγαπημένος!»

—Μὰ μὲ ρώτησες ἂν ἤχω
Δυὸ κοτέτσια καὶ δυὸ μάντρες;
—Λοιπὸν τότε δὲν ἀντέχω...
Οἱ κοκόροι, βλέπεις, ἄντρες
Εἶμαστε! Πῶς νὰ τὸ κάνω;
Διῶξε τον ἢ... τὸν ξεκάνω!

Μὴ δὰ τόσο μᾶς χολιάζεις
Καὶ πεισμώνεις καὶ γκρινιάζεις!
Αὔριο θὰ νὰ σὲ πουλήσω
Στό..., μαγέρικο, ἐδῶ πίσω,
Κι' ἔτσι, φίλε μου, ἡσυχίζεις!

Σπέτσαι 1927. ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἂν τὰ ἐπρόσεχαν κάπως, οἱ ναυαγοὶ δὲν θὰ εἶχαν ἔλλειψη ὅσον καιρὸ κι' ἂν ἀναγκάζονταν νὰ μείνουν στὴν ἄγνωστη γῆ. Τὸ κάτω-κάτω αὐτὰ δὲν ἦταν τῆς πρώτης ἀνάγκης. Καλύτερα νάταν ἄφθονα τὰ ρούχα, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ντύνονται αὔμφωνα μὲ τὸν καιρό. Εὐτυχῶς στὸ πλοῖο ὑπῆρχαν καὶ μάλλινα, καὶ μπαμπακερά, καὶ φανέλλες, καὶ κάλτσες, κι' ἀπ' ὅλα. Ἐπίσης στὰ σεντούκια τοῦ πληρώματος ὑπῆρχαν ἄφθονα ναυτικὰ ρούχα.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα ὁ Γόρδων τὰ ἔγραψε ἀκριβέστατα. Στὸν κατάλογό του ὑπῆρχαν ἀκόμα δυὸ βαρόμετρα, ἕνα θερμόμετρο, δυὸ ρολόγια, κάμποσες σάλπιγγες (ἀπ' αὐτὲς ποὺ μεταχειρίζονται στὰ πλοῖα ὅταν εἶναι ὁμίχλη ἢ τρικυμία,) τρία τηλεσκόπια, τρεῖς πυξίδες, ἐν' ἄλλο ὄργανο ποὺ δείχνει τὴν προσέγγιση τῆς τρικυμίας, πολλὲς σημαῖες κι' ὁλόκληρη συλλογὴ ἀπὸ σήματα (σινιάλα), ποὺ μ' αὐτά, καλῶς ξέρετε, συνεννοοῦνται τὰ πλοῖα μεταξύ τους. Ὑπῆρχε ἀκόμα καὶ μιὰ βαρκούλα ἀπὸ καουτσοὺκ ποὺ τυλιγόταν σὲ μικρὸ ὄγκο. Μ' αὐτὴν μποροῦσε κανένας νὰ περάσῃ ποτάμι ἢ λίμνη.

Ὑπῆρχε ἀκόμα τέλεια συλλογὴ ἀπὸ ξυλουργικὰ ἐργαλεῖα, καρφιά, βίδες, σάκκοι ὁλάκεροι μὲ λογῆς-λογῆς σιδερικὰ γιὰ ἐπισκευὴ τοῦ πλοίου· ἀκόμα κουμπιά, κλωστές, βελόνες, σπίρτα, ὕσκες κ.ἄ. ἄλλα τέτοια χρήσιμα πράγματα, ποὺ μποροῦσαν ν' ἀρκέσουν γιὰ πολὺν καιρό.

Ὑπῆρχαν τέλος καὶ γεωγραφικοὶ χάρτες μεγάλοι, ἀλλὰ μόνο τῶν παραλίων τῆς Νέας Ζηλανδίας, ἐπομένως ἄχρηστοι στὰ παιδιὰ ποὺ εἶχαν ναυαγήσει σὲ μιὰ ἄγνωστη παραλία. Εὐτυχῶς ὁ Γόρδων εἶχε πάρει τὸν Ἄτλαντά του ποὺ εἶχε μέσα χάρτες ὅλου τοῦ Παλαιοῦ καὶ Νέου Κόσμου. Στὴ β. ἐλιοθήκη ἀκόμα τοῦ πλοίου βρίσκονταν πολλὲς «Περιηγήσεις» σὲ διάφορες χῶρες. Κι' ὁ Σέρβης εἶχε σώσει τοὺς δυὸ περίφημους Ροβινσώνες του ὅπως ὁ Γόρδων τὴ φυσαρμόνικά του. Ὥστε εἶχαν ἀρκετὰ βιβλία γιὰ νὰ διαβάζουν καὶ νὰ διασκεδάζουν. Ἐπίσης καὶ γραφικὴ ὕλη εἶχαν ἄφθονη. Ἀνάμεσα στὰ βιβλία βρῆκαν κι' ἕνα Ἡμερολόγιο τοῦ 1860 ὅπου ὁ Βάξτερ ἀνέλαβε νὰ σβύνῃ κάθε ἡμέρα ποὺ περνοῦσε. Ἔτσι θἄξεραν τὴν ἡμερομηνία.

— Στὶς 10 Μαρτίου ἐναυάγησε τὸ καθμένο μας τὸ ***Σλώψι***, εἶπε· ἄς σβύσω λοιπὸν αὐτὴ κι' ὅλες τὶς προηγούμενες ἡμέρες τοῦ 1860.

Ὅσο γιὰ χρήματα, στὴν κάσσα τοῦ πλοίου βρέθηκαν πεντακόσιες χρυσὲς λίρες. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν τοὺς χρησίμευαν βέβαια σὲ τίποτα. Ἀργότερα ὅμως, ἂν ἔβρισκαν κανένα μέρος κατοικημένο, θὰ μποροῦσαν μ' αὐτὰ τὰ χρήματα νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι οἱ δεκαπέντε μικροὶ ναυαγοὶ εἶχαν τὰ μέσα κι' ἦταν ἐξασφαλισμένοι γιὰ πολὺν καιρό. Ἂν μάλιστα ὁ τόπος εἶχε τίποτα προϊόντα, ὥστε νὰ οἰκονομοῦν τὰ τρόφιμά τους, θὰ μποροῦσαν νὰ ζήσουν ἕνα - δυὸ χρόνια χωρὶς νὰ στερηθοῦν τίποτα. Γιατί μήπως ἤξεραν πῶς καὶ πότε θἄφευγαν ἀπὸ κεῖ; Ἂν ἡ γῆ ὅπου ἔπεσαν ἦταν νησί, ἄλλη ἐλπίδα δὲν εἶχαν παρὰ νὰ περάσῃ κανένα πλοῖο καὶ νὰ τοῦ κάμουν συνιάλο νὰ πλησιάσῃ νὰ τοὺς πάρῃ. Οὔτε ἰδέα νὰ ἐπιχειρήσουν μιὰ ἐπισκευὴ τοῦ ***Σλώψι***! Δὲν εἶχαν τὸ ἀναγκαῖο ὑλικό, τὰ κατάλληλα ἐργαλεῖα κι' ἀπὸ πάντων τὶς δυνάμεις καὶ τὴν ἱκανότητα γιὰ ἕνα τέτοιο ἔργο.

«Οἱ μικροὶ γύρισαν ἀπὸ τὴν ἐκδρομή τους...»
(Σελ. 101, στ. γ'.)

Μὰ κι' ἂν δὲν κατόρθωναν νὰ ἐπισκευάσουν τὸ ***Σλώψι***, εἶχαν ἀρκετὲς ναυτικὲς γνώσεις γιὰ νὰ ἐπιχειρήσουν ταξίδι στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανὸ καὶ νὰ γυρίσουν στὴ Νέα Ζηλανδία; Μόνα ἡ καμμιὰ κοντινὴ νῆσο, ἂν ὑπῆρχε, θὰ μποροῦσαν ἴσως νὰ πάνε μὲ τὶς βάρκες. Ἀλλὰ τὶς μεγάλες βάρκες τοῦ πλοίου τὶς εἶχαν πάρει τὰ κύματα κι' ὁ ***πέλης*** ποὺ τοὺς ἔμεινε δὲν ἦταν παρὰ γι' ἀκτοπλοΐα.

Τὸ μεσημέρι οἱ μικροὶ μὲ τὸ Μόκο γύρισαν ἀπὸ τὴν ἐκδρομή τους. Εἶχαν μαζέψει διάφορα θαλασσινὰ κι' ὁ μοῦτσος ἀνέλαβε νὰ τὰ μαγειρέψῃ.

Στὴν ἐκδρομή τους αὐτὴ παρατήρησαν καὶ πλῆθος περιστέρια, ποὺ εἶχαν τὶς φωλιὲς των ψηλὰ στὶς σχισμάδες τῶν βράχων.

— Τί καλά! εἶπε ὁ Μηριάν. Κανένα πρωὶ νὰ πάρουμε τὰ τουφέκια μας καὶ νὰ κυνηγήσουμε περιστέρια.

— Κι' εἶναι πολὺ εὔκολο κυνήγι, εἶπε ὁ Μόκος· μὲ τρεῖς τέσσερες τουφεκιὲς θὰ σκοτώσουμε ἕνα σωρό. Καὶ τὶς φωλιὲς δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὶς φτάσουμε, μ' ἕνα σκοινὶ κρεμάσμένο ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, καὶ νὰ μαζέψουμε δσ' αὐγὰ θέλουμε!

— Ὥραια! φώναξε ὁ Γόρδων. Ἂν θέλῃ κι' ὁ Δόνιφαν, αὔριο πᾶμε κυνήγι.

—Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν. Ἔρχονται μαζὶ μας ὁ Οὐέπ, ὁ Κρὸς κι' ὁ Οὐΐλκος;

— Μετὰ χαρᾶς! εἶπαν τὰ τρία παιδιά.

—Ἀλλὰ νὰ μὴ σκοτώσετε πολλὰ περιστέρια, τοὺς σύστησε ὁ Μηριάν. Βρίσκομε ἀπ' αὐτὰ ὅταν θέλουμε. Ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ μὴ ξοδεύουμε ἄδικα μπαρούτη καὶ σκάγια.

Κατὰ τὴ συνήθειά του, ὁ Δόνιφαν δυσαρεστήθηκε.

— Καλὰ ντέ, μουρμούρισε. Ἀκόμα δὲ ρίξαμε οὔτε μιὰ τουφεκιά. Οἱ συμβουλὲς ἂς μᾶς λείπουν!

Μετὰ μιὰ ὥρα, ὁ Μόκος ἀνήγγειλε ὅτι τὸ γεῦμα ἦταν ἕτοιμο. Ὅλοι μπῆραν στὸ πλοῖο καὶ κάθησαν στὴν τραπεζαρία. Καλῶς τὸ πλοῖο ἦταν γυρμένο ἀριστερά, ἔγερνε ἀρκετὰ καὶ τὸ τραπέζι· τὰ παιδιὰ ὅμως δὲν τὰ ἐνοιαζε γιατ' εἶχαν συνειθίσει ἀπὸ τὸ κούνημα τοῦ πλοίου.

Τὰ θαλασσινά, καὶ μάλιστα τὰ μύδια, τοὺς φάνηκαν νοστιμότατα, ἂν κι' ἡ μαγειρικὴ τοῦ Μόκου δὲν ἦταν βέβαια τὸ τέλειο.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟΥΧΑΣΜΟΙ ΣΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

Όλα βουβά τριγύρω μου,
γαλήνη κι' ήσυχία·
πηγαίνω αργά και με βαστά
παιδεία μελαγχολία...

Τα μνήματα που γύρωθε
δυρώνουνται σιμά μου,
με τ' άσπρα τους τα μάρμαρα
πλακώνουν την καρδιά μου.

Στο μνήμα μπρος σταμάτησα
που ένα μικρό παιδάκι
πέταξε, λέει, στους ουρανούς
κι' έγεινε αγγελάκι.

Στο μνήμα πάγω ήτανε
εν' άγαλμα στημένο
που άγγελο παρίστανε
χλωμό και λυπημένο.

Όχι, μικρό μου! οι άγγελοι
που την ψυχή σου έξερνν,
τώρα πού πήγες νά τους βρεις,
εξάπαντος θά χαίρουν.

Μπροστά σε μνήμα βρίσκομαι
φτωχό, κι' άμελημένο,
ό ξύλινός του ο σταυρός
με σταματά κλαμένο

Εσύ στον κόσμον έζησες
φτωχός, δυστυχισμένος,
και τώρα είσαι στό μνήμα σου
σάν περιφρονημένος.

Τις πίκρες που δοκίμαζες
και τώρα δοκιμάζεις;
Όχι! μέσ' στον Παράδεισο
τον Πλάστη σου δοξάζεις!

Εκείνος τόπε: όλοι σείς
πού ζήσατε θλιμμένοι
εδώ, στην άλλη τη ζωή
θά είστ' ευτυχισμένοι.

Προχώρισα, προχώρησα
Στού Χάρου το περιβόλι
πού ένας-ένας στή σειρά
Θέ νά παρούμε όλοι.

Στά κυπαρίσσια τά ψηλά
άκουγα τά πουλάκια
πού άλλάζανε τραγουδιστά
γλυκόφωνα λογάκια.

...Όσοι πιά δέν μπορέσατε
νά παρηγορηθήτε,
μέσ' στά γλυκά λογάκια τους
παρηγοριά θά βρήτε!

Μαγεμένο Βασιλόπουλο

ΠΑΝΟΡΑΜΑΤΑ

Στις τρεις τή νύκτα είμαστε όλοι στό πόδι. Ντυθήκαμε, νιφθήκαμε σαγοτρέμοντας άπ' τή νυκτερινή δροσιά τού βουνού. Πάνω άπ' την άπέναντι καρυφή έλαμπε όλοστρόγγυλο τό αύγουστιάτικο φεγγάρι. Άροΰ έτοιμασθήκαμε, άναχωρήσαμε γιά την κορυφή τού "Αη-Γιάννη άπ' όπου θά βλέπαμε τήν άνατολή τού ήλιου σιόν άπέναντι Πάρνονα.

Άνεβαίναμε τραγουδώντας, γελώντας και φωνάζοντας. ένώ άπό την άπέναντι πλαγιά έρχόταν ή ήχώ σάν νά μάς περιγελοΰσε. Περνώντας μπρός άπό τις στάνες, είχαμε τραγές ύποδοχές άπό τούς μανδρόσκυλους, ένώ μέσα άπό τ' άγρια γαυγίσματά τους άκούονται ποΰ και ποΰ οί μελωδικοί ήχοι τών κουδουνιών. Τό φεγγάρι, πλησιάζοντας πρός τή δύση του, έλαμπε σάν νά ήθελε νά διαγωνισθή μέ τον ήλιο ποΰ σέ λίγο θά τοΰ έπαιρνε τή θέση στόν ούρανό.

Μόλις φθάσαμε, μπήκαμε πρώτα στό έκκλησάκι τοΰ "Αη-Γιάννη και, άφοΰ προσκυνήσαμε, βγήκαμε νά περιμένουμε. Ή πρωϊνή κατιγνιά μάς έκρυβε όλη την κοιλάδα τής Λακωνίας. Εσκλωθήκαμε και τό στήσαμε στό τραγούδι περιμένοντας.

Και νά, σέ λίγο άρχισε άπέναντί μας ν' άσπρίζη ό όρίζοντας, έπειτα σιγά-σιγά νά χρυσοκοκκινίζη. Εξαιστ· όλοι δρθιοι. Οί ψηλότερες κορυφές τοΰ Ταΰγετον είχαν βαφεί κόκκινες, τά έλατα έκρασίνιζαν κατακάθαρα. Τέλος άρχισε νά προβάλλη ό ήλιος κατακόρυφος, σάν ένα μεγάλο πυθάρι ποΰ μόλις έβγαινε άπ' τή φωτιά. Όλοι μας τά έχάσαμε. Ποτέ μας δέν είχαμε δεΐ τέτοιο θαυμα, τόσο μεγάλο και τόσον ώραίο τον ήλιο. Σιγά-σιγά άμως, σά νά νόμιζε πώς τον παλυζη λεύουμε, άρχισε νά γίνεται πιό λαμπρός και καυτερός, μή έπιτρέποντας νά τον κοιτάζουμε.

Άλλο δμως ώραίο θέαμα ξεπρόβαλε τότε στά μάτια μας. Κάτω, σέ βάθος 1200 μέτρων, άρχισε νά φαίνεται ή καταπράσινη Λακωνία φωτιζόμενη άπ' τις πρωϊνές ήλιακές άκτίνες.

— Τί είναι έκείνη ή άσημένια λουρίδα ποΰ άρχίζει άπό πάνω και τελειώνει κάτω βαθιά στόν δρίζοντα;

— Ό Εύρώτας.

— Κι' έκείνα τ' άσπρα και καπνιά πράβατα ποΰ φαίνονται πλάϊ του;

— Ή Νέα Σπάρτη και τά έρείπια τής παλαιάς.

— Κι' έκείνος ό ψηλός λάφος ποΰ στεριανόνεται μ' ένα ξανθό στεφάνι;

— Ό Μιστρός μέ τό κάστρο του.

— Κι' έκείνη ή γαλάξια έκταση στό βάθος;

— Ό Λακωνικός κόλπος.

— Α!

... Και τις έρωτήσεις άκολουθοΰν τά έπιφωνήματα τοΰ θαυμασμοΰ. Εθαμπάζαμε μέ συγκίνηση. Είχαμε γίνει άλλοι άνθρωποι, τά πάντα μάς έφαίνοντο χειρά Θεοΰ.

Κατεβαίναμε μέ πολλήν εύθυμία. Μάς συνώδευε ή μυρωδιά τοΰ δάσους και τά χαρούπα λαλήματα τών πουλιών. Πέρα κεΐ άκούονταν τά κουδούνια τοΰ κοπαδιοΰ ποΰ πάει νά βοσκήση, κι' ή φλογέρα τοΰ πιστικοΰ νά συνοδεύη τό τραγούδι του...

Όπαιος δέν έπερπάτησε
τή νύκτα μέ φεγγάρι
και τήν αύγούλα μέ δροσιά,
τόν κάσμο δέν έχάρη...

Αποβροχάρης

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟ ΛΑΟΓΡ. ΚΑΙ Ο ΤΑΥΡΟΣ

Ένα παιδάκι ήταν άνεβασμένο στη ράχη ένός άλόγου. Φαίνονταν κι' οί δυό τους πολύ εύχαριστημένοι, γιατί διασκέδαζαν ό' ένα καταπράσινο λειβάδι. Τά παιδάκι έκανε κάθε τόσο χόπ! χόπ! και τ' άλογο πότε πήγαινε σιγά, πότε έτρεχε και πότε πηδοΰσε.

Ένας ταΰρος ποΰ έβοσκε έκεί κοντά, βλέποντας τό παιδάκι άνεβασμένο στή ράχη τοΰ άλόγου, μούγκρισε θυμωμένα και είπε περιφρονητικά σέ άλογο:

—Έσύ ποΰ έχεις τόση δύναμη και τόση θέληση, πώς άφίνεις νά σέ όδηγή ένας τόσος μικρός καβαλλάρης; Πέταξέ τον μέσα στή σκάνη!

— Πρέπει νά ξέρης, φίλε μου, άπάντησε τό εύγενικό ζώο, ότι δέν θά ήταν ώραίο κατόρθωμα γιά μένα νά ρίξω κατά γής ένα μικρό παιδί.

(Le Bailly)

Νεράΐδα τοΰ Βοσπόρου

ΟΙ ΑΡΑΧΝΕΣ ΤΟΥ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΥ ΛΑΛΑΝΔΟΥ

Ό διάσημος άστρονόμος Λαλάνδος είχε άφήσει τούς φίλους του νά νομίζουν άτι τοΰ άρέσει νά τρώει... άράχνες. Γιά τοΰτο είχε πάντοτε στήν κάπη του ένα κουτάκι μέ καμμιά δωδεκαμιά άράχνες, μικρές, νόστιμες και παχουλές.

Κάθε φορά λοιπόν ποΰ ό γέρο-σοφός έτοιμαζετο νά πάρει ένα άπό αύτά τά συχαμένα ζώα, οί περιτριγυρίζοντες αύτόν φίλοι άφηναν φωνές έκπλήξεως και άηδίας.

Μιά φορά, ό διάσημος άστρονόμος έτυχε νά είναι προσκαλεσμένος στής κόμησσας ντε Περγτονΐ. Μιά στιγμή λοιπόν ποΰ μιλοΰσαν γιά διάφορα σπουδαία ζητήματα, δρίστε και ξεπροβάλλει άπό τό τραπέζι μιά μεγάλη και πολύ παχειά άράχνη.

Άμέσως όλοι έπιασαν την όμιλία των και έστρεψαν τά βλέμματα πρός τον άστρονόμο.

— Πιάστε την, φώναξε ή κόμησσα, αύτή άξίζει νά τή φάτε· γιά δήθε τί ώραία και παχειά ποΰ είναι!

— Δέν μπορώ νά τή φάω, κυρία μου, είπε άπαθώς ό άστρονόμος. Χθές, κρίν κοιμηθώ, έπειδή πεινοΰσα, έφαγα είκοσι και στομάχιασα.

— Μιά στομαχιό άπό άράχνες! φωνάζει έκπληκτη ή κόμησσα. Μά τότε φάτε κι' αύτήν. Δέν θά πάθετε τίποτε. Μιά όλιγάτερο ή μιά περισσότερο δέν σημαίνει.

— Μά, κυρία μου, είσε καμμάτι στενοχωρημένος ό άστρονόμος, κρίμα δέν είναι νά φάω αύτό τό άθΰο ζώο; δέν μοΰ έκανε τίποτε γιά νά τό πειράξω.

Γελώντας τότε, άναγκάσθηκε ό έξυπνος άστρονόμος νι όμολογήση τό μυστικό του και νά φανερώση την κόμησσα, ότι οί άράχνες του ήσαν άπό σοκολάτα και όχι ζωντανές, και ότι ένας φίλος του ζαχαροπλάστης τοΰ τής έκαμνε γιά νά εύχαριστήση τή λαιμαργία του και συγχρόνως γιά νά γελά τούς φίλους του.

(Έκ τοΰ Γαλλικοΰ) *Ρετσίνα*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό Ζαχαροπλαστείο.
— Τοτό, τί γλυκό θά πάρης;
— Τό πιό μεγάλο, μαμμά!

Ίάσων

***

Στό σχολείο.
— Τοτό, πάρε τούς άπόντας.
Κι' ό Τοτός:
—Όσοι είναι άπόντες, νά σηκώσουν τό χέρι τους!

Λεβέντης

***

—Ή γαλή τί ζώον είναι;
— Δέν ξέρω, κύριε...
—Ή γάτα, καλέ, ποΰ έχετε στό σπίτι σας;...
—Α! μά δέν τή λένε Γαλή τή γάτα μας· τή λένε Αιλουρα!

Αλπινιστής

ΑΛΑΝΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38 όδός Εύριπίδου τήν 16 Φεβρουαρίου 1928.

ΕΛΛΑΒΑ τό πρόγραμμα μιάς σχολικής παρασκευής ποΰ δόθηκε στήν Έρσοΰ άπό την Όμάδα του Ύργθρου Σταυρού τής Νεότητος τοΰ έκει Ήμιγυμνασίου. Παίχθηκαν, — και μέ θαυμαστή έπιτυχία, δπως μάς γράφει ό διευθυντής τοΰ Ήμιγυμνασίου κ. Πλάτων Κουτρέλλης, — τρία μονόπρακτα τοΰ κ Γρ. Ξενοπούλου: Τό Κύρτμα, Οί γιατροί τοΰ Γιαννάκη κι' ή άκριτινίς Τρομάρα ή ό Κινέζικος βομβαρδισμός, άπό τό «Παιδικό Θέατρο». Και τό πρόγραμμα της γιορτής, άπ' άρχής μέχρι τέλους, είναι συνταγμένο στήν άπλή γλώσσα, — πράγμα άσυνήθιστο άκόμα στά Σχολεία μας, μά ποΰ δείχνει πόσο μαρικά άπ' αύτά είναι προσδυμένα. Άντιγράφω: «Ή Όμάδα ΕΣΝ τοΰ Ήμιγυμνασίου Έρσοΰ δίνει στίς 30 τοΰ Ένάρη ώρα 3 μ.μ., στή μεγάλη αίθουσα τοΰ Δημοτικοΰ Σχολείου, σχολική παράσταση. Έρασιτέχνες μουσικοί εύγενικά προσφέρθηκαν νά συνοδεύσουν μέ τά δργανά τους την παράσταση... Ό τονισμός τών τραγουδιών της Δας Τρομάρα έγεινε άπότον κ. Δημ. Βανέλλη. Συγχαίρω θερμά και την Όμάδα τοΰ Ήμιγυμνασίου Έρσοΰ, και τόν κ. Κουτρέλλη ποΰ θάναι βέβαια ό έμψυχωτής της.

Δέν σέ είχα ξεχάσει, *Μύρτε*, άν κι' έκαμες τόσον καιρό νά μοΰ ξαναγράψης. Θά είδες την έγκριση τοΰ νέου σου φευδωνύμου ποΰ «γιογει ένα νέο στάδιο κι' άγκαινιάζει μιά νέα ζωή». Άπ' αύτή πέρυμένω πολλά. Άδιάφορο άν άπέτυχε ή ίδρυση συλλόγου στόν τόπο σας. Ύπάρχουν κι' άλλοι τρόποι ένεργείας γιά όσους μεγαλοΰν και μ' εύγνωμονοΰν σάν και σένα γιά τά τόσα πράγματα ποΰ έμαθες άπό τό περιοδικό μου και τίς τόσες εύχαριστες ώρες ποΰ σοΰ χάρισε.

Ή Άττικηλάδη κι' ή *Τσούχτρα*, ή τόσο μελετηρές φίλες μου, μοΰ στέλνουν πάλι τίς παρατηρήσεις τους έκεί τών Δύσεων τοΰ 232 διαγωνισμοΰ. Άσκησ. 205: ή λύσις είναι «τοΰ Άβραάμ» και όχι «τοΰ Ίακώβ». (Σωστό.) Ό δευκαλίων ήτο βασιλεύς της Θεσσαλίας, ώς δρθώς άναγράφεται εις την Άσκ. 305, και όχι της Ήπείρου ώς άναγράφεται εις την 340. (Σωστό.) τά άλλα είναι άσήμαντα, άναθημοσιεύσεις Άσκήσεων κτλ. Όσο γιά τή Φρόσω ποΰ χαρακτηρίζεται ώς ή ήρωΐς στήν 300 Άσκ. ύποθέτοΰτι ό συνθέτης έννοεί την Κυρά-Φροσύνη του Άλήκασα.

Πραγματικώς, *Μαρία Κορέ*, τό γράμμα σου άποπνέει είλικρίνεια και άγάπη. Ώ, είμαι πολύ εύχαριστημένος άπό σένα. Μόνο ποΰ γιά νά σοΰ άπαντώ έδώ τακτικά, — όταν μοΰ γράφεις κάτι ένδιαφέρον, έννοεΐται, κι' όταν δπάρχυ τόπος, — πρέπει νά έχω και φευδώνυμο. Μές στάβελφάκια όπου ή «Κυριακή» δέν άφησε σ' άπείρο τό φυλλάδιο τόπο γιά «Ρήνα και Μαρίνα». Άλλ' άφοΰ αύτό τά λυπεί τόσο, θά προσπαθήσω νά μήν ξαναγίνη.

Άπό τό ώραιότατο δπως πάντα γράμμα της *Μαγεμένης Ρεμαστίς* (δπου μοΰ περιγράφει και μιάν άπονύχτερη «κοκορομουναυλία») άντιγράφω: «Τό μυθιστόρημα Στή Σκιά τοΰ Πύργου μοΰ φαίνεται πώς βάφηκ βποχή. Άπό τίς πρώτες γραμμές ξυπνά τό ένδιαφέρον· έχει τό σπουδαιότερο στοιχείο ποΰ κάνει διαλεχτό ένα έργο. Ή Ρήνα κι' ή Μαρίνα χαριτωμένες. Άδίκημα δμως νά γράφη γιά πολύ μικρά παιδιά. Μοΰ φαίνεται πώς δέν θά μείνη κανένα πολύ μεγάλο παιδί, — σάν και μένα π.χ. — ποΰ νά μήν τό διαβάζη άχόρταγα!»

Και βέβαια, *Τσαρλεστον*, ποΰ περιμένω μεγάλα πράγματα άπό τό Σύλλογό σας. Λαπτά γιά Μ.Μ. δέν βρήκα μέσα στό γράμμα σου. Τό γραφικό σου μαρτυρεί ότι είσαι πάντα πολύ βιαστικός, κι' αύτό δέν είναι καλό. Ώστόσο, και βιαστικός είσαι εύανάγνωστος! Φαντάσου τι θά ήσουν άν έβαφες μέ περισσότερη κάποιχ άνεση κι' ησυχία. Γιά προσπάθησε. Δέν θά ξημιωθής...

Χαίρω, *Χώρα τών Όνείρων*, ποΰ έγεινες καλά κι' εύχαριστώ ποΰ μοΰ έγραψες μόλις μπόρεσες. Ναί, είδες τι δημορφες ποΰ είναι οί «Κυριακές» και «τί γοΰστο ποΰ έχουν τά κωμικοτραγικά έπεισόδια ποΰ παθαίνουν κάθε φορά οί άπαντήσεις»;... Γι' αύτό κι' έγώ μέ κάθε ουσία θά άξακολουθήσω τις «Κυριακές» μέ τά δωδεκασέλιδα ποΰ τόσο μοΰ στοιχίζουν, και πάντα έλπίζω πώς τό ξεσπάθωμά σας θά μέ ίκανοποιήση...

Πολύ μέ συγκίνησε τό γράμμα σου, *Ζουλεΐκα*. Και βέβαια πρέπει νά μοΰ έχης μεγάλη άγάπη, γιά νά ουσιάσης τό πρωτοχρονιάτικο δώρο σου γιά νάναι εύτης τή συνδρομή σου. Σοΰ εύχομαι μέ την καρδιά μου νά μήν βρεθής άλλοτε στή θέση νά κάμης τέτοια ουσία. Είδα πόσο έργάζεσαι και κοπιάζεις τώρα στό Παρίσι και δέν άμφιβάλλω ότι οί κόποι σου θά στεφθοΰν άπό τή μεγαλύτερη έπιτυχία.

Άργη, διόρθωσα τό φευδώνυμό σου ποΰ κατά λάθος τό γραφα μέ κάππα. Άδικα τά παράπονά σου γιατί πάντα προσέχω τά γράμματά σου κι' όταν έχω τόπο σου άπαντώ. Είπα στήν Κυρά - Μάρθα νά μή σέ ξαναπή μικρή, άφοΰ είσαι άπό τίς μεγάλες μου φίλες, δεκαοκτώ χρονών. Και ξέρεις τί μοΰ είπε; «Έμά μπροστά σέ μένα, ποΰ κοντεύω έκατό, δλες οί φίλες μας είνε μικρές». Δέν έχει δίκιο;

Ρείνε, θά είδες ότι αύτό σοΰ ένέχινα. Γέλασα και μέ τάλλα ποΰ έκρότεινες. Ψηστό της κατσαρόλας» και «Μαγιονέζα». Μά είσαι φαγοΰ;... Πές στή μαμμά, τήν παλιά μου άξέχαστη *Κυρία Δε - με - Μέλει*, πολλούς χαιρετισμούς κι' ότι έλπίζω νά της μοιάσης.

Χαίρω πολύ, *Ξακουστή Νεράϊδα*, ποΰ άποφάσισες νά μοΰ γράψης. "Άργησες βέβαια και σύ, άφοΰ είσαι τόσα χρόνια συνδρομήτρια μου, άλλά... κάλλιο άργά παρά ποτέ. Τό γράμμα σου μοΰ άρεσε πολύ κι' έλπίζω νάχω συχνά άπό ένα τέτοιο κι' άκόμα μακρύτερο. Άλλά γιατί λές πώς λαβαίνεις φύλλο κάθε δεκαεπτά; "Όχι, καλή' έβδομάδα λαβαίνεις. Μόνο πού άντί Σάββατο, σοΰ έρχεται λίγο άργότερα. Άλλά είπα ότι σιγά - σιγά αύτό θά διορθωθή.

Και τό δικο σου πρωτο γράμμα, *Κικί Ρουμπέση*, μ' εύχαριστησε πολύ, άν και μέ λύπησε φέβερά ή πληροφορία πώς είσαι άρρωστη δέκα χρόνια κι' άποχρεωμένη νά μένης στό κρεββάτι, ένώ είσαι μόνο δεκατεσσάρων χρονών! Σοΰ εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά νά γίνης γρήγορα καλά. Ναί, νά πάρης και φευδώνυμο γιά νά μπορής νά συναγράζεσαι στή Σελίδα. Κι' άφοΰ ξέρεις γαλλικά και γερμανικά, μπορείς νά μοΰ μεταφράζης κομμάτια καταλλήλα άπό τά βιβλία ποΰ διαβάζεις.

Σ' άλλους δέν έχω τόπο νάπαντήσω σήμερα. Θά εύχαριστήσω μόνο δσους έξοσκάθωσαν κι' αύτήν την έβδομάδα, ποΰ είναι τά καλά μου παιδιά: *Μαριάνθη Φωτιή*, *Έλένη Μ. Κωνσταντινίδου*, *Νοσταλγοΰσα*, «*Βασίλειον Ίκετοΰν*», *Νεάνις τοΰ Ίονίου*, *Λευκή Γιαλτζόγλου*, *Μικεσβεν*, *Πορφυρογέννητη* και *Ρούλα Δ. Μπούρα*.

Ώραίος Έπιστολάς μοΰ έστειλαν αύτήν την έβδομάδα κι' οί έξής: *Γκιώνης*, *Έλένη Γ. Κελαϊδή*, *Πάνθεια' Αβραδάτου*, *Γόρδιος Δεσμός*, *Γλυκομίλητη*, *Άηδονόλαλη*, *Πάνδμσσος*, *Θαλασσοπαρμένη*, *Σκεπαστάζα*, *Άκουρδιστο Ρολόϊ*, *Νοσταλγοΰσα*, *Νεάνις τοΰ Ίονίου*, *Μή-με-Λησμόνει*, *Μπετόβεν*, *Φοιτητής*, *Πέτρος Ριονναί*, *Μαεστρίνη* (ποΰ είναι έτοιμο και τό βραβείο του κι' άς περάση γιά τό πάρη), *Έσμεραλδα*, *Ήλιόλουστη*, *Νέμεσις*, *Δόν Κιχώτος*, *Ένδοξο Σοΰλι*, *Μόνα Λίζα*, *Καλυψώ Θυμονάκη*, *Ήώς*, *Δρόσος Χλόης*, *Βαλεντίνη Ψαραδέλλη*, *Πορφυρογέννητη*, *Κόρη τών Άθηνών*, *Δαφνοστεφής Όλυμπιονίκης* και *Δισκοβόλος τοΰ Μύρωνος*.—Έξετέλεσα τίς παραγγελίες τους και τούς εύχαριστώ δλους γιά τά καλά τους λόγια. Σ' δσους μπορέσω, θάπαντήσω στό έγκόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όλόδεν φευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανεοΰται, άν δέν συνοδεύεται άπό τά δικαιώματα δρ. 10. — Τά έγκρινόμενα ή άνανεούμενα ίσχύουν μέχρι τής 30 Ναμβρίου 1928. Όσα άπονεμόνονται άπό 1ην Δεκεμβρίου είς άγόρια και άπό 1ην Ίουν. Η, είς κορίτσια.

Νέα Φευδώνυμα: Κουτσοΰτσικος, ά. (ΝΖ). Μπετόβεν, ά. (ΤΑ). Φράνκυμ Τρελλόσκυλο, ά. (Ι;). Καλημέρος, ά. (ΣΠ). Ζωμπομένος Μακκάλης, ά. (ΠΣ). Γρέγκα Γόρντς, ά. (ΠΣ). Άστόχαστος, ά. (ΠΣ). Άπολουδένια, κ. (ΑΝ). Χλωμή Βασίλισσα, κ. (...). Μέντορ, ά. (ΔΓ). Τρελλό Φοιτητάκι, ά. (ΥΦ). Άγγελος Νίκης, ά. (ΩΒ). Χλωμό Έδελβάϊς, (Ο). Έξυπνος Βλαξ, ά. (ΔΜ). Ξεντευμένος Καραλίν, ά. (ΑΜ). Πληρώνος Πομμεραί, ά. (ΠΚ). Μεγαλωμένο Νυστέρι, κ. (ΚΓ). Άπό τούς τών Φαλασσών, ά. (ΓΜ). Μοσχομάγκας, ά. ΝΚ). Ριφοΰδος, ά. (ΞΞ). Έλευθερωτής Λυδεκανήσου, ά. (ΣΟ,1). Ένδοξος Πολεμιστής, ά. (ΣΟ,2). Άνθισμένη Αυγερινά, κ. (ΣΟ,3). Μικρός Άμερικάνος, ά. (ΣΓ). Μερυνέτι, κ. (...). Σπιχτοπούπα, κ. (...). Άλμυροΐσκιωτη, κ. (ΣΒΓ,1). Τετρατρέχτρι, κ. (ΣΒΓ,2). Τρελλοκόριτσο, κ. (ΣΒΓ,3). Πλουσιάλαχτη, κ. (ΣΒΓ,4). Ζωξαφένια, κ. (ΣΒΓ,5). Τζόλδη, κ. (ΣΒΓ,6). Ηλιοκαιτέκιο Καμίνι, κ. (Νέλλη, Έρσα, βρέστε με). Γιασεμί, κ. (ΣΑ). Ρεξεντά, κ. (ΣΑ). Χρυσή Παγώνι, κ. (ΑΚ). Τσιγγανοπούλα, κ. (ΑΕΣ). Σόνια, κ. (Ζήτω ή Αυσκ.). Έλληνικόν Ίδεώδες, ά. (ψφ).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Μικρή Έπαρχιώτισσα, κ. Μή μέ Λησμόνει, κ. Πλοΰσπλατη, κ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Θάλασσα» τής *Αμφιτρίτης*. "Ενα ποίημα ποΰ... δέν προχωρεί. Τό πρώτο τετράστιχο λέει:

Ώ θάλασσα γλυκόφωτη και παρακαπτα [τρέλλα,
ποΰ πότε απλς μέ κύματα στους δρόχους [δλα επιφής,
και πότε παίζεις άψογη και μοναξιές σε γιά [βάλια
ώραίος κι' άνεπιφάτιστος γαλάζιος αίθερούς.

Τά ίδια σχεδόν λέγα και τά επόμενα τρία τετράστιχα. — «Ένα ταξίδι στην Ίσπανία τής *Δικηγορίνας*. Ή διήγηση γίνεται λογοπαικτικώς δλο μέ διπλασιαστικά φευδώνυμα. Είναι άρκετά νόστιμη κι' έξυπνη' άλλά σχετικώς μεγάλη και, τό κυριώτερο, δέν έχει ουσία, ίδέα. Καλά είναι και τά λογοπαίγνια, μά κάτι πρέπει νά βγαίνει κι' άπ' αύτά. Άλλοιώς είναι νεκρά κι' άδικα θάπιαναν τον τόπο. — «Όνειρα-άπάτη» τής *Τζοκόντας*. Καλό, άλλά παραφορτωμένο. Τό ύφος κρεπάτιν. Οί ίδιες λέξεις, οί ίδιες ίδέες ξαναγυρίζουν. Τό ήθελα άπλούστερο κι' συντομώτερο, ποΰ μπορεί νά γίνη εύκολα μέ μιά έπεξεργασία. — «Ό προκομμένος γιατρός» τής *Πριγκίπισσας Ρεπανάκι*. Νόστιμο τό άνέκδοτο, άλλά δχι τόσο καλογραμμένο. — «Ή σφαίρα γιά ρολόι» τοΰ *Άδωνι*. Παοίγνωστο αύτό τό άνέκδοτο. — «Σ' έν' άχρογιάλι» και τό «Δειλινό στό χωριό» τής *Μόνα-Λίζας*. Τοΰ πρώτου τά στίχοι τοΰ δευτέρου ίσχυή ή περιγραφή. Ώς θέματα δμως πολύ καλά και τά δυό. — «Ύπνοτ' άλλο» τοΰ *Άλπινιστοΰ*. "Ατεχνα γραμμένο· θάχε κάποια νοστιμάδα, ποΰ χάθηκε. — «Ό φίλος μου» τοΰ *Δαφνοστεφοΰς Όλυμπιονίκου*. Άπό κάτω γράφει «διασκευή· άλλά τί έννοεί; Γιατί δέν φαίνεται νά είναι διασκευασμένο. Άπεναντίας θάθελε κάποια διασκευή, γιά νά γίνη λογοτεχνικώτερο. Ή περιγραφή τοΰ καλοΰ αύτοΰ παιδιοΰ είναι τόσο ξερή, ποΰ καταντά νά μή λέει τίποτα. — «Ήμέρα» τής *Περικλεάδος*. Άμετρο. "Η μάλλον κάθε στροφή έχει και δική της μέτρο. Κι' άρχίζει τόσο δημορφα:

— Ύρανός! ορανικός ή Χαρτογή
Άπ' τά χρυσά δρανά της'
Ντελλάϊτ, πάντεγα, θά δγή
ή βίλας Στή φανά της
Τά πάντεγα χρυσίζουν.
Ροδίζουν, κοκκινίζουν.

... «Φουρτσάνα» και «Παράπανο» τοΰ *Ντόριαν*. Κι' αύτών τών ποιημάτων οί στίχοι είναι άτεχνοι κι' οί άκφράσεις ουχνά άνεπιτυχείς. Μόνο έδώ κι' έκει ξεχωρίζουν μερικές δμορφες. — «Ή άνατολή τοΰ ήλιου στά νορβηγικά βουνά» μετάφραση, ή μάλλον διασκευή, τοΰ *Σίφωνος*. Πολύ σύντομο και φτωχό. Προπάντων δέν λέει τίποτα γιά την άνατολή τοΰ ήλιου κτλ. Ό τίτλος καταντά μεγαλύτερος και... ώραιότερος άπό τό κομμάτι. — Ή' άλλα δέν έχω τόπο νά μιλήσω σήμερα, άν και διάβασα πολλά.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: *Άγγνην Ψυχούλαν* (σ' εύχαριστήσα γιά τό ξεσπάθωμα· τό φευδ. *Μάριος* τό έχει άλλος) *Ρετσίναν* (έστειλα 10 τετράδια· ή διόρθωσις έγεινε και πάλι εύχαριστιά) *Μέλισσαν* (έλήφθησαν έγκαίρως, φοΰχασαι βέβαια δτάν παραλείψη νάρθης στάς Άθήνας και νά μή σέ ίδω στό γραφείο μου· χαίρω πολύ σοΰ άρέσουν τόσο τά φετεινά·) *Λεων. Δούκαν* (εύχαριστώ γιά δσα γράφεις· Ύδηγό δέν έχω άκόμη· άλλά γιά τή συναγραία σου στή Σελίδα μπορείς νά πάρης φευδώνυμο και νά μοΰ στέλνεις μικρά έργα σου· δσα έγκρίνω, θά τά δημοσιεύσω·) *Έθνικήν Πίστιν* (χαίρω ποΰ σοΰ άρεσε τόσο ή «Κυριακή» κι' ή βραβευθείσα άπάντηση της *Μασκοτέσσας*· δ κ. Ξ. σ' εύχαριστεί πολύ·) *Έλληνίναν* (τί δμορφο τό γρίμμα σου, μά πόσο κοπίασα νά τό διαβάσω! σέ παρακαλώ, άλλη φορά γράφε μου μέ μιό μαύρη μελάνη·) *Πριγκίπισσαν τής Σελήνης* (σ' εύχαριστήσα γιά τά ξεσκαθώματα, ποΰ κατάφερες νά μοΰ κάνης άν και δέν πηγαίνεις σχολείο και δέν βλέπεις παιδιά· ναί, αύτή ποΰ είδες στήν έφημερίδα, δτι άρραβωνιάστηκε, είναι κόρη τοΰ κ. Φαίδωνος ποΰ σ' εύχαριστεί πολύ·) *Λευκήν Κόρακα* (χαίρω ποΰ τώρα θά είσαι τακτικώτερος· ό κ.

Ξ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ γράφεις!] *Φρασκουδέτων* (ἀκόμη περίμενε') *Ἀφρισμένο Κῦμα* θαυμασία ἡ ἐκλογή της μαμιᾶς· ἀπ' αὐτὰ τὰ βιβλία ποὺ σοῦ ἔστειλε ὁ θεῖος, μόνο τὸν «Τραλὸ» καὶ τὸ «Πλούσιοι καὶ Φτωχοί» μπορεῖς νὰ διαβάσῃς τώρα· τἄλλα μετὰ δυό-τρία χρόνια· τὸ «Δέντρο» σου τὸ κράτησα γιὰ τὴ Σελίδα ἀπὸ τώρα!) *Μελαχροινούλαν* (εἶδες ὅτι τὸ «ζήτημα» τὸ ἔβλεξε πρώτη ἐγὼ καὶ μανονίζεται ἐντὸς ὀλίγου· ἐστειλα 7 τετράδια· γράφε μου!) *Σενιερέμενο Ἡπειρωτάκι* (ἂν οἱ πρῶτες λύσεις ἔχουν σταλεῖ, αἱ κατόπιν εὑρεθεῖσαι πρέπει νὰ γραφοῦν σ' ἄλλη, λυσόχαρτο, συμπληρωματικῶς) *Ἀρχιμήδην* (κι' ἐγὼ θὰ ἤθελα κολύ, ἀλλ' ἀφοῦ εἶναι τὰ μαθήματα..) *Ἀφροδίτην τῆς Μήλου* (ἀληθεια, ποῦ ξέρεις;...) *Μαγεμένην Νεράϊδαν* (μετὰ χαρᾶς ἔχει καλῶς· *Χαμίνι* (θὰ συμμορφωθῶ· ἀλλὰ τὸ βρίσκω περίεργο· τί ἀνάγκη ἔχεις;..) *Πίπην* (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶτο σου γράμμα· *Ὀδηγὸ δὲν ἔχω ἀκόμα*· ἀλλὰ τὸ *Ξεσπάθωμα* εἶναι ἁπλούστατο· θὰ εἰσπράξῃς τὴ συνδρομὴ τοῦ φίλου σου καὶ θὰ μοῦ τὴ στείλῃς μὲ τὴ διεύθυνσή του νὰ τὸν ἐγγράψω) *Ὁμορφο Παλιάτσο* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· *Καλάμιον* (μετὰ χαρᾶς!) *Ἀρκάδα* (διεδιδάσθη· ἀλλὰ αἱ λύσεις γράφονται σὲ λυσόχαρτο·) *Θαλασσινὴν* (ἀφοῦ ἦταν περαστικά, ἂς δοξζζοῦμε τὸ Θεό· ἐστειλα 7 τετράδια·) *Ἑλληνικὸν Γύητρον* (ὁ· ἐπίστωσα μὰ δ δρ. γιατὶ ὁ Ὀδηγὸς δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη·) *Ἀεράκη Φουστανέλλαν*, *Μυρίνην* κτλ. κτλ.

Νίναν Σανθοπούλου, *Σαμιωτοπούλαν*, *Γλυκείαν Χαραυγήν*, *Κρητικὸ Ἀκρογιάλι*, *Φρόνιμο Τρελόπαιδο*, *Γάρδιον Δεσμόν*, *Καλὸν Οἰωνόν* (ἐστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 *Φεβρουαρίου*, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 23ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δέχτηκαν μέχρι 18 Ἀπριλίου.

174. Λεξίγριφος

Κυνήγι λέει τὸ τέλος,
Μὰ μὲ τὸ σύνολο μπορεῖς
Τὸ πρῶτο ἀφόβως νὰ κρατῇς.
Συμεὼν Β. Μαλαμᾶς

175. Συλλαβόγριφος

Ἐπάρρημα, πλανήτης,
Μιὰ τύχη συγενάνει
Καὶ μέσ' στὴ νύχτ' ἀρχίζει
Σιγὰ νὰ ξημερώνῃ.
Ἰασύχτρα

176. Στοιχειοτονόγριφος

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς,
Στοὺς Ἁγίους νὰ μὲ ζητήσῃς.
Ἕνα σύμφωνο ἂν μοῦ σβήσῃς
Καὶ τὸν τάνο μου κινήσῃς,
Μὲ μαγία φυσουνίζω,
Ξεριζώνω καὶ γκρεμίζω.
Νέμεσις

177. Αἴνιγμα

Τὰ ἀρσενικό μου πονηρὸς
Εἰς τὴν Ἀσία ἱστορικός.
Τὸ θηλυκό μου ὅμως
Θηρία, φόβος-τρόμος!
Γόρδιος Δεσμός

178. Γωνία

\+ * * * * =Θεά
* + * * * =Ἀπόστολος
* * + * * =Νῆσος Αἰγ.
* * * + * =Σημεῖον τ. σφαίρ.
* * * * + =Μέλος τ. προσώπ.

Οἱ σταυροὶ καθέτως ὅρος τῶν Βαλκανίων. Περιπλοκάς

179. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8=Ναύαρχος
2 1 3 6 3 2 3 =Ὀροσειρά
3 1 3 6 2 3 =Βασίλισσα
4 5 6 3 1 4 8 =Μέρος λόγου
5 6 7 =Ἐξ οὗ τὰ πάντα
6 3 2 1 4 8 =Μέρος τ. σώματος
7 6 2 3 8 =Προφήτης
8 3 1 7 =Νῆσος

Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου

180-182. Ἀστερὶα Παραδόξων

1.— Τὸ μὲν πλάτος ὑνητῶν τὰ δὲ τόξα ἀθάνατα·

2.— Τὰ στενὰ τιμοῦν τι ῥώτα·

3.—Ὁ κόπος ἀλλάζει τὰ μέσα.

Ἠλευθ. Ν. Ρουσσάκης

183. Ἀκροστιχὶς ἐξ' Ἀντιθέτων

Τ' ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν διάσημον Ρωμαῖον:

ψῦχος, πάθημα, πλήρης, στερεῦμαι, χαλεπόν, ἄσχημος, ζῶν.

Γεώργιος Ἰω. Στρεῦμπος

184. Μιστὸν

ημο-ε-ρε-ο-μια-χο-δ-τ-βλτοις
Μέλισσα

185. Γρῖφος

η η λη λη
η η λη λη ἄγει μ' ἅρμα Ρᾶ,
η λή λη
Ρασπουτὶν

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

186. Double Tête

A chacun des mots ci-dessous ajoutez comme tête une lettre pour en former cinq autres, dont les initiales composent une grande Capitale d'Europe.

eau, dorer, appeler, mage, oie.

Ἀπάτεμο

187-189. Cinéma-Rébus

1.—Διότι, χεῖρ.
2.—Κιμωλία, ὕδωρ, κλίνη.
3.—Μήτηρ, ποῖος ἔχει.

Καὶ τὰ τρία ψευδώνυμα συνδρομητριῶν.

Μικρὰ Ἀλσατίς

ΑΥΞΕΙΣ

τῶν *Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 49*

718. Ἀγωνία (α, γωνία.)—719. Λέσβος-Λέσβος.— 720. Τριταῖος-Τυραῖος.—721. Ἰὸς-Ἶος.— 722.

```
      Ε       Ν
    Κ Κ     Ω Α
  Κ   Τ   Λ   Π
  Α   Ο   Ο   Ο
  Η     Σ     Λ
  Σ           Ε
  Ι           Ω
  Κ Α Ι     Ι Ν Α
```

723. ΣΗΑΥΒΡΙΑ (Ἠλιάσια, λύρα, ὕλη, Βίας, ρίς, Ἰλλυρία, ἄλας.)—724. Τὰ παθήματα μαθήματα.—725. ΝΑΞΟΣ (Ναδίρ, Ἀμαθής, Ξένος, Ὅλον, Σιωπῶ.) — 726. Βοηθεῖ πάντοτε τοὺς ἀδυνάτους.— 727. *Ἀπαγορεύεται ἡ ἔξοδος.* (Ἀπάγω, ῥεῦμα, τέτ εἰς ὁδός.) — 728 - 730. Ἱ, Φλογέρα (flot, hler, à). 2, Φωτεινὲς (faute, y, nuce). 3, Σιλουέτα (si, loup, état.)—731. La scie.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 50ὸν ἔτος της.

Ὅσοι ἐκράτησαν τὰ σταλέντα πέντε πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦνται συνδρομηταὶ καὶ παρακαλοῦνται νὰνανεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λήξασαν συνδρομήν των.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα ἀεατοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ πρωληφθεῖσα εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΙΓ — 198/

ΗΓΑΛΛΙΚΗ τελείως. Μέθοδος ἰδιαιτέρα. Θέμα, φιλολογία, συνδιάλεξις, προπαρασκευὴ δι' ἐξετάσεις. Δίδακτρα εὐκαιρίας. Cours.—Πειραιεὺς 5-Β Σπύρος Ἀγγελόπουλος). Πληροφορίαι δρ. 1½—3½ καθ' ἑκάστην.

/ΚΙΓ — 199/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΟΛΥΜΠΟΣ» ἱδρύθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: Ἐλευθερωτὴς Ἰωνήσιος. Ἀντιπρόεδρος: Ἀβρατος Σιφομάχος. Γραμματεὺς: Κολοσσὸς τῆς Ρόδου. Ταμίας: Ἀβρατος Σιφομάχος. Διαφωνιῶν: Ἔνδοξος Πολιτιστής. Σκοπευτὴς: Ἀνθισμένη Λυγαριά.

Προσκαλοῦμεν διαγωνισμὸν κινηματογραφικῶν σεναρίων καὶ τοκίων. Συμμετοχὴ τριδράχμου, προθεσμία δίμηνος. Βραβεῖα 4. Δῆμος: Michel Panlelidès, P. B. 666, Alexandrie—Egypte. (Διὰ Δ.)

Ὁ Πρόεδρος
ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ ΑΠΟΔΕΚΑΝΗΣΙΟΣ

/ΚΙΓ — 200/

ΗΝΕΜΕΣΙΣ. ΜΙΑ ΨΗΦΟ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΠΑΙΔΙΑ·

/ΚΙΓ — 201/

Πρωΐπισσα τῆς Σελήνης, ποιὰ διεύθυνσι νὰ στεῖλω τετραδιάκι;
Ἀφροστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

/ΚΙΓ — 202/

Ὀνειρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀκρογιάλι, Ἀζημίωτον ἔστειλα τετραδιάκια. Περιμένω!— Ἀφροστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

/ΚΙΓ — 203/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ Δαπλασιάσουλες, ὑποστηρίξτε τὸν (ΚΙΓ' —87) διαγωνισμό μας!! Δοκιμάστε! Ἔχετε τόσες ἐλπίδες!... Προκηρύσσουμε Β' πρωτότυπο διαγωνισμὸ Ἰχνογραφίας. Θέμα ὁποιοδήποτε. Συμμετοχὴ δίδραχμος, προθεσμία δίμηνος. Βραβεῖα δίδακτ. Ἐλπίζουμε οἱ Ἰχνογράφοι νὰ μᾶς τιμήσουν. Διαγωνισμῶν: ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Κάμιεν-Σόλδα, χρύβεστε πίσω ἀπὸ τὸ δαχτυλάκι σας. Κλαῖτε ... ἂς μὴν πᾶς πιό ...
Ἀποκαλύψεων: ΕΡΙΣ

/ΚΙΓ — 204/

Βαρδάτες!.. κι' ἔρχομαι νὰ κατανικήσω!!! ὅλους τοὺς ἐχωνοσχί! Ὁρίστε τὴ
ΚΟΥΤΟΥΤΣΙΚΟΣ

/ΚΙΓ — 205/

Ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικὰ καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους τοὺς. Δῆμος μου: Thalie-Fiedlà, Tsalak Soliak No 21 (pour Esmeralda), Constantinople (Turquie).
Ἐσμεράλδα

/ΚΙΓ — 206/

Τὸ περασνὸ ΔΙΑΒΟΛΕΜΕΝΟ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟ ἦταν ὁ Α. Μ. Μπουρνιάς. Τὸ φετεινὸ ΔΙΑΒΟΛΕΜΕΝΟ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟ ποιὸ εἶναι;

/ΚΙΓ — 207/

Πλοίαρχε Νέμε, διάτασσε!
ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

/ΚΙΓ — 208/

Ἀπόπταται, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πληροφορίαν. Δὲν εἶχα καμμίαν ἰδέαν ποιὸ Δαφνίου. Τὸ Πασίλειόν σας φαίνεται, ὅτε μόνον μ' αὐτὰ ἀσχολεῖται ...
ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

/ΚΙΓ — 209/

Εἰς τὸ ἀγκαλιτὸ Ὑπαθῖ τοῦ Βουλγαροκτόνου τύχημα ἐπὶ πολλά.
Ἀόρδος Ἐρλιγκτὸν

/ΚΙΓ — 210/

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΝΤΑΛΛΑΓΜΑΤΑ Ὁ ἰσπάτης ΤΟΡΔΙΟΣ ΔΕΙΣΜΟΣ ἀναλαμβάνει ἀπὸ τὴν προπαταίνε τοῦ πατερόβ-ρους του, ὅσους-δύος τὸν εἰδοποιήσουν ὅτι τὸν ψήφισαν.

/ΚΙΓ — 211/

Ρὸς Πειραϊτίνα, Δικηρηνία, Ἐρμίνη, Μαγεμένο Βασιλόπουλο, ἕνα πας περαδιάκι ἢ μιὰ καρτούλα θὰ μ' ἔκανε εὐτυχισμένο. Τρελὸ Φοιτητάκι
μ. τ. Ἀθήνα

/ΚΙΓ — 212/

Μὰ τέτοια συνήθεια ἔχετε σεῖς ἀπὸ χωριὰ πας; Νὰ λειψθάνετε Μ. Μυστικά καὶ νὰ μὴ ξαναστᾶτε; "Ὅσοι εἶσθε τὸ ξέρετε. Νὰ περιμένω ἀκόμη; ἢ νὰ τὸ ξεγράψω;
Φίλαθλε, δὲν ἔλαθες λιπαίνει.
Μαγεμένο Βασιλόπουλο, θάχῃς τὴν ὑποστήριξή μας. Ἔλαθα.
ΑΝΕΜΟΠΗ ΤΟΥ ΘΟΥΝΟΥ

/ΚΙΓ — 213/

Ελαφίνα, Γαπεινὸ Κυκλάμινο, Ρετβνκ, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά· Στείλτε πρῶτοι, ρ. ρ.: Ἀθήνας, Χλωμὸ Ἐδελβάϊς

/ΚΙΓ — 214/

Ρήνα, τὸ φεαδώνυμον Ἀριστερὰ δὲν ἐφράντασα νὰ τὸ κρατήσω μυστικόν. (ΚΖ—591) βραβεύεται μόνον Ἀρίπαΐ· νεια ἄλλων ἀπαντήσεων.—Ἀμφιτρίτη

/ΚΙΓ — 215/

Δρίθη Σύλλογος:
«ΒΟΛΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΑ»
μὲ σκοπὸ νὰ δράσῃ
Πρόεδρος: ΔΙΑΦΟΡΟΣΚΗΠΤΗ
Γραμματεὺς: ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΗ
Ταμίας: ΤΡΕΜΟΚΟΡΙΤΣΟ
ΤΜΗΜΑΤΑ: Σεναπώματος: Λάσσαρα, Ἀποκαλύψεων: Μπιστάλαχτη, Διαγωνισμῶν: Πούλια, Ἀντιπαραπολιτικῆς Ρέα, Δημοφιλήματος: Ζοξεφίνα.
ΜΕΛΗ: Ἰξόλη.
Ζητοῦμεν μέλη καὶ ἀντιπροσώπους εἰς Μαγνήτων-Κυμητουνδήμου 63, Βόλο.

/ΚΙΓ — 216/

Χά! χά! ω Θάμπιοι Θεοί, ἡ ἀνεπιφύλακτος σας Βόλος Ἀθηνᾶ εἶναι ἡ Τασία Ἀποστολίδου
Μιξδεία, Λάσουρα, Δάφνη

/ΚΙΓ — 217/

Ρωτομαϊστεύοντας στὴν κίνηση τῆς Δεπλάσεως χαιρετῶ ὅλους-ες καὶ ἰδιαίτερα τὴν Βολώπιασες Χρυσάνθεμον, Ἀγραμκελην, Σφίγγα, Μόνα-Λίζαν, Φτοχὸ Χαϊμήλο καὶ τὰ μέλη τῆς Βελιώτικης Παρέας. ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΗ

/ΚΙΓ — 218/

Επιθυμῶ γ' ἀνταλλάξω τετραδιάκια μ' ὅλα τὰ Διαπλασιάπουλα. Δῆμος: (ΚΙΓ'—172). Ξερόβηχας

/ΚΙΓ — 219/

Θέμις, ἡ γυμναστικὴ σὲ ἀφέλιασε ἐπιβολικὰ ἔργως τριπλασία. Φαίη, Σκνίπα, καλὴ-νύκτα σας ἀφοῦ ἀσκομισθήκατε. Σελήνη

/ΚΙΓ — 220/

Σφίγξ, Δάφνη, Σαπωνάρουσκα, Ὀδίτη, Μιξδεία, Λάσουρα, Μαγεμένη Βασιλοπούλα, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια· Δῆμος: Κωνσταντᾶ - Μακρυνίτσης 43, Βόλον. Ρέα

/ΚΙΓ — 221/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ» Διαγωνισμὸν (ΚΙΓ'—22) προκηρύσσει ἐπὶ δίμηνον. Οἱ ἀπαντῶντες λαμβάνουσιν ἀπάντησιν ἐπὶ τοῖς ἰδίοις των. Βραβεῖα: Πρῶτον: 80 δραχμῶν. Δεύτερον: Ἕκτον: Μεθυστ. Ἀπολίου Βέρν. Δοιτ: Δῶρα ἐκλεκτά.

/ΚΙΓ — 222/

Γιοῦ-Γιοῦ, Λατάνια, Τζιοκόντα, Ζουλίκα, Χλόη, Κάμιεν Σόλδα, μεγάλη χαρὰ θὰ μοῦ χάριζαν τὰ τετραδιάκια σας. Περιμένω· Δῆμος: Κατίναν Βραχνοῦ, Σπάρτην.
Αἰγόκλημα

/ΚΙΓ — 223/

Δνιφαν, *chantpleur ατό*... τέγνης!
Μόνα-Λίζα

Μὴ λησμονεῖτε πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπὸ αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΤΥΠΟΙΣ ΚΩΝ. Ε. ΣΠΕΡΙΑΔΟΥ· ΓΛΥΦΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 19 ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½, πέννες
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἀπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἁληθὲς παράσημον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὡρίστων καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατρ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Παρθενῶνος ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος Ἐν Ἀθήναις, 25 Φεβρουαρίου 1928 Ἔτος 50ὸν.—Ἀριθ. 13

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

... Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο ...

—Ἐσὺ ποῦ σκοπεύεις νὰ κτίσῃς τὴ δική σου τὴ φωλιά; ρώτησαν οἱ δυὸ ἀδελφές.

—Ἐγώ; εἶπε ἡ Ἀβροπούπουλη. Ἐγὼ δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ μείνω στὸ νησί, γιατὶ θὰ κάνω μὲ τὶς ἀγριόχηνες στὴ Λαπωνία.

—Τί κρίμα! Θὰ μᾶς ἀφήσῃς λοιπόν;

— Θὰ ἔμενα μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστηση κοντὰ σας καὶ κοντὰ στοὺς γονεῖς μου, εἶπε ἡ Ἀβροπούπουλη, ἀλλὰ εἶμαι κόλας ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν μεγάλο ἄσπρο χῆνο.

— Ἀκούω καλά; φώναξε ἡ Σταχτοφτέρουγη· Θὰ πάρῃς τὸν ὡραῖο χῆνο; Καλὲ αὐτὸ εἶναι ...

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ἡ Χρυσομάτα τὴν ἔσπρωξε τόσο δυνατὰ ποὺ δὲν προχώρησε περισσότερο.

Οἱ δυὸ κακὲς ἀδελφὲς ἐλόκληρο τὸ ρεπερτόριο μυστικά. Ἦταν κι' οἱ δυὸ ξωμφρενῶν ἀπ' τὸ θυμό τους ποὺ ἡ ἀδελφή τους εἶχε ἕνα τόσον ὡραῖο ἀρραβωνιασμένο. Κι' ἐκεῖνες ἦταν ἀρραβωνιασμένες. Ἀλλὰ οἱ δικοί τους ἀρραβωνιαστικοὶ ἦταν ἐντελῶς κοινοὶ ἀγριόχηνοι, καὶ ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ εἶχαν δεῖ τὸν Φίλιππα, τοὺς φαίνονταν ἄσχημοι καὶ κακοφτιαγμένοι καὶ δὲν ἤθελαν οὔτε νὰ τοὺς ἀντικρύσουν.

— Μοῦ ἔρχεται στ' ἀλήθεια νὰ πεθάνω ἀπ' τὸ κακό μου, εἶπε ἡ Χρυσομάτα. Τί κρίμα! τί ἀτυχία! Νὰ τὸν ἔπαιρνες ἐσὺ τουλάχιστο, ἀδελφή μου!

—Ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ εἶχε παίδανε ὁ ἴδιος! εἶπε ἡ Σταχτοφτέρουγη. Γιατὶ τότε δὲν θὰ συλλογιζόμουν ὅλο τὸ καλοκαίρι ὅτι ἡ ἀδελφή μου ἡ Ἀβροπούπουλη παντρεύτηκε ἕναν ἄσπρο χῆνο.

Μ' ὅλο τὸν θυμό τους ὅμως, οἱ δυὸ ἀδελφὲς ἔδειχναν μεγάλη ἀδιαφορία στὴν Ἀβροπούπουλη ποὺ δὲν ἐνοιωθε τοὺς κακοὺς σκοποὺς τους. Ὅταν λοιπὸν ἡ Σταχτοφτέρουγη ἦρθε καὶ τὴν ρώτησε ἂν θέλει νὰ τῆς παρουσιάσῃ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, ἡ Ἀβροπούπουλη πῆγε μὲ μεγάλη εὐχαριστηση μαζί της.

Ἡ πατρίδα τῆς Ἀβροπούπουλης.

— Βέβαια δὲν εἶναι τόσο ὡραῖος σὰν τὸν δικό σου, εἶπε ἡ Σταχτοφτέρουγη, ἀλλ' εἶναι πολὺ πιὸ γενναῖος καὶ δυνατός.

— Ἀπὸ ποῦ τὸ ξέρεις; ρώτησε ἡ Ἀβροπούπουλη.

—Θὰ σοῦ τὸ πῶ ἀμέσως. Στοὺς γλάρους καὶ στὶς πάπιες τοῦ νησιοῦ εἶναι μεγάλος θρῆνος καὶ σπαραγμός, γιατὶ κάθε πρωὶ ἔρχεται ἕνα μεγάλο ὄρνεο καὶ τοὺς ἁρπάζει ἀπὸ ἕνα πουλί.

— Τί ὄρνεο εἶναι αὐτὸ ποὺ λές; ρώτησε ἡ Ἀβροπούπουλη.

— Μά, κι' ἐμεῖς δὲν τὸ ξέρουμε. Δὲν ἔχουμε ξαναδεῖ κανένα παρόμοιο στὸ νησί. Τὸ πιὸ παράξενο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι ποτὲ του δὲν πειράζει τὶς χῆνες. Κι' ἔτσι ὁ ἀρραβωνιαστικός μου ἀποφάσισε αὔριο τὸ πρωὶ νὰ παλέψῃ μαζί του καὶ νὰ τὸ σκοτώσῃ.

—Ἀρκεῖ νὰ τὸ καταφέρῃ! εἶπε ἡ Ἀβροπούπουλη.

— Φοβᾶμαι ὅτι δὲν θὰ μπορέσῃ, ἐξακολούθησε ἡ Σταχτοφτέρουγη. Ἂν ἦταν ὁ ἀρραβωνιαστικος μου μεγάλος καὶ δυνατὸς σὰν τὸν δικό σου, μποροῦσε νὰ ἔχῃ ἐλπίδα ὅτι θὰ νικήσῃ.

—Θέλεις νὰ παρακαλέσω τὸν Φίλιππα νὰ παλέψῃ αὔριο μ' αὐτὸ τὸ ξένο πουλί; ρώτησε ἡ Ἀβροπούπουλη.

— Αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ καλύτερο, εἶπε ἡ Σταχτοφτέρουγη. Θὰ μοῦ ἔκανες τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστηση.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ Φίλιππας σηκώθηκε πρωτοῦ ἀκόμη βγεῖ ὁ ἥλιος, ἀνέβηκε πάνω στὸν ψηλότερο βράχο καὶ κοίταξε γύρω του. Σὲ λίγο ξεπρόβαλλε ἀπὸ μακρυὰ ἕνα μεγάλο σκοῦρο πουλὶ ποὺ πετοῦσε πρὸς τὸ νησί. Εἶχε πολὺ μεγάλα φτερὰ κι' ὁ χῆνος εἶδε ἀμέσως πὼς ἦταν ἕνας ἀετός. Εἶχε νομίσει ὅτι ὁ ἀντίπαλός του δὲν θὰ ἦταν παρὰ τὸ πολὺ μιὰ κουκουβάγια· τώρα ὅμως ἔβλεπε ὅτι ἔπαιζε τὴ ζωή του. Δὲν θέλησε ὅμως νὰ παρατήσῃ τὸν ἀγῶνα μ' ὅλο ποὺ ὁ ἀντίπαλος ἦταν τόσο πιὸ δυνατός.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΡΓΟΥΝΗ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ἀπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τί θὰ τὸ κάνουμε τώρα, παπού; ρώτησε ὁ Τζόε μὲ μεγάλη περιέργεια. Θὰ τὸ κρατήσουμε δικό μας;

— Λύτό δὲ γίνεται, γιέ μου. Ἂν ζοῦσε ἡ μητέρα σου, δὲ λέω. Ἀλλὰ ἐμεῖς εἴμαστε μοναχοί μας καὶ γυρίζουμε ὅλη μέρα μὲ τὴ βάρκα. Ποιὸς θὰ τὸ φροντίζει;

— Ἐγὼ θὰ τὸ φροντίζω, παπού! ἔκαμε ὁ Τζόε λιγάκι ἀπογοητευμένος.

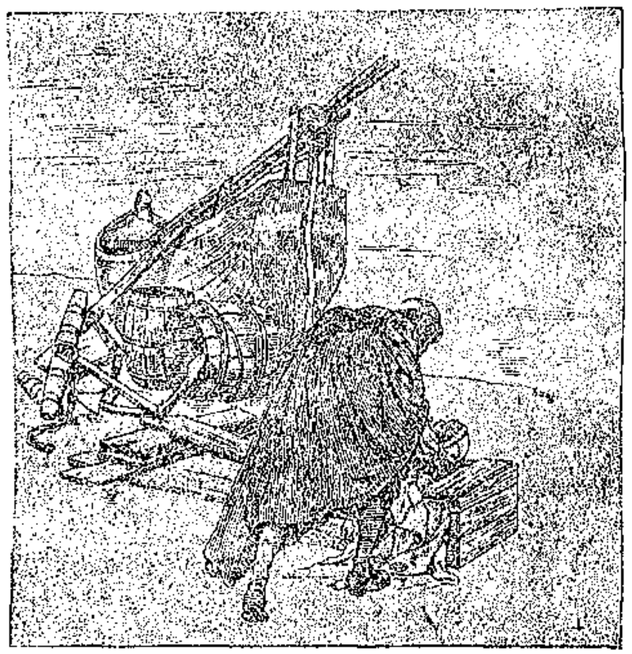

«Ἔβαλε μέσα τὴ Νταίζη, τυλιγμένη μ' ἕνα καραβόπανο...» (Σελ. 97, στ. β').

Κι' ὅταν θὰ φεύγουμε τὸ πρωΐ, θὰ κλείνουμε τὴν πόρτα νὰ μὴ μᾶς φύγει.

— Μὰ εἶναι μεγαλούτσικο, γιέ μου, δὲ μπορεῖς νὰ τὸ κλείσῃς μέσα. Θὰ στενοχωριέται πολύ. Ὕστερα θὰ τὸ ζητήσουν οἱ δικοί του. Πρέπει νὰ κάνουμε μιὰ δήλωση. Ἀλλὰ ποῦ;

Ὁ γέρος ξύνε τὸ κεφάλι του μ' ἀπορία. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ δὲ θέλουν νἄχουν δοσοληψίες μὲ τὴν ἀστυνομία, γιατὶ ἐκεῖ τοὺς κάνουν πολλὲς δύσκολες ἐρωτήσεις καὶ τοὺς κοιτάζουν πάντα μὲ δυσπιστία.

— Θὰ πάω νὰ ρωτήσω τὸν ξάδερφό μου τὸ Γουΐλ, ποὺ εἶναι φύλακας στὸν Πύργο. Αὐτὸς εἶναι ἄξιος ἄνθρωπος καὶ κάτι θὰ κάμει.

— Μὰ θὰ τὴν πάνε στὴ φυλακή; ρώτησε ὁ Τζόε.

Εἶχε ἀκούσει νὰ λένε τρομερὰ πράγματα γιὰ τὸν περίφημο Πύργο τοῦ Λονδίνου καὶ κοίταζε πάντα μὲ φόβο τὸ σκυθρωπὸ κτίριο, ὅταν πήγαιναν μὲ τὸν παπού του νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ Θωμᾶ Γουΐλ.

— Ὄχι, κουτόπαιδο! Σένα σὲ βάζουν φυλακή, ὅταν πηγαίνεις νὰ ἰδεῖς τὸ θεῖο;

Ὁ Τζόε τὸ βρῆκε αὐτὸ πολὺ λογικὸ καὶ ξεκίνησαν κι' οἱ δυό, μπροστὰ ὁ παπούς, πίσω τὸ ἐγγόνι, νὰ πάνε τὸ εὑρημά τους στὸ ξάδελφο Γουΐλ. Γιὰ τὸ βαρκάρη, ὁ δεσμοφύλακας αὐτός, ποὺ κατοικοῦσε σὲ κτίριο τοῦ Βασιλιᾶ κι' ἡ Πολιτεία τοῦ εἶχε ἐμπιστευθεῖ τοὺς φυλακισμένους, ἦταν ἡ φρόνηση μοναχή, ἱκανὸς νὰ λύνει καὶ τὰ δυσκολότερα ζητήματα.

Κι' ἂν δὲν ἦταν τόσο σοφός, ὁ Θωμᾶς Γουΐλ ἦταν ὅμως ἕνας πολὺ ἀγαθὸς καὶ πολὺ φρόνιμος ἄνθρωπος. Εἶχε πολεμήσει κι' εἶχε πληγωθεῖ, καὶ τοῦδωσαν γι' ἀνταμοιβὴ αὐτὴ τὴ θέση, ποὺ τὴν κατεῖχε πολὺ ἄξια κι' ἐντιμα.

Ἔφτασαν στὸν Πύργο, ζήτησαν τὸ δεσμοφύλακα κι' ὁ Θωμᾶς ἦρθε μόνος του νὰ τοὺς προαπαντήσει καὶ νὰ τοὺς πάει στὴν ἰδιαίτερη κατοικία του.

— Τί εἶν' αὐτὸ τὸ παιδί, Δίκ; ρώτησε καθὼς πήγαιναν.

— Θὰ σοῦ τὰ πῶ: εἶναι μιὰ ἱστορία παράξενη. Ἤρθα νὰ ζητήσω τὴ γνώμη σου.

— Ἐμπρός, περάστε. Τῆς Τζέννης τῆς ἀρέσουν τὰ παιδιά!

Ἡ μίστρες Γουΐλ ἦταν καμμιὰ σαρανταριὰ χρόνων γυναίκα, μὲ πρόσωπο γλυκό, ἂν καὶ λιγάκι λυπημένο. Εἶχε κάμει πολλὰ παιδιὰ καὶ τἄχε χάσει ὅλα. Ἔ, δὲν εἶχε πιὰ καρδιὰ νὰ γελάει. Ἄφισε μιὰ φωνὴ κι' αὐτή, καθὼς εἶδε τὸ γέρο - Δίκ νὰ μπαίνει μέσα μ' ἕνα παιδὶ στὴν ἀγκαλιά.

— Τ' εἶν' αὐτό, ξάδερφε; Σοῦ ἔτυχε τίποτα κακό;

— Αὐτὸ τὸ βρῆκα σ' ἕνα κασόνι, ποὺ ἀρμένιζε μέσα στὸ ποτάμι! εἶπε ὁ γέρος.

— Μπά! ἔκαμε ἐκείνη μ' ἔκπληξη. Εἶναι δυνατό; Ἄ, τὸ χρυσό μου, αὐτὸ εἶναι παγωμένο!

Πῆρε τὴ μικρὴ στὴν ἀγκαλιά της, τὴν τύλιξε μ' ἕνα σάλι καὶ κάθησε κοντὰ στὴ φωτιὰ νὰ τὴ ζεστάνει.

— Ἐμπρός, πές μας τώρα τὴν ἱστορία σου.

Ὁ γέρος διηγήθηκε γρήγορα τὴν ἱστορία του.

— Καὶ κοιμᾶται ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα; ρώτησε ἡ Τζέννη μὲ ἀπορία.

Αὐτὴ εἶχε ἀναστήσει παιδιὰ κι' ὁ ὕπνος αὐτὸς δὲν τῆς φαινόταν φυσικός.

— Ναί, κοιμόταν καὶ δὲν ξύπνησε! πετάχτηκε ὁ Τζόε. Ξέρεις, θεία, ἐγὼ τὴ βρῆκα μέσα στὸ κασόνι, τὴν ὥρα ποὺ ὁ παπούς ἔδενε τὴ βάρκα.

— Μπράβο, Τζόε, βρῆκες ἕνα κοριτσάκι χαριτωμένο... Μὰ τί τοὔχουν κάμει, τοῦ δυστυχισμένου, ποὺ κοιμᾶται ἔτσι δά;

— Αὐτὸ σκέπτομαι καὶ γώ, εἶπε ὁ γέρο-Δίκ. Στὴν ἀρχὴ εἶπα, θὰ τἄφισαν τὸ παιδὶ κοιμισμένο στὴν ὄχθη καὶ τὸ πῆραν μέσα τὰ νερά. Ὕστερα ὅμως, τὸ κούνησα ἀπὸ δῶ, τὸ κούνησα ἀπὸ κεῖ, αὐτὸ κοιμόταν σὰν ξερό. Κοιτάω τὰ ροῦχα του, ὅλο κέντημα! Σὰν περίεργα μοῦ φαινόνταν ὅλ' αὐτά. Κάτι τοὔκαναν τοῦ παιδιοῦ καὶ κοιμᾶται ἔτσι.

Ἡ κυρία Γουΐλ καϊταζε τὰ ρουχαλάκια τῆς Νταίζης μὲ προσοχή.

— Εἶναι φίνο πανί αὐτό, εἶπε, κι' ὁλοκαίνουργιο καὶ παστρικό, ἂν κι' εἶναι λασπωμένο ποῦ καὶ ποῦ. Καὶ τὰ ποδαράκια του, βέβαια, δὲν ἔχουν ποτέ τους πατήσει χάμω ξυκόλυτα. Τὰ χεράκια του, τὰ μαλλάκια του, ὅλα του εἶναι ὡραῖα καὶ ἁπαλά. Ἅμα τὸ πλύνω καὶ τὸ νίψω, θὰ γίνει σὰν ἕνα δροσερὸ τριανταφυλλάκι. Ὡρισμένως τόχουν κλέψει τὸ παιδὶ καὶ μάλιστα ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὸ κρεββατάκι του. Οὔτε τόντυσαν νὰ μὴν κρυώσει. Τὸ πότισαν μόνο ναρκωτικὸ γιὰ νὰ μὴ φωνάζει.

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ... εἶπε ὁ βαρκάρης. Ἀφοῦ τὸ λὲς καὶ τοῦ λόγου σου, κυρὰ-Τζέννη, ἔτσι εἶναι.

— Ἄ, ναί, δ,τι λέει ἡ Τζέννη, εἶναι σωστό, βεβαίωσε μὲ πεποίθηση ὁ Θωμᾶς.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ Νταίζη σάλεψε λιγάκι καὶ μουρμούρισε κάτι χωρὶς νόημα.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΗΤΑ

56.

Σκάνδαλο κοινωνικό
Ποὺ πολὺ φέρνει κακό,
Εἶναι ἡ ἄσκοπη σπατάλη,
Ποὺ ξεχύνεται, λυσσᾷ,
Ἀπὸ πλούτη περισσά,
Σὰν ψοφοῦν τῆς πείνας ἄλλοι.

CHEF

ΠΩΣ ΑΓΑΠΗΣΑ ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟ ΒΕΡΝ

Τὰ ταξίδια τῆς φαντασίας δὲν εἶναι τόσο ἀνέξοδα ὅσο μπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ. Ἀφήνουν πάντα μιὰ νοσταλγία, μιὰν ἀνάμνηση ἐφήμερης εὐτυχίας ποὺ βασανίζει τὴ σκέψη.

Ἤμουν ἕξη χρονῶν ὅταν πρωτόκανα τέτοιο ταξίδι. Φοιτοῦσα τότε στὸ Αὐτοκρατορικὸ Λύκειο τῆς Πόλης. Μιὰ μέρα βραβεύτηκα στὸ διαγωνισμὸ τῆς Γεωγραφίας καί, στὴν ἀπονομὴ τῶν βραβείων, ὁ καθηγητής μου μοῦ χάρισεν ἕνα πολυτελέστατο χρυσόδετο τόμο, μὲ τὸν τίτλο: «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνην». Δὲν ἔδωκα καιμιὰ προσοχὴ στὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως. Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν τέτοια περιέργεια. Ἀπ' τὴν πρώτη σελίδα ὅμως, μοῦ κίνησε τὸ πιὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον. Ἔκλεβα ὧρες ἀπ' τὴ μελέτη καί, τὸ πρωΐ, ξυπνοῦσα στὰ ξημερώματα γιὰ νὰ τὸ ἀπολαύσω. Οἱ ἥρωες τοῦ συγγραφέως ἦταν τόσο περίεργοι τόσο ἐκπληκτικοί, τόσο γενναῖοι! Μὲ τὴν εὐπιστία τῶν ἕξη μου χρονῶν, δὲν ἀμφέβαλλα καθόλου πὼς ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶχε συμβεῖ στὴν πραγματικότητα καὶ πὼς οἱ τολμηροὶ κατακτῆται τοῦ αἰθέρος ποὺ εἶχαν ριχτεῖ σ' αὐτὴν τὴν ἐξωφρενικὴ περιπέτεια, μέσα στὸ ἄπειρο, ἦταν ἀληθινοί. Ἡ φαντασία μου προσπαθοῦσε νὰ δημιουργήσῃ μιὰ συνέχεια στὸ ὑπεργήινο ταξίδι, νὰ μαντέψῃ τὸ τέλος τῆς μαγευτικῆς αὐτῆς ἐκστρατείας ἐναντίον τοῦ χλωμοῦ δορυφόρου μας. Τὴ νύχτα, ἔβλεπα στὸ δνειρό μου πὼς ταξίδευα ἐπάνω στὸ βλῆμα, μαζὶ μὲ τὸν Μιχαὴλ Ἀρδάν. Ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, γινόμουν νευρικός, ἀνήσυχος, σὰν νὰ εἶχαν φύγει δικοί μου συγγενεῖς γιὰ μακρυνὸ ταξίδι καὶ ἀργοῦσα νὰ πάρω εἰδήσεις των.

Ἕνας συμμαθητής μου, μιὰ μέρα, μοῦ ἔφερε τὶς εἰδήσεις ποὺ περίμενα. Τὸ «Περὶ τὴν Σελήνην» μὲ ἀναστάτωσε κυριολεκτικῶς. Εἶχε καὶ μιὰ φωτογραφία τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Τότε ἔδωκα προσοχὴ στὸ ὄνομά του. Τὸ ψηλὸ κι' ἐπιβλητικὸ μέτωπο τοῦ συγγραφέως, τὸ ὀνειροπόλο κι' ἀφηρημένο βλέμμα του σὰν ν' ἀτένιζε κάποιον κόσμο τῆς φαντασίας του, τὸ γαλήνιο ὕφος του μὲ κατάκτησαν μονομιᾶς, μὲ μάγεψαν. Ἀπὸ ὅλους τοὺς συμμαθητάς μου ζητοῦσα νὰ μοῦ δανείσουν ὅ,τι βιβλία εἶχαν τοῦ Βέρν. Ὁ πατέρας μου κι' ἡ μητέρα μου δὲν προλάβαιναν νὰ μοῦ ἀγοράζουν τόμους. Ἔτσι διάβασα τὸν «Πλοίαρχο Χαττεράς», τὸν «Γύρο τοῦ Κόσμου σὲ 80 μέρες», τὸ «Ταξίδι στὸ κέντρον τῆς Γῆς», τὸν «Σανσελλὼρ», τὸν «Μεσημβρινὸν Ἀστέρα», τὶς «Μέλαινες Ἰνδίες», τὸ «Πυροπολημένο Ἀρχιπέλαγος», τὸν «Πύργο τῶν Καρπαθίων», τὸν «Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχο», τὶς «Τύχες 3 Ρώσσων καὶ 3 Ἄγγλων», τὶς «Διετεῖς Διακοπές». Μέσα σ' ἕνα χρόνο, εἶχα διαβάσει ὅλους αὐτοὺς τοὺς τόμους, προσπαθώντας νὰ μὴν παραμελῶ τὴ μελέτη μου. Στὰ διαλείμματα, πάντα εἶχα ἕνα τόμο μαζί μου. Τὶς ὧρες ποὺ οἱ μαθηταὶ ἔπαιζαν φουτμπὼλλ στὸ μεγάλο πάρκο τοῦ Λυκείου, ἐγὼ ὁλομόναχος, σὲ μιὰ κρυφὴ γωνιά, πεσμένος μπρούμυτα —μὲ τὰ μοῦτρα! — ἀπολάμβανα τὸν ἐκλεκτό μου συγγραφέα. Στὸ τέλος τοῦ χρόνου, ἤμουν χλωμὸς κι' ἀδυνατισμένος κι' αὐτὸ ἀνησύχησε πολὺ τοὺς δικούς μου.

Στὸ σπίτι μου, κλεινόμουν στὸ δωμάτιό μου, ὅπως οἱ ἀλχημισταὶ τοῦ παλιοῦ καιροῦ, γιὰ μιὰ μυστηριώδη ἐργασία. Εἶχα κατασκευάσει ἀπὸ κηλό, ἐν μικρογραφίᾳ, ὅλα τὰ τερατώδη ἀεροπλοια καὶ ὑποβρύχια τοῦ Βέρν, σύμφωνα μὲ τὶς περιγραφὲς τοῦ συγγραφέως καὶ τὶς εἰκόνες ποὺ στάλιζαν τοὺς τόμους. Γιὰ νὰ παρακολουθῶ καλύτερα τὰ διάφορα φανταστικὰ ταξίδια, προμηθεύτηκα ἕνα σωρὸ γεωγραφικοὺς ἄτλαντες.

Μιὰ Κυριακή, εἴχαμε ἕναν ἐπίσημο καλεσμένο. Ἦταν σοφὸς καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας στὸ Ἀμερικανικὸ Κολλέγιο. Στὸ τραπέζι, μ' ἐξέτασε γιὰ τὰ μαθήματά μου, τὶς κλίσεις μου, τὶς ἀσχολίες μου, καὶ γιὰ τὰ βιβλία ποὺ διάβαζα στὶς διακοπές.

— Διαβάζω τὸν Ἰούλιο Βέρν, εἶπα μὲ περηφάνεια.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΩΡΓΑΛΟΥΣ

Η ΡΗΝΑ Κ' Η ΜΑΡΙΝΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΒ'.

Νὰ λοιπὸν τί ἔκαμε ἡ κυρία Ἀνδρομάχη:

Ἀκούμπησε μιὰ στιγμὴ τὸ χέρι της ἀπάνω σ' ἕν' ἀπὸ τὰ δυὸ μωρά. Ἔτσι γιὰ νὰ τὸ πιάσῃ, νὰ τ' ἀγγίξῃ, νὰ τὸ χαϊδέψῃ... Κι' ἐπειδὴ τῆς φάνηκε σὰν πολὺ σκληρὸ καὶ πολὺ κρύο, τρόμαξε ἡ γυναίκα καὶ τὸ ζούλησε μὲ τὸ δάχτυλο στὸ στῆθος. Ἀλλὰ μὲ τὸ ζούλιγμα, τὸ μωρὸ τίναξε τὰ χεράκια του κι' ἔκαμε:

— Μαμμά!

Ἡ φωνὴ ἦταν ἀλήθεια παράξενη. Ἔμοιαζε ὅμως πολὺ μὲ ἀνθρώπινη. Κι' οἱ δυὸ γυναῖκες σάστισαν καὶ κατατρόμαξαν.

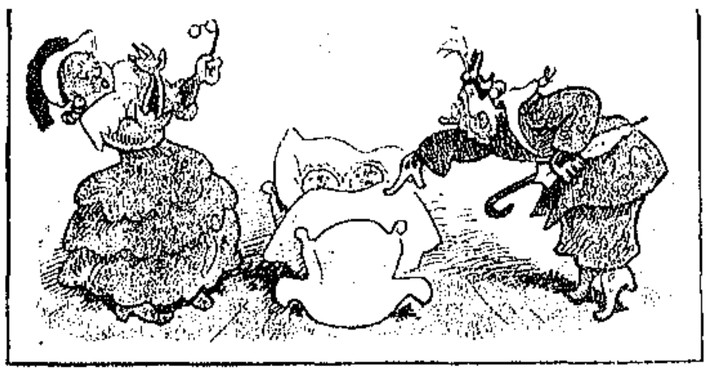

Τί ἦταν αὐτό; Ποῦ ἀκούστηκε μωρὸ λίγων ἡμερῶν νὰ μιλᾷ, νὰ λέῃ «μαμμά»;.. Καὶ γιατὶ τὸ μωρὸ ἐκεῖνο νἄναι ἔτσι κρύο καὶ ξυλιασμένο σὰ νεκρό;

Τότε ἡ κυρία Ἀσπασία τόλμησε ν' ἀγγίξῃ καὶ τἄλλο. Μ' αὐτό, ὅταν τὸ ζούλησε στὸ στῆθος, δὲν εἶπε «μαμμά», οὔτε τίναξε τὰ χεράκια του· παρὰ ἔβγαλε μιὰν ἀναρθρη κραυγὴ σὰν τοῦ Φασουλῆ:

—Ἄαααα!..

Οἱ δυὸ γυναῖκες δὲν ἤξεραν πιὰ τί νὰ ὑποθέσουν. Ζωντανὰ ἦταν αὐτὰ τὰ παιδιά, ἢ πεθαμένα; Μ' ἂν ἦταν πεθαμένα, πῶς φώναζαν καὶ μιλοῦσαν; Κι' ἂν ἦταν ζωντανά, πῶς ἦταν κρύα καὶ ξυλιασμένα;

Ἐνόμισαν πὼς βλέπουν ὄνειρο, ἐφιάλτη, ἅδῃμι, ξωτικό. Καὶ γούρλωσαν τὰ μάτια τους, καὶ τρομάχτηκαν μὲ φρίκη ἀπὸ τὴν κορυφή, κι' ἄρχισαν νὰ φωνάζουν πρὸς τὴ σκάλα:

— Ξαδέρφη! ξαδέρφη! Ἔλα πάνω!.. Τὰ δίδυμα κάτι ἔπαθαν!

— Παναγιά μου! φώναξε ἡ κυρὰ-Λάμπραινα ἀπὸ κάτω. Τί ἔπαθαν τὰ παιδάκια μου;

—Ἔλα νὰ ἰδῇς!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

" ΛΥΠΗΡΩΔΕΣ ,,

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς, - πατέρας, —ὁ συγγραφέας τῶν «Τριῶν Σωματοφυλάκων»,—χρωστοῦσε κάποτε σ' ἕνα ράφτη, ποὺ κάθε τόσο τοῦ ἔγραφε ζητώντας τὰ λεπτά του. Ὁ Δουμᾶς δὲν τοῦ ἔδινε ἀπάντηση. Ὁ ράφτης ἔχασε τὴν ὑπομονὴ καὶ τὸν φοβέρισε μ' ἕνα γράμμα, πὼς ἂν δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε καὶ σ' αὐτό, θὰ τοῦ ἔκανε ἀγωγή. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Δουμᾶς τοῦ ἀπάντησε, ἀλλὰ μ' ἕνα γράμμα φαιδρὸ καὶ κοροϊδευτικότατο. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα τοῦλεγε πὼς θὰ τὸν πλήρωνε ὅταν θὰ εἶχε καὶ νὰ μὴ τὸν ἐνοχλεῖ μὲ γράμματα, καὶ προπάντων νὰ μὴν ἐπιμένει νὰ τοῦ ἀπαντᾶ, γιατὶ αὐτὸ τοῦ ἦταν «κοπηρὸν καὶ λυπηρώδες». Ἤθελε νὰ πῇ «κοπιῶδες καὶ λυπηρὸν» (γαλλικὰ pénible et douloureux)· ἀλλὰ γιὰ κοροϊδία ἄλλαξε τὶς καταλήξεις τῶν ἐπιθέτων κι' ἔγραψε peneux et doulourible !

Ἐξω-φρενῶν ὁ ράφτης ὅμα διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα. Κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὸ δικηγόρο του νὰ κάμει τοῦ Δουμᾶ ἀγωγή.

— Ἄχ, τοῦ εἶπε, αὐτὸ τὸ «λυπηρώδες» προπάντων μοῦ κάθησε στὸ στομάχι. Δὲ χωνεύεται, ἀδερφέ!

— Ἐ, δὲν εἶναι πάλι καὶ βρισιά, παρατήρησε ὁ δικηγόρος.

— Τί λέτε ! φώναξε ὁ ράφτης. Χίλιες φορὲς χειρότερο !

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΑΝ Θὰ λάβετε αὐτὸ τὸ γράμμα, ἡ Ἀποκριὰ θὰ εἶναι πεθαμένη, κι' ἡ Σαρακοστή, ὅ,τι μπῆκε, θὰ τὴν κοιτάζῃ μὲ εἶκτο μαζὶ καὶ μὲ περηφάνεια, σὰ νὰ λέει : «Πάρτε ἀπὸ δῶ αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη ! Τώρα βασιλεύω ἐγώ !» Εἶδα κάποτε μιὰ τέτοια εἰκόνα ποὺ τὴ θυμᾶμαι πάντα. Παρίστανε μιὰν ἀπέραντη σάλα χοροῦ μὲ κολόνες, μὲ γυρλάντες, μὲ πολύφωτα, μὲ καθρέφτες. Τὰ κεριὰ ὅμως ἦταν σχεδὸν λυωμένα, τὰ ποτήρια ἀδειανά, τὰ ἔπιπλα μετατοπισμένα. Χάμω ἔβλεπες μάσκες, βέλα, κομφετί, κουρέλια ἀπὸ σερπαντίνες : ἡ ἀκαταστασία, ἡ ἀταξία ποὺ δείχνει τὸ τέλος μιᾶς τρελῆς γιορτῆς. Στὴ μέση, σ' ἕνα ντιβάνι, ξαπλωμένη ἡ ὡραία νεχρή. Τὰ μάτια της κλειστά, τὸ στόμα της μισανοιχτὸ ἀκόμα σ' ἕνα πηγωμένο χαμόγελο. Τὰ χέρια της τεντωμένα, ξερά· μὲ τὸ ἕνα κρατοῦσε ἀκόμα στὸ στῆθος μιὰ μεγάλη μάσκα, κι' ἀπὸ τἄλλο φαινόταν πὼς μόλις εἶχε πέσει μιὰ κουδουνίστρα. Τὸ φουστάνι κοντὸ κόκκινο, ὁ μποῦστος μαῦρος βελουδένιος, τὰ μαλλιὰ σὲ μπούκλες ἄταχτες, κι' ἕνα τριαντάφυλλο στ' αὐτί. Δίπλα, ὄρθια, μιὰ καλογριά. Ψηλή, λιγνή, μαυροφόρα, κουκουλωμένη, μὲ κομποσκοίνι στὴ μέση, μὲ χοντροπάπουτσα καὶ μ' ἕνα ἱερὸ βιβλία στὸ χέρι. Οἱ δυὸ μορφὲς ἀποτελοῦσαν μεταξύ τους τὴν πιὸ μεγάλη, τὴν πιὸ χτυπητὴ ἀντίθεση. Ἡ ζωντανὴ κοίταζε τὴ νεκρὴ μὲ τὸ ὕφος ποὺ σᾶς εἶπα. Κι' οἱ λίγοι γιορταστές, ἄντρες καὶ γυναίκες, ποὺ εἶχαν μείνει στὴ σάλα, ἦταν τραβηγμένοι στὶς ἄκρες κι' ἔδλεπαν τὴ σκηνὴ μ' ἔκπληξη, μὲ περιέργεια, μὲ δισταγμό, μὲ τρόμο.

Καταλαβαίνες πὼς δὲν ἤξερκν τί νὰ κάμουν : νὰ δεχτοῦν τὴν καλόγρια ποὺ ἤρθε, ἀφινοντας πιὰ τὴν ἀγαπημένη νεκρὴ στὴν τύχη της ; Ἢ νὰ τρέξουν σ' αὐτή, νὰ τὴν περιποιηθοῦν ἀκόμα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν ἀναστήσουν, ἔστω καὶ γιὰ λίγες ὧρες, ἀφινοντας τὴν ἄλλη νὰ φύγῃ ὅπως ἦρθε ; . . . Φαινόταν ὅμως πὼς, θέλοντας καὶ μή, θὰ ὑποταχθοῦν στὸ μοιραῖο. Οἱ νεκροὶ δὲν ἀνασταίνονται, οὔτε φεύγουν ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν δικαίωμα νἀρθοῦν καὶ νὰ μείνουν . . . Οἱ γιορταστὲς θὰ συνέλθουν, θὰ κλάψουν λίγο τὴν Ἀποκριὰ καὶ . . . θὰ δεχτοῦν τὴ Σαρακοστή. Ἄφοῦ ἦρθε, καλῶς ἦρθε ! Ἔπειτα δὲν εἶναι λίγα τὰ καλὰ ποὺ φέρνει κι' αὐτή. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὴν ἡσυχία, τὴ γαλήνη, τὸ συμμάζεμα τοῦ μυαλοῦ, τὴ φρονιμάδα, τὴν περισυλλογή, τὴν οἰκονομία. (Θέ μου, τί σπάταλη ποὺ ἦταν ἡ ἄλλη, Θεὸς σχωρέσ' τη !) Ἔπειτα τὴν προσευχὴ καὶ τὴν ἐργασία, ποὺ εἶναι σχεδὸν συνώνυμα καὶ τόσο χρήσιμα πράγματα στὸν ἄνθρωπο καὶ στὸν κόσμο, ὅσο δὲν εἶναι βέβκια τὰ γλέντι, ἡ τρέλα κι' ἡ λησμονιά . . . Καὶ τέλος τὴ νηστεία ποὺ μεταφράζεται ἐγκράτεια, λιτότη, ξεκούρασμα τοῦ στομαχιοῦ, οἰκονομία σωματικῶν δυνάμεων, ὑγεία. Μὰ εἶναι, στὸ Θεό σας, νὰ διώξῃ κανεὶς μιὰ ἥμερη, μαυροφόρα καλογριά, ποὺ φέρνει τόσο πολύτιμα χαρίσματα: Μπορεῖ νὰ τὴ δεχτεῖ μὲ ἀληθινὴ χαρὰ καὶ χωρὶς νὰ κάνῃ τὴν ἀνάγκη, ποὺ λένε, φιλοτιμία . . .

Ἔπειτα εἶναι τόσο καλὴ ἡ καϊμένη ἡ καλογριά ! Ἄλλη φορά, ναί, ἦταν πιὸ αὐστηρή, πιὸ ἄγρια. Ἀλλὰ μαλάκωσε μὲ τὸν καιρὸ καὶ τώρα, χωρὶς πολλὰ παρακάλια, μᾶς ἐπιτρέπει ἕνα σωρὸ πράγματα. Μποροῦμε π. χ. νὰ μὴν κρατοῦμε τόσο πολὺ τὴ νηστεία, νὰ πίνουμε γάλα καθεμέρα, νὰ τρῶμε κρέας δυὸ-τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα. Τὰ σαρακοστιανὰ εἶναι βέβαια πολὺ νόστιμα, ἀλλὰ τὰ σημερινὰ στομάχια δὲν τἀνέχονται πενήντα μέρες κατὰ συνέχεια. Καὶ γι' αὐτό, μετὰ τὸν ἀποκλεισμὸ τοῦ 1917, ὅταν ἡ στέρηση εἶχ' ἐξασθενήσει ἀκόμα περισσότερο τοὺς ὀργανισμούς, ἡ Μητρόπολη ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ τρώει καθένας τὴ Σαρακοστὴ ὅ,τι βρίσκει.

Ἀπὸ τότε, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ἡ παλιὰ αὐστηρὴ νηστεία καταργήθηκε. Ἔπειτα, ἡ ἥμερη καλογριὰ μᾶς ἐπιτρέπει καὶ τὴ διασκέδαση. Ἄλλη φορά, ποῦ νὰ γίνῃ χορός, ὅσο βαστοῦσε ἡ βασιλεία της, ποῦ νὰ γίνῃ ἀνοιχτὸς γάμος, παράσταση, γλέντι ! Ἡ Σαρακοστὴ δὲν ἦταν παρὰ νηστεία, προσευχὴ κι' ἐργασία. Τίποτ' ἄλλο ! Σήμερα γίνονται ἀπ' ὅλα. Κι' ἡ μόνη διαφορὰ ἀπὸ τοὺς ἀποκριάτικους χοροὺς ὡς τοὺς σαρακοστιανούς, εἶναι ὅτι ἀπ' αὐτοὺς λείπει ἡ μάσκα. Γενικά, ἡ ζωὴ δὲν ἀλλάζει, δὲν διαφέρει. Καθὼς σᾶς εἶπα κι' ἄλλη φορά, εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, ποὺ τείνει ν' ἀφομοιώσῃ ὅλες τὶς ἡμέρες τοῦ χρόνου. Αὐτὸ τὸ πνεῦμα μαλάκωσε καὶ τὴν καλόγρια, ποὺ ἄλλη φορὰ ἦταν τόσο αὐστηρή. Καὶ θὰ τὴ μαλακώσῃ ἀκόμα. Στὴν εἰκόνα ποὺ σᾶς περίγραψα, ἡ Σαρακοστὴ φορεῖ ἀκόμη τὰ παλιά, χοντρὰ καλογερίστικα. Ἀλλὰ θἄρθῃ ἴσως καιρὸς ποὺ οἱ ζωγράφοι θὰ τὴν παριστάνουν μὲ κομψὸ βελουδένιο ράσο, μὲ μεταξωτὲς κάλτσες καὶ μὲ λουστρίνια-παπούτσια.

Λοιπόν, παιδιά μου, καλή σας Σαρακοστή. Μὲ ὑγεία, μὲ λίγη νηστεία, μὲ πολλὴ ἐργασία, μὲ μέτρια διασκέδαση, καὶ πάντα μὲ χαρά.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀλλὰ παιδὶ δὲν ξέρει πὼς σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία τὸ καλύτερο ἄρτυμα εἶναι ἡ ὄρεξη; . . Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ θαλασσινά, εἶχαν καὶ κασκὸ κρέας. Γιὰ ψωμί, ἐννοεῖται, γαλέττα. Καὶ γιὰ πιστό, νερὸ τοῦ ποταμοῦ, ποὺ τὸ ἔπιασαν τὴν ὥρα τῆς ἀμπώτιδας γιὰ νὰ μὴν εἶναι ὑφάλμυρο, καὶ τὸ ἀνακάτεψαν μὲ λίγο ρούμι.

Τὸ ἀπομεσήμερα οἱ μεγάλοι τὸ πέρασαν μὲ τὴν τακτοποίηση διαφόρων πραγμάτων καὶ προμηθειῶν, κι' ὁ Γέγκινς μὲ τοὺς μικροὺς πῆγαν πάλι νὰ φαρέψουν ἀτὸ ποτάμι ὅπου εἶχε ἄφθονα καὶ λογῆς-λογῆς ψάρια.

Τὸ βράδυ δειπνησαν ἐξαίρετα καὶ πλάγιασαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Βάξτερ καὶ τὸν Οὐΐλκοξ, ποὺ θἀγρυπνοῦσαν ὅλη νύχτα γιὰ φύλαξη.

Ἔτσι πέρασε τὸ πρῶτο ἡμερόνυχτο στὴν ἄγνωστη αὐτὴ γῆ τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οἱ μικροὶ ναυαγοὶ εἶχαν ὅλα ἐκεῖνα ποὺ στεροῦντα συνήθως ὅσοι ναυαγοῦν σ' ἔρημες ἀκτές. Βέβαια, ἂν ἦταν πιὸ μεγάλοι, δυνατοί, ρωμαλέοι καὶ μὲ κάποιες γνώσεις, εὐκολα θὰ μποροῦσαν νἀπαλλαχθοῦν ἀπὸ τὴ δύσκολη ἐκείνη θέση. Παιδιὰ ὅμως ὡς δεκατεσσάρων ἐτῶν τὸ πολύ, τί μποροῦσαν νὰ κάμουν ; Θὰ ἔμεναν ἴσως ἐκεῖ γιὰ πολὺν καιρό, γιὰ χρόνια. Καὶ θἄχαν πάντα τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς τους ; Ποιὸς ξέρει ! . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Νῆσος ἢ Ἤπειρος ; — Γραμμὴ κυανῆ στὸν ὁρίζοντα.

Νῆσος λοιπὸν ἢ ἤπειρος ; Τὸ μεγάλο τοῦτο πρόβλημα ἀπασχολοῦσε τὸν Μπριάν, τὸν Γόρδων καὶ τὸν Δόνιφαν, ποὺ ἦταν νὰ ποῦμε οἱ προϊστάμενοι καὶ οἱ πρόκριτοι τῆς μικρῆς αὐτῆς κοινότητας. Καὶ πολλὲς φορὲς σκεπτόνταν καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὸ μέλλον, ἐνῷ οἱ μικρότεροι μόνο γιὰ τὸ παρὸν ἐφρόντιζαν.

Ὁ Δόνιφαν ἔλεγε πὼς ἔπρεπε νὰ ἐρευνήσουν ἂν ἐκεῖ κοντὰ ἡ χώρα ἦταν κατοικημένη καὶ νὰ ξεκινήσουν νὰ πᾶνε πρὶν τοὺς βρῇ ὁ χειμώνας.

— Μὰ εἶναι τόσο εὔκολο; παρατηροῦσε ὁ Μπριάν.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο.

Ὁ Δόνιφαν ὅμως ἐπέμενε ;

—"Ἀκουσε, Γόρδων, καὶ πές μου, δὲν ἔχω δίκιο; Ἂν προχωρήσουμε πρῶτα πρὸς βορρᾶν, ἂν γυρίσουμε ἔπειτα πρὸς νότον, ἔπειτα πρὸς ἀνατολάς, δὲν θὰ κατορθώσουμε ἐπιτέλους νὰ φθάσουμε;

—"Ἀκουσε καὶ τὴ δική μου γνώμη, ἀντέλεγε ὁ Μπριάν. Συμφωνῶ μὲ τὸν Δόνιφαν ἂν ἡ χώρα αὐτὴ εἶναι ἤπειρος. Ἂν ὅμως εἶναι νῆσος, καὶ νῆσος ἀκατοίκητη, τότε δὲν συμφωνῶ καθόλου !

«Μὲ τὶς ἐργασίες ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ κάνουν . . .»
(Σελ. 109, στ. γ').

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν πρέπει πρῶτα νὰ μάθουμε τί εἶναι. Εἶναι φρόνιμο νἀρήσουμε τὸ πλοῖο, πρὶν βεβαιωθοῦμε ἂν ὑπάρχῃ ἢ ὄχι θάλασσα στ' ἀνατολικά ;

—"Ἐννοια σου, καὶ πρὶν ἀποφασίσουμε νὰ τἀφήσουμε, θἀ μᾶς ἀφήσῃ αὐτό ! φώναξε ὁ Δόνιφαν. Δὲ θὰ μπορέσῃ νἀνθέξῃ στὰ φοβερὰ κύματα, τὸ χειμῶνα, καθὼς εἶν' ἐδῶ ἀνάμεσα στοὺς βράχους. Θὰ γίνῃ κομμάτια !

— Κι' ἐγὼ τὸ φοβοῦμαι, ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων. Ἀλλὰ πρὶν προχωρήσουμε στὰ ἐνδότερα, πρέπει πρῶτα νὰ ξέρουμε ποῦ πᾶμε, νὰ ἰδοῦμε ποῦ βρισκόμαστε, εἶπε ὁ Μπριάν. Δυστυχῶς ἡ γῆ αὐτὴ εἶναι χαμηλή. Ἐγὼ λέω νὰ πᾶμε σ' ἐκεῖνο κεῖ τὸ ἀκρωτήρι. Ἀπὸ τὴν κορφή του θὰ μπορέσουμε νὰ ἰδοῦμε μακριά . . .

—Αὐτὸ συλλογίζομαι τώρα κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Γόρδων. Τὸ ἀκρωτήρι θἄχῃ ὕψος διακόσια πενήντα ὡς τρακόσια πόδια κι' ἀπὸ κεῖ ψηλὰ κάτι θὰ φαίνεται . . .

—Ἐγὼ πηγαίνω, εἶπε ὁ Μπριάν.

— Καὶ τί μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ ἀπὸ κεῖ-πάνω ; ρώτησε ὁ Δόνιφαν.

—Ὅ,τι εἶναι ! ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Ἂν ἡ ξηρὰ ἐκτείνεται πρὸς βορρᾶν ἐπ' ἄπειρον, ἢ ἂν τὴ ζώνῃ ὁ ὠκεανός.

Ἡ ἀπόσταση τοῦ πλοίου ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ ἑπτὰ μίλλια. Κι' ἀποφασίστηκε ἡ ἐκδρομή. Ἀλήθεια ὁ Δόνιφαν δὲν συμφωνοῦσε μὲ τὴν καρδιά του,—ἡ γνώμη, βλέπετε, ἦταν τοῦ Μπριάν, δὲν ἦταν δική του,— ἔλεγε ὅμως πὼς δὲν ἦταν κι' ἀπίθανο νὰ βγῇ κάτι καλό.

Συγχρόνως ἀποφασίσθηκε,—καὶ πολὺ φρόνιμα,—νὰ μὴν ἐγκαταλείψουν τὸ πλοῖο ἂν δὲ βεβαιωθοῦν πῶς εἶχαν πέσει σὲ ἤπειρο, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Ὡστόσο πέρασαν πέντε ἡμέρες χωρὶς νὰ ἐπιχειρήσουν τὰ παιδιὰ τὴν ἐκδρομή τους, γιατὶ ὁ καιρὸς ἦταν δυσμενὴς καὶ κάθε τόσο ἔπεφτε φιλὴ βροχή. Ἀλλὰ δὲν πέρασαν μάταια οἱ πέντε αὐτὲς ἡμέρες. Τὶς χρησιμοποίησαν γιὰ διάφορες ἐργασίες. Ὁ Μπριὰν πρόσεχε καὶ περιποιόταν ἴσο μποροῦσε περισσότερο τὰ μικρά. Καὶ ἐπειδὴ φαινόταν πὼς ἡ θερμοκρασία θὰ χαμήλωνε, τἀνάγκασε νὰ φορέσουν πιὸ ζεστὰ ρούχα κι' ἐκοπίασε ἀρκετὰ γιὰ νὰ φέρῃ στὸ ἀνάστημα καὶ στὸ σῶμα καθενὸς ρούχα ἀπὸ τὴν ἀπαλήκη. Εἶχε ἀνακαλύψει τὰ σύνεργα τῆς ραπτικῆς κι' ἄρχισε εὐθὺς νὰ κόβῃ καὶ νὰ ράβῃ, βοηθούμενος κι' ἀπὸ τὸ Μάκο, ποὺ σὰ μουστος, ἤξερε ἀρκετὰ κι' αὐτὴ τὴν ἐργασία. Καὶ ναὶ μὲν τὰ ρούχα ποὺ φόρεσαν τώρα ὁ Κοστάρ, ὁ Δόλης, ὁ Γέγκινς, ὁ "Ιβερσον, δὲν μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς πὼς βγῆκαν ἀπὸ τὸ καλύτερο ραφτάδικο, — γιατὶ τοὺς ἐργόνταν πλατιὰ στὸ σῶμα, ἄχαρμπα, καὶ μόνο ἀτὸ μάκρος ἦταν ὁπωσδήποτε σύμφωνα μὲ τὸ ἀνάστημα — ἔκαναν ὅμως τὴ δουλειά τους κι' αὐτὸ ἦταν τὸ κυριότερο.

Τὰ μικρὰ δὲν καθόνταν μὲ σταυρωμένα χέρια. Ὁ Γκάρνετ κι' ὁ Βάξτερ τὰ συνόδευαν νὰ μαζεύουν κοχύλια στὴ θάλασσα ἢ νὰ φαρεύουν στὸ ποτάμι. "Ετσι κι' αὐτὰ διασκέδαζαν κι' ὅλοι ἔβγαιναν ὠφελημένοι ἀπὸ τὴ διασκέδαση τῶν μικρῶν. Μικροὶ ὅμως καὶ μεγάλοι, μὲ τὶς διάφορες ἐργασίες ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ κάνουν, ξεχνοῦσαν κάπως τὴν τραγικὴ τους θέση.

('Ακολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΗ ΛΙΛΙΑ

Θάχεις γυρίσει γεμάτη ζωή και χαρά άπ' τὸ παιχνίδι. Ἦταν ἡ ἡμέρα τοῦ τέννις σήμερα μὰ δὲν ἤρθε νὰ μοῦ πῇ; πόσο διασκέδασες, οὔτε πόσο ὄμορφες γινήκαν οἱ σελῆες τοῦ Διός καὶ ἡ Ἀκρόπολη μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμα. Ἡ καρδιά μου εἶναι βαρειά, μικρούλα μου, καὶ θὰ σοῦ μιλήσω μονάχα γιὰ λύπη.

Τὸ δεῖλι πῆγα σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Ἴσως αὐτὴ ἡ λέξη δὲ σοῦ φέρνει στὸ νοῦ χαρά ἕνα ἄσπρο χτίριο μὲ φωτεινὰ προπύλαια καὶ ροσκοβολισμένες λεμονιὲς γύρω. Ποτὲ δὲν ἐδιάβηκες τὴν πόρτα του. Νὰ σοῦ εὐχηθῶ νὰ μὴν τὴ διοβῇς ποτέ, θάταν σὰν νὰ σοῦλεγα νὰ ζήσῃς τὴ ζωή σου μισή. Γιατί ἡ μισὴ μας ζωὴ εἶναι πόνος, κι' ἡ ἀρρώστεια κι' ὁ χαμὸς ἐκείνων ποὺ ἀγαπιοῦμε εἶναι ἀπ' τοὺς πιὸ μεγάλους κι' ἀπ' τοὺς πιὸ βαθιούς. Σὲ τραμάζει, Λίλια μου, αὐτό; Βλέπω τὰ ξάστερα μάτια σου νὰ γνέφουν ὄχι τόσο τὸ χαλλύτερο! Γιατί θὰ σὲ τρόμαζε ἄλλωστε; Οἱ δειλοὶ ἐκαναν τὸν πόνο τόσο τρομερό, ἐνῶ δὲν εἶναι παρὰ ζωὴ καὶ δὲν πρέπει νὰ τοῦ γυρίζουμε τὸ κεφάλι· πρέπει νὰ τὸν ἀντικρύζουμε γαλήνια.

Μέσ' στὸ νοσοκομεῖο, Λίλια, ξῆ κανεὶς βαθιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ λύπη τοῦ διπλανοῦ του.

Σὲ καθένα ἀπ' τὰ σπίτια κρεβάτια τὰ βαλμένα στὴ σειρὰ κάτ' ἀπ' τὰ σεγόνια, μέσ' σταδυπτισμένα, τὰ πονεμένα μέλη βρίσκεται μιὰ ψυχὴ ποὺ κουράστηκε παλεύοντας γιὰ νὰ κρατήσῃ λίγη ἐλπίδα, λίγο φῶς μέσ' στὴν ἀρρώστειες ποὺ ζώνει τὸ κορμί της. Γύρω σ' αὐτὰ τὰ κρεβάτια γυρίζουν ἀσπροντυμένες ἀδερφὲς ποὺ περιποιοῦνται τὸ ἄρρωστο σῶμα. Μὰ οἱ ψυχές, οἱ ψυχὲς ποὺ πονοῦν, δὲν πέρνουν κανένα φάρμακο. Ἂν δὲν πονέσῃ κανεὶς ὅσο κι' αὐτές, ἂν δὲν νοιώσῃ τὴν ἀγωνία τους ὅταν βραδιάζει, τὴν ἀπόγνωσή τους ὅσο περνοῦν μέρες κι' ἄλλες μέρες δίχως ἡ ὑγεία νὰ γυρίσῃ στὸ σωμένο κορμί τους, ἂν δὲν αἰστανθεῖ βαθιὰ ὅπως νοιώθουνε κεῖνες, δὲ θαῦρει ποτὲ τὴ δύναμη μὰ οὔτε τὸν τρόπο νὰ τοὺς κάνει καλό.

Μ' ἂν ζήσῃ ὅ,τι ζοῦνε κεῖνες, δίχως λόγια κούφια, δίχως παρηγοριὲς καὶ ψεύτικες ἐλπίδες, μὲ τὸ νὰ μᾶς νοιώσουν ἀληθινὰ ἀδελφούς, θὰ τοὺς δώσουμε ἀνακούφιση.

Τὸ σκέφτηκες, μικρή μου Λίλια, αὐτὸ ποτέ; Σκέφθηκες ἀκόμη πὼς πέρνει νὰ ζήσουμε σ' ὅλη τους τὴν ἔντιαση, τὸ αἰσθήματα τῶν διπλανῶν μας; Σκέφτηκες, παιδί μου, πὼς εἶναι στιγμὲς κάποτε καὶ ὧρες ποὺ ἂν ἡ ψυχή μας δὲ βραθῇ ἔτσι βαθιὰ ἑνωμένη μὲ τὴν ψυχὴ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἔτσι ποὺ κιμμιὰ ἀπογοήτευση, καμμιὰ πικρία νὰ μὴν μπορεῖ νὰ τὴν ξεχωρίσῃ, τί ἄγρια, τί ὀπελπιστικὰ μονάχοι καὶ κακοριζιασμένοι θὰ βρισκόμαστε στὴ ζωή;

Ἴσως πεῖς γιατί ἀπόψε ἡ καλή σου θεία ἔβαλε δλ' αὐτὰ τὰ θλιβερὰ πράμματα στὰ μάτια τῆς ψυχῆς σου, ὅταν ἀκόμα ἦταν πληρωρισμένη φῶς καὶ χαρὰ ἀπ' τὸ ὡραῖο σου δεῖλι. Καὶ δμως, παιδί μου, εἶναι πράμματα ποὺ δὲν πρέπει νὰ τάγνοοῦμε ὅταν εἴμαστε εὐτυχισμένοι. Τὸ νὰ νοιώθουμε πὼς εἶναι δίπλα μας, πὼς μ' ὅλη τὴν πίκρα, τὴ θλίψη καὶ τὴν ἀπόγνωση ποὺ κλένουν, ἡ εὐτυχία δὲ σβύστηκε ἀπ' τὴ γῆ, αὐτὸ κάνει νὰ αἰστανόμαστε μ' ἕνα τρόπο ἀλλοιώτικο, νὰ δεχόμαστε μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη εὐλάβεια τὶς στιγμὲς τῆς χαρᾶς ποὺ μᾶς χαρίζει ἡ ζωή.

25 Ὀκτώβρη 1924

Ἡ θεία σου

Μυρίνη

ΧΩΡΙΑΤΙΚΑ

Ο ΓΙΑΓΚΟΥΛΑΣ

Δὲν ζῇ οὔτε στὶς ἄγριες λαγκαδιές, οὔτε σ' ἄγρια βυνιά, κι' οὔτε ἡ ζωή του ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ἄγρια ζωὴ τοῦ φησιροῦ ληστοῦ. Δὲν ζῇ τὴν πολυτάραχη ζωὴ τῶν ληστῶν, δὲν σκάνει τὴν καρδιά του, οὔτε κατακουράζεται νὰ τρέχῃ μὲ τὸ ριβόλβερ στὸ χέρι γιὰ νὰ πέρνει τὴ λεία του. Μιὰ μόνο ἰδιάτητά του μοιάζει λίγο μὲ τοῦ ληστοῦ, τὸν ληστὴ τὸν φοβᾶται ὅλος ὁ κόσμος, αὐτὸν ὅλο τὸ χωριό.

Κάθεται ἡσυχος ἀπὸ σπιτάκι του, πέρνει τὸ πρωῒ τὸ μπάνιο του, παίζει μὲ τὴ γάτα, πειράζει τὶς κότες, πίνει περίσωτο, κοιμᾶται, τρώει, πίνει, τελοσπάντων ζῇ μὲ τὴν ἥσυχή του.

Θάνυπομενεῖτε βέβαια νὰ μάθετε ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος. Ἄ, φίλοι μου, δὲν εἶναι κύριος, οὔτε κἂν... ἄνθρωπος! Εἶναι ἁπλούστατα ὁ μαντρόσκυλος τῆς κυρὰ-Λενιώς. Τὴν ξέρετε τὴν κυρὰ-Δενιώ; Ποῦ νά τὴν ξέρετε; Ἡ κυρὰ-Λενιὼ λοιπὸν εἶναι μιὰ καλὴ γριούλα ποὺ κάθεται ἐδῶ παρακάτω ἀπ' τὸ σπίτι μας. Δὲν ἔχει κανένα ἡ καψερή, μόνο ἕνα μικρὸ ἐγγονάκι, τὸν Γιῶργο. Δυὸ κατσίκες, ἕνα μικρὸ γαϊδουράκι καὶ μιὰ μικρὴ βαρκούλα, ποὺ τὴν ἔχει ἀπὸ τὸν μακαρίτη τὸ γιό της, τὸ μπαμπᾶ τοῦ Γιώργου, ἀκοτελοῦν τὴν περιουσία της. Ἂχ, ὅταν ζοῦσε ὁ γιός της, ὁ λεβέντης, κι' ἡ νύφη της ἡ Βενγελιώ, τί βαρκάδες κάνανε, τί μέρες ἤταν κεῖνες, τί Κυριακάδες περνούσανε! Ποῦ τέτοια χρόνια!

Θὰ τολμήσῃ λοιπὸν νάρθῃ κανεὶς ξένος στὸ σπιτικὸ τῆς κυρὰ Λενιώς, καὶ γάγγιξῃ πρᾶμμα ἔξω, φουρτούνα τοῦ, μὲ τὰ κάκκαλα μόνο θὰ φύγῃ!

Μὰ τὶς δοντάρες του ὁ Γιαγκούλας δὲν τὶς ἔχει γιὰ τὰ καλὰ μάτια!

Εἶναι ἕνας σκύλαρος ἰδιόσωμος! Μοιάζει λίγο ἀρκούδα τῶν πάλων, ἔτσι κάτασπρος χωρὶς καμμιὰ κηλίδα.

Ψηλός, χοντρός, τέλειος μαντρόσκυλος!

Ὕστερα ἀπ' τὸ Γιωργάκη της, ἡ κυρὰ-Λενιὼ αὐτόνε καμαρώνει! Γιαγκούλας σοῦ λέει ὁ ἄλλος!

Ἔλπη

ΗΜΠΟΡΑ

Ὅπου καὶ νάναι, ἡ βροχὴ
θὰ φτιάσῃ ἀγριεμένη
Κάποια βαρκούλα βιαστικὰ
ποὺ στὸ λιμάνι μπαίνει,
τῶν γλάρων οἱ στριγγὲς φωνές,
οἱ ἀλωργεμένοι κρότοι,
καθένα καὶ πραμάτημα
τῆς μπάρας ποὺ πλακώνει,
μαῦρη σὰν ἀπὸ ἄγνωστη
μεσάνυχτα σταλμένη.

Ἡ πρώτη μπόρα! Ἡ κρυφὴ
χαρὰ τοῦ ζευγολάτη,
ποὺ ὥργασε τὴ γῆ βαθιὰ
γιὰ νὰ δεχτῇ ἀφράτη
τὸ σπόρο μέσ' στὰ σπλάχνα της.
Τὴ μπόρα αὐτὴ τὴν πρώτη
καιρὸ εἶχε τὴν πρόσμενε
καὶ νὰ τὴν ποὺ ζυγώνει
φρέμοντας πίσω πάλι, λές,
τὴ νύχτα τὴ φευγάτη.

Κοπαδιαστὰ τρέχουν τ' ἀρνιὰ
στὴ μακρυσμένη στάνη
καὶ κάθε τόσο τῆς βροντῆς
βαρὺς ὁ κρότος φτάνει.
Ὅλα μοῦ σφίγγουν τὴν καρδιά·
ἡ πνιγερὴ γαλήνη,
τὸ λάλημα τῶν πετεινῶν,
τῆς μπόρας ἡ φροβέρα,
ἡ μέρα ποὺ δὲν ἔχει φῶς,
τὸ σκυθρωπὸ λιμάνι...

... Οἱ ὧρες φεύγουν ἡσυχες,
γαληνεμένες τώρα.
Στὴ φεγγαρόλουστη βραδυιὰ,
ὕστερα ἀπὸ τὴν μπόρα,
τὰ πρῶτα της ἀρώματα
ἡ μουσμουλιὰ ξεχύνει.
Κι' ἡ νύχτα ποὺ 'ναι ὅλο φῶς—
ὅσο δὲν εἶχ' ἡ μέρα—
κυλᾶ γαλήνια, μαγική,
γλυκειά, ἐλπιδοφόρα.

Σγουρόμαλλη

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΝΑ ΤΕΤΑΡΤΟ ΠΡΙΝ

Ὁ περίφημος γελωτοποιὸς τοῦ Φραγκίσκου Α' Τριμπουλὲ εἶχε κάποτε πειράξει ἕναν εὐγενῆ, ὁ ὁποῖος θύμωσε τόσο, ὥστε τὸν φοβέρισε ὅτι θὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἀπ' τὸ φόβο του τότε ὁ δύστυχος γελωτοποιὸς ζήτησε τὴν προστασία τοῦ βασιλιᾶ.

— Μὴ σε νοιάζῃ, τοῦ εἶπε ὁ Φραγκίσκος Α', ἂν τολμήσῃ ὁ κύριος αὐτὸς νὰ σοῦ κάνῃ τίποτα, θὰ τὸν κρεμάσω ἕνα τέταρτο ὕστερα.

— Βασιλιᾶ μου, σ' εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Τριμπουλὲ· θέλεις ὅμως νὰ μὲ ὑποχρεώσῃς;

— Τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω ἀκόμα; Λέγε! τοῦ εἶπε ὁ βασιλιάς.

— Νά, βασιλιά μου! ἀντὶ νὰ τὸν κρεμάσῃς ἕνα τέταρτο ὕστερα, νὰ τὸν κρεμάσῃς, ἂν θέλῃς, ἕνα τέταρτο πρίν.

(Ἐλευθέρα μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Σταματιάδης

ΦΙΛΟΠΟΝΗΡΙΑΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΑΚΙΑΣΜΑ

Ἡ ὥρα πλησιάζει πεντέμισυ,
Ὁ ἥλιος χάνεται σιγὰ-σιγὰ πίσω ἀπ' τὶς κορφὲς τοῦ βουνοῦ
καὶ τὰ συννεφάκια ποὺ στολίζουν τὸν ὁρίζοντα βάφονται μὲ
τὰ πολλαπλὰ χρώματα ποὺ τοὺς χαρίζει ἡ δύση.
Σὲ λίγο ἀνάμεσά τους βγαίνει λαμπρὸς-λαμπρὸς ὁ Ἀποσπερίτης. Ἀπὸ τὰ βουνὰ ἔρχεται ἕνα δροσερὸ αἰθέρι ποὺ μετριάζει τὴ ζέστη καὶ συγκορυνάει τὰ κλωριὰ τοῦ γέροπεύκου. Κάτω ἡ θάλασσα ἀλλάζει ἀπόχρωση, σκιὰ σκεπάζει τὶς ρίζες τῶν βουνῶν καὶ τὰ βράχια, καὶ πέρα ὁ κάμπος ἁπλώνεται ὅμοιος μ' ἕνα πράσινο πέλαγος.

Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ ἐπιστρέφουν ἀποκαμωμένοι ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴ ἐργασία τους οἱ ζευγολάτες φορτωμένοι τἀλέτρια τους.

Ὑπισκρέφοντας οἱ βασκοὶ δδηγοῦν βιαστικὰ ἀπὸ τὶς διάφορες βασκὲς τὰ κοπάδια τους στὶς στάνες γιὰ νὰ πλημπέσουν. Τὰ πουλιὰ κι' αὐτὰ γυρνοῦν ἀπὸ τὶς βασκὲς καὶ κελαϊδοῦντας χώνονται μέσα στὰ κλαριά. Τὰ χαλάσματα ἠχοῦν ἀπὸ τὴν πένθιμη φωνὴ τῆς κουκουβιάγιας, σταμλάκια ἀκοῦεται ἡ νεροχελώνα, τηλόθεν τραγουδεῖ τὸ γλυκό του τραγοῦδι κι' ἡ νυχτερίδα σχίζει τὰ σκοτάδια καὶ παίζει μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ ζευγολάτη.

Εὐτυχισμένοι οἱ ἁπλοϊκοὶ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦν μέσ' στὴ φύση μιὰ χαρούμενη ζωή!

(Διασκευὴ ποιήματος τοῦ Κρυστάλλη)

25η Μαρτίου

ΒΡΟΧΗ

Εἶναι μεσημέρι· ὁ ἥλιος καίει.
Οἱ ἄνθρωποι γυρίζουν στὰ σπίτια τους κουρασμένοι ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ δουλειά, μὰ ζωγραφίζεται μιζὶ στὸ πρόσωπό τους μιὰ εὐχαριστηση, γιατὶ ξέρουν πὼς ἐκεῖ τοὺς περιμένουν τὰ παιδάκια τους. Δυὸ περιστέρια ἔχουν κατεβεῖ ἀπ' τὸν περιστεριώνα τους καὶ σκαλίζουν γιὰ νὰ βροῦν κανένα σπόρο στὴν ξερμένη γῆ.

Τὰ δέντρα, ντυμένα ἀλοπράσινα, δὲν σαλεύουν μέσ' στὴ μεσημεριάτικη ζέστη.

Καὶ νά, ἕνα συνεράκι ποὺ ἦταν στὴν ἄκρη τοῦ οὐρανοῦ, πλησιάζει, μεγαλώνει καὶ διὰ μιᾶς ξεσπᾶ μπόρα.

Ἄλλοι τώρα τρέχουν βιαστικοὶ στὰ σπίτια τους, κι' ἄλλοι σταματοῦν κάτω ἀπὸ μεγάλες σκεπασμένες πόρτες, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴ βροχή.

Τὰ περιστέρια τρέχουν κι' ἐκεῖνα στὸν περιστεριώνα τους.

Τὰ δέντρα φαίνονται εὐχαριστημένα, γιατὶ φρόντισε καὶ γι' αὐτὰ ὁ Θεός, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι θάβρισκαν καταφύγιο στὰ σπίτια τους, καὶ τὰ περιστέρια στὸν περιστεριώνα τους.

Πέρασε ὥρα, ἡ βροχὴ σταμάτησε, ὁ ἥλιος ξαναβγῆκε, "Ολα ἡσυχάζουν εὐχαριστημένα.

Δώρα Ἄνθη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μπαμπάκα, μοῦ δίνεις ἕνα τάλληρο νὰ πάρω καραμέλες.

— Ναί, ἂν μοῦ φέρῃς ἀπὸ τὸ σερτάρι μου ἕνα μανεκλί...

— Τότε, μπαμπά, νὰ σοῦ φέρω δύο;

Θαλασσοταραχή

***

— Γιατί, Τοτό, φυσᾶς τὸ πιρωτό σου;

— Δὲν τὸ φυσῶ, μαμμά· τὸ χουχουλίζω νὰ ξεκρυώσῃ.

Ἀετὸς τῶν Θαλασσῶν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 20 Φεβρουαρίου 1923.

ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ πιὰ κι' οἱ διασκεδάσεις κι' ἀρχίζει μιὰ μεγάλη περίοδος συγκεντρώσεως κι' ἐργασίας! Ἡ καλὴ Σαρακοστή. Τώρα πρέπει νὰ κοιταξετε τὰ μαθήματά σας. Μαθητὴς ποὺ δὲν χρησιμοποιεῖ ὅπως πρέπει τὴ Σαρακοστή, ἔχει τὸ χρόνο του χαμένο... Κι' ἀπειδὴ ὅταν ἐργάζεται κανεὶς βρίσκει καιρὸ γιὰ ὅλα.— ἐνῷ ὅταν ραχατεύῃ καὶ διασκεδάζῃ, δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ τίποτα,—ὥρα θὰ μοῦ γράψετε πιὸ τακτικά, θὰ παίρνετε μέρος στὴν κίνηση καὶ... θὰ ξεσπαθώνετε.

Ἄλλο καὶ τοῦτο! Ὁ *Ἰάσων* μοῦ γράφει: «Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ πῇς τῆς μαμμᾶς μου νὰ μοῦ δίνῃ ἁμέσως πρῶτα τὸ φυλλάδιο νὰ τὸ διαβάζω ὅταν τὸ φέρνῃ ὁ διανομέας, γιατὶ εἶναι δικό μου. Ἀλλὰ ἡ μαμμά μου τὸ ἁρπάζει καὶ μοῦ λέει μὲ γέλια: Μὴ νομίζῃς πὼς ἡ Διάπλασις εἶναι μόνο τῶν παίδων εἶναι καὶ τῶν μαμμάδων!»—Σ' αὐτὸ ἴσως ἔχει δίκιο. Ἀλλά... πρῶτα τῶν παίδων. Ἔκτὸς ὅταν, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ διανομεὺς φέρνει τὸ φυλλάδιο, οἱ «παίδες» τυχαίνῃ νὰ ἔχουν μάθημα ἢ ἄλλη πιὸ ἐπαίγουσα ἐργασία...

Πολὺ εὐχαριστήθηκα ποὺ μοῦ ἔγραψες, *Ἔλενη Ι. Κελαϊδῆ*, καὶ ποὺ θέλεις νὰ φανῇς καὶ σὺ στοὺς Διαγωνισμούς. Νὰ πάρῃς λοιπὸν πρῶτα ψευδώνυμο,—ἂν κι' αὐτὸ δὲν εἶναι ὑποχρεωτικό, παρὰ μόνο γιὰ τὴν Ἀλληλογραφία καὶ γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας,—κι' ἔπειτα νἀρχίσῃς νὰ μοῦ στέλνῃς λύσεις σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ ποὺ θὰ τοὺς ἰδῇς στὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο. "Οσο γιὰ νὰ στέλνῃς Ἀρκήσεις πρὸς δημοσίευση, τώρα δὲν εἶναι καιρός, γατὶ τελείωσε ἡ προθεσμία τοῦ σχετικοῦ διαγωνισμοῦ. Περίμενε ὅς νὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος.

Κι' ὅμως, *Γκιώνη*, τολμοῦν καὶ τὸ λένε. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ βγῇ καινούριο παιδικὸ περιοδικό, αὐτὸ θὰ ἰδῇς στὴν ἀγγελία του: «Ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα παιδικὸ περιοδικό...» Μερικοὶ μάλιστα τολμοῦν καὶ κάτι παραπάνω. Προσθέτουν: «Ἀληθεια, ἐκδίδεται κάποια Διάπλασις, ἀλλά· δὲν ἀξίζει τίποτα!» Ἂς μὴ σοῦ κάνουν λοιπὸν ἐντύπωση αὐτά. Εἶναι συνειθισμένα. Καὶ τόσο λίγο τακούει ὁ κόσμος, ὥστε τὰ περισσότερα αὐτὰ ξεφυσοῦνε ἕνα-ἕνα, ἐνῷ ἡ Διάπλασις ζῇ πενήντα τώρα χρόνια.

Χαίρω πολύ, *Πάνθεια Ἀβραδάτου*, κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ τώρα ποὺ ἄνοιξε τὴν ἀρχή. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐκθέσεώς σου στὸ σχολεῖο, ποὺ ὁ καθηγητὴς τὴν ἐπρόβαλε στὶς ἄλλες ὡς πρότυπο. Ἀλλὰ γιατὶ λὲς ὅτι στὴν τελευταία τάκανες θάλασσα; Δὲν τὸ κατάλαβα. Ἡ αὐνταξὴ σου ἀφίνει μερικὰ ἀσαφῆ, π. χ. αὐτὸ τὸ «τελευταία» ἐννοεῖ τελευταία ἔκθεση ἢ τελευταία συμπαθήτρια;

Γόρδιε Δεσμέ, ἀκαντὸ σ' ἕνα παλιὸ σου γράμμα ποὺ ἄργησε νὰ φτάσῃ στὰ χέρια μου. Πρόκειται γιὰ τὸ καμμάτι ἐκεῖνο, ποὺ οὔτε ἐνκρίθη οὔτε ἀπερρίφθη. Ἀδύνατο νὰ τὸ ξαναδῶ τώρα μέσα στὰ χαρτιὰ τοῦ 1927. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς ἄλλο, ἢ καὶ τὸ ἴδιο ἂν σοῦ ἀρέσῃ κι' ἔχῃς ἐλπίδες νὰ ἐγκριθῇ.

Ἀντὶς Ἠλίου καὶ Χρυσόμαλλον Δέρας, εἴδατε βέβαια τὴν ἐγκριση τῶν ψευδωνύμων σας. Τώρα μπορεῖτε νὰ μοῦ γράφετε τακτικά, μὲ τὴν ἐπιβεβαίωση ὅτι θὰ μοῦ προξενῆτε τὴν καλύτερη εὐχαρίστηση. Ἔχετε τόσο ἐνθουσιασμὸ κι' οἱ δυό σας!

Γιὰ τὸ ξεσπάθωμα σ' εὐχαριστήσω, *Γλυκομίλητη*. Τώρα θέλω νὰ σοῦ πῶ ὅτι πολὺ μάρεσουν τὰ γράμματά σου καὶ καμμιὰ «περιτολογία» δὲν βρίσκω σ' αὐτά. Γράφε μου, σὲ ἄμα ἔχω καιρὸ καὶ τόσο θὰ σοῦ ἀπαντῶ. Λύτὸ ποὺ γράφεις γιὰ τὴν Πεντηκονταετηρίδα μου, τί ὡραῖα! Βλέ κατασυγκίνησαν.

Δὲν πειράζει, *Ἀηδονάκλη*, ἀφοῦ ἤσουν ἄρρωστη. Χαίρω ποὺ ἔγινες καλά. Χαιρετωμένο τὸ ἀπεισόδιο μὲ τἀδελφάκια, ποὺ σὲ παρακκλῶ νὰ μοῦ τὰ φιλήσῃς. Τὸ εἶπα καὶ στὴν Κυρὰ-Μάρθα, γιὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ χαρῇ πόσο ἀρέσει στὰ παιδάκια κι' ἡ φετεινή της ἱστορία.

Ἀπὸ τὸ γράμμα τῆς *Θαλασσοταραχῆς*: «Σοῦ ἀσκλείω ἐπίσης κι' ἕνα καμμάτι γιὰ τὴ Σελίδα Νὰ σοῦ πῶ ὅμως τὴν ἀλήθεια, ἐπαιδὴ πρώτη φορὰ στέλνω, πολὺ φοβοῦμαι μὴ ριχτῇ στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων... Ἔ, ἂν τὸ ἀξίζει, ἂς τὸ πάῃ. Ἐγὼ ἔτσι τόξερα, ἔτσι τόγραφα». Θαυμάσια! Καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ λέγουν ὅλοι. Ὅπως ἔλεγαν κι' οἱ παλιοὶ ἱππότες: «Κάμε ὅ,τι πράπει κι' ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλει». Μὲ ἄλλους λόγους: Ἡ Θαλασσοταραχὴ ἔκαμε τὸ καθῆκον της· μοῦ ἔστειλε κάτι ὅπως τόξερε. Κι' ἐγὼ θὰ κάμω τὸ δικό μου. Ἂν εἶναι καλό, θὰ τὸ δημοσιεύσω, ἂν δὲν εἶναι, θὰ τὸ πετάξω.

Πολὺ εὐχαριστήθηκα, *Σκερτσόζα*, ποὺ ἀποφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς. Γιὰ τὸ ξεσπάθωμα σ' εὐχαριστησα καὶ τώρα σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ κ. Ξ., ἐκτὸς τῶν παιδικῶν, γιὰ τὴν ἡλικία σου εἶναι τὰ θεατρικὰ του, ἡ «Μαργαρίτα Στέφα», ἡ «Μητριά», ὁ «Πόλεμος».

Μὰ ἦταν καιρὸς νὰ μοῦ γράψῃς. *Ἀκούρντιστο Ρολόϊ*, νὰ σὰ κούσω, νὰ σὲ γνωρίσω, ἀφοῦ πέντε χρόνια τώρα εἶσαι συνδρομήτρια. Πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου, μόνο ποὺ μεταχειρίζεσαι τὸ εἷς τὸ ἑλληνοδίδακτο ἀδόκιμο: εἰς ἐτέρους, εἰς διαπλασιάσεις κτλ. Ἴσως θὰ πῇς, βαθιὰ ἑλληνικὰ διαπλασιάσεις τις, ἢ ἕνα; διαπλασιάσεις. Εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία στοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ σχολείου κι' εὐχαριστῶ ποὺ θὰ λάβῃς μέρος σὲ σύλλογο, νὰ ἐργασθῇς γιὰ τὴ διάδοσή μου.

Θὰ εἶδες, *Μπετόβεν*, ὅτι αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα καὶ χαίρω πολὺ ποὺ ἀπεφάσισες ἐνὰ κατέλθῃς στὸν ἀγῶνα». Δηλαδὴ μικροῦλες νὰ τὸ κάνες αὐτὸ καὶ πρωτύτερα, ἀλλὰ κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ. Εὐχαριστῶ καὶ πάλι γιὰ τὸ νέο συνδρομητή κι' ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μοῦ γράφῃς καὶ νὰ ξεσπαθώνῃς.

Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα γράφεις, *Λουλουδένια*. Ναί, μπορεῖς ἀκόμα νὰ στείλῃς ἀπάντηση γιὰ τὴν Ὀλυμπιακή. Δὲν σᾶς εἶπα πὼς αὐτὰ τὰ περιοδικὰ ποὺ βγαίνουν κατὰ μίμηση, δὲν συγκρίνονται μαζί μου; Νὰ καὶ σὺ ποὺ παίρνεις ἕνα καὶ δὲν τὸ γουστάρεις καθόλου, παρὰ δπότε τὸ διαβάζεις, τὸ συγκρίνεις μὲ τὸ δικό μου καὶ βρίσκεις τὰ σκιὰ διαφορά, ποὺ τὸ ἀφινεις ἀμέσως.

Ἔχεις δίκιο, *Μακντόφ*. «Ξίξε λένε στὶς γάτες ὅταν τὶς διώχνουν καὶ «φὶτ» ὅταν τὶς φωνάζουν. Ἀλλὰ ὁ τυπογράφος στὴ «Θαδώρα» σου τὰ διάβασε «φὶτ», κι' ἀγύ, ἐπειδὴ τὸ λένε κι' ἔτσι, (γιὰ τὸ κάλεσμα τῆς γάτας καθωτὸ εἶναι ψὶ-ψὶ-ψὶ) τὸ ἄφησα χωρὶς νὰ παρατηρήσω τὸ χειρόγραφο. Δὲν ξέρω γιατὶ δὲν ἔλαβαν μέρος στὴν Κυριακὴ ἡ *Βασιλίσσα στὶς Παραρούνες*, ἡ *Μυρίνη* ἡ *Μεγάλη Ἑλλάς*, ἡ *Μάγεσσα* (ποὺ ζωγραφίζει κιόλα). Θὰ τοὺς πῶ πέις παρατήρησες τὴν ἐλλειψή τους. Τὸ σκίτσο ποὺ σοῦ χαρίζει ὁ κ. Βώττης, κορνιζώθηκε καὶ περιμένει στὸ γραφεῖο μου νὰ τὸ πάρῃς. Ἀπὸ κάτω σοῦ γράφει, ὅτι σοῦ αὐχεται Α' Βραβεῖο καὶ σ' Ἤκουσα Ζωγραφικῆς.

Διορεῖται, *Ἠλιόλουστη*· καὶ Ἐγκυκλοπαίδεια καὶ Ἐγκυκλοπαίδεια. Ἀλλὰ ποιὸ εἶναι τὸ πιὸ σωστό, ζήτημα... φιλολογικό. Τί σὲ μέλει! ὅπως καὶ νὰ τὸ πῇς λάθος δὲν κάνεις. Ὄχι, ὁ Λοΐζης τῆς «Ἀδελφούλας μου» εἶναι πρόσωπο φανταστικὸ καὶ τυχαίως ἔχει τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ τὸν καθηγητὴ ποὺ ξέρεις. Τὰ Ρύσημα ἑνὸς ἔτους εἶναι ὅσα ὑπάρχουν σταφοτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν ποὺ δημοσιεύονται μέσα στὸ ἔτος αὐτό, ἀδιάφορο πότε προκηρύχθηκε καθένας.

Εἶδες, *Υἱὲ τῆς Φαιδίμης*, ὅτι σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο ποὺ ἤθελες, ἐπειδὴ ἡ μητέρα σου, ὅταν ἦταν διαπλασοπούλα, εἶχε τὸ ψευδώνυμο *Φαιδίμη*. Αὐτὸ εἶναι πολὺ ὡραῖο καὶ συγκινητικό! Ὄχι, ἡ ἀπάντησις τῆς Κυριακῆς δὲν γράφεται σὲ λυσόχαρτο. Σὲ ἁπλὸ χαρτί. Τὸ λυσόχαρτο εἶναι μόνο γιὰ τὶς λύσεις τῶν Ἀσκήσεων.

Καθόλου δὲν «σὲ βαρέθηκα» οὔτε «μὲ ζαλίζεις», *Μόνα - Λίζα*, καὶ σᾶς παροκαλῶ νὰ μὴ βγάζετε τέτοια συμπεράσματα ὅταν. ἀπὸ ἐλλειψη τόπου καὶ καιροῦ, δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα σας γράμμα. Ἔτσι μὲ κάνετε νὰ λυπᾶμαι δυὸ φορές: μιὰ ποὺ ἀναγκάζόμαι νὰ μὴν ἀπαντήσω καὶ μιὰ γιὰ τὴν παρεξήγηση. Ὡστόσο σ' εὐχαριστῶ ποὺ δὲν εἶσαι καθόλου θυμωμένη μαζί μου, παρ' ἀπαναντίας εὐχαριστημένη «ποὺ μοῦ γράφουν τόσο πολλοί» ὥστε νὰ μὴν προφθαίνω νἀπαντῶ σ' ὅλους.

Ἰδρώας Ἐπιστολὲς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Μήδεια, Σελάμ, Φασκωλίτα, Ρέα, Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, Χρυσόφτερα "Ονειρα, Νεράϊδα τῆς Ρεματιᾶς, Ἔνδοξο Σοῦλι, Ἀκάμας, Καμάρι τῆς Μητέρας, Στερνὸ Χαμόγελο, Λεμονιά, Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, Μεγάλη Ἑλλάς, Γλυκειὰ Χαραυγὴ καὶ Χιωτοπούλα.* — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους· γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Σὲ μερικοὺς θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος ὃρ. 10. — Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1924. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀγόμουν εἰς

δοξο Σούλι (αυτό το είπα πολλές φορές : τις εκθέσεις σας πρέπει νά τις γράφετε στή γλώσσα πού θέλει ὁ καθηγητής σας· ὑστερ' ἀπ' ὅ,τι ἐνδιαφέρο τό γράμμα σου·) *Ἤσως* (εὐχαριστῶ πολύ· τά δύο νέα σου ψευδώνυμα εἶδες ὅτι σοῦ ἐνακριθήσαν·) *Νεκηφόρον* (τά ἔλαβα ὅλα. ἡσύχασε·) *Δρόσον Χλόης* (χαίρω πολύ γιά τήν ἐπιστροφή σου «ἄσωτε υἱέ·» ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου ὅσα μοῦ γράφεις·) *Βαλεντίνην Ψαραδέλλη* (μέ χαρά ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπό τόσον καιρό· ἐλπίζω νά μήν ἀργήσῃς πάλι νά μοῦ γράψῃς· στέλε μου καί γιά τή Σελίδα· τί πειράζει κι' ἂν ἀπορριφθῇ· καθεμέρα δέν ἀπορρίπτονται· τόσα ;) *Μέντορα* (κάθε συνδρομητής εἶναι καί ἀντιπρόσωπος, ἀφοῦ μπορεῖ νά ἐγγράψῃ ἄλλους, κατά τούς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος·) *Χλωρίν Βασίλισσαν* (χαίρω πολύ· καί δέν ἀφιβάλλω ὅτι θά εἶσαι ἐν' ἀπό τά πιό καλά μου παιδιά·) *Κόρην τῶν Ἀθηνῶν* (τά εἶπα στόν κ. Φαίδωνα· ἀλλά δέν θάσουν καθόλου «ἐνοχλητικήν ἀν τοῦ τάραχες ἀπ' εὐθείας·) *Ἄγγελον Νίκης* (γιά σέ· αὐτό θά σᾶς πῶ ἐν καιρῷ)· *Ἀχαίαν Ἑλλάδα* (τά ἔλαβα·) *Μέρβελ* (δέν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει λύσεις ποῦ δέν εἶναι γραμμένες σέ λυσάχαρτο)· *Μύρτον* (ἔχει καλῶς·) *Ἀνθούλαν* (πῶς ; γιά τή Σελίδα ἐπιτρέπεται·) *Χιόνι* (τώρα στέλλονται στάς Πάτρας·) *Νιόβην* (περαστικά !) *Νεράϊδαν τοῦ Γιαλοῦ* (σωστή εἶναι·) *Τζάκ* (ὑπόλοιπο στή διάθεσή σου δρ. 25,80·. *Ξερόβηχαν*, *Ἀετόν τῶν Θαλασσῶν*, *Πιτσιρίκον τοῦ Ἀργινίου*, *Σεντεμένα Ἠπειρωτάκι*, *Τώνην Μονάχην* κτλ. κτλ.

Θαλασσινήν Ἄρτεμιν, *Πέτρον Κωνσταντόπουλον*, *Π. Φ. Φ.* (ἑστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετά τήν *19 Φεβρουαρίου*, θά ἀπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 237ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δέχεται μέχρι 25 Ἀπριλίου.

190. Λεξίγριφος

Ἐδῶ ἔχω μιά νότα,
Ἕναν συμπλεκτικό,
Καί τῆς Γραφῆς κορίτσι
Τῆς Παλαιᾶς γνωστό.
Τά τρία αὐτά στοιχεῖα
Ἄν τώρα συγκολλήσω,
Θά κάμω στήν Εὐρώπη
Μιά ξακουσμένη νῆσο.

Δαφνοστεφής Ὀλυμπιονίκης

191. Στοιχειόγριφος

Ἄν κι' εἶμαι ἄψυχο, νεκρό,
Ἐσύ μοῦ κόβεις τό λαιμό ;
Γίνομαι σάν κεφάλι
Καί κλείνω τό μπουκάλι !

Ἀλεξανδρινό Διαπλασέπουλο

192. Μεταγραμματισμός

Μέ μεγάλη προσοχή,
Ἀντί ιρί τῆς βάζω χί,
Κι' ἐνῶ βύζαινε, ἀρχίζει
Νά γυρίζῃ, νά γυρίζῃ . . .

Πέτρος Ριονάκι

193. Ἀναγραμματισμός

Ἀργοναύτη ξακουστό
Τόν ἀναγραμμάτισα·

Τόν πατέρα του μ' αὐτό
Ξαφνικά ἐσχημάτισα.

Ἀττική Αὐγή

194. Μί

Αἱ κάθετοι : ἀρχαῖος θεός καί ἀρχαῖος λυρικός ποιητής. Αἱ πλάγιαι: νῆσος καί γίγας· αἱ βάσεις : πρόθεσις καί ἐπίρρημα.

Ξενητεμένο Ἠπειρωτάκι

195. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 1 4 1 = Χώρις
2 1 3 1 = Τροφή. [τά ζῶα.
3 1 3 4 1 = Μᾶς διακρίνει ἀπό
4 1 = Εὐσπλαχνία.

Ἀμφιτρίτη

196. Ἐπιγραφή

Δ Ω Σ
Ι Λ Ε
Ε Ε Γ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Κων. Π. Ξένος

197. Μεσοστιχίς

Τά μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὅλαι ἀπό πέντε, ἀποτελοῦν νῆσον :

1, Αἰμνή· 2. Κράτος· 3, Ἄνθος· 4, Ἀρχιερεύς τῶν Ἑβραίων· 5, Δυσνοχῆς βασίλισσα καί μητέρα· 6, Ἀργοναύτης.

Ἀφρισμένο Κῦμα

198. Φωνηεντόλιπον

μ ς - μ - *** - πλ ξ
Ἄγνωστη

199. Γρῖφος

2 2 2
2 2 2
2 2 2
2 2 2
2 2 2

Δηστῶν ἐνίκων
Νεᾶνις τοῦ Ἰονίου

Διά τούς Γαλλομαθεῖς

200. Charade

En changeant simplement la [tatlle
D'un reptile malfaisant,
Je vois sortir des broussailles
Un brillant . . . sous-officier !

(Πρωτότυπον) Ἀντιγόνη

201. Vieux Rébus

6 6 6 6 6 près

Μίμης Πρώϊμος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 50

732. Βανάνα (Βάν, ἀνά.) — 733. Πάρνης, σός, Παρνασός. — 734. Κρῆνη-κρήνη. — 735. Τά γεράματα. — 736.

Σ Σ Σ Σ
Η Ο Ο Ι
Μ Σ Ρ Σ
Ρ Ι Η Ι Η Ο Υ Α
Ε Ν Μ Δ Ο
Ω Ω Ο Υ
Σ Ν Σ Δ
Σ Σ Σ

737. *Φθόνει μηδενί*. (Ἡ ἀνάγνωσις κατά στήλας ἐξ ἀριστερῶν καί ἐκ τῶν κάτω.) 738-742. Διά τοῦ Α : *φάντασμα*, *Ἀλάτσατα*, *χαράδρα*, *φάλαγξ*, *κατάπλασμα*. — 743. ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ (Τέλμα, Φέιδας, Γορτυνία, Μελπομένη, Ἀλέξανδρος, Δαρδανέλλια, Ἀριστόδημος, Περιανδρος, Ναβουχοδονόσορ, Βαλαωρίτης Σ.) — 744. Ὅταν λείπῃ ὁ γάτος χορεύουν τά ποντίκια. — 745. *Ἰησοῦς Χριστός νικᾷ*, (ἡ εἰς ου, σχ' εἰς τος, νί, κᾶ.) — 746. Moucholr (mou, choir). — 747. CALICEHOSTIR (CacHot, AnrOre, I,IsSer, InsTer, ComTité, ErrEnr.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 10 τό πολύ λέξεις μέ διπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τό ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μέ παχέα δέ στοιχεῖα λεπτά 70 καί μέ μεγαλεῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστός στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμή εἶναι ἀπαραίτητος.

/ΚΙΓ — 224/

Πρόκειται νά ἱδρυθῇ σύλλογος μέ τό ὄνομα «Ἐπίδαυρος». Ζητοῦνται μέλη καί ἀντιπρόσωποι. Δέσις : Μιχαήλ Κοντοξῆ, Λεόντειαν Λύκειον "Ανω Πατήσια, Ἀθῆναι. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΓΟΗΤΡΟΝ

/ΚΙΓ — 225/

Ἱδρύθη σύλλογος ἐν Ἀθήναις ὑπό τήν ἐπωνυμίαν :

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΝΘΕΩΝ

Σκοπόν ἔχων τήν διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως καί τήν προκήρυξιν διαγωνισμῶν. Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν διά τό 1928 :

Πρόεδρος : ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ.
Ἀντιπρόεδρος : ΑΓΡΙΟΔΑΟΥΛΟΥΔΗΣ.
Γραμματεύς : ΡΕΖΕΝΤΑ.
Ταμίας : ΝΥΚΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟΣ.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Διαγωνισμῶν : ΚΙΣΣΟΣ.
Ἀνακαλύψεων : ΛΕΥΚΟΣ ΚΡΙΝΟΣ.
Ξεσπαθώματος : ΤΣΟΥΚΝΙΔΑ.
Ἀντιπροσωπειῶν : ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΚΡΙΝΟΣ.
Δημοψηφίσματος : ΓΙΑΣΕΜΙ.

ΜΕΛΗ

Νταλίζη, Χανελίνα, Ἀνατολίτισσα, Μέγας Πατριώτης, Βίζεν, Αἰνέττα, Γιάννη, Ἰφιανασσα, Διαβολάκης.

/ΚΙΓ — 226/

Γαλάτεια, Γενοβέφα, ἐρχόσαστε ἀπό Σύλλογό μας ; Σᾶς ξέραμε.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΝΘΕΩΝ

/ΚΙΓ — 227/

Διαπλασόπουλα, Σύλλογοι, Διαγωνισμός (ΚΙΓ—50) ἀναβάλλεται μῆνα. Περιμένομε ἀπό ὅλους.

Ἄρτεμις Ἀμαρυσία
Τάνταλος

/ΚΙΓ — 228/

Γιά σου, Κολοκυθόσπορε· συμμαχοῦμε ; Τό «Παιδίλειον Ἱπποτῶν» ἀποτελεῖται ἀπό νήπια. Μπερζεράκ — Παπαμιχάλης. Κόπανος

/ΚΙΓ — 229/

Ζῆτω ὁ Σύλλογος «ΕΡΜΗΣ»

Κόπανος

/ΚΙΓ — 230/

Κολοκυθόσπορε, Σταυρακέτ, Νέμεσις, Ἀττικῆ Δάφνη, ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια μέσον Διαπλάσεως ; Καί ὅποι ἄλλοι θέλουν ἄς στείλουν.

ΕΝΔΟΞΟ ΣΟΥΑΙ

/ΚΙΓ — 231/

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝ διαγωνισμόν Δημοψηφίσματος. Στείλατε 10 ψευδώνυμα ἐγκεκριμένα μέχρι 10 φυλλάδιοι. Βραβεῖομεν τρία ψευδώνυμα, δύο ὁλόχρυσες. Προθεσμία ὁδηγιῶν. Συμπεταιρή τρίδραμος. Δέσις : Λίτραν, Ἀριστοτέλους 119, Θεσσαλονίκην.

Ἀναγεννημένοι Ἕλλας
Ἀκρίτας

/ΚΙΓ — 232/

Διαπλασόπουλα-ες, φυλαχθῆτε διότι θά σᾶς ἀποκλέψω.

Ἀδν-Ζουάν

/ΚΙΓ — 233/

Προκηρύσσω μέγαν διαγωνισμόν καρτῶν (ριπτιφιλ θαλασσογραφίας !. Συμμετοχή 5ῃ λεπτῶν. Προθεσμία τέλος Μαρτίου. Βραβεῖα α') Δραχ. 50, 6' καί γ' ἀπό ἕνα βιβλίον.

"Οροι διαγωνισμοῦ : Νά γράψετε τό ὄνομα καί ψευδώνυμόν σας, ἐφ' ᾗ ἔχων ὄνομα καί ψευδώνυμον ἀκυρώθη. Περιμένω, Γράψτε : Ἰωάννην Ράγκον, Ζαβέρδα.

/ΚΙΓ — 234/

ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

(ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ)

Ἡ «Φιλική Ἑταιρία» διοργανωθεῖσα κατά τό παρελθόν ἔτος ἐπεκτείνεται φέτος ἀκόμη.

ΔΙΟΙΚΗΣΕΙΣ

Γενικός ἀρχηγός : Ν. Σκουφᾶς
Ὑπαρχηγοί : Ε. Ξάνθος, Α. Τσακάλωφ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Πρόεδρος : Α. Ὑψηλάντης
Γραμματεύς : Λεβέντης
Ταμίας : Φαβιέρος
Σημαιοφόροι : Παρθενοχίτης, Φιλέλλην

ΤΜΗΜΑ ΚΟΡΥΦΑΙΩΝ

Ἀρχηγός : Μπουμπουλίνα
Πρόεδρος : Ἐλεύθερη Πατρίδα
Γραμματεύς : Σηλευτή Ἑλληνοπούλα
Ταμίας : Δέσπω Τσαβέλλα

ΜΕΛΗ

Καποδίστριας, Φάρος τοῦ Ποσηδῶνος, Α. Κατσώνης, Λεβέντισσα, Σουλιωτοπούλα, Κλεφτοπούλα.

Ἀντιπρόσωπος : Ἀθηνῶν· Φιλικός τοῦ 21

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Α' Πρωτότυπος Διαγωνισμός·

Γράψατε ποιά μάχη τῆς Ἐπαναστάσεως σᾶς ἄρεσε περισσότερο καί γιατί ; Συμπεραστικόν. Σέ κάθε πέντε ἕνα βραβεῖο. Προθεσμία δέκα μῆνες.

ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Στό φετεινό Δημοψήφισμα ἀποσπείρομε τά ψευδώνυμα : Τσάκη Κούγκαν, Πίστι Πατρίς, Λάβαρον τοῦ 21, Φάρος τοῦ Βοσπόρου, Ἱερόν τῆς Ἐλευθερίας. Ἀποστέλλομεν ψηφοδέλτια τσαμπιά.

Τά περιοδικόν «Διαπλασόπουλα» ἐκδίδεται ἀκανονίστως μόνο ἀπό μέλη ΔΠΕΑΝ. Δίδονται ψευδώνυμα ΔΩΡΕΑΝ. Διαπλασόπουλα-ες, γίνεται ὅλως-ες φιλικοί ! Γενική Δέσις : Παμπενόνη Βασιλάκου, Δημητρίου Πολιορκητοῦ 27, Θεσσαλονίκη.

/ΚΙΓ — 235/

Πρωτομαγιάτικα στόν Διαπλασόπουλο χαιρετῶ ὅλως-ες, πρό πάντων Μαστέρ Μίμητιν. Νιαγάρας

/ΚΙΓ — 236/

Κολοκυθόσπορος καί Γεώργιος Γεωργιάδης. Δοξασμένο Στρατιωτάκι

/ΚΙΓ — 237/

Δνίς Στ . . . , σᾶς πρωτρέπω νά διαβάσετε ἕναν Ὁδηγό καλῆς Συμπεριφορᾶς τοῦ δποίου ἔχετε μεγίστην ἀνάγκην. Ι.Μ.

/ΚΙΓ — 238/

Κολοκυθόσπορε καί Δοιπόν, νά περιμένει Διαβάτης (ΚΙΓ—172). Ξερόβηχας

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπό τούς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόναι οἱ ἑξῆς πέντε : 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καί 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δέ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διά τό Ἐσωτερικόν καί δραχ. *35* διά τό Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καί γραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικά τέλη ἑκάστου τόμου προσετέθη εἰς τάς ἄνω τιμάς : Διά τό Ἐσωτερικόν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καί δρ. *15* ὁ γραμμένος, διά δέ τό Ἐξωτερικόν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε γραμμένος.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ *συνδρομηταί παρακαλοῦνται νά δηλώνουν ἀμέσως τήν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τό γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καί δραχμ. 5 διά τήν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δέν εὐθυνόμεθα διά τήν ἀπώλειαν τῶν φυλλάδίων των.*

ΤΥΠΟΙΣ ΚΕΝ. Η. ΧΑΡΓΙΑΔΟΥ· ΓΛΑΥΚΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 19. ΑΘΗΝΑΙ

Τό φύλλον δραχμ. 2 καί διά τό Ἐξωτερικόν 2 ½, πέννες
Καί τά ἔντακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχάν εἰς τάν χώραν ἀριθ ὑπηρεσίας, καί ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὠφελιμώτατον εἰς τούς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία δραχμάς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου χρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καί ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καί Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τήν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαί ἀρχίζουν τήν 1ην πλουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδός Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρά τό Παρθεναγωγεῖον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 8 Μαρτίου 1928* *Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 14*

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπό Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπό τό προηγούμενο

Τί εὐτυχισμένη ζωή πού ἔκαναν ἀλλοτε στό σχολεῖο καί στό σπίτι ! Τά μικρά βέβαια θυμόνταν συχνότερα τούς γονεῖς τους καί λυπόνταν γιά τή στέρησή τους· πάντα ὅμως τή θεωροῦσαν προσωρινή κι' οὔτε στιγμή δέν τούς πέρασε ἀπ' τό νοῦ πώς ἦταν δυνατό νά μήν ξαναγυρίσουν στήν πατρίδα.

Ὁ Μπριάν κι' ὁ Γόρδων ἔμεναν πάντα σχεδόν μέσα στό πλοῖο καί συχνά ἔμενε μαζί τους, νά τούς βοηθῇ, κι' ὁ φαιδρός καί χαριτωμένος Σέρβης. Αὐτός ἀγαποῦσε πολύ τόν Μπριάν καί δέν συμφωνοῦσε μέ τούς ἄλλους πού ἄκουγαν περισσότερο τόν Δόνιφαν. Γι' αὐτό κι' ὁ Μπριάν αἰσθανόταν μεγάλη ἀγάπη πρός τόν Σέρβη.

— Εἴμαστε τυχεροί, ἔλεγε καί ξανάλεγε ὁ φανατικός ἀναγνώστης τῶν Ροβινσώνων. Τό *Σλώγι* μας κάθησε σ' αὐτούς τούς βράχους χωρίς νά πάθῃ τίποτα. Τέτοια εὐτυχία δέν τήν εἶχαν οὔτε ὁ Ροβινσών Κρούσος, οὔτε ὁ Ροβινσών Ἑλβετός !

Κι' ὁ Ζάκ ; Τί ἔκανε, τί ἔλεγε κι' αὐτός ;

Ὁ Ζάκ βοηθοῦσε πρόθυμα τόν ἀδελφό του· ἀλλά μόλις καί μετά βίας ἀποκρινόταν στίς ἐρωτήσεις τῶν συντρόφων του, καί πάντα προσπαθοῦσε νά μένῃ μονάχος, σά νά εἶχε κάτι πού ἔπρεπε νά τό σκέπτεται ὁλόενα. Ἀκόμα γύριζε τά μάτια του ἀλλοῦ ὅταν κανένας τόν κοίταζε κατά πρόσωπο.

Ὁ Μπριάν, βλέποντας τόν ἀδελφό του ἔτσι μελαγχολικό καί σκεπτικό, ἀνησυχοῦσε πολύ καί δέν ἤξερε πῶς νά τό ἐξηγήσῃ. Τί νά ἦταν ; Ὁ Ζάκ εἶχε τύψη ; Εἶχε κάνει καμμιά κακή πράξη, τόσο κακή, πού δέν τολμοῦσε νά τή φανερώσῃ οὔτε στόν ἀδελφό του ; Ποιός ξέρει ! Τό βέβαιο ἦταν πώς πολύ συχνά τά κατακόκκινα μάτια του μαρτυροῦσαν πώς εἶχε κλάψει.

Ὁ Μπριάν φοβόταν καί γιά τήν ὑγεία τοῦ Ζάκ. Μήν ἦταν ἀρρώστεια αὐτό ; Ἡ μήν ἀρρωστοῦσε, ἔτσι πού ἔκανε, . . Καί συχνότατα τόν ρωτοῦσε τί ἔχει, τί αἰσθάνεται, μήπως πονεῖ...

Ὁ μικρός ἀποκρινόταν στερεότυπα:

—"Οχι, ὄχι !.. δέν ἔχω τίποτα, τίποτα !

Ἀδύνατο ν' ἀποσπάσῃ κανείς ἀπό τό στόμα του ἕνα λόγο παραπάνω...

Ἀπό τίς 11 ὡς τίς 15 Μαρτίου, ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκος, ὁ Κρός κι' ὁ Οὐέπ καταγίνονταν νά σκοτώνουν τά πουλιά πού εἶχαν τίς φωλιές τους μέσα στούς βράχους. Πάντα πήγαιναν στό κυνήγι μαζί, ἀχώριστοι, καί φαινόταν πώς αὐτοί προσπαθοῦσαν ν' ἀποτελέσουν ἰδιαίτερο κόμμα. Ἦταν, σά νά ποῦμε, ἡ ἀντιπολίτευση τοῦ Μπριάν.

Ὁ Γόρδων τόβλεπε αὐτό μέ πολλήν ἀνησυχία καί κάθε φορά πού παρουσιαζόταν εὐκαιρία, προσπαθοῦσε νά τούς ἀποδείξῃ μέ κάθε τρόπο πόσο πιό ὠφέλιμη ἦταν ἡ ἕνωση κι' ἡ ὁμόνοια. Ἀλλά ὁ Δόνιφαν ἀπαντοῦσε πάντα μέ τόση ἀδιαφορία καί ἀπάθεια, ὥστε ὁ Γόρδων ἔκρινε καλό νά μήν ἐπιμένῃ περισσότερο. Ὡστόσο δέν ἀπελπιζόταν ὅτι θά κατόρθωνε σιγά-σιγά νά διαλύσῃ τά μικρά αὐτά σπέρματα τῆς διχόνοιας, πού μποροῦσαν νά καταντήσουν ὀλέθρια.

Ἡ ἀκαταστασία τοῦ καιροῦ τούς ἐμπόδιζε νά ἐπιχειρήσουν τήν ἐκδρομή πού εἶχαν ἀποφασίσει πρό ἡμερῶν. Τίς περισσότερες λοιπόν ὧρες τίς χρησιμοποιοῦσαν γιά κυνήγι κι' ἡ συγκομιδή ἦταν ἀφθονη. Ἐννοεῖται ὅτι ἐνεργό μέρος στό κυνήγι εἶχε κι' ὁ Πιστός, πού δέν ἐδίσταζε νά πέφτῃ καί στά κύματα, γιά νά φέρνῃ στήν ξηρά τά πουλιά πού ἔπεφταν στή θάλασσα.

Οἱ μικροί ναυαγοί ψαρεύουν.

Στις 15 Μαρτίου ὁ καιρὸς καλυτέρεψε. Τὴ νύχτα ὁ οὐρανὸς ἦταν αἴθριος, γιατὶ ἀπόγειος ἄνεμος εἶχε διαλύσει τοὺς ἀτμοὺς ποὺ τὸν σκέπαζαν τόσες ἡμέρες, κι' ὁ ἥλιος βγῆκε λαμπρότατος.

Ὁ Μπριάν, ποὺ τὸ σχέδιό του ἦταν νὰ προχωρήσῃ πρὸς βορρᾶν, εἶχε ἀποφασίσει, ἂν οἱ ἄλλοι δὲν ἤθελαν νὰ τὸν συνοδεύσουν, νὰ κάνῃ τὴν ἐξερευνητικὴ ἐκδρομὴ μονάχος του. Καλύτερα βέβαια θἄταν νὰ τὸν συνόδευε ὁ Γόρδων. Ἀλλὰ τότε ποιὸς θὰ ἔμενε νὰ προσέχῃ τοὺς μικρούς;

Τὸ βράδυ τῆς 15 Μαρτίου παρατήρησε τὸ ραρόμετρο κι' εἶδε ὅτι ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κατάσταση θάμενε σταθερή. Εἶπε λοιπὸν στὸν Γόρδων ὅτι τὸ πρωὶ ἐσκόπευε νὰ ξεκινήσῃ. Δογάριαζε ὅτι τὸ διάστημα ὡς τὰ ἀκρωτήρι ἦταν δέκα ὡς ἑντεκα μίλια,—γιὰ νὰ πάῃ καὶ νὰ γυρίσῃ,— ὄχι βέβαια μεγάλο γιὰ ἕν' ἀκμαῖο παιδὶ ποὺ δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ κόπος. Θὰ μποροῦσε λοιπὸν νὰ γυρίσῃ τὴν ἴδια μέρα πρὸς τὸ βράδυ.

Ξεκίνησε τὰ χαράματα, χωρὶς νὰ τὸν πάρουν εἴδηση οἱ σύντροφοί του. Ἦταν ὁπλισμένος μ' ἕνα μπαστούνι καὶ μ' ἕνα περίστροφο, μὴ τυχὸν ἀπαντοῦσε στὸ δρόμο κανέν' ἄγριο ζῶο, ἂν καὶ τόσες ἡμέρες οὔτε ἴχνος εἶχε φανεῖ πουθενά.

Ἀλλ' ἀκόμη σπουδαιότερο ὅπλο πῆρε μαζί του ὁ Μπριάν,—ἕνα τηλεσκόπιο, ποὺ θὰ τοῦ χρησίμευε ὅταν θ' ἀνέβαινε στὴν κορυφὴ τοῦ ἀκρωτηρίου. Στὸν ταξιδιωτικό του σάκκο εἶχε ἀκόμη γαλέττα, ἕνα κομμάτι παστὸ κρέας, ἕνα μπουκάλι μπράντυ ἀνακατωμένο μὲ νερό, τελοσπάντων ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ νὰ γευματίσῃ καὶ νὰ δειπνήσῃ, ἂν κανέν' ἀπρόοπτο τὸν ἀνάγκαζε ν' ἀργοπορήσῃ.

Μιὰν ὥρα μετὰ τὸ ξεκίνημα, εἶχε φτάσει στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ποὺ ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Τόσο γρήγορα περπατοῦσε, ὥστε λογάριαζε πὼς, ἂν δὲν παρουσιαζόνταν ἐμπόδια, θὰ βρισκόταν στὸ ἀκρωτήρι πρὶν ἀπὸ τὶς ὀκτώ. Ἀλλὰ ἐνῶ τὸ ἔδαφος, ἀνάμεσα στὸ δάσος καὶ στὴ θάλασσα, ἦταν στερεὸ κι' ἐλαστικό, ὅσο προχωροῦσε πρὸς τὸ ποτάμι, γινόταν ἀμμώδες καὶ δύσβατο. Ἔτσι ὁ Μπριὰν ἄρχισε νὰ περπατῇ μὲ κόπο καὶ νὰ βραδύνῃ. Παρεμπρὸς μάλιστα ἦταν ἀναγκασμένος νὰ πατῇ ἀπάνω σὲ ὁλισθηροὺς βράχους, σὲ γλοιώδη θαλασσινὰ φυτὰ καὶ σὲ κινούμενες πέτρες, κινδυνεύοντας κάθε στιγμὴ νὰ πέσῃ καὶ νὰ σκοτωθῇ!

Ὅλ' αὐτὰ ἔκαναν τὴν πορεία του δυσκολώτατη κι' ἔγιναν αἰτία νὰ βραδύνῃ δυὸ ὁλόκληρες ὧρες.

— Κι' ὅμως, συλλογιζόταν, πρέπει νὰ εἶμαι στὰ ἀκρωτήρι πρὶν ἀρχίσει ἡ πλήρροια. Γιατὶ σὲ μιὰ πλημμυρίδα, ἡ θάλασσα εἶχε σκεπάσει ὅλο αὐτὸ τὸ μέρος, κι' ἂν μὲ προφτάσῃ τώρα, ἢ θ' ἀναγκασθῶ νὰ γυρίσω πίσω, ἢ θὰ καταφύγω σὲ κανένα βράχο, καὶ κάθου γύρευε πιὰ πότε θὰ φτάσω στὸ ἀκρωτήρι! Γρήγορα λοιπόν, νὰ περάσω αὐτὸ τὸ μέρος πρὶν τὸ σκεπάσῃ ἡ θάλασσα.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΟΙ ΨΑΡΑΔΕΣ

Ὁ Πευκιὰς εἶναι τὸ πιὸ ὄμορφο δάσος τοῦ κόσμου. Πεῦκα μὲ γλυκὰ πράσινα φυλλώματα, κλαδιὰ συμμετρικά, κορμοὶ μὲ κλίσεις ἁρμονικές. Τὸ χῶμα του μαλακὸ καὶ στρωμένο μὲ ἄφθονα ξερὰ βελονόφυλλα, σὰν παχὺ χαλί, ποὺ ρουφᾷ καὶ σβύνει τοὺς ἦχους τῶν βημάτων. Καὶ στοὺς θάμνους, ποὺ τριγυρίζουν τὰ πιὸ ἄκρινα πεῦκα εἶναι τυλιγμένα ξερὰ ξασπρισμένα φύκια. Ναί, γιατὶ ἐκειδὰ εἶναι ἡ θάλασσα καὶ τὸν χειμώνα κουβαλεῖ τὰ φύκια της ὡς τὰ πρῶτα πεῦκα καὶ τάφινει ἐκεῖ μπλεγμένα στὰ θαμνιά, νἀσπρίσουν ὅλο τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὴν ξερὴ ἁρμύρα.

Τώρα ἡ θάλασσα δὲ μιλεῖ, ἀλλὰ κοιμᾶται στὴ ζέστη τοῦ μεσημεριοῦ. Κι' ὅπως περνᾷ κανεὶς ἀλάργα ἀπὸ τὰ στρωτὰ δρομάκια τοῦ Πευκιᾶ, πάντα θὰ ἰδεῖ στὶς ἐρημικὲς αὐτὲς ὧρες, τοὺς ψαράδες νὰ κοιμοῦνται στὸν ἴσκιο τῶν παραθαλάσσιων πεύκων.

Κοιμοῦνται βαθιὰ κι' ἀσάλευτοι σὰν ξερολί. Μπορεῖ νὰ περάσει κανεὶς πολὺ κοντά τους καὶ νὰ τοὺς ἀγγίξει ἀκόμη. Τὸ κορμί τους θὰ μείνει ἀκίνητο στὸν ζεστὸ ἴσκιο τοῦ πεύκου. Γιατὶ οἱ καθύμενοι οἱ ψαράδες δούλεψαν ὅλη τὴ νύχτα μὲ τὴν τράτα καὶ τώρα εἶναι τσακισμένοι ἀπὸ τὸν κόπο.

Ἔχουν κι' αὐτοὶ μιὰ ζωὴ παράξενη καὶ βασανισμένη. Μιὰ παλιὰ ψαθὰ στὸ κεφάλι, ἕνα κόκκινο ζουνάρι, τὸ παντελόνι τὸ ἀνασκουμπωμένο πάντα πάνω ἀπὸ τὰ γόνατα, καὶ τὸ περπάτημα, ποὺ στὸ ἔδαφος τὸ στερεὸ μοιάζει σὰν χορογραφημένο, γιατὶ ἔχουν συνειθίσει νὰ περπατοῦν στὸν ἄμμο καὶ νὰ βουλιάζουν ὡς τὸν ἀστράγαλο.

Δὲν ἔχουν πατρίδα, δὲν ἔχουν οἰκογένεια, ἢ κι' ἂν ἔχουν, τόσο τὸ χειρότερο. Γιατὶ τὴν ἀφίνουν καὶ δὲν τὴ θυμοῦνται παρὰ μόνο γιὰ νὰ λυπηθοῦν. Σήμερα ἐδῶ στὸν Πευκιά, αὔριο στὸν Πειραιᾶ, μεθαύριο στὴ Θεσσαλονίκη. Ὕστερα στὸ Μεσολόγγι, ἀργότερα στὶς Ἰταλικὲς ἀκτές. Καὶ μιλοῦν πάντα λίγο, σὰ νἄχουν τὸ νοῦ τους ὅλο σὲ κάποιο μυστικό, ποὺ τὸ κρύβουν μέσα τους.

Εἶν' ἕνας γέρος μ' ἄσπρα μαλλιά, ποὺ φαίνεται πὼς ὅλη τὴ ζωή του περπάτησε ξυπόλυτος στὶς ἀμμουδιές. Κρατιέται καλά, κι' ὅμως τάσπρα του μαλλιὰ σὲ κάνουν νὰ λυπᾶσαι νὰ τὸν βλέπεις καθὼς τρέχει σὰν παιδὶ νὰ πιάσει σειρὰ στὸ σχοινί. Γιατὶ ὁ γέρος δὲν εἶναι ἀρχηγός. Ἀρχηγὸς εἶν' ἕνας ἄλλος μισόκοπος, μελαχροινός. Ὁ γέρος μὲ τάσπρα μαλλιὰ ἔχει καὶ τώτερη θέσι καὶ τραβᾷ κι' αὐτὸς τὸ σχοινὶ μαζὶ μὲ τὸ νέο αὐτὸ παιδί, ποὺ ἀκόμη δὲν ἔσγαλε μουστάκι. Φαίνεται πὼς θὰ στάθηκε ἄτυχος ὁ γέρος στὴ ζωή του κι' ὡς τὰ τελευταῖα του ἀνάπαυση δὲ θὰ βρεῖ. Θὰ τραβᾷ τὸ σχοινὶ καρτερικά, χωρὶς κανένα γογγυσμό. Τί λύπη, τάσπρα του τὰ μαλλιά!

Ὁ γιαλὸς ἐξαυλώνει ὅλα τὰ πράγματα μὲ τὴν τρεμουλιαστὴ λαύρα, ποὺ ἀναδίνει. Καὶ μέσα στὴ μεσημεριάτικη ἀκινησία καὶ τὴν προσήλωση τοῦ ἥμερου δάσους, εἶναι σὰν κάτι ἱερὸ αὐτὸς ὁ ὕπνος τῶν ψαράδων, ποὺ τοὺς βλέπει κανεὶς σκορπισμένους ἐδῶ καὶ κεῖ στοὺς ἴσκιους τῶν πεύκων. Εἶναι σὰν τὸν ὕπνο τῶν μικρῶν παιδιῶν.

Ἡ τράτα ἡ δεμένη στὸ καχεκτικὸ δεντράκι τοῦ γιαλοῦ, καὶ τὰ κορμιὰ τὰ ξαπλωμένα σὰν ἀναίσθητα στὸν ζεστὸν αὐτὸν ἴσκιο, ποὺ μυρίζει πότε θάλασσα, πότε ρετσίνι, διηγοῦνται ὅλο τὸ πάλεμα καὶ τὸν κόπο τῆς νύχτας. Γι' αὐτὸ ὁ ὕπνος τους εἶναι γλυκὸς σὰν τῶν μικρῶν παιδιῶν.

Νἀποκοιμηθεῖς μιόλις ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ καίει ἀπ' τὴν ἀνατολὴ καὶ νὰ ξυπνήσεις, ὅταν πιὰ θἄχει πιάσει δροσερὸ μαϊστράλι, ὅταν ὁ Πευκιὰς θἄναι γεμάτος μακρουλὲς σκιές, ὅταν οἱ ἄνθρωποι θὰ βγαίνουν στὸ βραδυνό τους περίπατο στὸ χλιαρὸ ἀπρογιάλι. Ἡ μέρα πέρασε χωρὶς νὰ τὴ γευθῇς. Νὰ πιάσεις ἀμέσως δουλειὰ στὴν τράτα καὶ νἀρμενίσεις ὅλη τὴ νύχτα γιαλὸ γιαλό.

Ἡ νύχτα εἶναι χωρὶς φεγγάρι, (γιατὶ τὸ φεγγάρι διώχνει τὰ ψάρια) σκοτεινὴ κι' ἀύρυβη. Καὶ μέσα στὴ σιγαλιὰ τοῦ δάσους καὶ τοῦ πελάγους, ἀκούγεται βαθιὰ ὁ ρυθμικὸς κρότος τῶν κουπιῶν, ποὺ ἀνεβοκατεβαίνουν, πειθαρχικὰ καὶ κόβουν ὅλα μαζὶ τὸ νερό. Κι' οἱ ψαράδες κρατοῦν τὸ ρυθμὸ στὰ κουπιὰ μ' ἕνα τραγοῦδι γλυκὸ καὶ λυπημένο :

Ἡ βάρκα μας
ἡ κουρελοῦ
σήμερα δῶ
κι' αὔριο ἀλλοῦ...

Καὶ σὲ κάθε στίχο, πλάφ! ἅλα μαζὶ τὰ κουπιά.

Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά τους, αὐτὴ ἡ χαρά τους, αὐτὴ εἶναι ὅλη τους ἡ ἱστορία.

Αὔριο θὰ ξαπλωθοῦν πάλι στὸν ἴσκιο νὰ κοιμηθοῦν, ὥς ποὺ νὰ σάσει ὁ καυτὸς ἥλιος τὸ λαμπρὸ ἡμικύκλιό του.

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ἀετὸς σημάδεψε ἀπὸ ψηλὰ καὶ ἅρπαξε στὰ νύχια του ἕνα γλάρο. Προτοῦ ὅμως νὰ προφτάσῃ νὰ πετάξῃ μαζί του, χύμηξε κατὰ πάνω του ὁ χήνος.

— Ἄφησε τὸ γλάρο, φώναξε, καὶ μὴ ξαναφανῇς ἐδῶ, γιατὶ θὰ ἔχεις νὰ κάνεις μαζί μου.

— Καλὲ ποιὸς εἶσαι σύ; εἶπε ὁ ἀετός. Ἴσχεις τύχη ποὺ δὲν πειράζω πατέ μου χήνα, εἰδεμὴ δὲν θἄβγαινες ζωντανὸς ἀπὸ τὰ νύχια μου.

Ὁ Φίλιππας ὅμως νόμισε ὅτι ὁ ἀετὸς δὲν καταδεχόταν νὰ παλέψῃ μαζί του. Γι' αὐτὸ χύμηξε καταπάνω του ὁρμητικά, τοῦ δάγκωσε τὸ λαιμὸ καὶ τὸν χτύπησε μὲ τὰ φτερά του. Βέβαια αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀνεχθῇ ὁ ἀετός, κι' ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ παλέβῃ μὲ τὸν χῆνο χωρὶς νὰ βάζῃ ὅμως ὅλη του τὴ δύναμη.

Ὁ Νὶλς κοιμόταν ἀκόμη μαζὶ μὲ τὴν Ἄκκα καὶ τὶς ἄλλες ἀγριόχηνες. Ἔξαφνα ἄκουσε τὴν Ἀβροπούπουλη νὰ φωνάζει :

— Νὶλς, Νὶλς, τὸ Φίλιππα τὸν ξεσχίζει ἕνας ἀετός!

— Πάρε με στὴ ράχη σου καὶ πήγαινέ με κοντά του! εἶπε ὁ Νὶλς.

Ὅταν ἔφταναν οἱ δυό τους στὸ βράχο, ὁ Φίλιππας ἦταν καταπληγωμένος ἀλλὰ κρατιόταν ἀκόμη κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ παλεύῃ.

Ὁ Νὶλς βέβαια δὲν μποροῦσε νὰ τὰ βάλῃ μ' ἕναν ἀετὸ καὶ δὲν τοῦ ἔμεινε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπ' ἄλλου.

— Γρήγορα, γρήγορα, Ἀβροκούπουλη! εἶπε. Φώναξε ἐδῶ τὴν Ἄκκα καὶ τὶς ἄλλες ἀγριόχηνες.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ποὺ εἶπε αὐτὰ ὁ Νὶλς, ὁ ἀετὸς ἔπαψε νὰ παλεύῃ.

— Ποιὸς μιλάει ἐδῶ γιὰ τὴν Ἄκκα : εἶπε.

Κι' ὅταν ἀντίκρυσε τὸν Νὶλς κι' ἄκουσε τὶς φωνὲς ἀπὸ τὶς ἄλλες ἀγριόχηνες, ἅπλωσε ἀμέσως τὰ φτερά του.

— Πῆτε στὴν Ἄκκα ὅτι δὲν περίμενα νὰ τὴ βρῶ ἐδῶ στὴ θάλασσα, φώναξε· καὶ περήφανα πέταξε ψηλά.

Οἱ ἀγριόχηνες εἶχαν σκοπὸ νὰ φύγουν ἀμέσως, ἀλλ' ἀποφάσισαν νὰ καθήσουν λίγο ἀκόμα γιὰ νὰ συνέλθῃ ὁ Φίλιππας. Ἐνῶ βοσκοῦσαν, ἦρθε μιὰ πάπια κι' εἶπε τῆς Ἀβροπούπουλης:

— Χαιρετίσματα ἀπὸ τὶς ἀδελφές σου. Δὲν ταλμοῦν πιὰ νὰ παρουσιαστοῦν στὶς ἀγριόχηνες, ἀλλὰ μοῦ παρήγγειλαν νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ φύγῃς ἀπ' τὸ νησί, προτοῦ νὰ πᾷς νὰ δῇς τὸ γέρο-ψαρᾶ.

— Καὶ βέβαια θὰ πάω, εἶπε.

Φοβόταν ὅμως νὰ πάῃ μοναχή της καὶ παρακάλεσε τὸν ἄσπρο χῆνο καὶ τὸν Νὶλς νὰ τὴ συνοδεύσουν στὴν καλύβα.

Ἡ πόρτα τῆς καλύβας ἦταν ἀνοιχτή. Ἡ Ἀβροπούπουλη μπῆκε μέσα, οἱ ἄλλοι δυὸ ἔμειναν ἀπέξω. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως ἄκουσαν τὴν Ἄκκα νὰ δίνῃ τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἀναχώρηση. Ἡ χήνα βγῆκε ἀμέσως ἀπ' τὴν καλύβα καὶ πέταξε μὲ τὶς ἀγριόχηνες μακρυὰ ἀπ' τὸ νησί. Τὸ κοπάδι εἶχε πετάξει κιόλας ἕνα ἀρκετὸ διάστημα ἀνάμεσα στὰ νησιά, ὅταν ὁ Νὶλς κοίταξε τὴν χήνα ποὺ πετοῦσε δίπλα του καὶ παραξενεύτηκε πολύ. Ἡ Ἀβροπούπουλη πετοῦσε πάντοτε ἐλαφρὰ καὶ ἤσυχα, αὐτὴ ὅμως ἐδῶ χτυποῦσε τὶς φτερούγες της μὲ θόρυβο.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

II'.

Λαχανιασμένη, τρομαγμένη, ἡ κυρὰ-Λάμπραινα μπαίνει στὴν κάμαρα — καὶ τί νὰ ἰδῇ!

Τὰ δίδυμά της μετεμορφωμένα, ἀγνώριστα! Κι' οἱ ξαδέρφισσές της νὰ τῆς λένε, νὰ τῆς ὁρκίζωνται, πὼς εἶναι κυρὰ σὰν πεθαμένα καὶ πὼς λένε «μπαμπὰ» σὰ μεγάλα!..

Ἦταν γυναίκα ἀγράμματη ἡ κυρὰ-Λάμπραινα κι' εἶχε πολλὲς δεισιδαιμονίες. Φαντάσθηκε λοιπὸν ἀμέσως πὼς «ὁ Διάβολος ἔβαλε τὴν οὐρά του» καὶ μεταμόρφωσε ἔτσι τὰ παιδιά της. Καὶ τὴν ἔπιασε τέτοιος φόβος, ποὺ δὲν τόλμησε νὰ πλησιάσῃ τὴν κούνια, νὰ ξεσκεπάσῃ τὰ μωρά, νὰ τὰ σταλάσῃ. Πωρὰ ἔβγαλε τὶς φωνὲς σὰν τρελή:

— Βοήθεια!.. βοήθεια!...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη γύριζε στὸ σπίτι ὁ κὺρ-Λάμπρος. Κι' ἀκούγοντας τὶς φωνὲς τῆς γυναίκας του, ἀνέβηκε ἀμέσως νὰ ἰδῇ τί ἔπαθε.

— Τὰ παιδιά, τοῦ λέει, τὰ παιδιά μας παίτι ἔπαθαν!

Ὁ κὺρ-Λάμπρος ἔκαμε νὰ πλησιάσῃ τὴν κούνια. Μὰ ἡ κυρὰ-Λάμπραινα τὸν ἐμπόδισε:

— Μή! κι' εἶναι συνέργεια τοῦ Σατανᾶ!.. Μακριά!

Καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῶν ξαδερφιῶν της, τοῦ διηγήθηκε τὰ παράξενα φαινόμενα ποὺ παρουσίαζαν τὰ δίδυμα.

Ὁ κὺρ-Λάμπρος ὁ κακόμοιρος τάχασε. Σκέφτηκε ὅμως πὼς τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ, ἦταν νὰ φωνάξῃ τὸ γιατρό. Αὐτὸς θὰ τοὺς ἔλεγε τουλάχιστο ἂν τὰ παιδιὰ ἦταν ζωντανὰ ἢ πεθαμένα.

Καὶ νά, σὲ λίγο, καταφτάνει ὁ κύριος Κινινίδης μὲ τὰ ἐργαλεῖα του.

— Σωθῆτε, λέει στοὺς γονεῖς καὶ στοὺς συγγενεῖς· ἡσυχάστε κι' ἐγὼ θὰ σᾶς πῶ ἀμέσως!

Ἔβαλε τὸ ἐργαλεῖο του,— ἕνα στηθοσκόπιο, — ἀκροάστηκε καλὰ τὰ δυὸ μωρὰ κι' ἔπειτα εἶπε:

Ἡ καρδιά τους δὲν χτυπᾷ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει. Μπορεῖ νἄναι καὶ ζωντανά. Γιά, νὰ ἰδοῦμε.

Καὶ τὰ ξεσκέπασε, γιὰ νὰ τὰ ἐξετάσῃ καλύτερα.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ

Ταξιδεύουν μὲ τὸ σιδηρόδρομο ἕνας μπαμπὰς κι' ὁ πιτσιρίκος του. Τὸ τραῖνο τρέχει πολὺ κι' ὁ πιτσιρίκος διασκεδάζει σκύβοντας ἀπὸ ἕνα παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ. Πίσω του, ὁ μπαμπὰς τὸν προσέχει, τὸν κρατεῖ.

Ἄξαφνα, γιὰ νὰ παίξῃ μαζί του, τοῦ ἁρπάζει ἀπ' τὸ κεφαλάκι τὸ καπέλλο, κάνει πὼς τὸ πετᾷ ἔξω καὶ τὸ κρύβει μὲ τρόπο πίσω του.

— Ἄ, τὸ καπέλλο μου! φωνάζει ὁ πιτσιρίκος, ἕτοιμος νὰ κλάψῃ.

— Σύχασε, ἀπαντᾷ ὁ μπαμπάς. Στὸ πῆρε ὁ ἀέρας. Μὰ θὰ τοῦ σφυρίξω καὶ θὰ γυρίσῃ στὸ κεφάλι σου.

Καὶ πραγματικῶς, ὁ μπαμπὰς σφυρίζει καὶ τὸ καπέλλο βρίσκεται διαμιᾶς στὸ κεφαλάκι τοῦ πιτσιρίκου.

Τί θαῦμα!.. Ὁ πιτσιρίκος ἐνθουσιάζεται. Ἄ, μ' αὐτὸ πρέπει νὰ ξαναγίνῃ!.. Καὶ βγάζει ἀμέσως τὸ καπέλλο του, τὸ πετᾷ μὲ ὁρμὴ ἔξω ἀπ' τὸ βαγόνι καὶ φωνάζει:

— Μπαμπά! σφύριξέ του πάλι νὰ γυρίσῃ!

Ἀμ' δέ;

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΩΣ ΑΓΑΠΗΣΑ ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ φιλόσοφος μὲ κοίταζε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον. Τὸ σοβαρό μου ὕφος καὶ τὸ εὐτυχισμένο μου χαμόγελο ὅταν πρόφερα τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπητοῦ μου συγγραφέως, τοῦ ἔκαναν ἐντύπωση.

— Καὶ πιστεύεις σ' αὐτὰ ποὺ διαβάζεις, παιδί μου; μὲ ρώτησε.

Τί ἀστεία ἐρώτηση! Ἡ πεποίθηση μὲ τὴν ὁποία πρόφερα τὸ «ναί» τὸν ἔκανε νὰ χαμογελάσῃ.

— Ποιὸ βιβλίο του διαβάζεις τώρα;

— Τὸν «Ρωβούρο τὸν Κατακτητήν, τὸν «Κοσμοκράτορα» καὶ τὶς «20.000 λεῦγες ὑπὸ τὴν θάλασσα».

— Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ Ρωβούρος:

— Εἶναι γενναῖος καὶ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸν γνωρίσω.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ σοφὸς καθηγητὴς γέλασε.

— Καὶ φαντάζεσαι, παιδί μου, πὼς ὅλοι οἱ ἥρωες τοῦ Ἰουλίου Βέρν εἶναι ἀληθινοί;

Τὸν κοίταξα μὲ κατάπληξη, μὲ ἀνησυχία, μὲ φόβο. Ὅλο τὸ μεγάλο οἰκοδόμημα ποὺ εἶχα χτίσει στὸν ἰδανικόν ὀνειρόκοσμο τῆς φαντασίας μου, τὸ ἔννοιωθα νὰ σαλεύῃ στὰ θεμέλια του. Ὁ καθηγητής, ἀντίκρυ μου, σὰν ἐκδικητικὸ φάσμα τῆς Πραγματικότητας, μὲ κοίταζε κατάματα καὶ τὸ βλέμμα του, ὅλο εἰλικρίνεια, μ' ἔκανε νὰ πονῶ.

— Εἶναι ποτὲ δυνατὸ νὰ περιπλανηθῇ ὁ ἄνθρωπος σὲ ἄλλους κόσμους, ὅπου κουράζεται νὰ ταξιδέψῃ καὶ μονάχα τὸ μυαλό του; Πῶς μπορεῖ νὰ κατεβῇ στὰ τρομακτικὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν, χωρὶς νὰ γίνῃ λυῶμα ἀπ' τὴν ἀτμοσφαιρικὴ πίεση;

Μέπιανε ζάλη. Ὅλο τὸ φανταστικὸ κτίριό μου σωριαζόταν καὶ στὰ ἐρείπιά του ἔβλεπα νὰ κινοῦνται μηχανικά, σὰν ἀνδρείκελλα, οἱ ἥρωες τοῦ Βέρν.

— Ὄχι! ψέμματα! φώναξα.

Κι' ἔτρεξα στὸ δωμάτιό μου, ὅπου, ὁλομόναχος, ἔκλαψα μὲ λυγμούς, σὰν μωρὸ παιδί, ὅπως δὲν ἔκλαψα ποτέ.

* * *

Τὰ χρόνια περνοῦν.

Ἡ μιὰ ἐφεύρεση διαδέχεται τὴν ἄλλη. Καὶ καλεμιὰ εἶναι σὰν πραγματοποίηση ἑνὸς ὀνείρου τοῦ μάγου συγγραφέως. Πόσες φορὲς ἀκούω αὐτὴ τὴ φράση:

— Εἶχε δίκιο ὁ Ἰούλιος Βέρν!

Στὸ ἀναμεταξύ, διάβασα ὅλα τὰ βιβλία του. Ὁ θαυμασμός μου γιὰ τὸν ἐκπληκτικὸ συγγραφέα μεγάλωσε. Τὸν θαύμασα σὰν τὸν ποιητὴ-ἐμψυχωτὴ κάθε ἐφευρέσεως.

Στὰ 1922 διάβασα, μέσα σ' ἕνα βιβλίο τοῦ σοφοῦ γάλλου ἀστρονόμου Σὰρλ Νορντμὰν «Ὁ Ἄϊνσταϊν καὶ τὸ Σύμπαν», ἕνα κεφάλαιο γιὰ τὸ «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνην». Ὁ ἀστρονόμος ἀπεδείκνυε ὅτι τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ βλῆμα θὰ ἐκσφενδονιζόταν μὲ τὸ κανόνι, γιὰ τὸ μακρυνὸ ταξίδι, οἱ τολμηροὶ ἐπιβάται του δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ἐπιζήσουν ἀπὸ τὸ ἀπότομο τράνταγμα.

Θυμήθηκα κάποιο στίχο, ἀπὸ ἕνα σοννέτο τοῦ Ροστάν:

Même lorsqu'il a tort, le poète a raison. (Ὁ ποιητὴς ἔχει δίκιο, ἀκόμα κι' ὅταν ἔχει ἄδικο).

Αὐτὸ ποὺ διάβασα δὲν μοῦ ἔκαμε καμμιὰν ἀπολύτως ἐντύπωση. Δὲν ἀμφισβητοῦσα τὴν ἐπιστημονικὴ ἀπόδειξη τοῦ Νορντμάν. Οὔτε ἤθελα νὰ ξεγελάσω τὸν ἑαυτό μου μὲ μιὰν ἀπατηλὴ ψευδαίσθηση στὸ ζήτημα τῆς ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας τῶν ὀνειροπολημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Ἦταν ἁπλούστατα μιὰ πεποίθηση στὴ γόνιμη δημιουργικὴ φαντασία τοῦ μεγάλου προφήτου, μιὰ πίστη στὸ Μέλλον.

Ἐκείνη τὴν ἐποχή, ὁ σοφὸς ἀμερικανὸς ἀστρονόμος Γκόνταρτ ἑτοιμαζόταν νὰ στείλῃ μιὰ ρουκέτα στὸν Ἄρη, χωρὶς ἐπιδάτες δῶμος. Σανάρχισα νὰ ἐλπίζω. Ἡ ρουκέτα θὰ ἦταν ἐφοδιασμένη μὲ μιὰ φωτιστικὴ ὕλη. Μιὰ αὐτόματη ἔκρηξη θὰ φώτιζε τὸ μέρος τοῦ Ἄρεως ὅπου θἄπεφτε ἡ ρουκέτα. Κι' ἔτσι, ἀπὸ τὴ Γῆ, μὲ τὰ ἰσχυρὰ τηλεσκόπιά τους, μερικοὶ προνομιοῦχοι ἀστρονόμοι θὰ μποροῦσαν νὰ ἐπιδοθοῦν σὲ διάφορες γεωλογικὲς—ἢ μᾶλλον... Ἀρεολογικὲς—μελέτες. Δυστυχῶς, τὸ σχέδιο μένει ἀκόμα ἀπραγματοποίητο.

Τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς γράφω, ἔχω μπροστά μου ἕνα ἀρθράκι τοῦ παρισινοῦ Excelsior: ὁ χημικὸς Ρόμπερτ Κόντιτ ἑτοιμάζει, στὴ Φλωρίδα, μιὰ παρόμοια ἐκστρατεία ἐναντίον τῆς Ἀφροδίτης. Θὰ ξεκινήσῃ ὁ ἴδιος, μ' ἕνα μηχάνημα τῆς ἐφευρέσεώς του, καὶ τὴν ἀπόσταση τῶν 80.000.000 χιλιομέτρων ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπ' αὐτὸν τὸν πλανήτη, θὰ τὴν διανύσῃ μὲ ταχύτητα 5.000 χιλιομέτρων τὸ λεπτό.

Ἐ λοιπόν, ἂν ὁ Κόντιτ μὲ δεχόταν γιὰ συνεπιβάτη του, θὰ ἤμουν πολὺ περήφανος νὰ κάνω αὐτὸν τὸν περιπατάκο... γιὰ χατίρι τοῦ Βέρν!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥΣ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Νά τη, ξυπνάει! φώναξε ὁ Τζέε, ποὺ στεκόταν καὶ κοίταζε τὸ κοριτσάκι σὰ νἄβλεπε κανένα θαῦμα. Ἰδέστε τη, ποὺ ξυπνάει!

— Ναί, τὸ ἀγγελάκι μου, ἀνοίγει τὰ μάτια του... Τὸ πουλί μου, φωνάζει τὴ μαννούλα του... Μὴ φοβᾶσαι, χρυσό μου! εἶπε ἡ καλὴ γυναίκα, συγκινημένη ἀπὸ τὸ τρομαγμένο βλέμμα, ποὺ ἔρριξε ἡ Νταίζη στὰ ἄγνωστα πρόσωπα, ποὺ ἦταν σκυμμένα ἀπὸ πάνω της.

Σὰν ἀπὸ ἔνστικτο, ἡ Νταίζη μαζεύτηκε στὴν ἀγκαλιὰ αὐτῆς τῆς γυναίκας, ποὺ τῆς μιλοῦσε τόσο γλυκὰ κι' ἔκρυψε τὸ κεφαλάκι της μέσα στὸ στῆθος της.

— Ἔτσι, χρυσό μου, κρύψου, μὴν τοὺς κοιτᾶς τοὺς ἄλλους! ἔλεγε ἡ κυρία Τζέννη, ποὺ βρῆκε ἀμέσως τὴ γλῶσσα, ποὺ μιλοῦνε στὰ μικρά...

—Μὰ μὴ φοβᾶσαι, κοριτσάκι! εἶπε κι' ὁ Τζέε, λιγάκι δυσαρεστημένος. Ἐμεῖς σ' ἀγαπᾶμε!

— Δὲν καταλαβαίνει τί τῆς λές, Τζέε, τοῦ εἶπε ἡ κυρία Γουίλ. Ἀκόμα εἶναι μισοκοιμισμένο κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ ξένα πρόσωπα τὸ τρομάζουν. Ἔλα τώρα, Θωμᾶ, πήγαινε νὰ τρατάρεις τὸν ξάδελφο. Στὴν τραπεζαρία εἶναι μπύρα φρέσκη. Ὁ Τζέε θὰ κάτσει ἐδῶ μαζί μου φρόνιμα, νὰ σιγουρίσω τὸ παιδί. Δὲν κάνει νὰ μᾶς ἰδεῖ ὅλους μαζί.

Πάντα τὴν ἄκουγαν ὅλοι τὴν κυρία Γουίλ. Οἱ δυὸ ἄντρες βγῆκαν ἔξω κι' ὁ μικρὸς Τζέε κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὴν καρέκλα.

— Τὸ παιδί μου νυστάζει ἀκόμη: Ἡ Νταίζη γύρισε λιγάκι τὸ κεφάλι, κοίταξε τριγύρω της κι' ἐπειδὴ δὲν εἶδε κανέναν ἄλλον ἀπὸ τὴ Τζέννυ, τῆς χαμογέλασε,

— Τί ἀγγελούδι! εἶπε ἡ Τζέννη μαγεμμένη. Τώρα μὲ γνωρίζεις, ἔ; Θέλεις τίποτα, κουκλάκι μου; Λίγο γαλατάκι; Μικρέ μου Τζέε, τρέχα στὴν κουζίνα καὶ φέρε μου τὴ γαβάθα μὲ τὸ γάλα.

Ὁ Τζέε ἔτρεξε περήφανος γι' αὐτὴ τὴν ἀποστολή, καὶ γύρισ' εὐθὺς κρατῶντας προσεχτικὰ καὶ μὲ τὰ δυό του χέρια τὴ γαβάθα μὲ τὸ γάλα.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ Νταίζη ξεθάρρεψε. Ἤπιε μὲ μεγάλες γουλιὲς τὸ ὡραῖο ἀγνὸ γάλα κι' ὅταν τὸ τελείωσε, ἀκούμπησε τὸ κεφαλάκι της ἀπάνω στὸ στῆθος τῆς Τζέννης.

— Τώρα θὰ κοιμηθεῖ πάλι: ρώτησε ὁ Τζέε μὲ ἀγωνία.

— Δὲν πιστεύω. Ὡστόσο πρέπει νὰ μάθουμε ἀπὸ ποῦ μᾶς ἔρχεται. Πῶς σὲ λένε, ἀγγελέ μου;

— Νταίζη! ἀπάντησε ἡ μικρή, ποὺ ἦταν τώρα ὁλότελα ἥσυχη.

—Ποῦ εἶναι ἡ μαμά σου;

Τὸ προσωπάκι τῆς μικρῆς ζάρωσε, ἕτοιμο νὰ κλάψει.

— Δὲν ξέρω, ἔφυγε.

— Κι' ὁ μπαμπάς σου;

— Μακρυά, μακρυά!.. στὸ καράβι!

Ὕστερα, σὰ νὰ τῆς ἦρθαν στὸ νοῦ οἱ πρόσφατες ἀναμνήσεις:

— Εἶναι ἄρρωστος, ἡ μαμάκα πάει νὰ τὸν φέρει.

— Καὶ σ' ἄφισ' ἔτσι, μοναχή;

—Ὄχι, μὲ τὴ Μπέττη. Κι' ὁ κακὸς ἄνθρωπος ἦρθε νὰ μὲ πάρει. Μοῦκαψε τὴν κούκλα μου. Ὅλα, ὅλα τἄκαψε! Ἄ, κρύψτε με, κρύψτε με, ἔρχεται νὰ μὲ πάρει!

Κι' ἡ μικρούλα ξέσπασε σὲ λυγμοὺς κι' ὅλο τὸ σωματάκι της ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο.

Ὅλοι μαζεύτηκαν τριγύρω, συγκινημένοι ἀπ' αὐτὴ τὴ σκηνή.

— Καϋμένο παιδάκι! εἶπε ἡ κυρία Γουίλ, μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ τοὺς βαστᾶ ἡ καρδιὰ νὰ βλασανίζουν τέτοια ἀγγελούδια! Σῶπα σύ, μικρούλα μου, μὴν κλαῖς, δὲν ἔρχεται κανείς. Θὰ σὲ κρατῶ στὴν ἀγκαλιά μου, ὡς ποὺ νὰ βροῦμε τὴ μαμά σου... Ἔτσι, μπράβο, χρυσό μου, κοιμήσου λιγάκι...

Καὶ φιλῶντας καὶ κουνῶντας τὴ μικρὴ στὴν ἀγκαλιά της, τὴν ἔκαμε ν' ἀποκοιμηθεῖ πάλι ἥσυχα - ἥσυχα, μὲ τὰ μάγουλα μουσκεμένα ἀπ' τὰ δάκρυα.

* * *

— Καλὰ τὸ σκέρθηκα γώ, εἶπε ὁ γέρο - Δίκ, ὅτι ἦταν ὁλόκληρη ἱστορία ἐδῶ! Ἀλλὰ καὶ πάλι, τίποτα δὲν ξέρουμε. Ἂν μποροῦσε νὰ μᾶς ἔλεγε τὄνομα τοῦ μπαμπᾶ της...

— Θὰ ἰδοῦμε, ἀργότερα, ὅταν ἡσυχάσει. Ἴσως τὰ θυμηθεῖ σιγὰ - σιγὰ ὅλα καὶ μᾶς τὰ πεῖ.

— Ναί, ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, τί πρέπει νὰ κάμουμε; ρώτησε ὁ γέρο Δίκ. Αὐτὸ ἦρθα νὰ σᾶς ρωτήσω· νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν ἀστυνόμο ἢ νὰ τὴν πᾶμε στὸ δημαρχεῖο;

Ὁ Θωμᾶς βρισκόταν στὴν ἴδια ἀπορία μὲ τὸν ξάδελφό του κι' ἡ Τζέννη ἔμενε σκεπτική.

—Ἂν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε, εἶπ' ἐπιτέλους αὐτή, νὰ μὴν κάμετε οὔτε τίνα οὔτε τἄλλο. Πρῶτα - πρῶτα, τὸ μικρὸ θέλει περιποίηση καὶ στὸ νοσοκομεῖο θὰ τὸ πεθάνουν. Ἀφιστε τό μου ἐδῶ λὰ μυαλωμένα. Ἔτσι εἶναι. Τὸ νομίζουν πεθαμένο τὸ παιδί. Ἂς τοὺς ἀφίσουμε νὰ τὸ νομίζουν πεθαμένο. Νὰ μὴν ποῦμε τίποτα σὲ κανέναν. Στὸ θυρωρὸ θὰ πῶ, ὅτι εἶναι μιὰ ὀρφανὴ ἀνιψιούλα μου ἀπὸ τὸ χωριό. Κι' ὁ Τζέε νἄχει τὸ νοῦ του νὰ μὴν πεῖ σὲ κανέναν πὼς βρήκαμε παιδὶ στὸν ποταμό. Ἄκοῦς, Τζέε; «Ὁ κακὸς ἄνθρωπος» θὰ τὸ μάθει καὶ θαρθεῖ νὰ μᾶς τὴν πάρει.

—Ἂν ἔρθει, ἐγὼ θὰ τὸν σκοτώσω! δήλωσε ὁ Τζέε ἀποφασιστικά.

— Καλά. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως, πρέπει νὰ μὴν πεῖς τίποτα σὲ κανέναν.

— Δὲ θὰ πῶ σὲ κανέναν, κυρὰ Τζέννη, εἶπε ὁ Τζέε μὲ σοβαρὸ ὕφος.

—Ἂς φεύγουμε λοιπὸν καὶ μεῖς ἀφοῦ τὸ πέρνετε ἀπάνω σας τὸ παιδί, εἶπε ὁ βαρκάρης. Κοιμᾶται στὴν ἀγκαλιά σου, σὰν νὰ ἦταν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμάς του!

Ὁ Τζέε φίλησε τρυφερὰ τὴ μικρούλα κι' ἔφυγαν μαζὺ μὲ τὸ Θωμᾶ.

Ἡ Τζέννη ἔμεινε μόνη κι' ἐξακολούθησε νὰ νανουρίζει τὴ Νταίζη. Τὴν κρατοῦσε στὰ δυό της χέρια, καὶ καλῶς ἔνοιωθε τὴ μικρὴ αὐτὴ ξένη καρδούλα νὰ χτυπᾶ κοντὰ στὴ δική της, δυὸ δάκρυα κυλήσανε στὰ μάγουλά της. Πόσον καιρὸ εἶχε νὰ κρατήσει παιδὶ στὰ γόνατά της!

Ὁ Θωμᾶς Γουίλ γύρεζε αὐτὴ τὴ στιγμὴ κι' ἡ ἀγαθὴ μορφή του φάνηκε ἀνήσυχη.

— Κλαῖς, γυναίκα; ρώτησε σιγὰ - σιγά. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κρατήσεις. Σοῦ ξύπνησε τοὺς καϋμούς....

—Ναί, Θωμᾶ, μοῦ θύμισε τἄλλα, ἀλλὰ εἶναι καλύτερα ἔτσι. Μοῦ φαίνεται σὰ νὰ ἤρθαν πάλι κοντά μου. Ὁ Θεὸς μοῦ τὸ στειλε... Κι' ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ. Γιατὶ νὰ μὴ τὴν κρατήσουμε γιὰ πάντα; Ἐρημοι εἴμαστε ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴ φυλακή. Αὐτὴ θὰ μᾶς ἀνοίξει λιγάκι τὴν καρδιά, θὰ τὴ βλέπουμε νὰ μεγαλώνει καὶ θἄναι ἡ χαρά μας. Θέλεις;

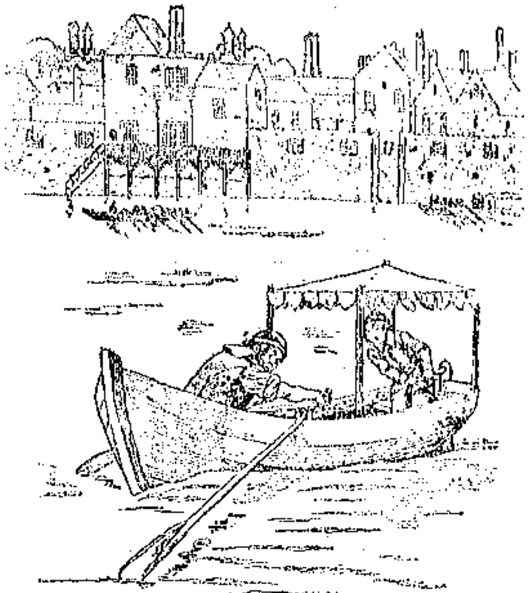

«Ὁ γέρος βαρκάρης τραβοῦσε γερὰ τὰ κουπιά...»
(Σελ. 98, στ. α΄)

—Ἐγὼ ξέρεις πῶς ὄχι δὲ λέω ποτέ... Ἀλλὰ γιὰ πές μου, ἂν τὴν ἀγαπήσεις καλὰ - καλά, κι' ὕστερα ἔρθουν καὶ σοῦ τὴν πάρουν; Τότε θὰ ὑποφέρεις διπλά.

— Δὲν πιστεύω νἀρθοῦν ποτέ. Ἀλλωστε εἴτε ἔρθουν αὔριο, εἴτε σ' ἕνα χρόνο, τὸ ἴδιο θὰ λυπηθῶ. Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ κιόλα σὰ δική μου...

— Τότε, κάνε ὅπως σ' ἀρέσει, Τζέννη. Βάλ' το ὅμως νὰ κοιμηθεῖ. Γιατὶ τὸ βλέπω ποὺ δὲν σαλεύει.

Ἡ Τζέννη φίλησε τὸ παιδὶ μὲ πάθος καὶ τὸ ἔδωσε στὸν ἄντρα της νὰ τὸ φιλήσει κι' αὐτός.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΚΕΡΔΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αγαπητή μου,

Προχτές που διάβαζα την 'Αλληλογραφία σου, είδα και τδμορφο γραμματάκι της *Λέλιας* που σε προμοιάζει μ' ένα μεγάλο ώραιο περιβόλι. Τότε μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ γράψω ἕνα ποιημα γιὰ τὸ περιβόλι σου. Κι' ὅταν, ἂν ἐγκριθῇ, θὰ τὸ χωστῶ στὴν καλή μας *Λέλια*. Νά το:

Τὸ περιβόλι μας
ὤχ, τί ὁμορφιὰ!
λογῆς λουλούδια
εἶναι γεμάτο.

'Εδῶ μιὰ Δάφνη,
ἐκεῖ 'Ανεμώνη...
Πιὸ πέρα Νάρκισσος,
Μὴ-με-λησμόνει...

Μὰ καὶ Τριαντάφυλλα
καὶ Μενεξέδες,
Βιολέττες, Κρίνα,
Φούλια, Πανσέδες...

'Ηρώων ἀγάλματα
τοῦ Εἰκοσιένα
Μέσ' στὸ περβόλι μας
εἶναι στημένα.

Πουλιά, Νεράϊδες
καὶ 'Αγγελούδια,
Μελίσσια κρίβονται
μέσ' στὰ λουλούδια.

Χάνεσαι σ' ὄνειρα
καὶ σ' ἀναπνήσεις,
Δὲν ξέρεις ποιὸ νὰ ἰδῇς
καὶ ποιὸ ν' ἀφήσῃς.

Κοιτάξτε τώρα
καὶ πῆτε μου ὅλοι:
Ποτὲ ξανάειδατε
τέτοιο περβόλι;

Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

ΣΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟ ΤΩΝ ΕΞΟΡΙΣΜΩΝ

Θυμοῦμαι, σὰν νἄναι τώρα ἀκόμα, τὸ βραδάκι ἐκεῖνο.

Τὸ βουνὸ μὲ τὸ ἐκκλησάκι τοῦ Σταυροῦ, ἦταν ἀπέναντί μας. Εἶχε τὶς ρίζες του στὴν ἀμμουδιὰ κι' ἀπ' τὴ μιὰ του μεριὰ τὸ φιλοῦσε ἡ θάλασσα. 'Αρχίσαμε νἀνεβαίνουμε μὲ τὸν ἥλιο τὸν ἀντίφρο, καὶ κάθε τόσο στεκόμαστε γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε καὶ νὰ κοιτάξουμε κάτω τὴν ὁμορφιὰ τῆς θάλασσας καὶ τοῦ κάμπου. Σὲ μισὴ ὥρα φθάσαμε στὸ ἄσπρο ἐκκλησάκι μὲ τὸ μικρό του κτῆμα, μὲ τὶς λιγοστὲς συκιὲς κι' ἀμυγδαλιές.

Μπήκαμε μέσα, προσκυνήσαμε, ἀνάψαμε ἕνα κεράκι καὶ βγήκαμε ἔξω, γιατὶ τὸ ἐκκλησάκι μόλις χωροῦσε τὸν παπᾶ, τοὺς ψάλτες καὶ τοὺς βοηθούς.

Τί θέαμα εἴχαμε στὰ πόδια μας!

Ὁ ἥλιος; μόλις ἔδυε. Εἶχε γίνει πρῶτα πιπέρι, διάκος, ἔπειτα γραμμή, καὶ τέλος ἔσβυσε ἀφήνοντας μιὰ κοκκινάδα στὴ γαλανὴ θάλασσα. Τὰ περβόλια ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, μὲ τὶς φρέσκες τους πρασιές, ἔμοιαζαν μὲ κεντήματα πάνω στὴ γῆ.

Μέσα ἄρχισε ἡ ψαλμῳδία... Σὲ λέγω ἀκουγόταν τὸ τροπάριο: «Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης, Σταυρὸς ἡ ὡραιότης τῆς ἐκκλησίας...»

Μιὰ συγκίνηση μ' ἔπιασε. 'Αναλογίσθηκα τὸ σταυρὸ ποὺ κάρφωσαν τὸ Θεό μας, τὸ σταυρὸ ποὺ φάνηκε στὸ Μέγα Κωνσταντίνο, τὸ σταυρὸ ποὺγινε τὸ σύμβολο, ἡ δύναμή μας...

Ἡ γλυκειὰ ψαλμῳδία ἐξακολουθοῦσε. Κι' ἔφερνε τόση κατάνυξη στὴν ψυχή...

Εὐτυχισμένες γαλήνιες ὧρες!

Τέλειωσε ὁ ἑσπερινός, ἤμαστε ἁγίασμα παγωμένο πούβγαινε μέσα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, καὶ βρισκόμασταν ἔξω στὴν ἀλώνα, τὸ ἀλώνι τοῦ χωριοῦ μας, ποὺ ἦταν ἕνα μεγάλο ἀνοιχτὸ μέρος, ὅπου ἁλωνίζανε τὰ σιτάρια τοῦ χωριοῦ μας.

Ἐκεῖ ἀνάψαμε φωτιὰ μεγάλη, καὶ γύρω της ἀρχίσαμε τὰ παιχνίδια. Ἐκεῖ ἔμαθα τὸ «Κρυφτὸ» καὶ τὸ «Κυνηγητό», ἐκεῖ ἔμαθα τὸ «Ἀμπάριζα» καὶ τὸ «Ἀμάν, ἀμάν, ἀμάν,

λοι' φίλησέ μου καὶ τὸ μικρούλη νέο μου φίλο· δὲν ἀμφιβάλλω πὼς κάθε παιδὶ ποὺ γνωρίζεις, εἴτε στοῦ δασκάλου εἴτε ἀλλοῦ, θὰ τὸ προτρέπεις νὰ γίνεται συνδρομητής.) *Ἔνδοξο Σοῦλι* (ἑστειλα ὅτι ἐζήτησες· σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια κι' ὁ κ. Ξ. χάρηκε πολὺ γι' αὐτὴ τὴν κομπαρτὰ καὶ κάποτε βέβαια θὰ σὲ γνωρίσω στῆς ἀντιφίας του.) *Καμάρι τῆς Μητέρας* («Παιδικὸν Θέατρον» καὶ 7ον Τόμον ἑστειλα· χαριτωμένα αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὴν Κυριακή!) *Δ. Γιαμουγεάννην* (ὄχι, ἤμουν βάβαιη πὼς δὲν μὲ ξέχασες· καλὴ ἐπιτυχία στοὺς διαγωνισμοὺς· ἑστειλα!) *Σωσώ* (ἑστειλα· ὁ χορὸς θὰ γίνῃ ἀργότερα· δὲν ἦταν ἀπαραίτητο νὰ εἶναι «ἀποκριάτικος», καὶ μὲ τὸ κρύο ποὺ ἔκανε μάλιστα, καλύτερα ποὺ δὲν ἔγινε τώρα!) *Λεμεναῖν* (μὴν τὶς ἀκοῦς καὶ κάνε τὴ δουλειά σου· παιδιὰ ποὺ διαβάζουν τέτοια βιβλία, δὲν λογαριάζονται· θὰ συγχαίρω γιὰ τὰ ἄριστα ποὺ πῆρες στὰ μαθηματικά, ἐνῶ πρῶτα ἦσουν ἄνω... «μαθηματικὰ τοῦβλον»!) *Χιωτοπούλαν* (εὐχαριστῶ καὶ χαίρω ποὺ δὲν μὲ ξεχνᾷς!) *Σοφίαν Θωΰδου* (ἡ αἴτησή σου δεκτή!) *Νιαγάραν* (ἰδὲς στὴν Προκήρυξη τοῦ 238ου Διαγωνισμοῦ!) *Καλὸν Οἰωνὸν* ἐλήφθησαν!) *Θρυλικὰ Ποτάμι*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Ἐσμεραλδαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἀπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Φεβρουαρίου, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 238ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 3 Μαΐου

202. Λεξίγριφος

Πόλη δική μας ἔβαλε
Μὲ βασιλιὰ μεγάλο
Κι' ἀμέσως εἶδα μ' ἐκπληξη
Στὸ θρόνο του ἕναν ἄλλο.
Καρδινιάκ

203. Συλλαβόγριφος

Ἕνα σύμφωνο τὸ ἑνώνω
Μὲ νησάκι στὸ Αἰγαῖο
Κι' ἕνα δέντρο φανερώνω
Ποὖχει φύλλωμα ὡραῖο.
Ἑλλάς

204. Στοιχειόγριφος

Ἀναμμένον ἂν μ' ἀφήσῃς;
Σὲ ξεστώνω, σὲ φωτίζω.
Μ' ἂν τὴν κεφαλή μου σβύσῃς,
Γλυκοὺς ἤχους θὰ σκορπίζω.
Ἠλιὰ

205. Μεταγραμματισμός

Πρωΐ-πρωΐ στὴν ἐκκλησία
Ἄκουῦς ὡραία ἀκολουθία·
Μὰ ἕνα γράμμα τῆς ἀλλάξεις
Κι' ἕνα βουνὸ παρουσιάζεις.
Σπαθὶ τοῦ Βουλγαροκτόνου

206. Μαίανδρος

* * * * * * * * * * * * *
* * * * *
* * * * * * * * *
* * * * *
* * * * * * * * * * * *

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγνωσθοῦν κατὰ σειρὰν: φωτιστικόν, ἀπόστολος, νεογραφικὸς ὅρος, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα, τύραννος, δυσιχισμένη μητέρα, χρονικὴ διαίρεσις, πρόθεσις, ἄλλη πρόθεσις, ῥῆμα, ἀστοῦν, προφήτης, μουσικὸς φθόγγος.

Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς

207. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 1 4 5 6 7 = Βυζ. αὐτοκράτωρ
2 1 4 5 3 5 = Χόρτων
3 1 1 6 7 = Σκεῦος
4 6 2 3 1 7 = Ζώων
5 3 1 2 6 7 = Ἀεροπόρος
6 7 3 1 2 = Βασιλεὺς Σουηδ.
7 3 6 2 6 7 = Ἔντομο βλαβερὸ
Νικόλαος Τσάκας

208-209. Μεταμορφώσεις

1.— Ἡ *λύπη* δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *χαρά*.

2.— Τὸ *σκότος* διὰ 10 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *φῶς*.

(Κάθε λέξις προέρχεται ἀπὸ τὴν ἄλλην δι' ἀλλαγῆς ἑνὸς μόνου ἐκ τῶν γραμμάτων της, ἢ ἀφαιρέσεως, ἢ προσθήκης, ἢ ἀλλαγῆς ἀκόμη τοῦ τόνου της· π.χ.: *Κλειώ*, *κλείω*, *κλείων*, *Κλέων*, *λέων*, *λέγων*, *λέγω*, *λέγε*, *λέγει*, *λέγεις*, *λέξεις*, *λέξις*, *λῆξις* κτλ.]

Ἀστραπόβροντο

210. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων

Τόπος ὅπου φυλάσσονται ἐγγραφα—κάθε ζωντανὸν—τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς + (Χώμα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας· πρόθεσις —) ἀπορεοντικὸν + (σκεῦος — νῆσος —) ἀριθμητικόν.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Μέγας ἀρχαῖος φυσικομαθηματικός.

Ἐσπανιόλα

211. Ἑλλιποσύμφωνον

ο - ιω - ι - ικεπι
Ρόδον τὸ Ἀμάραντον

212. Γρῖφος

με
με με
θ φο ρ' ι
με με N N
με
Μήδεια

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

213. Charade

Vous trouverez, cher lecteur,
Mon premier chez le repasseur.
A mon second fermez la porte
De peur qu'il ne vous emporte.
Soyez mon tout, fervent et [pieux,
Votre recompense est aux cieux.
Ἄγνη Ψυχούλα

214. Rebus

toitoitoi		rarara
toi	le	ra
toitoi	ciel	ca
toi		ro
toitoitoi		ro

Λουλοὺ Μ. Ἀρμάου

ΑΥΞΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 51

748. Βούσιμις (βοῦς, Ἶρις.) — 749. Ρόδον (ῥῶ, δόν). — 750. Ἔλαφος-ἔδαφος — 751. Μοῦστος-μοῦτσος. — 752. Ὁ σιδηρόδρομος. — 753. Ι Α Ι Α Σ 754. ΑΙΝΟΣ (Ἰανός, Θ Ω Μ Α Σ ναός, ὄνος, Σινᾶ.) — Σ Α Ν Ι Α 755-759. Διὰ τοῦ Ο: Μ Ο Σ Χ Α *κόλπος*, *κορμός*, *Κολόμβος*, *Κόδρος*, *σκόροδον*. — 760. ΒΕΡΝΗ - ΒΟΔΟΣ (Βέρν, Ἠθορή, Ράλλης, Νάξος, Ἠλιορ.) — 761. Μολὼν λαβέ. — 762. *Μὴ ἔσο ὑποκριτής*. (Μὶ ἐς ο, ὑπὸ χρῖτις.) — 763 Orphée (or, fée.) — 764-768. Par F: *fiel*, *fille*, *chef*, *flanc*, *fen*.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 50ὸν ἔτος της.

Ὅσοι ἐκράτησαν τὰ σταλέντα πέντε πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦνται συνδρομηταὶ καὶ παρακαλοῦνται νὰνανεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λῆξασαν συνδρομήν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὰ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ὀλάγιστον τέμπιο.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ σχῆμα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χαρακτὴρ στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΓ' — 239/

Ὁ Μπεάμ εὐχαριστώντας θὰ ζητοῦσε ἕνα τετραδιάκι ἀπὸ ξλους-ες. Δίοις: Σ. Κεκρῶν, Ἀλεξανδρείας 22, Θεσσαλονίκην (διὰ Κ. Γιαννίδην).

/ΚΓ' — 240/

Νέμεσις, ποῖα ἡ Δίοις σας; Ξανθὴ Λεσβιοπούλα, Ῥιτώνη, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς. Νὰ περιμένω τετραδιάκια; Δίοις: (ΚΓ'—105). Ἀνδαλουσία

/ΚΓ' — 241/

Ἀνταλλάσσω κάρτες καὶ ἀλληλογραφῶ. Δίοις: Χρήστον Κουκουράβαν, Σιατίστης 3 Θεσσαλονίκην.

ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟ ΗΘΕΙΡΟΤΑΚΙ

/ΚΓ' — 242/

Θέλω νὰ γνωριστῶ ἀλληλογραφῶντας μὲ Ἑρμίναν καὶ Νίναν Σανδοπούλου. Δίοις: Α. Β. Βλακακοῦδαν, Σοφιᾶ.

ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΗΡΩΩΝ Στὸ Δημοφίλ.

/ΚΓ' — 243/

Ἐνδοξο Σοῦλι, Σταματᾶτ, Κολοκοθώνους, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια μέσων Διαπλάσεως.

Πληγωμένος Ταυρομάχος

/ΚΓ' — 244/

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΩΝ
Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν Κινηματογραφικῶν καρτῶν. Συμμετοχὴ μονοδράχμως· προθεσμία μέχρι 30 Ἀπριλίου. Περιμένομεν ἀπὸ ὅλους καὶ ὅλες. Στείλατε: Σ' Ὁμοσπονδίαν Βουλγαροκτόνων, ὁδὸς Ἀλεξάνδρου Σουτσοῦ 1, Ἀθῆναι. Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Ἀπευθυνθῆτε ἰδίαν Διεύθυναιν. Ἀρχερσίαι προσεχῶς. Ὁ τῶν διαγωνισμῶν: ΑΣΑΝ

/ΚΓ' — 245/

Ροδαλαμένη Βοσκοπούλα «Ἐλ' Ἰορδανίδου Ἀσία!.. Χά! χά! χά!
Κόκκινος Διάβολος

/ΚΓ' — 246/

Θά μοῦ ἔκανε μεγάλη εὐχαρίστησι ἕνα σας τετραδιάκι, Διπλαμπόπουλα.
Ῥὸς Πιερσίνα

/ΚΓ' — 247/

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Μ. Πιστικῶν καὶ καρτῶν ἡθοτειῶν. Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ δίδραχμος. Δίοις: Ἰω. Φερεντίνου, ὁδὸς Μιχαὴλ Βόδα 190, Ἀθῆναι.

ΙΠΠΟΤΗΣ ΝΤΕ ΓΚΟΖΙΟΝ

/ΚΓ' — 248/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»
ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΦΙΛΗΣΜΑΤΟΣ

Πασῶν ὁδηγιῶν φῶς στὰ ὑπέραυλα ψευδόναια: Τραγούδι τῆς Λευτεριᾶς (Α' βράβεῖον 1926). Φωνὴ τῆς Πατρίδος, Εὐγενὲς Ἰδανικόν, Δαφνοστεφὴς Ἑλλάς.

Ὁ τοῦ Δημοφ. ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΕΛΛΑΣ.

/ΚΓ' — 249/

Α ΠΟΓΟΝΟΣ ΗΡΩΩΝ
Ἀποφήφιος γιὰ τὰ πρωτεῖα

/ΚΓ' — 250/

Α ΡΑΒΑΚΙ = Ἀνν. Μάτσας. Κουτορνίθι = Καραναναγιώτης.
ΝΑΥΔΡΧΟΣ ΜΙΛΟΥΛΗΣ. ΚΑΡΔΙΝΙΑΚ

/ΚΓ' — 251/

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μου κινηματογραφικῶν καρτῶν. Ἔλαβα πέντε ἀπαντήσεις. Βραβεῖον τὴν Λευκὴ Καρδένια καὶ Κάρμεν Σόλβα. Βραβευθέντες, στεῖλτε σᾶς παρακαλῶ ταχυδρομικά.
ΦΤΩΧΟ ΚΑΘΟΜΙΛΙΟ

/ΚΓ' — 252/

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους-ες. Ἰδιαιτέρως μὲ Ἐλληνοπαῖδες. Δίοις: Κυρίλλην Π., Κομοτινὴν Δυτ. Θράκης, διὰ Τελέσιλλαν. ΤΕΛΕΣΙΛΛΑ

/ΚΓ' — 253/

Τάκη Ἀποσολίδη, ἕνα τετραδιάκι σου πάνω θὰ μ' εὐχαριστοῦσε! Θὰ καταλάβῃς βέβαια ποιὰ εἶμαι! ΤΕΛΕΣΙΛΛΑ

/ΚΓ' — 254/

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Κόπανε ἡ Μπεζεράκ δὲν εἶναι Παπαηχάλης. Ὅτ' εἶπα. (Τὸ εἶπα. Διάπλασις.)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Στὸν (ΚΖ' — 1914) βραβεύομεν μόνον Βουλγαροκτόνους μὲ Ἀετιδέα. Στεῖλατε ταχυδρομικά.

Προκηρύσσομεν διαγωνισμοὺς: ἠθοποιῶν, ποιημάτων, διηγήματος, ἐγχαραξίας. (Θέματα ὁπωσδήποτε). Βραβεῖα 12 ἐκλεκτότατα. Συμμετοχὴ τριδράχμιος. Προθεσμία δίμηνος. Γενικὸς Ἐπιμελητὴς (Διὰ Τε.) Πατήσια 117, Ἀθῆναι.

Ὁ Ὑπουργὸς: Ἱππότης Ταγκρέδ

/ΚΓ' — 255/

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Μικρῶν Μυστικῶν καὶ ἠθοποιΐας. Συμμετοχὴ δίδραχμος. Νικόλαον Χριστόφιλον, Ῥάδου 29, Ἀθῆναι. Δούκισσα ντὲ Σερβρέζ

/ΚΓ' — 256/

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ Διπλασεόπουλα-ες. Γράψατε: Ξενιδοχείων Πολλάδων, ὁδὸς Πανεπιστημίου 40, Ἀθῆναι. Κουφιοκεφαλάκης

/ΚΓ' — 257/

Ναγάρα, ἀλληλογραφοῦμε; Δίοις μου: Ἁγίας Σοφίας 161, Ἀθῆναι. Μπάτα

/ΚΓ' — 258/

ΦΑΡΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

/ΚΓ' — 259/

Δάλζω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους καὶ μὲ ὅλες, ἰδιαιτέρως μὲ τὸν Καλοκυθόσπορον, Γιασμίναν, Ἀστερίσκον. Δίοις: Κυρίαν Μαρίκαν Νικολαΐδη, Ἀστυγγος 8, Πάτρας. ΕΓΩ

/ΚΓ' — 260/

Η ΓΑΛΛΙΚΗ τελείως. Méthode directe. Θέρια, φιλολογία, ἀπομιλήσεις, προπαρασκευὴ δι' ἐξετάσεις. Δίδακτρα εὐκαιρίας. Cours.—Πατήσια 5-Β (στάσις Ἀγγελοπούλου). Πληροφορίαι ὥρ. 1 1/2—3 1/2 καθ' ἑκάστην.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *30* καὶ ραμμένος δρ. *35*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΤΥΠΟΙΣ ΧΕΝ. Κ. ΧΕΡΓΙΑΔΟΥ: ΥΨΗΛΟΥ ΣΤΑΥΟΥ (Π. ΔΟΥΚΑ)

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2, πέννες
Καὶ τὰ ἔνταχτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἀφ' τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἄληθες παρακαὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 30. Ἑξάμηνος δραχ. 15. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος Ἐν Ἀθήναις, 10 Μαρτίου 1928 Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 15

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ τὸ γενναῖο παιδὶ ἐτάχυνε τὴν πορεία. Πόσες φορὲς ἀναγκάστηκε νὰ βγάλῃ παπούτσια καὶ κάλτσες καὶ νὰ περπατήσῃ μέσ' στὰ νερὰ σχεδὸν ὡς τὰ γόνατα! Συναντοῦσε πλῆθος πουλιά, περιστέρια, πάπιες καὶ θαλασσοπούλια. Εἶδε στοὺς ὕφαλους καὶ δυὸ-τρία ζευγάρια φῶκες ποὺ δὲν φοβήθηκαν καθόλου ὅταν πέρασε κοντά τους, —σημάδι ὅτι κανένας φαρὰς δὲν εἶχε πάει ποτὲ νὰ τὶς ἐνοχλήσῃ.

Ἡ ὥρα ἦταν δέκα.

Κατάκοπος, πεινασμένος, ὁ Μπριὰν ἀποφάσισε νὰ φάῃ καὶ νὰ ξεκουραοθῇ πρὶν ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνάβαση στὸ ἀκρωτήρι, ποὺ εἶχε ὕψος τριακόσια πόδια ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Ἐκάθησε λοιπὸν σ' ἕνα βράχο ψηλὸ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὰ νερά, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ προχωροῦν πρὸς τὴ στεριά. Μιὰ ὥρα ἀργότερα, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ. Τώρα ὅμως δὲν τὸν ἔμελλε, γιατὶ μετὰ τὸ μεσημέρι τὰ νερὰ θὰ τραβιόνταν πάλι καί, στὸ γυρισμό, θὰ βρίσκε τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐλεύθερο.

Ἔφαγε λίγο κρέας, ἤπιε μπράντυ καὶ ξαπλώθηκε ἀπάνω στὸ βράχο. Πολλὰ πράγματα συλλογιζόταν καθὼς ἦταν ξαπλωμένος ἐκεῖ. Μονάχος, μακριὰ ἀπ' τοὺς συντρόφους του, προσπαθοῦσε ν' ἀντικρύσῃ μὲ ἀπάθεια τὴ δεινὴ θέσι ὅπου βρισκόνταν κι' αὐτὸς κι' οἱ ἄλλοι. Εἶχε ἀπόφαση νὰ ἐργασθῇ ὅσο μποροῦσε γιὰ τὴν κοινὴ σωτηρία. Καὶ συλλογιζόμενος ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἔκανε ὁ Δόνιφαν κι' οἱ δικοί του, ἀγανακτοῦσε ὄχι γιὰ τίποτ' ἄλλο, ἀλλὰ γιατὶ ἐπρόβλεπε ὅτι ἡ δίχρονοια δὲν θὰ εἶχε καλὸ τέλος. Τὸ χρέος του ἦταν ν' ἀντικρούσῃ μ' ὅλη του τὴ δύναμη ὁποιαδήποτε πρόταση τῶν ἀντιθέτων, ποὺ μποροῦσε νὰ βλάψῃ ὅλη τὴ συντροφιά.

Ὕστερα συλλογίσθηκε τὸν μικρὸ ἀδελφό του, τὸν σιωπηλὸ καὶ μελαγχολικὸ Ζάκ. Ἡ κατάστασή του τὸν ἐφόβιζε. Καὶ πάλι τοῦ ἐρχόταν ἡ ἰδέα πὼς αὐτὸς ἤθελε κάνει κακὸ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησή του *Σλόγι*.

«Δὲν θὰ τὸν ἀφήσω ἐδῶ, εἶπε μέσα του ὁ Μπριάν. Θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μοῦ τὸ μαρτυρήσῃ...»

Μιὰν ὁλάκερη ὥρα ἔμεινε σ' ἐκεῖνο τὸ βράχο, γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ ἐντελῶς.

Ὕστερα σηκώθηκε κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ τ' ἀκρωτήρι.

Τὸ ἀνέβασμα αὐτὸ ἦταν δυσκολώτατο, γιατὶ οἱ βράχοι, ποὺ σχημάτιζαν νὰ ποῦμε τὴν κλίμακα, ἦταν ψηλοί, ἀπότομοι, καὶ μὲ πολλὴ προσοχὴ κι' ἀγωνία ὁ Μπριὰν ἔπρεπε νὰ σκαρφαλώνῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν ἀπὸ μικρὸς γυμνασμένος στὴν ἀναρρίχησι, κατόρθωσε ἐπιτέλους νὰ φθάσῃ στὴν κορυφή.

Πρώτη του δουλειὰ ἦταν βέβαια νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Θεὸ κι' ἔπειτα νὰ βάλῃ τὸ τηλεσκόπιο στὰ μάτια του καὶ νὰ κοιτάξῃ.

Κοίταξε πρῶτα πρὸς τ' ἀνατολικά. Ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἡ χώρα ἦταν πεδινὴ κι' ἀπλωνόταν ὡς ποὺ ἐφθανε τὸ μάτι. Μόνο μερικοὶ λόφοι ὑψωνόταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, καὶ πράσινα δάση τὴ σκέπαζαν σὲ μιὰν ἔκταση ἀπὸ δέκα περίπου μίλλια. Θάλασσα κεῖθε δὲν φαινόταν.

Ὁ Μπριὰν ἐξακολούθησε νὰ παρατηρῇ πρὸς ὅλα τὰ μέρη, ἀλλὰ δὲν κατόρθωνε νὰ βεβαιωθῇ ἂν βρισκόταν σὲ νῆσο ἢ σὲ ἤπειρο. Ὁπωσδήποτε, ἂν ἦταν νῆσος, θάταν πολὺ μεγάλη. Αὐτὸ μόνο μποροῦσε νὰ βεβαιώσῃ.

Γύρισε ἔπειτα πρὸς τὴ δύσι κι' εἶδε τὴ θάλασσα ποὺ λαμποκοποῦσε στὸ ἡλιοβασίλεμα.

Ἄξαφνα φώναξε:

— Πλοῖα!.., πλοῖα!...

Ὁ Κοστὰρ καὶ τὸ... ἀλογό του.

Πραγματικῶς, στὴ στιλπνὴ ἐκείνη ἐπιφάνεια φαινόνταν τρία μαῦρα σημάδια, ποὺ θ' ἀπεῖχαν ἀπὸ τ' ἀκρωτήρι ὡς δεκαπέντε μίλλια.

Κατασυγκινήθηκε ὁ Μπριάν. Ἦταν ὀπτικὴ ἀπάτη ἢ πραγματικὰ πλοῖα αὐτὰ τὰ μαυράδια ποὺ ἔβλεπε;

Τρέμοντας ὅλος, καθάρισε τοὺς φακοὺς τοῦ τηλεσκοπίου του καὶ ξανακοίταξε.

Ὤ, ναί, ἦταν πλοῖα. Μόνο τὰ σκάφη τους φαινόνταν. Οὔτε κατάρτια, οὔτε καπνός. Ὥστε δὲν θἄταν ἀτμόπλοια . . .

Τὰ εἶχαν ἰδεῖ ἄραγε κι' οἱ σύντροφοί του; Ἴσως ὄχι. Σκέφθηκε λοιπὸν ὁ Μπριὰν πῶς ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ τὸ γρηγορώτερα στὸ *Σλώγι* καὶ νὰ τοὺς τὰ δείξῃ. Τώρα βέβαια, ἂν τοὺς ἔκαναν σινιάλα, τὰ πλοῖα, ἀπὸ τὴν ἀπόσταση ἐκείνη, δὲν θὰ τἄβλεπαν. Τὸ βράδυ ὅμως, ἂν ἀνάβαν μιὰ μεγάλη φωτιά, ποιὸς ξέρει . . .

Ὁ Μπριὰν ἐξακολούθησε νὰ παρατηρῇ μὲ προσοχὴ τὰ τρία ἐκεῖνα σημάδια. Ἀλλὰ σὲ λίγο, μὲ μεγάλη του λύπη, βεβαιώθηκε πῶς ἔμεναν ἀκίνητα.

Δὲν ἦταν πλοῖα λοιπόν. Χωρὶς ἄλλο ἦταν νησάκια, στὰ δυτικὰ τῆς παραλίας ὅπου εἶχε ναυαγήσει τὸ *Σλώγι*. Βέβαια ποὺ τὸ πλοῖο τους, τότε ποὺ τὸ παράσερνε ἡ τρικυμία, θὰ πέρασε ἀπὸ κοντά τους. Τὰ παιδιὰ ὅμως δὲν τὰ εἶχαν ἰδεῖ γιατὶ θὰ τὰ σκέπαζε ἡ πυκνὴ ὁμίχλη.

Τί κρίμα νὰ μὴν εἶναι πλοῖα!

Ἡ ὥρα 2 μ. μ. Ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ τραβιέται, ἀφίνοντας ἐλεύθερη ὅλη ἐκείνη τὴ σειρὰ τῶν ὑφάλων πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀπόκρημνης ἀκτῆς.

Ἦταν καιρὸς νὰ γυρίσῃ πιὰ ὁ Μπριὰν στὸ πλοῖο.

Ἀλλὰ πρὶν κατεβῇ ἀπὸ τὴ σκοπιά του, θέλησε νὰ κοιτάξῃ ἄλλη μιὰ φορὰ πρὸς τ' ἀνατολικά. Ἐπειδὴ ὁ ἥλιος εἶχε γείρει λίγο πλάγια, θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ διακρίνῃ κανένα σημεῖο τῆς χώρας, ποὺ πρωτύτερα, μέσ' στὸ πολὺ φῶς, ἦταν ἀθώρητο.

Καὶ δὲν τὸ μετάνοιωσε καθόλου ποὺ ξανακοίταξε. Γιατὶ ἐκεῖ μακριά, πολὺ μακριά, πίσω κι' ἀπὸ τὴν τελευταία λωρίδα τῆς χλόης, διέκρινε καθαρότατα μιὰ γραμμὴ ὁποκύανη. Ἡ γραμμὴ αὐτή, ποὺ εἶχε μάκρος πολλῶν μιλλίων, ἁπλωνόταν ἀπὸ τὰ βορεινὰ στὰ νότια, κι' οἱ δυὸ ἄκρες της κρυβόνταν πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

— Τί νὰ εἶναι; συλλογίσθηκε ὁ Μπριάν.

Κοίταξε μὲ μεγάλη προσοχή. Καὶ σὲ λίγο φώναξε:

— Θάλασσα!.. θάλασσα!..

Τί συγκίνηση πάλι! Λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ πέσῃ ἀπ' τὰ χέρια τὸ τηλεσκόπιο.

Ἀφοῦ ὑπῆρχε θάλασσα καὶ πρὸς τ' ἀνατολικά, δὲν χωροῦσε πιὰ ἀμφιβολία: Τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν ναυαγήσει σὲ καμμιὰν ἤπειρο, ἀλλὰ σὲ κάποια νῆσο, ἀκατοίκητη κι' ἀπομονωμένη στὴν ἀπέραντη ἔκταση τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἀδύνατο νὰ φύγουν πιὰ ἀπὸ ἐκεῖ!

Ὅλοι οἱ κίνδυνοι μιᾶς τέτοιας ἀτυχίας παρουσιάσθηκαν τότε στὸ νοῦ τοῦ Μπριάν. Κυριεύθηκε ἀπὸ τόση λύπη, ὥστε δὲν αἰσθανόταν πιὰ τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ. Γρήγορα ὅμως συνῆλθε καὶ σκέφθηκε, πὼς δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ νὰ τὸν κυριεύσῃ ἡ λύπη, ὁσοδήποτε ἀπελπιστικὸ κι' ἂν ἔβλεπε τώρα τὸ μέλλον!..

Μετὰ ἕνα τέταρτο, ὁ Μπριὰν κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι καί, ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο, γύρισε πρὶν ἀπὸ τὶς πέντε στὸ πλοῖο, ὅπου οἱ σύντροφοί του τὸν περίμεναν μὲ ἀγωνία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'.

Συζητήσεις καὶ προετοιμασίες γιὰ μιὰ ἐκδρομή.

Τὸ ἴδιο βράδυ, μετὰ τὸ δεῖπνο, ὁ Μπριὰν ἀνακοίνωσε στοὺς μεγάλους τὰ πορίσματα τῆς ἔρευνάς του.

Φαινόταν καθαρότατα θάλασσα κι' ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος. Ἡ χώρα τους ἦταν νησί. Ὥστε ἄλλη ἐλπίδα σωτηρίας δὲν εἶχαν, παρὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ κανένα πλοῖο καὶ νὰ τοὺς πάρῃ.

— Μὰ μήπως γελάσθηκε ὁ Μπριάν; παρατήρησε ὁ Δόνιφαν.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Δ. Φ. καὶ Γ. Ε.

Η ΚΑΜΙΝΑΔΑ

Τὸ νόημα τοῦ σπιτιοῦ κι' ἡ γνώμη :—
μιὰ χαλασμένη καμινάδα
κριώνει, ἀκρινὰ στὸ σταυροδρόμι
ποὺ ὁ βάτος σέρνει κι' ἡ ἀγριάδα.

Ἄχ, τί πικρὴ ἔχει τὴν ὄψη!
κι' ἡ ἀπανεμιὰ—ὃς μὴ τὴν ἀγγίξει—
τὸν αἰσιο πάψιλα ἀπ' τὴν κόψη
κάνει ὡς τὴ ρίζα του νὰ τρίζει.

Καπνιὰ τὴν τρώει· καὶ καταλήγει
ἀπ' τὴ σκουριά· ὁ καιρὸς τὴ δέρνει,
μὰ κι' οὔτε φύλλο νὰ μὴ σειέται,
μόλις, καὶ πάντα ἀνεμοδέρνει . . .

Κι' ὡς τόσο, ἄμα διαβαίνεις, κι' ἄμα
θάφογκραστεῖς, κόβεις τὸ βῆμα :
τί λέει ἀπὸ μέσα της; τί πράμμα
νὰ μελετάει τὸ φτωχὸ σχῆμα;

Ποιὰ μνημόσυνο παρασταίνει
—σταυρὸ στημένο, στηλωμένο;
καὶ ποιὰ μυστήριο ἐκεῖθε βγαίνει
σὰν παραμύθι ἀγαπημένο;

Πνεῦμα, γλυκὸ σὰ νύστα· ἡ ζάλη
σὰν τὸ ἀποκοίμισμα· ἢ σὰ χνῶτο
παχνιοῦ, κόρφου στοργή,—καὶ πάλι
κι' ἀκόμα πιὸ βαθὺ καὶ πρῶτο;

Μάλιστα τότε, ποὺ μιὰ ξένη
τρεμούλα λὲς καὶ τὴ γεμίζει :
—Θροεῖ ἀπὸ μέσα, ξεθυμαίνει,
κι' ἀλαφροσείνεται :— καπνίζει!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείου Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

—Ἄκκα, γύρισε πίσω! Γύρισε πίσω! φώναξε ὁ Νίλς ταραγμένος. Ἔχει ἔρθει ἕνα ξένο πουλὶ μαζί μας. Ἡ Σταχτοφτέρουγη ἤρθε στὸ κοπάδι μας!

Μόλις τὰ εἶπε αὐτά, ἡ χήνα ἔβγαλε μιὰ θυμωμένη ἄσχημη φωνὴ ποὺ δὲν ἔμεινε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ποιὰ ἦταν. Ἡ Ἄκκα καὶ οἱ ἄλλοι στράφηκαν ἐναντίον της. Ἡ χήνα ὅμως δὲν ἔφυγε ἀμέσως, ἀλλὰ χύμηξε πάνω στὸν Φίλιππα, ἅρπαξε τὸν Νίλς μὲ τὸ ράμφος της καὶ πέταξε μαζί του.

Ἕνα ἄγριο κυνήγι ἄρχισε πίσω ἀπ' τὴν Σταχτοφτέρουγη. Ἡ χήνα πετοῦσε πολὺ γρήγορα, ἀλλὰ οἱ ἀγριόχηνες τὴν πλησίαζαν ὁλοένα καὶ περισσότερο καὶ δὲν μποροῦσε νἄχῃ τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα ὅτι θὰ τοὺς ξεφύγῃ. Ἔξαφνα ἀπὸ τὴ θάλασσα ἀνέβηκε ἕνας ἐλαφρὸς λευκὸς καπνὸς καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ σχεδὸν ἀντήχησε ἕνας πυροβολισμός. Στὴ βία τους τὰ πουλιὰ δὲν εἶχαν προσέξει ὅτι πετοῦσαν πάνω ἀπὸ μιὰ βάρκα, ποὺ μέσα της καθόταν ἕνας μοναχὸς ψαρᾶς.

Κανένας δὲν πληγώθηκε· τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ περνοῦσε πάνω ἀπὸ τὴ βάρκα, ἡ Χρυσοφτέρουγη ἄνοιξε τὸ ράμφος της κι' ἄφισε τὸν Νίλς νὰ πέσῃ μέσ' στὴ θάλασσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιϛ'

Στοκχόλμη

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Νίλς ταξίδευε μὲ τὶς ἀγριόχηνες, ζοῦσε στὸ Σκάνσεν τῆς Στοκχόλμης, στὸ μεγάλο ὑπαίθριο μουσεῖο ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ δῇ μαζεμένα ὅλα τὰ ἀξιοπερίεργα τῆς Σουηδίας, ἕνας γέρος ποὺ τὸν ἔλεγαν Κλέμεντ Λάρσον. Ἦταν ἀπὸ τὸ Χαλλζιγκενλαντ κι' εἶχε ἔρθει στὸ Σκάνσεν γιὰ νὰ παίξῃ στὸ βιολί του τραγούδια καὶ χοροὺς τῆς πατρίδας του. Αὐτὴ ὅμως τὴ δουλειὰ τὴν ἔκανε μόνο τὸ ἀπόγευμα, καὶ τὸ πρωῒ καθόταν καὶ φύλαγε ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα χωριατόσπιτα ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ. Στὴν ἀρχὴ ὁ Κλέμεντ νόμιζε ὅτι θὰ περνοῦσε τὰ γεράματά του καλύτερα ἀπ' ὅ,τι τὸ ὀνειρευόταν. Σὲ λίγον καιρὸ ὅμως ἄρχιζε νὰ βαριέται, καὶ μάλιστα τὶς ὧρες ποὺ ἦταν μοναχός του. Ὅταν ἐρχόταν κανένας γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ σπίτι, κάτι πήγαινε κι' ἐρχόταν· ἀλλὰ πολλὲς φορὲς ὁ Κλέμεντ καθόταν ὁλομόναχος ὧρες ὁλόκληρες καὶ τότε τὸν ἐκυρίευε μιὰ τόσο δυνατὴ νοσταλγία, ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ὁπορέσῃ καὶ συλλογιζόταν στὰ σοβαρὰ ν' ἀφήσῃ τὴ θέσῃ του καὶ νὰ φύγῃ. Ἦταν βέβαια πολὺ φτωχὸς κι' ἂν ξαναγύριζε στὴν πατρίδα του θὰ ἦταν βάρος στοὺς συγχωριανούς του, αὐτὸ τὸ ἤξερε καλά. Γι' αὐτὸ πολεμοῦσε μ' ὅλη του τὴ δύναμη τὴν νοσταλγία ποὺ τὸν ἐκυρίευε, μ' ὅλο ποὺ κάθε μέρα ἐνοιωθε τὸν ἑαυτό του καὶ πιὸ δυστυχισμένο.

Μιὰ ὡραία ἡμέρα, στὶς ἀρχὲς τοῦ Μάη, ὁ Κλέμεντ εἶχε μερικὲς ὧρες ἐλεύθερες καὶ κατέβαινε ἀπὸ τὸν ἀπότομο λόφο ὅπου βρίσκεται τὸ Σκάνσεν, πρὸς τὴν παραλία, ὅταν συνάντησε ἕναν ψαρὰ ἀπὸ τὰ νησιὰ τοῦ Σαῖρεν, ποὺ ἐρχόταν κατὰ κεῖ μὲ μιὰ κασσέλα στὸν ὦμο. Ὁ ψαρὰς ἦταν ἕνας ψηλὸς καὶ δυνατὸς ἄνδρας ποὺ ἐρχόταν συχνὰ στὸ Σκάνσεν καὶ πουλοῦσε ζωντανὰ πουλιὰ ποὺ τὰ εἶχε πιάσει μόνος του. Ὁ Κλέμεντ τὸν ἔβλεπε καὶ μιλοῦσε μαζί του συχνά· σταμάτησε λοιπὸν τὸν ψαρὰ καὶ τὸν ρώτησε μήπως πήγαινε στὸ Σκάσεν.

— Ναί ἐκεῖ πηγαίνω, γιὰ νὰ δώσω αὐτὸ ποὺ ἔχω στὴν κασσέλα. Ἀλλὰ πρῶτα θέλω νὰ τὸ δείξω σὲ σένα, Κλέμεντ, γιὰ νὰ μοῦ πῇς πόσα πρέπει νὰ γυρέψω.

Λέγοντας αὐτά, ἄνοιξε τὴν κασσέλα. Ὁ Κλέμεντ κοίταξε, ξανακοίταξε ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ τρομαγμένος τραβήχθηκε ἕνα βῆμα πίσω.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Ἀζμπγιορν, εἶπε, ποῦ τὸ βρῆχες αὐτό;

Ξαφνικὰ θυμήθηκε ὅτι σὰν ἦταν μικρός, ἡ μητέρα του τοῦ μιλοῦσε συχνὰ γιὰ νάνους ποὺ κατοικοῦσαν στὴ σκεπή τους. Δὲν ἔπρεπε νὰ κλαίῃ οὔτε νὰ φωνάζῃ γιὰ νὰ μὴν τοὺς θυμώσῃ. Ὕστερα, ὅταν μεγάλωσε, ἐνόμιζε ὅτι ὅλα αὐτὰ τοῦ τἄλεγε ἡ μητέρα του ἀπ' τὸ μυαλό της, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν κρατῇ φρόνιμο.

«Νὰ ὅμως ποὺ δὲν ἦταν τῆς φαντασίας τῆς μητέρας μου ὅλ' αὐτὰ» σκέφθηκε ὁ Κλέμεντ. «Γιατὶ νὰ ποῦ ἐδῶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν κασσέλα βρίσκεται ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς νάνους».

Ὁ Ἀζμπγιορν εἶδε τὸν τρόμο τοῦ Κλέμεντ κι' ἄρχισε νὰ γελάῃ. Ὁ Κλέμεντ ὅμως εἶχε πάρει τὸ πρᾶγμα πολὺ στὰ σοβαρά.

— Πές μου λοιπὸν ποῦ τὸ βρῆκες; ρώτησε.

—Ὤ, μὴ νομίζῃς πὼς παραμόνεψα γιὰ νὰ τὸν πιάσω; εἶπε ὁ Ἀζμπγιορν. Μονάχος του ἤρθε σὲ μένα. Σήμερα εἶχα βγεῖ πρωῒ-πρωῒ μὲ τὴ βάρκα καὶ μόλις εἶχα ξεμακρύνει λίγο ἀπὸ τὴν παραλία, ὅταν πέρασε ἀπὸ πάνω μου φωνάζοντας ἕνα καπάδι ἀγριόχηνες. Τοὺς ἔρριξα μιὰ ντουφεκιά, δὲν πέτυχε ὅμως καμμιά, καὶ μονάχα ἔπεσε ἀπὸ ψηλὰ στὴ θάλασσα αὐτὸ τὸ πλασματάκι· δὲν εἶχα παρὰ νὰ ἁπλώσω τὸ χέρι μου γιὰ νὰ τὸ πιάσω.

— Μήπως τὸ πλήγωσες Ἀζμπγιορν;

—Ὤ, ὄχι, δὲν ἔχει τίποτε ἀπολύτως, καμμιὰ πληγή.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΔ'.

— Μπαί! Ἦκαμε ὁ γιατρός, μόλις ξεκόπασε τὰ δίδυμα. Περίεργο πρᾶγμα!..

— Τί συμβαίνει, γιατρέ; τὸν ρώτησαν οἱ ἄλλοι ἀπὸ μακρυά.

— Ντυμένα, μὲ τὰ καλά τους, κοιμίζετε σεῖς τὰ μωρά σας; ρώτησε ὁ γιατρός. Καὶ δὲν τὰ φασκιώνετε πιά;...

— Καλέ, μὲ τἀσπροροῦχά τους καὶ φασκιωμένα τἄβαλα νὰ κοιμηθοῦν, ἀποκρίθηκε ἡ κυρὰ Λάμπραινα. Τί λέτε κεῖ, γιατρέ μου;

— Μὰ κοιτάχτε λοιπόν! φώναξε ὁ γιατρός.

Καὶ σήκωσε ἀπὸ τὴν κούνια τὰ δυὸ μωρὰ καὶ τὰ ἔδειξε.

— Χριστὲ καὶ Παναγιά! ἔκαμε ἡ κυρὰ Λάμπραινα, γυρίζοντας μὲ φρίκη τὸ κεφάλι της, νὰ μὴν τὰ βλέπῃ.

— Θέ μου! ἔκαμε ὁκύρ Λάμπρος. Πῶς ἔγιναν ἔτσι τὰ παιδάκια μας;

— Ὁ Σατανᾶς τὰ μεταμόρφωσε! φώναξε ἡ κυρία Ἀντρομάχη. Καλὰ τὸ εἶπε ἡ ξαδέρφη!

— Αὐτὸ πιὰ εἶναι ὁλοφάνερο! φώνιξε κι' ἡ κυρία Ἀσπασία.

— Κυρίες καὶ κύριοι! εἶπε τότε μ' ἐπισημότητα ὁ γιατρός. Ἔχετε λάθος. Ἀκοῦστε καὶ τὴ γνώμη τῆς Ἐπιστήμης. Οὔτε μεταμορφώνει τίποτα ὁ Σατανᾶς, οὔτε κἂν ὑπάρχει σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. (Στὸν ἄλλον κόσμο δὲν ξέρω, μπορεῖ...) Τὸ θαῦμα ποὺ βλέπουμε, τὸ ἔκαμε κάποιος κακὸς ἄνθρωπος: Σᾶς ἔκλεψε τὰ παιδιά σας καὶ στὴ θέσῃ τους ἔβαλε... δυὸ κούκλες.

— Κούκλες;! φώναξαν ὅλοι καταπλήκτοι.

— Μάλιστα, κυρίες καὶ κύριοι, κούκλες! Σ' αὐτὸ ἡ Ἐπιστήμη μου δὲν μπορεῖ νὰ γελασθῇ. Ἰδοὺ δυὸ κούκλες... κιλῆς ποιότητος μάλιστα. Τὰ κεφάλια τους εἶναι φαρφουρένια καὶ τὰ σώματά τους πάνινα καὶ πιτουρένια... Μπαλὸ δὲν ἔχουν κουκούτσι, κεφάλια ἀδειανά. Ἔχουν ὅμως μηχανισμούς. Κλείνουν τὰ μάτια τους, ὅταν τὶς ξαπλώνῃς· καὶ ὅταν τὶς ζουλᾷς στὸ στῆθος, ἡ μιὰ λέει «μαμμά!» κι' ἡ ἄλλη κάνει «ἄαααα!». Ὁρίστε! Ἀμφιβάλλετε ἀκόμα γιὰ τὴ διάγνωσή μου;

Καὶ μιλώντας ἔτσι, ὁ κ. Κινινίδης ζουλοῦσε στὸ στῆθος τὶς κούκλες καὶ τὶς ἔκανε νὰ φωνάζουν, ἢ τὶς ἔγερνε καὶ τὶς σήκωνε, κάνοντάς τις ν' ἀνοιγοκλείνουν τὰ μάτια...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ένας καιρό, πολλοί κομψευόμενοι φορούσαν περρούκες. Σε κάποιο δρόμο μιάς μεγάλης πόλης, ήταν ένας κουρέας κι' ένας περρουκέρης. Φυσικά, ό κουρέας είχε συμφέρο νά μή φορούν οί άνθρωποι περρούκες, παρά νάφίνουν τά μαλλιά τους, γιά νά τούς τά σιάζη καί νά τά κατσαρώνη αύτός. Καί γιά προπαγάνδα, παράγγειλε καί κρέμασε μιάν εικόνα. Ή εικόνα αύτή παρίστανε κάποιον πού πνιγόταν. Ένας άλλος έπεφτε στό νερό γιά νά τόν σώση. Τόν άρπαζε άπ' τά μαλλιά, μά τά μαλλιά έμειναν στά χέρια του: Ό πνιγόμενος φορούσε περρούκα! Άπό κάτω έγραφε:

«Βλέπετε τί μπορεί νά πάθη όποιος φορεί περρούκα;»

Ή εικόνα αύτή, κρεμασμένη άπέξω άπ' τό κουρείο, έκανε μεγάλη έντύπωση κι' ό γείτονας περρουκέρης τά χρειάστηκε.

Σκέφτηκε λοιπόν καί ζωγράφισε κι' αύτός στό μαγαζί του μιάν άλλη, πού παρίστανε τόν Άβεσσαλώμ, κρεμασμένο στό δέντρο άπ' τά πυκνά του μαλλιά, ένώ μπροστά του έφευγε τάλογό του καί πίσω έρχόνταν οί διώκτες του νά τόν σκοτώσουν. Κι' άπό κάτω έγραφε:

«Ώ, άν φορούσε περρούκα!...»

Ή μιά εικόνα έξουδετέρωσε τήν άλλη. Κι' έτσι διατήρησαν τούς πελάτας τους κι' ό κουρέας μέ τόν πνιγμένο κι' ό περρουκέρης μέ τόν Άβεσσαλώμ.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑΡΦΕΙΑΙ ΝΙΦΑΔΕΣ

Άγαπητοί μου,

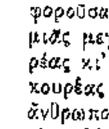

ΗΛΙΟΣ λάμπει στό γαλάζιον ούρανό τής Άττικής, μά τά χιόνια δέν έλυωσαν άκόμα. Ό Ύμηττός —μέσ' στή μύτη μας, — άπλώνεται άσπρόχρυσος, στιλπνός, καί σάν πρισμένος, σά φουσκωμένος. Φαντάζομαι τί θά γίνεται στά... βορεινότερα καί στά ψηλότερα. Χρόνια είχε νά πέση στήν Άττική τόσο χιόνι. Μέ μικρά διαλείμματα, χιόνιζε ήμερόνυχτα. Σέ πολλά μέρη, μέσα καί γύρο στήν πόλη, τό χιονόστρωμα έφτασε μισό μέτρο! Έλυωνε, κατέβαινε λίγο, καί πάλι, μέ καινούργιο χιόνι, άνέβαινε περισσότερο. Τί ώραίοι περίπατοι, μ' όλο τό τσουχτερό κρύο, τί χιονοπόλεμοι καί τί χιονοκυλίσματα. Τό βράδυ, όταν τό χιονόστρωμα πέτρωνε, γίνόνταν καί παγοδρομίες. Ά, διασκέδασαν πολύ οί φίλοι αύτοῦ τοῦ σπόρ. Οί ξένοι στάς Άθήνας θυμήθηκαν τίς πατρίδες τους. Κι' οί Άθηναίοι όρκιζόνταν πώς πρώτη φορά στή ζωή τους είδαν τέτοιαν άφθονία χιονιοῦ καί τέτοιαν έπιμονή.

Θυμοῦμαι: τήν πρώτη μέρα πού τίστρωσε. Πῶς ἔπεφτε! Ἦταν τόσο πυκνό, πού σχημάτιζε σά μιάν ἄσπρη, ἀδιαπέραστη ὁμίχλη κι' ἔκρυβε ἀπ' τά μάτια σου καί τά πιό κοντινά ἀντικείμενα. Φυσοῦσε κι' ἀέρας τρελός, δυνατός, κι' οἱ πυκνές νιφάδες, πρίν πέσουν χάμω, παράδερναν, χόρευαν, στριφογύριζαν, κυνηγιόνταν, συγκρούονταν, ἔφευγαν, χάνονταν, ξαναγύριζαν... Καί τό θέαμα μοῦ θύμισε τήν περίφημη ὁμηρική παρομοίωση: Ὡς δ' ὅτε ταρφειαί νιφάδες ἐκ Διὸς ἐκποτέονται... Θά τήν ξέρετε βέβαια. Ὁ Ὅμηρος, πού ἤξερε τόσο καλά νά παρατηρῆ τόν ἄνθρωπο καί τή φύση,— κι' ἄς λένε πῶς ἦταν τυφλός,— παραβάλλει μιά συμπλοκή μ' αὐτό τό πέσιμο τοῦ χιονιοῦ ὅταν τό δέρνη κι' ἀέρας: Ρεύματι βορρᾶ αἰθριγενέως φερομένηι, λέει γι' αὐτές τίς πυκνές νιφάδες. Κι' ἔλαβα ἀφορμή, ἐκείνη τήν ἡμέρα, νά ἐκτιμήσω ὅλη τήν ἀκρίβεια, τήν πιστότητα τῆς παρομοίωσης. Τό πέσιμο τοῦ χιονιοῦ ἔρκοιαζε ἀληθινά μέ μιά συμπλοκή, μέ μιά μάχη, μέ μιάν ἀνοστάτωση. Ἐνόμιζες πώς βλέπεις ἀνθρώπους, ἄλλους νά τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σάν τρελοί, ἄλλους νά φεύγουν μέ τρόμο, ἄλλους νά ὁρμοῦν μέ λύσσα, ἄλλους νάνακατεύονται, ἄλλους νά χωρίζονται, κι' ἄλλους... νά πέφτουν σκοτωμένοι. Ἄν εἶχα παρευρεθεῖ ποτέ σέ καμμιά μεγάλη μάχη, θά τή θυμόμουν χωρίς ἄλλο, βλέποντας αὐτό τό χιόνι, πρίν ἀπό τήν ὁμηρική παρομοίωσιν. Ἀλλά δυστυχῶς ἡ εὐτυχῶς γιά μένα, οἱ πόλεμοι ἄρχισαν ἀφοῦ πέρασα τή στρατεύσιμη ἡλικία. Κι' ἡ μόνη μάχη πού εἶδα στή ζωή μου, ἦταν τῆς 18ης Νοεμβρίου, στήν Ἀθήνα, τότε πού βγῆκαν οἱ Γάλλοι νά πάρουν τά ὅπλα. Λοιπόν τή θυμήθηκα. Ἔτσι καί τότε ἔβλεπα τούς ἀνθρώπους νά τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σά νά τούς ἔδερνε ἕνας τρελός, σφοδρότατος ἀέρας. Κι' ἄλλοι ἔφευγαν μέ τρόμο, ἄλλοι ὁρμοῦσαν μέ λύσσα, ἄλλοι ἀνακατεύονταν κι' ἄλλοι χωρίζονταν. Κάμποσοι ἔπεφταν καί σκοτωμένοι ἤ πληγωμένοι. Νά, σάν τίς νιφάδες αὐτές τίς πυκνές πού τίς δαιμόνιζε ὁ τρελοβοριάς. Καί τότε θυμήθηκα τούς ὁμηρικούς στίχους καί τούς φιθύριζα: Ὡς δ' ὅτε ταρφειαί νιφάδες ἐκ Διὸς ἐκποτέονται... Τί μεγάλος, τί θαυμάσιος παρατηρητής ὁ Ὅμηρος! Καί τί ἀληθινές οἱ παρομοιώσεις του!..

Ἔπειτα... ἄρχισε τό κρύο. Γιατί, ξέρετε, ὅσο χιονίζει, δέν κάνει κρύο πολύ. Ἔπειτα ἀρχίζει, ὅταν σιγά σιγά λυώνουν τά χιόνια. Κι' ὅσο πιό πολλά εἶναι, τόσο καί τό κρύο βαστᾶ περισσότερο κι' εἶναι δριμύτερο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πώς τουρτουρίσαμε οἱ ἀσυνήθιστοι σ' αὐτά Ἀθηναῖοι. Κι' ἄκουσα πολλούς νά καταριοῦνται τή «λευκή νύμφη τοῦ Βορρᾶ». Γιατί ἔτσι ἔλεγαν τό χιόνι στή γραπτή γλῶσσα οἱ παλιοί χρονογράφοι, τότε πού τό χιόνι ἦταν ἀκόμα θηλυκό: ἡ χιών, τῆς χιόνος. Πρό αἰώνων ὅμως, ὁ ἑλληνικός λαός τό ἔκαμε οὐδέτερο: τό χιόνι τοῦ χιονιοῦ. Τελευταῖα οἱ γραμματισμένοι ἀποφάσισαν νά γράφουν τή γλῶσσα τοῦ λαοῦ. Ἔτσι ἡ χιών πέρασε στάρχαῖα, τό χιόνι ἐγκαθιδρύθηκε παντοῦ, κι' ἡ «λευκή νύμφη τοῦ Βορᾶ» ἔχασε τό γένος της καί τήν ἀξία της. Κανένας πιά δέν ὀνομάζει ἔτσι τό χιόνι, παρά γιά νά τό καταραστῆ, ὅταν φέρνη πολύ κρύο, ἤ γιά νά εἰρωνευθῆ τούς παλιούς χρονογράφους, πού ὀνόμαζαν «νύμφη» ἕνα ἄσπρο πρᾶγμα κρύο καί... οὐδέτερο.

Ἄς εἶναι. Δέν ἦταν κακό πού ἔπεσε τόσο χιόνι φέτο στήν Ἑλλάδα. Προβλέπουν πώς θάχουμε ἕνα ὡραῖο καλοκαίρι, μέ γλυκειά θερμοκρασία καί, —πολύ σπουδαῖο γιά τήν ἄνυδρη Ἀττική,—μέ ἄφθονο νερό. Ὅσο γιά τή γεωργία, ἄν ὠφελήθηκε ἤ ἄν βλάφτηκε, δέν ξέρω· ἄς μᾶς τό ποῦν ὁ φίλτατός μας Σταματίου καί οἱ «εἰδικοί» τῆς ἀγαπητῆς μας ***Μεγάλης Ἑλλάδος***...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπό Vrignault καί Valdor

— Συνέχεια ἀπό τό προηγούμενο —

— Τώρα εἶναι δική μας! εἶπε χαρούμενη. Εἶπε πῶς τή λέν Νταίζη, ἀλλά νά μή τῆς ἀφίσουμε αὐτό τόνομα. Νά τή λέμε Βιολέττα, ὅπως λέγαμε τήν τελευταία μας.

Καί πῆρε θριαμβευτικά τό παιδί της κι' ἔφυγε γρήγορα - γρήγορα, σά νάταν εἴκοσι χρονῶν νέα. Ἄφισε τή Νταίζη, στό δικό της κρεβάτι κι' εὐθύς ἔτρεξε νά φέρει τήν ξύλινη κούνια, ὅπου εἶχαν κοιμηθεῖ τάλλα τους παιδιά καί πού δέν ἤθελαν πιά νά τή βλέπουν, γιατί καιγόταν ἡ καρδιά τους. Ἔβαλε στρωσίδια παστρικά πού μοσκομύριζαν λεβάντα, κουβέρτες μαλακές καί κάτασπρα σεντόνια. Ὕστερα ζέστανε νερό καί, χωρίς νά ξυπνήσει τό παιδί, τοῦ ἔπλυνε τό προσωπάκι του, πού ἦταν μαυρισμένο ἀπό τίς σκόνες καί τά δάκρυα, τοῦ ἔστρωσε τά μαλλάκια, τοῦβγαλε τό λερωμένο νυχτικό καί τόβαλε στήν κούνια νά κοιμηθεῖ.

Κάτι ὅμως ἔλειπε ἀκόμα: ἔβγαλε ἀπό τό συρτάρι μιά μεγάλη κούκλα μέ ρόζ φόρεμα, καί τήν ξάπλωσε κοντά στή Νταίζη.

Τέλος, γονάτισε πλάϊ στήν κούνια, ὅπως ἔκανε ἄλλοτε, κι' ἔκαμε τήν προσευχή της μ' ὅλη της τήν καρδιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'.
Ὁ Πύργος

Ὁ Πύργος τοῦ Λονδίνου εἶναι ἕνα ἀπό τά σπουδαιότερα καί ἀρχαιότερα μνημεῖα τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσας. Εἶναι χτισμένος ἀπό τόν καιρό τοῦ Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητῆ στήν ὄχθη τοῦ Τάμεση κι' ἀποτελοῦσε γιά πολύν καιρό τό κυριώτερο ὀχύρωμα τοῦ Λονδίνου.

Ἡ ἔκτασή του εἶναι πέντε περίπου ἑκτάρια, δηλαδή πενήντα χιλιάδες τετραγωνικά μέτρα, καί περιστοιχίζεται ἀπό διπλή σειρά ὀχυρώματα κι' ἕνα μεγάλο χαντάκι. Μέσα στήν ἔκταση αὐτή εἶναι χτισμένα πολλά κτίρια διαφόρων ρυθμῶν κι' ἐποχῶν. Μά τό μεγάλο κτίριο εἶναι τό Χουάϊτ Τάουερ, δηλαδή ὁ Λευκός Πύργος, μέ τέσσερα τοξωτά παράθυρά του καί μέ τούς τέσσερους μυτερούς πυργίσκους στίς γωνιές του. Ὕστερα εἶναι ἡ ἐκκλησία, οἱ στρατῶνες, ἡ πλατεῖα τῆς φρουρᾶς, καί τέλος τά σκόρπια οἰκήματα τῶν φρουρῶν καί τῶν στρατιωτῶν.

Δέ θά μποροῦσε κανείς νά πεῖ ἄν εἶναι φρούριο, φυλακή ἤ παλάτι· πάντως ὅμως ἕνα μεγάλο μέρος ἀπό τήν ἱστορία τῆς Ἀγγλίας πέρασε μέσα στά τείχη του. Στέγασε βασιλιάδες καθώς καί τό Λοῦβρο, καί ἔθαψε στά κελλιά του μεγάλους εὐγενεῖς, κατηγορουμένους γιά πολιτικά ἐγκλήματα, ὅπως καί ἡ Βαστίλη στό Παρίσι.

Ἐκεῖ εἶχαν φυλακιστεῖ ὁ Κάρολος τῆς Ὀρλεάνης, τά παιδιά τοῦ Ἐδουάρδου, ὁ Βάλλε, ὁ ἐθνικός ἥρως τῶν Σκώτων, πού ἀργότερα ἀποκεφαλίσθηκε, ἡ βασίλισσα Ἄννα Μπολέν, πού ἀποκεφαλίσθηκε κι' αὐτή σέ λίγα χρόνια, οἱ δοῦκες τοῦ Μάρλμπορου, τοῦ Βούκιγχαμ καί τόσοι ἄλλοι, πού ἀπό τή λαμπρότερη δόξα ἔπεσαν μονομιᾶς στή θλιβερότερη τύχη.

Μέσα σ' αὐτό τό σκυθρωπό κτίριο, πού τό τρεμαν κι' οἱ πιό δυνατοί, ἔμελλε νάβρεῖ ἄσυλο καί στοργή ἡ φτωχή Νταίζη...

Ἡ Νταίζη κοιμήθηκε καί τό βράδυ, κι' ὅταν ξύπνησε, ἤξερε πιά ὁλότελα πού βριοκόταν. Ἡ κούραση, οἱ συγκινήσεις τῆς φριχτῆς νύχτας, τό κρύο μέσα στό νερό καί τέλος ἡ ἐπίδραση τοῦ δυνατοῦ ναρκωτικοῦ, τῆς εἶχαν φέρει λίγο πυρετό.

Δέν ξαφνιάστηκε καθόλου, καθώς εἶδε πώς ἦταν μέσα σέ μιά ξένη κούνια, σ' ἕνα σπίτι ἄγνωστο. Πῆρε στά χέρια της τήν κούκλα, τήν φώναξε Νταίζη καί τή φίλησε πολλές φορές. Χαμογέλασε στή Τζέννη, ἤπιε λιγάκι γάλα, ρώτησε ἄν γύρισε ἡ μαμμά της κι' ὕστερα ξανάπεσε πάλι σ' ἐλαφρό ὕπνο.

Τή νύχτα παραμιλοῦσε κι' ἡ Τζέννη ἀγρύπνησε κοντά της. Πέρασαν κάμποσες μέρες ἔτσι, πότε μέ ἡσυχία πότε μέ πυρετό, ὡς που στό τέλος ἡ γερή κράση τοῦ παιδιοῦ νίκησε. Ἄρχισε πάλι νά ζεῖ, νά φλυαρεῖ, νά κάνει χίλιες δυό ἐρωτήσεις. Ἡ ἀρρώστεια του ὅμως σά νά τοῦ ἔβαλωσε τό μυαλό του καί δέ θυμόταν πιά καθαρά τίς περιπέτειές του. Ὅλα τοῦ φαινόνταν σά θαμπό ὄνειρο.

Φρόντιζαν νά μή τοῦ ξυπνήσουν τή μνήμη του, γιατί ὁ γιατρός εἶχε συστήσει ἡσυχία. Ὅταν ζητοῦσε τή μαμμά του, τοῦλεγαν:

«Ἡ Νταίζη πῆρε στά χέρια της τήν κούκλα...»
(Σελ. 125, στ. α')

— Θά γυρίσει γρήγορα.

Κι' ἡ Νταίζη τό πίστευε καί δέ ρωτοῦσε ἄλλο. Ὡστόσο, μιά μέρα, ρώτησε τή Τζέννη:

— Τί εἶναι δῶ πέρα;

— Εἶναι ὁ Πύργος, ἀπάντησε ἡ Τζέννη.

— Καί τί εἶναι ὁ Πύργος;

— Εἶναι μιά φυλακή.

— Καί τί εἶναι φυλακή;

— Ἕνα μεγάλο σπίτι, μέ σιδερένιες πόρτες, ὅπου βάζουν τούς ἀνθρώπους πού κάνουν κακό.

— Μά ἐμεῖς δέν κάναμε κακό.

— Μά ἐμεῖς δέν εἴμαστε στή φυλακή, γιά κοίταξε! Ἐδῶ εἶναι σά χωριό, μέ σπιτάκια, μέ μαγαζιά, κι' ὅταν θέλουμε, βγαίνουμε ἔξω.

Ἡ Νταίζη πολεμοῦσε νά μπεῖ στό νόημα.

— Γιατί μ' ἔφεραν ἐδῶ μέσα;

— Γιά νά σέ φυλάμε καί νά μή μπορεῖ κανείς νά σοῦ κάμει κακό.

Μιά ἀνάμνηση πέρασε ἀπ' τό μυαλό της.

— Καί γιά νά μή μέ πάρει ὁ κακός ἄνθρωπος! πρόσθεσε.

— Ναί, μπράβο! Βλέπεις, ὅλες οἱ πόρτες εἶναι κλειστές καί οἱ στρατιῶτες φυλάνε.

— Κι' ὅταν ἔρθει ἡ μαμμά μου;

— Βέβαια ὅταν θά ἔρθει, θά σέ πάρει καί θά φύγετε. Ἀλλά, ὡς πού νάρθει, θέλεις νά μείνεις κοντά μου;

— Θέλω! εἶπε ἡ Νταίζη. Σεῖς εἶστε καλή. Ὅταν θά φύγω, θάρθεῖτε μαζύ μου. Πῶς σᾶς λένε;

— Τζέννη! Θά μέ λές Θεία-Τζέννη, θέλεις; καί γώ θά σέ λέω Βιολέττα.

— Γιατί Βιολέττα;

— Γιά νά μή σέ ξαναρεῖ ὁ κακός ἄνθρωπος. Ἄμα ἔρθει καί ρωτήσει στήν πόρτα:

«— Εἶναι ἐδῶ μέσα καμμιά μικρούλα Νταίζη;»

— Θά τοῦ ἀπαντήσουμε:

«— Ὄχι! Ἐδῶ μέσα εἶναι μόνο μιά μικρή Βιολέττα!»

— Καί αὐτός θά φύγει μακρυά.

Ἡ Νταίζη σκέφτηκε λιγάκι αὐτό τῆς φάνηκε νόστιμο καί γέλασε μέ τήν καρδιά της, πού θά τόν γελοῦσαν τόν κακόν ἄνθρωπο μέ τέτοιο τέχνασμα.

Αὐτό ὅμως τῆς ξύπνησε πάλι τούς φόβους κι' ἄρχισε νά πέρνει ἀπό πίσω τή Τζέννη καί νά κρύβεται στό φόρεμά της, τρομάζοντας στόν παραμικρό θόρυβο. Τέλος ὅμως ὁ φόβος της ἔφυγε, γιατί χίλια δυό πράγματα τή διασκέδαζαν.

Γιά νά τήν καθησυχάσει καί νά τή διασκεδάσει, ὁ Θωμᾶς Γουίλ τήν πῆρε κι' ἔκαμαν τό γύρο τοῦ Πύργου. Τῆς ἔδειξε τά ὀχυρώματα, τούς φρουρούς, τά κανόνια, πού ἦταν ἕτοιμα νά ρίξουν. Ἡ μικρή συνήθισε μέ τούς στρατιῶτες κι' ἔβρισκε πολύ ὡραία τήν κεντητή στολή τους καί τήν ἁρματωσιά τους: Βελούδινο καπέλλο, καζάκα μέ χρυσοκέντητη κορώνα καί μέ τά βασιλικά σύμβολα.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΤΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΗΤΑ

58.

Χαρά σ' ἐκείνους πού προσπαθοῦνε
Καθ' ἡμέρα τους νά μετριάζουν:
Μ' αὐτό τόν τρόπο χρῆμα συνάζουν,
Σέ μιάν ἀνάγκη νά δανεισθοῦνε.

Μ' ἀλοί σ' ἐκείνους ὅπου πεινοῦνε
Ἀπό μεγάλη φιλαργυρία:
Τί κι' ἄν σωριάζουν περιουσία;
Σ' ἄλλους θά μείνη νά τή χαροῦνε.

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΡΩΙΝΗ ΓΑΛΗΝΗ

Σέ κρούσταλλο ήλιοφώτιστο
βάφκες άργά γλυστροῦνε,
κάτικα, λές, λικνίζονται
καὶ γλάροι τάκλουθοῦνε.

Μακριά, σάν ἄϋλα, τά βουνά
μέ τήν ὁμίχλη σμίγουν,
κι' οὐδέ τσφάκια τοὐρανοῦ
τή γαλανάδα κρύβουν.

Πάντοῦ μιά ξέπκεπη γιορτή :
πέρδοῦε ἄς τά βραχάκια,
ὅπου πετιγνίδια κάνουνε
κοβοῦρια, κοχυλάκια.

Κι' ἐδῶ στάκρόγιαλο, ξανθά
παιδάκια γαλανόμματα,
μέ τά γελούμενα νερά
ἐστῆσαν ξεφαντώματα.

Ἐλα, θλιμμένε, πού ἡ ψυχή
σβύνει σου ἀργά στό κλάμμα,
δῶ πού γελᾶ γλυκά ἡ ζωή
κι' εἶναι ἡ φύση θάμμα !..

(Ὅρμος Βάρης. Αὔγουστος 1927)

Ἄγγελος Ἐλπίδας

ΑΠΟΡΙΕΣ

Κανείς δὲ ρώτησε ποιὸς εἶχε ἀνάψει τὸ τζάκι. Το φθινόπωρο ἦταν προχωρημένο καὶ τά βράδια ἦταν πολὺ δροσερά,μὰ ἡ φωτιά δέν ἀποζητιόταν ἀκόμα. Κι' ὡστόσο τὴν εἶδαν ὅλοι μὲ ἀνακούφιση, καὶ μαζευτήκαν γύρω της, καθένας στρωγμένος ἀπ' τὸ ἀόριστο αἴσθημα νὰ νοιάσει κοντά, πολὺ κοντά σ' ἐκεῖνος πού εἶχαν ἀπομείνει. Δὲ μιλοῦσε κανείς κι' ὅλοι κοιτοῦσαν τὴ φωτιά μὲ προσήλωση, καὶ σ' ὁλονῶν τά μάτια πλανιόταν ὁ ἴδιος βυσσὸς πόνος· μὰ δὲν ἀποτολμοῦσαν νὰ μιλήσουν, γιατί ἕνας λόγος θἄφτανε ν' ἀναίξῃ πάλι ἀστείρευτες τῶν δακρύων τις βρύσες.

Καθένη μικρούλα Κρητικό, πού μονάχη πρέπει νὰ βρῇ ἀπάντηση στίς τόσες της ἀπορίες,—γιατί δέν τελμιὰ ν' ἀκούσῃ τὴν ἴδια της τή φωνή στὴν τάση σιγαλιά,—πού μονοιχή της πρέπει νὰ σηκώσῃ τὸ βάρος πού πλακώνει τὸ μικρό της στηθάκι, ἐνῶ ἡ μεγάλη ἀδερφή εἶναι καθισμένη δυό βήματα παρακάτω καὶ στὴν ἀγκαλιά της θἄβρισκε παρηγοριά.

Ὁ πατέρας ἔφυγε σήμερα γιά τὸ μακρυνὸ ταξίδι, πού μελετοῦσαν κι' ἔκλαιγαν οἱ ἄλλοι στὸ σπίτι τόσον καιρό. Μὰ ὁ πατέρας κοιμώτιν κι' ἦταν χλωμὸς καὶ δὲ χαμογελοῦσε. Θά λυπόταν πού ἔφευγε ; Τάχα οἱ ἄνθρωποι πού φεύγουν γιά ταξίδι μακρυνό, κοιμοῦνται σκεπασμένοι μὲ λουλούδια ; Καὶ γιατί νἄτιαν τόσο κρύος; Ἡ μεγάλη ἀδερφὴ πού ὅλα τὰ συλλογιζόταν, πῶς δὲν τὸν εἶχε σκεπάσει;

Καὶ γιατί τάχα ἔκλαιγαν ὅλοι καὶ φώναζαν ὅταν ἔφευγε; Δὲν θυμόταν καλά, μιὰ κάποια ἄλλη φορὰ πού ὁ πατέρας ἔφευγε, κατέβηκε ξύπνιος τὴ σκάλα,καὶ τὴν εἶχε φιλήσει πολλὴ ὥρα, τῆς εἶχε τάξει καὶ ζωγραφιές. Καὶ τώρα ἔφυγε ἔτσι κοιμισμένος,καὶ ὅταν τὸν ἐφίλησε σφιχτά-σφιχτά, δὲ φάνηκε διόλου νὰ τὸ νοιώθῃ. Ἄλλάτε σὰν πιὰ βιαθύ του ὕπνο ξυπνοῦσε καὶ τὴν ἀγκάλιαζε.

Κάτι τῆς σφίγγει τὸ λαιμό, παλεύει νὰ μὴν κλάψει γιατί οἱ ἄλλοι εἶναι τόσο ἥσυχοι. Μά τὸ παράπονο τὴν πνίγει. Μέσ'στὴν ἀπόλυτη ἡσυχία, ἕνας λυγμὸς βαθύς, ἀσελπισμένος ξεσπάει. Ἡ μεγάλη ἀδερφὴ πετιέται ὄρθια καὶ σφίγγει μὲ λαχτάρα τὴ μικρὴ στὴν ἀγκαλιά της. Τὰ κλαμένα της μάτια φωτοῦν τὸ πιδί.

Τό σγουρό κεφαλάκι γέρνει στὸν ὦμο πού βαθουλώνει τρυφερὰ γιὰ τὸ δεχτῆ. Κοιμένη ἀπ' τ' ἀγαφυλητά, πνιγμένη στὸ κλάμμα, ρωτάει ἡ φωνὴ τῆς Κρηνούλας :

—Γιὰ . . . τί . . . για . . . . τί . . . δέν . . . δέν . . . . ἐξύπνησε . . . . νὰ μὲ . . . φι . . . λί . . . σῃ . . . κι' ἐ . . . κεῖ . . . νος ; *Μυρίνη*

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΧΟΛΕΙΟ

Α'. Η ΜΑΡΙΑ ΚΛΑΙΕΙ

Οἱ φωνές της μὲ τράβηξαν στὴν πρώτη τάξη. Δὲν ξέρω γιὰ ποιά αἰτία ὁ δάσκαλός της τὴν εἶχε ἀφήσει νηστεία. Κι' ἔκλαιε ἀπαρηγόρητα. Τά μικρά ματάκια της εἶχαν πάρει μιὰ παράξενη γυαλάδα ἀπὸ τὰ δάκρυα. Καὶ τάτριβε μὲ τὰ λερωμένα ἀπὸ τὸ παίξιμο τοῦ ταπιοῦ χέρια. Τὰ μαγουλάκια της φούσκωναν καὶ ξεφούσκωναν ρυθμικά, τὰ χείλια της τρούλωναν κι' ἔβγαζαν κάπαρε ἕνα παράξενο ἦχο, ἐνῶ οἱ ὦμοι της ἀνεβοκατέβαιναν. Ἔπαυε καὶ πάλι ξανάρχιζε πιὸ δυνατά, καταχυτώντας τὰ κοδαρίκια της, τὰ γυμνά, στὸ θρανίο. Στὴν ἔρημη αἴθουσα ἀντιλαλοῦσε τὸ παράξενο αὐτὸ κονσέρτο κι' ἦταν πιὸ κωμικὴ ἀκόμα ἡ εἰκόνα τῆς μικρῆς Μαρίας.

Τὴ συμπόνεσα· ἔπειτα ὑπὸ τόση ὀδύνη, μοῦ φάνηκε πὼς εἶχε ἐξαγοράσει τὴν ἄμαρτία της, ὅπουα κι' ἂν ἦταν, καὶ μεσολάβησα νὰ τὴ σχολάσουν.

Μαζεψε τότε μὲ φούρια τὰ πεσμένα κανδύλια,σ' ἄκουσια της ἀπελευθερώσης της, πέρασε ἀπὸ τὸ χέρι τὴν τσάντα, σκούπισε γιὰ τελευταία φορὰ τὰ μάτια της καί, σέρνοντας τὰ πατημένα παντοφλάκια της, ἔφυγε. Γ' ἀναφυλλητά της ἀκούγονταν κάμποσο ἀκόμα, ἔπειτα ἔσβυσαν. «Ἕνεκα τῆς κεκτημένης ταχύτητος» ἄραγε ἡ ἀπὸ σκοπό, γιὰ νὰ θυμᾶται τὸν παλιὸ ρυθμό,πού μπορεῖ ξανακάνοντάς του χρήσῃ, ν' ἀπαλλαχτῇ κι' ἀπὸ ἄλλη παρόμοια περίσταση ;

Πόσα δὲ μηχανεύονται τὰ μικρούτσικα κεφαλάκια !..

Β'. Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΜΑΣ

Καὶ στὸ μικρόκοσμο ἀκόμα ὑπάρχουν οἱ ὑπαρξες πού ἐπιβάλλουνται ἢ μὲ τὴ δύναμη ἢ μὲ τὴ γνῶση, ἀκόμα καὶ μὲ τὴν ὁμορφιὰ τὴν ψυχική ἢ σωματική. Ἔτσι κι' ὁ Ἀποστόλης εἶχε ἀποχτήσει τὴν εὔνοια τῶν ἄλλων παιδιῶν, λὲς κι' ἦταν τὸ χαϊδεμένο τους, ὅπως θἄτιαν χωρὶς ἄλλο καὶ στὸ σπίτι του.

Εἶναι ξανθὸ παιδάκι, μὲ ματόφρυδα καστανὰ καὶ μὲ μάτια μεγάλα πού σὲ κοιτάζουν προβληματικά, μὲ τὴ ματιὰ ἐκείνη πού καθρεφτίζει τὴν ἀθωότη τὴν ψυχική.

Εἶναι λεπτὸ ἀγοράκι ὡς ἐφτὰ χρόνων, πού τοῦ δίνουν κάποια χάρη ἀκόμα καὶ τὰ τσεβδὰ λογάκια του, ἀπ' ἀφορμὴ τῶν δοντιῶν πού ἀλλάζει. Ὅλα ἁπλά, ὅλα ἀπροσπόητα σ' αὐτόν.

Μιὰ μέρα γλιστροῦσε τὸ τετρύδιό του νὰ πέσῃ χάμω, κι' ἀντὶ νὰ ζητήσῃ ἀλλοιῶς νὰ τὸ στιμπτήσῃ, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ «προύτες προύτ», σὰ νὰ κιλοῦσε τὸ γαϊδουράκι του νὰ σταθῇ.

Κάθε του κίνηση,κάθε του λέξη εἶναι γιομάτη ἀπὸ τὴν ὁμορφιὰ πού κλείνουν οἱ παιδιάτικες ψυχοῦλες . . .

Μυγεμένη Ρεματιά

Ο ΜΕΓΑΛΟΤΥΡΟΣ ΜΟΝΟΣ

. . . Καὶ τώρα πῶς νὰ μὴν κλάψω, ὅταν ξυπνῶ ἀπὸ τὸ ὄμορφο ὄνειρο, πού μ' ἄρισε νὰ ξαναζήσω γιὰ λίγη στὴ φιλόξενη χώρα ὅπου γεννήθηκα, στόρφορο σπίτι ὅπου μεγάλωσα, στὸ δροσερὸ κῆπο ὅπου ἔπαιξα τὸ πιὸ ὄμορφα παιχνίδια τῆς ζωῆς μου, ὅπου τραγούδησα τὰ πιὸ γλυκὰ τραγούδια, ὅπου διάβασα τὰ πιὸ ὄμορφα βιβλία, μὲ συντροφιὰ τὰ καλά μου δέντρα ; . .

Πῶς νὰ μὴν κλάψω, ὅταν βλέπω ξυπνώντας πὼς βρίσκομαι στὸ ἴδιο φτωχικὸ σπίτι, πού τὸ νοικιάσαμε μετὰ τὴν καταστροφὴ τῆς ἀγαπημένης μου πατρίδας, τῆς Σμύρνης ; . .

Καὶ κλαίω, κλαίω . . . Κι' ἀφίνω ἄφθονα τὰ δάκρυά μου νὰ τρέχουν, ὥσπου νὰ σβύσουν γιὰ λίγο, μαζὶ μὲ τοὺς πόνους, καὶ τὶς ἀναμνήσεις τοῦ γλυκοῦ ὀνείρου. Μὰ κι' ὅταν σβύσουν ὅλες, μιὰ δὲ θὰ σβύσῃ. ἀκόμη καὶ σ' αὐτὴ τὴ στιγμή. Καὶ εἶναι κάτι ὅμορφες ἀλήθιτνες γραμμὲς τοῦ Ντάντε,πού τὶς διάβαζα στοὺς εὐτυχισμένους καιροὺς καὶ πού μοῦλεγαν :

«Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερος πόνος, παρὰ νὰ θυμᾶται κανεὶς καιροὺς εὐτυχισμένους στὴ δυστυχία του !»

Ἀθάνατε ποιητή, τί ἀλήθεια τὰ λόγια σου ! . . .

Ἐλβίρα

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Μιὰ φορὰ ἕνας εἶχε δίκη καὶ εἶπε στὸ δικηγόρο του :

— Ἂν στείλω στὸ δικαστὴ ἕνα κουτὶ πούρα, λὲς νὰ κερδίσω τὴ δίκη ;

—Μὴν κάμῃς τέτοια ἀνοησία, γιατὶ θὰ τὴν χάσῃς ἀσφαλῶς ! τὸν συμβούλεψε ὁ δικηγόρος.

Μετὰ λίγες μέρες ἔγινε ἡ δίκη καὶ τὴν κέρδισε.

Τότε τοῦ λέγει ὁ δικηγόρος :

— Εἶδες ; Ἐπειδὴ σὲ συμβούλεψα νὰ μὴ στείλῃς τὰ πούρα,,

— Μὰ τὰ ἔστειλα, εἶπε αὐτός.

— Τὰ ἔστειλες ;

— Ναί, ἀλλὰ ἔβαλα μέσα τὴν κάρτα τοῦ ἀντιδίκου.

Καλαμιά

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμμά, εἶδα στὸν ὕπνο μου ὅτι ὁ μπαμπὰς μοῦ χάρισε ἕνα ρολογάκι καὶ σὺ ἕνα βραχιολάκι.

— Ναί, παιδί μου, μὰ ξέρεις,, συμβαίνει τὸ ἀντίθετο ἀπ' ὅτι βλέπει κανεὶς στὸν ὕπνο του.

—Ἄ, ἔτσι ; Ἄστε σὺ θά μοῦ χαρίσῃς τὸ ρολογάκι κι' ὁ μπαμπὰς τὰ βραχιολάκι !

Ροζίτα

***

Ὁ Νῖκος πηγαίνει πρὸς ἐπίσκεψη τῆς θείας του.

— Γ' καινούρια λοιπὸν ἔχουμε σήμερα ; τὸν ρωτᾶ αὐτή.

— Σχεδὸν τίποτα, τῆς ἀπαντᾶ. Τὸ κασπέλλο μόνο καὶ τὸ μαντήλι.

Γόρδιος Δεσμὸς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 6 Μαρτίου 1928.

ΜΕ τὰ χιόνια, τὴν ἄλλη φορά, μὲ τὸ κρύο, ἐχάσκα νὰ σᾶς πῶ πὼς μπῆκε Μάρτης καὶ . . . νὰ βάλατε κλωστὴ γιὰ νὰ μὴ σᾶς κάψῃ ὁ ἥλιος. Μὰ πόσοι ἄραγε νὰ τὸ θυμήθηκαν φέτος ; . . Ἂς εἶναι, ἀφοῦ οἱ τρεῖς πρῶτες μέρες τοῦ Μαρτίου ἦταν κακές, ὅλες οἱ ἄλλες θἄναι καλές. Ἔτσι λέει ὁ λαός.

Νὰ καὶ κάποιος πού βρέθηκε νὰ μοῦ γράψῃ πῶς . . . δὲν μὲ διαβάζει πιά. Καὶ ποιός ; Ἡ καλὴ μου φίλη πρώην *Λεντζῆ Μαργαρίτα*, ἡ Ἀγγελικὴ Μουδρέα, ἀπὸ τὴν Καλαμάτα. Μάλιστα! Παίρνει τάρα τὸ φυλλάδιό μου, πού πρὸ ὀλίγου ἀκόμα ἔκανε γι' αὐτὸ σὰν τρελή, τὸ ἀνοίγει, τὸ ἀρχίζει καὶ... ταφίνει. Μόλις διαβάζει μέσες-ἄκρες τὴν *Ἀλληλογραφία* καὶ τὴν Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή . . .— Μὰ τί ἁπλὴ ἡ πρώην *Λεπτὴ Μαργαρίτα* ; Ποῦ ἔχει τὸ νοῦ της ; τί κάνει ; — Θἄτά καταλάβετε ὅλα ἅμα σᾶς πῶ πὼς αὐτὸν τὸν καιρό . . . ἀρραβωνιάστηκε. Θά πάρῃ ἕναν πολὺ καλὸ νέο ἀπὸ τὴν πόλη της, τὸν κ. Νῖκο Κουρουνάκη. Γι' αὐτὸ δέν ἔχει πιὰ τὸ νοῦ της. Ὅταν μοῦ γράφει ἡ ἴδια. Ἂς δαχθᾶ λοιπὸν τὸ πιὸ θερμὰ μου συγχαρητήρια μὲ τὶς μητρικές μου εὐχές. Καὶ πανιερωμένη, ἐλπίζω νὰ μὴ μὲ ξεχάσῃ ποτέ.

Εἶδες, *Καζούρα*, τὴν ἔγκριση τοῦ νέου σου ψευδωνύμου. Πολὺ ἐνδιαφέροντα αὐτὰ που μοῦ γράφεις καὶ χαίρω πού ἔχω τόσους φίλους στὸ σχολεῖο σου καὶ μάλιστα στὴν τάξη σου. Ἤθελα νἀναφέρω κι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὸ Κ, ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ σ' ἀνακαλύψουν πάλι. Ὅσο γιὰ τὴν *Ρ.*, θἄχῃ βέβαια κάποιο λόγο πού δὲν ἀφίνει τὴν ἀδελφή της νὰ πάρῃ ψευδώνυμο. Συνήθως οἱ μεγαλύτερες ἀδελφὲς δὀηγοῦν τὶς μικρότερες κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ἐπέμβω σ' αὐτὰ τὰ οἰκογενειακά.

Καὶ τὸ δικό σου γραμματάκι, *Ἄβη*, μ' εὐχαριστήσε πολύ. Ναί, κι' οἱ δυό αὐτοὶ εἶναι συνδρομηταί μου. Στὸ 11ο φυλλάδιο δημοσιεύθηκαν οἱ λύσεις τοῦ 47ου, καὶ ὄχι τοῦ 50ου ὅπως τυπώθηκε κατὰ λάθος. Αὐτὸ νὰ τὸ διορθώσετε σεῖς μὲ τὴν πέννα. Ναί, Ἄσκησις ὑπ' ἀριθ. 713 στὸ 48ον φυλλάδιο δὲν ὑπάρχει, καὶ φυσικὰ οὔτε στὶς λύσεις. Θἀ ὑπῆρχε, φαίνεται, κάμμιὰ ποὺ δὲν ἐχώρεσε καὶ βγῆκε τὴν τελευταία στιγμὴ, ἀλλὰ χωρὶς γάλλαξουν κι' οἱ ἀριθμοί.

Κάποια ἀπό τὸ Βόλο, πού μὲ παρακαλεῖ νὰ μὴν πῶ τὸ φευδώνυμό της, μοῦ γράφει : «Προχθὲς μιὰ φίλη μου Διαπλασοπούλα, ἡ *Ν. Ἀδωνίτου*, εἶχε πρῆξη μιὰ ἡμέρα, κι' εἴμαστε τοῦ κόσμου τὰ διαπλασόπουλα μαζεμένα. Ἀμ τί, μονάχα ἡ *Ἐλπὶ* τὰ μαζέδες ; Κι' ἔπρεπε νἄσουν νἄβλεπες *Μόνες Λίζες, Ντάλιες, Χιονισμένα Πηλία, Βολιώτικες Τριελοσπαρές, Κάρμεν Σύλβες* καὶ . . . καὶ . . . τόσα ἄλλα ποὺ δὲν ξέρω τὰ φευδώνυμά τους, ξέρω ὅμως πὼς εἶναι Διαπλασόπουλα Μπορεῖς τάρα νὰ φαντασθῇς ἂν μελήσαμε ἢ ὄχι γιὰ σένα. Φαντάσου, 35 παιδιά, τὰ 30 Διαπλασόπουλα ! . . » Τί καλά ! Καὶ πῶς ὁλόβλαχα νἄρμουν κι' ἐγώ ! Ἂς εἶναι, τοῦ χρόνου μπορεῖ νὰ μὶ προσκαλέσῃ καὶ μένα ἡ ἀγαπητή μου Ἀδωνίτου καί. ἂν ὡς τότε ὑπάρχῃ ἀεροπορικὴ συγκοινωνία Βόλου-Ἀθηνῶν, νὰ πεταχτῶ μιὰ στιγμή . . .

Καὶ τὸ *Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι* μοῦ γράφει γιὰ τὸ χορὸ μεταμφιεσμένων πού ἔδωσε στὸ σπίτι της ἡ *Περιχιτισσα Ρεκανάκη*. Σ' αὐτόν, λέει, παρευρίσκοντο μόνο Διαπλασόπουλα, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' ὁ φίλος μου, μασκαρεμένος μὲ γιανιτσάρικα, κοριτσίστικα ὅμως. Καὶ προσθέτει : «Στὶς συνομιλίες μας τὸ κύριο θέμα ἦσουν ἐσὺ καὶ πολὺ καλὰ λόγια θἄκουγες ἂν ἦσουν ἀπὸ κανένα μέρος». Μὰ δὲν ἀμφιβάλλω. Κι' ὁ χορὸς πού ἔδωσε στὸ σπίτι του ὁ *Μακεδὼν* τὸ Σάββατο ; Παριμένω νὰ μάθω καὶ γι' αὐτόν.

Τὸ *Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο* μοῦ γράφει : «Στὸν περσινὸ τόμο, στὴν ἀρχὴ τοῦ μυθιστορήματος *Μοκοκό*, ὁ συγγραφεὺς λέγει ὅτι τὸ Σουδὰν εἶναι ἀποικία τῶν Γάλλων. Ἀλλὰ πῶς, ἀφοῦ ξέρω ὅτι τὸ Σουδὰν εἶναι ἀποικία Ἀγγλική ; Μήν εἶναι λάθος ; » — Ὄχι, ἕνας γάλλος συγγραφεὺς δὲν μπορεῖσε νὰ κάμῃ τέτοιο λάθος. Ἀλλὰ ὑπάρχουν δυὸ Σουδάν, τὸ ἕνα ἀγγλικὸ καὶ τὸ ἄλλο γαλλικό. Τὸ μέρος δηλαδὴ τῆς χώρας ποὺ ἐκτείνεται πρὸς τὰ δυτικὰ τῆς λίμνης Τσάδ. ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς ξένες ἀποικίες, ἀνήκει στὴ Γαλλία· τὸ ἄλλο, πρὸς τ' ἀνατολικὰ τῆς Τσάδ καὶ στὸν ἐπάνω Νεῖλο, ἀνήκει στὴν Ἀγγλία. Τὸ μικρὸ βασίλειο λοιπὸν τοῦ Μοκοκὸ βρισκόταν ἀπὸ πρῶτο, τὸ γαλλικό.

Νὰ κι' ὁ *Θέσπις* μ' ἕνα ὡραῖο γράμμα καὶ μ' ἕνα ὡραιότερο σκίτσο του,ἀποκριάτικο, πού παριστάνει αὐτὸν τὸν ἴδιο μὲ τὰ μασκαράτα του, Μενιδιάτη. Καὶ τοῦ χρόνου!

Γιὰ ξεσπάθωμα αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα ἔχω νὰ εὐχαριστήσω τὰ καλὰ μου παιδιά : *Ἄννων Κανδράκη, Σύλλογον Ἱεροληπτῶν, Ἀθ. Βέην, Οὐρανίαν Κρίτσῃ, Ἄγγελον Ἐλπίδαν, Ἐθνικὸν Ὕμνον, Τζάκ, Μαγεμένο Βασιλόπουλο, Πετσιρίκαν τοῦ Ἀγρινίου, Γλυκομίλητην, Λάχεσιν, Νεράϊδαν τῆς Ρεματιᾶς* καὶ *Ἀκρίταν*. Σωστὴ ντουζίνα. Ἄ, νὰ μοῦ ζήσουν !

Ἡ *Ἀραιὰς Ἐπιστολὰς* μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : *Ἐλπά, Μελαχροινούλα, Ἀννίβας, Ἔνδοξο Σοῦλι, Κοσμοχαλάστρα, Τραγούδι τῆς Λευτεριᾶς, Χρυσαλλίς, Λάχεσις, Γόρδιος Δεσμός, Πεταχτὸ Ναυτάκι* καὶ *Σιφίας*. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται : Τὰ Τριαντάφυλλα τῆς Σ. Καλὸ εἶναι, ἀλλὰ μοῦ ἔγραψε νὰ μὴ δημοσιευθῇ, ἐπειδὴ ξέρουν τὸ φευδώνυμό της καὶ δὲν θέλει νὰ ἰδοῦν. . . τί γράφει. —«Οἱ Θεοὶ τῆς Ἑλλάδος» τῆς *Νεμέσεως*. Εἶναι μετάφραση ἀπὸ τὸ γερμανικὸ τοῦ Χάϊνε. Ἀλλὰ ὁ Χάϊνε εἶναι ἕνας ποιητὴς ποὺ δὲν μεταφράζεται ἔτσι εὔκολα ! Ἔχει μεγάλη χάρη καὶ λεπτότητα καὶ εἰρωνεία στὸ ὕφος του. Χωρὶς αὐτά, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν καταλάβῃ. —« Παραμονὴ ἀπ' τὰ Χριστούγεννα» τῆς *Ἀκριβοθώρητης*. Πολὺ καλά, ἀλλὰ ἔγινε περάκαιρο. — «Τὸ πάθημα» τοῦ *Ξεπεσμένου Λόρδου*, Νόστιμη ἡ ἱστορία, ἀλλὰ ὄχι γραμμένη ὅπως; θἄπρεπε. — «Τὸ ποταμάκι» τοῦ *Ρασπούτιν*. Ἀτεχνοι οἱ στίχοι. — «Τὸ δύστυχο μικρὸ» μετάφρ. τῆς *Νεράϊδας τοῦ Βοσπόρου*. Εἶναι διδακτικὸ γιὰ μητέρες ποὺ ἀγαπτέφουν κακὰ τὰ παιδιὰ τους. Δὲν ἀνδιαφέρει λοιπὸν τὰ παιδιὰ μας. —« Ἡ Ἀθήνα ἑορτάζει» τοῦ *Ἀμλετ*. Περιγραφὴ τῆς πρωτοχρονιᾶς στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν. Παρακαιρο. — «Ἡ χουρμαδιὰ» καὶ «Ὁ αὐθέντης» τοῦ *Πέτρου Ριονσαί*, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Τὰ ἔχουν ὅλα τ' ἀναγνωσματάκια. Εἶναι διδακτικά, ἀλλὰ σχολαστικά. — «Ποιὰ εἶν' αὐτὴ γι' ἀρχόντισσα...» τοῦ *Ἀστραπόβρεντου*. Ἐμένα παριγράφει καὶ τὸν εὐχαριστῶ πολύ. Ἀλλὰ οἱ στίχοι ἄτεχνοι. — «Χειμῶνας» τοῦ *Μήλου τῆς Ἐρίδος*. Ὄχι ἄσχημο, ἀλλὰ ἰσχνό, ἀδύνατο. (Μερικὲς σκέψεις ἀπὸ τὰ Μ. Μυστικὰ της ἴσως δημοσιευθοῦν Ἐπίσης κι' ἀπὸ τὰ Μυστικὰ τῆς *Νεμέσεως*.)—«Ἡ Διάπλασις» τῆς *Ἀγνωσίης* Μὲ κολακεύει πολύ, ἀλλὰ ἔπρεπε νἄταν πιὸ τεχνικὸ γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσουν.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἐδημοσιεύθησαν, δὲν ἔχω ἀγκρίνει ἀκόμα ἄλλα.

Παρακαλῶ τὸν *Γόρδιον Δεσμὸν* νὰ μοῦ πῇ ἂν τὸ κομμάτι «Ἐπιστολὴ στρατιώτου» εἶναι μετάφρασις ἢ πρωτότυπο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διακρίνοντος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Φῶτος Σκοτάδης, ἀ. (ΔΚ). Ἀφάρι, κ. (;). Ἀργυρὰ Σελήνη, κ. ;) Κόκκινη Μηχανπέλλ, κ. (ΔΚ), Αἱματοβαμμένη Λευτεριά, ἀ. (Ἱερολοχῖται). Μάρτυς τῆς Λευτεριᾶς, ἀ. (Ἱερολοχῖται). Ὕμνος τῆς Λευτεριᾶς, ἀ. (Ἱερολοχῖται), Βωμὸς τῆς Λευτεριᾶς, ἀ. (Ἱερολοχῖται). Ἀνυίβας, ἀ. (ΚΚ). Ἀθανάσιος Διάκος, ἀ. (ΣΕ). Κοκαρίδς, ἀ. (ΣΕ). Μαστροχαλαστὴς, ἀ. (ΣΕ). Σημαιοφόρος, ἀ. (... κτλ.). Χαζοπούλι, κ. (ΕΒ). Ζάκ Κατελέν, ἀ. (ΝΚ). Μανόλια, κ. (ΣΑ). Λύχνεις, κ. (ΑΧ). Διαυγὲς Ρυάκιον, ἀ. (ΝΚ). Σουλιώτισσα, κ. (γάτα). Πελάλα, ὁ. (ΠΣ). Πειπερόχαρις, ἀ. (ΠΣ). Νόρα, κ. Ἀνάλπας, ἀ. (ψήφατα). Κόρη τοῦ Ἑλληνοπάντου, κ. (ΗΧ). Ἀνάρ, κ. (ΡΚ). Ἠρῶ, κ. (βρέστε με). Πουλάκι τῆς Ρωσσίας, κ. (ΛΜ). Μακαπλάγατος, ἀ. (ΠΣ). Ἄσπρη Κόρβουνο, ἀ. (ΠΣ). Ὑδρανγίς, κ. (ΝΓ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Νεράϊδα τῆς Ρεματιᾶς, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Τσάρλεστον* (ἔστειλα 13 τετράδια· τὸ ἀημοσφίσμα καὶ φέτος θἀ μείνῃ ἔτσι· ἂν δώσῃ δημος πάλι ταξιοθρήνητα ἀποτελέσματα, ποὺ ἔκαμαν τὴν *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν* νὰ διαμαρτυρηθῇ μὲ τὸ δίκιο της. Θἀ πάρω βέβαια τὰ μέτρα μου·) *Μπεμέ* (φαντάζομαι τί ὡραῖα θἀ δικασάδασες σ' αὐτὲς τὶς ἀποκριάτικες συγκεντρώσεις, ὅπου ἔβριζες ὅλο καὶ Διαπλασόπουλα·) *Ἀνδαλουσίαν* (ἔστειλα 10 τετρ. καὶ λ]σιό· εὐχαριστῶ πολὺ τὸν καθηγητή σας γι' αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα·) *Κόκκινον Διάβολον* (ὄχι ἀκόμη στὸ ἑξῆς λοιπὸν θἀ μοῦ στέλνεις μόνο πρωτότυπα, δικά σου·) *Μυροβόλον Ἄνοιξιν* (πολλὰ χαιρετίσματα στὸν καλό σου θεῖο, τὸν παλιό μου *Γραμματοσυλλέκτη*· περιμένω καὶ τὶς νέες συνδρομήτριες ποὺ σοῦ ὑποσχέθηκαν καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ·) *Χρυσοπηγήν* (μετὰ τὰ χάρας· γράφε μου ὅσο συχνὰ θέλεις·) *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* (χαίρω πού ἀτό σπίτι σας μὲ δικαιώζατε ὅλοι, μικροὶ μεγάλοι· νὰ μοῦ φιλήσῃς καὶ τὸν «ἀνθρωπάκο» ποὺ «παρακολουθεῖ μὲ μεγάλη περιέργεια» τὴ «Ρήνα καὶ Μαρίνα») *Βιργινίαν Σεφερλή* (θυμᾶμαι πολὺ καλὰ καὶ τὸ πρῶτο σου γράμμα καὶ βρίσκω μεγάλη διαφορὰ στὸ σημερινό· ἐλπίζω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά· φρόντισε ὅμως νὰ κανονισθοῦν τὰ ἀκρεμῆ·) *Κάρμεν Σύλβα* (ἔστειλα 7 τετράδια· καὶ, ἂν θέλῃς νὰ γράφῃς σὲ ἀνεψιά τοῦ Ἰουλίου Βέρν, νὰ τῆς γράψῃς γαλλικά, γιατὶ δὲν ξέρει ἑλληνικά· καὶ τὸ δικό της γράμμα γαλλικὰ ἦταν κι' ὅ κ. Φαίδων τὸ μετάφρασε τέλεια στὰ γαλλικά· ἀλλὰ ὁ τυπογράφος τὸ «γαλλικάκε» τὸ ἔκαμε «φιλικά».) *Νικηφόρον* (καὶ τὸ Παιδικὸ Πνεῦμα ποὺ μοῦ στέλνεις καὶ τὸ γαλλικὸ Λίνιγμα ἔχουν ξαναδημοσιευθεῖ· ἄλλα !) *Ἄδωνιν* (ἦταν, φαίνεται, ὁ περσινὸς *Ἄδωνις, ἄλλος αὐτός*·) *Ἀσκὴν Κόρανα* (ὡραία ἡ περιγραφὴ τοῦ χοροῦ· καὶ τοῦ χρόνου· χαιρετίσματα στὴν παλιά μου *Κατσαρίδα*· γιὰ τὸ ἄλλο, θἀ περιμένεις ὅς νὰ βγῇ ὁ Ὁδηγός·) *Λευκὸν Κόρακ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Από 1ης Δεκεμβρίου ή Διάπλασις εισήλθε εις τὸ 50ὸν Ἔτος της.

Ὅσοι ἐκράτησαν τὰ σταλέντα πέντε πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦνται συνδρομηταὶ καὶ παρακαλοῦνται νὰ ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λήξασαν συνδρομήν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 10 Μαΐου

215. Λεξιγρίφος

Πῆγε ἡ φωτιὰ στὰ Γιάννενα
Τὸν Τζιαννο νὰ κάψῃ.
Κι' ἀπὸ τ ς στάχτες του εἴδαμε
Πουλάκι νὰ πετάξῃ.

Μάγισσα

216. Λογοπαικτικὸς Λεξιγρίφος

Τὰ δυὸ νησιὰ ποὺ ἑνώνω,
Ἂν σεῖς δὲν τὰ χωρίσετε,
Θ' ἀκούσω ἕνα κορίτσι
Νὰ μοῦ ἀπαντᾷ: 'Ορίστε!

Ἀμαρυλλὶς

217. Στοιχειόγριφος

Ἔχω ἔντεκα ἀδέρφια . . .
Μ' ἂν μοῦ κόψῃς τὴν οὐρά,
Ἡ μαμμά σου στὸ φωνάζει
Δυνατά, κάθε φορά
Ποὺ πειράξεις τὸ γλυκό
Ἢ ἄλλο τί κάνεις κακό.

Τάνη Μονάχη

218. Στοιχειοτονόγριφος

Στὸ Αἰγαῖο μας ἀνήκω.
Ἀλλὰ τὸ μεσαῖο μοῦ βγάλεις
Καὶ τὸν τόνο κατεβάζεις
Κι' ἱερὸ μὲ κάνεις οἶκο.

Ἐσμεράλδα

219. Ἕλιξ

Κάθε γραμμὴ τοῦ δεξιόθεν σχήματος ἀντιπροσωπεύει μίαν λέξιν. Κάθε λέξις ἔχει τόσα γράμματα ὅσοι ἀστερίσκοι ἀποτελοῦν τὴν γραμμὴν εἰς τὸ ἀριστερόθεν σχῆμα. Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχίζει ἀπὸ τὸν σταυρόν. Καὶ ἀναγνώσκοντα ἑλικοειδῶς αἱ ἀκόλουθοι ἔνδεκα λέξεις: Συμπλεκτικός, ὑποθετικός, νῆσος, πρόθεσις, οἶκος Θεοῦ, στοιχεῖον τοῦ σώματος, καύσιμος ὕλη, ἄνεμος, κλινοσκέπασμα, ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

25η Μαρτίου

220. Ἐπιγραφὴ

Σ Η Ε Λ Λ Η
Ο Μ Σ Α Π Ν
Ρ Α Β Ρ Α Β

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ὑρδνη

221-225. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κατωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Κύμη, λοιμός, Πᾶρος, κρίνος, τῆξις. Ἔνδοξο Σοῦλι

226. Μεσοστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον κωμικὸν ποιητήν. (Ὅλαι αἱ ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἑπτὰ γράμματα:)

Ζημιοῦμαι, διαφέρω, σωφρένεια, ἔφεδρος, βλάβη, ἄκορος, φαῦλος. Ροδαδάφνης

227. Ἐλλιποσύμφωνον

. . . μ . . ης αει
Σπυρ. Ι. Παναγιωτόπουλος

228. Γρῖφος

o
o o Γαλλία ἦτορ
o σ'
o o Ἀγγλία ἦτορ
o Λεβέντης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

229. Metagramme

Moi je flotte sur le mât;
Me changes-tu une lettre?
D' une chenille, au jardin,
Tu me vois apparaître.

(Ὑποτύπωσις) Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 52

769. Ἀζόρια (Ἄζόρ, αἱ.)—770. Ἄγκυρα (Ἄν, κυρά.)—771. Ταμμοῦς (τά, ρά, μάς.)—772. Φώκηφωνή.—773.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ 774. Ἠώς.
ΩΚΕΑΝΙΑ (Γεώργη Ω-
ΠΑΙΑΝΑΙ Στε. . .)—775.
ΝΑΙ ΑΣΠΙΣ(Α-ύλη,
Σ-άρωμα, Π-όνος, Ἰ-δας, Σ-άββας.)—776. *Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον, λαμβανομένου ἑνὸς ἐκ τῶν ΣΥΝ, ΝΑΚ, ΕΙΡ, ΝΕΙ, ΑΚΙ, ΑΙΧ, ΑΘΗ Νεξίριον, ΝΑΚος, ΕΙ-Ρήνη, ΝΕΙλος, Ἀ-ΚΙνάκης, ΑΙΧμή, Ἀ-ΘΗναι.) — 777. Κούρσεψε τ' αὐγὸ καὶ πάρε τὸ μαλλί του.—778. Οἱ *Ἀπόστολοι* ἦσαν δώδεκα. (Ἡ ἀπὸ Ϛ [ΣΤ], ὅλοι, εἰς ἀν δώδεκα [ΙΒ'].)— 779. Fougueux (fou, gueux.) —780-783. 1. Descartes (des cartes.) 2. Dante (dans te.) 3. Lafontaine (la fontaine). 4. Verlain (vert lain).

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *30* καὶ ραμμένος δρ. *35*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου πρασθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χαριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΙΓ — 260/

ΔΘΝ ΖΟΖΕ, νὰ σοῦ ζήσῃ ὁ Πανάγειδη. ΑΨΑΡΑ

/ΚΙΓ — 261/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΑΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ

Ψυχολόγοι! Δὲν μπήκαμε στὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε ΕΧΘΡΟΥΣ ἀλλὰ ΦΙΛΟΥΣ. Εἰς ἐνάντια ὅμως περίπτωσιν μποροῦμε νὰ σᾶς ἀντικρύσουμε ἀφοβα . . . χωρὶς νὰ . . . τρέμωμε! Μήδεια, Λάουρα, Ἀφρη. Ἀθῆναι δὲν εἶναι ἡ Ταξὶς Ἀποστολίδου!!! . . . Τρέμετε! . . . Ἀλεξία—Ἄλλη Σαπουντζῆ. Ταμοριάχος = Μίμης Λάσκαρης. Σανθούλα = Νατζίκου. Ἔπεται συνέχεια ποὺ θὰ ἀναστατώσῃ τὸν Διαπλασιοφιλο! Περιμένετε! Ἀποκαλύψεων: ΕΡΙΣ

/ΚΙΓ — 262/

Τὰ πρῶην **Σκανδαλιάρικο Διαβολάκι** ἐλπίζει ὅτι θὰ λάβῃ Βραβεῖον ἐν Ἀσράτοις, Νὰ περιμένῃ: Ἡ μήπως παταίως ἐλπίζει;

/ΚΙΓ — 263/

Σὴν ἀγγελία (ΚΙΓ—182) ἕναινα λάθος. Ἀλληλογραφῶ μόνον μὲ Διαπλασοπούλες. Σαμιωτοπούλα

/ΚΙΓ — 264/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΙΕΡΟΛΟΧΙΤΩΝ»

Ἐξέλεξαν: Πρόεδρος: Ἀλιατοβαμένη τῆς Λευτεριᾶς, Ἀντιπρόεδρος: Μάρτυς τῆς Λευτεριᾶς, Γραμματεύς: Ἀστραπόβροντο, Ταμίας: Ἔγκυος τῆς Λευτεριᾶς.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Διαγωνισμῶν: Φαέθων, Ξεπαθώματος: Βομβὸς τῆς Λευτεριᾶς, Ἀποκαλύψεων: Ἀλώπηξ τῆς Μυτιλήνης.

ΜΕΛΗ

Ροδόλφος Βαλεντίνο.
Κώστα Βλυσίδη, Λευτεριές. Ἁμαρτὸς σᾶς περιμένομεν· Α' Διαγωνισμός. Γράφων καρτῶν τσακίσεις, προθεσμία μέχρι 30 Ἀπριλίου, συμμετοχὴ δίβραχμος. Βραβεῖα: ὑποστήριξις τῶν πέντε πρώτων καὶ τῶν πέντε τελευταίων στὸ δημοψήφισμα καὶ βράβευσις τῆς καλυτέρας.

Τῶν διαγωνισμῶν: Φαέθων

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους καὶ ὅλες **Μάρτυς τῆς Λευτεριᾶς**

Ὑραῖε μόνον Παπατρέχα (ΚΙΓ—611) ἀπαντήσεις λίγες· λοιπὸς εὐχαριστῶ. Στεῖλε διεύθυνσιν. Πρώην **Κεραυνός**

Γενικὴ Δίαις: Δημήτριον Γεωργ. Γιαμουγιάννην, ρ. ρ. Ἠλωμένον Μυτιλήνης.

/ΚΙΓ — 265/

Ἀνταλλάπω τετραδιάκια μὲ ὅλους-ὅλες. Ὅσοι πρῶτοι στείλαντας φηφίζω στὸ δημοψήφισμα. Ἀπάντησις ἄμεσος. Στεῖλτε: Κύτταξαν Κυζικηνοῦ διὰ Ροΐζιαν, Ἀμαραΐσιον. ΡΟΖΙΤΑ

/ΚΙΓ — 266/

Ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια μὲ ὅλους-ὅλες. Δίαις: (ΚΙΓ—63). **Μικρὴ Ἀλσατίς, Κασσιόπη**

/ΚΙΓ — 267/

Ζακελίνα, Λορέττα, Χανουμάκι, ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια:

Μικρὴ Ἀλσατίς, Κασσιόπη

/ΚΙΓ — 268/

Δαφνοστεφὴ Ὀλυμπονίκη, Ἐσμεράλδα, Ἔνδοξο Σοῦλι, Σαμψελίδα, Ἀπετόβεν, ἀλληλογραφοῦμε; Γράφετε: Λίβραν Ἐβλίνεια διὰ Φοῖβον Ἀγκυστουλίδην. Βριδεζάν.

/ΚΙΓ — 269/

Ὑποστηρίζατε τὸ ψευδώνυμο
ΦΑΡΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ
καθὼς τὸ ὑποστηρίζει καὶ ὁ: **ΔΑΜΩΝ**

/ΚΙΓ — 270/

Η (ΚΙΓ—147) ἀγελίκ, Ὄμιλε τῶν Ἐλληνόπουλων, ὅτο ἕνας καθρέπτης τῆς τελευταίας σας διαγωγῆς. Συνεπῶς κακῶς τὴν χαρακτηρίζετε . . . ὡς ἀνάντων. Εἶμεθα ξεθυμηνένοι. ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

/ΚΙΓ — 271/

Σελάμι, σὲ γνωρίζω. Τί κάνει στὰ περαμάλια νιάου-νιάου;... Θέμις

/ΚΙΓ — 272/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΦΗΒΩΝ

Πρόεδρος: Ἐθνικὸς Ὕμνος. Ἀντιπρόεδρος: Ἔτων. Ταμίας: Μακαρονοκαλαστὴς. Γραμματεύς: Ἀδανάσιος Διάκος. Σύμβουλος: Κοκοδίλος.

/ΚΙΓ — 273/

Ἀφρα = Ἔρρα, Ἀράπα - - Δουνίδου Λόρδος Τζέραρ = Γεωργίου, Θαῖς = Θεοτοκᾶ, Δρυποῦλα = Τσαλιγοπούλου.

ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΜΕΘΑΥΛΗΣ

/ΚΙΓ — 274/

Η «ΜΑΣΤΙΣ» ὁ αὐγερινὸς τὴν Πρωΐ πίσσαν Ρεπανάκη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ χοροῦ της.

/ΚΙΓ — 275/

«ΜΑΣΤΙΣ» τοῦ

Χως σε η -|- . πλοῦ κόφτο,

/ΚΙΓ — 276/

Η «ΜΑΣΤΙΣ» ἀρχίζει:
Μακεδὼν = Μαργαρίτης, Ἀρμονία = Λαμπατσοπούλου, Σευτερεμένο Ὑπερωτὴν = Κωμοράδας, Προσκοπάκι = Φιστέρης, Ἡρωϊδὶ Μεσολογγί = Σπυρόπουλος. (Ἕπεται συνέχεια).

/ΚΙΓ — 277/

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ

Γόρδιος Δεσμὸς δὲν ἀπάντησε στὴν (ΚΙΓ—176). Τιατί:

Δὲν Ζοζέ, ἂς ἀνακαλέσῃ φειδωλευμένον τὸ Ψαρρά, καὶ γνωστοποιήσῃ μυρὸν τὸ ὄνομα.

/ΚΙΓ — 278/

ΤΑΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
Ὑποψήφιοι γιὰ τὰ πρωτεῖα

/ΚΙΓ — 279/

Σύλλογος Ἀνθέων. Νέα μέλη προσῆλθον εἰς τὸν σύλλογον: Μπεάτα, Γαρδένια, Διαηγορίνα, Μανόλια. Ἰσπανόπουλα, Ἰρχεσα στὴν σύλλογά μας; Ὁ τῶν Ἀνακλήσεων εἶναι Ἄσπρος Κρίνος. Δίοις αὐτοῦ: Ἀγησιλάου 81, Ἀθῆναι.

/ΚΙΓ — 280/

Σύλλογος Ἀνθέων. Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν Κινηματογραφικῶν καρτῶν. Προθεσμία τρίμηνη, συμμετοχὴ μονάδραχμος. Ὁ τῶν διαγων. ΚΥΣΣΟΣ

/ΚΙΓ — 281/

Ρωτοπαίναντας στὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ πλοις-ες καὶ ἰδιαιτέρως **Κολοκυθέσπορον** καὶ Νέμεσιν.

ΚΑΛΑΜΟΣ

/ΚΙΓ — 282/

ΚΑΛΑΜΙΟΣ
Ὑποψήφιος τοῦ Δημοψηφίσματος

/ΚΙΓ — 283/

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ Κολοκυθόσπορον, Νέμεσιν, Σταυρακτόν, Ἄσπρα Κράσπεδα καὶ μὲ ὅλα τὰ Διαπλασοπούλα. Γενναῖο Σουλιωτόπουλο

/ΚΙΓ — 284/

Θαῖς, Σκνίπα, γνωριζόμεθα. Ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικὰ μέσον Διαπλάσεως. Λουλουδένια

/ΚΙΓ — 285/

Νὰ ψηφίσετε ὅλοι καὶ ὅλες τὸ **ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ**

/ΚΙΓ — 286/

Ἀνταλλάσσομαι Μ. Μυστικὰ μὲ Διαπλασοπούλες καὶ Διαπλασοπούλες. Ἀποτεῦμε γράμμα. Δίοις: (ΚΙΓ—5).

Μαγεμένο Βασιλόπουλο
Μαγεμένο Ναυτόπουλο

/ΚΙΓ — 287/

Ροζίτα, φορεῖς γυαλιὰ, ἐνῶ παλιὸ μαύρη παλιά. Δὲν εἶν' ἔτσι; Ἀνταλλάσσομαι τετραδιάκια: στεῖλε: Γιώργη Παπαστράνην, Μαρουδᾶ. Ξερόβηχας

/ΚΙΓ — 288/

Ηραῖαι Μεσολογγί, Φαραήρ, Ἱδέα τῶν Γραμμάτων, Ναύτη τοῦ Εὐξείνου, Νύμφη, Νιγόν, Διαπλασιόπαι, Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, Ἔλκα, Χάρις, Βασίλισσα στὶς Παρουσιές, Λευκὴ Μαρκησία, Τάνη Μουχτσι, Ρογῆς, Μπιμπῆς, Στρατηγὸς Μπόγκ, Λόρδε Γκλένφαρδαν, Ἀποσπερίτη, Τσιγγάνα, Μεγαλόψυχος Ἴδη, Ἀχὶ Πόλι: πόσο καιρὸ θὰ μοῦ καθυστερῆτε τετραδιάκια Νὰ τὰ περιμένω;

ΚΑΛΙΡΗ

/ΚΙΓ — 289/

Αττικὴ Αὐγή, Τσούχτρα, Σφυρηλάτης Ἑλπίς, Χλόη, Ἐλεύθερο Πουλί, Πένα να Δαφνοῦ: ἀλλάζομαι τετραδιάκια μὲ κάρτες: Δίαις: Πλατεῖα Γεωργίου Α' Πάτρας. ΚΑΛΙΡΗ

/ΚΙΓ — 290/

Μπούμπη! "Ὄμορφε Παλιάτσε κ **Ἀθηνᾶς**, σὲ ξέρω· εἶσαι ὁ Ἀντώνης Λοΐζος. Λούκα! Ἐρυθροσταυρίτη.

ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ

Μὴ λησμονεῖτε πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεστῇ ἄμεσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΤΥΠΟΙΣ ΚΩΝ. Ν. ΣΠΥΡΙΔΑΚΗ· ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΥΑΤΟΥ 16 ΑΘΗΝΗΣ

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½, πέννες
Καὶ τὰ ἔνταντα δωδεκασέλιδα φύλλα ἀπὸ δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἀρίστην ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστου καὶ χρησιμωτάτου εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αὐξάντου γρόσια διατιμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Κοραῆ 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος — Ἐν Ἀθήναις, 17 Μαρτίου 1928 — Ἔτος 50ὸν.—Ἀριθ. 16

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κι' ἦταν περήφανη, ὅταν ὁ θεῖος Θωμᾶς τὴν ἔπερνε καὶ τῆς ἔδειχνε τόσα πράγματα καὶ τῆς ἔλεγε τόσες ἱστορίες.

Μὰ ἦταν καὶ τόσο ὡραῖα αὐτὰ ποὺ τῆς ἔδειχνε. Συλλογὲς ἀπὸ πανοπλίες ὅλων τῶν χωρῶν, ἁγάλματα τῶν Ἄγγλων βασιλέων, ἱππότες, σκεπασμένους μὲ τὴ μεσαιωνικὴ ἁρματωσιά τους.

Ἔβλεπαν ἀκόμη ἄγρια θηρία, κλεισμένα στὸν Πύργο τῶν Λεόντων, καὶ ἄσπρες ἀρκούδες, δαμένες μὲ χοντρὰ σχοινιὰ σὲ μιὰ πέτρα τῆς ὄχθης.

Σὲ λίγους μῆνες, ἤξερε τὸν Πύργο σὰ νὰ εἶχε κατοικήσει ἐκεῖ μέσα ὅλη της τὴ ζωή, καὶ τὰ πρῶτα παιδικά της χρόνια τῆς φαίνονταν τώρα σὰν ψέμματα καὶ σὰν ὄνειρο.

Ἦταν σὰν ἕνα δεντράκι, ποὺ μεταφυτεύεται καὶ βγάζει ρίζες στὸ καινούργιο του χῶμα.

Ἡ ἀγάπη τῆς κυρίας Γουὶλ τὴν παρηγορόβρε γι' αὐτὴν τὴν ἀλλαγή. Τὰ παιδιὰ θέλουν προπάντων τὰ μητρικὰ χάδια καὶ τὴ βεβαιότητα ὅτι κάποιος τὰ φυλάει ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Αὐτὰ ἡ Νταλίζη τὰ εἶχε καὶ περίμενε ἥσυχα νὰ γυρίσει ἡ μαμμά της· ἔτσι τῆς εἶχαν ὑποσχεθεῖ.

Κι' ὅμως, ὅταν ἔπεφτε τὸ βράδυ, — καὶ σκοτείνιαζε τόσο γρήγορα μέσα στοὺς ψηλοὺς ἐκείνους τοίχους—ἡ καρδούλα της σφιγγόταν, καθόταν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ τὰ ματάκια της βούρκωναν.

Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ ἄναβαν τὰ λαμπρὰ πολύφωτα στὸ Χουάϊτ Γκέϊτ κι' ἡ ὡραία της μαμμὰ μὲ τὸ ἄσπρο λαμπρὸ φόρεμά της τὴν ἔπερνε στὰ γόνατά της καὶ τὴ χάϊδευε. Πότε ἐπιτέλους θάρχόταν αὐτὴ ἡ μαμμά! Μήπως εἶχε ξεχάσει πιὰ τὴ μικρή της κόρη;

Τότε ἡ Τζέννη, τὴν ἔπερνε στὴν ἀγκαλιά της, τὴν ἔσφιγγε, τὴ γέμιζε φιλιά. Ἄναβε ἡ φτωχὴ ὅλα τὰ φῶτα, ἔρριχνε ξύλα στὴ φωτιά, κι' ἄρχιζε

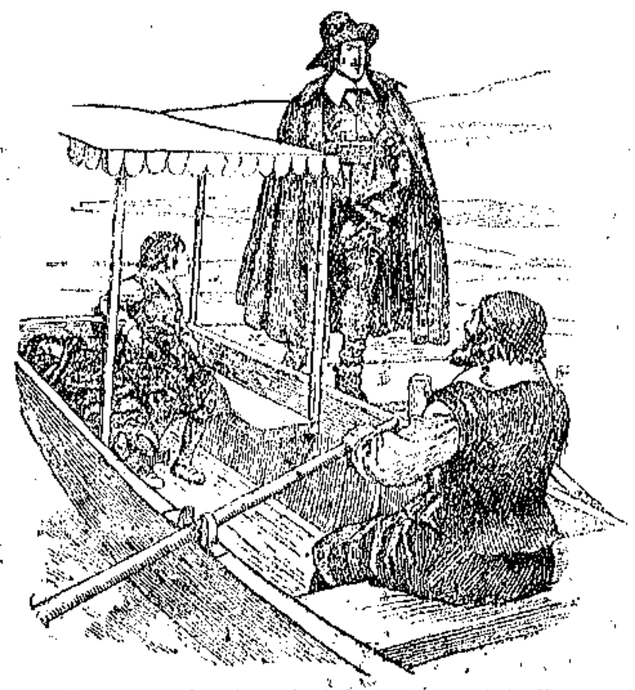

«—Ἔ, μπάρμπα! μπορεῖς νὰ μὲ πᾷς γρήγορα στὸ Λονδῖνο;» (Σελ. 130, στ. α΄.)

νὰ τῆς λέει παραμύθια καὶ νὰ τῆς τραγουδεῖ τὰ πιὸ γλυκὰ τραγούδια, ὡς ποὺ ἔβλεπε τὸ χαμόγελο νὰ φωτίζει τὸ ἀγγελικὸ προσωπάκι.

Ὕστερα, ὅπως ἔσβυσαν οἱ φόβοι της, ἔσβυσαν σιγὰ-σιγὰ κι' οἱ ἀναμνήσεις κι' ἡ Νταλίζη συνήθισε πιὰ στὴ νέα της ζωὴ καὶ ξέχασε τὰ περασμένα.

Ὅλοι τὴν ἔμαθαν ἐκεῖ μέσα κι' ὅλοι τὴ λάτρευαν. Ἔτρεχε χαρούμενη σὰν πουλάκι, στὸν τόπο αὐτό, ὅπου ἦταν τόσο ἄφιλοι οἱ στεναγμοὶ κι' οἱ δυστυχίες.

Ἡ μικρὴ δὲν ἐνοιαζόβε τίποτε ἀπὸ τὰ σιωπηλὰ δράματα, ποὺ γίνονταν καθημέρα μέσα στὸ σκυθρωπὸ κτίριο. Κι' ἡ κυρία Τζέννη τῆς τάκρυβε ὅλα, γιατὶ ἤξερε πόσο ἦταν εὐαίσθητη.

Ὁ γέρος βαρκάρης ἔκανε κι' αὐτὸς ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ διασκεδάζει τὸ παιδί. Ἐρχόταν συχνὰ καὶ ρωτοῦσε γιὰ τὴ μὶς Βιολέττα καὶ τὴν ἔπερνε καμμιὰ φορὰ στὴν ὡραία του βάρκα μὲ τὴν ἄσπρη τέντα.

Ἐκεῖ ἡ Νταλίζη γνωρίστηκε καλύτερα μὲ τὸ Τζόε. Ὁ μικρὸς πάντα διατηροῦσε ἕνα μεγάλο θαυμασμὸ γιὰ τὸ κοριτσάκι αὐτό, ποὺ τὸ εἶχαν βρεῖ στὸ νερό.

Στὸ βάθος, δὲν ἦταν βέβαιος ἂν τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ἦταν ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Εἶχε ἔρθει μὲ τόσο παράξενο τρόπο!

Ὁ Τζόε ἔβλεπε κάπου-κάπου ὡραῖα παιδάκια, ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ κάγκελα τῶν κήπων, ἀλλὰ ἦταν πάντα σοβαρὰ καὶ σφιγμένα μέσα σ' ἐπίσημα φορέματα καὶ φτερά. Κανένα δὲν εἶχε τὴ χάρη τῆς Νταλίζης, μὲ τὸ ἁπλὸ ἄσπρο φορεματάκι της καὶ τὶς ὁλόχρυσες μπούκλες της.

Ὁ Τζόε εἶχε ἀκούσει ὅτι καμμιὰ φορὰ οἱ νεράϊδες ἄφιναν τὰ παιδιά τους στοὺς ἀνθρώπους. Κάποια νεραϊδοπούλα θὰ ἦταν κι' ἡ Νταλίζη!

Τὰ παιδιὰ καταλαβαίνουν εὔκολα ποιοὶ τ' ἀγαποῦνε. Ἡ Νταλίζη ἤξερε καλὰ ὅτι ὁ Τζόε θὰ τῆς ἔκανε ὅλα τὰ χατήρια καὶ πολλὲς φορὲς ἐκμεταλλευόταν τὴν ἀδυναμία του. Ὁ Τζόε ὅμως τόχε χαρὰ του νὰ κάνει τὰ χατήρια τῆς μικρούλας.

Τὴν πρόσεχε σὰ μεγάλος της ἀδελ-

φός. Τὴ μάθαινε νὰ τραβᾶ κουπὶ καὶ νὰ κρατᾶ τιμόνι, καὶ γελοῦσε ὅταν τὴν ἔβλεπε νὰ σουφρώνει τὰ φρύδια της σοβαρά, νομίζοντας ὅτι αὐτὴ ἔκανε τὴ βάρκα νὰ προχωρεῖ.

— Γιὰ κοίτα, παππού, ἔλεγε ὁ μικρός, τί γρήγορα ποὺ πᾶμε τώρα ποὺ τραβᾶ κουπὶ ἡ Βιολέττα!

Κι' ἡ Νταίζη πιὰ ἦταν ὅλο καμάρι!

Κι' ἔκαναν ταξίδια καὶ ταξίδια, οἱ τρεῖς καλοὶ φίλοι. Πήγαιναν ὡς τὸ μέρος, ὅπου ξεφόρτωναν τὰ καράβια, ἔφταναν στὰ μεγάλα μαγαζιά, ποὺ ἦταν στὶς δυὸ ὄχθες, κι' ὁ γέρο Δίκ, ποὺ ἦταν κοσμογυρισμένος, τοὺς ἐξηγοῦσε τὸ κάθε τι:

Ἦταν ὡραῖες αὐτὲς οἱ μέρες καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ἡ Τζέννη ἔβλεπε τὴν «κόρη της» νὰ γυρίζει χαρούμενη καὶ μὲ κατακόκκινα μάγουλα, ξεχνοῦσε τὶς ἀνησυχίες, ποὺ εἶχε πάντα ἐξ ἀφορμῆς αὐτῶν τῶν ἐκδρομῶν.

Γιατὶ ἡ καλὴ γυναίκα πάντα εἶχε ἕναν κρυφὸ φόβο, μήπως ἐκεῖ ποὺ πήγαιναν, ἔβλεπε κανένα περίεργο μάτι τὴ μικρή, καὶ γι' αὐτὸ τὴν τύλιγε μὲ μιὰ μεγάλη μπέρτα, τάχα γιὰ νὰ μὴν κρυώσει.

Ὡστόσο μιὰ μέρα εἶχαν ἕνα συναπάντημα: Εἶχαν πάει κάπως μακρύτερα κι' ἡ Νταίζη κουράστηκε κι' ἀποκοιμήθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γέρο-Δίκ.

Σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ τὴν ξυπνήσει, ὁ βαρκάρης τὴν ἄφισε στὸν μπάγκο τῆς πρύμης, τυλιγμένη καλὰ στὴ μπέρτα της, κι' ἑτοιμάστηκε νὰ σαλπάρει.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸν φώναξε ἕνας διαβάτης:

—Ἔ, μπάρμπα, μπορεῖς νὰ μὲ πᾶς γρήγορα στὸ Λονδίνο; τοῦ εἶπε. Ἡ βάρκα σου μοῦ φαίνεται γρήγορη.

— Στοὺς ὁρισμούς σου, ἀφεντικό, ἀπάντησε ὁ βαρκάρης. Ἡ βάρκα μου τρέχει σὰν τὸ πιὸ γρήγορο τρεχαντήρι.

—Ἐμπρός, λοιπόν! εἶπε ὁ ξένος ἀνυπόμονα.

Καὶ πήδησε ἀμέσως στὴ βάρκα καὶ κάθησε κάτω ἀπὸ τὴν τέντα, κοντὰ στὴ Νταίζη.

Ἦταν ἕνας μεγαλόσωμος, γερὸς ἄντρας μὲ πρόσωπο αὐστηρό. Ὁ μανδύας του ἦταν ἀπὸ φίνο ὕφασμα καὶ στὴ ζώνη του φαινόταν πιστόλια μὲ πλούσια στολίδια. Ἕνα πλατὺ καστόρινο καπέλλο ἐσκίαζε τὴ σκυθρωπὴ μορφή του.

Εἶχε ἀέρα ἀρχοντικό, μὰ τὸ βλέμμα του ἦταν σκληρὸ καὶ στενοχωροῦσε.

Γι' αὐτὸ στὴ βάρκα βασίλεψε σιωπή. Ὁ γέρο Δὶκ τραβοῦσε κουπὶ ἀμίλητος, χωρὶς νὰ λέει τ' ἀστεῖα ποὺ συνήθιζε πάντα στὴ δουλειά του, καὶ κάθε τόσο κρυφοκοίταζε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ μὲ τὰ σουφρωμένα φρύδια.

Ἡ Νταίζη κοιμόταν ὁλάενα. Ἀλλὰ μιὰ στιγμή, τ' ἀεράκι σήκωσε τὴν ἄκρη τῆς μπέρτας, ποὺ τῆς σκέπαζε τὸ πρόσωπο, καὶ τότε φάνηκαν τὰ ρόδινα μαγουλάκια της καὶ μιὰ δυὸ χρυσὲς μπούκλες.

Ὁ ξένος γύρισε καὶ τὴν κοίταξε καὶ τινάχτηκε ὁλόκληρος. Ἔπιασε τὸ μέτωπό του μὲ τὸ χέρι του μιὰ στιγμὴ κι' εὐθὺς ἔσκυψε νὰ ἰδεῖ ἀπὸ πιὸ κοντὰ τὸ παιδί.

— Δικό σου εἶναι τὸ κοριτσάκι, γέρο; ρώτησε ἀπότομα. Δὲν πιστεύω, γιατὶ τοῦ λόγου σου εἶσαι πολὺ μεγάλος.

Ὁ γέρο-Δὶκ βρῆκε κάπως παράδοξη τὴν ἐρώτηση τοῦ ξένου.

—Ὄχι, δὲν εἶναι δικό μου, ἀπάντησε. Ἡ μητέρα του μοῦ τὸδωσε νὰ τὸ πάω περίπατο.

— Ποιὰ εἶναι ἡ μητέρα του;

— Μιὰ ξαδέρφη μου. Εἶναι τὸ στερνοπούλι της, τ' ἄλλα τάχασε. Γι' αὐτὸ τὴν ἔχει μὴ στάξει καὶ μὴ βρέξει. Βιολέττα τὴ λένε.

— Πόσο χρόνων εἶναι;

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

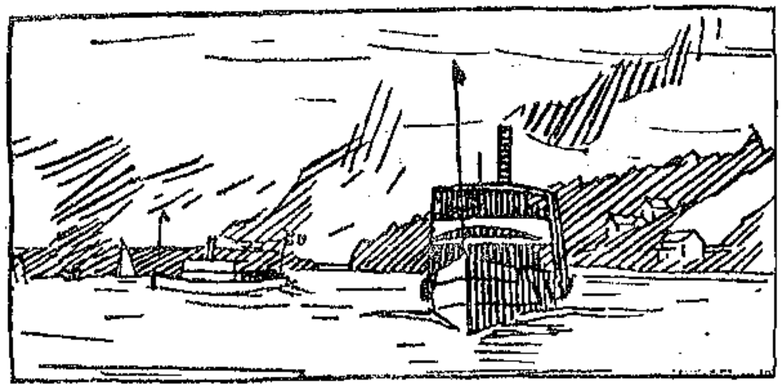

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Στὴν ἀρχὴ βέβαια, ἐξακολούθησε ὁ φαράς, ἦταν κάπως ζαλισμένο καὶ πρόφθασα νὰ τοῦ δέσω τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του μὲ ἕνα σπάγγο γιὰ νὰ μὴ μοῦ φύγῃ. Γιατὶ ἀμέσως σκέφθηκα ὅτι αὐτὸ ἦταν ἕνα πρᾶγμα γιὰ τὸ Σκάνσεν.

— Ὦ, Ἄζμπγιορν, ἔπρεπε νὰ τὸ ἀφήσῃς ἀμέσως ἐλεύθερο, εἶπε ὁ Κλέμεντ.

— Λίγο ἔλειψε νὰ τὸ κάνω θέλοντας καὶ μή, ἀποκρίθηκε ὁ Ἄζμπγιορν. Οἱ ἀγριόχηνες μὲ κυνήγησαν ὡς τὸ σπίτι, κι' ἀκόμη κι' ὅταν μπῆκα μέσα πετοῦσαν πάνω ἀπ' τὰ νησιὰ καὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ φωνάζουν σὰν νὰ ἤθελαν νὰ τοὺς δώσω πίσω τὸ ἀνθρωπάκι. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθανε αὐτό, ὅλα τὰ πουλιὰ τῶν νησιῶν, οἱ γλάροι καὶ τὰ πετροχελίδονα καὶ ὅσα ἀκόμη δὲν ἄξιζαν μιὰ τουφεκιά, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν, καὶ ὅταν βγῆκα ἀπὸ τὸ σπίτι μου πετοῦσαν σὰν τρελὰ τριγύρω μου καὶ ἀναγκάστηκα νὰ μπῶ πάλι μέσα. Ἡ γυναίκα μου μοῦ εἶπε νὰφήσω τὸν μικρὸ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ ἐμένα μοῦ εἶχε κολλήσει στὸ μυαλό μου νὰ τὸν φέρω ἐδῶ-πέρα. Τότε ἔβαλα μιὰ κούκλα τοῦ παιδιοῦ μας στὸ παράθυρο, ἔχωσα γρήγορα τὸ ἀνθρωπάκι μέσα στὴν κασέλα καὶ ξεκίνησα πάλι νὰ φύγω. Τὰ πουλιὰ νόμισαν ὅτι ἡ κούκλα πάνω στὸ παράθυρα ἦταν τὸ ἀνθρωπάκι ποὺ εἶχα πιάσει καὶ μ' ἄφησαν νὰ φύγω χωρὶς νὰ μ' ἐνοχλήσουν πιά.

— Δὲν μιλάει; ρώτησε ὁ Κλέμεντ.

— Ὅπως; στὴν ἀρχὴ ἔκανε μιὰ προσπάθεια νὰ φωνάξῃ κάτι στὰ πουλιά, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τόθελα αὐτὸ καὶ τοῦ ἔβαλα ἕνα φίμωτρο στὸ στόμα.

— Καλέ Ἄζμπγιορν, πῶς τόλμησες νὰ κάνεις ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; Αὐτὸ εἶναι ἕνα πλάσμα ὑπερφυσικό.

— Καὶ πῶς θέλεις νὰ ξέρω ἐγὼ τί εἶναι; εἶπε ὁ Ἄζμπγιορν ἥσυχα. Αὐτὸ ἄς τὸ βροῦν οἱ ἄλλοι· ἐμένα μοῦ ἀρκεῖ νὰ πληρωθῶ καλά. Καὶ πές μου τώρα, Κλέμεντ, πόσα νομίζεις ὅτι θὰ μοῦ δώσουνε στὸ Σκάνσεν;

Ὁ Κλέμεντ σκέφθηκε ἀρκετὴ ὥρα πρωτοῦ νἀπαντήσῃ. Μονομιᾶς τὸν εἶχε πιάσει ἕνας μεγάλος τρόμος γιὰ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο πλάσμα. Τοῦ φαινόταν σὰν νὰ στεκόταν ἡ μητέρα του κοντά του καὶ νὰ τοῦ ἔλεγε ὅτι πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε καλὸς μὲ τοὺς γάνσους.

— Δὲν ξέρω πόσα θὰ σοῦ δώσουν ἐκεῖ-πέρα, εἶπε στὸ τέλος. Ἀλλὰ ἂν θέλεις νὰ τὸν πουλήσῃς, τότε σοῦ δίνω ἐγὼ εἴκοσι κορῶνες.

Ὅταν ὁ Κλέμεντ εἶπε αὐτὸ τὸ μεγάλο ποσόν, ὁ φαρὰς τὸν κοίταξε μὲ ἔκπληξη. Σκέφθηκε ὅτι ὁ Κλέμεντ θὰ νόμιζε πὼς ὁ μικρὸς εἶχε μαγικὲς ἱκανότητες ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὶς χρησιμοποιήσῃ. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ μουσείου θὰ θεωροῦσε τόσο σπουδαῖο τὸ εὕρημά του καὶ θὰ τοῦ ἔδινε περισσότερα, δέχθηκε τὴν προσφορὰ τοῦ Κλέμεντ.

Ὁ Κλέμεντ πῆρε τὴν κασσελίτσα, ἀνέβηκε πάλι στὸ λόφο καὶ πῆγε στὴν καλύβα του, ὅπου δὲν βρίσκονταν οὔτε ἐπισκέπτης, οὔτε ξένος. Ἔκλεισε τὴν πόρτα ἀπὸ πίσω του, ἔβγαλε ἀπ' τὸ κουτὶ τὸν μικρὸ ποὺ ἦταν δεμένος χειροπόδαρα καὶ εἶχε ἀκόμη τὸ φίμωτρο στὸ στόμα του, καὶ τὸν ἀκούμπησε μὲ προσοχὴ πάνω σ' ἕνα πάγκο.

— Πρόσεξε τώρα σ' ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ, ἄρχισε νὰ λέει ὁ Κλέμεντ. Ξέρω ὅτι καὶ σὲ σένα καὶ στοὺς ὁμοίους σου δὲν ἀρέσει νὰ σᾶς βλέπουν οἱ ἄνθρωποι, παρὰ θέλετε νὰ ζῆτε ἀνενόχλητοι. Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ δώσω πίσω τὴν ἐλευθερία σου, ἀλλὰ μὲ μιὰ συμφωνία. Πρέπει νὰ μείνῃς ἐδῶ-πέρα ὥς που νὰ σοῦ τὸ ἐπιτρέψω ἐγὼ νὰ φύγῃς. Ἂν τὸ δέχεσαι, τότε κούνησέ μου τρεῖς φορὲς τὸ κεφάλι σου.

Γεμάτος ἀνυπομονησία ὁ Κλέμεντ κοίταξε τὸν μικρό. Αὐτὸς ὅμως δὲν κουνήθηκε καθόλου.

— Δὲν θὰ κακοπεράσῃς, ἐξακολούθησε. Θὰ σοῦ φέρνω κάθε μέρα τὸ φαΐ σου. Κι' ἔπειτα ἐδῶ θὰ ἔχεις νὰ κάνεις ἕνα σωρὸ πράγματα καὶ δὲν θὰ βαρυέσαι. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ πᾶς πουθενὰ ἀλλοῦ παρὰ ὅπου θὰ σοῦ ἐπιτρέψω ἐγώ, ἀκοῦς; Ἐνόσῳ θὰ βλέπεις τὸ φαγητό σου μέσα σὲ λευκὸ πιάτο, πρέπει νὰ μείνεις ἐδῶ· ἂν τὸ ἰδῇς ὅμως μέσα σ' ἕνα γαλάζιο, τότε πρέπει νὰ φύγῃς.

Πάλι κοίταξε ὁ Κλέμεντ τὸν μικρό, καὶ περίμενε νὰ τὸν δῇ νὰ κάνει ἕνα νόημα. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν κουνήθηκε.

— Ἔ, τότε πρέπει νὰ σὲ πάω στὸν διευθυντή, δὲν μένει τίποτε ἄλλο, εἶπε ὁ Κλέμεντ. Θὰ σὲ βάλουν μέσα σὲ μιὰ γυάλα, κι' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ Στοκχόλμη θὰ ἔρχονται γιὰ νὰ σὲ βλέπουν.

Αὐτὸ τρόμαξε τὸν μικρὸ πολύ, γιατί μόλις εἶχε τελειώσει ὁ Κλέμεντ, ἐκεῖνος κούνησε μὲ βία τὸ κεφάλι του.

— Ἔτσι μπράβο! εἶπε ὁ Κλέμεντ.

Ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του, ἔκοψε τοὺς σπάγγους ποὺ ἦταν δεμένος ὁ μικρὸς κι' ἔπειτα βγῆκε ἔξω βιαστικά.

Τὸ πρῶτο ποὺ ἔκανε ὁ Νὶλς ἦταν νὰ βγάλῃ τὸ φίμωτρο ἀπὸ τὸ στόμα του. Ὅταν ὅμως θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Κλέμεντ Λάρσεν, εἶδε ὅτι εἶχε ἐξαφανισθεῖ.

Ὁ Κλέμεντ δὲν εἶχε βγεῖ σχεδὸν ἀκόμη ἀπὸ τὴν πόρτα, ὅταν συνάντησε ἕναν ἡλικιωμένο κύριο ποὺ διευθυνόταν σὲ μιὰ μεριὰ ποὺ εἶχε ὡραῖα θέα πρὸς τὴν θάλασσα. Δὲν θυμόταν νὰ εἶχε ξαναδῇ τὸν κύριον αὐτόν. Ἐκεῖνος ὅμως τὸν εἶχε δεῖ πολλὲς φορὲς ὅταν ἔπαιζε τὰ τραγούδια του κι' ἔτσι στάθηκε κι' ἄρχισε νὰ τοῦ μιλᾷ.

— Καλημέρα, Κλέμεντ, εἶπε. Τί γίνεσαι; Δὲν πιστεύω νὰ εἶσαι ἄρρωστος. Μοῦ φαίνεται ὅμως σὰ ν' ἀδυνάτισες λιγάκι τώρα τελευταία. Ἤ ὄχι;

Ὁ τρόπος τοῦ κυρίου ἦταν τόσο εὐγενικός, ὥστε ὁ Κλέμεντ ἄνοιξε τὴν καρδιά του καὶ τοῦ εἶπε τὴ νοσταλγία του.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ.

Η ΡΗΝΑ Κ' Η ΜΑΡΙΝΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΕ'.

Ἦταν ὁλοφάνερο. Κι' ὅμως ἡ κυρὰ-Λάμπραινα δὲν ἐννοοῦσε ἀκόμα νὰ τὸ πιστέψῃ. Πλησίασε σιγὰ-σιγά, μὲ φόβο καὶ μὲ τρόμο, νὰ ἰδῇ καλύτερα.

— Κούκλες; ἀλήθεια; ψιθύριζε.

— Μ' ἀκόμα ρωτᾷς, κυρά μου; εἶπε ὁ γιατρός. Κούκλες, σοῦ λέω! κούκλες! Νά τις!

Καὶ τὶς πέταξε χάμω, μπροστὰ στὰ πόδια τῆς μητέρας.

— Καὶ τὰ παιδιά μας λοιπόν; ρώτησε αὐτή.

— Μὰ εἶπα! φώναξε ὁ γιατρός. Τὰ παιδιά σας κάποιος σᾶς τὰ πῆρε.

— Μπρὲ! φώναξε ἄξαφνα ἡ κυρὰ-Λάμπραινα χτυπώντας τὸ μέτωπό της. Ἡ Ρήνα κ' ἡ Μαρίνα! Κεῖνα τὰ κακοκόριτσα!.. Τώρα θυμοῦμαι πὼς εἶχαν ἀνεβεῖ μὲ τὶς κούκλες τους νὰ ἰδοῦν τὰ δίδυμα... Αὐτὲς τὰ πῆραν!

Ὁ κ. Κινινδὶς ἔβαλε τὰ γέλια.

— Αὐτὲς λοιπὸν ἦταν ὁ Διάβολος; εἶπε. Ἔ, μὴν ἀνησυχεῖτε. Οἱ μικρὲς σᾶς ἔκαμαν μιὰ φάρσα, ἀπ' αὐτὲς ποὺ συνειθίζουν. Τὰ δίδυμα δὲν θὰ πάθουν τίποτε στὰ χέρια τους. Καὶ σὲ λίγο θὰ σᾶς τὰ φέρουν, γιὰ νὰ πάρουν... τὰ δικά τους. Πάντα παιδιὰ εἶναι. Προτιμοῦν τὶς κούκλες τους...

Συμφώνησαν ὅλοι κι' ἡσύχασαν. Τί θὰ τἄκαμαν νὰ τὰ κρατήσουν; Γιὰ τὴ Ρήνα καὶ τὴ Μαρίνα, περισσότερο ἄξιζαν δυὸ κούκλες παρὰ δυὸ μωρὰ ζωντανά.

Μόνο ἡ κυρὰ-Λάμπραινα δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. Καὶ πῆρε τοὺς δρόμους, νὰ βρῇ τὰ παιδιά της.

Ἀλλὰ τὴν εἶχε προλάβει ὁ Πιστός, ὁ σκύλος τοῦ κὺρ-Λάμπρου. Αὐτός, μὲ τὴ μυρωδιά, κατάλαβε πὼς ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα εἶχαν κλέψει τὰ δίδυμα. Καὶ τὶς εἶχε πάρει τὸ κατόπι, ὡς τὸ περβολάκι ποὺ πῆγαν νὰ παίξουν.

Κάμποση ὥρα ἔπαιξαν ὅλοι μαζί. Μιὰ στιγμή, ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα σοφάτηκαν νὰ κάμουν τὸν σκύλο ἄλογο καὶ νὰ τοῦ καθίσουν στὴ ράχη τὰ δυὸ μωρά. Αὐτὸ περίμενε κ' ὁ Πιστός: Τἄβαλε στὰ πόδια καὶ γύρισε ἴσια στὸ σπίτι μὲ τὸ φορτίο του.

Φαντάζεσθε πιὰ τὴ χαρὰ τῆς κυρὰ-Λάμπραινας καὶ τὰ χάδια ποὺ ἔκανε τοῦ Πιστοῦ. Ἡ Ρήνα ὅμως κι' ἡ Μαρίνα ἔχασαν τὶς κούκλες τους. Γιατὶ φοβήθηκαν νὰ ξαναπάνε στὸ ξένο σπίτι γιὰ νὰ τὶς πάρουν. Οὔτε ἡ κυρὰ-Λάμπραινα τοὺς τὶς ἔστειλε. Κι' ἔτσι τιμωρήθηκαν, μὰ ὄχι ὅσο τοὺς ἄξιζε...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΤΗΝ Αλεξάνδρεια, ό εκδότης κ. Α. Κασιγόνης,—ένας καλός μας φίλος, παλιό Διαπλασόπουλο, — βγάζει ένα πολύ πρωτότυπο και πολύ χρήσιμο περιοδικό. Ονομάζεται «Έρευνα», και κάθε του τεύχος, μιά φορά το μήνα, έχει από μιάν όλάκερη, αύτοτελή μελέτη, πότε κοινωνική, πότε φιλολογική, πότε φιλοσοφική, πότε ιατρική και καθεξής. Έν' από τα τελευταία τεύχη, π. χ., είχε μιάν ώραία μελέτη, γραμμένη από τον ίδιο τον κ. Κασιγόνη, γιά την «επιτυχία στη ζωή», που ήθελα να σάς μιλήσω γι' αύτη και να σάς τη συστήσω, άλλα δεν έλαβα τότε καιρό. Το κάνω σήμερα. Σείς που ετοιμάζεστε όλοένα να βγήτε στη ζωή, διαβάστε κι' αύτο το βιβλιαράκι, γιά να ίδήτε πώς φτάνει ό καλός και τίμιος βιοπαλαιστής στην επιτυχία. Η πρακτική φιλοσοφία του κ. Κασιγόνη, που στάθηκε κι' αύτος βιοπαλαιστής και πέτυχε στη ζωή του, θα μπορούσε να σάς χρησιμεύση.

Έν' άλλο τεύχος του περιοδικού είναι αφιερωμένο στον Κινηματογράφο: Έχει μιά μελέτη του γιατρού κ. Ε. Λαμπαδάριου με τον τίτλο «Ο Κινηματογράφος κι' η παιδική ηλικία». Τη διάβασα χθές. Κι' έφριξα, έφριξα με τους κινδύνους που κρύβει η πιά κοσμαγάπητη διασκέδαση της εποχής μας και γιά τα παιδιά και γιά τους μεγάλους. Προπάντων, εννοείται, γιά τα παιδιά. Μα είναι φοβερό! Ήξερα βέβαια και πρώτα, μάντευα πώς η κατάχρηση του Κινηματογράφου βλάπτει και την ψυχή και το σώμα. Μα ό κ. Λαμπαδάριος, με τη μελέτη του, μ' έκανε να ίδω πραγματικώς ώς πού φτάνει αύτη η βλάβη. Και πρώτα-πρώτα με τη διάδοση του... κακού, που κι' αύτη βέβαια τη μάντευα, μα δεν ήξερα και τους άκριβείς, τους καταπληκτικούς αριθμούς της. Θέλετε μερικούς; Όρίστε:

Στη Γερμανία, ώς το 1900, δεν υπήρχαν παρά μόνο δυό μόνιμα κινηματοθέατρα. Το 1920, μόνο στο Βερολίνο, λειτουργούσαν περισσότερα από 400. Φαντασθήτε πόσα λειτουργούν σήμερα στο Βερολίνο και πόσα σ' όλη τη Γερμανία! Στην Αγγλία υπάρχουν περισσότερες από 6000 κινηματογραφικές επιχειρήσεις και μόνο στο Λονδίνο λειτουργούν άπάνω από 600 κινηματοθέατρα! Στο Παρίσι σήμερα υπάρχουν 400, Όσο γιά την Αμερική, μπορούμε να ποϋμε πώς αύτη είναι η χώρα του Κινηματογράφου. Αφάντασος ό αριθμός των ίδρυμάτων πού καταστρέφουν έκεί-πέρα την ψυχή και το σώμα του λαού. Στην Αμερική ό Κινηματογράφος, όπως μού έλεγε τελευταία ένας Αμερικανός, έχει καταντήσει «επιούσιος». Δεν υπάρχει Μπάρμπα-Σάμ ή άνίψι του, που να μην περνά στο κινηματοθέατρο δυό και τρείς ώρες την ήμέρα!

Και τα παιδιά λοιπόν;.. Ω, ναί, και τα παιδιά!.. Όχι μόνο στην Αμερική, άλλα σ' όλο τον κόσμο, είναι παρατηρημένο πώς οί άνήλικοι έχουν τη *μανία* του Κινηματογράφου περισσότερο από τους μεγάλους. Τού κάκου οί αρχές παίρνουν τα μέτρα τους και βάζουν κανονισμούς κι' απαγορεύσεις. Τα παιδιά τα καταστρατηγούν όλα. Βρίσκουν χίλιους τρόπους, τα κατεργάρικα, γιά να τρυπώσουν στα απαγορευμένα γιά την ήλικία τους κινηματοθέατρα. Και βλέπουν πιά, βλέπουν έκεί-μέσα πράγματα που δεν είναι ούτε γιά μεγάλους... Οί αριθμοί μάς το δείχνουν κι' αύτο όλοφάνερα. Π. χ.: σ' ένα παρθεναγωγείο της Γερμανίας, βρέθηκε ότι από τις νεαρές μαθήτριες, 95 % είχαν ίδεί ταινίες απαγορευμένες. Φαντασθήτε τώρα την αναλογία στα ρεναγωγεία, στα εργαστήρια και στα νυχτερινά εργατικά σχολεία!..

Ό κ. Λαμπαδάριος, σά γιατρός, εξηγεί ώραιότατα τη βλάβη που προέρχεται από την κατάχρηση του Κινηματογράφου. Κι' όχι μόνο στα παιδιά, παρά σ' όλους τους μανιακούς γι' αύτη τη διασκέδαση. Πρώτα τη σωματική: Ό Κινηματογράφος κουράζει τα μάτια, κουράζει και το μυαλό. Τα μάτια υποφέρουν από τις απότομες άλλαγές του φωτισμού και το τρεμούλιασμα των εικόνων απάνω στην οθόνη. Το μυαλό βασανίζεται από τη μεγάλη προσοχή που πρέπει να καταβάλλη, γιά «να παρακολουθεί το έργο»,—ένα έργο που άν το διάβαζε, θάθελε μέρες, ένώ στο κινηματοθέατρο το βλέπει όλο, και μ' όλες τις λεπτομέρειες, σε λίγες ώρες! Κι' όταν κουράζεται τόσο πολύ και τόσο συχνά το μυαλό, καταστρέφεται όλος ό όργανισμός του ανθρώπου. Έπειτα είναι οί κίνδυνοι από τον συγχρωτισμό μέσα σε κλειστό και σκοτεινό χώρο, που δεν τον απολυμαίνει ποτέ ό ήλιος κι' όπου τα μικρόβια κάθε αρρώστειας αύξάνουν και πληθύνονται ανεμπόδιστα. Τέλος είναι ό κίνδυνος της πυρκαϊάς από τον ηλεκτρισμό και την εύφλεκτη βλη, την όσκα της ταινίας. Χιλιάδες δυστυχήματα έγιναν ώς τώρα σε κινηματοθέατρα, όπου πήρε άξαφνα φωτιά ή ταινία. Κι' εδώ στας Αθήνας άκόμα, σ' ένα συνοικιακό, όπου πήγαιναν προπάντων παιδιά, στον πανικό μιάς τέτοιας πυρκαϊάς, σκοτώθηκαν και πληγώθηκαν πολλά.

Όσο γιά την ψυχική βλάβη, άκόμα μεγαλύτερη, αύτη προέρχεται από την έξαψη της φαντασίας κι' από το είδος των έργων που προβάλλουν κατά προτίμηση στα Κινηματοθέατρα. Δεν βλέπει κανένας, — και ζωηρά, όλοζώντανα, όχι όπως όταν τα διαβάζει,—παρά αύτοκτονίες, φόνους, κλεψιές κι' όλου του κόσμου τα έγκλήματα. Φυσικά τα βλέπει και στον ύπνο του. Τον επηρεάζουν, τον παρορμούν, τον απρώχνουν. Και πολλοί άνθρωποι αύτοκτόνησαν ή έγκλημάτισαν εξαιτίας του Κινηματογράφου. Προπάντων νέοι, άνήλικοι, παιδιά. Γιατί τα παιδιά βέβαια επηρεάζονται πολύ περισσότερο από τους μεγάλους. Κι' όχι μόνο ή ψυχική βλάβη από τον Κινηματογράφο είναι γιά την τρυφερή ήλικία μεγαλύτερη, παρά κι' ή σωματική. Γιατί περισσότερο κουράζονται τα παιδικά μάτια και τα παιδικά κεφάλια. Και γιατί εύκολώτερα προσβάλλονται από τα μικρόβια της σκοτεινής σάλας οί αδύνατοι παιδικοί οργανισμοί.

Και το περίεργο είναι ότι αποκτούν τη μανία του Κινηματογράφου τα παιδιά ίσα-ίσα εκείνα που μπορεί να βλαφθούν άπ' αύτον περισσότερο: Τα δύνατα, τα καχεκτικά, τα βλαμμένα, τα μισότρελα, τα ηλίθια κι' όσα ρέπουν στο έγκλημα, που με τον Κινηματογράφο φτάνουν γρηγορώτερα... Π. χ., στην Ιένα της Γερμανίας, μ' όλη την απαγόρευση της αστυνομίας, βρέθηκε ότι πήγαιναν ταχτικά στο κινηματοθέατρο 26 ο|ο από τους μαθητές ενός ειδικού σχολείου γιά «διανοητικώς καθυστερημένους»!

Τα συμπεράσματα, μ' όλη την αισιοδοξία του κ. Λαμπαδάριου, γιά μένα είναι όλιθερώτατα. Αλλά δεν έχω τόπο να σάς τα πώ σήμερα. Τα'φίνω γι' άλλη φορά. Γιατί πρέπει να σάς ξαναμιλήσω γι' αύτη τη «διασκέδαση» που άπειλεί τόσο φοβερά την πολιτισμένη άνθρωπότητα και προπάντων την παιδική ηλικία...

Σάς ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

59.

Όσοι ψέμματα αραδιάζουν,
Γιά να γίνουν πιστευτοί,
Μάρτυρες παρουσιάζουν
Πως τα λέν τάχα σωστά.

Και μ' εκείνων τη βοήθεια
Άν τυχόν θά πιστευθοϋν,
Μιά στιγμή μπρός στην άλήθεια
Σάν καπνός θά διαλυθοϋν.

60.

Δουλειά ξεκούραστη ή βαρειά
Στο δουλευτή χαρίζει υγεία·
Τον άκαμάτη τρώει ή άργία
Καθώς το σίδερο ή σκουριά.

CHEF

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα υπό Ιουλίου Βέρν)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

—Αλήθεια, Μπριάν, είπε κι' ό Κρός μην ήταν τίποτε σύννεφα και τα πήρες γιά θάλασσα;

—Όχι, αποκρίθηκε ό Μπριάν, είμαι βέβαιος πώς είδα νερό. Ναί, μιά λουρίδα θάλασσας, που έσχημάτιζε καμπύλη.

— Και σε τί άπόσταση πάνω-κάτω; ρώτησε ό Ουίλκοξ.

—Ως έξη μίλλια από το άκρωτήρι.

—Και πέρα-πέρα δεν φαίνονται τίποτε βουνά; ρώτησε ό Ουέπ,

—Όχι, όχι, όλο ούρανός.

Ό Μπριάν μιλούσε με τόση πεποίθηση, ώστε δεν ήταν πιά λογικό ναμφιβάλλουν. Ό Δόνιφαν όμως, κατά τη συνήθειά του, επέμενε:

— Σείς μπορείτε να λέτε ό,τι θέλετε, εγώ όμως ξαναλέω πώς ό Μπριάν μπορεί και να γελάστηκε. Άν δεν βεβαιωθούμε με τα ίδια μας τα μάτια...

— Μά κι' αύτο πρέπει να γίνη, είπε ό Γόρδων.

— Και μάλιστα γρήγορα, πρόσθεσε ό Βάξτερ, γιά να μη χάνωμε καιρό πολύτιμο. Μην ξεχνάτε πώς σε λίγο θάρχίση ό χειμώνας και μιά έκδρομή στα ένδότερα της χώρας, άν βεβαιωθούμε πώς δεν είναι νησί, θ'άπαιτήση πολλές ήμέρες.

— Ώστε, καιρού επιτρέποντος, από αύριο, είπε ό Γόρδων. Και λέω «καιρού επιτρέποντος», γιατί δεν θάταν φρόνιμο να χωθούμε στα πυκνά αύτα δάση με κακοκαιρία.

— Συμφωνώ, Γόρδων, είπε ό Μπριάν. Κι' αφού φθάσουμε στην αντίθετη άκτή της νήσου...

—Άν είναι νήσος, ξανάπε ό αντιπολιτευόμενος Δόνιφαν, σηκώνοντας τους ώμους.

Ό Μπριάν δεν μπόρεσε να κρατηθή:

— Είναι! φώναξε με χειρονομία θυμού. Δεν γελάστηκα εγώ! Είδα καθαρότατα θάλασσα πρός στ' ανατολικά. Γιατί ό Δόνιφαν επιμένει;..

— Μά είσαι άλάνθαστος εσύ;

—Όχι, δεν είμαι. Μ' αύτη τη φορά βεβαιότατα δεν έκαμα λάθος κι' είναι εύκολο να το ίδήτε και σείς. Εγώ θά πάω να εξετάσω αύτη τη θάλασσα, κι' όποιος θέλει, άς με άκολουθήση.

— Μά βεβαιότατα που θά πάω κι' εγώ, είπε ό Δόνιφαν. Πρέπει να ίδώ...

— Κι' εμείς! φώναξαν τρείς-τέσσερις άπ' τους μεγάλους.

— Καλά, καλά, έκαμε ό Γόρδων. Άς μην τρέχουμε τόσο. Αλήθεια είμαστε παιδιά, άλλα πρέπει να κάνουμε σάν άντρες. Η θέση μας είναι δεινή και μιά άπερισκεψία μπορεί να την κάνη χειρότερη. Όχι, δεν είναι φρόνιμο να ριψοκινδυνεύσουμε όλοι μέσα σ' αύτα τα δάση. Οί μικροί δεν θά μπορούσαν να μάς ακολουθήσουν, μά ούτε πρέπει να μείνουν μονάχοι στο πλοίο. Ό Δόνιφαν κι' ό Μπριάν άς πάνε, κι' άς τους ακολουθήσουν άλλοι δυό.

«Ό Δόνιφαν παρατηρούσε με το τηλεσκόπιο...»

—Εγώ! είπε ό Ουίλκοξ.

— Κι' εγώ! είπε ό Σέρβης.

— Καλά, είπε ό Γόρδων. Τέσσερις είσθε αρκετοί. Κι' άν τυχόν αργήσατε να γυρίσετε, μερικοί από μάς μπορούν να έλθουν να σάς βρούν κι' άλλοι να μείνουν στο πλοίο. Μην ξεχνάτε ότι έδώ είναι το κατάλυμά μας, ή κατοικία μας. Δεν πρέπει να την αφήσουμε, άν δεν βεβαιωθούμε ότι πατούμε σε ήπειρο.

— Σε νήσο πατούμε, σάς βεβαιώνω γιά τελευταία φορά! είπε ό Μπριάν.

— Θά το ίδούμε, είπε ό Δόνιφαν.

Άλλα ή εκδρομή αναβλήθηκε, γιατί την άλλη μέρα άρχισε βροχή που βάσταξε δεκαπέντε μέρες, με δυνατό άνεμο και ταραχή μεγάλη.

Τις δυό αύτες εβδομάδες τα παιδιά δεν έμειναν αργά. Μέσα στο πλοίο περιορισμένα, καταγινόνταν σε διάφορες επισκευές, γιατί από τις τρικυμίες είχε πάθει πολλά. Το κατάστρωμα π.χ. είχε άνοίξει σε διάφορα μέρη κι' ή βροχή έμπαινε από τις τρύπες.

Γι' αύτο μάλιστα οί μικροί ναυαγοί έπρεπε να βρούν άλλου κατοικία άσφαλέστερη. Κι' άν άκόμα άποφάσιζαν να μετοικήσουν στ' ανατολικά, θά περνούσαν τουλάχιστο έξη μήνες. Το πλοίο τους όμως μπορούσε να βαστάξη τόσον καιρό; Αλλά που θά μπορούσαν να βρούν κατοικία; Από τάλλο μέρος βέβαια της άπέραντης άκτης, που ήταν προφυλαγμένο από τους θαλάσσιους άνέμους. Έκεί έπρεπε να ψάξουν γιά σπηλιά και, στην άνάγκη, να κατασκευάσουν μιά καλύβα.

Στα διαλείμματα, που έπαυε ή βροχή κι' έκόπαζε ό άνεμος, ό Δόνιφαν, ό Ουέπ κι' ό Ουίλκοξ έβγαιναν στο κυνήγι και σκότωναν περιστέρια, που ό Μόκος τα μαγείρευε όσο μπορούσε καλύτερα· ό δε Γκάρνετ, ό Σέρβης κι' ό Κρός έπιαρναν τους μικρούς και πήγαιναν να ψαρέψουν. Κάπου-κάπου τους συνόδευε κι' ό Ζάκ, κατά παρακίνηση του άδελφού του.

Στις 27 Μαρτίου συνέβηκε κάτι άστείο: Τ'απόγεμα είχε σταλεί ή βροχή κι' οί μικροί έτρεξαν στο ποτάμι με τ' αλιευτικά τους όπλα.

Σε λίγη ώρα άκούστηκαν φωνές,— χαρούμενες φωνές, έννοείται, μα που ζητούσαν βοήθεια.

Ό Γόρδων, ό Μπριάν, ό Σέρβης κι' ό Μόκος έτρεξαν.

Από το πλοίο ώς το ποτάμι, το διάστημα ήταν ώς έξακόσια βήματα.

— Τρέξετε! τρέξετε! τους φώναζε ό Γκγκινς.

—Ελάτε να ίδήτε τον Κοστάρ και το άλογό του! φώναζε ό Ίβερσον.

—Ela, Μπριάν, και θά μάς φύγη!

— Φτάνει! φτάνει! κατεβάστε με! φοβάμαι! φώναζε ό Κοστάρ χειρονομώντας με άγωνία.

—Ντέ!.. έκανε ό Δόλης καθισμένος με τον Κοστάρ σ'έναν κινούμενο όγκο.

(Ακολουθεί)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΗ ΜΠΟΡΑ

Ὁ οὐρανὸς σκεπάστηκε
μὲ νέφη μολυβένια,
ἡ ἀστραπὴ ἀσημένια
τὴ σκοτεινιὰ τρυπᾶ.

Ψυχρὰ ἀεράκι φύσηξε...
τὰ δέντρα ἀνατριχιάζουν...
ἀριὲς σταγόνες σπάζουν
καὶ ἡ βροχὴ ἀρχινᾶ.

Ἀκριτῆτες σὰν δίκρωμα
σταγόνες πέρτουν τώρα·
ἐξέσπασεν ἡ μπόρα,
τέποτ' δὲν ψηφᾶ.

Οὔτε τὰ τριαντάφυλλα
ποὺ ξεψυχοῦν θλιμμένα
καὶ πέφτουν πεθαμένα
στὸ χῶμα ἁπαλά...

Οὔτε καὶ τὰ γλυκόλαλα
πουλάκια, τὰ καϊμένα
ποὺ τρέχουν τρομαγμένα
μέσ' στὴ ξεστὴ φωλιά.

Βρέχει ἀκόμα· μὰ σιγὰ
σταμάτησεν ἡ μπόρα,
μικρὰ ρυάκια τώρα
κυλάνε σιγαλά...

Ὁ οὐρανὸς καθάρισε,
ὁ ἥλιος βγῆκε πάλι,
καὶ τὸ πουλάκι φάλλει
χαρούμενα, γλυκά.

Μόνο τὰ λίγα λούλουδα
ἐδῶ κι' ἐκεῖ ριχμένα
νεκρά, ξεψυχισμένα,
θυμίζουν τὴ βροχή...

Μιράντα

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΕΝΟΣ ΔΕΝΤΡΟΥ

Γεννήθηκα στὸν Ὄλυμπο, σὲ ψηλὸ βουνὸ τῆς Ἁγιάσου. Εἶναι τὸ πιὸ ψηλὸ βουνὸ τῆς Μυτιλήνης, τόσο ψηλό, ποὺ ἡ κορφή του, ἕνας κῶνος πελώριος, ποὺ μονάχα ὄρνια τὸν φτάνουν, εἶναι ὅλες τὶς ἐποχὲς ὅλο χιόνια. Ἐγὼ ὅμως δὲν γεννήθηκα στὴν κορφή, μὰ οὔτε καὶ στοὺς πρόποδας· ἤμουν ἀρκετὰ ψηλά, ὥστε νὰ βλέπω ὅλα γύρω μου.

Κοντά μου ἦταν κι' ἄλλα δέντρα κι' ἄλλα ἐλατα, κανένα ὅμως δὲν ἦταν τόσο ὅμορφο καὶ φουντωτὸ σὰν ἐμένα. Τὰ πουλιὰ προτιμοῦσαν τὰ δικά μου κλαδιὰ περισσότερο ἀπ' τῶν ἄλλων, καὶ τὸ ἄσπρο χιόνι φάνταζε στὰ δικά μου κλαδιὰ καλύτερα. Ἤμουν περήφανο γι' αὐτό, μὰ δὲν περιφρονοῦσα καὶ τἄλλα δέντρα· γι' αὐτὸ καὶ μάγαπιοῦσαν, κι' ὅταν φυσοῦσε ἄερας, μὲ τὰ κοντινά σμίγαμε τὰ κλαδιά μας καὶ λέγαμε τὰ μυστικά μας.

Οἱ βοσκοί, παίζοντας τὴ φλογέρα τους, ξεκουράζονταν μαζὶ μὲ τὸ κοπάδι τους στὸν ἴσκιο μας, καὶ τὸ ποτηράκι μᾶς χαιρετοῦσε κυλώντας χαρούμενο τὰ γάργαρα νερά του.

Μιὰ μέρα, χειμώνας βαρύς, εἴδαμε δυὸ ἀνθρώπους νἀνεβαίνουν μ' ἕνα πελέκι στὸ χέρι. Τί νὰ ἤθελαν ἄραγε; ὅλα τὰ δέντρα ἀναρωτηθήκαμε. Ἀφοῦ μᾶς κοιτάξαν ὅλα καὶ σιγομίλησαν, ἤλθαν σὲ μένα. Ὦ, κῶς φοβήθηκα ἐκείνη τὴ στιγμή! Γιὰ κακὸ ἔρχόνταν αὐτοί. Τί θέλουν; Δὲν πρόφθασα νὰ τὸ καλασκεφθῶ καὶ ἔνοιωσα τὴν κρύα ἀξίνα νὰ κόβῃ τὸν καρπό μου. Πῶς πόνεσα! Χαρούμενοι οἱ κακοὶ ἄνθρωποι μὲ φορτώθηκαν καὶ μὲ κατέβασαν σ' ἕνα κάρρο. Τραβήξανε γιὰ τὴ χώρα. Σταθήκαμε σ' ἕνα μεγάλο κτίριο, ὅπου περίμεναν ἀνυπόμονα πολλὰ παιδάκια, ὁμοιόμορφα ντυμένα. Ἄμα μὲ εἶδαν, φώναξαν ὅλα μαζὶ χαρούμενα:

— Τὸ δέντρο, τὸ δέντρο!

... Μ' ἔστησαν σὲ μιὰν ἄκρη μιᾶς πελώριας σάλας, ἔβγαλαν ἔξω τὰ παιδιὰ καὶ πολλὲς κυρίες ἄρχισαν νὰ ἐπαινοῦν τὴ φορεσκιά μου, τὴν ὁμορφιά μου, καὶ νὰ μὲ στολίζουν μὲ χίλια δυὸ παιχνιδάκια, βιβλία, χρυσόχαρτα, φροῦτα, κεράκια, γλυκπάκια. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς πῶ ὅτι μ' ἔκαναν πρωτοχρονιάτικο δέντρο τοῦ Ὀρφανοτροφείου; Μέ κάτη χαρὰ δέχθηκαν τὰ δυσευχισμένα μὰ κι' εὐτυχισμένα δῶρά τα κλαδιά μου, πόσα ματάκια δέν μὲ θαύμασαν, πόσες καρδούλες δὲν χτύπησαν!

... Μέ ξεστόλισαν, μ' ἔρριξαν σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς ἀποθήκης· ξέρω τὴ μοῖρα μου. Θὰ μὲ κόψουν κομμάτια καὶ θὰ μὲ ρίξουν, μαζὶ μὲ ἄλλα ξύλα, στὴ μεγάλη θερμάστρα. Μὰ δὲν μὲ φοβᾶμαι τώρα ὁ θάνατος πεθαίνω εὐχαριστημένο γιατί ἔφερα τὴ χαρὰ σὲ τόσες ἀγνὲς καρδούλες καὶ θὰ ζεστάνω τόσα σωματάκια, ποὺ τοὺς λείπει ἡ θερμὴ ἀγκαλιὰ τῶν γονέων.

Ἀφρισμένο Κῦμα

ΕΝΑ ΣΙΟΥΡΡΙΤΙ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Ἔξω βρέχει δυνατά. Ἕνα τσουχτερὸ κρύο κάνει τὰ τζάμια τοῦ παραθυριοῦ μου νἀχνίζουν.

Παρακαλουθῶ τοὺς μεταημένους διαβάτες ποὺ περπατοῦν βιαστικὰ κάτω ἀπ' τὶς ὀμπρέλες τους, σφιχτοδεμένοι στὰ βαριὰ παλτά τους.

Ἕνα μικρὸ ἀγόρι, τυλιγμένο σ' ἕνα κουρελιασμένο τσουβάλι, τρέχει, τρέχει... τσαλαβουτώντας τὰ γυμνά ποδαράκια του στὴν παγωμένη λάσπη. Γιὰ ποῦ βιάζεται νὰ φθάσῃ τάχα;

Μήπως νὰ ὑπάρχει ἄραγε κάποιο σπιτάκι σ' ἕνα ἀπόμερο δρόμο, μιὰ τρύπα ἔστω στεγανομένη, μιὰ φωτιὰ στὸ τζάκι ποὺ θὰ τὸ δεχθῇ, θὰ τὸ ζεστάνῃ, θὰ τὸ ξεκουράσῃ; Ἕνα πιάτο ζεστὸ φαγάκι νὰ τὸ χορτάσῃ, νὰ τὸ δυναμώσῃ;

Τώρα σταμάτησε κάτω ἀπ' τὸ μπαλκόνι ἑνὸς σπιτιοῦ· ξεσκαπάζει τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ τσουβάλι καὶ κοιτάζει φοβισμένα τὸν σκοτεινιασμένο οὐρανό. Τὸ κακόμοιρο, πόσα τὰ λυκοῦμαι!

Μὰ ἡ βροχὴ δὲν λέει νὰ καπάσῃ, καὶ τὸ μικρὸ κουρελιασμένο ἀγοράκι στέκει ὑπομονητικὰ κάτω ἀπ' τὸ μπαλκόνι, τουντουρίζοντας μέσα στὰ μουσκεμένα του μάγια καὶ παρακαλώντας ἴσως τὸν Θεὸ νὰ πάψῃ τὴ βροχή.

Μὰ ἡ βροχὴ πέφτει ἀδιάκοπα, μονότονη, ρυθμική, καὶ τὰ τσουχτερὸ κρύο κάνει τοὺς λιγοστοὺς διαβάτες νὰ σφιχτοδικλώνονται στὰ βαριὰ παλτά τους.

Ὅμως τὸ παράπονο τῆς φτώχιας, ποὺ μικρὸ ἀποδιωγμένου σπαργίτη τὴ δυστυχία, ποιὸς θὰ τὴν ἀκούσῃ, ποιὸς θὰ τὴν συμπονέσῃ;

Κοσμοχαλάστρα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κωστῆς ποὺ καμιζεστάθηκε ἀπὰ τὴ σόμπα, φωνάζει στὸ μικρὸ ὑπηρέτη:

— Ἄνοιξε γρήγορα, Σταμάτη, ὅλες τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα!

Κι' ὁ Σταμάτης σαστισμένος ἀνοίγει ὅς καὶ τὸ πορτάκι... τοῦ κλουβιοῦ μὲ τὸ καναρίνι, ποὺ φεύγει!

Ἀριλεὺ

***

Σιὰ Σχολεῖο:

— Ἂν ἀπὸ μιὰ μοναδιὰ ἀφαιρέσῃς τὰ τέσσερα τέταρτα, τί μένει, Τοτό;

Μιλιὰ ὁ Τοτός.

— Μὰ σράουξε, παιδί μου, νὰ καταλάβῃς· ὅταν κόψῃς ἕνα πορτοκάλι σὲ τέσσερα μέρη, καὶ τὰ φᾶς καὶ τὰ τέσσερα, τί θὰ μείνῃ;

Κι' ὁ Τοτός:

— Οἱ φλοῦδες καὶ τὰ κουκούτσια!

Σίσυφος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 232ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 5 Μαρτίου 1927 προβλήματος εἰς λύσεων τῶν λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως Μαρτίου, Ἀπριλίου καὶ Μαΐου 1927 δημοσιευθεισῶν 262 πενταμελῶν Ἀποκρίσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ πρῶτος τὰς εὐρεθείσας ὀρθὰς λύσεις, ὁ δεύτερος τὰ ἔδοσμα λύσεων καὶ ὁ τρίτος τὰ ἔδοσμα Ἐπιτροπῆς, ἀμφόνως μὲ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ τοῦ 1927, Κεφ. Ε', § 25.

Οἱ Ἰσότιμοι ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 40 διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ κλισέ, καὶ νἀγοράσουν ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο,) ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως τῶν ἐτῶν 1894 — 1926 (Β' Περίοδος)» μὲ ἐκπτωσιν δέκα (10) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου νἀγοράσουν ὁμοιον Τόμον μὲ ἐκπτωσιν πέντε (5) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσιν τριῶν (3) δρ. (Ἴδε καὶ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ τοῦ 1927, Κεφ. Ϛ'. § 6 καὶ 7).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νιόβη, 190, 19, 7.

Ἰσότιμοι: Σκανδαλιάρα, 187, 19, 7. Ταμπιδά, 187, 19, 7. Ἀντ. Δ. Πουλάκης, 185, 19, 7. Ἑλληνικὸν Ἐδώδιμες, 182, 19, 7. Κίρκη, 190, 19, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροδόλφος Βαλεντίνος, 169, 17, 7. Παροπονεμένη Μοναστηριώτισσα, 179, 18, 7.

Ἰσότιμοι: Ἄγρα τοῦ Εὐξείνου, 172, 18, 7. Ἐλπίς, 175, 18, 7. Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης, 162, 17, 7. Γκιώνης, 176, 18, 6. Ἀρχοντοπούλα, 173, 18 7. Βάρκα τοῦ Κανάρη, 167, 17, 7. Μάγισσα, 177, 13, 7. Ἔλευθ. Ν. Ρουσσάκης, 173, 18, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀστροπόβροντο, 156, 16, 7. Ἀβαντίς, 158, 16, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Θέρις, 138, 14, 7. Σταυρακιός, 127, 13, 7. Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, 110, 11, 6. Ἰοστέφανος, 122, 13, 7.

ΕΓΦΙΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀνδρεῖος Πολεμιστής, 4, 1, 1. Κρητικόπουλο, 68, 7, 6. Νικ. Τρουπῆς, 8, 1, 1. Ἀμφιτρίτη, 63, 7, 6.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀφρισμένο Κῦμα, 196, 20, 7.

Ἰσότιμοι: Ἀνατόλια, 178,18, 7. Μαυροθαλασσίτης, 176, 18, 7. Ἀκούρδιστο Ρολόϊ, 167, 17, 7. Σκνίπα, 177, 18, 7. Δούκισσα, 195, 20, 7. Θαῖς, 181, 19, 7. Ἐνθουσιώδης Ἑλληνίς, 163, 17, 6. Μαρουσιωτάκι, 160, 17, 7. Ἀμίμητος Γελωτοποιός, 127, 18, 7. Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι, 178, 18, 7. Πάτερ Παχούμιος, 169, 17, 7. Μήδεια, 179, 18, 7. Βόλγας, 179, 18, 7. Τσαύχτρα, 193, 20, 7. Ἀτυχὴ Ἀϊγή, 193, 20, 7. Ἄγνωστη, 173, 18, 7. Ἀγνὴ Ψυχούλα, 191, 20, 7. Χιονισμένο Πήλιο, 167, 17, 7. Ἔξυπνη Γατούλα, 162, 17, 6.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροδόλφος Βαλεντίνος, 169, 17, 7. Παροπονεμένη Μοναστηριώτισσα, 179, 18, 7.

Ἰσότιμοι: Ἄγρα τοῦ Εὐξείνου, 172, 18, 7. Ἐλπίς, 175, 18, 7. Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης, 162, 17, 7. Γκιώνης, 176, 18, 6. Ἀρχοντοπούλα, 173, 18 7. Βάρκα τοῦ Κανάρη, 167, 17, 7. Μάγισσα, 177, 13, 7. Ἔλευθ. Ν. Ρουσσάκης, 173, 18, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀστροπόβροντο, 156, 16, 7. Ἀβαντίς, 158, 16, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Θέρις, 138, 14, 7. Σταυρακιός, 127, 13, 7. Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, 110, 11, 6. Ἰοστέφανος, 122, 13, 7.

ΕΓΦΙΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀνδρεῖος Πολεμιστής, 4, 1, 1. Κρητικόπουλο, 68, 7, 6. Νικ. Τρουπῆς, 8, 1, 1. Ἀμφιτρίτη, 63, 7, 6.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀφρισμένο Κῦμα, 196, 20, 7.

Ἰσότιμοι: Ἀνατόλια, 178,18, 7. Μαυροθαλασσίτης, 176, 18, 7. Ἀκούρδιστο Ρολόϊ, 167, 17, 7. Σκνίπα, 177, 18, 7. Δούκισσα, 195, 20, 7. Θαῖς, 181, 19, 7. Ἐνθουσιώδης Ἑλληνίς, 163, 17, 6. Μαρουσιωτάκι, 160, 17, 7. Ἀμίμητος Γελωτοποιός, 127, 18, 7. Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι, 178, 18, 7. Πάτερ Παχούμιος, 169, 17, 7. Μήδεια, 179, 18, 7. Βόλγας, 179, 18, 7. Τσαύχτρα, 193, 20, 7. Ἀτυχὴ Ἀϊγή, 193, 20, 7. Ἄγνωστη, 173, 18, 7. Ἀγνὴ Ψυχούλα, 191, 20, 7. Χιονισμένο Πήλιο, 167, 17, 7. Ἔξυπνη Γατούλα, 162, 17, 6.

Μικρὴ Ἐπαρχιώτισσα, 111, 12,6.

ΕΓΦΙΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Γ. Θ. Βεζιργιάνογλου, 15, 2, 2. Νυκτολούλουδο, 45, 5, 2. Σοφία Δ. Βλαχάκη, 12, 2, 1. Χάρις, 62, 7, 4. Ἐλαφίνα, 86, 9, 4. Ἀργοστολιώτισσα, 54, 4, 2. Αἰακός, 22, 3, 1. Ἅμλετ, 22, 3, 1. Στ. Κ. Ἰωαννίδης, 82, 9, 6. Φρόνιμο Ζιζάνιο, 51, 6, 3. Κεραμπάν, 56, 6, 3. Ἥρως τοῦ Μέλλοντος, 38, 4, 2. Ἀλέκος Δ. Κουρκουβέλης, 46, 5, 2. Ἄστρο τῆς Λευτερίας, 10, 1, 1. Τρελλοκόρτσο, 16, 1, 1. Σοφία Κυρίτση, 45, 6, 2. Ὄασις, 81, 9, 3. Κουμπάτης, 24, 3, 2. Ἰόλη Δ. Παπακωνσταντοπούλου, 56, 6, 3. Περασιακός, 86, 9, 6. Σκλιφομένη Ἴμβρος, 56, 6, 2. Ἔλσα, 50, 5, 3. Τριμμένα Σφαχιά, 69, 7, 4. Προσκοπάκι, 51, 6, 4.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γιασεμιά, 138, 14, 6.

Ἰσότιμοι: Πορφυρίς, 126,13, 5. Ἰδιότροπο Γατάκι, 142, 15, 7. Ἄγγελος Νίκης, 140, 14, 7. Ἀγούλα, 130, 18, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μαῦρος Ἀετός, 76, 8, 6. Φούσκος, 75, 8, 6.

ΕΓΦΙΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δοξαμένο Ἠπειρωτάκι, 13, 2, 1. Στρουμπούλα, 19, 2, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 14 Μαρτίου 1928.

ΜΑΔΙΣΤΑ! 42, ὁδὸς Εὐριπίδου. Δὲν εἶναι τυπογραφικὸ λάθος. —Ἔστε ἄλλαξε σπίτι, γραφεῖο; —Ὄχι, τὸ ἴδιο ἔχω. Ἀλλὰ μοῦ ἄλλαξαν τὸν ἀριθμό. Ἀπὸ 38 μοῦ τὸν ἔκαμαν 42. Γιατί ἐντωμεταξύ, φαίνεται, στὸ δρόμο μας καὶ στὴν πλευρά μας, ἀριθμήθηκαν ἄλλα δυὸ σπίτια, κοὐ εἴτε κτίσθηκαν τώρα, εἴτε δὲν εἶχαν δικό τους ἀριθμό. Νὰ τὸ ξέρετε λοιπὸν καὶ στὸ ἑξῆς νὰ μὴ μὲ γυρεύετε, οὔτε νὰ μοῦ γράφετε, στὸ 38.

Στὴ σειρὰ τῶν «Ἁπάντων» τοῦ κ. Ξανοπούλου προστέθηκε αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἕνα καινούργιο, κομψότατο, χαριτωμένο βιβλιαράκι: τὸ «Δὲν εἶμ' ἐγὼ! ἢ ἡ Λογική», τρίπρακτη φάρσα. Εἶν' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπιτυχημένα θεατρικὰ ἔργα τοῦ συγγραφέα μας, ποὺ μόνο στὴν Ἀθήνα, καὶ μόνο ἀπὸ τὸν Πλέσσα, παίχτηκε ἀπάνω ἀπὸ πενήντα φορές. Ἀέν τὸ εἴδατε δέβαια στὸ θέατρο, γιατί παιζότανε πρὸ δώδεκα ἐτῶν. Θὰ γελάσετε ὅμως τὸ ἴδιο ἂν τὸ διαβάσετε, θὰ γελάσετε καὶ θὰ διασκεδάσετε πολύ. Συγχρόνως ὅμως θὰ μάθετε ὅτι ποὺ μπορεῖ νὰ φτάσῃ ἕνας ἄνθρωπος, ὅταν στηρίζεται μόνο στὴ λογική, στὸ συλλογισμό, χωρὶς νὰ ἔχει καθόλου φαντασία. Γιατί αὐτὸ εἶναι τὸ θέμα τοῦ ἔργου. Ἕνας καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ ἔχει τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ κάποιον ἄλλον καὶ νὰ κάθεται στὸν ἴδιο δρόμο χωρὶς νὰ τὸ ξέρει (ποὺ ἀπ' αὐτὸ τοῦ συμβαίνουν πολλὰ... ἀνεξήγητα) φτάνει μὲ τὴν αὐστηρὴ λογική του στὸ συμπέρασμα ὅτι ἔκαθε τὴν ἀρρώστεια τοῦ Χάλλερ, δηλαδὴ ὅτι ἡ προσωπικότης του ἐδιχάσθη, ὅτι ἔγεινε δυὸ ἄνθρωποι. Ἀ, τί ἀστεῖος ποὺ εἶναι μ' αὐτὴ του τὴν πλάνη ὁ κ. καθηγητής! Θὰ ξεκαρδισθῆτε, σᾶς λέω, ἀπὸ τὰ γέλια. Οἱ μεγαλύτεροι ὅμως, ἐννοεῖται. Γιατὶ ἡ φάρσα αὐτὴ δὲν εἶναι βέβαια γιὰ μικρὰ παιδιά.

Ἔτσι εἶναι, Ἐλπί: τὰ πιὸ εὐχάριστα ἔρχονται χωρὶς νὰ τὰ περιμένει κανένας. Ὅπως τὸ χιόνι ποὺ δὲν τὸ περίμενες, ὅπως κι' ἡ δημοσίευση τοῦ κομματιοῦ σου, ποὺ σοῦ ἔκαμαν τόση χαρὰ καὶ τὰ δυό... Ὁ κυρὰ-Μάρβα κι' ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστοῦν γιὰ ὅσα τοὺς γράφεις. Θὰ πῶ καὶ στὴ *Μυρίνη* πόσο σ' ἐνθουσιάζουν τὰ κομμάτια της. Ὅσο γιὰ τὴν *Τριανταφυλλένια*, κι' αὐτῆς ἔχω κάμποσα στὸ συρτάρι, ἀλλὰ ποῦ τόπος τώρα γιὰ διηγήματα! Πρέπει πρῶτα νὰ τελειώσῃ τὸ «Θαυμαστὸ Ταξίδι», νὰ μείνουν τρεῖς οἱ συνέχειες τῶν μυθιστορημάτων, καὶ τότε. Πέρου, βλέπεις, εἴχαμε μιὰ φορὰ τὸ μῆνα ὀωδεκασέλιδο. Φέτο μᾶς τὸ ἀκαγόρεψε τὸ κερδαινό ξεσιάθωμα. Νὰ ἰδοῦμε, θὰ μᾶς τὸ ἐπιτρέψῃ τὸ φετεινὸ τοὐλάχιστο γιὰ τοῦ χρόνου;

Ὁ ἀγαπητός μου συνεργάτης κ. Τέλλος Ἄγρας μὲ καρακαλεῖ νὰ διορθώσω ἕνα τυπογραφικὸ λάθος ποὺ ἔγεινε στὴν «Ἰαμινάδα» του. Στὴν γ' στροφή, στὸ τέλος, ἀντὶ ἀνεμοδέρνει, θέλει *ἀνεμοσύρνει*.

Ὡραῖο τὸ Παιδικὸ Πνεῦμα σου, *Μελαχρινούλα*, καὶ, ἂν κληρωθῇ, θὰ τὸ δημοσιεύσω. Γιατί αὐτά, βλέπεις, ἐπειδὴ εἶναι περισσότερα ἀπ' ὅσα χρειαζόμαι κάθε φορά, τὰ πετρνῶ μὲ κλῆρο. Αὐτὸ ἴσως δὲν τὸξέρες, ὅπως δὲν ξέρες κι' ὅ,τι τὰ Π. Πνεύματα, καθὼς καὶ ὅτι ἄλλο στέλνεται πρὸς δημοσίευση, γράφονται σὲ χωριστὸ χαρτί, κι' ὄχι στὸ ἴδιο μὲ τὸ γράμμα. Ἂς εἶναι, ὅταν θὰ βγῇ ὁ Ὁδηγός θὰ τὰ μάθῃς ὅλ' αὐτά. Καὶ δὲν ἀμφιβάλλω πὼς θὰ γίνῃς μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες συνεργάτριές μου, ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιθυμία σου.

Ἀννίβα, θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου. Ἦταν καιρὸς νἀρχίσῃς κιὰ νὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνηση, ἀφοῦ εἶσαι τρία χρόνια συνδρομήτρια. Ἔκεινα κατὸ θὰ σὲ ἀπασχολεῖ αὐξαιρετα τὶς ὧρες ποὺ ἡ ἀρρώστεια σου σὲ ὑποχρεώνει νὰ μένῃς στὸ κρεββάτι. Σοῦ εὐχομαι μὲ τὴν καρδιὰ μου παραστικὰ καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ γιὰ τὸ ζῆλο τοῦ ξεσκαβώματος.

Τὸ *Ἔνδοξο Σαΰλι* δὲν εἶναι πολὺ ἐνθουσιασμένο μὲ τὸ χιόνι... «Ὀλ' αὐτά, μοῦ γράφει, τὰ μαγευτικὰ χρώματα τῆς φύσεως χάνονται κι' αὐτὴ ἡ ἀπέραντη λευκὴ ἔκταση ποὺ σκεπάζει τὰ πάντα, μοῦ φέρνει μελαγχολία. Ὡραῖο εἶναι τὸ χιόνι γιὰ λίγες ὧρες κι' ἔπειτα νὰ λυώνει». Μιὰ γνώμη κι' αὐτή. Ὅσο γιὰ τὸ Vicnx Rebus ποὺ εἶδε σὲ προηγούμενο φύλλο, σημαίνει «παλαιὸς Γρίφος», γνωστός, κι' ὄχι νέος καμωμένος ἀπὸ τὸ συνθέτη. Κάτι σὰν τὰ ἀρχαῖα Αἰνίγματα ἢ σὰν τὰ Δημώδη. Κι' ἀλήθεια, αὐτὰ λένονται πιὸ δύσκολα ἀπὸ τὰ νέα, ἐκτὸς ὅταν τύχῃ κανεὶς νὰ τὰ ξέρῃ.

Πεταχτὸ Ναυτάκι, πολὺ μ' εὐχαριστησε τὸ γράμμα σου 8στερ' ἀπὸ καιρούς καὶ ζαμάνια ποὺ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, περαστικὰ τὸ κρυολόγημα. Εἶδα καὶ τὴν κατάταξη τῆς θλῆς, ἢ μᾶλλον τὴ διανομὴ κατὰ κασότητα, ὅπως θὰ τὴν ἤθελες. Ἀλλὰ μιλεῖς, βλέπω, μόνο γιὰ δωδεκασέλιδα φυλλάδια, ἐνῷ ἔχομε μόνο σχεδὸν ὀκτασέλιδα. Ὕστερα δὲν ἀφίνεις καθόλου τόπο γιὰ διηγήματα καὶ ποιήματα. Ἀ, εἶναι δύσκολο πρᾶγμα ἡ κατάταξη! Ἄφινε λοιπὸν νὰ τὴν κάνω ὅπως ξέρω ἐγώ.

Ἀραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ*, *Ἀμίμητος Γελωτοποιός*, *Νοικοκυρούλα*, *Ἰωάννα Κωνσταντίνου*, *Φραγκοπέτα*, *Μύρτος*, *Χουλιάκα*, *Λουλουδένια*, *Μιμίζη*, *Χρυσηιωτάκι*, *Φάτης Σκοτάδης*, πρώην *Βεατρίκη*, *Σταμάτης*, *Τακεινὸ Κυκλάμινο*, *Γαλήνη*, *Ἐμπεράλδα*, *Μαΐσιου τοῦ Κωλέττη*, *Χαρούμενη*, *Σαρδανάπαλος*, *Μήδεια*, *Λεκτὸς Κόρακας*, *Νεκηφόρος*, *Ἀνεκώτη*, *Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ*, *Μικρομεγαλη*, *Στεργὺ Χαμόγελο*, *Υἱὸς τῆς Φαιδίμης*, *Τζοκόντα*, *Ἰνδιάνα*, *Νόρμα*, *Μελαχρουινὴ τοῦ Σπέττερ* καὶ *Ἡλιόλουστη*. — Ἐξατέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Σ' ὅους μπορέσω, θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεωθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Λ, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Λύγερη-νός, κ. (;). Ἀκακία, κ. (ΙΜ). Ἔνρικ, ἀ. (ΔΜ). Ζιζάνιο, κ. (ΒΚ). Ἄσμα Ἀσμάτων, ἀ. (ΑΤ). Ηλιορείτης, ἀ. (ΤΤ). Ἐβελίνα, κ. (;). Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούσσος, ἀ. (—). Ρήγας Φεραῖος, ἀ. (;). Καλλιστερος, ἀ. (ΤΜ). Κύριος Χ, ἀ. (ΑΓ). Ἀντινέα, κ. (ΝΜ). Θαλασσοπούλι, ἀ. (Ζάκυν. ἢ Πατρίς). Μάστιξ, ἀ. (ΣΚΙ). Ἐθνικὸν Ἰδρῶδες, ἠ. (Πατρίς). Σέρλοκ Χόλμς, ἀ. (χρίμ). Φάρος τοῦ Αἰγαίου, ἀ. (Κῆπι).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Νάντα, κ. Καιρίνα, κ. Ἀνθιμένη Μηλιά, κ. Δαφνοῦλα, κ. Ἀτρόμητος Κρύς, ἀ. Λάμπρος Ξιφημάχος, ἀ. Κυλαϊδίστρια, κ. Ἀμίμητος Γελωτοποιός, ἀ. Μακεδών, ἀ. Ὁλόχυρη, κ. Ἀμαρυλλίς, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀκαπάζεται τοὺς φίλους της: *Σενιερέμο Ἠπειρωτάκι* (καὶ γιατὶ «Μάστιξ» ὁ Σύλλογός σας; ποιόν, ποιούς, τί θὰ μαστιγώνατε;..) *Ψαγούδι τῆς Λευτεριᾶς* (σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν μπορεῖς νἄχῃς ἀγεξάρτητη γνώμη ὡς ἁμέσως ἐνδιαφερόμενος· κι' αὐτὰ μπορεῖς νἄχῃς ἄλλη ἀπὸ αὐτὴ ποὺ μοῦ γράφεις· θὰ τὸ καταλάβαινε καθένας κι' ἡ συνηγορία σου δὲν θὰ ἔπιανε τόπο· καλύτερα λοιπὸν νὰ μὴν ποθῇς τίποτα·) *Μπενόλιων* (ἔκαμες πολὺ καλὰ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) *Κοσμοχαλάστραν* (καὶ τὴ δική σου «φλυαρία» τὴν περιμένω πάλι·) *Χρυσαλλίδα* (ἔστειλα 9 τετράδια· ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστήθηκε πολὺ μ' αὐτὰ ποὺ γράφεις· κι' ἐγὼ χαίρω ποὺ τὰ μαλώματά σας μὲ τὴ *Γλυκειὰ Χωριανή* εἶναι στεγνειακὰ κι' ἀσήμαντα, γιατ' εἶσαστε πολὺ ἀγαπημένες·) *Σουλιώτισσαν* (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα, λοιπὸν περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς·) *Λάχεσιν* (ἔστειλα· χαίρω πολὺ ποὺ ἀποφάσισες νὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνηση· ἀλλὰ γιὰ κεῖνο δὲν ξέρω ἀκόμα, δὲν ἤρθε ἡ σειρά του νὰ τὸ διαβάσω·) *Σ. Βουνεμιᾶν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμού.
Αί λύσεις δεκταί μέχρι 17 Μαΐου

230. Λεξίγριφος

Τὸ τροπικὸ κι' ἡ μετοχὴ
Βαλθήκανε μαζὶ-μαζί
Γιὰ νάναστήσουνε τὰ δυὸ
Ἀρχαῖο παιγνιωτὸ Θεό
Δὸν Κιχώτος

231. Στοιχειόγριφος

Ὅσο μένω ἀκέραιο, σῶο,
Βλέκεις ἕνα, ὅποιο, ζῶο,
Ἂν μαλλόξῃς τὸ κεφάλι,
Στὸ Αἰγαῖο νησὶ προβάλλει.
Ἀστὴρ τοῦ Αἰγαίου

232. Στοιχειοτονόγριφος

Ἕνα ὄσπριο κοινό,
Νόστιμο κι' ὑγιεινό.
Λίγο τώρα ἂν ταλλάξῃς,
Ὦ, καθόλου μὴν τρομάξῃς :
Τὸ ἀμφίβιο ποὺ θὰ βγῇ
Εἶναι ἤμερο παλύ.
Κρητικόπουλο

233. Ἀναγραμματισμὸς

Τὸ προφέρω ὅπως εἶναι,
Σὰν γελῶ καὶ σὰν κλαψίζω,
Ἄλλ' ἀναγραμματισμένο,
Τὸ προφέρω σὰ σιενάζω.
Πισπιρίκος τοῦ Ἀγρινίου

234. Κῦβος

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ν' ἀναγνώσκονται : Ὁρίζοντίως ἐκ τῶν ἄνω : κράτος βαλκανικόν, ἐπίθετον, ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος, ῥῆμα. Καθέτως ἐξ ἀριστερῶν : δένδρον ἀειθαλές, ἔπος, νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἀρχαία ποιήτρια. Πλαγίως, ἄνω : πρόθεσις καὶ ἀντωνυμία· κάτω : συνώνυμον μὲ τὸ θάλασσα, ῥῆμα συνηρημένον.
Ἀλπινιστής

235. Λεξικυκλος

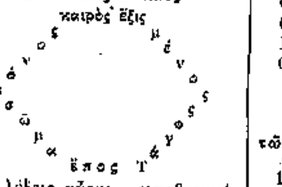

Αἱ λέξεις αὗται, τοποθετημέναι οὕτω κυκλικῶς, παρουσιάζουν τὴν ἑξῆς ἰδιότητα : Καθεμία, ἀντικαθιστῶσα ἓν γράμμα τῆς μ' ἓν ἄλλο τῆς προηγουμένης λέξεως, ἀπατελεῖ ἄλλην λέξιν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι ἑπτὰ λέξεις. (Ὁ κύκλος ἀρχίζει ἀπὸ τὴν λέξιν *γένος*, τῆς ὁποίας προηγουμένη εἶναι ἡ λέξις *σῶμα*, καὶ διαγράφεται ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά.)
(Νέον εἶδος) Τσάκο Κούγκαν

236-240. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις :

ναῦλος, ἀγρός, ὕψος, ὄβελός, Δανός.
Συρανὸ

241. Ἐλλιποσύμφωνον ἐξ Ἀκροστιχίδος ἀντιθέτων.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν ἐλλιποσύμφωναν τύπου :

* * . * * * * . * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις :

Δοῦλος, κίθαρις, μελαγχολικός, ἀσθενής, στερεῶμαι, δειλός, ταπεινός, ξένος.
Γαλαξίας

242. Γρῖφος

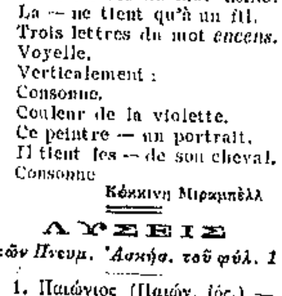

(Ἰατρικὸν ὄνομα)
Μιαρὸ Ἀλσατῆς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

243-245. Cinéma-Rébus

1.— Πύργος, ποῖος, εἷς.
2.— Αὐτή, ἐνδεδυμένος, εἷς.
3.—Ἀδελφή, ζωή, εἷς.
Τρία Κράτη.
Θαλασσοταραχὴ

246. Extinteur de bongie

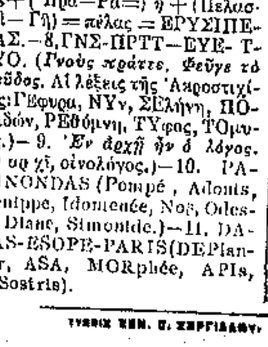

Horizontalement :
Consonne.
L'eau de la — est saîce.
Il faut — sa vie sur de bons principes.'
Trois lettres du mot *usine*.
La — ne tient qu'à un fil.
Trois lettres du mot *encens*.
Voyelle.
Verticalement :
Consonne.
Couleur de la violette.
Ce peintre — un portrait.
Il tient les — de son cheval.
Consonne
Κόκκινη Μηχανὴ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 1

1. Παιώνιος (Παιών, ίος.) — 2. Μάχη-Μάχη. — 3. Ἀπελλῆς - Ἀπολλώς. — 4. Σαγάν - σαγών.

5. ΣΟΛΩΝ ΣΑΥΡΑ ΔΩΤ
Η Ω Ρ Υ
Δ ΝΑΒ Ν ΟΗΛ Ο
Ε Υ Ι Γ Α
ΣΗΜ ΝΑΘΑΝ ΣΙΝΑΣ

6. *Ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον, ἐξ ἀριστερῶν καὶ δεξιῶν ἐναλλάξ.)—7. Ἐρισσός - σὸς = *Ἔρις* + (Ἥρα—Ρᾶ=) ἢ + (Πελασγοί—Γῆ) = πέλας = ΕΡΥΣΙΠΕΛΑΣ. — 8. ΓΝΣ-ΠΡΤΤ—ΕΥΕ-ΤΕΥΟ. (*Γνοὺς πράττε. Φεῦγε τὸ ψεῦδος.* Αἱ λέξεις τῆς Ἀκροστιχίδος: Γέφυρα, ΝΥν, ΣΕλήνη, ΠΟσειδών, ΡΕθύμνη, ΤΥφος, ΤΟμυρις.)— 9. *Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος.* (ἐν ᾧ χῖ, οἰνολόγος.)—10. PAMINONDAS (Pompé, Adonis, Menippe, Idoménée, Nox, Odessa, Diane, Simonide.)—11. DAMAS-ESOPE-PARIS (DEPlantoir, ASA, MORphée, APIs, SrSostris).

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Α ΠΟ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 50ὸν ἔτος της.

Ὅσοι ἐνράτησαν τὰ σταλέντα πέντε πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦνται συνδρομηταὶ καὶ παρακαλοῦνται νὰνανεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λήξασαν συνδρομήν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ ἁπλοῦ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ λάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητος.

/ΚΙΓ — 291/

Διαπλασσόπουλα-ες, ἡ ἄνοιξις πλησιάζει. Θέλετε νὰ νιώσετε τάμωμά μου ; Στείλατε ἕνα ἁπλᾶ τετραδιάκι καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω. Δίνω : Π. Μανιατάκη, Καλύβια Μαλάων. Ἀκακία

/ΚΙΓ — 292/

Γενναία Σπάρτη, Αἰγύπλαγα, εἶμαστε πατριώτισσες. Ἀνταλλάσσομαι μ. Μυστικὰ ; Στεῖλτε πρῶτες. Δίνω : Π. Μανιατάκη, Καλύβια Μαλάων. Ἀκακία

/ΚΙΓ — 293/

Πατριωμαίναντας στὸ Μυρσινέα σταλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους-ες, ἰδιαιτέρως τὴν Σφίγγα, Λάουρα, Δάφνη, Βολιωτάκι.
Γειά σας, «Βολιώτικη Τρελοπαρέα». Πῶς πάτε ; καλά ; ; ΖΙΖΑΝΙΟ

/ΚΙΓ — 294/

Ψηφίζω Νέμεσιν, Ἅμλετ, Ὄνειρο Ἐλληνικό, Μαγεμένο Βασιλόπουλο.
Ὑποψήφιον : Ἄσπρα Ἀσημάτων

/ΚΙΓ — 295/

Ἐπανόρθωσις. Στὴν (ΚΙΓ—217) ἀγγελία κατὰ λάθος ἐτυπώθη ἡ ἀπογραφὴ Τετραπέρατη ἀντὶ Πηλιορείτικο Κεράσι.

/ΚΙΓ — 296/

Ἀγαπημένο μου Τρελοκόριτσο, γιὰ τὴ γιορτή σου δέξου ἀλάθευτες εὐχὲς μὲ πολλὰ φιλιὰ ἀπὸ τὴ ΖΟΖΕΦΙΝΑ

/ΚΙΓ — 297/

ΒΟΛΙΩΤΙΚΗ ΤΡΙΛΟΠΑΡΕΑ
Νέα Μέλη : Μαύρη Γάτα, Γλυκειὰ Ξανθούλα.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
Α' Διαγωνισμὸς

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν σκίτσων διὰ μονοκονδυλιᾶς. Προθεσμία μέχρι 20 Ἀπριλίου. Συμμετοχὴ 2 δραχ. Θὰ βραβευθοῦν τὰ ὡραιότερα καὶ πολυπλοκώτερα (προτιμᾶται καμπιά). Περιμένομε χωριστὰ ἀπὸ τὴ Λιλάντα, Μάγισσα, Σπανδαλιάρα, Μαιντὲρ, Θέσπι, Δα, φνοστεφῆ Ὀλυμπονίκη, Νέμεσι.
Ἡ τῶν Διαγωνισμῶν : ΠΟΥΜΑ
Δίνει : Μαγνήτων - Κωμοπονδοῦρια 63, Βόλον.

/ΚΙΓ — 298/

Πρωτομαίναντας ἀπὸ διαπλασίσιμο, χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἰδιαιτέρως τὸν Ἑρμῆνα καὶ τοὺς Συλλόγους.
Ὑποψήφ. δημοψηφίσματος ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ

/ΚΙΓ — 299/

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους καὶ ὅλες. Ἰδιαιτέρως μὲ τὸ Ἑρελλὰ Φοιτητάκι καὶ μὲ τὸν Πιτσιρίκο τοῦ Ἀγρινίου. Δίνει Ζωζὼ Ἰωαννίδου, Κοπανίνη.— Νόρμα

/ΚΙΓ — 300/

Πρωτομαιρχόμενος κλπ., χαιρετῶ κλπ., εὐφυΐαις. Δεξιασμένο Ἠπειρωτάκι, τί ἔπιτυχία ! Ἴδιαι ἡ Γεωργιάδαις. Πῶς κατώρθωσες νὰ μὲ βρῇς ; Ἐσύ, παιδί μου, κάνεις μόνο γιὰ ντετεκτὶφ τῆς Ν. Γόρκης!
Ὅσοι Ἐλάβατε τετραδιάκια μου κατὰ πρόκλησίν των, παρακαλοῦνται νὰ στείλουν καὶ αὐτοί, κατὰ τοὺς στιχειώδεις κανόνας τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς. Ἄλλως, ἀλλοίμονόν τους !
Κόπανε, μελετῶ τὰς προτάσεις σου. Καλάμπε ὡς εὐ παρέστης.
ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

/ΚΙΓ — 301/

Ξεσηκένας Λόρδος - Δράκας. ΚΑΠΟΙΟΣ

/ΚΙΓ — 302/

Βουβὴ Παυλγάρα - Πόγλη. Ταπεινὸ Κυκλάμινο, Εὐστάθιος Δαφνομήλης - Σ. Δοανίδου. Ναύαρχος Μιαούλης

/ΚΙΓ — 303/

Τὰ Διαπλασσόπουλα πίμερα ἔλαβαν τὴν τιμὴν νὰ τὰ χαιρετήσῃ ὁ : ΚΥΡΙΟΣ Χ

/ΚΙΓ — 304/

Ναύαρχε Μιαούλη, ἀπατᾶσθε. Ἀφάρα

/ΚΙΓ — 305/

Περάβηχα, γελάστηκες ἀπ' τὴ Δήμητρα, γιατί δὲ ξέρει. Διαπλασσόπουλα, περιμένω τετραδιάκια. Ροζίτα

/ΚΙΓ — 306/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»
Σωματοφύλακες, γιατί δὲν ἀπαντᾶτε ; Ἔτσι νικᾶτε σεῖς ; Φλύαροι, λάθος πάλιν ἡ (ΚΙΓ—159) ἀνακάλυψις (Διάπλασις). Λοιπὸν σιωπή.

/ΚΙΓ — 307/

Δαφνοστεφῆ Ὀλυμπονίκη, ἡ Δήμητρά μου εἶναι ; Ἀλλοῖ Σαργολόγου, ὁδὸς Ἑπταπύλου, Ἀθῆναι. Πριγκίπισσα τῆς Σελήνης

/ΚΙΓ — 308/

Εὐχαριστήσεων εἰς τὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετίσμεν ὅλα τὰ Διαπλασσόπουλα καὶ Διαπλασσοπούλες. Τρεῖς φίλοι: Ἐθνικὸν Ἡδεῖδες, Σέρλοκ Χόλμς Φάρος τοῦ Αἰγαίου

/ΚΙΓ — 309/

Τὰ περιμένω Μ. Μυστικὰ ἀπὸ ὅσους-ες ἔστειλα : Διαπλασσόπουλα-ες, ὑπενθυμίζω (ΚΙΓ—105) καὶ περιμένω. Ἀνδαλουσία

/ΚΙΓ — 310/

Ἀφάρα, δὲν σὲ ἐννοῶ ἐξηγήσου. Ὄμηλε τῶν Εὐγενῶν, ἡ Ἀφάρα ἀνανέωσε· ἀνακάλυψε μικρὸν της ὄνομα. Δὸν Ζοζὲ

/ΚΙΓ — 311/

Χαιρετῶ Διαπλασσόπουλα-ες, ἰδιαιτέρως Ροδόλφων Βαλεντίνο — Γεώργ. Π. Δράκον. Φάουστ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 καὶ 12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 17,50, 5,50 καὶ 7,50)

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 25, (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, Δημοτικὰ Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρσούλη. Ἄδετο δρ. 40. Δεμένο δρ. 45 (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 τομίδια, Β' καὶ Γ') ἕκαστον δρ. 2,50. (1,50 καὶ 3).

Πρόας ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρειοπώλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 9,50).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φώτης, ἔμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΤΥΠΟΙΣ ΧΕΙΡ. Π. ΧΑΡΓΙΑΔΟΥ, ΥΙΟΘΕΤΟΥ ΚΤΙΣΤΟΥ (Θ. ΑΘΗΝΑ)

Τὸ φύλλον δραχμ. 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2, πέννες
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκαεξάλιδα φύλλα ἁπλοῦς δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγύραμα, ἁλιθείας παρεχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατρ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν ἀσελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀνάλογος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Κυριαΐδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 85ος *Ἐν Ἀθήναις, 24 Μαρτίου 1928* *Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 17*

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὰ προηγούμενα —

— Πῶς ; Ἐδῶ στὴ Στοκχόλμη, ἔχεις νοσταλγία ; Αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν! εἶπε ὁ ἡλικιωμένος κύριος καὶ φάνηκε λιγάκι προσβεβλημένος.

Ἔπειτα ὅμως θυμήθηκε ὅτι εἶχε μπροστά του ἕνα γέρο-χωριάτη ἀπὸ τὸ Χάλζιγκενλαντ καὶ πῆρε πάλι τὸ φιλικό του ὕφος.

— Δὲν θἄχεις ἀκούσει ποτέ σου πῶς χτίσθηκε ἡ Στοκχόλμη, Κλέμεντ, εἶπε ὁ κύριος, εἰδεμὴ θὰ ἤξερες ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ ἔχεις νοσταλγία. Ἔλα μαζί μου ὡς τὸν μπάγκο ἐκεῖ - πέρα καὶ θὰ σοῦ διηγηθῶ γιὰ τὴ Στοκχόλμη.

Σὰν κάθησε ὁ κύριος στὸν μπάγκο, ἄφησε πρῶτα τὸ μάτι του νἀναπαυθεῖ γιὰ λίγο πάνω στὴ Στοκχόλμη ποὺ ἁπλωνόταν μπροστά του σ' ὅλη της τὴ μεγαλοπρέπεια, ἀνέπνευσε βαθειὰ σὰ νἄθελε νὰ κλείσῃ μέσα στὴν καρδιά του ὅλο ἐκεῖνο τὸ ὡραῖο θέαμα, καὶ γύρισε κατὰ τὸν Κλέμεντ.

— Βλέπεις, Κλέμεντ, τοῦ εἶπε, ὅλη τὴν πολιτεία ποὺ ἁπλώνεται μπροστά σου; Τώρα καὶ πολλὰ χρόνια, ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ τρία ἔρημα κι' ἀκατοίκητα νησάκια κοντὰ στὶς ἐκβολὲς τοῦ Νόρστρομμ. Βέβαια βρίσκονταν σὲ πολὺ καλὴ μεριὰ γιατὶ ἦταν ἀνάμεσα σὲ δυὸ θάλασσες, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ κανενὸς τὸ μυαλό.

Μιὰ μέρα ὅμως ἕνας ψαρὰς ποὺ ἔμενε στὸ νησὶ Λίντιγκ ἔξω στὴ θάλασσα, προχώρησε κι' ἀπὸ τὸ Νόρστρομμ, μπῆκε ὡς τὴ λίμνη Μαλλαρ κι' ἐκεῖ ἔπιασε τόσα πολλὰ ψάρια, ποὺ δὲν πρόλαβε νὰ γυρίσῃ πίσω ἐνόσω ἀκόμα ἦταν νωρίς. Μόλις εἶχε φθάσει στὰ τρία νησάκια, ὅταν πλάκωσε ἡ νύχτα. Καὶ τότε σκέφθηκε ὁ ψαρὰς ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν ν' ἀράξῃ στὴ στεριὰ καὶ νὰ περιμένῃ νὰ βγῇ τὸ φεγγάρι.

Ἦταν φθινόπωρο καὶ θαυμάσιος καιρός. Ὁ ψαρὰς ἐτράβηξε ἔξω τὴ βάρκα του, ξαπλώθηκε δίπλα της, ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του σὲ μιὰ πέτρα κι' ἀποκοιμήθηκε βαθειά. Ὅταν ξύπνησε, τὸ φεγγάρι ἦταν κι' ὅλας ψηλὰ στὸν οὐρανό· στεκόταν ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ψαρᾶ καὶ σκόρπιζε τέτοιο φῶς γύρω του ποὺ ἔβλεπε κανεὶς σὰν νἄτανε μέρα. Μποροῦσε πιὰ νὰ φύγῃ.

Ὁ ψαρὰς σηκώθηκε βιαστικὰ κι' ἑτοιμαζόταν νὰ σπρώξῃ τὴ βάρκα του στὸ νερό, ὅταν διέκρινε στὸ ποτάμι παλλὰ σκοτεινὰ σημεῖα ποὺ ἔρχονταν κατὰ τὸ νησάκι. Ἦταν ἕνα μεγάλο κοπάδι φώκιες ποὺ κολυμποῦσαν κατὰ κεῖ, κι' ὅταν ὁ ψαρὰς εἶδε πὼς εἶχαν σκοπὸ νὰ βγοῦν στὴ στεριά, ἔσκυψε νὰ πάρῃ τὸ καμάκι του ποὺ εἶχε μέσα στὴ βάρκα. Ὅταν ὅμως σήκωσε πάλι τὸ κεφάλι του, δὲν εἶδε πιὰ φώκιες μπροστά του. Ἀντὶ γι' αὐτές, στέκονταν στὴν ἀμμουδιὰ πεντάμορφα κορίτσια, μὲ μακριὰ πράσινα μεταξωτὰ φορέματα καὶ μὲ μαργαριταρένιο στέμμα στὸ κεφάλι. Τότε ὁ ψαρὰς κατάλαβε ὅτι οἱ κοπέλλες ποὺ βρίσκονταν μπροστά του δὲν ἦταν παρὰ νεράϊδες, ποὺ εἶχαν ρίξει ἐπάνω τους τὰ πετσιὰ ἀπ' τὶς φώκιες γιὰ νὰ μποροῦσαν νὰ βγοῦνε στὴ στεριὰ καὶ νὰ χορέψουν στὰ πράσινα νησάκια, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Σιγὰ-σιγὰ ὁ ψαρὰς ἔβαλε πάλι τὸ καμάκι στὴ θέση του, κι' ὅταν οἱ νεράϊδες προχώρησαν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ, σύρθηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ πίσω τους. Εἶχε ἀκούσει ὅτι οἱ νεράϊδες ἦταν πεντάμορφες, κι' ὅτι ὅποιος τὶς ἀντίκρυζε μαγευόταν ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τους. Καὶ τώρα ἔβλεπε ὅτι αὐτὸ ποὺ εἶχε ἀκούσει δὲν ἦταν ψέμμα.

Ἀφοῦ εἶδε κάμποση ὥρα τὶς νεράϊδες νὰ χορεύουν κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, ὁ ψαρὰς κατέβηκε στὴν ἀμμουδιά, πῆρε ἕνα ἀπὸ τὰ πετσιὰ ποὺ ἦταν ριγμένα χάμω καὶ τὸ ἔκρυψε κάτω ἀπὸ μιὰ πέτρα. Ὕστερα πῆγε στὴ βάρκα του, ξαπλώθηκε πάλι δίπλα της κι' ἔκανε τὸν κοιμισμένο.

Σὲ λίγη ὥρα εἶδε τὶς νεράϊδες νὰ γυρίζουν πίσω καὶ νὰ

Οἱ Νεράϊδες ποὺ χορεύουν.

ρίχνουν πάλι έπάνω τους τὰ πετσιὰ ἀπ' τὶς φῶκιες. Στὴν ἀρχὴ ἦταν ὅλο γέλια καὶ χαρές. Σὲ λίγο ὅμως ἡ χαρὰ ἔγινε λύπη καὶ κλάματα, γιατὶ μιὰ νεράϊδα δὲν ἔβρισκε τὸ πετσί της. Ὅλες ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὴν ἀμμουδιὰ γιὰ νὰ τὸ βροῦν, ἀλλ' αὐτὸ δὲν βρισκόταν πουθενά. Ἐνάωρ ἀκόμη ἔψαχναν, εἶδαν ὅτι ὁ οὐρανὸς ἄρχισε ν' ἀσπρίζῃ κατὰ τὴν ἀνατολὴ κι' ὅτι σὲ λίγο θὰ ξημέρωνε. Φάνηκαν λοιπὸν πὼς δὲν μποροῦσαν νὰ μείνουν περισσότερο ἐκεῖ, ἔπεσαν μέσ' στὴ θάλασσα κι' ἔφυγαν ὅλες ἐκτὸς ἀπ' ἐκείνη ποὺ εἶχε χάσει τὸ πετσί της. Αὐτὴ ἔμεινε καθισμένη στὴν ἀμμουδιὰ κι' ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα.

Ὁ ψαρὰς ἐνοιώθε μεγάλη λύπη γιὰ τὴν καϊμένη τὴ νεράϊδα, ἀλλὰ ἔβλεπε τὸν ἑαυτό του νὰ μείνῃ ἐντελῶς ἡσυχος ὥσπου ξημέρωσε γιὰ καλά. Τότε σηκώθηκε, ἔρριξε τὴ βάρκα του στὸ νερὸ καὶ μόνον ὅταν πῆρε στὰ χέρια του τὸ τιμόνι, ἔδειξε πὼς εἶδε τὸ κορίτσι.

— Ποιὰ εἶσαι; τῆς φώναξε. Μήπως πνίγηκε τὸ καράβι ποὺ ἤσουν μέσα;

Τότε ἐκείνη ἔτρεξε κοντά του καὶ τὸν ρώτησε μήπως εἶδε κανένα τομάρι ἀπὸ φώκια. Ὁ ψαρὰς ὅμως ἔκανε ἀὰ νὰ μὴν καταλάβαινε τί τοῦ ἔλεγε. Ἐκείνη κάθησε πάλι κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

—"Ελα μαζί μου στὴν καλύβα μου, τῆς εἶπε ὁ ψαράς. Ἡ μητέρα μου θὰ σὲ δεχθῇ μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση. Δὲν μπορεῖς νὰ μείνῃς ἐδῶ στὸ ἀγριμόνησο ποὺ οὔτε γιὰ νὰ φᾷς τίποτε θὰ βρῇς, οὔτε κρεβάτι γιὰ νὰ κοιμηθῇς.

Καὶ τῆς μίλησε τόσο πειστικά, ποὺ ἐκείνη τὸν ἄκουσε καὶ μπῆκε μέσ' στὴ βάρκα.

Ὁ ψαρὰς κι' ἡ μητέρα του φάνηκαν πολὺ καλοὶ στὴ δυστυχισμένη νεράϊδα, κι' ἐκείνη ἔδειξε πὼς ἦταν εὐχαριστημένη μαζί τους. Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, τόσο γινόταν καὶ πιὸ εὔθυμη, βοηθοῦσε τὴ γριὰ στὶς δουλειές της καὶ ἦταν ἴδια μὲ τάλλα τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ, μόνο ποὺ ἦταν πολὺ πιὸ ὄμορφη ἀπ' ὅλα. Μιὰ μέρα ὁ ψαρὰς τὴ ρώτησε ἂν ἤθελε νὰ γίνῃ γυναίκα του. Δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ τὸ ἀρνηθῇ, καὶ εἶπε ἀμέσως τὸ «ναί».

Ἑτοίμασαν λοιπὸν τὸ γάμο κι' ὅταν στολίστηκε, ἡ νύφη φόρεσε πάλι τὸ μακρὺ μεταξωτό της φόρεμα καὶ τὸ μαργαριταρένιο στέμμα ποὺ φοροῦσε ὅταν τὴν πρωτοεῖδε ὁ ψαράς. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο δὲν εἶχαν ἐκκλησία στὰ νησιὰ τοῦ Σαΐρεν. Ὅποιοι ἤθελαν νὰ παντρευθοῦν, ἐμπαιναν μέσα σὲ μιὰ βάρκα, πήγαιναν ὣς τὴν λίμνη Μαΐλερ κι' ἐκεῖ παντρεύονταν στὴν ἐκκλησία τοῦ πρώτου χωριοῦ.

Ὁ ψαρὰς μὲ τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του ἦταν σὲ μιὰ βάρκα μέσα καὶ τράβαγε τόσο καλὰ τὸ κουπί, ὥστε ξεπέρασε ὅλες τὶς ἄλλες. Ὅταν ἔφθασαν κοντὰ στὸ νησάκι ποὺ εἶχε πρωτοδεῖ τὴ γυναίκα του, ποὺ τώρα καθόταν κοντά του εὐτυχισμένη καὶ στολισμένη γιὰ τὸ γάμο, ὁ ψαρὰς χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ γέλασε.

— Γιατί γελᾷς; τὸν ρώτησε ἡ νύφη.

— Θυμήθηκα ἐκείνη τὴν νύχτα ποὺ σοῦ ἔκρυψα τὸ πετσί σου τῆς φώκιας, εἶπε ὁ ψαρὰς ποὺ νόμιζε ὅτι εἶχαν πιὰ τελειώσει ὅλα καὶ δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ κρύβεται.

— Τί λὲς ἐκεῖ! εἶπε ἡ νύφη. Ἐγὼ δὲν εἶχα ποτὲ κανένα πετσὶ ἀπὸ φώκια.

Φαινόταν σὰν νὰ τὰ εἶχε ὅλα ξεχάσει.

— Δὲν θυμᾶσαι ποὺ χόρευες μὲ τὶς νεράϊδες; εἶπε ὁ ψαράς.

— Δὲν ξέρω τί θέλεις νὰ πῇς, εἶπε ἡ νύφη. Φαίνεται πὼς ἀπόψε εἶδες ἕνα παλιὸ παράξενο ὄνειρο.

—"Αν σοῦ δείξω ὅμως τὸ πετσί, τότε θὰ μὲ πιστέψῃς, εἶπε ὁ ψαρὰς κι' ἔστριψε τὸ τιμόνι κατὰ τὸ νησί.

"Αμα φθάσανε κεῖ, ὁ ψαρὰς πῆδησε ἔξω, ἔβγαλε τὸ πετσὶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν πέτρα καὶ τῆς τὸ ἔδειξε.

Μόλις ὅμως τὸ εἶδε ἡ νύφη, τὸ ἅρπαξε στὴ στιγμὴ καὶ τὸ ἔρριξε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της. Τὸ δέρμα ἐφαρμόστηκε ἀτὰ μέλη της σὰν νὰ ἦταν ζωντανό κι' ἡ νύφη ἔπεσε μέσ' στὸ ποτάμι.

('Ακολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΕΝΕΚΑ Η ... ΓΑΛΟΥΑ

Μιὰ φίλη μας κυπριώτισσα, ἡ πρώην *Νεφέλη*, μᾶς διηγήθηκε αὐτό:

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Κύπρου, *ἀμουσία* λένε τὴν κουνουπιέρα. Κάποτε εἶχε πάει μιὰ ξένη δασκάλα, ποὺ ἀπέξω ἀπ' τὸ σχολεῖο της ἔβαλε τὴν ἐπιγραφή: «Μὴ ζώγν μετ' ἀμουσίας!» Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν... νὰ βάλουν σ' ὅλα τὰ σπίτια κουνουπιέρες, κι' ὅταν ἀκόμα δὲν ὑπῆρχαν κουνούπια!

Κάτι παρόμοιο διηγήθηκε μιὰ φορὰ ὁ ἀργεῖος λόγιος Δ. Βαρδουνιώτης.

Στὸ "Αργος εἶχε βρεθεῖ μιὰ ἀρχαία, φθαρμένη ἐπιγραφὴ ποὺ ἄρχιζε ἔτσι: ΑΒΟΥΛΑ ΤΩΝ ΑΡΓΕΙΩΝ... Οἱ κάτοικοι τὸ διάβασαν «Τὰ ἄβουλα τῶν 'Αργείων». Κι' ἔσπαζαν τὸ κεφάλι τους νὰ καταλάβουν τί ἐννοοῦσε. Ὁπωσδήποτε δὲν τὸ βρίσκαν κολακευτικὸ γιὰ τὸν τόπο. Τί θηλαδή; ὅπως λέμε «ἄβουλος ὁ νοῦς»;... Κι' ἔγινε παροιμία. "Αμα ἔκανε ἢ ἔλεγε καμμιὰ κουταμάρα κανένας 'Αργεῖος, ἔλεγαν: «'Αμ βάβαια! ἔχουμε μυαλὸ ἐμεῖς ἐδῶ; Τὸ λέει κι' ἡ ἐπιγραφή: Τὰ ἄβουλα τῶν 'Αργείων...»

'Επιτέλους οἱ σοφοὶ τὸ ἐξήγησαν. Καὶ τί ἦταν; Α ΒΟΥΛΑ ΤΩΝ ΑΡΓΕΙΩΝ, στὴ δωρικὴ διάλεκτο, ἀντὶ Η ΒΟΥΛΗ. Ἕνα ψήφισμα τῆς Βουλῆς!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Κούκλα πεντάμορφη ξανθὴ
ἀπὸ χρυσαφένιο της κρεββάτι
γλυκὰ κοιμᾶται ὕπνο βαθύ.

Στὰ βλέφαρά της κάτω ἀνθεῖ
σὰ μενεξές, τὸ γλυκὸ μάτι,
καὶ φαίνεται σὰ ζωντανή.

Πλάϊ παιδούλα τραγουδεῖ
καὶ δαχτυλίθρα καὶ βελόνη
στάσπρα χεράκια της κρατεῖ

γαλάζιο θφασμα, κλωστή,
μὲ σπουδὴ ράβει καὶ ξυλώνει
καὶ τὴν κοιτάζει γελαστή.

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ὁ ὄγκος αὐτὸς δὲν ἦταν παρὰ μιὰ μεγάλη, τεράστια χελώνα, ἀπὸ κεῖνες ποὺ βρίσκονται συχνὰ κοιμισμένες στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Τὰ παιδιὰ τὴν εἶχαν προφθάσει ἔξω, στὴν ἄμμο, ἐνῷ ἔτρεχε νὰ μπῇ στὸ στοιχεῖο της.

Τοῦ κάκου προσπαθοῦσαν νὰ τὴν κρατήσουν. Εἶχαν περάσει σχοινὶ γύρω στὸ κεφάλι της ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὸ καυκί της. 'Αλλὰ ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχει πρὸς τὴ θάλασσα, παρασύροντας καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ ἤθελαν νὰ τὴ σταματήσουν...

Ὁ Γέγκινς, γι' ἀστεῖο, εἶχε καθίσει τὸν Κοστὰρ στὴ ράχη τῆς χελώνας καὶ πίσω του τὸν Δόλη, ποὺ τὸν κρατοῦσε νὰ μὴν πέσῃ. Καὶ ξεφώνιζε ὁ μικρὸς Κοστάρ, ὅσο ἔβλεπε μάλιστα τὴ χελώνα νὰ πλησιάζει στὸ νερό.

— Βάστα καλά! βάστα καλά, Κοστάρ!...

— Καὶ πρόσεξε μὴν ἀφηνιάσῃ τάλογό σου!..

— Εὐτυχῶς ποὺ δὲν κλωτσᾶ!

— Οὔτε μπορεῖ νὰ σὲ ρίξῃ κάτω... ἀπὸ ψηλά!

Αὐτὰ κι' ἄλλα φώναζαν μὲ γέλια τὰ παιδιά.

Γέλασε κι' ὁ Μπριὰν βλέποντας τὸ φόβο καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ Κοστάρ. Τί ἀστεῖος ποὺ ἦταν ὁ μικρός, νὰ φοβᾶται τόσο ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπῆρχε κανένας κίνδυνος!... Γιατί κι' ὁ Δόλης νὰ τὸν ἄφινε, τί θὰ πάθαινε; Θὰ ἔπεφτε μαλακὰ στὴν ἄμμο.

Τὸ σπουδαῖο ἦταν τώρα νὰ πιάσουν τὴ χελώνα. 'Αλλὰ πῶς; 'Ηταν τόσο μεγάλη, ποὺ κ' ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ τὴν κρατοῦσαν, ἐκείνη μποροῦσε νὰ τὰ παρασύρῃ.

— Ὁ μόνος τρόπος, εἶπε ὁ Γόρδων, εἶναι νὰ κατορθώσουμε νὰ τὴν ἀναποδογυρίσουμε.

— Καὶ πῶς; εἶπε ὁ Σέρβης. Αὐτὴ θὰ ζυγίζῃ ἑπτὰ ὀκτὼ καντάρια. Κόπιασε νὰ τὴ σηκώσῃς!

— Νὰ φέρουμε ἀπὸ τὸ πλοῖο λοστούς, εἶπε ὁ Μπριάν.

Κι' ἔτρεξε ἀκολουθούμενος κι' ἀπὸ τὸ Μόκο.

'Η χελώνα δὲν ἀπεῖχε τότε ἀπὸ τὴ θάλασσα παρὰ τριάντα βήματα. Ὁ Γόρδων κατέβασε ἀπὸ τὴ ράχη της τὸν Κοστὰρ καὶ τὸν Δόλη. "Επειτα ἔπιασαν ὅλοι τὸ σχοινὶ καὶ τράβηξαν, προσπαθώντας νὰνακόψουν τὸ δρόμο τοῦ ἀμφιβίου. 'Αλλὰ ποῦ! "Ολα τὰ παιδιὰ τοῦ Λυκείου Σαΐρμαν νάρχόνταν, δὲν θὰ τὰ κατόρθωναν!

Εὐτυχῶς ὁ Μπριὰν κι' ὁ Μόκος γύρισαν πρὶν φτάσῃ στὴ θάλασσα ἡ χελώνα.

Πέρασαν τότε δυὸ ξύλα ἀπὸ κάτω της, τὰ μεταχειρίσθηκαν γιὰ μοχλούς καὶ κατάφεραν, ἂν καὶ μὲ πολλὴ δυσκολία, νὰ τὴν ἀναποδογυρίσουν.

— Εἴδατε, παιδιά; φώναξε θριαμβευτικὰ ὁ Σέρβης. Καλὰ ἔλεγα ὁ μακαρίτης ὁ 'Αρχιμήδης γιὰ τὸ μοχλό: *Δός μοι σ' ἀν στῶ καὶ τὰν γᾶν κινήσω!*

'Από τὴ στιγμὴ αὐτή, τὰ παιδιὰ εἶχαν τὴ χελώνα στὰ χέρια τους, γιατὶ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κινηθῇ. "Επειτα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔχωνε τὸ κεφάλι της στὸ ὄστρακό της, ὁ Μπριὰν πρόφτασε, τὴ χτύπησε κατακέφαλα μὲ τὸ τσεκούρι καὶ τὴ θανάτωσε.

— Καὶ τώρα, Κοστάρ, φοβᾶσαι τὸ θεριό; ρώτησε τὸν μικρὸ φοβητσάρη.

—"Οχι, ὄχι, Μπριάν! Τώρα πιὰ δὲν εἶναι ζωντανό.

— Θὰ σοῦ βαστήξῃ ὅμως καὶ νὰ τὸ φᾷς; εἶπε ὁ Σέρβης. Στοιχηματίζω ὄχι.

— Μὰ τί, τρώγεται;

— 'Ακοῦς ἐκεῖ!

—"Ε, ἂν ἔχῃ νόστιμο κρέας, θὰ φάω. Γιατὶ ὄχι;

— Κρέας πρώτης τάξεως! φώναξε ὁ Μόκος.

Καὶ δὲν ἔλεγε ὑπερβολή. Τὸ κρέας τῆς χελώνας εἶναι νοστιμότατο.

'Επειδὴ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὴν κουβαλήσουν στὸ πλοῖο, τὴν κομμάτιασαν ἐπὶ τόπου. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν βέβαια πολὺ διασκεδαστικό· οἱ μικροὶ ναυαγοὶ ὅμως εἶχαν ἀρχίσει νὰ συνειθίζουν καὶ σὲ τέτοια, ποὺ ἄλλη φορὰ τοὺς προξενοῦσαν ἀηδία καὶ φρίκη.

Τὸ δυσκολότερο ἦταν νὰ σπάσουν τὸ ὄστρακο, τὸ σκληρὸ σὰ μέταλλο. "Εχωσαν ὅμως κοφτερὸ ἐργαλεῖο στὰ πιὸ λεπτὰ μέρη, ἀνάμεσα στὶς πλάκες τοῦ ὀστράκου, καὶ σιγά-σιγά, μὲ προσοχὴ καὶ μὲ κόπο, τὸ κατάφεραν. "Επειτα ἔκοψαν τὸ κρέας κομμάτια-κομμάτια καὶ τὸ κουβάλησαν.

Τὴν ἴδια μέρα, βεβαιώθηκαν ὅτι τὸ ζουμὶ τῆς χελώνας εἶναι κάτι ἔξοχο, ἀφίνω δὰ τὸ ψητὸ κρέας της στὴ σχάρα, ποὺ τοὺς ἔκαμε ὅλους νὰ γλείφουν καὶ τὰ δάχτυλά τους...

Εἴκοσι ὁκάδες κρέας προμήθευσε στοὺς μικροὺς μας φίλους ἡ κακομοῖρα ἐκείνη ἡ χελώνα. "Ωστε μποροῦσαν νὰ οἰκονομήσουν ἀρκετὲς ἡμέρες τὰ τρόφιμά τους. Κι' ἀπ' ὅλους πιὸ εὐχαριστημένος φαινόταν ὁ σκύλος, ποὺ τοὺ ἄρεσε τὸ κρέας ἐκεῖνο καὶ τὸ εἶχε ἄφθονο, ὅσο δὲν εἶχε βέβαια τάλλα παστὰ τοῦ πλοίου.

"Ετσι πέρασε κι' ὁ Μάρτης.

Τὴν πρώτη 'Απριλίου,—τρεῖς ἑβδομάδες μετὰ τὸ ναυάγιο,—φάνηκε πὼς ὁ καιρὸς ἐπρόκειτο ν' ἀλλάξῃ. Γιατὶ τὸ βαρόμετρο ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ σιγὰ-σιγά, κι' ὁ ἄνεμος νὰ πέφτῃ. Οἱ μεγάλοι λοιπὸν θυμήθηκαν πάλι τὴν ἐκδρομὴ ποὺ εἶχαν συμφωνήσει.

— Πιστεύω, εἶπε ὁ Δόνιφαν, ὅτι τίποτα δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ ξεκινήσουμε αὔριο τὸ πρωί.

('Ακολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Χ.

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ις'.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ θειὰ-Εὐλαλία εἶχε μάφτρα στὸ σπίτι. Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα καθόνταν κ' αὐτὲς στὴν κάμαρα κι' ἔρμαβαν ἥσυχα καὶ φρόνιμα. Βρῆκαν δηλαδὴ τὴν πράφραση πὼς θὰ ράφουν φορέματα γιὰ τὶς κούκλες τους, —κι' ὅς μὴν εἶχαν καί, —γιὰ νὰ μποροῦν νὰ παίρνουν ἐλεύθερα βελόνες, κλωστές, ψαλλίδια καὶ... νὰ κάνουν τὴ δουλειά τους. Ἡ θειά τους τὶς ἄφινε

καὶ τὶς καμάρωνε μάλιστα. Γιατί ποιὸς νὰ φαντασῇ τί σκοπὸ εἶχε ἡ ἐκτακτη αὐτὴ προκοπὴ τῶν χειριτωμένων ἀνιψιάδων της!..

'Αλλὰ τὸ βράδυ, λίγη ὥρα ἀφοῦ ὁ μπάρμπα-Χρῆστος, ὁ ἄντρας τῆς θειας Εὐλαλίας, καληνύχτισε γιὰ νὰ πλαγιάσῃ, ἀκούστηκαν ἀπὸ τὴν κάμαρά του φωνές:

— Βοήθεια!.. βοήθεια!..

'Η θειὰ Εὐλαλία τρέχει τρομαγμένη καὶ τί νὰ ἰδῇ;

Ὁ καϊμένος ὁ μπάρμπα-Χρῆστος ἦταν χωμένος ὅλος μέσα στὴ νυχτικιά του πουκαμίσα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ βγάλῃ οὔτε τὸ κεφάλι του, οὔτε τὰ χέρια του! Τοῦ κάκου ἀγωνιζόταν ὁ ἄνθρωπος. Οὔτε λαμὸ ἔβρισκε, οὔτε μανίκια. Παντοῦ συναντοῦσε σκληρὸ πανί. Τρύπα πουθενά, πουθενά!

— Τί ἔπαθες, καλέ; ἔκαμε ἡ θειὰ Εὐλαλία. Δὲν μπορεῖς νὰ φορέσῃς τὴ νυχτικιά σου;

— Καὶ πῶς νὰ τὴ φορέσω, ποὺ δὲ φοριέται; τῆς ἀποκρίθηκε ἀπὸ μέσα ὁ μπάρμπα-Χρῆστος. Ποῦ εἶναι, καλέ, ὁ λαιμός;.. Γιατὶ δὲν περνοῦν τὰ χέρια μου ἀπ' αὐτὰ τὰ μανίκια; Οὔφ, θὰ σκάσω!.. ἔσκασα!.. βοήθεια!..

Πραγματικῶς, ἡ θειὰ Εὐλαλία εἶδε καὶ βεβαιώθηκε πὼς ἡ πουκαμίσα ἐκείνη δὲν εἶχε καμμιὰ διέξοδο. Καὶ γιὰ νὰ μὴ σκάσῃ ὁ ἄντρας της, ποὺ εἶχε χωθεῖ καὶ μπερδευθεῖ ἐκεῖ-μέσα, πῆρε τὸ ψαλλίδι καὶ τὸν ἐλευθέρωσε.

Μὰ ποιὸς λοιπὸν εἶχε ράψει κι' εἶχε κλείσει τὸ λαιμὸ καὶ τὰ μανίκια τῆς πουκαμίσας;

Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὴ Ρήνα καὶ τὴ Μαρίνα, ποὺ ἔκοβαν κι' ἔραβαν ὅλημέρα; Καὶ καθὼς θὰ ἰδοῦμε, δὲν ἦταν αὐτὸ τὸ μόνο ραπτικό τους κατόρθωμα...

('Ακολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΟΛΕΘΡΙΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΣ εἶπα τήν ἄλλη φορά, πῶς ὁ κ. Λαμπαδάριος, στή μελέτη του γιά τόν Κινηματογράφο, εἶν' αἰσιόδοξος. Πιστεύει δηλαδή πῶς ὅλες αὐτές οἱ βλαβερές, οἱ ὀλέθριες ἰδιότητες πού ἔχει τό δημόσιο αὐτό θέαμα, μπορεῖ νά ἐξουδετερωθοῦν, ἄν οἱ ἁρμόδιοι καταλάβουν τόν κίνδυνο καί πάρουν καλά τά μέτρα τους: Εἶναι ἀνθυγιεινή ἡ σκοτεινή σάλα τοῦ Κινηματοθεάτρου ὅπου κουντουρντίζουν τά μικρόβια ; Οἱ παραστάσεις ἄς γίνονται μόνο στό ὕπαιθρο. Βλάπτουν τά μάτια οἱ ἀπότομες ἀλλαγές τοῦ φωτισμοῦ καί τό τρεμούλιασμα τῶν εἰκόνων στήν ὀθόνη ; Οἱ ἀλλαγές νά γίνονται λίγο λίγο καί νά κανονισθῇ ἡ προβολή ὥστε νά μήν τρέμουν πιά οἱ εἰκόνες. (Κι' ὑπάρχει τρόπος γι' αὐτό· ὁ κ. Λαμπαδάριος τόν ἐξηγεῖ πλατιά.) Κουράζεται πολύ τό μυαλό ὅταν παρακολουθεῖ σέ λίγες ὧρες τά τεράστια ἔργα μέ τά χίλια «ἐπεισόδια» πού προβάλλουν τά κινηματοθέατρα ; Ἄς κάνουν ἔργα ἁπλούστερα, συντομώτερα, καί προπάντων οἱ ἄνθρωποι ἄς μήν πηγαίνουν καθεμέρα νά βλέπουν παράσταση. Ἡ χρήση δηλαδή νά μή φτάνει στήν κατάχρηση. Ἔχουν, τέλος, ἐπίδραση κακή στή φαντασία, στήν ψυχή, στήν ἠθική, τῶν νεαρῶν προπάντων θεατῶν, τά φοβερά ἔργα πού παίζονται συνήθως στά κινηματοθέατρα ; Ἡ λογοκρισία ἄς ταπαγορεύει καί γιά μεγάλους καί γιά μικρούς. Ἡ Ἀστυνομία ἄς μήν ἀφίνει παιδιά νά συχνάζουν στ' ἀπαγορευμένα. Ἤ, καλύτερα, ἄς γίνουν παντοῦ κινηματοθέατρα μόνο γιά παιδιά, πού νά μήν προβάλλουν παρά διδακτικές ταινίες, σάν αὐτές πού κατασκευάζουν γιά σχολεῖα.

Θά πῆτε : Γιατί ὁ κ. Λαμπαδάριος ἐπιμένει τόσο στήν ἐξουδετέρωση τῶν κακῶν τοῦ κινηματογράφου, καί δέν συμβουλεύει τήν παντελῆ κατάργησή του, ἀφοῦ ὁ ἴδιος βρίσκει, σά γιατρός, τά κακά αὐτά τόσο μεγάλα καί ὀλέθρια ; Ἁπλούστατα γιατί ἔχει τήν ἰδέα πῶς ὁ Κινηματογράφος, παρ' ὅλ' αὐτά, εἶναι χρήσιμος στήν κοινωνία, κι' ἀκριβῶς στή νεολαία. Γιατί πολλά μπορεῖ νά δείξῃ καί νά διδάξῃ. Κάθε διδασκαλία ζωντανεύει, νά ποῦμε ἔτσι, μέ τίς κινούμενες εἰκόνες πού μπορεῖ νά βλέπῃ τό παιδί στήν ὀθόνη, καί τά ἀποτελέσματα δείχθηκαν θαυμάσια σέ σχολεῖα ὅπου λειτουργοῦν εἰδικοί, διδακτικοί κινηματογράφοι. Τήν ἴδια ὠφέλεια μπορεῖ νά χῃ κι' ὅλη ἡ κοινωνία, ὅταν θά λειτουργοῦν κινηματογράφοι γιά μεγάλους, πιό διασκεδαστικοί βέβαια, πιό θεαματικοί, πιό πλούσιοι, ἀλλά ἐπίσης ἠθικοί καί διδακτικοί. Γιατί λοιπόν νά καταργηθῇ ὁλωσδιόλου ὁ Κινηματογράφος, ἀφοῦ εἶναι *τόσο εὔκολο* νά συμμαζευθῇ καί νά διορθωθῇ ; Κι' ὁ κ. Λαμπαδάριος εἶν' αἰσιόδοξος...

Ἐγώ ὅμως, σ' αὐτό τό ζήτημα, εἶμαι πολύ ἀπαισιόδοξος. Γιατί τό συμμάζεμμα καί τό διόρθωμα τοῦ Κινηματογράφου, τό εὔκολο τάχα, μοῦ φαίνεται τό δυσκολώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου ! Μποροῦμε νά κάνουμε στό χαρτί ὅσα ὡραῖα σχέδια θέλουμε· μά στήν ἐφαρμογή τά βρίσκομε μπαστούνια... Ποτέ, τίποτ' ἀπ' αὐτά πού συμβουλεύει ὁ κ. Λαμπαδάριος δέν μπορεῖ νά γίνῃ, παρά σέ μικρή κλίμακα, προσωρινά, καί χωρίς σπουδαῖο ἀποτέλεσμα. Ἄς μήν ἀνειρευόμαστε ! Οὔτε ὑπαίθριος θά γίνῃ ποτέ ὁ Κινηματογράφος,—τά τρία τέταρτα τοῦ θελγήτρου του δέν εἶναι ἡ σκοτεινή σάλα ;— οὔτε τά ἐργοστάσια θά πάψουν ποτέ νά ξεφουρνίζουν τίς κερδοφόρες ταινίες πού διασκεδάζουν καί καταστρέφουν τόν κόσμο. Ὅσα μέτρα κι' ἄν παρθοῦν, πάντα τά παιδιά θά βρίσκουν τρόπο νά τρυπώνουν. Κι' ὅσο γιά τούς παιδικούς κινηματογράφους, ὁ ἴδιος ὁ κ. Λαμπαδάριος ὁμολογεῖ πῶς οἱ εἰδικές ταινίες εἶναι σπάνιες κι' ἀκριβότατες καί γι' αὐτό ἐναυάγησαν ὡς τώρα, — ὅπως θά ναυαγοῦν πάντα,— ὅλες οἱ τέτοιου εἴδους ἐπιχειρήσεις. Οὔτε οἱ ἀλλαγές τοῦ φωτισμοῦ θά γίνουν ποτέ βαθμιαίες,— γιατί κι' αὐτό ἀντίκειται, νά πῶ ἔτσι, στή φύση τοῦ Κινηματογράφου, — οὔτε θά κανονισθῇ ἡ προβολή ὥστε νά λείψῃ τό τρεμούλιασμα. Οἱ ἐπιχειρηματίες δέν συνειθίζουν τόση προσοχή καί τόση τάξη. Οὔτε τούς συμφέρει νά ντικατασταθοῦν τήν φτηνή εὔφλεκτη ὕλη πού κατασκευάζονται σήμερα οἱ ταινίες, μέ ἄλλη ἄφλεκτη καί πανάκριβη. Κι' ἄς γίνονται πυρκαϊές καθεμέρα. Ὁ κόσμος τίς πληρώνει...

Γιά ὅλ' αὐτά ἔχω τήν ἰδέα πῶς ὁ Κινηματογράφος θά ἐξακολουθήσῃ νά βασιλεύῃ καί νά καταστρέφῃ. Εἶναι, βλέπετε, μιά μεγάλη διασκέδαση, πού οἱ ἄνθρωποι ἐννοοῦν νά τήν ἀπολαμβάνουν καταχρηστικά, μανιακά, ἀψηφώντες κάθε κίνδυνο. Ἔγινε πιά τῆς μόδας. Κάτι περισσότερο : μπῆκε στή ζωή. Ἀδύνατο πιά νά βγῇ ! Ἀπό μέρα σέ μέρα θά μπαίνει βαθύτερα, θά πλώνεται, θά κατακτᾶ. Καί θά ἐπιταχύνῃ τόν ἐκφυλισμό τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητας, καί τόσα καί τόσα ἔχει ἐφεύρει ὡς τώρα γιά τήν καταστροφή της. Ὁ Κινηματογράφος εἶναι τό χειρότερο, τό τελειωτικό.

Κι' ἐδῶ εἶναι πού μπορεῖ κανείς νά πῇ τό «ὁ σώζων ἑαυτόν σωζέτω !» Ἔ, βέβαια, μερικοί θά σωθοῦν. Καί θάναι ἐκεῖνοι μόνο, πού ξέροντας πιά τά κακά τοῦ Κινηματογράφου, θά τόν ἀποφεύγουν ἤ θά κάνουν χρήση ὅσο πιό μέτρια μποροῦν. Σ' ὅλες τίς διασκεδάσεις, σ' ὅλες τίς ἀπολαύσεις, ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος πρέπει νάχει μέτρα. Ἀλλά προπάντων στή μεγάλη κι' ὀλέθρια διασκέδαση τοῦ Κινηματογράφου.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπό Vrignault καί Valdor

— Συνέχεια ἀπό τό προηγούμενα —

— Τριῶν, κι' ὄχι σωστά. Τώρα ἀρχίζει νά μιλεῖ.

— Θά τήν περνοῦσε κανείς πιό μεγάλη, εἶπε ὁ ξένος, πού κοίταζε ὅλο καί προσεκτικώτερα τή Νταίζη.

—Ἄ, ναί, εἶναι γερό παιδί, εἶπε ὁ γέρο Δίκ μέ προσποιητή ἀφέλεια. Εἶδε κι' ἔπαθε ἡ μάννα του ὡς νά τ' ἀναστήσει. Ἀλλά μόλις πῆρε ἀπάνω του, ἔγινε τόσο κι' ἄλλο τόσο.

Ὁ ξένος γύρισε ἀλλοῦ τό κεφάλι, σά νά τόν ἐνοχλοῦσε ἡ φλυαρία τοῦ γέρου καί φάνηκε βυθισμένος σέ σκέψεις.

— Τζόε, εἶπε ὁ βαρκάρης. Ἔχε τό νοῦ σου στήν ξαδέλφη σου, ξεσκεπάστηκε. Θά κρυώσει κι' ἡ μάννα της θά χαλάσει τόν κόσμο.

Κοίταξε μέ νόημα τό Τζόε, κι' ὁ μικρός κατάλαβε ἀμέσως καί βιάστηκε νά σκεπάσει τό πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ.

Ἔφτασαν στή γέφυρα τοῦ Λονδίνου. Ὁ ξένος βγῆκε καί ἔφυγε ἀφοῦ πλήρωσε πολύ γενναιόδωρα. Δυό φορές ἀκόμη γύρισε καί κοίταξε πίσω του, καί τέλος ἔφυγε βιαστικός.

—Ἕνα ρόδινο μαγουλάκι καί μιά χρυσή μπούκλα μέ κάνουν ἄνω κάτω ! μουρμούρισε. Μά τι εὐχή, ὅλο μπροστά μου θά τή βλέπω ; Τυλιγμένη ἔτσι στό παντωφόρι, ὅπως κι' ἡ ἄλλη. Ἄρα γε ὁ Τζέκιν ἔκανε ὅπως τοῦ εἶπα ;

Κι' ὁ σέρ Ρόναλδ (αὐτός ἦταν φυσικά) χάθηκε μέσα στήν πόλη. Οἱ ἀπαντήσεις τοῦ βαρκάρη τοῦ εἶχαν διώξει τίς ὑποψίες.

Ὁ Δίκ ἀπό τήν ἄλλη μεριά τραβοῦσε γρήγορα κουπί κι' ἀπομακρυνόταν ἀπό τήν ὄχθη.

— Παππού ! ἔκαμε ὁ Τζόε σιγανά καί τό ἀγαθό του πρόσωπο φανέρωνε τρόμο· ποιός εἶν' αὐτός ; Γιατί τοῦ εἶπες πῶς ἡ Βιολέτα εἶναι τριῶν χρόνων καί πῶς τώρα ἀρχίζει νά μιλεῖ ;

— Γιατί μέ σκότισε κι' αὐτός νά μέ ρωτᾶ τό καί τό ! ἀπάντησε ὁ βαρκάρης. Ἔτσι νά λές καί σύ, ὅταν σέ ρωτᾶ κανένας περίεργος. Κάτι εἶχε στό νοῦ του αὐτός. Ἀπό καλοσύνη δέ ρώτησε τίποτε. Ἤ φάτσα του δέν ἔδειχνε πῶς ἀγαπάει τά μικρά. Εὐτυχῶς πού κοιμόταν ἡ μικρή, ἀλλοιῶς...

— Μά λές, παππού, νά εἶναι αὐτός ὁ κακός ἄνθρωπος ;

— Δέν ξέρω, γυιέ μου. Μά λογαριάζεις, καμμιά φορά, τι βγάζει ἡ τύχη ; Δέν τόν εἶδες πῶς ἀλαφιάστηκε μόλις τήν ἀντίκρυσε ; Καλύτερα νά μήν πάρνουμ' ἐπιβάτες, ὅταν τήν ἔχουμε μαζί μας. Ἄμα τό μάθει ἡ κυρά-Τζέννη θά στενοχωρηθεῖ.

— Παππού, νά μή τῆς τό ποῦμε, γιατί δέ θά μᾶς τήν ξαναδώσει.

— Δέν εἶναι σωστό νά τῆς τό κρύψουμε, παιδί μου. Πρέπει νά τά ξέρει ὅλα ὅσα μᾶς τυχαίνουν, ἀφοῦ μᾶς ἐμπιστεύεται τό κορίτσι.

— Τι ἀσχημιάνθρωπος ! μουρμούρισε θυμωμένος ὁ Τζόε ! Δίκιο ἔχει πού τόν φοβᾶται ἡ Βιολέττα. Εἶναι σά δαίμονας !

Ἡ Τζέννη συγχίστηκε πάρα πολύ, ὅταν τά ἔμαθε ὅλ' αὐτά. Ἔβαλε καί τῆς τά εἶπαν πολλές φορές μέ ὅλες τίς λεπτομέρειες.

— Σίγουρα πού ἦταν αὐτός ! εἶπε. Τι καλά πού δέν ξύπνησε ! Θά τόν ἔβλεπε, θάκοβε τό αἷμα της καί θά προδινόταν !.. Τό καϋμένο μου ! Μά πρέπει λοιπόν νά τήν κρατᾶμε κλεισμένη μέσα ;

— Κράτα τη κάμποσες μέρες, εἶπε ὁ βαρκάρης, κι' ὕστερα βλέπουμε. Ἄν τόν μυρισεῖ νά μέ τριγυρνᾶ, ἔνναια σου καί θά τόν συγυρίσω ἐγώ.

Ἔμειναν λοιπόν σύμφωνοι νά μή βγεῖ κάμποσο καιρό ἡ Βιολέττα ἀπό τόν Πύργο, ἀλλά δέν τῆς εἶπαν τό λόγο, γιατί ἡ μικρή εἶχε ἀρχίσει νά λησμονεῖ τόν ἐχθρό της καί δέν ἦταν φρόνιμο νά τήν κάμουν νά τόν ξαναθυμηθεῖ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Χ'.

Οἱ γιορτές στόν Τάμεση.

Ὁ σέρ Ρόναλδ δέν μποροῦσε νά διώξει ἀπό τό νοῦ του αὐτό τό κοριτσάκι πού εἶδε στόν Τάμεση καί πού ἐμοιαζε τόσο πολύ τῆς Νταίζης. Κάτι σάν ἐνστικτο τοῦλεγε, ὅτι δέν εἶχε γελαστεῖ κι' ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Τζέκιν δέν ἔκαμε ὅπως τόν εἶχε διατάξει, τοῦ ἄναβε θυμό.

Ἡ παρουσία τῆς Νταίζης στήν Ἀγγλία ἦταν κίνδυνος γι' αὐτόν. Ὅπως τήν εἶδε αὐτός, μποροῦσαν νά τήν ἰδοῦν κι' ἄλλοι καί τότε ὅλα τά σχέδιά του ματαιώνονταν.

Γιατί τώρα δέν εἶχε μόνο στό νοῦ του τήν ἰδέα τῆς ἐκδίκησης. Εἶχε κι' ἄλλους σκοπούς.

Εὐθύς μόλις ἔμαθε ὅτι ἡ Λαίδη Διάνα εἶχε τρελλαθεῖ, ἔτρεξε στό Χουάϊτ Γκέττ, καί κεῖ, μέ προσποιητή θλίψη, καυδάλησε ὅλους τούς μεγάλους γιατρούς τοῦ Λονδίνου νά τήν ἰδοῦν. Ὕστερα ἔπεισε τούς ὑπηρέτες, ὅτι ἡ λαίδη Διάνα δέν ἔπρεπε νά μένει σ' ἕναν τόπο, γεμᾶτον ἀναμνήσεις, ἀλλά νά μεταφερθεῖ στόν πύργο τοῦ λόρδου Ἐρλιγκτον, στό Λόκ-Λέβεν τῆς Σκωτίας. Ὁ ἀέρας τῶν βουνῶν θά τήν ὠφελοῦσε καί θά τῆς ξανάφερνε τό λογικό.

Εἶχε πάρει πάλι τόν προσταχτικό τόνο του κι' οἱ ὑπηρέτες δέν τόλμησαν ν' ἀντιμιλήσουν. Κάμποσοι ἀκολούθησαν τήν κυρία τους καί μ' αὐτούς κι' ἡ Μπέττυ, πού εἶχε γιατρευθεῖ ἀπό τά ἐγκαύματα, ἀλλά ἦταν πάντα ἀπαρηγόρητη γιά τίς συμφορές πού εἶχαν ἔρθει ἀπό τήν ἀπροσεξία της.

Ὅλα ἐρχόνταν εὐνοϊκά γιά τά σχέδια τοῦ. Ὁ ἐφημέριος πέθανε λίγον καιρό μετά τήν πυρκαϊά κι' ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον δέν ἔδωσε καμμιάν εἴδηση. Οἱ ναυτικοί ἔλεγαν ὅτι στίς ἀκτές εἶχαν βρεθεῖ συντρίμμια καί ναυάγια ἀπό τό «*Λεβιάθαν*» κι' ὅλοι πίστευαν ὅτι τό πλοῖο εἶχε χαθεῖ μαζί μέ ὅλο τό πλήρωμά του.

Ἐλεύθερος πιά, ὁ σέρ Ρόναλδ θρονιάστηκε στό Χουάϊτ Γκέττ, τάχα γιά νά διευθύνει τήν περιουσία τῆς ξαδέλφης του, πού ἦταν τώρα ὁ μόνος κληρονόμος της, κι' ἑτοιμαζόταν νά γυρίσει στή Γαλλία νά κάμει ἕναν πλούσιο γάμο πού σχεδίαζε.

Μπορεῖ λοιπόν νά φανταθεῖ κανείς τήν ταραχή του, ὅταν εἶδε ξαφνικά τή Νταίζη, ἐνῶ αὐτός θαρροῦσε πῶς εἶχε βγάλει πιά κάθε ἐμπόδιο ἀπό τό δρόμο του.

Λίγες μέρες ὕστερ' ἀπ' αὐτό, γύρισε κι' ὁ Τζέκιν ἀπό τήν Ἀμερική κι' ὁ σέρ Ρόναλδ τοῦκανε πολύ ἀσχημη ὑποδοχή.

— Δέ μοῦ λές, τοῦ εἶπε ἀφοῦ τόν ἄφισε νά τοῦ διηγηθεῖ ὅλο του τό ταξίδι, καί τό παιδί τι τόκαμες ;

«—Καί τό παιδί τι τόκαμες ;» (Σελ. 141, στ. β'.)

Ὁ Τζέκιν εἶχ' ἕτοιμη τήν ἀπάντησή του :

— Ταξιδέψαμε πολύ καλά, εἶπε. Τό παιδί ἔμεινε στήν καμπίνα μου σ' ὅλο τό ταξίδι καί κανείς δέν τό πῆρε μυρωδιά. Στήν ἀρχή ταίριζε, ἀλλά τοῦ εἶπα πῶς τό πήγαινα σιά μπαμπά του καί σώπασε. Στό ξεμπαρκάρισμα, τό τύλιξα στό παντωφόρι μου καί δέν τό εἶδε πάλι κανείς. Ὕστερα, ἕνα βράδυ, καθώς μοῦ εἴχατε πεῖ, τάφισα ἀποκοιμισμένο στή γωνιά ἑνός δρόμου, καί τάλλο πρωί πού πέρασα δέν τό εἶδα πουθενά !

—Ὄχι δά, «καθώς σοῦ εἶχα πεῖ» ! φώναξε ζωηρά ὁ σὲρ Ρόναλδ. Ἐγώ θαρροῦσα πῶς θά τόδινες σέ κανέναν Χριστιανό, ὄχι πῶς θά τό παραιτοῦσες στούς δρόμους ! Ἐγώ σοῦ εἶπα νά μήν τό σκοτώσεις ! Κι' ὅταν ἀφίνεις ἕνα παιδί σ' αὐτή τήν ἡλικία μες' στό δρόμο εἶναι σά νά τό σκοτώνεις. Ὡραῖα τά κατάφερες !

Ἡ βάναυση ἀφήγηση τοῦ Τζέκιν τόν θύμωνε. Ὥστε χωρίς ἔγκλημα, δέ μποροῦσε νά βγεῖ τό παιδί αὐτό ἀπό τό δρόμο του ;

—Ἐγώ ἔλεγα πῶς ἔκανα καλά, ἀπάντησε ὁ Τζέκιν. Ἦταν κοντά σέ μιά ἐκκλησιά. Σίγουρα κάποιος θά τήν περιμάζεψε. Ἡ ἀφεντιά σας μοῦ εἴπατε νά μή τό βασανίσω, ἀλλά νά τό κάμω νά γίνει ἄφαντο. Νά μή μπορῶ νά τό βρῶ οὔτε ἐγώ ὁ ἴδιος. Ἔτσι ἔκαμα κι' ἐγώ ; οὔτε τό βασάνισα, κι' οὔτε θά τό ξαναϊδοῦμε πιά ποτέ...

— Κι' εἶσαι σίγουρος γι' αὐτό ;

— Εἶμαι. Ἀλλά, νά μέ συμπαθᾶ ἡ ἀφεντιά σας, καί γιά τι πρᾶμμα μπορεῖ νάναι κανείς σίγουρος σ' αὐτή τήν πλάση ;

— Νά ξέρεις λοιπόν ὅτι εἶχα ἕνα περίεργο συναπάντημα τίς προάλλες, εἶπε ὁ σὲρ Ρόναλδ, καρφώνοντας τό βλέμμα του στά μάτια τοῦ Τζέκιν. Εἶχα μπεῖ σέ μιά βάρκα, πού τήν ὁδηγοῦσε ἕνας γέρος βαρκάρης μ' ἄσπρα γένια κι' ἕνα παιδί. Λοιπόν ἀπάνω στό μπάγκο ἦταν ἕν' ἄλλο παιδί, τυλιγμένο σ' ἕνα ρούχο. Ἕνα παιδάκι ξανθό, ἀπαράλλαχτο μ' αὐτό πού σοῦ ἐμπιστεύθηκα. Στήν ἀρχή ἤμουν βέβαιος πῶς ἦταν τό ἴδιο... ἀλλά ὕστερα σκέφθηκα πῶς δέ μπορεῖ νά ἔκαμες τοῦ κεφαλιοῦ σου... Ἔτσι ;

Καί τόν κοίταξε αὐστηρά καί ὕποπτα. Μά ὁ Τζέκιν δέν ἔχασε τό θάρρος του, ὅσο κι' ἄν ἦταν ἀπροσδόκητη ἡ ἐπίθεση.

—Ἡ ἀφεντιά σας βέβαια ἔκαμε λάθος, εἶπε. Θἄπρεπε δηλαδή νά φανταστοῦμε πῶς τό παιδί... τό περιμάζεψε στήν Ἀμερική κανένας καί....

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΙΤΩΝ

ΣΟΝΕΤΤΟ

Τά χρόνια μας γοργόφτερα περνάνε
κι' οί θύμησες πλακώνουν πικρές
τή δάλια μας καρδιά, πότε νεκρές
πότε ζωή γεμάτες, μάς κονάνε...

Σέ βλέπω νά προβάλης, Χρόνε, νάνε
καί μέ τόν Πόνο-γίγαντα νά θές
νά μετρηθῆς, μ' ἄλλημονο, ποτές
δέν τόν νικᾶς ἐσύ, ψεύτη καί πλάνε . . .

Νά τη! μπροστά μου ξάφνου στούρθαλλει
κι' ἡ Μοίρα μέ τανάμαλλο κεφάλι
καί μέ θωρεῖ μέ μάτια θολωμένα.

Ἕνα πικιό σκοπό τά κρύα της χείλια
μοῦ ψέλνουν, καί τά χρόνια μου ἕνα-ἕνα
τά ρίχνει μέσ' σ' ἀνήλιαγα βασίλεια! . .

Λιλάντα

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ὁ Τώνης, ἕνα ὀνειροπόλο παιδί, περπατοῦσε στόν κῆτο τῆς ἐξοχικῆς ἐπαυλῆς τον συλλογισμένος, μέ τά χέρια δεμένα πίσω, τό κεφάλι σκυμένο καί τό βλέμμα προσηλωμένο στά χῶμα. Τί ἄραγε νά συλλογιζότανε τό ὡραῖο αὐτό παιδάκι, παιδί σκέψη νά βάραινε τά ξανθά κεφαλάκι του; Ἡ ἡλικία του δέν εἶναι ἡ ἡλικία τῶν φροντίδων καί τῶν σκέψεων· εἶναι ἡ ἀμέριμνη καί παιχνιδιάρα παιδική ἡλικία τῶν τρελῶν σκέψεων καί τῶν εὐθυμων φροντίδων. Ποιά λοιπόν σκέψη τό ἔκανε τόσο σκεπτικό, τόσο ἀφηρημένο;

Πλησιάζει μεσημέρι, πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, κι' ὁ Τώνης περπατεῖ ἀκόμη κοντά σέ μιά μαγευτική λιμνούλα, πού στό βάθος της ἡ ἀπέναντι ὁλοπράσινη καί ὁλόχαρη θέα καθρεφτίζεται. Ἀλήθεια, τά γύρω δένδρα, τά λιβάδια, ἡ φύση ὅλη κείνη τή μέρα ἤτανε κάτι πολύ γοητευτική. Τά πουλιά κελαδοῦσαν μαγευτικά στά δένδρα, ὁ τρελοτζίτζικας ἔλεγε τό ἀδιάκοπο καί μοτόνοτο τραγούδι του καί κάπου-κάπου ἀκουγόταν καί τό περήφανο κάποιου πετεινοῦ λάλημα.

Ὁ Τώνης ὅμως δέν πρόσεχε σ' αὐτή τή φαιδρή εἰκόνα. Ἦταν μακρυά ἀπ' τόν κόσμο πού τόν περιστοίχιζε. Εἶχε φερθεῖ μέ τό ὀνειροπόλο μυαλό του, μέ τό φτεροτό ἄρμα τῆς ζωηρῆς φαντασίας του σ' ἕναν ἄλλο κόσμο, ἀσύγκριτα μαγευτικό, γοητευτικό! Δέν ἄκουγε τά τρελά τερετίσματα τῶν πουλιῶν, τίς φαιδρές φωνές τῶν ζώων. Γύρω του δέν βρισκόνταν μαυροφορεμένοι ἄνθρωποι, γύρω του δέν εἶχε τά σκυθρωπά πρόσωπα τῶν ἐπιγείων ἀνθρώπων. Γύρω του χόρευαν τρελά, μέ τούς ἁρμονικούς ἤχους λεπτῶν χορδῶν λύρας ἐπουράνιας, λευκοφορεμένα Χερουβεῖμ, ροδοντυμένα ἀγγελάκια.

Σέ βάθος τῆς ἀσύλληπτης καί γοητευτικῆς αὐτῆς εἰκόνας, ἕνα ὁλόχρυσο θρονί ἦταν στημένο καί πάνω του καθόταν ἕνας γλυκός ἄνθρωπος μέ μιά μεγαλοπρεπῆ καί ἀλάδευκη γενειάδα. Ἦταν ὁ καλός Θεός, πού μέ τό γλυκό χαμόγελό του προσκαλοῦσε τόν κατάπληκτο Τώνη κοντά του.

Ὁ Τώνης κατγαίνει κοντά στόν καλό Θεό *καί*, σά νά τόν εἶχε δεδιάξει κανένας, γονατίζει μπροστά στόν Παντοδύναμο.

Ὁ Θεός ἁπλώνει τό χέρι του σά γιά εὐλογίᾳ καί μέ ὁλόγλυκη φωνή τοῦ λέει:

— Θέλεις, μικυέ ἄθῶε, νά μείνῃς παντοτεινά στό μέρος τοῦτο ἐδῶ; Θέλεις νά γίνῃς καί σύ ἕν' ἀπό αὐτά τά χαριτωμένα ἀγγελούδια;

Ὁ Τώνης κατιαθελημένος ἀπό τή χαϊδευτική φωνή τοῦ καλοῦ Θεοῦ, δέν διστάζει νά πῇ τό *ναί*. Κι' ἀμέσως νοιώθει νά φεύγει κάτ' ἀπό τά πόδια του τό στερεό ἔδαφος, πού ὥς τώρα στεκότανε, καί νά ὑψώνεται ψηλά, ἀλαφρά-ἀλαφρά, λές κι' εἶχε φύγει ἀπό μέσα του τίποτε βαρύ.

. . . . . .

Βυθισμένος ὅπως ἦταν στήν ὀνειροπόλο σκέψη του, ὁ Τώνης δέν εἶχε προσέξει ὅτι ἔφθασε στό ρεῖθρο τῆς ὡραίας λιμνούλας τοῦ κήπου του καί ἔπεσε μέσα, ἐνῶ ἀπό μακρυά ἀκουγόταν τό ρυθμικό μεσημεριάτικο κτύπημα τῆς ταμπάνας . . .

Φοιτητής

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ

Ἕνα ὡραῖο ἀνοιξιάτικο πρωΐ κέπαιξε τό μικρό ἀγγελούδι, βυθίζοντας σέ θλίψη τούς γονεῖς καί συγγενεῖς του.

Καί ποιός, ἀλήθεια, δέν δακρύζει στή θύμηση τοῦ μικροῦ παιδιοῦ μέ τά ὡραῖα κυστανά του μάτια, τά σγουρά του μπλιά καί τήν γεμάτη καλοσύνη καρδούλα του.

Ὁ Θεός φαίνεται πού ἀγαπᾶ τά μικρά ἀγγελούδια, δέν θέλησε νά τό ἀφήσει νάντικρύσῃ τήν κακία τοῦ κόσμου, καί γι' αὐτό τό πῆρε κοντά του, ἀφίνοντας πίσω ἕνα μεγάλο κενό καί ἕναν βαθύ πόνο . . .

Ἂς μή λυποῦνται ὅμως ἐκεῖνοι πού τόσο τό εἶχαν ἀγαπήσει. Ἴσως αὐτό ἐκεῖ πάνω νά εἶναι πιό χαρούμενο, πιό εὐτυχισμένο παρ' ὅ,τι θά ἦταν ἐδῶ κάτω, στή Γῆ.

. . . . . .

Πόσο εὐτυχισμένο θά εἶσαι τώρα, μικρό μας ἀγγελούδι! Τώρα πιά ἔχεις κοντά σου αὐτόν πού ἀγαποῦσες περισσότερο, ὕστερ' ἀπό τόν καλό Θεό, τόν πατέρα σου! Πολύ βαριά ἔφερε τόν χαιρό τοῦ πρώτου του παιδιοῦ. Τά δυό του μικρότερα πλασματάκια δέν μπόρεσαν νά τόν κρατήσουν στή ζωή· βλέποντας αὐτά, θυμᾶσαι πάντα τό ἀγαπημένο του παιδί . . .

Τώρα πιά θά εἶναι μαζί κι' οἱ δυό εὐτυχισμένοι. Μαζί θά γυρίζουν τόν γαλάζιο οὐρανό, μαζί θά κοιτάνε τούς δικούς τους, μαζί θά χαίρονται γιά τή χαρά τους. Κι' ἡ οἰκογένεια πού γιά μιά στιγμή φάνηκε χωρισμένη, δέν χωρίστηκε, ζῆ πάντα μαζί. Οἱ δυό ἀπό ψηλά ζοῦν πάντα γύρω τους, κι' οἱ ἄλλοι σκέπτονται πάντα τούς ἀγαπημένους των.

Μικρή Ἐπαρχιώτισσα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Μιά χεμωνιάτικη βραδιά ἔφθασε στό πανδοχεῖο τοῦ χωριοῦ ἕνας περαστικός, κοιά ἀπό χωριό σέ πόλη κι' ἀπό πόλη σέ χωριό πουλοῦσε τίς πραμάτειές του.

Ἡ τραπεζαρία ἦταν γεμάτη ἀπό ἕνα πλῆθος ταξιδιωτῶν, ὥστε οὔτε νά πλησιάσῃ κάν στή φωτιά μπόρεσε γιά νά ζεσταθῇ. Κι' ἐπειδή τό ἐπιθυμοῦσε πονημά, αὐτό, μεταχειρίσθηκε πονηριά.

— Νά φέρουν μιά ντουζίνα στρειδια στό ἄλογό μου, εἶπε στόν ξενοδόχο.

Ὁ ξενοδόχος, ἔκπληκτος ἀπ' αὐτήν τήν παραγγελία, γιατί ποτέ στή ζωή του δέν εἶχε δῆ ἄλογο νά τρώει στρειδια, ὑπάκουσε· ὅλοι δέ οἱ παρευρισκόμενοι, περίεργοι κι' αὐτοί νά ἰδοῦν ἄλογο νά τρώει στρειδια, ἔτρεξαν μαζί στό σταῦλο.

Ἐντωμεταξύ οἱ πολυθρύνες κι' οἱ καρέκλες ἄδειασαν, κι' ὁ ἔξυπνος πραματευτής πῆρε μιά πολυθρόνα, κάθησε κοντά στή φωτιά καί ζεστάθηκε μέ ὅλη τήν ἄνεσή του.

— Καλά τόλεγα ἐγώ. Τό ἄλογό σας δέ θέλει στρείδια, τοῦ λέγει ὁ ξενοδόχος γυρίζοντας σέ λίγη ὥρα.

— Δέν πειράζει, τά τρώω ἐγώ, ἀπαντᾶ ὁ ταξιδιώτης.

Γιατί τί τόν ἔνιαζε νώρα, ποιὺ εἶχε πάρει τήν καλύτερη θέση κοντά στή φωτιά . . .

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἔνδοξο Σοῦλι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἄχ, πῶς βαριέμαι ν' ἀπαντήσω στό γράμμα τῆς θειᾶς! . . Νά τῆς γράψω, μαμμά, μιά κάρτα πώς δέν τόλαβα;

Καϊρίνα

***

Ὁ Κωστάκης ἀκούει τό μπαμπά του νά λέει στόν περβολάρη:

— Τό χιόνι θά μοῦ κάψῃ ἄλλα τά δέντρα . . .

Καί φαντάζει ἔκπληκτος:

— Τό χιόνι καίει; . . .

Μελαχροινούλα

***

Ἡ *μαμμά*: — Δέν ντρέπεσαι, Τοτό, νά ζυτυπήσῃς τόν ἀδερφό σου, ἐπειδή τόν χτύπησα ἐγώ; Τί πράξες εἶναι αὐτή;

Ὁ *Τοτός*:—Πρόσθεσις, μαμμά!

Ρασκουτίν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 20 Μαρτίου 1928.

25η ΜΑΡΤΙΟΥ

Ὅταν θά λάβετε αὐτό τό φυλλάδιο, θά εἶναι 25η Μαρτίου, ἡ Ἐθνεγερσία μας. Ἡ Ἑορτή μας Ἑορτή. Σά σήμερα, πρό 1928 χρόνων, ἀσαρκώθη ὁ Λόγος καί σά σήμερα, πρό 106, σηκώθηκαν οἱ σκλαβωμένοι Ἕλληνες κι' ἔδωσαν τόν ὅρκο νά πολεμήσουν γιά τήν ἐλευθερία των κι' ἡ νά ἐλευθερωθοῦν ἤ νά πεθάνουν. Μεγάλες ἐπέτειος! Ἀπό τήν πρώτη γεννήθηκε ὁ Χριστιανισμός. Ἀπό τήν δεύτερη ξαναγεννήθηκε ἡ Ἑλλάδα . . . Κι' ὅμως σήμερα ἀπάρχουν ἄνθρωποι πού διαφορεῦν γιά ὅλ' αὐτά, κι' ἀρνοῦνται μέ σοφισματα τή μεγάλη των σημαία, κι' ἀμφισβητοῦν κι' αὐτά ἀκόμη τά ἱστορικά γεγονότα. Καί σᾶς λένε; Ὁ Χριστιανισμός; Μπά! ἡ θρησκεία τῶν Σκλάβων . . . Ἡ Ἑλληνική Ἐπανάσταση; Μπά! τήν ἔκαμαν . . . οἱ καφαλιακράτες! — Μήν ἀκοῦτε, παιδιά μου! Γιά τό Θεό, κλείστετε ταῦτιά σας στίς καράφωνες αὐτές κραυγές! Εἶναι πολύ κακή ἡ ἐποχή μας. Ἔχουν ξεφτυρώσει κάτι ἰδέες πού, ἄν ἐπικρατήσουν, θά μᾶς φέρουν στήν καταστροφή. Μήν ἀκοῦτε! Διατηρεῖτε τόν ἐνθουσιασμό σας. Καί γιορτάζετε, τιμᾶτε, προσκυνᾶτε τή μεγάλη αὐτή ἡμέρα,—μεγάλη στήν ἱστορία τοῦ κόσμου, μεγάλη στήν ἱστορία τῆς πατρίδας μας. Ζήτω ἡ 25η Μαρτίου!

«Τί κουτή πού ἤμουν, — μοῦ γράφει ἡ *Νεράϊδη τοῦ Γιαλοῦ*,— πού δέν ἐπαιρνα τόσα χρόνια ψευδώνυμο! Τί ὡραῖο πρᾶγμα πού εἶναι νά λαβαίνει κανείς μέρος στήν κίνησή σου! Ἔχω γνωρίσει ἕνα σωρό διαπλασόπουλα, μέ ἀλληλογραφία καί Μ. Μυστικά, κι' ὅλα φαίνονται παιδιά μέ ὡραῖα αἰσθήματα κι' εὐγενικές καρδιές. Κι' αὐτά βάβαια τά χρωστοῦμε σέ σένα, πού εἶσαι ἱκανή νάλλάζῃς καί τόν χειρότερο χαρακτῆρα . . .»

Νά κι' ὁ *Ἀμίμητος Γελωτοποιός* πού, ἀπό τά πολλά μαθήματα, εἶχε σκοπό νάφήσῃ τό ψευδώνυμό του καί νά μή λαβαίνει μέρος στήν κίνηση. Ἀλλά ποῦ νά βασταξῇ! Κι' ἀποφάσισε πάλι νά παρεισφρήσῃ λίγες ὧρες ἀπό τά παιχνίδια του, γιά νά καταγίνεται μαζί μου ὅπως πρῶτα.—Ὁ Διος πληροφορεῖ τόν *Γόρδιο Δεσμό* ὅτι εἶναι στήν Γ' τοῦ Γυμνασίου καί λέγεται *Σ. Μ.* Βέρει ἀκόμα κι' ἄλλα Διαπλασόπουλα στή Δράμα. Ὥστε μπορεῖ νά τόν βρῇ καί νά ἰδρύσουν ἐκεῖ ἕνα Σύλλογο γιά τή διάδοσή μου.

Ἡ *Νοικοκυρούλα* εἶναι κατευθουσιασμένη μέ τό σχολεῖο της καί μέ τόν διευθυντή του. «Δέν φαντάζεσαι τή χαρά μου, μοῦ γράφει, ὅταν μιά μέρα, στό ἀναγνωστήριο, μαζί μέ τάλλα σοβαρά περιοδικά, τή Νέα Ἑστία τοῦ κ. Ξενοπούλου κτλ., εἶδα καί τήν ἀγαπημένη μας Διάπλασι. Ὁ καλός μας διευθυντής δέν θέλησε νά τή στερήσῃ κι' ἀπ' τίς μαθήτριες τοῦ Διδασκαλείου. Σημείωσε ὅτι στό σχολεῖο μας κυριαρχεῖ ἡ Δημοτική. Γράφουμε, μιλοῦμε. Διαβάζουμε ὅλα στή Δημοτική. Τί εὐτυχία γιά μᾶς! Καί τή χρωστοῦμε στόν καλό μας διευθυντή, ποὺ ἀφότου ἤλθε, ἡ ὄψη τοῦ σχολείου μας ἄλλαξε...» Πολύ φυσικό. Γιατί ὁ διευθυντής αὐτός εἶναι ὁ κ. Μ. Κουντουράς, παλιό Διαπλασόπουλο . . .

Ἰδρύο τό γράμμα σου μέ τά χιόνια, *Ἰωάννα Κωνσταντίνου*. Γιά τά καλά λόγια σ' εὐχαριστοῦμε, κι' ὁ κ. Φαίδων κι' ἀγῶ. Ἀλλά γιατί τάχα ἡ Γλυκειά Χαραυγή ἔπαψε νά σοῦ γράφῃ, ἀφοῦ εἴχατε τόσο θερμή ἀλληλογραφία; Δέν πιστεύω νά ὑπάρχει καινένας λόγος. Ἀπό «κακή ἀηδέλεια» μόνο, ὅπως λές καί σύ, ποὺ ἄφησες νά περάσῃ τόσος καιρός χωρίς νά μοῦ γράψῃς. Θά τῆς πῶ ὡστόσο πόσο εἶσαι λυπημένη γι' αὐτή τή διακοπή, κι' ἐλπίζω νά σέ ἰκανοποιήσῃ.

Γιά τό ζήτημα τῆς νηστείας, *Φρασκουῆτα*, σᾶς εἶπα πολλές φορές. Νά καταργηθῇ ὁλωσδιόλου δέν εἶναι σωστό· νά μετριασθῇ, γιά λόγους ὑγείας, ναί. Ἡ μαμμά θά σᾶς λέει πότε θά τρῶτε καί πότε θά νηστεύετε, κι' αὐτήν πρέπει νάκοῦτε. Ὅσο γιά τό περιστατικό πού μοῦ διηγεῖσαι, τί νά σοῦ πῶ! Εἶναι γνωστό ὅτι σέ πολλά μοναστήρια οἱ καλόγηροι τρῶνε καί πίνουν καλά. Ὄχι ὅμως καί τίς ἡμέρες τῆς νηστείας. Θάταν παιχαλιά ὅταν ὁ φίλος σας πῆγε στό "Αγιον Ὄρος . . . Κι' αὐτά πού ρωτᾶς, δέν πληροῦνον τίποτα ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο.

Ἡ *Ζουλέϊκα*, ἀπό τό Παρίσι κάνται, μοῦ καριτράφει χαριτωμένα τήν ἀνυπομονησία ποὺ αἰσθάνεται ὡς νά λάβῃ τό φυλλάδιό μου. Τήν ἔβαλε κι' ἡ concierge (ἡ πορτιέρισσα) ὅπως τήν εἶχαν μάθει κι' ὅλοι οἱ ταχυδρόμοι τῆς Ἀθήνας. Κι' ἅμα ἔρθη τό petit-journal (ἔτσι μέ λέει) τρέχει νά τῆς τό δώσῃ γρήγορα γιά νά μήν ἀνυπομονῇ . . . — Ἡ Ἰδια μέ παρακαλεῖ νά πῶ στό *Μαγεμένο Βασιλόπουλο* ὅτι συμφωνεῖ πλήρωτατα μέ τή γνώμη του γιά τά Μαθηματικά . . . Ἄχ, αὐτά τά Μαθηματικά! Μά γιατί νά ταντιπαθοῦν ἔτσι τά παιδιά μου; Περίεργο πρᾶγμα! Ἕνα μάθημα ποὺ δέν εἶναι πιρά λογική, ἕνα μάθημα, ποὺ ἅμα μάθῃ κανείς τήν ἀρχή του, μπορεῖ μόνος του, μέ τό νοῦ του, νά φτάσῃ ὥς τό τέλος; Νά, ὁ Πασκάλ, ὅταν ἦταν παιδάκι κι' ἅμαθε τά πρῶτα στοιχεῖα τῆς Γεωμετρίας, προχώρησε μόνος του ὥς τά πιό πολύπλοκα θεωρήματα! Θά μοῦ πῆτε: Μά δέν εἴμαστε ὅλοι Πασκάλ! — Ναί. μά κι' ἐγώ δέν σᾶς λέω νά ἐφεύρετε τή Γεωμετρία. Ἁπλῶς νά τή μυθαίνετε. Τόσο δύσκολο εἶναι; (Ὄβρ, θά σκάσω!)

Ὄχι. *Μιμόζα*, ἡ *Μάγισσα* δέν στάθηκε πιό τυχερή, ἀλλά πιό .. πρακτική. Ὅταν ἤλθε στό Γραφεῖο μου, ρώτησε: «Ποῦ εἶναι ὁ κ Φαίδων;—Ἀπάνω» τῆς εἶπαν. Κι' ἀνέβηκε καί τόν εἶδε. Σύ περίμενες νά τόν ἰδῇς κατά τύχη, ὅπως εἶδες καί τήν Ἴσσα. "Ας εἶναι ὅμως, πῆρες τήν «Ἀδελφοῦλα» του καί, «ἄν δέν ἐγνώριζες τόν ἴδιο, ἐγνώρισες ἕνα μέρος ἀπό τή σκέψι του». Σ' εὐχαριστεῖ πολύ γιά ὅσα γράφεις κι' ἐλπίζει νά σέ ἰδῇ σ' ἄλλη σου ἐπίσκεψη στάς Ἀθήνας. Ὅσο γιά μᾶς ποὺ σέ εἴδαμε, περιττό νά σοῦ πῶ πόσο μετανάμε ἀνθουσιασμένοι.

Ἀτάρ, αὐτό εἶδες σοῦ ἐνάκρινα. Τό γράμμα σου μ' ἄρεσε πολύ κι' ἐλπίζω νά μου γράφεις συχνά, ὅταν τουλάχιστο κάτι σέ σπρώχνῃ.

Ἀλλά ποιός εἶναι ὁ κλάδος ποὺ διαλέξες; Ξέχασες νά μοῦ γράψῃς καί μέ ρωτᾶς γι' αὐτόν, μά πῶς νά τόν ξέρα. Μή μοῦ τόν ἔγραψες ἄλλη φορά καί δέν θυμοῦμαι;

Δυστυχῶς δέν ἔχω τόπο νάπαντήσω καί σ' ἄλλους. Θά εὐχαριστήσω μόνο ὅσους ἀξιοπαθοῦσαν αὐτή τήν ἑβδομάδα, ποὺ εἶναι τά καλά μου παιδιά: *Ἀνδαλουσία, Μποέμ, Α. Σ. Σκαμόκουλος, Ἑλλη Μιχελουδάκη, Ροδοδάφνη, Σύλλογος «Μάστιξ», Ἐθνικός Ὕμνος, Λοξαμένο Στρατιωτάκι, Αὐγερινός* καί *Γλυκομίλητη*. Ἐγκάρδιες εὐχαριστίες.

Ἀκραίως Ἐπιστολάς μοῦ ἐστείλαν αὐτήν τήν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Νέμεσις, Ρετσίνα, Φιλόγελη*, ἡ πρώην *Νεφέλη, Ἀλεξανδρινό Διαπλασόπουλο, Καζούρα, Πάνθεια Ἀβραδάτου, Ἤβη, Χρυσαπηγή, Ἀμαρυλλίς, Σεντεμένο Ἠπειρωτάκι, Ταξιδιάρικο Κῦμα, Σαλουστή Νεράϊδα, Ἀκάμας, Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης, Ὑβόνη, Ἐξυπνη Ριτσόλα, Λίμνιλη Κώβ, Φιλάσοφη, Νυχτολούλουδο, Ἀφρισμένο Κῦμα, Γλυκομίλητη, Μυρόλουστη, Γενοβέφα, Φίλανθος* καί *Λίγυπτιοπούλα*.—Ἐξετέλεσα τίς παραγγελίες των καί τούς εὐχαριστῶ γιά τά καλά λόγια.

Μέ μεγάλη μου λύπη ἀναγγέλλω τόν θάνατο τοῦ ἀγαπητοῦ μου φίλου *Διάκου Δ. Κανελλοκούλου*. Ἦταν μαθητής τῆς Γ' τοῦ Γυμνασίου καί στόν κύκλο μας εἶχε τό ψευδώνυμο *Περήφανο Ἔλατο*. Συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως τούς γονεῖς, τήν ἀδελφή του καί τούς θείους.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Τά κάλαντα» τοῦ *Φιλάθλου*. Ὡς ἐπικαιρο, θάταν ἀρκετά καλό. Ὡς παράκαιρο ὅμως ποὺ ἔγινε τώρα, θά φαίνοταν πολύ μέτριο. — «Ἡ θεριστάστρα» τοῦ ἰδιου. Ἕνα ὡραῖο θέμα . . . χαλασμένο Τζέλα πιό ποιητικό. Προπάντων ἐκεῖ ποὺ μελάει ἡ θεσμάσπρα στά παιδιά, ἔπρεπε νά τούς λέει πολύ φραιότερα πράγματα. Γενικά, ὁ *Φίλαθλος* γράφει καλά, ἀλλά βιαζεται. Περιμένω λοιπόν ἀπ' αὐτόν νέα κομμάτια πιό ἄνετα γραμμένα.—«Ἀπό τόν διαγιλό» τοῦ *Φαέθοντος*. Τό νά κάθεσαι στήν «παραθλάσσια» καί νά βλέπεις τά βαπόρια καί τά κατεια ποὺ φέρνουν πρόσφυγες μετά τήν καταστροφή τῆς ὡραίας μας Σμύρνης», εἶναι ἕνα θέμα μεγάλο, ἀνώτερο ἀπ' τίς δυνάμεις τοῦ κάθε παιδιοῦ. Γι' αὐτό κι' ὁ φίλος μου, μ' ὅλη τήν προσπάθεια ποὺ κατέβαλε, δέν ἔφτασε στό ποθούμενο. — Τά ἴδια θέλεγα καί γιά τήν «Πατρίδα» τοῦ *Πέτρου Ὀρεινοῦ*. Δέν ψυχολογεῖ καλά. Γιατί δέν εἶναι «τό μεθύσι τῆς ἀπολαύσεως» ποὺ μᾶς κάνει νά μή συλλογιζόμαστε τήν πατρίδα ὅταν εἴμαστε κοντά της. Εἶναι ἁπλῶς ποὺ δέν ψηφοῦμε κάτι ποὺ ἔχουμε, ὅσο τό ἔχουμε, καί μόνο σάν τό χάσουμε, καταλαβαίνουμε τήν ἀξία του. Αὐτό συμβαίνει συνήθως γιά πολλά πράγματα· ὄχι ὅμως τόσο καί γιά τήν πατρίδα, ποὺ κι' ὅταν εἴμαστε κοντά της, τήν ἀγαποῦμε καί τήν καμαρώνουμε "Επειτα μερικές ἐκφράσεις δέν στέκονται. Π. χ. «τά ὡραῖα κάλλη». Μήπως ὑπάρχουν καί κάλλη ἀσχημα;—«Στερνό Χαμόγελο» καί «Στό διάβα τῆς Ζωῆς» τοῦ *Στερνοῦ Χαμόγελου*.—Ἔχουν ἀνώτερες ἀξιώσεις, ἀλλά εἶναι ἄτεχνα καί τά δυό. Τό δεύτερο ἀρχίζει ἔτσι· «Ἡ ζωή δέν εἶναι μυθιστόρημα· εἶναι μιά διαρκής παρέλαση». Ἡ παρέλαση δέν εἶναι τό ἀντίθετο τοῦ μυθιστορήματος! Ἐδῶ περιμένε κανείς νάκούσῃ «πραγματικότητες, σκληρή ἀλήθεια, ἱστορία» κάτι τέτοιο.—«Ὁ Καραβόμπολος» τῆς *Λατέντας*. Ὡραῖο τό θέμα, κι' ἀπό κεῖνα ποὺ πάρεσουν πιανίτερης. Ἀλλά τό ὕφος ἄτεχνο. Π. χ. ὅλος ὁ πρῶτος παράγραφος ἀποτελεῖ μιά πρότασιν μέ πολλές παρεμπίπτουσες, ποὺ ὅλες ἀνθονται μ' ἕνα *ποῦ*. Καί διαβάζεις· οἱ βράκοι ποῦ, τό δρομάκι ποῦ, ἡ μάντρα ποῦ, ὁ τοῖχος ποῦ . . . Δέν εἶναι ὅμορφο αὐτό. Ἡ Λατέντα μπορεῖ νά ξαναγράψῃ τό κομμάτι της, προσέχοντας κάπως παρισσότερο τό ὕφος. — «Ἀπό τά ψαιδρά» καί ὁ «Χειμώνας» τῆς *Νεάνιδος* τοῦ *Ἰονίου*, γιατί τά ἀπέσυρε ἡ ἴδια. — «Στά σκοτάδια τῆς σκλαβιᾶς» τοῦ *Ἀκάμα*. Ἀτεχνο ἀναλογα μέ τό θέμα. — «Τούρκικος θρῦλος» τοῦ ἰδιου. Αὐτό δέν τό καταλαβα. Μυστηριῶδες.

Τά ἐγκεχριμένα εἶναι λίγα καί δημοσιεύονται σχεδόν ἀμέσως. Ὥστε περιττό νά τάναφέρω κι' ἀπό πρίν. Τό ἔκανα ἄλλοτε πού εἶχα πολλά, καί θά τό κάνω πάλι ὅταν θά ἔχω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδέν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δέν συνοδεύεται ἀπό τοῦ διαιώματος δρ. 10. — Τά ἐγκριτήρια ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου τ. ἔ. Ὅσα συνοδεύονται ἀπό Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καί ὅσα ἀπό Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μικρός Λόρδος, ἀ. (ΠΠ). *Ἀλκαῖος* ἀγαπητοῦ "Ἀδωνις ποὺ κι' αὐτό τῶχει ἄλλος, ἀ. (ΑΦ). Ζακυθινό Μυνεξεδάκι, κ. (ΕΚ). Ἑλληνική Φουστανέλλα, ἀ. (Χ). "Ενδοξος Σουλιώτης, ἀ. (..). Λίμνης Στέφανας, ἀ. (+!. Μικρός "Ηρως, ἀ. (;;). Κουκουναρόβρεμλος, ἀ. (2+1=4). Διγενής Ἀκρίτας, ἀ. (ναί). Μπεκασίνι, κ. (ΠΠ). Πληγωμένο Πουλάκι, κ. (ΑΔ). Μυρόλουστη, κ. (ΦΒ). Ὀμορφη Τσιγγάνα, κ. (βρέστε με). Παράξενος Πιθερός, ἀ. (ΠΣ). Τυρτυρίνος, ἀ. (ΘΛ). Πετιχτούλα, κ. (ΚΓ). Πολυλογᾶς, ἀ. (ΠΣ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Φιλόγελη, κ. Αἰμιλία Χώβ, κ. Κουρελάκι, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τούς φίλους της: *Μύρτον* (ἔστειλα 20 τετράδια· τό γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε πολύ·) *Λουλουδένιαν* (εὐχαριστῶ γιά ὅλα· μή μ' ἀφίνῃς πολύν καιρό χωρίς γράμμα σου· περιμένω καί τό ξεσπάθωμα·) *Δοξασμένο Σμυρνιωτάκι* (σ' εὐχαριστῶ ποὺ θέλεις νά ξεσπαθώσῃς· γράφε μου ὅμως καθαρώτερα, τρόμαξα νά διαβάσω τό γράμμα σου·) *Α. Φ.* (σ' αὐτό δέν μπορῶ νά πῶ τίποτα· εἶναι δικαίωμα; βλέπεις, τόν καθένα νά μήν ἀλληλογραφῇ μέ ὅποιον δέν θέλει·) *Φόβην Σκεάδην* (θά πῶ στή *Μεγάλη Ἑλλάδα*, μαζί μέ τά συγχαρητήριά σου γιά τή δράση της, καί τίς πληροφορίες σάντές ποὺ σοῦ ἔβαιναν ἕνας εἰδικός φυτοκόμος· ὅτι δηλαδή τό *κισσανλί* εἶναι εἶδος κισσοῦ ἤ ραβικιοῦ, καί ὅτε τό *ἄγριον κιχώριον*, chicorée sauvage, εἶναι ἤ παρ' ἡμῖν *περιπαλίς*·) *Θάλειαν Μανρουδῆ* (εὐχαριστῶ λοιπόν νά τό πάρῃς καί φέτος, ἄν καί δέν ἀμφιβάλλω, ἀφοῦ εἶσαι πάλι πρώτη στήν τάξη·) *Μαγεμένο Βασιλόπουλο* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) *Πετσιρέϊκον τοῦ Ἀχειλέου* (γιά τό ξεσπάθωμα σ' εὐχαριστῶ· καλή ἡ γαλλική "Ασκησις, ἀλλά πρέπει νά μοῦ τήν στείλῃς, μαζί μέ ἄλλες, ὅταν θά προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός· γιατί τοῦ λαικοῦ πέρασε ἡ πραβασιλεία·) *Βολιοτάκει* (μετά χαρᾶς γράφε μου·) *Σταφάτην* (ἄ, τί σοῦ ἔκαμαν τά παλιοποντίκια! βέβαια πρέπει νά ξαναπάρῃς αὐτά τά φύλλα ποὺ σοῦ ἔχαγαν· ἀλλά προπάντων φάκα!) *Πουλάκι τῆς Ρωσσίας* (χαίρω πολύ, νά μοῦ γράφῃς·) *Ἐσμεράλδαν* (εὐχαριστῶ πολύ καί περιμένω·) *Χαρούμενην* (παρακατιανά!) *Σαρδανάπαλον* (τί λές! νά μ'-ἐνοχλῇς! ὅσα θέλεις ὄχι, ἐκεῖνο ποὺ εἶδες στίς ἀπορρίψεις, δέν ἦταν γιά σέ·) *Ροδοπλαμένην Ἀοσκοποῦλαν* (ναί, νά τό κρατῆσῃς· εὐχομαι παρακατιανά·) *Νικηφόρον* (δέν ἐδημοσιεύθηκαν, γιατί γίνεται ἐδιαίτερος Διαγωνισμός Ἀσκήσεων, στόν ὁποῖον στέλλουν ὁλόκληρη συλλογή· περίμενε λοιπόν νά μοῦ στείλῃς ὅταν θά ἰδῇς τήν προκήρυξη·) *Καλλιάστρον* (κι' ἐγώ ἐπιθυμῶ πολύ· ἀλλά τίς ὁδηγίες ποὺ θέλεις, θά τίς βρῇς μόνο στόν Ὁδηγό τοῦ Συνδρομητοῦ ποὺ τυπώνεται ὁλωνών·) *Ἀετρόμητον Κρήτα* (μπορεῖτε νά τόν κρατήσετε οἱ δυό σας καί νά τόν συμπληρώσετε ἀργότερα·) *Κελαϊδιστραν* (ὦ, ναί, μέ τή θέλησι ποὺ ἔχεις, θά τά καταπληρώσῃς·) *Ἐνδεάναν* (καλά λοιπόν, τώρα μέ τήν ἀνοιξη...) *Νόρμαν* (ὁ κ. Φ. εὐχαριστήθηκε πολύ ποὺ σοῦ ἄρεσε τόσο ἡ Ἐπιστολή του γιά τή Σαρακοστή· σοῦ ἔστειλα 16 τετράδια·) *Μακεδόνα* (σέ παραπέμπω στήν Ἀγγελία 654 τοῦ 33 φύλλου·) *Γεώργιον Ν. Παπανικολάου* (εὐχαριστῶ καί περιμένω·) *Λ. Γ. Ἀντωνιάτον* (τή διά-

θασα και θά γραφω γι' αὐτὴ τὴν «κριτικὴ») *Ἀντεγόην* (ναί, ἀπὸ τῆς γρᾴψης· κυρίαν πές την, δὲν πειράζει!) *Δεγεσῆ Ἀκρίταν* (φυσικά, γιὰ κάθε φορὰ ὄχι ἐτησίως) *Ἀστραπόβροντο* (ἔκαμα τὴν καταγομὴ τῶν φαιδωνήμων σύμφωνα μὲ τὴ σημείωσή σου·) *Δαφνοστεφῆ Ὀλυμπιονίκην* (στὴ διάθεσή σου δρ. 3. τετράδια στὴ Ν. τ. Γ΄ ἑστειλα·) *Ἀντιδέα, Ἀκαδημαϊκὸν Πολίτην, Γκιώνην* κτλ. κτλ.

Προσκαπάκι, Μελαχρινὴν τοῦ *Σκέττιν, Σωτήροον* καὶ *Στρατὴν Παλαιστρατῆ* (ἑστειλα).

Εἰς ἔσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *19 Μαρτίου* θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 24 Μαΐου

247. Δεξίγριφος

Ἕνα σύμφωνο ἂν κολλήσῃς
Σ' ἕναν κάτοικο Εὐρωπαῖο,
Στὴ Γαλλία θ' ἀντικρύσῃς
Μέγαν ποτιμὲ κ' ὡραῖο.
Ἀνδαλουσία

248. Στοιχειόγριφος

Ἀπὸ νῆσο στὸ Αἰγαῖο,
Ἂν τῆς σβύσῃς τὸ μεσαῖο,
Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς
Πολλὴ δύναμη θὰ λάβῃς.
Κεφαλοχαλάστρα

249. Μεταγραμματισμός

Λόγια σοφά, καθὰ σοφὸς
Μεγίλας, θ' ἀραδιάζω,
Ἐὰν δὲν μὲ πειράξῃς.
Μὰ λόγια χωρὶς νόημα
Στὸ βρόντο θὰ στριγγλιάζω,
Κεφάλι ἂν μοῦ ἀλλάξῃς.
Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

250. Αἴνιγμα

Μὲ σκοινὶ μὲ δένει
Τὸ παιδὶ σφιχτά
Κι' ὅσα ἐγὼ τραβάω
Τάχει χωρατά.
Μὰ ὅταν μετανοιώνει
Τάχατες γι' αὐτὸ
Καὶ μ' ἐλευθερώνει.
—Δίαυρο μου γραφτό,—
Νὰ σταθῶ ἀπὸ πόδι
Ἡ δόλια δὲν μπορῶ
Κι' ἄθελα ἀρχινάω
Τὸν τρελὸ χορό.
Μεγάλη Ἑλλάς

251. Ταῦ

\+\+\+\+\+\+\+=Μοῦσα
* * * * * * *=Βασιλεὺς κ. Κο-
* * * + * * *=Τιτὰν [ρίνθου
* * * + * * *='Ιδρυτὴς κόλεως
* * * + * * *='Αρπυια
* * * + * * *=Ζωγράφος
* * * + * * *=Κένταυρος

Οἱ σταυροὶ καθέτως Γρῳῶν.
Πορφυρογέννητη

252. Ἐπιγραφὴ

Ι
Τ Α Μ Γ Α
Ι Π Ρ
Τ
Ν Α Π Σ Ο
Α Ι Ρ
Κ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

253. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 = Σοφὸς
2 3 1 5 = Μεγαλόνησος
3 2 3 4 = Ὁμηρικὸς ἥρως
4 3 1 1 3 4 = Ἅγιος

Βάρκα τοῦ Κανάρη

254. Ποικίλη Ἀπραστιχὶς μεν' Ἑλληποσυμφώνου

Τὰ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν Ἑλληποσύμφωνον γνωμικὸν τύπου.

*_**_****

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:

1, Προφήτης· 2, Σύζυγος πατριάρχου τῆς Γραφῆς· 3, Ἀρχαῖος ποιητής· 4, Ἀρχαῖος θεός· 5, Κυνικὸς φιλόσοφος· 6, Βαλκανικὴ πρωτεύουσα· 7, Μοῦσα.
Μέλισσα

255. Ἰρῖφος

Νύει/ρὴ ἀλλά/νόει
Λπεὲν

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

256. Anagramme

1.—Ce fut un grand Athenien,
Homme d'état et de bien.
2—C'est intercepter, surpasser,
Annihiler, même effacer.
Σίφων

ΛΥΣΕΙΣ

εἰς Πνευμ. Ἀσκήσ. ταῦ φύλ. 2

12. Ἀνδρομάχη (Ἄνδρ[ος],μάχ[η].)—13. Θράκη-ράκη).—14. Πύθ[ος-πυρρός. — 15. Ὅταν μετρῇς κανεὶς τὰ στοιχεῖα των.—16.

Σ Υ Γ Α Σ
Ι Ρ Ι Α Τ Α Ι
Μ Υ Μ Ι Τ
Ω Ο Ν
Ν Α Ο Ω Σ
Σ

17. ΣΑΟΥΛ (ἄλσος, οὖλος, ἅλος, λύσα.)—18. *Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη.* (Ἡ ἀνάγνωσις καθέτως ἐκ δεξιῶν, ἐκ τῶν κάτω καὶ ἐκ τῶν ἄνω ἐναλλάξ.) — 19. Καλημέρα, Γιάννη, κουκιὰ σπέρνω. Ποὶν πεινάσουν μαγειρεύουν τῶν φρονίμων τὰ παιδιά. — 20. 12+7+3+5+3=30. — 21-25. Ι, Καναδᾶς· 2, Παναμᾶς· 3, Παλαιμᾶς· 4, Ἄδανα (ἢ Ἀβάνα)· 5, Ἀβραάμ. — 26. *Τὰ καθήματα μαθήματα.* (Τᾶ, Πάθη, μ' α τᾶ, μαθήματα.)— 27. Bonjour père Simon; comment va *votre santé?* (vore=votre sans t).

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραιμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 50ὸν ἔτος της.

Ὅσοι ἐκράτησαν τὰ σταλέντα πέντε πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦνται συνδρομηταὶ καὶ παραπαλοῦνται νὰ ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λῆξασαν συνδρομήν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀναπαίτητη.

/ΚΙΓ — 312/

Κ ολοκυθόσπορε, ἐχάρης ἀρκετά. Ἰδοὺ τὸ Ἀνακατοσούρας, Ἀντενεύρης δὲν εἶναι Νικολόπουλος.—Διάπλασις.
Ἀνακατοσούρας, Ἀντενεύρης

/ΚΙΓ — 313/

Ὁ Ἕλλην γιὰ ἕνα πολεμᾷ, ἕνα ἔχει ἄνεμό του, ΔΕΥΤΕΡΑ γονάζει· αὐτὸ εἶναι τὸ ΙΕΡΟ του. ΙΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ τοῦ πρέπει ὁ δρίσαρδος. Εἶναι τὰ ἰδανικώτερον ψευδώνυμον.
ΜΟΥΣΑΚΗ ΓΚΕΚΑΣ

/ΚΙΓ — 314/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΓΝΩΣΤΩΝ

Πρόεδρος: Ἔνδοξος Σουλιώτης, Ἀντιπρόεδρος: Δάφνη Στέφανος. Ταμίας: Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος, Γραμματεύς: Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα, Σύμβουλοι: Ρήγας Φερραῖος, Μιαρὸς Ἥρως.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Ἐσπαθώματος: Μικρὸς Ἥρως, Λύσσευ· Ὀδυσσεὺς Ἀνδρεύτσος, Πνευματικῶν Ἀσκήσεων: Ρήγας Φερραῖος.

/ΚΙΓ — 315/

ΒΟΛΑΙΩΤΙΚΗ ΤΡΕΛΟΠΑΡΕΑ
ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΤΙΦΙΣΜΑΤΟΣ

Υ ποστηρίζομε τὰ ψευδώνυμα Ἡλιογέννητη, Ἀγνὴ Ψυχούλα, Τὰ Κρίνα, Νέμεσις, Μαγεμένο Βασιλόπουλο.
Ἡ τοῦ Δημοφ. ΖΩΣΕΦΙΝΑ

Ἀμαρυλλίς, Τόνη Μονάχη, Ἱσπανιόλα, Ἀλάη Πικρή, Σπύρε, Ναπολιτάνα, ἔρχεσθε στὸ Σύλλογό μας;

/ΚΙΓ — 316/

ΜΑΣΤΙΞ

Ἀνέστερη Εὐτυχία — Ν. Βαρούχα, Σαμοτοπούλα=Ἰγγλέση, Μποέμ, Καριοφύλι τοῦ 21—Ἐκερῆς, Θαλασσινή—Κατζουρέκια, Ραψωμιάχος=Λάσκαρης. (Ἔλεται συνέχεια).

/ΚΙΓ — 317/

Ἀνταλλάσσουμε κάρτες καὶ τετραδιάκια μὲ ὅλο τὸ Διαπλασάκοσμο. Δίαις: Δημήκαν Χατζῆ Κάμνου, Δάδς Κωνσ/τίνου Παλαιολόγου, Ἡράκλειον Κρήτης.
Ἡλισλουστη, Ταξιδιάρικο Κῦμα

/ΚΙΓ — 318/

Ἀνδαλουσία, Δίαις μοι μέσον Διαπλάσεως. Νὰ περιμένω μιὰ φρίγα, παιδιά;
Νέμεσις

/ΚΙΓ — 319/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ

Ἀλαφοϊσκιωτη—Καΐτη Θεοδοσίου, Τρελοκάρτσα—Θάλεια Τσατσούλη, Πούλια—Κίτσα. Ἠλιοτάλαχτη—Εἰρήνη Γαλανοῦ. Μπούμ! . . . πάει ἡ Ηιλιώτισσα παιδιά! . . . Ἔτσι, γιὰ νὰ τρέμετε τοὺς Θεληλιγερέτας . . . Ἀποκαλύψεων ΕΡΙΣ Ὑπαπηφίτε τὸν (ΚΙΓ—203) διαγωνισμό!.. Διεύθυνσις (ΚΙΓ—87).

/ΚΙΓ — 320/

Ἡ ΦΙΛΟΣΟΦΗ ἀλληλογραφεῖ μὲ μεγαλοδιαπλασόπουλα. Στεῖλτε: Μ. Φαλαγγᾶ, Λομβάρδου 37-Β, Ἀθῆναι.

/ΚΙΓ — 321/

Σ τὴν ἀγαπητή μας Γλυκομίλητη εὐχόμεθα χρόνια πολλά.
Μυρόλουστη, Βίτω

/ΚΙΓ — 322/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΘΛΙΩΝ» ΗΡΑΚΛΕΙΟ
Πρόεδρος: ΤΙΤΙΚΑ.
Ἀντιπρόεδρος: ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΙΑΝΝΗΣ.
Γραμματεὺς: ΑΣΕΠΙΔΑ.
Ταμίας: ΓΑΒΡΙΛΑΣ.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Ἀποκαλύψεων: ΙΔΒΕΡΗΣ.
Διαγωνισμῶν: ΦΑΝΤΙΝΑ.
Ἀντιπροσωπειῶν: ΘΕΜΙΛΑΡΔΙΕΡΟΣ.
Ἐσπαθώματος: ΕΠΟΝΗΠΗ.
Δημοφιλάρατος: ΕΝΖΟΛΑΡΑΣ.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Ἀθηνῶν: ΑΘΛΑΡΩΝ ΤΟΥ 21.
Βόλου: ΙΠΠΟΤΗΣ ΗΤΕ ΤΡΕΜΑΝΖΕΚ.
Ζητοῦνται Ἀντιπρόσωποι ἀπὸ παντοῦ.
Δίαις: Ν. Τσακίρη 29, Ἡράκλειον Κρήτης.

/ΚΙΓ — 323/

Χ ιονισμένο Πήλιο, Ἔλαα, Κάρμελ, Νάτια, Νινόν, πρὶν καιροῦ σᾶς ἐστείλαμε τετραδιάκια καὶ περιμένομεν ἀπάντησίν. Δίαις: Καλλιδρομείου 24, Ἀθῆναι.
Ἀττικὴ Αὐγή, Τσούχτρα

/ΚΙΓ — 324/

Γ λυκομίλητη, δέξου στὴ γιορτούλα σου ἕνα μπουκετάκι μυρωμένες σὲ χὲς ἀπὸ τὴν:
Πορφυρογέννητη

/ΚΙΓ — 325/

Σ ὰλλαγὴ Ἀνθέων, δεκάμισστε. Δίαις:
ΓΕΝΟΒΕΦΑ, ΓΑΛΑΤΕΙΑ

/ΚΙΓ — 326/

Προκηρύσσει διαγωνισμὸν καρτῶν συγγραφέων. Συμμετοχὴ 1 δρχ. προθεσμία δίμηνος. Δίαις: Ἰωάννη Μακρῆν, χαρτοπώλην διὰ Φίλαθθον), Λάρισσαν.
ΦΙΛΑΘΘΟΣ

/ΚΙΓ — 327/

Λ ιγυπτία Βασιλόπαις, ἐφάρδια τὸ χαριστὸ διὰ τὰς εὐχάς. Μὰ ποιὰ δίαις; Μένεις στὴν Ἀλεξάνδρεια ἢ στὴ Κάιρα;
Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

/ΚΙΓ — 328/

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Ἀρχηγός: ΑΣΠΡΟ ΚΑΡΒΟΥΝΟ.
Ὑπαρχηγός: ΤΡΕΧΑ ΓΥΡΕΥΕ.
Ταμίας: ΗΛΙΑΛΗ.
Γραμματεύς: ΠΑΙΔΑΤΡΕΚΑΣ.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Ἀναναλύφεων: Πολυλογᾶς, Διαγωνισμῶν: Ἀστόχαστος, Ἀντιπροσωπειῶν Παράξενος Πεθερές, Δημοφιλάρατος: Μπακαλόγατες, Ἐσπαθώματος: Ζημιωμένος Μπακάλης.

Ζητοῦνται Ἀντιπρόσωποι. Δίαις: 4 Καλλιγᾶ, Σπετσῶν 25, Ἀθῆναι.

/ΚΙΓ — 329/

Λ ίλια μας, Ἀναγνωστοπαίδου, χρόνια πολλὰ στὴ γιορτούλα σου.
Γλυκομίλητη, Μυρόλουστη

/ΚΙΓ — 330/

Σ τὴν (ΚΙΓ—211) ἔλαβα ἀπὸ ὅλους. Τὸ βεβαιώνω ὅτι μπάδωσαν μεγάλη χαρὰ Νόρμα, ἑστειλα, εὐχαριστῶ. Ἐνδιάμ. Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, Πριγκίπισσα τῆς Σελήνης, Ρεπανάκι, Νιόβη (ἡ Κρίνα ἐφίφισα), Αἰγυπτία Βασιλόπαις. Νὰ περιμένω κι' ἀπὸ σᾶς;
Τρελὸ Φοιτητάκι
Πόαρ-Ρεσάντ
ΑΘΗΝΑΙ

/ΚΙΓ — 331/

Ε ἰσερχόμενοι εἰς τὸν Διαπλασόκοσμον χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους-ες μέσον Διαπλάσεως.
ΠΕΤΑΚΤΟΥΛΑ

/ΚΙΓ — 332/

Κ αλὸς Ὁλυμπος—Ἀντάντιος; Μάτσας.
Φλογέρα

/ΚΙΓ — 333/

Μ πούμμι! "Ομηρος Παλιάτσος=Πανικολάου, Σαρδανάπαλος=Ἀλέξ. Ἀθάνας!
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

/ΚΙΓ — 343/

Διάλυσις: Ἀρχηβίδης=Α. Ἀποστόλου "Αγνωστος=Ν. Κάλας. Σουδανέζος=Κουλοκοκοντῆς. Δοξασμένο Στρατιωτάκι=Γ. Β. Κωστρούβης" . Κ. Παπαδάτος

/ΚΙΓ — 335/

Ἀλεκη Συριπέπουλε, στὴν ἐορτή σου εὔχομαι χρόνια πολλὰ κ' ἐκατοστιμένα.
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΠΑΝΟΥΤΣΟΠΟΥΛΗ

/ΚΙΓ — 336/

Ε νδοξο Σοῦλι, Κινετζάκι, Αἰγυπτιακὴ κτλ. Σίφων, σᾶς γνωρίζω. Ἀνταλλάσσω με τετραδιάκια μέσον Διαπλάσεως:
Σουλιώτισσα

****

Σεσπαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

****

ΤΥΠΟΙΣ ΜΗΝ. Κ. ΣΠΕΡΓΙΑΔΟΥ: ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 10. ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½ πέννες
Καὶ τὰ ἕνδεκατα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος δρχ. 45. Τρίμηνος δρχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 31 Μαρτίου 1928* *Ἔτος 50ὸν.—Ἀριθ. 13*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Καὶ τόφερε πίσω στὴν Ἀγγλία;

—Ἐ, αὐτὸ δὲ Ὀλταν ἀπίστευτο; . .

—Ἄκου δῶ μπάρμπα Τζέκιν! Θὰ ἦταν πιὸ ἀπίστευτο ἀκόμη, ἂν τὸ παιδὶ δὲν ἔφυγε καθόλου ἀπὸ τὸ Λονδίνο. Τί λὲς ἐσύ;

—Ἂν ἡ Ἀφεντιά σας μὲ νομίζει ἄξιο γιὰ τέτοια προδοσία!.. ἔκαμε ὁ Τζέκιν μὲ ἀξιοπρέπεια.

—Ὄχι, τοῦ λόγου σου εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος, ἀπάντησε ὁ σὲρ Ρόναλδ μὲ κρυμμένη εἰρωνεία. Ἀλλωστε τὸ συμφέρον μου εἶναι καὶ δικό σου. Ἀλλὰ βλέπεις, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ σοῦ τὸδωσα τὸ παιδί, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ μπαρκάρισες γιὰ τὴν Ἀμερική, πέρασε λίγος καιρός. Μπορεῖ καὶ νὰ σοῦ τὸκλεψαν τὸ παιδὶ καὶ σὺ νὰ μὴ θέλησες νὰ μὲ εἰδοποιήσεις.

— Καὶ γιατί νὰ μὴ σᾶς εἰδοποιήσω; Ἡ Ἀφεντιά σας μιὰ φορὰ ἤθελε νὰ τὸ ξεφορτωθεῖ τὸ μωρό. Εἴτε τόκλεψαν, εἴτε τὸ χάσαμε, τὸ ἴδιο κάνει.

— Σ' αὐτὸ δὲ ζήτησα τὴ γνώμη σου, μπάρμπα-Τζέκιν... Τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά. Ἐγὼ ἤθελα νὰ ξέρω ὅτι τὸ παιδὶ βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ δῶ καὶ σὲ καλὰ χέρια. Εἶναι μεγαλούτσικο καὶ θυμᾶται τοὺς γονεῖς του. Κι' ἂν οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸ περιμάζεψαν βασιαθοῦν σ' ἐλπίδα ἀνταμοιβῆς, μπορεῖ νὰ ψάξουν νὰ βροῦν τὴν οἰκογένειά του. Αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἤθελα ἐγώ...

— Κι' αὐτὸ εἶναι ποὺ δὲν πρέπει καθόλου νὰ τὸ φοβᾶστε! εἶπε ὁ Τζέκιν χωρὶς νὰ χάσει τὴν ψυχραιμία του. Πέρασαν ἕξη μῆνες καὶ δὲν ἀκούστηκε τίποτα. Λοιπὸν τὸ παιδὶ δὲ μίλησε καθόλου, ἢ, τὸ πιθανώτερο, βρίσκεται ἀκόμη στὴν Ἀμερική.

— Μπορεῖ! εἶπε ὁ σὲρ Ρόναλδ συλλογισμένος. Δὲν τὸ εἶδα καὶ καλά. Ἴσως νὰ γελάστηκα, ἀλλὰ ἤθελα νὰμουν σίγουρος.

— Θὰ ρωτήσω γὼ καὶ θὰ μάθω. Θὰ βρῶ τὸ βαρκάρη καὶ θὰ τοῦ πάρω λόγια.

— Τὸ νοῦ σου μὴ σοῦ πάρει αὐτὸς λόγια. Εἶναι λιγάκι πονηρός.

Ὁ Τζέκιν ἄρχισε ἀμέσως τὴν ἐκστρατεία του. Ὁ σὲρ Ρόναλδ ἦταν φοβερός, ὅταν θύμωνε, κι' ἔπρεπε νὰ τὸν ὑπακούει κανεὶς τυφλά.

Τῆς ἔκλεξε τὰ μαλλιὰ της κλεξίδα;...» (Σελ. 146, στ. α΄.)

Βρῆκε εὔκολα τὸ γέρο-Δίκ, ἀλλὰ δὲν τοῦπιασε κουβέντα. Ἦταν περιττό, γιατὶ δὲ θὰ τοῦπερνε λέξη.

Ρώτησε ὅμως πολλοὺς βαρκάρηδες, ποὺ τοὺς ἔβλεπε νὰ μιλοῦν μαζί του, ἀλλὰ κανένας δὲν ἤξερε ποιὰ ἦταν ἡ μικρὴ καὶ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν. «Ναί, πολλὲς φορὲς ὁ Δίκ τὴν εἶχε μαζί του... τώρα κι' ἕξη μῆνες πάνω-κάτω... ἔλεγαν πὼς ἦταν ἀνιψούλα του... Πόσων χρόνων ἦταν, κανεὶς δὲν ἤξερε.»

"Ὁλ' αὐτὰ ἦταν λιγάκι ἀόριστα· ἕνα μοναχὰ ἦταν ὡστόσο βέβαιο: ὅτι κανεὶς δὲν εἶδε τὸ γέρο-Δίκ μὲ παιδί, πρὶν ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ χάθηκε ἡ Νταίζη.

«Μοῦ φαίνεται, συλλογιζόταν ὁ Τζέκιν, πὼς αὐτὴ ἡ ἀλεποὺ (κι' ἐννοοῦσε τὸ σὲρ Ρόναλδ) τὰ μυρίστηκε ὅλα! Πρέπει νὰ τοῦ βγάλω τὶς ὀποψίες, γιατί ἀλλοιῶς ὁ Θεὸς νὰ βάλει τὸ χέρι του! Εἶναι ἱκανὸς νὰ μὲ ξεπαστρέψει, ἂν βεβαιωθεῖ πὼς τὸν πρόδωσα!»

Τὸ ζήτημα ἦταν τώρα νὰ ἰδεῖ τὸ παιδί. Ἀλλὰ βρισκόμαστε στὸ φθινόπωρο, κι' οἱ ὁμίχλες δὲν ἦταν καθόλου κατάλληλες γιὰ περίπατο. Ἔπρεπε νὰ περιμένει τὴν εὐκαιρία, λόγου χάρη μιὰ μεγάλη γιορτή, ὅπου ὁ λαὸς τοῦ Λονδίνου βγαίνει ἔξω, ὅ,τι καιρὸς κι' ἂν κάνει.

Ἡ Ἀγγλία εἶναι μιὰ χώρα ποὺ κρατεῖ τὶς παραδόσεις. Ἔθιμα, ποὺ χρονολογοῦνται ἀπὸ τὴ μεσαιωνικὴ ἐποχή, ἐξακολουθοῦν ἀκόμη καὶ σήμερα νὰ τηροῦνται, σχεδὸν μὲ τοὺς ἴδιους τύπους, μὲ τὶς ἴδιες λεπτομέρειες. Ἕνα ἀπὸ τὰ περίεργα αὐτὰ ἔθιμα εἶναι κι' ἡ ἀνακήρυξη τοῦ λόρδου δημάρχου (τοῦ lord mayor), ποὺ καθιερώθηκε στὸ 15ον αἰώνα.

Ἡ ἐκλογὴ πανηγυρίζεται μὲ γιορτές, ὅπου ἔχουν τὸ μέρος τους ὅλοι οἱ πρόκριτοι κι' οἱ εὐγενεῖς τοῦ Λονδίνου, μ' ὅλη τους τὴν ἀρχοντικὴ μεγαλοπρέπεια.

Τέτοια θεάματα δὲν ἄφηναν κανέναν κλεισμένο μέσα στὸ σπίτι του, κι' ἰδίως τὰ παιδιά, ποὺ τρελλαίνονται γιὰ πανηγύρια.

Ἡ μεγαλύτερη συγκέντρωση γίνεται στὸν Τάμεση κι' ὁ Τζέκιν φαντάστηκε ἀμέσως ὅτι ὁ γέρο-Δίκ θὰ πέρνε φυσικὰ τὰ παιδιὰ στὴ βάρκα γιὰ νὰ ἰδοῦν· καλύτερα τὴ λαμπρὴ λαμπαδηφορία, τὴν παρέλαση, τὶς φωταψίες.

Νοίκιασε λοιπὸν μιὰ βάρκα γι' αὐτὴ τὴν ἡμέρα, λογαριάζοντας ὅτι ἡ με-

γάλη κασμοσυρροὴ βά τοὔδιν' εὐκαιρία νὰ ζυγώσει πολὺ κοντὰ στὴ βάρκα τοῦ Δίκ καὶ νὰ ἰδεῖ μὲ τὴν ἡσυχία του τὸ κοριτσάκι.

Ἡ ὁμίχλη εἶχει διαλυθεῖ τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς κι' ἀπὸ τὸ πρωὶ στὸν Τάμεση πήγαιναν κι' ἔρχονταν βάρκες κάθε λογῆς μὲ ὡραῖες τέντες καὶ μὲ ὡραῖα χρώματα.

Τῆς Τζέννης δὲν τῆς βάστηξε ἡ καρδιὰ νὰ στερήσει τὴν καιμένη τὴ Νταίζη ἕνα θέαμα, ποὺ ἤξερε πόσο ἦταν ὡραῖο ἀπὸ τὶς διηγήσεις τοῦ μικροῦ Τζόε. Ἀπὸ τότε ποὺ τὴν εἶχαν κλείσει μέσα, ἡ μικρὴ ἔχανε τὸ χρῶμα της κι' ἔπαιζε ἀνόρεχτα, κι' ἡ Τζέννη συλλογιζόταν ὅτι ἔτσι κινδύνευε ν' ἀρρωστήσει, γιὰ νὰ προφυλαχτεῖ ἀπὸ ἕναν κίνδυνο ποὺ ἴσως ἦταν καὶ φανταστικός.

Τῆς φόρεσε τὸ καλύτερο ἄσπρο της φόρεμα, τῆς ἔπλεξε ὅμως τὰ μαλλάκια της πλεξίδες καὶ τῆς τὰ χτένισε πολὺ στρωτά, γιὰ νὰ μὴν τὴ μαρτυρήσουν οἱ χρυσές της μπούκλες. Ἡ μικρούλα κατσούφιασε, ὅταν εἶδε ὅτι τῆς χάλασαν τὶς μπούκλες της, ἀλλὰ ποιός θὰ τὴ ρωτοῦσε τώρα; Ὕστερα τῆς φόρεσε μιὰ μεγάλη μπέρτα μὲ κουκούλα.

— Κρῖμα αὐτὸ τὸ ὡραῖο φόρεμα! εἶπε ἡ Νταίζη. Οὔτε φαίνεται καθόλου.

—Ἔχεις δρεξη ν' ἁρπάξεις κανένα κρυολόγημα, κουτόπαιδό μου; Ἄλλωστε σήμερα θὰ εἶναι τόσα καὶ τόσα ὡραῖα πράγματα ἔξω, ποιὸς θ' ἀδειάζει νὰ κοιτάξει τὸ φόρεμα τὸ δικό σου!

Ἡ Νταίζη χαμήλωσε τὸ κεφάλι μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα τύλιξε τὰ χεράκια της γύρω στὸ λαιμὸ τῆς Τζέννης. Ἔτσι πάντα τελείωναν οἱ μικροκαυγάδες τους. Ποτὲ ἡ Νταίζη δὲ βκατοῦσε περισσότερο τὸ θυμό της.

Βγῆκαν ἀπὸ τὸν Πύργο καὶ πῆγαν νὰ ὁμίξουν μὲ τὸ βαρκάρη καὶ τὸ Τζόε, ποὺ τοὺς περίμεναν. Σὲ λίγο ἡ Νταίζη εἶχε λησμονήσει πιὰ πὼς τῆς ἔκρυψαν τὸ φόρεμά της καὶ πὼς τὴν ἀσχήμισαν μὲ τὶς πλεξίδες, γιατὶ ἔβλεπε μπροστά της λαμπρὸ θέαμα.

Ὅλοι φοροῦσαν τὰ γιορτινά τους κι' ὁ κόσμος ἦταν ἀμέτρητος. Εἶχαν ἀνεβεῖ ἀκόμη καὶ στὰ κεραμίδια, ἀκόμη καὶ στὰ κατάρτια τῶν καϊκιῶν. Οἱ βάρκες πιὰ ἦταν ὁλόκληρο στράτευμα. Περνοῦσαν σημαιοστόλιστες καὶ φρεσκοβαμμένες, ἐνῶ ἄλλες στεκόνταν σὲ παράταξη, κοντὰ κοντὰ ἡ μιὰ στὴν ἄλλη.

Ὁ Τζόε φοροῦσε μιὰ καινούργια μπλὲ μπλούζα κι' ἕνα κόκκινο ἀκοῦφο. Κι' ὁ παπποῦς ἀκόμη εἶχε φρεσκάρει τὴ φορεσιά του, εἶχε ξαναπεράσει τὴ βάρκα μὲ μπογιὰ κι' εἶχε φρεσκοπλύνει τὸ πανὶ τῆς τέντας. Ἡ βαρκούλα ἦταν καύχλα ἔτσι, καὶ πολλοὶ τὴ φώναζαν καθὼς περνοῦσαν καὶ πρόσφεραν σεβαστὰ ποσὰ γιὰ νὰ τὴ νοικιάσουν. Μὰ ὁ γέρος βαρκάρης εἶχε ὑποσχεθεῖ στὴν κυρία Γουΐκ καὶ στὰ παιδιὰ νὰ τοὺς δείξει τὴ γιορτὴ κι' ἤθελε νὰ εἶναι ἐλεύθερος, νὰ πηγαίνῃ ὅπου τοῦ ἄρεσε.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ Τζέκιν εἶχε νοικιάσει μόνος του μιὰ βαρκούλα πολὺ μικρή, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ τὴ διευθύνει εὔκολα ὅπως ἤθελε. Σήμερα ἦταν τόσος κόσμος στὸν Τάμεση, ὥστε κανένας δὲ θὰ τὸν παρατηροῦσε, ἂν πήγαινε κι' ἐρχόταν ἢ ἂν στεκόταν ὥρα πολλὴ στὴν ἴδια θέση.

Ἔτσι κατάφερε νὰ στέκει ὅλη τὴν ὥρα κοντὰ στὴ βάρκα ποὺ ἦταν ἡ Νταίζη καὶ νὰ τὴν κατασκοπεύει, χωρὶς ὁ γέρο-Δὶκ νὰ ὑποψιαστεῖ τὸ παραμικρό.

Μάλιστα ἦταν τόσο κοντά, ὥστε ν' ἀκούει καὶ τὰ λόγια τῶν παιδιῶν. Αὐτὸ ὅμως δὲν τοῦ χρησίμευε καὶ πολύ, γιατὶ τὰ παιδιὰ δὲν ἔλεγαν τίποτα ἐκτὸς ἀπὸ θυμωτικὰ ἐπιφωνήματα:

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ γαμπρὸς τὴν εἶδε νὰ φεύγῃ κολυμπώντας. Ἔπεσε στὸ νερὸ ἀπὸ πίσω της ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὴν φτάσῃ. Ὅταν εἶδε λοιπὸν ὅτι θὰ τὴν ἔχανε, τῆς πέταξε στὴν ἀπελπισία του τὸ καμάκι. Ἐκεῖνο τὴν πέτυχε καλύτερα ἀπ' ὅ,τι ἤθελε ὁ ψαράς, καὶ ἡ δυστυχισμένη νεράϊδα ἔβγαλε μιὰ σπαρακτικὴ φωνὴ καὶ χάθηκε στὸ νερό.

Ὁ ψαρὰς στάθηκε στὴν ἀμμουδιὰ καὶ περίμενε νὰ τὴν δῇ νὰ ξεπροβάλλει. Τότε ὅμως εἶδε πὼς τὸ νερὸ ἄρχισε νὰ βγάζει μιὰ γλυκειὰ λάμψη ποὺ ποτέ του δὲν τὴν εἶχε ξαναϊδεῖ. Τὰ κύματα γυάλιζαν καὶ λαμποκοποῦσαν καὶ σκόρπιζαν γύρω γαλανές, τριανταφυλλιὲς καὶ μαργαριταρένιες ἀνταύγειες. Κι' ὅταν τὰ κύματα ἔφθασαν στὴν παραλία, εἶδε ὁ ψαρὰς πὼς ὅλα ἄλλαζαν μονομιᾶς ὄψη. Ἡ γῆ ἄρχισε ὅλη νὰνθίζει καὶ νὰ μοσχοβολᾶ κι' ὅλα γύρω του ἔγιναν τόσο ὄμορφα ποὺ ἔμεινε μαγεμένος.

Τότε ὁ ψαρὰς κατάλαβε ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία. Ὅποιος ἔβλεπε μιὰ νεράϊδα, μαγευόταν ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της καὶ ἔβρισκε τὴ γῆ πιὸ ὄμορφη ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Καὶ τὸ αἷμα τῆς νεράϊδας ποὺ ἀνακατεύτηκε μὲ τὸ νερό, σκόρπισε γύρω του αὐτὴ τὴν ὁμορφιὰ καὶ κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ μαγεύονται ὅταν βλέπουν αὐτὰ τὰ μέρη».

— Καὶ τώρα, Κλέμεντ, πρόσεξε σὲ ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ, ἐξακολούθησε ὁ ἡλικιωμένος κύριος, καὶ τὰ μάτια του πῆραν μιὰ παράξενη λάμψη. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν νὰ κατοικοῦν στὰ τρία ἐκεῖνα νησάκια. Κι' ἔτσι σιγὰ-σιγὰ χτίσηκε ἡ Στοκχόλμη.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ ἕνας ἄλλος κύριος. Αὐτὸς ὅμως ποὺ μιλοῦσε μὲ τὸν Κλέμεντ τοῦ ἔκανε νόημα μὲ τὸ χέρι κι' ἐκεῖνος ἔμεινε σὲ ἀπόσταση.

— Κάνε μου μιὰ χάρη, Κλέμεντ, ἐξακολούθησε ὁ ἡλικιωμένος κύριος. Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ μιλήσω μαζί σου περισσότερο. Θὰ σοῦ στείλω ὅμως ἕνα βιβλίο ποὺ γράφει γιὰ τὴ Στοκχόλμη κι' αὐτὸ νὰ τὸ διαβάσῃς ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Ἐγὼ σοῦ εἶπα τὴν ἀρχὴ τῆς ἱστορίας της καὶ σὺ νὰ τὴν προχωρήσῃς περισσότερο. Διάβασε μόνος σου πῶς μεγάλωσε ἡ πολιτεία καὶ πῶς ἄλλαξε μὲ τὸν καιρό. Κι' ὅταν διαβάσῃς ὅλα γιὰ τὴν Στοκχόλμη, Κλέμεντ, τότε θὰ καταλάβεις γιατὶ ἔχει τὴ χάρη να τραβᾶ ὅλους γύρω της. Ὅλα ἔπειτα νὰ κάτσῃς σ' αὐτὴ τὴ θέση καὶ νὰ δῇς τὰ κύματα, πῶς γυαλίζουν καὶ ὁμορφαίνουν τὴν ἀμμουδιά, καὶ νὰ μαγευτῇς καὶ σὺ ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τους. Ἔτσι νὰ κάνῃς, Κλέμεντ!

Ὁ ἡλικιωμένος κύριος εἶχε ὑψώσει λιγάκι τὴ φωνή του καὶ τὰ μάτια του γυάλιζαν. Σηκώθηκε, χαιρέτισε φιλικὰ τὸν Κλέμεντ κι' ἔφυγε. Ὁ Κλέμεντ ὅμως κατάλαβε ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς ποὺ μιλοῦσε τόση ὥρα μαζί του ἦταν δίχως ἄλλο ἕνα πρόσωπο πολὺ ἐξαιρετικὸ καὶ ὑποκλίθηκε ὅσο πιὸ βαθιὰ μποροῦσε.

Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε στὸ Σκάνσεν ἕνας ὑπηρέτης ἀπὸ τὸ παλάτι μ' ἕνα μεγάλο βιβλίο καὶ μ' ἕνα γράμμα. Καὶ στὸ γράμμα ἦταν γραμμένο ὅτι τὸ βιβλίο τὸ ἔστελνε στὸν Κλέμεντ ὁ βασιλιάς!

Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ τὰ ἔχει ἐντελῶς χαμένα κάμποσες μέρες. Δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰκούσῃ μιὰ σωστὴ λέξη ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα πῆγε στὸ διευθυντὴ τοῦ Μουσείου καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἤθελε νὰ γυρίσῃ πίσω στὴν πατρίδα του.

— Γιατὶ θέλεις νὰ γυρίσῃς πίσω; ρώτησε ὁ διευθυντής. Δὲν σοῦ ἀρέσει ἐδῶ;

— Πῶς; μοῦ ἀρέσει πολύ, εἶπε ὁ Κλέμεντ. Δὲν ἔχω κανένα παράπονο. Θέλω ὅμως νὰ πάω στὸν τόπο μου.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν εἶχε μιλήσει ὁ βασιλιάς, δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ ἡσυχία οὔτε νύχτα οὔτε μέρα. Ἤθελε νὰ πάει στὸ χωριό του καὶ νὰ πῇ σὲ ὅλους τί τοῦ εἶχε συμβεῖ. Τί εὐτυχία θὰ ἦταν γι' αὐτὸν ὅταν, καλησμένος μπρὸς στὴν αὐλόπορτα τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωριοῦ του, θὰ εἶχε ὅλους μαζεμένους γύρω του καὶ θὰ τοὺς ἔλεγε πόσο καλὸς εἶχε φανεῖ ὁ βασιλιὰς σ' αὐτόν, πῶς εἶχε κάτσει δίπλα του στὸν ἴδιο πάγκο κι' εἶχε μιλήσει μαζί του, μ' ἕνα φτωχὸ χωριάτη, πάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα, προσπαθώντας νὰ τὸν γιατρέψῃ ἀπ' τὴν νοσταλγία του.

Κι' ἂν στὸ τέλος καταντοῦσε στὸ πτωχοκομεῖο, δὲν θὰ τὸν ἔνοιαζε πιὰ καὶ τόσο πολύ. Κι' ἐκεῖ μέσα ἀκόμη θὰ ξεχώριζε ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ θὰ τοῦ φέρνανε μὲ τρόπο καὶ σεβασμό.

Κι' ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ πίσω στὴν πατρίδα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ὁ ἀετός

Πέρα μακριὰ στὰ βουνὰ τῆς Λαπωνίας, πάνω σ' ἕνα ψηλὸ βράχο ποὺ ξεπρόβγαινε ἀπ' τὸ ἀπότομο πλάγι ἑνὸς βουνοῦ, βρισκόταν μιὰ παλιὰ ἀετοφωλιά. Ἡ φωλιὰ ἦταν φτιασμένη ἀπὸ κλαριὰ ἐλάτης ριχμένα ἄτακτα τὸ ἕνα πάνω στάλλο. Κάθε χρόνο γινόταν πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ ψηλή, καὶ μὲ τὸν καιρὸ ἔγινε τόσο μεγάλη, ποὺ ἀπὸ μακριὰ φαινόταν σὰν καλύβα.

Ὁ βράχος ποὺ ἦταν κτισμένη ἡ φωλιά, ὑψωνόταν πάνω ἀπὸ μιὰ κοιλάδα ὅπου ἐρχόταν κάθε καλοκαίρι κι' ἔ-

χτιζε τὶς φωλιές του ἕνα κοπάδι ἀπὸ ἀγριόχηνες. Καὶ στάλῃθεια, δὲν μποροῦσαν οἱ χῆνες νὰ διαλέξουν καλύτερη μεριά, γιατὶ ἡ κοιλάδα ἦταν τόσο καλὰ χωμένη ἀνάμεσα στὰ βουνά, ποὺ ἦταν ἄγνωστη σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους. Στὴ μέση τῆς κοιλάδας βρισκόταν μιὰ μικρὴ λιμνούλα, ποὺ τὰ χηνάκια εὕρισκαν ἀρκετὴ τροφή, κι' οἱ θάμνοι γύρω ἀπὸ τὴν λίμνη ἦταν οἱ πιὸ κατάλληλες μεριὲς γιὰ νὰ χτίζουν οἱ ἀγριόχηνες τὶς φωλιές τους.

Τώρα κι' ἀμέτρητα χρόνια, κατοικοῦσαν ἀετοὶ ψηλὰ στὸ βράχο κι' ἀγριόχηνες κάτω στὴν κοιλάδα. Κάθε χρόνο οἱ ἀετοὶ ἅρπαζαν μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀγριόχηνες, φρόντιζαν ὅμως νὰ μὴ ἁρπάξουν πολλὲς γιὰ νὰ μὴ σηκωθοῦν καὶ φύγουν. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ κι' οἱ ἀγριόχηνες δὲν ἔβρισκαν μικρὴ ὠφέλεια ἀπ' τοὺς ἀετούς· γιατὶ ἦσαν βέβαια ληστές, ἀλλὰ κρατοῦσαν καὶ τοὺς ἄλλους ληστὲς σὲ ἀπόσταση.

Λίγα χρόνια πρωτοῦ νὰ πάει ὁ Νὶλς Χόλγκερσον ταξίδι μὲ τὶς ἀγριόχηνες, ἡ γριὰ Ἄκκα ἀπὸ τὸ Κεπνικαΐζεν στεκόταν ἕνα πρωῒ κοντὰ στὴ λίμνη καὶ κοίταζε ψηλὰ κατὰ τὴν ἀετοφωλιὰ καὶ τοὺς ἀετούς, ποὺ συνήθιζαν νὰ βγαίνουν στὸ κυνήγι λίγη ὥρα ὕστερα ἀπ' τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΖ'.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Θειὰ-Εὐλιλία εἶχε νὰ κάνῃ μιὰ ἐπίσημη βίζιτα. Γιὰ πρώτη φορά, θάβαζε τὸ καινούριο φόρεμα ποὺ εἶχε ράψει στὸ σπίτι, τὸ καινούριο καπέλλο ποὺ τῆς ἔστειλε τὴν ἴδια μέρα ἡ καπελλοῦ, καὶ τὰ καινούρια παπούτσια ποὺ ὅ,τι τῆς τάχε φέρει ὁ ταγγάρης... Θὰ ἔπαιρνε καὶ τὴ γαλάζια μεταξωτὴ ὁμπρελίνα της. Χαρούμενη λοιπὸν καὶ καμαρωτὴ ἐμπρελίνα της. Κι' ἀφοῦ πλύθηκε, ἄλλαξε καὶ χτενίστηκε ὡραῖα, ἄνοιξε τὴ ντουλάπα της νὰ πάρῃ τὸ καινούργιο της φουστάνι...

Τῆς φάνηκε σὰν κοντό. Κι' ἀπόρησε: Λὴτὴ εἶχε κοντήνει; ἢ ἡ ράφτρα της, δὲν εἶχε, πάρει καλὰ τὰ μέτρα; Μὰ πῶς ἄφοῦ στὴ δοκιμὴ τῆς ἐρχόταν ἴσα - ἴσα;...

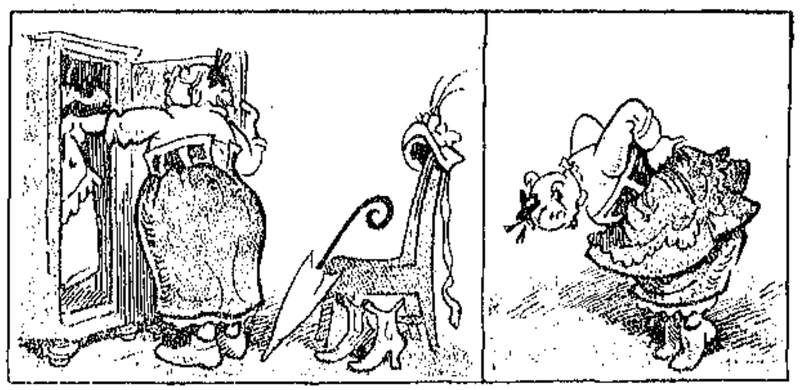

Τὸ κοιτάζει, τὸ φορεῖ, κάνει νὰ τὸ κατεβάσῃ, μὰ ποῦ! Μόλις τῆς ἐρχόταν ὡς τὰ γόνατα! Οὔτε μπαλλαρίνα δὲν θὰ φοροῦσε τόσο κοντὸ φουστάνι!

—Ὤχ, δυστυχία μου! φωνάζει ἀπελπισμένη. Ἡ ράφτρα ἔκανε λάθος!... Τόκοψε!...

Γιατὶ ποῦ νὰ φαντασθῇ ἡ θειὰ - Εὐλιλία πὼς κι' αὐτὸ ἦταν κατόρθωμα τῆς Ρήνας καὶ τῆς Μαρίνας! Θάρταναν ποτὲ ὡς ἐκεῖ:... Κι' ὅμως ναί, αὐτὲς τὸχαν κάνει. Βρῆκαν μιὰ στιγμὴ εὐκαιρία ἐκεῖ ποὺ ἔραβαν τὰ κουκλίστικα, ἔκοψαν ἀπὸ κάτω τὸ φουστάνι τῆς θειᾶς τους, κι' ἔπειτα τὸ στρίφωσαν τόσο καλά, ποὺ θἄλεγες πὼς τὄχε στριφώσει ἡ ράφτρα!

Κατάσυγχίστηκε ἡ θειά, κατασυγχίσθηκε κι' ἡ ράφτρα, ὅταν τὴ φώναξε καὶ τῆς εἶπε τὸ καὶ τό... Περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνὴ καὶ τοὺς ὅρκους ποὺ ἔκανε τὸ ἀθῶο κορίτσι, πὼς δὲν εἶχε κάψει καθόλου τὸ φουστάνι. Τὸ ζήτημα εἶναι πὼς χρειάστηκε καιρὸς ὡς νἀγορίσουν ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα καὶ νὰ τὸ μακρύνουν. Κι' ἔτσι ἡ θειά-Εὐλιλία ἀναγκάστηκε νἀναβάλῃ τὴ βίζιτά της. Ἔμεινε ὅμως μὲ τὴν ἰδέα, —κι' ὅς ἔλεγε αὐτή,— πὼς τὸ λάθος ἦταν τῆς ράφτρας.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΓΚΥΖΗΣ ΣΤΟ «ΙΛΙΟΥ ΜΕΛΑΘΡΟΝ»

Αγαπητοί μου,

ΔΡΥΘΗΚΕ στὰς Ἀθήνας ἕνας Σύλλογος Φιλοτέχνων», ποὺ σκοπεύει νὰ κάμῃ πολλὰ καὶ μεγάλα. Κι' ἄρχισε μὲ μιὰν ἔκθεση τῶν ἔργων τοῦ Γκύζη, στὸ «Ἴλιου Μέλαθρον», ποὺ ἄνοιξε τὴν περασμένη ἑβδομάδα κι' εἶχε μιὰν ἔκτακτη ἐπιτυχία. Ὁ κόσμος πηγαίνει πατεῖς με-πατῶ-σε. Γιατὶ δὲν εἶναι μόνο τὰ ἔργα τοῦ ξακουστοῦ ζωγράφου ποὺ τὸν τραβοῦν. Εἶναι ἀκόμα κι' αὐτὸ τὸ ἱστορικὸ σπίτι, ποὺ ὅλοι τὸ ξέρουν ἀπέξω καὶ καθένας ὠφελεῖται ἀπὸ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ ἰδῇ κι' ἀπὸ μέσα.

Τὸ «Ἴλιου Μέλαθρον» ἀνήκει σήμερα στὸ Δημόσιο. Τὸ ἀγόρασε δὲν ξέρω πόσα ἑκατομμύρια ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Σλῆμαν γιὰ νὰ τὸ κάνῃ Μουσεῖο. Τί ὄμορφο ποὺ εἶναι ἀκόμα! Καὶ λέω «ἀκόμα», γιατὶ μιὰ φορά, φρεσκομαιμωμένο, ὁλοκαίνουργο, ἔλαμπε σὰ μαγικὸ παλάτι... Τὸ θυμοῦμαι σὰν ὄνειρο τότε ποὺ πρωτόρθα στὰς Ἀθήνας. «Ἴλιου Μέλαθρον» λέγαμε καὶ χάσκαμε ἀπέξω, θαυμάζοντας τὸ κομψὸ του σχέδιο, τὴ στοὰ μὲ τὶς ζωγραφιές, τὶς ἐξωτερικὲς μαρμάρινες σκάλες του,— στὰ δυὰ πλάγια, μέσα κηπάκια,—τ' ἀγάλματα τῆς σκεπῆς του καὶ τὴ χρυσὴ ἐπιγραφὴ στὴν πρόσοψη... Ξέραμε πὼς τὸ εἶχε χτίσει ὁ Ἔρρικος Σλῆμαν (Schliemann) ὁ μεγάλος γερμανὸς ἀρχαιολόγος, μὲ τὰ πλούτη ποὺ ἀπόχτησε, σκάβοντας στὴν Τροία, στὶς Μυκῆνες κι' ἀλλοῦ.

Τί ἄνθρωπος κι' αὐτός, παιδιά μου! Ἔχω διαβάσει τὴν αὐτοβιογραφία του ποὺ εἶν' ἕνα θαῦμα. Ἀπὸ μικρός, ποὺ διάβαζε Ὅμηρο, τὄνειρό του ἦταν νὰ πάῃ στὴν Τροία καὶ νὰ βρῇ τὸ παλάτι τοῦ Πριάμου. Μεγάλωσε, ἔγινε ἔμπορος, ἄρχισε νὰ κάνῃ περιουσία, μὰ τὄνειρό του, τὸ παιδικό του ὄνειρο, δὲν τὸ ξεχνοῦσε στιγμή. Ὅταν εἶχε καιρὸ δὲν ἐδιάβαζε παρὰ Ὅμηρο. Τὸν εἶχε μάθει ὅλον ἀπέξω. Κι' ἅμα πλούτησε, κατέβηκε στὴν Ἀνατολὴ κι' ἄρχισε νὰ σκάβῃ... Ὦ, κανένας ἀρχαιολόγος στὸν κόσμο δὲν στάθηκε πιὸ τυχερὸς ἀπὸ τὸν Ἔρρικο Σλῆμαν! Βρῆκε, βρῆκε καί... τί δὲν βρῆκε στὰ σπλάχνα αὐτῆς τῆς γῆς τοῦ ὀνείρου του! Τάφους, παλάτια, ἀγγεῖα, ὅπλα, στολίδια, ζωγραφιές. Καὶ χρυσάφι, χρυσάφι... Τὰ εὑρήματά του, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνυπολόγιστη ἀρχαιολογική τους ἀξία, εἶχαν καὶ μιὰ μεγάλη ὑλική. Ἀληθινὸς θησαυρὸς τελοσπάντων. Κι' ὁ θησαυρὸς αὐτὸς ἀποκάλυψε στὰ μάτια τοῦ ἐκθαμβου κόσμου ἕνα μεγάλο, ἄγνωστο, ἀφάνταστο πανάρχαιο πολιτισμό: τὸ μηκυναϊκό, τὸν πολιτισμὸ τοῦ Ὁμήρου!

Τὰ Μουσεῖα γέμισαν τότε ἀπὸ τὰ «ἀρχαῖα» τοῦ Σλῆμαν, προπάντων τὸ Μουσεῖο τοῦ Βερολίνου ποὺ πῆρε τὴ μερίδα τοῦ λέοντος. Στὴν πατρίδα του, ὅλέπετε, ὁ καλὸς Γερμανὸς χάρισε τὰ καλύτερα. Ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, τὸ Βερολίνο τὸν ἀνακήρυξε ἐπίτιμο πολίτη. Καὶ γι' αὐτὸ παλὺ καυχιόταν ὕστερα ὁ Σλῆμαν. «Γρεῖς ἐπίτιμους πολίτες ἔχει τὸ Βερολίνο, ἔλεγε· τὸν Μπίσμαρκ, τὸν Μόλτκε κι' ἐμέ». Μὰ ἔν' ἀπὸ τὰ καυχήματα του ἦταν κι' αὐτὸ τὸ σπίτι ποὺ ἔχτισε στὰς Ἀθήνας, στὴν πόλη ποὺ τὴν εἶχε κάνει δεύτερη πατρίδα του: τὸ «Ἴλιου Μέλαθρον», ὅπως τὸνόμασε ὁ ἴδιος,—τὸ μέγαρο τὸ στολισμένο καὶ ζωγραφισμένο, μὲ τοὺς ρυθμοὺς τοῦ πολιτισμοῦ ποὺ εἶχε ξεθάψει, τὸ παλάτι ποὺ δὲν ἦταν κι' αὐτὸ παρὰ ἕνα Μουσεῖο,—τὸ Μουσεῖο Σλῆμαν.

Σ' αὐτὸ λοιπὸν οἱ Φιλότεχνοι ἐκθέτουν σήμερα τὰ ἔργα τοῦ Γκύζη, ποὺ τὰ μάζεψαν ἀπὸ παντοῦ. Ἄλλες θησαυρός, ἄλλο μεγαλεῖο! Γιατὶ ὁ Νικόλαος Γκύζης,—ἐδῶ κι' εἴκοσι χρόνια πεθαμένος,—στάθηκε ὁ μεγαλύτερος Ἕλληνας ζωγράφος ὕστερ' ἀπὸ τὸν παλιὸ ἐκεῖνο Θεοτοκόπουλο. Καταγόταν ἀπὸ τὴν Τῆνο, ποὺ ἔχει βγάλει κι' ἄλλους ἄξιους ζωγράφους. Γιατὶ τὸ Μοναστῆρι ἐκεῖ-πέρα, ὅσους νέους εἶχαν κάποια κλίση στὴ ζωγραφική, τοὺς ἔστελνε νὰ σπουδάζουν. Κι' ἔτσι κανένα ταλέντο δὲν πήγαινε χαμένο, ὅπως συμβαίνει σ' ἄλλους τόπους, ὅπου καὶ ζωγράφοι μπορεῖ νὰ γεννιοῦνται, καὶ γλύπτες, καὶ μουσικοί, μὰ δὲν ὑπάρχει κανένα Μοναστήρι νὰ τοὺς στέλνῃ νὰ σπουδάζουν... Τὸ δυνατότερο ἀπ' αὐτὰ τὰ Τηνιακὰ ζωγραφικὰ ταλέντα ἦταν τοῦ Γκύζη. Καὶ δείχτηκε γρήγορα, ὄχι πιὰ στὴν Ἑλλάδα, ποὺ θάταν εὔκολο, ἀλλὰ σ' αὐτὴ τὴ Γερμανία, ποὺ εἶχε τόσους καὶ τόσους μεγάλους ζωγράφους. Ὁ Γκύζης κατόρθωσε νὰ πάρῃ θέση ἀνάμεσα σ' αὐτούς. Στὸ Μόναχο ζοῦσε, καὶ τὸ ἀτελιέ του ἦταν ἐκεῖ ἕν' ἀπὸ τὰ πρῶτα. Δίδασκε στὴν Ἀκαδημία, ἡ βαυαρικὴ Κυβέρνηση τοῦ παράγγελνε ἔργα, — τὴν «Ἀποθέωση τῆς Βαυαρίας» π. χ.— κι' οἱ πίνακές του στόλιζαν τὰ Μουσεῖα, τὰ δημόσια καταστήματα, ἢ ἔβγαιναν στὴν «Πινακοθήκη τῶν Συγχρόνων» μαζὶ μὲ πίνακες τῶν πιὸ ξακουστῶν ζωγράφων τῆς Γερμανίας καὶ τοῦ κόσμου.

Ἀλλὰ ὁ Γκύζης, μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴ δόξα, δὲν ξέχασε ποτὲ πὼς ἦταν Ἕλληνας. Ἀγαποῦσε τὴν Ἑλλάδα περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμο καὶ διατηροῦσε στὴν ψυχή του ἀνόθευτο τὸν ἑλληνισμό. Τὰ θέματα τῶν περισσότερων ἔργων του ἦταν ἑλληνικά, ὅπως στὸ Τάμα, στὰ Κάλαντα, στὸ Παραμύθι, στὸ Μικρὸ Σοφὸ καὶ ἄλλα. Ἀλλὰ καὶ στὰ γενικά του ἔργα, τὰ συμβολικὰ καὶ διακοσμητικά, βλέπει κανεὶς τὸ ἑλληνικὸ σχέδιο, τὴν ἑλληνικὴ γραμμή, τὴν ἑλληνικὴ εὐγένεια, τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα, τὴν ἑλληνικὴ ψυχή. Ὅλοι οἱ ξένοι κριτικοὶ τοῦ τὸ ἀναγνωρίζουν. Ὁ ζωγράφος αὐτός, ποὺ εἶχε σὰ δεύτερη πατρίδα του τὴ Γερμανία, ἦταν ἕνας γνήσιος Ἕλληνας καλλιτέχνης, ποὺ εἶχε ἔμφυτη μέσα του τὴν τέχνη τῶν ἀρχαίων, τῶν κλασσικῶν.

Ὁ Νικόλαος Γκύζης εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες νεοελληνικὲς δόξες. Ἡ πατρίδα του καυχιέται σήμερα γι' αὐτόν, ὅπως κι' αὐτὸς καυχιόταν γιὰ τὴν πατρίδα του...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ὑπὸ τὸ προηγούμενο —

— Κι' ἐγὼ ἐλπίζω νάναι καλὸς καιρὸς αὔριο, εἶπε ὁ Μπριάν. Ὁπωσδήποτε πρέπει νἄμαστε ἕτοιμοι.

— Λογαριάζω, εἶπε ὁ Γόρδων, πὼς ἡ Θάλασσα ποὺ εἴδες ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι, θἄπρεπε ἔξη ὡς ἑπτὰ μίλια.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν· ἐπειδὴ ὅμως ὁ κόλπος εἰσχωρεῖ πολὺ στὴν ξηρά, ἡ ἀπόσταση ἀπὸ ἐδῶ μπορεῖ νὰ εἶναι μικρότερη.

— Τότε λοιπὸν δὲν θὰ λείψετε παραπάνω ἀπὸ εἰκοσιτέσσερις ὧρες, συμπέρανε ὁ Γόρδων.

— Βεβαιότατα, ἂν βαδίσωμε πρὸς τἀνατολικὰ κατ' εὐθεῖαν. Θὰ βροῦμε ὅμως ἴσιο δρόμο μέσα στὸ δάσος;

— Μπορεῖ νἀναγκασθοῦμε νὰ λοξοδρομήσωμε, εἶπε ὁ Δόνιφαν· ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι σπουδαῖο ἐμπόδιο.

— Ἔστω, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Μπορεῖ ὅμως νὰ βροῦμε σπουδαιότερα ἐμπόδια: κανένα ρέμμα, κανένα βάλτο... ξέρω κι' ἐγώ; Γι' αὐτὸ εἶναι φρόνιμο νὰ πάρωμε μαζί μας τρόφιμα γιὰ πολλὲς ἡμέρες.

— Καὶ πολεμοφόδια! ἐπρόσθεσε ὁ Οὐίλκοξ.

— Ἐννοεῖται, εἶπε ὁ Μπριάν. Καὶ νὰ συμφωνήσωμε, Γόρδων, ὅτι ἂν δὲν γυρίσωμε σὲ σαρανταοκτὼ ὧρες, νὰ μὴν ἀνησυχήσετε.

— Καὶ δώδεκα μόνο ὧρες ἂν ἀργήσετε, ἐγὼ θἀνησυχήσω. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Ἀφοῦ ἀποφασίσθηκε, ἡ ἐκδρομὴ θὰ γίνῃ. Ἔπειτα ὁ σκοπὸς δὲν εἶναι μόνο ἡ Θάλασσα, ἀλλὰ κι' ἡ ἐξέταση τῆς χώρας. Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος δὲν βρήκαμε καμμιὰ σπηλιὰ καί, ὅταν θἀναγκασθοῦμε νἀφήσουμε τὸ πλοῖο, πρέπει νἄχουμε καταφύγιο καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὰ πράματά μας. Μοῦ φαίνεται ἀδύνατο νὰ ξεχειμωνιάσουμε ἐδῶ.

— Καλὰ λές, Γόρδων, εἶπε ὁ Μπριάν· πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ βροῦμε χειμαδιό.

— Ἐκτὸς ἂν κατορθώσουμε νὰ φύγουμε ἀπὸ αὐτὴ τὴ νῆσο, δηλαδὴ ἂν εἶναι νῆσος, ἐπρόσθεσε ὁ Δόνιφαν.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, ἀπεκρίθηκε ὁ Γόρδων, ἂν καὶ δὲν εἶναι βέβαια τόσο εὔκολο. Τέλος πάντων θὰ ἰδοῦμε. Λοιπόν, παιδιά, ἄϋριο τὸ πρωῒ χωρὶς ἄλλο!

* * *

Ἔγιναν ὅλες οἱ προετοιμασίες. Μπῆκαν μέσα σὲ σακκούλια τρόφιμα γιὰ τέσσερις ἡμέρες, δυὸ τσεκούρια, μιὰ πυξίδα, ἕνα τηλεσκόπιο, φυτίλια, ὕσκες, σπίρτα, ὅ,τι μποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ σὲ μιὰ ἐκδρομή, μικρὴ βέβαια, ἀλλὰ ὄχι ἴσως ἀκίνδυνη. Γι' αὐτὰ τὰ τέσσερα παιδιά —Μπριάν, Δόνιφαν, Σέρβης καὶ Οὐίλκοξ,— πῆραν μαζί τους καὶ τέσσερα τυφέκια, τέσσερα περιστρόφα, καὶ συμφώνησαν νὰ προχωροῦν μὲ προσοχὴ καὶ νὰ μὴ χωρίζωνται ποτέ.

Ὁ Γόρδων συλλογιζόταν πὼς ἡ παρουσία του, μεταξὺ τοῦ Μπριὰν καὶ τοῦ Δόνιφαν, δὲν θἄταν ἴσως περιττή. Ἔπρεπε ὅμως νὰ μείνῃ στὸ πλοῖο. Πῆρε μόνο τὸ Μπριὰν κατὰ μέρος καὶ τοῦ ἐσύστησε νἀποφύγῃ κάθε ἀφορμὴ φιλονεικίας καὶ διχόνοιας.

Τὸ βαρόμετρο βγῆκε ἀληθινό, γιατὶ πρὸς τὸ βράδυ, τὰ σύννεφα ἐξαφανίσθηκαν ὅλα κι' ὁ ὁρίζοντας στὴ δύση φάνηκε καθαρότατος. Οἱ μεγαλοπρεπεῖς ἀστερισμοὶ τοῦ νότιου ἡμισφαιρίου ἄρχισαν νὰ λάμπουν στὸ στερέωμα κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὁ λεγόμενος Μεσημβρινὸς Σταυρὸς ποὺ λάμπει πρὸς τὸν ἀνταρκτικὸ πόλο.

Ὁ Γόρδων κι' οἱ σύντροφοί του αἰσθάνονταν πολλὴ θλίψη τὴν παραμονὴ τῆς ἐκδρομῆς, συλλογιζόμενοι πόσα μποροῦσαν νὰ συμβοῦν σ' ἐκείνους ποὺ θἄφευγαν. Ἀλλὰ γιατὶ ὄχι καὶ σ' ἐκείνους ποὺ θἄμεναν; Καὶ κοιτάζοντας τὸν ἀστερόεντα οὐρανό, θυμόνταν τὴν πατρίδα τους καὶ τοὺς γονεῖς τους ποὺ πότε ἴσως δὲν θὰ ξανάβλεπαν...

Τὴ νύχτα ἐκείνη ἔκαμαν πιὸ θερμὰ τὴν προσευχή τους, γονατιστοὶ ὅλοι καὶ μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα στὸ Μεσημβρινὸ Σταυρό, ποὺ τοὺς ἔδινε παρηγοριά, σὰ μιὰ ὑπόσχεση πὼς ὁ Θεὸς δὲν θὰ τοὺς ἄφινεν ἀβοήθητους. Καὶ καιμήθηκαν ἡσυχότεροι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Χ'.

Ἀπὸ τὴν καρυφή,—Ἡ πυξὶς γραμμή.

Ξεκίνησαν στὶς ἑπτὰ τὸ πρωΐ, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος ἔβγαινε λαμπρός. Ἡ ἡμέρα θἄταν ὡραία κι' ἡ ἐκδρομὴ εὐχάριστη. Ἂν τὰ παιδιὰ θἄβρισκαν κανένα ἐμπόδιο, αὐτὸ δὲ θἄταν ἀπὸ τὸν οὐρανό, παρ' ἀπὸ τὴ φύση τοῦ ἐδάφους.

Οἱ τέσσερις ἐκδρομεῖς, συνοδευόμενοι κι' ἀπὸ τὸν Πιστό, διευθύνθηκαν πρὸς τὴν ἀπόκρημνη ἀκτὴ καὶ σ' ἕνα τέταρτο χώθηκαν μέσα στὸ δάσος. Κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τριγύριζαν κάποια κουλιά, ἀλλὰ δὲν ἦταν καιρὸς γιὰ κυνήγι. Αὐτὸ τὸ κατάλαβε καὶ ὁ Πιστός, ποὺ ἔπαψε ἐπιτέλους νὰ φάχνῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ περπατοῦσε κοντὰ στοὺς κυρίους του, προχωρώντας μόνο ὅταν ἦταν ἀνάγκη νὰ ἐξετάζῃ τὸ ἔδαφος.

Τὸ δρομολόγιο εἶχε κανονισθεῖ ὡς ἑξῆς: Θὰ προχωροῦσαν παράλληλα στὴν ἀπόκρημνη ἀκτὴ ὡς ποὺ θἀ ἔφθαναν στὸ ἀκρωτήρι. Κι' ἀπὸ κεῖ θὰ τραβοῦσαν γιὰ τὴν «κυανῆ γραμμὴ» ποὺ εἶχε ἰδεῖ ὁ Μπριάν. Ὁ δρόμος δὲν ἦταν βέβαια ὁ συντομώτερος, ἦταν ὅμως ὁ ἀσφαλέστερος. Οὔτε τἄνοιαζε τὰ παιδιὰ ἂν θἄκαναν τρία-τέσσερα μίλλια παρακάνω. Ἂς ἦταν καλὰ τὰ ποδαράκια τους.

Περπάτησαν μιὰ ὥρα. Ὁ Μπριὰν φοβόταν μὴν εἶχε πλημμυρίσει ἡ παραλία, καὶ τότε θἄχαναν μισὴ μέρα περιμένοντας νὰ τραβηχθῇ πάλι ἡ θάλασσα.

— Γρήγορα! ἔλεγε στοὺς συντρόφους του, καὶ τοὺς ἐξηγοῦσε γιὰ ποιὸ λόγο δὲν ἔπρεπε νἀργοποροῦν.

Τὰ τέσσερα παιδιὰ μὲ τὸν Πιστὸ στὴν ἐκδρομή.

— Μπά! ἔκαμε ὁ Οὐίλκοξ· καὶ τί θὰ πάθουμε, ἂν βραχοῦν τὰ πόδια μας ὡς τὰ στραγάλια;

— Μόνο: ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Καὶ δὲν λὲς ὡς τ' αὐτιά; Ἡ θάλασσα ἀνεβαίνει ἕξη πόδια τουλάχιστο. Κι' αὐτὸ νομίζω πὼς τώρα πρέπει νὰ τρέχουμε λίγο.

— Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μᾶς τὸ πῇς πρωτύτερα, κύριε Μπριάν! φώναξε ὁ Δόνιφαν. Ἂν μᾶς προλάβῃ ἡ θάλασσα, ἐσὺ θὰ εἶσαι ἡ αἰτία.

— Τὸ παραδέχομαι, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Ἀλλὰ κάμετέ μου καὶ σεῖς τὴ χάρη νὰ πάρετε τὰ πόδια σας...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, παρατήρησε πὼς ὁ Σέρβης δὲν ἦταν μαζί τους. Τὸν ἐφώναξε, ἀλλὰ δὲν πῆρε ἀπάντηση. Ὁ Σέρβης εἶχε ἀπομακρυνθεῖ μὲ τὸν Πιστὸ κι' εἶχε γίνει ἄφαντος πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο, καμμιὰ ἑκατοστὴ βήματα πρὸς τὰ δεξιά.

Σὲ λίγο ἀκούσθηκαν φωνὲς τοῦ παιδιοῦ καὶ γαυγίσματα τοῦ σκύλου. Τί στάθηκε; Ἔτρεχε κίνδυνο ὁ Σέρβης;

Ἀμέσως ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Οὐίλκοξ ἔτρεξαν καὶ βρῆκαν τὸν Σέρβη μπροστὰ στὸ βράχο ἐκεῖνο, ποὺ ἕνα μέρος του εἶχε κατασκαφεῖ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω καὶ σχημάτιζε σὰ μιὰ σκάλα. Εἶχε καμμιὰ πενηνταριὰ σκαλοπάτια κι' ἦταν βέβαια ἀνώμαλη καὶ δυσανάβατη. Μ' ἀπ' αὐτὴ μόνο μποροῦσε κανεὶς νἀνεβῇ στὴ ράχη τῆς ἀπόκρημνης ἀκτῆς. Μόνο ποὺ ἦταν φόβος μὴν καταρρεύσουν στὸ ἀνέβασμα μερικὰ σκαλοπάτια...

Ἂν καὶ ὁ κίνδυνος δὲν ἦταν μικρός, τὰ παιδιὰ δὲν ἐδίστασαν. Καὶ πρῶτος ὁ Δόνιφαν πήδησε στὸ σωρὸ τῶν πετρῶν ποὺ σχημάτιζαν τὴ βάση τῆς φυσικῆς ἐκείνης σκάλας.

— Στάσου!.. τοῦ φώναξε ὁ Μπριάν. Αὐτὸ ποὺ κάνεις εἶναι ἀπερισκεψία!

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΜΗΡΟΣ

Κοντά σ' ἑλληνικό ποτάμι
ἄκουῦν νὰ παίζει ὁ γλυκὺς
Πάν, ὁ θεὸς τῆς Μουσικῆς,
μὲ τύργανό του ἀπὸ καλάμι.

'Ακοῦν καὶ πάν' νὰ τόνε βροῦνε.
Δὲν τόνε βρίσκουν. Πιρ' ἐκεῖ
«Δὲν εἶμαι, λέγει ἡ Μουσική,
γιὰ νὰ μὲ βλέπουν, νὰ μὰκοῦνε!»

Τώρα ποιὰ νύφη ἡ αἰτία
γιὰ κάθε πρᾶξη θεϊκή,
ἀμφιβολία νὰ κρατῇ
καὶ τάν' ἡ πίστις ἀκλονία;

Τοῦ πιὸ ψηλοῦ βουνοῦ 'Ιπποχρήνεια ἡ ἀρχὴ σας μυστική. Ἐναι, τὸ κύλισμα σας μουσική κι' ὁ Πὰν δὲν εἶναι κεῖ,μὰ εἶναι!

Σάνδισπος

ΜΙΑ ΧΡΗΜΟΜΑΤΙΚΗ ΒΡΙΔΙΑ

Μιὰ μέρα, στὸ σχολεῖο, ἔκανα χωρὶς νὰ θέλω μιὰ φίλη μου, τὴ Νίκη, νὰ νοιώσῃ τὸ ψαρπάκι τῆς φτώχειας καὶ τῆς δυστυχίας. Ἔνα πρωί, στὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας, σηκώθηκε καὶ δὲν ἤξερε ν' ἀπαντήσῃ. Στεκάταν κοντὰ στὴν ἔδρα μὲ ὕφος λυπημένο. Στὸ διάλειμμα, τὴν πλησίασα καί, δὲν τὸ κρύβω, τ' ὁμολογῶ τώρα μὲ λύπη μου, τὴν εἶπα τερπέλα. Ἐκείνη ἀρκέστηκε νὰ μὲ κοιτάξῃ κάπως παραπονιάρικα, χωρὶς λέξη.

. . . . . .

Ἤτανε βράδι. Ὁ βοριὰς σφύριζε δυνατὰ στὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ μας, κι' ἡ παγερὴ νυχτιὰ ἔδιωχνε ἄγρια κάθε διαβάτη στὸ πάτο του.

Καθόμουν πίσω ἀπ' τὸ παράθυρο μεσα στὴ ζεστὴ κάμαρά μου, καὶ κάτω ἀπὸ ἕνα δυνατὸ φῶς διάβαζα διηγηματάκια τῆς ἀγαπημένης μου Δωδέκατης. Σαφνικὰ ἄκουσα βήματα στὰ δρόμα καὶ σκεπτόμουν περίεργη ποιὸς νάταν τέτοια ὥρα. Σκύβω ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ βλέπω τὴ συμμαθήτρά μου Νίκη μ' ἕνα γιομὶ κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη, νὰ στρέφει τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου γιὰ τὸ σπίτι της. Τρεμολογοῦσε ἡ καϊμένη μέσα στὴν παγωνιὰ τῆς νύχτας. Ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατά. Σκέφτηκα τὴν πρωινή μου διαγωγὴ καὶ ξέσπασα σὲ λυγμούς.

Παρεξενέψηκα ὅμως γι' αὐτὸ ποὺ εἶδα, κι' ἀμέσως ρώτησα τὴ μαμμά γι' αὐτήν. Ἔμαθα πὼς ὁ πατέρας της ἦταν κατάκοιτος ἀπὸ μέρες, κι' ἡ μητέρα της ξενοδούλευε. Ποιὸς θὰ τοὺς ἔφερνε λοιπὸν τὸ ψωμὶ ἂν δὲν ἔβγαινε ἐκείνη νὰ τ' ἀγοράσῃ;

Ποιὸς ξέρει ὕστερα ἀπὸ πόσα ξενύχτια στὸ τραπεζάκι τοῦ ἀρρώστου πατέρα της, ἤρθε ἀμελέτητη στὸ σχολειό.

Δὲν σκέφθηκα ὅμως ὅταν τὴν εἶπα τερπέλα, ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι δυστυχισμένοι, ποὺ δὲν μποροῦν ν' ἀριεμόνονται ὁλότελα στὸ σχολειό.

Τὴν ἄλλη μέρα τὴν φίλησα γλυκὰ καὶ τῆς ζήτησα νὰ μὲ συγχωρήσῃ. Ἐκείνη χαμογέλασε πικρὰ καί, ἀγκαλιάζοντάς με, ξέσπασε σ' ἕνα δυνατὸ κλάμμα.

Δυστυχισμένα φτωχὰ παιδιά!.. Πόσα ὑποφέρετε ὡς ποὺ νὰ φθάσετε στὸ τέλος τῶν σπουδῶν σας!

Ἔξυπνη Γατούλα

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Θἄταν δέκα ἡ ὥρα ὅταν τελείωσα τὴ μελέτη μου καὶ πῆγα νὰ κοιμηθῶ. Ἔκλεισα τὸ παράθυρο, ἔκανα τὸ σταυρό μου καὶ ἔπεσα. Τὸ ρολόϊ κτυποῦσε ὅλο, ὅταν ξύπνησα ἀπὸ κάτι σιγανοὺς κρότους στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Τέντωσα ταύτιά μου καὶ μοῦ φάνηκε ὅτι κάποιος σκάλιζε τὰ παιγνίδια τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἔμεινα δυὸ τρία λεπτὰ ἀκίνητη ἀπὸ τὸ φόβο μου, σὲ λίγο ὅμως, παίρνοντας θάρρος, σηκώθηκα καὶ ἄνοιξα τὴ φῶς. Ὁ κρότος ἀμέσως ἔπαψε· κάθησα στὸ κρεββάτι καὶ περίμενα ἕως ἕνα τέταρτο, ἀλλὰ δὲν ἄκουσα τίποτε καὶ νόμιζα πὼς εἶχα γελαστεῖ καὶ πὼς ὁ κρότος ἦταν ἄπαξες. Ἔσβασα λοιπὸν τὸ φῶς καὶ ξαπλώθηκα. Μὰ δὲν πέρνουν δυὸ λεπτὰ κι' ἄκουσα πάλι τὸν κρότο. Σηκώνομαι, ἀνάβω τὸ φῶς, πλησιάζει! Κάθομαι λίγο, μετὰ τὸ σβήνω, ξαναρχίζει! Ἴδ, δὲν βάστηξα πιά, σηκώθηκα κι' ἔτρεξα στὴν κάμαρα τῆς ἀδελφῆς μου, τὴν ξύπνησα καὶ τῆς εἶπα γιὰ τοὺς κρότους. Ἐκείνη σηκώθηκε, μὲ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ κιτάξαμε στὴ διπλανὴ κάμαρα, ἀνάψαμε τὸ φῶς καὶ . . . τί νομίζετε ἦταν αὐτὸ ποὺ μὲ τρόμαξε τόσο πολύ: Ἡ γάτα μας, ποὺ εἶχε ξεχάσει νὰ τὴν βγάλω ἔξω πρὶν κοιμηθῶ.

Νίκη τοῦ Παιωνίου

ΣΚΟΡΠΙΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ

Ἕνα χλωμὸ δειλινό, ὅταν ἄλα γύρω σιωποῦσαν λυπημένα, ξαπλωμένη μέσα στὴ βάρκα, ἄφηνα τὸν ἑαυτό μου νὰ λικνίζεται ἀπὸ τὰ ἁπαλὰ καὶ ρυθμικὰ κύματα κι' ἄκουγα ἔτσι τὸ σιγανὸ καὶ μυστικὸ τραγούδι τῆς θάλασσας καὶ τὸ γλυκὸ θόρυβο τῶν κυμάτων ποὺ κάθε τόσο σκάζουν στὶς πλαγιὲς τῆς βάρκας μου σὰν παρακαλεμένα.

Τὸ ἄπαχτο πέταμα μερικῶν γλάρων μ' ἔκανε νὰ ξυπνήσω ἀπὸ τὶς βαθειὲς σκέψεις μου. Ἔφριξα μερικὲς νοσταλγικὲς ματιὲς γύρω μου. Ὁ ἥλιος, προχωρώντας πρὸς τὴ δύση του, ἔριχνε τὰ μαραμένα καὶ χλωμὰ πέπλά του στὴ γύρω φύση. Μιὰ τσάρκα ἀπὸ μικρὰ κοκκινωπὰ συννεφάκια ἔρχονται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ γαλάζιο φόντο τοῦ οὐρανοῦ. Τὰ βουνά, βαμμένα στὸ μενεξεδένιο χρῶμα, γέρνουν λυπημένα, ἐνῶ ἕνα μεγάλο γκρίζο σύννεφο κλίνει πρὸς τὰ κάτω χαϊδεύοντας τὶς κορφὲς ἑνὸς ροδοβαμμένου βουνοῦ . . .

Μακριά, πολὺ μακριά, ἀνάμεσα στὰ γέρικα δέντρα, ἀκούγεται τὸ μονότονο, σπαρακτικὸ ἀργυγοὺδι μιᾶς κουκουβάγιας ποὺ τραγουδᾶ παράξενα πάνω ἀπὸ μιὰ ἔρμη καμένη καλυβούλα, ἐνῶ τὰ μικρὰ πουλάκια τρέχουν μακριὰ ἀπ' τὴ χαμένη φωλιά τους. Σιγανὰ ἀκούγεται ἡ γλυκειὰ φλογέρα ἑνὸς βοσκοῦ καὶ ἀνακατώνεται μὲ τὸ μελαγχολικὸ ψιθύρισμα ποὺ κάνει σιγανὰ ἀνάμεσα στὰ δέντρα . . .

Σὲ λίγο ὁ ἥλιος χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ βουνί, ρίχνοντας ἀπ' τὸ χρυσὸ ἅρμα του εἰρωνικὲς ματιὲς στὴ γύρω λυπημένη φύση . . .

Ἡ βάρκα μου σὲ λίγο ἄραξε στὴν ἔρημη ἀκρογιαλιά, καὶ πηδώντας στὴν ἄμμο, τράβηξα τὸ μακρὺ δρόμο ποὺ ξευλίγεται μπροστά μου γιὰ τὸ σπίτι, ἔχοντας ἀκόμη στὸ νοῦ μου τὴ γραφικὴ ἐκείνη εἰκόνα . . .

Μαφάλντα

ΧΑΜΕΝΗ ΦΙΛΙΑ

Ἤξιο ἀπ' τὰ τόσα, ποὺ τῆς χάρισε τὸ σχολειό, τῆς ἔδωσε καὶ τὴ Φιλία· ξύπνησε στὴν παιδιάτικη ψυχή της τὴν πιὸ ἀγνή, τὴν πιὸ ὁμορφη ἀγάπη. Πάνω στὰ θρανία του βρῆκε κείνη ποὺ ἀνεμοβύνεψε γιὰ φίλη ἀληθινή. Ἡ ἀφοσίωση τῆς μιᾶς στὴν ἄλλη μεγάλωσε τὴν κάθε τους θλίψη. Τὰ ἴδια φῶτα φώτισαν τὸ ἀνεβῆκα τους, μαζὶ τέλειωσαν τὸ σχολειό. Νόμιζε πὼς εἶχε τὸν ἴδιο χαρακτῆρα μὲ τὴ φίλη της, νόμιζε πὼς θὰ εἶναι εὐτυχισμένη καὶ στὴν πιὸ κέρα ζωή, ἔχοντας τὴν ἀγάπη τῆς φίλης της. Κι' ὅμως τὸ σχολειὸ νοιθοντας ἀκόμα παὶ μεγάλη εὐγνωμοσύνη σ' αὐτά, γιατί τῆς ἔδωσε τόσα ἀφόβια γιὰ τὴ δύσκολη πιὰ ζωή, ὕστερ' ἀπὸ τὸ τέλειωμα τῆς παιδιάτικης.

Μὰ τὸ σχολειὸ ἦταν σὰν ἕνας δεσμός, ποὺ ἔδενε τὸ χαμόκυπρι τῆς μιᾶς μὲ τῆς ἄλλης. Σὰν τὸ σχολειὸ τελείωσε, κόπηκε κι' ὁ δεσμὸς κι' ἡ κλίση τῆς καθεμιᾶς ἔμεινε ἐλεύθερη νάκολουθήσῃ τὸ δρόμο της. Φανερώθηκε τότε ἡ διαφορὰ μεταξύ τους. Ἡ ψυχή της διαφόρου γιὰ μόρφωση· προοιώνθηκε στὴ φιλολογία κι' ἤθελε μαζί της τὴ φίλη της. Μὰ γρήγορα εἶδε νὰ μεγαλώνει ὁ φόβος, ποὺ τελευταῖα ἄρχισε νὰ γεννιέται μέσα της. Στὴ φίλη της δὲν ἀρέσανε ὅλ' αὐτά, προτιμοῦσε ἐκείνη τὸν κάσιμο, τὶς διασκεδάσεις, τὰ σαλόνια· καὶ σιγά-σιγά, χωρὶς κι' ἐκείνη νὰ τὸ θέλει καὶ νὰ τὸ καταλάβει, ξεμάκρανε ἀπ' τὴν ἄλλη μὲ τὸν ἀπόκοσμο χαρακτῆρα. Λύτη προσπάθησε νὰ τὴν συγκρατήσει, πάλεψε, γιὰ νὰ μὴ χάσει τὴ φίλη, μὰ ἡ φιλία ἦταν χαμένη. Εἶχε γελαστεῖ στὴν ἐκλογή κι' ἦταν ἀργὰ πιὰ γιὰ καινούργιες.

Ἔμεινε πληγωμένη κι' ἡ φυσικὴ μελαγχολία της αὔξησε. Ποτὲ δὲ θέλησε νὰ στενοχωρήσει τὴν παλιὰ φίλη, ποὺ ἦταν εὐτυχισμένη. Τῆς ἔμειναν ἀληθινοὶ φίλοι τὰ βιβλία.

Αὐτὰ δὲν ἦταν φόβος νὰ τὴν ἀφήσουν παρὰ μονύχα ἂν τἄφτνε ἡ ὕβρις.

Ἠδύλη

ΝΥΧΤΑ

. . . Τῆς μαύρης νύχιας ὁ πέπλος ἔχει ἁπλώσει τἀπέραντα κρόσια του ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Μὲ τὸ ἀργὸ πέσιμο τῆς νύχτας, ἡ ἐρημιὰ κι' ἡ ἡσυχία ἔχει ἁπλωθεῖ μέσ' στὶς ψυχές, πάνω σὲ ὅλα. Ἡ ἡσυχία τῆς νύχτας δὲν ταράζεται παρὰ ἀπ' τὸ θρύσιμα ἐδάφικοπο τοῦ ἀγέρα, ποὺ πλανιέται ἀόρατος μέσ' στοὺς ἀθέρες . . .

. . . Τῆς μαύρης νύχιας ὁ πέπλος ἔχει ἁπλώσει τἀπέραντα κρόσια του ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Τὴ σκοτεινιὰ τῆς νύχιας διασκελοπάτε-πάτε κάποια ἀδύναιη, τρεμάμενη ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ ποὺ βγάζει φοβισμένα τὸ ὀχρὸ πρόσωπό του μέσ' ἀπ' τὰ μαῦρα σύννεφα, ποὺ μόνα συνοδεύουν τὸν ἀγέρα στὸν παραμένο χορό του.

. . . Τῆς μαύρης νύχτας ὁ πέπλος ἔχει ἁπλώσει τἀπέραντα κρόσια του ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Τρίζουν οἱ πόρτες, τὰ παράθυρα, λὲς καὶ δηλώνουν τὴν ὑποταγή τους στὸ βαρὺ, ἄπιαστο χέρι τοῦ βοριᾶ . . . Ἕνα ἀόριστο, παμπονεμένο νιαούρισμα μιᾶς γάτας, ὁ χτύπος τοῦ ρολογιοῦ σὲ λίγο, διακόπτουν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ μονοκαιία κι' ἠσυχα . . . ἠσυχα ὁ ἴδιος πάλι ἄγριος τοῦ ἀγέρα, σὰν παμπεταμένο ἀπὸ σὲ κάποιο πρωϊνὸ φαλμί . . .

Μύρτος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σπὸ σχολειό.

— Πῶς λέγεται αὐτὴ ἡ πόλις; . . .

— Κυρία.

— Καὶ ἡ ἄλλη;

— Ὑπηρέσια.

Ἐθνικὸς Ὕμνος

***

Ἡ μικρὴ Λιλὴ ἔφαγε κρυφὰ μισὸ πιάτο κρέμα. Ἡ μαμμά της τὴν τσακώνει καὶ τῆς λέει:

— Ὡραῖα! Ἂν εἶχες ἐσὺ μιὰ κόρη καὶ σοῦκανε τέτοιο πρᾶγμα, τί θὰ τῆς ἔλεγες;

— Θὰ τῆς ἔλεγα: Ἔλα, φίε τώρα καὶ τάλλο μισό· ἀλλὰ μήν τὸ ξανικάνῃς!

Μαστροχαλασὴς

***

— Ὁ μπαμπάς σου εἶναι παπουτσής, καὶ σὺ φορεῖς τρύπια παπούτσια;

— Τί σημαίνει; Κι' ὁ πατέρας σου εἶναι ὀδοντογιατρός, μὰ ἡ μικρὴ ἀδερφή σου δὲν ἔχει παρὰ τρία μόνον δόντια!

Ἐσμεράλδα

Μὴ λησμονεῖτε πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 50ὸν Ἔτος της.

Ὅσοι ἐκράτησαν τὰ σταλέντα πέντε πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦνται συνδρομηταὶ καὶ παρακαλοῦνται νὰνανεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λήξασαν συνδρομήν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 26 Μαρτίου 1928.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑΚΗ

Ἡ προθεσμία τῆς «37ης Κυριακῆς» ἐλήξε καὶ δὲν δέχομαι πλέον ἀπαντήσεις. Τώρα ἑτοιμάζονται τἀποτελέσματα. Καὶ μ' αὐτὴ τὴν αὐκαιρία, θυμίζω στὴ *Μαστροτσα*, τὴν βραβευμένη τῆς «36ης Κυριακῆς», νὰ μοῦ στείλῃ γρήγορα τὴ φωτογραφία της, γιὰ νὰ προφθάσῃ νὰ δημοσιευθῇ στ' Ἀπολελόσματα τῆς 37ης. (Δηλαδὴ ἂν θέλῃ.)

«ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΚΑΙ ΦΤΩΧΟΙ»

Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος), ποὺ εἶναι πραγματικῶς ἓν' ἀπὸ τὰ καλύτερά του, — κ' ἀκό κεῖνα μάλιστα πού μπορεῖ νὰ τὰ διαβάζῃ κι' ἡ νεολαία, — ἔλαβε μιὰ μεγάλη τιμή: Ἡ Ἀκαδημία τοῦ ἀπένειμε τὸ Ἐπαθλον Βικέλα τοῦ 1926, κι' ἡ σχετικὴ ἔκθεση, γραμμένη ἀπὸ τὸν εἰσηγητὴ τῆς Ἐπιτροπῆς κ. Κώστη Παλαμᾶ, διαβάσθηκε ἀπὸ τὸν Γ. Γραμματέα κ. Στ. Μενάρδο κατὰ τὴν πανηγυρικὴ συνεδρίαση τῆς Ἀκαδημίας τὴν 29ὴ Μαρτίου.

Ὅσο γιὰ τὸ Ἐπαθλον Βικέλα τοῦ 1927, αὐτὸ ἀπενεμήθη στὰ «Διηγήματα» τοῦ κ. Παπαντωνίου, ἄλλο ἐξοχο λογοτεχνικὸ βιβλίο, γιὰ τὸ ὁποῖο σᾶς μίλησε πρό καιροῦ ὁ κ. Φαίδων.

Τὸ Ἐπαθλο Βικέλα εἶναι ἐτήσιο. Κατὰ τὴ διαθήκη τοῦ ἀθλοθέτη, — τοῦ συγγραφέα τοῦ «Λουκῆ Λάρα», ποὺ στάθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς πατέρες τοῦ Νεοελληνικοῦ Διηγήματος» — βραβεύεται μὲ αὐτό, ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα ἢ τὰ διηγήματα ποὺ βγαίνουν κάθε χρόνο σὲ βιβλίο, ἐκεῖνο ποὺ «προέχει ὑφ' ὅλας τὰς ἀπόψεις ὡς λογοτεχνικὸν ἔργον».

Ὁ σεβαστός μας φίλος καὶ παλαιὸς συνεργάτης κ. Ἰάκ. Χ. Δραγάτσης, ὁ λυκειάρχης, πληροφορεῖ τὴν *Ἠλιόλουστην* ποὺ μᾶς ἔκανε ρωτήσει, ὅτι τὸ ὀρθὸν εἶναι *Ἐγκυκλοπαιδεία*. Ὅσοι γονίζουν *Ἐγκυκλοπαίδεια*, παρασύρονται ἀπὸ τὸ *Προπαίδεια*, ποὺ ἐπίσης δὲν εἶναι ὀρθόν, γιατὶ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἐπίθετο *προπαιδής*, ὅπως *ἀληθὴς-ἀλήθεια*, *ἀκριβὴς-ἀκρίβεια*, κτλ. Ἀλλὰ τέτοιο ἐπίθετο δὲν ὑπάρχει· τὸ οὐσιαστικὸ προηλθε ἀπὸ τὸ προπαιδεύω, ἄρα *προπαιδεία*, ὅπως ἀπὸ τὸ ἁπλὸ παιδεύω ἔγινε παιδεία. Ὅταν λοιπὸν πρέπει νὰ λέμε καὶ *Ἐγκυκλοπαιδεία*, κατὰ τὸ *συμβασιλεία* (κι' ὄχι συμβασίλεια) *ἐθελοδουλεία* (κι' ὄχι ἀθελοβούλεια) κτλ. — Αὐτὰ μοῦ γράφει ὁ κ. Δραγάτσης, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀφιβολία ὅτι τὰ σωστὰ εἶναι *Ἐγκυκλοπαιδεία*, *Προπαίδεια*. Ἀλλὰ ὅπως ἐπικράτησε τὸ *Προπαίδεια*, ἔτσι τείνει νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ τὸ *Ἐγκυκλοπαίδεια*, καὶ γι' αὐτὸ εἶπα δεν ἡ λέξη διφορέτικε. Ἀλλωστε στὴ γλῶσσα μας, — ἀδιάφορο γιὰ ποιούς λόγους — ἔχουν ἐπικρατήσει κι' ἄλλα τοπικὰς λανθασμένα, ὅπως π. χ. *Πανεπιστήμιον*, ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ *Πανεπιστημεῖον* (κατὰ τὸ *Χημεῖον*, *Ἰατρεῖον* κτλ.) καὶ *Ἀκαδημία* ἀντὶ *Ἀκαδήμεια* (ἀπὸ τὸ Ἀκάδημος.) Αὐτὸ μάλιστα, ὡς ἐπικρατέστερο, τὸ παραδέχθηκε κι' ἡ «Ἀκαδημία» (ὄχι *Ἀκαδήμεια*) Ἀθηνῶν», καὶ τὰ μέλη της λέγονται *Ἀκαδημαϊκοί*, καὶ ὄχι *Ἀκαδημεικοί*, ὅπως θὰ λεγόνταν ἂν εἶχαν παραδεχθεῖ τὸ ὀρθὸ Ἀκαδήμεια. Στὴ γλῶσσα, βλέπετε, πολλὲς φορὲς ἡ συνήθεια γίνεται νόμος. Καὶ καλὰ, γιὰ νὰ γίνῃ ἕνας τύπος, λαθμασένος κι' ἀδόκιμος, συνήθεια, συντρέχουν κάποιες ψυχολογικὲς αἰτίες, ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὶς παραβλέπομε.

Πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γράμμα σου *Τζοκόντα*, τὸ ξέσκωμα αὐτὸ τῆς ἀγάπης σου, ποὺ τὸ προκάλεσε ἡ αὐκαιρία τῆς Πεντηκονταετηρίδας μου. Χαίρω κιολὰς ποὺ, ἐξαιτίας μου, σὲ δένει τώρα «ἡ ἀλυσίδα τῆς φιλίας» μὲ 18 ἄλλα κορίτσια κιλὰ σὰν καὶ σένα, καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχὲς ποὺ τόσο εὐγλωττα καὶ ποιητικὰ ἐκφράζεις στὸ τέλος.

Ἔκαμες πολὺ καλά, *Μικρομεγάλη*, ποὺ μοῦ τἄγραφες ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ σὲ γνωρίσω. Κι' εἶδα, ἀλήθεια, πὼς τὸ ψευδώνυμο σοῦ ταιριάζει. Ἀλλὰ νὰ μὴν ἀνησυχεῖς γιὰ τὸ μέλλον. Ἔτσι ἔσαι, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτὴ τὴν παιδικὴ ἡλικία σκέπτεσαι καὶ σὰ μεγάλη, καὶ ξέρεις πὼς «ἡ ζωὴ κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ ἀνθόσπαρτη» καὶ δὲν πλάθεις «ρόδινα ὄνειρα», ὅπως συνήθως τὰ κορίτσια τῶν 15 καὶ 16 χρονῶν, νομίζω πὼς δὲν ὑπάρχει φόβος νἀπογοητευθῇς κοτέ. Ἀπαντώντας, κάθε καλὸ ποὺ θὰ σοῦ παρουσιάσει ἡ ζωή σου, θὰ τὸ βρίσκεις μεγαλύτερο σὰν ἀνέλπιστο, καὶ θὰ τὸ χαίρεσαι περισσότερο. Ἀλλὰ καὶ τὰ δυσάρεστα ἀκόμη, — γιατί καὶ ποιὰ ζωὴ δὲν ἔχει τὰ δυσάρεστά της; — θὰ τὰ περιμένεις καὶ δὲν θὰ σοῦ κάνουν τόση ἐντύπωση. Δὲν χάνεις λοιπόν καθόλου νὰ εἶσαι . . . *Μικρομεγάλη* κι' ἀκολούθησε Μόνο ποὺ ὁ κ. Δραγάτσης θὰ σοῦ παρατηροῦσε ἴσως ὅτι τὸ σωστὸ εἶναι *Μικρομεγάλη*.

Σ' εὐχαριστεῖ ὁ Ἀνατίκα, καὶ σὲ πληροφορεῖ ὅτι κι' αὐτὸς ἔβγαλε φέτος χιονίστρες καὶ τώρα περιμένει τὸ μαγιόνερο γιὰ νὰ τοῦ τὶς γιατρέψῃ . . . Ὅσο γιὰ τὰ γενέθλιά του — 29 Φεβρουαρίου, — τὰ γύρτασε μ' ὅλη τὴ χιονιά, (ἀφοῦ τἄχει ὁ καϊμένος μόνο μιὰ φορὰ κάθε τέσσερα χρόνια) κι' πρόσφερε πολλά . . . ἀλογοπαίγνια, — «ἐντὶ γιὰ παγωτά», εἶπε, — σ' ὅσους ἤρθαν νὰ τὸν συγχαροῦν.

Νά κι' ἡ *Χαρὰ* τοῦ *Σπιτιοῦ*. Αὐτὴ γεννήθηκε λίγες ἡμέρες πρωτύτερα ἀπὸ τὸν "Ανανα — 26 Φεβρουαρίου, — ὥστε μπορεῖ καὶ γιορτάζει κάθε χρόνο. Καὶ φέτο ἔλαβε ἕνα σωρὸ δῶρα ποὺ τὴν εὐχαρίστησαν πολύ: μιὰ λάμπα, ἕνα πράσινο τσαντάκι, ὑφασμα γιὰ φόρεμα, ἕνα λεύκωμα, τρία βιβλία, λουλούδια, καραμέλλες . . . Τῆς εὐχόμαι λοιπὸν τοῦ χρόνου νὰ λάβει τὰ δικά, καὶ τὰ χρυσάκια της νὰ τὰ ἑκατοστιάσῃ.

Αὐτὸ δὲν εἶν' ἐμπόδιο, *Ἀνεμώνη*: γράφεις τὴ γλῶσσα μας ἀρκετὰ καλά καί, ὅπως κῆρες "Επαινο, μπορεῖ μιὰ χαρὰ νὰ πάρῃς κάποτε καὶ Βραβεῖο. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἰδέα ποὺ θὰ σοῦ ἔλθει νὰ γράψῃς. Ὡστόσο κάνεις καλὰ ποὺ διαβάζεις ὅλο ἑλληνικὰ βιβλία, γιὰ νὰ μαθαίνῃς καλύτερα τὴ γλῶσσα. Εἶσαι σὲ ξένο τόπο καὶ, ἂν δὲν τόκανες αὐτό, θὰ κινδύνευες καὶ νὰ τὴν ξεχάσῃς. Περιττὸ τώρα νὰ σοῦ κῶ πόσο σὲ ὠφελεῖ νὰ καταγίνεσαι μαζύ μου, νὰ μοῦ γράφῃς, νἀπαντᾷς σὲ διαγωνισμούς κτλ. Θὰ σοῦ σύστηνα ἀκόμα νἀνοίξῃς ἀλληλογραφία μὲ μερικὲς Διαπλασοπούλες'

Μὰ βέβαια, *Νέμεσις*, ποὺ δὲν πρέπει νὰ εἶσαι θυμωμένη, ἂν δὲν σοῦ ἀπάντησα φέτος ἀκόμα «μὲ ὁλόκληρο παράγραφο». Ἁπλὴ σύμπτωση, βλέπεις, νὰ προηγοῦνται ἄλλα γράμματα καὶ νὰ γεμίζῃ ὁ διαθέσιμος τόπος . . . Θὰ πῶ στὴ *Μυρίνη* πόσο σοῦ ἄρεσαν τὰ κομμάτια της, καὶ στὴ *Μέλισσα* ὅτι μετέφρασε γερμανικὰ τὸ «Μὴ μὲ λησμόνει» της κι' ἡ δασκάλα σου αὐχαριστήθηκε πολύ.

Ὡραῖα! πάλι μοῦ τελείωσε ὁ τόπος. Κι' εἶχα φυλάξει, γιὰ νὰ πάντησω, ἕνα σωρὸ ὡραῖα γράμματα τῆς *Ρενάτας* (ποὺ εἶχε καὶ τόσον καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃ), τῆς *Ἀνδαλουσίας* (ποὺ μπορεῖ νὰ στείλῃ κι' ἄλλα κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα), τῆς *Φιλόγελης*, τῆς παλιᾶς μου *Νεφέλης* ποὺ τῆς ἔστειλα τὸ φυλλάδιο ποὺ ζήτησε καὶ τῆς διαβεβαίωσα τὶς αὐχαριστίες τοῦ κ. Σ. γιὰ ὅσα γράφει, τῆς *Καζούρας*, τῆς *Πάνθειας*, τῆς *Ἤβης* (δυὸ τῆς κιόλα γραμματεῖα), τῆς *Αἰγυπτιοπούλας* καὶ . . . καὶ . . . Ἂς μὴ μοῦ θυμώσουν οἱ καλὲς μου φίλες, παρ' ἂς μοῦ ξαναγράψουν σὰ νὰ τοὺς ἀπάντησα.

Καὶ τώρα θὰ ἐκφράσω τὶς πιὸ θερμές μου αὐχαριστίες στὰ καλὰ Διαπλασόπουλα ποὺ ξεσκάθωσαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Εἶναι τὰ ἑξῆς: *Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν*, *Σύλλογος «Μάστιξ»*, *Θαλασσοταραχή*, *Σπαθὶ τοῦ Ῥουλγαροκτόνου*, *Ἀλβίνη Θεοδωρίδου*, *Ἠλιόλουστη*, *Τρελὸ Φοιτητάκι*, *Ἐμμ. Κ. Σπίβαλος* καὶ *Μικρὸς Λόρδος*. Μπράβο τους!

Ἀδραίας Ἐπιστολὲς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Σουλιώτισσα*, *Ἀνγίβας*, *Μικρὴ Ἀλσατίς*, *Ροδοδάφνης*, *Βαλέντσια*, *Περιστερά*, *Πέτρος Ῥιονσαί*, *Ἀγνωστη*, *Νιαράρας*, *Ἄχ Πόλη*, *Γενναία Σπάρτη*, *Νάρκισσος*, *Λάουρα*, *Μάγισσα*, *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν* καὶ *Ρέα*. — Βεβαιώθηκα τὶς παραγγελίες τους καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ἔλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα ἀναδημοσιεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Πτολεμαῖος, ἀ. (†). Ῥαπαῖνος, ἀ. (†). Ἀεροναυβάτης, ἀ. (ΕΠ). Μικρομεγαλοτεχνίτη Ἄκτη, κ. (ΜΜ). Γλυκειὰ Μαλαχροινούλα, κ. (†). Ἠρωτόκριτος, ἀ. (ΙΚ). Ἀετός, ἀ (ΓΑ), Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, ἀ. (ΑΜ). Κωτσοπούλα, κ. (ΑΓ). Ἕλλην Νικητής, ἀ. (Φάλμρον). Πορφυρίς, κ. (3+5). Σκόρπια Ροδαπέταλα, κ. (.....). Σκεναγιὸς τοῦ Πόνου, ἀ, (†). Χρυσῆ Πεταλούδα, κ. (†).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Δοξασμένο Ἱπποτικό, ἀ. Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Χρυσοκηγὴν* (Ἐκαμες λοιπὸν καλὰ ποὺ πῆρες αὐτὸ τὸ φευδώνυμο, ποὺ σοῦ θυμίζει τόσο πολλὰ καὶ ὡραῖα πράγματα· χαρτὶ τῶν Λύσεων ἔστειλα.) *Ὀλόχαρη* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ δλα· ἔστειλα·) *Ἀμαρυλλίδα* (ἔλαβε κι' αὐχαριστῶ πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ

θήματα') *Πληγωμένο Πουλάκι* (χαίρω πολύ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφεις συχνά') *Γενοβέφαν* δηοθέ:ω — γιατί ποῦ νὰ θυμοῦμαι! — ὅτι δὲν θὰ ἤλθε ἡ σειρά τους' μιὰ 'Αγγελία, κι' ἀπὸ μιὰ μόνο λέξη νὰποτελεῖται, ἔχει 6 δρ. ὅστε ὀφείλεις μιὰ δραχμή') *Νεάνιδα τοῦ Ἰονίου* (ἔστειλα 10 τετράδια') *Φίλαυθον* (παραστικά, ἔστειλα)' *Ὁμορφην Ταιγήταν* (ξ, μὲ ἦτο καιρός! τώρα, ἐλπίζω, νἀναπληρώσῃς ἔστειλα· ὑπόλοιπον δρ. 10,20') *Ζαζάνιο* (χαίρω πολύ' γράφε μου') *Ἀνθούλαν* (μποροῦσες κι' ἔκαμες καλά ποὺ ἔστειλες' τώρα θὰ τὸ διακόσῃ μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ') *Πεταλούδαν* (ἔστειλα' εὐχαριστῶ γιὰ δυὸ γράφεις κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφεις συχνά') *Μήτσον Κατσόνην* (συνδρομαὶ ἐληφθησαν· εὐχαριστῶ·) *Μεγάλην Ἑλλάδα* (ναί·) *Ἀετόν* (σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο· δὲν γιὰ τὸν διαταγραμματισμό, οὔτε δέχομαι τώρα, οὔτε δημοσιεύσιμος εἶναι') *Ἐκδικητὴν* (ἐλήφθησαν') *Κύκνειον Ἄσμα* (ἔστειλα 4 τετρ. κι' ἔχω στὴ διάθεσή σου δρ.6,90·) *Ηριγκίπισσαν Δολότταν*, *Γλυκειὰν Χαραυγήν* κτλ. κτλ.

Κουρελάκι, *Σερβήναν*, *Γενναίαν Σπάρτην*, *Ἐλ. Ρουσάκην*. *Μελαχροινούλαν* (ἔστειλα).

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 *Μαρτίου*, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 23ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 31 Μαΐου

257. Λεξίγριφος

Στὴν τσέπη θὲς νὰ βάλῃς
Τόσο μεγάλη πόλη;
Μὲ τάρθρο της τὴν παίρνεις
Κι' ἔτσι χωρεῖ ὅλη.

Νεράϊδα τοῦ Ποταπόρου

258. Στοιχειόγριφος

Ἄνθρωπε, εἶμαι ἐγὼ
Ἡ πρώτη κατοικία σου.
Μ' ἂν πῇς, ἀπὸ κακία σου,
Νἀπυκεφαλιάσω,
Ποῦ ξέρεις . . . συλλογίσου . . .
Αὐτὸ ποὺ θὰ προκύψῃ
Στ' ἀριθμητὰ ἐκεῖνα ὕψη,
Μὴν εἶναι κι' ἡ στερνή σου! . .

Ρασπουτὶν

259. Μεταγραμματισμός

Ὅταν τὸ πίνῃς μέτρια,
Σοῦ φέρνει εὐδιαθεσία.
Τοῦ ἀλλάζεις τὸ κεφάλι του;
Τ' ἀκοῦς στὴν ἐκκλησία.

Γ. Ι. Σ.

260. Αἴνιγμα

Τί δέντρο ἀρώριο, μεγάλο!
Μᾶχει καὶ κάτι ἄλλο.
Νά: καὶ στὰ τρία γένη,
Τὸ ἴδιο δέντρο μένει.

Περιπλοκὰς

261. Πυραμὶς μετὰ Ρόμβου

```
          +
        +++
      +++++
    +++++++
  *********
    *******
      *****
        ***
          *
```

Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: σύμφωνον, συμπερασματικόν, παρέχει ὕδωρ, ἀρχαιότατος βασιλεύς, κάτοικος νοτιοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὸν Ρόμβον, τὸν ὁποῖον δηλοῦν οἱ σταυροί, καθέτως καὶ ὁριζοντίως τὰ ἴδια. Ἡ πρώτη λευκαὶ λέξεις εἶναι πρόθεσις, καὶ τὸ τέλος ἰρωνέν.

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης

262. Κρυπτογραφικόν

```
1231453=Ζῶν, ἀλλ' ὄχι ζῶον
28153  =Ἐπίρρημα τόπου
32453  =Στοιχεῖον
56153  ="Ανθος
543253 =Εἶδος πτηνοῦ
```

Εὐστράτιος Παξινὸς

263. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Τυτά, ξέρεις τί ἔχει μέσα ἡ θάλασσα;
— Πολλά. Ποιὸ ἀπ' ὅλα ἐνοεῖς;
— Μ' αὐτὰ ποὺ εἶπα.

Γόρδιος Δεσμὸς

264. Ἐπιγραφὴ ἐκ Τριπλῆς Ἀκροστιχίδος

* * * Εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων νὰ τεθοῦν τὰ τρία πρῶτα γράμματα ἑκάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων κατὰ σειράν, καὶ θὰ σχηματισθῇ Ἐπιγραφὴ πρὸς ἀνάγνωσιν:
* * *
* * *
* * *
* * *

1, Σοῦ φέρνει τὴν Διάπλασιν! 2, Ἔλαφρὸς ἄνεμος· 3, Πέλαγος· 4, Θεά· 5, Κριτὴς τοῦ "Αδου· 6, Συγκριτικόν· 7, Δί μετὰ τὰς Καλένδας ἡμέρας τοῦ ρωμαϊκοῦ μηνός.

Τσούχτρα

265. Ἑλληνοσύμφωνον

ουει - ααιηο - ευη - ο - σο

Ἀμφιτρίτη

266. Γρῖφος

```
τὸ    ἂν
τὸ    ἂν    ἂν    ὧν
εες   λε    ψγ    ρας   ὧν   πλὰ αλλ
ευ    τὸ    τὸ    ἂν    ὧν
      τῷ          ἂν
```

Συμεὼν Β. Μαλαμῆς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

267. Sans Voyelles

dmnz - l - hn - xmjr

Ἀπάνεμο

268. Sans Voyelles

vnt - ds - vnt - tt - st - vnt

Κων. Π. Ξένος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 3

28. Ναυσικᾶ (ναῦς, ἡ, κᾶ.) — 29. Κυναπὲς (πὲς Κανᾶ.)—30. Ἡρῳδὴς (ἡ, ρῳ, δὶς.)— 31. Αἴβας - Ἄλβις.—32.

```
      Α  Σ  Σ  Μ
      Ν  Ο  Ο  Ρ
Η  Η  Ν  Ο  Ρ
Θ  Α  Π  Α  Η  Α  Ε  Α
Α  Ι  Ρ  Ν  Ο  Κ
      Ο  Ο  Ν  Ο
      Σ  Σ  Σ  Σ
```

33. ΜΙΔΑΣ 34. ΚΑΕΟΨΩΝ
ΙΜΑΣ (Κ-ίων, Λ-άμα,
ΔΑΣ Ἐ-ρέα, Ὀ-βολός, Φ-όρος, Ὠ-
ΑΣ μέγα, Ν αὖλος.)

—35. ΑΙΑΚΟΣ (ΚανΑρης, Εὐρίπος, ΣαλΑμίς, ΤεὐΚρος, πάρΟδος, ΧαιΣτός.)—36. Μήκους τοὺς κύκλους τάμετε. — 37. *Μηδενὶ πονηρῷ συγκατοικήσεις*. (μηδὲν ὑπὸ νἠ ρῷ, σὺν κ, Ἄτση κι' Ἴσις.) — 38 - 39. 1. Clémenceau (clément, sceau.) 2. Poincaré (point, carré) LOUIS (LiHe, Olympe, Ulysse, Isabelle, Selin.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Κέρδος τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά· ὁ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χαιρισὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΠ' — 337/

Ὁ Ταρταρῖνος καὶ ὁ Γαλῶνος χαιρετοῦν ὅλα τὰ Διαπλασάκια.

/ΚΠ' — 338/

ΒΟΛΙΩΤΙΚΗ ΤΡΕΛΟΠΑΡΕΑ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΕΣ

Ἀορελιὰ=Φώτη Γρόμαν, Ἀνθισμένη Μηλιὰ = Ἀλεξάνδρα Μελά, Δαφνούλα=Νιόβη Μελᾶ, Μένος Ἀλέξανδρος=Ἀλεκ. Βελισσαράτος, Μπούμ! Καλὰ τὰ κατάφερνα;

Ἡ τῶν Ἀποκλείστων: ΠΗΟΣΤΑΒΑΧΤΗ

/ΚΠ' — 339/

=ενητερέμενο Ἠπειρωτάκι, εἶμαστε αὐτοὶ τριῶν ἀντιλάλησαμε Μ. Μυστικά· Στεῖλε πρῶτος. Α. Ἀποστόλου, Καλυνοῦ 27 Ἀθῆναι. Δεξαμενὲς Ἠπειρωτάκι

/ΚΠ' — 340/

Ο ΚΟΥΤΟΥΤΣΙΚΟΣ ἀντιλάλησε Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλα τὰ Διαπλασάκια κάτω τῶν 15 ἐτῶν. Ποῖος δέχεται; Γράψτε καὶ στεῖλτο πρῶτος. Δ/νσις: Νίτσαν Κακουλίδου (διὰ Κωτσιλίνη), Πασάφη 5, Θεσσαλονίκην.

/ΚΠ' — 341/

Ἀντιλάλησαν τετραδάκια. Δ/νσις μου ἄλλαξε: Νίκων Τύμπας, Μαρμάρι. Ξερόβηχας

/ΚΠ' — 342/

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΩΝ: Ἠθικὴ Πίστις=Ἀλβανός, Κουρτεσιφλάκης = Νικολούδης, Βαρωνὶς Πετμεζόπουλος = Καλλίθα, Μέγας Πτερωτὸς = Μπαμπινιώτης, Λόρδος Γκλενφίδιτς=Κατζάπουλος.

Ὁ τῶν ἀποκλείστων: Πολυλογᾶς

/ΚΠ' — 343/

Συγχαίρω τὰ ἔξοχα κεφάλια τοῦ «Συλλόγου τῶν Ψυχολόγων» καὶ τοὺς ὑπόλοιπους διαστήμιζιν!!!

Μελαχροινὴ τοῦ Σκέττιν

/ΚΠ' — 344/

Φάρε τοῦ Βοσπόρου, Ρέδον τὸ Ἀμάραντον, ἔστειλα. Σαπουνένφουσα, Λάουρα, εὐχαριστῶ. Τελεσίλλα, Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, Λορέττα, Σαγηνεύτρα, Ἀλαφροΐσκιωτη, Μαύρη Γάτα, Γλυκειὰ Ξανθούλα, ἀνταλλάσσομαι τετραδάκια· Δ/νσις: ΓΚΠ' — 220), Τρελλοκόριτσο, εὐχαρίστως. PEA

/ΚΠ' — 345/

Διαπλασάκια, σάλλυγοι, δεῖξτε τὴν ἐξυπνάδα σας ἀνακαλύπτοντάς με· εἶμαι ὁ . . . ΑΝΝΙΒΑΣ

/ΚΠ' — 346/

Νάρια, Ἀνδαλουσία, ἀλληλογραφοῦμε; Ἰωάννην Μακρὴν, χαρτοπόλην, διὰ Φίλανθον, Λάρισσαν. ΦΙΛΑΝΘΟΣ

/ΚΠ' — 347/

Καλοκαίρι, τετραδάκι σου δὲν ἔλαβα γιατί λείπει μακρὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα· ποιὰ ἡ σύστασή σου; Τόνη Μονάχη

/ΚΠ' — 348/

Ψυχολόγοι, κατόπιν μακρᾶς σιωπῆς, ἔρχομαι πρώτος νὰ σᾶς συγχαρῶ διὰ τὰς ἀριχαμπείας σας. Καὶ τώρα τί θὰ κάμετε; Νὰ ἀνοίξωμεν νὰ τιμέρουμε ἢ ὄχι; Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργὸς σας πρέπει νὰ ψαφίζῃ.

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

/ΚΠ' — 349/

Ρετσίνα — Ἄννα· Λάσκαρη, Ἔνδοξος Σουλιώτης=Ἀντώνιος Κοῦλης, Ράγας Θερμῆς = Ἀμβρόσιος Καπαρῆς, Φλογέρα = Ναταλία Κουσιάνη, Ἑλληνικὴ Φωτοσκανέλλα· Νικόλαος Λαμπιλιάκης, Δάφνης Στέφανος=Γεράσιμος Κοσμετάτος, Ἴων= Ξενιὰς Τριανταφύλλου, Δίκαιος Ἥρωας= Γεώργιος Γκάλας ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΗ

/ΚΠ' — 350/

Ρωτομανάνοντας στὸν Διαπλασάκοσμο χαιρετῶ ὅλους· ὅλες· Στεναγμὸς τοῦ Πόνου

/ΚΠ' — 351/

Παπαδάτε, ἰδὲν εἶμαι τὸ Δοξαστέα Στρατιωτάκι. Κουτρουβᾶς

/ΚΠ' — 352/

Μαγεμένο Βασιλόπουλο=Γιάννης Χερόβος Κασσιόπη=Καψοπούλου, Σπαρτιάτης = Παρασκευᾶ, Ναυτοπαῖδα = Χρυσαφίδου. Κουκουνοροθρεμμένος

/ΚΠ' — 353/

Λουλούδια μου, χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχῆ. Ἐβελίνα

/ΚΠ' — 354/

Κύκνειον Ἄσμα: Ἔπεσον ἔλαφρόν, Ἀργυρὰ Σελήνη

/ΚΠ' — 355/

Δασκαλοπουλάκες, Ἕνα τετραδάκι σας θὰ μὲ εὐχαριστοῦσε πολύ. Δ/νσις: Α. Μανουηλίδην, Μενάνδρου 46-Β, Ἀθῆναι. Γιαννάκης

/ΚΠ' — 356/

Μαῦρο τοῦ Καλέτη = Σακελλάριος, Φλογέρα=Ναταλία Κοκκίνη, Πικρὴ Σκλαβιά = Ἀγαλίδου, Διαβολεμένο Διαπλασάκι=Α. Μ. Μπουρνιάς. Ναύαρχος Μισούλης

/ΚΠ' — 357/

ΖΩΛΕΙΚΑ, ἀνταλλάσσομαι Μ. Μυστικὰ «Βολιώτικη Παρέα», εὐχαριστῶ. Θέλω νἀλληλογραφήσω μὲ Διαπλασοπούλες ποὺ κάθονται στὴν Ἀθήνα.

Τὸ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

Ποῦ πατεῖτε νὰ τὸ ψηφίσουν ὅλοι τῆς Δ/νσις: (ΚΠ' — 5).

/ΚΠ' — 358/

Λάβω: Σκυλοκένταυλος... Γ. Περπάκη, ΑΘΗΝΑΙΟΣ

/ΚΠ' — 359/

Μελαχροινοῦλα ἐφύτρωσε: Τάκης Καύκων, Κρίνα, Ἀγνὴ Ψυχούλα, Νέφτιν, Σκανδαλάρης Διαβολάκης, Κυπαρίσσια Κυανόλευκον. Σεῖς τὴν θυμᾶσθε;

/ΚΠ' — 360/

Ξυπόβγκα, Κυλοκυθόσπορε, Γιασμίνα, περιμένω ἀκόμη διὰ Μ. Μ. ΕΓΩ

/ΚΠ' — 361/

Ἀγωνία = Εὐγενίου Κουμιαρηνοῦ: ἔγεις μὰ ἄλλο ψευδώνυμο, τὸ ὁποῖον ἐπιφυλάσσομαι νὰ ἀποκαλύψω ἀργότερα. ΝΙΑΓΑΡΑΣ

/ΚΠ' — 362/

Κολοκυθόσπορε, νὰ μὴ φυτρώνῃς ἐκεῖ ποὺ δὲν σὲ σπέρνουν, γιατί!!! ΝΙΑΓΑΡΑΣ

/ΚΠ' — 363/

ΞΕΔΟΣΙΟ
ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΣΙΓΟΝΗ
Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ἐν βιβλίον ἀφιερωμένον εἰς τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἐνπνευσθοῦν ὡς ἐσωτερικὴν των ἀνάγκην τὸ νὰ ἐκτελέσουν ἔργα μεγάλα.

Τιμᾶται Δρχ. 10
(Ταχυδρ. τέλη ἐσωτ. δρ. 1. Ἐξωτ. δρ. 2).
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, περίπτερα, πρακτορεῖα ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. ΚΑΣΙΓΟΝΗ

/ΚΠ' — 361/

ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΝΘΕΩΝ

Η Δ/νσις ἀλλάζει: Μαρίαν Παυλάκη (διὰ Σύλλογον Ἀνθέων) Στεφάνου 33 Ἀθῆναι. Μὴ ξεχνᾶτε τὸν διαγωνισμό μας (ΚΠ' — 280). Νέα μέλη ἐγράφθησαν Ἰωαννίδα, Γαλάτεια, Γυναῖκα

Τὸ φύλλον ὅταχμ. 2 καὶ διπ. τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½ κέννες
Καὶ τὰ ἔντεκατα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὴ 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίγύπτου γράσια διατιμ. 60.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος — Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἀπριλίου 1928 — Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 19

ΣΚΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κάθε καλοκαίρι ἀπ' ὅλα ὅσα εἶχε περάσει ἡ Ἄννα σ' αὐτὴ τὴν κοιλάδα, βρισκόταν κάθε πρωΐ στὴ σκοπιά της καὶ παρατηροῦσε ἂν οἱ ἀετοὶ ἔμεναν στὴν κοιλάδα γιὰ νὰ κυνηγήσουν ἐκεῖπέρα, ἢ ἂν πήγαιναν σ' ἄλλες μεριές.

Σὲ λίγην ὥρα εἶδε τὰ δυὸ μεγαλοπρεπῆ πουλιὰ νὰ ὑψώνονται ἀπὸ τὴ φωλιά τους. Ὡραῖα ἀλλὰ φοβερὰ πετοῦσαν στὸν ἀέρα. Διευθύνθηκαν κατὰ τὶς πεδιάδες κι' ἡ Ἄννα στέναξε μὲ ἀνακούφιση.

Ἦταν πιὰ πολὺ γριὰ γιὰ νὰ κάνῃ αὐγὰ καὶ νἀναθρέψῃ πουλάκια. Ἤτοι περνοῦσε τὸ καλοκαίρι τὸν καιρό της πηγαίνοντας ἀπὸ τὴ μιὰ φωλιὰ στὴν ἄλλη καὶ δίνοντας καλὲς συμβουλὲς γιὰ τὸ κλώσσιμο καὶ τὴν ἀνατροφὴ τῶν μικρῶν. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, εἶχε πάντα τὸ νοῦ της στοὺς ἀετοὺς καὶ στἄλλα ἁρπακτικὰ ζῶα ποὺ θὰ μποροῦσαν νἀρθοῦν καὶ νὰ βλάψουν τὸ κοπάδι της.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἡ Ἄννα βγῆκε πάλι νἀγναντέψῃ τοὺς ἀετούς. Αὐτὸ τὸ ἔκανε κάθε μέρα, κι' ἀπὸ τὸ πέταγμα τῶν ἀετῶν καταλάβαινε ἂν τὸ κυνήγι τους ἦταν καλό, γιὰ νὰ τρέξῃ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ τοὺς δικούς της. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα οἱ ἀετοὶ δὲν γύρισαν πίσω.

— Θὰ γέρασα καὶ θὰ ξεμώρανα, εἶπε ἡ Ἄννα ἀφοῦ περίμενα λίγη ὥρα. Οἱ ἀετοὶ ἔχουν τώρα καὶ τόσην ὥρα γυρίσει στὴ φωλιά τους.

Τὸ ἀπόγευμα κοίταξε ἄλλη μιὰ φορὰ κατὰ τὸ βράχο· αὐτὴ τὴν ὥρα συνειθίζαν οἱ ἀετοὶ νὰ κάθονται στὴν ἄκρη του καὶ νὰ ξεκουράζονται ἀπὸ τὸ κυνήγι τους. Καὶ τὸ βράδυ κοίταξε ἄλλη μιὰ φορὰ γιατί τότε συνειθίζαν τὰ δυὸ πουλιὰ νὰ κατεβαίνουν καὶ νὰ παίρνουν τὸ λουτρό τους στὴ λίμνη. Ἀλλὰ καὶ τὶς δυὸ φορὲς ἄσκοπα κοίταξε καὶ περίμενε ἡ Ἄννα. Καὶ πάλι ἄρχισε νὰ κλαίγεται γιὰ τὰ γεράματά της. Ἦταν τόσο συνειθισμένη νὰ βλέπῃ στὶς ὡρισμένες ὥρες τοὺς ἀετούς, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι μποροῦσαν καὶ νὰ μὴν εἶχαν γυρίσει.

Τὸ ἄλλο πρωΐ ἡ Ἄννα ἦταν κιόλας νωρὶς στὸ πόδι καὶ πάλι κοίταξε κατὰ τὴν ἀετοφωλιά. Ἀλλ' οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν εἶδε τίποτε. Τὴν πρωϊνὴ ὥρα συνήθιζε σιγαλιὰ ἔσχιζε μιὰ φωνὴ θυμωμένη καὶ παραπονιάρικη ποὺ φαινόταν σὰ νὰ ἔρχεται ἴσια ἀπ' τὴν φωλιά.

Ἡ Ἄννα ταΐζει τὸ ἀετόπουλο.

— Νὰ ἔγεινε ἄραγε κανένα κακὸ στ' ἀλήθεια; Σκέφθηκε ἡ Ἄννα. Ἀπλωσε τὰ φτερὰ καὶ πέταξε τόσο ψηλὰ ποὺ μπόρεσε νὰ ἰδῇ μέσα στὴν ἀετοφωλιά.

Πουθενὰ δὲν φαίνονταν οἱ δυὸ ἀετοί. Μέσα σ' ὅλη τὴν φωλιὰ δὲν βρισκόταν κανένας ἄλλος παρὰ ἕνα μικρὸ γυμνὸ ἀετόπουλο ποὺ ἔκλαιγε ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Σιγὰ καὶ διστακτικὰ κατέβηκε ἡ Ἄννα ὡς τὴν ἀετοφωλιά. Πόσο ἄσχημα ἦταν ἐκεῖ μέσα. Ἀρέσους καταλάβαινε κανεὶς ὅτι ἦταν κατοικία λησταν. Μέσα στὴ φωλιὰ καὶ γύρω στὸ βράχο βρίσκοντας γυμνὰ κόκκαλα, ματωμένα φτερά, κρανία ἀπὸ λαγοὺς καὶ μύτες ἀπὸ πουλιά. Ἀκόμη καὶ τὸ ἀετόπουλο ποὺ βρισκόταν ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ λείψανα, μὲ τὸ μεγάλο ὀρυάνοιχτο στόμα του, μὲ τὸ ἀσχημάτιστο ἀμάλλιαγο κορμί του ἦταν ἀποκρουστικό γιὰ νὰ τὸ βλέπῃ κανείς.

Στὸ τέλος ἡ Ἄννα κατενίκησε τὴν ἀπέχθειά της καὶ στάθηκε στὴν ἄκρη τῆς φωλιᾶς, κοίταξε ὅμως πρῶτα φοβισμένη γύρω της, γιατὶ νόμιζε ὅτι ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη θὰ ξεπρόβαιναν οἱ ἀετοί.

— Πάλι καλὰ ποὺ ἤρθε κάποιος! φώναξε τὸ ἀετόπουλο. Φέρε μου γρήγορα κάτι νὰ φάω.

—Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶναι δὰ καὶ τόση βία, εἶπε ἡ Ἄννα. Πές μου πρῶτα ποῦ

εἶναι ὁ πατέρας σου καὶ ἡ μάννα σου;

—Ἄμ νὰ τὄξερα! Χθὲς τὸ πρωΐ ἔφυγαν καὶ δὲν μοῦ ἄφησαν παρὰ ἕνα ποντίκι. Φαντάζεσαι πιστεύω πῶς τώρα δὲν βρίσκεται πιὰ οὔτε τὸ κοκκαλάκι του. Εἶναι ντροπὴ γιὰ τὴ μητέρα μου νὰ μ' ἀφίνῃ νὰ πεινάω ἔτσι.

Ἡ Ἄννα πείσθηκε πιὰ ὅτι οἱ δυὸ ἀετοὶ θὰ εἶχαν σκοτωθεῖ καὶ συλλογίστηκε ὅτι ἂν ἄφηνε τὸ μικρὸ νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴν πεῖνα θὰ γλύτωναν στὸ μέλλον κι' αὐτὴ καὶ τὸ κοπάδι της ἀπ' τοὺς ἐχθρούς τους. Δὲν μποροῦσε ὅμως μ' ἐλαφρὴ καρδιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφαση ν' ἀφήσῃ ἕνα ἔρημο κι' ἀπροστάτευτο μικρό, νὰ ἔχῃ ἕνα τόσο ἄθλιο τέλος, τὴ στιγμὴ ποὺ μποροῦσε νὰ τὸ βοηθήσῃ.

— Τί μὲ κοιτάζεις ἔτσι σὰ χαζή; φώναξε τὸ μικρό. Δὲν μ' ἄκουσες ποὺ σοῦ εἶπα πῶς θέλω νὰ φάω;

Ἡ Ἄννα ἄπλωσε τὰ φτερά της καὶ πέταξε γοργὰ στὴν μικρὴ λίμνη ποὺ βρισκόταν ἀπὸ κάτω. Σὲ λίγη ὥρα βρισκόταν πάλι στὴν ἀετοφωλιὰ κρατώντας στὴν μύτη της ἕνα ψαράκι.

Ὅταν ὅμως ἔβαλε τὸ ψαράκι μπρὸς στὸ ἀετόπουλο, ἐκεῖνο ἔγεινε ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμό του.

— Νομίζεις ὅτι ἐγὼ θὰ φάω τοῦτο δῶ τὸ πρᾶγμα; φώναξε ἔσπρωξε μακρυὰ τὸ ψάρι καὶ μὲ τὸ μυτερό του ράμφος ἔκανε νὰ χτυπήσῃ τὴν Ἄννα. Φέρε μου γρήγορα ἕνα πουλὶ ἢ ἕνα ποντίκι, ἄκουῦς;

Ἀλλὰ τώρα ἄπλωσε ἡ Ἄννα τὴν μύτη της καὶ ἔδωσε ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ σβέρκο τοῦ μικροῦ.

— Αὐτὸ νὰ τὸ ξέρῃς, φώναξε, ἄμα σοῦ φέρνω φαΐ, πρέπει νὰ εἶσαι εὐχαριστημένο μ' ἐκεῖνο ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ φέρω. Ὁ πατέρας κι' ἡ μάννα σου πεθάνανε καὶ δὲν μποροῦν πιὰ νὰ σοῦ δώσουν καμμιὰ βοήθεια. Ἂν θέλῃς ὅμως νὰ πεύανῃς τῆς πεῖνας περιμένοντας νὰ σοῦ φέρω πουλιὰ καὶ ποντικούς τότε δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρηση.

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ἡ Ἄννα, πέταξε ἀμέσως μακρυὰ καὶ πέρασε κάμποση ὥρα ὥσπου νὰ ξανακοιτάξῃ πάλι κατὰ τὴ φωλιά. Κι' εἶδε ὅτι τὸ μικρὸ εἶχε κιόλας φάει τὸ ψάρι, κι' ὅταν ἡ Ἄννα τοὔφερε ἕνα καινούριο τὸ κατάπιε κι' αὐτὸ στὴ στιγμή, μ' ὅλο ποὺ φαινόταν ὁλοφάνερα πῶς αἰσθανόταν ἀηδία τρώγοντάς το.

Κι' ἀπὸ κεῖνη τὴν ἡμέρα ἡ Ἄννα ἀνέλαβε ἕνα βαρὺ καθῆκον. Οἱ ἀετοὶ δὲν γύρισαν ποτὲ πίσω κι' ἀναγκάστηκε ἡ ἴδια νὰ τρέφῃ τὸ μικρό. Τοῦ πήγαινε ψάρια καὶ βατράχους, κι' ἡ τροφὴ αὐτὴ δὲν φαινόταν νὰ βλάπτῃ τὸ ἀετόπουλο, γιατὶ μεγάλωνε καὶ δυνάμωνε. Σὲ λίγον καιρὸ εἶχε ξεχάσει ὁλότελα ταὺς γονεῖς του καὶ νόμιζε ὅτι ἡ Ἄννα εἶναι ἡ πραγματικὴ μητέρα του. Καὶ ἡ Ἄννα τ' ἀγαποῦσε σὰν παιδί της. Τὸ ἀνέτρεφε μὲ τὴν μεγαλύτερη φροντίδα, κι' ἔβαζε μεγάλο κόπο γιὰ νὰ τὸ κάνῃ νὰ γίνῃ πιὸ ἥμερο καὶ ν' ἀφήσῃ τὴν ὑπερηφάνειά του κατὰ μέρος.

Ἀφοῦ πέρασαν κάμποσες ἑβδομάδες ἡ Ἄννα αἰσθάνθηκε ὅτι πλησίαζε ὁ καιρὸς ποὺ θὰ πέφταν τὰ φτερά της καὶ δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ πετάξῃ. Ἤξερε ὅτι ἕνα ὁλόκληρο μῆνα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πάῃ τροφὴ στὸ μικρό, ποὺ ἔτσι θὰ πέθαινε ἀπ' τὴν πεῖνα.

—Ἄκουσε Γόργη, εἶπε μιὰ μέρα ἡ Ἄννα στὸν μικρὸν ἀετό. Σὲ λίγο δὲν θὰ μπορῶ πιὰ νὰ σοῦ φέρνω ψάρια ἐδῶ ἐπάνω, καὶ σὲ ρωτῶ ἂν τολμᾶς νὰ κατεβῇς κάτω στὴν κοιλάδα, ὅπου θὰ μπορέσω νὰ ἐξακολουθήσω νὰ σὲ τρέφω. Πρέπει λοιπὸν νὰ διαλέξῃς ἕνα ἀπὸ τὰ δυό: Ἢ νὰ πεθάνῃς ἐδῶ ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἢ νὰ δοκιμάσῃς νὰ πετάξῃς κάτω, πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ σοῦ στοιχίσῃ τὴν ζωή σου.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε μιὰ στιγμὴ τὸ ἀετόπουλο, ἀνέβηκε στὴν ἄκρη τῆς φωλιᾶς. Μόλις καταδέχθηκε νὰ μετρήσῃ τὴν ἀπόσταση, ἄνοιξε τὰ μικρὰ φτερά του καὶ πέταξε κάτω. Ἀναποδογυρίστηκε δυὸ τρεῖς φορὲς στὸν ἀέρα, ἀλλὰ τὰ μεταχειρίστηκε πολὺ ἐπιδέξια κι' ἔφθασε στὴν κοιλάδα χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα.

Ἀπὸ τότε ὁ Γόργης ζοῦσε μὲ τὰ μικρὰ χηνάκια καὶ σὲ λίγο ἔγεινε ὁ καλύτερός τους σύντροφος. Ἐπειδὴ κι' ὁ ἴδιος νόμιζε ὅτι ἦταν χῆνος, ἔβαζε ὅλα του τὰ δυνατὰ νὰ ζῇ ὅμοια μὲ τὶς χῆνες.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΛΙΕΝ'.

Ἕνας χωραΐτης ἀπάντησε στὴν ἐξοχὴ μιὰ χαριτωμένη μικρὴ χωριατοπούλα.

—Πῶς σὲ λένε, κοριτσάκι μου; τὴ ρώτησε.

—Λιέν'! τοῦ ἀποκρίθηκε πρόθυμα ἡ μικρή.

— Πῶς;

— Λιέν'!

— Τόνομά σου, καλέ!

— Λιέν' μὲ λιέν!

Ὁ χωραΐτης ἔχασε τὴν ὑπομονή:

—Ἐ, μὰ θὰ μοῦ πῆς ἐπιτέλους πῶς σὲ λένε;

Μὰ κι' ἡ μικρὴ χωριατοπούλα ἔχασε τὴν ὑπομονή της:

— Οὔφ! φώναξε μὲ θυμό. Λιὲν' μὲ λιέν, σοῦ λιέν!

Αὐτὰ στὴ γλῶσσα της ἐσήμαιναν: «Λένη μὲ λένε σοῦ λένε!» Μὰ ποῦ νὰ καταλάβῃ ὁ χωραΐτης! Κι' ἀπομακρύνθηκε κάνοντας τὸ σταυρό του...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀλλὰ ὁ Δόνιφαν δὲν ἄκουγε. Ἤθελε νὰ φανῇ ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸν Μπριάν. Καὶ σκαρφάλωσε σὲ λίγες στιγμὲς ὡς τὴ μέση τῆς δύσκολης σκάλας.

Τότε κι' οἱ ἄλλοι δὲν καταδέχθηκαν νὰ διστερήσουν. Κι' ἄρχισαν νὰνεβαίνουν, προσέχοντας νὰποφεύγουν τὶς πέτρες ποὺ ξεκολλοῦσαν καὶ κατρακυλοῦσαν κάτω ἀπ' τὰ πόδια τοῦ Δόνιφαν.

Εὐτυχῶς δὲν ἔγινε κανένα δυστύχημα καὶ πρῶτος ὁ Δόνιφαν ἀξιώθηκε νὰ πατήσῃ τὴν κορυφὴ τῆς ἀπόκρημνης ἀκτῆς. Σὲ λίγο βρίσκονταν κοντά του κι' οἱ ἄλλοι τρεῖς. Ὁ Δόνιφαν ἔβγαλε τὸ τηλεσκόπιο καὶ κοίταξε μ' αὐτὸ ταπέραντα δάση ποὺ ἁπλώνονταν μπροστά του ὅσο ἔφθανε τὸ μάτι. Ἦταν τὸ ἴδιο θέαμα ποὺ εἶχε ἰδεῖ κι' ὁ Μπριὰν ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι. Μόνο ποὺ ἡ ράχη ὅπου βρίσκονταν τώρα ἦταν χαμηλότερη ὠξέκατὸ πόδια.

— Λοιπόν; ρώτησε ὁ Οὐίλκος. Δὲν βλέπεις τίποτα;

—Ἀπολύτως! ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν. Μόνο πρασινάδα κι' οὐρανό.

— Νὰ κατέβω κι' ἐγώ, εἶπε σὲ λίγο ὁ Οὐίλκος.

Ὁ Δόνιφαν ἔδωσε τὸ τηλεσκόπιο στὸ σύντροφό του καὶ τὰ μάτια του ἔλαμψαν ἀπὸ χαρά.

— Καμμιὰ κυανῆ γραμμὴ δὲν διακρίνω κι' ἐγώ! εἶπε σὲ λίγο ὁ Οὐίλκος.

— Γιατὶ δὲν ὑπάρχει θάλασσα στὰ ἀνατολικά, πρόσθεσε ὁ Δόνιφαν. Κοίταξε καὶ σύ, Μπριάν, κι' ὁμολόγησε τὴν πλάνη σου.

— Περιττό, ἀποκρίθηκε πειραγμένος ὁ Μπριάν, γιατ' εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν ἀπατήθηκα.

— Πῶς λοιπὸν ἐμεῖς δὲν βλέπουμε τίποτα;

— Βέβαια, δὲν βλέπετε, γιατὶ ἡ κορυφὴ αὐτὴ εἶναι πολὺ πιὸ χαμηλὴ ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηριοῦ.

— Τὰ λόγια εἶναι εὔκολα...

— Κι' ἡ ἀπόδειξη τῶν λόγων μου εὐκολώτερη! Ἂς περάσουμε αὐτὰ τὰ δάση, ἂς προχωρήσουμε καὶ... θὰ ἰδοῦμε ποῦ θὰ φθάσουμε.

—Ἀμφιβάλλω ἂν ἀξίζῃ τὸν κόπο νὰ κάμουμε τόσο δρόμο, εἶπε ὁ Δόνιφαν.

— Τότε μεῖνε σὺ ἐδῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν, καὶ πᾶμε ἐγὼ κι' ὁ Σέρβης.

—Ὄχι, θἄλθουμε καὶ μεῖς, εἶπε ὁ Οὐίλκος. Ἴλα, Δόνιφαν! ἐμπρός!

Ἐκάθησαν λίγο ἀκόμη, νὰ φᾶνε κάτι τι, γιατὶ πεινοῦσαν, καὶ μετὰ ἕνα τέταρτο ξεκίνησαν εὔθυμοι καὶ ζωηροί.

Ἅμα ἔφθασαν στὸ δάσος, ἡ πορεία τους ἔγινε δυσκολότερη ἐξαιτίας τῶν πυκνῶν θάμνων καὶ τῶν κισσῶν ποὺ ἦταν τυλιγμένοι στοὺς χοντροὺς κορμοὺς τῶν δέντρων. Ἄλλοι κορμοί, ξεροί, ἦταν πεσμένοι κάτω κι' ἔφραζαν τὸ δρόμο. Τὰ παιδιὰ τότε κατέφευγαν στὰ τσεκούρια, γιὰ νἀνοίγουν πέρασμα, ὅπως κάνουν στὰ πυκνὰ δάση τῆς Ἀμερικῆς, κι' ἔτσι τὰ χέρια τους κουράζονταν περισσότερο ἀπὸ τὰ πόδια. Ὅλη τὴν ἡμέρα, μὲ αὐτὰ τὰ ἐμπόδια, μόλις προχώρησαν τρία τέσσερα μίλλια.

Ἦταν ὁλοφάνερο πῶς στὸ δάσος αὐτὸ ποτὲ δὲν εἶχε εἰσχωρήσει ψυχὴ ζῶσα. Τὰ πεσμένα δέντρα φαίνονταν πῶς τὰ εἶχαν ρίξει δυνατοὶ ἄνεμοι κι' ὄχι χέρια ἀνθρώπινα. Οἱ θάμνοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἦταν πατημένοι· ἀλλ' ἀπὸ ζῶα μᾶλλον μικρά. Τὰ παιδιὰ μάλιστα εἶδαν μερικὰ νὰ φεύγουν μπροστά τους, δὲν μπόρεσαν ὅμως νὰ διακρίνουν τι εἴδους ζῶα ἦταν. Ὡστόσο δὲν θἄταν ἐπίφοβα, ἀφοῦ ἔφευγαν τρεχάλα μόλις ἔβλεπαν ἀνθρώπους νὰ πλησιάζουν.

Λογῆς-λογῆς πουλιὰ πετοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ταΐχλες, χῆνες κι' ἄλλα, μικρά, ποὺ θὰ μποροῦσε κανένας εὐκολότατα νὰ τὰ σκοτώνῃ κατὰ ἑκατοντάδες. Ὥστε ἂν τὰ παιδιὰ ἀναγκάζονταν νὰ ζήσουν σ' αὐτὴ τὴ χώρα, τὸ κυνήγι θὰ τοὺς χορηγοῦσε τὴν τροφή τους.

Στὶς δυό, ἔκαμαν καὶ δεύτερο σταθμὸ σ' ἕν' ἀδένδρο μέρος τοῦ δάσους ὅπου περνοῦσε ἕνα ποταμάκι. Τὸ νερό του, διαυγέστατο, ἔρρεε σιγὰ ἀπάνω σὲ μαῦρες πέτρες ποὺ ἦταν σπαρμένες στὴν κοίτη του.

— Κοιτάξτε τι παράξενο ποὺ εἶναι αὐτὸ τὸ μέρος! εἶπε ὁ Δόνιφαν.

Κι' ἔδειχνε κάτι πέτρες μεγάλες, ὁμαλές, συμμετρικὰ τοποθετημένες ἀπὸ τὴ μιὰ ὄχθη ὡς τὴν ἄλλη.

Ὁ Σέρβης ἑτοιμάσθηκε νὰ περάσῃ, ἀλλὰ ὁ Μπριὰν τὸν ἐμπόδισε.

— Στάσου! στάσου πρῶτα νὰ ἰδοῦμε πῶς εἶναι βαλμένες αὐτὲς οἱ πέτρες.

— Βέβαια ποὺ δὲν ἦλθαν μόνες τους νὰ χωθοῦν ἐδῶ-πέρα, εἶπε ὁ Οὐίλκος.

— Βεβαιότατα ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν· καὶ μάλιστα ἂν τὶς ἔβαλε, ὅπως φαίνεται, κάποιος, τόκανε γιὰ νὰ περνᾷ τὸ ποτάμι.

Κι' ὅμως δὲν ἦταν πιθανὸ ὅτι ἀνθρώπινα χέρια κατασκεύασαν αὐτὴ τὴν πρόχειρη γέφυρα. Τὸ ὁρμητικὸ ρεῦμα θὰ παράσυρε λίγο-λίγο τὶς πέτρες ἐκεῖνες καὶ τὶς κόλλησε τὴ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη.

Τὸ ποταμάκι ἔρρεε βορειοανατολικά, ἀντίθετα στὸ μικρὸ δρμο. Κυνόταν λοιπὸν στὴ θάλασσα ποὺ εἶχε ἰδεῖ ὁ Μπριὰν ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι.

—Ἐκτὸς πιὰ ἂν χύνεται ὁ ἄλλον ποταμό, μεγαλύτερο, ποὺ γυρίζει πρὸς τὰ δυτικά, εἶπε ὁ Δόνιφαν.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριὰν ποὺ θεωροῦσε πιὰ κάθε συζήτηση περιττή. Ὅσο ὅμως τὸ ποτάμι αὐτὸ ρέει πρὸς τἀνατολικά, θὰ κάμουμε καλὰ νὰ τὸ παρακολουθήσουμε, ἂν τοὐλάχιστο δὲν κάνῃ πολλὰ στριφογυρίσματα.

Τὰ παιδιὰ πέρασαν τὸ ποτάμι κι' ἐξακολούθησαν νὰ περπατοῦν στὴν ὄχθη του. Κατὰ τὰ φαινόμενα, ἡ ἐκβολή του ἦταν πολὺ μακρυὰ ἀκόμη, γιατὶ οὔτε τὸ ρέμμα γινόταν ταχύτερο, οὔτε πλατύτερη ἡ κοίτη.

Κατὰ τὶς πεντέμισυ, ὁ Μπριὰν κι' ὁ Δόνιφαν παρατήρησαν μὲ λύπη ὅτι τὸ ποταμάκι ἔστριφε πρὸς τὰ βορεινά. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ταφήσουν, εἰδεμὴ θὰ μάκραιναν ἀπὸ τὸ σκοπό τους. Ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ διευθυνθοῦν ἀνατολικά, ὅπου τὸ δάσος ὅμως ἦταν πυκνότατο κι' ἡ πορεία γινόταν δύσκολη καὶ κουραστική. Τὰ χόρτα ἦταν τόσο ψηλὰ ὥστε σκέπαζαν τὰ κεφάλια τους καί, περπατώντας ἀθώρητοι, ἀναγκάζονταν νὰ φωνάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον γιὰ νὰ μὴν ἀποπλανηθοῦν καὶ χωρισθοῦν.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

Η ΡΗΝΑ ΚΙ Η ΜΑΡΙΝΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΗ'

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ θειὰ Εὐλαλία χρειάστηκε μαντήλι. Κι' ἄνοιξε τὸ συρτάρι τοῦ κομοῦ γιὰ νὰ πάρῃ...

Ἀλλὰ τότε τῆς συνέβηκε κάτι παράξενο, σὰ μαγικό: Πῶς ὅταν κάνεις νὰ πάρῃς ἕνα κεράκι ἀπὸ τὸ καλάθι, σηκώνεις μιὰ ὁρμαθιά; Ἔτσι καὶ τώρα ἡ θειὰ-Εὐλαλία, ἅμα τράβηξε ἀπ' τὴ μαντηλοθήκη ἕνα μαντήλι, ἀμέσως τραβήχτηκε κι' ἄλλο, κι' ἄλλο, κι' ἄλλο!

Μπά! Μὰ κεράσια εἶναι καὶ τὰ μαντήλια;...

Ἔ, καμμιὰ φορὰ... ὅταν πάει κανένας κουφὰ καὶ τὰ ράψει τόνα μὲ τἄλλο... Κι' αὐτὸ εἶχαν κάνει ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα: Μὲ τὴ βελόνα τους, καὶ μὲ τὴν κατεργαριά τους, ἔραψαν κρυφά, τόνα μὲ τἄλλο, μύτη μὲ μύτη, ὅλα τὰ μαντήλια τῆς θειᾶς τους. Κι' ὅταν ἡ κακομοῖρα αὐτὴ πῆγε νὰ πάρῃ ἕνα, ἔβγαλε ὁλάκερη ἁλυσίδα ἀπὸ μαντήλια!..

Κι' ἔβγαζε ἀπὸ τὴ μαντηλοθήκη, ἔβγαζε, ἔβγαζε... Ποῦ νὰ βρῇ ἄκρη! Ὅλα τὰ μαντήλια ἑνωμένα! Σὰν τὰ κεράσια!

Ἔ, μ' αὐτὴ πιὰ τὴ φορὰ τὸ κατάλαβε: Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα εἶχαν κάνει τὸ θάμμα τους. Αὐτὲς λοιπὸν θἄχαν κοντήνει καὶ τὸ καινούργιο φουστάνι της, αὐτὲς θἄχαν ράψει ἔτσι ὁρατὰ καὶ τὴν πουκαμίσα τοῦ μπάρμπα-Χρήσου.

— Ρήνα!.. Μαρίνα!.. φωνάζει μὲ θυμὸ ἡ θειὰ-Εὐλαλία.

Μὰ οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόαση.

Ἡ θειὰ ξαναφωνάζει, τριγυρίζει ὅλο τὸ σπίτι, ψάχνει παντοῦ,—Ρήνα καὶ Μαρίνα πουθενά.

Τὰ κακοκόριτσα εἶχαν νοιώσει τὸν κίνδυνο κι' εἶχαν γίνει ἄφαντα.

— Μὰ ποῦ πῆγαν; ποῦ κρύφτηκαν; ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἡ θειά τους. Ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ τὶς κατάπιε;.. Καλέ, καλέ... Ποῦ θὰ μοῦ πᾶνε!.. Ἅμα γυρίσουν, ἂν δὲν τὶς κρεμάσω ἀπ' τὶς κοτσίδες, νὰ μὴ μὲ ξαναποῦν θειὰ-Εὐλαλία!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

"ΠΩΛΟΣ ΟΝΟΥ,,

Στὰ χρόνια τὰ παλιά, ζοῦσε σὲ μιὰ μακρυνὴ χώρα ἕνα γαϊδουράκι. Ἦταν ἕνα ὁμορφο δυνατὸ ζῶο μὲ μεγάλα ἐξυπνα μάτια, μὲ σταχτερὸ τρίχωμα καὶ μὲ μιὰ μακρυὰ οὐρὰ ποὺ τὴν κουνοῦσε πέρα-δῶθε γιὰ νὰ διώχνει τὶς μύγες.

Τὸ γαϊδουράκι αὐτὸ εἶχε κάθε λόγο γιὰ νὰ εἶναι εὐχαριστημένο. Εἶχε μιὰ καλὴ μητέρα ποὺ τὸ ἀγαποῦσε καὶ τὸ χάϊδευε καὶ τοῦδινε πάντα καλὲς συμβουλές. Εἶχε ἕνα ἀφεντικὸ ποὺ τὸ ταΐζε καλά, δὲν τὸδερνε σχεδὸν καθόλου καὶ τοῦ ἄφινε ὅλη του τὴν ἐλευθερία.

Κι' ὅμως δὲν ἦταν εὐχαριστημένο. Βρίσκε πῶς εἶχε πολὺ ἀδικηθεῖ ἀπὸ τὴ φύση. Πῶς δὲν ἔπρεπε νάναι γαϊδούρι, ἀλλὰ ταὐλάχιστον ἄλογο. Νά, σὰν τὸ ἄλογο τοῦ ἀφεντικοῦ, ποὺ κάθε γιορτὴ καὶ σχόλη τοῦβαζαν μιὰ πλουμιστὴ σέλλα καὶ φανταχτερὰ χάμουρα καὶ τὸ καβαλίκευε καὶ πήγαινε στὴν πολιτεία.

Πῶς τὸ ζήλευε τότε τὸ γαϊδουράκι! Καὶ πόσο περιφρονημένο καὶ τιποτένιο εὕρισκε τὸν ἑαυτό του! Καὶ νάταν ὅμορφο τοὐλάχιστο; ἔστω κι' ἂς μὴν ἦταν ἄλογο. Νὰ μὴν εἶχε ἐκεῖνο τὸ χοντρό, μεγάλο κεφάλι, τὰ ἄσχημα μακριὰ αὐτιὰ ποὺ τάκαναν νὰ τὸ περιφρονοῦν ὅλοι; Κι' ὅταν καμμιὰ φορὰ πήγαινε στὸν ἥλιο κι' ἔβλεπε τὴ σκιά του μὲ τὰ μεγάλα μακριὰ αὐτιά, τότε τόπιανε ἀπελπισία. Πήγαινε κοντὰ στὴ μητέρα του καὶ τῆς ἔλεγε:

— Μητέρα, γιατί νὰ μᾶς κάνει γαϊδούρια ὁ Θεός; Γιατὶ νὰ μᾶς δώσῃ αὐτὰ τὰ μακριὰ ἄσχημα αὐτιά; Γιατὶ νὰ μᾶς περιφρονοῦνε ὅλοι;

— Παιδί μου, ὁ Θεὸς τὰ ἔκανε ὅλα μὲ σοφία, τοῦ ἔλεγε ἡ μητέρα του. Κάθε πρᾶγμα ἔχει τὸν προορισμό του κι' ἂς μὴ τὸν ξέρουμε ἐμεῖς. Πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένο ποὺ σ' ἔπλασε ὁ Θεὸς γαϊδούρι καὶ δὲν εἶσαι τίποτε χειρότερο.

Ἀλλὰ τί χειρότερο μποροῦσε νάναι; Οὔτε αὐτὲς οἱ ἄσχημες γκαμῆλες ἀκόμη μὲ τὸν μακρὺ λαιμὸ καὶ τὴν καμπουριασμένη ράχη τους δὲν ἦταν τόσο περιφρονημένες! Καὶ πάλι καλὰ τώρα, πού ἦταν ἀκόμη ἐλεύθερο. Σὲ λίγο καιρὸν ὅμως ποὺ θὰ τοῦ ἔβαζαν σαμάρι καὶ θὰ τὸ φόρτωναν λαχανικὰ καὶ θὰ τὸ πέρναγαν ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς δρόμους τῆς πολιτείας; Τὸ γαϊδουράκι συλλογιζόταν μόνο πῶς θἄρχόταν ἡ στιγμὴ ἐκείνη, καὶ τόπιανε ἀνατριχίλα.

Καὶ νά, μιὰ μέρα ἦρθε. Πρωΐ-πρωΐ ὁ ἀφεντικός του τοῦ φόρεσε ἕνα καινούριο σαμάρι καὶ τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ στόμα τὸν χαλινό. Ἔπειτα τὸ ἔδεσε μ' ἕνα σχοινὶ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν μητέρα του, καβαλίκεψε ὁ ἴδιος ἐπάνω της, κι' ὅλοι μαζὶ ξεκίνησαν κατὰ τὴν πολιτεία.

Ὤ, πῶς φάνηκε αὐτὸ ατὸ καϊμένο τὸ γαϊδουράκι! Τί σκληρό, τί βαρὺ ποὺ ἦταν τὸ σαμάρι, καὶ τί ἄγριος ὁ χαλινὸς ποὺ τοῦ πλήγωνε τὸ στόμα. Νόμιζε πῶς ὅλοι στὸ δρόμο τὸ κορόϊδευαν καὶ τὸ ἔδειχναν μὲ τὸ δάχτυλο, κι' ἐνοιωθε τὸν ἑαυτό του περιφρονημένον καὶ τιποτένιον, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Ἔξαφνα, ἐκεῖ ποὺ πήγαιναν μερικοὶ ἄνθρωποι κλησίασαν τὸν ἀφεντικό του καὶ τοῦ εἶπαν κάτι. Ἐκεῖνος ξεπέζεψε στὴ στιγμή, ἔλυσε τὸ γαϊδουράκι καὶ τὸ πῆγε κοντά τους. Τότε ξεχώρισε ἀπ' τὴ συντροφιὰ ἕνας. Ἦταν ψηλὸς κι' ἀδύνατος ἄνθρωπος μὲ γλυκό, χλωμὸ πρόσωπο, μὲ ξανθὰ γένεια καὶ μὲ κάτι μάτια... Ἄχ, ἐκεῖνα τὰ μάτια! ποτέ του δὲν μπόρεσε νὰ τὰ ξεχάσῃ τὸ γαϊδουράκι! Ἔνοιωσε ὅτι μποροῦσαν νὰ ἰδοῦν ὅ,τι ἔκρυβε κι' μέσ' στὰ τρισβαθιὰ ἀκόμη τῆς ψυχῆς του, ὅτι μποροῦσαν νὰ διαβάσουν ὅλες του τὶς σκέψεις.

Καὶ ὁ ξανθὸς ἄνθρωπος ἀνέβηκε ἐλαφρὰ στὸ γαϊδουράκι κι' οἱ ἄλλοι ὅλοι τὸν ἀκολούθησαν καὶ τράβηξαν κατὰ τὴν πολιτεία. Κι' ὅσο προχωροῦσαν ἐρχόταν περισσότερος κόσμος ἀπὸ πίσω τους, κι' ὅταν ἔφθασαν πιὰ στὴν πολιτεία, ἦρθαν καὶ τοὺς προϋπάντησαν παιδιὰ ποὺ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους κλαδιὰ ἀπὸ φοίνικες, καὶ γυναῖκες μὲ τὰ μωρά τους, καὶ γέροι ποὺ στηρίζονταν σὲ μαγκούρες γιὰ νὰ περπατήσουν. Καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς ἦταν καὶ καυτσοὶ μὲ δεκανίκια καὶ τυφλοὶ ποὺ τοὺς ὡδηγοῦσαν παιδιὰ καὶ παράλυτοι ποὺ βρίσκονταν ξαπλωμένοι κατάχαμα στοὺς δρόμους. Καὶ μπροστά τους τοὺς ἔρριχναν χαλιὰ πλούσια καὶ βαρύτιμα μὲ χίλιων εἰδῶν στολίσματα καὶ χρώματα καὶ χράμια φτωχικά, λυωμένα ἀπὸ τὴν χρῆση καὶ τὴν πολυκαιρία. Καὶ στὸν δρόμο τοὺς σκόρπιζαν λουλούδια καὶ ὅλοι φώναζαν:

— Ἀληλούϊα! Ἀληλούϊα! Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου!

Καὶ τὰ παιδιὰ ἔτρεχαν καὶ φιλοῦσαν τὰ ροῦχα τοῦ ξανθοῦ χλωμοῦ ἀνθρώπου, κι' οἱ γυναῖκες σήκωναν τὰ μικρά τους ψηλὰ γιὰ νὰ τὸν δοῦν καλύτερα, κι' οἱ παραλυτικοὶ δοκίμαζαν ν' ἀναση κωθοῦν ἀπ' τὶς σανίδες τους κι' οἱ τυφλοὶ στέκονταν ἑκατατικοὶ μὲ ἁπλωμένα χέρια...

Κι' ἐκεῖνος ὅλο προχωροῦσε ἀνεβασμένος πάνω στὸ γαϊδουράκι.

Κι' αὐτὸ αἰσθανόταν μιὰ ἄφατη ἀγαλλίαση νὰ πλημμυρίζει τὴν καρδιά του. Ἔνοιωθε ὅτι σήμερα εἶχε δοξασθεῖ περισσότερο ἀπὸ ὅλα τάλογα κι' ὅλες τὶς γκαμῆλες τῆς Παλαιστίνης. Τοῦ φαινόταν σὰν νὰ μὴν εἶχε οὔτε σαμάρι, οὔτε χαλινὸ καὶ σὰν νὰ κρατοῦσε πάνω στὴ ράχη του κάτι τὸ ἄυλο καὶ ὑπερκόσμιο. Ἔνοιωθε ὅτι ἀπὸ μέσα του εἶχε φύγει κάθε ταπεινὴ καὶ ἐγωιστικὴ σκέψη καὶ ὅτι εἶχε δίκιο ἡ μητέρα του ποὺ ἔλεγε πῶς κάθε πλάσμα ἔχει τὸν προορισμό του.

Κι' ὅταν πιὰ ἡ πομπὴ σταμάτησε καὶ ὁ ξανθὸς ἄνθρωπος κατέβηκε ἀπὸ τὸ γαϊδουράκι καὶ τὸ χάϊδεψε μαλακὰ κοιτάζοντάς το μὲ καλωσύνη, ἐκεῖνο ἔσκυψε τὸ κεφάλι, γιατὶ ἔνοιωσε πῶς βρισκόταν μπρὸς στὸ Δημιουργό του.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τζόε! Κοίτα τί ὡραίες σημαῖες παντοῦ! Θεία Τζέννη! Κοίτα τί κόσμος, τί κόσμος!..

— Βιολέτα! Νὰ τὸ μεγάλο πλοῖο ποὺ εἶναι σκεπασμένο μὲ μετάξι!.. Ἄκουε καὶ τὴ μουσική;

Γύριζαν ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ σὰ σβούρες τὰ δυὸ χαρούμενα παιδάκια. Τὰ μάτια τους δὲν πρόφταιναν νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ χορτάσουν ὅλα αὐτὰ τὰ θαύματα.

— Σιγά, φώναξε ὁ παππούς. Ἔτσι καθὼς χορεύετε, θὰ μοῦ μπατάρετε τὴ βάρκα;

Τὰ παιδιὰ κάθησαν τότε στοὺς μπάγκους κι' ἡ μίστρες Γουΐλ ἔβγαλε τὸ πανέρι μὲ τὰ τρόφιμα. Ὤ, τί γρήγορα ποὺ ἄδειασε! Ὁ δροσερὸς ἀέρας τοὺς εἶχε ἀναλέξει τὴν ὄρεξη.

Περιττὸ νὰ ποῦμε, ὅτι τὸν Τζέκιν δὲν τὸν εὐχαριστοῦσε διόλου αὐτὴ ἡ εὐθυμία. Αὐτὸς δὲ θὰ ἦταν καθόλου δυσαρεστημένος, ἂν γινόταν κανένα ἀτύχημα στὴν παρέα, ποὺ θὰ τοὔδινε εὐκαιρία νὰ μπεῖ στὴ μέση καὶ νὰ προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες του. Λόγου χάρη, καθὼς πηδοῦσε ἡ μικρή, νάγγερνε λίγο καὶ μπλούμ! νἄπεφτε στὸ ποτάμι. Τότε φυσικὰ θὰ τῆς ἔβγαζαν τὴ μπέρτα γιὰ νὰ τὴ συνεφέρουν καὶ θὰ μποροῦσε ἐπιτέλους νὰ ἰδεῖ, νὰ βεβαιωθεῖ ἂν ἦταν ἢ ὄχι ἡ Νταίζη! Ἐνῶ τώρα καθόταν κι' ἔχανε τὸν καιρό του, ἀκούγοντας παιδιάτικες κουταμάρες.

Δυστυχῶς γι' αὐτόν, ἡ καλὲκαρδη εὐχή του δὲν πραγματοποιήθηκε κι' ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ ἐξακολουθήσει τὴ βάρδια του. Μιὰ στιγμὴ τοὔρθε νὰ βοηθήσει τὴν τύχη καὶ νὰ δώσει μὲ τὸ κουπί του μιὰ γερὴ σπρωξιὰ στὴ βάρκα τοῦ γέρο Δίκ νὰ τὴν ἀναποδογυρίσει. Ἂν ὅμως τὸ κόλπο του δὲν πετύχαινε, θὰ τὸν ἔπερναν μυρωδιὰ

καὶ τότε ἡ δουλειά του θὰ χαλοῦσε.

Καλύτερα λοιπὸν νὰ ἔχει ἀκόμη λίγην ὑπομονὴ καὶ νὰ ἐμπιστευθεῖ στὴν τύχη.

Ἄλλωστε, πλησίαζε ἡ παρέλαση, ἀκουγόταν κιόλας ἡ μουσικὴ κι' οἱ βάρκες τῶν ἀστυνομικῶν περνοῦσαν, γιὰ νἀνοίγουν δρόμο. Οἱ φωνὲς κι' οἱ ζητωκραυγὲς τοῦ πλήθους ἔκαναν σωστὸ πανδαιμόνιο, ποὺ μεγάλωνε ὅσο πλησίαζε ἡ λαμπρὴ συνοδεία, κι' ἡ Νταίζη, ποὺ τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά, ἔμεινε σὰν ἀποσβολωμένη ἀπὸ τὸ θαυμασμό.

Πρώτη πρώτη ἐρχόταν μιὰ βάρκα μ' ἕνα δράκοντα, ποὺ ξερνοῦσε φλόγες. Τριγύρω στὸ δράκοντα, διάφορα τρομερὰ θηρία κετοῦσαν ποικιλόχρωμες φωτιὲς ἀπὸ τὰ στόματά τους.

Ἀκολουθοῦσε ἡ βάρκα τοῦ λόρδου δημάρχου, σκεπασμένη μὲ φανταχτερὲς σημαῖες καὶ λαμπρὰ ὑφάσματα, καὶ γεμάτη μουσικούς, ποὺ ἔπαιζαν ἀσκαύλους, σάλπιγγες κι' ἄλλα ὄργανα τῆς ἐποχῆς.

Ὕστερα προχωροῦσαν οἱ βάρκες τῶν συντεχνιῶν κατὰ σειρά, μὲ τὶς μουσικές τους καὶ τὶς σημαῖες τους.

Τέλος, ἕνα ὁλόκληρο σμῆνος ἀπὸ μικρότερες βάρκες, ἀπ' ὅπου τὰ παιδάκια σκορποῦσαν ἄνθη ἄφθονα τριγύρω.

Ὁ Τζόε φώναξε μ' ὅλα του τὰ δυνατά: «Οὐρρά! Ζήτω ὁ δήμαρχος Οὐρρά!» Κι' ἡ μικρούλα Νταίζη φώναξε κι' αὐτὴ «ζήτω», τρελλὴ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό, χωρὶς νὰ ξέρει τί ἦταν αὐτὸς ὁ δήμαρχος.

Χορεπηδοῦσε, φώναζε τόσο ζωηρά, ὥστε στα τελευταῖα ἡ κάπα της ξεκουμπώθηκε κι' ἔπεσε.

Ἡ μίστρες Γουΐλ τὴν εἶδε ἀμέσως, τὴ μάζεψε καὶ τύλιξε πάλι τὸ παιδί. Τὄκαμε ὅμως περισσότερο γιὰ τὸ κρύο παρὰ ἀπὸ φόβο, γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ της περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό, ὅτι εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτα μέσα σὲ τόσο κόσμο καὶ σὲ τόση γενικὴ χαρά.

Κι' ὅμως αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ ἰδεῖ καλὰ ὁ Τζέκιν τὸ κοριτσάκι.

Τὴν εἶχε ξαναΐδεῖ, καθὼς θυμοῦνται ἴσως οἱ ἀναγνῶστες, στὸ πάρκο τοῦ Κουάϊτ-Γκέϊτ, ὅταν εἶχε πάει μὲ τὰ ναυτικά, νὰ δώσει τὸ γράμμα τοῦ ψευτογιατροῦ.

Δίστασε ὡστόσο ἀκόμα, γιατὶ τὸ διαφορετικὸ χτένισμα τοῦ παιδιοῦ τοῦ ἄλλαζε ὁλότελα τὸ πρόσωπο κι' ὁ Τζέκιν εἶχε ἰδεῖ τόσα καὶ τόσα πράγματα στὰ μάτια του ἀπὸ τότε, ὥστε οἱ ἀναμνήσεις του δὲν ἔμεναν καὶ παραπολὺ καθαρές.

«Τὰ ἴδια μάτια, τὸ ἴδιο χρῶμα τῶν μαλλιῶν, συλλογιζόταν. Ἀλλὰ πάλι, δὲν πέρνω ὅρκο πῶς εἶναι ἡ ἴδια. Ὅ-

«— Τὸ ποτάμι εἶναι γιὰ ὅλο τὸν κόσμο!»
(Σελ. 157, στ. γ'.)

λα τὰ διαβολάκια ἔχουν γαλανὰ μάτια καὶ ξανθὰ μαλλιά! Βλέπω ὅμως πῶς δὲ μοιάζει καθόλου μήτε μὲ τὸ χοντρὸ ἐκεῖνο ἀγόρι, μήτε μὲ τὴν κυρά, ποὺ τὴ φωνάζει «Θειὰ-Τζέννη». Βέβαια, δὲν εἶναι τῆς σειρᾶς τους αὐτὸ τὸ παιδί. Ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω, γιατὶ δὲν τρέχουν νὰ ζητήσουν τὴ φαμίλια του, νὰ τὸ δώσουν καὶ νὰ ταιμπήσουν καὶ παρά. Γιατὶ τὸ κρατοῦν καὶ τὸ κρύβουν ἔτσι δά;»

Κάνοντας αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὁ Τζέκιν παρακολουθοῦσε ὁλοένα τὴ βάρκα τοῦ γέρο-Δίκ, χωρὶς νἄχει ἀποφασίσει τί ἔμελλε νὰ κάμει. Ἡ τύχη θὰ τὸδειχνε.

Ὁ λόρδος δήμαρχος μπῆκε στὸ Οὐεστμίνστερ νὰ ὁρκισθεῖ, ὕστερα κατέβηκε, μπῆκε πάλι στὴ γόνδολά του κι' ὅλη ἡ λαμπρὴ συνοδεία τράβηξε γιὰ τὸ Γκίλδχωλ, ὅπου ὁ νέος δήμαρχος ἔκανε λαμπρότατο τραπέζι σ' ὅλους τοὺς ὑπουργοὺς καὶ τοὺς αὐλικοὺς ἀξιωματούχους.

Ἡ Νταίζη δὲ μποροῦσε νὰ σταθεῖ στὴ θέση της. Πηδοῦσε ἀπὸ τὴ χαρά της, καθὼς θύμιζε στὸ Τζόε ὅλα ὅσα εἶχαν ἰδεῖ. Μάζευε τὰ ποταμίσια λουλούδια ἀπὸ τὰ νερὰ καὶ τὰ ξαναπετοῦσε ὅπως τὰ παιδιά, ὕστερα πολεμοῦσε νὰ κάμει ὅπως τἄγρια θηρία, κι' ὁ Τζόε μαζὶ μὲ τὸ γέρο-Δὶκ γελοῦσαν μ' ὅλη τους τὴν καρδιά, ἐνῶ ἡ κυρία Τζέννη προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἡσυχάσει.

Κατέβαιναν τώρα σιγὰ-σιγὰ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμιοῦ καί, μέσα στὴν εὐχαριστησή τους δὲν πῆραν εἴδηση τὴ βάρκα τοῦ Τζέκιν, ποὺ γύριζε ὅλο τριγύρω στὴ δική τους, καθὼς τὸ γεράκι κάνει βόλτες γύρω στὰ πουλάκια.

Ὡστόσο, σὲ λίγο ὁ βαρκάρης σήκωσε τὸ κεφάλι νευριασμένος. Δυὸ φορὲς τὰ κουπιά του χτύπησαν τὰ κουπιὰ τοῦ Τζέκιν.

— Τραβήξου λιγάκι ἀνοιχτά, χριστιανέ! Δὲ βλέπεις ὅτι θὰ τρακάρουμε; φώναξε, νομίζοντας πῶς ὁ ἄλλος βαρκάρης ἦταν μεθυσμένος.

— Τὸ ποτάμι εἶναι γιὰ ὅλον τὸν κόσμο! ἀπάντησε ὁ Τζέκιν ἄγρια.

— Μὰ κι' ἔχει τόπο γιὰ ὅλον τὸν κόσμο. Μπορεῖς ν' ἀνοιχτεῖς ὅσο θέλεις. Ἔχεις τόση ἁπλοχωρία! εἶπε ὁ γέρο-Δίκ, κρατώντας τὸ θυμό του.

— Δὲ χαλάω τὴν ἡσυχία μου γιὰ νὰ κάνω τὸ κέφι ἀνθρώπου σὰν τὰ μοῦτρα σου! ἀπάντησε αὐθάδικα ὁ Τζέκιν.

Ὁ Δὶκ σήκωσε τοὺς ὤμους. Ἂν ἦταν μοναχός του, ἤξερε νὰ τὸν συγυρίσει αὐτὸν τὸν ἀναιδῆ μὲ τὶς βρισιές, ποὺ τοῦ ἄξιζαν καὶ ποὺ οἱ βαρκάρηδες τοῦ Τάμεση δὲ τὶς φιλαργυρεύονται καθόλου. Ἀλλὰ τώρα, μὲ δυὸ παιδιὰ καὶ μιὰ γυναίκα στὴ βάρκα του, κρατήμησε ν' ἀποφύγει τὶς κακοτοπιές.

— Τζόε, πιάσε τὸ τιμόνι! φώναξε. Γυρίζουμε.

Τὸ παιδὶ ὑπάκουσε ἀμέσως καὶ σὲ λίγο ἡ βάρκα ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν ἐναγλητικὸ ξένο.

Μὰ ὁ Τζέκιν, χωρὶς νὰ χάσει καιρό, τράβηξε κι' αὐτὸς δυνατὰ κουπὶ καὶ ἐπειδὴ ἡ βάρκα του ἦταν ἐλαφρότερη, γρήγορα πλησίασε πάλι τοὺς φίλους μας.

— Μπά! ἔκαμε ὁ γέρο-Δίκ. Μὰ αὐτὸς μᾶς ἔγινε κουνούπι! Τί γυρεύει λοιπόν;

Ἄρχισε νὰ πιστεύει, ὅτι ἐδῶ ἦταν κάτι ἄλλο, κι' ὄχι ἁπλὴ ἐπιμονὴ ἑνὸς μεθυσμένου. Θυμήθηκε ὅτι αὐτὸ τὸ πρόσωπο τὸ εἶχε ἰδεῖ κάμποσες φορὲς αὐτὸ τ' ἀπόγεμα. Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ πρόσεξε, ἀλλὰ τώρα τὸ πρᾶγμα ἦταν διαφορετικό. Γινόταν φανερό, ὅτι ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ζητοῦσε καλὰ καὶ σώνει ν' ἀνοίξει καυγά.

— Μήπως θέλει νὰ μᾶς πάρει τὸ παιδί; συλλογίστηκε ξαφνικά.

Θυμήθηκε ὕστερα τὸ μυστηριώδη ἐπιβάτη ποὺ τοῦ εἶχε κάνει τόσο ἐπίμονες ἐρωτήσεις κι' ἡ ἀνησυχία του φάνηκε στὴ συμβουλὴ ποὺ ἔδωσε στὴ μίστρες Γουΐλ:

— Πῆρε καὶ δροσίζει, κυρὰ-Τζέννη! Πάρι τὴ Βιολέττα στὸ παλτό σου.

Ἡ Τζέννη, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει φοβισμένη τὴ φιλονεικία, κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ὁ γέρος βαρκάρης κάτι φοβόταν. Πῆρε τὸ κοριτσάκι στὰ γόνατά της, τὸ τύλιξε καλὰ μὲ τὸ παλτό της καὶ τὄσφιξε κοντά της.

—Ἔτσι, δὲν κρυώνουμε, ἀγάπη μου! Ἡ Νταίζη μαζεύτηκε χωρὶς νὰ πεῖ τίποτα.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟ ΧΤΥΠΟ ΤΟΥ ΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ένα τικ-τάκ, σα μιά ειδοποίηση
[καρδιά,
σα μιά ειδοποίηση καρδούλα· άγα-
[πημένη.
— Κάθε άνθρωπο, ποὺ λουλου-
[δάκι, ποιά εὐωδιά
πιότερ' ἀπ' τὸ τικ-τάκ κάποιας
[καρδιᾶς εὐφρμίνει.

Ένα τικ-τάκ γλυκοπίλι, ἀβίαστο,
[σιγαλά,
ποὺ λὲς νὰ κόρε, τώρα πιὰ θὰ
[σταματήσῃ,
σὰν τὸ ποὺ τρέχει γλυκοκύλισο
[νερό,
στὴν ἄκοπὴ τοῦ διψασμένου, ἀπὸ
[κάποια βρύση.

Ὢ, τὸ τικ-τάκ, θρύλισμα ἀνέμου
[στὰ κλαδιά,
γλυκὸ τικ-τάκ σὰν τοῦ πουλιοῦ
τὴν ὑμνωδία,
ἀκριβὸς σύντροφος γιὰ μὲ στὴ
[μοναξιά,
στὴ θλίψη μου παρηγορήτρα μα-
[λωδία.

Κοντά μου χτύπα, σύντροφε πιστέ,
ἔτσι ἔρυθμα ὅπως χτυπᾶ κι' ἡ ρμια
κράτα τοῦ τραγουδιοῦ τὸ ἴσο ποὺ
[ποτὲ
δὲ θὰ σβυστῇ μέσ' στῆς ζωῆς τὸ
[νῆμα.

Κι' ὅταν θἀρθῇ μιὰ ὥρα, ἡ φο-
[βερή,
τὰ μάτια μου γιὰ πάντα νὰ μοῦ
[κλείσῃ,
ἡ ἁρμονία τοῦ τικ τάκ σου ἡ ρυθ-
[μική
σύγκαιρα μὲ τὴν ἄψυχη καρδιά
[μου ἂς σβύσῃ!..

Αέρινος

ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ

— Τὴ σοκολάτα μου θέλω! Ποιὸς πῆρε τὴ σοκολάτα μου; Ἐδῶ στὸ συρτάρι τὴν εἶχα.

Χαλάει ὁ κόσμος ἀπ' τὶς φωνές. Ἡ μαμμὰ τρομαγμένη τρέχει νὰ μάθῃ τὴν αἰτία. Κι' ὁ μικρὸς τῆς διηγεῖται πὼς στὸ συρτάρι ὁ ἴδιος εἶχε βάλει μιὰ ὁλόκληρη σοκολάτα, ποὺ ὁ παπποὺς του τοῦ εἶχε χαρίσει. Κι' ὀλόενα κλαίει τὴ χαμένη...

— Μὰ σώπα, παιδί μου, τὸν μαλώνει ἡ μαμμά του. Δὲν κάνει νὰ φωνάζεις ἔτσι.

— Θὰ σωπάσω. Ἀλλὰ θέλω νὰ ξέρω, ποιὸς μοῦ πῆρε τὴ σοκολάτα. Ἐγὼ τώρα τὴ θέλω, τὴ θέλω!

Ὁ μπαμπὲς ἀκούει τὴ φασαρία καὶ μπαίνει στὸ δωμάτιο.

— Τί τρέχει; Τὶ φωνὲς εἶν' αὐτές;

Ἡ μαμμὰ ἐξηγεῖ, ἀλλάζοντας μιὰ πονηρὴ ματιὰ μὲ τὸ μπαμπά.

— Καὶ γι' αὐτὸ κάνεις ἔτσι, Γιῶργο; Ἐ, καλά. Τὴ σοκολάτα τὴν πῆρα ἐγὼ καὶ τὴν ἔδωσα στὴ Μπεμπέκα.

— Ἐσύ; Καὶ γιατί νὰ τὴν πάρεις χωρὶς νὰ μὲ ρωτήσεις; Πειράζω ἐγὼ ποτὲ τὰ δικά σου πράγματα; Ἔπρεπε νὰ μοῦ πῇς· Γιῶργο, σὲ παρακαλῶ δῶσε μου τὴ σοκολάτα σου,— κι' ἐγὼ θὰ σοῦ τὴν ἔδινα.

Ὁ μπαμπὰς μένει ἔκπληκτος μπρὸς στὴν ἀκαταμάχητη λογικὴ τοῦ παιδιοῦ. Σκέπτεται νὰ τὸν μαλώσῃ ἢ νὰ τοῦ πεῖ πὼς οἱ μεγάλοι ἔχουν κάποια δικαιώματα· ἀλλὰ συλλογίζεται πὼς ὁ μικρούλης δὲν ἔχει ἄδικο. Τὸν ἔχουν διδάξει νὰ σέβεται τὴν ἰδιοκτησία τοῦ ἄλλου κι' ἔχει τὴν ἀξίωση νὰ σέβωνται κι' αὐτοὶ τὴ δική του. Ἀναγκάζεται, γελώντας, νὰ συνθηκολογήσῃ.

— Ἔχεις δίκιο, Γιῶργο. Ἔκαμα λάθος. Ἄλλοτε θὰ σὲ ρωτῶ.

— Καλά! ἀποκρίνεται σοβαρούτατα ὁ μικρός.

Ἡ εἰρήνη ὑπεγράφη.

Ἀγνὴ Ψυχούλα

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΟΥ

Κόσμος, ἁμάξια, τραῖνα, φασαρία,
φανές, σφυρίχτρες καὶ κακὸ
μὲ κάνανε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ χάσω
καὶ τὸ λιγάκι πνεῦμα λογικό.

Πήγαιν' ἐκεῖ καὶ ρώτησε γιὰ κεῖνο
μὴν τρέχαμε στὰ κουτουρού...
τρέχα καὶ σφύρηξε τὸ τραῖνο!
Θὰ μᾶς ἀφήσῃ μέσ' στὰ κρύο τοῦ
[λουτρού!

Ἂχ, ἐπιτέλους πράφτασα στὴν ὥρα
σ' ἕνα διαμέρισμα μεγάλο μπῆκα,
ἀλλὰ κι' αὐτὸ εἶναι γεμάτο τίγκα,
Ὢ, δυστυχία μου, μπελᾶ ποὺ τόνε
[βρῆκα!..

Τώνη Μονάχη

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

Μεσάνυχτα! Τὸ ρολόγι χτυπᾶ
ρυθμικὰ μέσ' στὴ σιγαλιά.

Βρίσκομαι στὴν κάμαρά μου, ζυμωμένη σὲ μιὰ γοντιὰ καὶ βυθισμένη στὴ μελέτη. Ὁ βραχὺς λυσομανὲ ἔξω. Διαβάζω, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ἀφαιροῦμαι κι' ὁ νοῦς μου φεύγει μακριὰ σ' ἄλλους κόσμους. Σηκώνομαι κι' ἀνοίγω λίγο τὰ παράθυρο· ὁ ἀέρας δρμητικὸς μπαίνει στὴν κάμαρα, παρασύροντας κάθε τι ἐλαφρὸ μέσα σ' αὐτήν. Σκοτάδι κι' ἡσυχία βασιλεύει παντοῦ. Ἡ νύχτα ἔχει ακεπάσει μὲ τὸ μαῦρο της πέπλο τὴν πόλη. Βύθισα τὸ βλέμμα μου στὸ ἄπειρο καὶ τὸ μυαλό μου σὲ σκέψεις. Μιὰ ἀνατριχίλα μ' ἔπιασε, ἔβγι μόνο ἀπὸ τὸ κρύο, ἀλλὰ κι ἀπ' τὴν ἀγριάδα τῆς νύχτας. Καὶ μέσ' στὴν ἀνεμοζάλη αὐτὴ τῆς ψυχῆς μου, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὴν ἀνεμοζάλη τῆς νύχτας, μοῦρθε κι' ἡ σκέψη: "Αραγε πόσα ὀρφανὰ καὶ φτωχά, πόσα δυστυχισμένα παιδάκια βρίσκονται τώρα καὶ κοιμοῦνται σὲ κομματιὰ γοντιὰ τοῦ δρόμου χωρὶς τὴ θερμὴ ἀγκαλιὰ μιᾶς μητέρας...

Μὰ ἔξαφνα τὰ βήματα κάποιου διαβάτη μοῦ κίνησαν τὴν περιέργεια νὰ σκύψω λίγο ἀπ' τὸ παράθυρο· καὶ τὸν βλέπω νὰ πηγαίνει ἀργὰ-ἀργά, μηχανικά, σὰ βυθισμένος σὲ σκέψεις.

Μ' ὅλο τὸ σκοτάδι, τὸν γνώρισα: ἦταν κάποιος ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγες βδομάδες ἔχασε τὴ γυναίκα του κι' ἔμεινε ἔρημος μ' ἕνα μικρὸ παιδί... Γι' αὐτὸ ἀργά, τέτοια νύχτα, γυρίζει στὸ σπίτι του ἀπὸ τὴν ταβέρνα, ὅπου ζητεῖ τὴ λησμονιά...

Καὶ τὰ χείλη μου ψιθύρισαν: «Δυστυχισμένε ἄνθρωπε!..»

Μὰ ἔβαινα στάλες βροχῆς πέφτουν στὸ πρόσωπό μου καὶ μὲ κάνουν νὰ ξυπνήσω ἀπ' τὴ νάρκη καὶ νὰ συνέλθω.

Ἄρχισε νὰ βρέχει. Ἔκλεισα τὸ παράθυρο καὶ ξανασύρθηκα στὴ γοντιά μου.

Νοσταλγοῦσα

Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ

Ἦταν τριῶν χρόνων ἡ ἀδελφούλα μου, ἕνα ὁλόξανθο κοριτσάκι μὲ τὶς μακριὲς μπούκλες της, τὰ γαλανὰ μάτια της καὶ τὰ τριανταφυλλένια μάγουλά της. Ἔμοιαζε σὰν τἀγγελούδια τοὺρνεοῦ. Ἦταν ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ μας· τὸ γέλιο της ἀντιχοῦσε στὸ σπίτι μας σὰν τὸ γλυκὸ κελάδημα τοῦ ἀηδονιοῦ.

Δὲν τὴν χαρήκαμε ὅμως πολύ. Τὸ ἀγγελούδι μας ἔπεσε ἄρρωστο βαριὰ στὸ κρεβάτι. Περνούσαμε οἱ μέρες καὶ ἡ ἀδελφούλα μου ὅλο καὶ χειροτέρευε. Τὰ τριανταφυλλένια μαγουλάκια της ἀρχίζαν νὰ χλωμιάζουν. Τὰ ζωηρὰ μάτια της ἀνοιγόκλειναν σὰ νὰ ἤθελαν νὰ κλείσουν παντοτεινά· καὶ ἕνα ἡλιόλουστο πρωῒ ἡ ψυχή της πέταξε, πέταξε φηλὰ στὸν οὐρανό, κοντὰ στἄλλα ἀγγελούδια...

Πάει, ἔφυγε ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ μας. Ἀπὸ τότε ἔχουν περάσει χρόνια, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὸ γλυκὸ καὶ ἀγγελικὸ προσωπάκι τῆς ἀδελφούλας μου. Πολλὲς φορὲς στέκομαι μπρὸς στὴν εἰκόνα της βυθισμένος σὲ σκέψεις...

Ἄλκης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὴ νύχτα ἐχιόνισε καὶ τὸ πρωῒ ποὺ ξυπνήσαμε, ὅλα ἦταν κατάλευκα.

Ὁ μικρὸς Μπέμπης πρώτη του φορὰ βλέπει χιόνι. Καὶ δείχνοντας τὰ κεραμίδια, φωνάζει:

—Ὢ μαμμά! ἴδες τί πολλὴ ζάχαρη! *Ἴδασον*

***

Ἡ γριὰ μαγείρισσα λέει στὴ μικρὴ καμαριέρα:

— Δός που δῶ τὸ *βῆμα*, νὰ τρίψω τὶς κατσαρόλες.

Κι' ἡ μικρὴ τῆς φέρνει τὸ «Ἐλεύθερο Βῆμα»!

(Γεγονός) *Ταπεινὸ Κυκλάμινο*

***

Ὁ *Καρύκιακ* παρευρίσκεται γιὰ πρώτη φορὰ σὲ ἄγῶνα δρόμου, ὅπου τὸ σύνθημα δίνεται μὲ πυροβολισμό.

— Τί φοβητσιάρηδες! φωνάζει. Μιὰ πιστολιὰ στὸν ἀέρα ἔτσε, κι' αὐτοὶ φεύγουν σὰ λαγοί!

Μαΐμοῦ τοῦ Κωλέττη

ΤΗ ΕΥΣΗΜΗ ΤΟΥ 1927

Εἰς τὸν κατωτερω Πίνακα δὲν ἀναφέρονται παρὰ μόνον ὅσοι ἔστειλαν, κατὰ τὸν Κανονισμόν, Σημείωσιν των Εὐσήμων ποὺ ἔλαβαν κατὰ τὸ ἔτος 1927, (ἤτοι ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1926 μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1927.) Δὲν ἀναφέρονται ἐπίσης, διότι εἶναι πολλοί, ὅσοι ἔλαβαν κάτω τῶν 20. Ἀνυπόμονοι ποὺ μερικοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν ἔλαβα Σημείωσίν των, ἔχουν ἱκανὸν ἀριθμὸν Εὐσήμων, ὅπως ἡ *Νιόβη* μὲ 261, ἡ *Μηλολόνθη* μὲ 267, τὸ *Ἐλεύθερο Πουλὶ* μὲ 206 κ.ἄ. Δὲν ξέρω ἂν ἐχάθηκαν οἱ Σημειώσεις των ἢ ἂν δὲν θέλησαν νὰ στείλουν, ἐπειδὴ ἐπήγαιναν γιὰ Πρῶτο Βραβεῖο. Ὁπωσδήποτε δὲν μπορέσαμε νὰ τοὺς περιλάβωμεν εἰς τ' Ἀποτελέσματα.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀττικὴ Αὐγή*, ἔλαβεν Εὔσημα τὸ ὅλον 330.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Τσούχτρα*, 325.— *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, 297.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης*, 285.— *Μάγισσα*, 234. — *Λιλάντα*, 164. — *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι*, 164.

ΕΠΑΙΝΟΙ: Ταρδίφ 163, Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης 156, Σκανδαλιάρα 148, Ἀγνὴ Ψυχούλα 147, Μέλισσα 137, Μαρουσιώτάκι 132, Νάρκισσος 123, Χιόνι 110, Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς 110, Κοσμοχαλάστρα 109, Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης 96, Σταφιδοτὸς 92, Σμυρνιωτάκι 89, Ἀριστοκράτισσα 75, Ἀμπετρίτη 74, Ἑλληνίδα 72, Ἡρωϊκὴ Φέσσα 71, Ζουλέϊκα 70, Νέμεσις 68, Κοντορνίθι 54.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἂχ Πάλη 30, Φωτεινὴ Χρυσοχέρη 20, Σίφων 20.

Γενικὰς Στατιστικὰς τῶν Εὐσήμων τοῦ 1927, ποὺ μὲ βοήθησαν πολὺ στὴν ἐξέλεγξη τῶν Σημειώσεων, μοῦ ἔστειλαν οἱ ἑξῆς: *Τσούχτρα*, *Ἀττικὴ Αὐγή*, *Μάγισσα*, *Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης* καὶ *Ἀγνὴ Ψυχούλα*. Ἀπὸ [203] εἰς ἕκαστον.

Σημειωτέον ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρω ἀριθμοὺς Εὐσήμων δὲν συμφωνοῦν μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν Στατιστικῶν. Ἀλλ' ἂς μὴ νομίσουν οἱ φίλοι μου ὅτι ἐκάμαμεν λάθος αὐτοὶ ἢ ἐγώ: Τοῦτο συμβαίνει διότι πολλοὶ διαγωνιζόμενοι κατὰ τὸ 1926 ἔχουν πάρει Εὔσημα μὲ δύο καὶ μὲ τρία ψευδώνυμά των, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μόνον τὸ ἕνα ἀναιρέρεται εἰς τ' Ἀποτελέσματα.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

****

Μὴ λησμονεῖτε πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

****

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 3 Ἀπριλίου 1928.

Ὁ ἀγαπητός μου συνεργάτης κ. Τίλλος "Αγρας, ποὺ δὲν ἀρκεῖται νὰ μοῦ δίνῃ τὰ πιὸ ὡραῖα του ἔργα νὰ δημοσιεύω, ἀλλὰ καὶ μὲ παρακολουθεῖ μὲ τὸ πιὸ στοργικὸ ἐνδιαφέρο κι' ἀγαπᾷ τὰ Διαπλασόπουλα πραγματικῶς σὰ μικρότερά του ἀδέλφια,— εἶναι κατενθουσιασμένος μὲ τὴ «Χαμένη Ψιλιὰ» τῆς *Ἡδύλης*. Καὶ μοῦ γράφει νὰ τὴ συγχαρῶ γι' αὐτὸ τὸ κομμάτι, τόσο καλογραμμένο, τόσο πρωτότυπο καὶ τόσο ἀληθινό.— Καὶ μένα μοῦ ἄρεσε ἐξαιρετικὰ αὐτὸ τὸ κομμάτι. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς φέτος ἡ Ξελίδα μας παρουσιάζει μεγάλη φόρεσο-Κι' οἱ παλιοί μου φίλοι γράφουν ὁλόενα καλύτερα, καὶ νέοι ἐμφανίζονται μὲ τάλαντο λογοτεχνικό. Εἶμαι πολὺ αὐχαριστημένη.

Τὸ σημερινὸ φυλλάδιο δὲν ἔχει Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή. Ὁ κ. Φιλίων παραχώρησε τὴ θέση του στὴ Θαλασσταχαρή μου συνεργάτρια δ. Γεωργία Ταρσούλη, ποὺ γράφει ἕνα τόσο ὡραῖο κι' ἐπίκαιρο διηγηματάκι. Γιὰ νὰ χωροῦν ὅλα, βλέπετε, τὸ φυλλάδιο ἔπρεπε νἄναι τουλάχιστο ὀκτασέλιδο. Ἀλλὰ... ἀλλά... Δὲν μπορῶ νὰ κάνω αἰώνιος τόσο δακτυλικὰ πειράματα. Ἄλλα περισσότερα, τὸ ξέρω, δὲν λυποῦνται χαρτί, γιὰ νὰ τραβοῦν ἀγραφιές... τυπωμένου χαρτιοῦ. Ἀλλ' αὐτὰ βγάζουν δυὸ-τρία φυλλάδια κι' ἔπειτα μπάμ! κανόνι. Ἐγὼ ὅμως ἔζησα ὡς τώρα πανύψηλα ὁλόκληρα χρόνια. Κι' ἔζησα ἀκριβῶς γιατί προχωρῶ μὲ φρόνηση, συντηρητικά, καὶ δὲν κάνω περισσότερα ἀπὸ τὶς ὁλικές μου δυναμεις. Γι' αὐτὸ τὸ δωδεκασέλιδο δὲν θὰ ἐγκαθιδρυθῇ παρὰ ὅταν τὸ Βεσπέθωμά σας, αὐξάνοντας τὶς ὁλικὲς αὐτὲς δυναμεις, μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ.

Ὁ *Γαλαξίας* καὶ τὸ *Ἀφρισμένο Κῦμα*—ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ μοῦ τὰ γράφουν μαζί,—ἀνοίξαν ἕνα σωρὸ Λεξικὰ γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴν πικραλίδα καὶ τὸ pissenlit. Κι' ἐπιλέγουν: «Χάρις στὴ μολυβοτρα τοῦ κ. Φαΐδωνος καὶ τὴν πικραλίδα τοῦ κ. Σταματίου, μάθαμε ὀνομασίες κι' ἰδιότητες φυτῶν ποὺ δὲν τὶς ξέραμε... Τί ὡραῖο θὰ ἦταν ἂν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸ μᾶς ἐδίδετο μιὰ τέτοια ἀφορμὴ γιὰ μελέτη».

Πρὸς τὸ παρὸν τίποτα, *Φρασκούτα*. Κι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ξέρουν ὅλοι: Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευση δὲν δέχομαι. Γιατί γίνεται διαγωνισμός, στὸν ὁποῖον στέλνει καθένας ἀπὸ μιὰ ὁλάκερη Συλλογὴ Ἀσκήσεων, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ πρεβιαρία ἔληξε πλέον. Οἱ Ἀσκήσεις ποὺ βλέπετε νὰ δημοσιεύω σὲ κάθε φυλλάδιο, εἶχαι ἀπὸ τὶς Συλλογὲς αὐτοῦ τοῦ διαγωνισμοῦ. Καὶ δὲν θὰ δεχθῶ ἄλλες, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ νέος, γιὰ τὶς Ἀσκήσεις τῆς Β' Ἐξαμηνίας.

Ἔχεις δίκιο, *Καίτη Σ. Στάη*: στὴν ὑπ' ἀριθ. 231 Ἀσκησιν ἔγινε λάθος· θἆλει «ἂν μοῦ βγάλῃς τὸ καφάλι» κι' ὄχι «ἂν μοῦ ἄλλαξῃς». Ἂς τὸ λάβουν ὑπὸ σημείωσιν οἱ λύται, ἂν καὶ πολλοί, ὅπως ἐσύ, θὰ τὸ πάντεφαν. Χαίρω ποὺ μὲ τόση ἀνυπομονησία περιμένεις τὸ φυλλάδιό μου καὶ τὸ παίρνεις μαζί σου στὸ σχολεῖο, νὰ τὸ διαβάζῃς στὸ διάλειμμα μὲ τὶς Διαπλασοπούλες συμπαθήτριές σου. Πὲς χαιρετίσματα σ' ὅλες.

Κι' ἡ *Σουλιώτισσα* μοῦ γράφει: «Στὴν τάξη μας εἴμαστε ἕνα σωρὸ Διαπλασοπούλες κι' ἂν ἤσουν ἀπὸ κανένα μέρος νὰ μᾶς ἄκουγες, ὅλο μὲ σένα ἔχομε νὰ κάμωμε. Δηλαδὴ ὅλα τὸ Ἀρσάκειο θὰ εἶναι γεμάτο Διαπλασοπούλες καὶ πρέκει νὰ τὄχεις καμάρι. Πολλὲς φορὲς μάλιστα, μιὰ καθηγήτριά μας, ἡ δ. Δ., ποὺ ἡ ἀδελφή της εἶναι συνδρομήτρια, μᾶς λέει πολλὰ καλὰ λόγια γιὰ σένα». Ναί, τὄχω καμάρι καὶ μεγάλο. Νομίζω ὅμως πὼς οἱ Διαπλασοπούλες, στὰ διάφορα σχολεῖα τοῦ Ἑλληνισμοῦ μποροῦσε νἄταν διπλές. Ἐπίσης καὶ τὰ Διαπλασόκηπλα. Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ σιγὰ-σιγὰ μὲ τὸ ξεσπάθωμά σας.

Χαίρω, *Περιστερά*, ποὺ εἶσαι τώρα καλά. Οἱ γονεῖς σου ἔχουν μεγάλο δίκιο ποὺ δὲν θέλουν νὰ γίνῃς ηθοποιός, καὶ μάλιστα στὸν δουβὸ Κινηματογράφο. Τουλάχιστον ἂν ἡ κλίση σου ἦταν γιὰ τὸ ἀληθινὸ θέατρο, ὅπου θὰ μποροῦσε νἀνεβειχθῇς· μιὰ μεγάλη καλλιτέχνις,—ἂν εἶχες τόση κλίση,—καὶ νὰ ὠφελῇς τὸν κόσμο, καλά. Μὰ ἠθοποιὸς τοῦ Κινηματογράφου; Δὲν ἐβλέπασες στὶς Ἐπιστολὲς τοῦ κ. Φαΐδωνος τί λέει γι' αὐτὴ τὴ διασκέδαση ὁ γιατρὸς κ. Λαμπαδάριος; Κάνει μεγάλο κακὸ στὸν κόσμο. Μὴ θἆλῃς λοιπὸν νὰ γίνῃς καὶ σὺ ὄργανο αὐτοῦ τοῦ κακοῦ...

Βαβιώτατα ὑπάρχει, *Νάρκισσε*, κι' ἀπορῶ πῶς σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι μιὰ φίλη μου, ποὺ βλέπει τόσο συχνὰ τὸ ψευδώνυμό της στὴν Ἀλληλογραφία καὶ στοὺς Διαγωνισμούς, μπορεῖ νἀ εἶναι... ἀνώνυμη! "Η μήν δὲν κατάλαβα τί λές; Γιὰ τὸ ἄλλο, τί νὰ σοῦ πῶ! Ἀλήθεια ἡ ἐποχή μας εἶναι αὐτῆς ρεκλάμας», ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ βάζω ρεκλάμες στὶς ἐφημερίδες. Νομίζω καὶ πὼς δὲν ἔχω ἀνάγκη. Μὴ θἆλῃς αὐτὰ τὰ νἀβγαλτα περιοδικά, ποὺ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ πιάσουν τόπο. Ἐμένα μοῦ φθάνει ἡ ζωντανὴ ρεκλάμα ποὺ μοῦ κάνετε σεῖς, τὰ παιδιά μου. Καὶ πάλι, συχνὰ γράφουν γιὰ μένα κι' οἱ ἐφημερίδες. Ὅπως ἔγραψαν φέτο μὲ τὴν αὐκαιρία τῶν πενήντα μου χρόνων.

Ποτὲ δὲν θἆλεγα, *Τελέσιλλα*, «πάλι-αὐτή;» Μπορεῖτε νὰ μοῦ γράφετε ὅσο συχνὰ θἆλετε. Νὰ σοῦ λύσω τώρα τὴν ἀπορία σου: Ἰδοὺ ἕνα ἁλλιπροσύμφωνον γνωμικόν: σου-εσου (=Χρόνου φαΐδου). Αὐτό, καθὼς βλέπεις, ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ δίμοιρες φωνηέντων, ποὺ ἡ πρώτη ἔχει τρία, καὶ ἡ δεύτερη τέσσερα. Ἕν ἄλλο γνωμικό (π. χ. εο-εου = Θεὸν σέβου) ἔχει δυὸ δίμοιρες, τὴν πρώτη ἀπὸ δυὸ φωνήεντα καὶ τὴ δεύτερη ἀπὸ τρία. Λέμε λοιπὸν ὅτι ὁ τύπος τοῦ πρώτου Ἁλλιποσυμφώνου εἶναι:

* * _ * * * *

(κάθε ἀστερίσκος δηλαδὴ ἀντιπροσωπεύει ἕνα φωνῆεν)· ὁ τύπος τοῦ δευτέρου:

* * _ * * * *

καὶ οὕτω καθεξῆς. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ Φωνηεντόλιπα. (π. χ. γης - τρ =γονεῖς τίμα, τύπος * * * _ * * λγ - δς=λέγε εἰδῶς, τύπος * * * κτλ.) Καὶ σ' αὐτὲς τὶς Ἀκροστιχίδες, ὅπου ζητοῦνται σύμφωνα Φωνηεντολίπων ἢ φωνήεντα Ἁλλιποσυμφώνων, γιὰ εὐκολία τοῦ λύτου, βάζομε καὶ σὰν τύπο τοῦ γνωμικοῦ μὲ ἀστερίσκους. Ὥστε ἄμα ἰδῇς: «Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου: * * _ * * * *», πρέπει νὰ συμπεράνῃς ὅτι ζητεῖται ἕνα γνωμικὸ μὲ τρεῖς λέξεις, ποὺ ἡ πρώτη του ἔχει δυὸ σύμφωνα, ἡ δεύτερα του τρία κι' ἡ τρίτη του ἕνα. Αὐτὰ θὰ τὰ βρῇς λύνοντας τὴν Ἀκροστιχίδα. Κι' ἔπειτα θὰ βρῇς καὶ τὰ ἄλλοτινα φωνήεντα καὶ θὰ διαβάσῃς τὸ γνωμικό.

Σ' ἄλλους, δυστυχῶς, δὲν ἔχω τόκο τάπαντήσω ἐδῶ. Οὔτε στὴν *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*, ποὺ μοῦ γράφει γιὰ ἕνα ἀπουσιαστὸ θέμα (καὶ φυλάω πάλι τὸ γράμμα της μήπως μπορέσω στὰ ἐρχόμενα) οὔτε στὴ *Θαλασσαρταχαρή*, καλιὰ μου, δέκα ἑτῶν φίλη, ποὺ ξεσπαθώνει ὁλόενα καὶ μοῦ θυμώνεται νὰ γίνει ἀπὸ τὰ καλύτερα πτιδιά μου (καὶ μήπως δὲν εἶναι;) οὔτε στὶς ἑπόμενες ξεσπαθωμένες *Ἡλιόλουστη* καὶ *Θεοδωρίδη*, οὔτε...οὔτε... Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Ὅταν μοῦ ξαναγράψουν.

Ἡ Ἀρσάκειος ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Χαζοκούλι*, *Χλωμὴ Βασίλισσα*, *Πορφυρογέννητη*, *Ἐλπίβρα*, *Πορφυρίς*, *Λιάνα*, *Τζαγές*, *Περιπλοκάς*, *Ἱσπανιόλα* (πρωταπριλιά!) *Γόρδιος Δεσμός*, *Αἴολος*, *Νέμεσις*, *Ὑβάνη*, *Μποέμ*, *Ἑλληνά*, *Ἀπαλία*, *Ζουλέϊκα* (πρωταπριλιά!) *Παρηγορειά*, *Ἐξυπνη Γατούλα*, *Μιμόζα*, *Λιγόκλημα*, *Ἀγνωστη* (πρωταπριλιά!) *Ἐρείκη*, *Ἰάσων*, *Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο* καὶ *Ξανουστὴ Νεράϊδα*.—Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

Ξεσκαθάνετε γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διακαιώματος δρ. 10.— Τὰ ἐγκριτόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Λιωδάμεια, κ. (ΚΟ). Μοναχοκόρη, κ. (ΑΠ). Ματσουδάκι, κ. (Α...). Νεράϊδα, κ. (ΚΘ). Τζούλια, κ. (ΚΛ). Σελτιμπάγκος, ἀ. (ΙΧ). Ἀμπάκι τῆς Αἰγύπτου, ἀ. (;;). Ἀστὸ τοῦ Πόντου, ἀ. (ΠΜ). Φωνὴ τῶν Καβήρων, κ. (ΚΣ). Λευκὴ Ἄρκτος, κ. (ΜΤ). Κρινιώ, κ. (ΑΚ). Ἐλπιδοφόρος, ἀ. (βρέστε μες).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἀνυφάν (ἔστειλα λέγω παραπάνω γι' αὐτὰ τὰ περιοδικά· σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον) *Κωνστ. Σ. Πεστεμετζόγλου* (ἀληθῶς ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς καὶ περισσότερα) *Φλογέραν* (εἶπαμε: κι' ἡ πιὸ μικρὴ λέξη ἂν ἀποτελεῖται, στοιχίζει 6 δραχμές· εἶναι ὁ φθηνότερος δρος!) *Μικρὸν Ἀλσατίδα* (ἔκανε πολὺ καλὰ ἐ μπαπὰς ποὺ δὲν σἆφινε νὰ πηγαίνῃς μ' αὐτὰ τὰ κρύα στὸ σχολεῖο· πῶς εἶσαι τώρα; ὦ ναί, πράπει κανεὶς νἀ μπῇ στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ μάθῃ κολύμπι!) *Ροδοδάφνην* (τὰ ἔλαβα ὅλα, ἐστειλα, εὐχαριστῶ· γιατί δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴ λύση της ἡ δπ' ἀριθ.?) "Ασκησις; *Μάγη-Μάγκη* προστέθηκαν ἕνα γάμο, ὁ πλέριος γελῶ καὶ γίνεται θάλασσα!) *Γλυκειὰν Μελαχροινοῦλαν* (βεβαίως ἀπετράπη ἀφοῦ εἶσαι ἀδελφὴ συνδρομήτριας· σοῦ ἐνέκριναν λοιπόν, καθὼς θὰ εἶδες, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά!) *Ἐρωτόκριτον* (μετὰ χαρᾶς!) *Λιγνωσίην* (ἡ δήλωσις αὐτὴ, γιὰ τὸν Διαγωνισμὸ τῶν Λύσεων δὲν εἶναι ἀπαραίτητη· ὅπως δηλήποτε μπορεῖ κανεὶς νὰ δηλώνῃ, στὸ πρῶτο του λυσόχαρτο, — ἀρκεῖ, — ἂν ἔλαβε μέρος καὶ σὲ προηγούμενο Διαγωνισμό!) *Νιαγάραν* (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γράμμα σου μὲ τὴν ἐξιστόρηση τοῦ τρόπου ποὺ μ' ἐγνώρισες καὶ μᾶγάπησες· σοῦ ἔστειλα χαρτὶ λύσεων· τὶς λύσεις μπορεῖς νὰ τὶς στέλνεις τριῶν-τευσάρων φυλλαδίων μαζί· ἢ καὶ περισσοτέρων· πρόσεχε μόνο νὰ μὴν ἔχει παράσει ἡ πραθεσμία τοῦ ἀρχαιοτέρου φυλ

χαριστῶ') *Κοτσομπόλαν* (χαίρω πάρα πολύ') *Κόκκινην Μπαμπέλλ* (εἶδες τί γράφω παραπάνω γιά τίς 'Ασκήσεις') *Λιστραπόβρυντο* (βραδεῖον ἀστεῖα') *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον* (πάλι καλά πού δέν στό πῆρε κανένας') *Ναύαρχον Μιαούλην* (τό ἔλαβα') *Σύλλογον «Ἱερολοχιτῶν»* (ἡ προθεσμία τοῦ δημοψηφίσματος, καθώς πίδατα, πχρεκάθη μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου, ὥστε ἡ Ἀγγελία καλῶς ἐδημοσιεύθη') *Ἐγώ* (ἡ Ἀγγελία κάνει 6 δρ. κι' ὄχι 5' γράμμα δέν ἔλαβα διά Μ.) *Ἀρχαίαν Ἑλλάδα* (ἔλαβα καί τήν ἀπάντηση καί τό σωστό') *Τζονσόνταν* (ἔχει καλῶς') *Ὑπολαΐδα* (ἐστειλα' οἱ ὁδηγίες ποῦ ζητᾶς βρίσκονται στό 30ό φυλλ. τοῦ 1927, σελ. 26') *Φῶτον Λάμψην* (δυστυχῶς δέν μπορῶ νά δημοσιεύσω ὅλα τά ἐγκεκριμένα καί νομίζω ὅτι κάποιο τῆς ἀδελφῆς σου ἐδημοσιεύθη' ὑπομονήποτε, ἄς μοῦ σταλῆ κι' ἄλλα γιά τή Β' τριημνία') *Πούλιαν* (ἐστειλα 6 τετράδια' προηγ. γράμμα σου δέν ἔλαβα') *Μινωδν Ἥρωαν* (κι' ἐγώ χαίρω πολύ') *Νερέϊδαν* τοῦ *Γιαλοῦ* (ὄχι μόνο τόμοι τῆς Β' Περιόδου, ἔπως λέγει ὁ Ὁδηγός') *Φωνήν τῶν Κυθήρων* (ἅπας μόνον εἶναι φέτος') *Μανόλιαν, Φώτην Σκοτάδην* κλ. κτλ.

Τζάκ, Λίγυπτιακόν Ἀστέρα, Θαλασσινήν, Χερόβηχαν, Μαγεμένο Βασιλόπουλο, Σκόρπια Ροδοπέταλα, Μῆλο Φιρίκι (ἐστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετά τήν 2 Ἀπριλίου, θἀπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 7 Ἰουνίου.

269. Λεξίγριφος

Θεριό, γυναίκειο ὄνομα,
Μά ὄχι πολύ κοινό,
Καί σφύριγμα στό τέλος,
Μεγάλο κίνδυνο ἤρεμα,
Σπαρτιάτη ξακουστό,
Μέ ἀσπίδα, τόξο, βέλος...
Ἀντιγόνη

270. Λεξίγριφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ

Ἄρθρο κι' ἀντωνυμία
Ἂν τά συμφιλιώσῃς,
Ὁμιχρική μιά δόξα
Μεγάλη θά δηλώσῃς.
Αὐτήν τόν ἥρωα τώρα
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Τῆς Γῆς μεγάλη χώρα
Εὐθύς θά σχηματίσῃς.
Ἀγνωστη

271. Στοιχειοτονόγριφος

Θέλεις τραγῳδοποιός νά γίνῃς;
Τώρα νά βγῇ στή μέση;
Τό ἀρχαῖο βασιλόπουλο
Ἀρκεῖ μιά οὐρά νά βάλῃ
Κι' ὁ τόνος του νά πέσῃ.
Νέμεσις

272. Τανόγριφος

Τερομένου ἀπ' τούς τρανούς
Τό στέμμα λίγο γέρνει
Καί χάνει δόξες, θησαυρούς,
Καί μι' ἄλλη θέση πέρνει,
Πάλι σκούς ρασοφόρους,
Μά... μέ πιό λίγους πόρους.
Μίμης Πρώιμες

273. Τρίγωνον

* * * * * * = Φυτικόν, Λιπαρόν
* * * * * = Πτηνόν
* * * * = Θεός
* * * = Νῆσος
* * = Ἀντωνυμία
* = Σύμφωνον

Καί καθέτως τά ἴδια.
Ἀφρισμένον Κῦμα

274-275. Μεταμορφώσεις

1. Ὁ *Ἅγις* δι' 6 μεταμορφ. νά γίνῃ *Κόδρος*.
2. Τό *Ἅρμα* δι' 8 μεταμορφ. νά γίνῃ *Ἵππος*.

Πέτρος Ριονσαί

276-280. Μαγικόν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνός γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

τόμος, Λάρας, Θύρα, ποταμός, *Ἅρμα*.

Ἀλεξανδρινό Διαπλασάδουλο

281. Διπλῆ Ἀνρουτιχίς

Τά μέν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πτηνόν, τά δέ τρίτα γράμματα ὀργανωτήν:

1. Ποταμός τῆς Ἑλλάδος· 2. Δένδρον· 3. Ἐμπνεύς· 4. Σύνδεσμος ἐναντιωματικός· 5. Ἰχθύς.

Μήδεια

282. Μικτόν

πλ - ου - τχν - οκο

Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι

Διά τούς Γαλλομαθεῖς

283. Anagramme

1. On compare un enfant à lui,
Bien entendu quand il est [sage.
Surtout sage comme un i- [mage,
Et non pas quand il fait du [bruit,

2. En natation petit Pierre
N'est pas très fort, évidem- [ment;
Aussi quelquefois sa maman
Dit qu'il le fait comme une [pierre.

Δαφνοστεφῆς Ὀλυμπιονίκης

284. Sans Voyelles

q - m - ffft : m - nt.

Λουλοῦ Μ. Ἀρμάο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 4

41. Πυραλίς (πῦρ, Ἅλυς.)—42. Ἀφρή-φορτή.—43. Λαμία-Ἀμαλιάς. — 44. Ὁ κρίνος, ἡ κρήνη. 45.

Κ
ΑΡΑ
ΣΚΗΤΗ
ΒΑΛΕΙΚΗ
ΧΑΛΚΗΔΑΙΚΗ

46. *Μέμνησο τῶν Ἀθηναίων.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατά στήλας ἐκ τῶν κάτω, λαμβανομένης τῆς πρώτης, τῆς τρίτης, τῆς μεσαίας.)—47-51. Διά τοῦ Θ: *λάθος, εὐθύς, πόθος, θέρος, θῦμα.*—52. ΚΟΔΡΟΣ-ΚΡΟΝΟΣ (ΚέΙρων, Ἀόριστος, ΔιΟσκουρις, ΜαΝόμετρον, ΟλΟφέρνης, ΣίΣυφος.) —53. Νοῦν ἠγεμόνα ποιοῦ.—54. *Ἤ Λίνειάς εἰν' ἔπος.* (η ἐν ι α, σὺν ἐπ' ος.)—55. Les murs ont des oreilles.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Ἀπό 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσήλθε εἰς τό 50όν ἔτος της.

Ὅσοι ἐνράτησαν τά σταλέντα πέντε πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦνται συνδρομηταί καί παρακαλοῦνται νά νανανεώσουν τό ταχύτερον τήν λήξασαν συνδρομήν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 10 τό πολύ λέξεις μέ ὁλόκληρα στοιχεῖα δρ. 6 (τό ἐλάχιστον τίμημα.) Ἄνευ τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μέ πάχος δέ στοιχεῖα λεπτά 70 καί μέ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστός στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμή εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΙΓ — 365)

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Κόκκινον Ἅμμα, Θαλασσοπαρηγορία, Ἰασωνίδα, Τρελλό Φοιτητάκι, ἀνταλλάσσουμε Μ.Μουτικά καί ἀλληλογραφοῦμε: Ἅγις: Μαρία Κωνσταντινοπούλου ἐδιά Μακρόλιμνη, Ἀγησιλάου 84, Ἀθῆναι. Μανδλία

(ΚΙΓ — 366)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΝΘΟΚΩΝ

Ἀρχίσαμε τάς ἀποκαλύψεις μας μέ Μεγαλοχωρουδάκια=Χατζηγεωργίου; Ἰνδιάνα καί Λύρέττα=ἀδελφαί Ζερβοῦ, Σίφνος=Σλάβης, Αἰγυπτιακή Ἀκτή=Τσαμπασῆ, Σταγνεύρα=Χαμοθιῶνος, Ρίτα=Λάσπα, Ναπολιτάνα=Μάζίου, Μαῦρη Ρόδος=Ἀλ. Εὐκλείδου, (Συνεχίζομεν).

Ὁ τῶν Ἀποκαλύψεων: ΑΕΙΠΟΡΟΣ ΚΡΙΝΟΣ

(ΚΙΓ — 367)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΟΝΕΩΝ
Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσομεν διαγωνισμόν ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ, Προθεσμία δήμευσις. Συμμετοχή δίδραχμος. Σύλλογοι, ὑποστηρίξατέ μας. Περιμένουμε ἀπό ὅλους. Βραβεῖα τρία: Α' τόμος Διαπλάσεως, Β' καί Γ' Βιβλία. Ἅγις: κ. Α. Σκαλιστήριν, Λεωφόρος Μιαούλη 12, (διά Σύλλογον Ἀθηνόνων).

Ὁ τῶν διαγωνισμῶν:
Κόμης τοῦ Ἀθμένου

(ΚΙΓ — 368)

Κάρμεν, Μόκικό, Σμηνιτοπούλα, Μαγεμένο Βασιλόπουλο, νά περιμένει ἀπόμη: Κλείρη, Ἐστειλα πρό πολλοῦ.

Μποέμ

(ΚΙΓ — 369)

Φιλόσοφη, Ταούχτρα, Μπεάτα, Ἀνακολουθία, Σενιτεμένο Ψυχιατάκι, Ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια: ἀλληλογραφοῦμε: Ἅγις μοῦ-Ἄλλαξε: Νίκων Τσόκαν, Μαραῦσι.

ΞΕΡΟΒΙΧΑΣ

(ΚΙΓ — 370)

«ΜΑΣΤΙΣ»

Λιάνα=Καραΐσκα, Φιλημοθίς=Δαγκτίδης, Φάρος τοῦ Βοσπόρου=Ἀμαντζῆς, Σωρανό=Συνδίκας Μῆλον τῆς Ἔριδος=Η. Συνδίκα. (Ἕπεται συνέχεια.)

(ΚΙΓ — 371)

Σύλλογε τῶν Ἀνθέων, σέ ξέρω! Ἀκοῆς!;; Ἰδού Πρόεδρος: Τσούκα Κισσός=Δ. Μπουρνιάς, Ὑδόνα=Χ. Βερβεροπούλου. Ἀρκετ!;; Τζούλια

(ΚΙΓ — 372)

Μπαίνοντας στά ὅμορφα σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους-ες, ἰδιαιτέρως τήν Κασταλίαν, Μικρόν Ἀλαστῆρα. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μέ ὅλους-ες. Ἅγις: μέσον Διαπλάσεως.

Χρυσῆ Πεταλούδα

(ΚΙΓ — 373)

ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Ἐπί τῇ ἐπετείῳ τῆς ἱδρύσεώς της δίδει τήν 16ην Ἀπριλίου, ἡμ. μ. μ. εἰς τά γραφεῖα της Ἑορτήν. Προσκαλοῦνται ὅλα τά Διαπλασάσαλα, Δημητρίου Πολιορκητοῦ 27, Θεσσαλονίκην.

(ΚΙΓ — 374)

Ἀγαπημένη Σελήνη, Ἀηδόνι Ψαρπά, ἄνειμα γλυκά. Δόν Ζοζέ, γειά σου παληκαρᾶκι.

Κύκνειον Ἆσμα

(ΚΙΓ — 375)

Σέ τόν (ΚΙΓ-560) Διαγωνισμό ἀπαντήσεις πολύ λίγες γιά τοῦτο δράβεῖο ἕνα ἀπό Φάρο τοῦ Βοσπόρου.

Ἄρτεμις Ἀμαρυσία, Τάνταλος

(ΚΙΓ — 376)

Η ΔΥΝ. ΑΝΑΜΑ, ΑΙΓΥΠΤΙΑ, ἀλλάζουμε περιοδάκια; Τρελλό Φοιτητάκι

(ΚΙΓ — 377)

Ἐχομαι ἀπό Διαπλασάσαλον.

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ.

Ἐπιθυμῶ νά ἀντιπροσωπεύσω ὁποιονδήποτε Σύλλογον στήν Ἀμερική. Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. καί κάρτες. Ἅγις: Κωνσταντῖνον Βλυσίδην, Box 107, Wilerlinis Comp. (U. S. A.).

(ΚΙΓ — 378)

Μαγεμένο Βασιλόπουλο, σέ ξέρω· χαίρουμε· Μικρός Γυμνασιόπαις

(ΚΙΓ — 379)

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ: Πρῶτος Διαγωνισμός: Στείλατε μίαν κάρταν καί τήν ἐντύπωσίν σας δι' αὐτήν. Συμμετοχή μονόδραχμος. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Α' τά "Απαντα τοῦ Σολομοῦ, Β' καί Γ' Συλλόγου ἀγελῶν βιβλίων.

Ὁ τῶν διαγωνισμῶν: ΑΣΤΟΧΑΣΤΟΣ

(ΚΙΓ — 380)

Χρυσάνθεμον, Ἀγράμπελη ἀκόμα νά μέ καταλάβετε: Καλέ, εἶμαι τό: Πηλιορείτικο Κεράσι

(ΚΙΓ — 381)

Ὁλύμπιοι Θεοί» χωρίς ἐκδίκαιαν Διαπλάσεως; !;! Καί... Ἀρτεμις = Καίτη Πορφυροπούλου. Μήδεια

(ΚΙΓ — 382)

ΒΟΛΙΩΤΙΚΗ ΤΡΕΛΟΠΑΡΕΑ

Ζιζέντε, εὐχαριστῶ-μέ... ποιά εἶσαι; Πολύ θά χαρῶμε ἄν ἔρθῃς στό Σύλλογό μας. Διπλασιάσαμε ἀπό τριπλάσιοι τόν διαγωνισμό μας· προθεσμία μέχρι 30 Ἀπριλίου.

Ζητοῦμεν ἀντιπροσώπους ὁρισμένους.

Τό πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπό τούς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τό ταχυδρομικόν τοῦ Ἐσωτερικοῦ καί ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ "Αγγελος τῆς Ἀγάπης, (μέ 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 καί 12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου· μέ 24 εἰκόνας) δρ. 17.50 (5,50 καί 7,50)

Τό Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 7. (3,50 καί 5,50).

Τό Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μέ 20 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καί 9).

Μιά φορά κι' ἕναν καιρό, Δημοτικά Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογή Γεωργίας Ταρσούλη. Ἄδετο δρ. 40. Δεμένο δρ. 45 (9,50 καί 11,50).

Παιδικόν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτάς Σχολείων καί Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 17. (5,50 καί 7,50). Β' Τόμος δρ. 17. (5,50 καί 7,50).

Παιδικόν Πνεῦμα, (2 τομίδια, Β' καί Γ') Ἕκαστον δρ. 2,50. (1,50 καί 3).

Πρόας ὁ Νικίου, (μέ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καί 9,50).

Ὁ Πυρειοσπόλης, (μέ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καί 9,50).

Ὑπέρ Πατρίδος, (μέ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καί 9,50).

Ὁ Φώτης, ἔμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καί 5,50).

ΤΥΠΟΙΣ ΚΕΝ. Κ. ΣΠΥΡΙΔΑΚΗ: ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΤΣΑΡΟΥ 19, ΑΘΗΝΑΙ

Τό φύλλον δραχμ. 2 καί διά τό Ἐξωτερικόν 2 1/2 πέννες
Καί τά ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἑπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀδειες παρασχόν εἰς τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καί ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εἰς τούς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμές 30. Ἐξάμηνος δραχ. 15. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου χρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δυλλάρια 4. — Ἀγγλίας καί ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καί Τρίμηνοι ἀνάλογως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τήν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαί ἀρχίζουν τήν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδός Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρά τό Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἀπριλίου 1928 Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 20

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπό Vrignault καί Valdor

— Συνέχεια ἀπό τό προηγούμενο —

Ἡ τραχειά φωνή τοῦ Τζέκιν τήν εἶχε τραμάξει. Ἀπό τότε ποῦ εἶχε δοκιμάσει τή μεγάλη συγκίνηση τῆς ἁρπαγῆς της, τρόμαζε μέ τό παραμικρό, καί ζάρωσε μέ καρδιοχτύπι κοντά στή Τζέννη.

Ἡ βάρκα ἐξακολουθοῦσε νά τούς παρακολουθεῖ ἀπό κοντά.

Ὁ γέρο-Δίκ τραβοῦσε κουπί μ' ὅλα του τά δυνατά. Στό ποτάμι ἦταν ἀκόμη πολλές βάρκες καί γνώριζε ὅλους τούς βαρκάρηδες, ὥστε σέ στιγμή κινδύνου θά εἶχε βοήθεια. Ναί, ἀλλά ποιός μποροῦσε νά προλάβει μιά πιστολιά λόγου χάρη, ἄν ὁ ἄγνωστος ἤθελε νά σκοτώσει τή μικρή; Αὐτή ἡ τρομερή σκέψη τόν ἔκαμε νά συστήσει στή Τζέννη νά κρύψει τό παιδί μέσα στήν ἀγκαλιά της.

«Αὐτός εἶναι βαλτός ἀπό κάποιον μεγάλον, συλλογιζόταν ὁ βαρκάρης. Ποιός ξέρει ἄν δέν ἔχει συνενόχους κάπου κοντά;»

Κατέβαζε τή βάρκα γιά νά βγάλει τή Τζέννη σ' ἕνα μέρος πολύ κοντά στόν Πύργο. Ἀλλά βρισκόταν ἀκόμη πολύ μακρυά κι' ἡ νύχτα ἐρχόταν γρήγορα, ὅπως πάντα τό χειμώνα.

Μαζί μέ τό σούρουπο, ἔπεφτε πάλι κι' ἡ ὁμίχλη, μεγαλώνοντας τό μισοσκόταδο, καί στή μικρή βάρκα, ποῦ πρίν ἀπό λίγο ἦταν τόσο χαρούμενη, τώρα βασίλευε σιωπή.

Ὡστόσο ὁ Τζέκιν δέ βιαζόταν νά κάνει τίποτα, εἴτε γιατί δέν εἶχε τόσο ἄγριους σκοπούς; εἴτε γιατί ἡ προφύλαξη τῆς Τζέννης τοῦ χάλασε φαίνεται τά σχέδια.

Ἐξακολουθοῦσε τό κυνηγητό, ἀλλά φαινόταν τώρα ὅτι τόπερνα στ' ἀστεῖα:

— Βλέπω πῶς δέ σᾶς ἀρέσει ἡ παρέα μου, εἶπε. Χαλᾶτε τόν περίπατό σας, γιά νά μέ ἀποφύγετε.

— Μά εἶναι ὥρα νά γυρίσουμε, ἔχουμε καί δουλειά, ἀπάντησε ὁ βαρκάρης, χωρίς νά δείξει καμμιάν ἀνησυχία.

— Τόσο γρήγορα; Ἡ γιορτή θά κρατήσει ὅλη τή νύχτα! Πρίν ἀπό λίγην ὥρα, χαλούσατε τόν κόσμο ἀπό τή χαρά καί τώρα βουδαθήκατε ὅλοι σάν νυχτερίδες!

— Τά παιδιά, βλέπεις, κουράστηκαν, εἶπε ὁ βαρκάρης.

— Πές καλύτερα πῶς κουράστηκες ἐσύ, γέρο! Τά παιδιά δέν κουράζονται νά βλέπουν παγηγύρια. Σίγουρα ἡ μικρούλα εἶναι σάμπρωνη. Δέν εἶναι ἔτσι, μικρούλα μου; Ἄσ' τον τόν παπποῦ κι' ἔλα στή βάρκα μου. Θά σέ πάω νά ἰδεῖς ἕνα σωρό πράματα!

—Ὄχι! Ὄχι! φώναξε ἡ Νταίζη, πέρνοντας στά σοβαρά τήν πρόταση τοῦ ξένου.

— Μή φοβᾶσαι, ἀγάπη μου, εἶπε ἡ Τζέννη, στ' ἀστεῖα τό λέει.

— Εἶδες ἐκεῖ ποῦ μέ φοβοῦνται τά παιδιά; εἶπε ὁ Τζέκιν. Κι' ἐγώ τ' ἀγαπῶ τόσο πολύ! Ἔλα, καί θά σοῦ δώσω παιγνιδάκια καλύτερα ἀπό τῆς Θειᾶς Τζέννης.

— Ἐγώ τήν ἀγαπῶ τή Θειά Τζέννη! φώναξε ἡ Νταίζη.

— Ἄμε ἔρθεις μαζί μου, θά μ' ἀγαπᾶς ἐμένα πιό πολύ!

—Ὄχι! Ὄχι! φώναξε πάλι ἡ μικρή καί σφίχτηκε κοντά στή Τζέννη.

— Καλά λοιπόν! Θά κάμω μόνος μου τόν περίπατό μου!

Κανείς δέν τοῦδωσε ἀπάντηση. Ἡ βάρκα ἄραξε κι' ἡ Τζέννη πήδησ' ἔξω μαζί μέ τή Νταίζη. Ὁ γέρο-Δίκ ἐστειλε τό Τζόε νά τούς πάει ἴσως τόν Πύργο κι' ἔμεινε ὁ ἴδιος

«Μπῆκε σέ μιά ταβέρνα γιά νά δειπνήσῃ».

ἐκεῖ, γιὰ νὰ ἐμποδίσει τὸν ἄγνωστο νὰ τοὺς παρακολουθήσει, ἂν ἔδειχνε τέτοια πρόθεση.

Ὁ Τζέκιν ὅμως ἔδεσε ἡσυχα-ἡσυχα τὴ βάρκα του κοντὰ στοῦ γέρο-Δίκ.

— Κάνει κρύο, εἶπε. Δὲν πᾶμε νὰ πιοῦμε μιὰ σταλιὰ νὰ ζεσταθοῦμε;

— Εὐχαριστῶ, δὲ διψῶ! ἀπάντησε ὁ βαρκάρης.

—Ὅπως ἀγαπᾶτε! Ἂς κουβεντιάσουμε λοιπὸν ἐδῶ, ἀφοῦ τὸ προτιμᾶτε. Ἔχουμε κι' ἐδῶ ἡσυχία, ὅπως καὶ στὴν ταβέρνα.

— Μὰ ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε τίποτα; ρώτησε μὲ δυσπιστία ὁ Δίκ.

— Φυσικά! Θὰ σ' ἔπερνα ἀπὸ πίσω ὅλη τὴν ἡμέρα, ἂν δὲν εἶχα τὸ λόγο μου;

— Τί γυρεύετε λοιπόν;

—Ὄχι καὶ σπουδαῖα πράγματα. Μιὰ ἐρώτηση μονάχα: Τ' εἶν' αὐτὸ τὸ κορίτσι ποὺ ἦταν μαζί σου;

— Εἶναι τὸ κορίτσι τῆς ξαδέλφης μου, πού...

—Ἄσ' τα τώρα, γέρο! Τὸ ξέρω τὸ παραμύθι: ἔχασε τὴ μάννα της κι' ἡ Τζέννη τὸ περιμάζεψε, ἔ; Μὴ μοῦ τὰ λὲς ἐμέν' αὐτά! Ἄλλοῦ!

— Δὲν καταλαβαίνω τί θὲς νὰ πεις, χριστιανέ, ἔκαμε ὁ βαρκάρης κάπως φουρκισμένος. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς εἶναι νὰ βαριέται κανεὶς μὲ τ' ἀστεῖα σου. Ἄσε με ἥσυχο τώρα, γιατὶ ἔχω δουλειά.

Μὰ ὁ Τζέκιν δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους ποὺ διώχνονται εὔκολα.

— Μὴ φαντάζεσαι πὼς τέλειωσαν ἔτσι εὔκολα οἱ λογαριασμοί μας, εἶπε. Πές μου μὲ τὸ καλὸ αὐτὸ ποὺ σὲ ρώτησα, γιατὶ ἀλλοιῶς βρίσκω ἐγὼ ἀνθρώπους, ποὺ σὲ κάνουν καὶ μιλᾶς θέλοντας καὶ μή.

Ὁ βαρκάρης σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν ξέρω ποιοί εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε τί δοσοληψίες ἔχω μαζί τους ἐγὼ κι' ἡ φαμίλια μου. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ δήμαρχος νὰ μὲ ρωτήσει, τὰ ἴδια θὰ τοῦ πῶ.

— Καὶ θὰ τὸν εὐχαριστοῦσες κι' αὐτὸν ὅσο καὶ μένα. Πάλι θὰ τοῦμενε ἡ ἀπορία πῶς ἕνα παιδὶ τοῦ λαοῦ μοιάζει σὰ μιὰ μικρὴ λαίδη καὶ πῶς φαίνεται πέντε χρόνων, ἀφοῦ εἶναι τριῶν.

— Καὶ τί μπορῶ ἐγὼ νὰ ξέρω ἀπ' αὐτά; Ὁ Θεὸς μᾶς ἔφτιασε ὅπως τοῦ ἄρεσε. Τόσο τὸ καλύτερο ἂν ἡ μικρὴ εἶναι καλοφτιαγμένη. Ὅσο γιὰ τὴν ἡλικία της, αὐτὸ δὲν εἶναι ζήτημα!

— Εἶναι καὶ παραείναι! Εἶσ' ἕνας γέρο-κατεργάρης καὶ βλέπω ὅτι δὲ θέλεις νὰ πεῖς τὴν ἀλήθεια. Τὸ λοιπόν, θὰ σοῦ τὴν εἰπῶ ἐγὼ κι' ἄνοιξε καλὰ τ' αὐτιά σου ν' ἀκούσεις:

«Πᾶνε ἓξη μῆνες πάνω-κάτω, ποὺ τὸ παιδὶ αὐτὸ (ἡ «κάνιφιά σου» μὲ τὸ συμπάθιο) βρισκόταν σ' ἕνα παλάτι. Κληρονομοῦσε πλούτη ἀμέτρητα. Δηστὲς τὴν ἅρπαξαν καὶ ὕστερα τὴν παράτησαν κάπου στὸ Λονδίνο. Ἡ οἰκογένειά της τὴ ζήτησε παντοῦ, ἀλλὰ δὲν τὴν βρῆκε πουθενά. Τὸ ξέρω καλά, ὅτι θἄδιναν μεγάλη ἀμοιβὴ σ' ὅποιον θὰ τὴν ἔφερνε πίσω.

— Πολὺ ἀπουδαῖα εἶναι ἡ ἱστορία σου, ἀπάντησε ψύχραιμα ὁ βαρκάρης, ἀλλὰ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴ Βιολέττα μας. Αὐτή, πρὶν ἀπὸ ἓξη μῆνες βρισκόταν σὲ καλύβι, ὄχι σὲ παλάτι, κι' ὅταν ἔχασε τὴμάννα της, δὲν εἶχε νὰ κληρονομήσει τίποτα καὶ θὰ πέθαινε στοὺς πέντε δρόμους, ἂν δὲν τὴν περιμάζευε ἡ Τζέννη. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία της καὶ βλέπεις πὼς δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴ δική σου.

— Εἶσαι, βλέπω, ἀγύριστο κεφάλι! Μὰ δὲ συλλογίζεσαι ὅτι οἱ γονεῖς της μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ δικαιώματά τους καὶ νὰ σοῦ τὴν πάρουν μὲ τὸ στανιό;

— Θεὸς φυλάξοι! Ἂς ἔλθουν, ἂν θέλουν νὰ τὴν ἰδοῦν. Θὰ χάσουν τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ.

— Καλά! καλά! Βλέπω πὼς δὲ μποροῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε, κι' ἄδικα θὰ μιλούσαμε ὅλη τὴ νύχτα. Μόνο, καμμιὰ φορά, ἂν ἀλλάξεις γνώμη, ἔρχεσαι στὴ ταβέρνα τῶν «Τριῶν Κούκκων» καὶ ζητᾶς τὸ μεγάλο Τζάκ. Ἀλλὰ μὴ λὲς σὲ κανέναν τί τὸν θέλεις. Στὸ χέρι σου εἶναι νὰ κερδίσεις χρήματα πολλά, ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμεις γρήγορα. Ἂν δὲν ἔχω ἀπάντηση σὲ τρεῖς μέρες, θὰ πάρω τὰ μέτρα μου κι' ἡ ὑπόθεση θὰ τελειώσει, νὰ τὸ ξέρεις.

—Ἂν θέλεις νὰ μ' ἀκούσεις ἐμένα τὸ γέρο, ἀπάντησε ὁ Δίκ, σύρε στὸ σπίτι σου νὰ κοιμηθεῖς λιγάκι, γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς τὸ βρόντηξες λιγάκι γιὰ χατήρι τοῦ δημάρχου κι' εἶσαι κάπως θολωμένος. Ὥρα καλή σου!

Καὶ ξαναμπῆκε στὴ βάρκα του, γιὰ νὰ περιμένει τὸν Τζόε.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΦΙΛΕΝΑΔΕΣ

Ἀντιγόνη, Εἰρήνη, Μαίρη,
—τοῦ σχολείου οἱ φιλενάδες—
ἀπ' τὴ γειτονιὰ περνάνε
κρατημένες ἀπ' τὸ χέρι.

Βιαστικὲς περνοῦν καὶ πᾶνε
κάθε μέρα στὸ σχολεῖο,
καὶ τὸ βράδι μαζὶ πάλι
γιὰ τὰ σπίτια τους γυρνάνε.

Φρόνιμες κι' ἀγαπημένες
—μυστικὰ καμμιὰ δὲν ἔχει—
μοιάζουνε σὰν ἀδερφούλες
κι' εἶναι τόσο εὐτυχισμένες.

Ἀντιγόνη, Εἰρήνη, Μαίρη,
—τοῦ σχολείου οἱ φιλενάδες—
πάντοτε μαζὶ περνάνε
κι' ὅλη ἡ γειτονιὰ τὶς ξέρει.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΣΒΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ὅταν ἐκεῖνες κολυμποῦσαν στὴ λίμνη, ἔπεφτε μαζί τους κι' ἔβγαινε μισοπνιγμένος. Ντρεπόταν πολὺ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ μάθει νὰ κολυμπᾷ καὶ πῆγε στὴν Ἄκκα γιὰ νὰ τῆς πῇ τὸν πόνο του.

— Γιατὶ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ μάθω νὰ κολυμπῶ ὅπως τἄλλα; ρώτησε.

— Τὰ δάχτυλά σου ἔγιναν πολὺ γυρτὰ καὶ τὰ νύχια σου πολὺ μυτερὰ ὅσο βρισκόσουν πάνω στὸ βράχο. Ἀλλὰ μὴ στενοχωριέσαι γι' αὐτό. Θὰ γίνεις ἕνα καλὸ πουλὶ μιὰ μέρα.

Οἱ φτεροῦγες τοῦ μικροῦ ἀετοῦ αἰλίγο μεγάλωσαν ἀρκετά, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ τὸν κρατήσουν· ἀλλὰ μόλις κατὰ τὸ φθινόπωρο, ποὺ ἄρχισαν τὰ χηνάκια νὰ μαθαίνουν νὰ πετοῦν, κατάλαβε κι' αὐτὸς ὅτι μποροῦσε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ φτερά του γιὰ νὰ πετάξῃ. Τότε ὅμως ἄρχισε μιὰ θαυμασία ἐποχὴ γι' αὐτόν, γιατὶ στὸ πέταγμα τοὺς ξεπερνοῦσε ὅλους. Οἱ σύντροφοί του δὲν ἔμεναν περισσότερη ὥρα στὸν ἀέρα ἀπ' ὅση ἔπρεπε· αὐτὸς ὅμως ἔμενε ὅλη τὴν ἡμέρα ἐκεῖ ψηλὰ καὶ γυμναζόταν στὸ πέταγμα. Ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλὸ ὅτι μποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλο πουλὶ ἐκτὸς ἀπὸ χηνάκι. Πολλὰ πράγματα ὅμως τοῦ ἔπεφταν στὸ μάτι καὶ τοῦ προκαλοῦσαν ἀπορίες, ποὺ ἔτρεχε στὴν Ἄκκα γιὰ νὰ τοῦ τὶς λύσῃ.

— Γιατὶ τὰ πουλάκια κι' οἱ ἀρουραῖοι τρέχουν καὶ φεύγουν μόλις φανεῖ ἡ σκιά μου πάνω στὸ βράχο; ρώτησε. Τὶς ἄλλες χῆνες δὲν τὶς φοβοῦνται τόσο.

— Τὰ φτερά σου μεγάλωσαν πολὺ ὅταν ἤσουν πάνω στὸ βράχο κι' αὐτὰ φοβίζουν τὰ μικρὰ ζῶα, ἔλεγε ἡ Ἄκκα. Ἀλλὰ μὴ στενοχωριέσαι γι' αὐτό. Θὰ γίνῃς ἕνα πολὺ καλὸ πουλὶ μιὰ μέρα.

Ὅταν οἱ ἀγριόχηνες τράβηξαν τὸ φθινόπωρο κατὰ τὸ νοτιά, πέταξε κι' ὁ Γόργης μαζί τους. Νόμιζε πάντα ὅτι ἦταν ὅμοιος μ' αὐτές· γύρω ὅμως πετοῦσαν ἀμέτρητα πουλιὰ ποὺ δὲν διευθύνονταν κατὰ τὸ νοτιά, κι' ὅταν ἔβλεπαν τὴν Ἄκκα νὰ πλησιάζει συνοδευομένη ἀπὸ ἕναν ἀετό, ἔμπαιναν σὲ μεγάλη ταραχή. Σὲ λίγο οἱ ἀγριόχηνες περικυκλώθηκαν ἀπ' ἕνα ὁλόκληρο κοπάδι περίεργα πουλιὰ ποὺ ἐξεδήλωναν δυνατὰ τὸ θαυμασμό τους. Ἡ Ἄκκα τοὺς διέταξε νὰ σωπάσουν, ἀλλὰ δὲν ἦταν εὔκολο νὰ ἐπιβάλῃ κανεὶς τὴ σιωπὴ σὲ τόσες κακὲς γλῶσσες.

— Γιατὶ μὲ λένε πὼς εἶμαι ἀετός; ρωτοῦσε ὁ Γόργης ὁλοένα, καὶ ὅσο πήγαινε ἐρεθιζόταν περισσότερο. Δὲν βλέπουν πὼς εἶμαι ἀγριόχηνα; Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἁρπακτικὸ πουλὶ ποὺ τρώει τοὺς ὁμοίους του. Γιατί μοῦ δίνουν λοιπὸν ἕνα τέτοια ὄνομα;

Μιὰ μέρα οἱ ἀγριόχηνες πέρασαν πάνω ἀπ' ἕνα χωριατόσπιτο, ποὺ στὴν αὐλή του τριγύριζαν πολλὲς κότες.

— Ἕνας ἀετός! φώναξαν ὅλες οἱ κότες μαζὶ κι' ἔτρεξαν νὰ κρυφτοῦν.

Τότε ὁ Γόργης, ποὺ ἄκουε ὅλη τὴν ὥρα πὼς οἱ ἀετοὶ ἦσαν κακοῦργοι, δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ θυμό του. Χύπησε τὰ φτερά, πέταξε κάτω κι' ἅρπαξε στὰ νύχια ἕνα κοτόπουλο.

— Θέλω νὰ σοῦ μάθω πὼς δὲν εἶμ' ἀετός! εἶπε καὶ χύπησε τὸ κοτόπουλο μὲ τὴ μύτη του.

Τότε ἄκουσε τὴν Ἄκκα ποὺ τοῦ φώναζε ἀπὸ ψηλά:

— Τί κάνεις; Μήπως ἔχεις σκοπὸ νὰ σκοτώσῃς τὸ κακόμοιρο τὸ πουλί; Θἄπρεπε νὰ ντραπῇς λιγάκι.

Ὁ ἀετὸς ἄκουγε τὴν ἐπίπληξη μὲ χαμηλωμένο τὸ κεφάλι χωρὶς νὰ πῇ λέξη. Καὶ καλῶς εἶδαν αὐτὸ τἄλλα πουλιά, ἄρχισαν ὅλα μαζὶ νὰ τὸν περιγελοῦν. Ὁ Γόργης τἄκουγε καὶ στράφηκε στὴν Ἄκκα μὲ τόσο θυμωμένο ὕφος, σὰν νὰ εἶχε σκοπὸ νὰ χυμήξῃ καταπάνω της. Ἀμέσως ὅμως ἄλλαξε ἔκφραση, ἀνέβηκε μὲ δυνατὰ φτερουγίσματα πάνω στὸν ἀέρα, τόσο ψηλά, ποὺ δὲν τὸν ἔφτανε πιὰ καμμιὰ φωνή, καὶ πετοῦσε ἐκεῖ πάνω ὥσπου δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν διακρίνουν πιὰ οἱ ἀγριόχηνες.

Σὲ τρεῖς μέρες ξαναγύρισε.

— Τώρα ξέρω ποιὸς εἶμαι, εἶπε τῆς Ἄκκας. Καὶ μιὰ ποὺ εἶμαι ἀετός, πρέπει νὰ ζήσω σὰν ἀετός. Μολαταῦτα μποροῦμε νὰ μείνουμε καλοὶ φίλοι. Ἐσένα καὶ τοὺς ὁμοίους σου δὲν θὰ σᾶς πειράξω ποτέ μου.

Ἡ Ἄκκα ὅμως ποὺ εἶχε ὡς τότε γιὰ καμάρι της ὅτι κατόρθωσε νὰ μερώσῃ ἕναν ἀετό, δὲν μποροῦσε νὰ ὁπωφέρει ποὺ ὅλες οἱ προσπάθειές της πήγανε χαμένες.

— Νομίζεις πὼς μπορῶ νὰ ἔχω φιλία μ' ἕνα ληστή; εἶπε. Ζήσε ὅπως σὲ ἔμαθα καὶ τότε μπορεῖς νὰ μείνῃς στὸ κοπάδι μου.

Κι' οἱ δυό τους ἦταν ὑπερήφανοι κι' ἀλύγιστοι· κανένας δὲν ἤθελε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ στὸ τέλος ἀπαγόρευσε ἡ Ἄκκα στὸν ἀετὸ νὰ πλησιάσῃ κοντά της, καὶ στὶς χῆνες ν' ἀναφέρουν ποτὲ τὄνομά του.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ Γόργης τριγύριζε τὴ χώρα ἔρημος καὶ ἐπίφοβος σὰν ὅλους τοὺς ληστές.

Πολλὲς φορὲς ἦταν μελαγχολικὸς καὶ νοσταλγοῦσε ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ποὺ νόμιζε πὼς ἦταν ἀγριόχηνα κι' ἔπαιζε μὲ τὰ εὔθυμα μικρὰ χηνάκια. Εἶχε ἀποκτήσει μεγάλη φήμη γιὰ τὴν τόλμη του. Ἔλεγαν ὅτι δὲ φοβόταν τίποτε καὶ κανένα ἄλλον ἀπὸ τὴν ψυχομάννα του τὴν Ἄκκα, κι' ὅτι ποτέ του δὲν εἶχε πειράξει ἀγριόχηνα.

Αἰχμάλωτος

Ὁ Γόργης ἦταν τριῶ χρονῶ πάνω-κάτω καὶ δὲν εἶχε ἀκόμη σκεφθῆ νὰ κάνῃ δική του οἰκογένεια, ὅταν μιὰ μέρα τὸν ἔπιασε ἕνας κυνηγὸς καὶ τὸν πούλησε στὸ ζωολογικὸ κῆπο τοῦ Σκάνσεν. Ὅταν ἤρθε ὁ Γόργης στὸ Σκάνσεν βρίσκονταν κι' ἄλλοι δυὸ ἀετοὶ ἐκεῖ. Ἦταν φυλακισμένοι μέσα σ' ἕνα μεγάλο σιδερένιο κλουβὶ ποὺ βρισκόταν στὸ ὕπαιθρο. Εἶχαν μάλιστα φυτέψει ἐκεῖ-μέσα κι' ἕνα-δυὸ δέντρα κι' εἶχαν φτιάξει κι' ἕνα βράχο ἀληθινὸ γιὰ νὰ νομίζουν οἱ ἀετοὶ πὼς εἶναι στὴν πατρίδα τους. Μ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως τὰ πουλιὰ δὲν συνήθιζαν. Ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν ἡμέρα κάθονταν ἀκίνητα στὴν ἴδια θέση· ἡ ὡραία καὶ στιλπνή τους φτερωσιὰ εἶχε ἀγρεύφει κι' εἶχε χάσει τὴ γυαλάδα της, καὶ μὲ ἀπεγνωσμένη νοσταλγία στὰ μάτια, κοίταζαν τὰ δυστυχισμένα πλάσματα τὸν ἐλεύθερο ἀέρα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ Κ' Η ΜΑΡΙΝΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΘ.'

Ναί, ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα τώσκασαν ἀπὸ τὸ σπίτι, ἔμα μωρίστηκαν πὼς ἡ θειά τους θὰ τὶς χειροτονοῦσε. Σὲ λίγο, σιγὰ-σιγά, σὰν τὶς κλέφτρες, γύρισαν γιὰ νὰ ἰδοῦν τί γίνεται. Τότε ἴσα-ἴσα ἡ θειά τους φώναζε κι' ὁρκιζόταν πὼς θὰ τὶς κρεμνοῦσε ἀπὸ τὶς κοτσίδες. Καὶ τὸ πίστεψαν, καὶ ξαναφύγαν κρυφά, μὲ τὴν πρόφαση νὰ μὴν ξαναγυρίσουν.

Ποῦ θὰ πήγαιναν; Τί θὰ ἔκαναν; Πῶς θὰ ζοῦσαν; — Αὐτὸ γιὰ τὴν ὥρα δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Μᾶς ἐνδιαφέρουν μόνο τὰ κατορθώματα τῆς «ραπετικῆς» τους ποὺ ἔχουν, βλέπετε, συνέχεια.

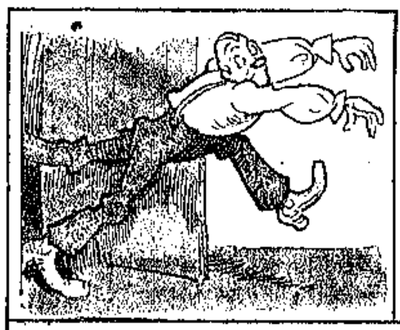

Καὶ νά. Τὴν Κυριακὴ τὸ πρωΐ, ὁ μπάρμπα-Χρῆστος θέλησε νὰ βάλῃ τὸ παλιό του παντελόνι, γιὰ νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησιά. Τὸ βρῆκε στὴ ντουλάπα του, τὸ ξεκρέμασε, τὸ φόρεσε καὶ πῆγε στὸν καθρέφτη γιὰ νὰ χτενιστῇ. Ἀλλὰ ἀραντασθῆτε τὴν ἔκπληξή του, ὅταν εἶδε πὼς εἶχε τρία ποδάρια!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὸ ἕν' ἀπὸ τὰ τρία αὐτά, δὲν εἶχε μέσα οὔτε κρέας οὔτε κόκκαλο. Ἦταν πανὶ μὲ πανί. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἀπόρησε, τράβηξε καὶ πετάχτηκε ἔξω φωνάζοντας τὴ γυναίκα του.

— Εὐλαλία! Εὐλαλία!.. Ἔλα νὰ ἰδῇς!.. Ἔχω τρία πόδια!..

Τρέχει ἡ θειὰ-Εὐλαλία καὶ βλέπει πραγματικῶς πὼς ὁ ἄντρας της εἶχε γίνει τριπόδαρος! Γιὰ φαντάσου!..

Φυσικὰ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πῶς ἔγινε κι' αὐτὸ τὸ θάμμα: Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, οἱ περίεργες ράφτρες, εἶχαν κόψει ἕνα πόδι ἀπὸ ἕνα παλιὸ παντελόνι τοῦ μπάρμπα τους καὶ τὸ εἶχαν ράψει στὸ καινούργιο του... γιὰ νὰ γελάσουν.

Εὐτυχῶς ποὺ ἡ θειὰ-Εὐλαλία δὲν ἐδυσκολεύθηκε νὰ τὸ ξηλώσῃ καὶ νὰ ξαναμάνῃ τὸν ἄντρα της διπόδαρο σὰν ἄνθρωπο... Εἶπε ὅμως πάλι κι' ὁρκίστηκε:

—Ἂς πάρουν τώρα τὰ μοῦτρα τους νὰ γυρίσουν! Ὄχι πιὰ ἀπ' τὶς κοτσίδες, παρ' ἀπὸ τὶς γλῶσσες θὰ τὶς κρεμάσω!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΡΦΑΝΟ ΠΑΣΧΑ

Ἦταν τὸ τρίτο Πάσχα ποὺ θἄρισκε τὸ σπίτι ὀρφανεμένο ἀπὸ πατέρα. Ὥστόσο σκέφθηκε πὼς θἄπρεπε τούτη τὴ χρονιά, ἔτσι γιὰ τὸ καλὸ τῶν παιδιῶν, νὰ γιορτάσουν. Ὄχι δέβαια γιὰ κείνην. Ἡ δική της καρδιὰ ἦταν γιὰ πάντα μαυρισμένη, καὶ τίποτε πιὰ στὸν κόσμο δὲν θἀ μποροῦσε νὰ τῆς φέρει τὴ λησμοσιά, οὔτε καὶ νὰ γλυκάνη τὸν πόνο της. Μὰ μοναχὰ γιὰ τὰ παιδιά. Ἦταν τὰ καϊμένα πάνω στὴν ἄνθιση τῆς ζωῆς τους, κι' ἦταν κρίμα νὰ μαραίνονται ἔτσι μέσα στὴ θλίψη. Μάλιστα τὰ μικρότερα, ποὺ ἀκόμα δὲν ἔνοιωθαν τί θἀ πῆ πόνος, δὲ θἄταν ἄδικο νὰ ζηλεύουν τὶς χαρὲς τῶν ἄλλων παιδιῶν; Ὄχι, θἀ γιορτάζαν ἐφέτος. Ἔφτανε ἡ δική της καρδιά, πιστὴ στὴ θύμηση, γιὰ νὰ τὸν κλαίει: αἰώνια.

Ἔτσι συλλογιζόταν ἄγρυπνη στὰ κρεβάτι της τὰ χαράματα τῆς Μεγάλης Πέμπτης. Κι' ἔτσι ἔγινε. Σηκώθηκε πρωΐ, φώνισε ὅ,τι ἔπρεπε καὶ βάλθηκε στὴ δουλειά. Ἔπλασε κουλουράκια λογιῶ-λογιῶ, ζύμωσε τὴ λαμπροκουλούρα, τὴ στόλισε σὰν ἄλλη φορὰ κι' ἔβαψε καὶ κόκκινα αὐγά. Ὁ νοῦς της, ὥστόσο, πετοῦσε στὰ περασμένα. Θυμόταν τὰ παλιὰ καλὰ χρόνια, ὅταν κι' ἐκεῖνος ζοῦσε καὶ σκόρπιζε γύρω του τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία. Ἦταν καλὸς κι' ἀγαπημένος, καὶ τὸ σπίτι τους δὲν εἶχε ταίρι.

Τὰ παιδιὰ τὴν τριγύριζαν μέσ' στὴν κουζίνα, θέλοντας ὅλα νὰ βοηθήσουν καὶ κάνοντας χειρότερη φασαρία. Τὰ μεγάλα εἶχαν σὰν ἕνα πικρὸ χαμόγελο στὰ χείλη, καὶ τὰ μικρὰ χτυποῦσαν τὰ χεράκια μὲ χαρά.

Τοῦ Πάσχα τὸ μεσημέρι ἔφθασε, κι' ὅλοι μαζεύθηκαν στὸ τραπέζι. Τὸ φαΐ ἄχνιζε στὴ μέση ὀρεχτικό, τὸ κρασὶ λαμπύριζε στὸ κρυσταλλένιο μπουκάλι καὶ τὰ κόκκινα αὐγὰ σκόρπιζαν σὰν ἕνα τόνο χαρᾶς. Ἦταν σωστὸ λαμπριάτικο τραπέζι μ' ὅλα τὰ καλά του. Ὥστόσο, ἐκεῖ στὸ κεφάλι, ἡ θέση ἔμενε ἀδειανή. Ἄλλη φορά, στὰ καλὰ χρόνια ποὖφυγαν γιὰ πάντα, καθόταν ἐκεῖ ὁ πατέρας. Καὶ τότε τὸ τραπέζι εἶχε μιὰν ἀλλοιώτικη ὄψη, κι' ἡ Λαμπρὴ ἦταν σωστὸ πανηγύρι. Ἔψαλλε ἐκεῖνος μὲ τὴ γλυκειὰ ἀγαπημένη του φωνὴ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», ἔκοβε μόνος τὴ λαμπροκουλούρα καὶ χτυποῦσε μ' ἕναν-ἕνα τὰ κόκκινα αὐγά. Μὰ τώρα... ὅλες οἱ θύμησες ἔτρεχαν στὴν παλιὰ εἰκόνα του.

— Παιδιά, νὰ ψάλλουμε τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη»; εἶπε ἡ μητέρα.

Τὰ παιδιὰ ἄρχισαν ὅλα μαζί, καὶ τὴ δροσερὴ φωνή τους θόλωνε μιὰ σκιὰ λύπης. Ἡ μητέρα κρατοῦσε τὰ χείλη κλειστά, κι' ἔνοιωθε σὰν ἕνα κόμπο νὰ τῆς σφίγγει τὸ λαιμό.

Τὸ φαγητὸ ἄρχισε σιωπηλά. Μὰ γιατί τάχα ἦταν τόσο θλιβερά, σήμερα, μέρα Λαμπρή, χαρὰ Θεοῦ καὶ χαρὰ ὅλου τοῦ κόσμου;

Στὴν πόρτα ποὺ ἄνοιγε στὸν κῆπο, ἀκούστηκε ἔξαφνα ἕνας χτύπος, κι' ἡ λυπημένη φωνὴ ἑνὸς ζητιάνου:

— Ἐλεημοσύνη στὸ φτωχὸ γεροντάκι τὸ ἔρημο, ποὺ κάνει Πάσχα μοναχό.

Τὰ παιδιὰ τρέξανε στὴν πόρτα. Ποτὲ φτωχὸς δὲν ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι τους μὲ χέρια ἀδειανά. Κι' εἶδαν ἕνα φτωχὸ γέρο, ζαρωμένο ἀπὸ τὴ δυστυχία καὶ τὰ χρόνια, μ' ἐλάλευκα γένεια καὶ μάτια γεμάτα καλοσύνη. Καὶ σήμερα ἦταν Πάσχα κι' ὁ κόσμος ὅλος γιόρταζε!

— Μητέρα, ἂς φάγ μιζί μας στὸ τραπέζι, φώναξαν τὰ μικρά.

Ἡ ἀδειανὴ καρέκλα τοῦ πατέρα δέχθηκε τὸ φτωχὸ ζητιάνο, καὶ μὲ μιᾶς τὸ τραπέζι ἄλλαξε ὄψη.

— Πάρε, παπούλη, κι' ἀπ' αὐτό, φάγε καὶ κεῖνο. Πές μας τὴν ἱστορία σου. Ἔχεις παιδιά; ἔχεις ἐγγόνια;

— Νἄχετε τὴν εὐχή μου, παιδάκια μου, ἀπαντοῦσε ἡ τρεμουλιαστὴ φωνή. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς δίνη ὅλες τὶς χαρές.

Πάνω ἀπ' τὸ ὀρφανεμένο τραπέζι πλανιόταν ἡ Καλοσύνη. Καὶ σ' ὅλων τὰ χείλη ἄνθιζε ἕνα γλυκὸ χαμόγελο, σὰν χαμογέλο χαρᾶς.

ΙΟΥΛΙΑ ΜΑΚΡΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΤΙΑ

ΕΝΑΣ ΤΙΤΛΟΣ

Ὁ μακαρίτης Εὐάγγελος Κουσουλάκος, ὁ ἐξυπνότατος δημοσιογράφος, ποὺ κι' ἄλλα του ἀνέκδοτα σᾶς διηγήθηκα, μοῦ εἶπε κάποτε κι' αὐτό.

Πλούσιος Πειραιώτης, πολιτευόμενος, ἤθελε τότε νὰ βγάλη στὸν Πειραιᾶ ἐφημερίδα. Συνεννοήθηκε μὲ τὸν Κουσουλάκο, γιὰ νὰ τοῦ τὴ διευθύνη καὶ τὰ συμφώνησαν ὅλα. Δὲν ἔμενε παρὰ ὁ τίτλος.

— Τὸ εὐκολότερο πρᾶγμα δηλαδή, εἶπε ὁ Πειραιώτης.

— Ἀπεναντίας τὸ δυσκολότερο, ἀποκρίθηκε ὁ Κουσουλάκος. Ἂς εἶναι' σκεφθῆτε καὶ σεῖς, θἀ σκεφθῶ κι' ἐγώ, καὶ... ἐλπίζω νὰ βροῦμε.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Πειραιώτης ξαναπῆγε.

— Βρῆκα ἕνα ὡραῖο τίτλο! τοῦ εἶπε θριαμβευτικά.

— Νὰ τὸν ἀκούσουμε, ἔκαμε μὲ δυσπιστία ὁ Κουσουλάκος.

— Ἰδού: *Τὸ γνήσιον καὶ ἀνεπηρέαστον φρόνημα τοῦ εὐγενοῦς καὶ νομιμόφρονος Πειραϊκοῦ Λαοῦ!*

Ὁ Κουσουλάκος μὲ κόπο κράτησε τὰ γέλια.

— Ὡραῖος εἶναι, εἶπε, πραγματικῶς. Ἀλλὰ ξέρετε τί;.. Ἂν βάζαμε ὅλον αὐτὸ τὸν τίτλο στὴν ἐφημερίδα μας, δὲν θἄμενε τόπος γιὰ ὕλη!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Περπάτησαν ἔτσι ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἴχνος νεροῦ δὲν φαινόταν πουθενά. Κι' ὁ Μπριὰν δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

«— Μὴν ἐγελάστηκα; συλλογιζόταν μ' ἀνησυχία. Μὴ μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν θάλασσα;.. Μὰ ὄχι, ὄχι! ἀδύνατο! Τὴν εἶδα!..»

Στὶς ἑπτά, δὲν εἶχαν τελειώσει ἀκόμα τὸ δάσος, τὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει νἀπλώνεται καὶ δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ προχωροῦν. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ διανυκτερεύσουν μέσα στὸ δάσος. Φαγιὰ εἶχαν, σκεπάσματα εἶχαν, ἁπλα εἶχαν,—τί ἄλλο ἤθελαν;

Ἔφαγαν μὲ μεγάλη ὄρεξη καὶ ξαπλώθηκαν στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου, μέσα σὲ θάμνους πυκνούς, ἀπάνω σὲ στρῶμα ἀπὸ ξερόφυλλα. Τυλίχτηκαν καλὰ μὲ τὰ σκεπάσματά τους, καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκαν.

Τοὺς μικροὺς του κυρίους τοὺς μιμήθηκε κι' ὁ Πιστός, ἂν κι' εἶχε χρέος νἀγρυπνήσῃ σὰ φύλακας. Πρέπει ὅμως νὰ ποῦμε πὼς δυὸ-τρεῖς φορές, στὸ διάστημα τῆς νύχτας, ἔγρυξέ, σημάδι πὼς εἶχε μυρισθεῖ κάποια ἀγρίμια, ποὺ δὲν τόλμησαν νὰ πλησιάσουν.

Τὰ παιδιὰ ξύπνησαν τὸ πρωΐ στὶς ἑπτά. Οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, ποὺ ἔπεφταν λοξά, μόλις φώτιζαν τὸ δάσος.

Πρῶτος ἀπ' τοὺς πυκνοὺς θάμνους βγῆκε ὁ Σέρβης κι' ἀμέσως τὸ δάσος ἀντήχησε ἀπ' τὶς φωνές του:

— Μπριάν!.. Δόνιφαν!.. Οὐίλκοξ! ἐλᾶτε γρήγορα!..

— Τί τρέχει;.. ρώτησε ζωηρὰ ὁ Μπριάν.

— Τί νὰ τρέχῃ; εἶπε ὁ Οὐίλκοξ. Αὐτὸς ὁ Σέρβης μὲ τὶς φωνές του μᾶς τρομάζει κάθε λίγο χωρὶς λόγο.

— Χωρὶς λόγο; διαμαρτυρήθηκε ὁ Σέρβης. Κοιτάξτε ὅμως ποῦ διανυκτερεύσαμε!

Πραγματικῶς, τὸ μέρος ὅπου κοιμήθηκαν τὰ παιδιά, δὲν ἦταν πυκνοὶ θάμνοι ὅπως ἐνόμιζαν, ἀλλὰ καλύβα πλεγμένη ἀπὸ κλαδιά, σὰν ἐκεῖνες ποὺ κάνουν οἱ Ἰνδοὶ καὶ τὶς ὀνομάζουν *ἀχούπες*. Ἡ ἀχούπα ὅμως αὐτὴ ἦταν παλὺ παλιά, σχεδὸν ἐρείπιο, ποὺ μόλις κρατιόταν ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς μεγάλου δέντρου.

— Εἶναι λοιπὸν ἐδῶ ἄνθρωποι; εἶπε ὁ Δόνιφαν καὶ τάζοντας γύρω του.

— Τρυλάχιστο θἄταν ἄλλοτε, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν, γιατὶ ἡ καλύβα αὐτὴ δὲν ἔγινε βέβαια μόνη της.

— Ἂν ἦταν ἄνθρωποι, τότε ἐξηγεῖται καὶ τὸ πέτρινο γεφυράκι στὸ ποτάμι.

— Λοιπὸν τόσο τὸ καλύτερο! εἶπε ὁ Σέρβης. Ἂν εἶν' ἐδῶ ἄνθρωποι, θἄναι καλοί, ἀφοῦ ἔπλεξαν τὴν καλύβα αὐτὴ ὅπου περάσαμε τόσο ὡραῖα τὴ νύχτα μας.

Ἀπὸ περιέργεια, σκάλισαν τὸ σωρὸ τῶν φύλλων καὶ σὲ λίγο ἀνακάλυψαν ἕνα κομμάτι ἀπὸ πήλινο ἀγγεῖο. Ἀλλὰ τὸ κομμάτι αὐτὸ δὲν τοὺς ἔμαθε τίποτα περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἤξεραν πιά.

Στὶς ἑπτάμισυ ξεκίνησαν πάλι, μὲ τὴν πυξίδα στὸ χέρι, διευθυνόμενοι ἀνατολικά.

Ὅσο προχωροῦσαν, τόσο τὸ ἔδαφος γινόταν κατηφορικό. Τὰ χόρτα κι' οἱ θάμνοι ἦταν τόσο πυκνοί, ποὺ μὲ δυσκολία περπατοῦσαν καὶ δυὸ-τρεῖς φορὲς ἀναγκάσθηκαν ν' ἀνοίξουν δρόμο μὲ τὸ σκεπάρνι.

Ἐπιτέλους, λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς δέκα, ὁ ὁρίζοντας μπροστά τους ἔγινε διαφορετικός. Δὲν ἦταν πιὰ δάτέλειωτος ἐκεῖνος φραγμὸς ἀπὸ δέντρα. Πέρ' ἀπὸ τὸ δάσος, ἁπλωνόταν μιὰ μεγάλη πεδιάδα σκεπασμένη μὲ σχοῖνους, θυμάρια καὶ ρεῖκια. Καὶ σὲ ἀπόσταση ὡς μισὸ μίλλι πρὸς τἀνατολικά, ἡ πεδιάδα περιοριζόταν ἀπὸ μιὰν ἀμμουδιά, ποὺ τὴ χτυποῦσε ἐλαφρὰ τὸ κῦμα τῆς θάλασσας, — τῆς θάλασσας ἐκείνης ποὺ εἶχε ἰδεῖ ὁ Μπριὰν ἀπὸ τ' ἀκρωτήρι!

Ὁ Δόνιφαν σώπαινε γιὰ νὰ μὴν ὁμολογήσῃ πὼς ὁ ἀντίπαλός του δὲν εἶχε ἀπατηθεῖ. Αὐτὸς ὅμως ποὺ δὲν ἀγαποῦσε τὶς ἐπιδείξεις, κοίταζε ἁπλῶς μὲ τὸ τηλεσκόπιο τὴν ἀμμουδιά.

Τὸ βορεινὸ μέρος τῆς παραλίας ἐκείνης, ποὺ φωτιζόταν λαμπρὰ ἀπὸ τὶς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, γύριζε λίγο πρὸς τ' ἀριστερά' καὶ τὸ μεσημβρινὸ γύριζε ἐπίσης, ἀλλὰ ἡ καμπὴ ἐκεῖ ἦταν μεγαλύτερη.

Δὲν χωροῦσε πιὰ ἀμφιβολία: Δὲν ἦταν ἤπειρος, ἦταν νῆσος. Ἱσομέτρως καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας, καμμιὰ ἐλπίδα νὰ φύγουν ποτὲ ἀπὸ κείνη τὴ χώρα, ἐκτὸς ἂν τοὺς ἐρχόταν βοήθεια ἀπέξω.

Οὔτε ἄλλη γῆ φαινόταν κοντὰ ἡ μακριὰ στὸ πέλαγος. Κατὰ τὰ φαινόμενα τὸ νησί τους ἦταν ἀπομονωμένο στὴ μέση τοῦ ἀπέραντου Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ!

Ἀφοῦ πέρασαν τὴν πεδιάδα ποὺ ἔφτανε ὡς τὴν ἀμμουδιά, τὰ τέσσερα παιδιὰ στάθηκαν στὰ πόδια ἑνὸς ἀμμόλοφου. Εἶχαν σκοπὸ νὰ γευματίσουν καὶ νὰ γυρίσουν πάλι στὸ πλοῖο ἀπὸ τὸ δάσος. Ἴσως θἀ πρόφθαιναν πρὶν νὰ νυχτώσῃ.

Ἔφαγαν σκυθρωποί, περίλυποι, χωρὶς ν' ἀλλάξουν παρὰ λίγα λόγια. Τέλος ὁ Δόνιφαν σηκώθηκε, πῆρε ἀπὸ χάμω τὸ σακκούλι του καὶ τὸ τουφέκι του, κι' εἶπε ξερά:

— Ἐμπρός!

Τὰ παιδιὰ κοίταξαν γιὰ τελευταία φορὰ τὴ θάλασσα κι' ἑτοιμάσθηκαν νὰ ξεκινήσουν.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Πιστὸς ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴ θάλασσα.

— Πιστέ!.. Ἐδῶ, Πιστέ!.. τοῦ φώναξε ὁ Σέρβης.

Ὁ σκύλος ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ πηδηχτὰ καὶ νὰ μυρίζεται τὸν ὑγρὸ ἄμμο.

Τὰ παιδιὰ στεχόνταν καὶ τὸν κοίταζαν μὲ ἀγωνία. Τί εἶχε πάθει;..

Σὲ λίγο, μ' ἕνα πήδημα, ὁ Πιστὸς βρέθηκε μέσα στὰ ἐλαφρὰ κύματα κι' ἄρχισε νὰ πίνῃ μὲ ἀπληστία.

— Μπά! φώναξε ὁ Δόνιφαν. Πίνεται λοιπὸν αὐτὸ τὸ νερό;

Ἔτρεξε ὡς τὴν παραλία, σήκωσε μιὰ χούφτα νερὸ καὶ τὴν ἔφερε στὰ χείλη.

Τὸ νερὸ ἐκεῖνο ἦταν γλυκό!

Δὲν ἦταν λοιπὸν θάλασσα. Ἦταν λίμνη!..

«Σταθῆκαν ἄφωνοι μπροστὰ στὴν ἐπιγραφή...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Μιὰ ἐπιγραφή.—Μιὰ σπηλιά.

Ὥστε τὸ πρόβλημα δὲν εἶχε λυθεῖ.

Ἀλήθεια ἡ ὀργὴ ἐκείνη ἔκταση, ποὺ τὴν πῆραν γιὰ θάλασσα, ἦταν μιὰ μεγάλη λίμνη. Ἀλλὰ μιὰ μεγάλη λίμνη δὲν μποροῦσε νἀνήκῃ καὶ σ' ἕνα μεγάλο νησί; Κι' ἂν προχωροῦσαν ἀκόμη, δὲν θἀβρίσκαν ἄραγε καὶ θάλασσα ἀληθινή, ποὺ μὲ κανένα τρόπο δὲν θἀ μποροῦσαν νὰ τὴν περάσουν;

Ὁπωσδήποτε, ἡ λίμνη ποὺ ἔβλεπαν ἦταν πολὺ μεγάλη. Καλῶς παρατήρησε ὁ Δόνιφαν, στὰ τρία τέταρτα τοῦ γύρου της ὁ ὁρίζοντας ἦταν οὐρανός. Καθόλου ἀπίθανο λοιπὸν νὰ βρισκόνταν σὲ ἤπειρο κι' ὄχι σὲ νῆσο.

— Ὥστε ναυαγήσαμε στὴν Ἀμερική; εἶπε ὁ Μπριάν.

— Ἐγὼ πάντα αὐτὸ ἔλεγα, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν, καὶ νὰ τώρα ποὺ βγῆκα ἀληθινός.

— Ναί, μὰ κι' ἐγὼ δὲν εἶχα γελασθεῖ, ὅπως ἀποδείχθηκε σήμερα...

— Μόνο ποὺ δὲν ἦταν θάλασσα... ἡ θάλασσα ποὺ εἴδες!

Ὁ Μπριάν, θυμούμενος πάντα τὴ αὐστηρὰ τοῦ Γόρδιων, σώπασε γιὰ νὰ μὴν ὀξυνθῇ ἡ φιλονεικία. Ἄλλωστε συμφερότερο γιὰ ὅλους ἦταν νἄχε ἀπατηθεῖ αὐτός. Γιατὶ σὲ μιὰ ἤπειρο, δὲν θἄταν ἀποκλεισμένοι καὶ φυλακισμένοι ὅπως σ' ἕνα νησί. Μόνο ποὺ θἄ περίμεναν πιὸ κατάλληλη ἐποχή, διὰ νὰ ἐπιχειρήσουν μιὰν ἐκδρομὴν πρὸς τἀνατολικά.

Γιὰ τὴν ὥρα, σκέφθηκαν νὰ ψάξουν πρὸς τὸ μέσος τῆς λίμνης, γιὰ νὰ βροῦν καμμιὰ σπηλιὰ κατάλληλη γιὰ κατοικία, ἀφοῦ τέτοια δὲν εἶχαν βρεῖ στὰ δυτικά.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ

Αιῶνες τώρα κείτεται
Στῆς θάλασσας τὰ βάθη,
Χειμῶνες ἄγριους πέρασε
Μὰ ὁ βράχος δὲν ἐχάθη.

Τριγύρω του τὰ κύματα
Ποὺ σποῦνε μὲ μανία,
Ὁλάφραστο τοῦ κάνουνε
Στεφάνι. Τί ἐρημιὰ !

Ὀλίγα φύκια βρίσκονται
Ἐδῶ κι' ἐκεῖ σπαρμένα,
Κι' ὅς πέρα στὸν ὁρίζοντα
Δὲν βλέπεις πλοῖο κανένα...

Περνοῦν τὰ χρόνια ἀφρίσια·
Ὁ βράχος δὲν πεθαίνει.
Σὰν τῆς αἰωνιότητας
Μνημεῖο πάντα μένει.

Μεκρομέγαλη

Η ΝΙΝΑ Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

Ὑπάρχει μιὰ περίσταση ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰπαφρήγη τὸν ἀριθμὸ 13. Τί γρουσουζικος, Θεέ μου ! Κι' ἡ Νίνα ἡ ἐξαδέλφη μου εἶναι 13 χρονῶ. Τί νὰ κάμη ; Δὲν μπορεῖ νὰ πηδήξη κατ' εὐθεῖαν στὰ 14 ! Ἀδύνατο, σοῦ λέγω. Εἶναι λοιπὸν πρῶτον 13 χρονῶ, καὶ δεύτερον πολὺ χαϊδεμένη ἀπ' τὴ μαμμά της. Γι' αὐτὸ ἔχει μερικὰ κοριτσίστικα ἐλαττώματα ποὺ δὲν χωνεύω. Ὅταν τὴν κυνηγᾶς π. χ. βάζει κάτι στριγγλιές, σὰ γουρουνάκι ποὺ τὸ σφίξουν,—συγγνώμη τῆς ζητῶ, μὰ ἔτσι εἶναι.

Θά μοῦ πῆς : καὶ ποιὸς σοῦ λέει νὰ τὴν κυνηγᾶς ; Θά σοῦ πῶ : καὶ ποιὸς τῆς λέει νὰ μὲ πειράζει ; Κι' ἀκόμα, ὅταν περνατᾶ μὲ φίλες της, δὲν ἀκοῦς παρὰ μιὰ λέξη, ποὺ τὴν ἀγαπᾶ φαίνεται πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τὴ μαμμά της: καϊμένη. Καϊμένη τοῦτο, καϊμένη κεῖνο, καϊμένη ξέχασα τὸ τετράδιό μου, καϊμένη κάτσε ἥσυχη, δὲ μοῦ λές καϊμένη... Μὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτή, ἤθελα νἀκούσῃς καὶ τὶς ἄλλες. Ἄχ, οἱ καϊμένες ! Σύλο θέλουν. Μ' ἔχουν κουράσει τόσο πολὺ μ' αὐτὴ τὴ λέξη !

Αὐτὰ ποὺ λές, εἶναι τὰ ἐλαττώματα τῆς Νίνας τῆς ἐξαδέλφης μου. Μὰ ἔχει καὶ προτερήματα : στὰ μαθήματά της θἄταν πρώτη . . . ἂν ἦταν λίγο πιὸ προσεκτική. Πάλι καλὰ ποὺ δὲν εἶναι ἡ τελευταία ! Φέτος μάλιστα εἶχε μιὰ χαρά, γιατί στὴν τάξη ποὺ εἶναι, θὰ χόρευε. Σοβαρὰ μιλῶ : στοὺς Σχολικοὺς Ἀγῶνες ποὺ γίνονται κάθε χρόνο, βάζουν τὶς τελευταῖες τάξεις τῆς Ἐμπορικῆς καὶ τοῦ Γυμνασίου, ποὺ εἶναι κι' ἡ Νίνα ἡ ἐξαδέλφη μου, καὶ χορεύουν Ἑλληνικοὺς χορούς. Θὰ λάβαινε μέρος λοιπὸν κι' ἡ Νίνα ἡ ἐξαδέλφη μου. Ἀλλὰ . . . ἀλλά . . .

Διὰ μέρα ὁ καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν τσάκωσε κάποιαν ποὺ ἡ γλωσσέλα της ἔκοβε ψαλίδι. Καὶ τῆς εἶπε :

— Γιὰ τιμωρία σου, φλύαρη, δὲν θὰ χορέψῃς. Θὰ τὸ πῶ καὶ τῆς κ. Στ. (τῆς διευθυντρίας) νὰ μὴ σ' ἀφήσῃ.

Ὦ, Θέ μου ! Μὰ ξέρεις ποιὰ ἦτανε ; Ἡ Νίνα, ἡ ἐξαδέλφη μου! Νὰ πάρ' ἡ ὀργή ! Ἤλθε σπίτι κλαίγοντας κι' ἡ μαμμά της τὴ ρώτησε ἀνήσυχη τί ἔχει.

— Χί, χί, ἔτσι κι' ἔτσι, χί, χί...

— Χά, χά ! Ἔτσι ἔκλαιγες καὶ στὸ διάλειμμα ; τὴ ρώτησα.

— Νὰ σκάσῃς !

— Εὐχαριστῶ.

Ἡ . . . καϊμένη, τώχε πάρει κατήφορα. Τώρα τί νὰ γίνῃ ; Ἡ μαμμά της, ἀφοῦ πρῶτα τὴ μάλωσε, ὕστερα τὴν παρηγορησε. Γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω κι' ἐγώ, τῆς εἶπα :

— Σώπα, Νίνα μου, καὶ θὰ παρακαλέσω τὸν διευθυντή μας νὰ πῇ στὴν κ. Στ. νὰ παρακαλέσῃ τὸν καθηγητή σου νὰ σὲ συγχωρέσῃ.

— Σώπα σύ, βλάκα, ποὺ θἄκουσῃ ἐσένα ὁ διευθυντής !. .

— Ἄ, ἔτσι ; βλάκα μὲ λές; κι' ἐγώ... δὲν θὰ τὸν παρακαλέσω!

Ἐπιτέλους, εἶτε γιατί οἱ βρύσες τῶν δακρύων της στερέψανε, εἶτε γιὰ νὰ ξεκουραστῇ λιγάκι καὶ νὰ ξαναρχίσῃ, ἡ Νίνα ἡ ἐξαδέλφη μου ἔπαψε νὰ κλαίει. Ἀλλὰ δὲν ξανάρχισε. Κι' εἶχε δίκιο, μὰ τὸ ναί, γιατί τὴν ἄλλη μέρα ἦλθε σπίτι ξετρελλαμένη. Πηδοῦσε, σφίριζε, τραγουδοῦσε. «Ἔτσι ντέ ! Τί ἔχεις πάλι ;» Μάθαμε τί ἔχει. . . Ἔ, τὶς ἀπολαυστικὲς ! Ἔκαμαν διαδήλωση ἐκεῖ πέρα. Φάγανε, λέει, — τὶς λιμάρες ! — ταύτιά τῶν καθηγητῶν τοὺ νὰ συχωρέσῃ τὴ Νίνα τὴν ἐξαδέλφη μου. Κι' αὐτὸς τὴ συχώρησε. Ἀμέσως ὁ «κακὸς» καθηγητής, ποὺ τοῦ φίλαινε τόσα,—ὄχι μπροστά του, ἐννοεῖται, — ἔγινε ὁ πιὸ καλὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἐννοεῖται ἐπίσης, πὼς ἡ Νίνα ἡ ἐξαδέλφη μου ὑποσχέθηκε, τὸ ψαλίδι δηλαδή . . .

Ὅταν ἔγιναν οἱ Ἀγῶνες, οἱ «καϊμένες» χόρεψαν, ὄχι στὴν τάξη, ἀλλὰ σ' ἕνα μεγάλο γήπεδο. Καὶ νὰ σοῦ πῶ ; Ἡ Νίνα ἡ ἐξαδέλφη μου χόρεψε καλύτερα ἀπὸ ὅλες. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀλήθεια. Ζήτω λοιπὸν ἡ Νίνα ἡ ἐξαδέλφη μου !

Ξάνθιππος

ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

Ὦ, πάσο ἀγαπῶ τὰ νυχτολούλουδα ! Ἔχουν ἕνα χρῶμα ρόδινο, γλυκὸ κι' ἁπαλό, ὅτου μὲ κεῖνο ποὺ παίρνουν κάποτε τὰ συννεφάκια τῆς δύσης.

Ὅταν ὁ ἥλιος πάει νὰ κοιμηθῇ στὰ ξοτικὰ του παλάτια κι' ὁ χαμὸς του μᾶς γεμίζει νοσταλγίες τὴν καρδιά, γιὰ κάτι ἀόριστο, μακρινό, ὀτιορφο· ὅταν τὰ πουλιὰ στέλνουν σὲ κάποιον ἄγνωστο θεὸ τὸ μυστικό τους κελάδημα· ὅταν οἱ κρίνοι σκορπίζουν γλυκὰ-γλυκὰ τοὺς τελευταίους ἀνασασμοὺς κι' ἡ θάλασσα, κουρασμένη ἀπ' τὰ παιχνίδια τῆς ἡμέρας μὲ τοὺς βράχους, διπλώνει τὰ κυματάκια της ἀγάλια-ἀγάλια, τὰ ἕνα πίσω ἀπ' τἄλλο στὴν ἀκρογιαλιά· ὅταν τὸ ἀεράκι τῆς δύσης ἔρχεται νὰ νανουρίσῃ ὅ,τι στὴ φύση ἔχει ἀφήσει ξυπνητὸ τὸ δεῖλι, καὶ σκορπάει μυστικὲς ἀνατριχίλες σεἰς ἀργυρόφυλλες περήφανες λεύκες, τότε, μέσ'στῆς σιωπηλῆς νυχτιᾶς τὸν ἐρχομό, ἀνοίγετε σεῖς τὰ ρόδινα πεταλάκια καί, μαγεμένα ἀπ' τὸ λυκόφως, μεθυσμένα ἀπ' ταῦρι τὸ βραδυνὸ φύσημα, ἀπαλογέρνετε μὲ χάρη τὰ κεφαλάκια σας. Κι' ὅταν ἡ νύχτα ἁπλώσει τὸν πέπλο της κι' ὅλη τὴν πλάση ἀγκαλιάσει, τότε πιὰ ξαπολύεστε λεύτερα, παίζοντας μὲ τὶς χουσὲς τοῦ φεγγαριοῦ ἀκτίνες ἢ τῶν ἄστρων τὶς ἀσημένιες.

Ὦ λουλουδάκια μου ἀγαπημένα ! Ποτὲ δὲν σᾶς χαϊδεψε τοῦ ἥλιου τὸ φῶς, ποτὲ δὲν νοιώσατε πεταλουδιῶν φιλιά, τἀστέρια εἶναι ὁ κόσμος σας κι' αὐτὰ οἱ σύντροφοί σας. Σεῖς μόνο ξέρετε τῆς νύχτας τῆς μυστικόπαθης νὰ θέλγητρα τὰ μαγικά, σεῖς μόνο βλέπετε τὶς νεράϊδες τὶς πεντάμορφες καὶ τὰ ξωθιά της. Καὶ ὅταν πιὰ σβύσῃ ὁ αὐγερινός, καὶ ξεψυχήσουν τὰ σκότη, καὶ προβάλλῃ ἡ ροδόχρωμη αὐγή, καὶ τὰ τριανταφύλλα σκορπίζουν ὁλόγυρα τὴν εὐωδιά τους, καὶ τὰ κουλιὰ τρελλαμένα ἀπ' τὴ χαρὰ τους ξεχύνουν ἀηδονικό, γλυκὸ τραγούδι, τότε κλείνετε τὰ μεταξένια πεταλάκια σας, φοβισμένα μὴ τυχὸν ἀντικρύσετε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ γέρνετε τὰ κεφαλάκια σας ἀγαλιά.

Ὦ, πόσο σᾶς ζηλεύω, μικρά μου λουλουδάκια, καὶ πόσο θἄθελα ἡ ζωή μου νὰ ἦταν νυχτολουλουδιοῦ μικρὴ ζωούλα, κι' ἂς ζοῦσα μόνο μιὰ νυχτιά, καὶ ἔπειτα ἂς ἔσβηνε ἡ κυνοῦλα μου κι' ἂς σκορπιόνταν τὰ πεταλάκια μου στὸ πρῶτο φύσημα τοῦ πρωινοῦ ἀεριοῦ !

Κάρμεν Σύλβα

ΧΙΟΝΙΑ··

Κατεχνιά ! Τὰ σύγνεφα κατέβηκαν στὴ γῆ καὶ κρύψανε ἀκόμα καὶ τὰ σπιτάκια τοῦ χωριοῦ ποὺ σκαρφαλώνει στὴν ἀντικρυνὴ τοῦ βουνοῦ πλευριά. Καὶ βλέπεις νὰ φεύγουνε μέσα ἀπὸ τὴν ὁμίχλη καπνοὶ λευκοί, καπνοὶ ποὺ πέφτουνε στὴ γῆ καὶ τὴ στρώνουν ἁπαλὰ-ἁπαλὰ μ'ἕνα κατακάθαρο χαλί . . . Χιονίζει. Φόρτωσαν καὶ στὸ δυσάκι χρόνια τὰ πανύψηλα κυπαρίσια καὶ τώρα φαντάζουν σὰν ξοτικοὶ φρουροὶ γύρω στὴν παλιὰ ἀρχοντική βίλλα μὲ τὶς πολεμίστρες της, τὴ σφιχτοπλεμένη μὲ τοὺς κισσούς. Σὲ μιὰ ἀνοιχτὴ πόρτα στέκει μιὰ λευκὴ σιλουέττα. Στέκει συλλογισμένη . . . Ἄφιαχνε τζίμπορο καὶ περήφανο βλέπομα της βλέπει τὶς νιφάδες, ἡ περγοῦν νοσταλγικὰ ἀναμνήσεις ἀπὸ τὰ μακρυνά ταξίδια της ; Ταξίδια σ' ὠκεανούς, σὲ νέους κόσμους . . . Ἀδιάφορο, ἐκεῖ ὅπως εἶναι, μοιάζει μὲ βασίλισσα τῆς ἐρημιᾶς.

Ἡ πόρτα ἔκλεισε κι' ἡ ὡραία σιλουέττα χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ βαρειὰ παραπετάσματα.

Δυὸ χωριάτες ποὺ γύριζαν στὸ χωριό, πέρασαν ἀπὸ πλάϊ μου, χουχουλίζοντας τὰ χέρια τους ἀπ' τὸ κρύο.

— Μωρ' ἂν τὸ πάρῃ νύχτα, θὰ τὸ στρώσα γιὰ τὰ καλὰ καὶ θὰ ξημερωθοῦμε κάτσποροι.

Γρήγορα-γρήγορα τράβηξαν τ' ἀνηφορικὰ μονοπάτια τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ μπῇ ὁ καθένας στὰ σπιτάκι του, ποὺ τὸν περίμενε κοντὰ σπάλλα καὶ ἡ χαμηλὴ γωνιὰ μὲ τὴ φλογισμένη κουτσούρα ἀπὸ τὴ γέρικη ἐλιά . . .

Κι' ἔξω τὸ χιόνι, πιὸ πυκνό τώρα, ξικολουθεῖ νὰ στροβιλίζῃ σὲ φαντασικοὺς χορούς μὲ τὸν ἀγέρα, πέφτοντας στὴ γῆ ἄσπρο, ἁγνό, ὁλοκάθαρο, γιὰ νὰ γίνῃ σὲ λίγο νερό, λάσπη, βοῦρκος . . .

Χιόνι

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ἕνα παιδάκι, τὸ καϊμένο.
Φτωχὸ καὶ παρακαταμένο
Ἐτριγυρνοῦσε κλαίγοντας,
Καὶ κάπου-κάπου λέγοντας :
«Χωρὶς τραγούδι, χωρὶς φιλιά,
χωρὶς ἀγάπη καὶ ἀγκαλιά.»

Ὅπου πεθαίνοντας μιὰ μέρα
—Χωρὶς μητέρα, χωρὶς πατέρα—
Σὰν ἔσβυνε σὰν τὸ λουλούδι
Εἶπε κι' ἐκεῖνο τὸ τραγούδι :
«Χωρὶς τραγούδι, χωρὶς φιλιά,
Χωρὶς ἀγάπη καὶ ἀγκαλιά.»

Ἀγράμπελη

Η ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Κάποτε ἕνας Ἄγγλος γεωργός, ἐνῶ ἐργαζότανε, εἶδε μιὰ παρέα κυνηγῶν ποὺ περνοῦσαν καβάλα ἀπ' τὸ κτῆμα του.

Εἶχε ἕναν ἀγρὸ ἀπ' ὅπου δὲν ἤθελε νὰ περάσουν, γιατί τὰ βλασταράκια μόλις εἶχαν φυτρώσει κι' ἦταν σὲ μιὰ κατάσταση ποὺ μποροῦσαν νὰ πληγωθοῦν πολὺ ἀπὸ τὸ πάτημα τῶν ἀλόγων. Γι' αὐτὸ ἔστειλε τὸ μικρό του γιὸ νὰ κλείσῃ τὴν εἴσοδο καὶ μὲ κανένα τρόπο νὰ μὴν ἀφήσῃ τοὺς κυνηγοὺς νὰ μποῦν στὸν ἀγρό.

Τὸ παιδὶ πῆγε νὰ φρουρήσῃ τὴν εἴσοδο, καὶ πολὺ γρήγορα οἱ κυνηγοὶ ἔφθασαν καὶ τὸν διέταξαν νἀνοίξῃ.

Ὁ μικρὸς ἀρνήθηκε μ' ἐπιμονὴ νὰ τὸ κάμῃ, ἂν καὶ προσπάθησαν μὲ ἀπειλὲς καὶ δωροδοκίες.

Τέλος ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κλησίασε καὶ εἶπε :

— Ἄγόρι μου, εἶμαι ὁ Πρίγκιπας τῆς Οὐαλλίας καὶ σὰ συμβουλεύω νἀνοίξῃς νὰ περάσωμε.

Τὸ παιδὶ ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ εἶπε :

— Εἶμαι βέβαιος, πὼς ὁ πρίγκιπας τῆς Οὐαλλίας δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ παρακούσω τὴ διαταγὴ τοῦ πατέρα μου.

Ὁ πρίγκιπας εὐχαριστήθηκε πολὺ μ' αὐτὴ τὴν ἀπάντησι καί, στρεφήμενος στοὺς συντρόφους του, εἶπε :

— Μὲ ἕνα στράτευμα ἀπὸ τέτοιους στρατιῶτες θὰ κατακτοῦσα ὅλο τὸν κόσμο.

Καὶ δίνοντας στὸ παιδὶ μιὰ λίρα καὶ χτυπώντας ἐλαφρὰ τὰ μάγουλά του, ξεκίνησε μὲ καλπασμό.

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικό)

Γκλόρια

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ὥστε παντρεύτηκε ἡ θεία σου, μικρούλα μου ;
—Μάλιστα, κυρία.
—Καὶ μὲ ποιὸν ;
—Μὲ τὸ γαμπρό.

Χρυσάνθεμον

***

Γιώργος : —Μὰ χαρὰ εἶναι ὁ ἀδερφός σου, Νίκο.
Νίκος :—Χτύπα ξύλοι..
Κι' ὁ Γιώργος, ἀπαθέστατα, χτυπᾷ τὸ κεφάλι τοῦ Νίκου.

Τ'ζογὲς

***

—Ἀλήθεια, μπαμπά, τὸ νερὸ παγώνει ἅμα τὸ θερμόμετρο φτάσῃ κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν ;
—Βεβαιότατα, παιδί μου.
—Καὶ δὲ μοῦ λές, πῶς κατακαβήνῃ τὸ νερό, πὼς τὸ θερμόμετρο ξέρασε κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν ;

Ἐσμεράλδα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 10 Ἀπριλίου 1928.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ! Ὅταν θὰ λάβετε αὐτὸ τὸ φυλλάδιο, οἱ χαρμόσυνοι κώδωνες θἀναγγέλλουν τὴν Ἀνάστασι. Χριστὸς Ἀνέστη, παιδιά μου. Στέλνω τὸ φιλί της ἀγάπης σὲ ὅλους. Καὶ τοῦ χρόνου, μὲ ὑγεία καὶ μὲ χαρά !

Ὅσο μπορεῖ κανείς, *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*, δὲν πρέπει νἄχῃ καμιὰ πρόληψη. Ἀλλὰ ὅπως ἀναγωρίζεις καὶ σύ, αὐτὸ εἶναι πολὺ δύσκολο καὶ χρειάζεται αὐστηρὴ διαπαιδαγώγηση ἀπὸ τὴν πιὸ τρυφερὴ ἡλικία. Τώρα, δυστυχῶς, γίνεται τὸ ἀντίθετο : καὶ στὸ σπίτι καὶ στὸ σχολεῖο, τὰ παιδιὰ ἀνατρέφονται σὲ τρόπο ποὺ δυναμώνει μέσα τους τὴν κληρονομικὴ δαιδαιμονία. Γιατί ὅλοι, λίγο ἢ πολύ, εἴμαστε προληπτικοὶ κι' ἀπὸ ἀδυναμία, λιποφυχία, ὀκνηρία, ἀναβάλουμε πολλὰ πράγματα στὴν τύχη ἢ ταποδίδουμε σὲ μοῖρα, σὲ γραφτό. Ὡστόσο κάτι ὑπάρχει ἀπ' ὅλ' αὐτά. Μόνο ποὺ δὲν εἶναι ἀπέξω, ἀντικειμενικό, ὅπως φαντάζονταν οἱ ἀρχαῖοι τὴ Μοῖρα καὶ τὴν Τύχη. Ἀλλὰ μέσα μας, ἀτομικὸ κι' ὑποκειμενικό. Ὅταν λέμε ὅτι «κάθε ἄνθρωπος γεννιέται μὲ τὴν τύχη του», ἐννοοῦμε ὅτι δὲν μπορεῖ ποτὲ νἀποκτήσῃ περισσότερες δυνάμεις ἀπ' ὅσες ἔχει φυσικά, οὔτε νὰ κάμῃ τίποτα περισσότερο ἀπ' ὅ,τι τοῦ ἐπιτρέπουν αὐτὲς οἱ δυνάμεις. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει πὼς πρέπει νὰ κάθεται μὲ σταυρωμένα χέρια. Ἴσαμε ποὺ πρέπει νὰ κάνῃ τὸ πᾶν γιὰ νὰ μεταλάψῃ τὶς δυνάμεις του, ὅσο εἶναι ἐπιδεκτικές, καὶ νὰ τὶς χρησιμοποιῇ, πρὸς τὸ καλὸ του καὶ τὸ καλὸ τῶν ἄλλων, ὅσο τοῦ εἶναι δυνατό. Οἱ μοιρολάτρες, οἱ λιπόψυχοι, οἱ ὀκνηροί, δίνουν στὸν κόσμο λιγότερο ἀπ' ὅ,τι μποροῦν. Οἱ φιλόπονοι, οἱ δυνατοί, δὲν δίνουν βέβαια περισσότερο, — αὐτὸ θἄταν ὑπερφυσικό, — δίνουν ὅμως ὅλο ὅσο μπορεῖ, κι' εἶναι ἀρκετό.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη, *Χαζοπούλι*, νὰ λύνῃς ὅλες τὶς Ἀσκήσεις κάθε φυλλαδίου. Μπορεῖς νὰ στέλνῃς ὅσες λύνεις, κι' αὐτὸ κάνουν ὅλοι. Πῶς πῆγε ἡ ἀπαγγελία τὴν 25η Μαρτίου ; Πιστεύω νὰ μὴν τἄχασες ὅπως φαβόσουν. Εἶναι ἀνάγκη νὰ διώξῃς ἀπὸ μέσα σου αὐτὸ τὸ φόβο τοῦ κόσμου μὲ τὴν αὐτοκεποίθηση ποὺ δίνει θάρρος. Νὰ λές κάνεις : «θὰ τὰ πῶ ὡραῖα !» Καὶ θὰ τὰ λές. Γιὰ τὶς ἐνέργειες εὐχαριστῶ πολὺ κι' ἐλπίζω νἄχουν καλὸ ἀποτέλεσμα.

Σοῦ φαίνονται «κρύα καὶ ἄνοστα», *Παρθυρογέννητη*, γιατὶ αὐτὰ τὰ περιοδικά, χωρὶς διεύθυνση, χωρὶς ἐποπτεία, τὰ γράφουν συγγλίσις παιδαρέλια, ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε ὄφος, οὔτε γούστο, οὔτε γνῶσις. Ἐνῶ οἱ δικοί μου συνεργάτες, παλαιοὶ καὶ νέοι, εἶναι ἀπὸ τοὺς καλύτερους Ἕλληνες λογοτέχνες. Αὐτή, βλέπεις, εἶναι μιὰ μεγάλη, ἀπέραντη διαφορά, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἐκμηδενίσῃ οὔτε τὸ ἄφθονο χαρτί, οὔτε οἱ χρωματιστὲς εἰκόνες. Ὡσόσο σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις.

Αὐτό, *Λιάνα*, εἶναι πολὺ λεπτὸ ζήτημα. Μιὰ βοήθεια μπορεῖς νὰ δίνῃς στὲς συμπαθήτριές σου, ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀπαγορεύουν οἱ καθηγηταί. Καὶ ξέρεις ποιὰ εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀπαγορεύουν ; Ἡ ἀντιγραφή, ἡ ἀπαγόρευση. Ἀλλὰ μιὰ ἐξήγησις, μιὰ ἀνάπτυξη, μιὰ ὑπόμνησις, μιὰ συμβουλὴ ἐπιτέλους, αὐτὰ βέβαια δὲν εἶναι ἀπαγορευμένα. Ἕνα παράδειγμα, γιὰ νὰ καταλάβῃς καλύτερα : Ὁ καθηγητὴς σᾶς δίνει ἕνα θέμα. Μιὰ συμμαθήτριά σου σὲ ρωτᾷ πῶς θὰ μπορούσα νὰ τὸ ἀναπτύξῃ. Ἐσὺ τῆς λές, τὴν δόηγεῖς,—ὅσο ξέρεις βέβαια,—καὶ τὴν ἀφίνεις νὰ γράψῃ τὴν ἔκθεσή μόνη της. Ἔ, αὐτὸ εἶναι καλὸ καὶ νόμιμο. Ἂν ὅμως ἔγραφες ἐσὺ μιὰ ἔκθεση καὶ τὴν ἔδινες στὴ συμμαθήτριά σου νὰ τὴν ἀντιγράψῃ δουλικά, αὐτὸ θἄταν κακό. Θἀ τῆς ἔδινες ἔτσι τὸν τρόπο νἀπατήσῃ τὸν καθηγητὴ καὶ νὰ πάρῃ ἕνα βαθμὸ ποὺ δὲν θἀ τὸν ἄξιζε, καὶ θἀδικοῦσες τὸν ἑαυτό σου καὶ τὶς ἄλλες, θἀ ἐξέλακτες ἀκόμη καὶ τὴν ἴδια ἐκείνη, γιατὶ θἀ τὴ μάθαινες . . . νὰ μνημονεύῃ μὲ ξένα κόλλυβα. — Τὸ ἄλλο δὲν τὸ καταλάβα. Πῶς βρέθηκαν στὸ κουτί δυὸ καρφίτσες ; Ἔγινε . . . θαῦμα ; Ἐξήγησέ μου

Ἡ *Νέμεσις* μοῦ γράφει : «Μὲ πολλὴ μου χαρὰ εἶδα χτὲς ὅτι οἱ «Πλοῦσιοι καὶ Φτωχοὶ» τοῦ κ. Ξενοπούλου πῆραν ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία τὸ Ἔπαθλο Βικέλα. Πῆς του, σὲ παρακαλῶ, τὰ θερμότερα συγχαρητήριά μου. Ἐμεῖς τὰ διαπλασόπουλα πρέπει νἀπαστε πολὺ περήφανα ποὺ ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους συγγραφεῖς τῆς Ἑλλάδος μᾶς χαρίζει λίγο ἀπὸ τὸν πολύτιμό του καιρό».

Ἔκαμε πολὺ καλὰ ὁ πατερούλης, *Βασίλη Λ. Βιτσαξῆ*, ποὺ σοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ μοῦ γράψῃς. Γιατί αὐτὸ τὸ πρῶτο-πρῶτο γράμμα ποὺ γράφεις στὴ ζωή σου, σὲ χαρτὶ καὶ μὲ μολύβι, μ' εὐχαρίστησε πάρα πολύ. Εἶναι ἀπὸ τὸν πιὸ μικρό μου φίλο,—ἐξῆ χρονῶ μόλις,—· ποὺ μάγαπᾶ ὅμως τόσο πολὺ κι' εἶχε τόση ἐπιθυμία νὰ μοῦ πῇ τὴν ἀγάπη του. Μπράβο, μικρέ μου, καὶ καλὴ ἀρχή !

Τί μεγάλο δυστύχημα, *Τσάρλεστον !* Ἀλλά, ὅπως λές καὶ σύ, ἔτσι ἤθελε ὁ Θεός καὶ δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτα. Ὑπομονὴ λοιπόν, μικρέ μου ὀρφανέ, κι' ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος.

Κρίμα ποὺ δὲν ἔχω σήμερα τόπο νἀπαντήσω καὶ σ' ἄλλους. Κι' ἤθελα κολὺ νὰ πῶ δυὸ λόγια στὴ *Μιριόζα*, στὴν *Ἔβγενη Γιαννόπουλα*, στὴν *Παρηγοριά*, στὸ *Λίγο-κλήμα* καὶ . . . καὶ . . . Μὰ ποῦ ! Μὲ βιάζει νὰ ὑπογράψω, γιατὶ εἶναι Μεγάλη Ἑβδομάδα καὶ τὸ φυλλάδιο πρέπει νὰ τυπωθῇ πιὰ νωρίς. Δὲν πειράζει, ἄλλη φορά.

Ὡραίως ἐπιστρέφει μοῦ ἐστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἢ τὴν παραμένην κι' οἱ ἑξῆς : *Ἀφρισμένο Κῦμα, Λεμονανθός, Πέτρος Ριοναί, Ἀκουάδουτο Ρολάϊ, Δικαία, Μήδεια, Ἔνδοξος Ἕλλην, Θέσπις, Βαρῶνος Μυγκάουζεν, Κυρὰ-Κυραλίνα, Χλόη, Ρετσίνα, Φλογέρα καὶ Μαΐ-μοῦ τοῦ Κωλέττη.*— Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεωθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Δ. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Καμπαϊακάκης, ἁ. (;;) Γαλάξιο Ἀστέρι, ἁ. (ΠΠ). Βιολάντες, κ. (ΕΒ). Ξενιτεμένος, ἁ. (Γ'Κ). Μελαγχολική Ὑπαρξις, κ. (;;;). Καρδιάπας, ἁ. (βρέστε μας). Καρκαλέτσος, ἁ. (βρέστε μας). Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων, ἁ. (ΜΙ). Τίς, ἁ. (τίς). Πυγολαμπίδα, κ. Ἀφοβος, ἁ. (—·). Φιλύρα, κ. (;;).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων : Ψυχὴ τῆς Λήθης, ἁ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της· *Ἐλβίραν* (τὸ ἔλαβα· ἀλλὰ δὲν ἤλθε ἀκόμα ἡ σειρά του νὰ τὸ διαβάσω καὶ νὰ σοῦ πῶ·) *Πορφυρίδα* (περαστικά· ἂν θέλῃς νὰ ξαναδημοσιευθῇ, πρέπει νὰ στείλῃς νεώτερη φωτογραφία·) *Τζογὲν* (περαστικά· τὸ εἶδα κι' ἐγώ· ὤ, βέβαια ποὺ δὲν εἶναι Διάπλασις !) *Περιπλοκάδα* (ἔστειλα· ὁ κ. Φαίδων κι' ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστοῦν πολὺ· ὅσα γιὰ τὸ καλύτερο ἀπὸ τὰ «Χίλια Μύρια», τί νὰ σοῦ πῶ κι' ἐγώ· μπορεῖ νὰ εἶναι κι' ὁ «Φουκαράς» ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ τὸ «Λυπημένο δέντρο» καθένας μὲ τὸ γοῦστο του·) *Νάρκισσον* (τὰ ἔλαβα ὅλα, μὴν ἀνησυχῇς· δὲν τὰ εἶπαμε ; ἄργὰ καμμιὰ φορά, ἀλλὰ δὲν λησμονῶ ποτέ·) *Ἰσπανιόλαν* (τὸ γράμμα σου τὸ πῆρα γιὰ πρωταπριλιά· ἀλλὰ μποροῦσε καὶ νὰ μὴν ἦταν· τί λὲς καὶ σύ ; τὸ Κράτος δὲν ἔπραπε νὰ βοηθῇ ἕνα περιοδικὸ ποὺ ἔχει τέτοιο προορισμό ;) *Ἄχ, Πόλη* (σὲ παρακαλῶ, γράφε μου μὲ πιὸ ζωηρὸ μελάνι· λέξη δὲν διάβασα ἀπὸ τὸ γράμμα σου!) *Γεώργιον Λημνιαύδην* (ἔλαβα τὶς λύσεις σου, ἀλλὰ διάβασα τὴν προκήρυξη τοῦ Διαγωνισμοῦ, γιὰ νὰ ἰδῶ πῶς πρέπει νὰ τὶς στέλνῃς·) *Χλωμὴν Βασίλισσαν* (χαίρω πολὺ γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦγραφεις· ἂν καὶ μικρή, τὰ γράμματά σου τὰ κάνεις πολὺ ὡραῖα·) *Γόρδιον Δεσμὸν* (θὰ σοῦ τὸ ἐγκρίνω ὡς πρωτότυπο, ἀφοῦ μὲ διαβεβαιώνεις· εἶχα ὅμως τὴν ἰδέα πὼς εἶναι μεταφραση, ἢ τουλάχιστο μίμηση·) *Μελαχροινούλαν* (δὲν θυμοῦμαι· Παιδ Πνεύματα, βλέπεις, λαβαίνω τόσα πολλά ! οὔτε λάχτικτε γι' αὐτὰ· μόνο ὅσα μ' ἀρέσουν, τὰ βάζω σ' ἕνα φάκελλο, καὶ τραβῶ ἀπ' αὐτὰ στὴν τύχη δυὸ-τρία γιὰ κάθε φυλλάδιο·) *Αἴολον* (εἶδε τοὺς σκοποὺς τοῦ Συλλόγου σας ἀπὸ τὸ Καταστατικό ποὺ μοῦ ἐστείλατε κι' εὐχομαι κάθε ἐπιτυχία·) *Βοσπορίτην* (τὰ ἔλαβα·) *Νεράϊδαν* (αὐτό, εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολύ· γράφε μου·) *Ὑβόνην* (τὸ Δημιοῦ, εἶναι γιὰ τὰ ψευδώνυμα τοῦ 1927· ἂν λοιπὸν βρα

λω'). *Λερὴν Φουστανέλλαν* (ἔστειλα· δὲν θὰ ἤλθε ἀκόμα ἡ σειρά της νὰ τὴ διαβάσω· ἔχω πολλὰ 1) *Μακεδόνα* (ἔστειλα 6 τετράδια· καλά, γιὰ τὸ ἄλλο δὲν γράφω·) *Σενιτερέμο Ἡπειρωτάκι* (ἀφοῦ ὁ Σύλλογος αὐτὸς διαλύθη, ἡ ἐξήγησι εἶναι πιὰ περιττή· ἄλλωστε ὁ κάτοχος τοῦ ψευδωνύμου μοῦ γράφει νὰ μὴν ἀναφέρω τίποτα·) *Ἀετόν, Καϊρίναν* κτλ.

Μελαχροινούλαν, Μαύρην Γάταν, "*Ελπιδωφόραν, Ἀνθισμένην Μηλιὰν* (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Ἀπριλίου, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἑρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 14 Ἰουνίου.

285. Λεξίγριφος

Μὲ ἄρμπο ἀρσενικὸ
Οὐδέτερο ἀκρωτήριο,
Ὦ, τί ἀσυναξία!
Κι' ὅμως στὸν οὐρανὸ
Τὸ ἀνέβασε — μυστήριο! —
Κουτὶ ἀπὸ Γαλαξία.

Ἀστραπέβροντο

286. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Μιλεῖ, μιλεῖ τό . . . γράμμα
Καὶ γίνεται τὸ θάμμα:
Στὴ Μικρασία πόλη
Ποὺ τὴ γνωρίζουν ὅλοι.

Νικόλαος Ἰάκως

287. Στοιχειόγριφος

Ὡραῖο ἄγριο ζῶο
Ἂν καρατομηθῇ,
Στὸ Αἰγαῖο ἀπὸ τὴ Θράκη
Ποτάμι θὰ χυθῇ.

Ἀναγεννηθείσα Ἑλλάς

288. Τονόγριφος

Στὴν ἐκκλησιὰ στέκω ψηλά,
Μ' ἂν πάῃ ὁ τόνος χαμηλά,
Δὲν μὲ θωρεῖς πιὰ καθαρό:
Θολώνω εὐθὺς σὰν τὸ νερό.

Ἰαπανιόλα

289. Κεκρυμμένον καὶ Ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον

* * * * 1. Χωρὶς μαλλὶ καὶ ἀ-
* * * * [γαλειὸ
* * * * μπορεῖ νὰ γίνῃ χρά-
* * * * [μι;

2. Τῆς Νέας Ὑόρκης ὁ λιμὴν εἶναι πολὺ σπουδαῖος.
3. Μιὰ ἀμυχὴ ὤ, δὲν μπορεῖ τόσο κακὸ νὰ κάμῃ . . .
4. Βαρύ, ἀσήκωτο ἦτανε τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως.

Εἰς κάθε στίχον περιέχεται, ἀναγινωσκομένη ἀντιστρόφως, ἀπὸ μία λέξις τοῦ Κύβου. Εἰς τὸ σχῆμα, ὁριζοντίως καὶ καθέτως θὰ ἀναγινώσκωνται αἱ αὐταί.

Σπαθὶ τοῦ Πουλαρακτένου

290-291. Μεταμορφώσεις

1. Ὁ ὄμος διὰ 10 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *λαγών*.
2. Ἡ λαγὼν δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *γόνυ*.

Ἀττικὴ Ἀβγή

292-296. Μαγικὸς Φθόγγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ μιᾶς συλλαβῆς ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Θέρος, Θῦμα, γέρων, ἐρέτης, στόθος. Ἑλπὶς

297. Τριπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν βασιλέα τῶν Θηβῶν, τὰ δεύτερα βασίλισσαν, σύζυγον τοῦ πρώτου, τὰ δὲ τρίτα μέγαν ἀρχαῖον ποιητήν: 1, "Ωρα τοῦ ἔτους· 2, Θεὰ Διὸς καλή· 3. Λίσθημις· 4, Ἀρχαῖα βασίλισσα· 5, "Ενα ζῶον, ἀλλὰ καὶ κάθε ζῶον· 6. Ἀρχαία πόλις.

Ἑλλὰς

298. Φωνηεντόλεμπας

τ - γγ - βγ - μτ

Ρόδον τὸ Ἀμάραντον

299. Γρῖφος

ἂν ἂν ἂν
Μ' ἄλλο ἂν ἂν ἂν ἂν μᾶς θαῦ-
ἂν ἂν ἂν [λα . . . Κ δὲ
Ἀγνὴ Ψυχούλα

300. Γρῖφος

ποῦ
ποῦ ποῦ ΤΙ
δὰς ἀΙ ΕΕΕΕΕΕΕΕ
ποῦ ποῦ
ποῦ

Νεᾶνις τοῦ Ἰονίου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

301. Triangle

* * * * =Apôtre
* * * =Messagère d. Dieux
* * =Partie du pain
* =Partie du corps
* =Consonne

Verticalement les mêmes mots.

Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ

302. Mixte

mx - au - trd - ue - jnus

Καρδινιὰκ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. ταῦ φύλ. 5

55 (δίς). Πολικὸς (πόλη, Κῶς.) —56. Ἄδης (ἄλ δίς.) — 57. Ιλιάμ-βιγμα.—58. Πύθια-Πυθία. 59. **Β**

Ι Ο Ν
Π Ε Λ Λ Α
Β Ε Λ Γ Ι Ο Ν
Η Α Ρ Ν Α Σ Σ Ο Σ
Β Ε Σ Π Α Σ Ι Α Ν Ο Σ

60. ΤΟΜΥΡΙΣ (οὖς, μῦς, υἱός, ροῦς, Ἶρις, Σύρος.)— 61-65. Ἀπὸ τοῦ Ο: *ὄγδοος, Ὀπάρτων, βολβός, ὁσκός, κολοσσός.*—66. ΠΥΡΡΟΣ (Παῦλος, ΠΥργος, πέρδιξ, νεφΡός, ΌρηΡός, ΠάτμΣ.)—67. Τὰ ἅγια τοῖς ἁγίοις. — 68. Περιττὴ ἡ παλυντέλεια (περὶ τι ἡ πολλή, τελεία.) —69. ΜΕΡΟΠΕ-ΡΑCINE (MaRe, ErAto, RiChellen, ObIs, PaNamas, ElPhant). — 70 - 72. 1, *Λούση* (loup, si.) 2, *Ντούγκλας* (donx, glace.) 3, *Φιλόσοφη* (fil, cau, Sophie).

Μὴ λησμονεῖτε πῶς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

Σπαθάδωνε γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀνάλογα στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχὺ δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ μεγαλεῖα δρ. 1.

Ὁ χαρτὰς ἀτέκς δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΙΓ — 383/

Γραμματόσημα Διαγωνισμῶν καρτῶν κινηματογραφικῶν, ἕνεκα ἠθοποιῶν καὶ μίλν ἠθοποιῶν. Καὶ διὰ τὰς δύο περιπτοχὰ δροκμή. Προθεσμία δίμηνος. Βραβεῖα τρία. Δῶρο: Μ. Ἀγγελίδου, Ἀμφιθέτης 9, Παλαιὸν Φάληρον. **Βιολέττες**

/ΚΙΓ — 384/

ΒΟΛΙΩΤΙΚΗ ΤΡΕΛΟΠΑΡΕΑ

Τρέμετε μ' εἴρατε εἰδικὲς μ' ἀνακαλήψεις φεσδονύμων. Ἀσκῶν ἐξακολουθοῦμε: **Παραπονεμένη Μανανατηπάτισσα** —"Ελενίτσα Ἀντωνιάδου, Πάν=Μαρτινιανός, Νεᾶνις ταῦ Ἰονίου=Τούλα Καββαδά, Γαλάτεια =Κάιτη Κιτσίου, Χριστόφτερη Ἐλπίδα=Γεώργιος Νικολάου. Πετόχαιρε: Ὁ τῶν Ἀποκαλύψεων: **ΗΛΙΟΣΤΑΛΑΚΤΗ**

Υ. Γ. Διαφέρομες χωρὶς βεβαίωση. Διπλάσιες δὲ λαρβάνονται ἐὰν δῆρι.

/ΚΙΓ — 385/

Καλοκυθόσπορε, πεθεῖς
μὲ ὅλους νὰ τὰ βάλῃς·
Πρόσεχε ὅμως μὴ καὶ σὺ
τὰ μάτια σου τὴ βγάλεις.

II

Νὰ κι' ἡ Κολοκυθόσπορος
μὲ ὅλους ποὺ τσακώνεται,
Μὰ σπάζει ἡ κολυμπίθα του
κι' ὅξαφνα γκαντρώνεται
ὁ Μίμης ὁ Δαιδαλίδης . . .

Ρετσίνα, Φλογέρα

/ΚΙΓ — 386/

Μαγεμένη Βασιλοπούλα, τί νὰ κάνομεν μ' ἐμεῖς οἱ ἀγράμματοι; ; ; — Ραδιολαμπὴν Βασκοπούλα, εὐχαριστῶ — Ἡ Μελαχροινούλα δὲν θὰ ἔχωμε τὴν μαγεμένη Συντροφιά. **Μελαχροινούλα**

/ΚΙΓ —387/

Φεῖβε Ἀφεντουλίδη, γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς; Γράψε! Γ. Μποστανζόγλου διὰ "Ενδοξο Σοῦλι. Πατησίων 50 Ἀθῆναι. Πληγωμένε Ταυροκάχε, ἔστειλα ἀλλὰ δὲν ἔλαβα. "Ενδοξο Σοῦλι

/ΚΙΓ — 388/

Κουκουναρισμένες, πότε μ' ἔκανες κομπίνα; νὰ: (Σκρητάτης δὲν εἶναι Παρασκευᾶ.—Διαπλ.) **ΣΠΑΡΤΙΑΤΗΣ**

/ΚΙΓ — 389/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΘΑΥΜΗΣΙΩΝ ΘΕΣΩΝ

Ἀποτελέσματα 10ου Διαγωνισμοῦ. Ἀναμένομεν λίγες. Προβάλαμε Κ. Θ. . . . Ὑποστηρίξτε τὸν (ΚΙΓ — 203) διαγωνισμό μας!!! τῶν Διαγωνισμῶν: **ΑΦΡΟΔΙΤΗ**

Ρέα =Γαλανοῦ καὶ ὄχι Μπαστάλαχτη βέβαιος ἐμφάνιση στὴν ἀγγελία (ΚΙΓ — 319). Ἡλιοστάλαχτη =Παπαγεωργίου. Γλυκειὰ Ξανθούλα=Κατζίκου. **ΕΡΙΣ**

/ΚΙΓ — 390/

Μπεκασίνι = Πάπη Προναμήτου, Κοκκινόδος=Λεων. Βονταμήτης, Ναύαρχος Μιαούλης =Λέρτας, Ἡτοιμασία =Σωτ. Ἀρφαδόπουλος. **Δάφνης Στέφανος**

/ΚΙΓ — 391/

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
ΤΜΗΜΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΩΝ

Λωρίτσα=Ζερβοῦ Σαγηνεύτρια = Σαμοθράκη. Καζούρα=Μαυρομμάτη, "Ονειρον Ἑλληνοπούλα=Κοκκινάκη, Μπεκασίνι =Βρονταμήτου, Ναπολιτάνα=Παζίνη.

Ἀνακαλύφαμε: **Πολυλογᾶς**

/ΚΙΓ — 392/

Ψηφᾶτε τὸ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ. Κουκουναρισμένες, καρδιὰ μου, δύο ἀναπαλύρετες λανθασμένες (Σ. τ. Δ.— Ριζάτα), Νανόλια, ἀλληλογραφοῦμε: Μπεμέ, Ἐστειλες; Κυλοκυθόσπορε, σαμπιονοῦρες ξεφάνατε. Ἀντελλάσσω τετραδιάκια. Δῶσε! (ΚΙΓ—5).

/ΚΙΓ — 393/

Ἀρτεμὶς Ἀμαρουσία, Ἔλαβα εὐχαριστῶ. Φάρος τοῦ Βοσπόρου ὑποψήφιος δημοψηφίσματος. Νὰ περιμένῃ μιὰ φάψα σας;

/ΚΙΓ — 394/

Ποιὸς θάρρυθῇ ψῆφο στὸν ζλιαμόνητόν μας; **ΤΖΑΚΙ**
73 Ὑποστηρίκται

/ΚΙΓ — 395/

Σαμωτοπούλα, Μελαχροινούλα, Ἀρχιτεριπέλη καὶ λοιποί, Ἔλαβα, εὐχαριστῶ. Πλιόλουστη, ξαναστεῖλε Δῶσιν. **Ροζίτα**

/ΚΙΓ — 396/

Ἀφοῦ κατάντησε τὰ φόβητρον τῶν Διαπλασοπαίδων καὶ κινδυνεύσιν, γιὰ μένα, νὰ τροποποιηθοῦν οἱ ὅροι τοῦ δημοψηφίσματος, ἀποχωρῶ εὐχαριστῶν ὅσους μὲ ἐψήφισαν, καὶ ἀφίνων τὰ Διαπλασπούλα ἐλεύθερα νὰ ψηφίσουν ὅποιον θέλουν καὶ ἰδίως τὴν «Κόρη τῶν Ἀθηνῶν. **ΥΡΑΓΟΥΔΑ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ**

/ΚΙΓ — 397/

Διαπλασοπούλες! 10—17 ἐτῶν, θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε ἕνα τετραδιάκι; Στέλατε; Εὐτυχίαν Κυζικηνοῦ, Μαροῦσι. **Ραζίτα**

/ΚΙΓ — 398/

ΜΑΣΤΙΞ «ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΩΡΟ»

Σκαμπᾶς—Βασιλάκης, Σάνδος—Νάστου, Τσαπάλης—Τσαλιπάδης.

Ὑψηλάντης—Λεβέντης—Φαβίτος—Ἱερολοχίτης — Φιλέλλην — Καποδίστριας — Κατσώνης. — Μπουμπουλίνα — Ἐλεύθερη Πατρίδα— Ζηλευτὴ Ἑλληνοπούλα—Δέσπω Τζαβέλλα—Λεβέντισσα—Σουλιωτοπούλα—Κλεφτοπούλα=Βοσγιάκος - Μαστιχάδης—Ἀμπατζῆς — Μπουτάρης — Τσαλικίδης — Νάστος.—Βρωνάκου—Ἀποστολάκη—Μαστιχάδου ... Τσαλικίδου. (Ἔπεται συνέχεια).

/ΚΙΓ — 399/

Γραμματοφυλάκτομεν διγκωνισμὸν Μ. Μιστηρίων. Συμπεριοχὴ ἐλευθέρα. Βραβεῖα ἓξη ἐκλεκτά. Δῶρο: (ΚΙΓ—195). Κυπαρισσούλα, λάβετε μέρος στὸν διαγωνισμό μας. **ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ**

/ΚΙΓ — 400/

Καλὸ Πάσχα σὲ Διαπλασπούλα θὰ εὐχοντσι ἡ "Υβόνη κι' ὁ Ἱσπανιόλα.

/ΚΙΓ — 401/

Διαπλασπούλες-ες, σᾶς χαιρετᾶ μιὰ καινούργια φίλη. Βρέστε την.

Πηγολαμπίδα

/ΚΙΓ — 402/

Κάνεις Ἄλμα δὲν ἔχω παμπίαν σχέσιν μὲ τὸ ὄνομα αὐτό.

Ἀργυρὰ Σελήνη

/ΚΙΓ — 403/

Κάνεις Ἄλμα. Δ. Τσάκωνα, οἱ κατεπαισπεῖ σας μᾶς πέρασαν γιὰ κωτσίς.

Ἀφοβος

/ΚΙΓ — 404/

Λουλού μου, Καλὸν Βάσχα.

Ἐβελίνα

/ΚΙΓ — 405/

Κάνεις Ἄλμα, πιὰ δέβαια γειά μου!! Λάβε ὅμως τὰ μέτρα σου γιατὶ δὲν ἀσπεύεται κανεὶς μαζί μου. **Δὸν Ζεξέ**

/ΚΙΓ — 406/

Κόμησσα Λαβερνῆ, μὲ ὁμπόσιαι δραγκαμπιὰ φαμί; **Φαίδρα**

/ΚΙΓ — 407/

ΕΞΑΔΟΦΗ
ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΣΙΓΟΝΗ
Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

"Εν βιβλίον ἀφιερωμένον εἰς τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἐνστερνισθοῦν ὡς ἐσωτερικὴν των ἀνάγκην τὸ νὰ ἐκτελέσουν ἔργα μεγάλα.

Τιμᾶται Δρχ. 10

(Ταχυδρ. τέλη ἐκστ. δρ. 1. Ἐξωτ. δρ. 2). Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, περίπτερα, πρακτορεῖα ἐπαρχιῶν καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. ΚΑΣΙΓΟΝΗ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *95*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½, πέννας
[Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς νὰ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν αὐγγραμμα, ἀληθείς παρακόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνα δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατρ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Κέρκυρας ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἀπριλίου 1928* *Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 21*

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὶς πρῶτες ἑβδομάδες τῆς αἰχμαλωσίας του, ὁ Γόργης ἦταν ζωηρὸς κι' ἀνήσυχος· σὲ λίγο ὅμως τὸν κατέλαβε κι' αὐτὸν μιὰ ἀπόλυτη ἀδιαφορία γιὰ ὅλα γύρω του. Στεκόταν ἥσυχος στὴν ἴδια θέση, κοίταζε μπρός του μὲ μάτια ἁπλανῆ χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτε κι' οἱ μέρες περνοῦσαν δίχως νὰ τὶς νιώθει.

Ἕνα πρωΐ, ἐνῶ ὁ Γόργης ἦταν βυθισμένος σὲ ὕπνο, ὅπως πάντα, ἄκουσε κάποιαν νὰ τὸν φωνάζει ἀπὸ κάτω.

— Ποιὸς μὲ φωνάζει; ρώτησε.

— Δὲν μὲ γνωρίζεις πιά, Γόργη; Εἶμαι ὁ μικρὸς ποὺ ταξείδευε μὲ τὶς ἀγριόχηνες.

— Ἄ, ὥστε ἔπιασαν καὶ τὴν Ἄκκα; ρώτησε ὁ ἀετὸς μ' ἕναν τόνο σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ βαθὺ ὕπνο καὶ νὰ προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσει τὶς σκέψεις του.

— Ὄχι, ἡ Ἄκκα καὶ ὁ ἄσπρος χῆνος καὶ τὸ κοπάδι της ὁλόκληρο θὰ βρίσκονται τώρα στὴ Λαπωνία, εἶπε ὁ Νίλς. Μόνο ἐμένα ἔχουν κλεισμένο ἐδῶ μέσα.

Ἐνόσῳ ἔλεγε αὐτὰ ὁ Νίλς, εἶδε ὅτι ὁ ἀετὸς σήκωσε τὰ μάτια ἀπὸ πάνω του καὶ κοίταζε ὅπως καὶ πρῶτα ἀφηρημένος μπρός του.

— Ἀετέ! φώναξε ὁ Νίλς. Δὲν ξέχασα ὅτι χάρισες τὴ ζωὴ στὸν ἄσπρο χῆνο. Πές μου μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσα νὰ σὲ βοηθήσω;

Ὁ ἀετὸς σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

— Μὴ μ' ἐνοχλεῖς, μικρέ! Ὀνειρεύομουν ὅτι πετοῦσα ψηλὰ στὸν ἀέρα καὶ δὲν θέλω νὰ ξυπνήσω.

— Πρέπει ὅμως νὰ κουνηθῇς λιγάκι καὶ νὰ σκεφθῇς τί θὰ κάνῃς, εἶπε ὁ Νίλς, εἰδεμὴ θὰ καταντήσῃς στὰ ἴδια χάλια μὲ τοὺς ἄλλους ἀετούς.

— Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἤμουν σὰν κι' αὐτούς. Εἶναι τόσο βυθισμένοι στὰ ὀνειρά τους, ποὺ τίποτα δὲν τοὺς ξυπνᾶ, εἶπε ὁ Γόργης. Ἄχ, ἂς ἤμουν κι' ἐγώ!

Ὅταν νύχτωσε κι' ὅλοι οἱ ἀετοὶ κοιμόνταν, ἀκούστηκε ἐλαφρὸ ξύσιμο πάνω στὴ συρμάτινη σκεπὴ τοῦ κλουβιοῦ. Οἱ δυὸ παλιοὶ αἰχμάλωτοι δὲν ἐνοχλήθηκαν καθόλου ἀπὸ τὸ θόρυβο, ἀλλὰ ὁ Γόργης ξύπνησε.

— Ποιὸς εἶν' ἐδῶ; φώναξε. Ποιὸς κάνει θόρυβο πάνω στὴ σκεπή;

— Ἐγὼ εἶμαι, Γόργη, ὁ Νίλς, ἀπάντησε ὁ μικρός. Προσπαθῶ νὰ λιμάρω τὸ σύρμα γιὰ νὰ μπορέσῃς νὰ ἐλευθερωθῇς.

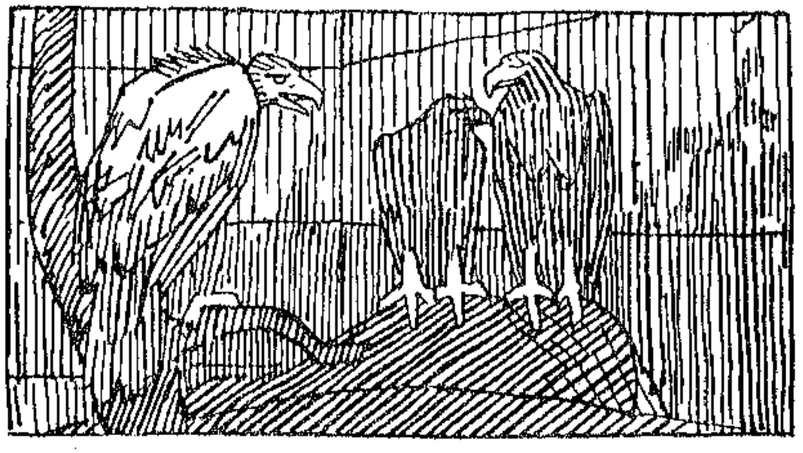

Οἱ ἀετοὶ τοῦ Σκάνσεν, φυλακισμένοι στὸ ζωοτεράπνειο κλουβί.

Ὁ ἀετὸς σήκωσε τὸ κεφάλι καί, μέσ' στὴ φωτεινὴ νύχτα, εἶδε πὼς ὁ μικρὸς λιμάριζε μὲ βία τὸ σύρμα.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ ἐλπίδα μπῆκε στὴν καρδιά του, ὕστερα ὅμως πάλι τὸν κυρίεψε ἀποθάρρυνση.

—Ἄχ, μικρέ μου, εἶμαι πολὺ μεγάλος, εἶπε, δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ λιμάρῃς τόσα σύρματα ποὺ νὰ χωρέσω νὰ βγῶ ἔξω. Παράτα τα, νὰ μὴν κουράζεσαι ἄδικα, κι' ἄφησέ με στὴν ἡσυχία μου.

— Κοιμήσου ἐσὺ καὶ μὴ σὲ νοιάζει γιὰ μένα, εἶπε ὁ Νίλς. Βέβαια ἀπόψε δὲν θὰ τελειώσω, οὔτε κι' αὔριο· ἀλλὰ θὰ δοκιμάσω νὰ σὲ ἐλευθερώσω' γιατὶ ἐδῶ θὰ πῇς χαμένος.

Ὁ Γόργης ἀποκοιμήθηκε πάλι. Ὅταν ὅμως τὸ ἄλλο πρωῒ ξύπνησε, εἶδε ὅτι ἀρκετὰ σύρματα εἶχαν κιόλας κοπεῖ. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν καθόταν νυσταγμένος ὅπως πρῶτα. Συχνὰ χτυποῦσε τὶς φτερούγες του καὶ πετοῦσε ἀπὸ τόνα δέντρο στ' ἄλλο γιὰ νὰ κάνῃ πάλι εὐκίνητα τὰ μουδιασμένα μέλη του.

Ἕνα πρωΐ, κατὰ τὰ ξημερώματα, τὴν ὥρα ποὺ μόλις εἶχε ἀρχίσει νὰ χαράζῃ, ὁ Νίλς ἐξύπνησε πάλι τὸν ἀετό.

— Δοκίμασε τώρα, Γόργη, εἶπε.

Ὁ ἀετὸς κοίταξε ψηλά. Ἀλήθεια ὁ μικρὸς εἶχε λιμάρει ἕνα σωρὸ σύρματα. Ἐπάνω στὴ σκεπὴ ἔχασκε μιὰ μεγάλη τρύπα. Κούνησε τὰ φτερά του καὶ ὥρμησε κατὰ πάνω. Δυὸ φορὲς ἔπεσε πάλι κάτω στὸ κλουβί, ἀλλὰ στὸ τέλος κατόρθωσε νὰ βγῇ ἔξω.

Μὲ περήφανες κινήσεις ἀνέβαινε ψηλὰ στὰ οὐράνια. Ὁ Νίλς στεκόταν κάτω καὶ τὸν κοίταζε μὲ πονεμένη ἔκφραση στὸ πρόσωπό του. Ἄχ, πόσο ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐρχόταν κανεὶς καὶ νὰ τοῦδινε κι' αὐτοῦ τὴν ἐλευθερία του!

ΤΥΠΟΙΣ ΕΘΝ. Κ. ΣΚΕΡΤΣΙΔΟΥ· ΤΑΧΥΤΥΠΑΙ ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΣ. ΑΘΗΝΑΙ

Ὁ Νίλς τοὺς εἶχε τώρα συνηθίσει ὅλους στὸ Σκάνσεν. Εἶχε πιάσει πολλὲς γνωριμίες καὶ εἶχε πολλοὺς φίλους μεταξύ τους. Βέβαια ἐκεῖ ἦταν πολλὰ πράγματα γιὰ νὰ περνᾷ κανένας τὸν καιρό του, ἀλλὰ μ' ὅλα ταῦτα οἱ σκέψεις του ἦταν ὁλόενα στὸ φίλο του τὸν Φίλιππα καὶ στὶς ἄλλες ἀγριόχηνες.

— Νὰ μὴ μὲ κρατοῦσε δεμένον ἡ ὑπόσχεσή μου, θὰ ἔβρισκα ἕνα πουλὶ ποὺ θὰ μὲ πήγαινε στὶς ἀγριόχηνες, σκέφθηκε.

Θὰ φαίνεται παράξενο πῶς ὁ Κλέμεντ Λάρσον δὲν εἶχε δώσει στὸν Νίλς τὴν ἐλευθερία του, ἀλλὰ πρέπει κανένας νὰ θυμηθῇ πόσο ἦταν ζαλισμένος ὅταν ἔφυγε. Τὸ πρωῒ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ, ἔψαξε νὰ βρῇ ἕνα γαλάζιο πιατελάκι γιὰ τὸν Νίλς, ἀλλὰ δὲν βρῆκε δυστυχῶς. Ἔπειτα ἤρθαν ὅλοι, οἱ Λάπωνες, οἱ περιοδολάφηδες, οἱ φύλακες, γιὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσουν, καὶ δὲν βρῆκε πιὰ καιρὸ νὰ ψάξῃ νὰ βρῇ ἕνα γαλάζιο πιατάκι. Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα γιὰ νὰ φύγῃ, μὴ ξέροντας τί νὰ κάνῃ, ζήτησε τὴ βοήθεια ἑνὸς Λάπωνα.

— Ἄκουσε σὲ παρακαλῶ, εἶπε. Ἐδῶ στὸ Σκάνσεν ἔχω ἕνα μικρὸ προστατευόμενο καὶ τοῦ δίνω κάθε πρωῒ κάτι καὶ τρώει. Μοῦ κάνεις λοιπὸν μιὰ χάρη; Πάρε αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ πήγαινε αὔριο νὰ ἀγοράσῃς ἕνα γαλάζιο πιατάκι, καὶ βάλε το ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς καλύβας ποὺ καθόμουν, μὲ λίγο γάλα καὶ ψωμί.

Ὁ Λάπωνας ἄνοιξε τὰ μάτια του μὲ ἔκπληξη· ἀλλὰ ὁ Κλέμεντ δὲν εἶχε ὥρα νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ περισσότερο τὰ πράγματα, γιατὶ ἔπρεπε νὰ προφθάσῃ τὸ σιδηρόδρομο.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ χωριάτης πῆγε πραγματικὰ στὴν πόλη γιὰ νἀγοράσῃ ἕνα γαλάζιο πιατάκι· ἐπειδὴ ὅμως δὲν βρῆκε κανένα ποὺ νὰ τοῦ φαινόταν κατάλληλο γιὰ τὸ σκοπό του, ἀγόρασε ἕνα ἄσπρο καὶ σ' αὐτὸ ἔβαζε κάθε πρωῒ τὸ φαγητὸ τοῦ Νίλς.

Ἔτσι ὁ μικρὸς δὲν λύθηκε ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσή του. Ἐγνώριζε ὅτι ὁ Κλέμεντ εἶχε φύγει, ἀλλ' αὐτὸς ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἐκεῖ.

Αὐτὴ τὴ νύχτα ὅμως, ὁ Νίλς ἐνοσταλγοῦσε τὴν ἐλευθερία του περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, κι' αὐτὸ συνέβαινε γιατὶ ἦταν ἡ πρώτη ἀληθινὰ καλοκαιρινὴ νύχτα.

— Τώρα θὰ εἶναι ὅμορφα στὴ Λαπωνία, σκέφθηκε ὁ Νίλς. Μὲ πόση εὐχαρίστηση θὰ πήγαινα περίπατο στὴ ράχη τοῦ χήνου πάνω ἀπὸ τὰ πράσινα καὶ ἀνθισμένα λειβάδια!

Ὁ Νίλς ἦταν ἀκόμη βυθισμένος στὶς σκέψεις του, ὅταν ἔξαφνα ὁ Γόργης κατέβηκε ἀπὸ τὰ ὕψη καὶ κάθησε δίπλα στὸν Νίλς, πάνω στὴ σκεπὴ τοῦ κλουβιοῦ.

— Ἤθελα μονάχα νὰ δοκιμάσω τὰ φτερά μου ἂν μὲ κρατάνε, εἶπε. Βέβαια δὲν πιστεύω νὰ φαντάστηκες ὅτι θὰ σ' ἄφινα ἐδῶ πάρα μονάχο καὶ σκλαβωμένο. Κάθισε πάνω στὴ ράχη μου καὶ θὰ σὲ φέρω πάλι στοὺς συντρόφους σου.

— Ὄχι, κυρὸ δὲν γίνεται, εἶπε ὁ Νίλς. Ἔχω δώσει τὸ λόγο μου ὅτι θὰ μείνω ἐδῶ ἕως ὅτου μοῦ δώσουν τὴν ἐλευθερία μου.

— Τί κουταμάρες εἶναι αὐτὲς ποὺ λές! εἶπε ὁ Γόργης. Σ' ἔφεραν πρῶτα ἐδῶ διὰ τῆς βίας καὶ ὕστερα σὲ ἀνάγκασαν νὰ μείνῃς ἐδῶ πέρα. Μιὰ τέτοια ὑπόσχεση δὲν εἶναι κανένας ὑποχρεωμένος νὰ τὴν κρατήσῃ, κατάλαβες;

— Κι' ὅμως πρέπει νὰ τὴν κρατήσω, εἶπε ὁ Νίλς. Ὄχι, καλέ μου Γόργη, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλή σου διάθεση, ἀλλὰ δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ κάνῃς τίποτε.

— Ναί, δὲν μπορῶ; εἶπε ὁ Γόργης. Θὰ τὸ ἰδοῦμε τώρα.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἅρπαξε τὸ μικρὸ μὲ τὰ μεγάλα νύχια του, πέταξε μαζί του ὡς τὰ σύννεφα καὶ ἐξαφανίστηκε κατὰ τὸν βοριά.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΣΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Πρὸς τὸν βαθύ, γαλάζιο ἀέρα,
μέγα παράθυρο ἀνοιχτό :
τὸ ξένο σπίτι εἶναι μεσὸ
χωρὶς Θεοῦ, Κυριακὴ μέρα.

Οἱ Καζαμίες κι' οἱ Ὀνειροκρίτες,
μὲ βούλες κέρινες, σπαρτές,
πάνω σὲ ἁρμάρι, ποὺ στρωτὲς
τῆς στρώσης του χρειαῦνται οἱ μύτες.

Μιὰ κασσετίνα ἀπὸ κοβάλτι
βαμμένη,—ἀρχαία, θηλυκωτή,
ἀνασερμένη κι' ἀνοιχτὴ
παλιὰ γραφή,—στεφανοχάρτι.

Τρέμει τὸ φῶς (νὰ μπῇ; νὰ φύγῃ;)
στὴν καλογερικὴ γραφή,
στῆς κασσετίνας τὴ βαφή,
στὸ κομπολόϊ, στὸ κηροπήγι.

Κι' ἕνα σγουρὸ παιδὶ στὸ γάνα
κάθεται, μ' ὄψη σοβαρή,
καὶ ξεφλουδίζει ἕνα κερὶ
μὲ διπλωμένον τὸν ἀγκῶνα...

Στὸ ξένο σπίτι,...—αἴ, τί μὲ μέλει,
σὰν μοῦ ἦταν ἔτσι τυχερὸ
τὸ ἄπιαστο τὸ νοικοκυριὸ
ποὺ δὲ βολεῖ καὶ δὲ σὲ θέλει!

Κι' ἡ θλίψη ἡ ἀνήμερη, ἡ λυμένη
σ' εὐκαιρη κλάψα μυστικιά,
κ' ἡ ἀνοικονόμητη, ἡ κακιά,
καρδιά, πολὺ τιμωρημένη...

Ζήλεια δὲν ἔχω ποὺ βασκάνει
κι' ἀπὸ τὴν ξένη Κυριακὴ
φέγγει ἀπὸ μέσα κι' ἡ ψυχή,
γλυκειὰ ἡ ψυχή μου κι' ἁγιασμένη.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Αὐτὸ θὰ τοὺς ἀνάγκαζε νἀναβάλουν τὴν ἐπιστροφή τους στὸ πλοῖο μιὰ-δυὸ ἡμέρες κι' ὁ Γόρδων Θάνησυχοῦσε. Ἀλλὰ ἦταν ἀνάγκη.

— Ἂς ἀνησυχήσῃ λίγο κι' ὁ Γόρδων, εἶπε ὁ Δόνιφαν. Ὕστερα θὰ εὐχαριστηθῇ.

Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ προχωρήσουν, ἀφοῦ μάλιστα εἶχαν καὶ τρόφιμα γιὰ δυὸ μέρες.

Ἀλλὰ ποιὰ διεύθυνση ἔπρεπε νὰ πάρουν; πρὸς τὰ βορεινὰ ἢ πρὸς τὰ μεσημβρινά;

Πρὸς τὰ μεσημβρινὰ ἦταν καλύτερα, γιατὶ πρὸς αὐτὴ τὴ διεύθυνση βρισκόταν καὶ τὸ *Σλούγι*.

Στὶς ὀκτώμισυ ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν πεδιάδα. Ὁ Πιστὸς πήγαινε μπροστὰ σκαλίζοντας τοὺς θάμνους.

Μὲ πολλοὺς κόπους, κατάφεραν νὰ προχωρήσουν ὡς δέκα μίλλια. Ἀλλὰ κανένα σημάδι ἀνθρώπου δὲν ἀπάντησαν. Οὔτε καπνὸς ἀνέβαινε ἀπὸ τὰ δέντρα, οὔτε πατημασιὲς φαινόνταν καθόλου στὴν ἄμμο. Καὶ στὴν ἀπέραντη ἔκταση τοῦ νεροῦ, οὔτε παγί, οὔτε βάρκα. Κατὰ τὰ φαινόμενα ἡ χώρα ὅλη ἦταν ἀκατοίκητη.

Μόνο πουλιὰ μικρὰ ἀπαντοῦσαν τὰ παιδιὰ στὸ δρόμο τους· ὄχι ὅμως καὶ ζῶα. Δυὸ-τρεῖς φορές, στὴν ἀκροδασιά, εἶδαν καὶ κάτι πουλιὰ μεγάλα, ποὺ δὲν τὰ πλησίαζαν, γιατὶ ἔφευγαν τρομαγμένα.

— Στρουθοκάμηλοι εἶναι! εἶπε ὁ Σέρβης. Καμηλοπούλια!

— Ἔτσι φαίνεται, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν, μὰ θὰ εἶναι ἀκόμα μικρά...

— Ἂν εἶναι καμηλοπούλια, εἶπε ὁ Μπριάν, κι' ἂν ἐδῶ εἶναι ἤπειρος...

— Μ' ἀκόμα ἀμφιβάλλεις; φώναξε ὁ Δόνιφαν.

— Θὰ εἶναι ἡ Ἀμερική, ἐξακολούθησε ἀτάραχος ὁ Μπριάν, γιατὶ ἐκεῖ βρίσκοντοι πλῆθος ἀπ' αὐτὰ τὰ πουλιά. Αὐτὸ ἤθελα νὰ πῶ, κύριε Δόνιφαν!

Κατὰ τὶς ἑπτά, ἀπάντησαν ἕνα ποτάμι ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ περάσουν. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ὥρα ἦταν περασμένη, στάθηκαν ἐκεῖ. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ γύριζαν στὸ πλοῖο.

Δείπνησαν κι' ἑτοιμάσθηκαν νὰ πλαγιάσουν στὸ ὕπαιθρο, γιατὶ καλύβα δὲν ὑπῆρχε. Ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρός, τάστερια ἔλαμπαν, τὸ φεγγαράκι πλησίαζε νὰ δύσῃ. Δὲν φυσοῦσε καθόλου. Ἄκρα γαλήνη κι' ἡσυχία.

Τὰ παιδιὰ χώθηκαν ἀνάμεσα στὶς ἐξέχουσες ρίζες ἑνὸς μεγάλου δέντρου κι' ἀποκοιμήθηκαν τόσο βαθιά, ποὺ οὔτε βροντὴ δὲν θὰ τὰ ξυπνοῦσε. Γι' αὐτὸ δὲν ἄκουσαν κάτι μακρινὰ οὐρλιάσματα, ποὺ θἄταν ἀπὸ τσακάλια, οὔτε κάτι μουγκριτὰ ποὺ θἄταν ἀπὸ θηρία. Σὲ χώρα ὅπου ζοῦσαν σὲ ἀγρία κατάσταση καμηλοπούλια, δὲν ἦταν ἀπίθανο νὰ ὑπάρχουν καὶ τίγρεις καὶ λεοντάρια. Ἀλλὰ ἡ νύχτα πέρασε χωρὶς κανέν' ἀπευκταῖο.

Μόνο κατὰ τὶς τέσσερις τὸ πρωΐ, ὁ σκύλος ἔδειξε σημεῖα ἀνησυχίας. Γρύλιζε ὑπόκωφα καὶ μυριζόταν τὸ ἔδαφος.

Στὶς ἑπτά, ὁ Μπριὰν ξύπνισε τοὺς συντρόφους του. Ξετυλίχθηκαν ὅλοι ἀπὸ τὰ σκεπάσματά τους καὶ βρέθηκαν ὄρθιοι. Κι' ἀνῶ ὁ Σέρβης ροκάνιζε ἕνα κομμάτι γαλέττα, οἱ ἄλλοι πῆγαν νὰ ρίξουν μιὰ ματιὰ πάρ' ἀπὸ τὸ ποτάμι.

— Τί καλὰ ποὺ κάναμε καὶ δὲν προχωρήσαμε χθὲς τὸ βράδυ, εἶπε ὁ Οὐίλκοξ. Θὰ πέφταμε σίγουρα μέσ' στοὺς βάλτους.

— Ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Αὐτὸς ὁ βάλτος εἶναι ἀτέλειωτος.

— Κοιτάξτε, παιδιά, πόσα κοπάδια ἀγριόπαπιες καὶ μπεκατσίνια πετοῦν ἀπάνω ἀπὸ τὸ βάλτο! φώναξε ὁ Δόνιφαν. Ἂν ἦταν δυνατὸ νὰ ξεχειμωνιάσουμε ἐδῶ, θὰ εἴχαμε ἄφθονο κυνήγι.

— Καὶ γιατὶ ὄχι; ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν.

Καὶ προχώρησε πρὸς τὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ. Τὸ πλάτος τῆς ὄχθης αὐτῆς, ποὺ τὴν περιόριζαν κάτι βραχῶδη ὑψώματα, ἦταν ὡς εἴκοσι πόδια. Ἡ ἀριστερὴ δὲν φαινόταν ἀπὸ ποῦ ἄρχιζε, γιατὶ τὴ σκέπαζαν τὰ λιμνάζοντα νερὰ κι' οἱ βάλτοι. Γιὰ νὰ καταλάβουν τί διεύθυνση εἶχε τὸ ποτάμι, ἔπρεπε νὰ σκαρφαλώσουν στοὺς βράχους καὶ νὰ κοιτάξουν ἀπὸ κεῖ. Αὐτὸ ἀνέλαβε νὰ τὸ κάμῃ ὁ Μπριάν.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Οὐίλκοξ, ποὺ εἶχε προχωρήσει κι' αὐτὸς πρὸς τὴ βραχώδη ὄχθη, φώναξε :

— Παιδιά! τρέξετ' ἐδῶ νὰ ἰδῆτε ἕνα πράμμα!

Τὸ «πράμμα» αὐτὸ ἦταν ἕνας φράχτης ἀπὸ πέτρες. Καὶ κοντὰ στὸ φράχτη, ἦταν κάτι ξύλα σπασμένα, συντρίμια, λείψανα βέβαια ἀπὸ κάποιο πλοιάριο. Ἀνάμεσα σ' αὐτά, ἦταν κι' ἕνα ξύλο κυρτό, σάπιο, μ' ἕνα σιδερένιο κρίκο, καταφαγωμένο ἀπὸ σκουριά.

— Ἕνας χαλκάς! φώναξε ὁ Σέρβης.

Καὶ τὰ παιδιά, ἄθελα, κοίταξαν γύρο τους, σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ φανῇ ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε μεταχειρισθεῖ τὸ πλοιάριο ἐκεῖνο κι' εἶχε κατασκευάσει τὸν πέτρινο φράχτη.

Ἀλλὰ ποῦ! Ποιὸς ξέρει πόσα χρόνια θὰ εἶχαν περάσει, ἀφότου τὸ πλοιάριο ἐκεῖνο εἶχ' ἐγκαταλειφθεῖ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ, ὅπου εἶχε σπάσει καὶ σαπίσει.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Κ'

Ἦλθε κι' ἡ αὐριὰ τῆς Μαριώς, τῆς ὑπηρέτριας, νὰ δοκιμάσῃ τὴ γλύκα... τῆς ραπτικῆς. Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, βλέπετε, δὲ θέλησαν νὰ τὴν ἀφήσουν παραπονεμένη...

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ἡ Μαριὼ φρόντισε τὴ σκούφια της βιαστικά, βγῆκε στὸ δρόμο βιαστικὰ καὶ τράβηξε γιὰ τὸ μπακάλη. Παράξενο ὅμως ποὺ ἔβλεπε τοὺς ἀνθρώπους νὰ τὴν κοιτάζουν παράξενα, νὰ τὴ δείχνουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον καὶ νὰ κρυφογελοῦν.

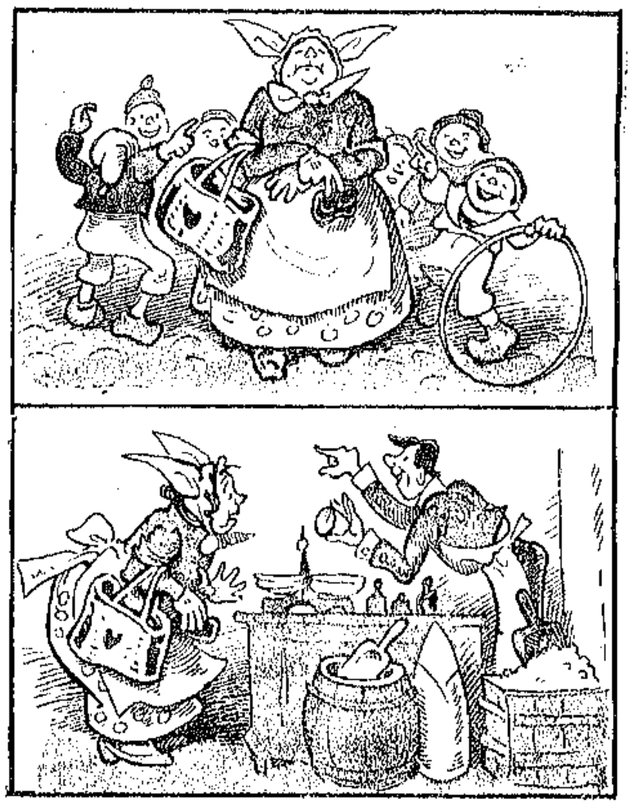

Ποτὲ δὲν τῆς ἔκαναν στὸ δρόμο τέτοια ὑποδοχή, γιατὶ ἡ Μαριὼ ἦταν σοβαρὴ γυναίκα.

«Καλέ, τί ἔπαθαν αὐτοὶ σήμερα;» ἔλεγε μέσα της.

Κι' ἔτρεχε, γιατ' ἦταν περασμένη ἡ ὥρα καὶ βιαζόταν νὰ ψωνίσῃ.

Σ' ἕνα μέρος, εἶδε κάτι παιδιὰ νὰ τὴ δείχνουν μὲ γέλια, κι' ἄκουσε κάποιο ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶπε :

« — Μὰ τί, εἶναι τῆς μόδας τώρα τὰ γαϊδουρινὰ αὐτιά;»

«Τ' αὐτιά μου κορδόνουν, συλλογίστηκε ἡ Μαριώ. Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω καὶ τόσο μεγάλα αὐτιά... Ἔπειτα, πρώτη φορὰ τὰ βλέπουν;.. Περίεργο!..»

Ἐπιτέλους ἔφτασε στὸ μπακάλικο καὶ μπῆκε. Ἀλλὰ μὲ μεγάλη της ἔκπληξη εἶδε καὶ τὸ μπακάλη, τὸν κύρ-Φώτη, νὰ γελᾷ σὰ νὰ τὴν κορόϊδευε...

— Μὰ γιατὶ γελᾶς, κύρ-Φώτη; τοῦ εἶπε πειραγμένη· μαΐμοῦ χορεύει; ἢ αὐγὸ σοῦ καθαρίζουν;

— Μὰ δὲ γελάει κανένας μόνο σὰ χορεύει μαΐμού, ἀποκρίθηκε ὁ κύρ-Φώτης. Εἶναι καὶ κάτι μόδες ποὺ κάνουν ἄλλες μαΐμούδες, ποὺ εἶναι γιὰ γέλια...

— Μόδες; τί μόδες; ἔκαμε ἡ Μαριώ. Γιὰ ἐξηγήσου σὲ παρακαλῶ. Τἄκουσα αὐτὸ καὶ στὸ δρόμο, μὰ δὲν κατάλαβα.

— Νά, εἶπε ὁ κύρ-Φώτης, δείχνοντας τὴ σκούφια της. Αὐτὰ τὰ γαϊδουρινὰ αὐτιά, ποὺ κόλλησες ἐκεῖ-πάνω... σοῦ φαίνεται πὼς σὲ κάνουν ὄμορφη;

— Ποῦ, καλέ;

— Στὴ σκούφια σου, ντέ! Νά τα!

—Ἐγώ;.. Τρελάθηκες, κύρ-Φώτη;

—Ἔλα τώρα, μὴ μοῦ κάνῃς καὶ τὴν πάπια...

— Οὔφ, θὰ μὲ σκάσῃς;

Κι' ἡ Μαριὼ ἔβγαλε τὴ σκούφια της μὲ θυμό. Ἀλλὰ τότε εἶδε πὼς ὁ κύρ-Φώτης εἶχε δίκιο: Στὴ σκούφια της, δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἦταν κολλημένα δυὸ γαϊδουρινὰ αὐτιά, ἀπὸ τὰ ἴδιο ὑφασμα καμωμένα. Στὴ βία της, ἡ Μαριὼ δὲν τὰ εἶχε ἰδεῖ. Γιὰ νὰ μὴ γίνῃ πάλι ρεζίλι, γύρισε στὸ σπίτι ξεσκούφωτη. Κι' εἶχε μιὰ φούρκα! Ἂν τὴν ἔπιανες ἀπὸ τὴ μύτη, θἄσκαζε.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΗΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΥΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΓΕΣ ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα, εἶχε πέσει στὰ χέρια μου τὸ γράμμα μιᾶς μικρῆς Διαπλασοπούλας πού, γιὰ πρώτη φορὰ ξενιτεμένη, ἔγραφε στὴ Διάπλασι γιὰ τὴν ξενιτειά. Ἀ, μὲ τί πόνο ποὺ ἦταν γραμμένο αὐτὸ τὸ γράμμα! Καὶ πόσο μεταδοτικὸς γινόταν αὐτὸς ὁ πόνος μ' ἕν' ἁπλό ἀνεπιτήδευτο γράψιμο!... Λείπω ἀπ' τὴν πατρίδα μου τόσα χρόνια, πού ἔπαψα πιὰ νὰ θεωρῶ τὸν ἑαυτό μου ξενιτεμένο. Ἔ, ἡ μικρή μας φίλη, μὲ τὸ γράμμα της, μ' ἔκαμε νὰ συλλογιστῶ πῶς κι' ἐγὼ στεροῦμαι τὸ πατρικό μου σπίτι καὶ τὴ μητέρα μου, καὶ νὰ αἰστανθῶ τὸν πόνο τῆς ξενιτειᾶς, ὅπως σχεδὸν τὸν αἰστανόμουν τὰ πρῶτα χρόνια, τότε ποὺ δὲν τὸν εἶχ' ἀκόμα συνειθίσει ἢ δὲν ἤξερα τὸ γιατρικό του...

Τὴ νύχτα πάλι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, τὴν ὥρα ποὺ γινόταν ἡ Ἀνάστασις, καὶ χτυποῦσαν οἱ καμπάνες χαρμόσυνα, κι' ἔλαμπαν τ' ἀναρίθμητα κεριά, κι' ἀνέβαιναν ψηλὰ οἱ φωτεινὲς ρουκέτες, καὶ γέμιζε ὁ οὐρανὸς ἀπὸ πολύχρωμα ἄστρα, καὶ φελνόταν θριαμβευτικὰ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη, κι' ἀναγάλλιαζε κάθε ψυχή, — ἐγὼ ξαναθυμήθηκα τὸ γράμμα τῆς μικρῆς μας φίλης καὶ τὴ φαντάστηκα πόσο θὰ πονοῦσε, αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς χαρᾶς, στὴ μαύρη ξενιτειά σας, καὶ πόσο πιὸ ζωηρὰ θὰ θυμόταν, θὰ συλλογιόταν, θὰ ποθοῦσε τὸ σπίτι της, τὴ μητερούλα της. Κι' ὁ νοῦς μου πῆγε στοὺς ξενιτεμένους, σ' ὅλους τοὺς ξενιτεμένους, ποὺ σὰν κι' ἐκείνη, ἔκαναν Πάσχα μακριὰ ἀπὸ τὶς πατρίδες τους, τοὺς μικροὺς προπάντων, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ξενιτεύονταν. Καὶ θυμήθηκα, — ὤ, τί ζωηρὰ ποὺ τὸ θυμήθηκα,—τὸ πρῶτο Πάσχα ποὺ ἔκαμα κι' ἐγὼ ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, τότε ποὺ πρωτόρθα φοιτητής, δεκαπέντε χρονῶν παιδί... Ἦταν, μὰ τὴν ἀλήθεια, θλιβερότατο αὐτὸ τὸ Πάσχα τῆς ξενιτειᾶς! Ἀποροῦσα ποὺ ἔβλεπα γύρο μου ἀνθρώπους τόσο χαρούμενους. Μοῦ φαινόταν ψέμματα ποὺ ἀναστήθηκε ὁ Χριστός. Καὶ βιαζόμουν νὰ τελειώσῃ ἡ πολύφωτη καὶ πολύκροτη τελετή, γιὰ νὰ μείνω μόνος καὶ νὰ κλάψω...

Τὸν ἴδιο πόνο αἰσθανόμουν σ' ὅλες τὶς μεγάλες γιορτές, σ' ὅλες τὶς μεγάλες χαρές, τὶς ξένες. Θυμόμουν τὸ σπίτι μου, τὴ μητέρα μου, τοὺς δικούς μου, καὶ τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ μὲ παρηγορήσῃ. Ὅπως τὰ θυμοῦνται κι' εἶναι ἀπαρηγόρητοι ὅλοι οἱ ξενιτεμένοι γιὰ πρώτη φορά, τὰ πρῶτα χρόνια. Ἔπειτα, σιγὰ-σιγά, συνειθίζουν. Ἐκεῖνοι τουλάχιστο ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ζοῦν στὴν ξενιτειά, κάνουν τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία. Στὸ τέλος ξεχνοῦν ὁλωσδιόλου πῶς εἶναι ξενιτεμένοι. Καὶ δὲν τὸ θυμοῦνται, μὲ πόνο, παρὰ κάπου-κάπου, ὅταν ἕνα περιστατικὸ τοὺς φέρνῃ ξαφνικὰ μιὰ παλιὰ ζωηρὴ ἀνάμνηση, ὅταν βρεθοῦν μπροστὰ στὸν ἀκράτητο πόνο ἑνὸς φρεσκοξενιτεμένου, ὅταν διαβάσουν ἕνα γράμμα, σὰν αὐτὸ ποὺ διάβασα ἐγὼ λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα...

Θυμόμουν λοιπὸν ἐκείνη τὴ νύχτα τὰ παιδικά μου, τὰ φοιτητικά μου χρόνια μὲ τὸν πόνο τους. Κι' ἀνάμεσα στἄλλα, θυμήθηκα καὶ τὴν παρηγοριά, τὸ «γιατρικὸ» ποὺ εἶπα στὴν ἀρχή. Τὸ γιατρικὸ τῆς νοσταλγίας. Κι' αὐτὸ μοῦ τὸδωσε τότε ἡ μητέρα μου, τὸ πρῶτο ἢ τὸ δεύτερο καλοκαίρι ποὺ γύρισα στὴν πατρίδα μου νὰ περάσω τὶς διακοπές. Ἤμαστε τὸ βράδυ στὸ περιβόλι μας, ἡ μητέρα μου κι' ἐγώ. Καταφέραμ' ἐπιτέλους νὰ μείνουμε μονάχοι, νὰ μιλήσουμε οἱ δυό μας. Κι' εἴχαμε νὰ ποῦμε τόσα πολλά, ὕστερ' ἀπὸ τόσω μηνῶν χωρισμό!.. Ἀλήθεια γραφόμαστε δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, ἀλλὰ εἶναι πράγματα,—τὰ περισσότερα ἴσως καὶ τὰ καλύτερα, — ποὺ δὲν λέγονται παρὰ μὲ τὸ στόμα... Κι' ὅμως σωπαίναμε, σὰ νὰ μὴν εἴχαμε νὰ ποῦμε τίποτα! Ἡ χαρά, ἡ εὐτυχία τῆς ἕνωσης μᾶς βούβαιναν. Κ' ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μᾶς νὰ αἰσθανόμαστε ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, νὰ κρατιόμαστε ἀγκαλιασμένοι, νὰ κοιταζόμαστε στὰ μάτια... Μιὰ στιγμή, δὲν ξέρω πῶς, σήκωσα τὰ μάτια μου ψηλά. Ὁ καλοκαιριάτικος οὐρανὸς ἔλαμπε μ' ὅλη του τὴ μεγαλοπρέπεια, μ' ὅλο του τὸ μυστήριο. Ἦταν «νύχτα γλυκειὰ καὶ τὸ φεγγάρι» δὲν ἔβγαινε «νὰ σκεπάσῃ ἄστρο κανένα», ποὺ λέει κι' ὁ Σολωμός.

— Τί ὄμορφα! ψιθύρισα.

Τότε κι' ἡ μητέρα μου σήκωσε τὰ μάτια της στὸν οὐρανό. Καὶ σὲ λίγο μοῦ εἶπε:

— Νά, αὐτὸς ὁ οὐρανὸς μὲ παρηγοροῦσε γιὰ τὴ στέρησή σου.

— Μὲ τὴν προσευχή;

— Καὶ μὲ τὴ θέα του μονάχη... Κάθε φορὰ ποὺ σήκωνα τὰ μάτια μου ψηλὰ κι' ἔβλεπα αὐτὸ τὸν ἀπέραντο θόλο, συλλογιζόμουν: Κάτω ἀπ' αὐτὸν ζοῦμε ὅλοι. Εἶναι ἡ κοινή μας στέγη, ἡ μεγάλη. Κι' ἡ ἀπόσταση ἀπὸ δῶ ὥς τὴν Ἀθήνα μίκραινε, καὶ μοῦ φαινόταν πὼς σ' ἔχω πάλι ἐδῶ, κοντά μου, πὼς κοιμᾶσαι ἀκόμα στὴ διπλανή μου κάμαρα, ὅπως πρῶτα...

Ἄ, τί ἐντύπωση ποὺ μοῦ ἔκαμε, τί ὑποβολὴ εἶχε γιὰ μένα αὐτὸς ὁ λόγος τῆς μητέρας μου!.. Ἀπὸ τότε, στὴν ξενιτειά μου, κάθε φορὰ ποὺ θυμόμουν μὲ πόνο τὴ μητέρα μου, τἀδέλφια μου, τοὺς δικούς μου, σήκωνα τὰ μάτια μου ψηλά, ἔβλεπα τὸν οὐρανό, αὐτὸν «τὸν ἀπέραντο θόλο ποὺ μᾶς σκεπάζει ὅλους», καὶ μοῦ φαινόταν πὼς βρισκονται πάλι κοντά μου, στὴ διπλανή μου κάμαρα. Κι' ὁ πόνος μου γλύκαινε, κι' ἡ παρηγοριὰ ἔμπαινε στὴν ψυχή μου βαθιά... Εἶχα πιὰ τὸ γιατρικὸ τῆς ξενιτειᾶς, τὸ ἀντίδοτο τῆς νοσταλγίας. Τὸ συσταίνω στὴ μικρή μας ξενιτεμένη. Τὸ συσταίνω σ' ὅλους τοὺς ξενιτεμένους.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Τζέκιν ἀπομακρύνθηκε, κάνοντας τὶς ἀκόλουθες ἱκανοποιητικὲς σκέψεις:

— Ἕν' ἀπὸ τὰ δυό: ἢ ὁ γέρος θὰ τσιμπήσει τὸ δόλωμα καὶ θὰ μᾶς φέρει τὸ παιδί, ἢ θὰ φοβηθεῖ καὶ θὰ τὸ κρύψει στὰ κατάβαθα τῆς γῆς. Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, ὁ Σὲρ Ρόλανδ δὲ θὰ τὸ ξανασυναντήσει πιά, κι' ἂν τοῦ κατεβεῖ νἀρθεῖ ὁ ἴδιος νὰ ρωτήσει, πέρνω ὅρκο πὼς δὲ θὰ μάθει τίποτα, γιατί ὁ γέρος τὸ ξέρει καλὰ τὸ μάθημα καὶ δὲν τοῦ φεύγει λέξη.

Ἔτριψε τὰ χέρια του, ἐνθουσιασμένος μὲ τὴ διπλωματία του καὶ μπῆκε σὲ μιὰ ταβέρνα γιὰ νὰ δειπνήσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.
Πουλάκι στὸ κλουβί

Ἡ Τζέννη, μὲ τὴ Νταίζη στὴν ἀγκαλιά, πήγαινε βιαστικὴ στὸν Πύργο καὶ τὸ καρδιοχτύπι της σταμάτησε μοναχὰ ὅταν ἄκουσε νὰ κλείνουν πίσω της οἱ βαρειὲς πόρτες καὶ μπῆκε στὸ ἥσυχο σπιτάκι της.

Τότε ἄφισε χάμω τὸ παιδὶ καὶ πολέμησε νὰ τὸ ἡσυχάσει, γιατὶ τἄβλεπε ἀκόμα πολὺ τρομαγμένο.

— Νά, τώρα εἴμαστε στὸ σπιτάκι μας, χρυσό μου, εἶπε χαρούμενη. Τί ὥραια πράγματα ποὺ εἴδαμε! Θὰ τὰ ποῦμε καὶ στὸ Θεῖο Θωμᾶ, ποὺ δὲν τὰ εἶδε! Καὶ θὰ ζηλεύει ποὺ δὲν ἦρθε μαζί μας!

— Θὰ τοῦ ποῦμε καὶ γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; ρώτησε σιγὰ-σιγὰ ἡ Νταίζη.

— Καὶ βέβαια, θὰ τοῦ τὰ ποῦμε γιὰ νὰ γελάσει. Ἄ, πῶς θύμωσε, ὅταν δὲν ἤθελες νὰ πᾶς μαζί του!

— Ἤθελε νὰ μὲ πάρει κι' αὐτός, ὅπως κι' ὁ ἄλλος;

— Ὄχι, ἀγάπη μου! Εἶχε βαριεστήσει μοναχός του κι' ἤθελε συντροφιά.

— Λοιπόν, γιατί γυρίσαμε ἔτσι γρήγορα;

— Ὁ παππούς δὲ θέλει νὰ πιάνει κουβέντες μ' ἀνθρώπους ποὺ δὲν τοὺς ξέρει. Κι' ὕστερα αὐτὸς δὲν ἤξερε κουπί, ὅλο χτυποῦσε τὴ βάρκα μας.

— Ἐγὼ τὸν φοβόμουν, θειὰ Τζέννη! Ὅλο μὲ κοίταζε, καὶ νόμιζα πὼς ἤθελε νὰ μὲ πάρει.

— Ἄ, φοβιτσάρα! Ἀφοῦ ἤσουν μαζὶ μὲ μένα καὶ μὲ τὸν παπποῦ καὶ μὲ τὸ Τζόε, τί μποροῦσες νὰ πάθεις;

— Μὰ ἐσὺ δὲν φοβήθηκες, θειὰ-Τζέννη; εἶπε τὸ ξύπνο κοριτσάκι. Γιατί λοιπὸν ὅλο καὶ μ' ἔφιγγες κοντά σου;

— Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ τὸν «κακὸν ἄνθρωπο»; Αὐτὸν τὸν φοβοῦνται μόνο τὰ μικρὰ κοριτσάκια.

— Ἔτσι ἔλεγε κι' ἡ μαμμά, ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοβᾶμαι τὸν κακὸν ἄνθρωπο, εἶπε ἡ Νταίζη συλλογισμένη. Αὐτὸς ὅμως, νὰ ποὺ ἦρθε καὶ μὲ πῆρε!

Ἡ Τζέννη τὴν κοίταξε ξαφνισμένη. Ὧρες - ὧρες ἔκανε κάτι σκέψεις, ποὺ δὲν ἦταν σκέψεις παιδιοῦ.

Τὸ δράμα ποὺ τὴ χώρισε ἀπὸ τὴν οἰκογένειά της, εἶχε ἀφίσει στὸ παιδιάτικο μυαλό της ἐντυπώσεις βαθύτατες, ποὺ ποτὲ δὲ μποροῦσαν νὰ σβύσουν ὁλότελα.

— Ἐδῶ μέσα δὲ μπορεῖ νὰ μπεῖ ποτέ, γι' αὐτὸ νὰ εἶσαι ἥσυχη! ἀπάντησε ἡ Τζέννη. Καὶ τώρα ἔλα νὰ μὲ βοηθήσεις νὰ ἑτοιμάσουμε τὸ δεῖπνο. Ἐμεῖς κάναμε τὸν περίπατό μας, ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀφίσουμε καὶ τὸ θεῖο Θωμᾶ νὰ πεθάνει τῆς πείνας.

Ἡ Νταίζη ἦταν πολὺ περήφανη, ὅταν ἡ θειὰ-Τζέννη ζητοῦσε τὴ βοήθειά της στὸ νοικοκυριό, κι' εὐθὺς βιάστηκε νὰ φανεῖ καλὴ νοικοκυρούλα.

Ἤξερε νὰ βάζει τὰ πιάτα συμμετρικὰ στὶς θέσεις τους ἀπάνω στὸ καλοστρωμένο τραπεζομάντηλο, ν' ἀδειάζει τὸ ταὰϊ στὸ ταγαρὸ καὶ νὰ γεμίζει μὲ ψωμὶ τὸ πανέρι. Ὕστερα τραβοῦσε τὶς καρέκλες μπροστὰ σὲ κάθε πελάτη καὶ κοίταζε μὲ ἱκανοποίηση τὸ ἔργο της.

Κι' ὅταν ἔμπαινε ὁ Θεῖος Θωμᾶς, στεκόταν μὲ θαυμασμὸ καὶ ρωτοῦσε:

— Ποιὸς τὄκαμε αὐτό;

Ἡ Νταίζη τότε καμωνόταν κι' ὁ Θεῖος ἔβγαζε τὸ συμπέρασμά του:

— Σίγουρα τὄκαμε ἡ Βιολέττα!

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο εἶχαν τόσα καὶ τόσα νὰ τοῦ διηγηθοῦν, ὥστε ἡ Νταίζη ξέχασε ὁλότελα τὸν ξένο κι' ἀποκοιμήθηκε μὲ τὶς λαμπρὲς εἰκόνες τῆς ὡραίας γιορτῆς.

Ἡ Τζέννη τὴν κοίταζε καθὼς κοιμόταν ἔτσι ἥσυχα κι' οἱ φόβοι της γύριζαν πάλι ξαφνικά.

Εἶχε δίκιο ἡ Νταίζη νὰ φοβηθεῖ. Ὁ ξένος ἐκεῖνος τοὺς παρακολούθησε μὲ τόση ἐπιμονή. Κι' ἡ Τζέννη, καθὼς ἔφερνε βιαστικὴ τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά της, φοβόταν ὅτι σὲ κάθε γωνιὰ θἄβλεπε νὰ πετάγωνται ἄγνωστοι γιὰ νὰ τῆς τὸ πάρουν. Ἀκόμη καὶ μέσα στὸν Πύργο, ὅπου κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ μπεῖ χωρὶς διαταγή, πάλι εἶχε ἕναν κρυφὸ φόβο.

Εἶναι ἕνας τόπος σφαλισμένος καλὰ καὶ σίγουρος, κι' ὅμως ἐκεῖ μέσα εἶχαν γίνει τὰ φοβερότερα ἐγκλήματα. Οἱ πύλες του ἦταν γερὲς κι' ἀσάλευτες, κι' ὅμως πολλὲς φορὲς διαπλατώθηκαν μπροστὰ σὲ ἀνθρώπους δυνατούς, ποὺ ἤθελαν νὰ ἐκδικηθοῦν

«Ἡ Νταίζη ἤξερε νὰ βάζῃ τὰ πιάτα συμμετρικά...»
(Σελ. 173, στ. α'.)

ἀκόμη καὶ μέσα στὰ κελλιά τους τοὺς ἐπικίνδυνους ἐχθρούς των.

Ἂν ἡ Νταίζη ἀνῆκε σὲ καμμιὰ μεγάλη οἰκογένεια κι' ἂν ἡ ὕπαρξή της στενοχωροῦσε κανένα μεγάλο εὐπατρίδη, τὸ ἀσυλό της αὐτὸ ἦταν ἄραγε σίγουρο; Ὁ ἐχθρός της δὲ μποροῦσε νἀρθεῖ ὡς ἐκεῖ νὰ τὴν κυνηγήσει;

Μετανοοῦσε τώρα γιατί εἶχε κάμει τὴν ἀπερισκεψία νἀφίσει τὸ παιδὶ νὰ βγεῖ ἔξω ἔστω καὶ μιὰ φορά. Πῶς δὲν τὸ σκέφθηκε ὅτι θὰ τὸ παραμόνευαν τὸ παιδὶ οἱ ἐχθροί του;

Ἀλήθεια, ἡ μικρὴ δὲ γελάστηκε. Τὸ ἐνστικτό της τῆς ἔλεγε, ὅτι κάποιος κίνδυνος τὴν ἀπειλοῦσε, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τὴν κοίταζε τόσο ἐπίμονα. Καὶ μαζευόταν στὴν ἀγκαλιά της, σὰ νὰ τῆς ἔκανε μιὰ ἄφωνη παράκληση νὰ τὴν προστατέψει καὶ νὰ τὴν ὑπερασπιστεῖ.

Ναί, θὰ τὸ ὑπερασπιζόταν τὸ ἀγγελοῦδι αὐτό, ἀκόμη καὶ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς της.

Ὥρα πολλὴ ἐκείνη τὴ νύχτα ἡ Τζέννη ἀγρύπνησε πλάϊ στὸ κρεββατάκι τῆς Νταίζης, τρομάζοντας μὲ τὸν παραμικρὸ κρότο καὶ παρακαλώντας τὸ Θεὸ νὰ προστατεύει τὸ ἔρημο παιδὶ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του.

Τὴν ἄλλη μέρα, περίμενε μὲ ἀγωνία τὸ γέρο βαρκάρη, νὰ τῆς πεῖ τί εἶχε ἀπογίνει μὲ τὸν παράξενο ἐκεῖνον ἄγνωστο.

Εἶχε κάμει τὶς πιὸ ἄσχημες ὑποθέσεις, ἀλλ' αὐτὸ ποὺ τῆς εἶπε ὁ γέρο Δίκ τὴν ἄλλη μέρα, ἦταν τὸ χειρότερο: Εἶχαν γνωρίσει τὴ Νταίζη καὶ τὴν ζητοῦσαν καὶ θὰ τὴν ἔπερνεν μὲ τὸ χέρι τους, ἂν δὲν τὴν ἔδιναν πίσω μὲ τὸ καλό.

Ἡ καλὴ γυναίκα πήγαινε νὰ χάσῃ τὸ μυαλό της. Ποῦ νὰ τὸ κρύψει τὸ παιδί; Ἀφοῦ τὰ ἤξεραν ἀχεδὸν ὅλα οἱ ἐχθροί του, δὲν θὰ τὸ ξετρύπωναν καὶ δὲ θὰ τὸπερναν καὶ πάλι;

Ὁ γέρο-Δίκ ὅμως ἦταν ψυχραιμότερος καὶ φρολεμοῦσε νὰ τὴν καθησυχάσει.

— Ἔννοια σου, κι' ἂν περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι τους νὰ τὴν πάρουν, θὰ τὴν εἶχαν παρμένη κιόλας! εἶπε. Ἐγὼ ὅμως λέω ὅτι αὐτοὶ δὲν ἔχουν καν', α δικαίωμα ἀπάνω στὸ παιδὶ κι' οὔτε τὸ γνωρίζουν καλὰ-καλά, γι' αὐτὸ δὲν εἶναι σίγουροι ἂν εἶναι τὸ ἴδιο. Ἐγὼ δὲ θὰ πάω στὸ ραντεβοῦ τοῦ «Μεγάλου Τζάκ». Ἂν θέλει νὰ μοῦ μιλήσει, ἂς ἔρθει νὰ μὲ βρεῖ.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔδωσαν θάρρος στὴν κυρὰ-Τζέννη κι' οἱ ἀκόλουθες μέρες πέρασαν ἥσυχες.

Ἕνα πρωΐ, καθὼς ὁ Δίκ ἔπλενε τὴ βάρκα του, παρουσιάστηκε μπροστά του ὁ ἄγνωστος.

— Ὥστε ἡ δουλειὰ δὲ σὲ συμφέρει, ἔ; ρώτησε, χωρὶς ἄλλο προοίμιο. Δὲ μοῦ τὸ δίνεις λοιπὸν τὸ κορίτσι;

— Στὸ χωριό σου μήπως τὸ συνειθίζετε νὰ πουλᾶτε τὰ παιδιά σας; ἀπάντησε ὁ ξύπνος βαρκάρης.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΗΤΑ

60.

Πολλοὶ τεντώνουνε ταβτὶ
Νὰ κρυφακούσουν κάθε τί
Ποὺ κάποιοι λένε σιγανά.

Μὰ κάποτ' ἔρχεται στιγμὴ
Ποὺ ἀκοῦνε θέλοντας καὶ μή,
Καὶ τὰ δικά τους... σκολιανά.

CHEP

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ω, ΠΛΑΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

Ὦ, πλάνα ὄνειρα
καὶ φαντασίες,
ποὺ μὲ πλανεύετε
κι' ὅλο γνρεύετε
νὰ μὲ πηγαίνετε
σ' ὅμορφες χῶρες,
ὅπου δὲν ἔχει
λύπες καὶ μπόρες
κι' εἶναι μαγεία . . .

Πόσο τὸ σῶμα μου
καὶ τὴν ψυχή μου
μοῦ τανυψώνετε,
μ' ἐξαυλώνετε :
Νιώθω τὸ σῶμα μου
σὰν τὸν ἀγέρα
νάναι ἀλαφρό,
καὶ τὴν ψυχή μου
νὰ εἶναι καθάρια
σὰν τὸ νερό.

Ὦ, πλάνα ὄνειρα
κι' ὦ, φαντασίες,
σᾶς ἀγαπῶ !

Νερῶδα τοῦ Γιαλοῦ

ΒΡΟΧΕΡΗ ΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Μόλις ἔφυγα τὸ μεσημεριανό μου, πῆρα ἕνα χαλί, ἕνα μαξιλάρι κι' ἕνα βιβλίο, καὶ πῆγα μόνη μου νὰ ξαπλωθῶ κάτω ἀπ' ἕνα δέντρο.

Ἦταν ἀποσπνιχτική ζέστη καὶ κατὰ τὴ θάλασσα μιὰ δμίχλη σκέπαζε τὰ μακρυνὰ βουνά. Μὲ τὸ ἕνα χέρι βαστοῦσα τὸ βιβλίο καὶ διάβαζα, καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἐδιωχνα τὶς μύγες ποὺ ἀδιάκοπα μ' ἐνοχλοῦσαν.

Εἶχα δὲν εἶχα διαβάσει ἀκόμα τέσσερα ἢ πέντε φύλλα, καὶ μιὰ ψιλὴ βροχούλα — ποὺ χρυσιζόταν στὶς ἀχτίνες τοῦ ἥλιου — ἄρχισε νὰ πέφτει.

Κάθισα λιγάκι ἀκόμα, νομίζοντας πὼς θἄτανε περαστική, μ' αὐτὴ δσο πήγαινε καὶ δυνάμωνε· τότε σηκώθηκα γρήγορα-γρήγορα, πῆρα τὰ πράματά μου καὶ ἔφυγα τρέχοντας.

Μόλις ἔφθασα στὴ σκηνή, ἔπιασε μιὰ βροχὴ τρομερή, ἔβρεχε χοντροὺς κόκκους κι' ὅλο ἔβρεχε, χωρὶς νὰ φαίνεται πὼς τὄχε σκοπὸ νὰ σταματήσει.

Ἡ σκηνὴ καθώς βράχηκε, γίνηκε διάφανη καὶ ἔφεγγε μέσα παιάξενα.

Πέφτανε κεραυνοὶ κι' οἱ στάλες ποὺ χτυποῦσαν πάνω στὴ σκηνὴ ἔκαναν πολὺ κρότο.

Καθόμαστε ὅλοι σὰ μουδιασμένοι καὶ κανεὶς δὲ μιλοῦσε· μόνο ἐγὼ τραγουδοῦσα τόσο δυνατά, ποὺ σκέπαζα γιὰ λίγο τῆς βροχῆς τὸ μονότονο χτύπημα ἀπάνω στὴ σκηνή.

Ἔξω τὰ νερὰ ποὺ τρέχανε ποτάμι, περνοῦσαν μέσ' ἀπ' τὴ σκηνὴ κι' ἀναγκαζόμαστε νἄχουμε τὰ πόδια μας πάνω στὰ κρεβάτια. Μιὰ σταματοῦσε καὶ μιὰ ξανάρχιζε ἡ βροχή, μὰ μιὰ φορὰ σταμάτησε καὶ δὲν ξανάρχισε πιά.

Τότε βάλαμε ὅλες γρήγορα τὰ παλιά μας καὶ βγήκαμε ἔξω.

Ἦταν ἀληθινὸ θαῦμα. Τὰ πεῦκα ἦταν κατακάθαρα καὶ οἱ σκίνοι, πρίσινοι κι' αὐτοὶ καὶ φωτισμένοι ἀπ' τὸν ἥλιο, ἔδειχναν ἕνα ὅμορφο χρῶμα.

Ἡ θάλασσα εἶχε κύματα καὶ χρυσοκοκκινίζαν ἀπ' τὸν ἥλιο ποὺ ἦταν στὸ βασιλειά του.

Ἀναπνέαμε δυνατὰ τὸν ἀέρα ποὺ ἦταν ὁλοκάθαρος καὶ μύριζε βρεμένο χῶμα καὶ πεῦκο.

Μᾶς ξανάδινε καινούργια ζωὴ κάθε ἀνάσα, ποτισμένη μὲ τὴν καλοκαιριάτικη βροχή.

Δάφνη

ΟΙ ΚΑΚΟΙ ΟΙΩΝΟΙ

Ἕνας ἄνθρωπος ἀπελπισμένος βρῆκε μιὰ μέρα τὸν Κάτωνα, ἔναν ἀπὸ τοὺς πιὸ σοφοὺς τῆς Ρωμαϊκῆς Δημοκρατίας, καὶ τοῦ εἶπε πὼς ἤτανε τιμαρημένος ἀπὸ ἕνα περιστατικὸ ποὺ τοῦ συνέβηκε, καὶ ποὺ τοῦ φαινόταν κακὸς οἰωνός.

— Τί ἔπαθες λοιπόν ; τὸν ἐρώτησε ὁ Κάτων.

— Οἱ ποντικοὶ ἁπάψε μοῦ ροκάνισαν τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ παπούτσια μου, ἀποκρίθηκε ὁ ἄνθρωπος.

— Ἡσύχασε, τοῦ εἶπε τότε ὁ Κάτων. Αὐτὸ δὲν εἶναι καρὰ μισὸ κακό. Χέρσες ὅμως, ποιὸ θἄταν ἀληθινὰ τρομερό, καὶ παιὸ ἔπρεπε νὰ σ' ἀνησυχῆ ἂν σοῦ συνέβαινε ;

— Ποιό λοιπόν ;

— Νά, ἂν τὸ παπούτσι σου ἔτρωγε τοὺς ποντικούς.

Εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς πῶ πὼς ὁ ἄνθρωπος ἔβγαλε νεροπισμένος, γιατὶ κατάλαβε πὼς τὸν περίπαιζαν γιὰ τὴ δεισιδαιμονίατου.

(Μετάφραση) *Φωτιά*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολειό.

—Πῶς μποροῦμε, παιδί μου, νὰ μοιράσουμε τέσσερα πορτοκάλια σ' ἕξη παιδιὰ χωρὶς νἀδικήσουμε κανένα ;

—Ἀντὰ κάνουμε πορτοκαλάδα, κύριε !

Ἐσμαράλδα

***

Ἡ *Πριγκίπισσα τῆς Σελήνης* στὸν ἀδερφό της :

—Τὶ ἰδέα ἔχεις ; Γιὰ νὰ μὴ χάνω τὸ κλειδὶ τῆς κασελίτσας μου, νὰ τὸ κλειδώνω μέσα ;

Τζογὲς

***

Στὸ μάθημα τῶν Γαλλικῶν.

—Πῶς κάνει ὁ παρατατικὸς τοῦ avoir ;

Ὁ μαθητὴς δὲν ξέρει. Κάποιος ἀπὸ πίσω τοῦ ψιθυρίζει :

— J'avais!.. J'avais!..

Κι' ἐκεῖνος μὲ θυμό :

—Τὶ *ζαβέ* ; Δὲν τὸν θυμᾶμαι, δὲν τὸν ξέρω. Εἶμαι γι' αὐτὸ ζαβός ;

Μαΐμοῦ τοῦ Κωλέττη

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 234ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

["Ιδε Διάπλ. 1927, φυλλ. 28]

1. Εἰς τὴν σελίδα 245, στήλη α', στίχ. 35, λείπει ἡ λέξις *Θέλατε*.

2. Εἰς τὴν σελ. 245, στήλη γ', στίχ. 25, λείπει ἡ λέξις *ἔστω*.

3. Εἰς τὴν σελ. 246, στήλη β', στίχ. 7, λείπει ἡ λέξις *ἔτρεμε*.

4. Εἰς τὴν σελ. 246, στήλη γ', στίχ. 40, λείπει ἡ λέξις *τίτλους*.

5. Εἰς τὴν σελ. 247, στήλη α', στίχ. 11, λείπει ἡ λέξις *κοπαδιοῦ*.

6. Εἰς τὴν σελ. 247, στήλη γ', στίχ. 10 (τοῦ ποιήματος) λείπει ἡ λέξις *ἀνήλια*.

7. Εἰς τὴν σελ. 248, στήλη α', στίχ. 28 («Ὁ Μπέμπης Ἀρχιλήσταρχος») λείπει ἡ λέξις *γειτονιά*.

8. Εἰς τὴν σελ. 248, στήλη γ', στιν. 54, λείπει ἡ λέξις *μελέτη*.

9. Εἰς τὴν σελ. 249, στήλη α', στίχ. 37, λείπει ἡ λέξις *ντρεμάτων*.

10. Εἰς τὴν σελ. 249, στήλη γ', στίχ. 33, λείπει ἡ λέξις *λόρδους*.

11. Εἰς τὴν σελ. 250, στήλη γ', στίχ. 14, λείπει ἡ λέξις *διασκέδαζε*.

12. Εἰς τὴν σελ. 251, στήλη α', στίχ. 35, λείπει ἡ λέξις *ἡσυχία*.

Μιὰ μόνο, ἡ *Ἡλιογέννητη*, βρῆκε καὶ τὶς δώδεκα λέξεις σωστά. Ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* κι' ἡ *Λιμπλία Χὼβ* βρῆκαν ἀπὸ ἕντεκα. Αὐτὲς λοιπὸν παίρνουν τὸ Πρῶτο καὶ τὰ δυὸ Δεύτερα βραβεῖα. Ὅσο γιὰ τὸ Τρίτο, ἐκεῖθὶ ἀπὸ 10 λέξεις βρῆκαν πολλοί, ξεχώρισα τρεῖς ποὺ βρῆκαν τὶς πιὸ δύσκολες ἢ τὶς πιὰ πολλὲς ἀδίσακτες, μὲ τὸ πρῶτο, ἐχωρὶς δηλαδὴ νὰ σημειώνουν κι' ὅλλες ταιριαστὲς λέξεις, γιὰ νὰ διαλέξω), καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς πέρασα στὸν Α' Ἔπαινο.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἡλιογέννητη* (12 λέξεις, [24Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Μεγάλη Ἑλλάς, Λιμπλία Χὼβ* (ἀπὸ 11 λέξεις, ἀπὸ [22Ε]).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Καμάρι τῆς Μητέρας, Νοσταλγία, Μαΐρη Καρτάλου* (ἀπὸ 10 λέξεις, ἀπὸ [20Ε]).

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ : 10 ἢ 9 λέξεις, ἀπὸ [19Ε] εἰς ἕκαστον : Ἀνεμώνη, Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ, Ἐλευθέριος Ρουσσάκης, Δούλη Δωδεκάνησος, Ἀγνὴ Ψυχούλα, Ἐλιά, Αἰακός, Ψαροπούλα, Ζουλέικα, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Βόλγας, Μηλολόνθη, Ἰωάννα Ἀθανασούλα, Εὐέλπις, Φαέθων, Αὔρα τοῦ Εὐξείνου, Φιρφιρίτσος, Μόλλυ, Ἅμλετ, Λύρα, Λάμπας Ἀντήν, Σμυρνιωτάκι, Βυζαντινὸ Ἄστρο, Κώνστ. Καμπουράπουλος, Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης, Διαβολοκάστρου, Μήδεια, Σφίγξ, Λιχούδα, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Ἀργυρόπτερος Κόρη, Μερκία, Τσούχτρα, Ἀττικὴ Αὐγή, Νίνος Παπαδόπουλος, Φωτεινός, Χιονισμένο Πήλιο, Νάρκισσος, Δὰν Κιχώτης, Κουτορνίθι.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ : 8 ἢ 7 λέξεις, ἀπὸ [15Ε] εἰς ἕκαστον : Φτέρη, Πούλια, Ἀμίμητος Γελωτοποιός, Μενέλαος Μαλαμῆς, Βασίλειος Μαλαμῆς, Ἀνέσπερη Εὐτυχία, Ἄγγελος Δάφνης, Αἰλιάνα, Λέλα Φραγγιᾶ, Ἀτρόμητη Φοβητσάρα, Ἀνθισμένη Μυγδαλιά, Πλάνα Δοξάρι, Ζηλεμένα Κάστρο, Ἀφρισμένο Κῦμα, Μήτης Πρόδρομος, Κ.Δοξιάδης, Γ. Στρουμπος, Ἰωάν. Ἀνδρονικάκης, Ἰνδιάνα, Ἀστρακόβροντο, Κοσμοχαλάστρα, Σαρλώ, Περιπλοκάς, Φούσκας, Μαῦρος Ἀετάς, Γλυκειὰ Χαραυγή, Κατεργαράκος, Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι, Τελειδιάρικο Κῦμα, Μῆλαν τῆς Ἐριδος, Παιδὶ τῆς Ἐξοχῆς, Ἡρωϊκὴ Φέσα, Ἰοστέφανος, Μεσημβρινὸς Ἥλιος, Μάγας Ἐφευρέτης, Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, Νίκη τοῦ Παιανίου, Σωτήριος Μάρκου, Ἥρως τῆς Τριπολιτσᾶς, Ναυτίλος, Νιόβη, Νεύτων, Μοκοκό, Μέλισσα, Ἀλέκος Κουρκουβάλης, Συγυρόμαλλη, Δημ. Μασουρίδης, Ἐκδικητής, Συρανό, Πάτερ Παχούμιος, Μυοσωτίς, Παπατρέχας, Ἐξυπνη Γατούλα, Νέμεσις, Σανδὴ Γιαλανομάτα, Ταρζάν, Βόσπορος, Μάτισσα, Μιλ-Βήν, Μαρουσιωτάκι.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ : 6 ἢ 5 λέξεις, ἀπὸ [11Ε] εἰς ἕκαστον : Σκνίπα, Ἀγνούλα, Ἐλάτη τοῦ Αἴνου, Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγι, Ἀτρόμητος Κρής, Λυκαυγή, Ἀνεμώνη τοῦ Βυτνοῦ, Φραγκίσκος, Μεγαλόπρεπη Ἴδη, Τυπικὸ Κυκλάμινο, Κεντρί, Ροδοβαμμένη Λόγούλα, Ἀρχοντοπούλα, Ἀμφιτρίτη, Ἀγνωστη, Περσεύς, Βράχος τῆς Ἰωνίας, Κόρη τῆς Ἴδης, Σταυραετός, Ἐλπίζουσα Νεότης, Θαῖς, Ἐλαφίνα, Νοικοκυρούλα, Σπαρτιάτης, Σκλαβωμένη Ἴμβρος, Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου, Ἀνθισμένη Λεμονιά, Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς, Ριγολέττος, Παρξιάνα, Κ. Ξένος, Νικ. Τόσκας, Προσκοπάκι, Χαμόγελο, Ἀθανάσιος Πιτέρης, Ταστῖτσα Γαλανοῦ, Διασκοβόλος τοῦ Μόρφους, Δωρνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, Ρόδον τὸ Ἀμάραντον, Μικρούλα, Βοσκοπούλα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : 4 λέξεις καὶ κάτω, ἀπὸ [7Ε] εἰς ἕκαστον : Ἐξάδελφος τοῦ Διαβόλου, Ξανθὴ Κρητικοπούλα, Πορφυρίς, Ὀλγα Καψάλη, Παιδὶ τοῦ Πόντου, Ἀριστείδης Ἀντωνάτος, Νοσταλγούλα, Γενοβέφα, Δ. Φουντουλάκης.

Ἡ *Βοσκοπούλα* δὲν βρῆκε σωστὰ οὔτε μιὰ λέξη, γιατὶ δὲν κατάλαβε περὶ τίνος πρόκειται. Θὰ καταλάβῃ τώρα ποὺ βλέπει τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ ἐπιτύχῃ περισσότερο στὸν ἑπόμενο Διαγωνισμό.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΔΙΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 17 Ἀπριλίου 1928.

ΣΗΜΕΙ'Α, καθὼς βλέπετε, δημοσιεύονται ταποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ Δευκῶν Λέξεων. Ἡ δημοσίευσις Ἀποτελεσμάτων θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ στὰ ἑπόμενα φύλλα. Ὕστερα θὰ προκηρυχθοῦν οἱ νέοι Διαγωνισμοὶ γιὰ τὸ καλοκαίρι. Καὶ πρῶτος-πρῶτος ὁ Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων γιὰ τὴν Β' ἐξαμηνία τοῦ 1928. Ἂς τὸ ἔχουν λοιπὸν ὑπ' ὄψει τους οἱ νέοι συνδρομηταί: Τότε μόνο θὰ μπορέσουν νὰ μοῦ στείλουν Ἀσκήσεις (καὶ θὰ ἰδοῦν σὴν προκήρυξη τοὺς ὅρους) γιατὶ αὐτὲς ποὺ μοῦ στέλνουν τώρα, τὶς πετῶ στὸ καλάθι καὶ χάνουν τὸν κόπο τους. Τὸ ἴδιο ματαιοπονοῦν καὶ ὅσοι μοῦ στέλνουν *λύσεις ποὺ δὲν εἶναι γραμμένες σὲ χαρτὶ λύσεων*. Κι' ἀπορῶ μαζί τους : Δὲν εἶδαν τὴν προκήρυξη τοῦ σχετικοῦ Διαγωνισμοῦ στὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ Μαρτίου; Δὲν ἐδιάβασαν ἐκεῖ τοὺς ὅρους ; Παρίεργο ! . .

Νάρκισσε, ἔχω μπροστά μου τρία ὡραῖα γραμματά σου : τὸ Ἡμιαπριλιάτικο, ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ τὸ πιστέψω, καὶ δυὸ ὅλλα. Κι' ὅμως ὄχι, δὲν σὲ βαρέθηκα καὶ .. μὴ φοβᾶσαι ! Γράφε μου ὅσο συχνὰ θέλεις. Ὁ *Κ.* ποὺ μ' ἰρωτᾶς, δὲν εἶναι πολὺ «ἐκ τῶν ὑρώντων». Χαίρω ποὺ ἔγραψες στὸν κ. Σταμ. Σταμ. κι' εἶχες μιὰ τόσο καλὴ ἀπάντηση. Πολὺ ὅμορφο, πραγματικῶς, τὸ γαλλικὸ αὐτὸ ἀρθράκι γιὰ τὸν Ἰούλιο Βέρν, κι' ἴσως τὸ χρησιμοποιήσω.

Μὰ καὶ τὸ *Ἀφρισμένο Κῦμα* ηηδὲ ἀπ' τὴ χαρά του, κετῆ τραγουδεῖ, γιατὶ «αὐτὴ τὴ στιγμὴ» ἔλαβε γράμμα καὶ Μ. Μ. ἀπὸ τὸν κ. Σταμ. Στεφ., ποὺ τὸ εὐχαρίστησε ἔτσι γιὰ τὰ φυτὰ ποὺ τοῦ εἶχε στείλει. «Εὐχαρίστως σᾶς στέλνω συμπληρωμένο—τοῦ γράφει,—καὶ τὸ τετραδιάκι ποὺ μοῦ στείλατε. Νὰ ξέρατε ὅμως μὲ τί κόπο τὸ ἔκανα ! Γιατὶ τὰ *μικρά* μου *μυστικὰ* τὰ ἔχω πιὰ ξεχάσει· τὰδὲ *μεγάλα* μου δὲν χωροῦν στὰ τετραδιάκια τῆς Διαπλάσεως». Χαριτωμένο ! Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο θὰ δυσκολεύσουν πολὺ κι' ὁ κ. Φαίδων νὰ συμπληρώσῃ ἕνα τετραδιάκι γιὰ τὸ *Ἀφρισμένο Κῦμα*, ἂν καὶ ὅθελε νάνταποκριθῇ στὴν ἐπιθυμία του.

Ἤλαβα *Λεμονανθέ*, κι' εὐχαριστῶ. Πραγματικῶς ἡ καλὴ σου μητέρα σοῦ βρῆκε ἕνα πολὺ ὅμορφο ψευδώνυμο. Χαίρω ποὺ ἔγινες καλὰ καὶ ποὺ μπορεῖς τώρα νὰ μοῦ γράφῃς μὲ τόσο εὐκαγνωστο καὶ καθαρὸ γραφιματάκι. Ἔτσι νὰ ἐξακολουθήσῃς. Θὰ περιμένῃς ὡς νὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ τοῦ κομματιοῦ σου. Ἐντωμεταξὺ ὅμως μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς καὶ τὸ ὅλλο.

Διάβασα κι' ἐγὼ, *Πέτρε Ριονσαί*, ἕνα φυλλάδιο αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ ποὺ λές, ἔτσι ἀπὸ περιέργεια. Κι' ἔφριξα μὲ τὶς γλωσσικὲς καὶ τὶς ὅλλες του ἀσυναρτησίες, μὲ τὰ σαχλὰ πρωτότυπα ποὺ δημοσιεύει καὶ μὲ τὰ τόσο κακομεταφρασμένα ξένα διηγήματα. Ἀλλὰ φυσικά, ὅποιος βγάζει ἕνα περιοδικό, λέει πὼς αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο, κι' ἂς μὴν τὸ πιστεύῃ οὔτε ὁ ἴδιος. . . Ὄχι, Διαπλασόπουλα ποὺ λές, συνειθισμένα μὲ τὴ γλῶσσα, μὲ τὸ ὕφος, μὲ τὴν τάξη τῆς «Διαπλάσεως», δὲν μπορεῖ νὰ τὰ παίρνουν. Πῆραν ἐνα-δυὸ φυλλάδια καὶ τὰ διάβασαν μόνο γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴ διαφορά. . . Ὁ κ. Σ. ὁ εὐχαριστεῖ γι' αὐτὸ ποὺ γράφεις.

Ὁ *Γάσων* μοῦ γράφει γιὰ ἕνα φρικτὸ δυστύχημα ποὺ ἔγεινε στὴν πατρίδα του τὴν 25η Μαρτίου. Τὸ βράδυ, στὴ λαμπαδηφορία, ἔπεσε τὸ μπαλκόνι τοῦ Δημαρχείου ἔπου ἦταν ἕνα σωρὸ παιδάκια, καὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ σκοτώθηκαν ἢ πληγώθηκαν βαριά. Κακόμοιρα παιδάκια καὶ δύστυχοι γονεῖς ! . . Ἀλλὰ καὶ τὸ τραγικώτερο πρᾶγμα ἔχει τὸ φαιδρό του μέρος. «Ἕνα παιδάκι—μοῦ γράφει πάντα ὁ *Γάσων*,—δὲν ἔπαθε τίποτα. Σηκώθηκε μόνο του κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Μὰ τί τρέξιμο ἦταν ἐκεῖνο; Τὸ σταμάτησαν κάτι κύριοι καὶ τὸ ρώτησαν γιατὶ τρέχει. Κι' ἐκεῖνος, φοβισμένο, τοὺς ἀποκρίθηκε : Ὄχι, κύριε, δὲν τόρριξα ἐγώ! . .» —Τώρα τὰ δακρυσμένα μάτια γελοῦν...

Ὅλα τὰ ἔλαβα, *Ἀλεξανδρινὰ Διαπλασόπουλο*, καὶ μὴν ἀνησυχεῖς. Οἱ ταχυδρόμοι ξέρουν καλὰ πὼς δὲν ἄλλαξα σπίτι, ἀλλὰ μόνο ἀριθμό, καὶ μοῦ φέρνουν ἐπίσης κι' ὅσα γράμματα γράφουν τὸ νέο 42 κι' ὅσα διατηροῦν ἀκόμα τὸ παλιό 38. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς ἀνάργειες καὶ περιμένω τἀκοτελέσματα. Κι' ὁ κ. Σ. σ' εὐχαριστεῖ γ' ἀ τὴν ὡραία εὐχή. Ὅσο γιὰ τὶς λύσεις τῶν δικῶν σου Ἀσκήσεων, κι' αὐτὲς μπορεῖς νἀ τὶ γράφεις. Εἶναι προνόμιο τῶν συνθετῶν ὅταν διαγωνίζονται ὡς λύται. Ἄλλως τε τὶς περισσότερες Ἀσκήσεις ποὺ δημοσιεύω τὶς ἀλλάζω, τὶς διορθώνω, τοὺς βάζω ἄλλες λέξεις, κι' ἔτσι, πολλὲς φορές, δυσκολεύονται νὰ τὶς βροῦν κι' οἱ ἴδιοι οἱ συνθέτες.

Ἀπὸ τὸ γράμμα τῆς *Ἐρείκης*, ποὺ δὲν παύει νὰ ἐνεργῇ γιὰ ἐξαπόθεμα : «Ὁ φετεινός σου τόμος εἶναι ἀκόμα πιὸ ὡραῖος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Φαίνεται πὼς τὸν ἔκαμες ἐπίτηδες γιὰ τὴν πεντηκονταετηρίδα. Ἔξοχη ἡ Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος γιὰ τὴ Σαρακοστή! Μοῦ ἄρεσε πολὺ καὶ τὸ ποίημα τῆς *Νεράϊδας τοῦ Γιαλοῦ* γιὰ τὸ Περιβόλι τῆς Διαπλάσεως. Τὰ τρία σου μυθιστορήματα βρίσκονται τώρα στὸ πιὸ περιποιητὸ σπίτι μέρος . . . Διαβάζω καὶ τὴ *Ρήνα καὶ Μαρίνα*, καὶ τὸ βρίσκω πολὺ διασκεδαστικό, ἂν καὶ εἶναι γιὰ μικρὰ παιδιά». — Κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα μπορεῖς νἀ μοῦ στέλνῃς δυὸ κάθε τριμηνία. Παιδικὰ Πνεύματα ὅσα θέλεις. Χαιρετίσματα σταδέλφια καὶ χωριστὰ στὴ μεγάλη σου ἀδελφή.

Ἀντώνιε Μπεγέλη, ἤλαβα τὸ γράμμα σου ποὺ δὲν εἶχε παρὰ μόνο τὴ φίρμα σου ἀπὸ πάνω κι' ὕστερα τὴν προσφώνηση «ἀγαπητή μου Διαπλάσεως». Ὅλο τάλλο λευκό. Πρωτοπαρίλιά ἦ; Καὶ τοῦ χρόνου.

Ὡραιότατη ἡ «Μελισσαντροῦ σου, Ἀγκαίμα. Ὁ κ. Σταμ. Σταμ. θὰ τὴ διάβαζε μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση. Ἀλλὰ καὶ τὰ Διαπλασόπουλα μὲ τὴν Ἰδια. Γι' αὐτὸ θὰ δημοσιεύσω τὸ γράμμα σου στὴ Σελίδα Συνεργασίας. Δὲν τὸκανες ἐπίτηδες, κι' ὅμως εἶναι ἕνα κομμάτι φυτολογικό, λαογραφικὸ καὶ λογοτεχνικό, ποὺ ἴσως δὲν θὰ τὸ πετύχαινες τόσο, ἂν τὸ ἔγραφες μὲ σκοπὸ νὰ δημοσιευθῇ στὴ Σελίδα.

Ἡ *Μήδεια*, ποὺ μὲ τόση χαρὰ μοῦ ἀναγγέλλει τὴν πρόοδο τοῦ Συλλόγου των, προσδιόρισε στὸ ραιότατο γράμμα της καὶ τὰ ἑξῆς: α' Ἔφριξα μὲ μιὰ σ' ἕνα καινούριο περιοδικό . . . Μὲ τὴ διάπλαση δὲ μπορεῖ νὰ συγκριθῇ ! Δὲν ἔχει τὴ χάρη της, τὴ σεμνότητά της, στὴν ἐμφάνιση — ἕνας λόγος ἀκόμη νὰ τὴν προτιμῶ,—τὴν ὡραιότητά της ἂν γένει. Ἐκεῖνα ποὺ εἶδα στὴν Ἀλληλογραφία του ποὺ φάνηκαν γελοῖα ! Τί νὰ σοῦ πῶ ! Μιὰ ἀνάπλασι εἶν' ἐκείνη ποὺ μᾶγειες, ποὺ ξετρελλαίνει . . . Πόσο, ἀλήθεια, σχᾶμπ ! . . Μαζί μὲ τὴ μητέρα μου, τὶς ἀδελφές μου καὶ τὴν πατρίδα μου, ἀγαπῶ κι' ἐσένα . . .» Λοιπὸν καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη μοῦ γράφει ἡ *Μήδεια*. Κι' ἐγὼ συλλογίμαι : "Ας βγαίνουν, ἂς βγαίνουν καθεμέρα περιοδικά, ἀφοῦ γίνονται ἀφορμὴ νὰ λαβαίνω τέτοιες ἐκθηλώσεις, νὰ βλέπω πόσο μᾶγαποῦν τὰ καλὰ μου παιδιά!

Ἐνδοξε Ἔλλην, τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι, ἄρα ἡ Πατρίδα βρεθῇ στὴν ἀνάγκην νὰ σὲ ξανακαλέσῃ, θὰ εἶσαι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους της στρατιῶτες καὶ θὰ τὴν ὑπηρετήσῃς τόσο πιστὰ καὶ στὸν πόλεμο, ὅσο τὴν ὑπηρέτησες στὴν εἰρήνη. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὴ φιλοπατρία σου καὶ χαίρει, ποὺ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, μ' αὐτὴ τὴ γνώση, μ' αὐτὰ τὰ αἰσθήματα, ξαναγυρίζεις στὸν κύκλο μου. Τὰ Διαπλασόπουλα, μικρότερα ἀδέλφια του, κρέπει νάναι περήφανα γι' αὐτό. Πρέπει ὅμως νὰ ξέρῃς ὅτι στὸν κύκλο μου εἶναι καὶ συνομήλικοί σου, ποὺ ὑπηρετοῦν τώρα στρατιῶτες ἢ ἀφοσηρετήσαν πρὸ ὀλίγου. Γιατὶ κι' ἄλλοι ἔχουν, σὰν καὶ σένα, τὴν ἰδέα ὅτι δὲν εἶμαι μόνο γιὰ μικρὰ παιδιά . . .

Ὁ *Θέσπις*, ποὺ εἶχε καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃ, μοῦ ἀναγγέλλει πολὺ εὐχάριστα πράγματα : Ἰσχεδίασε τὰ σκηνικὰ τῆς «Πριγκίπισσας Μαλέν» ποὺ παίχθηκε στὸ Ἑθνικὸ Θέατρο ἀπὸ τὴ Σχολὴ Θεάτρου, κι' ἀλήθεια στὴν ἀντιγραφή, λέει, τοῦ τὰ χάλασαν ἀρκετά, πλῆρώθηκε ὅμως γι' αὐτὰ 5,000 δραχμὲς — ἕ, ὄχι λίγα,—κι' ἐ κ. Καλομοίρης τοῦ ἀνέθεσε τὰ σκηνικὰ τοῦ «Δάκτυλιδιοῦ τῆς Μάνιας», τοῦ μελοδράματός του ποὺ θἀ παιχθῇ προσεχῶς στὰ «Ὀλύμπια». Βλέπετε λοιπὸν πὼς ὁ Θέσπις μας προοδεύει. Καὶ χαίρω ἰδιαιτέρως γιατὶ τοῦ τὸ προεῖπα, ὅταν μοῦ ἔστειλε τὰ πρῶτα του σκίτσα.

Σὲ ὅλλους δὲν ἔχω τόπο νἀπαντήσω, οὔτε στὸ *Βαρῶνο Μυγχάουζεν* ποὺ εἶχε τόσον καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃ, οὔτε στὴν *Κυρὰ Κυραλένη* τὴν Παριζιάνα μου (ἂς εἶναι, αὐτὸ ποὺ θέλει, θὰ τὸ πῶ τῆς *Μεγάλης Ἑλλάδος* στὸ ἐρχόμενο), οὔτε τῆς *Χλόης*, τῆς *Ρετσίνας* καὶ τῆς *Μίμοῦς τοῦ Κολέττη*. Θὰ μπορέσω ἄραγε στὸ ἐρχόμενο ; Νὰ ἰδοῦμε, ἂν δὲν εἶναι τόσο μεγάλη ἡ... γραμματοεπιμήθρα.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : *Ἔνδοξο Σοῦλι*, *Ἐλεύθερο Πουλί*, *Ροζίτα*, *Μαΐρουδάκι*, *Λιλάντα*, *Σπύρος*, *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι*, *Ψυχὴ τῆς Λέσβου*, *Ἠθύλη*, *Ἀπάμις*, *Σακουστὴ Νεράϊδα*, *Μάμφις*, *Ἀνδαλουσία* καὶ *Γαλάζιο Ἀστέρι*. — Ἐξατέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά των λόγια.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης ὅσους μοῦ ἔστειλαν κάρτες κι' εὐχὲς γιὰ τὸ Πάσχα. Καὶ τοῦ χρόνου, καλὰ μου παιδιά !

Τοὺς ξεπαθωμένους; Θὰ τοὺς ἀναφέρω καὶ θὰ τοὺς εὐχαριστήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται : «Κατεργαριά» τῆς *Ἠθύλης*. Πολὺ καλογραμμένο, κι' αὐτό, ἀληθινό, ψυχολογημένο. Ἀλλὰ δὲν πάει νὰ γράψουμε γιὰ τὴν «κατεργαριὰ» μιᾶς δασκάλας, ἔστω καὶ ἀθῶα, ἔστω καὶ πρὸς τὸ καλὸ τῶν μαθητριῶν της. Γιὰ τὰ παιδιὰ δὲν θἄταν πολὺ «ἐποικοδομητικὸ» καθὼς λένε. — «Ζωντανοί "Πρωϊ»» καὶ «Ἡ τρελὴ Διάνα» τῆς *Ἀλόης Πικρού*. Αὐτὰ δὲν εἶναι ἴσως ἀσχημα. Ἀλλὰ ἡ ὀρθογραφία τους εἶναι τόσο παράξενη, ἡ γλῶσσα τόσο πολλὰ μέρη τόσο ἰδιωματική, καὶ τὸ γράψιμο τό

Ἔτσι ἂς τὸ διορθώσῃ ἡ Λεχανιωτοσούλα κι' ἂς μοῦ τὸ ξαναστείλῃ.—Τὸ κομμάτι τοῦ *Μαγεμένου Ἀκρογιαλιοῦ*, ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ διαβάσω τὸν τίτλο του. Πολὺ ὄμορφη ἡ ἰδέα. Ἀλλὰ τὸ γράψιμο δύστρεχ.—Γι' ἄλλα δὲν ἔχω τόπο νὰ μιλήσω σήμερα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10.— Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεωθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ναυτόπουλο τῆς Πανόρμου, ἀ. (ΓΑ), Τρελλὴ Πετσλουδίτσα, κ. (...). Ἐστία, κ. (...). Λάτρης τοῦ Ἰδανικοῦ, ἀ. (ΔΡ). Ὀριέτα, κ. (ΕΔ).

ἤγασες, ἀ. (Β). Σκερτσόζικη ἰκρούλα, κ. (Πι;;;). Γαλιάνδρα, κ. (ΕΠ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Σακουστὴν Νεράϊδαν* (χώρτ πιὰ δὲν ἔχει κρύα κι' ἐλπίζω νὰ εἶσαι καλά· πολὺ σωστὰ αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις· ἀλλ' ἀφοῦ δὲν θέλεις, δὲν τ' ἀναφέρω') *Ἀκούρδιστον Ρολάϊ* (πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα ποὺ μοῦ περιγράφεις τὴ συγκίνησή σου ὅταν εἶδες τὸ φευδώνυμό σου στοὺς Ἰσοτίμους τοῦ Δ' Βραβείου· μὴν ἀργῇς τόσο νὰ μοῦ γράψῃς·) *Γαλάζιο Ἀστέρι* (Θὰ εἶδες ὅτι αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· χαίρομαι πολύ· ὁ Ὀθηγὸς δὲν τοκάθηκε ἀκόμη·) *Κρινιὸ* (αὐτό, εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· βέβαια θὰ ἔχῃς μεγαλύτερη εὐχαρίστηση τώρα ποὺ θὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνησή·) *Μαγεμένην Νεράϊδαν* (τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του· Ἀσκήσεις δὲν δέχομαι τώρα· ὁπωσδήποτε, πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι τὸ κάθε τί γράφεται σὲ χωριστὸ χαρτί, ἔχει ὅλα μαζὶ μὲ τὸ γράμμα·) *Τζογὲν* (ἕνα τέτοιο ἔκτακτο φύλλο θὰ κάμω καὶ γιὰ τὴν Ηαντηκογιαχεντρίδα·) *Λευκὴν Ἄρκτον* (μετὰ χαρᾶς!) *Παλιοκαραβάνα* (αὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις·) *Ῥῶκ* (βεβαίως, ἂν οἱ Ἀσκήσεις εἶναι ὡραῖες·) *Υἱὸν τῆς Φαιδίμης* (τὸ ἔλαβα, ἀλλὰ δὲν ἦλθε ἡ σειρά του· ἔχω πολλά, βλέπεις, ποὺ προηγοῦνται κι' ὁ καιρὸς ποὺ διαθέτω γι' αὐτὰ εἶναι μετρημένος·) *Ἀκτίνα Ἡλίου* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σου· τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια» εἶχει στοὺς τόμους 1919 καὶ 1920·) *Φραγκούλαν* (κι' ἐγὼ σ' εὐχομαι γιὰ τὴ γιορτή σου· ναί, γιὰ τὴ Σελίδα μπορεῖς νὰ στείλῃς καὶ τώρα·) *Κουνάλι* ἑπτειλα· τῶν 11, 12, 13 ξαναστειλα·) *Πριγκιπίσσαν Ἀολόσταν* (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ·) *Ἀτρόμητον Κρῆτα, Ταρταρῖνον, Ἀετόν, Μικρασιατικὴν Ἀντήν, Ἄσπρον Λωτόν, Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ, Φιλόγκλην, Ἀλίπην Σαγολόγου, Ζουλεΐκαν, Μαγεμένο Βασιλόπουλο* κτλ. κτλ.

Διάναν, Θεόδωρον Παπαδάκην, Μανόλιαν, Τελέσιλλαν, 25ην Μαρτίου, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Τὶς (ἑστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Ἀπριλίου, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δέονται μέχρι 21 Ἰουνίου.

303. Λεξίγριφος

Μοναχὰ τὸ ἕνα ἂν πάρῃς,
Πυροβόλο θὰ γενῇσαι·
Μὰ μιὰ πρόθεση ἂν προτάξῃς,
Τότε πρέπει νὰ τὸ λύσῃς.

Σπυρίδων Ι. Παναγιωτόπουλος

304. Στοιχειόγριφος

Εἶναι πάλι στὴν Ἑλλάδα
Παλαιοῦθε ξακουσμένη
Ποὺ πολλοὺς ἔχει πλουτίσει . . .
Μ' ἂν τὸ ἀρχικὸ τῆς βγάλῃς,
Ἴσως γιὰ τὴν ἑπομένη
Θ ἀναβάλῃς καὶ τὴ λύσῃ.

Ὑβόνη

305. Μεταγραμματισμὸς

Παίρνεις ἀπόστολο κλεινό,
Τὴν κεφαλή του ἀλλάζεις
Καὶ νικηφόρο στρατηγό
Ἀρχαῖο παρουσιάζεις.

Ἔνδοξο Σοῦλι

306. Αἴνιγμα

Τὸ ἀρσενικὸ συνέγραψε
Πανέφορο βιβλίο·
Τὸ θηλυκὸ εἶναι γνώρισμα
Διακριτικὸ σημεῖο·
Κι' ὅσο γιὰ τὸ οὐδέτερο,
Νόμισμα ὄχι . . . ἡμέτερο.

Εὐστράτιος Παξινὸς

307. Ψαφονόκκαλον

* * * *
* * * *
* * * * * * * * *
* * * * * *
* * * *
* * *

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγνώσκωνται: ἄνεμος, ἀπόστολος, ἀρχαία περίφημος πόλις, ἐπίρρημα, πτηνὸν κατοικίδιον, ἀρχαία πόλις καὶ ἑορτή, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, αὐτοκράτωρ.

25η Μαρτίου

308. Λογοπαίγνιον

Οἱ χωρισμοὶ δὲν εἶναι χωρισμοί· αἱ ἑνώσεις εἶναι χωρισμοί.

Λαβέντης

309-313. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ὕπνος, πάγος, αὐλός, αἶνος, ἄωρος.

Ροδοδάφνης

314. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μεγάλον ζωγράφον:

1, Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης· 2, Πορθμὸς περίφημος· 3, Ἄνεμος καταστρεπτικός· 4, Πόλις τῆς Πελοποννήσου· 5, Οὐράνιον σῶμα· 6, Ὀρυκτόν.

Ἐσμεράλδα

315. Φωνηεντόλιπον

βν - μ - βν - δ - σμγ

Τάνη Μονάχη

316. Γρῖφος

πῦρ θαῦ
πῦρ πῦρ θαῦ θαῦ
Ὁ τ' ἔριϛ 1
πῦρ πῦρ θαῦ θαῦ
πῦρ θαῦ

Φαλασσαραχνὴ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

317. Double Tête

A chaqun des mots ci-dessous ajoutez comme tête une lettre et formez ainsi dix autres mots, dont les initiaux donneront un proverbe commun:

abat, ode, loge, âcre, anse, table, elle, âge, dette, ile.

Μάνισσα

318-320. Cinéma-Rébus

1. Τέχνη, ὄρος, ἐκεῖ, ἔχει.
2. Ἐκεῖνον, αὐτὸ εἶναι ὁ χουσός.
3. Ρόδον, εἰς, κλίνη, ἔχει, Τρία ψευδώνυμα.

Ἀμαυρυλλὶς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. Θ

73. Γαζία (γᾶ, ζῆ, α.) — 74. Μορφεὺς-Ὀρφεύς.—75. Κύθηρα-Κυθάρα.—76. Τὸ ὄνειρο.

77. Α Α ΤΟΝ
ΝΑ ΝΕ ΠΤΩ
ΓΑ ΛΑ ΞΙ ΑΙ ΟΝ
ΑΕ ΚΑ ΜΕ
Α ΚΟΣ ΝΗΣ

78. ΔΟΥΝΑΒΙΣ (οἶνος, θαῦμα, Νουβία, Αἶνος, βοῦς, Ἴβις, Σουδάν.) — 79-83. Διὰ τοῦ Σ. *Λέσβος, Πελασγός, δομή, Σιὼν, ἀστός.*—84. *Σέβου τὸ γῆρας.* (Ἡ ΒΕΣ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον, ΟΥΤ βουστροφηδόν. Αἱ λέξεις τῆς ἀκροστιχίδος: ΡΑΣ ΒΕΣπασιανός, ΟΥΤος, ΗΓΟύμενος, ΡΑΣον.)—85. Αἱ λέξεις: *Θάσος, Πάνος, Σανός, Βάρος.* Αὐτὰ τῶν ἀρχικῶν των: *Θν - σβ* = ΘΕΟΝ ΣΕΒΟΥ.—86. Ἀγάλια-ἀγάλια γίνεται ἡ ἀγουρίδα μέλι.—87. Cadre-Ca're. — 88-90. 1. *Διλάντα* (lit, l'an, ta.) 2. *Ἀνεμώνη* (à, nez, mot, nid.) 3. *Μποὲμ* (beau, aime.)

Ξεσπαθώστε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1870—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἓξ πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *30* καὶ ραμμένος δρ. *35*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ ἄκρα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΚΙΓ' — 407]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ ἀπ' εὐθείας καὶ μέσον Διαπλάσεως. Δίνω: Σ. Σακελλαρίου, (Διὰ 25ην Μαρτίου), Χιτζίας 22, Πρώτιστες (Κρήτης). 25ην ΜΑΡΤΙΟΥ

[ΚΙΓ' — 408]

25η ΜΑΡΤΙΟΥ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

[ΚΙΓ' — 409]

Ἐλευθέριε Ρουσσάκη, Βρυσηίσσα Ρεπανάκι. Ἀθανάτης, Ρέα, Ἑπτείλα τετραδίκια· περιμένω δικά σας. Ἀγὰς (ΚΗ'—292). Τελέσιλλα

[ΚΙΓ' — 410]

Πρωσχὸς Σύλλογος Κινηματογραφικῶν Ἀστέρων, Δεχόμεθα μέλη καὶ ἀντιπροσώπους. Φερεντίνου, Μιχαὴλ Ἰάδα 190, Ἀθῆναι.

[ΚΙΓ' — 411]

Τρελλὰ Φοιτητάκι, δεχόμαστε. Στεῖλε διεύθυνσίν σου. Ἡδύλη, Ἀκάμας

[ΚΙΓ' — 412]

Τὴν Ἀντιγόνη, Ἀνδαλουσία, Ἀμαρυλλίδα, Ἑρμίνα, Τρελλὸ Φοιτητάκι, Γιοῦ-Γιού, Γαλάτεια, Μέντορα, Φίλανθο καὶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα εὐχομαι ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

[ΚΙΓ' — 413]

Ἡ ΔΗΜΑΛΟΥΛΑ εὐχεται αὐτὰ Διαπλασόπουλα Καλὸ Πάσχα.

[ΚΙΓ' — 414]

Ρ ΕΑ, σὲ ξέρω . . . δὲν εἶσαι ἡ Ελ. Π.; Γαλάζιο Ἀστέρι

[ΚΙΓ' — 415]

Παρόραμα, Στὴν [ΚΙΓ' — 403] ἀγγελία τοῦ 20οῦ φύλλου ἀντὶ Δ. Τσόκωνα, θέλει Δ. Τσάκωνα. Ὁ Ἄφοβος

[ΚΙΓ' — 416]

Στὴ Φλογέρα καὶ Ρετσίνα.

Αἴ γιλενάδες μου κλεινὲς
καὶ στὰ ψευδώνυμα δεινές,
πέσατε λίγο ἔξω.
Δὲν εἴσαστε ἀνώνυμες,
ἄστε καθήστε φρόνιμες
γιὰ νὰ μὴ σᾶς τὶς ὁρέξω!

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

[ΚΙΓ' — 417]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: Ἑλληνικὸν Γύμνασιον, Ἀντιπρόεδρος: Φάρος τοῦ Αἰγαίου, Γραμματεύς: Καπετὰν Φασαρίας, Ταμίας: Ἀκοῦρδιστο Ρολόϊ.

ΤΜΗΜΑΤΑ. Διαγωνισμῶν: Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, Ἀποκαλύψεων: Σέρλυν Χόλμς, Ἐπισκεπτηρίου: Σὲρ Ρόναλδ.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ. Θεσσαλονίκης: Φάρος τοῦ Βοσπόρου.—Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι· ἀπαντᾶτε: Μιχαὴλ Κοντεζῆν, Λεβέντειον Λύκειον, Ἄνω Πατήσια, Ἀθῆναι.

ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ. Ψηφίζομεν τὸ ψευδώνυμον Φάρος τοῦ Βοσπόρου καὶ Ρόδον τὸ Ἀμάραντον. Διαπλασόπουλα, μὴ μᾶς βιάζετε.

[ΚΙΓ' — 418]

Δὸν Ζοζέ, Ἄλεξ . . . ἀγόρι μου, μὴν κρύπτεσαι σὲ φουστάνια!! Ἄρρωστη Σελήνη = Εὐαγγελία Ψαρρᾶ. Ἄφοβος = Δὸν Ζοζέ. Μὶς Πόπη, νὰ εἶσθε εἰλικρινέστερα. Κύκνειον Ἆσμα

[ΚΙΓ' — 419]

Τὸ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ: Ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικὰ προκειμένου νὰ διαψεύσῃ τὴς κυνήσεως. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ, Ἐπτείλα. Ε. ΡΟΥΣΣΑΚΗ, Δὲν τὰ περίμενες Ἐ; ΙΩΑΝΝΙΣΜΕ, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΝ, ΒΑΣΣΙΛΙΣΣΑ ΣΥΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ, ἀτείλτε δῶρο σας νὰ σᾶς στείλω τὰ θραῦσία. Διαγωνισμὸς (ΚΙΙ—60) παρατείνεται τέλη Μαΐου. Σύνταξη: Χαρ. Σταυρόπουλου, ρ.τ. Ἀθήνας.

[ΚΙΓ' — 420]

ΠΑΡΕΑ ΤΩΝ Κ. Κ.

Μπαίνομεν στὸν Διαπλασόκοσμον μὲ σκοπὸ νὰ ποκαλύψουμε τὰ δικαιώματα διακρινόμενα ψευδώνυμα. Τρέμετε!, γιατί ἀρχίσαμε. Ἄρτεμις Ἀμαρυσία καὶ Κόπανος = Μοράλλη. Μακντόφ = Λευκαδίτης. Λαρελάϊ = Ἥμιπυὶ Μπουρμπούλη. Καρδινιάκ—Λέρτας . . . Πῶς;;;

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ. ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΧΕΙΡ. Π. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ· Τυπογρ. Στάτιρος 19. Ἀθῆναι

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
[Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἁπλοῦς δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν αὐγγραμμα, δηλαδὴ παρεχὸν εἰς τὴν χάραν ὁμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὡρίστου καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατιμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ὁλουθήμετο μηνός.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος — Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἀπριλίου 1928 — Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 22

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ κάποτε εἶχε ζήσει ἐκεῖ, ἢ θὰ εἶχε κατορθώσει νὰ γυρίσῃ στοὺς ὁμοίους του, ἢ θὰ εἶχε πεθάνει στὴν ἐρημιά . . .

Τὰ παιδιὰ κατασυγκινήθηκαν.

Τώρα παρατηροῦσαν καὶ τὰ κινήματα τοῦ Ηιστοῦ, ποὺ φαινόταν σὰ νὰ παρακολουθοῦσε κάποια ἰχνη ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει. Ἔστηνε ταύτιά του, κουνοῦσε τὴν οὐρὰ του κι' ἔχωνε τὴ μύτη του στοὺς θάμνους, σὰν κάτι νὰ ζητοῦσε.

— Κοιτάξετε, παιδιά, τὸν Ηιστό! εἶπε ὁ Σάρῦης.

— Κάτι μυρίστηκε, εἶπε ὁ Δόνιφαν πλησιάζοντας τὸν σκύλο.

Αὐτὸς εἶχε σταθεῖ μὲ τὸ ἕνα του πόδι μετέωρο καὶ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Καὶ ξαφνικά, ὁρμησε σὲ κάτι δέντρα ποὺ ἦταν ἐκεῖ στὴ βάση τῆς ἀπόκρημνης ὄχθης, πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης.

Ὁ Μπριὰν κι' οἱ σύντροφοί του τὸν ἀκολούθησαν καὶ σὲ λίγο στάθηκαν μπροστὰ σὲ μιὰ γέρικη βαλανιδιά, ποὺ στὴ φλοιὰ της ἦταν χαραγμένα δυὸ γράμματα καὶ μιὰ χρονολογία, ἔτσι:

Φ. Β.
1807

Πολλὴν ὥρα ἔμειναν ἄφωνοι κι' ἀκίνητοι μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή, καὶ θἄμεναν ἀκόμη, ἂν ὁ Ηιστός, ἐξακολουθώντας τὴν ἀναζήτησή του, δὲν ἔστριβε τὴ γωνία τῶν βράχων.

—Ἐδῶ, Ηιστέ! τοῦ φώναζε ὁ Μπριάν.

Ἀλλὰ ὁ σκύλος δὲν ἐγύριζε. Καὶ σὲ λίγο τὸν ἀκούσαν νὰ γαυγίζῃ ἐπίμονα καὶ ζωηρά.

— Τὸ ψοῦ σας, παιδιά! εἶπε ὁ Μπριάν. Νὰ μὴ χωριστοῦμε! Τὰ μάτια σας τέσσερα!

Ποιὸς ξέρει μήπως ὁ Ηιστὸς ἀνακάλυψε κανένα στίφος ἀπὸ ἰθαγενεῖς, ποὺ ἡ παρουσία τους δὲν θὰ ἦταν καθόλου ἐπιθυμητή, ἂν μάλιστα ἦταν ἄγριοι Ἰνδοί, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀφάνιζαν τὶς πεδιάδες τῆς Νοτιαμερικῆς.

Ἑτοίμασαν λοιπὸν τὰ ὅπλα τους, πῆραν στὰ χέρια τὰ περίστροφα κι' ἦταν ἕτοιμοι ν' ἀμυνθοῦν.

Προφυλακτικά, προχώρησαν κι' ἔστριψαν τὴ γωνία τῶν βράχων. Ὕστερ' ἀπὸ εἴκοσι βήματα, ὁ Δόνιφαν ἔσκυψε καὶ σήκωσε ἀπὸ χάμω ἕνα πράγμα.

Ἦταν ἄξινα, ποὺ τὸ χερούλι της, σάπιο, μόλις κρατιόταν. Ἀλλά, εἴτε ἀμερικανική, εἴτε εὐρωπαϊκή, ἡ ἄξινα αὐτὴ δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ βάναυσα ἐκεῖνα ἐργαλεῖα ποὺ κατασκευάζουν οἱ ἄγριοι τῆς Πολυνησίας. Σκουριασμένη κι' αὐτὴ σὰν τὸν κρίκο τοῦ πλοιαρίου, ἀπὸ πολλὰ βέβαια χρόνια θὰ βρισκόταν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἦκει κοντὰ φαινόνταν καὶ κάποια ἰχνη γεωργίας, αὐλακιὲς ἀπὸ ἄροτρο ἀκανόνιστοι κι' ἕνα κηπάκι παραμελημένο.

Ἄξαφνα ἀκούσθηκε ἕνα γαύγισμα θλιβερὸ κι' ὁ Ηιστὸς παρουσιάσθηκε ταραγμένος. Στριφογύριζε, ἔτρεχε μπροστὰ σταὺς μικροὺς του κυρίους καὶ κοίταζε σὰ νὰ τοὺς προσκαλοῦσε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

— Κάτι περίεργο θὰ εἶναι, εἶπε ὁ Μπριάν.

—Ἂς τὸν ἀκολουθήσουμε, εἶπε ὁ Οὐίλκοξ.

Δέκα βήματα πιὸ πέρα, ὁ σκύλος στάθηκε μπροστὰ σὲ κάτι θάμνους καὶ δενδράκια, ποὺ οἱ κλάδοι τους περιπλέκονταν στὴ βάση τῆς ἀπόκρημνης ἀκτῆς κι' ἐσκέπαζαν ἕνα μέρος της.

Ὁ Μπριὰν παραμέρισε τοὺς θάμνους κι' ἀνακάλυψε μικρὸ ἄνοιγμα.

— Νάναι σπηλιά; ἔκαμε ὀπισθοχωρώντας.

— Μπορεῖ, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν· μὰ τί νὰ εἶναι μέσα στὴ σπηλιά;

— Τώρα θὰ ἰδοῦμε, εἶπε

«Ὁ Μπριὰν ἄναψε ἕνα μάτσο ξερόχορτα». (Σελ. 178, στ. α').

ὁ Μπριάν. Καὶ μὲ τὸ σκεπάρνι του, ἔκοψε τοὺς κλάδους ποὺ ἐμπόδιζαν τὴν εἴσοδο.

Ἀκροάσθηκαν ἀπέξω, μὰ κανένα κρότο δὲν ἄκουσαν μέσ' ἀπὸ τὴ σπηλιά. Ὁ Σέρδης ἑτοιμάστηκε νὰ μπῇ πρῶτος. Ἀλλὰ ὁ Μπριὰν τὸν ἐκράτησε:

— Σιτάσου νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμῃ ὁ Πιστός.

Ὁ σκύλος ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζῃ πένθιμα. Ἂν στὴ σπηλιὰ ἦταν κρυμμένο ὁποιοδήποτε ζωντανό, δὲν θἀβγαινε τώρα;

Ἐπειδὴ ὅμως κι' ὁ ἀέρας ἐκεῖ μέσα μποροῦσε νάταν μολυσμένος καὶ θανατηφόρος, ὁ Μπριὰν ἄνοιξε ἕνα μάτσο ξερόχορτα καὶ τὸ πέταξε στὴν σπηλιά. Τὰ χόρτα σκορπίσθηκαν τότε στὸ ἔδαφος κι' ἀνάλαμψαν ζωηρά. Ἄρα ὁ ἀέρας εἶχε ἀρκετὸ ὀξυγόνο κι' ἄφοβα μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν ἀναπνεύσῃ.

— Νὰ μποῦμε; ρώτησε ὁ Οὐίλκοξ.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν.

— Μὰ σταθῆτε πρῶτα νὰ σᾶς φέξω, εἶπε ὁ Μπριάν.

Κι' ἔκοψε ἀπὸ ἕνα πεύκο ἕνα ρητινώδη κλῶνο, τὸν ἄναψε σὰ δαδὶ καὶ εἰσχώρησε πρῶτος στὴ σπηλιά, ἀκολουθούμενος κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Στὴν εἴσοδο, ἡ σπηλιὰ εἶχε ὕψος πέντε πόδια καὶ πλάτος δυό. Ἀλλ' ἀμέσως πλάταινε, σχηματίζοντας κοίλωμα ὡς δέκα πόδια ψηλὸ καὶ πλατὺ ὡς εἴκοσι. Τὸ ἔδαφος ἦταν στρωμένο μὲ ἄμμο ξερὴ καὶ λεπτότατο.

Μπαίνοντας, ὁ Οὐίλκοξ σκόνταψε σ' ἕνα ξύλινο κάθισμα ποὺ ἦταν κοντὰ σ' ἕνα τραπέζι. Ἀπάνω στὸ τραπέζι αὐτό, φαίνονταν μερικὰ οἰκιακὰ σκεύη,—μιὰ πήλινη στάμνα, δυὸ-τρία μεγάλα κοχύλια ποὺ χρησίμευαν βέβαια γιὰ πιάτα, ἕνα μαχαίρι καταξακουριασμένο καὶ φαγωμένο, δυὸ τρία ἀγκίστρια κι' ἕνα ποτήρι τενεκεδένιο, ἀδειανὸ σὰν τὴ στάμνα. Στὴν ἄλλη πλευρά, ἦταν ἕνα χονδροειδέστατο ξύλινο κιβώτιο, γεμάτο κουρέλια ἀπὸ ροῦχα κι' ἕνα κρεβάτι μὲ κουβέρτα μάλλινη παλιά.

Ὥστε ἡ σπηλιὰ αὐτὴ ἦταν κάποτε κατοικία ἀνθρώπου. Ἀλλὰ πότε καὶ τίνος; Κι' ὁ κάτοικος βρισκόταν ἴσως σὲ καμμιὰν ἄκρη τῆς σπηλιᾶς νεκρός;

Κοντὰ στὸ κρεβάτι, σὲ ἄλλο σκαμνί, ἦταν ἓν' ἄλλο ποτήρι κι' ἕνα σαμτάνι ξύλινο. Ἴχνος καπνοῦ δὲ φαινόταν στὸ σαμτάνι αὐτό· μόνο ἕνα κομμάτι φυτίλι ἀπανθρακωμένο.

Τὰ παιδιὰ δποχώρησαν ἔντρομα, μὲ τὴν ὑποψία πὼς κάτω ἀπ' τὸ σκέπασμα τοῦ κρεβατιοῦ μποροῦσε νάταν κανένα πτῶμα.

Ὁ Μπριάν, κατανικώντας τὴν ἀηδία, σήκωσε τὸ σκέπασμα. Ἀλλὰ τὸ κρεβάτι ἦταν ἄδειο.

Σὲ λίγο τὰ παιδιὰ βγῆκαν κατασυγκινημένα καὶ βρῆκαν τὸν Πιστὸ ποὺ δὲν θέλησε νὰ μπῇ στὴ σπηλιά, παρὰ γύριζε ἀπέξω κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ οὐρνῇ.

Καθὼς κατέβαιναν τὴν ὀχθη τοῦ ποταμιοῦ, στάθηκαν δισμιᾶς, ἀφοῦ εἶχαν κάμει εἴκοσι βήματα. Συναίσθημα φρίκης ἐθέσπιευσε τὰ πόδια τους.

Ἐκεῖ ἀνάμεσα στὶς ρίζες μιᾶς βαλανιδιᾶς, κειτόταν ἕνας ἀνθρώπινος σκελετός, ἢ μᾶλλον τὰ λείψανά του.

Ὥστε κεῖ πῆγε καὶ πέθανε ὁ ἄγνωστος ἄνθρωπος, ὁ δυστυχισμένος κάτοικος τῆς σπηλιᾶς . . .

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

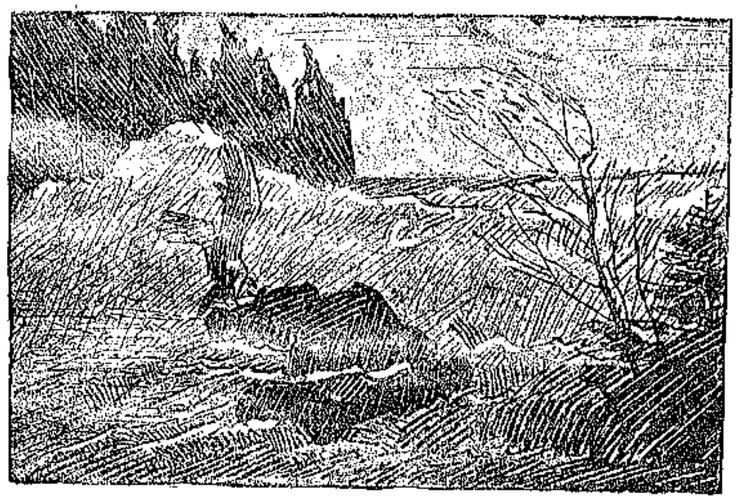

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙΙ'.

Στὴ ράχη τοῦ ἀετοῦ

Τετάρτη, 15 Ἀπριλίου.

Ὁ ἀετὸς πετοῦσε χωρὶς διακοπὴ πρὸς τὸν βοριά, ὡς ποὺ ἀπομακρύνθηκε ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν Στοκχόλμη. Ὕστερα κατέδηκε σ' ἕνα λόφο καὶ ἄρχισε νὰ γλείφῃ τὸ νύχι του μὲ τὸ ὁποῖο κρατοῦσε πρῶτα τὸν μικρό.

Μόλις ὅμως αὐτὸς ἑνοιωσε τὸν ἑαυτό του ἐλεύθερο, ἄρχισε νὰ τρέχει κατὰ τὴν πόλη μ' ὅλη τὴ γρηγοράδα τῶν ποδιῶν του. Τότε ἔκανε ὁ ἀετὸς ἕνα μεγάλο πήδημα, ἅρπαξε τὸν μικρὸ καὶ ἔβαλε τὰ νύχια ἀπάνω του.

— Θέλεις νὰ γυρίσῃς πίσω στὴ φυλακή; τὸν ρώτησε.

— Μὰ τί θέλεις ἐπιτέλους ἀπὸ μένα; Ἔχω δικαίωμα, μοῦ φαίνεται, νὰ πάω ὅπου θέλω! φώναξε ὁ Νίλς καὶ προσπάθησε νὰ ἐλευθερωθῇ.

Καὶ πάλι ὅμως τὸν ἅρπαξε ὁ Γόργης ἀνάμεσα στὰ δυνατά του νύχια καὶ τὸν σήκωσε ψηλά.

Ἄρχισε νὰ πετᾷ μὲ τὸν μικρὸ πάνω ἀπὸ τὸ Οὐππλαντ καὶ δὲν σταμάτησε ὡς ποὺ ἔφθασε στὸν μεγάλο καταρράκτη. Καὶ τότε κατέδηκε σὲ μιὰ πέτρα ποὺ βρισκόταν στὴ μέση τοῦ χειμάρρου, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸν καταρράκτη ποὺ ἄφριζε, κι' ἄφησε ἐλεύθερο τὸν αἰχμάλωτό του.

Ὁ Νίλς εἶδε τότε ὅτι τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ ξεφύγῃ ἀπ' ἐκεῖ. Ἀπὸ πάνω ἔπεφτε τὸ ὁρμητικὸ νερὸ τοῦ καταρράκτη καὶ γύρω ἀπὸ τὴν πέτρα ἔβραζε καὶ κυλιόταν μὲ φοβερὸ θόρυβο. Θύμωσε πολὺ ποὺ ἀναγκαζόταν ἔτσι νὰ παραβῇ τὸ λόγο του. Γύρισε τὴν πλάτη στὸ Γόργη καὶ δὲν εἶπε λέξη.

Ὁ Γόργης ὅμως, σὰν εἶδε πὼς ὁ μικρὸς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τοῦ φύγῃ, ἄρχισε νὰ τοῦ διηγεῖται πῶς τὸν ἀνάστησε ἡ Ἄκκα καὶ πῶς τώρα τὰ εἶχε χαλάσει μὲ τὴν ψυχομάννα του.

— Καὶ τώρα θὰ καταλαβαίνεις ἴσως, μικρέ μου, εἶπε, γιατί θέλω νὰ σὲ ξαναπάω στὶς ἀγριόχηνες. Ἔχω ἀκούσει πόσο σὲ ἀγαπᾶ καὶ σὲ ἀκούει ἡ Ἄκκα, καὶ γι' αὐτὸ ἤθελα νὰ σὲ παρακαλοῦσα νὰ μεσίτευες ἐσύ γιὰ νὰ γίνῃ εἰρήνη μεταξύ μας.

Μόλις ὁ Νίλς ἄκουσε ὅτι ὁ ἀετὸς δὲν τὸν εἶχε πάρει μαζί του μόνον ἀπὸ πεῖσμα, ἄλλαξε ἀμέσως ἔκφραση.

— Θὰ σὲ βοηθοῦσα μὲ πολὺ μεγάλη εὐχαρίστηση, εἶπε, ἀλλὰ εἶμαι δεμένος μὲ τὴν ὑπόσχεσή μου.

Καὶ τότε τοῦ διηγήθηκε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του πῶς τὸν εἶχαν πιάσει αἰχμάλωτο καὶ πῶς ὁ Κλέμεντ Λάρσεν εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Σκάνσεν χωρὶς νὰ τὸν λύσῃ ἀπ' τὴν ὑπόσχεσή του.

Ὁ ἀετὸς ὅμως δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σχέδιό του.

— Ἄκουσε, Νίλς, εἶπε. Οἱ φτερούγες μου εἶναι ἀρκετὰ δυνατὲς ὥστε νὰ μὲ πᾶνε ὅπου κι' ἂν θέλῃς, καὶ τὰ μάτια μου ξετρυπώνουν κάθε τι ποὺ θὰ ἤθελες νὰ δῇς. Περίγραψέ μου μόνο τὸν ἄνθρωπο ποὺ σὲ κρατοῦσε αἰχμάλωτο καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ σὲ πάω σ' αὐτόν. Ἔπειτα πιὰ εἶναι δική σου δουλειὰ νὰ κουβεντιάσῃς μαζί του καὶ νὰ τὸν καταφέρῃς νὰ σοῦ δώσῃ πίσω τὸ λόγο σου.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ ἄρεσε στὸν Νίλς.

— Ναί, ναί, Γόργη, εἶπε· τὸ βλέπει κανεὶς ἀμέσως τί ἔξυπνο πουλὶ ἦταν ἡ ψυχομάννα σου.

Κι' ἔπειτα περίγραψε στὸν ἀετὸ τὸν Κλέμεντ Λάρσεν καὶ πρόσθεσε ὅτι στὸ Σκάνσεν εἶχε ἀκούσει πὼς ἦταν ἀπ' τὸ Χαλσιγκενλαντ.

— Θὰ ψάξωμε σ' ὅλο τὸ Χαλσιγκενλαντ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, φώναξε ὁ ἀετός. Αὔριο κιόλας, προτοῦ νὰ βραδυάσῃ, θὰ ἔχουμε βρεῖ τὸν Κλέμεντ Λάρσεν.

— Μοῦ ὑπόσχεσαι περισσότερα ἀπ' ὅσα μπορεῖς νὰ κάνῃς, Γόργη, εἶπε ὁ Νίλς.

— Καὶ τί ἀετὸς θὰ ἤμουν ἂν δὲν κατάφερνα νὰ κάνω ἕνα τόσο μικρὸ πρᾶμμα, εἶπε ὁ Γόργης.

Ὅταν ὁ Νίλς κι' ὁ ἀετὸς ἔφυγαν ἀπ' τὸν καταρράκτη, εἶχαν γίνει οἱ δυό τους οἱ καλύτεροι φίλοι τοῦ κόσμου κι' ὁ μικρὸς τώρα καθόταν καβαλικευτὰ πάνω στὴ ράχη τοῦ Γόργη κι' ἔβλεπε ὅλα τὰ ὡραῖα μέρη ποὺ περνοῦσαν.

Ἀφοῦ ὁ Γόργης τράβηξε κάμποσο κατὰ τὰ βορεινά, κατέβηκε ἔπειτα καὶ στάθηκε στὴν κορυφὴ ἑνὸς γυμνοῦ βράχου καὶ, ὅταν ὁ Νίλς πήδησε ἀπ' τὴ ράχη του, τοῦ εἶπε:

— Ἐδῶ στὸ δάσος ἔχει ἕνα σωρὸ ὡραῖα πράγματα γιὰ νὰ φᾷς, κι' ἐγὼ δίδιος δὲν θὰ καταλάβω πῶς ξαναπῆρα τὴν ἐλευθερία μου ἂν δὲν βγῶ πρῶτα στὸ κυνήγι. Δὲν πιστεύω νὰ φοβηθῇς ἂν σ' ἀφήσω γιὰ λίγο μοναχόν;

— Ὤ, ὄχι βέβαια, εἶπε ὁ Νίλς. Πέταξε ἐσύ.

— Μπορεῖς νὰ πᾶς ὅπου σοῦ ἀρέσει, καὶ μόνο μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμα νὰ βρίσκεσαι ἐδῶ, εἶπε ὁ ἀετὸς κι' ὕστερα ἔφυγε.

Ὁ Νίλς ἔμεινε μόνος κι' ἔρημος μόλις τὸν ἄφησε ὁ Γόργης, καὶ κοίταξε γύρω του τὴ γυμνὴ πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ καὶ τὰ μεγάλα δάση ποὺ ξεχώριζαν μακριά. Δὲν εἶχε ὅμως καθήσει πολλὴν ὥρα, ὅταν ἄκουσε τραγούδια νὰ ἔρχονται ἀπὸ τὸ δάσος καὶ εἶδε νὰ ξεχωρίζουν ἀνάμεσα στὰ δένδρα πολύχρωμα φορέματα. Σὲ λίγο, ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ δάσους, ξεπρόβαλε ἕνα μεγάλο πλῆθος ἀπ' ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν μιὰ μεγάλη σημαία ἐμπρὸς καὶ προχωροῦσαν πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ὁ Νίλς. Ἔπειτα ὅλη ἡ ἔρημη πλαγιὰ γέμισε χαρούμενες φωνὲς καὶ ζωὴ καὶ κίνηση, καὶ ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Νίλς εἶδε τόσα πράγματα, ποὺ δὲν βαρέθηκε οὔτε μιὰ στιγμή.

Ἀλλὰ τί ἦταν αὐτὴ ἡ γιορτή;

Στὴν πλατειὰ πλαγιὰ ποὺ καθόταν τώρα ὁ Νίλς, εἶχε πιάσει μιὰ μεγάλη φωτιὰ πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΑ'

Ἡ Μαριὼ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀμφιβολία: Τὸ κατόρθωμα ἦταν τῆς Ρήνας καὶ τῆς Μαρίνας. Αὐτὲς οἱ περίφημες ράφτρες εἶχαν κόψει καὶ ράψει τὰ γαϊδουρινὰ αὐτιὰ γιὰ τὴ σκούφια της!

—Ἄχ, ὁ Θεὸς τὶς φώτισε καὶ ξεκουμπίστηκαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι, —ἔλεγε λιγκνιάζοντας ἀπ' τὸ κακό της ἡ ὑπηρέτρια,—γιατὶ ἂν τὶς ἔβρισκα τώρα ἐδῶ . . . θὰ τὶς κρεμνοῦσα ἀνάποδα!

Λέγοντας αὐτό, ἔβγαλε τὰ ροῦχα τοῦ δρόμου καὶ πῆρε νὰ φτιάξῃ τὸν πο-

διὰ τῆς δουλειᾶς. Ὁ νοῦς της ὅμως ἦταν ὅλος στὴ Ρήνα καὶ στὴ Μαρίνα, γιὰ τὸ φταίξιμο ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ πάθῃ. Ἔτσι, ἀφηρημένη, ἡ Μαριὼ δὲν πολυπρόσεξε τὴν κοπιά της. Τὴν ἔβαλε μόνο ὅπως-ὅπως κι' ἔκαμε νὰ δέσῃ τὰ κορδόνια της.

Ἀλλὰ τὰ κορδόνια αὐτὰ τῆς φάνηκαν κάπως μικρά . . . Ἔξω σε λοιπὸν ἄλλη μιὰ φορὰ τὴ μέση της. Μὰ πάλι τῆς φάνηκαν μακριά. Καὶ ξαναζώστηκε. Ἔπειτα πάλι. Γιατὶ τὰ κορδόνια τῆς ποδιᾶς δὲν εἶχαν τελειωμό! Καὶ ζωνόταν ἡ χοντρὴ Μαριώ, ζωνόταν, στριφογύριζε, ζωνόταν, στριφογύριζε, ὥς που ἔγινε κακέτο, καὶ κατακουρασμένη, καταϊδρωμένη, ξεπνεομένη, ἔκατσε στὸ σκαμνὶ μ' ἕνα μεγάλο: Οὔφ! . . .

Εἶναι ἀνάγκη τώρα νὰ σᾶς πῶ, πὼς καὶ τἀτέλειωτα κορδόνια τῆς ποδιᾶς ἦταν κατόρθωμα τῆς Ρήνας καὶ τῆς Μαρίνας;

Μόνο ποὺ ἀπ' τὰ ραπτικά τους κατορθώματα αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο. Ἔκαμαν ὅμως κι' ἄλλα πολλά . . .

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΥΡΩ ΣΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟ ΒΕΡΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΥΤΟΝ τὸν καιρό, καὶ στὴ Γαλλία καὶ παντοῦ, μιλοῦν πολὺ γιὰ τὸν ἀγαπημένο σας συγγραφέα: Ἡ πατρίδα του, μαζὶ μ' ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμο, γιορτάζει τὰ ἑκατόχρονα ἀπὸ τὴ γέννησή του (1828). Θὰ γέμιζαν ὁλόκληρους τόμους τὰ ἄρθρα ποὺ δημοσιεύθηκαν σ' ἐφημερίδες καὶ περιοδικά. Ἔγινε μάλιστα κι' ὁλόκληρο βιβλίο, γραμμένο ἀπὸ τὴν ἐγγονή του, τὴ φίλη σας κυρία Ἀλλόττα de la Fuye, ἐκείνη ποὺ ἔστειλε καὶ σὲ σᾶς ἕνα γράμμα... Ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ γιορτινὴ κίνηση γύρω στὸ μεγάλο μυθιστοριογράφο, — ποὺ οἱ «Διετεῖς Διακοπαί» του, κατὰ καλὴ σύμπτωση, ἐποτελοῦν φέτος ἓν' ἀπὸ τὰ ἐντρυφήματά σας, — μαθεύτηκαν πολλὲς ἄγνωστες λεπτομέρειες τῆς ζωῆς του καί, ὅπως συμβαίνει πάντα στὰ ἰωβολάτα, οἱ κριτικοὶ προσπάθησαν νὰ καθορίσουν τὴν ἀξία του.

Ἦταν, ἀλήθεια, ἕνας ποιητής, ἕνας δημιουργὸς ὁ Ἰούλιος Βέρν, ὅπως εἶναι οἱ μεγάλοι μυθιστοριογράφοι; ἢ ἕνας κοινός, διασκεδαστικὸς καὶ διδακτικὸς συγγραφέας γιὰ τὴ νεολαία, χωρὶς πραγματικὴ λογοτεχνικὴ ἀξία; Αὐτὸ τὸ πρόβλημα παρουσιάστηκε στὴ μέση, κι' ἴσως ὄχι γιὰ πρώτη φορά. Ἀλλὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς λύθηκε «ὑπὲρ». Οἱ περισσότεροι κριτικοὶ ἀναγνώρισαν πὼς στὸ μεγάλο, τὸ πολύτομο ἔργο τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ὑπάρχει καὶ ποίηση, δημιουργία. Τὸ ὕφος του δὲν εἶναι βέβαια πολὺ λογοτεχνικό. Οὔτε ἡ κατασκευὴ τῶν μυθιστορημάτων του τόσο συμμετρική. Τὸ «εἶδος», βλέπετε, ἐπιβάλλει παρεκβάσεις ποὺ καταστρέφουν τὴν ἑνότητα. Πάντα ὅμως ἡ φαντασία του εἶναι ζωηρή, — καὶ τόσο, ὅσο κανενὸς ἴσως ἄλλου μυθιστοριογράφου, — πάντα ἡ ὑπόθεσή του εἶναι δραματική, καὶ πάντα τὸ ἔργο του ἔχει μιὰ πρωτοτυπία, μιὰ ὀπτοβολή, μιὰ ὁμορφιά. Σὲ μερικά, ὅπως στὴ «Σφίγγα τῶν Πάγων», τὰ προτερήματα αὐτὰ φτάνουν σὲ μεγάλο βαθμό. Κι' ἂν θυμηθοῦμε τώρα καὶ τἄλλο ἐκεῖνο χάρισμα ποὺ εἶχε ὁ Ἰούλιος Βέρν, νὰ προφητεύῃ μὲ τόση ἀκρίβεια τὶς μεγάλες ἐφευρέσεις ποὺ ἀλλάζουν τὴν ὄψη τοῦ κόσμου, πρέπει νὰ συμπεράνουμε πὼς ὁ συγγραφέας αὐτὸς δὲν ἦταν ἕνας κοινὸς διασκεδαστής ἢ δάσκαλος τῆς νεολαίας. Μπορεῖ νὰ δίδαξε Γεωγραφία, Ἀστρονομία, Φυσική, Μηχανική· μπορεῖ νὰ διασκέδασε κόσμο καὶ κοσμάκη μὲ τὰ «Παράδοξα Ταξίδια» του. Ἀλλὰ ἦταν κι' ἕνας ποιητὴς ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμη.

Ἡ κυρία Ἀλλόττα de la Fuye σᾶς διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια τὴ ζωή του. Γεννήθηκε στὴ Νάντη. Μικρός, δοκίμασε νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ τὸ πατρικό του σπίτι καὶ νὰ ταξιδέψῃ σὰ μούτσος μ' ἕνα πολεμικό. Ὁ πατέρας του τὸν τσάκωσε καὶ τὸν γύρισε πίσω. Κι' ὁ Ἰούλιος Βέρν δὲν ταξίδεψε πιά, παρὰ ὅταν μεγάλωσε, πλούτησε κι' ἀπόχτησε θαλαμηγὸ δικό του, τὸν περίφημο «Ἅγιο Μιχαήλ». Δὲν ἄργησε, οὔτε βασανίστηκε πολὺ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ. Τὸ μεγάλο, τὸ ἐξαιρετικὸ του τάλαντο τὸν ἐβοήθησε. Πέρασε ὅμως καὶ χρόνια φτώχειας. Στὸ Παρίσι, ὅπου εἶχε πάει, — μὲ τὸ σιδηρόδρομο, ὄχι πιὰ μὲ καράβι, — γιὰ νὰ βρῇ ἐκδότη, δὲν εἶχε οὔτε νὰ ντυθῇ, οὔτε καλὰ-καλὰ νὰ φάῃ. Ἡ μητέρα του συλλογιζόταν τὴν κατάντια του, τὸν φαντάζόταν νὰ γυρίζῃ σὰν ἀλήτης στὰ παρισινὰ βουλεβάρτα κι' ἀνησυχοῦσε πολύ. Τοῦ ἔγραφε τοὺς φόβους της ἀπὸ τὴ Νάντη. Κι' ὁ νέος Βέρν τὴν καθησύχαζε.

«Τὸ ξέρω, — τῆς λέγει σ' ἕνα του γράμμα, — πὼς ὑπάρχουν ἄλογα ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια καὶ καλογεννημένα σκυλιὰ ποὺ εἶναι καλύτερα ντυμένα ἀπὸ μένα. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ καθένας νὰ καμαρώνει ζευγμένος σὲ δίφρους οὔτε νὰ ξαπλώνεται σὲ κρεββάτια δουκισσῶν. Τὸ κάτω-κάτω, γιὰ ἄντρας, εἶμαι ἀρκετὰ καλοντυμένος, σχεδὸν ὅσο κι' ἕνας λακὲς τοῦ βουλεβάρτου Σαὶν-Ζερμαίν. Ἀλήθεια πρέπει νὰ σοῦ στείλω ἕνα σχέδιο γιὰ πουκάμισα, γιατὶ δὲν ἔχω πιά. Μοῦ συμβαίνει κάποτε, τὸ μανίκι κανενὸς ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔχω, νὰ μένει μέσα στὸ μανίκι τοῦ σακακιοῦ μου. Ἄλλα εἶναι στολισμένα μὲ κάτι ξεφτίσματα ποὺ θὰ ταίριαζε καλύτερα στὴν οὐρὰ ἑνὸς σαλιοῦ. Ἔχω κι' ἕνα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν σώζεται πιὰ παρὰ μόνο τὸ ἐπάνω μέρος. Δὲν ξέρω γιατὶ τὸ τιμῶ μὲ τόνομα τοῦ ὁποκαμίσου, ἐνῶ δὲν εἶναι πραγματικῶς παρὰ ἕνα φωκόλ».

Ποῦ τὴν ἔβρισκε ὁ Ἰούλιος Βέρν ὅλην αὐτὴ τὴ φαιδρότητα, ὅλο αὐτὸ τὸ χιοῦμορ, μέσα στὴ φτώχεια καὶ στὴν ἀθλιότητα; Στὴν πεποίθηση, χωρὶς ἄλλο, ποὺ εἶχε στὸν ἑαυτό του, στὴν ἀξία του, στὸ μέλλον του. Ἤξερε καλὰ πῶς ἡ φτώχεια ἦταν προσωρινή. Σὲ λίγο, ὄχι μόνο θἄχε νὰ φάῃ καὶ νὰ ντυθῇ σὰ «λόρδος», παρὰ θἄταν κι' ἕνας ἄνθρωπος μὲ δόξα. Καὶ νά! ὁ ἐκδότης Hetzel, μόλις διάβασε τὸ χειρόγραφο τοῦ πρώτου μυθιστορήματός του, «Πέντε ἑβδομάδες μὲ ἀερόστατο» — στὰ 1852 αὐτό, — τοῦ ἔκαμε συμβόλαιο γιὰ εἴκοσι χρόνια. Ὁ συγγραφέας θὰ τοῦ ἔδινε δυὸ ἔργα τὸ χρόνο. Κι' ὁ ἐκδότης θὰ τοῦ πλήρωνε 20,000 φράγκα, δηλαδὴ 10,000 γιὰ τὸ κάθε ἔργο. «Μυθώδης» τιμὴ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη!

Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνο αὐτό. Ἡ ἐπιτυχία τῶν μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε ὁ Hetzel, εὐσυνείδητος ἄνθρωπος, ἀνέβαζε κάθε χρόνο τὴν ἀμοιβὴ τοῦ συγγραφέα. Ὕστερα τὸν ἔκαμε σύντροφο, συνέταιρο, συνεργάτη. Κι' ἔβρυσαν μαζὶ τὸ περίφημο ἐκεῖνο περιοδικὸ «Magazin d'Education et de Recreation», ὅπου δημοσίευαν τὰ ἔργα τους ὁ Βέρν, ὁ Λωρί, τόσοι ἄλλοι διάσημοι Γάλλοι συγγραφεῖς, κι' ὁ ἴδιος ὁ Hetzel μὲ τὸ ψευδώνυμο Stahl. Σ' αὐτὸ τὰ περιοδικὸ πρωτοδημοσιεύθηκαν ὅλα τὰ «Παράδοξα Ταξίδια». Ἀκόμα καὶ τὰ μεταθανάτια, ποὺ ὁ Βέρν, καθὼς λένε, τάφησε μισοτελειωμένα καὶ τὰ συμπλήρωσαν ἄλλοι. Ἀπὸ κεῖ ἔβγαιναν σὲ τόμους, — τοὺς μεγάλους, εἰκονογραφημένους, χρυσόδετους, λαμπροὺς ἐκείνους τόμους τοῦ Βέρν, ποὺ ἦταν καὶ εἶναι ἡ μεγαλύτερη χαρὰ κι' ἀπόλαυση τοῦ παιδόκοσμου.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ἀπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Καλὰ λοιπόν, ἄσε τώρα τὴν κουβέντα. Ἄκουσε μοναχὰ τί θὰ σοῦ πῶ: Ἂν τ' ἀγαπᾷς τὸ κοριτσάκι, κρύψε το στὰ κατάβαθα τῆς γῆς. Μοιάζει πολὺ μὲ τὸ παιδὶ ποὺ ζητοῦμε κι' ἂν τὸβλεπε τ' ἀφεντικό μου, δὲν τὸ γλυτώνει οὔτε ὁ Θεός. Τὰ μάτια σου τέσσερα! Κι' ἔφυγε ὅπως ἦρθε χωρὶς νὰ χαιρετήσει, ἀφίνοντας τὸ γέρο-Δὶκ συλλογισμένο.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τοῦ φάνηκε ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ μίλησε μὲ τὴν καρδιά του κι' ὅτι ἡ συμβουλή του ἦταν καλή. Ἂν ἤθελε τὸ κακό τους, δὲ θὰ τοὺς ἔλεγε τέτοια λόγια.

Ἀληθινὰ ὁ Τζέκιν ἤθελε νὰ μὴ ξαναφανεῖ πιὰ μπροστά του τὸ μουτράκι αὐτό, ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν μπλέξεισὲ ἀσχημες δουλειές. Δὲν ἐπιθυμοῦσε τὸ κακὸ τῆς μικρῆς, ἀλλὰ προπάντων ἀγαποῦσε τὴν ἡσυχία του.

Βρῆκε λοιπὸν τὸν σὲρ Ρόναλδ καὶ τοῦδωσε ἀναφορά. Ἔκαμα, εἶπε, γενναῖες προτάσεις στὸ βαρκάρη, ἀλλ' αὐτὸς ἀρνήθηκε κι' οὔτε ἔπερνε κουβέντα. Γιὰ ν' ἀρνηθεῖ λοιπὸν ἕνας φτωχὸς βαρκάρης τόσο μεγάλο ποσό, θὰ πεῖ πὼς τὸ παιδὶ ἦταν ἄλλο κι' ὅτι ἡ ἀφεντιά σας εἶχε γελαστεῖ. Ἀλλοιῶς δὲ μπορεῖ νὰ ἦταν.

Ὁ σὲρ Ρόναλδ εἶχε πεισθεῖ σχεδόν. Ὡστόσο πῆγε κι' ὁ ἴδιος καὶ ξαναμπῆκε στὴ βάρκα τοῦ γέρο-Δίκ.

— Τί τὄκαμες, καλέ μου, ἐκεῖνο τὸ κοριτσάκι; ρώτησε τάχα μὲ ἀδιαφορία.

Ὁ βαρκάρης θυμόταν πολὺ καλὰ τὸν «κακὸν ἄνθρωπο». Ἀμέσως ἔπλασε μιὰ ἱστορία. Εἶπε ὅτι ἡ μικρούλα ἀρρώστησε, ὅτι ὁ ἀέρας τῆς πολιτείας δὲν τῆ σήκωσε καὶ τὴν ἔστειλαν πάλι στὸ χωριό. Ὁ Τζὸε τὴν πεθυμοῦσε τὴ φιλενάδα του, ἀλλὰ τί νὰ γίνει — πρῶτα ἡ ὑγεία!

Ἡ ἀνάκριση σταμάτησε ὡς ἐδῶ. Ὁ σὲρ Ρόναλδ ἔφυγε σκεπτικός. Ἦταν ἥσυχος τώρα ὅτι ἡ Νταΐζη δὲ θὰ ξαναφαινόταν πιὰ στὸ δρόμο του. Κι' ὅμως κάτι τοῦλεγε ὅτι δὲν εἶχε ξοφλήσει μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

Τῆς καϊμένης τῆς Νταΐζης ἡ ζωὴ περιορίστηκε πιὰ μέσα στὰ τείχη τοῦ μεγάλου Πύργου. Πάνε πιὰ οἱ ὧρατοι περίπατοι στὸν Τάμεση, οἱ χαρὲς τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ ὑπαίθρου. Τώρα ἡ μικρὴ ἦταν φυλακισμένη.

Γρήγορα ἦρθαν οἱ ὁμίχλες τοῦ χειμώνα νὰ πυκνώσουν τὴ σκιὰ τῶν μεγάλων τοίχων, κι' ὁλόκληρες ἑβδομάδες περνοῦσαν χωρὶς νὰ βλέπουν ἥλιο. Στὰ χαμηλὰ σπίτια βασίλευε ἀδιάκοπη νύχτα.

Ὕστερα ἦρθε πάλι ὁ ἥλιος. Μὰ ἄλλος εἶναι ὁ ἥλιος τῶν κάμπων καὶ τοῦ ἀνοιχτοῦ ἀέρα, κι' ἄλλος ὁ ἥλιος ποὺ τὸν κόβουν οἱ πανύψηλοι τοῖχοι καὶ ποὺ ζωγραφίζει τοὺς μαύρους καὶ πελώριους ἴσκιους ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις στὴ μεγάλη κλειστὴ αὐλή.

Ἀπέξω ἔρχονταν οἱ ἦχοι τῆς ζωῆς, τὰ τραγούδια τῶν παιδιῶν, κι' ἀπάνω ψηλὰ περνοῦσαν τὰ κουλιά. Κι' ἡ καρδούλα τῆς μικρῆς σφιγγόταν κι' ἡ φυλακὴ τῆς φαινόταν ὅλο καὶ πιὸ στενόχωρη, ὅλο καὶ πιὸ κλεισμένη.

Κι' ὅμως ὁ καιρὸς περνοῦσε. Τὰ ποδαράκια της ξέμαθαν πιὰ νὰ τρέχουν, τὸ γέλιο της ἔκαψε νὰ εἶναι δυνατὸ καὶ χαρούμενο. Ἀφοῦ σκόνταφτε ὁλοένα στοὺς ψηλοὺς τοίχους καὶ στὰ χοντρὰ κάγκελα τῆς φυλακῆς της, συνήθισε τώρα πιὰ νὰ περπατεῖ μὲ μικρὰ-μικρὰ βηματάκια, νὰ χαριόνει σὲ μιὰ γωνίτσα κι' ἐκεῖ νὰ παίζει ἀλύπητα μὲ τὴν κούκλα της, καὶ τέλος νὰ κάθεται συμμαζεμένη στὰ πόδια ἢ ἀπάνω στὰ γόνατα τῆς κυρὰ-Τζέννης καὶ ν' ἀκούει τὰ παραμύθια της, ποὺ τὰ ξανάλεγε ὥστερα σιγανὰ στὴν κούκλα της τὴ Ντόλλη.

Κι' ἤξερε τόσα καὶ τόσα παραμύθια ἡ θειὰ-Τζέννη.

Ἡ Νταΐζη τότε ἔκλεινε τὰ μάτια καὶ παρευθὺς οἱ τοῖχοι τῆς φυλακῆς ἄνοιγαν διάπλατα, κι' ὁ νοῦς τῆς μικρούλας ἔτρεχε μεθυσμένος στὴν ἀπέραντη γῆ, στὰ μαγικὰ βασίλεια τῶν παραμυθιῶν, καὶ σιγὰ-σιγὰ συνήθισε νὰ πιστεύει ὅτι κάποιο ἀπὸ τὰ γενναῖα ἐκεῖνα βασιλόπουλα θὰ περνοῦσε κάποτε ἀπὸ τὸν Πύργο... Θὰ τὴν ἐλευθέρωνε κι' αὐτὴ καὶ θὰ τὴν ἔβγαζε ξέω στὸν ἥλιο καὶ στὴ χαρά, ἀφοῦ σκότωνε τὸν «κακὸν ἄνθρωπο».

Πιὸχαρούμενες ἦταν οἱ ὧρες ποὺ ὁ μικρὸς Τζὸε ἐρχόταν νὰ τὴ βλέπει. Τότε τὰ δυὸ παιδιὰ ἀναθυμόνταν τὰ ὡραῖα «ταξίδια» ποὺ εἶχαν κάμει μαζί, ὁ Τζὸε διηγόταν ὅ,τι καινούργιο εἶχε ἰδεῖ τὶς τελευταῖες μέρες στὸν Τάμεση, κι' ἡ Νταΐζη τοῦ διηγόταν κι' αὐτὴ ὅ,τι καινούργιο ἤξερε ἡ καϊμένη: τί ἄλλο ἀπὸ τὰ παραμύθια τῆς θειᾶς-Τζέννης!

Ὕστερα ἀρχίζαν τὰ ὡραῖα σχέδιά τους γιὰ τὸ μέλλον.

— Ὅταν θὰ γίνω καπετάνιος... ἄρχιζε ὁ Τζὸε.

— Ὅταν θὰ βγῶ ἔξω... ἔλεγε κι' ἡ μικρὴ φυλακισμένη.

«Ὁ σὲρ Ρόναλδ ἔφυγε σκεπτικός». (Σελ. 181, στ. α΄.)

Ἔτσι περνοῦσαν οἱ μέρες. Ἡ Νταΐζη μεγάλωνε, ἄρχιζε νὰ σκέπτεται καὶ ν' ἀπορεῖ σιγὰ-σιγὰ γιὰ τὴ ζωή της. Τὰ ἐρωτηματικὰ πρόβαλλαν ἕνα-ἕνα στὸ νοῦ της.

«Γιατὶ ζοῦμε μέσα σ' αὐτὰ τὰ χαμηλὰ σπιτάκια; Γιατὶ δὲ βγαίνουμε, ὅταν μᾶς ἀρέσει; Γιατὶ εἶναι στρατιῶτες ἐδῶ; Γιατὶ κάθε βράδυ κλείνουν μιὰ μιὰ ὅλες τὶς πόρτες;»

Τί νὰ τῆς ἀπαντήσουν; Νὰ τῆς ἔλεγαν ὅτι ὅλ' αὐτὰ γινόνταν μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὴ φυλᾶνε πιὸ καλὰ καὶ γιὰ νὰ μὴ μπορεῖ νὰ μπεῖ ὁ κακὸς ἄνθρωπος; Ἤξερε τώρα πιὰ ὅτι δὲν ἦταν δὰ αὐτὴ τὸ κέντρο τοῦ κόσμου κι' ὅτι δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἔχουν χτίσει ὁλόκληρο Πύργο μὲ τόσα φρούρια, γιὰ νὰφυλάξουν ἕνα κοριτσάκι.

Κι' ἔπειτα, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν φυλακὲς κι' ἔκλειναν μέσα ἄλλους ἀνθρώπους;

Στὶς ἐρωτήσεις αὐτὲς ὁ Θωμᾶς δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσει:

— Ποῦ νὰ ξέρω ἐγώ, μικρή μου; Εἶναι ἔτσι, γιατὶ εἶναι ἔτσι. Μπορεῖς μεῖς νὰ τ' ἀλλάξουμε;

Ἡ Τζέννη ὅμως ἐννοεῖτε καλύτερα τὴ μικρή, γιατὶ καὶ στὸ δικό της τὸ μυαλὸ ὧρες ὧρες πρόβαλλαν αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα γιὰ τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία καὶ κακία, καὶ πολεμοῦσε ὅσο μποροῦσε νὰ φωτίσει τὸ παιδιάτικο μυαλό.

Ἰδίως ἡ Νταΐζη ρωτοῦσε γιὰ τοὺς φυλακισμένους.

— Τί ἔχουν κάμει, θεία Τζέννη;

— Κάμποσοι ἔχουν κάμει ἐγκλήματα. Μερικοὺς ὅμως τοὺς κατηγοροῦν ἄδικα καὶ αὐτοὶ δὲ μποροῦν ν' ἀποδείξουν τὴν ἀθωότητά τους.

— Μὰ ἀφοῦ δὲν ἔκαμαν τίποτα, γιατὶ τοὺς καταδίκασαν;

— Οἱ ἄνθρωποι κάνουν λάθη καμμιὰ φορά. Ἄλλοτε ὅμως εἶναι κακοὶ καὶ κάνουν τὸ κακὸ ἀπὸ εὐχαρίστηση.

— Καὶ θὰ μείνουν ὁλοένα ἐδῶ; Καὶ θὰ τοὺς σκοτώσουν;

— Βγαίνουν μερικοί, ἀλλὰ πολὺ λίγοι. Ὅσοι μπαίνουν ἐδῶ, κατηγοροῦνται γιὰ μεγάλα ἐγκλήματα καὶ δὲ βγαίνουν πιά...

— Κι' ἔχουν παιδιὰ αὐτοί, θειὰ-Τζέννη; Καὶ τί λένε τὰ παιδιά τους;

— Κλαῖνε καὶ παρακαλοῦνε τὸ Θεό.

— Θὰ τ' ἀκούσει ὁ Θεός, θειὰ-Τζέννη; Θὰ τοὺς δώσει πίσω τὸν πατέρα τους;

— Κι' ἂν δὲν τοὺς τὸν δώσει πίσω, ἀπαντοῦσε σοβαρὰ ἡ Τζέννη, ὁ Θεὸς ξέρει τί κάνει. Ἡ ζωή μας δὲν τελειώνει σ' αὐτὴ τὴ γῆ, ἐνῶ ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων τελειώνει ἐδῶ. Στὸν οὐρανὸ ὅμως πληρώνονται ὅλα κι' ἐκεῖ δικαιώνονται οἱ ἄδικοι καὶ τιμωροῦνται οἱ κακοί.

Ἡ Νταΐζη τότε σώπαινε κι' ἔμενε συλλογισμένη.

Ἤρθε ὅμως μιὰ μέρα, ὅπου ἡ μικρὴ δὲν ξαναρώτησε πιά. Φαινόταν ὅτι ξαφνικὰ-ξαφνικὰ τὰ εἶχε καταλάβει ὅλα.

Καὶ τότε πιὰ ἔγινε πιὸ σκεπτικὴ ἀκόμη, καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπε νὰ φέρνουν φυλακισμένους, τὰ μάτια της γέμιζαν δάκρυα κι' ἔκρυβε τὸ πρόσωπό της στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Τζέννης.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΕΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

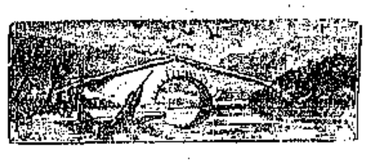

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

["Ιδε Διάπλ. 1927, φύλλ. 41]

Δίγοι ἔλαβαν μέρος σ' αὐτὸν τὸ δύσκολο Διαγωνισμό, ἀλλὰ διαλεχτοί. Μπορῶ, νὰ πῶ πὼς κανένα ἀπὸ τὰ ποιήματα ποὺ μοῦ ἔστειλαν δὲν εἶναι «γιὰ πάταμα». Γι' αὐτὸ καὶ τ' Ἀποτελέσματα σταματοῦν στὸ Β' Ἔπαινο: Γιὰ παρακάτω δὲν ἦταν κανένας.

Ἀπὸ τοὺς Διαγωνιζομένους, ἄλλοι εἶναι καθαρὰ ὑπέρ τοῦ Πολέμου,— ὅπως ὁ ἔνθους ἐκθὼς *Γεώργιος Β. Παπαστάμος*, ποὺ ἀρχίζει ἔτσι:

Πῶς μπόρεσει νἀκούω τὰ κηρύγματα...

—ἄλλοι ὑπὲρ τῆς Εἰρήνης ὅπως ὁ *Ἅμλετ*:

Γιατί λοιπὸν τόσα κερμιὰ
Ἀπ' τῆς ζωῆς τὸ ρέμα
Νὰ φεύγουν καὶ νὰ χάνονται
Στὶς πάχες διαρκῶς!..

—κι' ἄλλοι λένε καὶ τὰ καλὰ τοῦ Πολέμου καὶ τὰ καλὰ τῆς Εἰρήνης. Ἀλλὰ εἶπα στὴν προκήρυξη ὅτι οἱ Διαγωνιζόμενοι ἦταν ἐλεύθεροι. Ἐγὼ τὸ καλύτερο ποίημα θὰ ἐβράβευα. Κι' ἂν βραβεύω τὸ ποίημα τῆς *Λιλάντας*, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ σονέττα, δὲν τὸ κάνω τόσο γιατί μ' ἀρέσει ἡ ἰδέα της, ποὺ ἀπὸ τὸν Πόλεμο βγάζει τὴν Εἰρήνη, θεωρώντας την γέννημά του, ἀποτέλεσμά του,— ποὺ μερικοί, πιὸ εἰρηνόφιλοι, μπορεῖ νὰ μὴν τὸ παραδέχονται, — παρὰ γιατὶ τὰ σονέττα της εἶναι ὄμορφα καὶ τεχνικὰ δσο κανένα ἀπὸ τὰ συναγωνιζόμενα ποιήματα.

Τὴν ἴδια ἀπάνω-κάτω ἰδέα ἐκφράζει καὶ τὸ *Προσκοπάκι*, ἀλλὰ οἱ στίχοι του δὲν εἶναι τόσο τέλειοι. Τὸ Β' Βραβεῖο τὸ παίρνει γιὰ τὸ *σχέδιο* τοῦ ποιήματός του, ποὺ πραγματικῶς εἶναι ἄρτιο. Νὰ τί δέν μπορῶ νὰ πῶ γιὰ τὸ ποίημα τοῦ *Φώτου Λάμψη*. Αὐτὸ εἶναι κάπως ἀσχεδίαστο. Ἀσουλούπωτο τὸ λέει ὁ λαός) κι' ἔχει καὶ περικοὺς ἐλαττωματισμοὺς ποὺ δὲν στέκουν: *τὶς βρόντοι ἀκαθὼ* κτλ. Τὸ βάζω ὅμως πρῶτο στὸν Α' Ἔπαινο, γιατὶ συχνὰ ἔχει πολὺ ὡραίους στίχους.

Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτῶν τῶν δυό, μὲ μικρὴ διαφορά, στέκονται τὰ ποιήματα ποὺ παίρνουν Β' καὶ Γ' Βραβεῖο. Τὸ ποίημα τοῦ *Λέρινου* θὰ ἔρχόταν ψηλότερα, ἂν δὲν τὸ χαλοῦσαν μερικοὶ ἄρρυθμοι ἢ στρυφνοὶ στίχοι. Ὅσο γιὰ τὸ πολὺ ὡραῖο τῆς *Ἀλαβάστρινης*, αὐτὸ ξεφαύγει ἀπὸ τὸ θέμα: περιγράφει τὸν πόλεμο καὶ τὴν εἰρήνη στὴ Φύση, δηλαδὴ τὴν πάλη τῶν στοιχείων κτὲ τὴ γαλήνη.

Γι' ἄλλα δὲν ἔχω τόπο νὰ μιλήσω

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λιλάντα* [25Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Προσκοπάκι* [20Ε].— *Τσούχτρα* καὶ *Ἀττικὴ Ἀθηνᾶ* (μαζί, [20Ε]).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λέρινος* (18Ε).—*Ραλλίζιος Οὐρανὸς* (16Ε). — *Ἀλαβάστρινη* [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον: Φῶτος Λάμψης, Ἅμλετ, Ἀρίων, Γεώργιος Β. Παπαστάμος, Ἀλκυών.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον: Τόνη Μονάχη, Ἀδέλφος τοῦ Διαβόλου, Ζηδρεμένο Κάστρο, Μανεζκούρη, Ι. Α. Δούκας, Εὐστράτιος Παξινός.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ - ΕΙΡΗΝΗ

Α'.

Μεγαλωμένος στὴ φωτιά,
σκληρός, ἀμυαλοκότσης,
μὲ σκέλεθρα, μὲ καυκαλα
δεμένα στὰ πλευρά του,
Ἔχει τὴν ὄψη δρύκοντα,
δρεπάνι τοῦ θανάτου,
ὁ Πόλεμος, ὁ ἀετονυχ
καὶ τραγικὸς Ἰκαρίης...

Τὸ λεβεντόκαιδο, ἀχνός,
γενναῖος Δὸν-Κιχώτης
μ' ἀντίπαλο ἕνα Γίγαντα,
σοφαΐζεται εὐθὺς κιτοῦ,
Καὶ παπαρούνες φύρωσαν
πάν' ἀπ' τὰ κόκκαλά του,—
πύρινο αἷμα, πορφυρό,
τῆς πεθαμένης νιότης!..

Κάστρα, σεῖς, πόλεις δυνατές,
στὸ χῶμα θὰ χαθεῖτε!..
Ρούγες, ἐσ' αἵματα τρανῶν
καὶ σεῖς θὰ πωτιστεῖτε!..
Θορίζει γύρω τὸ σκληρὸ
καὶ κυφτερὸ δρεπάνι...

Κι' ὅμως, νὰ πέρα πρόβαλε
σὰν φωτισμένη ἴχνα
Γυναίκα ὄμορφη καὶ καλή.
Νά τη ἡ Εἰρήνη φτάνει
βγαλμένη ἀπὸ τοῦ Πόλεμου,
τὰ ματωμένα σπλάχνα!..

Β'.

Κι' ὅλα, ὁπὰν τὸ μαγικὸ
νὰ τ' ἄγγιξε ραβδί,
φωτίστηκαν. Πιὰν' οἱ φριχτοὶ
κρύοι τοῦ πυροβόλου.
μόν' αὖρες ἀερόπαλτες
τοῦ μυθικοῦ Λιόλου,
γλυκανασαίνουν στὸ λαμπρὸ
τῆς Λευτεριᾶς κλαδί.

Προσμένει ἀπὸ κατώφλι της
ἡ μάννα τὸ παιδί
κι' ἡ ἄλλη μάννα χαρτερεῖ
στὴν ἄκρια ἐκεῖ τοῦ μόλου
τὸ ναύτη, ὅπου μαχητὴς
τοῦ νικηφόρου στόλου
γυρίζει, τὴν πατρίδα του
καὶ πάλι γιὰ νὰ ἰδῇ...

Μπαίνει βρεγμένο τὸ σκαπὶ
μέσα στὴν ἄδεια θήκη.
Σὲ διαφοπόπτρια λεπτιά,
πίνουν τρελὰ τὴ νίκη
οἱ νικητὲς. Ἀγάλλεται
ἡ ματωμένη γῆ...

Εἰρήνη!.. ὅπου βλάσαμα
σκορπίζεις—πλούσια δῶρα—
μὲ τ' ἁπαλά σου δάχτυλα,
γλυκειά, τὰ εἰρηνοφόρα,
καὶ τὴ δική μου γιατρεψε
ἀγιάτρευτη πληγή!..

Λιλάντα

(Α' Βραβεῖον Μ. Διαγωνισμ. Ποιήματος).

Τὸ κρύτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΖΗΛΕΙΑ

Καταραμένη ἀρχόστεια ἐσύ,
Κρυφοδαγκᾶς τὰ σωθικά μου,
Σὰ δῆς στὸν ἄλλον κάτι τί
Ποὺ ἀπὸ μένα λείπει...

Δὲ μὲ ἀφίνεις ἡσυχο
Ὅθε σειγμὴ νὰ ξανασάνω,
Ἐκεῖ ποὺ πρέπει νὰ χαρῶ, κοντῶ,
Καὶ ἀπὸ σένα ἡ λύπη.

Μόλις χαρούμενο μὲ ἰδῇς,
Μπροστὰ σὲ βλέου τὴ χαρά,
Τὰ σουβλερά σου χώνεις νύχια
Καὶ τὴν καρδιά μου φαρμακώνεις.

Θάσαι ἀπ' τὶς πληγὲς τοῦ Φαραὼ
Ἢ ξέβραστα κακὸ τοῦ Ἅδη,
Ἀφοῦ περήφανες ἐσὺ ψυχὲς
Μπροστὰ στὸν κόσμο ταπεινώνεις.

Μοσχομάγκας

Η ΜΕΛΙΣΑΝΤΡΟΥ

[Γράμμα πρὸς τὴν Διάπλασι].

Ἀγαπητή μου,

Πρὸ καιροῦ εἶδα στὸ φύλλο σου ἕνα γράμμα τοῦ κ. Σταμ. Σταμ. γιὰ τὴν πικραλλίδα καὶ τὴν ἐπιθυμία του νὰ τοῦ γράψει ὅποιος ξέρει ὀνόματα φυτῶν ὅπως τὰ λένε στὸν τόπο του. Ἔχω κι' ἐγὼ κάτι νὰ τοῦ πῶ· δὲν τὸ βρίσκω ὅμως καὶ τόσο σκοπὸ γιὰ νὰ τοῦ τὸ γράψω τοῦ ἴδιου. Ἂν θέλῃς, πὲ του ἐσὺ μιὰ δυὸ λόγια.

Σὰν ἤμασταν μικρότερες, θυμᾶμαι, τὸ πιὸ εὐχάριστο παιχνίδι μας ἦταν νὰ παίζουμε μὲ τὴν μελισσαντρού.

Ἡ μελισσαντρού εἶναι ἕνα φυτὸ ποὺ γίνεται τὰ καλοκαίρι, πολὺν ἀκριβῶς μῆνα δὲν ξέρω. Ἐρράντισα τώρα νὰ ἰδῶ ἂν ἔχει φυτρώσει, ἀλλὰ ὄχι ἀκόμη.

Τὰ φύλλα τῆς μελισσαντρούς εἶναι φαρδιὰ καὶ μεγάλα σὰν μαϊντανοῦλοφύλλια, ἀλλὰ πολὺ χνουδάτα καὶ βγαίνουν μέσα ἀπὸ τὸ χῶμα.

Ὅταν θὰ βγάλῃ ἄνθη, πετᾷ ἕνα βλαστάρι ἴσα-ἴσα μισὸ μέτρο μὲ πολλὰ παρακλάδια χωρὶς φύλλα, ὅμως σὲ κάθε κομπάκι, σὲ κάθε ἀκρίτσα, βγάζει κάτι ἀνθάκια μικρά, πολὺ μικρά, κίτρινα, ποὺ τὸ σχῆμα τους εἶναι σὰν χαιλὰκι καὶ πιὸ ὅταν τὸ βάλῃ σιά σιόμα του κανείς, ἀφρίνουν μιὰ γλύκα, καὶ γι' αὐτὸ ἴσως λέγεται καὶ μελισσαντρού.

Ἔχει ὅμως καὶ μιὰ περίεργη ἱστορία κι' ἕνα τραγουδάκι. Δὲν ξέρω καλὰ τὴν ἱστορία της, ἀπὸ τὸ τραγουδάκι ὅμως μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν καταλάβῃ.

Σὰν θέλαμε λοιπὸν νὰ παίξουμε, κόβαμε μιὰ μελισσαντρού ἀπὸ τὴ ρίζα, τὴν κουνούσαμε λίγο καὶ μετὰ ἀρχίζαμε νὰ λέμε τὸ ἀκόλουθο τραγουδάκι μισοπολιτογλωσσικό:

Μελισσαντρού, μελισσαντρού,
χρόβιχες τοὺς δώδακα ἀδελφούς.
Μὰ σὺ δὲν τοὺς ἐχάρηκες.
Τὸν ἕνα στὸν σκοτώσανε
τὸν ἄλλον φαρμακώσανε...

Ἔτσι ἐξακολουθεῖ καὶ γιὰ τοὺς δώδεκα ἀδελφούς της· καὶ στὸ τέλος λέει:

... κι' ἔμεινες μοναχὴ σου.

Τὸ σπουδαῖο ὅμως εἶναι πὼς μόλις ἀρχίζαμε τὸ τραγούδι, τὰ ἀνθάκια της πέφταν ἕνα-ἕνα, ὥσπου τελείωναν μαζὶ μὲ τὸ τραγούδι.

Ναί, πέφταν πραγματικά, τὸ θυμοῦμαι πολὺ καλὰ αὐτό. Ἀλλὰ γιατί νὰ πέφταν δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω. Μήπως, καθὼς λένε ἐδῶ οἱ χωρικοί, κλαίει ποὺ τῆς θυμίζουμε τἀδέλφια της; δὲν τὸ πιστεύω καὶ τόσο αὐτό.

Ἴσως τὸ μάθημα νὰ τὸ προκαλεῖ τὸ κόψιμο. Μαδᾷ ὅμως καὶ χωρὶς τὸ τραγούδι;

Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω· δὲν εἶχα ποτὲ τὴν περιέργεια νὰ τὸ μάθω. Φέτος ὅμως μοῦ κινήθηκε τόσο πολύ, ποὺ θὰ προσέξω νὰ τὸ μάθω κι' αὐτό, κι' ἄλλα πολλὰ πράγματα, καὶ πάλι θὰ σοῦ ξαναγράψω γιὰ τὴ μελισσαντρού.

Ἂν τὸ πῆς αὐτὸ στὸν κ. Σταμ. Σταμ., πές του μαζί καὶ χίλια φιλιὰ γιὰ τὴν κάρολλα του. Ἤδη προχθὲς στὸ «Μικροκέτο» τὴ φωτογράφισα της· εἶναι πολὺ χαριτωμένη.

Ἀκακία

ΤΟ ΚΤΥΠΗΜΕΝΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

Κάθομουν στὸ μπαλκόνι τῆς ἐξοχικῆς μας ἔπαυλης καὶ κοίταζα τὸν ἀπέραντο κάμπο, τὸν πράσινο (γιατ' ἦταν ἄνοιξη) καὶ τὸν παρδαλό, καὶ τὰ μάτια μου θάμπωναν σ' αὐτὸ τὸ θέαμα.

Τὰ κουλιὰ πάνω σιὰ δένδρα τοῦ περιβολιοῦ μας, τραγουδοῦσαν στὴν ἄνοιξη τὰ πιὸ ὡραῖα τραγούδια. Ἦταν χαρὰ Θεοῦ!

Λίγης, ἐκεῖ πιὸ ρέμβαζα, ἄκουσα ἕνα μπουλ' ὕστερα ἕνα λυπητερὸ τσίου πουλιοῦ καὶ τέλος ἕνα μικρὸ κρότο στὰ χορτάρια.

Συγχρόνως μὲ τὸ πέσιμο ἄκουσα καὶ τὴ φωνὴ τοῦ φίλου μου Κωστάκη:

— Νίκο, ἔ, Νίκο!

— Τί θέλεις, Κωστάκη;

— Χτύπησα ἕνα πουλάκι, ἕνα ἀηδόνι, κι' ἔλα, ἀνοιξέ μου νὰ τὸ πάρω.

Κατεβαίνω γρήγορα στὴν αὐλή, ψάχνω τὸ μέρος ποὺ πέσει τὸ πουλάκι, τὸ παίρνω καὶ τὸ ἐξετάζω.

Ἦταν ἀηδόνι, ζωντανὸ ἀκόμα, κι' εἶχε μιὰ μικρὴ πληγὴ στὴ φτερούγα του.

Μὲ κοίταζε λυπητερά, παραπονιάρικα, σὰ νὰ μοῦλεγε:

— Ἄφησέ με νὰ φύγω! Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω στὴ σκλαβιά! Τὰ μικρά μου θὰ μὲ περιμένουν!

Νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια: Δίκρυσα χωρὶς νὰ θέλω καί, χωρὶς νὰ καταλάβω, ἄνοιξα τὶς παλάμες μου...

Ἕνα φρού-φρού ἀκούσθηκε καὶ τὸ πουλάκι τριλίζοντας πέταξε, καὶ γὼ μὲ τὰ θολὰ ἀπ' τὰ δάκρυα μάτια τὸ παρακολούθησα, ὅπο ποὺ ἐξαφανίστηκε.

Ὁ Κωστάκης ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα εἶδε τὴ σκηνὴ καὶ εἶπε:

— Τί ἔκανες, καϊμένε Νίκο! Πάει τὸ πεντάδραχμο!

— Μὴ τὸ λές, Κωστάκη! Γιὰ ἕνα πεντάδραχμο θὰ πουλοῦσες τὴ λευτεριὰ τἀηδονιοῦ; Ντροπή σου! εἶπα, κι' ἔφυγα.

Πέτρος Ὀρεινὸς

ΜΕΤΑ ΤΗ ΜΑΧΗ

Γράμμα ἑνὸς στρατιώτη πρὸς τοὺς γονεῖς του.

Φίλτατοί μου γονεῖς,

Διὰ τοῦ παρόντος σπεύδω νὰ σᾶς φανερώσω ὅτι εὑρίσκομαι μεταξὺ τῶν ζώντων, πρᾶγμα ποὺ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς εἰπῶ, ἐὰν ἀπέθνησκα.

Κατὰ τὴν χθεσινὴν φοβερὰν μάχην, ἡ κάλλιον τιτανομαχίαν, ἐφερνεθύμησεν ὅλοι μηδενὸς ἐξαιρουμένου. Ἀλλὰ σήμερον τὴν πρωΐαν ὁ ἀξιωματικός μας ἤλθε καὶ μᾶς ἔδειξε τὸν καταλόγον τῶν ἐπιζησάντων, ἄπου διέκρινα μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ ὄνομά μου καὶ ἐχάρηκα πάρα πολύ. Διὰ νὰ βεβαιωθῶ ἅπαξ καλύτερα, ἐπανδὶ λέγω ὅτι εἶμαι ὀλίγον φωτιστής, σᾶς στέλλω τὸν κατάλογον μὲ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Σᾶς παρακαλῶ, ἀγαπητοί μου γονεῖς, νὰ πᾶτε εἰς τὸν ἱερέα τῆς ἐνορίας μας νὰ μὲ διαγράψῃ ἀπὸ τὰ βιβλία τῶν νεκρῶν, ὅπου μὲ ἔγραψε ἄνευ τῆς ἀδείας μου. Τέλος πάντων ἐγώ, ζωντανός ἢ πεθαμένος, δὲν θὰ πάψω νὰ σᾶς ἀγαπῶ καὶ νὰ εἶμαι ὁ προσφιλής υἱός σας

Ἱεράνυμος

Ἀπάντησις

Ἀγαπητέ μας υἱέ,

Κατευθυνσιμαένος σοῦ ἀναγγέλλω ὅτι ἐχαφήκαμε πολύ, ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα σου, διὰ τὸ ὅτι εὐρίσκεσαι μεταξὺ τῶν ζώντων. Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν θὰ ἐκάμναμεν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς σου, καὶ ὁ ἱερεύς, παρὰ τὸς διαμαρτυρίας μας ὅτι ζῇς, ἐννοοῦσε νὰ κάθε τρόπο νὰ τὸ κάμῃ. Ὅταν δὲ τοῦ ἐδείξαμε τὴν ἐπιστολή σου, ἐσχυρίσθη ὅτι τὴν ἔγραψες πρωτοῦ γονευθῇς. Ὁποιοδήποτε τοῦ ἐπληρώσαμεν τὸ μνημόσυνον, παρακαλέσαντες μόνον νὰ μὴ τὸ κάμῃ. Πρέπει ὅμως νὰ διξάζωμεν τὸν Ὕψιστον καὶ τὸν Ἅγιον Ἱερώνυμον ἐκεῖθεν ἐσὺ δὲν ἐπιθυμῇς τοὺς ἄλλους, ὅσοι ἀπέθανον. Πολλὰ ἐξαδεύσαμεν μέχρι σήμερον, υἱέ μου, ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου σου, καὶ ὅλης τῆς ζωῆς σου. Ἀλλ' ἐπειδὴ πλησιάζει τὸ νέον ἔτος, θὰ λάβῃς ἐσώκλειστον εἰς τὸ παρὸν ἓν χρυσοῦν νόμισμα, καὶ τοῦτο τὸ στέλλει ἡ μητέρα σου ἐν ἀγνοίᾳ μου. Σὲ ἐξορκίζω προσπάντων, υἱέ μου, νὰ μάθῃς τώρα κάτι τι, μὲ τὴν εὐκαιρίαν ποὺ εἶσαι ζωντανός, διὰ νὰ μὴ λέγει ὁ κόσμος: «Βώ-λεσπήγε, μοσχάρι ἐγύρισε»

Ταῦτα καὶ μόνα σοῦ γράφει ὁ πάντοτε ἀγαπῶν σε πατὴρ σου

Συμεών

Καὶ διὰ τὴν ἀντιγραφήν

Γόρδιος Δεσμὸς

Σημ. τ. Διαπλ.— Τὸ εὐθυμογράμμα αὐτό, σάτυρα ἠλιθίων χωρικῶν τῆς Εὐρώπης, εἶναι προφανῶς μεταφρασις ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ ἢ μίμησις. Ὁ *Γόρδιος Δεσμὸς* ὅμως βεβαιώνει ὅτι εἶναι πρωτότυπο, δικό του. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι κάποτε διάβασε κάτι τέτοιο καὶ ξέχασε πὼς τὸ διάβασε. Γιατί συμβαίνει καμμιὰ φορά: μᾶς ἔρχονται ἀναμνήσεις ἀπὸ ξεχασμένα διαβάσματα, ποὺ τὶς παίρνουμε γιὰ ἐμπνεύσεις δικές μας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Λίγο πρὶν καθήσουν στὸ τραπέζι, ὁ πατέρας τοῦ Δημητράκη ἔλαβε τὴν εἴδησι πὼς πέθανε ἕνας γέρος συγγενής.

Κι' ὁ Δημητράκης, ποὺ τάκουσε, ρωτᾷ:

— Καὶ τώρα, μπαμπά, ὑποχρεούμαι ὁρμέως νὰ κλαίω, ἢ θὰ φάμε πρῶτα;

Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος

* *

Ἡ μικρὴ μου ἀδελφὴ μοῦ λέει:

— Πές μου, καϊμένε, ὅλους τοὺς ἀριθμούς, νὰ τοὺς μάθω.

— Μὰ οἱ ἀριθμοί, παιδί μου, δὲν τελειώνουν ποτέ!

— Ε, τότε πές μου τοὺς μισούς.

Βιρῶνος Μυγχάουζεν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 14 Ἀπριλίου 1928.

ΣΑΣ γράφω κατασυγκινημένη ἀπὸ τὶς φοβερὲς εἰδήσεις ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Κερίνθου καὶ μᾶς παρουσιάζουν ὁλοένα τὸ πραγματικὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς, τόσο ἀνώτερο, ἀλλιμονοῦ ἀπ' ὅσο μᾶς φάνηκε μὲ τὴν πρώτη εἴδηση... Ὁ νοῦς μου ὅλος εἶναι στοὺς ἀπὸ ἐκεῖ πολυπληθεῖς μικροὺς μου φίλους. Τοὺς φαντάζομαι στὴ μεγάλη δυστυχία ποὺ τοὺς δημιούργησε μιὰ στιγμὴ ὁ ἀπαίσιος σεισμός, κι' ἡ καρδιά μου ματώνει. Ἂς σάθηκαν τοὐλάχιστο, ἂς εἶναι καλὰ τὰ κεῖμενα μου τὰ παιδιά, — ὤ, πῶς ἀνυπομονῶ νὰ τὸ μάθω!... — κι' ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος. Μὲ τὴ βοήθειά του, οἱ ἄνθρωποι ξανακάνουν γρήγορα ἐ,τι τοὺς χάλασε ὁ θυμὸς τῶν στοιχείων. Ἡ ἴδια ἡ Φύση δίνει τὸ παράδειγμα. Ἕνας στίχος τοῦ Σολωμοῦ λέει: «Τὸ χάσμα ποὺ ἄνοιξε ὁ σεισμός, σβύθι ἔγεμισε ἄνθη»...

Ἀπὸ τὸ γράμμα τῆς: *Κυρὰ-Κυραλίνας* ἀντιγράφω αὐτά, ποὺ τῆς ὑποχρέθηκα νὰ τὰ διαβιβάσω: «Ὅταν πρωτόρθαμε στὸ Παρίσι, ἔτυχε νὰ ἰδοῦμε σ' ἕνα μαγαζὶκο κάτι χόρτα σὰ ραδίκια. Ἡ μαμμὰ πέταξε ἀπ' τὴ χαρά της. Τὴν ἄλλη μέρα τὰ φάγαμε. Ἦταν πραγματικῶς πικρὰ σὰ ραδίκια καὶ μᾶς θύμισαν τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὰ ἐδῶ λέγονται pissenlits κι' ἀπ' αὐτὰ βγαίνουν μολεῖτες. Πᾶς λοιπὸν στὴ *Μεγάλη Ἑλλάδα* νὰ μοῦ στειλῇ τὴ διεύθυνσή της καὶ θὰ τῆς στείλω μιὰ ὁλόκληρη ρίζα μὲ τὰ φύλλα καὶ τὸ μπουμπούκι τῆς μολοτσρας. Στὸ Δεξικὸ τοῦ Λαρούς, ἀπέξω, ἐκεῖ ποὺ ἔχει τὴν εἰκόνα καὶ γράφει *Je sème à tout vent*, εἶναι ἡ μολόχτρα ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ κισσανλί. Μπορῶ νὰ τῆς στείλω καὶ chicorée, κιχόρια, ἂν θέλῃ γιὰ νὰ ἰδῇ τὴ διαφορά».

Κίδα τὰ τοῦ Συλλόγου σας, *Ρεσίνα*, συμμορφώθηκα καὶ σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ ὁ κύριος σκοπός σας θὰ εἶναι τὸ ξεσπάθωμα. Ἐγνοῶ πολὺ καλὰ τὴ λάθη σου γιὰ τὴν ἀναχώρηση τοῦ ἀδελφοῦ. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ εἶναι ὑπερβολική, ἀφοῦ θὰ τὸν βλέπῃς τόσο συχνά. Δυὸ χρόνια περνᾶν πολὺ γρήγορα. Συλλογίσου πόσο περισσότερα κάνουν νὰ ἰδωθοῦν ἄλλοι χωρισμένοι... Χαιρετισμοὺς καὶ στὴ *Φλογέρα* ποὺ αὐτὸ τὸ γράμμα τὸ ἀρχίσατε μαζί.

Τὴν κλέψανε, καλέ, τὴ *Λιλάντα*!— Τὸ πορτοφόλι της;— Ὄχι. Ἕνα ποίημά της! Τὸ εἶχε δημοσιεύσει στὸν προπάρσινο τόμο,— δὲν μοῦ φαίνει ἀπ' τὸ νοῦ. Εὐτυχισμένοι ἐμεῖς, ποὺ ἐκτὸς ἀπ' τὴν καλή μας Μάννα, ἔχομε τὸ ταίσι του: νὰ μᾶς ἀγαποῦν καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸν κ. Ξενόπουλο».

Ὁ *Δκάμας* μοῦ στέλνει πάλι ἕνα πραϊότατο σκίτσο του—τὸ Χριστὸ βαστάζοντα τὸ σταυρό του,— καὶ βλέπω πὼς βαθίζει ἐπὶ τὰ γ-χνή... τοῦ *Θέατρίδος*. Ὁ ἴδιος διάβασε αὐτὲς τὶς ἡμέρες τὸ βραβευμένο ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πλούσιοι καὶ Φτωχοί» καὶ δὲν ξέρει πῶς νὰ ἐκφράσει τὸν ἐνθουσιασμό του. Τὸν κατέπληξε, λέει, ἡ ψυχολογία τοῦ ἥρωά του, καὶ μάλιστα στὴν ἀρχὴ ποὺ ὁ ἥρωας εἶναι παιδί καί, σὰν παιδί κι' αὐτός, τὸν καταλάβαινε καλύτερα. Καὶ προσθέτει: «Ὅσο γιὰ τὸ ὕφος, τὴ γλῶσσα, τὴ γλύκα, ὁ μεγάλος μας συγγραφέας μὲ κατηγόρησε περισσότερο παρὰ μὲ ταῖλλα του ποὺ εἶχα διαβάσει».

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω πιὰ τόπο νὰ παντήσω, μολονότι ἤθελα τόσο νὰ εὐχαριστήσω γιὰ τὸ πρῶτο του γράμμα τὸν *Ἀετὸ* τοῦ Ἰδανικοῦ (ποὺ θὰ εἶδε βέβαια τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου του) καὶ νἀποσπάσω μερικὰ ἀπὸ τὰ γράμματα τῆς *Σακουσσῆς Νεράϊδας*, τοῦ *Ναρκίσσου*, τῆς *Ἐσμεραλδας* καὶ... καὶ... Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; Ἀνάγκα καὶ θεοί...

Σήμερα ἔχω νὰ εὐχαριστήσω γιὰ τὰ ξεσπαθώματα τους τὰ ἑξῆς καλὰ μου παιδιά: *Γ'Λυκομελίληγην, Δοξασμένο Στρατιωτάκι, Σπ. Δημουλίταιναν, Ἀργυροῦλαν Ἀβραμίδου, Στελ. Χρ. Κουρμούζιον, Βολιώτειαν Τρελοπαγίδα, Λίγνικταιηνν Ἀκτῆν, Στέλλαν Ἀργυρούτογλου, Λίναν Ρούσσου* καὶ *Πόπην Λεβαχίδου*. Καὶ πάλι τοὺς εὐχαριστῶ μὲ τὴν καρδιά μου.

Ὡραίας Ἐπιστολὲς μοῦ ἐστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κ' οἱ ἑξῆς: *Τρελὸ Φωτιτάκι, Μαφάλντα, Γ. Κ. Πέτρον, Ἀντώνιος Μπεγέλης, Μανιτάρ, Νέμεσις, Χρυσὸ Παγώνι, Ἄρτεμις, Παντυχοῦ Παρών, Πετυχτούλα, Ἀνεμώνη, Χαρὰ τοῦ Σκιτσοῦ, Φρασκουῖτα, Μύρτος, Δάφνη, Γλυκειὰ Χαραυγή* καὶ *Κυζούρα*. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Ἀπὸ τὴν 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τὸ 50ὸν ἔτος της.

"Οσοι ἐνράτησαν τὰ σταλέντα πέντε πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦνται συνδρομηταὶ καὶ παρακαλοῦνται νἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον τὴν λήξασαν συνδρομήν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Σ' ὅσους μπαρέσουν, θὰ απαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν ἀποδεικνυται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος ὅτι ΙΟ.—Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου τοῦ 1928. Ὅσοι ἀποδεικνυται ἀπὸ Λ, ἀνήκουν εἰς διόρια καὶ ὅσοι ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέοι Ψευδώνυμοι: Εὐβοϊκὴ Ἀκτή, κ. (ΑΔ). Ξανθούλα, κ. (ΤΑ). Τιμημένο Τουφέκι, ἀ. (ΠΚ). Ζαϋντεξῆ, ἀ. (ΚΚ). Κύμ, ἀ. (ΘΣ). Βέντιγκεν, ἀ. (ΝΚ). Κληρονομιὰ τοῦ 21, ἀ. (ΓΠ). Πενθεσίλεια, κ. (ΓΠ). Μαγεμένη Φλογέρα, κ. (ΤΠΣΑ). Ἑλληνικὸ Ἀκραγυάλι, κ. (Πῶς εἶσαι;)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Μικρὴ Ἀρτίστα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μαΐρούλη τοῦ Κωλέττη* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις, ἀλλ' ἀρκετὰ εἶπα. Ἀπαντῶντας σὲ ἄλλους, γι' αὐτὰ τὰ *μιμητικά* φτάνει αὐτά, νὰ μὴ νομίσουν κιὼς φοβήθηκα συγχωνιασμὸ καὶτὸ πάρουν ἀπάνω τους...) *Χλόην* (κι' ἐγὼ χάρηκα γιὰ τὸ ὡραῖο αὐτὸ ἀποτέλεσμα' κι' εἶχα σκοπὸ νὰ διηγηθῶ τὴν ἱστορία σου, ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπει ὁ χῶρος) *Ἔνδοξο Σουβλί* (ἔβαιξα τὸ γράμμα σου στὸν κ. Φελίβανα κι' εὐχαριστήθηκε πολὺ ποὺ τόσο σὲ ὠφέλησαν οἱ Ἐπιστολὲς του γιὰ τὸν Κινηματογράφο') *Ἐλεύθερο Πουλί* (δὲν πρόφτασνε καὶ δὲν ἐδιάβηκα νὰ τὸ διαβάσω' ἀλλὰ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ: ἂν τὸ βρῶ καλό, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά του, μπορῶ νὰ τὸ ἐγράψω κι' ἂς μὴν εἶναι πιὰ ἐπίκαιρο· ἐσὺ γιὰ τὶς ἀπορίες σου, νὰ μοῦ τὶς γράψῃς· καὶ παρακαπιτρέπεται μάλιστα!) *Ροζίτα* (τί νὰ σοῦ πῶ! δὲν θυμᾶμαι καί, δυστυχῶς, δὲν ἔχω καιρὸ νὰ ψάξω τόσα χαρτιά· τὸ κιτρινόίσιο εἶναι ὅτι τὸ ἔλαβα, ἀλλὰ δὲν ἤλθε ἀκόμα ἡ σειρά του· τὰ ἄλλα δύο· τὰ ἔλαβα μὲ τὸ γράμμα σου τῆς 9 Ἀπριλίου') *Μαϊμουδάκι* (μὰ βέβαια πού πρέπει νὰναι περήφανη! γράφε μου καὶ μὴ φοβᾶσαι πὼς μ' ἐνοχλεῖς') *Τζογέν* (ἔστειλα παρακατιὰ καὶ καλὸ τοῦτο!) *Ψυχὴν τῆς Λέσβου* (ἔστειλα· ὁ κ. Φαίδων κι' ἐγὼ εὐχαριστέθμε πολὺ τὴν καλήσου μαμιά, τὴν ἀξέχαστη μας *Δῶρα τῶν Ἐλπίδων*, ποὺ τὸ ψευδώνυμό της τὸ παίρνει τώρα ὁ ἀδελφός σου') *Ταρταρῖνον* (Δίως πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεως θὰ προκηρυχθῇ σὲ λίγο· ναί, ἀλλὰ τὰ «καλὰ» αὐτὰ τοῦ Κινηματογράφου εἶναι μεθυσμένα μπροστὰ στὶς βλάβες του') *Ἀτρόμητον Κρῆτα* (τὸν Σύλλογο μπορεῖτε βέβαια νὰ τὸν κρατήσετε λίμνη ὅμως εἰς τ' ὄνομά του δὲν ἔχω') *Ἀνδαλουσίαν* (ἔστειλα, πέρασε ὁ «οὐκ ὀλίγος βήχας»;) *Γαλάξιο Ἀστέρι* (ἐνάκριναν, καθὼς θὰ εἶδες, ψευδώνυμο καὶ γιὰ τὸν ἀδελφό σου') *Ἀβροσόμην Καρᾶ* (τὸ 1ο τοῦ 1925 ἐξηγτλήθη' τάλλα τρία τὰ ἔστειλα') *Μαγεμένην Βοσκοπούλαν* (φέρε τα ἂν εἶναι ἀμεταχείριστα, ἀντὶ δρ. 15') *Μελαχροινούλαν* (δὲν θυμοῦμαι τί μὲ εἶχες ἀ-

ριτήσει, ἂν καὶ μπορεῖ, ἀντιμετα-ξύ, νὰ σοῦ ἀπάντησα· ἔλαβα, εὐχαριστῶ') *Θάσιον* (ἔξοχη ἡ παχυλὴ κάρτα ποὺ μοῦ ζωγράφισες!) *Φραγκίσκον* (ἔστειλα 2ῳ τετρ. καὶ λογαριασμό'; *Ναύαρχον Κανάρην, Σπουλίδαν, Μπραχυρίδα, Πέτσην Παπάζογλου, Μάρθαν Σακκή, Γόρδιον Δεσμόν, Φιρφὶν Λεντάκι, Νερμίδαν τῆς Ρεμπατίδας κτλ.*

Σεντιμέρο 'Ηπειρωτάκι, Σαμιωτοπούλαν, Ραλιάντραν, Ὑμένον τῆς Λευτεριᾶς (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *23 Ἀπριλίου*, θὰ καντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 28 Ἰανουαρίου.

321. Λεξίγριφος

Κραυγὴ ζώου, κίνημα νότιο
Καὶ τουλάχιστο δυὸ φροῦτα...
Μὲν ἀρχαία πόλη κάνω
Σὰν ἐνώσω ὅλα ταῦτα.

Πετσιρίκος τοῦ Ἀγρινίου

322. Λογοκαικτικὸς Συλλαβόγριφος

Ἕνα γρίμμα τοῦ ἀλφαβήτου
Δός το σ' ὅποιον σοῦ ἀρέσει,
Καὶ μιὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Σακουστὴ θὰ βγῇ στὴ μέση.

Τάσος Κούγκας

323. Μεταγραμματισμὸς

Σ' ὄγρμι θεοῦ μεγάλου
Ἂν ἀλλάξῃς τὸ λαμιό,
Θὰ τὸ κάνῃς θεοῦ ἄλλου
Σὲ βασίλειο σκοτεινό.

Συρανὸ

324. Ἀναγραμματισμὸς

Ἀρνητικὸ τὰ γράμματά του
Λιγάκι τὰ μετακινεῖ
Καὶ νά, νηοὶ μὲ τύνομά του
Ὅπως τὸ λέμε στὴν κοινή.

Δὸν Κιχώτος

325. Χί

\+ * * * + = Μὴν
* + * + * = Ἄγριων ζώων
* * + * * = Βασιλ. τ. Περσίας
* + * + * = Μέρος τ. βραχίονος
+ * * * + = Ὠδικὸν πτηνόν

Οἱ σταυροὶ διαγωνίως: Ἀρχαίας γλώσσης καὶ καλλιεργημένη γῆ.

Ἀστὴρ τοῦ Αἰγαίου

326-327. Τριπλὸ Κεφάλι

ὅλος, ὅλη, ὅλον, κόπος.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς θὰ προστεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἓν γράμμα, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τ' ἀρχικὰ τῶν ὁποίων θ' ἀποτελέσουν νῆσον τοῦ Αἰγαίου. Τὸ αὐτὸ θὰ γίνῃ καὶ εἰς τὰς νέας λέξεις, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν πάλιν ἄλλαι τόσαι, τῶν ὁποίων τ' ἀρχικὰ θ' ἀποτελοῦν εἶδος ἁμάξης.

Ἀλπινιστής

328. Πτερωτὸν Γράμμα

Κράτος τῆς Εὐρώπης—Ρωμαϊκὸς διϊσημος — Ἰσοροπικὸν βάραθρον — Μέγας ἀρχιτέκτων — Κράτος τῆς Εὐρώπης — Θεά—Πόλις τῆς Πελοποννήσου.

Πᾶσαι αἱ λέξεις αὗται ἔχουν ἀπὸ ἑπτὰ γράμματα. Ἐν ἐξ αὐτῶν, τὸ πτερωτόν, εἶναι πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

329. Ἐπιγραφὴ ἐκ Τριπόλεως Ἀναστενίδος

* * * Τὰ τρία πρῶτα γράμματα ἑκάστης τῶν ζητουμένων λέξεων θὰ τεθοῦν
* * * κατὰ σειρὰν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων καὶ θὰ ἀποτελεσθῇ ἐπιγραφή, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:
* * * I, Ὄργανον τῆς Φυσικῆς χρήσιμον εἰς τὴν Μουσικήν· 2, Μέγας γλύπτ. τ. 3, Μέγας ποταμὸς· 4, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης.

Βάρκα τοῦ Καναρη

330. Ἑλληνοσύμφωνον

οσιο - επι - α - σα - αει - αι - α - ιο

Ἀπάνεμο

331. Γρῖφος

Δεῖ δὶς καὶ κερ' ἂν θανέτω, ἁμὴν ἐ ὄν.

Κρητικέπουλο

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

332. Mots en losange

*
* * *
* * * * *
* * *
*

Horizontalement et verticalement: Voyelle—Contraire de là — On y apprend à lire et à écrire—Ille est entourée d'eau—Voyelle.

Κοκκινη Μιραμπελ

333. Double Acrostiche

Les premières lettres des mots ci-dessous forment un grand peintre; les troisièmes le dieu du commerce.

1, Capital d'Europe; 2, Insecte; 3, Fils de Priame; 4, Instrument de fer; 5, Métal; 6, Femme d'un musicien mythique; 7, Roi d'Ithaque.

Γαλαξίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 7

91. Ναύκλιον (ναῦ [ς], πλοῖον.) — 92. Φαρέτρα (φᾶ, ρέ, τρᾶ.) — 93. Νέδων - Νέρων. — 94. Ἀήρ-Ἦρα.—95.

ΚΑΑΑΜΙΣ	96-100, 1, ἐξ-αὔξ.
ΑΡΑΒΙΑ	2, Ἰὼ - Πώς. 3,
ΑΛΘΗΑ	Ἄμος - ὅμως, 4,
ΑΒΡΑ	Κύτος - κῆτος. 5,
ΜΙΑ	Χαῖρος-χάιρος. —
ΙΑ	101-102. 1, *Φῶς*,
Σ	θώς, Ἄθως καθώς, καλῶς, καλός, κακός, κόκκος, κόπος, σκοπός, *σκέπος*. 2, Ὕψος. υἱός, Πῖος, πῖθος, πάθος, *βάθος*.—103. ΑΗΔΩΝ (Ἄπορος, Ἥμερος, Δυνατός, Ὥριμος, Νεκρός.) — 104. Ὁ ὀκνηρὸς εἶναι κῆφην τῆς κοινωνίας.—105. *Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ* (τὰ ἐν οἴκῳ, μὲ ἐν δ η μ ῳ.) — 106. Méditation - méditation. — 107. Un roi, une loi, une foi.— 108. Pauvreté n'est pas vice.

Μὴ λησμονεῖτε πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΙΓ' — 421)

Βιβλιοθήκη Τρελοπαράδων, δὲν εἶναι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.

ΑΛ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

(ΚΙΓ' — 422)

Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, Ἐλαία, εὐχαριστῶ, Τσετσέλα. Πετσχτούλα

(ΚΙΓ' — 423)

Κασπάσης—Θ. Ζερβοῦ, Μιφιὰ Ἀλοατής—Ἀλ. Σαπουθράκη, Λαοδάρεια—Κ. Οἰκονόμου, Ρὸζ Πιερατένε—Ἀλ. Εὐελπίδου, Ἄσπρος Κρίνος—Τσακνῆλη.

Μελαγχολικὴ Ὑπαρξὶς

(ΚΙΓ' — 424)

Δαναλαπάνουλα, θὰ μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι ἕνα σας τετραλόγια.

Χρυσῆ Πετσελούδα

(ΚΙΓ' — 425)

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΜΕΓΑΛΟΣ
ΦΡΑΓΚΙΣΚΙΑΝΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Θέλοντας σὰν μεγαλώσω, νὰχω κάτι ποὺ νὰ μοῦ θυμίζῃ τὰ Διαπλασσιακά μου χρόνια, ζητῶ ἀπὸ τὰ Διαπλασσόπουλα-ερ, μιὰ κάρτα ἡθοποιῶν, τεσσάρων (καλλιτεχνικὴ ἡ, ὡς καὶ ἕνα τετραδιάκι. Δύο μήνες προθεσμία. Θὰ βραβεύσω τὶς ὡραιότερες κάρτες καὶ τὰ καλύτερα τετραδιάκια. Ἐπιστεύω ὅλοι νὰ μὲ ὑποστηρίξουν, ἰδιαιτέρως οἱ Σύλλογοι. Συμμετοχὴ τριῶν πραγμάτων δίσεις: Θεοδόσιου Δημ. Θεοδοσίου μ. κ. Βόλου. Μὲ ἄπειρη ἀγάπη

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

(ΚΙΓ' — 426)

Ὁ Μακιντὲφ ἤθελε ν' ἀνταλλάξῃ Μικρὴ Μυστικὰ μὲ: Μυρίνη, Ἠλιογέννητη, Ἄγνη, Ψυχούλα. Ἂν ἔχουν τὴν καλοσύνη, στέργουσιν: Κ. Ἀτσοκαλίτην, Σμολένσκο, 22, Ἀθήνας.

(ΚΙΓ' — 427)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ» ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Σὲ τὸν (ΚΙΓ—22) Διαγωνισμὸν ἀπαντήσεις 4. Βραβεύονται: Ἕνατον Βραβεῖον: Τάνταλος, Δέκατον: Ὀλύμπιοι. Στείλατε ταχεῖς Διευθύνσεις. Λυποῦς εὐχαριστοῦμεν.

(ΚΙΓ' — 428)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΩΝ ΧΑΛΙΦΑΞ

Πρόεδρος: Κουκουναρόσπετσες, Ἀντιπρόεδρος: Κίμ, Ταμίας: Ναυτόπουλο τῆς Πανόρμου, Γραμματεὺς: Στεναγμὸς τοῦ Πόνου.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Σεσπαδῶματος: Κουκουναροβρεμένος, Ἀντιπρόσωπος: Κλεφτόπουλο τοῦ 21, Δημοψηφίσματος: Τιμημένο Τουφέκι, Διαγωνισμῶν: Στεύγετξ, Ἀποκαλύψεων: Βέντιγκεν, Μέλος: Ἄσπρο Γατάκι.

(ΚΙΓ' — 429)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΩΝ ΧΑΛΙΦΑΞ

Α' Διαγωνισμός. Προκηρύσσομεν δι' ἀγωνισμὸν καρτῶν. Συμμετοχὴ δρ. 3. Προθεσμία δεκαπενθήμερος. Δίσις: Γ. Κουτρουβῆν, Ἀχαρνῶν 135, Ἀθῆναι.

Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν
Κλεφτόπουλο τῆς Πανόρμου

(ΚΙΓ' — 430)

Σὰς παρακαλέσανε! Λυρέττε, Σαφηνείρα λάδος! (Διαπλ.) Μικρὲ Λόρδε, ἀλλαλογραφῆτε!

Μαγνητεύτρα

(ΚΙΓ' — 431)

Κύκνειον Ἄσμα, περαστικά.

Ἀργυρὰ Σελήνη

(ΚΙΓ' — 432)

Ἀποτέλεσμα (ΚΙΓ—233) Διαγωνισμοῦ. Ἀ Βραβεῖον: Ἀνυπόμονος. Β' Βραβεῖον: Γ. Φιστέρης. Γ' Βραβεῖον: Κέκινος Διάβολος. Οἱ βραβευθέντες ἀπεστείλαν ἑκαστος δρ. 4 διὰ ταχυδρ. ἔνδ.

Ἰωάννης Γ. Ράγκος

(ΚΙΓ' — 433)

Ἡδύλη, Ἀπάμια, χίλια εὐχαριστῶ, Περιφέροντος. — Τρελλὸ Φοιτητάκι μ. τ. Ἀθήνα.

(ΚΙΓ' — 434)

Ἐρωτόκριτε, Μαγεμένο Παιδόπουλο, Ἠλεκτρογραφεῖτε: Δίσις: (ΚΙΓ—364) Πόρα, γιατί μὲ ξέχασες; Δικηγορίνα

(ΚΙΓ' — 435)

Κάποια, Ταοικνίδα, Ἁρμονία, Διαβολάκο, Ἀλληλογραφεῖτε: Δίσις: Οἰκονόμου 26, Ἀθῆναι. Πυγολαμπίδα

(ΚΙΓ' — 436)

Ἀγαπητὴ Φαίδρα, σὲ ρωτῶ κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἀφοῦ σὲ ἐνδιαιτῶσο ὅτι σὲ θυμᾶμαι.

Κόμησσα Λαβερνῆ

(ΚΙΓ' — 437)

Ὅπα Διαπλασσόπουλα κάναμε ἕνα τῶν ξεπαθωμάτων ἐν ἐνδιατῇ τοῦ Συλλόγου «Ὀλυμπίων Θεῶν» θὰ λάβουν δῶρα, ἀναλόγως τῶν δριμμάτων τῶν ξεπαθωμάτων.

Σεσπαδώματος: ΗΦΑΙΣΤΙΟΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΝΙΚ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΣΤΑΥΡΟΥ 18, ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½, πέννες
[Καὶ τὰ ἔκτακτα δυοδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀξιγράφαμεν, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατιμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει ξένων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 12, παρὰ τὰ Βαμβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος Ἐν Ἀθήναις, 5 Μαΐου 1928 Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 33

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἐπιστροφὴ

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ποὺ ἡ μικρὴ Νταίζη μεγάλωνε στὴ σκιὰ τῶν ψηλῶν τοίχων τοῦ Πύργου κι' ἡ δυστύχισμένη λαίδη Διάνα ζοῦσε χωρὶς τὸ λαγικό της, τί νάχε ἀπογίνει ἄραγε ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον;

Ἡ εἴδηση τοῦ ναυαγίου τοῦ *Λεβιάθαν* εἶχε διαδοθεῖ στὴν Ἀγγλία καὶ μάλιστα εἶχαν βρεθεῖ στὶς ἀκτὲς καὶ ναυάγια· γιὰ τὸ πλήρωμα ὅμως τοῦ πλοίου δὲν εἶχε ἔρθει καμμιὰ εἴδηση.

Ὡστόσο δὲν εἶχαν χαθεῖ ὅλοι· τὸ πλοῖο τὸ εἶχαν βυθίσει ὁλλανδοὶ πειρατὲς καὶ τοὺς ἐπιβάτες τους εἶχαν πάρει αἰχμάλωτους. Ἀπ' αὐτοὺς ἄλλοι πέθαναν ἀπὸ τραύματα ἢ κακουχίες, κι' ἄλλοι πουλήθηκαν σκλάβοι στὴν Τουρκία.

Μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς τελευταίους ἦταν κι' ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον. Ἡ γερή του κράση μπόρεσε ν' ἀνθέξει σ' ὅλα τὰ βάσανα, κι' ἡ ψυχική του δύναμη δὲν ἐνικήθηκε ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν πειρατῶν. Ἀκόμα κι' ὅταν ἦταν νησιτικὸς καὶ τσακισμένος ἀπὸ τὴν καταναγκαστικὴ δουλειά, δὲν καταδεχόταν νὰ παραπονεθεῖ.

Τὶς λίγες στιγμές, ποὺ ἔμενε μόνος του καὶ ἥσυχος, κοίταζε τὸ πολύτιμο μενταγιόνι ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ γυναίκα του, τὸ μόνο ἐνθύμιο τῆς εὐτυχισμένης του ζωῆς. Συλλογιζόταν τότε τὸ σπίτι του, τὴ γυναῖκα του, τὸ μικρό του κοριτσάκι κι' ἡ ἀνάμνησή τους τοῦδινε δυνάμεις καὶ νέο θάρρος. Ὅλα θὰ τὰ ὑπόμενε, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπορέσει μιὰ μέρα νὰ ξαναΐδεῖ ὅ,τι ἀγαποῦσε!

Ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς καρτερίας του δὲν ἄργησε νὰρθεῖ. Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ δούλευε στὸ λιμάνι, τὸν πλησίασε ἕνας ἄγγλος καλόγερος. Γενναιόδωροι ἄγγλοι τὸν εἶχαν ἐπιφορτίσει νὰ ἐξαγοράσει μὲ ἔξοδά τους χριστιανοὺς σκλάβους.

Ἡ ἱστορία τοῦ λόρδου Ἔρλιγκτον συγκίνησε τὸν καλόγερο καὶ πῆγε ἀμέσως νὰ βρεῖ τὸν ἀφέντη του γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσει.

Ὁ Τοῦρκος ζητοῦσε πάρα πολλὰ γιὰ νὰ πουλήσει τὸν σκλάβο αὐτό, ποὺ τοῦ δούλευε σὰ σκυλί. Τέλος ὅμως ἡ συμφωνία ἔκλεισε κι' ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον βρέθηκε πάλι σ' ἕνα πλοῖο, ποὺ ἔμελλε νὰ τὸν ξαναφέρει στὴν πατρίδα του.

«Τὸν πλησίασε ἕνας ἄγγλος καλόγερος...»
(Σελ. 185, στ. β'.)

Λέκα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε καὶ δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τὰ τρομερὰ γεγονότα ποὺ ἀνατάτωσαν τὸν τόπο του. Μέσα στὸ πλοῖο ἔμαθε γιὰ πρώτη φορά, ὅτι ἡ Ἀγγλία σπάραζε μέσα σ' ἐμφύλιο πόλεμο, ὅτι ὁ βασιλιὰς Κάρολος ὁ Α' εἶχε ἀποκεφαλιστεῖ κι' ὅτι ὁ διωγμένος διάδοχός του Κάρολος ὁ Β' πολεμοῦσε τώρα νὰ πάρει πάλι τὸ στέμμα του.

Τί νὰ εἶχαν γίνει ἄραγε ἡ λαίδη Διάνα κι' ἡ Νταίζη μέσα στὸ γενικὸ ἀνακατώμα; Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον ἔβαζε στὸν ἑαυτό του αὐτὸ τὸ ἐρώτημα μὲ ἀγωνία. Τοῦ ἔλεγαν ὅτι κοντὰ στὸ Χουάιτ-Γκέϊτ εἶχαν γίνει ἄγριες μάχες κι' ὅτι ὁ λεγόμενος Πύργος τοῦ Δούβρου εἶχε πέσει στὰ χέρια τῶν ὀπαδῶν τοῦ Κρόμβελ.

Μόλις πάτησε τὸ πόδι του στὸ Δούβρο, βρῆκε ἀμέσως ἐν' ὅλογο καὶ πέρασε γρήγορα τὸ δρόμο, ποὺ τὸν χώριζε ἀπὸ τὴν κατοικία του.

Σὲ λίγο, τὸ Χουάιτ-Γκέϊτ πρόβαλε στὸν ὁρίζοντα. Ἡ καρδιὰ τοῦ λόρδου ἄρχισε νὰ χτυπᾶ δυνατά, ὅταν εἶδε ὅτι ὅλα τὰ παράθυρά του ἦταν θεόκλειστα. Θεέ μου, τί ἔμελλε νὰ μάθει, ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνων ἀπουσία;

Τρέμοντας κατέβηκε ἀπ' τ' ἄλογό του καὶ χτύπησε μὲ τὴ λαβὴ τοῦ ξίφους του τὴ βαρειὰ σιδερόφραχτη πόρτα...

Ἄκουσε ἕνα συρτὸ περπάτημα, οἱ σύρτες τραβήχτηκαν, τὸ θυρόφυλλο μισάνοιξε δισταχτικὰ καὶ πρόβαλλε ἕνα γκρίζο κεφάλι: ἦταν ὁ Πέρσυ, ὁ παλιὸς θυρωρὸς τοῦ Χουάιτ-Γκέϊτ.

Μόλις ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν ἐπισκέπτη, ἄφησε μιὰ κραυγὴ γεμάτη χαρὰ κ' ἔκπληξη:

—"Α, Μυλόρδε! Εἶναι δυνατό: Ἐμεῖς σᾶς θαρρούσαμε πεθαμένο!

Καὶ πνιγμένος ἀπὸ τὴ συγκίνηση, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ἔτρεμε ὁλόκληρος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσει τὰ δάκρυά του.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, καλέ μου Πέρσυ, ἀποκρίθηκε ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον δί-

νοντας τὸ χέρι του στὸ γέρο, ποὺ τὸ γέμισε φιλιά. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, καὶ γὼ δὲν ξέρω πῶς γλύτωσα. Ἀργότερα θὰ σοῦ τὰ ἐξιστορήσω· τώρα λέγε μου γρήγορα: εἶναι καλὰ ἡ Λαίδη κι' ἡ κόρη μου;

Καὶ βλέποντας πῶς ὁ γέρος ὑπηρέτης χλώμιασε, ξαναρώτησε:

— Βλέπω κλειστὰ τὰ παράθυρα. Μήπως δὲν εἶναι μέσα;

—Ὄχι, μυλόρδε, ὄχι! εἶπε ὁ Πέρσυ μὲ ἀλλαγμένη τὴ φωνή. Ἡ μυλαίδη δὲν εἶναι μέσα.

— Μὰ ποῦ εἶναι λοιπόν; Μήπως τοὺς ἔτυχε τίποτα κακό; Μίλησέ μου, Πέρσυ, μίλησε γρήγορα! Βλέπεις πόσο εἶμαι ἀνυπόμονος.

—Ἂν ὁ μυλόρδος ἤθελε νὰ περάσει καὶ νὰ καθίσει ἕνα λεπτό, θὰ ἦταν καλύτερα. Νὰ μπορέσω ἔτσι νὰ διηγηθῶ ὅ,τι ἔγινε ἐδῶ ὅταν ἐλείπε στὰ ξένα. Δέκα χρόνια, μυλόρδε, μιὰ ὁλόκληρη ζωή! Ἔρχονται καὶ φεύγουν ἄνθρωποι, μέσα σὲ δέκα χρόνια! Καὶ καμμιὰ φορά, δὲν τὰ βρίσκει κανεὶς ὅπως τἄφισε...

Ὁ γέρο-Πέρσυ σταμάτησε γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὸν ἱδρῶτα ποὺ τοῦ μούσκευε τὸ μέτωπο, γιατὶ αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ πεῖ τοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο. Ὁ λόρδος κατάλαβε ὅτι ἔμελλε ν' ἀκούσει κάτι κακό. Χλώμιασε, τὰ γόνατά του λύγησαν κι' ἔπεσε σ' ἕνα μπάγκο ποὺ βρισκόταν μπροστὰ στὸ σπιτάκι τοῦ θυρωροῦ.

— Πέθαναν; ρώτησε μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.

—Ὄχι, ὄχι, μυλόρδε! Δηλαδὴ ὄχι ἡ μυλαίδη!

—Ὥστε, ἡ Νταιζούλα μου... Ἄ, ἡ μικρή μου, ἡ χρυσή μου Νταιζούλα...

Κι' ὁ δυστυχισμένος πατέρας ἔκρυψε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του.

— Πῶς πέθανε. Πέρσυ, πές μου πῶς πέθανε;

— Θὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ ὅλα, μυλόρδε, εἶπε ὁ γέρος ὑπηρέτης, κλαίγοντας κι' αὐτὸς μαζὶ μὲ τὸν πατέρα.

Καὶ τότε ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον ἔμαθε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀγαθοῦ γέρου τὰ τραγικὰ γεγονότα, ποὺ εἶχαν ρημάξει τὸ σπίτι του. Πῶς εἶχε ἐξαφανισθεῖ ἡ Νταίζη καὶ πῶς ἡ Λαίδη Διάνα εἶχε χάσει τὸ λογικό της.

Τὸ τελευταῖο χτύπημα ἦταν τρομερὸ γιὰ τὸν λόρδον Ἔρλιγτον.

— Τρελλάθηκε; τρελλάθηκε! φώναξε. Τὸ καταλαβαίνω. Αὐτὴ τὴ λάτρευε τὴ Νταιζούλα μας... Κι' ὕστερα τί ἔγινε, Πέρσυ; Ἐξακολούθησε, σὲ παρακαλῶ.

—Ὕστερα, μυλόρδε, ἦταν μιὰ λύπη νὰ βλέπουμε τὴ λαίδη, ποὺ τὴ λατρεύαμε ὅλοι σὰ θεά μας. Δὲ γνώριζε κανέναν πιὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν παπά.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

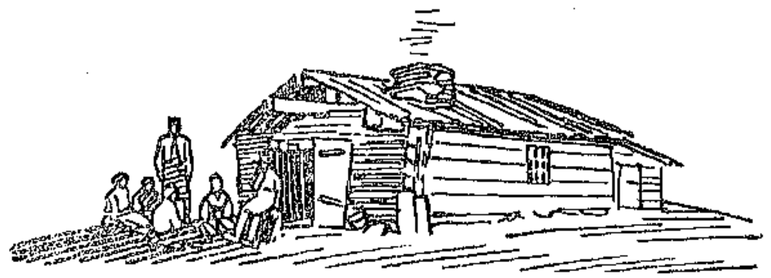

Ὁ Κλέμεντ μὲ τοὺς χωριάτες ἀπέξω ἀπὸ τὴν καλύβα.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὰ καρβουνιασμένα δέντρα εἶχαν κοπεῖ καὶ κεῖ ποὺ ἡ φωτιὰ εἶχε εἰσχωρήσει μέσ' στὸ δάσος ποὺ κατόρθωσαν νὰ σώσουν, σιγὰ-σιγὰ εἶχαν ἀρχίσει νὰ φυτρώνουν νέα δέντρα. Τὸ μεγαλύτερο ὅμως τμῆμα βρισκόταν γυμνὸ κι' ἔρημο. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὶς πέτρες, ἦταν ἀκόμη μερικὰ κούτσουρα ποὺ ἔδειχναν ὅτι σ' αὐτὴ τὴ θέση βρισκόταν ἄλλοτε ἕνα θαυμάσιο μεγάλο δάσος, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν φύτρωναν νέοι βλαστοὶ ἀπὸ τὸ χῶμα.

Οἱ ἄνθρωποι παραξενεύονταν πολὺ ποὺ ἀργοῦσε τόσο νὰ σκεπάσῃ πάλι ἡ πρασινάδα τὸ καμμένο δάσος. Ἔλεγαν ὅμως πῶς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε γίνει ἡ πυρκαϊά, ἡ γῆ ξεράθηκε ἐντελῶς. Ὄχι μόνον εἶχαν καεῖ τὰ δέντρα κι' εἶχαν ἐξαφανισθεῖ ὅλα τὰ φυτὰ ποὺ βρίσκονταν στὸ δάσος, ἀλλ' ἀκόμα καὶ τὸ χῶμα εἶχε ξεραθεῖ τόσο ἀπ' τὴν φωτιὰ ποὺ εἶχε γίνει σὰ στάχτη. Κάθε ἄνεμος ποὺ φυσοῦσε, τὸ σήκωνε καὶ τὸ στριφογύριζε ψηλά. Κι' ἐπειδὴ ἐκείνη τὴ μεριὰ τὴν ἔπιανε πολὺ ὁ ἄνεμος, σὲ λίγο ἡ ράχη ἔμεινε γυμνὴ ἀπὸ χῶμα, γεμάτη βράχους καὶ πέτρες. Ἡ βροχὴ ἔκανε κι' ἐκείνη τὸ μέρος της γιὰ νὰ κυλήσῃ τὸ χῶμα παρακάτω· κι' ἀφοῦ ἐπὶ δέκα χρόνια ὁ ἄνεμος καὶ τὰ νερὸ κάνανε ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ νὰ ξεγυμνώσουν τὸ βουνό, κατάφεραν ὥστε ἡ πλαγιὰ ἐκείνη νὰ φαίνεται τώρα τόσο ξερὴ καὶ ἄγρια, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι ἦταν ποτὲ δυνατὸ νὰ γεμίσῃ πάλι πρασινάδα.

Ἡ μεγάλη ἡμέρα τοῦ δάσους.

Μιὰ μέρα ὅμως, στὶς ἀρχὲς τοῦ καλοκαιριοῦ, ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ καμμένο δάσος, μαζεύτηκαν στὸ σχολεῖο. Κάθε παιδὶ κρατοῦσε μιὰ ἀξίνα ἢ ἕνα σκεπάρνι στὸν ὦμο του, κι' ἕνα καλαθάκι μὲ τρόφιμα στὸ χέρι του. Κι' ὅταν μαζεύτηκαν ὅλα τὰ παιδιά, ξεκίνησαν κατὰ τὸ δάσος. Μπροστά τους εἶχαν τὴ σημαία, οἱ δάσκαλοι κι' οἱ δασκάλες πήγαιναν κοντά τους, κι' ἀπὸ πίσω τους ἐρχόνταν δυὸ-τρεῖς δασοφύλακες μ' ἕνα ἄλογο ποὺ ἦταν φορτωμένο μ' ἕνα σωρὸ ἐλατάκια καὶ πευκάκια.

Σὲ κάμποση ὥρα τὰ παιδιὰ ἔφθασαν στὸ καμμένο δάσος. Οἱ βράχοι ἦταν ἐντελῶς γυμνοὶ χωρὶς κανένα χορταράκι. Κι' ἂξαφνα φάνηκε σὰ νὰ ζωντάνεψε ἡ πλαγιὰ μόλις ἀκορπίστηκαν ἐπάνω της τὰ εὔθυμα παιδάκια. Ἦταν κάτι τὸ ὄμορφο καὶ τὸ χαρούμενο, τὸ δροσερὸ καὶ τὸ νέο. Ἴσως νὰ μποροῦσαν τὰ παιδάκια νὰ βοηθήσουν σὲ τίποτε τὸ γυμνὸ κι' ἔρημο βουνό.

Κι' ἀλήθεια, μόλις τὰ παιδιὰ κάθησαν καὶ ξεκουράστηκαν κι' ἔφαγαν, πιάσανε ἀμέσως στὰ χέρια τὰ σκεπάνια κι' ἄρχισαν νὰ δουλεύουν. Οἱ δασοφύλακες τοὺς ἔδειχναν πῶς ἔπρεπε νὰ κάνουν καὶ κάθε παιδὶ φύτευε ὅπου ὑπῆρχε ἔστω καὶ μιὰ χούφτα χῶμα ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἐλατάκι.

Ὡνῶ τὰ παιδιὰ φύτευαν, οἱ δάσκαλοι τοὺς ἔλεγαν ὅτι αὐτὰ τὰ μικρὰ φυτὰ ποὺ ἔχωναν τώρα στὴ γῆ, θὰ συγκρατοῦσαν τὸ χῶμα ὥστε νὰ μὴν μπορεῖ νὰ τὸ σηκώνῃ ὁ ἄνεμος καὶ νὰ τὸ παρασύρῃ ἡ βροχή. Καὶ δὲν ἦταν μόνον αὐτό· ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ θὰ μαζευόταν καινούργιο χῶμα καὶ σ' αὐτὸ θὰ πεφταν σπόροι καὶ σὲ λίγα χρόνια ἐδῶ ποὺ δὲν ἦταν τώρα παρὰ μονάχα γυμνοὶ βράχοι, θὰ φύτρωναν χορτάρια κι' ἀγριολούλουδα. Καὶ τὰ μικρὰ δεντράκια ποὺ φύτευαν τώρα, θὰ γίνονταν μεγάλα δέντρα μὲ πυκνὴ σκιὰ καὶ μάλιστα, ὅταν περνοῦσαν κάμποσα χρόνια, θἄκαναν ἀπ' αὐτὰ δοκάρια γιὰ τὰ σπίτια καὶ τὰ καράβια.

Ἂν ὅμως τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν ἔρθει τώρα ποὺ βρισκόταν ἀκόμη λίγο χῶμα μέσ' στὶς πέτρες, ὁ ἄνεμος κι' ἡ βροχὴ θὰ εἶχαν τελειώσει τὴ δουλειά τους καὶ ποτὲ πιὰ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ξαναφτιαχτῇ τίποτα ἐδῶ.

— Ναί βέβαια, κάναμε πολὺ καλὰ ποὺ ἤρθαμε, εἶπαν τὰ παιδιά, ἦταν ἡ τελευταία ὥρα.

Καὶ τὰ παιδιὰ φύτευαν μὲ δοσὴ χαρὰ σπέρνει ὁ γεωργὸς κι' ἀκόμα περισσότερη. Γιατὶ ἀπὸ τὴ δουλειὰ ποὺ ἔκαναν αὐτά, δὲν θἄβγαιναν ἐφήμερα χορτάρια, ἀλλὰ μεγάλα δέντρα μὲ ψηλοὺς κορμοὺς καὶ μακρυὰ κλαδιά. Αὐτὸ ποὺ ἔκαναν δὲν θὰ κρατοῦσε μόνο ἕνα καλοκαίρι, ἀλλὰ χρόνια πολλά. Κι' ἔπειτα θὰ ἦταν κι' ἕνα πρᾶγμα ποὺ θὰ τὸ βλέπαν οἱ ἀπόγονοί τους καὶ θὰ τὄχαν γιὰ παράδειγμα. Τὸ γυμνὸ κι' ἔρημο βουνὸ ποὺ εἶχαν βρεῖ, τὸ μεταμόρφωσαν σ' ἕνα ὡραῖο δάσος. Μποροῦσε νὰ γίνῃ ὡραιότερο καὶ διδακτικώτερο παράδειγμα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Μιὰ μέρα στὸ Χαϊλσιγκενλαντ

Πέμπτη, 16 Ἰουνίου

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Νὶλς πετοῦσε καθισμένος στὴν ράχη τοῦ ἀετοῦ, πάνω ἀπὸ τὸ Χαϊλσιγκενλαντ. Ἦταν μιὰ ψηλὴ κι' ὀρεινὴ χώρα· ἀλλ' ἀνάμεσα στὰ βουνὰ τραβοῦσε μιὰ καταπράσινη γελαστὴ πεδιάδα, καὶ ἀπ' αὐτὴν βγαίνανε πιὸ μικρὲς καὶ πιὸ στενὲς κοιλάδες ποὺ χώνονταν μέσα στὰ βουνά.

Ἀνάμεσα στὴν πρασινάδα, ξεπρόβαλλαν πρόσαχαρα σπιτάκια καὶ αὐλές.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΜΙΑ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΗ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΛΘΑΙΝΕΙ

Ὁ περίφημος παπα-Βούλγαρης τῆς Κερκύρας, ποὺ πέθανε τελευταῖα στὴ Γαλλία, — λόγιος, ποιητής, ἐξυπνότατος ἄνθρωπος καὶ τέλειος τζέντλεμαν, —συνήθιζε, ὅταν ταξίδευε στὴν Εὐρώπη, νὰ φορῇ πολιτικά. Ἀπὸ τὴν Κέρκυρα ὅμως μπαρκαριζόταν μὲ τὰ παπαδίστικα κι' ἄλλαζε φορεσιὰ στὸ βαπόρι.

Μιὰ φορά, ὅταν ἦταν νέος, μπαρκαρίστηκε γιὰ τὸ Μπρίντιζι. Μία νέα Ἀθηναία, μεγάπλουτη μὰ καὶ προληπτικὴ φαίνεται, ποὺ στεκόταν ἐκείνη τὴν ὥρα στὴν κουπαστή, εἶδε νἀνεβαίνῃ στὸ βαπόρι ἕνας παπάς. Καὶ χωρὶς νὰ τὸν πολυπροσέξῃ, γύρισε κι' εἶπε στὴν παρέα της δυνατά:

— Παπὰ θἄχουμε συνταξιδιώτη; ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ πνιγμό!..

Τἄκουσε ὁ παπα-Βούλγαρης, μὰ δὲν ἔδειξε τίποτα. Ἔπειτα χάθηκε ὡς τὴν ὥρα τοῦ γεύματος. Κι' ἡ νέα, στὸ τραπέζι, βρέθηκε κατὰ σύμπτωση δίπλα σ' ἕναν ὡραῖο, εὐγενικότατο νέον ἄντρα, πολὺ καλοντυμένο, ὁμιλητικὸ καὶ περιποιητικό, ποὺ τὴν καταμάγεψε. Καὶ τόσο πολύ, ποὺ δὲν τὸν ἄφινε πιὰ ἀπὸ κοντὰ καί, πρὶν νὰ φθάσῃ τὸ βαπόρι στὸ Μπρίντιζι, τοῦ ἐπρότεινε ὀρθὰ-κοφτὰ γάμο.

—Ὦ, δεσποινίς! ἀπόρησε τάχα ἐκεῖνος· μὰ εἶναι δυνατό;.. Πρωτύτερα σεῖς φοβηθήκατε νὰ κάμετε μαζί μου ἕνα τόσο δὰ μικρὸ ταξιδάκι· καὶ μοῦ προτείνετε τώρα ὁλόκληρο τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς;..

— Πῶς; φιθύρισε ἡ νέα· δὲν καταλαβαίνω...

— Θὰ καταλάβετε ἀμέσως: εἶμαι ὁ παπὰς ποὺ εἴδατε τὸ πρωῒ νὰ μπαρκάρεται καὶ κάτι εἴπατε... θυμᾶστε;..

Ποιὸς ἔμεινε κόκκαλο; —Ὄχι βέβαια ἐ παπα-Βούλγαρης, ποὺ γελοῦσε τώρα μὲ τὴν καρδιά του...

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΒ.'

Ἦλθε ἡ ὥρα, παιδιά μου, νὰ σᾶς πῶ ποῦ πῆγαν καὶ τί ἔκαναν ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, ἀφοῦ ἔφυγαν σὰν τὶς κλέφτρες ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς θειᾶς τους.

Εἶχαν κι' ἄλλη μιὰ θειά, πιὸ μακρινή, τὴν κυρία Τερψιχόρη. Αὐτὴ καθόταν σ' ἄλλη γειτονειά, κοντὰ στὴ θάλασσα καὶ κοντὰ στὸ Β' Δημοτικὸ Σχολεῖο τῶν Κοριτσιῶν, ὅπου ἤτων δασκάλισσα. Ἄντρα δὲν εἶχε. Μόνο ἕναν ἡλικιωμένο ἀδελφό, τὸν κ. Δημοσθένη, ποὺ ἦταν εἰρηνοδίκης.

Σ' αὐτῆς λοιπὸν τῆς θειᾶς τὸ σπίτι κατέφυγαν ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, καὶ μὲ τὰ κλάμματα, τῆς εἶπαν πὼς «γιὰ μιὰ μικρὴ παρεξήγηση» ἡ κακιὰ θειά Εὐ-

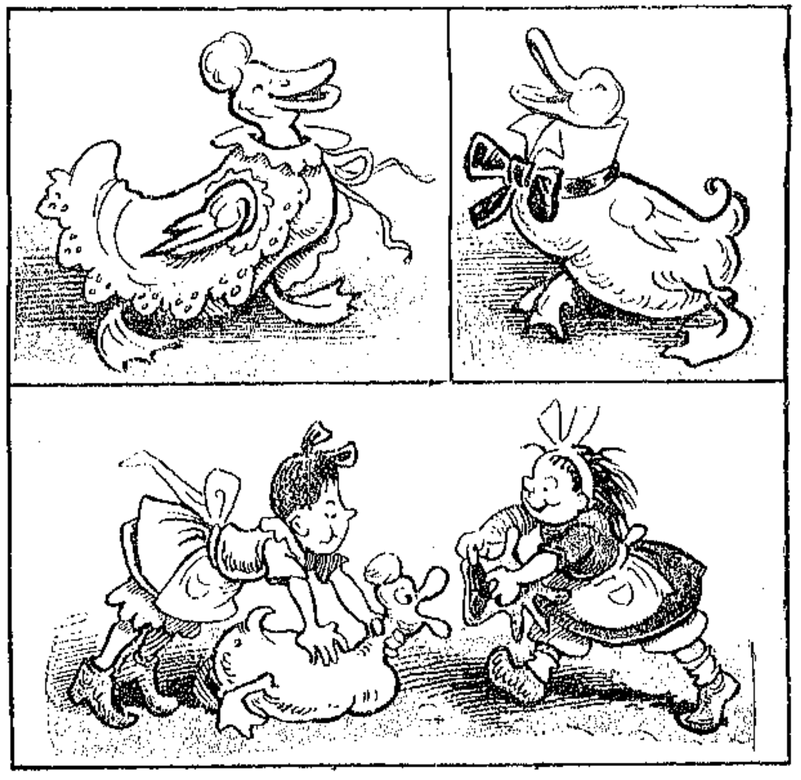

λαλία ἤθελε νὰ τὶς κρεμάσῃ ἀπὸ τὴ γλῶσσα! Τὸ κατάλαβε ἡ κυρία Τερψιχόρη πὼς κάτι μεγάλο κακὸ θἄχαν κάνει. Τὶς λυπήθηκε ὅμως, τὶς κράτησε καὶ τὶς ὑποσχέθηκε πὼς τὴν Κυριακή, ἂν ἦταν φρόνιμες, θὰ τὶς ἔπαιρνε νὰ πᾶνε μαζὶ στὴ θειὰ - Εὐλαλία καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ τὶς συχωρέσῃ.

Ἔ, δὲν πρόφτασε νὰ τὸ κάνῃ αὐτὸ ἡ καλὴ θειὰ Τερψιχόρη. Γιατὶ μόνο τὴν πρώτη μέρα ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα κάθησαν φρόνιμες. Πῆγαν μάλιστα καὶ στὸ σχολειό. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ἄρχισαν τὰ δικά τους. Καὶ πρῶτα - πρῶτα, ἔκαμαν τὶς ἄρρωστες καὶ κάθησαν στὸ σπίτι. Κι' ἀφοῦ ἔφυγαν ἡ κυρία Τερψιχόρη κι' ὁ κ. Δημοσθένης, οἱ καλές σου ἔπιασαν τὴν πάπια τῆς αὐλῆς καὶ τὴν ἔντυσαν κυρία, ἔπιασαν καὶ τὸν πάπο καὶ τὸν ἔντυσαν κύριο.

Λὐτὰ βέβαια δὲν ἦταν τόσο φοβερά, οὔτε μποροῦσε νἄχουν πολὺ κακὰ ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ ἔξαφνα τῆς Ρήνας τῆς ἦρθε μι' ἄλλη ἰδέα ποὺ κι' ἡ Μαρίνα τὴ βρῆκε περίφημη: Νὰ φορέσουν τῆς πάπιας, ἡ καλύτερα νὰ χώσουν τὸ κεφάλι της μέσα σ' ἕνα μεγάλο μάλλινο γάντι τοῦ κ. Δημοσθένη, καὶ νὰ τὸ κουμπώσουν στὸ λαιμό της!!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ

Ἀγαπητέ μου,

ΜΕΓΑΛΟΣ καὶ φοβερὸς σεισμὸς πού καταγκρέμισε τὴν Κόρινθο, ἐδῶ στὴν Ἀθήνα δὲν εἶχε παρὰ ἕναν ἀντίκτυπο τόσο ἀδύνατο, ποὺ πολλοὶ ἄνθρωποι,—ὅσοι π. χ. ἔτυχε νὰ περπατοῦν, —δὲν τὸν ἔνοιωσαν καθόλου. Οἱ ἄλλοι ὅμως ποὺ τὸν ἔνοιωσαν, κατατρόμαξαν. Καὶ μερικοὶ τόσο πολύ, ὥστε ἔβγαλαν τὶς φωνὲς καὶ πῆραν τοὺς δρόμους. Ἦταν ἀστεῖο, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ βλέπῃ κανεὶς αὐτὸν τὸν πανικὸ μὲ τὸ τίποτα. Κι' ἀκόμα πιὸ ἀστεῖο γιὰ τοὺς συνειθισμένους ἀπὸ σεισμούς, ὅπως εἶναι ὅσοι ἔζησαν σὲ σεισμόπαθα μέρη, Ζάκυνθο, Πελοπόννησο, μερικὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, Πόλη καὶ καθεξῆς.

Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε ! Ὁ Σεισμὸς εἶν' ἕνα πρᾶγμα, ποὺ φοβίζει ἀκόμα καὶ . . . ἡ σκιά του. Ὅταν αἰσθάνεται κανεὶς νὰ τρέμει ἔτσι κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, νὰ χορεύῃ, νὰ κυματίζῃ σὰ θάλασσα ὅ,τι πιὸ στερεό, πιὸ ἀτράνταχτο γνωρίζει σ' αὐτὸ τὸν κόσμο,— τὴ γῆ,— χάνει τὴν ἐμπιστοσύνη του σὲ κάθε τί καὶ νομίζει πὼς δὲν ἔχει πιὰ οὔτε ἀσφάλεια οὔτε καταφυγή. Τὸ λίγο δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὸνἐλαλιάσῃ. Ἔπειτα, γιατὶ τὸ λίγο δὲν θὰ γίνῃ τὴν ἄλλη ὥρα παλύ ; Ποιὸς ἐγγυᾶται πὼς ἡ γῆ δὲν θὰ σεισθῇ δυνατότερα, καὶ πὼς τὰ σπίτια αὐτὰ ποὺ μόλις τρέμουν τώρα, δὲν θὰ σωριασθοῦν ; Καμμιὰ ὑπόσχεση δὲν ἔδωσε ὁ Θεὸς σὲ κανένα, μὲ καμμιὰ χώρα δὲν ἔκανε συνθήκη. Κι' οὔτε πρόγνωση ὑπάρχει, οὔτε προφύλαξη !

Γιατί τί μπορεῖ νὰ κάνῃ κανένας ; Νὰ φεύγῃ ; Δὲν προφταίνει πάντα. Νὰ κάθεται σὲ ξύλινο σπίτι, ἀντισεισμικό ; Γιὰ μεγάλους σεισμοὺς δὲν ὑπάρχουν ἀντισεισμικὰ σπίτια. Οὔτε μιὰ μεγάλη πόλη μπορεῖ νὰποτελῆται ἀπὸ χαμηλὰ ἰσόγεια. Ἔπειτα τὰ ξύλινα καίγονται εὔκολα. Τέλος, ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾶ τὸν τόπο του, δὲν τὸν ἀφίνει μ' ἕνα σεισμὸ καί, ἄμα περάσῃ λίγος καιρός, ξεχνᾶ τὸν κίνδυνο ἢ τὸν ἀφηφᾶ. Γι' αὐτὸ βλέπουμε τοὺς κατοίκους μιᾶς σεισμογκρεμισμένης πόλης νὰ φεύγουν τὴ μιὰν ὥρα πανικόβλητοι καὶ τὴν ἄλλη νὰ γυρίζουν στὰ ἐρείπιά τους καὶ νὰ τὰ ξανοχτίζουν. Θέλετε ἄλλο ἀπὸ τοὺς χωριάτες τοῦ Βεζούβιου ; Ἡ λάβα κάθε τόσο τοὺς διώχνει ἀπὸ τὶς πλαγιὲς τοῦ ἡφαίστειου, ὅπου καλλιεργοῦν τἀμπέλια τους, τὰ φημισμένα γιὰ τὸ ψιασί τους. Κι' αὐτοὶ ξαναγυρίζουν, ξαναχτίζουν, ξαναφυτεύουν, κι' ἔτσι τἀμπέλια μὲ τὶς καλύβες σκεπάζουν πάντα τὸν τρομερὸ Βεζούβιο σχεδὸν ὡς τὸν κρατῆρα.

Μεγάλο κι' ἀγιάτρευτο κι' ἀναπόφευκτο τἀλογοπάντων κακὸ ὁ Σεισμός. Μπροστά του ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ὅλη του τὴ μικρότητα καὶ τὴν ἀδυναμία. Κι' αὐτά, ἀπελπισμένος, ρωτιέται πολλὲς φορὲς γιατὶ νὰ ὑπάρχῃ στὸν κόσμο, μέσα στὰ τόσα ἄλλα, κι' αὐτὸ τὸ κακό . . . Ἀλλὰ πῶς μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχῃ ; Εἶναι, βλέπετε, ἡ ζωὴ τῆς Γῆς, ποὺ κι' αὐτή, στοχάζομαι, ἔχει κάθε δικαίωμα νὰ ζῇ τὴ ζωή της . . . Ἔτσι *σχηματίζεται* : μὲ τοὺς σεισμούς. Δὲν ἔπηξε ἀκόμα ὁλάκερη. Ὁ φλοιός της,—ἕνας τόσο *λεπτὸς* ἀκόμα φλοιός, —σκεπάζει μιὰ ρευστὴ πύρινη σφαῖρα. Κάθε στιγμὴ σχηματίζονται κεῖ-μέσα τεράστια ἀέρια ποὺ γυρεύουν διέξοδο, ἢ γκρεμίζουνται ἀπέραντα στρώματα ποὺ παρασέρνουν ὅσα εἶναι ἀπὸ πάνω τους γιὰ νὰ γεμίσουν τὸ κενὸ καὶ νὰ ἰσορροπήσουν. Αὐτὰ προξενοῦν τὶς μεγαλύτερες ἀναστατώσεις στὴν ἐπιφάνεια, μὰ κι' αὐτὰ κάνουν ὅ,τι βλέπουμε πάνω της. Μιὰ φορά, παντοῦ ἦταν νερό, θάλασσα. Μὲ τοὺς σεισμοὺς ἐπρόβαλαν οἱ μεγάλες στεριές. Μὲ τοὺς σεισμοὺς πάλι οἱ στεριὲς χωρίστηκαν, ἄνοιξαν, κι' εἰσόρμησε στάνοίγματά τους ἡ θάλασσα. Καὶ πάλι μὲ τοὺς σεισμοὺς φανερώθηκαν μέσα στὴ θάλασσα νησιά, ἢ χωρίστηκαν βουνὰ σὲ δυό. Χαράδρες, φάραγγες, πορθμοί, ἰσθμοί, παραλίες, ἀκρωτήρια, λίμνες, ἀρχιπέλαγα, ὅλα ἀπὸ σεισμούς. Ἡ Γῆ ἀλλάζει, σχηματίζεται, ζῇ. Οἱ σεισμοὶ θὰ πάψουν μόνο ὅταν μιὰ μέρα νεκρωθῇ, ὅπως, λένε, εἶναι νεκρωμένη ἡ Σελήνη. Τότε ὅμως δὲν θὰ ὑπάρχουν στὴν ἐπιφάνειά της ἄνθρωποι ! Ὑπάρχουν τώρα, ὅσο κάνει σεισμούς. Μὰ πῶς ξεσπιτώνουνται πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, ἢ πῶς πληγώνουνται, ἢ πῶς σκοτώνουνται, ἢ τὸ λιγότερο πῶς τρομάζουν, τὴ Γῆ δὲν τὴ νοιάζει. Κάνει τὴ δουλειά της. Ὅπως δὲν σὲ νοιάζει καὶ σένα ὅταν, κάνοντας τὴ δουλειά σου, καταστρέφεις μιὰ φυλὴ κοριῶν ἢ μυρμηγκιῶν . . .

Συμπέρασμα : Γιὰ νὰ ζοῦμε στὴ Γῆ, ἡ Γῆ πρέπει νὰ εἶναι ζωντανή. Καὶ γιὰ νὰ εἶναι ζωντανὴ ἡ Γῆ, πρέπει νὰ κάνῃ σεισμούς !

Κι' ὁ Θεὸς λοιπόν ;— Μὰ ὁ Θεὸς ἔκαμε καὶ τὴ Γῆ, ὅπως ἔκαμε καὶ τὸν Ἄνθρωπο. Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ λογικό, γιὰ ν' ἀμύνεται ὅσο μπορεῖ. Κι' ἀμύνεται, βλέπετε, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ λογικό του ἀκόμα κι' ἐναντίον τοῦ σεισμοῦ. Δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ τὸν καταργήσῃ ἢ νὰ τὸν ἐξουδετερώσῃ στὴν ἐντέλεια, τὸν ἐξουδετερώνει ὅμως ἀρκετὰ μὲ τὰ μέσα ποὺ μεταχειρίζεται. Ὁ φόβος μένει τὸ μεγαλύτερο ἴσως κακό. Μὰ καὶ τὸ φόβο ἀκόμα τὸν πολεμᾷ τὸ λογικό, ποὺ μᾶς λέει πὼς δὲν πρέπει νὰ φοβόμαστε καταστροφὲς αἰφνίδιες καὶ τυχαῖες. Ἔρχονται τόσο σπάνια ! Κι' ὅταν ἔρχονται,—πρᾶγμα ἀναπόφευκτο,—μᾶς βοηθεῖ ὁ Θεός, μᾶς βοηθοῦν κι' οἱ ἀδελφοί μας, ποὺ ἡ μεγάλη συμφορὰ ξυπνᾷ στὴν ψυχή τους τὸ αἴσθημα τῆς φιλανθρωπίας, τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον, ὅπως τὸ εἴδαμε τόσο ὡραῖο, τόσο μεγάλο, τόσο συγκινητικό, καὶ τώρα μὲ τοὺς σεισμοὺς τῆς Κορίνθου . . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ἐπίσκεψη τῆς σπηλιᾶς. — Ὁ γεωγραφικὸς χάρτης.—Ἕνα ρολόγι.

Τὰ παιδιὰ στεκόνταν σιωπηλά.

Ποιὸς νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ κακόμοιρος ; Ναυαγὸς ἄραγε ; Ἀπὸ ποῦ ; Ἥρθε ἐδῶ νέος καὶ πέθανε γέρος ; Κι' ἦταν μόνος ἢ εἶχε καὶ συντρόφους ; Πέθαναν ἄραγε κι' εἶχε μείνει μονάχος ἐκεῖνος ; Τὰ σκεύη τῆς σπηλιᾶς τὰ εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ πλοῖο του ἢ τὰ εἶχε κάνει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια ;

Αὐτὲς οἱ ἀπορίες, ἄλυτες βέβαια, γεννήθηκαν στὸ νοῦ τῶν παιδιῶν. Καὶ μιὰ ἄλλη, ἡ κυριότερη : Ἂν ἡ χώρα ὅπου ναυάγησε ἦταν ἤπειρος, γιατὶ δὲν κατέφευγε σὲ καμμιὰ μεσόγεια πόλη ἢ σὲ κανένα λιμένα ; Τόσο δύσκολο ἦταν ; Τόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ ἀκατοίκητο μέρος ;

Τὸ μόνο βέβαιο ἦταν, πὼς ὁ δυστυχισμένος ναυαγὸς εἶχε καταπέσει, ἐξαντλημένος εἴτε ἀπὸ ἀρρώστεια, εἴτε ἀπὸ γηρατειά, καὶ μὴ ἔχοντας δυνάμεις νὰ γυρίσῃ στὴ σπηλιά του, ξεψύχησε κεῖ-χάμω στὴ ρίζα τοῦ δέντρου.

Κι' ἂν αὐτὸς δὲν εἶχε τρόπο καὶ μέσο νὰ σωθῇ, ταξιδεύοντας πρὸς τ' ἀνατολικὰ ἢ τὰ βορεινά, θὰ ἔβρισκαν τάχα αὐτοί, οἱ μικροὶ ναυαγοί ; . .

Ὁπωσδήποτε, ἦταν ἀνάγκη νὰ ἐπισκεφθοῦν ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴ σπηλιὰ καὶ νὰ τὴν ἐξετάσουν καλύτερα. Ποιὸς ξέρει μὴν ἔβρισκαν καμμιὰ σημείωση ποὺ νὰ τοὺς διαφωτίζῃ γιὰ τόνομα, τὴν καταγωγὴ καὶ τὴ διάρκεια τῆς ἐκεῖ διαμονῆς τοῦ ἀγνώστου. Ἔπειτα καὶ γι' ἄλλο λόγο : ἔπρεπε νὰ ἰδοῦν μήπως ἡ σπηλιὰ ἐκείνη ἦταν κατάλληλη γιὰ χειμερινὴ κατοικία.

—Ὑμπρός ! εἶπε ὁ Μπριάν.

Κι' ἀφοῦ ἄναψαν ἄλλο δαδί, μπῆκαν στὴ σπηλιά, ἀκολουθούμενοι κι' ἀπὸ τὸν Πιατό.

Ὁ Σέρβης τότε ἀνακάλυψε, σὲ μιὰ σανίδα, καρφωμένη σὰ ράφι στὸν δεξὶ τοῖχο, ἕνα μάτσο ἀλειμματοκέρια. Ἦταν χονδροειδῆ, ἔκαναν ὅμως τὴ δουλειά τους. Τὰ παιδιὰ ἄναψαν ἕνα, καὶ τὸ στερέωσαν στὸ σαμτάνι.

Σὲ λίγο βεβαιώθηκαν πὼς ἡ σπηλιὰ ἦταν κατοικήσιμη. Πουθενὰ δὲν φαινόταν ἴχνος ὑγρασίας, ἂν κι' ὁ ἀερισμὸς γινόταν μόνο ἀπὸ τὴν εἴσοδο ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ ποτάμι. Οἱ τοῖχοι της ἦταν στεγνοὶ σὰ γρανίτες κι' οἱ θαλάσσιοι ἄνεμοι δὲν τὴν ἔπιαναν. Ἀλήθεια τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μόλις εἰσχωροῦσε· μποροῦσαν ὅμως ν' ἀνοίξουν δυὸ τρύπες στὸ ἐξωτερικὸ τοίχωμα, γιὰ νὰ φωτίζεται καὶ ν' ἀερίζεται ἡ σπηλιὰ καλύτερα.

Εἶχε μάκρος τριάντα πόδια καὶ πλάτος εἴκοσι. Κι' ἦταν μικρὴ βέβαια γιὰ τραπεζαρία, κρεβατοκάμαρα, μαγειριὸ κι' ἀποθήκη. Ἀλλὰ μποροῦσαν νὰ στενοχωρηθοῦν τοὺς λίγους χειμωνιάτικους μῆνες. Ὕστερα, τὴν ἄνοιξη, θἄφευγαν γιὰ τὸ ταξίδι, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ φτάσουν σὲ καμμιὰ πόλη τῆς Βολιβίας ἢ τῆς Ἀργεντινῆς. Κι' ἀπὸ κεῖ βαπόρι καὶ στὴν πατρίδα !

Γιὰ προσωρινὴ λοιπὸν κατοικία ἡ σπηλιὰ ἦταν ἀξιόλογη.

Ὁ Μπριὰν κατέγραψε τὰ πράγματα ποὺ εἶχε μέσα. Ἦταν ὅμως ἐλάχιστα. Ὁ δυστυχισμένος κάτοικος τῆς σπηλιᾶς εἶχε πέσει, φαίνεται, σὲ μεγάλη φτώχεια καὶ στέρηση. Μικρὰ πράγματα θὰ εἶχε σώσει ἀπὸ τὸ καράβι, ξύλα προπάντων, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε κάνει τὸ κρεβάτι, τὴν κασέλα καὶ τὰ σκαμνιά, τἀμόνι, ἐπιπλα τῆς κατοικίας του. Καὶ τὰ μόνα του ἐργαλεῖα ἦταν μιὰ ἀξίνα, ἕνα σκεπάρνι, ἕνα σφυρί, ἕνα πριόνι, ἕνα φαλλίδι. Εἶχε ἀκόμα λίγα μαγειρικὰ σκεύη κι' ἕνα βχρελάκι. Βλέποντας αὐτὴ τὴ φτώχεια, οἱ μικροὶ ναυαγοὶ παρηγορήθηκαν μὲ τὴν ἰδέα πὼς αὐτοὶ εἶχαν ἄφθονα τὰ μέσα τῆς εὐζωΐας.

Ἐξακολούθησαν τὴν ἔρευνα κι' ἀνακάλυψαν καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα : ἕνα μεγάλο σουγιά, ποὺ οἱ περισσότερες λεπίδες του ἦταν φθαρμένες, — ὅπως ἄλλωστε ὅλα τὰ πράγματα ἐκεῖ μέσα, ποὺ θὰ πῆ ὅτι εἶχαν περάσει πολλὰ χρόνια ἀφότου ἐναυάγησε ὁ ἄγνωστος,— ἕνα διαβήτη, μιὰ χύτρα, μιὰ σιδερένια σφῆνα κι' ἕνα ἐργαλεῖο σχοινοπλεκτικῆς. Ἀλλὰ οὔτε ναυτικὸ ἐργαλεῖο, τηλεσκόπιο ἢ πυξίδα, οὔτε ὅπλο, κυνηγετικὸ τουφέκι ἢ ἄλλο. Ὁ ναυαγός, γιὰ νὰ τρέφεται, θἀναγκαζόταν ἴσως νὰ στήνῃ στὰ ζῶα παγίδες.

— Κι' αὐτὸ ἐδῶ τί εἶναι ; φώναξε ἄξαφνα ὁ Οὐίλκοξ, δείχνοντας δυὸ σφαῖρες δεμένες μὲ σχοινί.

— Κανένα παιχνίδι ἴσως, εἶπε ὁ Σέρβης. Ἐλάτε, παιδιά, νὰ παίξουμε !

Ἀλλὰ ὁ Μπριὰν κατάλαβε τί ἦταν τὸ «παιχνίδι» ἐκεῖνο. Εἶχε διαβάσει ὅτι οἱ Ἰνδοὶ τῆς Ἀμερικῆς μεταχειρίζονται τέτοιες σφαῖρες γιὰ νὰ πιάνουν ζῶα. Τὶς ρίχνουν ἀπὸ μακριὰ μὲ δεξιότητα στὰ πόδια τοῦ ζώου, σὲ τρόπο ποὺ νὰ τὰ μπερδεύουν καὶ νὰ τὰ παραλύουν. Ὁ ναυαγὸς χωρὶς ἄλλο εἶχε κατασκευάσει αὐτὸ τὸ ἁπλὸ μηχάνημα, ἀφοῦ δὲν εἶχε τουφέκι γιὰ κυνήγι.

«Ὁ Γόρδιος σκέφθηκε "ριόνιμα" νὰ ρίξῃ ρουκέτες . . .»

Κοντὰ στὸ προσκέφαλο τοῦ κρεβατιοῦ, πίσω ἀπὸ μιὰ πτυχὴ τῆς κουβέρτας, ὁ Οὐίλκοξ ἀνακάλυψε κι' ἕνα ρολόγι κρεμασμένο στὸν τοῖχο. Ἦταν καλὸ ρολόγι, ὄχι ἀπὸ τὰ κοινὰ ποὺ ἔχουν συνήθως οἱ ναῦτες. Μποροῦσαν λοιπὸν νὰ συμπεράνουν ὅτι ὁ ἄγνωστος ναυαγὸς θἄταν ἀξιωματικὸς στὸ πλοῖο ἢ ἐπιβάτης ὁπωσδήποτε σημαντικός.

— Νὰ ἰδοῦμε, παιδιά, τὴν ὥρα ! φώναξε ὁ Σέρβης.

— Καὶ τί θὰ καταλάβουμε ἀπὸ τὴν ὥρα ; εἶπε ὁ Μπριάν. Ἴσως τὸ ρολόγι αὐτὸ θὰ σταμάτησε πολλὲς ἡμέρες πρὶν πεθάνῃ ὁ δυστυχὴς κύριός του, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ τὸ κουρδίζῃ.

Ἄνοιξε ὁπωσδήποτε τὸ σκέπασμα μὲ δυσκολία, γιατὶ οἱ ὧρες ἦταν σκουριασμένες, κι' εἶδε τὴν ὥρα. Τρεῖς καὶ εἴκοσι λεπτά.

Ὕστερα ὁ Δόνιφαν μετατόπισε τὸ κρεβάτι καὶ βρῆκε, πεσμένο χάμω, ἕνα τετράδιο ποὺ τὰ κιτρινισμένα του φύλλα ἦταν γραμμένα μὲ μολύβι.

Δυστυχῶς τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπ' αὐτὸ τὸ χειρόγραφο ἦταν δυσανάγνωστο. Κατόρθωσαν ὡς τόσο νὰ διαβάσουν μερικὲς λέξεις καὶ ὅτι τόνομα *Φραγκίσκος Βοντοάν*.

Ἦταν βέβαια τόνομα τοῦ ναυαγοῦ ποὺ εἶχε χαράξει καὶ ταρχικά του *Φ. Β.* στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου. Τὸ τετράδιο ἦταν τὸ ἡμερολόγιό του ; σ' αὐτὸ ἔγραφε ὅ,τι τοῦ συνέβαινε, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ ναυάγησε. Στὴν ἀρχή, ἦταν ἡ ἴδια χρονολογία ποὺ ἦταν χαραγμένη καὶ στὸ δέντρο. Ἄρα αὐτὸ ἦταν τὸ ἔτος τοῦ ναυαγίου.

Πενηντατρία χρόνια εἶχαν περάσει ἀφότου ὁ Φραγκίσκος Βοντοὰν εἶχε πατήσει τὴν ἄκρη ἐκείνη καὶ σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ ἔμεινε, δὲν εἶχε τὴν τύχη νὰ λάβῃ καμμιὰ βοήθεια ἀπέξω !

Κι' ἂν αὐτὸς ἔζησε διαρκῶς ἐδῶ, χωρὶς νὰ προχωρήσῃ στὰ ἐνδότερα, δὲν ἦταν ἀπόδειξη πὼς εἶχε συναντήσει προσκόμματα ἀνυπέρβλητα ; Ἔτσι τὰ παιδιὰ κατάλαβαν τώρα καλύτερα πόσο δύσκολη ἦταν ἡ θέση τους. Γιατὶ πῶς θὰ κατόρθωναν αὐτοί, μικροὶ κι' ἀδύνατοι, ὅ,τι δὲν εἶχε κατορθώσει ἕνας μεγάλος, ἔμπειρος καὶ σκληραγωγημένος θαλασσινός ;

Καθὼς συλλογιζόνταν αὐτά, τοὺς παρουσιάσθηκε κι' ἄλλη ἀπόδειξη πὼς θἄταν μάταιη κάθε τους ἀπόπειρα γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ χώρα ἐκείνη :

Ἐνῷ δηλαδὴ ὁ Δόνιφαν φυλλομετροῦσε τὸ τετράδιο, βρῆκε μέσα ἕνα χαρτὶ διπλωμένο. Τὸ ἄνοιξε, κι' εἶδε πὼς ἦταν ἕνας γεωγραφικὸς χάρτης.

— Χάρτης ! φώναξε ἔκθαμβος.

— Καὶ θὰ τὸν σχεδίασε ὁ Φραγκίσκος μόνος του, εἶπε ὁ Μπριάν.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΜΑΚΡΙΝΗ ΜΕΛΩΔΙΑ

Μεσάνυχτα. Τὴν ἄχραντη σιγὴ
ἤχοι βιολιοῦ μαγευτικοὶ ταρά-
[ζουν
κι' ὦ, πῶς σκιρτᾶ τοῦ αἰσθημα-
[του ἡ πηγή,
τώρα τὰ πάντα γύρω μου σπαρά-
[ζουν.

Σὰ γέλιο μακρινό, ἢ σὰν πουλιοῦ
κάποιο κελάϊδημα, ἢ κάποιο
[κλάμα,
γροικιέτ' ἡ ἀργὸς ἦχος τοῦ βιο-
[λιοῦ,
μιὰν ἀστραπή, σὰ δροσογέρας...
[κάποιο θάμα.

Καὶ σὰ μιὰ σάλπιγγα, μέσ' στὴ
[νυχτιά,
ἀγγέλων στὴ δευτέρα παρουσία,
σὰν κάποια φλόγα ποὺ σκορπίστη
[ἀχνά,
σὰν κάποια μουσικὴ φωτοχυσία.

Κι' εἶναι μιὰ θάλασσα τῆς νύ-
[χτας ἡ σιγὴ
κι' ἡ σκέψη μου βαρκούλ' ἀσπρο-
[πανοῦσα
ποὺ ἀπ' τὸ λιμάνι της τὴ σπρώ-
[χνει σιγανὴ
δροσαύρα, ἡ μελωδία τοῦ βιολιοῦ
[ἡ μεθοῦσα.

Αέρινος

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΟΥ

Ὅταν ἤμουνα μικρή, πολὺ μι-
κρή, εἶχα ἕνα τραγούδι, ἕνα τρα-
γουδάκι «ἀποκλειστικῶς δικό
μου». Τὸ εἶχε συνθέσει ὁ μπα-
μπούς καὶ μοῦ τὸ τραγουδοῦσε
κάθε βράδυ, πρὶν πάω νὰ κοιμη-
θῶ. Τὰ λόγια του, ὧν καὶ δὲν τὰ
καταλάβαινα ὅλα, ἁπλοναν μιὰ
παράξενη γαλήνη καὶ γλύκα μέ-
σα μου.

Ἤμουνα περήφανη γιὰ τὸ τρα-
γούδι μου, γιατὶ τὸ εἶχε κάνει ὁ
μπαμπάς γιὰ ἐμένα κι' ἦταν «ἀπο-
κλειστικῶς δικό μου». Τὸ τρα-
γοῦδι μου, ἡ Τζένη, τὰ φυλλά-
δια τῆς Διαπλάσεως καὶ τὸ πιάνο
μου, ἦταν οἱ μόνοι θησαυροί
μου.

Πολλὲς φορὲς τὸ τραγουδοῦσα
στὴν Τζένη (γιατὶ τὸ ἤξερα ἀπ'
ἔξω). Ἐκείνη τὸ ἄκουγε μὲ θαυ-
μασμό. Ὅταν τελείωνα, τὰ μάτια
της πλημμύριζαν δάκρυα καὶ μοῦ
ἔλεγε μὲ παράπονο:

—Ἐγὼ δὲν ἔχω δικό μου τραγούδι, Κανείς δὲν μοῦ ἔκανε, γιατὶ κανεὶς δὲν μ' ἀγαπᾶ.

— Τί λές, Τζένη; Ἐγὼ σ' ἀγα-
πῶ πολύ, πάρα πολύ, κι' ὅταν
μεγαλώσω, θὰ σοῦ κάνω πολλὰ
τραγούδια, ποὺ θὰ τ' ἀκοῦς μὲ
εὐχαρίστηση.

Μ' ἀλλοίμονο! Ἡ μοῖρα πολὺ
γρήγορα μὲ στέρησε τὸν θησαυ-
ρό μου. Ἕνα βράδυ, πῆγα νὰ κοι-
μηθῶ, ὅταν ἄκουσα κάποιον στὸ
σαλόνι νὰ τραγουδᾷ.

Γνώρισα τὸν ἦχο τοῦ τραγου-
διοῦ μου, καὶ τὴν φωνὴ τοῦ μπα-
μπᾶ! Βγῆκα ἔξω, Στάθηκα στὴν
πόρτα καὶ κοίταξα. Ὁ μπαμπάς
εἶχε στὰ γόνατά του τὸν μικρό
μου ἀδελφὸ καὶ τοῦ τραγουδοῦσε
τὸ τραγούδι μου, χαϊδεύοντας τὶς
ξανθὲς μακριές του μπούκλες!..
Μὰ ἀντὶ νὰ λέῃ «Λογουρούλα»
στὸ τραγούδι (ὅπως πάντα) ἔλε-
γε «Κώστα»... Αἰσθάνθηκα πὼς
ἔχανα δ,τι πιὸ πολύτιμο εἶχα. Ἕνας
ἀπέραντος πόνος ἁπλώθηκε
μέσα μου.

Τὸ τραγούδι μου δὲν ἦταν πιὰ
«ἀποκλειστικῶς δικό μου». Τὸ εἶ-
χαν τραγουδήσει καὶ σὲ κάποιον
ἄλλον. Ἔκλαψα μὲ τὰ χέρια τὰ
μάτια μου, ποὺ πλημμύρισαν δά-
κρυα, καὶ πῆγα στὴν κάμαρά μου.
Ἔπεσα ἀποκαμωμένη σὲ μιὰ πο-
λυθρόνα καὶ, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ
ζωή μου, ἔκλαψα πικρά...

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

ΑΡΡΩΣΤΗ

Εἶναι καιρὸς τώρα ποὺ νιώ-
θω ἔντονα ἡ ξαδελφούλα μου ἡ Λέ-
να μὲ τὰ ἁλέκτανθα ἀγουρὰ μαλ-
λιά, τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια ποὺ
τῆς πιάνουν τὸ μισό της πρόσω-
πάκι, καὶ τὸ κερασένιο της στό-
μα. Μὰ ἔχει πιὰ περάσει τὸ στά-
διο τῆς κρίσης καὶ βρίσκεται στὴν
ἀνόρωση. Ξαπλωμένη ἀπὸ κρε-
βατάκι της μὲ τὸ κεφάλι γεομέ-
νο στὰ μαλακὰ μαξιλάρια, μοιά-
ζει μ' ἕνα τριαντάφυλλο μαραμ-
μένο ἀπ' τὸν καφτερὸ μεσημε-
ριάτικο ἥλιο, ποὺ προσμένει ἀ-
νυκάμωνα τὸ δειλινὸ γιὰ νὰ δρο-
σιστεῖ μὲ νύχτα ἀκόμα πρὶν μα-
ραθῇ γιὰ πάντα.

Κι' εἶναι τόσο ἀδύνατη ἡ Λέ-
να μας! Τὸ σωματάκι της τόσο
ἀλαφρό, λὲς κι' εἶναι πούπουλο
στὰ χέρια τῆς θειᾶς μου σὰν
πέρνοντάς την στὴν ἀγκαλιὰ τὴν
πάει στὴν καλὴ κάμαρη μὲ τὰ
παράθυρα ποὺ βλέπουν στὸ με-
γάλο κεντρικὸ δρόμο, τ' αὐτοκί-
νητα, τοὺς διαβάτες, τὴν κίνηση.

Μὰ ἡ Λένα κουράζεται γρή-
γορα ἀπ' τὸ θόρυβο καὶ γυρνών-
τας σ' ἐμένα τὰ μεγάλα της μά-
τια, μοῦ ζητᾶ ἕνα παραμύθι.

Γλυκειὰ ξαδελφούλα, ποιὸς μπορεῖ νὰ σοῦ τ' ἀρνηθῇ;

Καὶ χαϊδεύοντας τὰ μικρὰ της χεράκι, τῆς μολογάω γιὰ τὴν πεντάμορφη βασιλοπούλα ποὺ ζεῖ τὸν ἥλιο γιὰ μαλλιὰ καὶ γιὰ μάτια τὰ πηγαδάκια τῆς νύχτας τὰ σκοτάδια, μὰ ποὺ μιὰ μάγισσα κα-κιὰ τὴν ἔριξε σὲ λήθαργο βα-θύ, ὡς ποὺ ἦλθε τὸ ρηγόπουλο μιᾶς χώρας μακρινῆς καὶ τὴ λευτέρωσε. Κι' ἡ φωνή μου, νανούρισμα γλυκό, τῆς κλείνει ἁπαλὰ τὰ βλέφαρα ἐνῶ στὰ χεῖλη της ἀνθίζει ἕνα χαμόγελο. Ἴσως ὀνειρεύεται πὼς εἶν' αὐτὴ ἡ βασιλοπούλα ποὺ παραμυθιοῦ ποὺ ἦλθε νὰ τὴν πάρῃ τὸ ρηγάκουλο.

Κοιμήσου ἥσυχα, Λένα μου· ἔχεις τόση ἀνάγκη νὰ ναπαυθῇς ὅ-σην ἕνα τριαντάφυλλο τῆς βραδυ-νῆς δροσιὰς ὕστερ' ἀπ' τὸν καφτερὸ μεσημεριάτικο ἥλιο.

Σούζη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *λόρδος Γκλέναρβαν*:—Χτὲς εἶχα τὰ γενέθλιά μου.

Ὁ *Ἀρσὲν Λουπέν*.—Μὰ τότε εἴμαστε συνομήλικοι, γιατὶ κι' ἐγὼ χτὲς εἶχα τὰ δικά μου.

Τζογὲς

***

Ὁ Ἀελὲς κλαίει ἀπαρηγόρητα. Ἡ μαμμά του ρωτᾷ τί ἔχει.

—Νά, κλαίω γιατὶ ὁ δάσκα-λος... χί, χί... ποὺ ἦταν ἀρρω-στος... χί, χί...

—Πέθανε;!

—Ὄχι! Ἔγινε καλά.

Ροζίτα

***

Ὁ Τοτὸς στενοχωρεῖται πολὺ ποὺ ὁ ἀδερφός του ὁ Μίμης, ἕνα χρόνο μεγαλύτερος, ἔχει ὅλα τὰ πρωτεῖα. Καὶ μιὰ μέρα τοῦ λέει.

— Νομίζεις πὼς ἐσὺ πάντα θὰ εἶσαι μεγαλύτερος; Σ' ἕνα χρόνο θὰ σὲ φτάσω καὶ θὰμαστε ἴσα!

Ἰάσων

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 230ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΟΝ Α' ΚΑΙ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1927

Ὁ Διαγωνισμὸς αὐτὸς προκη-ρύχθηκε τὸν Νοέμβριο τοῦ 1926 κι' ἀπὸ τὶς συλλογὲς ποὺ μοῦ ἐ-στάλησαν τότε, δημοσίευσα Ἀ-σκήσεις στὸ διάστημα τῆς Α' Ἐ-ξαμηνίας τοῦ 1927. Ἔπειτα ἐ-προκήρυξα καὶ Συμπληρωματικὸ Διαγωνισμὸ γιὰ τὶς Ἀσκήσεις τῆς Β' Ἐξαμηνίας, στὸ διάστημα τῆς ὁποίας ἐξακολούθησα νὰ δη-μοσιεύω κι' ἀπὸ τὶς παλιὲς Συλ-λογὲς κι' ἀπὸ τὶς νέες. Ὅλες αὐτὲς μαζὶ περιλαμβάνονται στὰ κατωτέρω Ἀποτελέσματα. (Ὁ τρέχων Διαγωνισμὸς εἶναι ὁ 236 γιὰ τὴν Α' Ἐξαμηνία τοῦ 1928, καὶ τ' Ἀποτελέσματά του θὰ δη-μοσιευθοῦν πολὺ ἀργότερα).

Καθὼς ἐξηγεῖται στὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφ. Ε') κά-θε Συλλογὴ Ἀσκήσεων βαθμολο-γεῖται μὲ *δύο* ἀριθμούς. Ὁ πρῶτος σημαίνει πόσες δημοσι-εύσιμες Ἀσκήσεις βρῆκα σ' αὐ-τή, (ἀδιάφορο ὂν δὲν χρειάσθη-καν νὰ δημοσιευθοῦν ὅλες), κι' ὁ δεύτερος πόσες ἀπ' αὐτὲς τὶς Ἀσκήσεις ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡ-ραῖες (πρωτότυπες, νέου εἴδους, καλὰ στιχουργημένες, δύσκολες γιὰ τὸ συνθέτη, ἔξυπνες, σοφὲς κτλ.) Τὸ *ἄθροισμα* τῶν δύο αὐ-τῶν ἀριθμῶν δίνει τὴ θέση του στὸν Διαγωνιζόμενο, καὶ μεταξὺ δύο ποὺ ἔχουν τὸ ἴδιο ἄθροισμα, προσφέται ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὸν δεύτερο ἀριθμὸ μεγαλύτερο, δη-λαδὴ περισσότερες ὡραῖες Ἀσκή-σεις. Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος παίρνει ἀριθμὸ Εὐσήμων ἴσο μὲ τὸ μισὸ τοῦ ἀθροίσματος τῶν δυὸ ἀριθμῶν του. Π. χ. 15 + 5, 10 Εὔσημα.

Στὸν κατωτέρω πίνακα, γιὰ οἰκονομία χώρου, ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀριθμοὺς δὲν δημοσιεύεται παρὰ μόνο ὁ ἀριθμὸς τῶν Εὐσήμων. Ἀλλ' ἀπ' αὐτόν, καθὼς κι' ἀπὸ τὴ θέση του, ὁ διαγωνιζόμενος, ποὺ ξέρει πόσες Ἀσκήσεις ἐνό-λω εἶχε ἡ Συλλογή του, μπορεῖ νὰ μαντέψῃ ἀπάνω-κάτω καὶ τοὺς δυὸ ἄλλους ἀριθμούς του, ποὺ ἄλλωστε δὲν εἶναι καὶ καμιὰ ἀνάγκη νὰ τοὺς ξέρῃ ἀκριβῶς.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ: Οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω καθὼς καὶ ὅσοι, γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, δὲν ἐσημείωσαν, στὸ τετράδιό των τὴν ἡλικία.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σγουρόμαλλη* [20Ε].—(Ἐκτὸς Διαγω-νισμοῦ, ἀπὸ [20Ε] εἰς ἕκαστον): *Μεγάλη Ἑλλάς, Μύρτω, Σάν-θιππος*, † *Ἀθάμας* καὶ *Μίμης Πρώϊμος*, ποὺ μὲ ἄλλο ψευδώ-νυμο ἔχει ἤδη πάρει τὸ ἴδιο βρα-βεῖο.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κυρὰ-Κυραλίνα* [18Ε].—*Νεράϊδα τοῦ Βουπόρου* [18Ε]. — Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Μηλολόνθη* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κουτρο-νίθι* [17Ε]. — *Κόρη τῶν Ἀθη-νῶν* [16Ε].—*Κιόνι* [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [13Ε] εἰς ἕ-καστον: Αιλιάνα, Διφρογοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, Ἄρίων, Ἑλλη-νικὸν Ἰδεώδες, Λουκῆς Λάρας, Σταυρακέτος, Μιχ. Ο. Δέφνερ, Ἄγγελος Δάφνης, Βυζαντινὸ Ἄ-στρο, Εὔελπις, Κρητικόπουλο, Εὐστράτιος Πιξινός, Ἀειθαλής, Σίφων.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕ-καστον: Φιλόσοφη, Τραγούδι τῆς Πατρίδος, Βάρκα τοῦ Καν*άρη*, Ἀστρωπόβροντο, Δίβιος, Ἀνα-τόλια, Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττι-κῆς, Ἰωσηφάνος, Νίκος Ἀργυ-ρίου, Γερω-Δῆμος, Πέτρος Ριον-σιά, Γκρ. Θ. Δανιόλος, Λεσβι-ακὸς Ἀηδών, Μικρὰ Ἄλσατις, Τρελὸ Γυμνασιοπαίδι, Χαμόγελο.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀγνὴ Ψυχούλα* [20Ε].—Ἐκτὸς Διαγω-νισμοῦ: *Ἡλιογέννητη* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἡλιό-βραλτη* [18Ε]. — *Ἀττικὴ Δύη* καὶ *Τσούτρα* (ἐξ ἴσου, ἀπὸ [18Ε]).—Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Ἀφρισμένο Κῦμα* [18Ε], *Σανσελὼρ* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ταπει-νὸ Κυκλάμινο* [17Ε]. — *Ἄννα Κουτρούλλη* [16Ε].— *Κοσμοχαλ-λάστρα* [16Ε].—Ἐκτὸς Διαγωνι-σμοῦ: *Γαλάξιος Οὐρανός* [17Ε], *Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης* [16Ε], *Ἀθαν. Ε. Μίχας* [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [15Ε] εἰς ἕ-καστον: Ἄστρο τῆς Λευτεριᾶς, Περιπλοκάς, Δάκτωρ Φασσρίας, Ἡρωϊκὴ Φέσσα, Τσέκυ Καύγκαν, Αἰχούδα, Ταξιδιάρικο Κῦμα, Πόντε Ραπανάκιας, Πάτερ Παχούμιος, Ναυτόπουλο, Θαῆς, Ἀνθι-σμένη Ἀμυγδαλιά, Μαρουσιωτά-κι, Ἀριθμητὴς Γελωτοποιός, Νι-κόλαος Τόσκας, Πλάνο Δοξούρι, Ἀριστοκράτισσα, Μέδουσα, Μέ-λισσα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἕ-καστον: Ταρδίφ, Ἔξυπνη Γατούλα, Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων, Ταρ-ζιάν, Αὔρα, Μονάκριβη, Σπαρ-τάτης, Φερφιρίκες, Τραυματίας τοῦ 1913, Νεύτων, Ταιγγάνα, Ἄμλετ, Γαζία, Δ. Π. Κ., Ἡ Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγι, Ἀνθισμένη Δεμονιά, Νέμεσις, Ἀμφιτρίτη, Κίρκη, Ἀνδρομέδα, Ρήγας Φε-ραῖος, Ἐκδικητής, Ἀρχιτεμπέ-λης, Ρωμηός, Μεσημβρινὸς Ἥ-λιος, Ρόδον τὸ Ἀμάραντον, Εὐ-γενὲς Ἰδανικόν, Φωτεινός, Ἄγ-γωση, Γεώργιος Ι. Στρούμπος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕ-καστον: Ἀνέσπερη Εὐτυχία, Φι-λαθλος, Φάρος τοῦ Βοσπόρου, Βόσπορος, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Σωτήριος Στ. Μάρκου, Ἄ-καρος Παλιάτσος, Κεραυνός, Φτέρη, Πάνος τῶν Γραμμάτων, Νίκη τοῦ Παιωνίου, Ροῦβρος, Φιέβων, Βάλγας, Χανουμάκι, Δημοσθένης Μηλιαγετζῆς, Ἀνα-ξίμανδρος, Παιδὶ τῆς Ὀλυμπιάς, Γαλάτεια, Χάρις, Ριγολέτας.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀνδα-λουσία* [15Ε].—Ἐκτὸς Διαγωνι-σμοῦ: *Φιφὴ Ι. Σταυροπούλου*, [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀσώ-της* [14Ε].—*Περσεὺς* [15Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μαῦρος Ἀετός* [12Ε].— *Καπεττὰν Φα-σαρίας* [12Ε].— *Χαράλαμπος Δ. Σπυρόπουλος* [12Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Μυρία Γ. Για-μουγιάννη [10Ε], Ἀγγούλα [9Ε], Ἀούλα Ε. Μίχα [9Ε], Ἀνδρέας Παναγιωτόπουλος [8Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 5 Μαΐου 1928.

ΣΗΜΕΡΑ, καθὼς βλέπετε, δη-μοσιεύονται τ' Ἀποτελέσματα τοῦ περσινοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθε-σιν Ἀσκήσεων. Στὸ ἐρχόμενο θὰ δημοσιευθῇ ἡ προκήρυξη τοῦ νέου διαγωνισμοῦ γιὰ τὶς Ἀσκήσεις τῆς Β' Ἐξαμηνίας. Ἔπειτα πάλι θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ δημοσίευση ἀ-ποτελεσμάτων καὶ θἀρχίσῃ ἡ προ-κήρυξη ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν γιὰ τὸ καλοκαίρι. Ἐντωμεταξύ, ἐν-νοεῖται, θὰ γίνῃ κι' ἡ 87η Κυρια-κὴ μὲ διαδικασέλιδο, ὅπως πάντα, φυλλάδιο. Πιστεύω νὰ εἶστε εὐχα-ριστημένοι...

Σ' εὐχαριστῶ, *Μαΐμού* τοῦ *Κωλέττη*, γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις, καθὼς καὶ τὸν πατέρα σου γιὰ ὅσα σοῦ εἶπα. Μὲ συγκίνησε πολὺ ἡ φράση σου, ὅτι ὅμως εἶδες τὸ ψευ-δώνυμό σου σὲ ἄλλο περιοδικό, —παρμένο βέβαια ἀπὸ κάποιον ἄλ-λον,— τὸ θεώρησες σὰ βεβήλωση. Ὦ, αὐτὸ λέει πολλά! Ὡστόσο νὰ εἶσαι ἥσυχος ὅτι ἡ Μίσσα μου θὰ φάγῃ αὐτὸ τὸ καναρίνι, καὶ χωρὶς τὰ φτερὰ ποὺ τῆς τάζεις...

Ὁ *Μακντόφ* μοῦ γράφει σή-μερα γιὰ μερικὰ διηγήματα συνερ-γατῶν μου ποὺ τοῦ ἄρεσαν πολύ. Καὶ πρῶτα - πρῶτα γιὰ τὸ ἀξε-χαστο «Δύγὸ» τῆς δ. Ταρουδλῆ, «ζωντανὸ σὰν ἀληθινὴ ἱστορία μὰ καὶ μ' ὅλα τὰ θέλγητρα τοῦ πα-ραμυθιοῦ». Ἔπειτα γιὰ τὰ δυὸ «ἀριστουργήματα» τῆς δ. Ρὲς στὸν περσινό μου τόμο, «Ἡ βασιλόπτα» καὶ «Περίπατος στὴ Μπέλα-Βίστα», καὶ τέλος γιὰ τὸ συγ-νεγτικώτατο «Ὀρφανὸ Πάσχα» τῆς κυρίας Μακρῆ. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ εἶ-χε καὶ ἰδιαίτερο λόγο νὰ συγκινη-θῇ ὁ καλός μου *Μακντόφ*· τοῦ θάμισε τὸ δικό τους παχαλινὸ τραπέζι, τὸ περσινὸ καὶ τὸ φε-τεινό, ποὺ καὶ σ' αὐτὸ ἡ θέση *Ἐ-κείνου* ἦταν ἄδεια...» Στὴν ἐρώ-τησή του ναί.

Ὄχι, *Νέμεσις*, στὸ Δημοψήφι-σμα δὲν μπορεῖς νὰ δώσῃς καὶ τοὺς δέκα σου ψήφους σ' ἕνα ψευ-δώνυμο. Μόνο, ἀντὶ δέκα, μπορεῖς νὰ ψηφίσῃς ἕνα, δύο, τρία... Ὁ «Δαρβινισμός» καὶ ἀκοῦς, δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴ «Μετεμψύ-χωση». Εἶναι δυὸ θεωρίες διαφο-ρετικές. Μὰ οὔτε ἡ μιὰ οὔτε ἡ ἄλλη εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία σας. Ἄφησε νὰ μεγαλώσῃς ἀκό-μα καὶ θὰ τὶς μάθῃς. Ἂν εἶναι δηλαδὴ ἀνάγκη καὶ νὰ τὶς μά-θῃς... γιὰ περιέργεια.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμ-μα σου, *Ἀρτεμις*. Κι' ὁ κ. Φαί-δων εὐχαριστήθηκε ποὺ ὁ μπα-μπάς σου ἔχει τὴν ἴδια ἰδέα γιὰ τὸν Κινηματογράφο. Ναί, ἡ βλά-βη τῶν ματιῶν καὶ ἐν γένει τῆς ὑγείας, δὲν εἶναι τόσο μεγάλη, ὅταν πηγαίνει κανεὶς σπάνια σὰν καὶ σᾶς, καὶ κάνει μάλιστα μετὰ τὴν κακοδαιμονία ἕνα μεγάλο περι-πατο στὸ μπλὲ. Ἡ κατάχρηση βλάπτει. Ἀλλά... καὶ τίνος πράγματος δὲν βλάπτει ἡ κατά-χρηση; Ὁ μακαρίτης ὁ Ἀφεντούλης, ὁ περίφημος γιατρός, ποὺ ἦταν καὶ ποιητής, ἔλεγε: «Εἶ-ναι ἄλλο ἀπὸ τὸ νερό, τὸ καθαρὸ ὕδωρ» τοῦ Πινδάρου!.. Ἔ, ἂν πιῇς πολύ, θὰ σκάσῃς!»

Ἡ *Πανταχοῦ Παρὼν*, ὁπου πη-γαίνει, εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ βρῇ καὶ μερικὲς φίλες διακλασοποὺ-λες. Ἔτσι καὶ τὸ Ἡδύσμοτρο, ποὺ πῆγε ὡς τὸ Ζολόκαστρο, γιὰ νὰ ξε-σκάσῃ. Βρῆκε τὶς παλιὲς μου φί-λες *Ἀνθισμένη Πασχαλιὰ* καὶ *Φούξια*, ποὺ τὶς γνώριζε μόνο ἀ-πὸ ἀνταλλαγὴ ε. μ. καὶ Μ. Μ., καὶ πέρασε μαζί τους λαμπρά. Αὐτὰ μοῦ διηγεῖται κι' ἐπιλέγει: «Τί γλυκειὰ ἀναμνήσεις ποὺ φέρ-νει διαρκῶς ἡ διακλασιακὴ ζωή! Φαντάζουμαι ἀργότερα, γιὰ χρό-νια ἀκόμα, πὼς συχνὰ θὰ μοῦ τυ-χαίνουν τέτοιες εὐκαιρίες...»

Εὐχαριστῶ, *Καζούρα*, γιὰ τὸ διηγηματάκι αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔστει-λες νὰ διαβάσω. Κι' ἀφοῦ εἶναι βουλγαρικο καὶ λέει γιὰ πικραλ-λίδα, ὑποθέτω πὼς τὸ μετέφρασε ὁ ἴδιος ὁ κ. Σταματίου. Ναί. Ὑ-πάρχει καὶ νότα γιὰ. Εἶναι ἀπὸ τὴν κλίμακα τῆς ὀυζαντινῆς μουσικῆς ποὺ πρέπει νὰ τὴν ξέρετε κι' αὐ-τή: *πά, βού, γά, δή, νέ, ζώ, νή*.

Ὡραίας Ἐπιστολὲς μοῦ ἔ-στειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κ' οἱ ἑξῆς: *Ρόδον τῆς Ἐρήμου*, *Μασκοτίτσα*, *Νάρκισσος*, *Κυ-ρὰ-Κυραλίνα*, *Πιτσιρίκος τοῦ Ἀργινίου*, *Μικρομέγαλη Ἀτρό-μητος Κρής*, *Ἀττάρ*, *Πήγασος*, *Μαστροχαλαστὴς*, *Σαιουσὴ Νε-ράϊδα*, *Μαρία Μ.*, *Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ*, *Μάρθα Σακκῆ*, *Φρυγι-κίνος*, *Καλλιόστρος*, *Γενναία Σπάρτη*, *Σαρδανάπαλος*, *Μποέμ*, *Λευκὸς Κόρακας*, *Λετιδεύς*, *Λ-βαντὶς*, *Πυγολαμπίδα*, *Μικρὴ Ἀρτίστα* καὶ *Μαγεμένη Φλογέρα*.— Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνα-νεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δι-καιώματος δρ. 10.— Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμ-βρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ λί-γόνεκων εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κο-ρίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ζουρλός, ἀ. (Π). Ταραξίας, κ. (Π). Μάγ-κας, κ. (Π). Τρελλούλα, κ. (Π). Καλλικάντζαρος, κ. (Π). Τρελλὴ Χαρά, κ. (Π). Παιχαλιά, κ. (ΕΠ). Ἀτθίς, κ. (ΝΚ). Γιάννης Ἀ-γιάννης, κ. (Ἄθλιοι). Γαβριάς, κ. (Ἄθλιοι). Θερναδιάρος, ἀ. (Ἄθλιοι). Ἐνξολογιάς, κ. (Ἄ-θλιοι). Φαντίνα, κ. (Ἄθλιοι). Ἀκαθιόπουλο, ἀ. (...). Διδώ, κ. (Ποιὰ εἶμαι;) Ἑλληνικὸν Ἰδα-νικόν, ἀ. (Ἐγώ). Μῆλον τὸ Εὔο-σμον, κ. (ΣΧ). Ἰανή, κ. Μιρ-κάλλα, κ. (ΣΑ). Διάνα, κ. (ΚΦ). Ἑλλάνα, κ. (ΑΜ). Ἀρλεκίνος, ἀ. (ΑΩ). Ἄμιλλα, καὶ ὄχι Ἄλ-κης ποὺ τὄχει ἄλλος, ἀ. (ΑΚ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Τρελὸ Φαιτητάκι* (συμπροφιλτικά· ὡραία ἡ περιγρα-φὴ τοῦ ταξιδιοῦ σου μὲ τὶς «συζη-τήσεις»· ἀλλ' ἂν στὴν κατηῦθα σου δὲν ἔχω κανένα φίλο, δὲν εἶναι ἄ-ραγε τρόπος ν' ἀποκτήσω μερι-κούς, τώρα ποὺ πᾶμε δυό;) *Τζο-γὲς* (τόμο ἐστειλα· τὰ ἄλλα ὄχι κα-λά... νὰ ἰδοῦμε!) *Μαφάλυταν* (χαίρω πολὺ ποὺ ἡ «ξαφνικὴ» δη-μοσίευση τοῦ κομματιοῦ σου σοῦ ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ μοῦ γράψῃς ἕνα τόσο ὡραῖο γράμμα· ὡς ἐλπίσω ὅτι δὲν θὰ παρατηρήσῃς τὴ δημοσίευ-ση τοῦ δευτέρου γιὰ νὰ μοῦ ξανα-γράψῃς· γιὰ τὰ καλὰ λόγια σὲ ὑ-περευχαριστῶ) *Γ. Κ. Πέτρου* (καὶ αὐ ἄργησες πολύ, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ ἀφοῦ ἄγιες τόσα μαύρισε ἐφέτος πλησιάζει τὸ καλοκαίρι ποὺ θὰ μπορέσῃς ν' ἀφοσιωθῇς· εἶδε πῶς καὶ σὺ δὲν χωνεύεις τὰ Μαθηματικά!) *Ἀντώνιον Μπεγλίνη* (τί ὡραῖα ποὺ τὰ λές! ὦ, ναί, αὐτὰ ὅλα σβήλιον, εἶδον καὶ ἀπῆλθον», ἐνῶ ἡ Διάπλασις «θέλει νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ»! κι' ὁ κ. Σ. σ' εὐχαριστεῖ πολύ·) *Βαρῶνον Μυγχάουζεν* (πὼς βεβαιότητα ποὺ δὲν μ' ἀνοχλεῖ; ὅ-σο συχνὰ κι' ἂν μοῦ γράφῃς οἱ γελοιογραφίες αὐτὲς εἶναι ἀπὸ χαρ-μανὸ ζωγράφο καμωμένες·) *Χρυσὸ Παγόνι* (ὅλα τὰ γράμματά σου τὰ ἔλαβα καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ· ναί, τώρα δὲν ἔχεις καιρό, ἀλλὰ θ' ἀπαντήσῃς στὴν 38ὴ Κυριακή ποὺ θὰ προκηρυχθῇ πολὺ γρήγορα·) *Πυγολαμπίδα* (κι' ἐγὼ εἶμ' εὐχα-ριστημένη ποὺ σ' ἔχω τώρα συνδρο-μήτρια· ὄχι, ὁ Ὁδηγὸς δὲν βγῆκε ἀκόμα·) *Πετυχτούλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ· ἀλλὰ ἔνοια σου, μὴ στενο-χωρεῖσαι καὶ μὴ θυμώνῃς· ὅλ' αὐ-τὰ εἶναι προσωρινά·) *Ἀνεμώνην* (καὶ δὲν τὸ λιπᾶσαι τὸ ἀρτάκι τὸ καθιέρωμα, νὰ τὸ βλέπεις πρῶτα ζωντανὸ κι' ὕστερα νὰ τὸ σφάζουν γιὰ νὰ τὸ φᾷς καλύτερα γάρχεται σφαγ-μένο·) *Χαρὰν τοῦ Σπιτιοῦ* (καί, ἔτσι νὰ κάνετε πάντα· νὰ μὴν πη-γαίνετε στὸ Κινηματοθέατρο παρὰ μόνο ὅταν ἔχῃ ταινία γιὰ παιδιά·) *Βιβλιοκήν' Ἀκτὴν* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, χαίρω γιὰ τὴ γνω-ριμία κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς σοχνά· θὰ εἶ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 5 Ἰουλίου.

334. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου τὸ κάνεις
στὴν ἄκρη τῆς κλωστῆς σου·
Τὸ δεύτερό μου ἄρθρο
μὰ στὸν πληθυντικό·
Τ' ὅλο μου τόχει ἂν θέλῃς
γιὰ νάβρῃς, συλλογίσου
Τί γίνεται μὲ φροῦτα
κονσάτο γλυκό.

335. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Πῶς εἶμ' ἕνας Λίγυπτιος θεός,
Τὸ λένε μόνο γιὰ νὰ μὲ πειράζουν.
Μὰ ἐγὼ ἐπιμένω: εἶμαι ἁπλῶς
Διαίρεσις τοῦ χρόνου, κι' ἂς φω-
[νάζουν.

336. Στοιχειόγριφος

Ἕνα σίγμα μόνο ἂν βγάλῃς,
Πόσο, ἰδές, μὲ μεταβάλλεις:
Ἀπ' τὴν Ἀριθμητική,
Μπαίνω στὴ Γραμματική!

337. Λογοπαικτικὸς Στοιχειόγριφος

Εἶμαι πόλη στὴν Εὐρώπη'
Μ' ἂν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι,
Δὲν ἐχάθηκαν οἱ κόποι,
Γιατί βλέπεις μπρός σου... ἄλλη.

338. Ἀναγραμματισμὸς

Ἂν δῶ τὰ γράμματά σου,
Μπορῶ νὰ πῶ ποιὸς εἶσαι,
Τί γαρακτῆρα ἔχεις
Κι' ἴσως πρὸς τί καλεῖσαι...
Μ' ἂν σὺ τὰ γράμματά μου
Τ' ἀνακατέψεις, λύτα,
Στὴν τάξη τῶν λαγίων
Ποὺ γράφουν τότε κοίτο.

339. Συλλαβικὸν Παίγνιον

ΦΟΣ ΜΑ ΑΔ ΓΟΣ ΓΑΣ ΘΩΣ
ΡΙ ΡΙΣ ΜΑ ΡΟΣ ΩΣ ΚΟΣ
ΛΟΣ Ω ΤΡΟΝ ΘΟΣ.

Αὐτοὶ εἶναι αἱ τελικαὶ συλλαβαὶ δεκαὲξ λέξεων δισυλλάβων. Νὰ εὑρεθοῦν αἱ συλλαβαί, αἱ ὁποῖαι τὰς συμπληρώνουν οὕτως, ὥστε αἱ ἀρχικαὶ αὐταὶ συλλαβαί, τιθέμεναι κατὰ σειράν, ν' ἀποτελοῦν λαϊκὴν παροιμίαν.

340-344. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ζεύγους συμφώνων εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ὄλος, ἀγών, ὄνος, ἀήρ, Πῖος.

345. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεντολίπου κι' Ἐλλιποσυμφώνου.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τύπον:

* _ *** _ ** _ ****

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Ἐλλιποσύμφωνον τύπον:

* *** _ ** _ ** _ ***

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις. Σημειωτέον ὅτι τὸ αὐτὸ ἀρχαῖον ρητὸν ἀναγινώσκεται καὶ εἰς τὸ Φωνηεντόλιπον καὶ εἰς τὸ Ἐλλιποσύμφωνον.

1, Ἀρχαῖος θεός· 2, Ἀγνὸν αἴσθημα· 3, Ὕφασμα γῆς· 4, Χρονικὴ διαίρεσις· 5, Ἀρχαία πόλις τῆς Συρίας· 6, Ἀσιατικὴ πρωτεύουσα· 7, Βαλκανικὴ πρωτεύουσα· 8, Αἰσθητήριον· 9, Ἅγιος· 10, Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ· 11, Χώρα τῆς Ἀφρικῆς.

346-356. Ὁμοιόμορφα Φωνηεντόλιπα

Θ Ν

Εἰς αὐτὰ τὰ δύο σύμφωνα, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθοῦν τὰ κατάλληλα φωνήεντα· ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἑνδεκα λέξεις σημαίνουσαι:

Θεάν, Αὐτοκράτειραν, Πόλιν, Σύζυγον τοῦ Πυθαγόρα ἢ Ἱέρειαν εἰς τὴν Τροίαν, Μυθολογικὸν ὄν, Βασιλέα, Ὕφασμα, Τελευτήν, Χημικὸν στοιχεῖον, Ῥῆμα καὶ ἄλλο Ῥῆμα.

357. Ῥῆτορες

```
K κον                  κὶς 1
O K κου τῶν K ——————————— Ρῆ N
K κις                  ὄνειρα
```

(Ῥητὸν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου)

Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις εἶναι ἀπὸ τὴν ἑκτὸς Διαγωνισμοῦ Συλλογήν τῆς ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, σταλεῖσαν ἀπὸ τὸν 326ον Διαγωνισμόν, τοῦ ὁποίου σήμερον δημοσιεύονται τὰ ἀποτελέσματα.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 3

109. Ἐπισφράγισμα (Ἕως, φάρος.) — 110. Μάϊος-Ἴος.—111. Ροδανὸς-ῥοδινός.—112. Τὸ κλῆμα, τὸ σταφύλι, τὸ κρασί.—113. ΙΟΡΔΑΝΗΣ (ὄρνις, ῥάδυ, Δανία, Ἄργος, νῆσσα, Ἥρα, Σινᾶ.) — 114.

```
          Υ
        Κ Ο Δ Ρ Ο Σ
          Α
        Θ Α Λ Η Σ
          Ν Α Ι
            Μ
            Π
      Σ Ε Ρ Α Π Ι Σ
      Λ Α Ο Κ Ο Ω Ν
      Δ Ε Υ Κ Α Λ Ι Ω Ν
```

115-119. Ἀμαδρυάς, Σουδανός, Λουΐζα, Ἱππολύτη, Χαρά.—120. ΜΑΡΣΥΑΣ-ΝΑΥΣΙΚΑ (ΜίΝως, ΑΒΑμας, ΡεΥσών, ΣΙΣυρος, ΥαΙνα, ΑΛΚαῖος, ΣτΑγειρα.)—121, Ὅποιος στραβὰ φουρνίζει - στραβὰ καρβέλια βγάζει. — 122. *Σεσταθώντε διὰ τὸ Δωδεκασέλιδον.* (Σ' ἑς πα, Θών, στε διὰ τὸ 12, σὲ λι Δών.)—123. A la guerre comme à la guerre.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικὸς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀναφαίρετη.

/ΚΙΓ' — 438/

Γογούλα μου, δέξου, φίλη μου ἀγαπημένη στὴ γιορτή Σου, τὶς πιὸ καλὲς εὐχὲς τῆς Ἰζκόντος Σου.

/ΚΙΓ' — 439/

Μπούμ! ἔσκασε ἡ κανονιά· Τσάρλεστον — Σ. Ὀλύμπιος τοῦ Συλλόγου Ἀθηνέων. Ρ. Α. Κ.

/ΚΙΓ' — 440/

Ἡ χαρὰ τοῦ Πάτερ μεγάλη ἂν τὰ Δεκαπεντάπουλα-ες ἔστειλαν ἕνα τετραπλάσιο στὴν Αἰγυπτιακὸν Ἀστέρα.

Ἡ Ἀνεκόνη τοῦ Βευνοῦ καὶ Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης θὰ μοῦ ἀρνηθοῦν; Δίς: Nicolas Boussaldi, Ismailia (Egypte).

/ΚΙΓ' — 441/

Ἡ δευθυνσίς μου διὰ τὰ Μ. Μυστικὰ ἄλλαξε: Κύριον Κώστα Χρηστόπουλον, ὁδὸς Καραϊσκάκη 173, Πάτρας. ΕΓΩ

/ΚΙΓ' — 442/

Φ/ΑΙΔΟΣ-ΕΣ, ἀνταλλάσσετε Μ. Μυστικὰ μὲ τὸν Μακεδόνα; ΜΑΚΕΔΟΝ

/ΚΙΓ' — 443/

Ἀθηναῖε, παιδί μου, ἄντε κοιμήσου νὰ ξενοστάξῃς· (Σαρδανάπαλος δὲν εἶναι Περσάκης.—Διάβ.) ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ

/ΚΙΓ' — 444/

Ἀγγερινέ, Ἐλβίρα, Ἐλαφίνα, σᾶς γνωρίζω ἀνταλλάσσουμε τετραδιάπια; ΠΕΚΟΕΣΜΗ

/ΚΙΓ' — 445/

Εἰσερχόμενος στὸν ἀγαπητὸν Διαπλασάκαμπο καὶ στὸ λαχταριστὸ καὶ φημισμένο καλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ἐγκαρδίως ὅλους καὶ ὅλες. ΚΑΛΜΟΣΤΡΟΣ

/ΚΙΓ' — 446/

Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, ποιὰ ἡ Δίς σου; ΚΟΥΤΟΥΤΣΙΚΟΣ

/ΚΙΓ' — 447/

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους-ες. Δίς: Ἀμπέλαν, Βασιλέως Πέτρου 90, Θεσσαλονίκην. Ἀκρίτας

/ΚΙΓ' — 448/

Παρατείνομεν (ΚΙΓ' — 231) διαγωνισμὸν ἐπὶ μῆνα. Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλὰς Ἀκρίτας

/ΚΙΓ' — 449/

Κάνενες Ἀσημακὶ Τσάκωνα, Ἀλογορά Σελήνη δὲν εἶναι Ε. Ταμπά, Πλέβαια δὲν εἶναι.—Διαπλ.) Ἄφοβες

/ΚΙΓ' — 450/

Διαπλασάπουλα-λες, εἰς τὸ ἐπανιδεῖν γιὰ τὸν Σεπτέμβριον. Δὸν Ζοζὲ Ἄφοβος

/ΚΙΓ' — 451/

ΠΑΡΑΖΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΝ. Κόκκινος Ὄργης =Κόκκινος, Ἐλπὶς=Μπουρνιά. Μικρασκοπικὸς Γίγας—Δημοκρατίας, Νίκη—Καρδιτσιώτης. Ὁ Σύλλογος Ἀνθέων ξεμπλέκεται ἔνεκεν ἐλευθερίας ἤκιστος καὶ πρώτα ἐξεράθησαν ὁ Κόκκινος Κρίνος=Μπουρνιά.

τῶν Ἀποκλίσεων: Πολυλογᾶς

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ. Προθεμία διαφημισμοῦ (ΚΙΓ'—379) δίφυλλος. Σύλλογος Ἀνθέων, στείλε... Περιμένομεν ὀλιγίστερους ἀπὸ Νέμεσιν, Μανιτάρι, Αἰλάντιον, Μηλάντιον, Φλογέρας, Ἔλυτρον, Χάρτι, Ἐφημερίδαν, Ἀνδαλουσίαν.

τῶν Διαγωνισμῶν: Ἀστέραστος

ΤΜΗΜΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ. Ὑποστηριζομεν: Νέμεσιν, Αἰματοβαμένην Ἐλευθερίαν, 25ην Μαρτίου, Ἀπόγονον Ἡρώων. τοῦ Δημοψηφίσματος: Μπακαλόγατος

/ΚΙΓ' — 452/

Πρωτοπαιάνοντας στὸν Διαπλασάκαμπο χαιρετοῦμε καὶ ἀνταλλάσσομε Μικρὰ Μυστικὰ μὲ ὅλους-ες. Δίς: Ἀδελφοὺς Γώρα διὰ Ἀνδρεάδην, Σέρρας. Τσιγγανοπούλα Ἑλληνικὸν Ὑδατικὸν, Σόνια

/ΚΙΓ' — 453/

Πρωτοπαιάνοντας στὸ Διαπλασιακὸ κάμπο δύο ἀδελφικὲς φίλες Μαρκέλλα καὶ Διάνα, στέλλουν ἕναν γλυκὸ χαιρετισμὸ σὲ ὅλα τὰ Διαπλασάπουλα.

/ΚΙΓ' — 453α/

Δνὶς Ζωή, ἔκασεν ἄνθρωπας δύο πήρας φέρει... Δὸν Ζοζὲ

/ΚΙΓ' — 454/

Προπρόσωπους Διαγωνιστὰ καμπῶν κειμένων καὶ ἠθοποιῶν. Συμμετοχὴ δι' ὁραχμιᾶς. Προθεσμία τέλος Μαΐου. Στεῖλτε: Μαρκέλλαν, p. v., Βόλον. Μαρκέλλα, Διάνα

/ΚΙΓ' — 455/

Διαπλασάπουλα, Διαπλασοπούλες, ἀλληλογραφῆτε; Δίς: Ἑλλάναν, Δὸς Φειδίου 3, Λευκωσίαν Κύπρου ΕΛΛΑΝΑ

/ΚΙΓ' — 456/

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Μ. Μ. ΥΠΟ ΤΥΠΟΝ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ προθεσμία μηνιαία. Α' Βραβεῖον Διάκρις Β' Δράμα Shakespeare. Γ' Κατάδικος. Μ. Μυστικὰ ἀποστέλλονται εἰς ὁπλῶν. Ἐμπρὶς, Διαπλασάπουλα, ἐδῶ 04 γανῆ ἡ ἐξωπόλα σας. Δίς: Ἀσπιώτην, ὁδὸς Ραζοῦ 48, Βόλον. Βολιωτάκι, Ἀρλεκίνες

/ΚΙΓ' — 457/

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ (ΚΙΓ'—125)

Ἀπαντήσεις οὐχὶ ἱκανοποιητικαί. Βραβεύονται; Ἰσον Ἀνυπερμενεῦν Κυπρίσπουλο, 6ιβλία δρ. 50. — 2ον Ῥ Κεφαλοχλάστρα, 3ιβλία δρ. 40. — 3ον Σύλλογος «Νίκη» Ἡρακλείου, 6ιβλία δρ. 30.—Προσεχῶς νέος. Κρητικόπουλο

/ΚΙΓ' — 458/

Τετίνα=Δημήτρης, Θερναδιέρος=Παπαλόπη, Γαβρὸς=Μεϊμαράκη. Μὴ θυμώνετε. Ἠλιόλουστη=Μαριλάκη, Ταξιδιάρικο Κῦμα=Χατζηιώάννου.

Μιὰ Κρητικοπούλα

/ΚΙΓ' — 459/

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ: Ἔρχομαι ἀποκλειστικῶς λάδι ἐπὶ πίνακι μεγάλη Κολοκυθοσαπάκου, πρὸς πλουτισμὸν Μουσείου... Λαύδρου, ΓΟΡΔΙΟΣ ΘΕΣΜΟΣ

/ΚΙΓ' — 460/

Δνὶς Ζωΐτσα, παρακαλεῖσθε ὅπως μὴ ἐναγλίτε μέσον τοῦ Κυριτσίου Λαμπρου τὴν ἀδελφή μου, διότι θὰ ἔχετε νὰ κάμετε εἰς τὸ ἑξῆς μὲ τὸν: Φάουστ

/ΚΙΓ' — 461/

Παρακαλοῦμεν τὴν Ἀγαπητὴ Διάπλασαν ὅπως μᾶς εἴπῃ ἐὰν ὑφίσταται ὁ «Ὅμιλος τῶν Ὑδρογενῶν», ἢ πορεύθη ἤν καὶ διεφάρη... Φάουστ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (10 καὶ 12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50)

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, Δημοτικὰ Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρσούλη. Ἄδετο δρ. 40. Δεμένο δρ. 45 (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 τομίδια, Β' καὶ Γ') ἕκαστον δρ. 2,50. (1,50 καὶ 3).

Πρόας ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρεσοπόλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9,50).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φώτης, ἐμμετρογδυήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΤΥΠΟΙΣ ΚΕΚΗ. Η. ΧΑΡΓΙΑΔΑΚΗ: ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 19. ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννας
Καὶ τὰ ἔνταχτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρακαὲ εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁγιάτου καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 30. Ἑξάμηνος δραχ. 15. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίγυπτον γρόσια Διατμ. 50.—Ἀμερικὴν δολλάρια 4. — Ἀγγλίαν καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 40.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι Ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην σιουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Καρδάμειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος Ἐν Ἀθήναις, 12 Μαΐου 1928 Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 24

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τί δυστυχία! ἀναστέναξε ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον.

— Μὰ κι' αὐτὸς πέθανε σὲ λίγους μῆνες, ξακολούθησε ὁ γέρος, καὶ τότε ἡ λαίδη ἔμεινε πιὰ σὰν ὁλομόναχη, στὸν κόσμο... Τότε ἀκριβῶς γύρισε ἀπὸ τὴ Γαλλία ὁ ξάδελφός της, ὁ σὲρ Ρόναλδ, καὶ ἔκαμε τάχα πὼς πικράθηκε μόλις ἔμαθε αὐτὲς τὶς σημιφορές. Ἔφερε γιατροὺς σπουδαίους, μὰ κανεὶς δὲν ἔκαμε τίποτα. Εἶπαν μόνο ὅτι ἂν ἄλλαζε κλίμα, θὰ τῆς ἔκανε καλό, καὶ τὴν πῆγαν τότε στὸ Λὸκ-Λέβεν, στὴν ἔπαυλη τοῦ μυλόρδου.

— Ἄ, στὸ Λὸκ-Λέβεν! ἀναστέναξε ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον. Περάσαμε τόσο εὐτυχισμένες μέρες ἐκεῖ-πέρα!... Εἶναι πολὺς καιρός, ποὺ ἔγινε αὐτὴ ἡ ἀλλαγή;

— Ναί, μυλόρδε, εἶναι ἐννιὰ χρόνια πάνω-κάτω, κι' ἀπὸ τότε ἡ μυλαίδη δὲν ξαναφάνηκε δῶ-πέρα. Ὁ σὲρ Ρόναλδ ὅμως γύρισε γρήγορα, ἐπιδιόρθωσε τὸ καμένο σπίτι κι' ὕστερα ἔφυγε πάλι γιὰ τὴ Γαλλία, ὅπου ἔκαμε λαμπρὸ γάμο. Πῆρε μιὰ ἀριστοκράτισσα χήρα, τὴν κοντέσσα Πιερρεφόν, καὶ γύρισε μαζί της, καθὼς καὶ μὲ τὴν κόρη ποὺ εἶχε ἡ κυρία αὐτὴ ἀπὸ τὸν πρῶτο της γάμο καὶ κάθησε στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ.

— Κάθησε στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ; Καὶ μὲ ποιὸ δικαίωμα; ρώτησε ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον ζαρώνοντας τὰ φρύδια του.

Ὁ γέρος φύλακας φάνηκε κάπως στενοχωρημένος.

— Ξέρω κι' ἐγώ, μυλόρδε;.. Νά, ἔτσι! Τώρα αὐτὸς εἶναι ὁ ἀφέντης ἐδῶ μέσα.

— Ἀφέντης;

— Μὰ βέβαια! Ἡ καημένη ἡ μυλαίδη δὲν ἔχει πιὰ τὸ λογικό της. Ὁ κόσμος διαρρύδε πὼς ἡ ἀφεντιά σας εἶχε χαθεῖ ἀπὸ καιρὸ μαζὶ μὲ τὸ καράβι. Ἡ μικρούλα λαίδη Νταΐζη εἶχε γίνει ἀφαντη πιά. Κι' ὁ σὲρ Ρόναλδ, σὰν πιὸ κοντινὸς συγγενής, ἦρθε καὶ βρονιάστηκε ἐδῶ, γιὰ νὰ κάνει κουμάντο, λέει, στὴν περιουσία τῆς ξαδέλφης του, νὰ μὴ τὴ φάει ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος... Ὕστερα ὁδὸς τοῦ Κρόμπελ. Γιὰ τὴν ὥρα, τὰ σπίτια εἶναι κλειστά. Ἡ μυλαίδη κι' ἡ κόρη της λείπουν στὴ Γαλλία, ἀλλὰ θὰ γυρίσουν πολὺ σύντομα.

— Κι' ὁ σὲρ Ρόναλδ;

— Θὰ γυρίσει ἴσως κι' αὐτός, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Αὐτὸς ἔτσι πάντα ἔρχεται ξαφνικὰ καὶ φεύγει, κεῖ ποὺ δὲν τὸν περιμένει κανείς. Ὁ μιλόρδος ἔμαθε ἴσως ὅτι σκοτώνονται στὴν Ἰρλανδία, καθὼς καὶ στὴ Σκωτία. Ὁ λόρδος Στάρλυ, καθὼς ὀνομάζεται τώρα, διοικεῖ ἕνα σῶμα στρατοῦ κι' εἶναι σχεδὸν πάντα μαζὶ μὲ τὸν Κρόμπελ... Ἄ, πόσο πικραίνομαι, μυλόρδε, ποὺ ἔχω τέτοια ἄσχημα μαντάτα νὰ πῶ στὴν ἀφεντιά σας!

Ὁ λόρδος δὲν ἀπάντησε. Ὅλ' αὐτὰ τὸν εἶχαν συντρίψει.

— Ἄ, γιατί νὰ μὴ χαθεῖ κι' αὐτὸς στὸ φοβερὸ ναυάγιο τοῦ καραβιοῦ του; Γιατί νὰ γλυτώσει ἀπὸ τόσες τρομερὲς περιπέτειες καὶ νὰ βρεῖ τώρα νὰ μᾶλλει τὶς πιὸ φριχτὲς εἰδήσεις, καὶ νὰ βρεθεῖ ξαφνικὰ στεργμένος ἀπὸ ὅ,τι ἀγαποῦσε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο;

«Στὶς πλαγιὲς βόσκουν σιωπηλὰ τὰ κοπάδια...» (Σελ. 194, στ. α').

Μὰ ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ ἀπελπίζονται εὐκολα. Ἡ γυναίκα του δὲν εἶχε πιὰ τὸ λογικό της, ἀλλὰ βρισκόταν ἀκόμα στὴ ζωή, κι' ἴσως ἡ παρουσία του νὰ ξυπνοῦσε ἐντός της τὴ θέμηση τῶν περασμένων.

Ὕστερα εἶχε νὰ ἐκπληρώσει ἱερὸ καθῆκον στὸ βασιλιά του. Ὁ Κάρολος ὁ Β' εἶχε ἐκθρονιστεῖ κι' ἐξοριστεῖ ἀπὸ τὸ βασίλειό του, ὥστόσο ὅμως οἱ πιστοὶ ὑπήκοοί του δὲν ἔπαυαν νὰ τὸν θεωροῦν βασιλιά τους. Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον ἀποφάσισε νὰ πάει νὰ τὸν βρεῖ, νὰ τοῦ προσφέρει τὸ ξίφος του καὶ νὰ πολεμήσει μαζὶ μὲ τὸν Χουάϊτ-Γκέϊτ ἔγινε δικό του. Ὁ ξάδελφός σας πρόσφερε κάποια σπουδαία ἐκδούλευση στὸν Κρόμπελ κι' ἐκεῖνος ἔβαλε χαρτὶ καὶ παραχώρησε τὸ χτῆμα ὁλόκληρο στ' ὄνομά του.

— Ἐκδούλευση στὸν Κρόμπελ; φώναξε ὁ λόρδος μὲ ἀγανάκτηση. Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές; Μὰ ὁ Κρόμπελ εἶναι ἐχθρός μας!

— Φαίνεται πὼς ἡ φιλοδοξία κι' ἡ φιλοχρηματία τὸν ἔκαμε νὰ τὰ ξεχάσει καὶ νὰ τὰ προδώσει ὅλα! ἀπάντησε ὁ πιστὸς ὑπηρέτης μ' ἕνα στεναγμό. Ὁ σὲρ Ρόναλδ ἔγινε προτεστάντης κι' ὅπως τὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ ἔγινε δικό του. Ὁ ξάδελφός σας πρόσφερε κάποια σπουδαία ἐκδούλευση στὸν Κρόμπελ κι' ἐκεῖνος ἔβαλε χαρτὶ καὶ παραχώρησε τὸ χτῆμα ὁλόκληρο στ' ὄνομά του.

— Ἐκδούλευση στὸν Κρόμπελ; φώναξε ὁ λόρδος μὲ ἀγανάκτηση. Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές; Μὰ ὁ Κρόμπελ εἶναι ἐχθρός μας!

— Φαίνεται πὼς ἡ φιλοδοξία κι' ἡ φιλοχρηματία τὸν ἔκαμε νὰ τὰ ξεχάσει καὶ νὰ τὰ προδώσει ὅλα! ἀπάντησε ὁ πιστὸς ὑπηρέτης μ' ἕνα στεναγμό. Ὁ σὲρ Ρόναλδ ἔγινε προτεστάντης κι' ὁπαδὸς τοῦ Κρόμπελ. Γιὰ τὴν ὥρα, τὰ σπίτια εἶναι κλειστά. Ἡ μυλαίδη κι' ἡ κόρη της λείπουν στὴ Γαλλία, ἀλλὰ θὰ γυρίσουν πολὺ σύντομα.

— Κι' ὁ σὲρ Ρόναλδ;

— Θὰ γυρίσει ἴσως κι' αὐτός, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Αὐτὸς ἔτσι πάντα ἔρχεται ξαφνικὰ καὶ φεύγει, κεῖ ποὺ δὲν τὸν περιμένει κανείς. Ὁ μιλόρδος ἔμαθε ἴσως ὅτι σκοτώνονται στὴν Ἰρλανδία, καθὼς καὶ στὴ Σκωτία. Ὁ λόρδος Στάρλυ, καθὼς ὀνομάζεται τώρα, διοικεῖ ἕνα σῶμα στρατοῦ κι' εἶναι σχεδὸν πάντα μαζὶ μὲ τὸν Κρόμπελ... Ἄ, πόσο πικραίνομαι, μυλόρδε, ποὺ ἔχω τέτοια ἄσχημα μαντάτα νὰ πῶ στὴν ἀφεντιά σας!

Ὁ λόρδος δὲν ἀπάντησε. Ὅλ' αὐτὰ τὸν εἶχαν συντρίψει.

— Ἄ, γιατί νὰ μὴ χαθεῖ κι' αὐτὸς στὸ φοβερὸ ναυάγιο τοῦ καραβιοῦ του; Γιατί νὰ γλυτώσει ἀπὸ τόσες τρομερὲς περιπέτειες καὶ νὰ βρεῖ τώρα νὰ μᾶλλει τὶς πιὸ φριχτὲς εἰδήσεις, καὶ νὰ βρεθεῖ ξαφνικὰ στεργμένος ἀπὸ ὅ,τι ἀγαποῦσε σ' αὐτὸν τὸν κόσμο;

Μὰ ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ ἀπελπίζονται εὐκολα. Ἡ γυναίκα του δὲν εἶχε πιὰ τὸ λογικό της, ἀλλὰ βρισκόταν ἀκόμα στὴ ζωή, κι' ἴσως ἡ παρουσία του νὰ ξυπνοῦσε ἐντός της τὴ θέμηση τῶν περασμένων.

Ὕστερα εἶχε νὰ ἐκπληρώσει ἱερὸ καθῆκον στὸ βασιλιά του. Ὁ Κάρολος ὁ Β' εἶχε ἐκθρονιστεῖ κι' ἐξοριστεῖ ἀπὸ τὸ βασίλειό του, ὥστόσο ὅμως οἱ πιστοὶ ὑπήκοοί του δὲν ἔπαυαν νὰ τὸν θεωροῦν βασιλιά τους. Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον ἀποφάσισε νὰ πάει νὰ τὸν βρεῖ, νὰ τοῦ προσφέρει τὸ ξίφος του καὶ νὰ πολεμή-

σει μαζί του γιὰ νὰ ξαναπάρῃ τὸ Θρόνο.

Μάζεψε ὅλη τὴν ψυχραιμία του, σηκώθηκε ἀποφασιστικὰ κι' ἔδωσε τὸ χέρι στὸ γέρο Πέρσυ:

— Καλὴν ἀντάμωση, πιστέ μου φίλε! εἶπε. Φεύγω!

— Φεύγετε κιόλας, μυλόρδε! ἔκαμε λυπημένος ὁ γέρος. Ἡ ἀφεντιά σας μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ρωτήσω ποῦ πηγαίνει;

— Στὴ Σκωτία, φίλε μου, νὰ ἰδῶ τὴ λαΐδη. Ὕστερα θὰ πάω νὰ βρῶ τὸ βασιλιά.

— Ὁ μυλόρδος θὰ κινδυνεύσῃ πολύ, ἀναστέναξε ὁ γέρος Θυρωρός.

Ὁ λόρδος σήκωσε τοὺς ὤμους.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπάγγελμά μου, Πέρσυ, κι' ἴσως αὐτὴ εἶναι κι' ἡ μοῖρα μου. Τώρα καὶ δέκα χρόνια, ἄλλο δὲν κάνω παρὰ νὰ κινδυνεύω. Συνήθισα πιὰ κι' ἡ ἰδέα τοῦ Θανάτου δὲ μὲ φοβίζει...

— Ναί, ἀλλὰ γιατί ἡ ἀφεντιά σας νὰ ἐκτεθεῖ σὲ κινδύνους χωρὶς λόγο;

— Γιατί λὲς «χωρὶς λόγο», φίλε μου; Ὁ βασιλιὰς εἶναι νέος κι' ἔχει ἀνάγκη ἀπ' ὅλους τοὺς ὑπηκόους του. Ὅταν μπορέσω, θὰ γυρίσω ἐδῶ καὶ θὰ τὰ κανονίσω μὲ τὸν λόρδο Στάρλυ, καλῶς τὸν λέτε τώρα. Γιατί ἔχουμε ἕνα λογαριασμὸ οἱ δυό μας. Σὰν γυρίσω ἐγώ, θὰ τοῦ εἶναι δύσκολο πιὰ νὰ κάνει τὸν ἀφέντη στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ!

— Ὁ λόρδος Στάρλυ εἶναι πολὺ κακὸς ἄνθρωπος καὶ σήμερα ἔχει στὰ χέρια του δύναμη πολλή. Ἡ ἀφεντιά σας πρέπει νὰ φυλάγεται... εἶπε ὁ γέρος.

— Ἔχω ἰδεῖ καὶ πιὸ κακοὺς καὶ πιὸ ἰσχυρούς, ἀπάντησε ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον χαμογελώντας. Ἀντίο λοιπόν, Πέρσυ. Πηγαίνω ἴσια στὸ Λὸκ-Λέβεν!

— Στὸ καλό, μυλόρδε! Ὁ Θεὸς μαζί σας! εἶπε μὲ συγκίνηση ὁ πιστὸς ὑπηρέτης.

***

Τὸ Λὸκ-Λέβεν εἶναι ἕνα μικρὸ λιμάνι στὰ ριζοβούνια τῆς Σκωτίας, κοντὰ σὲ μιὰ μεγάλη λιμνοθάλασσα.

Ἡ κοιλάδα τοῦ Λὸκ-Λέβεν ἔχει μιὰ μελαγχολικὴ ὁμορφιά. Στὶς πλαγιὲς τῶν βουνῶν βόσκουν σιωπηλὰ τὰ νοσπάδια, ποὺ τὰ φυλάνε νεαροὶ βοσκοὶ μὲ τὴ γραφικὴ ἐθνικὴ ἐνδυμασία τους, ποὺ παίζουν ποῦ καὶ ποῦ τὸ μελαγχολικό τους ὄργανο, τὸν ἄσκαυλο.

Μέσα στὸ ποιητικὸ καὶ ἐπιβλητικὸ αὐτὸ περιβάλλον ἦταν ἡ ἔπαυλη τοῦ λόρδου Ἐρλιγκτον, σὰ μέσα σὲ μιὰ καταπράσινη ἄσαρη.

Δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ. Ἦταν πιὸ ἁπλὴ καὶ πιὸ συμπαθητική. Μέσα ἐκεῖ δὲν εἶχαν γίνει ἐπίσημες γιορτές, ἀλλὰ στὶς αὐλὲς ἀντηχοῦσαν πάντα οἱ χαρούμενες φωνὲς τῶν παιδιῶν, ποὺ ἀπὸ μικρὰ γυμνάζονταν στ' ἄρματα γιὰ νὰ γίνουν ἀργότερα γενναῖοι κι' ἔντιμοι στρατιῶτες. Ὡραίες κοπέλλες κεντοῦσαν τὸ μετάξι ἢ τὸ βελοῦδο καὶ μάθαιναν νὰ κυβερνοῦν τὸ νοικοκυριὸ σὰν ἀρχοντικὲς οἰκοδέσποινες.

Ἀργότερα ἡ κατοικία γνώρισε τὴν ἐρημιὰ καὶ τὴ μαναξιά. Ὁ Θάνατος πέρασε ἀπὸ κεῖ κι' ἄφισε ἔρημες τὶς μεγάλες ἠχηρὲς σάλες καὶ σιωπηλοὺς τοὺς βαθύσκιους κήπους. Ὅσοι ἔμειναν, σκορπίστηκαν σ' ἄλλα μέρη.

Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον εἶχε ἀπομείνει ὁ μοναδικὸς ἀπόγονος τῆς γενεᾶς, ἀλλὰ τὸ ἐπάγγελμά του τὸν εἶχε ταξιδέψει σὲ μακρινὰ ταξίδια. Ἔμεινε ἐκεῖ λίγον καιρὸ μετὰ τὸ γάμο του, ἀλλὰ γρήγορα τὸν φώναξε ὁ βασιλιάς. Ἡ λαΐδη Διάνα πῆγε στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ κι' ἔτσι τὸ Λὸκ-Λέβεν ἔμεινε ἀπὸ τότε κλεισμένο κι' ἔρημο.

Ὕστερα, μιὰ ταχυδρομικὴ ἅμαξα σταμάτησε μιὰ μέρα μπροστὰ στὴν καγκελόπορτα, καὶ κατέβηκε ἕνας ἄγριωπὸς ἄνθρωπος, ποὺ ὁδηγοῦσε μιὰ γυναίκα σὰν ὑπάκουο παιδάκι. Ἦταν ἡ δυστυχισμένη λαΐδη Διάνα, ποὺ τὴν συνόδευε ὁ σὲρ Ρόναλδ.

Τὴν ἐγκατέστησε ὅσο ἦταν δυνατὸ ἀνετώτερα στὸ ρημαγμένο αὐτὸ σπίτι, ἄφισε μιὰ γυναίκα τῆς ἐμπιστοσύνης του κι' ἀρκετὸ προσωπικὸ κι' ἔφυγε.

Ἡ λαΐδη Διάνα φάνηκε ἠρεμώτερη εὐθὺς μόλις ἔλειψε ἀπὸ κοντά της ὁ σκληρὸς συγγενής της. Ἔδειχνε ἀδιαφορία γιὰ τὸ κάθε τι. Ὡστόσο ἔπαιζε κάπου-κάπου μουσική, ἄρχιζε κανένα κέντημα, ἀλλὰ ἔμενε ὧρες ὁλόκληρες μὲ τὰ μάτια ἀφηρημένα ἢ προσηλωμένα σ' ἕνα γαλάζιο φιόγκο, ποὺ εἶχε κάποτε στολίσει τὶς μπούκλες τῆς Νταίζης. Αὐτὸ τὸ ἐνθύμιο τὸ εἶχε μαζέψει μέσα στὴ βιαστικὴ ἑτοιμασία τοῦ ταξιδιοῦ της, καὶ τὸ κρατοῦσε μέρα νύχτα κοντά της.

Ἡ ἀρρώστεια δὲν εἶχε χαλάσει τὰ χαρακτηριστικά της. Ὅπως ἦταν τὴν ἐποχὴ τῆς συμφορᾶς, ἔτσι εἶχε μείνει καὶ μετὰ δέκα χρόνια, ὅταν ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον παρουσιάστηκε στὴν πόρτα τοῦ Λὸκ-Λέβεν.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Νησιώτικο καράβι προκομμένο
περνᾶ καὶ τὰ πανιά του τὰ φουσκώνει
τὸ αὐγουστιανὸ μελτέμι ποὺ σηκώνει
τὸ κῦμα στὰ πλευρά του χαδεμμένο.

Τῶν λιμανιῶν ἡ ἀγκαλιὰ σὰν ξένο
τὸν ὄγκο του ψυχρὰ τὸν περιζώνει,
τῆς ξενητειᾶς τὸ μαῦρο πέπλο ἁπλώνει
καὶ νοσταλγεῖ τὸ πλήρωμα σκυμμένο.

Τὰ σούρουπα στὴν πρύμνη του κλαμμένες
γυναῖκες, ἀσπασμοί, κι' ἕνα μαντήλι
ποὺ σείστη στὸ νησί, οἱ δακρυσμένες

ματιές, τὰ κατευόδια καὶ τὰ χεῖλη,
παίρνουν ζωὴ κι' ἕνα χορὸ παρθένες,
γυναῖκες, μάννες, πάνουν κάθε δεῖλι.

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΣΕΛΜΑ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἔτυχε ὅμως τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ περνοῦσε ὁ Νίλς, νὰ ἀνεβάζουν ὅλοι οἱ χωριάτες τοῦ Χαίλσιγκενλαντ τὰ κοπάδια τους στὸ βουνό. Ἀπὸ κάθε κοιλάδα κι' ἀπὸ κάθε αὐλὴ ἔβγαιναν ἄνθρωποι καὶ ζῶα, καὶ τραβοῦσαν κατὰ τὸ βουνὸ γεμίζοντας μὲ ζωὴ τὰ ἔρημα δάση. Κατὰ τὸ ἀπόγευμα οἱ ὁδοιπόροι ἔφθασαν σὲ πλατύσματα ὅπου ἦσαν στάλοι καὶ κάμποσες χαμηλὲς καλύβες. Μόλις οἱ ἀγελάδες ἔφθαναν ἐκεῖ, ἐμούγγριζαν χαρούμενες σὰν νὰ ἀναγνώριζαν τὸ μέρος, κι' ἄρχιζαν στὴ στιγμὴ νὰ βόσκουν ἀπὸ τὸ χλωρὸ καὶ ἄφθονο χορτάρι ποὺ γέμιζε τὴ γῆ. Οἱ ἄνθρωποι μὲ γέλια καὶ μ' ἀστεῖα ἔτρεχαν γιὰ νὰ φέρουν νερὸ καὶ ξύλα, καὶ ξεφόρτιναν τὰ κάρρα καὶ τὰ ἄλογα κουβαλώντας τὰ πράγματα στὶς καλύβες. Σὲ λίγο ὅλες οἱ καμινάδες ἄρχισαν νὰ καπνίζουν, καὶ τότε ὅλοι οἱ τσοπάνηδες, οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ κάθησαν ἔξω, πάνω στὰ χορτάρια, καὶ στρώσαν τὸ τραπέζι τους.

Ὁ Γόργης ἦταν βέβαιος πὼς θἄβρισκε τὸν Κλέμεντ Λάρσεν ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν πάει πάνω στὸ βουνό. Μόλις ἔβλεπε μιὰ καλύβα, χαμήλωνε καὶ κοίταζε ὅλους μὲ τὰ διαπεραστικά του μάτια. Οἱ ὧρες ὅμως περνοῦσαν κι' ὁ Κλέμεντ δὲν εἶχε βρεθεῖ ἀκόμα.

Κατὰ τὸ βράδυ, ὁ ἀετὸς πέταξε πάνω ἀπὸ μιὰ πλαγιὰ ποὺ βρισκόταν ἀνατολικὰ ἀπ' τὴ μεγάλη πεδιάδα. Ἐκεῖ ἦταν καὶ μιὰ καλύβα. Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα εἶχαν φτάσει. Οἱ ἄνδρες ἔσπαναν ξύλα κι' οἱ γυναῖκες ἄρμεγαν τὶς ἀγελάδες.

— Γιὰ κοίτα κατὰ κεῖ, εἶπε ὁ Γόργης, μοῦ φαίνεται ὅτι τὸν βρήκαμε.

Κατέβηκε χαμηλότερα καὶ ὁ Νίλς Χόλγκερσον εἶδε μὲ μεγάλη του ἀπορία ὅτι ὁ Γόργης εἶχε δίκιο. Πραγματικὰ ὁ Κλέμεντ Λάρσεν βρισκόταν ἐκεῖ κι' ἔσπανε ξύλα.

Ὁ Γόργης κατέβηκε στὸ δάσος λίγο μακρύτερα ἀπ' τὴν καλύβα.

— Τώρα σοῦ ἔκανα ἐκεῖνο ποὺ ὑποσχέθηκα, εἶπε καὶ σήκωσε μὲ ὑπερηφάνεια τὸ κεφάλι του. Κάτεξε καὶ σὺ τώρα νὰ μιλήσῃς μαζί του. Ἐγὼ θὰ σταθῶ πάνω σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ἔλατο καὶ θὰ σὲ περιμένω.

Ἡ Πρωτοχρονιὰ τῶν ζώων.

Ἡ δουλειὰ στὴν καλύβα εἶχε πιὰ τελειώσει καὶ τὸ τραπέζι εἶχε σηκωθεῖ, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι κάθονταν ἀκόμα ἐκεῖ καὶ κουβεντιάζαν. Ὅλοι τους εἶχαν πάρα πολὺ καιρὸ νὰ βρεθοῦν πάλι μιὰ τέτοια ὡραία καλοκαιρινὴ βραδιὰ στὸ δάσος, καὶ κανεὶς δὲν εἶχε ὄρεξη νὰ κοιμηθῇ.

Ἀπ' τὶς γειτονικὲς καλύβες εἶχαν ἔρθει κι' ἄλλες νέες καὶ τσοπάνηδες γιὰ νὰ τοὺς χαιρετήσουν, κι' ἔτσι κάμποσοι ἄνθρωποι ἦταν μαζεμένοι στὸ λειβάδι, μπρὸς σ' ἐκείνη τὴν καλύβα. Τὸ ἄλλο πρωὶ οἱ νέοι θὰ κατέβαιναν πάλι στὸ χωριό, καὶ οἱ γυναῖκες τοὺς ἔλεγαν ἕνα σωρὸ παραγγελιὲς καὶ χαιρετίσματα γιὰ τοὺς δικούς τους κάτω.

Ἐξαφνα ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς βοσκοπούλες σήκωσε τὸ κεφάλι της ἀπ' τὴ δουλειὰ κι' εἶπε εὔθυμα:

— Γιατί νὰ εἴμαστε ἀπόψε ἔτσι σιωπηλοὶ μιὰ κι' ἔχουμε κοντά μας δυὸ ποὺ ξέρουν νὰ λένε τόσες ὡραῖες ἱστορίες; Ὁ ἕνας εἶναι ὁ Κλέμεντ Λάρσεν ποὺ κάθεται κοντά μου, κι' ὁ ἄλλος εἶναι ὁ Βερνάρδος ποὺ στέκει ἐκεῖ στὴν ἄκρη καὶ κοιτᾶ κατὰ τὸν κάμπο. Ἐλάτε νὰ τοὺς παρακαλέσουμε νὰ μᾶς πῇ ὁ καλένας τους ἀπὸ μιὰ ἱστορία, κι' ὁποιος πῇ τὴν καλύτερη, σ' ἐκείνον θὰ χαρίσω τὸ μαντήλι ποὺ κεντῶ τώρα.

Ὅλοι δέχθηκαν μὲ χαρὰ αὐτὴ τὴν πρόταση. Οἱ δυὸ ποὺ θἄλεγαν τὴν ἱστορία ἔφεραν δυσκολίες στὴν ἀρχή, γρήγορα ὅμως ὑποχώρησαν. Ὁ Κλέμεντ εἶπε νἀρχίσῃ πρῶτα ὁ Βερνάρδος κι' αὐτὸς δὲν εἶχε καμμιὰ ἀντίρρηση. Δὲν γνώριζε πολὺ καλὰ τὸν Κλέμεντ Λάρσεν, ἀλλὰ ἐνόμιζε πὼς ἀπ' αὐτὸν δὲν θἄκουγε τίποτε, παρὰ ἱστορίες γιὰ στοιχειὰ καὶ γιὰ φαντάσματα. Καὶ ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι αὐτὲς οἱ ἱστορίες ἀρέσουν, γι' αὐτὸ ἔκρινε ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ, ἦταν νὰ πῇ αὐτὸς πρῶτος μιὰ τέτοια ἱστορία.

«Τώρα καὶ πάρα πολλὰ χρόνια, ἄρχισε, ἕνας παπὰς ἀπὸ τὸ Δέλομπο ἔτυχε νὰ περνᾶ ἀπὸ δῶ κοντὰ μέσα ἀπὸ τὸ ἀγριο δάσος, τὴν παραμονὴ τοῦ Νέου Ἔτους. Ἦταν καβάλα πάνω στάλογό του, τυλιγμένος καλά, κι' ἀπὸ τὴ σέλλα του κρεμόταν ἕνα ταγάρι ὅπου εἶχε φυλαγμένο τὸ Ἅγιο Δισκοπότηρο, τὴ Σύνοψή του καὶ τὸ πετραχήλι του. Τὸν εἶχαν φωνάξει ἀπὸ ἕνα μακρινὸ χωριὸ μέσα στὸ δάσος σ' ἕναν ἄρρωστο καὶ εἶχε μείνει κοντά του ὡς τὸ βράδυ. Ὅταν γύριζε πίσω, ἦταν βέβαιος ὅτι δὲν θἄφτανε στὸ σπίτι του πρωτοῦ περάσουν τὰ μεσάνυχτα.

«Ἐγὼ λοιπὸν ἦταν ἀναγκασμένος νὰ πηγαίνει μέσα ἀπὸ τὸ δάσος σὲ μιὰ ὥρα ποὺ ἄλλοτε βρισκόταν στὸ κρεββάτι του, συλλογιζόταν πὼς ἦταν τυχερὸς ποὺ δὲν εἶχε τουλάχιστο ἄσχημο καιρό. Ἦταν μιὰ ἥσυχη βραδιά, ἄγειρος δὲν φυσοῦσε κι' ὁ οὐρανὸς ἦταν συννεφιασμένος. Τὸ φεγγάρι ἁρμένιζε ὁλοστρόγγυλο ἀνάμεσα στὰ σύννεφα καὶ σκόρπιζε ἀρκετὸ φῶς, μ' ὅλο ποὺ δὲν φαινόταν τὸ ἴδιο. Ἂν δὲν ἦταν κι' αὐτὸ τὸ λίγο φῶς, δὲν θἄμποροῦσε κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ τὸ δρόμο ἀπὸ τὰ χωράφια. Γιατί ἦταν καταχείμωνο καὶ ὅλα γύρω εἶχαν τὸ ἴδιο σταχτερὸ σκοῦρο χρῶμα.

«Τὴ νύχτα ἐκείνη ὁ παπὰς καβαλίκεψε ἕνα ἄλογο ποὺ τὸ θεωροῦσε γιὰ ἀνεκτίμητο. Ἦταν δυνατό, ὑπομονητικὸ κι' ἔξυπνο, σχεδὸν ἄνθρωπος. Ἔτσι ἀπ' ὅπου κι' ἂν βρισκόταν, σ' ὅλη τὴν περιφέρεια, μποροῦσε εὔκολα νὰ βρῇ μονάχο του τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι. Αὐτὸ τὸ εἶχε ὁ παπὰς παρατηρήσει πολλὲς φορὲς κι' εἶχε τέτοια ἐμπιστοσύνη στ' ἄλογό του, ποὺ δὲν τὸ ὁδηγοῦσε πιά, οὔτε τοῦ ἔδωσε τὸ δρόμο ὅταν γύριζε στὸ σπίτι του. Ἔτσι κι' ἐκείνη τὴ νυχτιὰ περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὸ ἄγριο δάσος ἔχοντας τὰ χαλινάρια ριχμένα πάνω στὴ πλάτη τοῦ ἀλόγου του καὶ ἀφίνοντας τὶς σκέψεις του νὰ τρέχουν ἀλλοῦ.

«Ὁ παπὰς συλλογιζόταν τὸ κήρυγμα ποὺ θἄκανε τὴν ἄλλη μέρα καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἀκόμα. Εἶχε περάσει κάμποση ὥρα ὥσπου νὰ κοιτάξῃ γύρω του γιὰ νὰ δῇ ποὺ βρισκόταν κι' ἂν κόντευε νὰ φθάσῃ σπίτι του. Ὅταν λοιπὸν κοίταξε καὶ εἶδε ὅτι τὸ δάσος ἦταν καὶ τώρα ἀκόμη τόσο πυκνό, ὅσο καὶ στὴν ἀρχή, παραξενεύτηκε πάρα πολύ. Περπατοῦσε τόσες ὧρες, ποὺ θἄπρεπε νὰ εἶχε φθάσει στὸ κατοικημένο μέρος τῆς ἐνορίας του.

«Τὸ Ντέλομπο ἦταν τότε ὅπως καὶ τώρα. Ἡ ἐκκλησία καὶ τὸ σπίτι τοῦ παπᾶ, τὸ χωριὸ καὶ οἱ μεγάλες ἀγροικίες βρισκόνταν κατὰ τὸν βοριά, ἐνῶ κατὰ τὸν νοτιὰ ἦταν μονάχα δάση καὶ βουνά. Σὰν εἶδε λοιπὸν ὁ παπὰς πὼς εἶχε γύρω του ἀκόμα δάσος, κατάλαβε ὅτι βρισκόταν στὸ νότιο μέρος τῆς ἐνορίας του καὶ ὅ,τι γιὰ νὰ φθάσῃ σπίτι του, ἔπρεπε νὰ τραβήξῃ κατὰ τὸν βοριά. Κι' ὅμως τοῦ φαινόταν πὼς ἔκανε ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο. Στὸν οὐρανὸ δὲν ἔλαμπαν τ' ἀστέρια οὔτε τὸ φεγγάρι, γιὰ νὰ ὁδηγηθῇ· μὰ ὁ παπὰς εἶχε τὸ ἔνστικτο τοῦ προσκυνατολισμοῦ καὶ καταλάβαινε ὅτι διευθυνόταν κατὰ τὸ νοτιά.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ Κ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΓ'

Τὸ εἶχαν καὶ τὸκαναν τὰ παλιοκόριτσα! Ἀλήθεια, τῆς πάπιας τὸ γάντι τῆς ἦρθε «καὶ γάντι» ποὺ λένε. Ἴσα-ἴσα στὸ κεφάλι της. Καὶ στὸ λαιμό της κούμπωσε χωρὶς νὰ τὴσφίξῃ πολύ, νὰ τὴν πνίξῃ... Μὰ τί τὰ θέλετε ποὺ ἡ καημοῦρα στραβώθηκε, ἔχασε τὸν κόσμο κι' ἀλάλιασε. Ἔ, γιὰ φαντασθῆτε: νὰ σᾶς χώσουν τὸ κεφάλι σ' ἕνα πυκνὸ σακκὶ καὶ νὰ σᾶς τὸ δέσουν στὸ λαιμό!.. Λὲν ξέρω τί θὰ κάνατε σεῖς. Ἡ πάπια ὅμως ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ πετᾷ ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὰ στραβά. Θἄλεγες πὼς μὲ τὸ κακὸ ποὺ τὴ βρῆκε, μεγάλωσαν καὶ δυνάμωσαν τὰ φτερά της. Κι' ἐνῶ πρῶτα πεκτοῦσε σιγάνια καὶ χαμηλά, τώρα ἔφτανε κι' ὣς τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν. Γιατὶ εἶχε ξεκεριάσει τὸ μαντρότοιχο τῆς αὐλῆς καὶ πεκτοῦσε στὸ δρόμο. Ποῦ νὰ τὴν κυνήγησαν ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα! Τὴν κυνήγησαν, μὰ σὲ λίγο τὴν ἔχασαν.

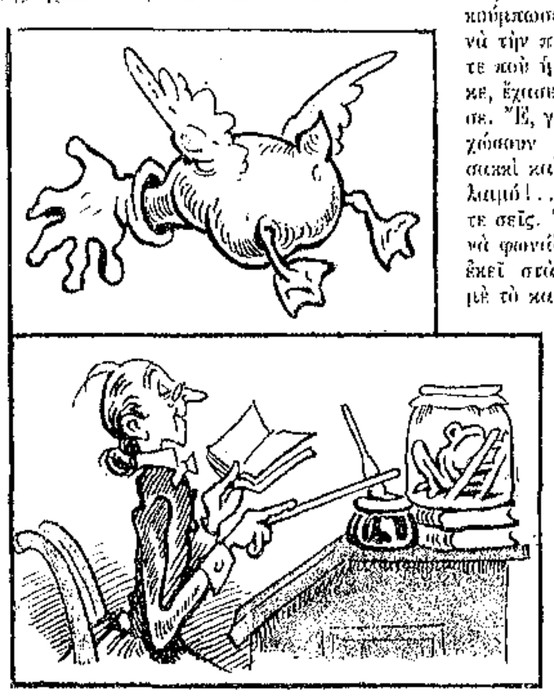

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ἡ κυρία Τερψιχόρη ἔκανε ἥσυχα τὸ μάθημά της στὴν τάξη. Τὰ κορίτσια τὴν ἄκουγαν μὲ μεγάλη προσοχή. Τοὺς μιλοῦσε γιὰ τὸ βάτραχο. Κι' εἶχε κιόλα μπροστά της ἕνα βατραχάκι σ' ἕνα βάζο μὲ νερὸ καὶ μὲ μιὰ σκαλίτσα. Κι' ἐξηγοῦσε στὰ κορίτσια πὼς ὁ βάτραχος εἶναι ἕνα ζωντανὸ βαρόμετρο καί, ἀναλόγως τοῦ καιροῦ, πότε κάθεται στὸ κάτω σκαλὶ τῆς σκάλας, πότε στὰ μεσαῖα, πότε στ' ἀπάνω.

Ἄξαφνα... Μὰ τί ἔγινε ἄξαφνα θὰ σᾶς τὸ πῶ μεθαύριο.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΔΥΟ ΑΝΤΙΘΕΤΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Στὰ διάφορα ταξίδια ποὺ κάνω, συλλέγω τόσες πολλὲς ἐντυπώσεις, ποὺ κουράζομαι καμμιὰ φορὰ κι' αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη ν' ἀναπαυθῶ καὶ νὰ τὶς τακτοποιήσω.

Καταφεύγω τότε στὴν ἐρημιά. Πάγω ἢ κανένα βράχο κι' ἀγναντεύω κάτω τὴν καταπράσινη κοιλάδα, ἢ καμμιὰ προεξοχὴ στὴν ἀκρογιαλιὰ κι' ἀφίνω τὸ βλέμμα μου νὰ πλανᾶται στὴν πλατειὰ ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.

Ἀπλώνω λοιπὸν ἐμπρός μου τὸ παρελθόν καὶ καταστρώνω τὶς ἀναμνήσεις μου. Καὶ πότε πετάγονται στὴν ἐπιφάνεια μακρινὲς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, ποὺ πολλὲς ἀπ' αὐτές, ἐπειδὴ εἶναι εὐχάριστες καὶ ἀθῶες, μοῦ φαίνονται σὰν χθεσινές, πότε ἄλλες, πρόσφατες, συνοδευμένες μὲ δυσάρεστα αἰσθήματα, ποὺ τὶς διώχνω ἀπὸ τὴ μνήμη μου σὰν τὶς ἐνοχλητικὲς μυῖγες τὸ καλοκαίρι.

Ἔτσι καὶ σήμερα — εἶναι ἀπόγευμα τοῦ Πάσχα—ἀκουμπισμένος στὴν ψηλὴ κοτρώνα, κάνω κατάστρωση τῶν ἀναμνήσεων. Καὶ νά, δυὸ εἰκόνες, ὄχι πολὺ περασμένης ἐποχῆς, διεκδικοῦν τὰ πρωτεῖα μὲ ἐπιμονὴ καὶ ἀναγκάζομαι νὰ τὶς σημειώσω, γιατὶ παρουσιάζουν μεταξύ τους μιὰ πολὺ φανερὴ ἀντίθεση.

Θυμᾶμαι λοιπόν, ἤμουνα σὲ μιὰ μεγάλη πόλη. Καὶ ἀφοῦ ἐπισκέφθηκα τὰ μουσεῖα της, τὴν πινακοθήκη της, τὴ βιβλιοθήκη της, τὶς ὄμορφες πλατεῖες της, θέλησα νὰ ἰδῶ καὶ τὰ χειρότερα μέρη της.

Μπῆκα λοιπὸν σ' ἕνα λαβύρινθο ἀπὸ στενοὺς καὶ βρώμικους δρόμους, ποὺ ζοῦσαν ὅλο φτωχολόγια.

Ἐντύπωσή μοῦ ἔκανε ἕνας στενὸς δρομάκος, στενώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ τἄλλο ἦσαν παλαιὰ παλιόσπιτα χαμηλά, μὲ τοίχους πρασινισμένους ἀπὸ τὴν ὑγρασία. Ἀπὸ ἀνοιχτὲς αὐλόπορτες ἔβλεπε κανεὶς αὐλὲς βρώμικες καὶ στὸ βάθος δωμάτια σκοτεινά. Σ' ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ δρόμου ἦσαν ἁπλωμένα ἀσπρόρουχα μισοπλυμένα. Ἀπὸ ἕνα παράθυρο ἀκουγόταν τραγούδι βραχνό, ἀπὸ ἄλλο βρισιὲς καὶ βλαστήμιες. Ἀσφαλῶς σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος θὰ καθόντανε οἱ φτωχότεροι καὶ ἀλλιώτεροι ἄνθρωποι τῆς πόλεως. Οὔτε μιὰ ἀχτίδα ἥλιου στὸ μουχλιασμένο δρόμο καὶ στὰ σκυθρωπὰ σπιτάκια, οὔτε ἕνα φύλλο πράσινο.

Στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου ἔτρεχε ἀργὰ-ἀργὰ ἕνα ρεῖθρο μὲ βρώμικα νερὰ καὶ σαπουνάδες, καὶ μικρὰ παιδάκια ὠχρὰ καὶ βρώμικα ἐσκάλιζαν τὸ ρεῖθρο μὲ βέργες. Κι' ὅταν ἀνακάλυπταν κανένα λεμονοκόμματο ἢ κανένα κόκκαλο, ποὺ ἀργὰ-ἀργὰ τὸ κυλοῦσε τὸ νερό, τάρπαζαν σὰν λάφυρο, κι' ἔπαιζαν μὲ δαῦτο, καὶ τὸ πέταγε τὸ ἕνα στὸ ἄλλο τρέχοντας.

Στὸ δρόμο αὐτὸ ἦταν κι' ἕνα μικρὸ μπακάλικο, ποὺ εἶχε ψωμὶ μπαγιάτικο, σαρδέλες βρώμικες, ρέγκες σάπιες, τυρὶ σκουληκιασμένο καὶ κρασὶ ξυνό. Ἕνα μπακαλόπουλο μὲ λαδωμένη ποδιὰ καὶ μὲ πρόσωπο ἅπλυτο καθόταν μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι ἀκίνητο καὶ συλλογισμένο, καὶ μόνο κάποτε-κάποτε μὲ νωχέλεια ἀρρωστημένου ἀνθρώπου κουνοῦσε τὸ γέρι του γιὰ νὰ διώχνει τὶς μύγες.

Σ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ μέρος, στὸ δρόμο, στὰ σπίτια, στοὺς ἀνθρώπους, στὸ μαγαζί, ἔβλεπε κανεὶς τὴ φτώχεια, τὴ βρῶμα, τὴν ἀρρώστια, τὴ μελαγχολία.

Ἀπ' ὅλα πιὸ πολὺ λυπήθηκα τὰ παιδάκια, ποὺ σκάλιζαν τὸ ρεῖθρο.

***

Θυμᾶμαι πάλι, πήγαινα μὲ τὰ πόδια κατάμονος ἀπὸ τὰ Α... στὴ Σ... κι' ἔχασα τὸ δρόμο. Ἀντὶ νὰ πάω χαμηλά, πῆγα ψηλὰ κι' ἔπιασα τὸ δρόμο ποὺ πάει κατὰ τὴ Β... Ἄμα ἔφτασα κάμποσο διάστημα, κατάλαβα τὸ λάθος μου, γιατὶ εἶδα τὸ ἐρημοκκλήσι τοῦ Ἁγ-Δημήτρη, πού, ὅπως θυμήσουνα, ἔπρεπε νὰ περάσω πιὸ χαμηλὰ ἀπ' αὐτό.

Τράβηξα λοιπὸν ἴσια τὸν κατήφορο, μέσα στὰ σπαρμένα χωράφια, μὲ κατεύθυνση πρὸς τὸ ἐκκλησάκι. Αὐτὸ εἶναι χτισμένο σ' ἕνα μικρὸ ἐπίπεδο μέρος καὶ γύρω ἔχει πολλὲς μυγδαλιές, ἀνθισμένες ἐκείνη τὴν ἐποχή. Νοτισμένη ἄρθρωνα ἡ γῆ ἀπὸ τὶς τελευταῖες βροχὲς καὶ ζεσταμένη ἀπὸ τὸν ἀνοιξιάτικο ἥλιο, ἦταν στρωμένη μὲ παχὺ στρῶμα καταπράσινης χλόης. Κατάλευκες ἀγριομαργαρίτες ἦσαν πυκνὰ σπαρμένες στὴ χλόη σὰν τἀστέρια στὸν οὐρανό. Ὁ ἀνοιξιάτικος ἥλιος, ἀνεκτὸς ἀκόμα, ἔχυνε γλυκειὰ θαλπωρὴ παντοῦ.

Ἡ ὁμορφιὰ τῆς φύσεως, ἡ γλυκειὰ ἡσυχία, ἡ ζέστα τοῦ ἥλιου, τὸ παχὺ στρῶμα τῆς χλόης ἐκαλοῦσαν γιὰ ξάπλωμα, γιὰ ἀνάπαυση.

Κι' ἐγὼ δὲν ἀφίνω ἀνεκμετάλλευτες τέτοιες περιστάσεις. Ξαπλώθηκα φαρδὺς πλατὺς στὴ χλόη, ἀφίνοντας μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ ἀνακουφίσεως.

Οἱ ἀνθισμένες ἀμυγδαλιὲς ἔχυναν μιὰ ἐλαφρὰ εὐωδία, καὶ σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἕνα σμῆνος καρδερίνες ἔψαλλαν μὲ τὶς λιγερὲς φωνίτσες τους τὴν ἐπάνοδο τῆς ἀνοίξεως. Κάτω ὁ Κορινθιακὸς ἅπλωνε τὴ γαλάζια ἔκτασή του καὶ πέρα ὁ μεγαλοπρεπὴς Παρνασσὸς μὲ τὶς χιονισμένες κορφές του ἐπύργωνε τὸν ὁρίζοντα.

Τί ὁμορφιά, τί ἀγνότης, τί μεγαλειώδης ἡσυχία στὴν ἐξοχὴ αὐτή!

Κεῖ ὅμως ποὺ ρέμβαζα ξαπλωμένος στὴ χλόη, ἀκούω ἀπὸ μακρυὰ παιδικὴ φωνὴ ποὺ τραγουδοῦσε.

Καλότυχα εἶναι τὰ βουνά, ποτὲ τους δὲν γερνάνε.
Τὸ καλοκαίρι πράσινα καὶ τὸ χειμῶνα χιόνια.
Καὶ καρτεροῦν τὴν ἄνοιξη, τ' ὁμορφο καλοκαίρι
νὰ μπουμπουκιάσουν τὰ κλαριά, ν' ἀνοίξουνε τὰ δέντρα.
Νὰ βγοῦν οἱ βλάχοι στὰ βουνά, νὰ βγοῦν κι' οἱ βλαχοπούλες.
Νὰ βγοῦν καὶ τὰ βλαχόπουλα καλώντας τὶς φλογέρες...

Ἀπὸ τὴ φωνὴ ποὺ ὅσο πήγαινε κι' ἀκουγόταν καλύτερα, καταλάβαινα ὅτι τὸ παιδί, ποὺ τραγουδοῦσε, ἁλάνα προχωροῦσε καὶ πλησίαζε σὲ μένα. Καὶ πράγματι σὲ λίγο ξεπρόβαλλε μιὰ τσοπανοπούλα, ποὺ ἔφερνε βόσκοντας μπροστὰ καμμιὰ εἰκοσαριὰ προβατίνες κάτασπρες, πλυμένες ἀπὸ τὶς ἀφθονες τελευταῖες βροχές. Ξέννοιαστες προχωροῦσαν οἱ προβατίνες μπροστά, ξέννοιαστο καὶ τραγουδώντας τὰ βουνὰ ἀκολουθοῦσε καὶ τὸ κορίτσι ἀπὸ πίσω. Καρδιὲς ἀθῶες κι' ἄκακες κι' οἱ προβατίνες καὶ τὸ κορίτσι. Ταιριασμένα ὅλα, ἡ ἀθωότης μὲ τὴν ἡσυχία καὶ ὁμορφιὰ τῆς φύσεως. Πρῶτες μ' ἀντελήφθηκαν οἱ προβατίνες καὶ ξαφνισμένες σκορπίσθηκαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τελευταῖο μὲ διέκρινε τὸ κορίτσι. Ξαφνιάστηκε κι' αὐτό, φοβήθηκε καὶ τὄβαλε στὰ πόδια.

Ποὺ περίμενε σ' αὐτὸν τὸν τόπο ἕναν ἄνθρωπο ξένο, ξαπλωμένο στὴ χλόη!

Αἰσθάνθηκα κάποια τύψη συνειδήσεως ποὺ ἐτρόμαξα, χωρὶς νὰ θέλω τὶς ἀθῶες προβατίνες καὶ τὸ ἀθῶο κορίτσι.

Κι' ἐσκέφθηκα:

Τί εὐτυχισμένο ποὺ εἶναι αὐτὸ τὸ κορίτσι ποὺ βρίσκεται στὰ ὁμορφα βουνὰ καὶ τὰ τραγουδάει, καὶ δὲν βρίσκεται στὴν πόλη, νὰ σκαλίζῃ τὸ ρεῖθρο, γιὰ νὰ βρῇ λεμονοκόμματα!

***

Ἄρχισε πλέον νὰ βραδυάζῃ. Τὸ κρύο κατεβαίνει ἀπ' τὰ χιονισμένα βουνά. Καιρὸς γιὰ τὸ σπίτι.

Ἀντίκρυ μου εἶναι ἕνα μαντρί. Γυρίζουν οἱ προβατίνες ἀπ' τὴ βοσκή. Μόλις ἀντίκρυσαν τὸ μαντρί, ἄρχισαν νὰ μπελάζουν δυνατά. Περιμένουν νὰ βροῦν, ὅπως ἄλλοτε, τ' ἀρνάκια τους, νὰ τοὺς ἀλαφρώσουν τὰ φορτωμένα μαστάρια τους. Ἀλλοίμονό τους! Τὰ παιδιά τους τἄσφαξαν καὶ τἄψησαν σήμερα οἱ ἄνθρωποι!

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΒΡΑΔΟ

Σώθηκε ἡ μέρα τώρα πιά'
στὸν οὐρανὸ σὰ χάδι,
Μέσα σὲ τόσην ὁμορφιὰ
τὸ δεῖλι ἀργοπεθαίνει,
Πάνω ἀπ' τῆς πόλης τὴ σιγή,
θαμπὸ πέφτει τὸ βράδυ,
Ὥρες γλυκειὲς ποὺ ἡ Ἀνάμνηση
πρὸς τὰ ὄμαλα πηγαίνει!

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Νὰ λοιπὸν ποὺ δὲν ἦταν ἁπλὸς ναύτης, παρ' ἀξιωματικός, εἶπε ὁ Οὐίλκοξ.

— Βέβαια, γιὰ νὰ ξέρῃ νὰ κάνῃ χάρτες...

— Καὶ μήπως εἶναι;..

Ναί, ἦταν ὁ γεωγραφικὸς χάρτης τῆς χώρας ἐκείνης. Μὲ τὴν πρώτη ματιά, τὰ παιδιὰ γνώρισαν τὸ μέρος ὅπου εἶχαν ναυαγήσει, τὴ γραμμὴ τῶν ὑφάλων, τὴ λίμνη, τὰ τρία νησάκια ποὺ φαινόνταν στὸ πέλαγο, καὶ τὰ δάση ποὺ σκέπαζαν τὸ κέντρο τῆς χώρας.

Πέρ' ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ ὀχθη τῆς λίμνης ἦταν κι' ἄλλα δάση, ποὺ ἔφταναν ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς στεριᾶς. Κι' ἡ στεριὰ ἦταν τριγυρισμένη παντοῦ ἀπὸ θάλασσα!

Ἦταν λοιπὸν νησί. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Φραγκίσκος Βοντσὰν δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ φύγῃ.

Στὸ γεωγραφικὸ χάρτη ἦταν σημειωμένες ὅλες οἱ λεπτομέρειες. Αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι ὁ ναυαγὸς εἶχε περιηγηθῇ ὅλο τὸ νησί. Καὶ χωρὶς ἄλλο ἔργα δικά του ἦταν κι' ἡ πλεχτὴ καλύβα στὸ δέντρο καὶ τὸ πέτρινο γεφυράκι στὸ ποτάμι.

Τὸ μόνο ἀξιόλογο μέρος τοῦ νησιοῦ ἦταν ἡ ἀπόκρημνη ἀκτή, ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι ἢ τὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ. Τὸ βορεινὸ μέρος ἦταν σημειωμένο στὸ χάρτη ὡς ἄγονο, καὶ πέρ' ἀπὸ τὸ ποτάμι ἁπλωνόταν ἀπέραντος βάλτος. Στὰ βορειοανατολικὰ καὶ στὰ νοτιοανατολικὰ ἦταν ἀμμόλοφοι.

Ἀπὸ τὴν «κλίμακα» ποὺ ἦταν στὸ κάτω μέρος τοῦ χάρτη, ἔβγαινε ὅτι τὸ μεγαλύτερο μάκρος τοῦ νησιοῦ, ἀπὸ τὰ βορειανὰ στὰ μεσημβρινά, ἦταν πενήντα περίπου μίλλια, καὶ τὸ μεγαλύτερο πλάτος, ἀπὸ τανατολικὰ στὰ δυτικά, εἰκοσιπέντε. Ὁ γύρος ὅλος τοῦ νησιοῦ ἦταν ὡς ἑκατὸν πενήντα.

Ὥστε ἡ χώρα αὐτὴ δὲν θὰταν ἡ προσωρινὴ διαμονὴ τῶν μικρῶν ναυαγῶν ἀλλὰ ἡ παντοτινή τους κατοικία. Κι' ἐπειδὴ ἡ σπηλιὰ βρέθηκε κατάλληλη, ἔπρεπε νὰ μεταφέρουν ἐκεῖ ὅλα τους τὰ πράγματα πρὶν διαλύσουν τὸ πλοῖο οἱ τρικυμίες τοῦ χειμῶνα.

Τώρα δὲν εἶχαν παρὰ νὰ γυρίσουν τὸ γρηγορότερο, γιατὶ ὁ Γόρδων Θάνησυχοῦσε μὴν ἐπαθαν τίποτα τὰ τέσσερα παιδιὰ ποὺ ἔλειπαν τρεῖς ὁλάκερες ἡμέρες.

Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ ξεκινήσουν τὴν ἴδια μέρα κατὰ τὶς ἕντεκα. Ἦταν περιττὸ νανέβοῦν πάλι στὴν ἀπόκρημνη ἀκτή, ἀφοῦ ὁ γεωγραφικὸς χάρτης ἔδειχνε ὅτι θἄφταναν πιὸ σύντομα στὸ πλοῖο ἀπὸ τὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ, γιὰ διάστημα ἑπτὰ τὸ πολὺ μίλλια, ποὺ μποροῦσαν νὰ τὸ κάμουν σὲ λίγες ὧρες.

Πρὶν φύγουν, τὰ καλὰ παιδιά, μὲ τὴν ἴδια ἀξίνα τοῦ ναυαγοῦ, ἔσκαψαν ἕνα λάκκο στὴ ρίζα τοῦ δέντρου μὲ τἀρχικά του ψηφία, ἔθαψαν τὰ κόκκαλά του κι' ἔστησαν ἀπάνω στὸν τάφο ἕνα ξύλινο σταυρό.

Ὕστερα ἔφραξαν καλὰ τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς, γιὰ νὰ μὴ μπαίνουν ζῶα, ἔφαγαν ὅσα τρόφιμα τοὺς εἶχαν μείνει, καὶ ξεκίνησαν.

Κατὰ τὶς 1, ἔφθασαν σ' ἕνα μέρος ὅπου ἡ ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ κοβόταν ἄξαφνα ἀπὸ μιὰ πλατειὰ χαράδρα ποὺ θἄταν ἐπικίνδυνο νὰ τὴν περάσουν. Ἀναγκάσθηκαν λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ δρόμο τους μέσ' ἀπ' τὸ πυκνὸ δάσος. Ὁ Μπριάν, μὲ τὴν πυξίδα στὸ χέρι, ὁδηγοῦσε πρὸς τὰ βορειοδυτικά, γιατὶ ἔτσι θἄφταναν πιὸ γρήγορα στὸ πλοῖο. Ἔπαιρνε ὅμως κάτι ἀνέλπιστο: ἔπεσε σὲ κάτι χόρτα τόσο ψηλὰ καὶ τόσο μπερδεμένα, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ περάσῃ κανείς. Ὕστερα καὶ τὰ δέντρα σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἦταν τόσο πυκνά, ποὺ σκοτείνασε πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος. Λοξοδρόμησαν γιὰ νἀποφύγουν τοὺλάχιστο τἀνυπέρβλητα ἐμπόδια. Ὡς τὶς ἑπτὰ ὅμως τὸ βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ κουραστικὴ καὶ περιπετειώδη πορεία, βεβαιώθηκαν πὼς εἶχαν χαθεῖ μέσα στὸ δάσος! Ἔπρεπε νὰ διανυκτερεύσουν ἐκεῖ, γιὰ νὰ ὁδηγηθοῦν τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἀλλὰ πῶς ἀφοῦ εἶχαν φάει ὅ,τι εἶχαν κι' εἶχαν ἀρχίσει νὰ πεινοῦν; Θἄταν ἀνυπόφορο νὰ μείνουν νηστικοὶ ὅλη τὴ νύχτα κι' ἕνα μέρος τῆς ἀκόλουθης ἡμέρας!

Ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορεία τους μὲ κάθε θυσία. Ἀλλὰ κατὰ τὶς ὀκτὼ δὲν ἔβλεπαν πιὰ τὴ μύτη τους. Τόσο πυκνὸ ἦταν τὸ σκοτάδι κάτω ἀπ' τοὺς θόλους τῶν δέντρων. Καὶ ποῦ νὰ φτάσουν ἀκόμα στὴν ἀκροθαλασιά! Τελειωμὸ δὲν εἶχε τὸ εὐλογημένο ἐκεῖνο δάσος!..

Ἄξαφνα, σ' ἕν' ἀραίωμα τῶν δέντρων, φάνηκε μιὰ ζωηρὴ λάμψη ποὺ σκορπίστηκε στὸ διάστημα.

—Τ' εἶν' αὐτό; φώναξε ὁ Σέρβης.

—Θὰ εἶναι **διάττων**! ἔκαμε ὁ Οὐίλκοξ.

—Ὄχι, εἶπε ὁ Μπριάν, εἶναι ροκέττα καὶ θὰ τὴν ἔριξαν ἀπὸ τὸ καράβι μας.

—Ναί, ναί, ὁ Γόρδων μᾶς κάνει σινιάλο! φώναξε ὁ Δόνιφαν.

Καὶ πυροβόλησε μὲ τὸ τουφέκι του. Δεύτερη ρουκέττα φώτισε μὲ τὴν καμπύλη της τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Τὰ παιδιὰ πῆραν γιὰ σημάδι ἓν' ἄστρο.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ὁ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΙΑΤ, ΜΠΟΥΛΑΥΓΟΥΡΛΕ, Ἀθῆναι, Πετρομαγούλα Κοτσιπάκη, Ἀριθμὸς 221 Διαγωνισμοῦ Λύσεων, Ἔκτος Διαγωνισμὸς 230ὸς Ἀπαντήσεως. — ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΒΑΣΣΑΚΟΥΛΗΣ, Ἀπαντητὴς Ἡρώων, Σοφρὰ Δ Θράκης. Ἱ" Βραβείων Ψευδωνύμων τοῦ 1926.

Κι' ἔχοντας ὁδηγὸ αὐτὸ τἄστρο, προχώρησαν μὲ θάρρος, καὶ σὲ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἔφταναν στὸ πλοῖο.

Πραγματικῶς ὁ Γόρδων εἶχε σκεφθεῖ φρόνιμα νὰ ρίξῃ μερικὲς ροκέττες γιὰ νὰ ὁδηγηθοῦν οἱ φίλοι του, ποὺ ἴσως θἄχαν χάσει τὸ δρόμο μέσα στὸ δάσος. Χωρὶς αὐτὸ ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ κι' ὁ Σέρβης δὲν θὰ λάβαιναν τὴν εὐχαρίστηση νἀναπαύσουν, ἐκείνη τὴ νύχτα, τὰ κουρασμένα τους μέλη στὰ κρεβάτια τοῦ **Σλώγι**.

Εἶναι περιττὸ νὰ περιγράψουμε μὲ πόση χαρὰ κι' ἀγαλλίαση ἔγιναν δεκτοὶ οἱ ἐκδρομεῖς ἀπὸ τοὺς συντρόφους ποὺ τοὺς περίμεναν τόσες ἡμέρες.

Γιατὶ ἡ ἀνησυχία τους ἦταν μεγάλη. «Μὴν ἐχάθηκαν; ἔλεγαν. Μὴν τοὺς σκότωσαν ἄγριοι ζῶα γειές; Μὴν τοὺς ἔφαγαν ὄγρια;..»

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Δ. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΙΡΗΝΗ

"Εν' ανοιξιάτικο πρωΐ
σε κάποια μονοπάτι
εσυναντήθη ο Πόλεμος
μαζί με την Ειρήνη.
Εκείνος άντρας όψηλος
μ' άστραφτερό το μάτι'
όλοξυνθη και ντροπαλή
γλυκειά παρθένα εκείνη.

Εστάθη ο ένας αντικρύ
στον άλλον. Κι' η Ειρήνη
λέγει: καλώς ταν ο Πόλεμο
το γιό του Διού "Αρη,
καλώς τον εξολυθρευτή
πού όλο κι' αίμα χύνει,
πού πέρνει από τη μάνα του
το κάθε παλληκάρι! . .

Τάκουσ' αυτά ο Πόλεμος
και απαντά: «Ω, Ειρήνη,
μήπως εγώ δεν είμ' εκειός
πού χώρες λευτερώνω;
τού σκλαβωμένου τάνεμο
κι' άν ο καθένας δίνει
το αίμα του, γιά λευτεριά
αυτό τα κάνει μόνο!

Γνωρίζω ότι φέρνεις σύ
πάντοτ' την ήσυχία'
άλλά, Ειρήνη, ξέρε το,
κανένε άν δεν βρεντήση,
άν δεν άστράψη το σπαθί,
δίχως 'ματοχυσία,
ο κάθε δούλος λευτεριά
ποτέ δεν θά γνωρίση!

Νά, την Ελλάδα κοίταξε
και σκέψου λίγο, Ειρήνη,
πού πέντε αιώνες έμεινε
στούς Τούρκους σκλαβωμένη.
Στά τέλος τάπροφέσισε
έλεύτερη νά γίνη
και με όλόγυμνο σπαθί
σηκώθη άντρεσμένη!

Προσκοπάκι

Β' Βραβείον Η. Προπαιδικού Διαγωνισμού.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Τίποτα δέν άγάπησα στή ζωή μου πιότερο άπ' την γλυκειά μου πατρίδα! "Οποιος δέν έμεινε μακρυά της, δέν ξέρει πόσο μεγάλης είναι ο πόνος τού χωρισμού. Δέν θά ξεχάσω ποτέ κείνο τό χράνο πού έμεινα μακρυά, — όχι μόνο άπ' την πατρίδα μου, — μα κι' άπ' τή γλυκειά μας Ελλάδα. Στήν άρχή, όταν μού είπαν πώς θά έφευγα μαζί με την γιαγιά μου, ή χαρά μου ύπήρξε άφάντασιη. Ω, τά ταξείδια πώσο τά γαπούσα. Ταξείδια σ' άκεινούς καί μακρυνές άγνωστες χώρες, ήταν τό μοναδικό μου όνειρο.

Νόμιζα πώς βλέπεα φανταστικογορικούς παράξενους τόπους, με μαγικά παλάτια, καιρικά να άπό μπεμπάντια καί ρουμπίνια καί πώς μένα σ' αυτά θά κατοικούσε κάποια πυράξενη βασιλοπούλα, ή ή πεντάμορφη νεράϊδα τών παραμυθιών. Με πόση μεγάλη άνυπομονησία περίμενα τή μέρα τού ταξειδιού, μετρούσα τις ώρες καί τά λεπτά άκόμη! "Οταν τέλος, ύστερα άπό μιάς έβδομάδος ευχάριστο ταξίδι άποβιβάθηκα στήν καινούργια μου πατρίδα εξμουν ενθουσιασμένη· μπορώ όμως νά πώ, πώς ο ένθουσιασμός αυτός δέν κράτησε περισσότερο, παρά έσσάτσυ νά γνωρίσω την πόλη. "Επιτα άρχισα νά πλήττω καί νά νοσταλγώ την πατρίδα μου. "Αν καί προσπαθούσε νά κρύψω την στενοχώρια μου, μού στάθηκε άδύνατο. Η γιαγιά τό ένοιωσε, μού είπε πώς έπρεπε νά κάνω ύπομονή· προσπάθησα. "Οσον όμως έφύλαε ή άνοιξη, άκεινη Ολέφη βιόμανε την ψυχή μου. Έκεί, μού φαινόταν, δέν θά πήγαινα όμορφιές σάν τις δικές μας, τά λουλούδια ήταν χλωμά, μόλις γεννιόντων πέβλαινεν, μόλις ξεπάγωναν καιγόνταν άπ' την άπότομη φλόγα τού ήλιου, ο ούρανός δέν είχε γι' αυτά χαμόγελα, τόσερνα έλιμπιεν δίχως έκφραση καί το φεγγάρι δέν φώτιζε ζωγραφιστά άκρογιάλια· ένώ στήν Ελλάδα μας έχει τόσες όμορφιές!..

"Εσαι πρίν περάσουν τά τρία χράνια πού έλεγα νά μείνω, άλλά ούτε καί ό ένας, έφευγα πίσω γιά τή γλυκειά μου πατρίδα...

"Οταν άρχισαν νά φαίνονται τά βουνά τής Ελλάδας μας καί νά γραφικά της νησάκια με τις ντιανελωτές άκρογιαλιές τους, τότε ένοιωσα πώς πραγματικώς είχα έλθει ή άνάπη. Τό άεράκι πού με χάϊδευε στό πρόσωπο μού ήταν τόσο γνώριμο! μού έφερνε άπ' την πατρίδα τις κυδωνιές τών ρόδων καί το μεθυστικό της παχαλιάς άρωμα. Ο ούρανός μού χαμογελούσε γαλανός. ώπως πάντα· ή θάλασσα, γαλάζια σάν μετάξινο τοπλινο πέπλο, μάλις άνάσαινε έλαφρά-έλαφρά κι' έκανε μερικές ζαρωματιές στό γάϊδερα τού μπάτη, στρέφτοντας έδώ κι' έκεί με νάζι σάν τη φιλούσαν οί άκτίνες τού ήλιου. Καί όταν άνεκρούσα τά σπιτάκια τής πατρίδας άπό μακριά, τότε πετούσα, πιδούσα άπ' τή χαρά μου, σάν τό μικρό παιδάκι πού ξανβρισκε τή χαμένη του μανούλα, καί κτυπούσα τά χέρια μου άπό άνυπομονησία: "Ολα τά γνώρισα άπως τάφησα, καί ένοιωθα πώς μ' άναγνώριζαν.

Μόλις πάτησα τό πόδι μου στή στεριά, έσκυψα καί φίλησα τό λατρεμένο της χωματάκι, έτσι σάν γιά άπόχρωση, γιά δρκο, πώς ποτέ πιά δέν θά έφευγα μακριά της θελητικά.

Κάρμεν Σύλβα

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΟΥ

— Σέ λίγες μέρες έχουμε Πάσχα. Πρέπει, παιδί μου, νά γράψης μιά κάρτα στόν κύριο Σωκράτη γιά νά τόν εύχηθής.

— Μάλιστα, μπαμπάκα, θά τό κάνω.

Μέ σφιγμένη καρδιά κάθησα στό γραφειάκι μου καί άρχισα νά σκέπτομαι τί έπρεπε νά γράψω. "Ημουν άκόμη έπτά χρονών, στή δευτέρα τού Δημοτικού, καί πρώτη μου φορά έγραφα σέ μεγάλο.

'Επιτέλους έγραψα:

«Χρόνια πολλά καί εφτηνημένα γιά τό "Αγιο Πάσχα».

Καί στό φάκελλο:

Δεσπηνίδον Σωκράτην
Χίον

Τέτοι' άλλο.

Τό βράδυ μού ζήτησε ο μπαμπάς την κάρτα, γιά νά δή άν έκανα «σε σγγυλά» τά γραμματά μου.

Φοβισμένη πού θά θύμωνε γιά τά άρνιθισκαλίσματα, — τί θέλετε, έπτά χρονών, καί μέ μελάνι, ήταν κάτι τί γιά μένα - τόν κοίταξα κατάματα μέ καρδιοχτύπι...

"Αξαφνα τόν βλέπω νά ξεσκάη σέ γέλια.

— Γιατί βρίλες *δεσποινίδο*ν;

—Μά άφού δέν είναι πανδρεμένος, *σκύρι*ον» έπρεπε νά βάλω;

Δέν έστειλα την κάρτα. Καί την έχω άκόμα, νά μού θυμίζη τά παιδικά μου.

Κυρά-Κυραλίνα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΛΙΔΡΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Στήν Πετρούπολη, στούς χρόνους τού 'Αλεξάνδρου Α', οί μεγάλοι άρχοντες περιβγαίνανε στήν πολυτέλεια μέ τόν Τσάρο.

Μεταξύ αύτών, ό κλέον έπιδεικτικός καί σκάτουλος ήταν ο πρίγκιπας Ναρισκίνε. Κάθε φορά πού έχανε τά λεπτά του, — καί αύτό τού συνέβαινε πολύ συχνά, — ό Τσάρος τόν βοηθούσε με διάφορους περίεργους τρόπους. Έτσι μιά φορά πού ο Ναρισκίνε είχε χάσει στό παιχνίδι όλάκερη περιουσία, ο Τσάρος 'Αλέξανδρος τού έστειλε ένα βιβλίο πού κάθε του φύλλο ήταν ένα χιλιάρικο ρούβλια. Καί το βιβλίο είχε 300 φύλλα!

"Υστερα άπό λίγον καιρό, ο Ναρισκίνε κι' ο Τσάρος συναντήθηκαν.

— Τί νέα; τόν ρότησε ο Τσάρος.

— Μεγαλειότατε, τού άποκρίθηκε ο πρίγκιπας μού στείλατε ένα βιβλίο πολύ ένδιαφέρον. Τώρα περνάω καί τόν δεύτερο τόμο.

Τό ίδιο βράδυ ο Ναρισκίνε έλαβε ένα βιβλίο άπό χιλιάρικα, ίδιο κι' άπαρίλλακτο με τό προηγούμενο· μέ τή διαφορά πού ο Τσάρος, στό κάλυμμα, είχε γράψει: «Τόμος Β' καί τελευταίος».

(Έκ τού Γαλλικού) *Ροζίτα*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κολυμπάς, Κώστα;
— Βέβαια.
— Κάθε πότε;
— Κάθε πού μέ βαστούνε.

Αλεξανδρινό Διακελασόπουλο

***

Νέκος: — Πώς πήγες, Κώστα, στό τρένο;

Κώστας: — "Ηρθα τρίτος.

Νέκος: — Μπράβο! Καί πόσοι τρέξατε;

Κώστας: — Τρείς! *Τζογές*

239ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΟΔΕΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1928

Οί νέοι συνδρομηταί, πού δέν ξέρουν άκόμα τούς κανονισμούς μας καί μού έστειλαν κάθε τόσο 'Ασκήσεις γιά δημοσίευση κ' έγώ τούς άπαντούσα νά περιμένουν την προκήρυξη τού σχεπικού Διαγωνισμού, άς τή διαβάσουν σήμερα μέ προσοχή καί ας συμμορφωθούν. *Τώρα είναι καιρός νά μού στείλουν 'Ασκήσεις.* 'Αλλά ίδού μέ ποίους όρους:

Πωλοί ή νέοι, όσοι θέλουν νά λάβουν μέρος σ' αύτόν τόν Διαγωνισμό, πρέπει νά συνθέσουν, —νά κάμουν μόνοι τους, όχι ν' άντιγράψουν, — δεκαπέντε ώς εικοσι Πνευματικάς 'Ασκήσεις, διαφόρων ειδών, είτε σάν αύτές πού δημοσιεύω συνήθως, είτε άλλες δικής των εφευρέσεως *(νέα είδη.)* Τή συλλογή αύτή τών 'Ασκήσεών των θά τή γράψουν καθαρά, ταχτικά, σ' ένα μεγάλο τετράδιο (όσο είναι τό φυλλάδιό μου περίπου,) μ' εξώφυλλο, ραμμένο, περιποιημένο. Στό εξώφυλλο θά έπιγράψουν: Συλλογή Πνευματικών 'Ασκήσεων διά τόν 239ον Διαγωνισμόν τού *τάδε* (όνομα, ψευδώνυμο — άν έχουν — ήλικία, διαμονή, χρονολογία.) Κι' άπό κάτω άμέσως θά γράψουν τή *Δήλωση* πού θά πώ παρακάτω.

'Από μέσα, κάθε σελίς τού τετραδίου θά είναι καλά μήκος χωρισμένη σέ δύο. Στό ένα μέρος θά είναι γραμμένες οί 'Ασκήσεις, καί στό άλλο, άντικρύ στήν κάθε μια, ή *λύσις* της. Οί 'Ασκήσεις πρέπει νά γραφούν κατ' είδη, με τή σειρά πού δημοσιεύονται συνήθως στό φυλλάδιό μου: Λεξίγριφοι, Συλλαβόγριφοι, Στοιχιόγριφοι, Μεταγραμματισμοί, 'Αναγραμματισμοί, Αίνίγματα, (γενικώς πρώτα οί έμμετροι), έπειτα τά Σχήματα (Γρίγωνα, Πυραμίδες κτλ.) έπειτα τάλλα είδη (Κρυπτογραφικά, Μαγικά Γράμματα) καί τέλος 'Αριθμοσταυρόλεπτα, Φρυγηντοτύλεπτα, 'Ελλειποσύμφωνα, Γρίφοι.

'Από τις 15 - 20 'Ασκήσεις κάθε Συλλογής, οί 5 τό πολύ μπορεί νά είναι Γαλλικές διαφόρων ειδών (δικά τους Γαλλομαθείς) Αύτές μπορεί βέβαια νά είναι καί πρωτότυπες (άκόμα καλύτερα,) άλλά μπορεί νά είναι κ' άντιγραμμένες άπό νεώτερα γαλλικά περιοδικά (όχι άπό Γαλλικά 'Αγγλοσαξωνικά καί Βελγόβουλγαρικά, γιατί αύτές είναι γνωστότατες.) 'Αλλά σ' αύτή την περίπτωση ο συνθέτης πρέπει νά σημειώνει κάτω άπό κάθε Γαλλική 'Ασκηση, άπό ποιό γαλλικό περιοδικό την πήρε.

Στό εξώφυλλο τού τετραδίου, κοντά στό νούμερό του, ο διαγωνιζόμενος πρέπει νά δηλώνη την ήλικια του. Αύτό είναι άπαραίτητο, γιατί οί διαγωνιζόμενοι χωρίζονται σέ *Τρείς Τάξεις* άναλόγως τής ήλικίας των καί σέ κάθε Τάξη άπονέμονται βραβεία χωριστά. ("Ιδε τ' Αποτελέσματα τού 230ού Διαγωνισμού 'Ασκήσεων στό προηγούμενο φυλλάδιο). "Οταν, γιά οίοδήποτε λόγο, δέν σημειώνεται ή ήλικια στό τετράδιο, ο διαγωνιζόμενος *κατατάσσεται στήν Ανωτέρα Τάξη όποια ήλικία κι' άν έχει.*

Στό εξώφυλλο έπίσης τού τετραδίου, εύθύς κάτω άπό τό όνομά του, τό ψευδώνυμο, την ήλικία κτλ. πρέπει νά δηλώνη ο διαγωνιζόμενος άν είναι πρώτη φορά πού λαβαίνει μέρος σέ Διαγωνισμό 'Ασκήσεων, ή άν έλαβε καί άλλοτε, καί τί Βραβείο ή "Επαινο πήρε *την τελευταία φορά.* Επίσης κι' άν έτέθη «έκτός Διαγωνισμού». Η. χ.

Ο Δεύνα, γιά πρώτη φορά λαβαίνω μέρος σέ Διαγωνισμό πρός σύνθεσιν 'Ασκήσεων.

Ο Τάδε, έχω λάβει μέρος καί στόν 230ό Διαγωνισμό πρός σύνθεσιν 'Ασκήσεων κι' έχω πάρει Β' Βραβείο στή Μεσαία Τάξη.

Η Δεύνα, έχω λάβει μέρος καί στόν 230ό Διαγωνισμό πρός σύνθεσιν 'Ασκήσεων κι' έτέθην 'Εκτός Διαγωνισμού στό Γ' Βραβείο τής Μεγ. Τάξεως.

(Σημ. «'Εκτος Διαγωνισμού», σ' όλους τούς Διαγωνισμούς, τίθενται όσοι έχουν ήδη πάρει το Βραβείο γιά το όποίον κρίνανται καί πάλι άξιοι).

Στό τέλος κάθε Συλλογής, πρέπει νά ύπάρχει μιά άλλη Δήλωσις, πού να λέγει: *«Δίδω το λόγο τής τιμής μου ότι όλες οί 'Ασκήσεις πού περιέχονται σ' αύτό το τετράδιο είναι έργα πρωτότυπα, δικά μου,* κι' όχι *αντιγραμμένα άπ' άλλού, έκτός τών Γαλλικών καί τών Δημοσιών Αίνιγμάτων».* Κι' ύστερα ή μέσως ή ύστερογραφή.

(Σημ. 'Εξαιρούνται τά Δημόσια Αίνίγματα, γιατί φυσικά αύτά δέν τά κάνει κανένας μόνος του άλλά τά ούοει άπό άλλους ή τά βλέπει σέ κανένα βιβλίο. 'Επίσης τ' 'Αρχαία καί τά Μεσαιωνικά.)

Δωρεάν μπορούν νά λάβουν μέρος σ' αύτόν τον Διαγωνισμό όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμο έγκεκριμένο γιά το 1928. Οί χωρίς ψευδώνυμο συνδρομηταί ή άδελφια συνδρομητών *με πληρωμή 2 δραχμών* (σέ γραμμοτόσημο, μέσα στή Συλλογή), κι' οί άγοραστοί *με πληρωμή 5 δραχμών* (σέ χαρτονόμισμα.)

(Σημ. 'Η Συλλογή μπορεί να σταλή ταχυδρομικώς με ταινία, ή σέ φάκελλο άνοικτό, ώς *χειρόγραφο* ή *τυπογραφική ύλη*, δ,τιαν πληρώνει λιγότερα ταχυδρομικά, παρά σέ κλειστό φάκελλο ώς έπιστολή.)

Σέ κάθε Τάξη άπονέμονται έξη Βραβεία, με τον τρόπο πού είδατε στ' 'Αποτελέσματα τού 230ού Διαγωνισμού. Οί τού Α' Βραβείου παίρνουν ώς δώρο βιβλία άξίας *10 δραχμών*, άπό έκεΐνα πού έχει έκδώσει ή Διάπλασις, καί δημοσιεύεται ή εικόνα των άν στείλουν φωτογραφία. Οί τού Β' βραβείου παίρνουν βιβλία άξίας *δραχμών 5*, καί οί τού Γ' Βραβείου βιβλία *δραχμών 3*. (Έννοείται ότι μπορούν νά στείλουν καί το ύπόλοιπο, άν θέλουν βιβλίο άκριβότερο, έπίσης νά γνωρισουν χωρίς Λύσεων ή τετράδια Μ. Μυστικών.) Επίσης οί καλύτερες 'Ασκήσεις κάθε συλλογής θά δημοσιεύονται λίγο-λίγο στό διάστημα τής Β' Εξαμηνίας, όπως δημοσιεύονται όλόενα 'Ασκήσεις άπό τις Συλλογές τού προηγουμένου Διαγωνισμού.

Συλλογές μ' αύτόν τον Διαγωνισμό είναι δεκτές άπό σήμερα *μέχρι τέλους Ιουνίου.*

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 42 όδός Εύριπίδου
την 3 Μαΐου 1928.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Δήλωσις. — 'Από σήμερα δέν δέχομαι άλλα κομμάτια γιά τήν Σελίδα Συνεργασίας. Γιατί μαζεύθηκαν τόσα πολλά, πού λογαριάζω πώς θά φτάσουν καί θά περισσέψουν γιά όλη την Γ' Τριμηνία, πού άρχίζει άπό τον Ιούνιο. Άλλι, άν ίσως όπως τά άφησα δέν είναι άρκετά, — δέν τάχω διαθέσει άκόμα, όλα, — ήμαι κάπου σέ καιρό νά σάς πώ καί νά μού στείλετε κι' άλλα. 'Οποιαδήποτε, τώρα δέν δίχομαι *παρά μόνο Παιδικά Πνεύματα.* "Επειτα κι' ή έποχή έπιθάλλει σήν προσωρινή αύτή άναστολή: Πλησιάζουν, βλέπετε, οί έξαμηνιαίοι καί Διαγωνισμοί, οί έξετάσεις, καί δέν πρέπει νάχολείθε παρά μέ τά μαθήματά σας. 'Αφήστε λοιπόν τό καλοκαίρι, μέ τις διακοπές, νάσχοληθήτε πιό έλεύθερα μέ τούς δικούς μου Διαγωνισμούς καί μέ τή Σελίδα Συνεργασίας.

Σήμερα πρακτηρίσθηκε ο νέος Διαγωνισμός πρός σθνθεσιν 'Ασκήσεων γιά την Β' Εξαμηνία τού 1928. 'Εφτσθη την προσοχή τών νέων συνδρομητών σ' αύτή την προκήρυξη. Ως τώρα μού έστελναν 'Ασκήσεις χωρίς νά ξέρουν τούς όρους κι' οί καϋμένοι έχαναν τούς κόπους των. 'Αλλά ήλθε ή ώρα νά ξκανοποιηθούν.

"Ενα παλιό Δικλασόπουλο, ό *'Αλ. Ι. Μεσθαναΐος*, άπο τη Θεσσαλονίκη, μού γράφει ότι περσυ ρέθη σέ μιά συγκέντρωση τής «Φιλικής Εταιρείας» όπου ήταν πολλά Διπλασόπουλα, καθώς καί πολλά κορίτσια, κι' έθυμήσαμε την χαρά, την εθθυμία καί την άθωότητα πού βχσίλευε σ' αύτό τόν ώραίο κύκλο. Καί σ' άλλες παιδικές συγκεντρώσεις παρευρέθη, άλλά, λέει, κανμιά δέν τού έκαμε τόση έντύπωση όση αύτή ή διπλασιακή. Καί τό μπόλεβε στό χαρακτήρα τών παιδιών έκείνων πού μορφώθηκαν άπό τή Διάπλαση. «'Εξακολούθησε λοιπόν, — μού γράφει, — τό έξόχως άνθρωπιστικό σου έργο, άνίσχυσε μέ κάθε τρόπο τούς Συλλόγους, κάμε νά ίδρυθούν κι' άλλοι σάν τή «Φιλική Εταιρεία» σ' όλες τις κάλεις τής Ελλάδος όπου ύπάρχουν Διπλασόπουλα, καί νά είσαι βεβαία ότι τά παιδιά σου, όπως έγώ, θά καταλάβουν άκόμα καλύτερα τί σού όρείλουν, καί θά σ' εύγνωμονούν καί θά σέ άγκαλιάσουν περισσότερο». Τό πιστεύω. Ούτε έπαρκα κατά νά προτρέπω τά παιδιά μου νά κάνουν Συλλόγους, νά γνωρίζονται, νά συνδέονται, νά άρχίζονται καί νά διασταζώζουν άκόμα μαζί.

Η έπανάρθωση αύτή, *Νάρκισσε*, ήπστελούσε κατά πρωτοφανέρωτο.» Θέλω νά πώ ότι καθένας τότε, μετά τή δημοσίευση 'Αποτελεσμάτων, θά μού έστελνε «άντίγραφον τής άκαταστάσεώς του, καί γιά νά έξαλείχω τά άντίγραφα αύτά, θά έπρεπε νά φυλάγω τά πρωτότυπα, νά έχω άρχεία, άκριβώς πλ. πράγματα, άνοσείς, πού δέν είναι χθόνιος καί μπορεί νά περιπατεί κακός. 'Εννοείται ότι γιά τον καιρό θά συναθροίσω καί θά κλείνω τά φυλλάδια κανονικά. Προσοχή λοιπόν, προσοχή! Κίθας τί συνέπειες είχε έγκ μικρό γλωσσάκι στή σκάλα...

Μά γυρίζω πού λόγο άρχισε τον Θέατο της καλής μου φίλης 'Ιουλίας Αλ. Κριλλή κι' άνοιξα τά πιό θερμά μου συλλυπητήρια στήν άδελφή της Φρόσω καί στούς γονείς.

Σέ άλλους, δυστυχώς, δέν έχω τόπο ν' άπαντήσω σήμερα. Θά εύχαριστήσω μόνο τά καλά μου παιδιά πού έξασκθωσαν αύτήν τήν έβδομάδα καί είναι τά έξής: *Λούλα Κ. Φράγκου, Σύλλογος 'Ολυμπίων Θεών, Λατάνια, 'Η λιόλουστη, Λευβιόπουλο, Σκαθί τού Βουλγαροκτόνου, Μελαχρινή Κυπριοπούλα* καί *Κατεργαράκος*. Χίλια εύχαριστώ!

Γιά τούς άσημπαθείς τής Κορίνθου μού έστειλαν: ή *"Ηβη* βρ. 20, ή *Αγνοστία Βασιλόπαις* βρ. 100, ή *Κυρά - Κυραλίνα* γρ. 20 καί ή *Μελαχροινούλα* άρ. 25. Θά στείλω κάτά τά χρήματα στήν 'Επιτροπή τού 'Ράσου μαζί μέ όσα ταχύν θά μού στείλουν κατόπι καί άλλοι.

'Ωραίας 'Επιστολάς μού έστειλαν απ' την έβδομάδα κι' οί έξής: *Κατεργαράκος, Γασκώνας, Νιαγάρας, 'Ηλιόλουστη, Γόρδιος Δεσμός, Χλόη, 'Εκονίνη, Βαλέντσια, Φιλομαθής, Περικλούλης, Ροδοπλασμένη Βασιλοπούλα, Λορελάϊ, Καζούρα, Ροζίτα, Κυπαρισσάκι, Θαλασσινή, Γλυκομείληση, 'Ανθεσμένη Μυγδαλιά, Πεταχτούλα, Νεράϊδα τού Γιαλού, Μικροσκοπικός Γίγας, 'Αφροδίτη της Μήλου, Νέμεσις, Λίγυπτιοκούλα, Γελασίνα, 'Ανάνδινο Ρόδο* καί *Ρετσίνα*.—'Εξετάσεις εις παραγγελίες των καί τούς εύχαριστώ γιά τά καλά των λόγια. Στό έρχόμενο, έλπίζω, νάπαντήσω στά κομμάτια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Γλυκειά 'Ανάμνησις, ά. ("Ηράκλειο), Μοκοκός, ά. [ΣΠ], Πανδώρα, κ. (ΠΜ). Μοιραίο 'Ακρογιάλι, ά. (...Η) Γυρά-Μπάμπω, κ. (ΣΠΣ). Νόρμα Τάλμαζ, κ. (ΦΚ). Παπουτσωμένος Γάτος, κ. (ΠΣ).

'Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Κουτσηνίδι, ά.

Τὸ πρώτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μασκοτίταν* (σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ἐλπίζω νὰ προκηρύξω, ὅπως πέρσυ, καὶ διαγωνισμὸ Ζωγραφικῆς· ἀλλὰ γιατί ἀργεῖ τόσο ἡ φωτογραφία σου; ἤθελα νὰ προφάσῃ νὰ μπῇ σ' αὐτὴ τὴν «Κυριακή»)· *Τζορτζὲν* (ὄ, σὲ παρακαλῶ, ὄχι κλάματα! ἐδῶ πρέπει γέλιες ἀπὸ μετὴ καὶ μπῆγες μπορεῖ νὰ παράσουν. . .)· *Κυρὰ-Κυραλίναν* (κι' ἐγὼ εὐχομαι τοῦ χρόνου νὰ εἶσαι ἐδῶ καὶ νὰ μοῦ πῇς τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη»)· *Πειραϊκὸν τσῦ Λιγκρινίου* (ἔχει καλῶς)· *Μαΐρου τοῦ Κολέττη* (εἶσαι εὐτυχὴς ποὺ δὲν ἔχεις ἰδέες «μεγαλειτίλες» γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ γράφεις, ναί, πρέπει νὰ περάσῃ ἀκόμα λίγος καιρὸς γιὰ νὰ συγχίζῃς· προπάντων νὰ βελτιώσῃς τὸ γραφικό σου χαρακτῆρα!)· *Ἀττὰρ* (μὰ κι' ἐγὼ πέρασα μιὰ ὥρα αὐχάριστη διαβάζοντας τὸ καλό σου γράμμα· γιὰ τὸ «Ὡραῖος Ἐπιστολέας» εἶπα καὶ ἄλλοτε: αὐτοὶ εἶναι τύποι, κλισέ, στερεότυπα, ποὺ δὲν μποροῦν νὰλλάξουν· τότε ἔπρεπα νὰλλάξω καὶ τὸ τόμο μου!)· *Πήγασον* (χαίρω πολὺ ποὺ ξαναγορίζεις διὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσο καλὰ λόγια· καὶ, πρέπει νὰ μὲ συσταθῇς καὶ σ' ἄλλα πιτζιὰ προσφύγια, ποὺ τὰ οἰκονομικά του; τώρα πηγαίνουν καλύτερα· πρὸς τὸ παρόν, γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. δὲν ἔχομε·)· *Μαστροχαλαστὴν* (χαίρω πολὺ ποὺ ἄγγιες καλὰ καὶ ξεναρχίζεις τὴν ἀλληλογραφία· ὤ, καθόλου δὲν μ' ἐνοχλεῖς! οἱ προκηρύξεις ποὺ δημοσιεύω, ὅπως ἡ σημερινὴ τοῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων, τὰ λένε ὅλα· ὥστε γιὰ νὰ λαβαίνεις μέρος; δὲν ἔχεις ἀνάγκη Ὁδηγοῦ!)· *Σακουστὴν Περαίδαν* (ἐλπίζω νὰ σοῦ πέρασε καὶ ἡ μελαγχολία καὶ . . . ἡ σαπιοφοβία·)· *Τρελὸ Φοιτητάκι* (καλῶς ἤρθες! τί ὡσαῖο τὸ γράμμα σου γιὰ τὴν Κόρινθο!)· *Μάρθαν Σακκῆ* (ἡ κ. Ἀθηνᾶ Ταρσούλη, ἡ γνωστὴ ζωγράφος καὶ συγγραφέως, εἶναι θεία τῆς συνεργάτριάς μου δ. Γεωργίας Ταρσούλη)· *Καλλιόστρον* (ἀστειλα· ναί, μπορεῖς νὰ μοῦ στέλνῃς· καὶ μεταφράσεις, ἀλλὰ ὅταν θἀρχίσω πάλι νὰ δέχωμαι γιὰ τὴ Σελίδα·)· *Φρασκουΐταν* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ἂν δὲν σοῦ ἔστειλα χαρτὶ λύσεων, θὰ πῇ ὅτι δὲν ἔλαβα τὴν παραγγελία σου·)· *Γενναίαν Σπάρτην* (σὲ τόσο μεγάλα φιλοσοφικὰ προβλήματα δὲν πιστεύω νὰ λάβῃ ποτέ, ἀπὸ πουθενά· μιὰ ἀπάντηση ἱκανοποιητικὴ ἀπ' τὸ «σκοτάδι τῆς ἐγνοιας» πάντα κάτι θὰ μένῃ· ἀδύνατο νὰ γίνῃ ἄπλετο φῶς·)· *Ἑλένην Ι. Κελαϊδῆ* (ἔστειλα· ἡ σημερινὴ προκήρυξις τοῦ Διαγωνισμοῦ, πιστεύω, σὲ διαφωτίζει ἀρκετά· ἴδὲς καὶ μιὰ προκήρυξη Διαγωνισμοῦ Λύσεων — π. χ. στὸ α' φύλλο τοῦ Μαρτίου, — κι' ἐχεις ὅ,τι σοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ στέλνεις Ἀσκήσεις καὶ Λύσεις·)· *Σαρδανάκαλον* (ὅλα τὰ ἔλαβα, καὶ σοῦ ἀπάντησα, καὶ κάποιο σου κομμάτι, νομίζω, ἐνσκήβη· ἀλλὰ ἀνυπομόνησες, σὰν νὰ μὴν ἤξερες πόσα παιδιὰ ἔχω καὶ πόσο ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ τοῦ καθενὸς ἡ σειρά·)· *Μακεδόνα* (πολὺ σωστά· ἀρκεῖ νὰ τὰ λές γιὰ ὅλα ἐν γένει τὰ πολιτικὰ πράσσοντα·)· *Λεπτίδεα* (πρασσικὰ πότε σοῦ ἐνέκρινα «Θάλασσα»; δὲν θυμοῦμαι· ὅσα ἔχω ἐγκρίνει, ἀδημιοσιεύθηκαν·)· *Πασχαλιὰν* (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά·)· *Ἀβαντίδα* (περίεργο νὰ λάβω γράμμα σου καὶ νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω· μὴ δὲν τὸ λάβα; μὴ σοῦ ἀπάντησα ἀργότερα, ποὺ δὲν τὸ περίμενες πιά, καὶ δὲν τὸ εἶδες; τετράδια ἔστειλα·)· *Μικρὴν Ἀρτίστα* (χαίρω πολὺ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό τῶν νέων μου συνδρομητριῶν·)· *Μαγεμένην Φλογέραν* (εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση· καὶ σύ, νομίζω, ἄδικα παρεπονέσαι, γιατί σοῦ ἀπήντησα·)· *Προσκοπάκι* (βράδιασε ἔστειλα·)· *Σαρφοΰλαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·)· *Ἔνδοξο Σοῦλι* (βράδιασε ἔστειλα, Πκὶ· Ἡνέμμα Β', γιατί τὸ Α' ἐξηντλήθη·)· *Βοσπορίτην, Κίμ, Ἀετὸν* κτλ. κτλ.

Ἀκρίταν Μαρκέλλαν, Διάναν, Γλυκειὰν Μελαχροινούλαν Τῆς (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *7 Μαΐου*, θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 23ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δέχονται μέχρι 12 Ἰουλίου.

358. Συλλαβόγριφος

Δυὸ γράμματα, ἕνα μέρος,
Ὁμοιοῦν σ' ἄλλο γράμμα·
Πῶς ἠρωΐδα γράφουνε
Σὲ κάποιο ἀρχαῖο δρᾶμα.

359. Μεταγραμματισμὸς

Τί κι' ἂν γνήσιον ἐσὺ
Δὲν μὲ λὲς καὶ μὲ λυπᾶσαι;
Μιὰ μικρὴ ἀρκεῖ ἀλλαγὴ
Νὰ μάκους, νὰ μὲ φοβᾶσαι.

360. Ἀναγραμματισμὸς

Ἡ φύση τὸ ἀδίκησε,
Σκυφτὸ κλαίει τὸ χάλι του...
Μ' ἀπ' τὸ πολὺ τὸ σκύψιμο,
"Εφτιασ' ὡς τὸ κειμάλι του
Τὸ πόδι του ἡ ἡ οὐρά του,
Καὶ τώρα, σὰ θυσίας
Λαμπάδα, στάνιασκέρια
Καίει τῆς ἐκκλησίας.

361. Αἴνιγμα

Τὸ ἀρσενικό μου ὁ εὐγενὴς
Σὰν τίτλο του προβάλλει.
Τὸ θηλυκό μου ὅλων σας
Σκεπάζει τὸ κεφάλι.
Καὶ σβύνει μὲ τὸ οὐδέτερο
Ὁ μαθητὴς, σὰ σφάλλει.

362. Κῦβος

* * * *
* * * *
* * * *
* * * *

Μ' ἔχει βαθειὰ πληγὴ ὅποιος πάρει
Μιὰ πρόθεση γιά... πάρα πάνω.
Σὰν δὲ *σοπαίνω*, τοῦτο κάνω.
Τρανὸ στὸ τέλος παλλικάρι.

363-366. Λογοπαίγνια

1. Πρὸς τί ὀνομάζουμε θεά, ὄχι τὴν Ἀθηνᾶ, ἀλλὰ τὸς Ἀθήνας;

2. Γιατὶ τὸν εὐγλωττο τὸν στέλνουμε στὸ μύλο;

3. Σὲ ποιὰ πτώση του ὁ Ναπολέων μᾶς δείχνει τὴν βασιλική του καταγωγή;

366. Ἐπιγραφὴ

ΝΕΤΣΟΝΙ
ΥΚΕΚΡΕΔ
ΜΕΙΑΟΝΩ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

367. Φωνηεντάλειπον

πντν - πτρς - γρν

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

368. Mots en carré

* * *
* * *
* * *
* * *

Nos lunettes *sont* au premier.
Jamais tôt *ne vient* le deuxième
Mon député *vient* du troisième
De la tête *vient* le dernier.

369. Double Acrostiche

Les premières lettres des mots ci-dessous forment une sorte de voyageur religieux; et les secondes un des trois mots de la devise nationale française:

1, Grand oiseau; 2, Marque de respect; 3, Nourriture; 4, Pachyderme; 5, Element de la poésie; 6, Pays d'Europe; 7, Météorologique.

370. Rebus

να
να να
Vo[t]re : [e]
να να
νη

("Ολαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις—ἐκτὸς τοῦ Γρίφου—εἶναι ἀπὸ τὴν Ἕκτης Διαγωνισμοῦ Συλλογὴν τῆς ΜΥΡΤΩΣ, σταλεῖσαν διὰ τὰν 230ὴν Διαγωνισμόν, τ' Ἀποτελέσματα τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ προηγούμενον.)

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 9

124. Ἴασιον (Ἴα, Σιών.)—125. Χαρά-ἀρά. 126. Νύσσα νῆσσα.—127. Τὸ ἁλάτι.—128-132. Διὰ τοῦ Ε: *ἐκών, δέρα, ἔρις, κέδρος, κλείω*.—133.

ΑΡΕΙΟΣ	134. ΕΡΙΝ ΜΙ-
ΡΗΝΟΣ	ΣΕΙ ("Ε-φορος,
ΕΝΑΣ	Ρ-οιά, "Ι-δας,
ΙΟΣ	Ν-άσσης, Μ-ῶς,
ΟΣ	Ἰ-καρία, Σ-πόρος, Ἔ-ναυλος,
Σ	Ἰ-ανθος.) — 135. ΜΗΤΙΣ ("Ερ-μῆς, Ἀθηνᾶ, Ἰωτᾶς, "Ιλιον, νῆσος.) — 136. Φοῖβοῦ τοὺς Διαναοὺς καὶ ὦδὰ φέροντας.— 137. *Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔλυσε τὸν γόρδιον*. (Ὠμέγα, σαλ ἕξ, "Ανδρος, Ἕλλη σὲ τῶν, γορ δί' ὧν.) —138-142. Par P: page, pleur, pâle, poche, palpe.—143-145. Ἰ, Ἀμαρυλλὶς (ἁ, mari, lys) 2, Λάουρα (lá ou rat.) 3, Μέλισσα (mais, lit, chat.)

Τύποις ΞΕΝ. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὰ ἐλάχιστα τέλη)· Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.
Ὁ χρηματὸς ἀτέχει δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΙΓ' — 463/
Καρούμπα, Καρκαλέτσα, δένεμαι Ἡ. γιαγιὰ Μπαμπουκάλη, ἀλλὰ Φαίνη Γερόπανε. Λορελλάϊ

/ΚΙΓ' — 464/
Μαίρη Κυδάλη, τί τρέχει; καὶ σύ, "Ονειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δικόμη; Καζούρα

/ΚΙΓ' — 465/
Βολιώτικη Τρελοπαρέα, νά: Ξέρω Διαπλ.—Καβάτσαδεν εἶναι ἡ; Γαλάτεια

/ΚΙΓ' — 466/
Φάρε τοῦ Βοσπόρου, Κολοκυθόσπορε, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάσπαρτα ἰδέαν Διαπλάσεως· Νὰ περιμένω; Καλάμιος

/ΚΙΓ' — 467/
Ἀνταλλάσσουμε Μικρὰ Μουτσὰ μὲ ἕλο τὸν ΜΙΛΙΑΔΟΚΟΚΚΙΝΟ. Δῆμος: Κυρίαν Κράλλη Γιάνια Κράλλη, ὁδὸς Φιλίππου, Θεσσαλονίκην. Διὰ: ΕΚΔΡΟΜΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ, ΤΡΕΛΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΤΣΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΕΔΟΥ.—Κάρμεν-Σόλδα, τί γίνεσαι;..

/ΚΙΓ' — 468/
Χριναλλὶς, Κλαίμη, Ροζίτα, Ζουλέϊκα, ἐγὼ καὶ τὰ τετραδιάκοσι θὰ μὲ εὐχαριστοῦσε πολύ. Δῆμος: Ἱερὰ Τσιφλίδ, ταχυδ. Κιβδίτσιον 146, Λεπτοκαρυὰ Κύπρου. Ἡ Δήμος σας πιστὰ: Μελαχροινὴ Κυπριοπούλα

/ΚΙΓ' — 469/
Σύλλογος Πειραιῶς Χάλιφαξ. — Πάσα τῶν Γραμμάτων ἐν Λουδοβίκῳ Ἀγγλίαν. Ἀλοκαλήμερον: Ζιούντεξ

/ΚΙΓ' — 470/
Ἀξιότιμοι: Ψυχολόγοι», ἐπιστρέψατε τὸν διαγωνισμόν σας ἐὰν μοῦ ὑπόσχεσθε ἕνα κουτὶ Λουκούμια λευκαπίτικα. Μελαχροινὴ τοῦ Σκέτιν

/ΚΙΓ' — 471/
Διαπλασόπουλα!! Δεῖξατε τὸ καλλιτεχνικό σας γοῦστο ψηφίζοντας: ΚΟΣΜΟΧΑΛΑΣΤΡΑ ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ "Αμλετ (στὸ δημοψήφισμα)

/ΚΙΓ' — 472/
Θέλω νὰ ἀλληλογραφήσω μὲ Διαπλασόπουλα-ες τοῦ ἐξωτερικοῦ.—Trelo Fillaki, Poste-Restante, Athènes.

/ΚΙΓ' — 473/
ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
Τμῆμα ΑΒΟΚΑΛΥΨΕΩΝ. Τὸ Κινεζάκι Μπόνη θὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ «Σύλλογο Ἀνθέων ἐεεεε!!!... Τὸν Ἀκοκαλύμτων: Πολυλογᾶς

/ΚΙΓ' — 474/
Φωτεινέ, Κουτορνίθι, ἀλληλογραφοῦμε; Σανδίκα, Σταθμὸς Γιδᾶ, Θεσσαλονίκη. Ἀλλάζω τετραδιάκια. ΑΙΔΑΝΑ

/ΚΙΓ' — 475/
ΑΦΗΝΟΣΤΕΦΗ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗ.
Τὰ ΛΟΥΛΟΥΔΑ ὅλα μάζεψε στοὺς κήπους ποὺ ἀνθοῦν
Καὶ τὰ ΠΟΥΛΑΚΙΑ στὰ κλαριὰ ποὺ εὐθύμια κελαϊδοῦνε.
Νὰ σὲ ξεχυθοῦν μαζί μ' ΕΜΕ γιὰ τὰ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΣΟΥ
ΛΙΓΥΠΤΙΑ ΘΑΣΙΑΠΟΥΛΑΣ

/ΚΙΓ' — 476/
ΚΟΛΙΩΤΙΚΗ ΤΡΕΛΟΠΑΡΕΑ
Μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς παλαὶ θὰ μᾶς τιμήσουν, παραστέκουμε τὸν διαγωνισμὸ μας μέχρι τέλους Μαΐου. Περιμένουμε χ.χ. Ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸ Λιλάντα καὶ Φέρμι. Διαγωνιστῶν: Πούλια

Βελισσαράκτε, κοίταξε τὸ Γ. Ρ. τῆς (ΚΙΓ'—361).

/ΚΙΓ' — 473/
Λέλια, Ἰζαμπέντε, Μορέλλα, Βραΐλα, Λατάνια, Μιμόζα. Γκοῦ-Γκοῦ, Καγουμάκι, ἕνα σας τετραδιάκι θὰ μὲ κάμῃ εὐτυχισμένη. Νὰ περιμένω; Δῆμος: Πιπίλιαν, Σόλωνος 17, Βόλον. Πούλια

/ΚΙΓ' — 474/
Γαλάζιο Ἀστέρι, Πήγασε, σᾶς γνωρίζω ἀνταλλάσσομαι τετραδιάκια; Ρέα

/ΚΙΓ' — 475/
ΑΦΗΝΟΣΤΕΦΗ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗ. Θὰ στέλεγα ἀλλ' ἡ ἀπάντησις εἶναι τόσο μεγάλη ποὺ φωνάζοντάς τη θὰ τ' ἀκούσουν κι' ἄλλοι. Τὴς ΒΑΣΙΑΠΟΥΛΑΣ, κατοικῶ τὸν χειμῶνα στὸ Aladin, τὸ δὲ καλοκαίρακι, στ' ἀνάκτορα τοῦ Πασσᾶ-Ἰλίου. ΛΙΓΥΠΤΙΑ ΘΑΣΙΑΠΟΥΛΑΣ

Τὸ φύλλον ὁραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½, πέννας
Καὶ τὰ ἑκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης ὁραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρακαὶ εἰς τὴν χώραν ἀμίας ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 30. Ἑξάμηνος δραχ. 15. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίγοτέρα γράσια διατιμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνον καὶ Τρίμηνον ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Κοραῆ ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρεκκλήσιον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος *Ἐν Ἀθήναις, 19 Μαΐου 1928* *Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 25*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸν γνώρισε κανένας, γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Μπέττη, ποὺ δὲ θέλησε μὲ κανένα τρόπο ν' ἀφίσει τὴν κυρία της, ὁ σὲρ Ρόναλδ εἶχε ἀλλάξει σιγὰ-σιγὰ ὅλους τοὺς ὑπηρέτες κι' εἶχε βάλει ξένους.

Μάλιστα ὁ λόρδος βρῆκε μεγάλη δυσκολία νὰ μπεῖ στὸ σπίτι του, γιατὶ ὁ σὲρ Ρόναλδ εἶχε δώσει αὐστηρὲς διαταγές. Ἀναγκάστηκε νὰ φωνάξει, νὰ προστάξει σὰν ἀφεντικὸ καὶ νὰ φοβερίσει ὅτι θὰ πήγαινε νὰ φέρει ἀστυνομικούς, ἂν δὲν τοῦ ἄνοιγαν τὴν πόρτα. Ὅταν ὅμως οἱ ὑπηρέτες πείσθηκαν γιὰ τὴν ταυτότητά του, ὁ τόνος τους ἄλλαξε. Ζήτησαν συγγνώμη γιατὶ τὸν ἔκαμαν νὰ περιμένει, ἀλλὰ ὁ λόρδος δὲν κάθησε ν' ἀκούσει καὶ πολλά:

— Ποῦ εἶναι ἡ μυλαίδη; ρώτησε ἀνυπόμονα.

Ἡ καμαριέρα ἔφερε μερικὲς δυσκολίες ἀκόμη.

—Ἡ μυλαίδη ὑποφέρει πολύ... Μιὰ συγκίνηση θὰ μποροῦσε νὰ τὴ θανατώσει...

Ὁ λόρδος τὴ σταμάτησε ἀπότομα:

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά! Φωνάξτε τὴ μὶς Μπέττη!

Ἡ καμαριέρα ὑπάκουσε κι' ἡ Μπέττη φάνηκε σὲ λίγο. Καθὼς ἐγνώρισε τὸν κύριό της, ἄφισε μιὰ φωνή:

—Ὁ μυλόρδος! Εἶναι δυνατό!

Ἐκείνος χαμογέλασε πλιθερά:

—Ὥστε καὶ σὺ μὲ θαρρεῖς πεθαμένο;

— Ναί, μυλόρδε! Ὅλοι ἔτσι νομίζουν!

Κι' ὕστερα ρώτησε μὲ ἀγωνία:

—Ὁ μυλόρδος ξέρει ὅσα μᾶς ἔτυχαν;

— Τὰ ξέρω ὅλα, Μπέττη Ἔρχομαι ἀπ' τὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ. Εἶδα ἐκεῖ τὸν Πέρσυ καὶ μοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα.

—Ἄ, πόσο θὰ μὲ καταράστηκε ὁ μυλόρδος! ἔκαμε ἡ Μπέττη μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

—Ὄχι, κόρη μου, τὴς ἀπάντησε ἤσυχα ἐκεῖνος. Ξέρω πὼς κινδύνεψες τὴ ζωή σου γιὰ νὰ σώσεις τὴ μικρὴ Νταίζη. Σὲ συγχωρῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά!

«— Διάνα! ἀγαπητή μου Διάνα! ἐγὼ εἶμαι!» (Σελ. 201, στ. γ').

— Εὐχαριστῶ, μυλόρδε! εἶπε ἡ καμαριέρα, σκουπίζοντας τὰ δάκρυά της. Ἡ μυλαίδη τώρα εἶναι στὸ χειμωνιάτικο κῆπο, ὅπου προτιμᾶ νὰ μένει αὐτὴ τὴν ἐποχή.

Ὁ χειμωνιάτικος αὐτὸς κῆπος ἦταν μιὰ φωτεινὴ καὶ χαρούμενη γωνιὰ τῆς ἐπαυλης μὲ τεράστιες τζαμαρίες, ποὺ ἄφηναν ὅλον τὸν ἥλιο νὰ πλημμυρίζει μὲ φῶς καὶ χαρὰ αὐτὸ τὸ καταφύγιο τῆς λαίδης. Ἐξωτικὰ ἄνθη καὶ φυτὰ στόλιζαν τὸ θερμοκήπιο σ' ὅλες τὶς μεριές.

Ἡ λαίδη Διάνα ἦταν ξαπλωμένη σὲ μιὰ ντυμηέζα μ' ἕνα ἄσπρο φόρεμα κι' ἔπαιζε μὲ τὸν κάνιο γαλάζιο φίγκο, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της.

— Διάνα, ἀγαπητή μου Διάνα, ἐγὼ εἶμαι! εἶπε ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον προχωρώντας ἕνα βῆμα στὸ δωμάτιο καὶ πνίγοντας τὴν ἐπιθυμία ποὺ αἰσθανόταν νὰ τρέξει καὶ νὰ τὴν ἀγκαλιάσει τρυφερά.

Ἡ λαίδη, ἀκούγοντας τ' ὄνομά της, γύρισε καὶ κοίταξε ξαφνικά.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε, ἐνῶ στὰ μάγουλά της φάνηκε ἕνα περαστικὸ κοκκινάδι.

— Ἐγώ, ὁ Γιώργος, ὁ ἄντρας σου! Δὲ μὲ γνωρίζεις;

Καὶ γονάτισε στὸ πλάϊ της. Ἡ ἄρρωστη τοὔρριξε μιὰ ἀόριστη ματιά.

—Ὄχι, τοῦ εἶπε, δὲ σᾶς ἔχω ἰδεῖ ποτέ μου.

— Μὰ ναί, Διάνα, προσπάθησε νὰ θυμηθεῖς... Τὸ ξέχασες λοιπὸν τὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ;

— Χουάϊτ-Γκέϊτ; Τί εἶναι τὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ; ρώτησε λιποψυχισμένη.

Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον ἀγαστέναξε βαθειά. Πῆγε νὰ πιάσει τὰ χέρια τῆς γυναίκας του, μὰ ἐκείνη τὰ τράβηξε ἀπότομα, σφίγγοντας κοντά της τὸν γαλάζιο φίγκο.

— Προσέξετε νὰ μὴ τὸ τσαλακώσετε, γιατὶ δὲ θἄχει τί νὰ βάλει στὰ μαλλιά της, ὅταν γυρίσει.

— Τῆς Νταίζης εἶναι; ρώτησε ὁ δυστυχισμένος πατέρας.

Καθὼς ἄκουσε τ' ὄνομα αὐτό, ποὺ χρόνια τώρα εἶχαν πάψει νὰ τὸ προφέρουν μπροστά της, ἡ ἄρρωστη ἄφισε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγή.

— Νταίζη! φώναξε. Τὴν εἴδατε σεῖς τὴ Νταίζη; Ξέρετε ποῦ εἶναι;

—"Οχι, ἀποκρίθηκε πικραμένα, δὲν ξέρω τίποτα.

— Τότε τί θέλατε νἀρωτᾶτε; Τί γυρεύετε ἐδῶ, ἀφοῦ δὲν ξέρετε τίποτα γιὰ τὴ Νταίζη;... Πῆγε περίπατο μὲ τὴ Μπέττη, εἶπε ὕστερα σιγὰ-σιγὰ καὶ μυστικά, στρίβοντας τὸ φίγκο στὰ δάχτυλά της. Θὰ γυρίσει τώρα καὶ θὰ εἶναι ξεχτένιστη... Ἐγὼ τὴ χτενίζω — καὶ τί τραβῶ νὰ ξεμπλέξω τὰ κατσαρά της τὰ μαλλιά! Δὲν εἶναι ξανθὰ σὰν τὸ χρυσάφι;

—"Οπως καὶ τὰ δικά σου, ἀγαπημένη μου, εἶπε ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον, ἀκουμπώντας τὸ χέρι του στὶς ξανθὲς πλεξίδες της λαίδης.

Ἐκείνη ὅμως τραβήχτηκε δυσαρεστημένη καὶ εἶπε :

— Σταθῆτε, τὴν ἀκούω ποὺ ἔρχεται. Ἄ, ὄχι, δὲν εἶν' αὐτή!

Οὔτε κοίταξε κἂν τὸν ἄντρα της. Ἐκεῖνος ἔκαμε μιὰ τελευταία δοκιμή.

— Διάνα! εἶπε μ' ἐπιβολή. Σήκω ἀπάνω κι' ἔλα μαζί μου! Πρέπει νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε τὴ Νταίζη!

Τὸν κοίταξε τότε περίεργα, κούνησε ἀργητικὰ τὸ κεφάλι της πολλὲς φορὲς καί, κοιτάζοντας τριγύρω της ἀνήσυχα, ἀπάντησε μὲ χαμηλὴ καὶ φοβισμένη φωνή :

—"Οχι, δὲ μπορῶ. Ὁ Ρόναλδ πρόσταξε νὰ μὴ βγῶ ἔξω. "Αν θυμώσει, δὲ θ' ἀφίσει τὴ Νταίζη μου νὰ γυρίσει. Μοῦ εἶπε πὼς ἂν δὲ φύγω διόλου ἀπὸ δῶ, θὰ μοῦ τὴ φέρει.

—"Ωστε τὸν φοβᾶσαι πολὺ τὸν σὲρ Ρόναλδ; ρώτησε ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον, κρύβοντας μὲ δυσκολία τὸ θυμό του.

Ἐκείνη ἀνατρίχιασε, κοίταξε μὲ τρόμο γύρω της κι' ἔσκυψε στ' αὐτί του :

— Ναί, τοῦ εἶπε σιγανά, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ λέω!

Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον ἔμεινε βαθειὰ συλλογισμένος. "Αρχιζε νὰ μαντεύει, ὅτι ὁ κακὸς συγγενὴς τῆς γυναίκας του εἶχε παίξει κάποιο σκοτεινὸ ρόλο σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Γιατί εἶχε δώσει τόσο αὐστηρὲς διαταγές; γιατί ἡ Διάνα φοβόταν ἔτσι καὶ τ' ὄνομά του ἀκόμη; Ἀλλὰ ἡ ἴσια καὶ ἀγαθὴ καρδιὰ τοῦ λόρδου δὲ θέλησε νὰ σταθεῖ σὲ καμμιὰ κακὴ ὑποψία καὶ σκέφθηκε ὅτι τὰ μέτρα αὐτὰ τοῦ ξαδέλφου του ἦταν δικαιολογημένα ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴ κατάσταση τῆς Διάνας.

"Αλλωστε, ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἑξῆς, αὐτὸς μόνον ἦταν ἁρμόδιος νὰ φροντίσει γιὰ τὴ γυναίκα του κι' ὁ σὲρ Ρόναλδ δὲν εἶχε πιὰ ν' ἀνακατευθεῖ σὲ τίποτα.

Ἡ βαθειὰ αὐτὴ συγκίνηση τὸν κράτησε ἄγρυπνο ὅλη τὴ νύχτα, καὶ τὴν ἑπομένη ὁ λόρδος ἀποφάσισε νὰ φύγει ἀπὸ τὸ Λόκ-Λέβεν. Ἔβλεπε ὅτι ἡ παρουσία του δὲν ἔμελλε νὰ φέρει καμμιὰ ἀλλαγὴ στὴ γυναίκα του.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΑΙΔΙΟΥ

—"Ω Παναγιά, λυπήσου πούμαι μόνο
καὶ σῶσε ἀπὸ τὸ Χάρο τὴ Μαυριά μου,
σὺ ποὺ μπορεῖς νὰ γιάνῃς κάθε πόνο.

Θὲ νὰ μο ράσω στὰ φτωχόπαιδα ἕ,τι [κλεῖνο
στὸ βάθος τοῦ πηλένιου κουμπαρᾶ μου
καὶ το φωμὶ τοῦ δειλινοῦ μου θὰ τοὺς δίνω.

Γιὰ σὲ ποῦναι μεγάλο τόνομά σου,
τοῦ κάμπου θὰ μαζεύω τὰ λουλούδια
καὶ θὰ τὰ φέρνω τὶς γιορτὲς στὸ κόνισμά σου

Σύ, Παναγιά μου, ξεῖς μέσ' στὴν γαλήνη
τριγυρισμένη ἀπ' ὅλα τ' ἀγγελούδια.
Μὰ ἐγὼ εἶμαι μόνο κι' ἔχω μόνο Ἐκείνη!

(Ἀπ' τὸ Ἰταλικὸ τῆς Modesta Bolini.)

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείου Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο -

Ἦταν ἕτοιμος νὰ στρίψῃ τάλογό του ἀλλὰ ἔξαφνα σκέφθηκε ἀλλοιώτικα. Ποτέ του τὸ ἄλογο δὲν εἶχε χαθεῖ κι' οὔτε καὶ τώρα βέβαια θὰ εἶχε πάθει ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Ὁ παπὰς μποροῦσε νἄταν γελασμένος, ὄχι ὅμως αὐτό. "Ὅτσι ἄφισε τὸ ἄλογο νὰ τραβήξῃ ἥσυχα τὸ δρόμο του καὶ βυθίστηκε πάλι στὶς συλλογές του.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ἕνα κλειδὶ τὸν χτύπησε τόσο δυνατά, ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ τὸν ρίξῃ κάτω ἀπ' τάλογο. Κατάλαβε λοιπὸν ὅτι ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἰδῇ ποῦ βρισκόταν καὶ ποῦ πήγαινε. Κοίταξε γύρω του καὶ εἶδε ὅτι περπατοῦσε πάνω σὲ μαλακὸ χορτάρι καὶ ὅτι πουθενὰ δὲν φαινόταν κανένα μονοπάτι. Κι' ὅμως τὸ ἄλογο προχωροῦσε χωρὶς καμμιὰ δυσκολία. Καὶ ὅμως πάλι ἐνοιωθε ὁ παπὰς πὼς πήγαινε κατὰ τὴν ἀντίθετη διεύθυνση. Τράβηξε τὸ χαλινάρι κι' ἀνάγκασε τὸ ἄλογο νὰ γυρίσῃ πίσω καὶ μάλιστα κατάφερε νὰ τὸ βγάλῃ καὶ στὸ μονοπάτι. Μόλις ὅμως ἔφθασε ἐκεῖ-πέρα, ἔκανε τὸ ἄλογο μιὰ βόλτα καὶ πρόβηξε ἴσια κατὰ τὸ δάσος.

Μ' ὅλο ποὺ ὁ παπὰς ἦταν βέβαιος γι' αὐτὸ ποὺ νόμιζε, δὲν προσπάθησε ὅμως νὰ φέρῃ πάλι τάλογο στὸν ἴσιο δρόμο.

— Μιὰ καὶ τὸ ἄλογο ἔχει τόση ἐπιμονή, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, θὰ βρῇ μονάχο του κανένα καλύτερο δρόμο.

Κι' ἔτσι τὸ ἄφησε νὰ προχωρήσῃ. Τὸ ἄλογο τραβοῦσε ἴσια ἐμπρός του μ' ὅλο ποὺ δὲν περπατοῦσε σὲ χαραγμένο δρόμο. "Αν τύχαινε μπροστά του κανένα ὕψωμα, τὸ σκαρφάλωνε σὰν νἄταν κατσίκι, καὶ ὅταν πάλι ἦταν γιὰ νὰ κατέβῃ, ἔνωνε καὶ τὰ τέσσερα πόδια του καὶ ἀφηγόταν νὰ κατρακυλήσῃ κατὰ κάτω.

—Νὰ πρόφταινα τοὐλάχιστο νὰ φτάσω στὸ χωριό μου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἀρχίσω τὴ λειτουργία στὴν ὥρα της, σκέφθηκε ὁ παπάς. Τί θὰ ποῦν οἱ ἐνορίτες μου ἂν δὲν μὲ δοῦν τὴ συνηθισμένη ὥρα τὸ πρωῒ στὴν ἐκκλησία.

Ἐγὼ ὅμως συλλογιζόταν αὐτά, ἔφθασε σ' ἕνα μέρος ποὺ τὸ ἀναγνώρισε. Ἦταν μιὰ μικρὴ σκοτεινὴ λίμνη ποὺ φάρευε τὸ περασμένο καλοκαίρι. Τότε εἶδε ὁ παπὰς ὅτι οἱ φόβοι του εἶχαν βγεῖ ἀλήθεια. Βρισκόταν βαθειὰ μέσα στὸ δάσος καὶ τὸ ἄλογο τραβοῦσε ὁλοένα κατὰ τὰ νοτιοανατολικά. Φαινόταν σὰν νὰ εἶχε σκοπὸ νἀπομακρύνῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο τὸν κύριό του ἀπὸ τὰ σπίτι του κι' ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

Μὲ βία πήδησε ὁ παπὰς ἀπὸ τὴ σέλλα. Δὲν μποροῦσε νἀφήσῃ ἔτσι νὰ τὸν τραβᾶει τάλογο μέσα στὴν ἐρημιά. "Ἐπρεπε νὰ γυρίσῃ σπίτι του καί, μιὰ ποὺ τάλογο ἤθελε σώνει καὶ καλὰ νὰ πηγαίνῃ κατὰ τὴν ἀντίθετη διεύθυνση, ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ περιπατητὸς καὶ νὰ τραβάῃ τάλογο ἀπὸ τὸν χαλινό ὥς-που νὰ βγῇ στὸ δρόμο του. Τύλιξε λοιπὸν τὸν χαλινὸ στὰ χέρια του καὶ ἡ ὁδοιπορία ἄρχισε. Μὲ λίγο ὅμως τ' ἄλογο ἄρχισε νὰ τοῦ φέρνῃ πάλι δυσκολίες. Ἀντὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, στήλωσε τὰ πόδια του στὴ γῆ καὶ στάθηκε ἀκίνητο στὴν ἴδια θέση.

Τότε ὁ παπὰς θύμωσε. Ποτέ του δὲν εἶχε δείρει ὡς τότε τ' ἄλογό του, καὶ οὔτε τώρα ἤθελε νὰ τὸ κάνῃ. "Ριξε λοιπὸν τοὺς χαλινοὺς ἀπάνω στὸ λαιμὸ τοῦ ἀλόγου καὶ τὸ ἄφησε ἐλεύθερο.

— Πρέπει νὰ χωριστοῦμε μιὰ καὶ καλὰ καὶ σώνει θέλεις νὰ τραβήξῃς τὸν δικό σου δρόμο, εἶπε.

Μόλις εἶχε προχωρήσει δυὸ-τρία βήματα, ὅταν τ' ἄλογο ἔτρεξε ἀπὸ πίσω του, δάγκωσε ἐλαφρὰ τὸ μανίκι του καὶ προσπάθησε νὰ τὸν κρατήσῃ. Ὁ παπὰς γύρισε καὶ κοίταξε τὸ ζῶο στὰ μάτια, σὰν νὰ ἤθελε νὰ καταλάβῃ ἀπὸ τὴν ἔκφρασή τους τὸν λόγο τῆς ἀνεξήγητης διαγωγῆς του.

Ὁ παπὰς καλὰ-καλὰ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς ἦταν δυνατὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὅμως ἕνα εἶναι βέβαιο. Παρ' ὅλο τὸ σκοτάδι, διέκρινε ὁλοκάθαρα τὸ πρόσωπο τοῦ ἀλόγου καὶ μποροῦσε σ' αὐτὸ ἐπάνω νὰ διαβάσῃ ὅπως στὸ πρόσωπο ἑνὸς ἀνθρώπου· καὶ τότε ἔξαφνα κατάλαβε ὅτι τὸ ἄλογο βρισκόταν σὲ τρομερὰ φόβο κι' ἀνησυχία. "Ριξε στὸν κύριό του ἕνα βλέμμα ποὺ ἦταν γεμάτο παράπονο καὶ παρακάλια. «Σὲ ὑπηρέτησα νύχτα καὶ ἡμέρα κι' ἔκανα πάντοτε τὸ θέλημά σου», φαινόταν σὰν νὰ τοὔλεγε «Δὲν μποροῦσες καὶ σὺ νὰ κάνῃς μιὰ φορὰ τὸ δικό μου τὸ χατήρι;»

Ὁ παπὰς συγκινήθηκε βλέποντας αὐτὴ τὴν παράκλησι στὰ μάτια τοῦ ἀλόγου. Ἦταν ὁλοφάνερο ὅτι τὸ ἄλογο ζητοῦσε ἐκείνη τὴ νύχτα τὴ βοήθειά του, καὶ ἐπειδὴ ἦταν ἄνθρωπος μὲ καρδιὰ ἀποφάσισε στὴ στιγμὴ νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ. Χωρὶς κανένα δισταγμὸ δόδήγησε τὸ ἄλογο σὲ μιὰ πέτρα ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ πηδήσῃ στὴ σέλλα· καβαλίκεψε καὶ εἶπε :

—Ἐμπρός, προχώρησε! Μιὰ καὶ μὲ θέλεις κοντά σου, δὲν σ' ἀφίνω. Δὲν πρέπει κανεὶς ποτὲ νὰ πῇ ὅτι ὁ παπὰς τοῦ Ντέλσμπο ἀρνήθηκε νὰ βοηθήσῃ κάποιον ποὺ βρισκόταν σὲ ἀνάγκη.

Κι' ἄφησε τ' ἄλογο νὰ πηγαίνῃ ὅπου ἤθελε καὶ μονάχα φρόντιζε νὰ κρατιέται καλὰ στὴ σέλλα του. Ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθοῦσαν ἦταν πολὺ ἀπότομος κι' ἐπικίνδυνος κι' ὅλη τὴν ὥρα τραβοῦσαν τὸν ἀνήφορο περνώντας ἀπὸ μέσα ἀπὸ ἕνα πυκνὸ δάσος ὅπου δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ τίποτε, δυὸ βήματα πάραπέρα. Ὁ παπὰς ὅμως ἔνοιωθε ὅτι ἀνέβαιναν σ' ἕνα ψηλὸ βουνό. Τ' ἄλογο πατοῦσε πάνω σὲ βράχους, καὶ ἂν τὸ ὁδηγοῦσε ὁ παπάς, δὲν θὰ τοῦ περνοῦσε ποτὲ ἀπ' τὸ μυαλό του νὰ τὸ περάσῃ ἀπὸ ἕναν τέτοιο δρόμο.

— Μήπως ἔχεις σκοπὸ νὰ μ' ἀνεβάσῃς στὸ Μπλακαΐζεν; ρώτησε ὁ παπάς, καὶ λέγοντας αὐτὰ ἐγέλασε, γιατὶ τὸ Μπλακαΐζεν ποὺ εἶπε, ἦταν τὸ ψηλότερο βουνὸ μέσα σ' ὅλο τὸ Χαϊλζιγκεγλαντ.

Ἐνόσω προχωροῦσαν, παρατήρησε ὁ παπὰς ὅτι δὲν ἦταν μοναχὰ αὐτὸς καὶ τ' ἄλογό του ποὺ πήγαιναν τὸν ἴδιο δρόμο. "Ακουγε πέτρες νὰ κυλοῦν καὶ κλαδιὰ νὰ σπάζουν· ἄκουγε βήματα σὰν νὰ περπατοῦσαν βαρειὰ ζῶα μέσ' στὸ δάσος, κι' ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι σ' αὐτὸ τὸν τόπο ἦταν πολλοὶ λύκοι, σκέφθηκε μήπως τ' ἄλογο εἶχε σκοπὸ νὰ παλέψῃ μαζί τους.

Κι' ὅλο ἀνέβαιναν, κι' ὅσο προχωροῦσαν, τόσο πιὸ ἀραιὰ γινόταν τὸ δάσος.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΔ'

"Αξιαρνα λοιπόν, ἐκεῖ ποὺ τὰ παιδιὰ κρόσεχαν στὸ μάθημα, ἄκουσε ἕνα δυνατὸ φροῦ-φροῦ, γυρίζουν πρὸς τὸν κρότο καὶ βλέπουν νὰ πετᾷ ἀπὸ πάνου τους ἕνα μεγάλο παράξενο πουλί, ποὺ ἀντὶ γιὰ κεφάλι, εἶχ' ἕνα χέρι ἀνθρωπινό!

"Ηταν ἡ πάπια μὲ τὸ γάντι, ποὺ εἶχε μπεῖ στὴν τύξη ἀπὸ τὸ παραθυρο . . .

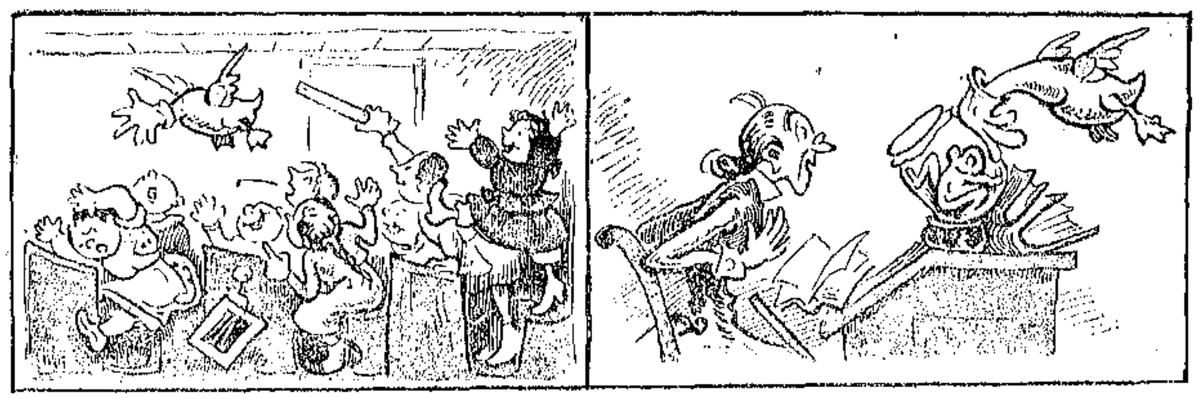

Τὰ παιδιὰ τὴ δείχνουν μὲ φωνές : «"Ε ! . . "Ε ! . . "Ω ! . . "Ω ! . .» Ἐκείνη, στραβή, ἐξακολουθεῖ τὸ πέταγμά της. Φτάνει ὡς τὴν ἔδρα τῆς κυρίας Τερψιχόρης. Μπρούμ! Σκοντάφτει στὸ βάζο μὲ τὸ βατραχάκι. Πιτσιρίκι! τὸ βάζο ἀναποδογυρίζεται καὶ σπάζει, χύνονται τὰ νερά, καὶ τὸ βατραχάκι πετιέται φοβισμένο στὸ στῆθος τῆς ἀκόμα πιὸ

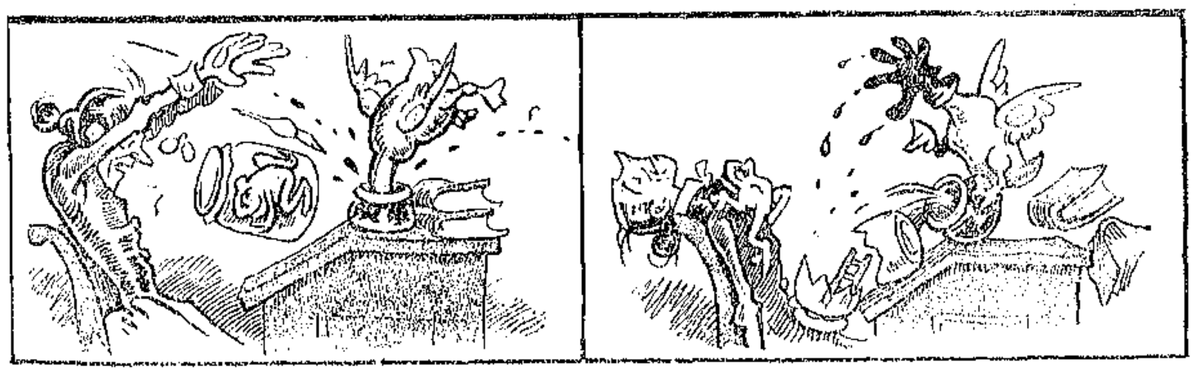

φοβισμένης δασκάλας. Συγχρόνως ἡ πάπια μπλούμ! βουτᾷ μὲ τὸ κεφάλι στὸ μεγάλο καλαμάρι τῆς ἔδρας καὶ τὸ ἀναποδογυρίζει κι' αὐτό.

Τὰ μελάνια χύνονται μαζὶ μὲ τὰ νερά, τὰ παιδιὰ ξεφωνίζουν, ἡ κυρία Τερψιχόρη λιγοθυμᾷ κι' ἡ πάπια φεύγει μ' ἕνα γάντι τώρα κατάμαυρο, ποὺ στιάζει, στάζει σὰ νὰ κλαίῃ μὲ μαῦρα δάκρυα . . .

Κοντὰ στὴν ἔδρα εἶν' ἕν' ἄλλο παράθυρο. Κι' ἡ πάπια, ποὺ ἐξακολουθεῖ τὸ πέταγμά της στὰ τυφλὰ καὶ στὴν τύχη, βγαίνει ἀπὸ κεῖ καὶ βρίσκεται πάλι στὸ δρόμο.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥ ΒΗΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

Α μάθατε ἴσως πῶς ἀπό τό Παρίσι μᾶς ἦλθ' ἕνας ὀνομαστός ζωγράφος, ὁ Γαλάνης, γιά νά κάμῃ καί στάς Ἀθήνας μιάν ἔκθεσιν, ἀλλά προπάντων γιά νά ξαναϊδῇ, μετά πολλά χρόνια, τήν πατρίδα του καί τούς δικούς του... Λοιπόν, ὁ ζωγράφος αὐτός πού ἀκούετε, εἶν' ἕνα παλιό Διαπλασόπουλο καί τά πρῶτα βήματα στήν τέχνη τά ἔκανε ζωγραφίζοντας τή Διάπλασι, τήν κυρά-Μάρω, τήν Πίσσα, τόν Ἀνανία καί τίς δώδεκα ἀδελφές του. Ναί, ὁ Γαλάνης ἔχει εἰκονογραφήσει τίς πρῶτες «Κυριακές τῆς Διαπλάσεως», κι' ὅσοι ἔχετε τόμους της ἀπό τό 1898 ὡς τό 1900, μπορεῖτε νά ἰδῆτε καί νά θαυμάσετε τά σκίτσα ἐκεῖνα πού ἔχουν τήν ὑπογραφή του.

Καί δέν εἶναι μόνο στίς «Κυριακές». Τό 1899 ὁ Γαλάνης ἔκαμε στή «Διάπλαση» καί τούς «Δώδεκα Μῆνες». Καί τό 1900 δημοσίευε, μιά φορά τό μῆνα, τή «Γελοιογραφική Ἐπιθεώρηση», δηλαδή ἀπό μιά σειρά παιδικές γελοιογραφίες. Τί ὄμορφα πού ἦταν ὅλ' αὐτά!... Τί γέλια ἔκαναν τά παιδιά ἐκείνου τοῦ καιροῦ, ὅταν ἔβλεπαν τόν Ἀνανία ζωγραφισμένο ἀπό τόν Γαλάνη! Καί ὅμως ὁ ζωγράφος δέν ἦταν τότε παρά ἕνα παιδί μέ νουτικά. Λίγοι, ἀλήθεια, ἔδειξαν στή ζωγραφική τόσο μεγάλο καί τόσο πρώϊμο κι' αὐτοδίδαχτο τάλαντο. Νά σᾶς διηγηθῶ μάλιστα κι' αὐτό τό ἀνέκδοτο:

Μιά κυρία πού τόν εἶχε συμμαθητή στό Νηπιαγωγεῖο, θυμᾶται πῶς ἦταν ἄτακτος καί συχνά ἡ δασκάλα τόν ἔβαζε τιμωρία ὀρθό στή γωνιά καί μέ τά χέρια δεμένα πίσω. Καί ξέρετε πῶς τήν ἐκδικιόταν ὁ μικρούλης; Γύριζε κάθε τόσο καί γοργά-γοργά, μέ τή γλωσσίτσα του, ζωγράφιζε στόν τοῖχο τήν καρικατούρα της κι' ἔκανε τάλλα παιδάκια νά ξεκαρδίζουνται!... Αὐτό δέν εἶναι βέβαια ἀξιομίμητο. Δείχνει ὅμως τό παιδί πού ἦταν «γεννημένος ζωγράφος», καί θυμίζει κεῖνο πού εἶπε ὁ μεγάλος Γερμανός ποιητής κι' αἰσθητικός Λέσσιγκ (ὁ συγγραφεύς τοῦ «Λαοκόοντα» καί τῆς Ἐμιλίας Γαλότττι,) πῶς ὁ Ραφαῆλος θά ἦταν τό ἴδιο μεγάλος ζωγράφος κι' ἂν γεννιόταν κουλλός». Ἤθελε νά πῇ πῶς ἡ ζωγραφική ἱκανότη δέν εἶναι τόσο στό χέρι, ὅσο στό νοῦ καί στό μάτι. Τό χέρι, ἁπλό ὄργανο, ἐκτελεῖ ἐκεῖνα πού συλλαμβάνει τό μάτι κι' ὁ νοῦς. Ἔτσι ἕνας γεννημένος ζωγράφος θά μποροῦσε νά ζωγραφίσῃ μέ τό πόδι του, μέ τή μύτη του... Ἔτσι κι' ὁ μικρός Γαλάνης, ὅταν τοῦ ἔδεναν τά χεράκια πίσω, ζωγράφιζε στόν τοῖχο μέ τή γλωσσίτσα του.

Ἀλλά ἡ «Διάπλασις» δέν τόν χάρηκε πολύ. Οὔτε τάλλα ἀθηναϊκά φύλλα ὅπου ὁ ἔφηβος καλλιτέχνης εἶχε ἀρχίσει νά συνεργάζεται. Τό 1891 ἔφυγε γιά τό Παρίσι. Ὄχι γιά νά σπουδάσῃ, ἀλλά γιά νά ἐργασθῇ, νά δειχθῇ, νακουσθῇ, νά δοξασθῇ. Γι' αὐτό σκίτσα τοῦ Γαλάνη δέν ὑπάρχουν παρά στούς τρεῖς ἐκείνους τόμους πού σᾶς εἶπα. Κι' ἂν τούς ἔχετε, θἄθελα νά τά συγκρίνετε καί νά ἰδῆτε πόσο μεγάλη διαφορά παρουσιάζουν τά πρῶτα ἀπό τά τελευταῖα. Μέσα σέ τρία χρόνια, ὁ Γαλάνης εἶχε γίνῃ ἄλλος, ἀγνώριστος. Σπάνια μπορεῖ κανείς νά παντήσῃ μιά τόσο γρήγορη ἐξέλιξη. Ἀληθινά θάλματα ἔκανε στήν Τέχνη του αὐτός ὁ νέος! Γι' αὐτό δέν πέρασαν οὔτε ἄλλα τρία χρόνια καί στό Παρίσι ἔγινε ὀνομαστός. Δημοσίευε ταχτικά γελοιογραφίες στά σπουδαιότερα σατυρικά φύλλα, συγχρόνως ζωγράφιζε καί πίνακες, σοβαρά ἔργα, πού γίνονταν δεκτοί στίς σπουδαιότερες ἐκθέσεις. Οἱ κριτικοί τόν ἐξεθείαζαν, οἱ φιλότεχνοι ἀγόραζαν ἔργα του, οἱ παραγγελίες τόν πλημμυροῦσαν κι' ἀπό ἐπιτυχία, προχωροῦσε σ' ἐπιτυχία.

Εἶχε γίνει πιά ἕνας ἀπό τούς καλύτερους νέους ζωγράφους τῆς Γαλλίας, νεωτεριστής χωρίς ἐξωφρενισμούς. Τόν ἔλεγαν *maître*, δάσκαλο. Ἀργότερα τόν τράβηξε ἡ ξυλογραφία, ἕνα πολύ δύσκολο εἶδος. Στό διάστημα αὐτό,—πόσα χρόνια εἶναι ἀπό τό 1901;—δέν ἦλθε στήν Ἑλλάδα παρά μιά δυό φορές. Τόν καιρό τοῦ πολέμου ἦταν στρατιώτης στήν Κέρκυρα. Ἐκεῖ σκάλισε σέ ξύλο τό πορτραῖτο τοῦ συγγραφέα Κ. Θεοτόκη πού, μαζί μέ ἄλλα του ξυλογραφικά ἔργα, δημοσιεύθηκε στό περιοδικό «Κερκυραϊκή Ἀνθολογία». Ἔπειτα ξαναγύρισε στό Παρίσι. Κι' ἦρθε τώρα στάς Ἀθήνας, ὅπου, καθώς σᾶς εἶπα, ἑτοιμάζει μιά ἔκθεση.

Αὐτός εἶναι ὁ Γαλάνης μέ τόνομα. Μιά καλλιτεχνική δόξα σήμερα καί γαλλική κι' ἑλληνική. Ἀλλά κι' αὐτός βγῆκε ἀπό τό σχολειό τῆς «Διαπλάσεως». Τά πρῶτα του βήματα τάκανε σ' αὐτή, ζωγραφίζοντας προπάντων παιδιά. Καί τό περίεργο εἶναι πού ὡς σήμερα, ἕνα παιδί θεωρεῖται τό ἀριστούργημά του. Εἶναι τό περίφημο «Παιδί μέ τό μηχανικό ἀλογάκι», μεγάλος κι' ἀληθινά θαυμάσιος πίνακας καμωμένος τό 1914. Μά γιατί εἶπα περίεργο; Τί ἄλλο θέμα μποροῦσε νά ἐπιτύχῃ καλύτερα ἕνας ζωγράφος βγαλμένος ἀπό τό σχολειό τῆς «Διαπλάσεως»; Ἕνα παιδί!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπό Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπό τό προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Διάλυση τοῦ πλοίου.—Κάτω ἀπό σκηνή.—Καταοκευή σχεδίας.—Κουβάλημα ὅτή σπηλιά.

Μετά τήν ὑποδοχή, πού ἔλαβε τό μέρος του κι' ὁ Πιστός, ἀνακατεύοντας τά χαρούμενα γαυγίσματά του μέ τίς ζητοκραυγές τῶν παιδιῶν, τό πρῶτο πού εἶχαν νά κάμουν οἱ ἐκδρομεῖς, ἦταν νά διηγηθοῦν τά καθέκαστα. Ἐπειδή ὅμως ἦταν κατάκοποι, ἡ διήγηση ἀναβλήθηκε γιά τό πρωΐ. Τοῦτο μόνο εἶπε ὁ Μπριάν:

—Εἴμαστε σέ νησί!

Καί δέν ἔφταναν τάχα αὐτές οἱ τρεῖς λέξεις, γιά νά μάθουν οἱ ἄλλοι τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐξερεύνησης καί νά καταλάβουν πόσο ἀβέβαιο κι' ἐπικίνδυνο ἦταν τό μέλλον τους; Ἀλλά ὁ Γόρδων δέν ἐφάνηκε ἀπελπισμένος. Δέν εἶπε τίποτα. Τό ὄφος του μόνο ἔλεγε: «Καλά, αὐτό τό περίμενα, δέν ἔχω τίποτα περισσότερο νά φοβηθῶ!»

Τήν ἄλλημέρα, ἡ Ἀπριλίου, οἱ μεγάλοι, μαζί μέ τό Μόκο πού ἦταν ἄριστος σύμβουλος, μαζεύτηκαν στήν πρύμα νά συσκεφθοῦν. Οἱ μικροί κοιμόνταν ἀκόμα.

Στήν ἀρχή, ὁ Μπριάν κι' ὁ Δόνιφαν διηγήθηκαν ὅλα ὅσα εἶδαν, χωρίς νά παραλείψουν ὅποτα, κι' ἔδειξαν τόν γεωγραφικό χάρτη, πού ἔλυε πιά τό πρόβλημα ἂν ἡ χώρα ἐκείνη ἦταν νῆσος ἤ ἤπειρος.

Καί πάλι, ἐκεῖνος πού ἔδειχνε τόν λιγότερο φόβο γιά τό μέλον, ἦταν ὁ Γόρδων. Γνήσιος Ἀμερικανός αὐτός, ἄνθρωπος δηλαδή πρακτικός, ἔβλεπε ὅτι ὁ φόβος, ἡ λύπη, ἡ ἀμηχανία, δέν ὠφελοῦσαν σέ τίποτα. Καί προσπάθησε νά ἐγκαρδιώσῃ τούς συντρόφους του, ὑποσχόμενος ζωή ὑποφερτή, ἂν ἤθελαν νά τόν βοηθήσουν. Καί πρῶτα-πρῶτα ἔπρεπε νά διαλέξουν κατοικία ὁριστική.

Ὁ Μπριάν ἦταν τῆς γνώμης νά προτιμήσουν τή σπηλιά ἐκείνη πού εἶχαν ἀνακαλύψει κοντά στή λίμνη.

—Μᾶς χωρεῖ ὅλους; ρώτησε ὁ Βάξτερ.

—Ὄχι βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν. Μποροῦμε ὅμως νά τή μεγαλώσουμε σκάβοντας. Ὁ βράχος δέν εἶναι τόσο σκληρός καί ὅξα σοι ὁ Θεός, ἔχουμε χέρια κι' ἐργαλεῖα.

—Ἄς τήν πιάσουμε τώρα ὅπως εἶναι, εἶπε ὁ Γόρδων, κι' ἂς εἶναι λιγάκι στενόχωρη.

—Καί προπάντων, πρόσθεσε ὁ Μπριάν ἂς κουβαληθοῦμε ὅσο τό δυνατό γρηγορότερα.

Πραγματικῶς, ἡ μετακόμιση ἔπρεπε νά γίνῃ πολύ γρήγορα, γιατί μέρα μέ τή μέρα τό πλοῖο ξεχαρβαλωνόταν. Οἱ τελευταῖες μάλιστα βροχές κι' οἱ δυνατές ὕστερα ζέστες τόχαν κάνει σέ κακή κατάσταση. Κι' ἂν ἦταν μόνο νά τό ξεφορτώσουν, τό πρᾶγμα δέν θἄταν τόσο δύσκολο· ἀλλά ἔπρεπε νά τό διαλύσουν μεθοδικά, ὥστε νά μπορέσουν νά πάρουν ἀπό τά ὑλικά του ὅ,τι θά τούς ἦταν χρήσιμο: σανίδια, μαδέρια, σίδερο, χαλκό καί τά λοιπά.

— Καί νάχουμε καλό ρύτημα, εἶπε ὁ Δόνιφαν, πού νά μένουμε ὥς που νά κουβαληθοῦν τά πράγματα στή σπηλιά;

—Θά στήσωμε μιά σκηνή στήν ὄχθη, ἀνάμεσα στά δέντρα, ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων.

— Λαμπρή ἰδέα! φώναξε ὁ Μπριάν. Μόνο ἂς μή χάνουμε καιρό.

Ἡ διάλυση τοῦ πλοίου, τό ξεφόρτωμα, τό κουβάλημα κι' ἡ κατασκευή σχεδίας γιά τό κουβάλημα αὐτό, ἤθελαν τό λιγότερο ἕνα μῆνα. Ὥστε πρίν καταφέρουν νά φύγουν ἀπό τόν τόπο τοῦ ναυαγίου, θά τούς ἔβρισκε ὁ Μάϊος, ἡ ἀρχή δηλαδή τοῦ χειμῶνα, γιατί σ' ἐκεῖνα τά μέρη τῆς γῆς ὁ Μάϊος, ἀντιστοιχεῖ πρός τό Νοέμβριο.

Ὁ Γόρδων τό σκέφθηκε καλά νά στήσουν τήν σκηνή κοντά στήν ὄχθη, γιατί τό κουβάλημα θά γινόταν ἀπ' τό ποτάμι πού ἦταν πλωτό. Ἔτσι ὑπῆρχε «κατ' εὐθεῖαν συγκοινωνία» ἀπό τόν τόπο τοῦ ναυαγίου ὡς τή σπηλιά.

Εὐθύς ἀπό τήν ἄλλη μέρα ἄρχισαν τήν ἐργασία. Καί πρῶτα-πρῶτα ἔστησαν τή σκηνή καί κουβάλησαν σ' αὐτήν τά πράγματά τους, στρώματα σκεπάσματα, τ' ἀπαραίτητα μαγειρικά σκεύη, ὅπλα, πολεμοφόδια, τρόφιμα. Κι' ἐπειδή ἡ σχεδία θά γινόταν ἀπό τά συντρίμματα τοῦ πλοίου, τά παιδιά ἔπρεπε νά περιμένουν τήν ὁλοσχερῆ του διάλυση.

Ὡς τίς 15 Ἀπριλίου δέν ἔμειναν στό πλοῖο παρά τά πολύ βαριά πράγματα, πού θά τά ἔβγαζαν ἀφοῦ τό κομμάτιαζαν· παραδείγματος χάρη τό μολύβι πού χρησίμευε γιά σαβούρα, τά μεγάλα βαρέλια τοῦ νεροῦ, τό βαρούλκο, ἡ σιδερένια κουζίνα κτλ. Ὅσο γιά τήν ἐξάρτηση, — κατάρτια, κεραῖες, πανιά, σχοινιά, ἁλυσίδες, ἄγκυρες καί καθεξῆς, — αὐτά λύθηκαν, κόπηκαν καί σιγά-σιγά κουβαλήθηκαν ἐκεῖ κοντά στή σκηνή.

Ἐννοεῖται ὅτι μ' ὅλες αὐτές τίς ἐργασίες, δέν παραμελοῦσαν οὔτε τό κυνήγι οὔτε τό ψάρεμα, γιά νά συντηροῦνται καί νά οἰκονομοῦν τά τρόφιμα τοῦ πλοίου. Οἱ μεγάλοι κυνηγοῦσαν ἀγριοπερίστερα κι' ἄλλα πουλιά, ἐνῶ τά μικρά φάρευαν, τήν ὥρα πού τραβιόταν ἡ θάλασσα ἀπ' τή βραχώδη παραλία. Κι' ἦταν μιά χαρά νά τά βλέπῃς γυμνά τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ξυπόλυτα, μ' ἀνασηκωμένα πανταλονάκια, νά πελαγώνουν ὡς τά γόνατα καί νά πιάνουν καβούρια, πεταλίδες, ἀχιβάδες, χαρίδες κι' ὅ,τι ἔβρισκαν. Ὁ αὐστηρός Γόρδων τά μάλωνε πού ξεφώνιζαν καί «χαλοῦσαν τόν κόσμο» ὁ Μπριάν τά δικαιολογοῦσε. Μαζί μέ τούς μικρούς του συντρόφους ἐργαζόταν στό φάρεμα κι' ὁ Ζάκ, ὁ ἀδελφός τοῦ Μπριάν. Μόνο πού αὐτός δέν λάβαινε μέρος στά ξεφωνητά τους καί στά γέλια τους.

Ἀπό τά μέσα τοῦ Ἀπριλίου, ἡ θερμοκρασία ἄρχισε νά χαμηλώνει ἐπαισθητά. Πολλές φορές, τό πρωΐ, τό θερμόμετρο κατέβαινε ὡς τό μηδέν. Ὁ χειμώνας πλησίαζε καί οἱ μικροί ναυαγοί ἔπρεπε νά πάρουν τά μέτρα τους.

«Ἔστησαν τή σκηνή καί κουβάλησαν τά πράγματα τους...» (Σελ. 205, στ. β').

Φόρεσαν ὅλοι χειμωνιάτικα. Ὅταν ὁ Μπριάν ἔβλεπε κανένα συναχωμένο, τόν ἀνάγκαζε νά κάθεται κοντά στή φωτιά πού ἔκαιγε νύχτα-μέρα. Κι' ὁ Μόκος ἔφτιανε γιά τούς κρυωμένους «ζεστά» μέ τά βότανα πού εἶχε τό φαρμακεῖο τοῦ πλοίου. Μ' αὐτές τίς φροντίδες προφυλάξεις, κανένα παιδί δέν ἀρρώστησε σοβαρά.

Ἀφοῦ ἄδειασε τό πλοῖο, ἄρχισαν νά τό διαλύουν. Καί πρῶτα ξεκάρφωσαν κι' ἔβγαλαν μέ προσοχή τίς χάλκινες πλάκες πού τό σκέπαζαν. Μέ τίς ταναλιες, μέ τά σφυριά, μέ τά σκεπάρνια, ἡ δύσκολη καί κουραστική γιά τά συνειθιστα παιδικά χέρια ἐργασία ἐξακολούθησε. Ὅλοι ἐργαζόνταν μέ φιλοτιμία καί μέ ὁμόνοια. Ἡ διάλυση ὅμως δέν προχωροῦσε τόσο γρήγορα. Εὐτυχῶς, στίς 29 τοῦ Ἀπριλίου, οἱ κουρασμένοι ἐργάτες ἔλαβαν μιάν ἀπρόοπτη βοήθεια ἀπό τόν οὐρανό: τή νύχτα ξέσπασε μιά θύελλα.

Ἀπό τά μεσάνυχτα ὡς τό πρωΐ ἄστραφτε καί βροντοῦσε ἀδιάκοπα. Δέν ἔβρεξε πολύ—κι' αὐτό ἦταν εὐτύχημα,—ὁ ἄνεμος ὅμως ἦταν τόσο σφοδρός, πού τά παιδιά, μέσα στή σκηνή, φοβόνταν μή τούς τήν πάρῃ. Ἀλλ' ἂν ἡ σκηνή ἔμεινε στή θέση της, γιατί τήν εἶχαν καλά στερεωμένη ἀνάμεσα στά δέντρα, τό κακόμοιρο ὅμως τό πλοῖο «διελύθη εἰς τά ἐξ ὧν συνετέθη». Καί τό πρωΐ τά παιδιά δέν βρῆκαν στή θέση του παρά ἕνα σωρό ξύλα καί σίδερα, ἁπάνω στά βαριά πράγματα πού ἦταν μέσα στό πλοῖο.

Ἀπό τήν ἴδια μέρα ἄρχισαν νά κουβαλοῦν ὅλ' αὐτά τά ὑλικά στή δεξιά ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ, λίγα βήματα μακρυά ἀπ' τή σκηνή. Κι' αὐτό δέν ἦταν βέβαια εὔκολο ἔργο, ἀλλά σιγά-σιγά, μέ ὑπομονή καί μέ κόπο, ἔγινε. Ἆ, τί περίεργο θέαμα πού ἦταν τά παιδιά ζευγμένα σ' ἕνα μεγάλο δοκάρι, νά σέρνουν λαχανιασμένα καί τό ἕνα νά παροτρύνῃ τό ἄλλο! Ἔτσι τά κουβάλησαν ὅλα. Ὁ Βάξτερ, πού εἶχε κάποια κλίση στή μηχανική, σοφιζόταν καλούς τρόπους κι' ἔδινε πολύτιμες ὁδηγίες. Κι' ὁ ἔμπειρος Μόκος τό ἴδιο. Π. χ. συμβουλή τοῦ μούτσου ἦταν νά μπήξουν στήν ἄμμο παλούκια καί σέ κάθε παλούκι νά δέσουν ἀπό ἕνα *παράγκο*, δηλαδή καρούλια μέ σχοινιά,—*σύσπαστο* λέγεται αὐτό στή μηχανική,—καί νά δεκαπλασιάσουν μέ τό μηχάνημα αὐτό τίς δυνάμεις τους.

Ὡς τίς 26 τοῦ Ἀπριλίου ὅλα τά κομμάτια τοῦ πλοίου ἦταν κουβαλημένα. Ἡ δυσκολότερη ἐργασία εἶχε γίνει. (Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

Εἶχι κινήσει μιάν αὐγή,
θυμᾶμαι, κι' εἶχα πάρει
τό δρόμο πού μοῦ ἀνοίγανταν
καί κοῦ μέ χαιρεπούσε,
νά πάω κι' ἐγώ τό τάμα μου,
προσκυνητής στή χάρη
τῆς Θεᾶς ἐκείνης πού συχνά
σ' ὄνειρο μοῦ μιλοῦσε.

Μά πρίν ἀκόμα τό πυρό
μέ βρεῖ τό μεσημέρι,
κουράστηκα κι' ἀπόγειρα
κιοῦδις ἐπερπατοῦσει,
κι' ἀλοίμονο! δέ βρέθηκε
πονετικό ἕνα χέρι
γιά νά μέ φέρει ὥς τό ναό
πού τόσο λαχταροῦσα.

Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΗΣ ΔΑΦΝΗΣ ΤΟ ΚΑΩΝΑΡΙ

Πολέμου ἀκούγεται κραυγή.
Στὴ χώρα ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
τὰ λάβαρα ἀνεμίζουν
τοῦ χωριαροῦ θαλάρτεμπο
στὰ μάτια εἶναι τὸ διάκρυ,
μύριες καρδιὲς ραγίζουν.

Πολέμου ἀκούγεται κραυγή.
Κάθε στρατιώτη βῆμα
ποιὰ τύχη τὸ προσμένει ;
στοῦ δοξασμένου γυρισμοῦ
τὸ δρόμο, γιὰ στὸ μπῆμα
τῆς λησμιᾶς τὸν παγαίνει ;

Πολέμου ἀκούγεται κραυγή.
Εὐλογημένη ἡ ὥρα ἡ
Κάθε παλιὸς ἂς κλείνει
τὸν κεραυνὸ τοῦ ἐκδικητῆ
καὶ τοῦ χαμοῦ τὴ μπόρα
γιὰ μιὰ ἱερὴ γαλήνη.

Δὲν ξέρω ἂν βγαίνει ὁ δρόμος σου
στὸ γυρισμὸ ἢ στὸ μνῆμα,
καϊλί μου παλληκάρι'
μὰ εἴτε στερφάνι νεκρικό,
εἴτε τῆς νίκης σῆμα,
μιὰ ἀτίμητη ἔχει χάρη
τῆς Δάφνης τὸ κλωνάρι !

Ἀττικὴ Ἀθῆ-Τσούχτρα
ΙΒ' Ἐπαίνου Μ. Πειρατικοῦ Διαγωνισμοῦ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΜΠΟΡΑ

Ὁ οὐρανὸς μὲ δυνατὲς βροντὲς καὶ ἰσχυρὲς λάμψεις ἀπειλεῖ τὴ γῆ' κι' ἐγώ, λαχανιασμένη ἀκόμη ἀπ' τὸ τρέξιμο, μὲ μεγάλη χαρὰ συλλογιζόμουν πόσο φρηνὸ γλύτωσα τὴ μπόρα γυρίζοντας ἀπ' τὸ σχολεῖο . . .

Πελώρια μαῦρα καὶ μαβιὰ σύννεφα ἦσαν ἕτοιμα νὰ ξεσπάσουν. Οἱ διαβάτες, μὲ σηκωμένους τοὺς γιακάδες τῶν καπαρτσιῶν, περνοῦσαν βιαστικοί, σχεδὸν τρέχοντας τὸν πολυσύχναστο ἀφαλτόστρωτο δρόμο. Τὰ μεγάλα δέντρα ποὺ περιστοιχίζουν τὴ μόνη τῆς μικρῆς πόλης πλατεῖα, τὰ τόσο ὄμορφα κατὰ τὴν ἄνοιξη, ἔσειαν τώρα μὲ μανία τὰ γυμνά τους κλωνάρια, σὰ νὰ ζητοῦσαν ἐκδίκηση γιὰ τὰ χαμένα φύλλα, γιὰ τὴ χαμένη ὁμορφιά . . .

Ὡστόσο ἤμουν πολὺ εὐχαριστημένη μὲ τὴ ζεστασιὰ τοῦ δωματίου μου καί, καθισμένη ὁμιὰ στὸ παράθυρο, ἄφηνα τὴ φαντασία μου νὰ πλανᾶται . . .

Ἄξαφνα τὰ σύννεφα ξέσπασαν καὶ οἱ διαβάτες τρέχουν, καταφεύγουν στὰ μαγαζιά, ποὺ μὲ ὀρθάνοιχτες τὶς πλατειὲς τους πόρτες, δέχονται φιλόξενα. Ὡς καὶ τὸ μικρὸ τοῦ μπάρμπα-Σταύρου περίπτερο γεμίζει. Ὁ δρόμος ἐρημώνεται καὶ μεταμορφώνεται σὲ μεγάλο ρυάκι . . .

Σὲ λίγο ὅμως ἡ μπόρα περνᾶ. Τώρα ὁ σιρόκος, ποὺ τόσο ὁρμητικὰ φυσοῦσε, ἔπεσε σχεδὸν ἀποτόμα, καὶ νικητὴς ὁ ζουρλο-βροχὴ σπρώχνει μὲ βία τὰ σύννεφα, καθαρίζοντας τὸν οὐρανό, κι' ἐκεῖνα σὰ φοβισμένα τρέχουν τρελλά . . . Ὁ οὐρανὸς ὅλος ξαστερώνει, ξανανοίγει τὸ αἰθέριο γαλανό του χρῶμα. Κι' ἐγὼ ὁ δίσκος τῆς ἡμέρας, μὲ ὅλη τὴ μεγαλοπρέπειά του, κλίνει κρὸς τὴ δύση, σὰν' τάνταμινὸ βουνὸ ἄλλος ξεπροβάλλει δίπλα : εἶναι τὸ *φούσ-μπὰλ* τῆς νύχτας. Ὁ ἕνας σὲ λίγο χάνεται, πνίγεται μέσ' στὴν παραγιάλη λίγο θάλασσα, ἐνῶ ὁ ἄλλος, περήφανος, καμαρωτός, ἀνεβαίνει . . .

Θαλασσοταραχὴ

ΑΠΟΞΕΝΙΑΤΙΚΟ ΠΡΟΪΝΟ

Μόλις πρόβαλλαν οἱ πρῶτες χρυσὲς ἀχτίδες, ἐγὼ ἤμουν στὸ πόδι. Νυθήκα εὐθὺς καὶ κάθησα στὸ παράθυρο νὰ θαυμάσω τὴ φύση. Τὰ πουλιὰ ἄρχισαν τὴ γλυκειά τους φλυαρία καὶ τὰ δένδρα ἀνεμίζουν πράσιναρα τὶ κλαδιά τους, τὰ στολισμένα ἀπὸ νιόβγαλτα φύλλα καὶ ἄνθη. Ἡ χλόη, κατασπαρσινημένη, βγῆκε νὰ σταλίση κι' αὐτὴ τὴ γῆ μὲ τάγριολούλουδά της . . . Ἡ θάλασσα δὲν εἶν' ἀγριεμένη' μὲ τάλιαρὰ κυματάκι χυπᾶ καὶ χαϊδεύει τάκρογιάλι . . . Ἡ φύση ὅλη εἶναι ἤρεμη καὶ γλυκειὰ μὲ τὸν καθάριο οὐρανὸ ποὺ τὸν χρυσώνει ὁ λαμπρὸς φωτοστέφανος τοῦ ἥλιου. Ὅλα μαζί, μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά μου, μοῦ λένε :

—Ἤρθε ἡ ἄνοιξη ! ἦρθε ἡ εὐτυχία ! . .

Δεβέντης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ λιχούδης ὁ Τοτὸς βλέπει στὰ δρόμο ἕναν μικρὸ ποὺ πουλᾶ λουκούμια. Καὶ τὸν ρωτᾶ :

—Δικά σου εἶναι τὰ λουκούμια;
— Ναί.
— Καὶ γιατὶ δὲν τὰ τρῶς ;

Μαΐκοῦ τοῦ Καλέττη

***

Ὁ Κλεάνθης : ἐκεῖ ποὺ γράφει τὰ γαλλικά του, ρωτᾶ τὴν ἀδελφή του :

—Ἄ, τὸ ἔχασα. Πῶς λένε τὸ κίτρινο γαλλικά ;
— Ζων', τοῦ ἀπαντᾶ ἐκείνη. (jaune).
— Γιατὶ ζῶον ; κάνει ὁ Κλεάνθης. Τὸ ἔχασα, σοῦ εἶπα.

Λουλοῦ Μ. Ἀφρᾶ

***

Κι' ἄλλο «γαλλικό» ;
Στὸ μάθημα ὁ δάσκαλος ρωτᾶ τὸν Τάκη :
— Πῶς λέγεται γαλλικὰ τὸ μαχαίρι ;
Ὁ Τάκης δὲν τὸ ξέρει· ὁ Γιῶργος ἀπὸ πίσω του τοῦ ψιθυρίζει :
— Couteau ! couteau !
Κι' ὁ Τάκης μὲ θυμό :
— Δάσκαλε ! αὐτὸς μὲ λέει κουτό !

Ροδοπλασμένη Βοσκοκούλα

Τὸ περίσσευμα παθήματα τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

[Ἴδε Διάκλ. 1927, φυλλ. 30]

Τρεῖς ἦταν οἱ «σκάπελοι» τοῦ γαλλικοῦ κειμένου ποὺ σᾶς εἶχα δώσει νὰ μεταφράσετε : Τὰ παιδιάτικα γαλλικὰ *bébé, bébé, mimi* κτλ. ποὺ ἔπρεπε νάκολουθοῦν μεβάλογα ἑλληνικά. Ὑγαλλισμὸς «Pierrot a beau lui dire» (ποὺ θὰ πῆ «τοῦ κακοῦ τοὔλεγε καὶ τοῦ ξαγλέγε»). Καὶ «la tête cherche», δηλ. τὸ σγουρόμαλλο ἀρμπικο κεφάλι. Μπορῶ νὰ πῶ ὅτι στοὺς «ασκοπέλους» αὐτοὺς ναυάγησαν οἱ περισσότερες τῶν λεπτοτέρων. Ἐκεῖνο μιλιστὰ τὸ «beau lui dire» τἄπαιξε ποὺ εἰ μεταφράζουν !.. Ἐ, ὅσοι τὸ μεταφράσανε σωστά, καθὼς κι' ὅσοι ἀπέδωσαν μ' ἐπιτυχία τὰ γαλλικὰ παιδιάτικα, εἶναι αὐτοὶ ποὺ παίρνουν καὶ στὶς δυὸ τάξεις τὰ βραβεῖα.

Θἄταν ὅμως τὸ πιὸ δύσκολο πρᾶγμα τοῦ κόσμου νὰ πῇ κανεὶς ποιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ μεταφράσεις εἶναι ἡ καλύτερη : τοῦ *Ἀναδημοκοῦ Πολίτου* ἢ τῆς *Μεγάλης Ἑλλάδος*. Γι' αὐτό, βλέπετε, τοὺς δίνω Πρῶτο Βραβεῖο ἐξ ἴσου. Κι' ὁ μόνος λόγος ποὺ πρωτάσσω τὸν *Ἀναδημοκὸ Πολίτη* κι' αὐτοῦ μόνο δημοσιεύω τὴ μετάφραση, εἶναι ποὺ ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* πολλὲς φορὲς βραβεύθηκε ὡς τώρα κι' εἶχε τὴν εὐχαρίστηση νὰ δῇ δημοσιευόμενα ἔργα της. Εἶμαι βέβαιη μάλιστα πὼς κι' ἡ ἴδια θἀναγνωρίση τὴν ἰσότιμη καί, χωρὶς κανένα κακοφανισμό, θἀφήση αὐτὴ τὴν εὐχαρίστηση σ' ἕνα πρωτοβράβευο συνάδελφό της.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ, ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ἐξ ἴσου: *Ἀναδημοκὸς Πολίτης* [20Σ] καὶ *Μεγάλη Ἑλλὰς* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Μάγισσα* [18Ε]. — *Νάρκισσος* [16Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἄννα Δάσκαρι* [15Ε]. — *Ἀττικὴ Ἀθῆ* [15Ε]. — *Ἅμλετ* [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [13Ε] εἰς ἕκαστον : Γκιόνης, Ἀλκυών, Κόη τῶν Ἀθηνῶν, Ἄγγελος Δάφνης, Ἡλιογέννητη, Ἐλευθέριος Ραυσσάκης, Μακντόφ.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον : Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι, Ἐλάτη τοῦ Αἴνου, Νεραΐδα τοῦ Βοσπόρου, Ὀκταδὸς τοῦ Τολστόϊ, Γεώργ. Παπαστάμος.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον : Κερυνύς, Σούζη, Θαλῆς, Φαέθων, Ἀναδρομάρης τῆς Ἀττικῆς, Νέμεσις, Ἀστραπόβροντο, Βόσπορος, Κωνστ. Ε. Λέρτης, Εὐστράτιος Παξινός, Ι.Θ. Θέρελης.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ, κάτω τῶν 14 ἐτῶν καὶ κάτω.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ζηλεμένο Κάστρο* [16Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Τσούχτρα* [14Ε]. — *Λιχούδα* [14Ε]. — (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ : *Ἀτρόμητη Φοβητσάρα* [15Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἀ. Μανουηλίδης* [12Ε]. — *Μαρουσιανάκι* [12Ε]. — *Ἡρωϊκὴ Φέα* [11Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον : "Ονειραν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Καμάρι τῆς Μητέρας, Ἐλέτη Δρόση, Παρφυρίς, Ντέρσεϊ, Ἁγνὴ Ψυχούλα, Ἑλμά, Κουταρνίθι.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [18Ε] εἰς ἕκαστον : Νεραΐδα τοῦ Γιαλοῦ, Μέλισσα, Ἐκδικητής, Μαῦρος Ἀετός, Ὁμίχλη, Ζουλέϊκα, Καπετὰν Θαλασσίας, Φούσκας.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [6Ε] εἰς ἕκαστον : Ταξιδιάρικο Κῦμα, Συνεργάτης, Σκαρίτη, Λέανδρος Κουρκουβέλης, Περιπλανώς, Ηλίνο Δοξάρι, Πέτρος Ριονσαί, Χρυσὸ Παγώνι, Ἀλκμήνη.

Σημ. —Προκειμένου γιὰ μετάφραση, ποὺ λέγει σχεδὸν τὰ ἴδια, κρίνω περιττὴ τὴν δημοσίευση κι' αὐτῆς ποὺ ἔβραβεύθη στὴ Μικρὴ Τάξη. Αὐτὸ θὰ τὄκανα μόνον ἄν, κατὰ σύμπτωση, ἡ βραβευμένη μετάφραση τῆς Μικρῆς ἦταν καλύτερη ἀπὸ τὴν βραβευμένη τῆς Μεγάλης, ὅταν πάλι θὰ ἔκρινα περιττὸ νὰ δημοσιεύσω κι' αὐτήν. Ἄλλο, βλέπετε, εἶναι ὅταν ὁ Διαγωνισμὸς γίνεται γιὰ ποίημα, διήγημα κτλ. Ἐκ αὐτῶν, ὅλα τὰ βραβευμένα μποροῦν νὰ δημοσιευθοῦνται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΤΟΤΟΣ - ΡΟΒΙΝΣΩΝΑΣ ΩΣ ΣΑΛΑΙΝΕΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ

Ὁ Τοτὸς ἔφερε τὸν Παρασκευὰ στὸ ὄμορφο σπιτάκι του ποὺναι φτιαγμένο ἀπὸ κλαριὰ δέντρων.

Ἔχει μεγάλα σχέδια ὁ Τοτός.

Δὲν τοῦ πρέπει νὰ μένη ἄγράμματος ὁ Παρασκευᾶς καὶ γι' αὐτὸ σήμερα θὰ τὸν μάθη νὰ διαβάζη.

Ἔβαλε στὴ μύτη του τὰ ματογυάλια, φόρεσε τὸν μεγάλο του σκοῦφο, τὸν μυτερό, πῆρε καὶ τὴν ἄσπρη βέργα καί, νά ! ἀρχίζει τὸ μάθημα.

Ἀλλὰ τὸ μαῦρο καὶ σγουρόμαλλο κεφάλι τοῦ καϊμένου τοῦ Παρασκευᾶ εἶναι πολὺ ξερό.

Ἄδικα κοπιάζει ὁ Τοτὸς λέγοντάς του Α Α Α. Ὁ Παρασκευᾶς δὲν καταλαβαίνει τί εἶναι αὐτὸ τὸ Α Α Α.

— Α Α Α ! φωνάζει ὁ Τοτὸς ποὺχει σκιλιάσει στὴν ἄκρη τοῦ μυροπίνακας· εἶναι λοιπὸν δύσκολο νὰ πῇς Α Α Α ;

Καὶ κουνιέται δεξιὰ κι' ἀριστερά, καὶ σκάζει στὰ γέλια, καὶ κοροϊδεύει τὸν καϊμένο τὸν Παρασκευᾶ, καὶ κάνει τόση μεγάλη φασαρία ποὺ νομίζεις πὼς εἶναι καμμιὰ ντουζίνα παπαγάλοι σὲ δωμάτιο.

— Μὴν πολυκοροϊδεύετε, κύριε Τοτό. Δὲν εἶσθε δὰ πολὺ πιὸ σοφὸς ἀπὸ τὸν Παρασκευά.

Καὶ ὁ Τοτὸς ξαναρχίζει τραβώντας ταύτι τοῦ μαθητῆ του : Α Α Α.

—Ἄ ! Ἄ ! Ἄ ! κάνει ὁ μαθητής.

—Δόξα σοι ὁ Θεός ! φωνάζει ὁ δάσκαλος ποὺ ἄκουσε Α Α Α !

Καὶ τὸ μάθημα ἐξακολουθεῖ.

Ὅταν ὅμως ὁ Τοτὸς συλλαβίζει β-α-βα, β-ὰ-βα, βαβά, ὁ Παρασκευᾶς ἀπαντᾶ : Ἔχω βαβὰ στὸ πόδι μου.

Ὅταν ὁ Τοτὸς συλλαβίζει κ-ο-κό, κ-ο-κό, κοκό, ὁ Παρασκευᾶς λέγει : —Γλυκό.

Ὅταν συλλαβίζει π-ι-πί, π-ι-πί, πιπί, ὁ Παρασκευᾶς ἀπαντᾶ : —Φόρεμα !

Ὅταν λέγει συλλαβιστὰ ψ-ι-ψί, ψ-ι-ψί, ψηψί, ὁ Παρασκευᾶς ἀπαντᾶ : —Γατίτσα !

Ὅταν συλλαβίζει μ-α-μ- μάμ, ὁ Παρασκευᾶς ἀπαντᾶ :—Θέλω νὰ φάω !

Νὰ δοῦμε ἂν θὰ μάθη καμμιὰ φορὰ νὰ διαβάζη.

Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

(Α' Βραβεῖον Μ. Διαγωνισμοῦ Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Ἐρεχθέως
τὴν 16 Μαΐου 1928.

ΣΗΜΕΡΑ δημοσιεύονται καὶ τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Μεταφράσεως. Ἀπὸ τοὺς παρανῶ, ἂν μένει πιὰ περὰ ὁ Διαγωνισμός, Σεῖσε. Γρήγορα θὰ δημοσιευθοῦν κι' αὐτοὶ τ' Ἀποτελέσματα κι' ἔπειτα Ο' ἀρχίσουν οἱ προκηρύξεις τῶν νέων. Ἡ «Στὴ Κυριακὴ» ἑτοιμάζεται. Τὴ γράφει ὁ Ἀνανίας . . . σιαμπιόνθη ! !

Πῶ, πῶ, τί σωρὸς ἀπὸ γράμματα σήμερα ! Μοῦ προξενεῖ μεγάλη χαρὰ ἡ ἀγάπη κι' ἡ προθυμία τῶν φίλων μου, ἀλλὰ καὶ μὲ λυπεῖ ἡ ἄσκημία νὰ τοὺς εὐχαριστήσω ὅλους. Γιατὶ Οὐθλὰ στῆλες καὶ στῆλες γιὰ ν' ἀπαντήσω σ' ὅσα μοῦ γράφουν, σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις, ὅλες τὶς ἀπορίες, σ' ὅλα τὰ «ζητήματα» . . . Ἀδύνατο ! Καὶ θὰ περιορισθῶ νὰ πῶ λίγα λόγια στὸν καθένα.

Ἕνας φοιτητὴς τῆς φιλολογίας, ὁ *Γεώργος Κοτζιούλας*, ποὺ γράφει καὶ πολὺ ὡραῖα ποιήματα, μοῦλιπε πρὸ ὀλίγου ἔκαμε τὴ γνωριμία μου: ἔσσαι στὰ χέρια του ἕνας τόμος μου, στὸν ὁποῖον βρῆκε «ἀριστουργηματικὰ ἔργα τοῦ Ἄγρα, τοῦ Σταυρόπουλου καὶ τοῦ Παπαγιαντόπουλου, τῶν τριῶν καλυτέρων ἀπὸ τοὺς νέους ποιητὰς μας». Ἴδιοι ἀποφάσισε κι' αὐτὸς νὰ μοῦ σ' ἕλῃ ποιήματα κι' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ ἀποκτῶ ἕνα νέο καλὸ συνεργάτη.

Μ' ἕνα θυμήσου γράμμα, ἡ ἀγαπητή μας *Τριανταφυλλένα*, ἡ Ἑλένη Ρέ ἀπὸ τὴ Χίο, μοῦ ἀναγγέλλει τοὺς εὐτυχισμένους ἀρραβῶνες της μὲ τὸν κ. Χαιρετόπουλο. Τῆς στέλνω ὅλες τὶς μητρικὲς εὐχὲς ποὺ μοῦ γυρεύει καὶ κομποδένω τὴν ὑπόσχεσή της, ὅτι καὶ παντρεμένη θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μ' ἀγαπᾶ καὶ νὰ γράφῃ γιὰ τὰ Διπλασιάσιά ποὺ τόσο ἀρέσουν τὰ διηγήματά της.

Νὰ κι' ὁ *Τζογές*, ποὺ ἀγόρασα καὶ τὸν τόμο τοῦ 1930 καὶ μ' κάτον ἔχει τώρα εἰκοσιπέντε. Ἄλλοι δέκα μέσον. Συχά-συχά θὰ τοὺς ἀγοράσῃ κι' αὐτούς. Καὶ θἄχῃ τὴν ὡρολύτερη παιδικὴ βιβλιοθήκη !

Ὁ *Κατσεγιαράκος*, ποὺ μοῦ γράφει γιὰ πρώτη φορά, δὲν ξέρει πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πατέρα του, τὸν παλιό μου φίλο, ποὺ τὸν ἔκαμε συνδρομητή μου. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς τὸ βρῆκε ! Μοῦ ἔστειλε 50 δραχμὲς γιὰ νἀγγράφω γιὰ μικρὸ ἄπορο. Τί καλύτερο ; Προξενεῖ σ' ἕναν ἄλλο τὴ χαρὰ ποὺ τοῦ προξένησαν.

Ὁ *Νιαγάρας* μοῦ γράφει κάσο τὸν σιγκλήνια ἡ Ἐκκλησία τοῦ κ. Φιλόδημος γιὰ τοὺς ξενιτεμένους. Θὰ τὴ θυμᾶται πάντα καὶ Θὰ τὴ λέῃ σὲ κάθε παιδί ποὺ θὰ φύγῃ στὴν ξενιτειὰ γιὰ νὰ παρηγοριέται.

Γιὰ τὸ ξεπαπάωμα, Λαντίνια, σ' εὐχαριστῶ. Τώρα πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ τὸ συνοδεύουν. Ἀλήθεια ἀργήσαμε νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλὰ μὲ ἱκανοποίησες μὲ τὸ παρπάτιν !

Καὶ σένα, *Εὐτυράτε Καρίαση*, σ' εὐχαριστῶ καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ δὲν Θὰ κάψῃς νὰ ξεκαθάσῃς. Θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ Φαίδωνος. Ἀλλὰ προηγούμενο γράμμα σου δὲν ἔλαβα.

Χαίρω πολύ, *Ἰανή*, ποὺ ξαναγυρίζεις σ' ὁν κόλο μου «σὰν τὸν ἄσσο σβόλο». Ἔννοια σου καὶ τὰ κομμάτια σου Θὰ κρυφοῦν μὲ τὴν αὐστηρότητα ποὺ θέλεις. Σὲ τιμᾶ πολὺ ποὺ θέν ζητεῖς ἀπολειὰ γιὰ ἐγλίφρυνση, ἀλλὰ μόνο δικαιοσύνη. Γιατὶ Οὐθλὰ στῆλες καὶ στῆλες γιὰ ν' ἀπαντήσω σ' ὅσα μοῦ γράφουν, σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις, σ' ὅλες τὶς ἀπορίες, σ' ὅλα τὰ «ζητήματα» . . . Ἀδύνατο ! Καὶ θὰ περιορισθῶ νὰ πῶ λίγα λόγια στὸν καθένα.

Ἕνας φοιτητὴς τῆς φιλολογίας, ὁ *Γεώργος Κοτζιούλας*, ποὺ γράφει καὶ πολὺ ὡραῖα ποιήματα, μοῦλιπε πρὸ ὀλίγου ἔκαμε τὴ γνωριμία μου: ἔσσαι στὰ χέρια του ἕνας τόμος μου, στὸν ὁποῖον βρῆκε «ἀριστουργηματικὰ ἔργα τοῦ Ἄγρα, τοῦ Σταυρόπουλου καὶ τοῦ Παπαγιαντόπουλου, τῶν τριῶν καλυτέρων ἀπὸ τοὺς νέους ποιητὰς μας». Ἴδιοι ἀποφάσισε κι' αὐτὸς νὰ μοῦ σ' ἕλῃ ποιήματα κι' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ ἀποκτῶ ἕνα νέο καλὸ συνεργάτη.

Μ' ἕνα θυμήσου γράμμα, ἡ ἀγαπητή μας *Τριανταφυλλένα*, ἡ Ἑλένη Ρέ ἀπὸ τὴ Χίο, μοῦ ἀναγγέλλει τοὺς εὐτυχισμένους ἀρραβῶνες της μὲ τὸν κ. Χαιρετόπουλο. Τῆς στέλνω ὅλες τὶς μητρικὲς εὐχὲς ποὺ μοῦ γυρεύει καὶ κομποδένω τὴν ὑπόσχεσή της, ὅτι καὶ παντρεμένη θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μ' ἀγαπᾶ καὶ νὰ γράφῃ γιὰ τὰ Διπλασιάσιά ποὺ τόσο ἀρέσουν τὰ διηγήματά της.

Νὰ κι' ὁ *Τζογές*, ποὺ ἀγόρασα καὶ τὸν τόμο τοῦ 1930 καὶ μ' κάτον ἔχει τώρα εἰκοσιπέντε. Ἄλλοι δέκα μέσον. Συχά-συχά θὰ τοὺς ἀγοράσῃ κι' αὐτούς. Καὶ θἄχῃ τὴν ὡρολύτερη παιδικὴ βιβλιοθήκη !

Ὁ *Κατσεγιαράκος*, ποὺ μοῦ γράφει γιὰ πρώτη φορά, δὲν ξέρει πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πατέρα του, τὸν παλιό μου φίλο, ποὺ τὸν ἔκαμε συνδρομητή μου. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς τὸ βρῆκε ! Μοῦ ἔστειλε 50 δραχμὲς γιὰ νἀγγράφω γιὰ μικρὸ ἄπορο. Τί καλύτερο ; Προξενεῖ σ' ἕναν ἄλλο τὴ χαρὰ ποὺ τοῦ προξένησαν.

Ὁ *Νιαγάρας* μοῦ γράφει κάσο τὸν σιγκλήνια ἡ Ἐκκλησία τοῦ κ. Φιλόδημος γιὰ τοὺς ξενιτεμένους. Θὰ τὴ θυμᾶται πάντα καὶ Θὰ τὴ λέῃ σὲ κάθε παιδί ποὺ θὰ φύγῃ στὴν ξενιτειὰ γιὰ νὰ παρηγοριέται.

Γιὰ τὸ ξεπαπάωμα, Λαντίνια, σ' εὐχαριστῶ. Τώρα πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ τὸ συνοδεύουν. Ἀλήθεια ἀργήσαμε νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλὰ μὲ ἱκανοποίησες μὲ τὸ παρπάτιν !

Καὶ σένα, *Εὐτυράτε Καρίαση*, σ' εὐχαριστῶ καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ δὲν Θὰ κάψῃς νὰ ξεκαθάσῃς. Θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ Φαίδωνος. Ἀλλὰ προηγούμενο γράμμα σου δὲν ἔλαβα.

Χαίρω πολύ, *Ἰανή*, ποὺ ξαναγυρίζεις σ' ὁν κόλο μου «σὰν τὸν ἄσσο σβόλο». Ἔννοια σου καὶ τὰ κομμάτια σου Θὰ κρυφοῦν μὲ τὴν αὐστηρότητα ποὺ θέλεις. Σὲ τιμᾶ πολὺ ποὺ θέν ζητεῖς ἀπολειὰ γιὰ ἐγλίφρυνση, ἀλλὰ μόνο δικαιοσύνη. Γιὰ τὰ ψευδώνυμα ἔχεις πολὺ δίκιο. Κι' ἐγὼ λέγω πάντα πὼς γιὰ κανένα λόγο δὲν πρέπει κανεὶς ν' ἀλλάζῃ ψευδώνυμο μὲ τὸ ὁποῖο ἔγινε πιὰ γνωστός· καὶ πολὺ λιγότερο ἐκεῖνοι ἄθλιοι ποὺ ἀπολαμβάνουν σωπηλὰ ἀλλὰ νὰ μοῦγράψῃς ὅ,τι Θέλεις. Δὲν μὲ «ἀνησυχῇς» καθόλου !

Μὲ βεβαιώ Ὀλίψη ἀναγγέλλω τὸ θάνατο τῆς ἀγαπημένης παλιᾶς μου φίλης, *Ἀέλας Χ. Φραγγιᾶ*, στὴ Χαλκίδα. Ἦταν πολλὰ χρόνια συνδρομήτριά μου, ἔδρασε πολὺ στὸν κύκλο μας μὲ τὰ ψευδώνυμα *Καιτούρια Δάφνη*, *Ὄνειρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, *Νεράϊδα τοῦ Εὐρίνου*, *Ξανθὴ Μαρκησία*, εἶχε ἀλληλογραφία μ' ἕνα πλῆθος Διαπλασοπούλα, καὶ δὲν ἔπαυσε οὔτε στιγμὴ νὰ φροντίζῃ γιὰ μένα. Ὑστερημένη κι' ἀκόμη μέρος καὶ μὲ τόνομά της.

Μοῦ ἄρεσε πολύ, *Κουτορνίθι*, ἡ ἰδέα τοῦ «Πεντάθλου», δηλαδὴ πέντε διαφόρων Διαγωνισμῶν ποὺ Θἀκατελοῦσαν ἕνα. Θὰ τὴ μελετήσω καὶ Θὰ ἰδῶ πῶς· καὶ πότε θὰ τὴν ἐφαρμόσω. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται δτι δὲν Θἀπομακρυνθῶ πολὺ ἀπὸ τὸ σχέδιο σου, ποὺ γι' αὐτὸ δὲ συγχαίρω.

Σαραντασεγνιὰ τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν μέχρι τώρα ἡ *Γαλάτεια* (ποὺ Θὰ πῇ ὅτι Θὰ τὰ ἐκτοστήσῃ) καὶ διατηρεῖ ἀλληλογραφία μ' ἕνα σωρὸ Διαπλασόπουλα: *Ἀνδαλουσία*, *Ἐσμεράλδα*, *Σούζη*, *Ἀβραμόπουλος*, *Κλαίρη*, *Νεάνιδα τοῦ Ἰονίου*, *Ἀνθέστερη Εὐτυχία*, *Ὑβόννη*, *Ροζίτα* κά. Τί καλά!

Κι' ὅμως, *Θαλασσινή*, σοῦ ἀπήγησα. Χαίρω ποὺ γνωρίστηκες μὲ τὴ *Σταράχη* καὶ ποὺ σκοπεύετε νὰ κάμετε Σύλλογο. Τὸ φευδώνυμο ποὺ ρωτᾶς εἶναι ἐλεύθερο. «Δύο χαμένα» δὲν ἀδημοίσευσα ποτέ. Στεῖλε μου τὸ τετράδιό σου καὶ τὸ στέλνω ἐγὼ στὸν *Δ. Ν.* Πρέπει ὅμως νὰ ἐκκλείσῃς μιᾶς δραχμῆς γραμματόσημο.

Μὲ μεγάλη της χαρά, ἡ *Γλυκομίλητη* μοῦ ἀναγγέλλει τὴ νίκη τοῦ σχολείου της (Α' Γυμνασίου Θηλέων) στοὺς ἀγῶνες Βόλληβόλ. Ἡ ἰδια μέρησε τὶς Διαπλασοπούλες τῆς τάξης της καὶ τὶς βρῆκε δώδεκα. Ἄλλο καμάρι! Γιατὶ καμμιὰ ἄλλη τάξη τοῦ Α' Γυμνασίου δὲν ἔχει περισσότερες. Γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μοῦ γράφει εἶπε μὲ τὴ γνώμη τῆς μαμᾶς : σιὰ τέτοια, καλύτερη ἡ περιφρόνηση.

Ἡ *Ἀνθισμένη Μυγδαλιὰ* μοῦ γράφει γιὰ τὸν «σῶχο» τοῦ κ. Φαίδωνος. Στὴν πατρίδα της, τὴν Ξάνθη, τὸν λένε «ταῦχο». Ὅταν εἶναι μικρὸς καὶ τρυφερός, τρώγεται. Ὅταν ὅμως τραγανίσῃ, ξεκοτάει βλαο ἄρια ἀγκαθωτά, κι' ἄπαυτο σ' αὐτὰ τὰ βλαστάρια γεννιοῦνται ετάχυουδοκα αὐτὰ ἀέρινα φτερωτάκια ποὺ τόσα ὀνόματα τοὺς δώσανα τὰ Διαπλασόπουλα καὶ ποὺ ἐκεῖ τὰ λένε *ἤλιους*». Πολὺ ὡραῖα!

Νέμεσις, ὁ κ. Φαίδων αὐχαριστήθηκε πολὺ ποὺ ἔκαμες τόσα γέλια μὲ τὸ «Δέν εἶρ' ἀγώ!» καὶ σ' εὐχαριστεῖ γιὰ τἄλλα ποὺ γράφεις. Τὴν ἡμέρα ποὺ τὸν ζήτησες, εἶχε πολὺ λόγιο στὸ γραφεῖο του καὶ μὲ λύπη του δὲν μπόρεσε νὰ σὲ ἰδῇ. Ἄλλα μὲ πολλὴ εὐχαριστηση Θὰ σ' ἔβλεπε ἀν ἐρχόσουν καμμιὰ ἄλλη μέρα νὰ τὸν ζητήσῃς. Δέχεται ἀπόγευμα, ἀπὸ

Ὀλυμπιὰς Περιστιάνη, Μασκοτίνα καὶ Σύλλογος Ὀλυμπίων Θεῶν. Χίλια εὐχαριστῶ!

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἐστείλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἐλεύθερο Πουλί, Φοιτητής, Ἔνδοξος Ἕλλην, Ἀετόπουλο, Ρέα, Ἀηδονάλαλη, Λεβέντης, Ἀήττητος Ἕλλην, Μεγάλη Ἑλλάς, Ὑγειονόμης τοῦ Ἀθμόνου, Ἐλευθέριος Ρανσάκης, Μαγεμένο Ἀκρογιάλι, Μικρὸς Λόρδος, Φλογέρα, Μάρθα Σακκῆ, Ἀνθαλουσία, Μακντὸφ* καὶ *Ἀκούρδιστο Ρολόϊ*.—Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Στὸ ἐρχόμενο θ' ἀπαντήσω σ' ὅσους μπορέσω.

Ἔλαβα πάλι γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας, ἔλαβα!.. Ἐντοπίτικα ἀπὸ φίλους μου ποὺ δὲν εἶχαν ἰδέα ἀκόμα τὴ δήλωσή μου καὶ γι' αὐτὸ εἶναι δεκτὰ κι' αὐτὰ τὰ κομμάτια. Ἄλλα ὅμως νὰ μὴ λάβω, ἂν δὲν δηλώσω πάλι ὅτι δέχομαι.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ξανθὴ Πριγκίπισσα, κ. (ΝΚ). Χιονολούλουδο, κ. («—»). Λυγαριά, κ. (***). Ὀγδοηκονταετὴς δίπεμπες, κ. (ΠΣ). Μικρὸ Ναυτόπουλο, ἀ. (ΜΜ). Χλωμὸ Φεγγάρι, ἀ. (ΠΦ). Ψυχολογίνα, κ. (Ἰμ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Μικρὸ Θηνιωτάκι, ἀ. Μεγαλόπρεπη Ἴδη, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Καλάμιον* (εἶναι κάμποσοι καὶ καλεσὲ τους μὲ Μ. Ἀγγελία· ἔχι, τέτοια ἐξώφυλλα-καλλιτεχνήματα δὲν ἔχω!) *Πεταχτούλαν* (μπορεῖς νὰ μοῦ γράψῃς καὶ κάθε δεκαπέντε, καὶ κάθε ἑβδομάδα καὶ κάθε ποὺ εὐκαιρεῖς· εἶδα πῶς πέρασες τὶς παῦσες καὶ τὴν πρωτομαγιὰ κι' εὐχομαι τοῦ χρόνου καλύτερα!) *Περάϊδαν τοῦ Γιαλοῦ* (θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ· καὶ σὺ γράψε μου ὅσο συχνὰ θέλεις· δὲν «βχριτιβίκι» ἐγὼ τὰ καλὰ μου παιδιά!) *Μικροσκοπιεὺν Γίγαντα* (ἄ, μπά! γιὰ τόσο μεγάλο ποίημα οὔτε στὴ Σελίδα ἔχει θέση οὔτε ἀλλοῦ· ἔπειτα ἔπρεπε τώρα νὰ δέχομαι ἀργότερα, ποὺ θὰ ξαναρχίσω, νὰ μοῦ στείλῃς κι ἕνα μικρό!) *Ἀφροδίτην τῆς Μήλου* (ἐστειλα· δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ γράμμα ἐκεῖνο ἦταν ψεύτικο!) *Αἰγυπτιοσούλαν* (ὡραῖο ἦταν, πολὺ ὡραῖο· ἀλλὰ καλύτερα ποὺ δὲν τὸ ἐστειλες· φτάσαμε σ' εὐχαριστῶ πολύ!) *Γελασίναν* (ἀπὸ ἀδιαφορία; ὄχι, δὲν τὸ φαντάσθηκα ποτέ· γιὰ τὸ ἄλλο, θὰ συμμορφωθῶ εὐχαρίστως!) *Ἀλκάνθινο Ρόδο* (ἐστειλα· ὁ Ὀδηγὸς ἑτοιμάζεται, ἀλλὰ μπορεῖς καὶ χωρὶς αὐτόν, μόνο μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ ἔχει κάθε προκήρυξη Διαγωνισμοῦ!) *Ἀρχαίαν Ἑλλάδα* (ἔχει, δὲν κάνει!) *Λιάναν* (γιὰ νὰ τὸ διαβάσω ἀμέσως καὶ νὰ μὴν κάνω λάθος· ἀλλὰ δὲν εἶναι ὑποχρωτικό· ἂν δὲν ἔχῃς κόκκινο μελάνι, γράφε το καὶ μὲ μκῦρο!) *Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ χαριτωμένα «ἀθγουλάκια» καὶ τοῦ χρόνου!) *Μάγισσαν* (τὸ ἔλαθος ἐπέβη ἐτσι τοιαῦτα, ὥστε τἀρχικά των ν' ἀποτελοῦν φυτὸν ὑδρόχαρι).

Ξ.

383. Ἐλλιποσύμφωνον

α-αμπα-π'-μαπι-γαα-αα-α-ε-ε0.

Σ.

384. Γρῖφος

Πγῆ	Πγῆ	Κῶς
Πγῆ	Γὴν	Κῶς μοιραί μεῖ
Πγῆ	Πγῆ	Κῶς
	Πγῆ	Κῶς
		Κῶς

Σ.

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

385. Mots en carré

* * * *
* * * *
* * * *
* * * *

1, Sorte de sel; 2, Satellite celeste; 3, Verbe; 4, Organe du corps en forme de cordon. Vertical, les mêmes.

Ξ.

386. Cinéma-Rébus

Σωρὸς—πυρρὸς—ἐάν—ὀργυιά. (Πρόσκτημα τῶν Ἀθηνῶν)

(Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις εἶναι ἀπὸ τὴν φραβεμένην Συλλογὴν τῆς ΣΓΟΥΡΟΜΑΛΙΔΟΣ καὶ τὴν Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ τοῦ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ.— Εἰς τὸ ἀσυγχώρητον ἐλλάδιον καὶ ὁ Γαλλομὴ Γρῖφος εἶναι τῆς ΜΥΡΤΩΣ. Ἐκεῖνος τὸν ἄπαιον ἐξαρεῖ ἡ σημείωσις, ὅταν ἕνας Ἑλληνιπὰς, ὁ ἀπαίδευτος ἤκουεν ἔλω.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 10

146. Ἀντίο (ἀντί, ὁ,) — 147. Νέφος (ναί, φῶς.)— 148. Ἡ αὐγή, τὸ αὐγόν.—149.

ΑΓΑΛΟΠΗ 150. ΛΟΥΚΙΑ
Α Γ Ε ΝΟΣ (ὁλκάς, ὕ-
Α Κ Ρ αλος, κάνκλας,
ΘΑΜΥΡΙΣ Ἰανός, Ἄλυς,
Ρ Νίκαια, Σίκι-
Α νος.) — 151.

ΒΕΡΝ (Βέρων, Ἐρμῆς, Ρούθ, Νεῖλος). — 152. Ρίμβ, ξήλωνε, δουλειὰ νὰ μὴ σοῦ λείπῃ.— 153. *Ὑπὲρ πᾶν ἡ πατρὶς* (ὑπὲρ πανὶ πα τρίς.)—154-158. Par nuM: *miel, âme, mille, mol, terme.*

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *36* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 31 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρμαρος δρ. *30* καὶ ραμμένος δρ. *35*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθέτεα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 19 Ἰουλίου.

371. Λεξίγριφος

Ψιθυριστού, μιὰ τρύπα,
Πλανήτου γενεσή.
Μ' αὐτὰ τὰ τρία ποὺ εἶπα
Κάνεις μικρὸ πουλί.

Ξ.

372. Ἀναγραμματισμὸς

Σευλίγεται τὸ ἕνα
Καὶ γυρίζει, ὅλο γυρίζει...
Βρέφος πιὰ δὲν εἶναι τάλλο
Μὰ κι' αὐτό, πές, τερετίζει.

Ξ.

373. Μεταγραμματισμὸς

Ἕνα λουλούδι ὡραῖο
Δυὸ γράμματά του ἀλλάζει
Καὶ νᾶναι μὲ λουλούδια
Καὶ δόξα παρουσιάζει.
Γιατὶ τὸ ξακουσμένο
Ἀνάσυρμα βλαστάρι
Ποὺ ἡ φύση τοὔχε δώσει
Τοῦ ποιητοῦ τὴ χάρη.

Σ.

374. Κοινὴ λέξις

Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία—Πόλις τῆς Εὐβοίας—Σύνδεσμος τελικός.

Ἐὰν εἰς ἑκάστην τῶν ἀνωτέρω ζητουμένων λέξεων προστεθῇ ὡς κοινὴ λέξις τὸ *τρία*, θ' ἀποτελέσουν, μετὰ ἢ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ:

Ἡ πρώτη: ἐπιστήμονα ἐπαγγελματίαν.

Ἡ δευτέρα: θυλάσσιον φαινόμενον.

Ἡ τρίτη: σύμβολον θαλασσίου θεοῦ.

(Νέον εἶδος!

Σ.

375. Πτερωτὸν Γράμμα

Ἄνθος τοῦ ἀγροῦ—Ἄρρεν ζώου μυρμηκοτικοῦ — Ἁλιευτικὸν ἐργαλεῖον — Τεμάχιον μετάλλου (νόμισμα)—Χώρα τῆς Ἀσίας.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ λέξεις ἔχουν ἀπὸ πέντε γράμματα. Ἂν ἐξ αὐτῶν, τὸ πτερωτόν, ἀπαντῇ ἁπαξ εἰς ἑκάστην καὶ εἶναι πρῶτον τῆς πρώτης, δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ κεθεξῆς.

Ξ.

376. Ἀσυμπλήρωτος Παροιμία

Χίλια—ἕνα—καὶ—κρίμας — ἄσπρο.

Νὰ συμπληρωθῇ αὐτὴ ἡ παροιμία. Κάθε παύλα ἀντιπροσωπεύει μίαν λέξιν ποὺ λείπει.

Ξ.

377-381. Μισαὶ Λέξεις

θρ - ελα - φορ - μυρ - μνο

Αἱ λέξεις αὐταὶ εἶναι χωρισμέναι ἀκριβῶς εἰς τὰ ἥμισυ των. Νὰ συμπληρωθοῦν. [Ξ.

382. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἐπιθέτων

Τὸ — Κοινόν. Ὁ — ἀετός. Αἱ — παυθένοι. Εἷς — κύκλος. Ἡ — περιστερά. Ἓν — τρίγωνον. Ἡ — τίγρις.

Εἰς τὰ οὐσιαστικὰ αὐτὰ νὰ τεθοῦν ἐπίθετα τοιαῦτα, ὥστε τἀρχικά των ν' ἀποτελοῦν φυτὸν ὑδρόχαρι.

Ξ.

383. Ἐλλιποσύμφωνον

α-αμπα-π'-μαπι-γαα-αα-α-ε-ε0.

Σ.

384. Γρῖφος

Πγῆ	Πγῆ	Κῶς
Πγῆ	Γὴν	Κῶς μοιραί μεῖ
Πγῆ	Πγῆ	Κῶς
	Πγῆ	Κῶς
		Κῶς

Σ.

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

385. Mots en carré

* * * *
* * * *
* * * *
* * * *

1, Sorte de sel; 2, Satellite celeste; 3, Verbe; 4, Organe du corps en forme de cordon. Vertical, les mêmes.

Ξ.

386. Cinéma-Rébus

Σωρὸς—πυρρὸς—ἐάν—ὀργυιά. (Πρόσκτημα τῶν Ἀθηνῶν)

(Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις εἶναι ἀπὸ τὴν φραβεμένην Συλλογὴν τῆς ΣΓΟΥΡΟΜΑΛΙΔΟΣ καὶ τὴν Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ τοῦ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ.— Εἰς τὸ ἀσυγχώρητον ἐλλάδιον καὶ ὁ Γαλλομὴ Γρῖφος εἶναι τῆς ΜΥΡΤΩΣ. Ἐκεῖνος τὸν ἄπαιον ἐξαρεῖ ἡ σημείωσις, ὅταν ἕνας Ἑλληνιπὰς, ὁ ἀπαίδευτος ἤκουεν ἔλω.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 10

146. Ἀντίο (ἀντί, ὁ,) — 147. Νέφος (ναί, φῶς.)— 148. Ἡ αὐγή, τὸ αὐγόν.—149.

ΑΓΑΛΟΠΗ 150. ΛΟΥΚΙΑ
Α Γ Ε ΝΟΣ (ὁλκάς, ὕ-
Α Κ Ρ αλος, κάνκλας,
ΘΑΜΥΡΙΣ Ἰανός, Ἄλυς,
Ρ Νίκαια, Σίκι-
Α νος.) — 151.

ΒΕΡΝ (Βέρων, Ἐρμῆς, Ρούθ, Νεῖλος). — 152. Ρίμβ, ξήλωνε, δουλειὰ νὰ μὴ σοῦ λείπῃ.— 153. *Ὑπὲρ πᾶν ἡ πατρὶς* (ὑπὲρ πανὶ πα τρίς.)—154-158. Par nuM: *miel, âme, mille, mol, terme.*

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΚΙΓ — 480]

Ἀπ' ὅλους τοὺς ζωγράφους ἡ «Βελιάτικη Γρελοπαρέα» περιμένει ἀπάντηση ἀπὸ ἕναν ἀμό της.

[ΚΙΓ — 481]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν ἄρθρων περὶ κοινῶν (τυπείων). Προθεσμία 2 μηνῶν, συμπεπτωκὶ διάφραγμος. Βραβεῖα 3 ἐκλεκτά. Δῶρο: (ΚΙΓ—117).

Ὁ τῶν Δίγων, Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες

[ΚΙΓ — 482]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλα τὰ Διαπλασάπαιδα καὶ Διαπλασοπούλες. Δῶρο: (ΚΙΓ—117).

Ἑλληνικὸν Γάντρον

[ΚΙΓ — 483]

Ὁ Σύλλογος **ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ** θεωρήσας ἐπάναγκες τὴν ἵδρυσιν γυναικείου Τμήματος, ἱδρύει τοιοῦτο. Πρόεδρος ἐξελέγη ἡ Ψυχολογίνα καὶ γραμματεὺς ἡ Ντεσπίνα. Ἕδρα Δεκεμβρίς.

[ΚΙΓ — 484]

Ἀνταλλάσσω - Ἀγοράζω γραμματόσημα Ἑλλάδας, Σάμου, Ἠπείρου, Κρήτης, Δίδυ Ἐπαναστάσεως, Φαβιέρου, Ναυαρίνου, Εὐρώπης, Ἀμερικῆς, Ἄνδρου, Λήμνου.—Γεώργιος Ἰω. Συκαρᾶς, Κατάστημα Ἀδελφῶν Παπαδιαμάντη, Σπάρτη.

[ΚΙΓ — 485]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ» ΠΡΑΧΑΣΙΩΝ

Διαγωνισμὸς: Ποῖον ἄνθος προτιμᾶτε; Συμπεπτωκὶ διάφραγμος. Προθεσμία: 30ὴ Ἰουνίου. Κληρωθήσονται τρεῖς (Βιβλία Βέρν). Ἐπανευθύνονται τρεῖς ἕκαστος δύο βιβλία Σολόφρα ἀφελείας. Δῶρο: (ΚΙΓ—175). Ὑποστηρίζοντας ὑπηρέσιαν. Περιμένομεν ἀπὸ ὅλους ἐς.

Ἀμφιάντων Ρεδέν, Τρεμανζίν, Κυριοζέα, Τάνταλε, Λέχναδε:

[ΚΙΓ — 486]

Μπρυνέττ καὶ Δάφνη= ἀδελφὲς Παπαλίδου. Μυρτάλουση καὶ Ρέα = ἀδελφὲς Βιάρδα, Ἠλέκτρα= Ἀρναουτόγλου.

Φλογέρα

[ΚΙΓ — 487]

Ἀπατελήματα Διαγωνισμοῦ [ΚΙΓ—247].

Α' Βραβεῖον: Ἰαπανίδλα. Β' Βραβεῖον: Δούκισσα ντὲ Σεβρέζ. Στεῖλαι διεύθυνσίν σας.

Ἱππότης ντὲ Γκωζιόν

[ΚΙΓ — 488]

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Κάμαμε νέα μέλη τὸν Κόκκινο Πράσινο γιὰ τὰ Διημερήσια καὶ τὸν Φιλοξενοκονταετὴ Μπεμπὲ γιὰ τὸ Σεσσάϊρια. Οἱ δύο παλαιοὶ κάτοχοι αὐτῶν τῶν τιμημάτων ἔγειναν μέλη καθὼς καὶ ὁ Παπουτσωμένος Γάτος.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

[ΚΙΓ — 489]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΝΘΕΩΝ — Ὁ διαγωνισμός μας [ΚΙΓ — 290] διαφωτίσει ἕνα πλῆθος ἀπαντήσεων. Εὐχαριστοῦμεν Θεούς εὐχαριστοῦμεν.

Ὁ τῶν Διαγων. ΚΙΣΣΟΙ

[ΚΙΓ — 490]

Πυγολαμπίδα, δέχομαι ἀλληλογραφίαν. Δῶρο μου: Μαρίαν Παυλάκη (ὁδὸς Τσουκνιδάνη Σταδίου 33 (νέον) Ἀθήναι. Ὁ Διαβολάκης δὲν ἀλληλογραφεῖ, μόνον ἀνταλλάσσει Μ. Μ. Τσουκνίδα

[ΚΙΓ — 491]

Ἐλία, Λιλάντα, Νιόβη, Θὰ μ' εὐχαριστοῦσε πολὺ ἕνα τετραδιάκι κι' ἡ ἀλληλογραφία Σας. Δῶρο: [ΚΙΓ — 105].

Ἀνδαλουσία

[ΚΙΓ — 492]

Προτρωπικίναντος ἀπὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, πρωτεύουσης Ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν στὴν Αἴγυπτία, Αἰγυπτιακὴ Ἀκτή, Νιαγάρα καὶ στὴν Ἐξωνυπάτουλα. Δῶρο: Χιονολούλουδο, Λυγαριά, εἰς Κλειοῦ Μυτιλήνης.

[ΚΙΓ — 493]

Καλοκυβδόσκορε, ἡ μόνη ἀπαντὴ στὴν ἀρχὴ τοῦ ἄπαιου εἶναι ὅτι θὰ σὲ ὠφελήσῃ εἶναι νὰ τρῶς πασατέμπια. "Οδεν πᾶσε τὸν κακοῦσπορο, — ΒΟΥΝΤ, πρόεδρος συλλόγου ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ.

[ΚΙΓ — 494]

Δαπαλασόπουλα-ες, ἄπαιος ἔχει τὸν καλοσύνη νὰ μοῦ στείλῃ τετραδιάκι του κλπ. παρακαλῶ στὴν νέαν μου Δῶρον: Ἀνδρέαν Μανιατάκην, μαθητήν, Οἰκία Λάμπ. Μολάους, γιὰ τὴν Ἀκακία

[ΚΙΓ — 495]

Σέρλοκ Χόλμς, Τάνταλε, Φίλανθε, Προσκαπάνη, Κλαίρη, Φραγκίσκε, τὰ ὡραῖα σας τετραδιάκια μ' ἔκαναν πενθυχησιφένη. Ἐστειλα δικό μου· λάβατε;

Ἀκακία

Τύποις ΞΕΝ. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Καὶ τὰ ἕπτακτα δωδεκαεξίδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραχὼρ εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὴ 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατρ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4. Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνος καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 26 Μαΐου 1928* *Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 26*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ διαμονή του ἐκεῖπερα ἦταν ὁλοξεδίολου περιττή, ὁ λόρδος ἀποφάσισε νὰ φύγῃ, νὰ πάει γρήγορα νὰ βρεῖ τὸ βασιλιά του.

Ὁ νεαρὸς Κάρολος ὁ Β' βρισκότανε τότε σὲ μιὰ κρίσιμη στιγμή: Τῆς ἡμέρες αὐτὲς ἐμελλε νὰ δοθεῖ ἡ ἀποφασιστικὴ μάχη μεταξὺ τῶν Κρομβελικῶν καὶ τῶν βασιλικῶν, κι' ὁ λόρδος ἀποφάσισε νὰ πολεμήσει κι' αὐτός. Ἂν σκοτωνόταν, θὰ πήγαινε νὰ βρεῖ τὴν ἀγαπημένη του Νταίζη. Ἂν γλύτωνε, θὰ γύριζε στὸ Λὸκ-Λέβεν καὶ θὰ προσπαθοῦσε νὰ κάμει τὴ ζωὴ τῆς λαίδης ὅσο μποροῦσε πιὸ γλυκειά.

Μόλις ἔφεξε, πρόσταξε νὰ σελλώσουν τ' ἄλογό του καὶ πῆγε ν' ἀποχαιρετήσει τὴ Διάνα. Τὴ βρῆκε ἥσυχη καὶ σχεδὸν γελαστή. Δὲν τὸν γνώρισε καὶ πάλι, ἀλλὰ φάνηκε εὐχαριστημένη μόλις τὸν εἶδε. Ὡστόσο ὅλες οἱ προσπάθειές του στάθηκαν καὶ πάλι ματαιες κι' ἔφυγε ἀφίνοντας ἕνα βαθύτατο στεναγμό.

Καθὼς ἀνέβαινε στ' ἄλογό του, ἄκουσε τὴ γλυκειὰ καὶ λυπημένη φωνὴ τῆς Διάνας: «Ἡ δυστυχισμένη μητέρα φώναζε τὴ Νταίζη, νὰ τῆς δέσει τὸ φιόγκο στὰ μαλλιά της...

«Ἡ Τζένη τὴ μάθαινε νὰ κεντᾷ...» (Σελ. 210, στ. α')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἡ κόρτα ἀνοίγει!

Μέσα στὴν ταραχὴ τοῦ ἐμφύλιου πολέμου, ποὺ ἐσπάραζε τὴν Ἀγγλία κι' ἴδιως τὸ Λονδῖνο, ἡ ζωὴ τῶν κατοίκων τοῦ γνωστοῦ μας Πύργου τραβοῦσε τὸ δρόμο της, πάντα ἥσυχη καὶ μονότονη.

Οἱ μέρες περνοῦσαν ἀπαράλλαχτες ἡ μία μὲ τὴν ἄλλη καί, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει κανείς, ἔφτιαναν ἑβδομάδες, οἱ ἑβδομάδες ἔφτιαναν μῆνες κι' οἱ μῆνες χρόνους ὁλόκληρους!

Ἡ ἐπανάσταση, ἡ ἐξορία κι' ὁ θάνατος τοῦ βασιλιᾶ, ἡ ἐπικράτηση τοῦ Κρόμβελ, ποὺ εἶχε τώρα στὰ χέρια του ὅλη τὴν ἐξουσία, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος κι' ἡ καταστροφὴ τοῦ κόμματος τῶν «Καβαλιέρων», ὅπως ἀποκαλοῦσαν τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ βασιλιᾶ, ὅλ' αὐτὰ ἔφταναν σὰν μακρινὸς ἀντίλαλος μέσα στοὺς τοίχους τῆς μεγάλης φυλακῆς, ὅπου ὅλοι μιλοῦσαν σιγανὰ γι' αὐτὰ τὰ πράγματα, γιατὶ πάντα ἦταν ἐπικίνδυνο ἐκεῖ-μέσα νὰ συζητεῖ κανεὶς πολιτικά.

Γιατὶ σὲ κάθε κοινωνικὴ τάξη ὑπάρχουν οἱ ἀνανδροι, οἱ προδότες κι' οἱ κατάσκοποι, ποὺ εἶναι πάντα πρόθυμοι νὰ κατασκοπεύσουν καὶ νὰ κάμουν κακὸ στοὺς γνωστούς των, γιὰ νὰ προσφέρουν ἐκδούλευση στοὺς ἰσχυρούς.

Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Κρόμβελ αὔξαναν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, κι' οἱ βασιλικοὶ κι' οἱ καθολικοὶ ἀναγκαζόνταν νὰ μεταναστεύουν γιὰ νὰ σώσουν τὴ ζωή τους. Κι' ὅσοι ἔμειναν, ἦταν ὅλοι ὑποπτοι· μυστικοὶ ἀστυνόμοι τοὺς παρακολουθοῦσαν καὶ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ ξεστομίσει μιὰ φράση δυνατά. Ὅλος ὁ κόσμος εἶχε καταντήσει νὰ φοβᾶται καὶ τὸν ἴσκιο του καὶ νὰ μιλᾷ σιγανά.

Οἱ πύλες τοῦ Πύργου ἄνοιγαν τώρα συχνότερα, ἀλλὰ ἐκεῖ μέσα τίποτα δὲν ἄλλαζε. Ἡ πόρτα ξανάκλειγε βαρειὰ κάθε φορὰ καὶ ὁ νέος κατάδικος χανόταν μέσα στὴ σιωπὴ τῶν κελλιῶν, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι.

Κι' ὅμως, ἐγὼ ὅλα τριγύρω ἔμεναν ἀμετάβλητα, μόνον ἡ φίλη μας ἡ Ντεΐζη ἄλλαζε. Δὲν ἦταν πιὰ τὸ χαρούμενο παιδάκι, ποὺ ἡ ξεγνοιασιά του φαΐδρυνε ἄλλοτε τὴ θλιβερὴ αὐτὴ φυλακή. Τώρα ἔμοιαζε σὰν ἕνα μεγάλο λουλούδι, ποὺ εἶχε φυτρώσει μέσα στὸ μελαγχολικὸ ἴσκιο.

Στὴν ἡλικία τῶν δεκατεσσάρων χρόνων συμπληρώνεται ἡ ἀλλαγὴ στὸ σῶμα καὶ στὸ πνεῦμα ἑνὸς παιδιοῦ. Ἡ ἀνάπτυξη κάνει πιὸ λεπτὰ καὶ πιὸ μακρυὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος κι' οἱ πρῶτες σκέψεις ποὺ βλασταίνουν στὸ παιδικὸ μυαλὸ δίνουν μιὰ σοβαρότερη ἔκφραση στὰ μάτια.

Μὰ ἡ Νταΐζη εἶχε μιὰν ἀκόμη ἀφορμὴ γιὰ ν' ἀλλάξει πιὸ βαθιά: τὴν ἀνάμνηση τῶν περιπετειῶν της καὶ τὴ ζωή της στὸ παράξενο αὐτὸ περιβάλλον.

Ἡ ἀνάγκη νὰ κρύβεται καὶ νὰ μὴ βγάζει μιλιά, ὁ ἀόριστος φόβος τοῦ ἀγνώστου κινδύνου, ἡ ὑποπτία, ποὺ εἶναι τόσο ἀντίθετη μὲ τὸ παιδικὸ ἔνστικτο, ὅλ' αὐτὰ τὴν εἶχαν κάμει λιγόλογη καὶ συλλογισμένη.

Ἔπρεπε νὰ μὴν ἔχει ἐμπιστοσύνη σὲ κανέναν, νὰ ζυγίζει τὰ λόγια της, νὰ μὴ λέει κάθε τι, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό της.

Κι' ὅσο περισσότερο, ὅσο μεγάλωνε, τόσο βαθύτερα καταλάβαινε τὶς σιωπηλὲς τραγῳδίες τῆς μεγάλης ἐκείνης φυλακῆς καὶ συλλογιζόταν ὁλοένα τὰ ἀξιολύπητα

θύματα, ποὺ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἐρχόνταν τόσο ἄφθονα νὰ ταφοῦν στὴ φρεσκοτὴ σιωπὴ τῶν σκοτεινῶν κελλιῶν. Μιὰ μυστικὴ μελαγχολία μεγάλωνε μέσα της κι' ὡστόσο ἡ πίστη της στὴ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ γινόταν ὅλο καὶ πιὸ θερμή.

Ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε τί στὸν κόσμο τὴ θετὴ μητέρα της, τὴ Τζέννη. Μόνο αὐτὴ τὴν ἐνοιαζόταν καὶ τὴν παρηγοροῦσε, ὅταν ἀποφάσιζε νὰ τῆς ἀνοίξει τὴν καρδιά της. Κι' ἐνῶ τὸ Θωμᾶ Γουὶλ τὸν φώναζε «Θεῖο Θωμᾶ», τὴ Τζέννη τὴν ἔλεγε «μητέρα» κι' αὐτὸ τὴ μάγευε τὴν ἀγαθὴ ἐκείνη γυναίκα. Καὶ ποιὰ μητέρα θὰ ἦταν περισσότερο γλυκειὰ κι' ἀφοσιωμένη!

Δὲ χωριζόνταν στιγμή. Ἡ Τζέννη τὴ μάθαινε νὰ ράβει καὶ νὰ πλέκει, νὰ κεντᾶ στὸ τελλάρο μὲ χρυσὴ κλωστὴ λουλούδια καὶ πουλιὰ ποὺ φαινόνταν σὰ ζωντανά, μορφὲς ἁγίων καὶ ἀγγέλων ἢ ἱππότες μὲ τὶς σιδερόφραχτες πανοπλίες τους. Ἤξερε φίνο κέντημα ἡ Τζέννη κι' ἤθελε νὰ μάθει καὶ τὴν κόρη της.

— Δὲν εἴμαστε πλούσιοι, ἔλεγε συχνὰ στὸν ἄντρα της. Δὲν ἔχουμε τίποτα νὰ τῆς ἀφίσουμε. Ἂν λείψουμε μεῖς, τί θ' ἀπογίνει; Ἂς ἔχει λοιπὸν τὴν τέχνη στὰ χέρια της καὶ τότε θὰ βγάζει στὴν ἀνάγκη τὸ ψωμί της, ὅπου κι' ἂν βρεθεῖ.

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς θὰ πεθάνουμε μεῖς; ἀπαντοῦσε ὁ Θωμᾶς, ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ προβλέπει τὰ δυσάρεστα, καὶ μάλιστα τὰ τόσο «μακρινά» καθὼς ἔλεγε.

— Κανεὶς δὲ μοῦ τὸ εἶπε, καλέ μου Θωμᾶ. Ἀλλὰ ποιὸς ἔζησε χίλια χρόνια σ' αὐτὸ τὸν κόσμο; Καιρὸς λοιπὸν νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὴ μικρή.

Καὶ πάντα ἡ κουβέντα τους γύριζε στὴ μικρὴ τους Βιολέττα.

Ἡ Τζέννη ἀνησυχοῦσε γιὰ τὴ λεπτὴ κράση της, ποὺ εἶχε ἀλλάξει τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν ἕνα ροδαλὸ καὶ παχουλὸ παιδάκι. Τώρα τὸ παρουσιαστικό της ἦταν ἀναιμικό, ὡσὰν οἱ ψηλοὶ αὐτοὶ τοῖχοι νὰ εἶχαν κλέψει ἀπὸ τὰ μάγουλά της τὴ δροσιὰ καὶ τὴν κοκκινάδα.

—Ἄκουσε τί θὰ σοῦ πῶ, Θωμᾶ, καὶ δός μου τὴ γνώμη σου. Δὲ μπορῶ νὰ βλέπω τὴ Βιολέττα χλωμὴ κι' ἀμίλητη. Τὸ καταλαβαίνω πὼς θέλει συντροφιά, ἕνα κορίτσι τῆς ἡλικίας της. Ὕστερα, φαίνεται πὼς αὐτὴ ἡ φυλακὴ τῆς πλακώνει τὴν καρδιά. Νὰ τί σκέφθηκα. Νὰ τὴ δώσω στὴ φίλη μου, τὴ μὶς Μίλδρεδ, ποὺ εἶναι καλὴ κεντήστρα. Αὐτὴ ἔχει πάντα στὸ σπίτι της κορίτσια, ποὺ μαθαίνουν τὴν τέχνη καὶ τὴ βοηθοῦν. Θὰ τὴν προσέχει αὐτὴ σὰν νὰ ἤμουν ἐγὼ ἡ ἴδια. Τί λὲς ἐσύ;

Τὶς περισσότερες φορές, οἱ συμβουλὲς τοῦ κὺρ-Θωμᾶ στὴ γυναίκα του ἦταν πολὺ λακωνικές. Ἔξυνε λιγάκι τὸ κεφάλι του κι' ὕστερα ἀπαντοῦσε:

— Κάμε ὅπως λές!

Αὐτὸ ὅμως τὸ ἔλεγε μὲ ἀλλοιώτικη πεποίθηση, ὅταν ἔβλεπε ὅτι τὸ θέλε ἡ Τζέννη.

Ρώτησαν καὶ τὴ Βιολέττα κι' αὐτὴ δέχτηκε πρόθυμα τὴν πρόταση. Νὰ βγεῖ ἔξω! Ὕστερ' ἀπὸ τόσου καιροῦ κλεισίμο, ποὺ νὰ τὸ ἐλπίσει πιὰ ὅτι θὰ ξανάβλεπε τοὺς δρόμους!

Δυὸ γύχτες ὁλόκληρες δὲν ἔκλεισε μάτι. Καὶ τὸ πρωὶ τῆς χαρούμενης ἡμέρας σηκώθηκε πρώτη-πρώτη καὶ συγύρισε ὅλο τὸ σπίτι, γιὰ νὰ μὴν ἀργήσει ἡ ἐπίσκεψή τους στὴ μὶς Μίλδρεδ.

Ὁ Θωμᾶς τὴν πείραξε γελώντας:

— Τόσο πολὺ βιάζεσαι λοιπὸν νὰ φύγεις ἀπὸ κοντά μας;

Ἡ Νταίζη σάστισε λιγάκι κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Τζέννης.

—Ἄ, μητέρα, αὐτὸ βέβαια δὲν τὸ πιστεύεις ποτέ! Ξέρεις καλά, ὅτι δὲ θ' ἀγαπήσω κανέναν ὅπως σ' ἀγαπῶ! Χαίρομαι ὅμως λιγάκι, γιατὶ θὰ βγῶ ἔξω, αὐτὸ εἶν' ὅλο!

—Ὁ Θεὸς σοῦ σὲ πειράζει, κόρη μου, εἶπε ἡ Τζέννη φιλώντας την. Ἴσα-ἴσα κι' αὐτὸς θέλει νὰ σὲ ξαναϊδεῖ ράδινη καὶ παχουλή.

—Ὥστε θὰ βγαίνω συχνὰ ἔξω;

— Ἂν σὲ θέλει ἡ μὶς Μίλδρεδ, θὰ μείνεις λίγον καιρὸ μαζί της. Ἐκεῖ δὲ θὰ σὲ γνωρίζει κανεὶς καὶ θὰ μπορεῖς νὰ βγαίνεις περίπατο μὲ τὶς φιλενάδες σου.

— Καὶ σᾶς δὲ θὰ σᾶς βλέπω πιά; ρώτησε ἡ Νταίζη ἀνήσυχη.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑ

Τὸ βλέμμα βυθισμένο
στὰ μάκρος τοῦ ἔρημου δρόμου,
κι' ἐγὼ ὅλο περιμένω
σὰν πάντα τ' ὄνειρό μου.

Κι' ἐγὼ ὅλο περιμένω
στὴν ἄδεια μοναξιά μου
τ' ὄνειρο τὸ χαμένο
μαζὶ μὲ τὴ χαρά μου.

Γι' αὐτὸ ὅλο συλλογιέμαι
κι' εἶμαι ὅλος προσδοκία,
μ' αὐτὸ ἀπαλησμονιέμαι
συχνὰ μπρὸς στὰ βιβλία.

Κι' ἀπ' τὴν αὐγὴ ὡς τὸ βράδυ
αὐτὸ γυρεύω ἀλοένα
στὸ φῶς καὶ στὸ σκοτάδι
μὲ μάτια λυπημένα.

Τὸ ἀντάμωσα σὰν ξένο
ποτὲ στὴ ζωή μου τάχα,
ἢ νυχταγεννημένο
στὸν ὕπνο μου μονόχα;

Ποιὸς ξέρει... Ὡστόσο μένει
βαθιὰ μου ἡ ἀνάμνησή του
καὶ κάτι ἀπ' τὴ σβυσμένη,
τὴν ἄπιαστη μορφή του.

Φεύγει ὁ καιρὸς μὲ βιάση
κι' οἱ μέρες μου περνᾶνε'
μὰ ἐγὼ λέω πὼς θὰ φτάσει
μιὰν ὥρα ὅπου καὶ νάναι...

Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΕΚΠΛΗΞΗ ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΗ

Ἡ ἐπισκοπή του, ἐκεῖ στὴν Ἰταλία, ἦταν πολὺ εὔπορη κι' ὁ καλὸς Δεσπότης εἶχε τὸν τρόπο νὰ τρώγει καὶ νὰ πίνῃ σὰν... Πάπας. Δὲν εἶχε ὅμως στομάχι ὁ κακόμοιρος, δὲν εἶχε ὄρεξη πατέ. Ὅπως τοῦ τάφερναν στὸ τραπέζι τὰ φαγιά, ἔτσι τὰ σήκωναν οἱ δοῦλοι. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ μεγαλύτερός του καῆμός: Νἄχῃ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα καὶ νὰ μὴν μπορῇ νὰ φάῃ!..

Μιὰ μέρα, στὸ Ἐπισκοπεῖο εἶχε μαστόρους. Καὶ τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα: Νὰ προσκαλέσῃ στὸ τραπέζι του τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους τοῦ λαοῦ, γιὰ νἄχῃ τοὐλάχιστο τὴν εὐχαρίστηση νὰ ἰδῇ νὰ τρῶνε ἄλλοι...

Πραγματικῶς, τοὺς προσκάλεσε. Ἐκεῖνος, κατὰ τὴ συνήθειά του, δὲν ἔτρωγε τίποτα. Οἱ μαστόροι ὅμως ἔτρωγαν ἀπ' ὅλα. Ἔγλειφαν—κυριολεκτικὰ—καὶ τὰ πιάτα. Κι' οἱ δοῦλοι δὲν πρόφταιναν νὰ τοὺς σερβίρουν. Ἔφαγαν, ἔφαγαν... τὸν περίδρομο. Στὸ τέλος ὁ Δεσπότης, κατευχαριστημένος, γιατὶ κρίνοντας ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, ἐνόμιζε πὼς οἱ καλεσμένοι του εἶχαν φάει γιὰ δέκα ἡμέρες, τοὺς ρώτησε μὲ χαμόγελο:

— Λοιπόν, πῶς σᾶς φάνηκε τὸ φαΐ;

Φαντασθῆτε ὅμως σὲ τί μορφασμὸ ἀπορίας κι' ἀπελπισίας ἄλλαξε τὸ χαμόγελο τοῦ καλοῦ Δεσπότη, ὅταν ἄκουσε τοὺς μαστόρους ν' ἀπαντοῦν:

— Poco ma buono!.. (λίγο ἀλλὰ καλό!)

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΦ (Πραβεῖον Νομοῦ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Στὸ τέλος ἔφθασε ὁ παπὰς σὲ μιὰ γυμνὴ βουνοκορφὴ ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ ἰδῇ ἐλεύθερα ἕνα γύρω. Ἀπέραντη ἁπλωνόταν ἡ χώρα ἀπὸ κάτω του, σκεπασμένη μὲ πυκνὰ δάση καὶ γεμάτη βουνά. Τὸ σκοτάδι τὸν ἐμπόδιζε νὰ βρῇ ἀκριβῶς ποὺ ἤτανε, σὲ λίγην ὅμως ὥρα τὸ κατάλαβε.

— Στ' ἀλήθεια βρίσκομαι ἐπάνω στὸ Μπλακαΐζεν, σκέφθηκε. Δὲν μπορεῖ νὰ βρίσκομαι πουθενὰ ἀλλοῦ. Ἐκεῖ κατὰ τὴ δύση εἶναι ἡ λίμνη τοῦ Γιάρδ καὶ κατὰ τὴν ἀνατολὴ λαμποκοπᾶ ἡ Θάλασσα. Βέβαια, βέβαια εἶναι τὸ Μπλακαΐζεν. Περιπέτεια μὰ τὴν ἀλήθεια!

Σὲ λίγο τ' ἄλογο σταμάτησε κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο πεύκο. Ἦταν σὰν νὰ ἤθελε νὰ κρυφτῇ ἀπὸ πίσω του. Ὁ παπὰς ἔσκυψε καὶ παραμέρισε τὰ κλαδιὰ κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ ἰδῇ ἐλεύθερα.

Μπροστά του ἁπλωνόταν ἡ γυμνὴ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Δὲν ἦταν ὅμως ἔρημη καὶ ἀδειανὴ ὅπως τὸ φανταζόταν. Μέσα στὴ μέση ἦταν ἕνας μεγάλος βράχος καὶ γύρω του ἦταν μαζεμένα ἄγρια θηρία. Στὸν παπὰ φάνηκε σὰν νὰ εἶχαν τὰ ζῶα αὐτὰ συνέλευση ἐκεῖ πάνω. Κολλητὰ στὸν βράχο ἦταν οἱ ἀρκούδες. Κάθονταν χάμω καὶ κοίταζαν ἀνήσυχα μὲ τὰ μικρά τους μάτια. Ἔβλεπε κανεὶς ὅτι εἶχαν ξυπνήσει ἀπὸ τὸν χειμερινό τους ὕπνο, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὴ συνέλευση καὶ ὅτι μὲ μεγάλη δυσκολία κρατιόνταν ἄγρυπνες. Πίσω ἀπὸ τὶς ἀρκούδες βρίσκονταν κόμποσες ἑκατοντάδες λύκοι, αὐτοὶ δὲν ἦταν νυσταγμένοι ἀλλὰ πιὸ ξύπνιοι κι' ἀπ' τὸ καλοκαίρι. Καὶ πίσω ἀπ' αὐτοὺς ἦταν οἱ ἀλεπούδες, τὰ τσακάλια, οἱ νυφίτσες, ζῶα πιὸ ὄμορφα καὶ πιὸ μικρὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα ἁρπακτικά, ἀλλὰ μὲ πιὸ ἄγρια ἐκφραση στὰ μάτια τους ἀπ' ἐκεῖνα.

Ὁ παπὰς διέκρινε κατακάθαρα τὰ ζῶα, γιατὶ ὁ τόπος ἦταν ὅλος φωτισμένος. Στὸν βράχο ἐπάνω στεκόταν τὸ στοιχειὸ τοῦ δάσους καὶ κρατοῦσε ἕνα μεγάλο δαυλὶ ποὺ ἔκαιγε μὲ λαμπρὴ καὶ ζωηρὴ φλόγα. Τὸ στοιχειὸ ἦταν ψηλὸ σὰν τὸ ψηλότερο δέντρο τοῦ δάσους. Ἦταν ὅλο σκεπασμένο μὲ κλαδιὰ ἀπὸ ἔλατα καὶ μόνο τὸ πρόσωπό του διακρινόταν, ποὺ ἦταν γυρισμένο κατὰ τὸ δάσος. Τὸ στοιχειὸ στεκόταν ἥσυχο στὴ θέση του καὶ φαινόταν σὰν κάτι νὰ περίμενε.

Μ' ὅλο ποὺ ὁ παπὰς τὰ ἔβλεπε ὅλα ὁλοκάθαρα, τὰ ἔβρισκε ὅμως τόσο ἀπίστευτα ποὺ δὲν πίστευε στὰ ἴδια του τὰ μάτια.

— Δὲν εἶναι πραγματικὰ αὐτὰ ποὺ βλέπω, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Κάτι θὰ ἔχω πάθει. Περπάτησα πολλὴ ὥρα μέσ' στὸ δάσος καὶ μοῦ φαινόταν πὼς ἔβλεπα πράγματα ποὺ δὲν ὑπάρχουν στὴν πραγματικότητα.

Μολαταῦτα ὅμως κοίταζε γύρω του μὲ ἀγωνιώδη προσοχὴ καὶ ρωτοῦσε τὸν ἑαυτό του γιὰ ποιὸ σκοπὸ βρισκόταν ἐκεῖ-πέρα καὶ τί θὰ ἔβλεπε.

Δὲν περίμενε πολλὴν ὥρα. Ἀπὸ τὸ δάσος ἀκούστηκε ὁ ἦχος ἑνὸς κουδουνιοῦ κι' ἀμέσως πάλι ὕστερα ὁ ἦχος ἀπὸ βήματα, κι' ἀπὸ κλαδιὰ ποὺ ἔσπαζαν σὰν νὰ περνοῦσε ἕνα ὁλόκληρο κοπάδι μέσα ἀπὸ τὸ δάσος.

Κι' ἀλήθεια, ἕνα ὁλόκληρο κοπάδι ἀπὸ σπιτικὰ ζῶα εἶχε ἀνεβεῖ ἐπάνω στὸ βουνό. Μπροστὰ πήγαινε ἡ μεγάλη ἀγελάδα μὲ τὴ χαντρὴ καμπάνα, ἀπὸ πίσω τὸ βιδί κι' ἔπειτα ὅλες οἱ ἄλλες ἀγελάδες μὲ τὰ μικρά τους. Ἔπειτα ἐρχόνταν οἱ γίδες καὶ στὸ τέλος τ' ἄλογα. Ὁ τσοπανόσκυλος ἐρχόταν πίσω ἀπ' τὸ κοπάδι, δὲν φαινόταν ὅμως πουθενὰ οὔτε βοσκὸς οὔτε βοσκοπούλα.

Φαινόταν καθαρὰ ὅτι τὰ ζῶα ἐκεῖνα ἦταν καταφοβισμένα. Ἡ ὄψη τους ἦταν ἐλεεινὴ κι' ἀξιολύπητη, καὶ κάθε στιγμὴ ἔτρεμαν ὁλόκληρα. Πιὸ ἀξιολύπητος ὅμως ἀπ' ὅλα ἦταν ὁ σκύλος. Εἶχε χωμένη τὴν οὐρά του μέσ' στὰ πόδια του καὶ τὸ κεφάλι του ἄγγιζε σχεδὸν τὸ χῶμα.

Ἡ ἀγελάδα ὁδήγησε ὅλο τὸ κοπάδι μπρὸς στὸ στοιχειὸ ποὺ στεκόταν πάνω στὸ βράχο. Ἔκανε τὸν κύκλο ὅλου τοῦ βράχου καὶ γύρισε ἔπειτα πίσω πρὸς τὸ δάσος χωρὶς νὰ τὴν πειράξῃ κανένα ἀπ' τὰ θηρία. Ἀλλὰ καὶ τὸ κοπάδι ὁλόκληρο πέρασε μπρὸς ἀπ' τὰ θηρία χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

Ἐνῶ περνοῦσαν ἔτσι τὰ ζῶα μπρὸς ἀπ' τὸ στοιχειό, ἔβλεπε ὁ παπὰς ὅτι ποῦ καὶ ποῦ αὐτὸ κατέβαζε τὸ δαυλί του μπρὸς ἀπὸ ἕνα ζῶο καὶ πάλι τὸ ξανασήκωνε. Ὅσες φορὲς γινόταν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, τὰ θηρία ἔβγαζαν ἄγρια οὐρλιάσματα χαρᾶς, καὶ μάλιστα ὅταν τὸ δαυλὶ ἔγερνε πάνω ἀπὸ μιὰ ἀγελάδα ἢ κανένα ἄλλο μεγάλο ζῶο. Τὸ ζῶο ὅμως ἐκεῖνο ἔβαζε μιὰ δυνατὴ καὶ σπαρακτικὴ φωνὴ σὰν νὰ τὸ ἔσφαζαν καὶ ὅλο μαζὶ τὸ κοπάδι ἄρχιζε νὰ φωνάζῃ παραπονεμένα.

Τώρα ἄρχισε νὰ καταλαβαίνῃ ὁ παπὰς τί σημασία εἶχαν αὐτὰ ποὺ ἔβλεπε. Εἶχε ἀκουστὰ ἀπὸ πρὶν ἕνα θρύλο, ὅτι ὅλα δηλαδὴ τὰ σπιτικὰ ζῶα τοῦ Ντέλσμπο ἔπρεπε κάθε παραμονὴ πρωτοχρονιᾶς τὴ νύχτα ν' ἀνεβαίνουν στὸ Μπλακαΐζεν, γιὰ νὰ μπορέσῃ τὸ στοιχειὸ τοῦ δάσους νὰ σημαδέψῃ ποιὰ ἀπ' αὐτὰ θὰ τἄτρωγαν τὸ χρόνο ἐκεῖνο τ' ἄγρια θηρία.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΙΑΡΔΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ Κ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕ!

Στὸ δρόμο, οἱ ἄνθρωποι ἔβλεπαν τώρα τὸ παράξενο κουλί, ποὺ ἀντὶς γιὰ κεφάλι εἶχε ἕνα μαῦρο ἀνθρωπινὸ χέρι, καὶ ποὺ τὸ χέρι αὐτὸ ἔβρεχε παντοῦ μαῦρες στάλες...

Σὲ λίγο ὅμως εἶχαν κι' ἄλλο περίεργο θέαμα: Τὰ κορίτσια τοῦ σχολείου, ποὺ γύριζαν στὰ σπίτια τους γεμάτα μαύρους λεκέδες, στὰ ροῦχα, στὰ χέρια, στὸ πρόσωπο, παντοῦ! Ἦταν ὅσα κάθονταν κοντὰ στὴν ἔδρα καὶ πιτσιλίσηκαν ἔτσι τὴ στιγμὴ ποὺ βούτηξε στὸ καλαμάρι ἡ παῖπια κι' ὕστερα πάλι ποὺ βγῆκε κι' ἔρριγε μὲ τὸ γάντι μπυσιεμένο στὰ μελάνια...

Τὰ κορίτσια γελοῦν, νὰ ἰδοῦμε ὅμως ἂν θὰ γελάσουν κι' οἱ μαμάδες τους ὅταν θὰ ἰδοῦν τὰ ροῦχα τους σὲ τέτοια χάλια...

Κι' ἔσταζε τὸ γάντι, ὅλο ἔσταζε, καθὼς πετοῦσε τώρα ἡ παῖπια στὸ δρόμο. Κι' ἀλίμονο σὲ κεῖνον ποὺ τύχαινε ἀπὸ κεῖ μπρὸς της!

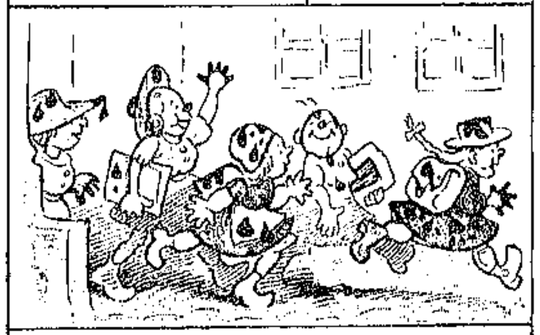

Τὸν βλέπετε αὐτόν, ποὺ πάει ἥσυχος, ἀφηρημένος, διαβάζοντας τὴν ἐφημερίδα του; Ἡ παῖπια τὸν ἔκανε ἔτσι. Τί ἔκπληξη ποὺ θὰ πάρῃ, ὅταν κάποτε θὰ συνέλθῃ καὶ θὰ ἰδῇ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λεκέδες ἀπάνω του...

Καὶ ξέρετε ποιὸς εἶναι; Ὁ ἀδερφὸς τῆς κυρίας Τερψιχόρης, ὁ κ. Δημοσθένης ὁ ἐφημοδίκης!

Ἡ παῖπια ἐξακολουθεῖ νὰ πετᾷ στὰ σεραβά. Καὶ μπαίνει στὴν πρώτη πόρτα ποὺ βρίσκεται μπροστά της...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪ-ΚΑΙ ΒΠΙΣΤΟΛΑΙ

29 ΜΑΪΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΕΘΑΥΡΙΟ, 29 Μαΐου, ἡ Ἐπέτειος τῆς Ἁλώσεως... Τρίτη καὶ φέτο, ὅπως τὸ 1453. Ἀπὸ τότε, καθὼς ξέρετε, ἡ Τρίτη θεωρεῖται ἡμέρα κακή, «ἀποφράς». Μιὰ Τρίτη φαρμακερὴ ἔπεσε ἡ Πόλη, πατήθηκε ἡ Ἁγιὰ-Σοφιά, καταλύθηκε ἡ χριστιανικὴ Αὐτοκρατορία, σκλαβώθηκε ὅλος ὁ Ἑλληνισμός. Τὸ κακὸ δὲν ἔγινε βέβαια σὲ μιὰ μέρα. Ἀπὸ καιρὸ ἡ Αὐτοκρατορία εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνῃ μιὰ-μιὰ τὶς χῶρες της στὴν Ἀσία, στὴν Εὐρώπη, στὴν Ἀφρική. Δὲν ἀπλωνόταν πιὰ σὲ τρεῖς ἠπείρους ὅπως τὴν ἐποχὴ τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς δόξας. Οἱ Τοῦρκοι προχωροῦσαν, πλ μιμύριζαν, περίζωναν. Τὸ κράτος τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου δὲν ἦταν παρὰ ἡ Πόλη κι' ἡ περιοχή της. Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δόθηκε τὸ χτύπημα τὸ τελειωτικό. Ὁ Αὐτοκράτορας ἔπεσε ἡρωϊκὰ στὴν πύλη τοῦ Ἁγίου Ρωμανοῦ κι' ὁ Τοῦρκος μπῆκε στὴν Πόλη. Ὁ βάρβαρος κατακτητὴς θρονιάστηκε στὴ Βασιλίδα. Κι' ἄρχισε γιὰ τὸν Ἑλληνισμὸ ἡ νύχτα τῆς σκλαβιᾶς, ποὺ χρειάστηκε νὰ περάσουν τέσσερις ὁλάκερα αἰῶνες γιὰ νὰ ξημερώσῃ ἡ αὐγή της... 29 Μαΐου 1453—25 Μαρτίου 1821. Τί ἀτέλειωτη νύχτα!

Ἀλλὰ ἡ ἐλπίδα αὐτοῦ τοῦ ξημερώματος οὔτε στιγμὴ δὲν ἄφησε τὴν ψυχὴ τῶν σκλαβωμένων. Μόλις πέρασε ἡ κατάπληξη τῆς συμφορᾶς, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἄρχισε νὰ σιγοτραγουδᾷ: «Σώπασε, κυρὰ Δέσποινα, καὶ σεῖς Ἅγιοι, μὴν κλαῖτε — πάλι μὲ χρόνους μὲ καιρούς, πάλι δικά σας εἶναι!» Τὸ τραγούδι τῆς ἐθνικῆς ἐλπίδας δὲν ἔπαψε ποτὲ στὸ διάστημα τῶν τεσσάρων αἰώνων. Κι' ὅπως λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἅλωση, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τραγουδοῦσε, πιὸ δυνατὰ τώρα, καὶ τὶς παραμονὲς τῆς ἐπανάστασης: «Ἀκόμη αὐτὴ τὴν ἄνοιξη, τοῦτο τὸ καλοκαίρι—ραγιάδες, ραγιάδες, — ὡς που νάρθῃ ὁ Μόσκοβος, γ' ἀνοίξῃ τὸ σεφέρι—ραγιάδες, ραγιάδες!..» Κι' ἂν δὲν ἦρθε ποτὲ ὁ «Μόσκοβος», ὁ Τσάρος, κατέβηκε ὅμως ἀπὸ τὴ Ρωσσία ἕνας Ὑψηλάντης. Ἡ θυσία τοῦ Ἱεροῦ Λόχου στὰ Δραγατσάνι ἄνοιξε τὸν μεγάλο ἐπτάχρονο ἀγῶνα. Ὁ Τοῦρκος τώρα ἔχανε μιὰ-μιὰ τὶς χῶρες του στὴν Εὐρώπη. Τὶς ξανάπαιρναν οἱ σκλαβωμένοι. Μιὰ μικρὴ Ἑλλάδα, ἐλεύθερη, ξαναφάνηκε δίπλα στὴ μεγάλη ἀκόμα Αὐτοκρατορία, ρήγμα στὸ τεῖχος της καὶ φοβέρα ἐξακολουθητική. Ἔπειτα μιὰ Σερβία καὶ μιὰ Βουλγαρία.., Ἡ Τουρκικὴ Αὐτοκρατορία «κατέρρεε» ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Μίκραινε αὐτή, ἐνῶ τὰ καινούρια βασίλεια μεγάλωναν. Μεγάλωνε κι' ἡ Ἑλλάδα. Ξαναπῆρε τὰ νησιά της, ἁπλώθηκε ὡς τὴ Θράκη. Κι' ἂν δὲν ἔκανε κάποια ἀσυγχώρητα λάθη τὸν καιρὸ τοῦ μεγάλου πολέμου, σήμερα θἄχε καὶ τὴν Ἰωνία, θἄταν φθασμένη κι' ὡς τὴν Πόλη Ἀδιάφορο. Πάλι εἶναι μεγάλη. Καὶ σφίγγει ἐλεύθερα στὴ μητρικὴ ἀγκαλιά της ὅλα σχεδὸν τὰ ἑκατομμύρια τῶν παιδιῶν της, ποὺ δὲν εἶναι πιὰ «ὀρφανὰ καὶ σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ» ὅπως τὸν καιρὸ τῆς σκλαβιᾶς. Οὔτε ἡ ἐλπίδα τῆς μεγάλης, τῆς τελειωτικῆς ἀποκατάστασης χάθηκε. Πάλι μὲ χρόνους μὲ καιροὺς, πάλι δικά μας θἄναι!

Κι' αὐτό, γιατὶ ἂν ὁ Ἑλληνισμὸς σκλαβώθηκε τὸ 1453, δὲν ἐχάθηκε ὅμως, δὲν πέθανε. Εἶχε κι' αὐτὸς πολλὲς ἁμαρτίες πού, κατὰ τὸν Ἱστορικὸ νόμο, ἔπρεπε νὰ τὶς πληρώσῃ. Καὶ τὶς πλήρωσε, χάνοντας τὴν Αὐτοκρατορία του. Ἡ σκλαβιὰ τὸν ἐξάγνισε, μὰ καὶ τὸν δυνάμωσε, τὸν ἔφερε σὲ θέση νὰ ξαναγεννηθῇ, καινούργιος Ἑλληνισμός, ἀκμαιότερος, ζωντανότερος. Γι' αὐτὸ πολλοὶ λένε πὼς ἡ μεγάλη συμφορὰ τοῦ 1453 ἦταν ἡ μικρότερη ποὺ εἶχε νὰ πάθῃ. Καὶ ρωτοῦν τί θὰ γινόταν ὁ κουρασμένος, ὁ ἀδύνατος, ὁ ξεψυχισμένος τότε βυζαντινὸς Ἑλληνισμός, ἂν, ἀντὶ στὰ χέρια τοῦ Τούρκου, ἔπεφτε στὰ χέρια ἑνὸς κατακτητῆ λιγότερο βάρβαρου, π. χ.: τοῦ Φράγκου, Θὰ διατηροῦσε τὴ γλῶσσα του, τὴ θρησκεία του, τὸν ἐθνισμό του; ἢ θ' ἀφομοιωνόταν μὲ τὸν καιρὸ καὶ θὰ κανταντοῦσε κι' αὐτὸς ἕνας Φράγκος; Ὁ Τοῦρκος, ὁ ἀμαθὴς κι' ὁ ἀπαλλίτιστος Τοῦρκος, δὲν κατάφερε βέβαια νὰ τὸν ἀφομοιώσῃ, δηλαδὴ νὰ τὸν ὑποτάξῃ ἀληθινά. Πάντα ὁ Ἕλληνας εἶχε τὴν πνευματικὴ ὑπεροχή. Ἕνας ἄλλος ὅμως, ποὺς ξέρει, θὰ τὸ κατόρθωνε. Καὶ σήμερα μπορεῖ νὰ μὴν ὑπῆρχε Ἑλληνισμὸς παρὰ μόνο στὴν Ἱστορία. Γι' αὐτὸ λένε πὼς στὴ θέση ποὺ εἶχε φτάσει, ἡ ἅλωση τῆς Πόλης ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἦταν ἡ σωτηρία του, ἦταν τὸ γιατρικὸ στὴν ἀρρώστεια του. Μ' αὐτὸ ἔγεινε καλὰ καὶ διατηρήθηκε στὴ ζωή. Ἀλήθεια, γιὰ νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεββάτι, πέρασαν τετρακόσια τόσα χρόνια. Ἀλλὰ στὴ ζωὴ τῶν Ἐθνῶν τί εἶναι τέσσερις αἰῶνες; Μιὰ στιγμή.

Κάποιος τώρα θἄλεγε: Κι ἡ Ἑπτάνησος λοιπὸν ποὺ δὲν ἐγνώρισε ποτὲ τούρκικη σκλαβιά; ἡ Ἑπτάνησος ποὺ κατακτήθηκε ἀπὸ Φράγκους, Βενετσιάνους, Ἄγγλους, πολιτισμένους κατακτητές; Πῶς δὲν ἀφομοιώθηκε ποτέ; Πῶς διατήρησε τὴ θρησκεία της, τὴ γλῶσσα της, τὸν ἐθνισμό της; Καὶ πῶς δὲν ἠσύχασε παρ' ἀφοῦ ἐνώθηκε κι' αὐτὴ μὲ τὴν Ἑλλάδα;— Μὰ ἴσα-ἴσα, ἀπαντοῦν ὅσοι ὑποστηρίζουν τὴν παραπάνω θεωρία, γιατὶ ὑπῆρχε δίπλα της μιὰ Ἑλλάδα σκλαβωμένη στοὺς Τούρκους, ποὺ διατηροῦσε τὸν Ἑλληνισμό της. Ἡ Ἑπτάνησος δὲν ἦταν παρὰ ἕνα μικρὸ μέρος τοῦ συνόλου. Καὶ τὸ σύνολο ἔδινε ἕνα παράδειγμα, ποὺ τὸ μέρος τὸ ἀκολουθοῦσε. Γι' αὐτὸ κι' ἡ Ἑπτάνησος δὲν ἔπαψε νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτό της σκλαβωμένο, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀφομοιώθηκε κι' αὐτὴ μὲ τὸν πολιτισμένο κατακτητή της. Κι' ὅταν δίπλα της ἐλευθερώθηκε ἡ Ἑλλάδα, σηκώθηκε κι' αὐτὴ ζητώντας τὴν ἐλευθερία της. Ἂν, ἀπεναντίας, ἡ Ἑλλάδα, κατακτημένη ἀπὸ Φράγκο, ἤθελε φραγκέψῃ, κανένα λόγο δὲν θἄχε κι' ἡ Ἑπτάνησος νὰ διατηρήσῃ τὸν ἐθνισμό της. Ἀλλὰ κατακτήθηκε ἀπὸ τὸν Τοῦρκο. Κι' ἡ βάρβαρη αὐτὴ κατάκτηση, ποὺ δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ φέρῃ μιὰν ἀφομοίωση, ἔσωσε καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἑπτάνησο κι' ὅλο τὸν Ἑλληνισμό.

Ὅταν διαβάζῃ κανένας, ὅταν θυμᾶται τί ἐτράβηξε ὁ Ἑλληνισμὸς αὐτός, τετρακόσια τόσα χρόνια, στὰ χέρια τοῦ Τούρκου, αἰσθάνεται σφιγμένη τὴν καρδιά του καὶ δακρυσμένα τὰ μάτια του... Ἀλλὰ εἶναι μιὰ μεγάλη παρηγοριὰ στὴν ἐθνικὴ θλίψη, νὰ συλλογίζεται πάλι κανένας πὼς αὐτὸ ἦταν θέλημα, βουλὴ Θεοῦ, καὶ πὼς χωρὶς τὴν ἀπαίσια ἐκείνη καὶ τὴν ἀποφράδα 29 Μαΐου 1453, θἄταν ἀδύνατο νὰ ξημερώσῃ μιὰ γλυκειά, χαριτόσυνη, καλοθύμητη 25 Μαρτίου 1821...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ἀπὸ Ἰούλιου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα θὰ τὴν ἔκανε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ποὺ θἀ κουβαλοῦσε ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα ὡς τὴ σπηλιά.

—Ἀπὸ αὔριο, εἶπε ὁ Γόρδων, θἀρχίσουμε τὴ σχεδία.

— Ναί, εἶπε ὁ Βάξτερ. Καὶ μάλιστα, γιὰ νὰ ἡμᾶν κάμουμε τὸν κόπο νὰ τὴν ρίξουμε ὕστερα, ἐγὼ προτείνω νὰ τὴν κατασκευάσουμε μέσα στὸ ποτάμι.

— Θὰ εἶναι εὔκολο; εἶπε ὁ Δόνιφαν.

—Ἂς δοκιμάσουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων.

Τὴν ἄλλη μέρα, σκάρωσαν τὸ σκελετὸ τῆς σχεδίας, ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶναι πολὺ μεγάλη γιὰ τὸ φορτίο. Τοποθέτησαν δηλαδὴ στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ὄχθης, ποὺ ἡ θάλασσα δὲν τὸ σκέπαζε παρὰ μόνο στὴν πλημμυρίδα, τὰ χοντρὰ δοκάρια, τὰ κατάρτια, τὶς κεραῖες κι' ἐν γένει τὰ μεγάλα ξύλα τοῦ πλοίου. Κι' ἅμα ἡ παλίρροια τὰ σήκωσε λίγο, τὰ ἔσπρωξαν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ, τὰ ἔνωσαν μὲ μικρότερα ξύλα ἐγκάρσια καὶ τὰ ἐκάρφωσαν στερεά. Ἔτσι σχηματίσθηκε ἕνα πάτωμα, ποὺ εἶχε μάκρος τριάντα σχεδὸν πόδια καὶ πλάτος δεκαπέντε.

Ἐργάσθηκαν χωρὶς διακοπὴ ὅλη τὴν ἡμέρα κι' ὡς τὸ βράδυ ὁ σκελετὸς ἦταν ἕτοιμος. Ὁ Μπριὰν τὸν ἔδεσε γερὰ ἀπὸ τὰ δέντρα τῆς ὄχθης γιὰ νὰ μὴ τὸν παρασύρῃ τὴ νύχτα ἡ παλίρροια εἴτε πρὸς τὴ σπηλιὰ εἴτε πρὸς τὴ θάλασσα.

Ὕστερα, κατακουρασμένοι, δείπνησαν ὅλοι μὲ μεγάλη ὄρεξη καὶ κοιμήθηκαν ὡς τὸ πρωΐ.

Τὴν ἄλλη μέρα, 30 τοῦ μηνός, ξαναρχίσαν τὴν ἐργασία. Ἐπρόκειτο νὰ σανιδώσουν τὸν σκελετὸ τῆς σχεδίας μὲ σανίδες ποὺ εἶχαν ἀποσπάσει ἀπὸ τὸ κατάστρωμα.

Τρεῖς ἡμέρες χρειάστηκαν γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς σχεδίας. Κι' ἦταν καιρὸς νὰ τελειώσῃ, γιατὶ ἡ ἐπιφάνεια τῶν νερῶν ποὺ ἐλίμναζαν εἶχε ἀρχίσει νὰ σκεπάζεται μὲ λεπτὰ κρύσταλλα ὁλόγυρα στοὺς ὄφάλους καὶ κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ, καὶ στὴ σκηνὴ ἄρχισε νὰ κάνῃ κρύο, ἂν καὶ ἀναβαν μέσα κι' ἔξω φωτιές. Γιὰ νὰ ζεσταίνωνται τὴ νύχτα, τὰ παιδιὰ ἦταν ἀναγκασμένα νὰ τυλίγουνται μέσες κουβέρτες εἶχαν καὶ νὰ σφίγγουνται τόνα κοντὰ στἄλλο. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐπιταχύνουν τὴν ἐγκατάστασή τους στὴ σπηλιά, ὅπου θἄταν τουλάχιστο προφυλαγμένοι ἀπὸ τὶς προσβολὲς τοῦ χειμῶνα, ποὺ σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη τοῦ Ἐρημικοῦ εἶναι δριμύτατος.

— Γρήγορα, παιδιά, τοὺς ἔλεγε ὁ Μπριάν, νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ μιὰν ὥρα ἀρχήτερα! Δὲν πρέπει νὰ μείνουμε κέρ' ἀπὸ τὶς 6 Μαΐου.

— Γιατί; ρώτησε ὁ Γόρδων.

— Γιατὶ μελλόρτο εἶναι νέα σελήνη. Γιὰ λίγες ἡμέρες, ἡ παλίρροιες θὰ εἶναι δυνατότερες, κι' ἔτσι θὰ μπορέσουμε πιὸ εὔκολα νἀναπλεύσουμε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμιοῦ.

«Τὰ παιδιά, ζουμένα σ' ἕνα μεγάλο δοκάρι...» (Σελ. 205, στ. γ').

Συμφώνησαν ὅλοι πὼς σὲ τρεῖς ἡμέρες τὸ πολὺ ἔπρεπε νὰ φύγουν, κι' ἀποφάσισαν νὰ μὴν ἀναπαυθοῦν πρὶν τελειώσῃ ὅλη ἡ ἐργασία.

Στὶς 3 Μαΐου ἄρχισαν νὰ φορτώνουν τὴ σχεδία μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ τάξη γιὰ νὰ μὴν ταραχθῇ ἡ ἰσορροπία της. Ὁ Γέγκινς, ὁ Ἔρσον κι' ἄλλοι μικροὶ κουβαλοῦσαν τὰ πιὸ ἐλαφρά,—μαγειρικὰ σκεύη, ἐργαλεῖα, ὄργανα,—ὁ Μπριὰν μὲ τὸν Βάξτερ τὰ τοποθετοῦσαν τακτικὰ κατὰ τὶς ὁδηγίες τοῦ Γόρδων, κι' οἱ μεγάλοι κουβαλοῦσαν τὰ βαριά, βαρέλια, κουζίνες, ντεπόζιτα, σιδερικά, ξυλεῖα, καθὼς καὶ τὰ τρόφιμα, τὰ ποτὰ καὶ κατὰ σχοινιὰ ποὺ κρατοῦσαν τὴ σχεδία ἀκίνητη. Αὐτὸ θὰ τόκαναν τὴν ἐπομένη, κατὰ τὶς 8 τὸ πρωΐ, μόλις θἄβλεπαν τὴν πλημμυρίδα στὴν ἐκβολὴ τοῦ ποταμιοῦ.

Ἀλλὰ πρὶν φύγουν, εἶχαν ἀκόμα νὰ κάμουν καὶ κάτι ἄλλο. Ὁ Γόρδων τὸ σκέφθηκε κι' αὐτό. Ἐπειδὴ δὲν θὰ μποροῦσαν πιὰ νὰ βλέπουν τὴ θάλασσα καί, ἂν περνοῦσε κανένα πλοῖο, νὰ τοῦ κάμουν σημεῖα νὰ πλησιάσῃ, ἔπρεπε νὰ στήσουν ἕνα κοντάρι πάνω στὴν ἀπόκρημνη ἀκτὴ μὲ μιὰ μεγάλη σημαία.

Ἔψαχναν λοιπὸν ὡς τὴ βάση τοῦ βράχου ἐκείνου τὸ ἐπιστήλιο τοῦ πλοίου, δηλαδὴ τὸ *τσιμπούκι*, τὸ ἀνέβασαν ἀπὸ κεῖ στὴν κορυφὴ καί, μὲ πολλοὺς κόπους καὶ μεγάλες δυσκολίες, τὸ ἔστησαν καὶ τὸ στερέωσαν. Ὁ Βάξτερ τότε σήκωσε τὴν ἀγγλικὴ σημαία κι' ὁ Δόνιφαν τὴ χαιρέτησε μὲ μιὰ τουφεκιά.

Τὴν ἄλλη μέρα, μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, τὰ παιδιὰ ἦταν στὸ πόδι. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔλυσαν τὴ σκηνή, κουβάλησαν τὰ στρώματά τους στὴ σχεδία καὶ τὰ σκέπασαν μὲ καραβόπανα. Στὶς 7 ὅλα ἦταν ἕτοιμα. Εἶχαν ἀφήσει στὴ σχεδία τόπο ὥστε νὰ μείνουν σ' αὐτὴ δυὸ καὶ τρεῖς ἡμέρες, ἂν ἦταν ἀνάγκη, κι' ὁ Μόκος εἶχ' ἑτοιμάσει δυὸ-τριῶν ἡμερῶν φαγητά, γιὰ νὰ μὴν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ μαγειρεύῃ. Κατὰ τὶς 8, πῆραν τὶς θέσεις τους στὴ σχεδία. Οἱ μεγαλύτεροι στεκόνταν μὲ κοντάρια στὸ χέρι γιὰ νὰ τὴ διευθύνουν, γιατὶ δὲν εἶχε τιμόνι ἀλλὰ κι' ἂν εἶχε, δὲν θἄκανε τίποτα στὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Κατὰ τὶς ὀκτώμισυ, τὰ ξύλα τῆς σχεδίας ἄρχισαν νὰ σιγοτρίζουν. Ἡ παλίρροια γινόταν αἰσθητή.

— Προσοχή! φώναζε ὁ Μπριάν.

— Προσοχή! φώναζε κι' ὁ Βάξτερ.

Στεκόνταν κι' οἱ δυὸ κοντὰ στὰ σχοινιὰ ποὺ κρατοῦσαν τὴ σχεδία. Τὰ εἶχαν λύσει κι' ἔφτιαναν δυνατὰ τὶς ἄκρες στὰ χέρια τους, γιὰ νὰ μὴ τοὺς ξεφύγουν.

— Ἕτοιμοι! φώναξαν ὁ Δόνιφαν, κι' ὁ Οὐίλκοξ ποὺ στεκόνταν στὸ πίσω μέρος τῆς σχεδίας.

Κι' ἀφοῦ βεβαιώθηκαν πὼς ἡ σχεδία ἄρχισε τὰ ἐκτοπίζεται, σπρωχνόμενη σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν παλίρροια, ὁ Μπριὰν ἔδωσε τὸ πρόσταγμα:

— Ἀπολύσατε!

Ἀμέσως ἀπόλυσαν τὰ σχοινιὰ κι' ἡ σχεδία ἐλεύθερη σηκώθηκε ἀνάμεσα στὶς δυὸ ὄχθες σέρνοντας πίσω της καὶ τὴ βάρκα.

Μεγάλη χαρὰ αἰσθάνθηκαν τὰ παιδιὰ ὅταν εἶδαν τὴ σχεδία τους νὰ πλέῃ. Καράβι ὁλάκερο νὰ εἶχαν ναυπηγήσει, δὲν θὰ χαίρονταν περισσότερο στὸ πρῶτο ταξίδι!

Καθὼς ξέρουμε, ἡ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ ἦταν δεντρόφυτη καὶ πολὺ πιὸ ψηλὴ ἀπὸ τὴν ἀριστερή. Αὐτὴ πάλι ἦταν πολὺ στενὴ κι' ἀπόκρημνη καὶ κοντά της ἁπλωνόταν ἕνας ἀπέραντος βάλτος. Ὁ Μπριάν, ὁ Βάξτερ, ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ κι' ὁ Μόκος προσπαθοῦσαν νὰ κρατοῦν τὴ σχεδία δεξιά.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταγρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ ΑΘΗΝΑ

Πέρτει το χιόνι σιγανά
Στά λιόφωτά μας μέρη,
Σάν κομπρεστ πού σύρανο
Τό ριχνει κάποιο χέρι,

Πέρτει το χιόνι σιγανά
Καί τήν 'Αθήνα στρώνει
Μέ τό κατάλευκό του αὐτό
Κι' άπέραντο σεντόνι.

Τά δοξισμένα μάρμαρα
Κι' αὐτά, λές, έχουν πάρει,
'Ολάσπρα καθώς ξάντηραν,
Τήν παλαιή τους χαρή.

'Αντίκρυ κι' ὁ Λυκαβητός,
Σά γίγαντας, προβάλλει
"Ενα ὁρμάο, γέρικο,
'Ασπρόμαλλο κεφάλι . . .

Μά νά, ὁ ἥλιος φάνηκε
Καί τζάμια τελειώνει:
"Ολη τήν ἄσπρην ὁμορφιά
Ἡ λάμψη του τή λυώνει.

Φώτος Σκοτάδης

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΛΗ

Στόν κῆπο μας, ὅταν μαζευόμαστε ταδελφάκια, γινόνταν πού καί πού μικροκαυγαδες' ὅμως μονάχα μεταξύ δυό προσώπων πού ἐρχόνταν καί στά χέρια. 'Εγώ ποθοῦσα πολύ μιά χαρτιστική γενική πάλη, ἔτσι πού νά τσακωθοῦμε ὅλοι, νά πιαστοῦμε σέ καλά, νά πέσουμε ὅλοι μαζί κάτω καί νά παλαίψουμε γροθιές, κλωτσιές, τσιμπιές, ξυλιές, σκουντήματα, ἀναποδογυρίσματα, σπαπίματα . . .

'Αλλά ὅλα αὐτά νά γινόνταν ἔτσι σιγά, χωρίς θόρυβο, χωρίς φωνές. . . ἄλλωστε ἤτανε καί ξενοδοχεῖο καί δέν ἔπρεπε νά κούγεται τίποτε ἔξω.) "Αχ, μακάρι νά γίνει μιά τέτοια ὥραια γενική πάλη, ἕνας θουβός πόλεμος ὅπως τόν ὀνειρεύόμουν!.. Πόσο τό λαχταροῦσα! ἔκρινε νά πραγματοποιηθῆ μέ κάθε τρόπο . . . 'Υπόφερα κυριολεκτικά." Ενα βράδι λοιπόν ἤρθα μ'αὐτή τήν πρόθεση: Κοιτάω νά προδιαθέσω τά πνεύματα, λέγοντάς τους χίλια δυό . . . 'Α, δέν μπορεῖτε νά νοιώσετε τό μεγαλεῖο, τό ὕψος, τό βάθος, τή γλύκα μιᾶς τέτοιας πάλης γενικῆς, καθολικῆς!.. Κι' ἔτυχε εὐτυχῶς νά ἔλει ὅλοι μέ τίς ἀναποδιές τους κείνη τή βραδιά. Τώρα. . . τό φυτίλι. Καί πράγματι στό χαντρό τό Νεοκλή, — αὐτός σάν ὁμοιοπαθής ἦταν πάντα μέ τό μέρος μου. Κοίταξε μέ κάθε τρόπο. . . ἐχθρικές σχέσεις μαὐτόν τόν τσίρο τό Στέλιο:

— Μοῦτρο γιά καθηγητής τοῦ Μπάξ! . : Μμ! νά μοῦ χαθῆς!

— Καθήστε φρόνιμα, χοντροί, θά σᾶς κάνω μπλέ-μαρέν!

— Μάικα!

Καί μέ τίς δυό αὐτές συλλαβές μπαίνω μέσα. Θρίαμβος! ἀρχινᾶ ὁ καυγάς. 'Η Καρολίνα εἶναι εἰδική στά σκουντήματα μέ τούς ἀγκώνες της κι'ἔτσι ἀνοίγει εὐρύτερο «πεδίον δράσεως». Πέφτουμε κάτω, κυλιόμαστε, μοιάζουμε σά νά ξυμιώνουμε! Οὔτε κἠχ δέν ἀκούγεται, οὔτε φωνίτσα, μεγαλεῖο! Μόνο ἀναπνοές καί ξεφυσήματα. 'Η μικρή πούνει.. πιό λογική, καταπιάνεται νά μάς χωρίσῃ, μά χόνεται κι' αὐτή ἀθελά της μέσ' στόν πανικό. 'Η «μήτηρ» τραβάει τό τραπέζι, ὅταν βλέπει τήν κανόμενη μάζα νά διευθύνεται κατά-κεῖ, ἤ προφυλάγει τά πιάνο μέ τά χέρια της. Στό τέλος μπλέχτηκε ἄσχημα μικαίνοντας νέη μέση νά μᾶς χωρίσῃ.

'Εγώ βρισκόμουν σ' ἄλλους κόσμους. Πολλές φορές, συμμαχόντας μέ τά Στέλιο τό μποξέρ, ἔβαζα κοφτές στό χοντρό. . . κι' ἡ Μαρή συμφωνοῦσε σ' αὐτό. Κάποτε, μιά στιγμή, σταματᾶς τις λίγο, τούς κοίταξα ἐκεῖ νά πιέζωνται κι' ἀπελύμβανα τό θέαμα μέ ἐξαιρετική ἱκανοποίηση. Δέν ἄνθεξα νά μή ξαναπῶ στό σωρό, κι ἄρχισα πάλι τό σπέλεμα μέ μπρίο. Κάναμε νά σταματήσουμε, καί σάνα ὁ καθένας μας νάχε πολλά νά ξεπληρώσῃ ἀκόμα, ξαναρχίζαμε μέ λύσσα. Κράτησε μιά ὥρα αὐτό; Δέ θυμᾶμαι.

Τέλος, ἀποκαμωμένος, τσακισμένος πιά ἔπεσε ὁ καθένας μας κάπου νά ξεκουραστεῖ,—ἄλλος στόν καναπέ, ἄλλος στό κρεββάτι, ἄλλος στήν καρέκλα. Εἴμαστε λαχανιασμένοι, ἱδρωμένοι, ὅλες καί ὅλοι, κατακόκκινοι, κοιτούσαμε γύρω ἐχθρικά καί μέ γουρλωμένα μάτια καί. . . ἔγινε μιά ἀπόλυτη σιγή, πού κράτησε ὡς πέντε λεπτά. "Υστερα μπήξαμε ἀκράτητα γέλια . . .

Πανταχοῦ Παρών

ΟΙ ΓΕΡΟΙ

Βλέπω συχνά τούς δυό γέρους ἔξω ἀπό τό χαμόσπιτό τους, μιά φαλιά σκυλήκιού σκοτεινή πάντα, μέ τή μικρή της πορτούλα, τό μοναδικό ἄνοιγμα στόν καθαρό ἀέρα. Κεῖνος κάθεται στή ζεστασιά τοῦ ἥλιου πού οἱ χρυσαχτίδες του φωτίζουν τᾶσπρα μαλλιά του, καί τό πρόσωπό του πού ὀργωτής ὁ χρόνος, συναδελφωμένος μέ τόν πόνο αὐλάκωσε. Ἔχει ἀκουμπήσει τά χέρια στό ραβδί του καί σέ κεῖνα κάλι τό κεφάλι του, κι' ὅπως εἶναι ἀμίλητος πάντα, λές πώς ξαναγυρνᾶ στήν ἴδια ἱστορία τῆς ζωῆς του πού πέρασε. "Ενα ἄτονο βλέμμα τοῦδωσαν τά βαθιά γεραπά. "Εβγαζαν γι' αὐτόν τά ὄνειρα πού φλογίζουν τά νεανικά μάτια, οἱ ἐλπίδες φτερούγισαν σέ καινούριες ἀνοιξες καί στό γέρο ἀπόμεινε μονάχη ἡ γλυκειά ἀπαντοχή τοῦ θανάτου.

Κεῖ κάπου θά βρῆς καί τή γριούλα του, Σέρνοντας τά βήματά της σκυφτή, μέ τά κεφάλι χωμένο σέ διπλά κεφαλομάντιλα, μέ τή φούστα ἀνασκουμπωμένη, σέ κάτι ἀσχολεῖται. Πάντα χαμογελᾶ. Κρύβει ἄραγε κι' αὐτή κάποιο πόνο στά γέλιο της σάν καί τόσους ἄλλους, ἤ χαίρεται στόν ἔρχομό τῆς καινούριας ζωῆς τῆς αἰώνιας, νικήτρια μιᾶς ζωῆς ἐφήμερης;

Ποτέ δέν εἶδα ἀναφιλό τό τζάκι. Κάποιο μικρούτσικο ἐγγονάκι τούς φέρνει φαγί, μά θά ξεγλυστρήσει γρήγορα να παίξῃ μέ συνομήλικά του κι' ἄς λιγταροῦν οἱ γέροι τή ξεστασιά τῆς ἀγάπης του· ἡ μητέρα του ἔχει νά σπιτικό της καί σπάνια ἐπισκέπτεται τό γονικό τό σπίτι.

Κι' ὅταν ὁ ἀέρας δέρνει τά φύλλα τῶν παραθυριῶν κι' ἡ βροχή χτυπᾶ στά καλντερίμι, καί τότε ἀκόμα ἡ πόρτα τοῦ κατωγιοῦ εἶναι ἀνοιχτή στό φῶς.

Πόσον καιρό θά τά δεχτοῦν ἀκόμα; "Υστερα θά τό χώσουν παντοτεινά, ξαναπερνώντας μιά μέρα, στερνή φορά, τόν πρέσινο δρομάκο τοῦ χωριοῦ πού φέρνει στά κοιμητήρι, πού χρόνια τώρα δέ διαβῆκαν.

Τότε, πού οἱ δυό ψυχούλες θά ξεκινήσουν γιά τ' ἄλωργινό τους ταξίδι καί θά τάντιλαλήσῃ στόν κάμπο ἡ γλυκόηχη καμπάνα τοῦ μοναστηριοῦ, θά τρέξουν στό ξόδι τους καί τά παιδιά τους, πού οἱ δουλειές δέν τάφήνανε νά τούς συντροφεύουν στή ζωή.

"Επειτα ἡ πορτούλα θά κλείσῃ ὥσπου νάρθῃ κάποιος χειμώνας νά χορεύσῃ τό παλιό σπιτικό, τή στερνή τή θύμηση, δίνοντας στήν κουκουβάγια μιά ἐρημική φωλιά.

"Ω! καί νά πέθαιναν τό ἴδιο βράδυ οἱ μονιασμένοι γέροι . . .

Μαγεμένη Ρεματιά

ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ—ΟΡΟΣΗΜΟ

Μιά νύχτα, ὕστερ' ἀπό 12 ὧρες σκαρφάλωμα, φτάνω στήν κορφή ἑνός βουνοῦ. Χιόνι γαλάζιο σάν τό πέπλο τῆς νύχτας, ἁπαλή, εἶναι ριγμένο στήν κοιμισμένη πλάση. Ὁ ἄνεμος γαλήνεψε. ἀφοῦ ἁπάνω στό θυμό του στροβίλισε σέ σύννεφα τό φρεσκοριγμένο ἀφράτο χιόνι καί ἔκανε νά γέρνουν μαλακά οἱ ἀφηλιές κορφές τῶν ἐλάτων. Τώρα ὅλα κοιμοῦνται, ζωή καμμιά, ὅλα νεκρά μέσα στό ὕπνος καί καταμάναρα... Μόνο σέ ἕνα μέρος τρισπόν οἱ ἀκίνητες τῆς σελήνης τά πυκνό δίχτι πού πλέκουν τά κλαριά καί ρ χνονται καί σποῦνε σέ μύρια ἀνάλαφρα χρώματα ἀπάνω σέ κάτι κρυστάλια πάγου πού κρέμονται σάν σέ πολυέλαιο ἀπό δυό ξύλα σέ σταυρό φτιαγμένα.

Τά μύρια αὐτά φωτεινά χρώματα παιχνιδιάρικα φτιάχνουν ἕνα στεφάνι γύρω στό κεφάλι τοῦ Χριστοῦ, πού κρέμεται ἀπό κάτι μεγάλα μαῦρα καφριά, μπηγμένα στίς κτυπημένες σάρκες του.

Τό χιόνι, σερνόμενο ἀπό τόν ἄνεμο, ἔχει πέσει καί κολλήσει στίς πτυχές τῆς ψαύτικης χλαμύδας του καί στά μαλλιά του πού-ναι ριγμένα σάν φόντο στό φωτεινό πρόσωπό του, ποῦχει γιά σάντα μείνει μέ μιά ἔκφραση μελαγχολίας. Ὁ "Εσταυρωμένος πούχει σηθεῖ γιά ὁρόσημο στό χώρισμα δύο Ἐθνῶν, συμβολίζει τήν ἄγαση καί τήν ἀνότητα ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος.

(Ἀνάμνησις ἀπό μακρινό μου ταξεῖδι).

Κύκνειον Ἆσμα

ΔΥΟ ΚΑΤΕΡΓΑΡΙΔΕΣ

Ὁ ποντικός κάθουνταν ἐπάνω εἰς ἕνα σανίδι καί, ἐλλείψει καλυτέρου, ροκάνιζε ἕνα φελλά, πού εἶχε χρησιμεύσει γιά βούλωμα σ' ἕνα μπουκάλι λαδιοῦ.

Τόν ξεῖδε ἡ γάτα καί ἐπειδή δέν μποροῦσε νά τόν τσακώσῃ, γιατί τό σανίδι ἦταν πολύ ψηλά, κατέφυγε στήν κατεργαριά.

—Καλημέρα, ἀγαπητέ,—εἶπε μέ εὐγένεια στόν ποντικό,—τί κάνεις ἐκεῖ πάνω;

—Περνατῶ καί πέρνω λίγο ἀέρα· καί σύ τί κάνεις αὐτοῦκάτω;

—Ηὖρα ἕνα ὁρμάο κομμάτι τσουλουμπούτυρο, καί τό τρώγω.

—Ἄχ, τσουλουμοτύρι! Πῶς μᾶρέσει!

—Ἂν θέλεις λίγο, μήν κάνεις τσιριμόνιες.

— Καί πῶς νά κατέβω;

— Τρυπᾶτσες σύ, ὁ φημισμένος ξυλοκτίστης;

—Κ' ἔπειτα νά φοβοῦμαι.

—Ἐμένα; ἔκαμε ἡ γάτα ἐκπλαγμένη.

—Ναί, μοῦ εἶπαν, ὅτι ἐσύ εἶσαι φοβερός ἐχθρός μας καί ὅτι μᾶς κυνηγᾶς.

— Συκοφαντίες! Συκοφαντίες! Πῆδηξε κάτω χωρίς δισταγμό. Ἐγώ ἀνοίγω τήν ἀγκαλιά μου γιά νά σέ προφυλάξω, ὅπως θά ἔκανε μιά μητέρα.

—Τότε περίμενε . . . .

"Ενα σκιρτί πρᾶμα ἔπεσε κάτω καί ἡ γάτα τό ἅρπαξε στά πεταχτά· μά τό ἔρτυσε ἀμέσως, ἐνῶ ὁ ποντικός, ἐπάνω στό σανίδι, γελοῦσε σάν τρελλάς καί χορομηδοῦσε φωνάζοντας:

— Τί καλή, τί ἀγαπητή μητερούλα!..

Ἡ γάτα κατευθυμισμένη καί κατατρομαγμένη, τόκουμε λάσπη.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Χαρά τοῦ Σπιτιοῦ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γιαννάκης ἔχει ἕναν ἀδελπολύ ἀφηλό. Μιά μέρα τόν ρώτᾷ:

— Κάνει κρύο στό κεφάλι σου, Νίκα;

— Κρύο στό κεφάλι μου; φωνάζει ὁ Νίκος. Τί ἀνοησίες εἶναι αὐτές;

— Καθόλου ἀνοησίες! ἀπαντᾷ ὁ Γιαννάκης. Ὁ δάσκαλος μᾶς εἶπε πώς στά ψηλά μέρη κάνει κρύο!

Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς

***

Ἡ Ρίτσα κρατεῖ τό αὐτί της καί στριφογυρίζει.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; τή ρωτᾷ ἡ μαμμά της.

— Νά, θέλω νά ἰδῶ τ' αὐτί μου, πῶς εἶναι μέ τό σκουλαρίκι.

Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Από 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθε εἰς τό 50όν ἔτος της.

"Οσοι ἐκράτησαν τά στέλνετα πέντε πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου, θεωροῦνται συνδρομηταί καί παρακαλοῦνται νά ἀνανεώσουν τό ταχύτερον τήν λῆξασαν συνδρομήν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ

Ἔλαβα τό ἀκόλουθο γράμμα:

'Αθῆναι, 3 Μαΐου 1928.

Ἀγαπητή μου Διάπλασις,

Ἡ ἐποχή μας εἶναι ὁ αἰών τοῦ ἀθλητισμοῦ. Καί ἕνα ἀπό τά ἑλληνικώτερα ἀγωνίσματα εἶναι τό *Πένταθλον*. Ἐπεκράθηκα λοιπόν πώς θά μποροῦσες νά χαιρηκρύξῃς ἕνα Διαγωνισμό πού νά θυμίζει τό Πένταθλο καί ἐπομένως τόν ἀθλητισμό. Ὁ Διαγωνισμός αὐτός — ὃς τόν ποῦμε ἐπίσης «Πένταθλον» — ὑποτελεῖται ἀπό πέντε συντόμους Διαγωνισμούς καί τά βραβεῖα θά δίδονται εἰς ὅσους κατά σειράν θά ἔχουν τούς ἀνώτερους βαθμούς εἰς τά πέντε τμήματα τοῦ Πενταθλου. Βλέπεις, ὅτι ἡ βάσις εἶναι ἐντελῶς διαφορετική ἀπό τοῦ ἀθρόου βραβείου ποῦ εἴχες ἀλλάτε.

Τό *Πένταθλον* θά μποροῦσε π.χ. κάλλιστα νά ἐκτελεσθῇ ἀπό:

1) *Διαγωνισμόν Λύσεων* (διά τό ἁπλούστερο νά λυθοῦν αἱ 'Ασκήσεις τοῦ φυλλαδίου τῆς προχαιρηξεώς του, ἀσχέτως, ἐννοεῖται, πρός τόν τακτικό Διαγωνισμό Λύσεων).

2) *Διαγωνισμόν συνθέσεως Πνευματικῶν 'Ασκήσεων.* Νά συντεθοῦν 2-3 'Ασκήσεις μόνον, Γιά νά εἶναι ἡ σύγκρισις μεταξύ τῶν διαγωνιζομένων εὐκολωτέρα, θά μποροῦσε νά δοθοῦν προκαταβολικῶς αἱ λύσεις τῶν πρός σύνθεσιν 'Ασκήσεων. Λ. χ. νά ξυνταχθῇ ὁ ἀναγραμματιστικός Γαληνός - λάγνης, ὁ Λεξίγιγγος Κατάβας (Κεν-δός) κτλ.

3) *Διαγωνισμός μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ* (10 στίχων) καί

5) *Διαγωνισμός συντόμου ἀπαντήσεως εἰς ὡρισμένην ἐρώτησιν* (εἴδους Κυριακῆς, ἀλλά ... χωρίς ἐπεισόδιο!)

'Εννοεῖται ὅτι ἀντί τῶν μερῶν αὐτῶν τοῦ Πενταθλου, μποροῦμε νά εὕρῃς ἄλλα καταλληλότερα. Ἡ βαθμολογία θά μποροῦσε νά ἦτο ἔτσι: Σέ κάθε μέρος τοῦ Πενταθλου θά τεσθετηθοῦν οἱ διαγωνιζόμενοι κατά σειράν ἐπιτυχίας καί θά πάρουν ἀριθμό 1, 2, 3 κλπ. Ὅποιος θά συγκεντρώσῃ τόν μικρότερο ἀριθμό γενικῶς, θά πάρῃ τό πρῶτο βραβεῖο κλπ. "Οποιος δέν ἀπαντήσῃ εἰς ἕνα ἀπό τά πέντε μέρη, θά ἔλθῃ τελευταῖος εἰς ἐκεῖνο πού δέν ἀπήντησε καί ἔτσι θά παίρῃ στό σύνολο μεγάλο ἀριθμό.

Τί λές γιά τήν ἰδέα μου; "Εστω θά ἰδοῦμε ἂν τά Διαπλασιόπουλα ποῦ βραβεύονται συνήθως εἶναι σέ ὅλα τά εἴδη καλοί, ἢ «εἰδικεύονται» σέ ὡρισμένα.

Αὐτός ὁ Διαγωνισμός θά μποροῦσε νά προκηρυχθῇ ὡραία γιά τήν Πεντηκοντατετηρίδα, καί ἂν ἐπιτύχῃ, νά ἐπαναλαμβάνεται πότε-πότε.

Σέ φιλῶ μέ ἀγάπη

Κουτορνίθι

Τήν ὡρίτσημη ποῦ μοῦ κάνει τό ἔξυπνό μου *Κουτορνίθι* τήν κάνω κι' ἐγώ σέ σᾶς: Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ἰδέα του; Καί τί τροποποιήσεις στό *Πένταθλο* θά εἴχατε νά προτείνετε; — Θ' ἰδῶ τί ἀπαντήσεις θά λάβω καί θά ἀποφασίσω. Γιατί, ὁμολογουμένως, ἡ ἰδέα ἀξίζει νά μελετηθῇ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθῆναι, 42 ὁδός Εὐριπίδου τήν 23 Μαΐου 1928.

ΑΝΤΙ γι' 'Αποτελέσματα διαγωνισμοῦ, δημοσιεύω σήμερα τήν πρᾶτση τοῦ *Κουτορνιθιοῦ* γιά τό «Πένταθλον». Καί τοῦτο γιατί θέλω νά ἰδῶ ἀπό τώρα ἂν σᾶς ἀρέσῃ καί νάχω καιρό νά προκηρύξω τό Πρῶτο Πένταθλο, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Πεντηκονταετηρίδος μου, γιά τό καλοκαίρι. 'Εννοεῖται ὅμως ὅτι, γιά φέτο, δέν θά γίνουν κι' ἄλλοι ἔκτακτοι Διαγωνισμοί. "Αν ἀποφασισθῇ, τό «Πένταθλον» εἶναι ἀρκετό νά τούς ἀντικατασταθῇ.

Κι' ἡ «Πέμπτη Κυριακή» εἶναι ἕτοιμη κι' ὁ κ. Βάσσης τώρα τήν εἰκονογραφεῖ. "Αν προφθάσῃ, θά μπῇ στό ἑρχόμενο, ἄλλως στό 28. Ὡστόσο μπορῶ νά σᾶς κάνω ὅτι θά σᾶς διασκεδάσῃ πολύ. Εἶναι ἀπό τίς ὡραιότερες Κυριακῆς ποῦ ἔγραψε ποτέ ὁ 'Αναλυτής. Κι' οἱ ἀπαντήσεις τῶν παιδῶν ἔξοχες, καί πολλά ἀπό τά σκίτσα κοῦ τίς συνοδεύουν.

"Ενα σπουδαῖο λάθος ἔγινε στόν «Τσοῦ-Ρουϊνσῶνα», τή βραβευμένη μετάφρασιτοῦ *'Αναδημιαίκοῦ Πολίτου*: Pierrot εἶναι ὁ Τσάρος. Ὑπάρχει ὅμως κι' ἕνας καπαγγλος ποῦ λέγεται *Κοκός*. Αὐτός σκαλώνει στό μπαστούνακα, αὐτός γαλῆ καί κοροϊδεύει τόν Πιερκαζούν, τόσο ποῦ ὁ Τσάρος ἀναγκάζεται νά τοῦ πῇ: «Μήν πολυκοροϊδεύεσαι, κύριε Κοκό» κτλ. Αὐτό, στή μετάφραση, ἀπό τυπογραφικό λάθος, ἔγινε «κύριε Τσοῦ». 'Ετσι καί καί ποῦ λέει: « Α, Α, Α, ξεφωνίζει ὁ Τσάρος ποῦ ἔχει σκαλώσει» κτλ. Θέλει πλέ «ὁ Κοκός». Νά τά διορθώσετε καί τά δυό, γιατί ἀλλοιώτικα τό κομμάτι εἶναι ἀκαταπόητο.

"Εβαλα τό γράμμα σου, *Βλεύθερο Πουλί*, στόν Φαίδωνα, ποῦ θά τό ἀνακοινώσῃ καί θά τό σχολιάσῃ σέ μιά «'Αθηναϊκή» του. Κι' ἐγώ τό διάβασα κι' εἶδα πόσα εἶναι ὡραῖα καί σοφό. Κατέχεις τό θέμα σου στήν ἐντέλεια κι' ἴσως κανέ, νας ἄλλος δέν θά μποροῦσε νά ὑπερκοπισθῇ τόσο καλά τόν Κινηματογράφο. 'Ας ἀκουσθῇ λοιπόν κι' ἡ φωνή σου, εἶναι δίκαιο. "Αλλο ζήτημα ἂν ἔχῃς καί δίκιο σέ ὅλα ὅσα ὑποστηρίζεις. Αὐτό ἄφτνω νά σοῦ τό πῇ μεθαύριο ὁ κ. Φαίδων, κι' ὄχι «σά σέ μικρό κοριτσάκι ποῦ ἔχει μιά σκραδῆ ἰδέα, ἀλλά σά σέ μεγάλη γυναῖκα ποῦ ἔχει τήν παποῦθησή της».

Κι' ἐγώ νομίζω, *Φοιτητή*, ὅτι τό καταλληλότερο μέρος γιά τήν προτομή τοῦ Πολέμη θά ἦταν ἡ πλατεῖα τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου ποῦ τώρα ἐξωραΐζεται. Μόνο ποῦ δέν κατόρθωσα ἀκόμα νά συνάξω τήν 'Επιτροπή καί νά πάμε στό Δήμαρχο νά τοῦ τό προτείνουμε. Πολλά χαιρετίσματα στήν ἀδελφή σου καί συγχαρητήρια γιά τήν ἐπιτυχία της στό Πανεπιστήμιο. Πές της, ὅτι θά ἤθελα πολύ νά μοῦ γράψῃ κι' ἡ ἴδια. "Οχι, ἡ *Μ. Γ.* δέν εἶναι φάτσο.

Πολύ ὁμορφο τό γράμμα σου, "*Ενδοξε "Ελλην*, γιά τούς σεισμούς τῆς Κορίνθου. 'Αλήθεια, ἡ Ἱστορία ἀναφέρει καί φοβερότερους. Ὁ σεισμός τῆς Νίσσης κ. χ. στά 1881 ἦταν ἀπείρως μεγαλύτερη καταστροφή. 'Αλλά καί στήν Κόρινθο τώρα θά κλαίγαμε περισσότερα θύματα, ἂν δέν προηγοῦντο οἱ μικρές δονήσεις οἱ προειδοποιητικές. Γιατί αὐτές ἔκαμαν τούς κατοίκους νἀφήσουν τά σπίτια τους, ποῦ ἀλλοιῶτικα θά ἔπεφταν ἀπάνω τους καί θά τούς ἔθαβαν.

Νόρμα Τάλμαζ, θά εἶσαι; βέβαια ὅτι αὐτό τό ψευδώνυμο σοῦ ἐτέκνωνα. "Αργησες; βέβαια—πέντε χρόνια τώρα συνδρομητρία μου,—ἀλλά πάντα εἶσαι σέ καιρό. Ἐμπρός λοιπόν! Τό πρῶτο σου γραμματάκι μοῦ ἄρεσε πολύ καί περιμένω ἀδιάκοπη συνέχεια.

Υἱέ τῆς Φαιδίμης, στέλνω ὅσες λύσεις βρίσκεις καί μή σέ μέλει. Γιά τή Μικρή Τάξη εἶναι ἀρκετές αὐτές, ἄλλωστε ὅσο γυμνάζεσαι, θά βρίσκῃς περισσότερες. Διηγήματα γιά τήν Σελίδα δέν δέχομαι τώρα· ἀλλά κι' ἂν δεχόμουν, δέν θά μποροῦσας νά στείλῃς πρᾶγμα δημοσιεύσιμο σ' ἄλλο περιοδικό, ἔστω καί μέ ἄλλα λόγια.

Μεγάλη 'Ελλάς, διεβάσκα τό γράμμα σου στήν *Κυρά-Κυριαλίνα* καί διάβασε μέ μεγάλη εὐχαρίστηση τό δικό σου μέ τά τόσα νέα «πικραλλιδικά». Εἶδα καί τό σοῦ ἔγραψε ὁ κ. Σπαπάτσιο. 'Αλλά εἶναι τόσα πολλά ὅλ' αὐτά, ποῦ μά τήν ἀλήθεια δέν ξέρω ποῦ νά πρωτοκαφέρω! Καί περιορίζομαι στό χαριτωμένο σου ἀνέκδοτο. 'Από τούς τέσσερις λοιπόν ἀλλόφυλλους κι' ἀλλόγλωσσους ἐμοιραπεζοῦσε, ὁ Τοῦρκος ἤθελε γιά φρόβτο σοῦβούρι, ὁ "Ελληνας σταφύλια, ὁ 'Αράπης *ἄνανα* κι' ὁ Πέρσης *ἐνκιούρ*. Καί μόνο σάν πέρασε μπρός τους τό γαϊδουράκι τοῦ μαγκάη φορτωμένο σταφύλια, κατάλαβαν ὅλοι πώς ζητοῦσαν τό ἴδιο πρᾶγμα. μόνο ποῦ καθένας τόλεγε διαφορετικά. — Σ' εὐχαριστῶ καί γιά τά σχετικά μέ τή φάτσα τοῦ Νολωμοῦ. Τά πῆρε ὁ κ. Φαίδων ποῦ θά γράψῃ σχή «Νέα Ἑστία».

Δέν μπορῶ νά θυμηθῶ ἀκριβῶς, *'Ελευθέρα Ρουσσάκη*, ἀλλά συμπαραιτοῦμαι ὅτι καταχθήκαν τότε στή Μεγάλη Τάξη ἐπειδή θά εἴχαν καταλείψει νά σημειώσουν ἠλικία. "Οχι, οἱ 'Εκτός Διαγωνισμοῦ δέν δικαιοῦνται νά ζητήσουν βραβεῖο, ἀφοῦ τό πῆραν μιά φορά. Οἱ *Ἰσότιμοι* εἶναι ἄλλο. Κάποτε θά προκηρύξω καί Διαγωνισμό Κουπετγραφικοῦ, ποῦ ἀληθεια εἶναι ὡραῖος. Γιά τάλλα ποῦ μοῦ γράφεις, εἶ νά σοῦ πῶ! 'Εγώ βλέπω πόσο μ'ἀγαπᾶς ἐσύ καί μοῦ ἀρκεῖ.

Μέ μεγάλη μου λύπη ἀναγγέλλω τόν θάνατο τῆς ἀγαπημένης μου φίλης *'Αλεξάνδρας Φαρμακίδου* ποῦ εἶχα τό πολύ γνωστό στόν κόσμο μας ψευδώνυμο Ξανθούλα Νεράϊδα. Ἐγκαρδία συλλυπητήρια στήν οἰκογένειά της.

Ὡραία Ἐπιστολή μοῦ ἐστειλαν αὐτήν τήν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Καρδινιάκ, Χαζοπούλι, Μεγαλόπρεπη "Ιδη, Σπύρος, Μικρά 'Αλσατίς, Ροδοδάφνης, Δημητής Λιαρέτας, Μιμίζα, Τώνη Μονάχη, 'Εθνική Πίστις, Μοσχομάγνας. Πέτρος Γιαναΐ, Κάρμεν Σύλβα, Δεσπίσπουλο, Σενιεμένο 'Ηπειρωτάκι, Θάσσιος, Μυρόλουστρ, 'Αλεξανδρινό Διαπλασιόπουλο, Μελαχροινούλα, Ρασπουτίν, Συκοπούλι, 'Αμέμητος Γ'ελωτοσοιός, Ἐλληνικοῦ τοῦ Καλέττη καί Γαλάτεια.*

—'Εξετάσεις τίς παραγγελίες των καί τοῦ; εὐχαριστῶ ὅλους γιά τά καλά των λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω θ' ἀπαντήσω στό ἑρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁλόκληρο ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνανεοῦται, ἂν δέν συνοδεύεται ἀπό τοῦ δικαιώματος δρ. Ο, — Τά ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσοι συνοδεύονται ἀπό Α, ἀνήκουν εἰς ἀφῆρα καί ὅσοι ἀπό Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀπινή Κολυμβήτρια, κ. (!; !;) Χρυσαφένιον Ρουχον, κ. (!!;!) 'Αρλεζιάνα κ. (Ποιά εἶμαι!!). Ξυπνοκούλι, κ. (ΑΤ). Λάρδος Βύρων, ὁ. (!!). Νοσταλγός "Ελλην, ὁ. (ΠΑ—1). Ἐρευνητής τοῦ Πόλου, ὁ. (ΠΑ—2). Καπριτσιόζα, κ. (...Π).

'Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἴκαρος, ὁ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τούς φίλους της: *Ἰάσωνα* ἴζυι, ὁ *Α. Μ* δέν ἔγινε ἀκόμα, ὥστε πρέπει νά ἀξακολουθήσῃς ὡς νά γίνῃ) *Ρέαν* (χαίρω γιά τίς πρόοδους τοῦ Συλλόγου σας· ἡ κ. Ταρσούλη ποῦ κάνει τήν 'Εκθεση εἶναι θεία τῆς συνεργάτριάς μου) *Μήδειαν* (ἐσταλλα 10 ταχυδρόμεια καί περιμένω τό ἄφθονο ξεσκάλωμα τοῦ Συλλόγου σας· καί τό Δῆμα θά γίνῃ ὅλα θά γίνουν!) *Λησθοπλάληη* (εὐχαριστῶ γιά ὅλα· ἐλπίζω ὅτι κάποτε θά ἐλθῇς καί σύ στάς 'Αθήνας καί θά λάβω τήν εὐχαρίστηση νά σέ γνωρίσω ὅπως ἐγνώρισα καί τήν καλή μας φίλη *Μέλισσα*) *Λεβέντην* (ναί, νά μοῦ γράφῃς τώρα ποῦ ἔγινες καλά· κι' ἄλλοι μοῦ ἔγραψαν γι' αὐτόν τό χορό τῆς «Φιλικῆς Ἑταιρίας», ποῦ ἄφησε, καθώς φαίνεται, σ' ὅλους τίς καλύτερες ἐντυπώσεις.) *Λήστρτον "Ελληνα* (ἔσχο καί τό δικό σου γράμμα γιά τούς σεισμούς τῆς Κορίνθου καί λυποῦμαι ποῦ δέν ἔχω τόπο νά τό δημοσιεύσω· φύλαξα τίς 25 δραχμές ποῦ μοῦ ἔστειλες γιά τούς σεισμο-

παύσεις, νά εἰς στείλω μέ τίς ἄλλες πού ἔλυσα, στήν Ἐπιτροπή τῶν Ἑρμῶν) *Χιονολούλουδο* καί *Λυγαριάν* (ἔστειλε 12 τετράδια) *Μαγεμένο Δάκρυ* (γιά τόν φιλόγραφο καί τήν ἀδελφούλα) *Μεγερδῶ Δάρδον* (διάβασε τήν προκήρυξη τοῦ Διαγωνισμοῦ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων· ἐκεῖ θά ἰδῆτε πῶς στέλλονται αἱ Ἀσκήσεις·) *Μάρθαν Ι. Σακιῆ* (ὄχι, δέν εἶναι λάθος τοῦ ζωγράφου· ἡ Ρήγα κι' ἡ Μαρίνα ἔβγαιναν τήν πάπια ἀπό κοιλιά κι' ὕστερα τήν ἔβαλαν σ' αὐγό· ἐγώ τό γνώτι· ἡ κυρά Μάρθα μάλλον ἔκραξε νά τό πῇ, ἀλλά τό ἄφησε περιττό ἀφοῦ χτίνεσκι ἀπό τήν εἰκόνα·) *Μανωλάρ* (ἔσκασα· θά πῶ στόν *Καρούμπα* καί στόν *Καρκαλέτσο*, ὅτι τούς αὐγαλάρες ποῦ σέ ξετρόπωσαν, τά διχοβολάκια!) *Ἀκούρδιστο Ρολόϊ* (βασιλάτικα, στό «Μαγ. Γράμμα» καί τό «Διπλό Κεφάλι» ἡ ὀρθογραφία τηρεῖται κατ' ἐξαίρεσιν· περασικά· καί τώρα περιμένω τήν 10ʼ(ουσιον) *Γλυκειάν Μελαχρινούλαν* (χαίρω πολύ γιά δλ' αὐτά· περιμένω χρήματα κι' ἀπό τήν ἀδελφή σου·) *Ν. Ι. Παπαϊωάννου* (σοκιζίει ἡ βραχυλέξις·) *Ἐθνικόν Ἰδεώδες* (ἡ ἀπάντησή σου ἔφτασε τήν 19 Μαΐου· πολύ ἀργά θυσιχῶ;·) *Γεώργιον Κ. Πέτρου* (ἔστειλα· ναί, εἶναι ὁ Γ. Β.) *Ρηλόρια*, *Ἀχ Πόλη*, *Εὐτυχίαν Κυζηκηνοῦ*, *Κόκκινον Διάβολον* κτλ. κτλ.

Περιπλανώμενα, Τζογέν, Μαῦραν Σκελετόν, *Ἀγνώστην* (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετά τήν 22ᾶ Μαΐου, θά ἀπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 238ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταί μέχρι 26 Ἰουλίου.

387. Λεξίγριφος

Δυό νότες καί δυό σύνδεσμοι
— Παράξενο κι' αὐτό, —
Ἂν μποῦνε στή σειρά,
Ἕνα πουλί λαμπρότερα
Νά τόχαμε ψητό! —
Θά κάμουν μιά χαρά.

Μέλισσα

388. Συλλαβόγριφος

Ἀρσενικό καί θηλυκό,
Δυό ἄρθρα, ἂν πῇς μαζί,
Γυναῖκα-βιβλίο, μυθικό
Τό νέρας, ξαναζεῖ.

Ἀνδαλουσία

389. Μεταγραμματισμός

Θαλασσινό πετούμενο
Τοῦ ἀλλάζεις τό κεφάλι,
Καί φῶς ἀρέσως γίνεται
Στό σκοτεινό ἀκρογιάλι.

Πορφυρογέννητη

390. Μεταγραμματισμός

Ἀργοναύτου περιφήμου
Τά ψηφία ἀνακατεύω
Κι' ἔξαρνα πρός ἔκπληξή μου
Τόν πατέρα του ἀγνωντεύω.

Μεγάλη Ἑλλάς

391. Κλῖμαξ

Σ — — — Σ
Μ — — — — Σ
Μ — — — — — Σ
Μ — — — — — — Σ
Μ — — — — — — — Σ
Υ — — — — — — — — Σ

Ἐκ τῶν ἄνω κατά σειράν: Ἀρχαῖος λησταί, βασιλεύς Ρωμαίος, θεός Αἰγύπτιος, ἀρχαῖος φιλόσοφος, ἀρχαῖος λυρικός, ἄλλος ἀρχαῖος κιθαρῳδός. (Κάθε παύλα ἕνα γράμμα.)

(Νέον εἶδος) Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

392. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 3 4 5 6 4 = Κράτος. [Ἔμορφος
2 3 5 4 = Τό ἀνατολικόν τῆς
3 4 5 = Σύνδεσμος
4 5 3 2 5 6 4 = Χρήματα
5 6 3 4 = Πόλις
6 1 2 = Ἐπιφώνημα

Μικρά Ἀλσατίς

393-397. Μαγικόν Γράμμα

Τή προσθήκη ἑνός γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

σβλή, οὺς, ἀφή, ὅλος, ὦμος.

Κοσμοχαλάστρα

398. Ὁμοιόμορφοι Ἐλλειπεῖς Λέξεις.

Κάποια τῆς Τροίας δύστυχη
Στό πρῶτο μου θά ἰδῆτε.
Ἄλλην κοῦ ἥρως ἔσωσε
Γιά τάλλο θυμηθῆτε.
Καί δυῦλο, φίλο λιναιρωτοῦ,
Στό τρίτο μου θά βρῆτε.

Ἄνδρο . . .
Ἄνδρο . . .
Ἄνδρο . . .

(Νέον εἶδος) Σιμεών Π. Μαλαμῆς

399. Φωνηεντόλιπον

δρς - πσσς - πς - νψ - ξλς

Μποέμ

400. Γρῖφος

διδ
διδ — διδ
διδ — διδ
διδ

Δοκί Κέντρ Π.

Σίφνος

Διά τούς Γαλλομαθεῖς

401. Métagramme

Si vous avez le privilège de
[parler deux langues,
Il est facile de trouver le mot
[que je vous demande;
Maintenant l'U se remplace
[par I,
Le C encore s'enfuit,
Et quelque transmission sa-
[crée des aïeux
Se presente tout à coup sous
[vos yeux.

(Πρωτότυπον) Ἐλευθερίες Ρουσσάκης

402. Table

* * * * * * * *
* * * * * * *
* *
* *
* *
* *
* *

Horizontal: Empereur Français et partie interieure du con. Vertical: verbe et grand musiclen de l'antiquité.

Κων. Π. Ξένος

Τέλος τοῦ 238ου Διαγωνισμοῦ
Ἀπό τό ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος,

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 11

158. Πιτυκὸς (πίτυ, Κῶς.) — 160. Αἴας-Αἶας. — 161. Δίδω-Διδώ. — 162. Ὁ αὐλός, ἡ αὐλή.

163.

Υ
ΕΠΙ
ΕΡΑΤΩ
ΟΡΑΤΙΟΣ
ΒΙΡΓΙΛΙΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

164. Θυβίδρ. — 165-169. Διά τοῦ Β: *βόλος, βῆμα, λοβός, Κούβα, βάρος.* — 170. ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΟΚΟΣ ΣΜΑΣ (ΚΟΣμημα, ΜΟΜΟΣ χος. ΚΑΤρον, ΚΟΣκι-ΚΑΙ νον, ΜΑΣκα.) — 171. "Ο-ΚΟΣ ιι δίν' τά δεξί χέρι· τό ΜΑΣ ζεμβέ νά μήν τό ξεφι.— 172. *Εἶμαι ἑφδεκα ἐτῶν* (ἡ μέ ἕνδεκα ε, τόν.) — 173. Malice, Alice, Ilee, Iee, ee.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ὡς 10 τό πολύ λέξεις μέ ἁπλά στοιχεῖα δρ. 6 (τό ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μέ σκοῖνα δέ στοιχεῖα κατά 70 καί μέ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστός στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμή εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΙΓ — 496/

Δεξιόμεθα μέλη καί ἀντιπροσώπους ἐν Κύπρῳ καί ἀλλαχοῦ Διαπλαϊσπόλαι, μή ἐχόντες τό διαγωνισμα μας! ΚΙΓ—399)

Σύλλογος Ψυχολόγων

/ΚΙΓ — 497/

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ. Μελαγχολικά Ὑπαρξις=Μαρία Κολιμπάδη. Πές, πώ! Κασσιόπη, Μικρά Ἀλσατίς. Λασδάρεια. Ρέζ Πιερροτίνα

/ΚΙΓ — 498/

Δεχόμεθα διαδοχικάς περιβολάσεις τά κατωτέρω τρίμηνα τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ Θεσπίς».

Σύλλογος Ψυχολόγων

/ΚΙΓ — 499/

Ψηφίζω Ἄνθος Νυκτός, Ἱερόν Ἄλσος θερίας. Ἄριελ, εὐχαριστῶ. Περιμένω ἀντιπρόθεσιν ἀπό φίλους καί ἐχθρούς.

Ὑπαφήριος· Ἄσμα Ἀσμάτων

/ΚΙΓ — 500/

Νιαγάρα Κρωτόκριτε, ἀλληλογραφοῦμε; Γράψετε: Ροΐκου 4, Νέος Κόσμος, Ἀθῆναι. Παρδένια

/ΚΙΓ — 501/

Δαιδαλοπλοκάμους, ἀκριθῆς ἕνων ὁλόθερμα φιλικά χαιρετισμά ἀπό τόν

Ξυνοπούλι

/ΚΙΓ — 502/

ΠΑΤΡΑΪΚΟΣ ΑΣΤΗΡ
ΠΑΤΡΑΪΚΟΣ ΑΣΤΗΡ
ΠΑΤΡΑΪΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

Πάτραι

Γενομένης ἀρχαιρεσίας ἐξελέγησαν.

Πρόεδρος: ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ ΕΛΛΗΝ
Ἀντιπρόεδρος: ΞΕΦΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝ
Ταμίας: ΕΓΩ
Γραμματεύς: ΑΣΤΕΡΙΣΚΟΣ

ΤΜΗΜΑΤΑ

Διαγωνισμῶν: ΜΙΚΡΟΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ
Σεναριοθήκης: ΕΓΩ
Ἀντιγραφέων: ΠΑΛΛΗΣΣΙΝΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ
Λιθοκαλλιτεχνῶν: ΞΕΥΠΝΗΣ ΠΑΛΑΣ
Διαμορφωτικός: ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΟΥ
ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥΣ ΑΠΟ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ.
ΤΡΕΜΕΤΕ ΚΑΙ ΦΥΛΑΧΘΗΤΕΒΕΙ Ι.

/ΚΙΓ — 504/

Β' ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΩΝ ΤΟΥ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

Προθεσμία τετράμηνος. Συμμετοχή δι-δραχμος. Δεκτά Ἑλληνικά καί ξένα. Βραβεῖα τρία 200 δραχμῶν. Θά βραβευθοῦν τά παλαιότερα καί περισσότερα. Περιμένει ὅλη ὁλους καί ὅλες ἀπό Δήμους: Ἐμ. Κ. Σαΐλαλος, μαθητήν, Ἅγιον Νικόλαον Κρήτης.

/ΚΙΓ — 504/

Οἱ βραβευθέντες στόν Α' Διαγωνισμόν μου ἄς στείλουν ταχυδρομικ. Λοιπόν θερμῶς εὐχαριστῶ.

Κρητικόπουλο

/ΚΙΓ — 505/

ΝΕΑΙ ΓΑΤΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Θαρρεῖτε «Ψυχολόγοι»· Οἱ «Ὀλύμπιοι Θεοὶ» καταναυτρίβησαν. Ἄπειρα θύματα. Πολλοί αἰχμάλωτοι.

Ταχτακαλίδης

/ΚΙΓ — 506/

Ναύαρχε Μιαούλη, σοῦ εἶχομαι ἕτη πολλά διά τήν ἐμπτήν σου.

ΚΑΡΔΙΝΙΑΚ

/ΚΙΓ — 507/

Ἡ Διηγορίνα ἀπεμερχαριστεῖ δεόντως τήν εὐχάπιαν γιά τήν γιορτή της.

/ΚΙΓ — 508/

Ἐχαριστά πολύ ὅσους μέ ψήφισαν.

Περιπλανώμενον Βυσσινοῦλα πού ἀμφάλειες χαλᾶς (δηλαδή...). Διαπλασσόπουλος γιά Μ. Μανιτάκι, Δλληλογραφία, Δῆμος Γιάννη Γ. Χερῶν, μ. ὁ Ἀθήνα.

ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

/ΚΙΓ — 509/

Διαιρεθῆ ἀντιπρόσωπος Θεσσαλονίκης τοῦ Συλλόγου τῶν Ψυχολόγων ὁ Τζέκο Κυβέρνας ἐπί μίαν τετραετίαν.

/ΚΙΓ — 510/

Γιορδῆ ἡ ἐτησία Συνέλευσις τῶν ἀπανταχοῦ μελῶν τοῦ Συλλόγου ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ εἰς τό Ἐναιτητήριον Ἁγίας Παρασκευῆς, τήν 29ην Μαΐου.

ΑΝΤΩΝΙΟΠΟΥΛΟΥΓΙΟΥΝΤ

/ΚΙΓ — 511/

Ἀγκάλια βασιλοπαῖδες, ψυχή ἀγγελική καί ὀνειροπλέχτρα, δέξου τά ἐγκάρδια θερμά μου εὐχαριστῶ γιά τίς καρδιόγλυκες εὐχούλες σου.

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΠΑΥΜΟΜΟΥΣΗΣ

/ΚΙΓ — 512/

Ἀνταλλάσσω Μ. Μπεσικά καί ἀλληλογραφῶ μέ δλους καί δλες. Διατέρφος δέ ἐπιθυμῶ μέ τήν Ναυτοπούλαν. Ἀετοκηπάκι καί Φάρον τοῦ Ἀγκώνα, Δῆμος Σ. Οἰκονόμου (διά Θαλασσοπούλα) Λαναρᾶ Κύρτου, Θεσσαλονίκην. ΟΛΑΛΕΣΟΠΟΥΛΙ

/ΚΙΓ — 513/

ΞΕΦΩΤΗ
ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΣΙΓΟΝΗ
Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ἐν βιβλίον ἀφιερωμένον εἰς τούς νέους, οἱ ὁποῖοι πρέπει νά ἐνστερνισθοῦν ὡς ἐσωτερικήν των ἀνάγκην τό νά ἐκτελέσουν ἔργα μεγάλα.

Τιμᾶται Δρχ. 10

(Ταχυδρ. τέλη ἐσωτ. δρ. 1, Ἐξωτ. δρ. 2).

Πωλεῖται εἰς ὅλα τά βιβλιοπωλεῖα, περίπτερα, πρακτορεῖα ἐπαρχιῶν καί εἰς τά Γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. ΚΑΣΙΓΟΝΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπό τούς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τό ταχυδρομικόν τοῦ Ἐσωτερικοῦ καί ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (μέ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (10 καί 12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μέ 24 εἰκόνας) δρ. 20. (5,50 καί 7,50)

Τό Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 7. (3,50 καί 5,50).

Τό Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μέ 20 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καί 9).

Μιά φορά κι' ἕναν καιρό, Δημοτικά Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογή Γεωργίας Ταρσούλη. Ἀδετο δρ. 40. Δερμένο δρ. 55 (9,50 καί 11,50).

Παιδικόν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτάς Σχολείων καί Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 17. (5,50 καί 7,50). Β' Τόμος δρ. 17. (5,50 καί 7,50).

Παιδικόν Πνεῦμα, (2 τομίδια, Α' καί Β') ἕκαστον δρ. 2,50. (1,50 καί 3).

Πρᾶος ὁ Νικίου, (μέ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καί 9,50).

Ὁ Πυρειοστώλης, (μέ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καί 9,50).

Ὑπέρ Πατρίδος, (μέ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καί 9,50).

Ὁ Φώτης, ἐξιμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καί 5,50).

Τύποις ΞΕΝ. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Τό φύλλον δραχ. 2 καί διά τό Ἐξωτερικόν 2 1/2 πέννες
Καί τά ἕντεκα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐκείνης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον διά τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχόν εἰς τήν χώραν ἀρίστας ὑπηρεσίας, καί ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁρμόττον καί χρησιμώτατον εἰς τούς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμάς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἱ ὑπάτου γιδίοις διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καί ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καί Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τήν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰσιν ὅμως ἀρχίζουν τήν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδός Ἠφαιστείου ἀριθ. 42, παρά τό Θησεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουνίου 1928* *Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 27*

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Ἱππέως Νορβηγίας)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπό τό προηγούμενο —

Τόν κυρίευε λοιπόν μιά ἄφραστη λύπη γιά τά δυστυχισμένα ζῶα πού βρίσκονταν ἔτσι στή διάθεση τῶν θηρίων, ἐνῶ πραγματικά δέν ἔπρεπε νά χυθοῦν καμμένα ἄλλο κύριο ἀπ' τούς ἀνθρώπους.

Ὁ παπᾶς σκέφθηκε τούς χωρικούς τοῦ Ντελόμπο πού ἀγαποῦσαν τόσο τά «ζῶα τους». "Αν τό ἐγνώριζαν αὐτό τό πρᾶγμα, συλλογίστηκε, δέν θά τό ἄφηναν ποτέ νά γίνῃ. Θά προτιμοῦσαν νά ριψοκινδυνεύσουν τήν ἴδια τή ζωή τους παρά ν' ἀφήσουν τά κοπάδια τους νά ἔρθουν ἐδῶ, ἀνάμεσα στούς λύκους καί τίς ἀρκούδες, γιά ν' ἀκούσουν τήν καταδίκη τους ἀπ' τό στοιχεῖο.

Τό τελευταῖο κοπάδι πού ἦρθε, ἦταν τό κοπάδι τοῦ παπᾶ.

Ὁ παπᾶς ξεχώρισε ἀπό μακρυά τόν γνώριμο ἦχο τοῦ κουδουνιοῦ τῆς μεγάλης του ἀγελάδας, καί τό ἴδιο φαίνεται θά κατάλαβε καί τ' ἄλογο. Ἄρχισε νά τρέμει σύγκορμο καί τό σῶμα του λούστηκε στόν ἱδρῶτα τῆς ἀγωνίας.

—"Α, ἄ, εἶπε ὁ παπᾶς στό ἄλογο, τώρα εἶναι ἡ σειρά σου νά περάσῃς κάτω ἀπ' τό στοιχεῖο καί νά μάθῃς τήν ἀπόφασή του. Μήν φοβᾶσαι. Κατάλαβα γιατί μ' ἔφερες ἐδῶ καί δέν θά σέ ἐγκαταλείψω.

Τό κοπάδι τοῦ παπᾶ ξεπρόβαλε ἀπό τήν ἄκρη τοῦ δάσους κι' ἄρχισε νά προχωρῇ πρός τά θηρία καί τό στοιχεῖο. Στό τέλος τῆς γραμμῆς πήγαινε τ' ἄλογο πού ἐχε ἀνεβάσει τόν ἀφέντη του στό Μπλακατζεν. Ὁ παπᾶς δέν εἶχε ξεκαβαλλικέψει ἀλλά καθόταν ἥσυχος στή θέση του καί ἄφηνε τό ζῶο του νά πλησιάζῃ στό στοιχεῖο.

Ὁ Παπᾶς καί τό Στοιχεῖο τοῦ Δάσους.

Ἔξυπνο ἄλογο, ἔκανε μιά κίνηση σάν νά ἤθελε νά τό συμβιβάσῃ μέ τό συμβάδι τοῦ θανάτου.

Τήν ἴδια ὅμως στιγμή ὁ παπᾶς ἔβαλε μερικά σπό στοιχεῖο τή Σύγκρυψή του κι' ἡ λάμψη τοῦ ὀπλισιοῦ ἔπεσε ἐπάνω στό σταυρό πού ἦταν στό ἐξώφυλλο. Τότε τό στοιχεῖο ἔβγαλε μιά ἄγρια δυνατή φωνή, τό δαυλί ἔπεσε ἀπό τά χέρια του κι' ἔσβυσε τήν ἴδια στιγμή.

Μέσα στήν ξαφνική μετάβαση ἀπό τό φῶς στό σκοτάδι, ὁ παπᾶς δέν μπόρεσε νά διακρίνῃ τίποτε κι' οὔτε ἄκουσε πιά τίποτε. Γύρω του κυριαρχοῦσε ἡ ἴδια σιωπή πού ἁπλωνόταν πάντα σ' αὐτό τό μέρος τό χειμῶνα. Τότε ἔξαφνα σχίστηκαν τά πυκνά σύγνεφα πού σκέπαζαν τόν οὐρανό καί μέσα στήν σχισμάδα φάνηκε ἡ πανσέληνος κι' ἔρριξε στή γῆ τό φῶς της. Καί τότε εἶδε ὁ παπᾶς ὅτι μονάχα αὐτός καί τ' ἄλογό του βρίσκονταν στήν κορυφή τοῦ Μπλακαίζεν. Οὔτε ἕνα ἀπ' τά θηρία δέν φαινόταν πουθενά καί τό χῶμα ἦταν ἀνέγγιχτο παρ' ὅλα τά κοπάδια πού τό εἶχαν πατήσει. Ὁ ἴδιος ὅμως βρισκόταν ἐπάνω στ' ἄλογό του καί κρατοῦσε ἀκόμα τεντωμένα τά χέρια του, πού θά βαστοῦσαν τή Σύγκρυψη. Καί τ' ἄλογο πάλι ἔτρεμε ὁλόκληρο κι' ἦταν λουσμένο στόν ἱδρῶτα.

"Οταν ὁ παπᾶς κατέβηκε ἀπ' τό βουνό κι' ἐφθασε στό σπίτι του, δέν ἤξερε καλά-καλά νά πῇ. Ἄν αὐτό πού εἶδε ἦταν ἀλήθεια ἤ μόνον ὄνειρο. Κατάλαβε ὅμως πώς ἦταν μιά προειδοποίηση γιά τήν τύχη τῶν ἄμαιρων τῶν ζώων πού ἦταν στήν ἐξουσία τῶν θηρίων. Καί μίλησε στούς ἐνορίτες του τοῦ Ντελόμπο μέ τέτοια δύναμη ὥστε στόν καιρό του ξεπαστρεύτηκαν ὅλα τ' ἄγρια θηρία, οἱ λύκοι, οἱ ἀρκούδες κι' οἱ ἀλεπούδες πού ζοῦσαν μέσ' στό δάσος. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἀπ' τόν καιρό πού πέθανε, πλήθαιναν πάλι».

Ἐδῶ τελείωσε ὁ Βερνάρδος τὴ διήγησή του καὶ δέχθηκε πολλοὺς ἐπαίνους ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Φαινόταν βέβαιο ὅτι αὐτὸς ὕφερνε τὸ βραβεῖο καὶ σὲ πολλοὺς μάλιστα ἔκανε λύπη ποὺ θὰ τολμοῦσε ὁ Κλέμεντ νὰ συναγωνισθῇ μαζί του.

Ὁ Κλέμεντ ὅμως ἄρχισε τὴ διήγησή του ὄχως νὰ δειλιάσῃ:

— Μιὰ φορά, εἶπε, βρισκόμουν στὸ Σκάνσεν, στὸν μεγάλο κῆπο τῆς Στοκχόλμης, κι' εἶχα νοσταλγία...

Καὶ διηγήθηκε γιὰ τὸν νάνο ποὺ ἀγόρασε, καὶ γιὰ τὴν συμφωνία ποὺ ἔκανε μαζί του, καὶ γιὰ τὴν συνάντησή του μὲ τὸν γέρο κύριο καὶ γιὰ τὰ ὅσα τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Κι' ἔλεγε κι' ἔλεγε, κι' ὅσα μιλοῦσε τόσο περισσότερο τὸν θαύμαζαν ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἄκουγαν· καὶ ὅταν στὸ τέλος ἔφθασε στὸ σημεῖο ποὺ ὁ ὑπηρέτης τοῦ πλατιοῦ τοῦφερε ἐκεῖνο τὸ θαυμάσιο βιβλίο, τότε ὅλες οἱ βασκοπούλες ἄφησαν τὰ ἐργόχειρά τους ἀπ' τὰ χέρια τους κι' ὅλοι στεκόνταν ἀκίνητοι καὶ κοίταζαν μὲ θαυμασμὸ τὸν Κλέμεντ ποὺ τοῦ εἶχαν τύχει τέτοιες παράδοξες περιπέτειες.

Μόλις τελείωσε ὁ Κλέμεντ, ἡ μεγαλύτερη βοσκοπούλα εἶπε, πὼς τὸ μαντῆλι ἦταν δικό του.

— Γιατί, εἶπε, ὁ Βερνάρδος μᾶς διηγήθηκε κάτι ποὺ ἔτυχε σὲ ἄλλον, ἐνῶ ὁ Κλέμεντ εἶπε αὐτὰ ποὺ ἔτυχαν στὸν ἴδιο κι' αὐτὸ νομίζω ἐγὼ πὼς εἶναι πιὰ σπουδαῖο.

Ὅλοι συμφώνησαν μαζί της σ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ εἶχαν μάθει, ὅτι ὁ Κλέμεντ εἶχε μιλήσει μὲ τὸν βασιλιά, τὸν κοίταζαν μὲ ἄλλα μάτια ἀπὸ πρίν, καὶ ὁ φτωχὸς ὀργανοπαίκτης φοβόταν σχεδὸν νὰ δείξῃ πόσο ὑπερήφανο ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του. Ἐκεῖ ποὺ ἦταν ὅμως βυθισμένος μέσ' στὴν εὐτυχία του, κάποιος τὸν ρώτησε τί ἀπόκανε μὲ τὸν μικρὸ νάνο. Κι' ἀποκρίθηκε :

— Δὲν μπόρεσα μονάχος μου νὰ τοῦ βάλω στὸ γαλάζιο πιάτο τὸ φαΐ του, παρακάλεσα ὅμως ἕνα Λάπωνα νὰ τὸ κάνῃ αὐτὸς ἀντὶ γιὰ μένα. Τί ἀπόγεινε ἔπειτα δὲν ξέρω.

Μόλις εἶχε πεῖ] ὁ Κλέμεντ αὐτὰ τὰ λόγια, ὅταν ἕνα κλαδὶ ἀπὸ ἔλατο ἦρθε μ' ὁρμὴ ἀπὸ πάνω κι' ἔπεσε μπρὸς στὴ μύτη του. Δὲν εἶχε πέσει ἀπὸ δέντρο, οὔτε τὸ εἶχε πετάξει κανένας ἄνθρωπος· κανένας δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβει ἀπὸ ποῦ εἶχε ἔρθει.

—Ἄ, Κλέμεντ! εἶπε ἡ βοσκοπούλα. Εἶναι σὰν ν' ἄκουσαν οἱ νάνοι αὐτὰ ποὺ λέμε. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ πῇς σὲ ἄλλον ν' ἀγοράσῃ τὸ γαλάζιο πιάτο, ἀλλὰ νὰ τὸ φροντίσῃς μοναχός σου.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ἀπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Καὶ σᾶς δὲ θὰ σᾶς ὀλέπω πιά ; ρώτησε ἡ Νταίζη ἀνήσυχη.

Δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια της. Δὲν τὸ εἶχε σκεφθεῖ ὅτι θἄμενε μακριὰ ἀπὸ τὴ θετή της μητέρα.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κλαῖς, ἀγάπη μου. Θἄρχομαι ταχτικὰ νὰ σὲ βλέπω καὶ σὺ θἄρχεσαι νὰ περνᾶμε μαζὶ τὴν Κυριακή μας. Αὐτὰ θὰ τὰ κανονίσουμε. Τώρα πιὰ δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχει φόβος νὰ σὲ γνωρίσῃ κανένας. Οὔτε μπάζιες ἀπὸ μ' ἐκεῖνο τὸ μουρουδάκι ποὺ τόλεγαν Νταίζη.

Ἠλλιγκαν τὸ θεῖο-Θωμᾶ καὶ ξεκίνησαν. Ὁ ἀγαθὸς φύλακας πολεμοῦσε νὰ

«Ὁ Τζὸε εἶχε γίνει γερὸ παλληκάρι δεκαεφτὰ χρονῶν . . .»
(Σελ. 218, σ. γ'.)

κρύψει τὴ συγκίνησή του, μὰ τὰ βουρκωμένα μάτια του τὸν πρόδωσαν. Τί ἀδειανὸ ποὺ θὰ φαινόταν τὸ σπίτι, τώρα ποὺ θἄφευγε ἡ Βιολέττα !

Ἦταν ἀνοιξιάτικο πρωΐ, ὁ ἥλιος ἔλαμπε ἁπαλά, οἱ ἄνθρωποι περνοῦσαν χαρούμενοι καὶ ἡ Νταίζη μεθοῦσε ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὸν καθαρὸ ἀέρα.

Ἀνέβηκαν πεταχτὲς τὸ δρόμο τοῦ ποταμοῦ, ἕως τὸ μικρὸ μῶλο, ὅπου ἔδενε τὴ βάρκα του ὁ γέρο-Δίκ. Εἶχαν συμφωνήσει νὰ τοὺς πάει μὲ τὴ βάρκα του ὡς τὸ Οὐεστμίνστερ κι' αὐτὸ ἦταν μεγάλη χαρὰ γιὰ τὴ Νταίζη. Οἱ περίπατοι μὲ τὴ βάρκα ἦταν ἡ καλύτερη ἀνάμνηση τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, κι' ὅταν βρέθηκε πάλι κοντὰ μὲ τοὺς ἀγαθοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους μέσα στὰ ἥσυχα νερὰ τοῦ ποταμοῦ, τῆς φάνηκε ὅτι ὅλα τὰ ὀλιβερὰ χρόνια ἐσβύσανε μονομιᾶς ἀπὸ τὴ μνήμη της.

Κι' ὅμως πόσο εἶχαν ἀλλάξει ὅλα ! Ἡ βάρκα τώρα τῆς φάνηκε πολὺ μικρούλα. Μπῆκε μέσα μ' ἕνα πήδημα, ἐνῶ ἄλλατε τὴν ἔπαιρναν στὴν ἀγκαλιὰ γιὰ νὰ τὴ βάλουν. Χρειάστηκε νὰ σκύψει γιὰ νὰ μπεῖ κάτω ἀπὸ τὴν τέντα, ποὺ ἄλλοτε τῆς φαινόταν τεράστια. Ὁ γέρο-Δὶκ ἦταν πιὸ ἄσπρος καὶ πιὸ κουρασμένος, κι' ὁ Τζὸε εἶχε γίνει πιὰ γερὸ παλληκάρι δεκαεφτὰ χρόνων.

Τώρα ὁ Τζὸε τραβοῦσε τὰ κουπιὰ κι' ὁ γέρος κρατοῦσε τὸ τιμόνι.

— Καθένας μὲ τὴ σειρά του, εἶπε ὁ βαρκάρης, ὅταν ἡ Νταίζη τὸν ρώτησε γι' αὐτὴ τὴν ἀλλαγή. Εἶδα κι' ἔπαθα γιὰ νὰ τοῦ μάθω τὸ κουπί. Τώρα ὅμως τραβᾷ καλύτερ' ἀπὸ μένα !

—Δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἐσύ, παππού, εἶπε ὁ Τζὸε. Εἶσαι πάντα ὁ πιὸ γερὸς βαρκάρης στὸ ποτάμι καὶ στοιχηματίζω πὼς βάζεις κάτω ὅλους τοὺς ἄλλους.

— Στὴν ἀνάγκη, δὲ λέω ὄχι, ἀπάντησε ὁ γέρος, ποὺ κολακεύθηκε ἡ φιλοτιμία του. Ἀλλὰ γιὰ καθεμέρα, δὲ βασταῦ πιὰ τὰ κότσια.

Ὕστερα γύρισε στὴν κυρία Γουΐλ.

—Ὥστε ἀποφάσισες νὰ τ' ἀνοίξεις τὸ κλουβί, κυρὰ-Τζέννη; ρώτησε. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς τὸ πουλί σου εἶναι μικρὸ ἀκόμα γιὰ νὰ πετάξει μοναχό του.

— Τὸ πουλί μου θέλει ἀέρα καὶ χαρά, ξάδελφέ μου. Κοίταξέ το πῶς χάλασε τὸ χρῶμα του!

Καὶ καθὼς μιλοῦσαν μεταξύ τους τὰ δυὸ παιδιά, γιὰ τὶς περασμένες παιδικὲς διασκεδάσεις τους, ἡ Τζέννη πρόσθεσε σιγὰ-σιγά :

— Τί λέτε ; Εἶναι κανένας φόβος νὰ τὴν ἀφίσουμε τώρα πιὰ νὰ βγαίνει ἔξω; Μπορεῖ νὰ τὴ γνωρίσει τώρα κανείς, ἔτσι ὅπως μεγάλωσε ;

— Μπά, τώρα δὲ θὰ τὴ γνώριζε μήτε ἡ ἴδια ἡ μάννα της. Ὕστερα ἔγιναν τόσα καὶ τόσα μέσα σ' αὐτὰ τὰ χρόνια. Σήμερα χάθηκαν οἰκογένειες μεγάλες καὶ τρανές, καὶ καθένας κοιτάζει νὰ γλυτώσει τὸ τομάρι του. Ποιὸς ξέρει ἂν βρίσκεται τώρα στὴ ζωὴ κανένας ἀπὸ τοὺς δικούς της κι' ἂν ἔχει ἀκόμα νοῦ νὰ ζητήσει τὸ μωρό, ποὺ ἔχει χαθεῖ ἀπὸ τόσα χρόνια !

Ἔφτασαν πιὰ στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ τους. Ἡ Νταίζη ἀποχαιρέτησε τοὺς δυὸ φίλους της κι' ἔφυγε μαζὶ μὲ τὴ θετή της μητέρα. Κοίταζε μὲ περιέργεια τὸ θέαμα τῆς πολυθόρυβης πόλης. Εἶχαν περάσει τόσα χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχή, ποὺ εἶχε περπατήσει, παιδάκι τότε, στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου, ὥστε τώρα θαρροῦσε ὅτι ἔβλεπε πράγματα ἐντελῶς καινούργια.

Πέρασαν ἀπὸ τὸ Χουάϊτ-Χώλ, τὸ παλάτι ὅπου εἶχε βρεῖ τραγικὸ θάνατο ὁ βασιλιὰς Κάρολος ὁ Α' κι' ὅπου κατοικοῦσε τώρα ὁ παντοδύναμος Κρόμβελ. Ἡ Νταΐζη παρακάλεσε τὴ Τζέννη νὰ σταθοῦν νὰ κοιτάξουν.

Ἀλλὰ ἕνας σκοπὸς στὴν πόρτα τοὺς στραβοκαίταξε κι' ἡ Τζέννη ἔκρινε φρόνιμο νὰ πάρει τὴν κόρη της καὶ νὰ φύγει τὸ γρηγορότερο. Ἄλλωστε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄλλαξε ἡ φρουρὰ κι' οἱ στρατιῶτες ἀπομάκρυναν ἄγρια ὅλους τοὺς περίεργους.

Πέρασαν ὕστερ' ἀπὸ τοὺς κήπους τοῦ Νοσοκομείου τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, γιὰ νὰ πάνε στὴ γειτονιὰ τῆς μὶς Μίλδρεδ. Οἱ κῆποι αὐτοὶ ἀργότερα ἔγιναν πάρκα μὲ νέα σχέδια ποὺ τὰ ἔκαμαν εἰδικοὶ τεχνίτες ἀπὸ τὴ Γαλλία. Τότε ὅμως ἦταν γεμάτοι φυσικὴ βλάστηση κι' ἄγρια λουλούδια, κι' ἄφθονα πουλιὰ πετοῦσαν ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο.

Ἡ Νταΐζη ἦταν καταμαγεμένη. Ποῦ νὰ τὸ φανταζόταν, ὅτι ἔξω ἀπὸ τοὺς μαύρους ἐκείνους καὶ σκυθρωποὺς τοίχους τοῦ Πύργου ὑπῆρχε ἕνας τέτοιος ἐπίγειος παράδεισος !

Ζήτησε νὰ καθήσουν στὴ χλόη, γιατὶ τ' ἀσυνείθιστα πόδια της εἶχαν κουραστεῖ ἀπὸ τὸν πρῶτον αὐτὸ περίπατο.

Ἡ Τζέννη δὲν τῆς ἀρνήθηκε τὴ χάρη αὐτή. Κι' ἡ ἴδια ἤθελε ν' ἀπομακρύνει ὅσο ἦταν δυνατὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀποχωριζόταν τ' ἀγαπημένο της κορίτσι.

Ἔρριξε κρυφὰ μιὰ ματιὰ στὰ χλωμὰ μάγουλά της κι' ἀμέσως ἔδωσε κάθε δισταγμό : Ἔπρεπε, γιὰ νὰ σώσει τὴν ὑγεία τῆς Νταΐζης, νὰ ἐπιβάλει στὸν ἑαυτό της τὴ θυσία τοῦ χωρισμοῦ. Κι' ὁ Θεὸς θὰ ἦταν μαζὶ μὲ τὸ ἔρημο κοριτσάκι καὶ θὰ τὸ φύλαγε ἀπὸ τὴν ἐπιβουλὴ τῶν ἐχθρῶν του.

Κάθησαν καὶ ξεκουράστηκαν στὸν ἴσκιο ἑνὸς δέντρου. Ἡ Τζέννη ἔκαμε τὶς τελευταῖες συστάσεις της στὴ Νταΐζη :

—Ἄκουσε τί θὰ σοῦ πῶ, ἀγαπημένο μου παιδί, εἶπε. Σὲ λίγο θὰ βρεθεῖς μοναχή σου, σὰ μεγάλη κόρη, κι' ὅμως ἐσὺ ἀκόμη δὲν μεγάλωσες ὅσο χρειάζεται, γιὰ νὰ τὰ βγάλεις πέρα. Θὰ ἰδεῖς τώρα ἀνθρώπους ἄγνωστους, ἐνῶ ὡς τώρα ζοῦσες κλεισμένη κι' ἔβλεπες ἐμᾶς.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΖΗΤΩ Ο ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ!

Ὁ ποιητὴς Λάμπρος Πορφύρας, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, ἔκαμ' ἕνα ταξίδι ἀναψυχῆς στὴν Εὐρώπη.

Μόλις ξεμπαρκάρησε στὸ Μπρίντιζι τῆς Ἰταλίας, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ κίνησε τὴν προσοχή του, ἦταν μιὰ τεράστια ἐπιγραφὴ σ' ἕνα μαντρότοιχο, ποὺ ἔλεγε : ***Ζήτω ὁ Γαβριὴλ Ντ' Ἀννούντσιο !***

Τότε ἀκόμα, σημειώστε, ὁ Ντ' Ἀννούντσιο δὲν ἦταν παρὰ ποιητὴς καὶ μυθιστοριογράφος, γνωστότατος βέβαια στὸ φιλολογικὸ κόσμο, ἀλλὰ χωρὶς τὴ μεγάλη δημοτικότητα ποὺ ἔχει σήμερα, μετὰ τὴ δράση του μάλιστα στὸ μεγάλο πόλεμο. Κι' ὁ Λάμπρος Πορφύρας ἐθαύμασε πολύ.

«—Τί τόπος κι' ἡ Εὐρώπη ! συλλογίστηκε. Ἴδες πῶς τιμοῦν ἐδῶ τοὺς ποιητές ! Φαντάσου, ἂν θὰ ἔβαζε μεῖς ποτέ, σὲ κανένα ἀθηναϊκὸ μαντρότοιχο, μιὰ ἐπιγραφὴ σὰν αὐτή : Ζήτω ὁ Κωστὴς Παλαμᾶς !»

Σὲ λίγο, ἀπάντησε στὸ δρόμο κάποιον γνωστό του Ἰταλό. Καὶ τοῦδειξε τὴν ἐπιγραφὴ μὲ μιὰ χειρονομία ποὺ ἔλειχνε ὅλο του τὸν θαυμασμό, ἕτοιμος νὰ τοῦ ἐκφράσῃ καὶ συγχαρητήρια πρὸς τὸν ἰταλικὸ λαὸ γιὰ τὴν τόση φιλομουσία του . . .

— Ἄ, ναί, ἔκαμε τότε μὲ ἀφέλεια ὁ Ἰταλός. Ὁ κύριος Ντ' Ἀννούντσιο . . . Τὸν γνωρίζετε ; . . . Εἶναι ὑποψήφιος βουλευτής . . . Ἐλπίζω νὰ βγῇ, γιατ' εἶναι καλὸς ἄνθρωπος.

Ἄ, ἔτσι ; Ὥστε ἡ ἐπιγραφὴ ἐκείνη, ποὺ ὁ Ἕλληνας ταξιδιώτης τὴν πῆρε γιὰ μιὰ ἐκδήλωση ἀγάπης πρὸς τὸν ποιητή, δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ρεκλάμα ὑποψηφίου ; Τί ἀπογοήτευση ! . .

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΣ'.

Ἦταν ἡ πόρτα ἑνὸς μικροῦ κουρείου.

Ὁ κουρέας, ὁ κὺρ-Μύνθος, ἔβραινε σαπουνάδα, γιὰ νὰ ξυρίσῃ τὸν πελάτη του, τὸν κ. Μυταράγκο, ποὺ, καθισμένος μπροστὰ στὸν καθρέφτη, μὲ τὴν πετσέτα στὸ λαιμό, διάβαζε ἥσυχα μιὰ ἐφημερίδα καὶ περίμενε.

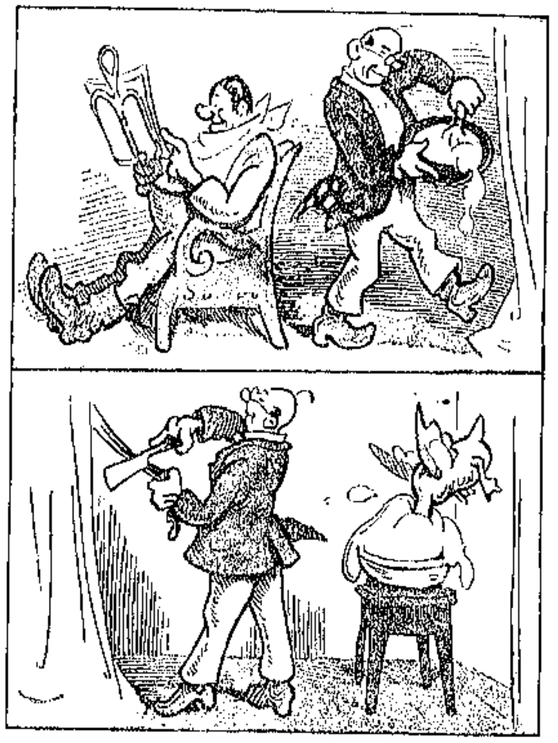

Ἡ σαπουνάδα ἔγινε. Κι' ὁ κὺρ-Μύνθος ἄρπαξε τὴ γαβάθα γεμάτη καὶ γύρισε γιὰ νὰκονίσῃ λίγο τὸ ξυράφι στὸ λουρί . . .

Φαίνεται ὅμως, πὼς κι' οἱ δυὸ ἦταν πολὺ βυθισμένοι στὴν ἐργασία τους,— ὁ κ. Μυταράγκος στὸ διάβασμα, ὁ κουρέας στὸ ἀκόνισμα,— καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἄκουσαν, δὲν εἶδαν, δὲν κατάλαβαν, πὼς ἡ πάπια μὲ τὸ μελανωμένο γάντι μπῆκε ἄξαφνα ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα στὸ κουρεῖο, βούτηξε τὸ κεφάλι της στὴ γαβάθα μὲ τὴ σαπουνάδα καὶ ξαναβγῆκε ἀπὸ ἕνα παράθυρο.

Ἔπειτα ἐκείνη τὴν ὥρα, στὸ κουρεῖο δὲν ἦταν κι' ἄλλος κανείς . . .

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ κὺρ-Μύνθος τέλειωσε καὶ τὸ ἀκόνισμα. Ἔπειτα, ἀνύποπτος, μ' ἐμπιστοσύνη, ἔχωσε τὸ πινέλο του στὴ σαπουνάδα καί, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τίποτα τὸ ἔκτακτο, ἄρχισε νὰ πασαλείφῃ τὸ πρόσωπο τοῦ κ. Μυταράγκου.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΜΙΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ ΑΔΙΚΟΥΣΑ τῆ διανοητικότητα τῆς φίλης μας ποὺ ἔχει τὸ ψευδώνυμο *Ἐλεύθερο Πουλί* ἂν ἔλεγα τὸ συγκεφαλαιωμένο, πὼς ἔπρεπε νὰ γίνῃ διαιτητής: εἶναι γιὰ πολὺ ἀνώτερα καὶ... εἰλικρινέστερα πράγματα. Τὸ μεγάλο αὐτὸ γράμμα ποὺ ἔστειλε στὴ Διάπλαση γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν κατηγορούμενο Κινηματογράφο, μοῦ ἔκαμ' ἐντύπωση. Ἀφίνω τὴν εὐγλωττία καὶ τὴ διαλεκτική. Δείχνει φύσες γνώσεις, ποὺ λίγοι κι' ἀπὸ τοὺς «εἰδικοὺς» θὰ τὶς ἔχουν' καὶ τέτοια παρακαλούθηση τῆς κινηματογραφικῆς κίνησης, καὶ τῆς δικῆς μας καὶ τῆς ξένης, ποὺ λίγοι ἐπίσης θὰ τὴν κάνουν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία: ἡ φίλη μας εἶναι γερὸ μυαλό, διαβασμένο, καλλιεργημένο. Καὶ γι' αὐτὸ ἴσα - ἴσα λυποῦμαι ποὺ κυριεύθηκε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴ «μανία» τοῦ Κινηματογράφου, ἐνῶ μιὰ ἄλλη, γιὰ κάτι σοβαρότερο, πνευματικώτερο, καλαισθητικώτερο, θὰ τῆς ἦταν τόσο πιὸ ταιριαστή!..

Νὰ ἐλπίσω τώρα πὼς θὰ μπορέσω νὰ τῆς δείξω τὸ ἄδικό της στὸ κυριώτερο πρῶτα-πρῶτα σημεῖο;

Δὲν ξέρω, γιατί τὸ κυριώτερο αὐτὸ σημεῖο εἶναι «ζήτημα γούστου», καὶ τὰ ζητήματα γούστου, δυστυχῶς, δὲν λύνονται μαθηματικά: ἕνα κι' ἕνα κάνουν δύο. Τρία! σοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος. Κι' εἶναι τόσο ἀνεξέλεγκτος, ὅσο κι' ἕνας ποὺ θἀπαντοῦσε τέσσερα, πέντε, δέκα... Καθένας, βλέπετε, «μὲ τὸ γοῦστο του». Ἐγὼ π.χ. καὶ μερικοὶ ἄλλοι προτιμοῦμε τὸ ἀληθινὸ Θέατρο ἀπὸ τὸν Κινηματογράφο, γιατί ἔχουμε ἄλλο γοῦστο ἀπὸ τὸ *Ἐλεύθερο Πουλί*, ποὺ θεωρεῖ τὸν Κινηματογράφο μιὰ σπουδαία Τέχνη. Πῶς νὰ τὴν πείσω πὼς τὸ δικό μας γοῦστο εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ τὸ δικό της; Κι' ἂν κατόρθωνα ἀκόμα νὰ πείσω τὸ λογικό της μὲ ὀνόματα, μὲ πράγματα, μ' ἐπιχειρήματα τελοσπάντων, πῶς θὰ τὴν ἔκανα νἀλλάξῃ τὸ αἰσθημά της; Στὸ τέλος θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ πῇ: «Ἔχετε δίκιο. Ἀλλὰ ἐμένα... μ' ἀρέσει ὁ Κινηματογράφος!» Ἔ, λοιπόν, στὸ «μ' ἀρέσει» ἢ στὸ «δὲ μ' ἀρέσει» λογικὴ δὲν χωρεῖ. Τὸ γοῦστο δὲν ἀλλάζει. Κι' ἂν ἀλλάξῃ κάποτε, αὐτὸ γίνεται ἀσυναίσθητα, μὲ τὸν καιρό, μὲ τὴν ἐπίδραση ἐξαφόρων συνθηκῶν, ποὺ κάποτε μάλιστα εἶναι καὶ τυχαῖες: Ἕνα διάβασμα ποὺ μποροῦσε καὶ νὰ μὴν τύχῃ νὰ τὸ κάνῃς, ἕνα θέαμα ποὺ μποροῦσε καὶ νὰ μὴν τύχῃ νὰ τὸ ἰδῇς, συμπληρώνουν ἄξαφνα μέσα σου τὴ λανθάνουσα, μακροχρόνια ἐπίδραση μιᾶς συναναστροφῆς, ἑνὸς περιβάλλοντος, καὶ φέρνουν μιὰν ἀνατροπὴ στὸ αἰσθητικό σου, ποὺ μοιάζει μὲ ξύπνημα ἢ μὲ ἀνάβλεψη.

Ἡ φίλη μας, μετὰ πολλοὺς δισταγμούς, ποὺ τόσο ὡραῖα ἐκθέτει στὸν πρόλογό της, ἀποφάσισε νὰ γράψῃ στὴ Διάπλαση, ὅταν εἶδε γιὰπαντᾷ σ' ἕνα παιδὶ πὼς ὁ Κινηματογράφος εἶναι μιὰ κολοσσιαία ἀκαλαισθησία, θέαμα κατάλληλο γιὰ ἀμορφώτους. «Εἶναι, λέει, ἐπανάληψη τῆς κατηγορίας ποὺ ὁ διάσημος κριτικὸς τοῦ Παρισιοῦ Paul Soudey ἀπέδωκε στὸν Κινηματογράφο. Ἀλλὰ τότε στὸ Παρίσι, ὄχι λίγοι μορφωμένοι: ἄνθρωποι, σὰν τὸν Benoit, τὸν Decombra, τὸν Frondaie, τὸν Francis Carco κι' ἕνα σωρὸ ἄλλους, διαμαρτυρήθηκαν...» Καθόλου παράξενο! Γιατί ὁ Soudey εἶναι ἕνας κριτικὸς μὲ μεγάλο γοῦστο, ἐνῶ ὁ Benoit, ὁ Decombra ὁ Frondaie καὶ πάει λέοντας, δὲν εἶναι στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς γαλλικῆς διανόησης. Παράξενο θὰ μοῦ φαινόταν μόνο, ἂν ἄκουγα πὼς ἀντίκρουσαν τὸν κατήγορο τοῦ Κινηματογράφου ὁ Anatole France, ὁ François de Curel ἢ ὁ Paul Valéry... Τὸ *Ἐλεύθερο Πουλὶ* πρέπει νὰ ξέρῃ πὼς ὑπάρχουν καὶ «μορφωμένοι» ἄνθρωποι, γνωστότατοι μάλιστα, σὰ μερικοὺς «δημογέλειος» μυθιστοριογράφους ἢ θεατρικοὺς συγγραφεῖς, ποὺ ἔχουν κατώτερο γοῦστο, κι' ἀκόμα πὼς ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν διανοουμένων καὶ πείσματα, καὶ πνεύματα ἀντιλογίας, καὶ συμφέροντα.

Τὸ βέβαιο εἶναι, —κι' ἂς μὲ πιστέψῃ ἡ φίλη μας, τὸ ξέρω καλὰ αὐτό,— πὼς κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ἴδιοι, ποὺ σὲ μιὰν ἐκμυῆτε, σὲ μιὰ δημοσιογραφικὴ «ἔρευνα», θἄταν ἱκανοὶ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸν Κινηματογράφο, τὸν θεωροῦν κατὰ βάθος εἶδος κατώτερο. Ὅ,τι ταπεινό, ἄσχημα, πρόστυχο, χυδαῖο, κι' αὐτοὶ κι' ὅλοι τονομάζουν «κινηματογραφικό». Γιὰ ἕνα μυθιστόρημα, γιὰ ἕνα δρᾶμα, ὅταν θέλουν νὰ τὸ κατηγορήσουν πὼς δὲν στέκεται ψηλά, ἀπὸ ἄποψη τέχνης, καλαισθησίας, λένε: «αὐτὸ δὲν θἄταν οὔτε γιὰ τὸν κινηματογράφο». Ἄλλη φορά, πρὶν διαδοθῇ τόσο ὁ Κινηματογράφος, τὸ ἔλεγαν «μελοδραματικό». Κι' ἴσως τότε νἀδικοῦσαν τὸ καϊμένο τὸ Μελόδραμα, ποὺ τὸ κάτω-κάτω — ἀφίνω τώρα τὴ μουσική,— εἶχε στὸ ἐνεργητικό του καὶ τὰ λιμπρέττα ἑνὸς Βάγνερ. Ὡρισμένως ὅμως τὸν Κινηματογράφο δὲν τὸν ἀδικοῦν! Τίποτα ἀνάλογο μὲ τὰ λιμπρέττα τοῦ Βάγνερ δὲν μᾶς ἔδωσε. Καὶ δὲν θὰ μᾶς δώσῃ ποτέ. Ὄχι γιατί εἶναι «μιὰ τέχνη ἀκόμα στὰ σπάργανα» ὅπως, νομίζει τὸ *Ἐλεύθερο Πουλί*, παρὰ γιατ' εἶναι μιὰ τέχνη ψεύτικη, μιὰ διαστροφὴ καὶ μιὰ παρωδία τοῦ ἀληθινοῦ Θεάτρου,—ἕνα Θέατρο ποὺ στερεῖται τὸ πιὸ εὐγενικό του στοιχεῖο, τὸ Λόγο, καὶ ποὺ βασίζεται στὰ πιὸ ἀσήμαντο καὶ στὸ περιττό, τὸν σκηνικὸ διάκοσμο. Κι' ἀκριβῶς γιατὶ ὁ Κινηματογράφος δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ ἄλλο ἀπὸ ἕνα «θέαμα», δὲν θὰ κάμῃ ποτὲ τίποτα γενναῖο καὶ πάντα θὰ εἶναι ἕνα κατώτερο εἶδος, ποὺ οἱ ἀληθινοὶ καλλιτέχνες, οἱ ἀληθινὰ μορφωμένοι ἄνθρωποι, ποιὸς πολὺ καὶ ποιὸς λίγο, θὰ τὸ μισοῦν.

Ἡ φίλη μας μὲ ρωτᾷ ἂν εἶδα τὴν ταινία «Βαριετέ» μὲ τὸν Γιάνγκις, καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ τῆς πῶ «ἂν καταλαβαίνω πὼς θὰ εἶχα τὴ δύναμη, σὰ συγγραφέας, νὰ περιγράψω τὴν τύψη ποὺ αἰσθάνεται ἕνας ἄνθρωπος ποὺ σκότωσε σὲ στιγμὴ παραφορᾶς, καὶ νὰ προξενήσω στοὺς ἀναγνῶστες μου τὸ ρῖγος ποὺ αἰσθάνονται οἱ θεατὲς μπρὸς στὴν ἀπεγνωσμένη φωσιογνωμία τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη, νὰ προκαλέσω τὰ δάκρυα ποὺ χύνουν ὅταν τὸν βλέπουν σκυφτό, μὲ σιγαλὸ βῆμα, νικημένο ἀπὸ τὶς τύψεις, νὰ πηγαίνῃ γιὰ νὰ παραδοθῇ στὴν ἀστυνομία». Τῆς ἀπαντῶ: Ὄχι. Δὲν καταλαβαίνω πὼς θἄχα αὐτὴ τὴ δύναμη. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Εἶναι δύναμη τοῦ Κινηματογράφου ἢ τοῦ Θεάτρου; Κι' ἂν πραγματικῶς ὁ Γιάνγκις αὐτὸς εἶν' ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης, δὲν θὰ φαινόταν χίλιες φορὲς μεγαλύτερος στὸ Θέατρο, ποὺ θἄχε βοηθὸ καὶ τὸ λόγο, τὴ φωνή, καὶ δὲν θἄδινε ἀκόμα μεγαλύτερο ρῖγος;... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν εἶδα οὔτε τὸ «Βαριετέ» οὔτε κανέναν ἄλλον ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς «κολοσσούς». Εἶδα ὅμως ἄλλοτε πολλὲς ταινίες, πήγαινα, σύχναζα μπορῶ νὰ πῶ, στὸν Κινηματογράφο, καὶ δὲν ἔπαψα νὰ πηγαίνω παρὰ ὅταν κατάλαβα —κάπως ἀργά,—πὼς ἦταν ἕνα θέαμα ἀνάξιο καὶ μιὰ ὥρα χαμένη. Τώρα πηγαίνω μόνο ὅταν μὲ καλοῦν νὰ δώσω γνώμη γιὰ καμμιὰ «ἀμφίβολη» ταινία, γιατὶ τὸ Ὑπουργεῖο μ' ἔχει διορίσει μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς ποὺ τὶς «λογοκρίνει». Ἔτσι εἶδα καὶ τὸν «Βαρκάρη τοῦ Βόλγα» καὶ τὸ «Ποτέμκιν». Ἔχω ἰδέα λοιπὸν καὶ τῶν «τελευταίων προϊόντων» αὐτῆς τῆς τέχνης. Κι' ἐξακολουθῶ νὰ τὴ θεωρῶ — πῶς νὰ τὸ πῶ; — κατώτερη τοῦ γούστου μου.

Αὐτὰ γιὰ τὸ κυριότερο σημεῖο. Ἀλλὰ εἶναι καὶ ἄλλα, ποὺ θὰ τὰ ἐξετάσουμε καμμιὰν ἄλλη φορά. Στὸ ἀναμεταξύ, θὰ συνιστοῦσα στὴ φίλη μας, καθὼς καὶ σ' ὅλους ποὺ ἔχουν τὴ «μανία» της καὶ ποὺ ἀπόρησαν γιὰ τὸ κατηγορητήριό μου, νὰ διαβάσουν καὶ στὴ «Νέα Ἑστία»,—ἕνα περιοδικὸ ποὺ δὲν μοιάζει μὲ τἄλλα, καὶ ποὺ οἱ μεγαλύτεροι θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ παίρνουν καὶ νὰ μαθαίνουν πολλά,—νὰ διαβάσουν, λέγω, ἕνα σχετικὸ ἄρθρο (τεῦχος 7ον, 1 Ἀπριλίου «Ἀπὸ τὴν Ζωὴν καὶ ἀπὸ τὴν Τέχνην» σελ. 202). Ἐκεῖ θὰ ἰδοῦν τί εἶναι καλλιτεχνικῶς τέχνη ὁ Κινηματογράφος.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Γιατὶ ἀριστερὰ τὸ ποτάμι ἦταν ρηχὸ κι' ἐπικίνδυνο, ἐνῶ δεξιὰ τὰ νερά του ἦταν πολὺ βαθύτερα κι' ἡ σχεδία μποροῦσε νὰ πλέῃ ἀπρόσκοπτα.

Δυὸ ὧρες ταξίδεψαν ἔτσι κι' ἔκαμαν σχεδὸν ἕνα μίλλι. Πουθενὰ δὲν ἐσκόνταψε ἡ σχεδία τους. Ὥστε ἂν μποροῦσαν νὰ ἐξακολουθήσουν, θἄφταναν ὡς τὴ σπηλιὰ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν.

Ἀλλὰ κατὰ τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ Μπριάν, ἐπειδὴ τὸ ποτάμι εἶχε μάκρος ἕξη μίλλια ἀπὸ τὴ λίμνη ποὺ ἐπήγαζε ὡς τὸ μέρος ποὺ εἶχε ναυαγήσει τὸ πλοῖο, δηλαδὴ ὡς τὴν ἐκβολή του κι' ἐπειδὴ δυὸ μόνο μίλλια μποροῦσαν νὰ κάνουν στὸ διάστημα τῆς πλημμυρίδας, γιὰ νὰ φτάσουν ὡς τὴ σπηλιὰ θὰ χρειαζόνταν παλίρροιες πολλές.

Πραγματικῶς, κατὰ τὶς ἕντεκα, ἡ ἄμπωτη ἄρχισε νὰ ξαναφέρνῃ τὰ νερὰ κατὰ τὸ ρέμα τοῦ ποταμιοῦ, κι' ἀμέσως τὰ παιδιὰ ἔδεσαν τὴ σχεδία γερὰ ἀπὸ τὰ δέντρα τῆς ὄχθης, γιατὶ ἀλλιῶτικα τὰ νερὰ θὰ τὴ γύριζαν στὴ θάλασσα.

«Τρεῖς ἡμέρες χρειάστηκαν γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς σχεδίας»
(Σελ. 218, στ. κ΄.)

Τὸ βράδυ, μὲ τὴν πλημμυρίδα, μποροῦσαν, ἂν ἤθελαν, νὰ τὴ λύσουν. Ἀλλὰ δὲν τοὺς φάνηκε φρόνιμο νὰ ταξιδέψουν στὰ σκοτεινά. Κι' ἀποφάσισαν νὰ περιμένουν ὡς τἄλλο πρωΐ.

Βέβαια, προτιμότερο ἦταν ν' ἀργήσουν εἰκοσιτέσσερις ὧρες, παρὰ νὰ ἐκθέσουν σὲ κίνδυνο τὸ πολύτιμο φορτίο τους, τὴ μόνη τους ἐλπίδα.

Ἐπειδὴ ἦταν νὰ μείνουν ἐκεῖ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἡμέρας κι' ὅλη τὴ νύχτα, ὁ Δόνιφαν κι' οἱ ἄλλοι κυνηγοὶ βγῆκαν ἀπὸ τὴ σχεδία στὴ δεξιὰ ὄχθη. Ὁ Γόρδων τοὺς σύστησε νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν πολύ, καὶ σὲ λίγη ὥρα γύρισαν μ' ἕνα σωρὸ πουλιά, μικρὰ καὶ μεγάλα, ποὺ ὁ Μόκος τὰ φύλαξε γιὰ τὸ πρῶτο τους γεῦμα στὴ σπηλιά.

Ἡ ἡμέρα πέρασε χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτ' ἀξιοσημείωτο. Τὸ βράδυ οἱ ταξιδιῶτες πλάγιασαν στὸ πλεούμενό τους. Ὁ Βάξτερ, ὁ Οὐὲπ κι' ὁ Κρὸς ἀγρύπνησαν, προσέχοντας ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη νὰ σφίξουν ἢ νὰ λασκάρουν τὰ σχοινιὰ τῆς σχεδίας. Ἀλλὰ καμμιὰ τέτοια ἀνάγκη δὲν παρουσιάσθηκε.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωΐ στὶς δέκα, μὲ τὴν πλημμυρίδα, ἡ σχεδία ἐξακολούθησε τὸ ταξίδι της καὶ κατὰ τὴ μία πάλι σταμάτησε. Ὅπως χτές, διανυκτέρευσαν στὸ μέρος ποὺ βρέθηκαν. τὴν ὥρα ποὺ ἄρχισε ἡ ἄμπωτη. Καὶ τἄλλο πρωΐ ξεκίνησαν. Ἡ πλημμυρίδα ἐκείνη βάσταξε ὡς τὶς τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι κι' ἔφερε τὴ σχεδία μπροστὰ στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Στὸν ἴσιφο τοῦ ναυαγοῦ. — Σεφόρτωμα τῆς σχεδίας. — Παρίδες. — Ὁ Γόρδων κι' ὁ Δόνιφαν. — Ἔρχεται ὁ χειμώνας

Ἡ ἀπόβαση ἔγινε μὲ κραυγὲς χαρᾶς. Οἱ μικροὶ προπάντων ἦταν καταχαρούμενοι γιὰ τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ τῆς ζωῆς τους. Ὁ Δόλης πηδοῦσε στὴν ὄχθη σὰν κατσικάκι, ὁ Ἴβερσον κι' ὁ Γέγκινς ἔτρεχαν κατὰ τὴ λίμνη.

— Δὲν πηγαίνεις μαζί τους καὶ σύ; εἶπε ὁ Μπριὰν στὸν ἀδελφό του.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ζάκ, καλύτερα ἔχω νὰ μείνω ἐδῶ.

— Δὲν κινεῖσαι ὅμως καθόλου, δὲν γυμνάζεις τὸ σῶμα σου ποὺ ἔχει ἀνάγκη. Ἄ, Ζάκ! δὲν εἶμ' εὐχαριστημένος ἀπὸ σένα! Κάτι ἔχεις καὶ δὲν τὸ λές. Μὴ δὲν μπορεῖς;

— Ὄχι, δὲν ἔχω τίποτα!

Πάντα ἡ ἴδια ἀπάντηση. Ὁ Μπριὰν εἶχε ἀποφασίσει νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια ἔστω καὶ μὲ τὴ βία. Ἀλλὰ ἡ ὥρα δὲν ἦταν βέβαια κατάλληλη. Εἶχε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἐγκατάσταση στὴ σπηλιά.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ἀφοῦ ἔδεσε γερὰ τὴ σχεδία στὴν ὄχθη, ἐκάλεσε τοὺς συντρόφους του νὰ τοὺς δείξῃ τὸ «κεκινούριο τους σπίτι».

Ξεκίνησαν μὲ τὸ Μόκο μπροστά, ποὺ κρατοῦσε ἕνα φανάρι τοῦ πλοίου μὲ πολὺ δυνατὸ φῶς. Τὰ κλαδιὰ ποὺ ἔφραζαν τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς, βρέθηκαν ἀπείραχτα, ὅπως τὰ εἶχαν βάλει. Ὥστε κανένας, οὔτε ἄνθρωπος οὔτε ζῶο, δὲν εἶχ' ἐπιχειρήσει νὰ μπῇ. Ἔβγαλαν τὰ κλαδιὰ καὶ μπῆκαν ὅλοι. Μὲ τὸ φανάρι ἡ σπηλιὰ καταφωτίσθηκε.

— Ὦ, μὰ ἐδῶ μέσα θἄμαστε στενόχωρα! φώναξε ὁ Βάξτερ ἀφοῦ μέτρησε μὲ τὸ μάτι τὸ μήκος καὶ τὸ πλάτος.

— Καλόλου, ἀποκρίθηκε ὁ Γκάρνετ. Φτάνει νὰ βάλουμε τὶς κοκέτες μας τὴ μιὰ ἀπάνω στὴν ἄλλη, ὅπως ἦταν καὶ στὶς καμπίνες τοῦ καραβιοῦ.

— Ὄχι, εἶπε ὁ Οὐίλκοξ. Καλύτερα νὰ τὶς ἀραδιάσουμε χάμω.

— Μὰ τότε δὲν θἔχουμε τόπο νὰ κάμουμε δυὸ βήματα, εἶπε ὁ Οὐέπ.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάνουμε βήματα ἐδῶ μέσα, εἶπε ὁ Μπριάν. Δὲν ἔ-

Εἶχαν κατασκευάσει ἕνα μηχάνημα, ἕνα εἶδος βαρούλκου...»
(Σελ. 218, στ. ρ΄.)

χεις νὰ μᾶς πῇς τίποτα καλύτερο, Οὐέπ;

— Ὄχι, ἀλλά...

— Ἀλλὰ τί; φώναξε ὁ Σερβῆς. Δὲν δοξάζουμε καὶ τὸ Θεό, ποὺ βρήκαμε μιὰ στέγη γιὰ τὸ χειμώνα; Τί ἤθελες λοιπὸν νὰ βροῦμε ὧς στὴν ἐρημιά; κατοικία μὲ σάλες, τραπεζαρία, σπουδαστήρια, λουτρό;...

— Ὄχι βέβαια, εἶπε ὁ Κρός· φτάνει νὰ ὑπάρχῃ λίγος τόπος γιὰ κουζίνα.

— Τὴν κουζίνα θὰ τὴ στήσω ἔξω, ἀποκρίθηκε ὁ Μόκος.

— Δυσκολία γιὰ τὸ χειμώνα, εἶπε ὁ Μπριάν. Ἐγὼ νομίζω πὼς πρέπει νὰ στήσουμε τὴν κουζίνα τοῦ πλοίου ἐδῶ μέσα.

— Ἐδῶ-μέσα;! φώναξε ὁ Δόνιφαν. Ἐδῶ ποὺ θὰ τρῶμε καὶ θὰ κοιμόμαστε, θὰ μαγειρεύουμε;

— Καὶ τί πειράζει, λόρδε Δόνιφαν; ἔκαμε εἰρωνικὰ ὁ Σερβῆς.

— Ὅσένα, κὺρ παραμάγερα, μπορεῖ νὰ μὴ σὲ πειράζῃ, ἐμένα ὅμως μὲ πειράζει! ἀποκρίθηκε πειραγμένος ὁ Δόνιφαν.

— Ἡσυχία! φώναξε ὁ Γόρδων. Θὰ ἰδοῦμε καὶ θὰ κάμουμε τὸ καλύτερο. Ἡ κουζίνα, ἂν τὴ στήσουμε μέσα, θὰ μᾶς ζεσταίνει κιόλα.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΘΥΜΑΜΑΙ...

Θυμᾶμαι κάποιο βράδυ τοῦ Γε-
[νάρη
Παῦρυγες καὶ μᾶς ἤρησες... Τί
[κάνος!..
Ἄκ' ἡ γοντιά μᾶς ἔγνεφες καὶ
[μόνος
Ἀργά, ἠλιμμένα, πᾶς... Σὰν
[νάχες πίρει

Κάτι ἀπὸ μᾶς κρυφή, τοὔχρι φεγ-
[γάρι
Μᾶς ἔβρηκε νὰ κλαῖμε... Κοῦλε
[χμόνος
Διάβαινε κουνεμένος δέχως χάρη·
Πολὺ τὸ βάρος καὶ λυγίζει ὁ κλῶ
[νος!..

Κι' ἀλλοίμονο! Σὰν ἤρθες ἀπ'
[τὴ ξένα
Βρῆκες τ' ἀδέρφια σου ὅλα μα-
[ρμένα,
Μὲ κέρινη ὄψη κι' ἄτονη ματιά...

Κι' ὡς νὰ ἐπάθεις κάποια ἀνεύ-
[ρετα χαδια,
Τῆς μαννούλας μας τὴ δέση εἶ-
[δες ἄδεια,
Κι' εἶπες: «Ἀνάθεμά σε ξενη-
τειά!»

Φιλόσοφη

ΕΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Μὲ τεντωμένο τὸ μίσχο του, κομματιού, ἐχώριζε αὐτὸ μέσα ἀπ' τὸ μπουκέτο, καὶ τὸ κόκκινο ματωμένο χρῶμα του χτυποῦσε περιφέρεια στὴ θαμπὴ κιτρινάδα τῶν ἄλλων.

Μόνο αὐτὸ ἦταν κόκκινο.

Κι' ἡ μυρωδιά του, μιὰ δυνατὴ μεθυστικὴ μυρωδιά, τοῦδινε κάτι τὰ ἀλλοιώτικο, κάτι ποὺ νόμιζες πὼς ἦταν ἕνας βασιλιὰς, ἕνας ματωμένος βελοῦδινος βασιλιάς, θρονιασμένος περήφανος στὴν ὀχυρότητα τῶν ὑπηκόων του.

Ἄξαφνα, μὲ μιὰν ἄσκεπτη ὀργὴ κίνηση, τὸ πῆρε καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ βγάζῃ ἕνα-ἕνα φύλλο, ἄρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίζῃ, ρωτώντας το, ἅπως θὰ ρωτοῦσα μιὰ κοινὴ μαργαριτούλα, ρωτώντας το ἂν μ' ἀγαποῦν...

Ἤθελα νὰ τὸ μάθω ἀπ' ἐκεῖνο μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα, πὼς ἡ ἀπάντησή του θὰ ἦταν σύμφωνη μὲ τὰ ὄμορφα βελουδένια πέταλα.

Καὶ ὅταν ἔφτασα πιὰ στὸ τελευταῖο του φύλλο, αὐτὸ ποὺ μοῦβγαζε τόσο ψεύτικη τὴν ἐλπίδα μου, ἦταν ἀπὸ τὸ ματωμένο τριαντάφυλλο δὲν ἔμενε παρὰ ἕνας σωρὸς ἀπὸ μυραμένα βελοῦδινα φύλλα, τότε, μέσα στὰ χέρι μου, πάνω στὸ μίσχο του, ξεπορβόλλαν κάτι κλωστὲς στριφτὲς, κάτι κιτρινες στριφτὲς κλωστές, σὰ νὰ εἶχαν κιτρινίσῃ, σὰ νὰ εἶχαν στριφτεῖ ἀπ' τὸ πολὺ γέλιο... ἀπ' ταβίσιαχιο γέλιο γιὰ τὴν ἀκογοήτευσή μου, σὰ γιὰ ἐκδικοῦντο μ' αὐτὰ ποὺ τοὺς ἐμίδησα τὰ στάλισιά τους, τὰ ματωμένα πέταλα.

Καὶ τ' ἄλλα, τὰ κίτρινα, ἀφάνηκαν μέσα στὸ βάζο τους, σὰ νὰ ἐχλώμιαναν ἀκόμα πιὸ πολύ, σὰ νὰ γρλοῦσαν κι' ἐκεῖνα μαζὶ μὲ τὶς κίτρινες κλωστές, σὰ νὰ κορτόδευαν ποὺ μισόρεσα νὰ ρωτήσω πὼς ἦταν ποτὲ δυνατὸ νὰ μὲ ἀγαποῦσαν... ἐμένα!

Ἦταν ἕνα ὄμορφο βελοῦδινο τριαντάφυλλο... μὲ κόκκινα ματωμένα πέταλα... μὲ μιὰ δυνατή, μεθυστικὴ μυρωδιά...

Χαρδανάπαλος

ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ

Βγαίνοντας ἀπ' τὴν ἐκκλησία τὸ πρωΐ, εἴδαμε τόσο ὄμορφη τὴ θάλασσα, τόσο γαλήνια,—«γαλλια» ποὺ λέμε στὸ νησί,—ποὺ εὐθὺς μᾶς ἦρθε ἡ σκεψη γιὰ ἐκδρομή. Μάνι-μάνι ξεμπερδεψαμε τὴ βάρκα, πήραμε σ' ἕνα καλάθι φροῦτα, ροδάκινα, σταφύλια, ἐλίτσες καὶ ψωμάκι, — δεκαπενταύγουστος γάρ,—καὶ λύσαμε παλαμάρι γιὰ τὸ ἀπέναντι νησάκι, τὴν Ἁγιά-Κυριακή.

Θἆναι ὡς μισὴ ὥρα μὲ τὸ κουπί, ἀλλὰ γιὰ κουπιδες σὰν κι' ἐμᾶς καὶ τἀδέλφια μας, ἴσαμε τρία τέταρτα. Εἴχαμε μαζί μας καὶ τὸ σκυλὶ τῆς φίλης μας, μὰ ὁ καϋμένος ὁ Ράλφ δὲν ἤτανε καθόλου ναυτικὸς καὶ στὸ δρόμο μᾶς τάκαμε θάλασσα...

Ἀγάλι-ἀγάλι λάμνοναμε τὰ κουπιά, φτάσαμε τέλος, ἀράξαμε ἡ μάλλον δέσαμε σ' ἕνα μῶλο τὴ βάρκα μας καὶ πηδήξαμε ἔξω, παίρνοντας τὰ τρόφιμά μας καὶ τὸ λαήνι μας μὲ τὸ νερό.

Τὸ νησάκι δὲν ἔχει ἀκρογιαλιὰ οὔτε δέντρα· εἶναι ὅλο σπερούνια, κάτι μαῦρες μυτερὲς πέτρες. Κοιτάξαμε λοιπὸν καὶ βρήκαμε μιὰ σκηλιὰ ποὔχε ἴσκιο, καθήσαμε, ξεκουμαστήκαμε λίγο καὶ ἔπειτα ἑτοιμαστήκαμε γιὰ τὰ μπάνιο. Τὴν πιὸ πολλὴ ὥρα τὴ φάγαμε κοιτάζοντας γιὰ πετραλίδες καὶ κοχύλια καὶ ταδέλφια μας γ' ἀχινούς. Ἐξαμελέσαι ἕνα λαμπρὸ γεῦμα καὶ μὲ τὴν ὄρεξη ποὺ δίνει τὸ μπάνιο, στραθήκαμε στὸ φαΐ'... Μὰ ἔπρεπε κι' ὅλα νὰ συλλογιζόμαστε γιὰ φευγιό, γιατὶ ὁ ἥλιος ἔφευγε ἀπ' τὴ σπηλιά μας κι' ἔπερνε ἕνα ἀεράκι ἀνησηχητικό...

Μηκμαε λοιπὸν πάλι στὴ βάρκα μας, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ τὸν ἀέρα τὰ πράγματα δὲν ἦταν τόσο εὔκολα· οἱ κουπάδες ἀλλάζανε συχνά, κι' ὁ ἀδελφὸς τῆς φίλης μου ποὺ μᾶς Λεγε πὼς μποροῦσε νὰ λάμνῃ τρεῖς ὥρες κουπί, ἄρχισε νὰ τὰ κακιρώνει· μὰ ὁ καϊμένος, λέει, πονοῦσε τὸ χέρι του...

Ὅλο καὶ πλησιάζαμε τὴν ἀμμουδιὰ κι' εἶχα ἀρχίσει νὰ διακρίνω κάτω στὴν ἄμμο τὶς σιλουέττες τῶν δικῶν μου. Κατάλαβε πὼς μὲ τὸν καιρὸ ποὔχε ἀρχίσει νὰ χαλᾶ, φοβήθηκαν, ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνο αὐτό· ἄμα φθάσαμε, μᾶς εἶπαν πὼς εἶχαν δῆ μιὰ βάρκα ποὺ τὴν ἔπερνε ἡ θάλασσα καὶ νόμισαν πὼς ἦταν ἡ δική μας. Τρόμαξαν τόσο, ποὺ ἡ γιαγιά μου ἔταξε μιὰ λειτουργιὰ στὸ Σταυρὸ ποὺ μᾶς ἔφερε πίσω σώους.

Ἰνδιάνα

ΤΟ ΠΡΩΙΜΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Μὲ τὶς πρῶτες ζέστες τοῦ Μαΐου, ἔρθαμε στὸ χωριό μου ἕνα χελιδόνι. Τοῦ ἔγειτε μεγάλη ὑποδοχή: ἀγάρια καὶ κορίτσια τραγουδοῦσαν τραγούδια τῆς Ἀνοιξης.

Μὰ ἔπειτα ἀπὸ τέσσερις μέρες ξανάρχισε τὸ χιόνι καὶ ὁ βοριάς.

— Κακὸ νὰ σοὔρθῃ, ψεύτικο χελιδόνι! ἔλεγαν οἱ γυναίκες καὶ τρύπωναν σιὰ σπίτια τους.

Τὸ δύστυχο τὸ χελιδόνι τατύβηξε ἔξω, κάτω ἀπὸ τὴν ὑδρορρόη καὶ κευκοῦσε μὲ τὸ ράμφος του τὰ γυαλιὰ τοῦ παραθύρου.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, φάνηκε ὁ ἥλιος κι' ἡ Ἄνοιξη μικῆκε γιὰ καλά. Τὰ πουλιὰ ἄρχισαν νὰ πετοῦν καὶ τὰ λουλούδια ἀνοιγαν.

Κανένας δὲν θυμόταν πιὰ τὸ μαρτιάτικο χιόνι ποὺ σὲ λίγες ὧρες ὁ ἥλιος τὸ ἔλυωσε, μὰ οὔτε τὸ πρώϊμο χελιδόνι ποὺ εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὸ κρύο στὸ πεζούλι τοῦ παραθύρου...

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Ἀνεμώνη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀπορία τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ:
— Μαμμά, ἂν ἡ Καθαρὴ Δευτέρα νἄσῃ Κυριακή, τρῶμε κρέας;

Λετὸς

***

Μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ «Μυστικοῦ Δείπνου».
— Καλοκαίρι θὰ ἦταν, μαμμά, τότε ποὺ ἔγινε...
— Πῶς τὸ ξέρεις;
— Μὰ δὲν βλέπεις ποὺ ὅλοι εἶναι ξπόλυτοι;

Μελαχρινὴ τοῦ Σκέττιν

***

Γεώργος: —Ἡ τσέπη μου εἶναι γεμάτη πενταροδεκάρες.

Ὁ μικρὸς Νίκος: — Δός μου καὶ μένα μιά... πενταροδεκάρα!

Τζογὲς

***

— Γιατί, Τότό, ὁ Θεὸς ἔκανε τὶς γάτες;
— Γιὰ νὰ τρῶνε τὰ ποντίκια!
— Μπράβο! Δὲν μοῦ λὲς ἤμως: Τότε γιατὶ ἔκανε τὰ ποντίκια; δὲν ἦταν καλύτερα νὰ μὴν τὰ κάνει;
Ὁ Τοτὸς σκέπτεται κι' ἀπαντᾷ:
— Μά, ἂν δὲν ἔκανε τὰ ποντίκια, τί θἄτρωγαν οἱ γάτες;

Μαΐμοῦ τοῦ Κωλέττη

***

Ὁ Κώστας στὸ ζαχαροπλαστεῖο:
— Δός μου πέντε δραχμῶν καραμέλες.
Κι' ἀφοῦ τὶς πλήρωσε, ρωτᾷ:
— Πόσο κάνουν;

Ρασπουτὶν

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

240ὸς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΑΥΞΗΣΕΩΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 240ὸς Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων, ὁ ὁποῖος θὰ περιλάβῃ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις ὅσαι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Γ' Τριμηνίας, ἤτοι Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ἐ.ἔ.

Οἱ παλαιοὶ συνδρομηταὶ γνωρίζουν τοὺς ὅρους. Οἱ νέοι θὰ τοὺς μάθουν λεπτομερῶς ὅταν θὰ δημοσιευθῇ ὁ Ὁδηγός. Πρὸς τὸ παρόν, διὰ νἀρχίσουν νὰ στέλλουν λύσεις, ἀρκεῖ νὰ μάθουν τὰ ἑξῆς:

1ον.— Δωρεὰν λαμβάνουν μέρος ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἐγκεκριμένον ψευδώνυμον διὰ τὸ 1928. Οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τὰ ἄνευ ψευδωνύμου ἀδέλφια τῶν πληρώνουν διὰ τὰς λύσεις κάθε φυλλαδίου λεπτὰ 10, οἱ δὲ ἀγοραστὰὶ ἐπίσης λεπτὰ 20 (εἰς γραμματόσημον).

2ον.—Αἱ λύσεις γράφονται εἰς ἰδιαίτερον φύλλον χαρτιοῦ ποὺ ὀνομάζεται Χαρτὶ τῶν Λύσεων ἢ Λυσεόχαρτο. (Τὰ φύλλα αὐτὰ εἶναι χαμωκομένα κ' ἔχουν ἐντύπους ὁδηγίας ποῦ καὶ πῶς πρέπει νὰ γράφωνται αἱ Λύσεις) Τὸ Χαρτὶ τῶν Λύσεων πωλεῖται εἰς δέσμας ἀπὸ 13 φύλλα καὶ κάθε δέσμη τιμᾶται δρ. 2,50. (Ταχυδρομικῶς διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 2,80, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 3,50). Ὅστε ὅσοιι θέλει νὰ διαγωνισθῇ πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ προμηθευθῇ τέτοιο χαρτὶ ἀπὸ τὸ γραφεῖον μου. (Μία δέσμη ἀρκεῖ διὰ τὴν Τριμηνίαν).

3ον. Κάθε φυλλαδίου λύσεις γράφονται εἰς χωριστὸν φύλλον λυσεοχάρτου. (Δὲν ἐπιτρέπεται δηλαδὴ νὰ γραφοῦν εἰς ἕνα φύλλον λύσεις δύο ἢ περισσοτέρων φυλλαδίων, ὅσο λίγαι καὶ ἂν εἶναι.) Ἐπιτρέπεται ὅμως δύο ἢ περισσότερα λοσυόχαρτα νὰ στέλλωνται μαζύ, ἀρκεῖ νὰ μὴν ἔχει περάσει ἡ προθεσμία ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶναι δεκταὶ αἱ λύσεις τοῦ ἀρχαιοτέρου φυλλαδίου. (Εἰς τὰς Ἀσκήσεις κάθε φυλλαδίου σημειώνεται ὡςπότε εἶναι δεκταὶ αἱ λύσεις τοῦ.) Ἀλάθη, ὅταν ἔστειλε κανεὶς τὰς λύσεις ἑνὸς φυλλαδίου κι' ἐν τῷ μεταξὺ σύρε καὶ ἄλλας λύσεις τοῦ ἰδίου, εἰμπορεῖ νὰ τὰς στείλῃ συμπληρωματικὰς γρίγορα αὐτὸς εἰς χωριστὸν πάλιν φύλλον λυσεοχάρτου.

4ον.—Οἱ διαγωνιζόμενοι διαιροῦνται εἰς τρεῖς Τάξεις, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των, ἡ ὁποία πρέπει νὰ σημειώνεται πάντοτε εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν τοῦ λυσεοχάρτου. Ὅσον διὰ τὸν τρόπον τῆς ἀπονομῆς τῶν Βραβείων, χωριστὰ εἰς κάθε Τάξιν, τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ εἶδος των, αὐτὰ οἱ νέοι συνδρομηταὶ θὰ τὰ μάθουν ἀπὸ τὸν Ὁδηγόν. Οὔτε εἶναι βέβαια ἀνάγκη νὰ τὰ γνωρίζουν διὰ νἀρχίσουν νὰ λύουν τὰς Ἀσκήσεις καὶ νὰ στέλλουν τὰς λύσεις των κατὰ τοὺς ἀνωτέρω ὅρους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *95*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 30 Μαΐου 1928.

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ! Τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο θὰ εἶναι διπλοκασέλιδο καὶ θὰ ἔχῃ τὴν «37ῃ Κυριακή»,—μιὰ Κυριακὴ ποὺ θὰ κάμῃ κρότο!

Γιὰ τὸ «Πένταθλο» δὲν ξέρω νὰ σᾶς πῶ ἀκόμα τίποτα. Περιμένω, βλέπετε, νὰ μοῦ πῆχε πρῶτα σεῖς. Ἀλλὰ, ὡς ποὺ νὰ λάβετε τὸ παρόντο φυλλάδιο, νὰ τὸ διαβάσετε καὶ νὰ μοῦ γράψετε, ἐγὼ κάνω κάθε τὴν ἀλληλογραφία τοῦ σημερινοῦ. Ὕστε ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο.

Ἡ Συλλογή, *Καρδιτσιώτικα*, πρέπει νὰ εἶναι γραμμένη σὲ τετράδιο μεγάλου σχήματος. Ὥστε μπορεῖς νὰ πάρῃς δύο-τρεῖς κόλλες χαρακτικμένο ἢ ἀχαράκωτο χαρτὶ καὶ νὰ κάμῃς ἕνα τετράδιο μόνος σου. Πές στὸν ἀδελφό σου, ὅτι ἂν μοῦ ἐστειλε τὸ κομμάτι του πρό ἑνὸς μηνός, δὲν ἤλπιδα ἀκόμα ἡ σειρά του. Πολὺ σωστὰ σᾶς εἶπε ὁ καθηγητὴς σας ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀκολουθῆστε «ξπι περιοδικὸ κι' ἂν εἶναι», ἀλλὰ μόνο τὴ «διάπλασή». Δυστυχῶς οἱ ἄλλοι καθηγηταὶ ξεχνοῦν αὐτὴ τὴ σύστασή καὶ πολλὰ παιδιὰ διαβάζουν περιοδικὰ κακογραμμένα, ἀσύνταχτα, ποὺ τοὺς χαλοῦν τὸ γαλάτσι.

Σοῦ ἐστειλα, *Χαζοπούλι*, χαρτὶ λύσεων. Ἔκαμες καλὰ ποὺ δὲν κράτησες τὸν κόσμο περισσότερο, γιὰ νἀπαγγείλῃς καὶ σὺ τὸ παληό σου, ἀφοῦ οἱ δύο «προλαλήσαντες» τὸν κράτησαν τόσες ὧρες. Σὲ τέτοιες γιορτὲς δὲν πρέπει νὰ μιλῇ καθένας περισσότερο ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Βλέπεις καὶ τὴν ἀπάντηση τῆς φίλης σου ποὺ ἤθελες νὰ τὴν ἐγγράψῃς συνδρομήτρια. Δυστυχῶμεν ποὺ οἱ γονεῖς του τὸ ἀρνοῦν νὰ διαβάζῃ τέτοια παλιοπεριοδικά! Ἀλλὰ νὰ μὴν ἀπελπίζεσαι. Θὰ βρῇς ἄλλες, μὲ πιὸ λογικοὺς γονεῖς, νὰ τὶς ἐγγράψῃς.

Μεγαλόπορτα Ἴδη, εἶσαι πολὺ δικαιολογημένη ἀφοῦ αἰτία τῆς ἀργοπορίας σου ἦταν ἡ μακρυνὴ αὐτὴ ἀρρώστεια. Χαίρω ποὺ ἔγινε καλὰ καὶ ὁ ἐγχειρισὲ ποὺ μὲ θαμβήθηκες· ἐμόλις μπόρεσες νὰ πατήσῃς τὰ ἀγκίδια τῆς καμαρούλας σου». Σ' εὐχαριστῶ ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Τὰ ἔλκαβα ὅλα καὶ σοῦ ἔστειλα τέσσερα τετράδια.

Πῶς σοῦ πέρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα, *Σπῦρο*; Εἶναι δυνατὸ νὰ μὴ σ' ἀγαπῶ, ἀφοῦ ξέρω μάλιστα πόσο μ' ἀγαπᾶς; Τὸ πλῆθος τῶν γραμμάτων ποὺ λαβαίνω, μὲ ἀναγκάζει νὰ μὴν ἀπαντῶ σ' ὅλες εἰς ἐρωτήσεις. Δὲν κάνω ὅμως ἐξαίρεση: πάιρνω τὰ γράμματα μὲ τὴ σειρά τους καὶ σταματῶ ἄμα τελειώσει ὁ χῶρος. Τὸ ἴδιο τὰ κομμάτια, μὲ τὴ σειρά τους τὰ διαβάζω. Ἔτσι, κατὰ σύμπτωση, ἦλθε σήμερα καὶ ἡ σειρὰ ἑνὸς δικοῦ σου, ποὺ σοῦ λέω γιὰ ποιὸ λόγο δὲν τὸ ἀγράπνω. Ἀργότερα πάλι θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρὰ τῶν ἄλλων. Ὥστε βγάλε αὐτὴ τὴ ἰδέα ποὺ τόσο μὲ λυπεῖ.—Ὄχι, ὁ Σ. Μ. δὲν εἶναι φέτος.

Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση, *Μοσχαμάγκα*. Καὶ σὺ μπορεῖ νὰ μοῦ στείλῃς ἕνα ποίημα ποὺ νὰ τὸ κρίνω ἄξιο δράσεων. Δὲν πρέπει νὰ σοῦ τὸ ἀφσω, ἐπειδὴ δὲν δημοσιεύεις καὶ στὴ Σελίδα; Ἄλλο ἡ Σελίς, ἄλλο ὁ Ποιητικὸς Διαγωνισμός. Τὸ «σοννέτο» εἶναι εἶδος ποιήματος; ἀπὸ 14 στίχους, ἤτοι δύο τετράστιχα καὶ δύο τριστιχα. Τὰ τετράστιχα ὀνομάζονται μεταξύ τους μὲ ἴδια: ὁμοιοκαταληξίες· ἐπίσης καὶ τὰ τριστιχα. Πολὺ δύσκολο εἶδος. Καὶ λίγα εἶναι στὸν κόσμο τὰ τέλεια σονέττα. (Στὴν Σελίδα Συνεργασίας, καμμιὰ φορά, τὰ σονέττα φτάνουν νἄχουν 28 στίχους· ἀλλὰ τοῦτο συμβαίνει ὅταν οἱ στίχοι των εἶναι δεκαπεντασύλλαβοι, ποὺ δὲν τοὺς πάιρνει τὸ πλάτος τῆς στήλης, κι' ἀναγκάζομαι νὰ τοὺς χωρίζω τὸν καθένα σὲ δυό.).

«Ἂν ὅποιος ἔχει τὰ ἐλαττώματα τοῦ καλλιτέχνη εἶναι καλλιτέχνης, ἐγὼ εἶμαι θέβαια καλλιτέχνης, γιατὶ τὰ ἔχω. Κι' πρῶτα-πρῶτα τὴν ἀφηρημάδα». Αὐτὰ μοῦ γράφει ὁ *Θέσπις*, ποὺ ἀπὸ ἀφηρημάδα, στὸ προηγούμενο γράμμα του, τὶς 300 ἀραχνιὲς ποὺ πῆρε γιὰ τὴν σκηνογραφία τῆς «Πριγκήπισσας Μαλέν», τὶς ἔκαμε 5000! Κατὰ μὲ παρακαλεῖ νὰ διορθώσω τὸ λάθος του, γιὰ νὰ μὴ βρεθῇ κανεὶς νὰ τὸν κῇ φωτῆ. Μὰ τί ἀφηρημάδα, ἀλήθεια! Νά, καὶ τὸ γράμμα του, ἀπὸ τὶς 23 Ἀπριλίου, τὸ ἔχασε καὶ μοῦ τὸ στέλνει τώρα μ' ἕνα ὑστερόγραφο. Καλλιτέχνης, ταλαίπωρε!

Τὸ *Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο* μὲ ρωτᾷ ἂν ὁ Σέρλοκ Χόλμς κι' ὁ Νάτ Πίγκερτον διηγήθηκαν πραγματικῶς ἢ εἶναι πρόσωπα φανταστικά. Τοῦ ἀπαντῶ: καὶ τὰ δυό· καὶ δηήσεις, καὶ δὲν ὑπῆρξαν.—Ὦ, μὰ πῶς γίνεται αὐτό;—Γίνεται! Γιατὶ καὶ οἱ δυό εἶναι ἥρωες μυθιστορημάτων. Οἱ συγγραφεῖς ὅμως δὲν τοὺς ἐβγαλαν ὅλως διόλου ἀπὸ τὴν φαντασία τους· ἐμπνεύστηκαν στὴ ζωὴ ἀνθρώπου ὄντως κι' αὐτούς. Κι' ἀλήθεια, τὰ Ἀστυνομικὰ Χρονικά,—ἢ Ἱστορία τῆς Ἀστυνομίας νὰ πούμε,—ἀναφέρουν πολλούς, ποὺ εἶχαν τὰ ἐκτακτα χαρίσματα τοῦ Σέρλοκ Χόλμς καὶ τοῦ Νάτ Πίγκερτον, καὶ στὴν Ἀγγλία καὶ στὴ Γαλλία.

Στὸ χέρι σου, *Συντροπούλι*, εἶναι νὰ γίνῃς «ἕνα ἀπὸ τὰ καλὰ παιδιά μου». Καὶ μήπως δὲν εἶσαι ἀπὸ τώρα, ἀφοῦ ὕστερ' ἀπὸ τὸ μπαμπὰ κι' ἀπὸ τὴ γιάγια, — μαμμὰ δὲν ἔχεις,—ἀγκάλι ἄμεινα; Πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γράμμα σου κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά, νὰ μοῦ λὲς τὴ χαρά σου, τὴ λύπη σου, τὴν ἀπορία σου, ὅλα. Πές τώρα πὼς ἔχεις καὶ μαμμά, ποὺ μένει στὰς Ἀθήνας.

Πολὺ σωστά, *Ἀμέριμνε Γελωτοποιέ*: τὸ ποιὸν κοιτάζει κανεὶς κι' ὄχι τὸ ποσόν. Πανήγια κακές, ἀσχημες σελίδες, δὲν ἀξίζουν ὅσο μιὰ καλή, ὅσο μισή, ὅσο μιὰ ἀράδα! Ὡστόσο καὶ στὸ ποσὸν δὲν μοῦ παρέχεις κανένας, γιακὶ τυπώνομαι κοντὰ κι' ἔχω μεγάλες τρισσὲς καὶ τετράστιλες σελίδες, Ἂν ἡ ὕλη μου τυπωνόταν ἀρκιά, μὲ κανά, μὲ κοσμήματα, σὲ μικρὲς σελίδες, θὰ σχημάτιζε ἕνα κολοσέλιδο φυλλάδιο, σὰν τῶν περιοδικῶν ποὺ καυχῶνται γιὰ χαρτί! Μὰ μόνο οἱ τρεῖς τελευταῖες μου σελίδες κάνουν σχεδὸν τὸν ὄγκο τοῦ φυλλάδιου! Καὶ γ' ἀνὰ νὰ φιλοτιμῆσαι κανεὶς κὰς σ' ἕνα χρόνο δημοσιεύσω τρία καὶ τέσσαρα μεγάλα μυθιστορήματα, πεῖτε σ' Ἀθηναϊκὲς Ἐπιταλές», ἐκκιὸ κοιμήματα, τριάντα διηγήματα, τρακόσια κομμάτια Σελίδος Συνεργασίας καὶ ἑπτακόσιες ὀχτακόσιες Πνευματικὲς Ἀσκήσεις! Χωριστὰ οἱ Κυριακές, οἱ Προκηρύξεις καὶ τ' Ἀποτελέσματα τῶν Διαγωνισμῶν κι' ἡ ἀπέραντη Ἀλληλογραφία! Ἐκτός ἀπ' αὐτά, βάζω καὶ διακόσιες εἰκόνες τὸ λιγότερο.

Ἡ *Ἑλλὰς* εἶναι κατενθουσιασμένη ποὺ ἡ μικρὰ της πάντα τὴν ἀφήνει νὰ διαβάζῃ καὶ βιβλία γιὰ μεγάλους — διαλεγμένα ὅμως, ὄχι ὅτι τύχει. Τελειώνεται τῆς ἀγάπησε: ἕνα τόμο διηγημάτων τοῦ Ξενοπολλου, τὰ Σονέττα τοῦ Περεδᾶ, τὰ Ποιήματα τοῦ Βιζυηνοῦ καὶ Διηγήματα τοῦ Σουρῆ. Ἕνα κι' ἕνα δηλαδή!

Ζωρζέττα Περγαντῆ, πολὺ μ' αὐχαριάστησε τὸ γραμματάκι σου. Ναί, τώρα μπορεῖς νὰ μοῦ γράφῃς μιὰ χαρά, καὶ νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ ἐξκολουθήσῃς. Ἤπιωσ' τι' ἡ ἀδελφούλα σου ἡ *Μαρούλα* ποὺ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τὴ φιλήσῃς. Λ, μὰ χάρο κόρα πολὺ ποὺ ἀπέκτησα δυὸ τόσο καλὲς, μικρὲς φιλαθῆτσες!

Γιὰ ξεσπάθωμα ἔχω σήμερα νὰ εὐχαριστήσω τὴ *Λίνα Ρούσου*, τὴν *Ἀγνὴ Ψυχούλα* καὶ τὴν *Ἡγησὼ Μπουρμπούλη*. Λίγες εἶναι, μὰ γι' αὐτὸ κι' οἱ εὐχαριστίες μου θερμότερες. Ἂς εἶναι. Τὸ ξεσπάθωμα ἐλπίζω νὰ ξοιφερθῇ τώρα τὸ καλοκαίρι μὲ τὰ ταξίδια, τὶς ἐπικοινωνίες καὶ τὶς γνωριμίες.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἐστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Μαγεμένο Βασιλόπουλο*, *Δικηγορίνα*, *Ἀχ Πάλη*, *Κρινιό*, *Αἰγόκλημα*, *Λαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης*, *Ἔνδοξο Σοῦλι*, *Γλυκειὰ Χαραυγή*, *Νεραϊδα τοῦ Γιαλοῦ*, *Μακεδών*, *Ἀτρόμητος Κρὴς*, *Σταράτη*, *Μαγεμένη Φλογέρα*, *Ἑλληνικὸ Ἀκρογιάλι*, *Νάρκισσος*, *Ὕξυπνη Γατούλα*, *Γκλάρια*, *Ἡρωϊκὴ Θέσσα*, *Πετσιρίνκος τοῦ Ἀγρινίου*, *Μεγάλη Ἑλλάς*, *Μπούμ* καὶ *Θαλασσινή*.—Ἐξετάσαμε τὶς παραγγελίες σας καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους· γιὰ τὰ καλά τους λόγια. Μαρτικὲ; ἀπαντήσεις: σὲ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

[Διαβάζω καὶ κρίνω κομμάτια ποὺ ἔχω λάβει πρὸ πολλοῦ. Ἄλλα, πρὸς τὸ παρόν, δὲν δέχομαι ἀπὸ κανένα.]

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ κοράκι» τοῦ *Ἀλπινιστοῦ*. Λές καὶ πρόκειται γιὰ σπουργίτι. Ἀλλοιώτικα φαντάζεται κανεὶς ἕνα κοράκι.—«Θάλασσα» τοῦ Ἀετιδέως. Ἀδύνατο νὰ ἐγκριθῇ ἕνα τόσο ἐκτενὲς κομμάτι, ἑξῆ ὁλόκληρες σελίδες τετραδίου!—«Προτερήματα καὶ ἐλαττώματα τῶν διαφόρων λαῶν». Αὐτὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ξέρῃ τὸ *Ἀτρόμητο Βδελυκάκι μου*. Βέβαια κοῦ τὰ γράφει, τὰ λέει μόνο στὸν συναγωνιστούλη του «Ὁ γάτος μας» τοῦ *Συρανό*. Πολλὰ ἔχω διηγηθῇ σήμερα γιὰ γάτους. Κι' ὅλα σχεδὸν μονάζουν. Φθάνει κιά. —«Ψυχογενετικὴ Δίαιτα» τοῦ Ἑλληνικοῦ Διδύμου. Φράσεις τόσο μεγάλες, λογοτεχνίας ἀξιώσεις καὶ γι' αὐτὸ χαριβῶς δὲν κάνει τὴν ἐντύπωση ποὺ θἄκανε ἂν ἦταν ἁπλούστερα, ἀφελέστερα γραμμένο, κι' ἂν τοῦ ἔλειναν φράσεις π. χ. σὰν αὐτή: «σὲ ἀπέιρο α

χεται αὐχαρίστως καὶ περιμένει') *Διγενῆ Ἀκρίταν* (φυσικά, δὲν μπορῶ νὰ καρφωθῶ ἀφοῦ ἔχετε τόσα μυθιστορήματα' γιὰ τὸν Διαγωνισμό 'Ἀσκήσεων' ἡ προκήρυξη ποὺ δημοσίευσα δίνει ὅλες τὶς ἀναγκαῖες λεπτομέρειες') *Τώνην Μονάχην* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ὑπεράσπισή' ἀλλὰ δὲν περίμενα δίδυμα νὰ μάθω ἀπ' κοινοῦ τὴν ἀγάπη ποὺ μοῦ ἔχετε') *Ἐθνικὴν Ἡδονήν* (δὲν περιέζει' γράφε μόνο τὸ ἴσιο περιττὸν καὶ τέλεια τὰ βολικὰ ἐγώ') *Πέτρον Ριονσαί* (ἔλαβα' ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν πληροφορία') *Κάρμεν Σύλβα* (μὰ κι' ὁ κ. Φ. διατηρεῖ τὴν καλύτερη ἐντύπωση ἀπὸ τὴ γνωριμία σου' χαιρετισμοὺς ἀπ' ὅλους καὶ τὸ Σεπτέμβρη πᾶλι σὰ περιμένομε') *Λεωβιόπουλο* (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶτο σου γράμμα' μπορεῖς νὰ μοῦ γράφῃς τακτικὰ χωρὶς φόβο νὰ μὲ ζαλίζῃς' τὰ κομμάτια σου μὲ τὴ σειρά τους') *Σεντεμένο Ἠπειρωτάκι* (ἔστειλα' εἶδες ὅτι Διαγωνισμὸς ἐπροκηρύχθη') *Μυρόλουστην* (ὦ, βέβαια ποὺ ὁ Θεὸς δὲν θἀφήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα νὰ καταστραφῇ!..) *Μελαχροινούλαν* (βεβαίως, μπορεῖς νὰ προσμένῃς καὶ τὶς Ἀσκήσεις ποὺ μοῦ εἶχες στείλει ὅταν δὲν δεχόμουν καὶ ποὺ δὲν δημοσιεύθηκαν' γιατί νὰ πάνε χαμένες; ;) *Μίμην Πρώιμον* (οἱ Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ δὲν παίρνουν τίποτα' ἀλλὰ καὶ νἀπαίρναν, μήπως ἤξερα γὴ διεύθυνσή σου;) *Ἀρλεζιάναν* (χαίρω πολὺ αὐτό, κακῶς θἀ εἶσαι, σοῦ ἐνέκρινα, γιατί τἄλλα δυὸ ἦταν πεσαμένα')*Ραφαηλίτην* (ἔστειλα' μὴ δίνῃς σημασία σὲ τέτοια!) *Μαΐμοῦ τοῦ Κωλέτη* (δὲν τὸ κάνω, γιατί δὲν τὸ ἐπιτρέπει τὸ ξεσπάθωμα') *Ραλέτειαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα ὅ τετράθια') *Φραγκουίτταν* (διὰ τὴν ταινίαν θὰ στείλῃς δρ. ὄ') *Παλυξένην Σολιότου* (φύλλα ἔστειλα' ὁ 'Οδηγὸς ἀκόμη') *Ἐρευνητὴν τοῦ Πόλου* (ἔστειλα 8 τετράδια' τὰ συντομώτερα βέβαια εἶναι ἀσφαλέστερα') *Μοιραῖο Ἀκρογιάλι* (ἀρκετὰ καλὸ ὅταν ἤρχισα τὰ ξανασθέρμια, θὰ μοῦ στείλῃς ἄλλο, κοῦ θἀ εἶναι ἀκόμα καλύτερο, γιατί ἐντωμεταξὺ θὰ γυμνασθῇς') *Ν. Ι. Παπαϊωάννου* (δὲν δέχομαι τώρα πιὰ ἀλλὰ κι' ἂν δεχόμουν, θἀ περνοῦσε ἀρκετὸς καιρὸς γιὰ νἀβλεπαχθῇ «ἢ τὸ διήγημα ἢ τὴν κρίσιν' λαβαίνω, βλέπεις, πολλὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὰ διαβάζω ὅλα ἀμέσως') *Γλυκομίλητην* (ἔσκασα, μὴν ἀντιφωνῇς') *Ἀκαπέλαν* (ἔστειλα τετράδια μαζί μὲ λ]σηόν') *Ματρόζον* (ὄχι, ὁ Κ. δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ Ναύπλιον') *Καλαμιάν* (γιὰ τὸ ψευδώνυμο ἂς στείλῃ ἡ φίλη σου ἕνα Postal Order') *Μελαχροινὴν Κυπρισσούλαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ' ἔμεινε ὑπόλοιπο στὴ διάθεσή σου δρ. 7·) *Λίναν Δρόση* (:ἀποτ' ἄλλο πιὰ νὰ προσκυθήσῃς νὰ πᾶρῃς καὶ βραβεῖο') *Κρητικὸ Ἀκρογιάλι* (ἔστειλα' μένουν 'στὴ διάθεσή σου δρ. 2·) *Κικὴν Ἀποστολάκη* (ἔστειλα') *Ἀφροδίνην τῆς Μήλου*(ἔστειλα 12 τετράδια') *Μικρὰν Ἀλσατίδα, Γεώργ. Κ. Πέτρου* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Μαΐου, θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ 240ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις ὁπωσδήποτε μέχρι 2 Λεπτεμβρίου

[ΑΠΟ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις ἐγκεκριμένων Ἀσκήσεων ἀπὸ τὰς Συλλογὰς αἱ ὁποῖαι ἐστάλησαν, ἢ θὰ σταλοῦν μέχρι τέλους Ἰουνίου, διὰ τὸν 239ον Διαγωνισμόν. Θὰ ἐξακολουθήσῃ δὲ καθ' ὅλην τὴν Β' Ἐξαμηνίαν, ἤτοι μέχρι τέλους Νοεμβρίου.]

403. Ἀνέξιγτος

Μιὰ νότα μόνο τὴ λύπη του,
Ἀπ' τὸ κορμί του μέλος,
Μ' αὐτὰ κάνεις ὁλόκερο
Τὸν Ποιητὴ σὰν τέλος!
Περιπλανώμενος

404. Στοιχειόγριφος

Ἔτσι λαμπρὸς ποὺ εἶναι
Καὶ λιχούδης, τί θὰ γίνῃ;
Τὸ κεφάλι λοιπὸν πόρ' του,
Ἴχνος μόνο ν' ἀπομείνῃ
Πέτρος Ριονσαί

405. Μεταγραμματισμὸς

Τίποτα σπουδαῖο δὲν κάνει
Πῖ ἂν βγάλου, Λάμδ' ἂν βάλου:
Ἄκαρπο ἦταν καὶ τὸ πρῶτο,
Ἄκαρπο εἶναι καὶ τὸ ἄλλο.
Ἄγνωστη

406. Αἴνιγμα

Κοινὸ πουλί, ποὺ μάχεται
Γενναῖα, τ' ἀρσενικό μου'
Κάθε πουλί, πετούμενο,
Δηλοῖ τὸ οὐδέτερό μου.
Πριγκίπισσα Λολέττα

407. Πυραμίς

```
        +
      * + *
    * * + * *
  * * * + * * *
* * * * + * * * *
```

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρὰν: σύμφωνον, ἔντομον ρθρωποειδές, θεὸς φιλόφαγος, ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος, νόσος τῶν ἀμπέλων, τάξεις ἰχθύων.

Οἱ σταυροὶ καθέτως νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Μοιραῖο Ἀκρογιάλι

408. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0	=Φιλόσοφος
2 6 3	=Θεὰ [φῆς
3 3 2 3 2 3 8	=Ὄρος τῆς Γρα-
4 3 5 3 7 0	=Ἀργοναύτης
5 3 2 9 0	=Πτηνὸν
6 2 2 7 4 9 0	=Βασιλεὺς τῆς
7 0 7 0	=Θεὰ [Γαλλίας
8 2 3 5 5 6 7 0	=Πόλ. Μ. Ἀσίας
9 2 3 8 7 9 0	=Λυρ. ποιητὴς
0 1 0 8 9 0	=Ἀρχ. πόλις

Πορφυρογέννητη

409. Ἐπιγραφὴ μετὰ Δημώδους Αἰνίγματος

Ι Ε Ν Υ Χ Ε Α
Ι Α Ν Ε Ρ Ο
Λ Α Τ Σ Α Μ
Λ Α Γ Η Ν Ι
Ο Τ Η Π Υ Ρ
Χ Ι Α Ι Ο Τ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἡ λύσις.

Ἀλπινιστὴς

410. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Ρωμαίων ὕπατον ἢ Βυζαντινὸν χρονογράφον· τὰ δὲ τρίτα Ρωμαίου φιλόσοφον:

1. Ἡρωϊκὴ πόλις τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος· 2. Ποταμὸς τῆς Π. Ἑλλάδος· 3. Ἀθηναῖος ἱστορικός· 4. Πόλις τῆς Σικελίας· 5. Ζωάφυτον· 6. Εἶδος ἁγίου ὄνου· 7. Γυνὴ τῆς Γραμῆς.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

411-414. Ὁμοιόμορφα Ἐλλιποσύμφωνα

1. ουαια (Κρήτες.)
2. ουαια (Μοῦσαι.)
3. ουαια (Ὀρεσκυρί.)
4. ουαια (Χώμα τ. Ἀγγλίας.)

Μίμης Πράϊμος

415. Γρῖφος

Εἴδη, εἴδη	ἄλλο
Εἴδη, εἴδη	ἄντια ἄλλο
Εἴδη, εἴδη	ἄλλο

Κόκκινος Διάβολος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

416. Charade

A la campagne on volt mon premier;
Et quant à mon entier,
On le fait avec mon dernier.

Εὐτυχία Κυζικηνοῦ

417. Devinette

Dites-moi, s'il vous plaît, Métrice polie,
Quelle est cette belle ville
D'Italie
Qu'en même temps est un paysage carnassier,
Impitoyable et cruel comme... l'acier?

(Πρωτάτωνον) Ἑλευθ. Ρουσσάκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 12

174. Πυράγρα (πῦρ, ἄγρα.) — 175. Αὐγὴ (αὖ, γῆ.)— 176. Τρύφων-τυραννος.— 177. Ὁ Τίγρης, ἢ τίγρις.—178.

ΑΘΗΝΑ 179. ΜΙΛΟΥΛΗΣ
ΣΙΜΩΝ (Ἰμαλάϊα, Ἀμαλία, οὐλαμός, ἡμιόλιος, ἡμίολος, ἡμίολα, λημιός, Ἠλίας, Σύμη.)—180-182. 1, Ὁ μὲν πλοῦτος ὄνησε· ἡ δὲ δόξα ἀθάνατος. 2, Τὰ στερνὰ τιμοῦν τὰ πρῶτα. 3, Ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα.—183. ΚΙΚΕΡΩΝ (Καύσων, Ἴσταμαι, Κενός, Εὔσπορῶ [ἢ Ἔχω], Ράδιον, Ἴδραιος, Νεκρός.) — 184. Ἡδέως μὲν ἔχω πρὸς ἅπαντας, χῶ δὲ τοῖς βελτίστοις. — 185. *Ἡ Πεντέλη ἐξάγει μάρμαρα.* (ἡ πέντε, λη ἓξ, ἄγει μ' ὄρμα Ρά.)— 86. PARIS (P-eau, A-dorer, R-appeler, I-mage, S-ole.)—187-189. 1, Κάρμεν (car, matin.) 2, Κρεόλη (crale, eau, lit.) 3, Μερκὶα (mère, qui a.)

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ *συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀκουστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.*

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ σαχεὲ διὰ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ μαῦρα δρ. 1.

Ὁ χαρτὸς σήχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀναγκαίτητη.

/ΚΙΓ — 514/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΘΕΩΝ

Ἀποτελέσματα δευτέρου Διαγωνισμοῦ. Βραβεύομεν Θαλασσοταραχὴν καὶ Καϊκην Πορφυρουσιάδων. Τρίτος διαγωνισμὸς παιδικοῦ πνεύματος. Προθεσμία δίμηνος. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Ἔμπρός! Στείλετε ἄλλα! Νέα μέλη: Ὁμορφιὰ Κωνσταντσα, Νίκος Κριάλλης, Ἐστὶα Καζαντζόγλου.

/ΚΙΓ — 515/

Τρίμηνος διαγωνισμὸς γραμματοσήμων. Τρία βραβεῖα· κάμτε συμμετοχή. Δ/σις: (ΚΙΓ—264).

/ΚΙΓ — 516/

Οἱ ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ εἰδοποιοῦν τὸν Κολοκυθάκαμπο πὼς δὲν μπιάζουν μὲ κείνους ποὺ μιλᾶνε πολὺ χωρὶς νὰ λένε τίποτε. Αὐτὰ ἁρκεῖ τὰ παρόν.

/ΚΙΓ — 517/

Γερμένο τετραδάκικα ἀπὸ Διαπλασσοπούλες καὶ Στερνὸ Χαμόγελο, Μπράβο. Δ/σις: Τούλα Φέρρα, Γέρα Μπιλήνης.

Ἔξυπνη Γατούλα

/ΚΙΓ — 518/

Ψυχὴ τῆς Λέσβου, σὲ γνωρίζω. Δὲν εἶ' ἔτσι; Ἔξυπνη Γατούλα

/ΚΙΓ — 519/

Τριανταφυλλένια σοῦ εὔχομαι τὴν καινούργια σου ζωή. Τριανταφυλλένια μου. Μεγάλη Ἑλλάς

/ΚΙΓ — 520/

Ἀνταλλάσσω τετραδάκια μὲ ὅλους καὶ ὅλες. Γιασμίνα, Γαυχνίδα, Κελευθέσπορε, ἰδιαιτέρως περιμένω. Στείλετε: Α. Μαζαράκην. Ἅγιου Ἀνδρέου 192. γιὰ τὸν: Ἐρευνητὴ τοῦ Πόλου

/ΚΙΓ — 524/

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ εὐχαριστεθρμὸς τὴν Μελαχρινὴν τοῦ Σκάτιν, δεχόμενος εὐχαρίστως τὴν ὑποστήριξη.

/ΚΙΓ — 522/

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ. Ἑλληνικὸ Ἀκρωγιάλι—Μαυρομμάτη, Κίμ—Σωρίνης, Τριμένο Τσιφλίκι—Κουτρουβῆς, Ράδων τὰ Ἀράμαντον—Ἰωαννίδης.

Σεράθιμε κι' ἄλλη ἀπὸ τὸν Σύλλογο Ἀνθέων: Τσουκνίδα—Τσαντίλλη.

Τῶν Ἀποκαλύψεων: Πολυλογᾶς

Παρέρασμα. Ἀντὶ Κάκιστος Πράσινος στὴν (ΚΙΓ—488) διόρθωσε: Γρηὰ Μπάμπω.

Σημ. Προσεχῶς ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ.

/ΚΙΓ — 523/

Ἀνταλλάσσω τετραδάκια καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους·ες τῆς Μεσαίας καὶ Μικρῆς τάξεως. Δ/σίς μου: Mlle Mary Tsaoupoulo, Grand'Rue de Pera, Cinema Luxembourg No 110, Constantinople, Turquie.

Ἀντιγόνη

/ΚΙΓ — 524/

Αἰλίκα Θεστορά, σὲ γνωρίζω· ἔχεις χαρακτηρισμοὺς παλλὰ ἀπὸ τὴν Mlle Blanche de Farlia.

Ἀντιγόνη

/ΚΙΓ — 525/

«Ὁ λύπιοι Θεοί», λέω προσεχῶς θὰ σᾶς καταταξιαρχήσωμε.

Συμεωνίδης ὁ Κύων

/ΚΙΓ — 526/

Στὰ δημοψήφισμα ἀποστηρίζομε τὸν Τζένυ Κούγκαν μὲ σκράντα ψήφους.

ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ

/ΚΙΓ — 527/

Φλογέρα, πρώαεχε μὴ σὲ ξαναπροδόξῃ ὁ Αὐγερινός. Ρέα καὶ Μυρτάλουση ὄχι· Ἀδελφὲς Βούρλα (Διαπλ. Σωστά).

/ΚΙΓ — 528/

ΕΝΑ ΠΛΗΘΟ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΩ, ξαναθημάνας παλιὲς συρράνιμες, δέχεται Μικρὰ Μυστικά, κάρτες, φωτογραφίες (τοπεῖα, σκηνές . . .) Προθεσμία δίμηνη. Ἔξη ΕΚΑΕΤΑ βραβεῖα!.. Περιμένοντας ἀνυπόμονα! Δ/σις: Δαμηνόρο, Θήβ.

/ΚΙΓ — 529/

Ἑλληνικὸν Ὄνειρον—Βασιλάκης. Σανθὲς Λύσης

/ΚΙΓ — 530/

Βαλιταῖοι, Ἀρλεκίνε—Ζαΐδις καὶ Παδάκουλος. Χά, χά! τὴν πάθατε.

Τρελλοκόριτσο, Ζοζεφίνα

Τύποις ΞΕΝ. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Καὶ τὰ ἑκατὸ δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς σωτῆριον εἰς τὴν χώραν ἥλιθ ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἔτησία δραχμὰς 80 Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἑλβετίας δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀνάλογως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΙ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ὁλοῦθέρωτου μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰουνίου 1928* *Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 28*

37η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΙΑ φορὰ βρισκόμουν στὴν ἐκκλησία. Βέβαια δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ συνέβαινε αὐτό, ἐκείνη ὅμως τὴν ἡμέρα πρόσεχα ἐμφατικὰ καὶ μοῦκανε ἐντύπωση μιὰ καινούρια ἐνότητα ἄλλα ὅσα ἄκουγα. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ πρόσεξα ἰδιαιτέρως μιὰ δέησι ποὺ ἔκανε ὁ παπᾶς: «Καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ἀπὸ λιμοῦ, λοιμοῦ, σεισμοῦ, κατακλυσμοῦ, πυρὸς μαχαίρας, ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων...» Ὅταν λοιπὸν γύριζα σπίτι μου, δὲν ξέρω πῶς, σκέφθηκα ὅτι ἡ δέησι αὐτὴ μεταρρυθμίσθηκε νὰ ἐφαρμοσθῇ πληρέστατα καὶ στὴν Κυριακή μας. «Γιὰ κοίτα», εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου, «πόσα ἀπ' αὐτὰ τὰ κακὰ ποὺ ἀναφέρει ἡ δέη-

ση, δὲν ἔχουμε πάθει σὲ Κυριακές. Κι' ἀπὸ φορτιὰ ἔπαθε ἡ Κυριακὴ τόσες φορές, κι' ἀπὸ πληγιδρα, κι' ἀπὸ λοιμὸ (στὴ γρίπη), κι' ἀπὸ λιμὸ (στὸν ἀποκλεισμό). Κι' ὅποτε ἀναλάβαινα νὰ κάνω τὴν Κυριακή, ἔκανα τὸ σταυρό μου καὶ φυθύριζα ἀπὸ μέσα μου : «Καὶ διαφύλαξόν ἡμᾶς ἀπὸ λιμοῦ, λαιμοῦ . . .»

Ἔ, λοιπόν, παιδιά μου ! Ὅλα τὰ φανταζόμουν. Ἀλλ' ὅτι θὰ κατέβη ἡ Κυριακὴ μας κι' ἀπὸ σεισμό, ὅτι θὰ κάνουμε σεισμοπαθῆ Κυριακή, αὐτὸ δὲν τὸ ἔβαζα ποτέ μου. Καὶ ὅμως νὰ πῶ κι' αὐτὸ ἔγινε. Ἀλήθεια, κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν γνωρίζω πῶς ἔστεφα ἀπ' ὅλα αὐτά, τυχαίνει καὶ εἶμαι ἀκόμα ζωντανὸς καὶ σᾶς γράφω τὴν Κυριακή !.. Ἀκοῦστε πῶς ἔγιναν ὅλα μὲ τὴ σειρά τους : Διὰ μέρα ἀξιωνηρώνυστη καὶ ἀκυφρόβα, καὶ μάλιστα γιὰ νὰ εἶμαι ἀκριβῶς τὸ Σάββατο, 21 Ἀπριλίου, ἔρχεται στὸ σπίτι ὁ φίλος μου ὁ Ἀζαρίας σὰν ἀνεμοστρόβιλος.

— Ἀνανίε, ἑτοιμάσου· φύγουμε !

— Καὶ γιὰ ποῦ ἔτσι βιαστικός ; Γιὰ τὸ Βόρειο Πόλο, γιὰ τὴ Νέα Γῆ, γιὰ τὴ Γροιλανδία ;

—Ὄχι, ὄχι, πιὸ κοντά, γιὰ τὸ Λουτράκι. Ἔχω κεῖ μιὰ θειά, ποὺ μ' ἔχει κάνει χρυσὸ γιὰ νὰ πάω νὰ τὴ κοιτάξω συντροφιὰ λίγες μέρες. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ πάω σήμερα καὶ θὰ σὲ πάρω καὶ σένα μαζί μου. Θὰ πᾶμε μὲ τ' αὐτοκίνητο, θὰ κάτσουμε Σάββατο ἀπόγεμα, Κυριακὴ καὶ Δευτέρα ποὺ εἶναι τοῦ 'Ἁγίου Γεωργίου' καὶ τὴν Τρίτη θὰ γυρίσουμε. Θὰ φᾶμε μπομπούνια καὶ ἀστακούς, θ' ἀναπνεύσουμε καθαρὸ ἀέρα, θὰ ξεκουραστοῦμε, θὰ ξεσκάσουμε, θὰ . . .

—Ὥρατα, ὥραία ! τὸν ἔκοψα. Ἀλλὰ στὰ θά σου δὲν βάζεις καὶ ἕνα ἐάν. Ἂν διηλαδὴ μπορῶ κι' ἐγὼ ναβθῶ μαζί σου. Τί θὰ γίνουν οἱ δουλειές μου ἐδῶ ;

— Τὶς ἀφήνεις στὶς ἀδελφές σου.

—Ἡ Κυριακὴ ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ ;

— Πάρ' τη μαζί σου ! Ἔλα, καϊμένε, μὴν κάνεις νάζια. Τὸ ξέρω πῶς θέλεις νἀρθῇς.

Καὶ χωρὶς νὰ πῇ πίστ' ἄλλο, ὁ Ἀζαρίας κατέβηκε στὴν κυρία Διάπλαση, πῆρε τὴν ἄδειά της νὰ μὲ πάρῃ μαζί του, κι' ἔφυγε πάλι σὰν ἀνεμοστρόβιλος φωνάζοντάς μου ἀπὸ τὴ σκάλα :

—Ἑτοιμάσου γρήγορα ! Σὲ μιὰ ὥρα νἄρθω μὲ τ' αὐτοκίνητο νὰ σὲ πάρω.

Μόλις ἔφυγε ὁ ἕνας ἀνεμοστρόβιλος νά σου ἄλλος, οἱ ἀδελφές μου !

— Καλὲ 'Ανανία, πᾶς τιξίδι ; Καὶ ποῦ πᾶς ; Καὶ πόσο θὰ λείψῃς ; Καὶ γιατὶ θὰ ταξιδέψῃς ;

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα γιὰ νὰ ἡσυχάσω λίγο ἀπὸ σᾶς. Τάλλα περιττά. Λοιπὸν μὴν ἀργῆτε ! Ἑτοιμᾶστε μου τὴ βαλίτσα μου καὶ τὴν Κυριακή. Ἐπιτρόπ, μάρς !

Ντύθηκα σὰ λόρδος (δὲν εἶναι λίγο πρᾶμα νὰ πᾶς μὲ τ' αὐτοκίνητο στὸ Λουτράκι), φόρεσα τὰ λαμπριάτικά μου ροῦχα, τὸ καινούργιο μου φαβάκι, πῆρα στὸ ἕνα χέρι μου τὴ βαλίτσα καὶ στὸ ἄλλο τὴν Κυριακή, καὶ ὅταν ἦρθε ὁ Ἀζαρίας, ξεκινήσαμε ἀμέσως.

Σὲ τρεῖς ὧρες εἴχαμε φθάσει στὸ Λουτράκι. Τὸ σπίτι τῆς θειᾶς τοῦ Ἀζαρία, τῆς κυρίας Εὐρυδίκης, βρισκόταν κοντὰ στὴ θάλασσα κι' ἦταν ἕνα μικρὸ καὶ χαριτὸ σπιτάκι, πολὺ παλιό, σχεδὸν ἐρείπιο. Εἶχε ὅμως μπροστά του ἕνα ὡραῖο περιβόλι καὶ ἦταν τόσο πρόσχαρο, ποὺ σοῦκανε εὐχαρίστηση νὰ τὸ βλέπῃς. Ἡ θειὰ τοῦ Ἀζαρία, μιὰ γρουῦλα πρόσχαρη κι' αὐτὴ σὰν τὸ σπιτάκι της, ἔκανε σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρά της σὰν μᾶς εἶδε. Ἔτρεξε, μᾶς καλοσώρισε, μᾶς ἀγκάλιασε, μᾶς φίλησε κι' ἄρχισε τὶς περιποιήσεις.

Ὅλο τὸ Σάββατο, ἐγὼ καὶ ὁ Ἀζαρίας δὲν κάναμε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ τρῶμε καὶ νὰ εἴμαστε ξακλωμένοι στὴν ἀμμουδιά. «Ἔπρεπε νὰ πάρουμε ἀπόθεμα καὶ γιὰ τὴν Ἀθήνα», ἔλεγε ὁ Ἀζαρίας.

Καὶ ξημέρωσε ἡ Κυριακή

—Ἡ Κυριακὴ γιὰ τὴν Κυριακή ! εἶπα ἀλαφιασμένα στὸ φίλο μου ποὺ ἤρθε νὰ μοῦ προτείνῃ νὰ πᾶμε περίπατο.

—Ὄχι δά ! Ἔλα νὰ πᾶμε λίγο μὲ τὴ βάρκα ποὺ εἶναι ὡραῖος καιρός, εἶπε ὁ Ἀζαρίας. Ποῦ θὰ τὴ βρῇς τέτοια εὐκαιρία ;

—Ἀμ' δὲ μὲ ρωτᾶς ποὺ θὰ τὴν ξαναβρῶ τὴν εὐκαιρία νὰ κάνω μὲ τόση ἡσυχία τὴν Κυριακή ; Ἄφησέ με σήμερα νὰ τὴν τελειώσω, καὶ αὔριο ὅλη μέρα εἶμαι στὴ διάθεσή σου.

Ποὺ νὰ τελειώσω ὅμως ! Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἡ φλυαρία τοῦ Ἀζαρία, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ὡραία θέα ποὺ ἁπλωνόταν μπροστά μας, μ' ἔκαναν νὰ χάσω ὅλο τὸ πρωϊνό.

Τ' ἀπόγεμα πάλι, κάτι μὲ τὸν μεσημεριάτικο ὕπνο, κάτι μ' ἔταν περιπατικὸ ὡς τὴ θάλασσα, πάει, πέρασε ἡ ὥρα.

—Ἔ, δὲν πειράζει, ἔχουμε κι' αὔριο καιρό, εἶπα.

—Ἄ, σὲ παρακαλῶ ! διαμαρτυρήθηκε ὁ φίλος μου. Τί ἤρθαμε στὴν ἐξοχή, γιὰ νὰ κάτσουμε κλεισμένοι μέσα ; Ἂν ἔχεις καλὰ καὶ σώνει σκοπὸ νὰ τελειώσῃς ἐδῶ τὴν Κυριακή, κάτσε κι' ἐργάσου μετὰ τὸ φαγητό.

Βρῆκα πὼς ὁ Ἀζαρίας εἶχε δίκιο. Εὐτυχῶς ἡ θειά του ἔτρωγε νωρὶς κι' ἔτσι εἶχα καιρὸ μπροστά μου γιὰ νὰ ἐργασθῶ. Στὶς ὀκτώμισυ τὸ τραπέζι ἦταν σηκωμένο, κι' ἅπλωσα ἐπάνω τὰ χαρτιά μου καὶ τὰ μολύβια μου.

Σὲ λίγη ὥρα ὅμως ποιὸ φάνηκε σὰν κάποιος νὰ μὲ κουνοῦσε.

—Ἀζαρία, τί ἔπαθες, γιατί κουνᾶς τὸ τραπέζι ;

—Καλέ, ἐγὼ τὸ κούνησα ἢ ἐσύ ; Δὲν κοιτᾶς ποὺ οὔτε ἀκουμπάω καθόλου.

—Ὁ σκύλος μας, ποὺ κάθεται ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, θὰ τὸ κούνησε, εἶπε ἡ κυρία Εὐρυδίκη.

Τὸ πίστεψα κι' ἄρχισα πάλι νὰ γράφω. Λὲν πέρασε ὅμως παλλὴ ὥρα καὶ νοιώθω πάλι τὸ τραπέζι νὰ κουνιέται. Καὶ σὰν νὰ ζήλεψαν τὸ τραπέζι, ἄρχισαν νὰ κουνιοῦνται κι' ἄλα τ' ἄλλα πράγματα. Ἡ λάμπα δίπλα μας, τὸ καλαμάρι, τὰ πιάτα πάνω στὸ μπουφέ, στὸ τέλος καὶ τὸ σπίτι ὁλόκληρο. Καὶ τί κούνημα ! Χορὸς σωστός.

—Παναγία μου ! Σεισμός ! ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ἡ θειά.

Ἴσαμε ποὺ νὰ καλοκαταλάβω τί συνέβαινε, μὲ εἶχαν ἁρπάξει κι' οἱ δυό τους ἀπὸ τὰ χέρια καὶ μ' εἶχαν βγάλει στὸ περιβόλι. Ἀπὸ κεῖ γραμμὴ στὴν ἀμμουδιά. Μαζὶ μας ἔτρεχαν κι' ἄλλοι ἄνθρωποι σὰν τρελλοί, πολλαὶ φῶναζαν, τὰ σκυλιὰ οὐρλιαζαν. Ἄ, παιδιά μου, τί ἦταν ἐκεῖνο ! Καὶ δὲν ἦταν καρδιὰ ἡ κρύα δόνηση, ἡ προειδοποιητικὴ νὰ ποῦμε. Ὁ Σεισμὸς ἦταν σὰν ἕνας εὐγενικὸς διαρρήκτης ποὺ σοῦ χτυπάει τὴν πόρτα κρὶν τὴ σπάσει.

Μόλις ἐπέρασε ἡ κρύα στιγμὴ τοῦ τρόμου, τὸ μόνο πουλακέφτικα ἦταν :

—Οἱ ἀπαντήσεις τῆς Κυριακῆς ! Νὰ τρέξω νὰ τὶς πάρω.

—Καλὲ παλάβωσες ; εἶπε ὁ Ἀζαρίας. Ἔχεις σκοπὸ νὰ σκοτωθῇς ; Ἂν γίνῃ κι' ἄλλος σεισμὸς καὶ βρίσκεσαι στὸ σπίτι ; . . .

—Καὶ ν' ἀφίσω τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν νὰ χαθοῦν ; Ὄχι θὰ τρέξω νὰ τὰ σώσω.

—Ἐσύ, παιδί μου, εἶσαι τρελλὸς γιὰ δέσιμο ! εἶπε ὁ Ἀζαρίας.

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὸ λόγο του, κι' ἄρχισε ὁ τρίτος σεισμός, ὁ μεγάλος, ὁ καταστρεπτικός. Ὡς νὰ σᾶς τὸν περιγράφω ; Ὅ,τι καὶ νὰ σᾶς πῶ θὰ εἶναι κατώτερο ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Ἄλλοστε, τὰ διαβάσατε κι' ἀπ' τὶς ἐφημερίδες. Ὅπως τινάζουνε οἱ μάγειροι τὶς πατάτες μέσα στὸ τηγάνι, ἔτσι ἐτίναξε κι' ἡ γῆ ἐμᾶς, τὰ δένδρα καὶ τὰ σπίτια. Καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ βοὴ φοβερὴ καὶ σκόνη, ποὺ ὑψώνονταν ὡς τὸν οὐρανό, καὶ φωνὲς ποὺ νόμιζες πὼς ἦταν ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου.

Ἴσαμε ποὺ νὰ πῇς «ἀμήν» τὸ ἑτοιμόρροπο σπιτάκι τῆς κυρίας Εὐρυδίκης σωριάστηκε κάτω, σὰ νὰ ἦταν ἀπὸ τραπουλόχαρτα. Οὔτε κέρμα δὲν ἄφησε στὴ θέση της. Καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ σωρὸ τῶν ἐρειπίων, βρίσκονταν τὰ γράμματά σας !

Ὁ κακομοίρης ὁ Ἀζαρίας ! Ποιὸν νὰ πρωτακουτάξῃ ; Τὴ θειά του ποὺ ἔκλαιγε τὸ σπίτι της, ἢ ἐμένα ποὺ ἔκλαιγα τὴν Κυριακή ;

Ὅλο τὸ βράδυ μείναμε ἐκεῖ ἔξω, τουρτουρίζοντας ἀπὸ τὸ κρύο κι' ἀπὸ τὸ φόβο, καὶ κλαίγοντας τὴν τύχη μας. Ποῦ καὶ ποῦ μᾶς τίναζε κανένα σεισμοδάκι, ἔτσι γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ πὼς δὲν μᾶς ξέχασε ὁ Ἐνοσίχθων . . .

—Τί ἤθελα νἄρθω ἐδῶ κέρα ; ἔλεγα καὶ ξανάλεγα. Δὲν ἔχοβα τὰ πόδια μου ; Κι' ἤθελα νὰ κουβαλήσω μαζί μου καὶ τὴν Κυριακή, σ' ἕνα τόπο ποὺ ἦταν νὰ γίνῃ σεισμός !

—Ἄ, γιὰ στάσου ! φώναξε ὁ Ἀζαρίας. Σ' αὐτὸ ἔχεις ἄδικο. Στὴν Κυριακὴ πάντα εἶναι μοιραῖο νὰ γίνεται ἐπεισόδιο.

—Ἂμ αὐτὸ δὲν ἦταν ἐπεισόδιο, μάτια μου, ἦταν τραγωδία ! Καὶ τὰ γράμματα ἄλα χάθηκαν κι' οὔτε θὰ γίνῃ Κυριακή. Ἄχ τί ἔπαθα, τί ἔπαθα ! . . .

—Μὴν ἀπελπίζεσαι, μὲ παρηγοροῦσε ὁ Ἀζαρίας. Ἂς ξημερώσῃ ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα καὶ θὰ καταφέρουμε νὰ βγάλουμε τὰ γράμματα.

Ποιὸς νὰ μᾶς κοιτάξῃ ὅμως ἐμᾶς, μόλις ξημέρωσε ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα; Οἱ ντόπιοι κοίταζαν τὴ δική τους συμφορά. Ὁ στρατὸς ποὺ ἦρθε, φρόντιζε ἄσους εἶχαν ἀνάγκη. Ἐγὼ καθόμουν μπρὸς στὸ πρώην σπίτι τῆς κυρὰ-Εὐρυδίκης ἀκίνητος σὰν τὸ ἄγαλμα τῆς Νιόβης καὶ δὲν ἔβγαζα τὰ μάτια μου ἀπ' τὸν ἅμαρρο σωρὸ τῶν ἐρειπίων ποὺ σκέπαζε τὰ θησαυρό μου. Ὅ,τι κι' ἂν μοῦκανε ὁ Ἀζαρίας γιὰ νὰ μὲ πάρῃ ἀπὸ κεῖ, ἐγὼ δὲν τὸ κουνοῦσα. Σὲ λίγην ὥρα ἔρχεται ἕνας στρατιώτης.

— Τί κάνεις, κύριε, αὐτοῦ ; μοῦ λέει. Δὲν ξέρεις πὼς ἀπαγορεύεται νὰ κάθεσαι κοντὰ στὰ ἐρείπια ; Ἂν γίνῃ πάλι σεισμὸς καὶ πέσει καμμιὰ πέτρα στὸ κεφάλι σου ;

—Ἂμ ἀπὸ ποῦ νὰ πέσῃ, παιδάκι μου ; Δὲν βλέπεις ποῦ ὅλα εἶναι σωριασμένα κάτω ; Ἂν θέλεις ὅμως νὰ φύγω, βοήθησέ με πρῶτα νὰ βγάλουμε ἀπὸ δῶ κάτω, τὰ γράμματα τῆς Κυριακῆς.

—Ποιᾶς Κυριακῆς ; Τί λές, χριστιανέ μου ; Ἐμεῖς δὲν προφτάνουμε νὰ γλυτώσουμε τοὺς ἀνθρώπους καὶ σὺ μοῦ λὲς γιὰ γράμματα τῆς Κυριακῆς ; Καὶ ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ Κυριακή ; Θειά σου γιὰ ἀδελφή σου ;

Εἶδα πὼς ἂν ἔμενα ἐκεῖ δὲν θὰ κατάφερνα τίποτε, καὶ ἀποφάσισα νὰ πάρω τὸν Ἀζαρία καὶ νὰ ψάξουμε νὰ βροῦμε ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ. Τὴν κυρία Εὐρυδίκη τὴν

εἶχε πάει ἀπὸ τὸ πρωΐ ὁ Ἀζαρίας σὲ κάτι συγγενεῖς ποὺ τὸ σπίτι τους δὲν εἶχε πάθει τίποτε καὶ ἔτσι ἦταν ἥσυχος γι' αὐτήν.

Ἀρχίσαμε λοιπὸν νὰ τριγυρίζουμε στὸ Λουτράκι. Ἀπέξω ἀπ' ὅλα τὰ σπίτια, κι' ὅσα ἀκόμη δὲν εἶχαν πάθει τίποτε, στέκονταν οἱ ἔνοικοί τους ἐλεινοί κι' ἀξιοδάκρυτοι, μὴ τολμώντας νὰ μποῦν μέσα καὶ κρατώντας στὰ χέρια τους ὅ,τι πολύτιμο κατόρθωσαν νὰ σώσουν. Ἅμα βλέπαμε πουθενὰ κανένα στρατιώτη ἢ κανένα χωριάτη ποὺ χάζευε, τὸν κέρναμε κατὰ μέρος καὶ τοῦ λέγαμε :

—Σὲ παρακαλῶ πολύ, μπορεῖς νὰ ἔρθῃς νὰ μᾶς βοηθήσῃς νὰ

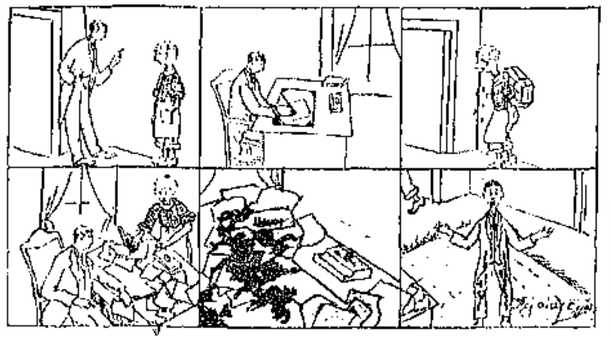

Ἕνα ἐπεισόδιο τῆς Κυριακῆς μὲ τὸν Ἐφιάλτη.
(Σκίτσο τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.)

βγάλουμε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι μας, ποὺ ἔπεσε, τὰ γράμματα τῆς Κυριακῆς ;

Ἡ ἴδια ἀπάντηση !

— Καλέ, χριστιανοί μου, τί λέτε ἐκεῖ ; Ἐδῶ ὁ κόσμος χάνεται καὶ σεῖς ζητᾶτε νὰ σώσετε γράμματα ; Δὲν κοιτᾶτε νὰ σώσετε τὴ ζωή σας ;

Τὸ εἴπαμε σὲ δυό, τὸ εἴπαμε σὲ τρεῖς, τὸ εἴπαμε σὲ δέκα. Ἄλλοι γελοῦσανε μαζί μας, ἄλλοι μᾶς ἀπόπαιρναν. Ἕνας μάλιστα, ἅμα τοῦ τὸ εἶπα, μὲ κοίταξε κάπως παράξενα κι' ἔπειτα πῆρε κατὰ μέρος τὸν Ἀζαρία καὶ τοῦ εἶπε :

—Ὁ κακομοίρης ! Τοῦ σάλεψε ὁ σεισμὸς τὰ λογικά. Δὲν τὸν παίρνεις νὰ πᾶτε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ μὴν ἔχεις χειρότερα ; . .

Στὸ τέλος πιὰ ἀπελπίστηκα. Γύρισα στὸν τόπο τῆς συμφορᾶς μου, κάθησα σὲ μιὰ πέτρα κι' ἔμενα ἀμίλητος. Ὁ καϊμένος ὁ Ἀζαρίας μὲ λυπήθηκε.

—Ἄκουσε, μοῦ λέει. Ἔτσι δὲν γίνεται δουλειά. Ἅμα τοὺς λέμε πὼς θέλουμε νὰ βγάλουμε γράμματα, μᾶς περνοῦν γιὰ καλαβούς. Ἄφησ' ἐμένα καὶ κάτι μπορεῖ νὰ καταφέρω.

Ὁ πνιγμένος ἀπ' τὰ μαλλιά του πιάνεται, λέει ἡ παροιμία, καὶ μάλιστα ὅταν τὰ ἔχει τόσο μακριὰ ὅπως ἐγώ. Ἄφησα τὸν Ἀζαρία νὰ τὰ καταφέρῃ καλύτερα αὐτός, καὶ κάθησα καὶ τὸν περίμενα μὲ ἀγωνία.

Σὲ λίγο βλέπω τὸ φίλο μου νὰ καταφθάνῃ χαρὰ γεμᾶτος Ἀπὸ πίσω του ἐρχόταν ἕνας χωριάτης μ' ἕνα φτυάρι, μιὰ τσάπα κι' ὅλα τὰ χρειαζούμενα.

— Λοιπόν, ἀφεντικό, ποῦ λέει, ποῦ εἶναι τὰ χαρτιὰ ποὺ θέλεις νὰ σοῦ βγάλω ; Ἐκεῖ πᾶ ἢ ἐδῶ πᾶ ;

Πῶς δὲν τὸν ἀγκάλιασα νὰ τὸν φιλήσω ; Μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε τοῦ ἔδειξα τὴ μεριὰ ποὺ νόμιζα πὼς βρίσκανταν τὰ γράμματα :

— Νά, κάτω ἀπὸ δῶ εἶναι . . .

Λοιπόν, παιδιά μου, εἴσαστε τυχεροί. Πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τὸ τραπέζι ποὺ καθόμουν, εἴχανε πέσει σταυρωτὰ δυὸ δοκάρια τῆς σκεπῆς κι' εἶχαν κάνει μιὰ καμάρα, σὰ νὰ ποῦμε. Κάμποσα κεραμίδια ἔβγαλε ὁ χωριάτης, κάμποσα ξύλα, κάμποσους ἀσβέστες, κι' ἔπειτα ἐφάνηκαν τὰ δοκάρια καὶ τὸ τραπέζι σχεδὸν ἄθικτο. Ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ γύρω του πεσμένα ἦταν . . . τὰ γράμματάκια σας.

Ἔ, πῶς χύμηξα κι' ἄρχισα νὰ τὰ μαζεύω σὰν τρελλός. Ὁ χωριάτης μὲ κοίταξε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ σὰν κηγάδι.

— Ἴντι, ἀφεντικό ! Οὔλα συναλλαγματικὲς εἶναι τοῦτα ;

Ἔτσι θὰ τοῦχε πεῖ ὁ Ἀζαρίας γιὰ νὰ τὸν καταφέρῃ. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τοῦ ἀπαντήσω ! Οὔτε καταλάβαινα καλὰ-καλὰ τί γινόταν γύρω μου. Μόνο κοίταζα νὰ μὴν ἀφήσω οὔτε ἕνα χαρτάκι κάτω· ἀκόμη κι' ἐκεῖνα ποὺ ἦταν καταλερωμένα. Ἀφοῦ τὰ μάζεψα ὅλα, βγῆκα ἀπ' τὰ ἐρείπια, τύλιξα τὰ γράμματα σὲ μιὰ ἐφημερίδα ποὺ βρισκόταν στὴν τσέπη μου, καὶ πῆγα στὸν Ἀζαρία.

— Καὶ τώρα νὰ φύγουμε, Ἀζαρία μου, εἶπα. Στὸ σπίτι μου θἄχουν τρελλαθεῖ ἀπ' τὴν ἀνησυχία τους. Κι' ὕστερα, ποῦ νὰ μείνουμε ἐδῶ μέσ' στὰ ἐρείπια, σ' ἕνα τόπο ποὺ κουνιέται ἄλη ὥρα; Καὶ νὰ σοῦ πῶ κιόλας, Ἀζαρία μου ; Πειν' ἀπ !

Ὁ Ἀζαρίας κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, οὔτε τὸ συλλογιζόσουν κι' οὔτε ἤθελες νὰ τὸ κουνήσῃς ἀπὸ δῶ-πέρα. Ἔννοια σου, καὶ σὲ λίγο θὰ φύγῃς. Ὅσο γιὰ τοὺς δικούς σου τοὺς τηλεγράφησα πὼς δὲν ἔχεις τίποτε καὶ πὼς θὰ πᾶς τὸ βράδυ. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ ἀκόμη γιὰ νὰ κοιτάξω τὴ θειά μου.

Πήγαμε σὲ μιὰ παραγκοῦλα στὴν ἀκροθαλασσιά, ποὺ σὰν ξύλινη εἶχε μείνει ἄθικτη, κι' ἐκεῖ φάγαμε ὅ,τι βρέθηκε. Σ' ἕναν τοῖχο ἀπέναντί μας ἦταν κρεμασμένος ἕνας καθρέφτης,—μυστήριο πὼς δὲν εἶχε πέσει. Ἐκεῖ εἶδα λοιπὸν τὸν ἑαυτό μου καὶ δὲν τὸν ἀναγνώρισα. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὁ χωριάτης ποὺ μὲ πέρασε γιὰ παλαβὸ δὲν εἶχε καὶ τόσο ἄδικο. Τὰ μαλλιά μου ἦταν ἀνάστατα, τὰ μάτια μου ἀγριεμένα, τὰ ροῦχα μου — ἄχ, τὰ ὡραῖα μου καινούρια μουχαλάκια δὲν φαίνανταν τί χρῶμα εἶχαν κάτω ἀπ' τὴ σκόνη καὶ τοὺς ἀσβέστες ποὺ τὰ σκέπαζαν. Γύρισα καὶ κοίταξα τὸν Ἀζαρία.

—Ἀζαρία μου, εἶπα, ἐγὼ εἶμαι αὐτὸς ποὺ βλέπω μέσα στὸν καθρέφτη, ἢ μήπως εἶναι κανένας ἄλλος ;

—Ἐσὺ εἶσαι ὁλόκληρος, εἶπε γελώντας ὁ Ἀζαρίας. Μὰ ἔννοια σου, κανένας δὲν ἔχει νοῦ γιὰ νὰ κοιτάξῃ τί φορεῖς.

Μὲ ξεσόνισε, μὲ διόρθωσε καὶ τ' ἀπόγεμα μ' ἔβαλε μέσ' στὸ τραῖνο ποὺ ἀρχόταν ἀπ' τὰς Πάτρας. Ἐγὼ τὸν ἄφηνα νὰ μὲ κάνῃ ὅ,τι ἤθελε. Ἐννοιοῦμαι τέτοια κατάπτωση ὕστερα ἀπὸ τὴν τόση ἀγωνία, ποὺ δὲν εἶχα δύναμη νὰ κουνήσω οὔτε τὸ δάχτυλό μου. Μόνο ἔσφιγγα ἐπάνω μου, σὰν τὸν πολεμιστήρο μου θησαυρό, τὴν ἐφημερίδα ποὺ εἶχα τυλιγμένες τὶς ἀπαντήσεις. Οὔτε κατάλαβα πότε πέρασαν οἱ ὧρες τοῦ ταξιδιοῦ. Ἐννοιοῦμαι μόνο πὼς σταθήκαμε, εἶδα γύρω μου φῶτα καὶ φασαρία, κι' ἄκουσα τ' ὄνομά μου : «Ἀνανία, Ἀνανία !».

Βγάζω τὸ κεφάλι μου ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ τί νὰ δῶ ; Τοὺς δικούς μου ὅλους, δηλ. ὅλες, μαζεμένες ἔξω ἀπ' τὸ σταθμό. Τὴν κυρὰ-Μάρθα, τὶς δώδεκα ἀδελφές μου, ὡς καὶ τὴν Πίσσα !

Πῶς χύθηκα ἐπάνω τους, πὼς τὶς ἀγκάλιασα !

— Παιδάκι μου, παιδάκι μου, ἔλεγε ἡ κυρὰ-Μάρθα. Κι' ἐγὼ ποὺ εἶπα πὼς δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ !

Κι' ἔκλαιγε ἡ κυρὰ-Μάρθα, κι' ἔκλαιγαν οἱ ἀδελφές μου καὶ νιαούριζε ἡ Πίσσα, κι' ἔκλαιγα κι' ἐγὼ (τί νὰ τὸ κρύψω ;)

— Ἀνανία μου, ἔλεγε ἡ Καϊμένα στὰ κλάματα, εἶσαι γερός ; Ἔχεις τὰ χέρια σου, τὰ πόδια σου, τὸ κεφάλι σου ;

—Καὶ τί εἶναι αὐτὸ τὸ δέμα ποὺ κρατεῖς ; ρώτησε ἡ Ἀγάπη.

— Οἱ ἀπαντήσεις τῆς Κυριακῆς ! εἶπα θριαμβευτικά.

—Ἔ, ἔ, ἔ, ἔ ; ἔκαναν ὅλες. Οἱ ἀπαντήσεις τῆς Κυριακῆς ! Τὶς ἔσωσες ;

— Καλέ, ἀδελφούλη μου, ἐσὺ εἶσαι ὥρως. Νὰ σώσῃς τὰ γράμματα ἀπὸ τέτοια καταστροφή !

Καὶ δός του ἄλλες ἀγκαλιὲς κι' ἄλλα φιλιά.

—Ἄφῆστε τώρα τὸ παιδὶ ν' ἀναπνεύσῃ, εἶπε ἡ κυρὰ-Μάρθα.. Ἐσεῖς θὰ τὸ σκάσετε. Κι' ἔπειτα πρέπει νὰ πᾶμε σπίτι νὰ ξεκουραστῇ.

— Ναί, ναί, ἔχετε δίκιο, εἶπα καὶ κοίταξα γύρω μου. Εἶναι

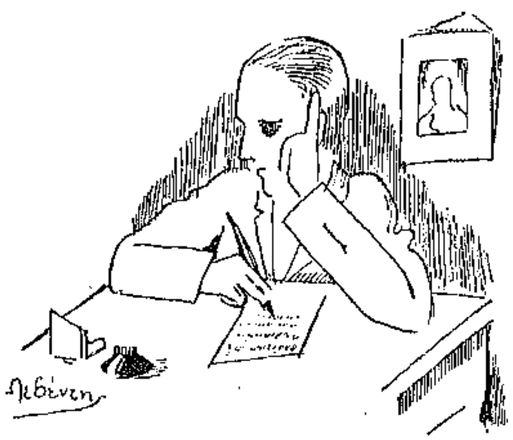

«Ἔσωσα τὸ κεφάλι μου . . .»
(Σκίτσο τοῦ Λεβέντη.)

ἐπικίνδυνο νὰ κάθεται κανεὶς κάτω ἀπ' τὰ σπίτια, γιατὶ εἶναι ἑτοιμόρροπα κι' ἂν γίνῃ κανένας σεισμὸς θὰ πέσουν στὸ κεφάλι μας. Καλύτερα στὸ ὕπαιθρο.

Ἐνόμιζα πὼς ἤμουν ἀκόμα στὸ Λουτράκι !

***

Πέρασε μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα ὥσπου νὰ συνέλθω καὶ νὰ μπορέσω νὰ κοιτάξω τὴν Κυριακή. Ὅταν ἔβαλα μπροστά μου τὰ γράμματα, εἶδα πὼς δὲν ἔλειπαν καὶ τόσο πολλά. Βέβαια, μερικὰ ἦταν μουντζουρωμένα ἀπ' τὸ καλαμάρι ποὺ εἶχε χυθεῖ πά-

να τους, κ' ἄλλα κατιλερωμένα. Κι' ἀπ' αὐτὰ ὅμως κάτι μποροῦσε νὰ βγῇ. Ἔβαλα τὰ ξεχώρισα, τὰ κατέτιαξα, κι' ἔνα ἀπόγευμα μαζεύτηκε κάλι ὅλο τὸ σπιτικό καὶ κάναμε τὴν Κυριακή.

—Ἂν ἦταν δημοψήφισμα κι' ὄχι Κυριακή, εἶπα στὴν κυρία Διάπλαση, πρώτη θἄβγαινε δίχως ἄλλο ἡ Ὑγεία. Καταλάβετε τί πελώριο σωρὸ ἀπιστεύω τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν ποὺ τὴ θεωροῦν γιὰ τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία.

—Πῶ, πῶ, ἔκαμε ἡ Κική. Καλὲ αὐτὴ εἶναι πληθωρικὴ ὑγεία!

— Καὶ νὰ δῆτε κιόλας τί ὡραῖα ποὺ τὰ λένε. Ὁ ἕνας καλύτερα ἀπ' τὸν ἄλλο. Νὰ ἡ *Δούκισσα τὲ Σερβίς* ποὺ σκέφτηκε στὴν ἀρχὴ νὰ μὴν ἀπαντήσῃ γιατί φοβόταν μήπως πάῃ ἡ ἀπάντησή της χαμένη ἀπὸ τὰ ἀνοχύρωτα τῆς Κυριακῆς, καὶ ποὺ λέει ὅτι ἂν οἱ ἄνθρωποι ἐγνώριζαν τὴν χρησιμότητα τῆς ὑγείας, θὰ φρόντιζαν νὰ κρατοῦν τὸ σῶμα τους πάντοτε ὑγιές. Νὰ καὶ ὁ *Ραδοδάφνης*, ποὺ ἡ ἀπάντησή του εἶναι καὶ εἰκονογραφημένη, καὶ ποὺ λέει ὅτι γιὰ νὰ καταλάβωμε τὴν ἀξία τῆς ὑγείας ἀρκεῖ νὰ δοῦμε τοὺς δυστυχισμένους ἀναπήρους ποὺ προσπαθοῦν νὰ ζήσουν ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνη τῶν διαβατῶν. Νὰ καὶ τὰ κατέβατο τὸ *Πληγωμένο Πουλάκι* ποὺ εἶναι παράλυτο τὸ δύστυχο, καὶ σ' ἕνα συγκινητικώτατο γράμμα μᾶς λέει ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία τοῦ κόσμου εἶναι νὰ εἶναι κανεὶς γερός. «Δὲν μπορῶ», γράφει, «Διαπλασούλα μου, νὰ τρέξω κι' ἐγὼ σὰν τἄλλα συνομιλικά μου κοριτσάκια, ποὺ τὰ βλέπω νὰ πηδοῦν καὶ νὰ χορεύουν. Ἄχ, ἂς εἶχα κι' ἐγὼ τὰ ποδαράκια μου!» Νὰ καὶ ὁ *Μπομπὶ* ποὺ πολὺ δικαιολογημένα μᾶς γράφει ὅτι ἂν δὲν ἦταν ἡ ὑγεία, δὲν θὰ μποροῦσε ἡ Διάπλαση νὰ κάνῃ Κυριακὲς καὶ αὐτὸ ὁ Ἀνανίας ἀλογοκαίγνια, κι' ὅσο ὁ ἴδιος θὰ μποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ. Νὰ κι' ἡ *Ἀρχαία Ἑλλὰς* ποὺ νομίζει ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία τοῦ κόσμου εἶναι ἡ ὑγεία τῆς ψυχῆς, τῆς διανοίας καὶ τοῦ σώματος, καὶ ποὺ γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσωμε, μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός: γιὰ τὴν ψυχὴ τὴν ἐκκλησία, γιὰ τὴν διάνοια τὸ σχολεῖο καὶ γιὰ τὸ σῶμα τὴ φύση. Καὶ μαζὶ μὲ τὴν ἀπάντησή της στέλνει καὶ μιὰ πολὺ νόστιμη γελιογραφικὴ σειρὰ ποὺ παριστάνει ἕνα ἐπεισόδιο τῆς Κυριακῆς μὲ τὸν Κυριάκο πάλι.

— Τώρα πιὰ Κυριάκος! εἶπε ἡ Φιρφή. Νἄταν κι' ἄλλος!

— Νὰ τώρα κι' ὁ *Ξεράβηχας* ποὺ ἡ ἀπάντησή του εἶναι ἔμμετρη. Ἔχει ὅμως μερικοὺς στίχους ποὺ παρ' ὅλο ποὺ εἶναι ἄμετροι (δὲν ἀκολουθοῦν τὰ μέτρα δηλαδή) εἶναι ὅμως τόσο γόνιμοι, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ μὴ σᾶς τοὺς πῶ. Ἀκοῦστε λοιπόν.

«Καὶ ποιὸς τὸ ἠρίσιβηγτεῖ πὼς εἶναι ἡ Εἰρήνη;
Ἀλλὰ τότε ὁ ἄνθρωπος στὴν τερπνελιὰ θὰ κλίνῃ.
Ἐπαμένος δίχως ἄλλο δὲν θὰ εἶναι αὐτό.
Κρῖμα, κι' ἔκανα τόσο κόπο γιὰ νὰ τὸ βρῶ!
Ἀλλὰ νά το τὸ εὗρῆκα, εἶναι ἡ καλὴ ὑγεία
Διότι ἄλλως θἄζαμε καθημερινῶς κηδεία!
Καὶ τώρα στὶς Διάπλασης θὰ τρέξω τὰ γραφεῖα
Γιὰ νὰ πάρω τὸ βραβεῖο ἀπ' τὰ χέρια τοῦ 'Ανανία!»

Ὅλοι σπαρτάρησαν στὰ γέλια μὲ τὸ ποίημα τοῦ *Ξεράβηχα*. Ἐμένα, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, μοῦ κακοφάνηκε λιγάκι. Τ' ἀλογοπαίγνιά μου δὲν τοὺς εἶχαν κάνει νὰ γελάσουν τόσο. Εἶν' ὅμως ἀλήθεια πὼς δὲν εἶχα πεῖ καὶ κανένα ἅπαρε τότε.

—Γιὰ ἀκοῦστε τώρα τί γράφει καὶ ὁ *Ἐλευθέριος Ρουσσάκης*, τὸ σοβαρὸ παιδί. «Ἀδιστάκτα λέω: Ἡ ὑγεία καὶ πάλι ἡ ὑγεία. Ὅταν κανένας εἶναι ὑγιής, μπορεῖ νὰ ἐπιδιώξῃ καὶ νὰ κατορθώσῃ κάθε παθημένη εὐτυχία. Ὅταν τουναντίον στερεῖται ὑγείας, ὅσο πλούσιος κι' ἂν εἶναι, ὅσα μέγαρα καὶ ὑπηρέτας ἂν ἔχῃ, δὲν θὰ εἶναι πραγματικῶς εὐτυχής.» Ἀκολουθοῦν κι' ἄλλοι πλῆθος. Νὰ ἡ *Ζωσιὴ Γαλατομάτα* ποὺ θέλει ὑγεία καὶ πλοῦτο, προκειμένου ὅμως νὰ διαλέξῃ ἕνα ἀπὸ τὰ δυό, τότε προτιμᾶ τὴν ὑγεία. Νὰ ἡ *Φτέρη*, νὰ τὸ *Λουλουδένιο Στραπατσάκι*, νὰ ἡ *Ἀνθούλα*, νὰ ἡ *Μαργαριτένη Ῥαζία*, ποὺ λέει ὅτι ὅταν εἶναι κανένας γερὸς μπορεῖ νὰ περνᾷ ὅλες τὶς φορτοῦνες τῆς ζωῆς, νὰ καὶ ἡ *Ἕνωσις* ποὺ γράφει ὅτι καλύτερα νὰ εἶναι κανεὶς φτωχὸς καὶ νὰ ἔχει τὴν ὑγεία του, νὰ καὶ ὁ *Μπαχαράγκας* ποὺ προτιμᾶ κι' αὐτὸς τὴν ὑγεία, μαζὶ ὅμως μὲ τὴν μόρφωση, νὰ καὶ ὁ *Ἀφρόδιος Λαμπάκης* ποὺ μᾶς στέλνει καὶ τὸ σκίτσο ἑνὸς ἀθλητοῦ, νὰ καὶ τὸ *Τσιφλικάκι* ποὺ δικαιολογεῖται ἀκόμη περισσότερο γιὰ τὴν προτίμησή του, γιατὶ ἔχει τὸν πατέρα του τρία χρόνια πρωσόνι, νὰ κι' ἡ *Γλυκοβέρα*, νὰ κι' ὁ *Φώτης Σκοτίδης* ποὺ θέλει νὰ ἐπικρατήσῃ στὸν κόσμο ἡ Ὑγεία μαζὶ μὲ τὴν Ἀγάπη, ὅπως τὴν δίδαξε ὁ Θεάνθρωπος, νὰ κι' ἡ *Ρωσία* ποὺ θεωρεῖ μὲν τὴν ὑγεία ὡς τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία, γιὰ τὸν ἑαυτό της ὅμως προτιμοῦσε ν' ἀποκτοῦσε κι' ἕνα ἀεροπλάνο καὶ νἄκανε μ' αὐτὰ τὸν γύρο τοῦ κόσμου, νὰ καὶ ὁ *Ἐμπεδοκλῆς* ποὺ παραδέχεται ὅμως μαζὶ μὲ τὴν ὑγεία καὶ τὴν ἥσυχη συνείδηση, νὰ καὶ ὁ *Ν. Παπαδάντης* ποὺ παίδεψε μιὰ ὥρα γιὰ νὰ διαβάσω τὸ γράμμα του· μὰ τί δυσανάγνωστα ποὺ γράφει αὐτὸ τὸ παιδί! Μᾶς στέλνει κι' ἕνα σκίτσο ποὺ παριστάνει ἕναν ἄνθρωπο ποὺ χτυπάει τ' ἀμόνι, τί γράφει ὅμως ἀπὸ κάτω δὲν τὸ καταλαβαίνω. Γιὰ κοίταξε ἐσὺ Ἀγάπη!

— Χι, χι, εἶπε ἡ Ἀγάπη. Ὑγιὴς ρουμελιώτης! γράφει.

— Καὶ γιατὶ ὄχι νησιώτης; πετάχθηκε ἡ Κική. Μόνο οἱ ρουμελιῶτες εἶναι γεροί;

— Καλὲ ὄχι, εἶπε ἡ Ἐλπὶς ποὺ εἶχε πάρει τὸ γράμμα στὰ χέρια της. «Ὑγιὴς ρουμελιώτης» ἔχει γράψει ὁ ἄνθρωπος.

Κι' ἔτσι ἔμειναν κι' οἱ ρουμελιῶτες κι' οἱ νησιῶτες ἱκανοποιημένοι.

«Τί νὰ σοῦ πῶ; . .»

(Σκίτσο τοῦ Ἀκάμα.)

— Νὰ τώρα, ἐξακολούθησα, κι' ὁ *Τζὼν Μανιατόπουλος* ποὺ θέλει ὑγεία, πλοῦτο καὶ χαρά.

— Καὶ τίποτε ἄλλο ἀκόμη; πετάχθηκε ἡ Λιλή.

— Νὰ καὶ ἡ *Μικρομάγαλη* ποὺ ρώτησε τὴν γιαγιά της, ποιὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία, καὶ τῆς εἶπε πὼς εἶναι ἡ ὑγεία, καὶ τὸν παπποῦ της καὶ τῆς εἶπε πὼς εἶναι ἡ εἰρήνη καὶ ποὺ κάνει μάλιστα κι' ἕνα ἀλογοκαίγνιο.

— Ποιός; ὁ παπποῦς της;

—Ὄχι, ἡ *Μικρομάγαλη*. Λέει: «Ἀγαπητέ μου Ἀναγνία, *ἂν ἀπὸ σὲ πιάσῃ* μὲ τὴν ἀπάντησή μου, νὰ εἶσαι ἐπιεικής.» Νὰ καὶ ὁ *Κωνσταντῖνος Ξένος* ποὺ φαντάζεται τὸν κόσμο ὡς ἕνα ἀπέραντο ἀγρὸ ὅπου καλλιεργεῖται ἡ ὑγεία καὶ ἡ Ὁμόνοια. . .

— Καλέ, καλλιεργεῖται ποτὲ ἡ ὁμόνοια; Τέτοια πλατεῖα μέσ' στὴ μέση τῆς Ἀθήνας; ἀπόρησε ἡ Κική. Τί διηλαδή; ἐπειδὴ τώρα τὴ σκάβουν;

— Πάψε, φλύαρη, δὲν λέει γιὰ τὴν πλατεῖα τῆς Ὁμονοίας. Νά, στέλνει κι' ἕνα σκίτσο ποὺ παριστάνει τὸν ἀγρό του. Κοιτάξτε τι μεγάλος ποὺ εἶναι. Νὰ καὶ μιὰ ἄλλη, ποὺ γράφει ὅτι δὲν μποροῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ ἔχουν τὴν ἴδια ἰδέα γιὰ τὴν εὐτυχία, γιατὶ ὁ φιλάργυρος θὰ ζητήσῃ πλοῦτον, ὁ ἄρρωστος πόδια ἐλαφρά, ὁ Ἕλλην τὴν Ἁγία Σοφιὰ κλπ. Τὸ βέβαιο ὅμως εἶναι, λέει, ὅτι ὁ περισσότερος κόσμος θὰ ζητήσῃ ὑγεία καὶ εἰρήνη καὶ οἱ ναυτικοὶ γαλήνη καὶ ὄχι *θαλασσοταραχή*. Κι' ἂν βρῆτε τώρα ποιὰ τὸ ἔγραψε αὐτὸ τὸ γράμμα;

—Ἡ *Θαλασσοταραχή*! φώναξαν ὅλες.

— Μπράβο σας, πῶς τὸ βρήκατε! Τώρα ὅμως ἀκοῦστε καὶ τὶς δύο τελευταῖες ἀπαντήσεις αὐτοῦ τοῦ σοφοῦ ποὺ εἶναι καὶ οἱ καλύτερες. Τῆς *Νόρας* καὶ τοῦ *Λευκοῦ Κρίνου*. Ἡ *Νόρα* λοιπὸν γράφει ὅτι, ἂν τὴν ρωτούσαμε ποιὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη δυστυχία τοῦ διαπλασικοῦ, ἐννοεῖται, κόσμου, θὰ ἀπαντοῦσε ἀδίστακτα: Πρῶτον ἡ γρίπη, ἀπόδειξις τὸ πάθημα τῆς 31ης Κυριακῆ· δεύτερον ὁ Κυριάκος, ἀπόδειξις τὰ παθήματα τῆς 35ης καὶ τῆς 36ης Κυριακῆς.

—Ἄϊ, ἂν πᾶμε ἔτσι, τότε ἔρχεται τρίτον ὁ ἄνεμος, τέταρτον τὸ νερὸ καὶ ἄλλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ποὺ συνώμοσαν ἐναντίον τῆς Κυριακῆς μας, εἶπε ἡ Ἀγάπη.

—Καὶ ὁ σεισμός, Ἀγάπη μου, καὶ ὁ σεισμός, μὴν τὸν ξεχνᾶς κι' αὐτόν! Λοιπὸν ἡ *Νόρα* βρίσκει στὸ τέλος πὼς ξεφεύγει ἀπὸ τὸ θέμα καὶ κρίνει ὅτι τὴν εὐτυχία τὴν ἀποτελοῦν πρῶτα ἡ ὑγεία, ἡ οἰκογενειακὴ ἁρμονία, ἔπειτα ἡ εἰρήνη, ἡ συναδέλφωσις κι' ἡ ἰσότης ὅλου τοῦ κόσμου.

—Ὡραῖα τὰ λέει ἡ *Νόρα*, ἀλλὰ σὰν κάπως πολλὰ γυρεύει, εἶπε ἡ κυρία Διάπλαση. Ὅλα μαζὶ τὰ πράγματα δὲν γίνονται.

—Νὰ ὅμως τὸ *Λευκὸν Κρίνον* ποὺ ζητάει πολὺ λιγότερα. «Ἡ ὑγεία καὶ ἡ ἀγάπη», λέει, «ἀποτελοῦν τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία. Μιὰ οἰκογένεια ὑγιὴς καὶ συνδεδεμένη δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ προκαλῇ τὸ θαυμασμό μας. Βέβαια καὶ τὰ πλούτη συντελοῦν στὴν εὐτυχία, ἀλλὰ μόνο συντελοῦν. Εἶδα πλούσιους δυστυχισμένους ποὺ προκαλοῦσαν δάκρυα οἴκτου, καὶ εἶδα σὲ μιὰ φτωχικὴ καλύβα φαλιασμένη τὴν Εὐτυχία».

***

Καὶ τώρα μὲ τὴν ἀπάντηση τοῦ *Λευκοῦ Κρίνου* περνοῦμε σ' ἕναν ἄλλο σωρό, ἐκείνων ποὺ θεωροῦν ὡς τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία τὴν οἰκογενειακὴ ἀγάπη. Νὰ ἡ *Ζακυνθινὴ Μενεξεδάκι* ποὺ φοβᾶται μήπως τὸ γράμμα της χαθῇ σὲ κανένα ἀπειροδίπλο.

— Χάθηκες, ρώτησε μὲ τρόμο ἡ Λιλή.

— Κουτή! ἀφοῦ τὸ ἔχω καὶ τὸ διαβάζω; . . Ἡ *Ξακουστὴ Νεράιδα* λοιπὸν βρίσκει ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι νὰ κάθεται κανένας ἥσυχος στὰ σπιτάκι του μὲ τοὺς δικούς του καὶ νὰ διαβάζῃ τὴ Διάπλαση. Τὸ *Ἀφρισμένο Κῦμα* εἶδε τὴν εὐτυχία μὲ τὰ μάτια του, ὅταν μιὰ φορὰ πῆγε σ' ἕνα γνωστό της σπίτι ποὺ γιόρταζε, κι' ἐκεῖ ἦταν ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα τοῦ νοικοκύρη μαζὶ μὲ τὰ ἕξη παιδιά τους, τοὺς γαμπροὺς καὶ τὶς νύφες τους καὶ ὅλα τους τὰ ἐγγονάκια, καὶ διασκέδαζαν γεμάτα χαρά. Νὰ καὶ ἡ *Λιάνα* ποὺ βρίσκει ὅτι ἡ εὐτυχία εἶναι νὰ μὴ λείπει κανεὶς ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ ἑστία, βρίσκεται ὅμως κι' εὐτυχία στὴν ἁπλότητα τῆς καρδιᾶς καὶ στὴν ὀλιγάρκεια. Ὁ *Τάκης Τζαβέλλας* φρονεῖ ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι νὰ ζῇ κανεὶς μὲ τοὺς γονεῖς του. Τὸ ἴδιο λέει καὶ τὸ *Ἐνδοξο Σαΐδι* καὶ ἡ *Καλαμιὰ* καὶ ἄλλοι πολλοί.

Νὰ τώρα κι' ἀρκετοὶ ποὺ βρίσκουν ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι νὰ ἔχῃ κανεὶς τὴ μάννα του. Καὶ τί ὡραῖα ποὺ ἐκθέτουν τὴ γνώμη τους. Νὰ πρῶτα πρῶτα τὸ *Λατρο Γιάκι* ποὺ γράφει ὅτι «Τὸ *Λατρο Γιάκι* εἶναι πέντε ἐτῶν καὶ δὲν ξέρει νὰ γράφῃ καὶ γι' αὐτὸ ἔβαλε τὸν ἀδελφό του, τὸ *Λοξαμένο Στραπατσάκι*, νὰ γράψῃ γι' αὐτό. Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ τὸ *Λατρο Γιάκι* εἶναι νὰ βρίσκεται στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμᾶς του καὶ νὰ χαϊδεύεται καὶ νὰ τρώῃ σοκολάτες.»

— Μὰ νὰ σοῦ πῶ, ἕνα τέτοιο πρᾶγμα θὰ μοῦ ἄρεσε καὶ μένα, εἶπε ἡ Κική.

— Σώπα, Κική λιχούδα! Νἄσουν τουλάχιστο πέντε ἐτῶν. Νὰ κι' ἡ *Ἀνθισμένη Μηλιὰ* ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ καμωθῇ ἂν δὲν πάῃ ἡ μαμά της νὰ τὴν φιλήσῃ καὶ νὰ τῆς πῇ καληνύχτα, καὶ εἶναι τρισευτυχισμένη ὅταν πηγαίνουν τὸ καλοκαίρι σεῖ ἐξοχὴ καὶ ἔχει ὅλη τὴν ἡμέρα κοντά της τὴ μητέρα της. Νὰ κι' ἡ *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν* ποὺ λέει ὅτι χωρὶς τὸ γλυκὸ πρόσωπο τῆς μητέρας, ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ γεμίζει μελαγχολία ποὺ δύσκολα φεύγει. Σὰν ὅλες ὅμως τὶς εὐτυχίες, λίγο τὴν ἐκτιμᾶμε καὶ αὐτὴν ὅταν τὴν ἔχουμε. Τὸ ἴδιο γράφει κι' ἡ *Ηπειρῶτισσα Σελαβιὰ* ποὺ θέλει καὶ τὰ γλυκὰ φιλιὰ τοῦ πατέρα. Νὰ καὶ τὸ *Καμάρι τῆς Μητέρας* . . .

— Ἂμ σὰν καμάρι τῆς μητέρας ποὺ εἶναι, τί ἄλλο θέλεις νὰ προτιμήσῃ; εἶπε πολὺ σωστὰ ἡ Ἐλπίς.

— Νὰ τώρα κι' ἕνας ἄλλος σοφός, τῶν *εἰρηνοφίλων*. Ἂν ἐξαρτᾶτο ἀπὸ αὐτούς, ποτὲ δὲν θὰ γινόταν πόλεμος. Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία κατὰ τὸν *Ἑβραῖο Ἴψιο* εἶναι ἂν ἐπικρατήσῃ σ' ὅλον τὸν κόσμο ἡ εἰρήνη καὶ ἂν ἐπικρατήσῃ «ἐν τῇ πράξει» ὁ Χριστιανισμός, ποὺ ἀγαπᾷ τὰ γράμματα καὶ οἱ ἐπιστῆμες. Τὴν εἰρήνη προτιμᾶ καὶ ὁ *Γιάννης Δημάκης* κι' ὁ *Πετσιρίκος τοῦ Ἀγρονίου*, ποὺ λέει ὅτι ὅταν ἐπικρατήσῃ ἡ εἰρήνη, τότε θὰ πραγματοποιηθῇ τὸ «Μία παίμνη καὶ εἷς ποιμήν», καὶ μᾶς στέλνει καὶ δυὸ σκίτσα. Τὸ ἴδιο λέει καὶ ὁ *Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος*, ποὺ θέλει κιόλα ν' ἀπαλλαγοῦν τὰ κράτη ἀπὸ τοὺς φόρους.

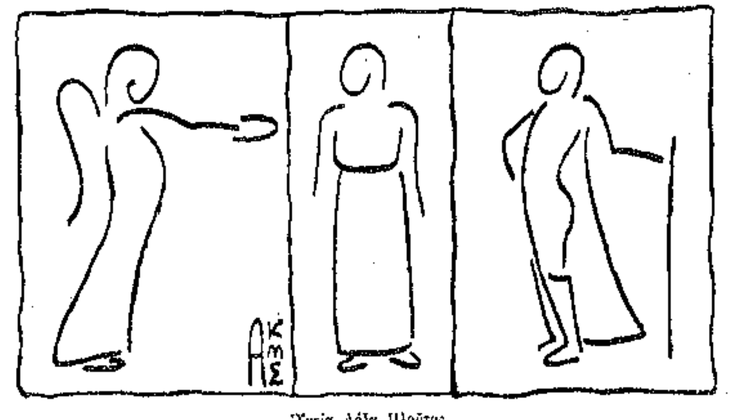

Ὑγεία, Δόξα, Πλοῦτος.

(Σκίτσο τοῦ Ἀκάμα.)

—Ἄχ, πόσους θὰ πληρώνῃ ὁ καθένας, εἶπε ἡ Φιρφή.

— Μὴν εἶσαι ἀνήσυχη, Φιρφή! Τὰ παιδιὰ δὲν πληρώνουν φόρους, πληρώνουν ὅμως οἱ γονεῖς τους . . . Νὰ καὶ τὸ *Στερνὸ Χαμόγελο* ποὺ φαίνεται πὼς λέει καὶ ἄλλα ὡραῖα πράγματα, ἀλλὰ ἂς ὅμοιάται ὁ σεισμὸς ποὺ χάλασε τὴν ἀπόψε μου. Τὸ μόνο ποὺ μπόρεσα νὰ διαβάσω εἶναι ὅτι ἡ μεγαλύτερη δυστυχία τοῦ Διαπλασοκόσμου εἶναι τὰ κατεπιγμένα ἀλογοπαίγνια τοῦ Ἀνανία. Ἀκοῦς ἐκεῖ!

—Γι' αὐτὸ κι' ἐσὺ προσεβλήθῃς καὶ δὲν ἔκανες κανένα; εἶπε ἡ Πίστις.

Νὰ κι' ὁ *Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης* ποὺ ἀπορεῖ πῶς ζητᾶμε ἀπὸ τὸν παιδικό τους ἐγκέφαλο νὰ λύσῃ ἕνα ζήτημα ποὺ οἱ σοφοὶ παιδεύονται τόσα χρόνια γιὰ νὰ τὸ λύσουν. Κατὰ τὴν γνώμη του ὅμως, ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι ὅταν σ' ὅλο τὸν κόσμο θὰ ἐπικρατήσῃ τὸ χριστιανικὸ «Εἰρήνη Ὑμῖν» καὶ τότε ὅλοι θἀφιερώνουν τὴ ζωή τους στὴν ἐκτέλεση εἰρηνικῶν ἔργων καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ φθάσουν στὸ τέλειο.

Τώρα ἔχουμε μερικοὺς ποὺ ἀπαντοῦν ἀπάνω κάτω τὰ ἴδια, γιατὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπικρατήσῃ στὸν κόσμο ἡ ἀγάπη. Κι' αὐτοὶ εἶναι: πρῶτος ὁ *Ἄρλες* ποὺ μᾶς στέλνει καὶ τὴν προσωπογραφία του, ἢ μᾶλλον τὴν σκιαγραφία τοῦ ψευδωνύμου του, καὶ λέει ὅτι ἄλες οἱ ἄλλες εὐτυχίες εἶναι παραστικὲς καὶ ἡ μόνη εὐτυχία εἶναι ἡ ἀγάπη. Τὸ ἴδιο λένε καὶ ἡ *Ἀκακία* καὶ ὁ *Ὀρειφοπόλος τῆς Δόξης*, ποὺ μᾶς γράφει ὅτι ἂν μιὰ καλὴ μάγισσα σὰν ἐκείνες τῶν παραμυθιῶν προσφερόταν νὰ τὸν κάνῃ εὐτυχισμένο δὲν θὰ ζητοῦσε τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον ἀγάπη. Νὰ τώρα κι' ὁ *Ῥάδιος Δεκμὸς* ποὺ μᾶς πλέκει τὰ ἐγκώμια τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλίας, γιατὶ αὐτὰ ἀναδεικνύουν τὸν ἄνθρωπο, καὶ ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη καὶ φιλία εἰλικρινής, ἐκεῖ εἶναι ὁμόνοια καὶ πρόοδος καὶ εὐημερία καὶ χαρά.

— Βέβαια, οἱ δεσμοὶ τῆς φιλίας εἶναι γέρδιοι, εἶπε ἡ Κική.

— Βλέπω πὼς ἔπαψα νὰ κάνω ἐγὼ ἀλογαπαίγνια καὶ ἄρχισες ἐσύ, εἶπα. Νὰ τώρα καὶ ἡ ἀπάντηση τῆς *Ἀγνωστης*, ποὺ βρίσκει ὅτι ὁ κόσμος θὰ γίνῃ εὐτυχὴς ὅταν βασιλεύσῃ ἡ ἀγάπη, ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ ἰσότης. Τὸ ἴδιο γράφει καὶ ὁ *Τζὰκ* ποὺ δὲν ζητᾶ ὑλικὲς εὐτυχίες. Νὰ τώρα καὶ ἡ ἔμμετρη ἀπάντηση τοῦ *Δευτέρου τοῦ Αἰγαίου*, ποὺ θἄταν καλή, ἂν δὲν ἦταν κουτσὴ στὸ τέταρτο πόδι . . . ὄχι, ὄχι, στὸν τέταρτο στίχο:

Ψεῦδος καὶ πολυτέλεια οἱ πόλεροι, τὰ μίση·
ἐὰν θὰ ἐξαφανισθοῦν ἀπὸ ὅλη τὴν κτίση,
ἡ εὐτυχία κι' ἡ χαρὰ τὸν κόσμο θὰ σταλίσῃ.

Νὰ τώρα κι' οἱ φιλάνθρωποι μας μὲ τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματα: Ἡ *Ἀγνὴ Ψυχούλα*, ὅταν εἶναι χωμένη στὸ ζεστὸ καὶ μαλακὸ της κρεβατάκι, συλλογίζεται τὰ φτωχὰ παιδάκια ποὺ χρόνιωνε γυμνὰ καὶ πεινασμένα, καὶ θὰ ἤθελε νὰ εἶναι πολὺ πλουσία γιὰ νὰ μπορεῖ νἀνακουφίζῃ ὅλους τοὺς φτωχούς! Ἡ *Ἀττικὴ Αὐγὴ* θὰ θεωροῦσε γιὰ μεγαλύτερή της εὐτυχία, ἂν μποροῦσε νἀνακουφίζῃ τὴ δυστυχία τῶν φτωχῶν. Τὸ ἴδιο γράφουν καὶ ἡ *Λουλουδένια* καὶ ἡ *Κλαίρη Σερβίρη* καὶ ἡ *Λίγκιτλη Βασιλάκης*. Λὲν νοιώθει τὸν ἑαυτό της εὐτυχὴ ὅταν βλέπει γύρω της πρόσωπα γελαστὰ ποὺ κατόρθωσε νὰ τἀνακουφίσῃ μὲ στέρηση τοῦ ἑαυτοῦ της. Μᾶς στέλνει μάλιστα καὶ διάφορα σκίτσα, ποὺ τὴν βλέπουμε νὰ μαιράζει φαΐ, τυρί καὶ ψωμὶ στοὺς φτωχούς. Τὸ *Νησὶ τῆς Ἀφροδίτης* βρίσκει ὅτι ἡ εὐτυχία ἔγκειται εἰς τὸ νὰ βοηθοῦμε ἐκείνους ποὺ δὲν μποροῦν νἀντισταθοῦν στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ὁ *Λευτεὺς* πάλι μᾶς γράφει ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι νἀνακουφίζει κανεὶς τοὺς δυστυχεῖς καὶ νὰ γίνῃ . . . ρακοσυλλέκτης ἀνθρωπίνων καρδιῶν! Μᾶς στέλνει μάλιστα καὶ μιὰ φαβερὴ εἰκόνα ὅπου καρουμπάζει τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, ὑπὲρ ἔτο, νὰ μαζεύει καρδιὲς ἀπὸ τὸ δρόμο μὲ μιὰ τσιμπίδα, σὰν τὸν μπόγια τῶν σκυλιῶν!

—Ἰα, θεούλη μου! ἔκαναν μὲ φρίκη οἱ μικρότερες ἀδελφές μου.

— Λοιπὸν ἀκοῦστε τώρα τὰ ὡραιότατα ποὺ μᾶς γράφουν τὸ *Ζακυνθινὸ Μενεξεδάκι* καὶ ἡ *Κόρη τοῦ Βοσπόρου*. Τὸ *Ζακυνθινὸ Μενεξεδάκι* λοιπὸν λέει, ὅτι παρ' ὅλο ποὺ εἶναι μικρὴ καὶ δὲν μπορεῖ ἀκόμη νὰ κρίνῃ ποιὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία, βρίσκει ὅτι ὅταν βαρῇ ἀπὸ τὶς μικρὲς παιδικὲς οἰκονομίες της πτωχὰ καὶ πεινασμένα παιδάκια, καὶ βλέπει στὸ λυπημένο προσωπάκι τους νὰ λάμψῃ ἡ χαρά, τότε νοιώθει, ὅτι εἶναι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη τοῦ κόσμου. Συνιστᾶ δὲ στὰ διαπλασόπουλα, ἂν θέλουν νὰ γνωρίσουν τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία, νὰ βοηθοῦν τοὺς δυστυχεῖς. Ἡ *Κόρη τοῦ Βοσπόρου* πάλι μᾶς γράφει ὅτι ἡ εὐτυχία εἶναι ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ὁρισθῇ, γιατὶ καθένας τὴν αἰσθάνεται ἀλλοιώτικα σύμφωνα μὲ τὴν ἡλικία του, τὶς κλίσεις του καὶ τὸν χαρακτῆρα του. «Κατὰ τὴ γνώμη μου ὅμως» γράφει «ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶναι νὰ σκορπᾷ γύρω του τὴ χαρά, νὰ γίνεται ἄγγελος παρηγοριᾶς γιὰ τοὺς δυστυχισμένους καὶ νὰ μπαίνῃ σὰν χρυσῆ τοῦ ἥλιου ἀχτίδα μὲς στὴν καλύβα τοῦ φτωχοῦ. Καὶ τότε, μὲς στὴν εὐτυχία ποὺ δημιούργησε ὁ ἴδιος, τὸ ὄνειρο τῆς εὐτυχίας θὰ γίνεται πραγματικότης.»

***

Τώρα ἔρχονται ἐκεῖνοι ποὺ γιὰ μεγαλύτερή τους εὐτυχία θεωροῦν τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδος. Νὰ ἡ *Μικρὴ Ἀριάτα* ποὺ πολὺ ὀρθὰ μᾶς γράφει, ὅτι στὴν ἐρώτησί μας δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ αὐτὲ ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ποτὲ δὲν εἶναι εὐχαριστημένος μὲ ὅ,τι ἔχει, νομίζει ὅμως ἡ ἴδια ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι: πρῶτον νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ δεύτερον «νὰ ἔχω τὸ μυαλὸ τοῦ Ἀνανία, στὶς Κυριακὲς ἀμέσως ν' ἀπαντῶ!»

Βλέπετε τί καλὸ κορίτσι; γιὰ πρότυπο μυαλοῦ μὲ παίρνει. Ἡ Ἀτλάντω φοβᾶται μήπως ἡ κυρὰ Μάρθα τὴν πετάξῃ στὴ σάμπα της καὶ «καῇ σιγὰ-σιγά.» Πιστεύω πῶς θὰ ἐννοῇ τὴν ἀπάντησή της καὶ ὄχι τὸν ἑαυτό της, ἀλλὰ πάλι πῶς μπορεῖ ἕνα χαρτὶ νὰ καίγεται «σιγὰ-σιγά»; Μυστήριο τέλος πάντων. Κατὰ τὴν Ἀτλάντω λοιπὸν ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι ἡ εὐεργασία στὴν πατρίδα, γιατὶ τότε τόνομα τοῦ εὐεργέτου θὰ μείνῃ ἀθάνατο εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἡ Ἥβη θεωρεῖ ὡς τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδας, καθὼς καὶ ὁ Ἀρίφητος Γκιωτοπούλος, ποὺ λέει ὅτι μόνον ὅσοι ἔχουν ζήσει κάτω ἀπὸ τὸ σκληρὸ ζυγὸ τῶν Τούρκων, ξέρουν τί ἀξίζει ἡ ἐλευθερία. Καὶ τελευταῖο ἔρχεται τὸ *Ὄνειρον τοῦ Ἑλληναρᾶ*, ποὺ βαρέθηκε νὰ λέει ὅτι εἴμαστε ἀπό-

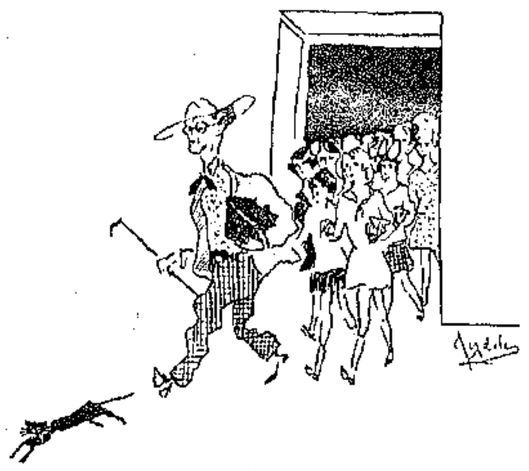

Ὁ Ἀναγίας μὲ τὰ ψαλιά.
[Σκίτσο τῆς Λιλάντας.]

γονοι τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ θέλει νὰ λέει ἁπλῶς ὅτι εἴμαστε Ἕλληνες καὶ αὐτὸ νὰ ἀρκεῖ γιὰ νὰ μᾶς θαυμάζουν. «Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ κανεὶς ἀντίρρηση», προσθέτει.

—Ὦ, κάθε ἄλλο! εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις. Καὶ οἱ νεώτεροι ὅμως Ἕλληνες ἐρρόντισαν νὰ κάνουν τόνομά τους ἔνδοξο ἀσχέτως μὲ τὴν καταγωγή τους. Δὲν πιστεύω νὰ μὴν τὸ λογαριάζῃ αὐτὸ τὸ *Ὄνειρον τοῦ Ἑλληναρᾶ*.

Καὶ τώρα ἐρχόμαστε στόν... Μάρτη.

— Τί, στὸ Μάρτη; ἀπόρησαν οἱ ἀδελφές μου.

— Ναί, στὸ Μάρτη. Ὅπως ὁ Μάρτης δὲν λείπει ἀπ' τὴ Σαρακοστή, ἔτσι κι' ἀπὸ τὴν Κυριακὴ οἱ Διαπλασάριοι. Νὰ ὁ *Ρασπουτὶν* (πώ, πώ, τί φοβερὸ ψευδώνυμο,) ποὺ νομίζει ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ ἕνα παιδὶ εἶναι ὅταν τοῦ ποῦν πῶς τὸ ἐνέγραψαν στὴ Διάπλαση, καὶ ὅταν παίρνῃ δέκα στὰ μαθήματα. Τὸ ἴδιο λέει κι' ὁ *Σεπτεμβρένος*, ποὺ ἡ μεγαλύτερή του εὐτυχία, στὴν ξενητειὰ εἶναι ὅταν λαμβάνῃ τακτικὰ τὴν Διάπλαση. Ἡ *Ἐθνικὴ Πίστις* θέλει νὰ γίνῃ ἡ Διάπλασις δωδεκαμελὲς διὰ νὰ τὴν χορταίνουν τὰ Διαπλασόπουλα, (μ' αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἴδια).

Τώρα ἔρχεται ὁ *Νίρκισσος*, ποὺ γράφει στὴν ἀρχὴ ὅτι δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ θετικὰ ποιὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία στὸν κόσμο, ὁ ἴδιος ὅμως, γιὰ νὰ εἶναι εἰλικρινής, δὲν μᾶς κρύβει ὅτι πραγματικὴ εὐτυχία γι' αὐτὸν θὰ ἦταν νὰ ἔπαιρνε τὸ Α' βραβεῖο στὴν 37η Κυριακή.

—Ἄ! τὸν καϊμένον, δίκιο ἔχει, εἶπαν τὰ κορίτσια.

— Ναί, δίκιο ἔχει ἀλλὰ ποὺ δὲν εἶναι ὁ μόνος ποὺ τρέφει τὸν «αὐσεβῆ αὐτὸν πόθο» ὅπως λέει; Γιατὶ τὸ ἴδιο θέλουν καὶ τὸ *Χαζοπούλι*, κι' ἡ *Πορφυρογέννητη*, ποὺ θέλει νἄρθῃ σ' ὅλα πρώτη, στοὺς διαγωνισμούς, στὸ σχολεῖο, καὶ ὁ *Κύριος Χ*, καὶ ἡ *Νέμεσις* καὶ ὁ *Βορώνος Μυγχάουζεν*, ποὺ θεωρεῖ ὅτι γιὰ ἕνα λαὸ ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι ἡ Εἰρήνη, γιὰ μιὰ οἰκογένεια ἡ γαλήνη καὶ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ἡ ἐκπλήρωσις τῶν πόθων του· καὶ φυσικά, ὁ διακαέστερος πόθος τοῦ *Βορώνου Μυγχάουζεν* εἶναι τὸ Α' Βραβεῖο τῆς Κυριακῆς. Κι' ἀκόμη δὲν τελειώσαμε. Νὰ ὁ *Ἱέρων*, ποὺ πρῶτα ἀπ' ὅλα θέλει νὰ διαφύγῃ ἡ ἀπάντησή του ἄλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ποὺ ἀπειλοῦν τὴν Κυριακή, κι' ἀφοῦ τὰ διαφύγῃ, νὰ βραβευθῇ κιόλας. Μᾶς στέλνει μάλιστα καὶ τρία νόστιμα σκιτσάκια. ὅπου στὸ ἕνα φαίνεται ἡ ἀπάντησή του νὰ φεύγῃ, μάλιστα νὰ φεύγῃ μὲ τὰ πόδια της, ἀπὸ μιὰ καταστρεπτικὴ πυρκαϊά!

Πόδια στὴν ἀπάντησή της ἔχει βάλει κι' ἡ *Μαΐρω τοῦ Κολέγη*· ἐδῶ ὅμως βλέπουμε τὰ γράμμα της νὰ προσπαθῇ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Κυριάκου, ἑνὸς Κυριάκου φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ. Καὶ τελευταία ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ θέλουν τὸ Α' Βραβεῖο εἶναι ἡ *Ἀκαημαΐα*, ποὺ προσθέτει ὅμως ὅτι θὰ ἦταν μεγάλη εὐτυχία ἂν ἐτελειοποιεῖτο ἡ ἐφεύρεσις τοῦ Ἔδισων καὶ συγκεινωνούσαμε μὲ τὸν Διάβολο!

— Χριστὸς καὶ Παναγιά, μακρυὰ ἀπὸ μᾶς! εἶπε ἡ κυρὰ Μάρθα καὶ σταυροκοπήθηκε.

— Λοιπὸν τί λέτε; Ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἐκφράζουν τὴν ἴδια ἐπιθυμία. Πῶς μποροῦμε ὅμως νὰ δώσωμε τὸ Βραβεῖο σ' ἕνα καὶ νἀφήσωμε τὰ ἄλλα παρακονεμένα; .. Ἐκτὸς ἂν τὸ δώσωμε μὲ κλῆρο ...

—Ὄχι, ὄχι. Ἀνανίᾳ, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις, αὐτὸ δὲν γίνεται. Τὸ Πρῶτο Βραβεῖο οὔτε μοιράζεται, οὔτε μὲ κλῆρο μπορεῖ νὰ δοθῇ. Παρακάτω!

— Λοιπόν, ἂς ἀφήσουμε αὐτοὺς κι' ἂς περάσουμε σ' ἄλλους. Αὐτοὶ βρίσκουν τὴν πιὸ μεγάλη εὐτυχία στὴν ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντος. Νὰ ἡ *Ἰωαννάλα* ποὺ θυμᾶται τὸ «Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε» καὶ γράφει ὅτι τότε ὁ ἄνθρωπος εἶναι εὐτυχισμένος, ὅταν πεθάνῃ ἀφοῦ ἔχει κάνει τὸ καθῆκον του, καὶ τὸ *Μῆλο Φιρίκι* ποὺ μάλιστα μιὰ φορὰ ἔβγαλε τὸν ἐχθρό του ἀπὸ ἕνα «χάνδικα» (Μὰ ἔχουν ἐχθροὺς καὶ τὰ φιρίκια μῆλα; Ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς σ' ὅλους ἀρέσουν.) Καὶ τὸ *Χαμόγελο* τὸ ἴδιο ὑποστηρίζει, κι' ὁ *Ὀπαδὸς τοῦ Τολστόϊ* κι' ἄλλοι κι' ἄλλοι ἀτελείωτοι. Καὶ τὸ ἴδιο σχεδὸν λένε κι' ἐκεῖνοι ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ εὐτυχία βρίσκεται στὴν ἥσυχη συνείδηση, ὅπως ἡ *Τζιπόνια*, ὁ *Σπαρτάκης*, κι' ἡ *Ραΐνα* ποὺ θέλει νὰ εἶναι κανεὶς καὶ ὑγιὴς καὶ νὰ εἶναι καὶ ἐλεύθερος. Ἡ *Μιμίκα* στηρίζει στὴν πικρὴ ἢ μᾶλλον στὴν γλυκειὰ της πεῖρα αὐτὰ ποὺ μας γράφει. Γιατὶ μιὰ φορά, τώρα καὶ τέσσερα χρόνια, ἔφαγε κρυφὰ ἕνα βάζο μὲ γλυκὸ σταφύλι.

— Πώ, πώ! καὶ δὲν στομάχιασε; ρώτησαν οἱ ἀδελφές μου.

— Αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ καλύτερη τιμωρία. Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι ποὺ ἡ μαμά της τὸ ἀνεκάλυψε καὶ ὑποψιάστηκε τὸν μικρό της ἀδελφὸ καὶ τὸν τιμώρησε νὰ κοιμηθῇ νηστικός. Φαντάζεσθε τί νύχτα πέρασε ἡ *Μιμίκα*. Δὲν ἔκλεισε μάτι, καὶ μόλις ξημέρωσε, ἔτρεξε καὶ τὰ εἶπε ὅλα τῆς μαμᾶς της. Κι' ἀπὸ τότε ἐσχημάτισε τὴ γνώμη ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι νὰ ἔχῃ κανεὶς τὴ συνείδησή του ἀναπαυμένη.

—Καὶ τὸ στομάχι του ἐπίσης, εἶπε ἡ Ἐλπίς.

— Πιὸ καλὰ ὅμως ἀπ' ὅλους μᾶς δικαιολογεῖ τὴν προτίμησή της ἡ *Μάγισσα*. «Τὴν εὐτυχία», γράφει, «εἶναι δύσκολο νὰ τὴν καθορίσουμε. Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ εἶναι εὐτυχὴς σύμφωνα μὲ τὸν χαρακτῆρα του. Καμμιὰ φορὰ κάτι ἀσήμαντο μᾶς κάνει νὰ νοιώσουμε ἀληθινὴ χαρά. Καὶ τί ἄλλο εἶναι ἡ εὐτυχία παρὰ μιὰ ἐναλλαγὴ ἀπὸ μικρὲς εὐχαριστήσεις, φθάνει νὰ ξέρουμε νὰ τὶς νοιώσουμε. Ἡ μεγαλύτερη ὅμως εὐτυχία εἶναι στὴν ἡσυχία τῆς συνειδήσεως. Εἶναι τὸ φοβερώτερο μαρτύριο νὰ νοιώθῃ κανεὶς ὅτι ἔχει κάνει ἄλλους νὰ πονέσουν ἐξ αἰτίας του».

Καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν ὡραία ἀπάντηση, ἐρχόμαστε σ' ἐκείνους ποὺ θεωροῦν γιὰ εὐτυχία τους τὴν ἐκπλήρωση τῶν ἰδανικῶν τους. Ἡ *Ἀμαλία* πρῶτα μᾶς γράφει ὅτι βρίσκει τὴν ἐρώτησή μας πολὺ καλὴ (εὐχαριστοῦμε), δὲν ξέρει ὅμως πῶς θὰ βροῦμε ἐμεῖς τὴν ἀπάντησή της. Καὶ ἡ ἀπάντησή της εἶναι ὅτι

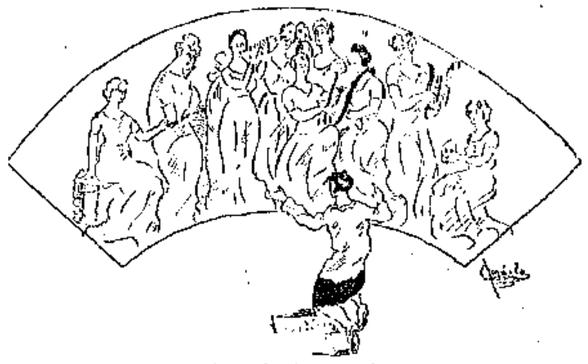

Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία τῆς Ἀτλάντως.
[Σκίτσο τῆς ἴδιας.]

δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ νὰ μὴ συναντήσῃ τὶς ἀπογοητεύσεις τῆς ζωῆς. (Ὡραῖο εἶναι, *Ἀμαλία*, αὐτό, ἀλλὰ κάπως δύσκολο νὰ γίνῃ). Ὁ *Καρδανάπαλος* ἤθελε νἀπαντήσῃ ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι ἡ ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντος· βρίσκει ὅμως ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν τόσο σαβαρὰ καθήκοντα, ὥστε νἀποτελῇ ἄθλον ἡ ἐκτέλεσή τους. Εἶδε λοιπὸν πῶς μόνος του δὲν τὰ καταφέρνε νὰ βρῇ τὴν ἀπάντηση καὶ ρώτησε μιὰ τυρλὴ γρηνιὰ, ποὺ φυσικὰ τοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἤθελε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ βλέπῃ. Ρωτάει τὸν παπὰ τῆς ἐνορίας τους καὶ τοῦ λέει ὅτι καλύτερα θὰ ἦταν νὰ μπορούσαμε νὰ μὴ βλέ-

πουμε τὸ κατάντημα τοῦ κόσμου. Πάει παρακάτω καὶ ἀκούει νὰ λένε ὅτι μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι νὰ μὴν πεθαίνῃ κανείς. Πάει παρακάτω (καλέ, σωστὸ παραμύθι καταντάει αὐτὴ ἡ ἀπάντησις ἐνῶ τοῦ *Χαρδαπάπαλου*) καὶ ἀκούει: «δὲν ἦταν νὰ πεθαίναμε ὅλοι;» Καὶ οὕτω καθεξῆς ὥσπου πείστηκε ὁ *Χαρδαπάπαλος* ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ὁ ἕνας θεωρεῖ γιὰ τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία, ὁ ἄλλος τὸ θεωρεῖ δυστυχία, καὶ ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία, γιὰ τὸν καθένα θὰ ἦταν νὰ ἐκπληρώνονται οἱ δικές του ἐπιθυμίες, ἀδιαφορώντας γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ἡ Δάφνη σκέπτεται ποιὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία...
[Σκίτσο τῆς ἴδιας.]

—Τὸν ἐγωϊσταρο! εἶπαν τὰ κορίτσια μ' ἕνα στόμα.

— Δὲν εἶναι ὁ μόνος. Κι' ἡ *Παληκαραβάνα* δηλώνει ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ καθενὸς εἶναι νὰ ἐκπληρωθῇ αὐτὸ ποὺ ὀνειρεύεται καὶ τὸ *Αἰγόκλημα* ὑποστηρίζει τὸ ἴδιο καὶ τὸ εὔχεται στὴ Διάπλαση καὶ σ' ὅλα τὰ διαπλασόπουλα ποὺ τῆς εἶναι τόσο ἀγαπητά· καὶ ἡ *Ἡδύλη* ποὺ μᾶς γράφει ὅτι «κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἕνα ἰδανικὸ μικρὸ ἢ μεγάλο, ψηλὸ ἢ ταπεινό, ποὺ γι' αὐτὸν ὅμως εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς του. Κι' εἶναι δύσκολο νὰ τὸ φθάσῃ, κι' εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸ φτάσαν τὸ ἰδανικό τους. Τὸ νὰ πετύχει λοιπὸν κανεὶς αὐτὸ ποὺ ἐπιδιώκει ἀληθινὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία γι' αὐτόν», καὶ ... τέλος, δὲν ἔχει πιὰ ἄλλους αὐτὸς ὁ σωρός.

***

Καὶ τώρα ἐρχόμαστε στὶς πιὸ ἀστεῖες ἀπαντήσεις, σ' αὐτοὺς ποὺ βρίσκουν τὴν ὑπέρτατη εὐτυχία ... στὸ φαΐ!

—Ἴι! θαύμασαν οἱ ἀδελφές μου.

— Πρῶτα ν' ἀκούσετε κι' ὕστερα νὰ θαυμάσετε. Τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* μᾶς γράφει ὅτι πρῶτα ἀπ' ὅλα δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ φιλοσοφοῦντες, καὶ ὅτι γιὰ ἕνα παιδὶ δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη εὐτυχία ἀπὸ τὸ φαΐ κι' ἀπ' τὸν ὕπνο. Τὸ ἴδιο γράφουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ποὺ τοὺς ἔχει ... φάει λιγάκι ὁ σεισμὸς καὶ δὲν μπορῶ νὰ τοὺς καθαροδιαβάσω, τοὺς ὑπερθεματίζει ὅμως ὅλους ὁ *Νικηφόρος*, ποὺ κρίνει ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία γι' αὐτὸν θὰ ἦταν νὰ εἶχε τόσο γερὸ στομάχι, ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ φάῃ ὅλα τὰ γλυκὰ ποὺ ὑπάρχουν στὰ ζαχαροπλαστεῖα, δηλαδή: πάστες, μπακλαβάδες, καταΐφια, ριζόγαλα κλπ.

— Ξέχασε τὸ ραβανί! εἶπε ἡ Φιφή.

—Ἄχ, καὶ τὸ γαλατομπούρεκο... εἶναι τόσο ὑφαιτο! εἶπε μὲ καῦμὸ ἡ Διλή.

— Τὸ γράμμα τοῦ *Νικηφόρου* μᾶς ἄνοιξε τὴν ὄρεξη, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις. Δὲ στέλνεις, κυρὰ-Μάρθα, στὸ ζαχαροπλαστεῖο νὰ πάρουμε μερικὰ γλυκά;

Φαντάζεσθε τὸν ἐνθουσιασμό, τῶν μικροτέρων μάλιστα μελῶν τοῦ σπιτικοῦ. Κι' ἀφοῦ φαγώθηκαν τὰ γλυκὰ (ἐγὼ μάλιστα, ἐπειδὴ ἤμουν ἐκεῖνος ποὺ εἶχα διαβάσει τὸ γράμμα τοῦ *Νικηφόρου* καὶ εἶχα ἐμπνεύσει τὴν ἰδέα, ἤθελα νὰ φάω δύο, ἀλλὰ δὲν μ' ἄφησαν) καὶ τελείωσε τὸ γλυκύ, γλυκύτατα μὰ τὴν ἀλήθεια, διάλειμμα, ξανάρχισα τὴν ἀνάγνωση.

***

Τώρα θὰ ἰδοῦμε σ' ἐκείνους ποὺ δὲν μποροῦν νὰ καταταχθοῦν σ' ἕνα ὡρισμένο σωρὸ κι' ἔτσι μπῆκαν ὅλοι μαζὶ σ' ἕναν. Βέβαια ἐδῶ εἶναι καὶ πολὺ ὡραῖες ἀπαντήσεις· εἶναι ὅμως κι' ἄλλες ποὺ ἀπορῶ ... πῶς σώθηκαν ἀπ' τὸν σεισμό. Νὰ π.χ. μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πρωτότυπες κι' ὡραῖες. Εἶναι τῆς *Ζουλέϊκας*, ποὺ μὲ λίγα λόγια μᾶς γράφει, ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία θὰ ἦταν ἂν μποροῦσε κανεὶς νὰ εἶναι εὐχαριστημένος μὲ ὅ,τι ἔχει κι' ἔτσι, ἂν θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του εὐτυχῆ, θὰ ἦταν στ' ἀλήθεια εὐτυχής. Ἔτσι νόστιμα καὶ «ζουμερὰ» μᾶς γράφει κι' ἡ *Ἀνδαλουσία*, ποὺ βρίσκει πῶς ἦταν εἶναι κανεὶς ὀλιγαρκής, ὅταν εὐχαριστιέται σ' ἐκεῖνα ποὺ ἔχει κι' ὅταν ἔχει μέσα στὸ σκίτσο του τὴν ὀμπρέλα καὶ τὴν ὑγεία, τότε εἶναι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ἴδιο λέει κι' ἡ *Κύριαν Σύλβα* ποὺ γράφει, ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι ν' ἀναπαύεται κανεὶς στὸ λίγο καὶ νὰ μὴν ζητῇ τὰ περισσότερα. Ἡ *Μερκία* βρίσκει ὅτι ἡ εὐτυχία ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλοὺς παράγοντας κι' ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἔχει ὅλα μαζί, γι' αὐτὸ πρέπει, ν' ἀρκεῖται σ' ἐκεῖνο ποὺ νομίζει πῶς μπορεῖ νὰ τὸν κάνῃ εὐτυχισμένο. Ἡ *Κλαψάρα* βρίσκει ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ καθενὸς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν διάθεσή του, γιατὶ πολλὲς φορὲς τὰ μεγάλα δῶρα τῆς τύχης μᾶς ἀφήνουν ἀσυγκίνητους, ἐνῶ τὸ παραμικρὸ πρᾶγμα μπορεῖ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὸν παράδεισο. Ἡ *Γλυκειὰ Χαραυγὴ* βρίσκει ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία ποὺ χάρισε στὸν κόσμο ὁ Θεός, εἶναι ἡ ἐλπίδα κι' ὅποιος δὲν τὴν γνωρίζει εἶναι δυστυχισμένος. Τὴν ἐλπίδα ποιητὰ κι' ἡ *Φιλόξενη*, γιατὶ «καὶ δυστυχοῦντες βρίσκουμε σ' αὐτὴ παρηγοριά, καὶ εὐτυχοῦντες νομίζουμε πῶς ἡ εὐτυχία μας θὰ εἶναι ἀτέλειωτη καὶ διαρκής». Ὁ *Ἀκάμας* πάλι μᾶς ἀπαντᾶ «ἀρνητικῶς» σὰν νὰ ποῦμε. Γιατὶ μᾶς γράφει ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία θὰ ἦταν ἂν δὲν ὑπῆρχαν δυστυχίες.

— Σὰ νἄλεγες ἐσύ ὅτι γιὰ νὰ μὴν γίνονται ἐπεισόδια στὴν Κυριακή, θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ γίνονται Κυριακές! πετάχτηκε ἡ Κική.

— Κι' ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ μένα θὰ ἦταν ἂν ἔπαυες νὰ εἶσαι φλύαρη. Ἄκουσε ὅμως τώρα τὸ καλὸ καὶ φρόνιμο κορίτσι, τὴν *Δαφνούλα*. «Ἐγὼ νομίζω» γράφει «πὼς τὸ πιὸ εὐχάριστο πρᾶγμα στὸν κόσμο γιὰ μένα, εἶναι νὰ διαβάζω ὡραῖα βιβλία». Ὁ *Γαλιξίας* μᾶς ἀπαντᾶ πάλι φιλοσοφικά. Γι' αὐτὸν ἡ εὐτυχία εἶναι ἡ ζωὴ ἢ ὁ θάνατος! Ζωὴ ὅμως χωρὶς πίκρες καὶ βάσανα μ' ἀνακαυμένη τὴ συνείδηση καὶ θάνατος ἥσυχος καὶ γλυκός. Ὁ *Περικλῆς Μακρῆς* βρίσκει τὴν εὐτυχία στὴ δόξα. «Ὦ, ἂν εἶχα», γράφει, «τὴ δόξα τοῦ Μπετόβεν, τοῦ Μόζαρτ καὶ τόσων ἄλλων καλλιτεχνῶν ποὺ πέθαναν ἀφίνοντας ἀθάνατο τ' ὄνομά τους!»

—Ἔ, δὲν ἔχει παρὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, εἶπε ἡ Πίστις. «Θέλω σημαίνει μπορῶ».

— Νὰ τώρα κι' ἡ *Λιλάντα*, εἰκονογραφημένη ὅπως πάντα.

— Πώ, πώ, εἶπαν οἱ ἀδελφές μου, ἔκανες καὶ δίστιχο.

— Δίστιχο, ἀλήθεια; Ἔγινε «ἀκουσίως» μου, σᾶς βεβαιῶ. Ἂς ἀφήσουμε ὅμως τώρα τὸ «δύστυχο τὸ δίστιχο» κι' ἂς ἔρθουμε στὴν εὐτυχία τῆς *Λιλάντας*. Σύμφωνα μ' αὐτήν, κάθε ἄνθρωπος ἔχει διαφορετικὴ ἀντίληψη τῆς εὐτυχίας κι' ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς γράψῃ τὴν μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ τὸν καθένα, γιατὶ θἄπρεπε νὰ γράψῃ τρία δισεκατομμύρια εὐτυχίες, ὅσοι δηλαδὴ εἶναι ἄνθρωποι. («Ἔλαβε ἄραγε ὑπ' ὄψει της καὶ τὴν τελευταία ἀπογραφὴ τῆς Ἑλλάδος;) Ἀρκεῖται λοιπὸν στὸ νὰ μᾶς πῇ ποιὰ θεωρεῖ ὡς μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ τὸν ἑαυτό της, κι' αὐτὴ θὰ ἦταν, λέει:—καὶ μᾶς παρακαλεῖ νὰ μὴ γελάσουμε—ἂν ἀνέβαινε στὸν Παρνασσὸ καὶ κάθε μιὰ ἀπ'

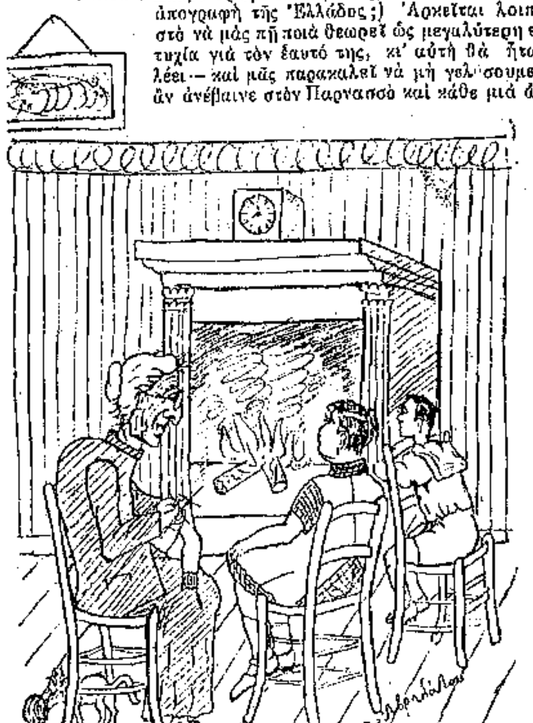

«Ἡ αυριανέρα μας ἡ Εὐτυχία, ποὺ μᾶς λέει παραμύθια...»
[Σκίτσο τῆς Πάνδειος Ἀβραδάτου.]

τὶς Μοῦσες τῆς ἔδινε τὴν δική της χάρη!

— Μὲ τὸν Πήγασο θ' ἀνέβαινε; ρώτησε μὲ περιέργεια ἡ Κική.

— Δὲν ξέρω, στὸ σκίτσο της δὲν φαίνεται ὁ Πήγασος. Ἴσως τὸν ἔβαλε νὰ βόσκῃ παρακάτω. Μαζὶ μ' αὐτὸ ὅμως τὸ σκίτσο,

στέλνει κι' ἕνα ἄλλο ὅπου παριστάνει ἐμένα μὲ τὶς ἀπαντήσεις τῆς Κυριακῆς ὑπὸ μάλης. Καὶ μὲ παριστάνει, ἰδῆτε καὶ φρίξετε, μὲ γυαλιά! Πῶς τῆς ἦρθε ἡ ἰδέα;

—Ἴσως νὰ νομίζει πὼς βάζεις τὰ γυαλιά σου γιὰ νὰ κοιτάξῃς καλύτερα τὶς ἀπαντήσεις, εἶπε γελώντας ἡ Ἀγάπη.

— Χμ, μπορεῖ νὰ ἔκανε εἰκονογραφημένο ἀλογαπαίγνιο, εἶπα. Ἀλλὰ τώρα ἔρχομαστε σὲ τρεῖς πιὸ πεζές.

— Γιατί; οἱ ἄλλοι ἦταν καβάλλα; ρώτησε μὲ ἀπορία ἡ Φιρφί.

— Βέβαια, ἡ *Λιλίντα* ποὺ καβαλλίκευε τὸν Πήγασο, τῆς ἐξήγησε ἡ Καλή.

— Σιωπὴ ἐσεῖς μικρές. Οἱ πεζὲς λοιπὸν εἶναι ἡ *Καϊρίνα* ποὺ βρίσκει ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι νὰ διασκεδάζῃ κανείς, ἀλλὰ μὲ ἀνθρώπους ποὺ ἀγαπᾶ. Ὁ *Μενέλαος Μαλαμᾶς* ποὺ βρίσκει ὅτι οἱ Ἀποκρηὲς εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία ποὺ χάρισε ὁ Θεὸς στὸν κόσμο. Τὸ ἴδιο λέει κι' ἡ *Πριγκήπισσα Ραπανάκη*, ποὺ θἄρχόταν καὶ στὸν χορὸ τῆς Διαπλάσεως καὶ θὰ ἔβαζε ἐμένα τὸν Ἀνανία νὰ χορέψω ταράλεστον! Καὶ θἄμουλιαζα, λέει, σὰν σκελετός! Κι' αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ μεγαλύτερή της εὐτυχία! Ἔ, μὰ σὲ πιάνει φούρκα ἢ δὲν σὲ πιάνει; Ἄ, *Πριγκήπισσα Ραπανάκη*! Καλὰ ἔκανες καὶ φοβόσουν μήπως πέσει τὸ γράμμα σου στὰ χέρια μου!

Νὰ τώρα κι' ἕνα καλόκαρδο παιδί, ὁ *Ἀετὸς τῶν Θαλασσῶν* ποὺ δὲν σκέπτεται τὸν ἑαυτό του ἀλλὰ τοὺς ἄλλους, καὶ θὰ ἤθελε νὰ μὴν ὑπάρχουν πιὰ ζητιάνοι στὸν κόσμο. Νὰ ἡ *Δάφνη* ποὺ θεωρεῖ ὡς τὴν μεγαλύτερη εὐτυχία τὸ νὰ εἶναι κανεὶς σοφὸς καὶ νὰ ζῇ στὴν ἐξοχή, κι' ἔτσι θὰ εἶναι καὶ πλούσιος καὶ θὰ ζῇ χωρὶς φροντίδες. Νὰ κι' ἡ *Ἀφροδίτη τῆς Μήλου* ποὺ τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία τὴν βρίσκει στὴν φιλία. «Ποιὰ μεγαλύτερη εὐτυχία» γράφει, μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τὸ ν' ἀπακτήσῃ κανεὶς ἕναν πιστὸ κι ἀφοσιωμένο φίλο; Μαζί του συμμερίζεται τὴν χαρὰ καὶ τὴν νοιώθει μεγαλύτερη, μαζί του συμμερίζεται τὴν λύπη καὶ στὰ παρηγορητικά του λόγια βρίσκει τὴν λύπη καὶ τὴν ἐλπίδα.»

— Μπράβο, *Ἀφροδίτη τῆς Μήλου*, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις, ὡραῖα τὰ λές.

—Κι' ἀκόμη πιὸ δικαιολογημένα μιὰ καὶ ἡ ἀπάντησίς της σώθηβε χάρις στὴ φιλία τὴ δική μου καὶ τοῦ Ἀζαρία. Γιατὶ ἂν δὲν ἦταν ὁ Ἀζαρίας, τὸ γράμμα της θὰ ἔμενε κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια.

Κάτι θέλησε νὰ πῇ ἡ Κική, πὼς ἂν δὲν ἦτανε ἡ φιλία μου μὲ τὸν Ἀζαρία, δὲν θὰ ἐπήγαινε αὔτε στὸ Λουτράκι, ἀλλὰ τὴν ἀγριοκέιταξα καὶ σώπασε.

—Ὁ *Πέτης Παπάζογλου*, ἐξακολούθησα, ποὺ ἐνθουσιάστηκε ὅταν διάβασε τὴν 36η Κυριακή, μᾶς γράφει ὅτι ὡς μεγαλύτερα εὐτυχία θεωρεῖ τὸ νὰ ἔχῃ κανεὶς κοινωνικὴ ὑπόληψη καὶ νὰ διαπανίζεται τὸ ὄνομά του. Τὸ *Ἀλεξανδρινὸ Δεσπλασόπουλο* βρίσκει ὅτι ἡ εὐτυχία θὰ ἐπικρατοῦσε σεὸν κόσμο ἂν ἔλειπαν ἀπὸ αὐτὸν ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ πλεονεξία· καὶ τελειώνει: «Ἀλλὰ φεῦ! Ἀνανία!», σὰν νὰ ἔφταιγα ἐγὼ ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν. Ἡ *Τόνη Μονάχη*, σ' ἕνα γράμμα πύρινο, μᾶς γράφει ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία θὰ ἦταν γιὰ τὸν κόσμο ἂν ἡ γυναίκα... ἤμενε γυναίκα. Γιατὶ τώρα λέει εἶναι περισσότερο ἄνδρας παρὰ γυναῖκα μὲ τὸ τσιγάρο ποὺ καπνίζει, μὲ τὸ ἀγορίστικο ὕφος καὶ μὲ τ' ἄλλα ποὺ δὲν τῆς ταιριάζουν! Ἀκοῦτε τα λοιπὸν ἐσεῖς οἱ δώδεκα.

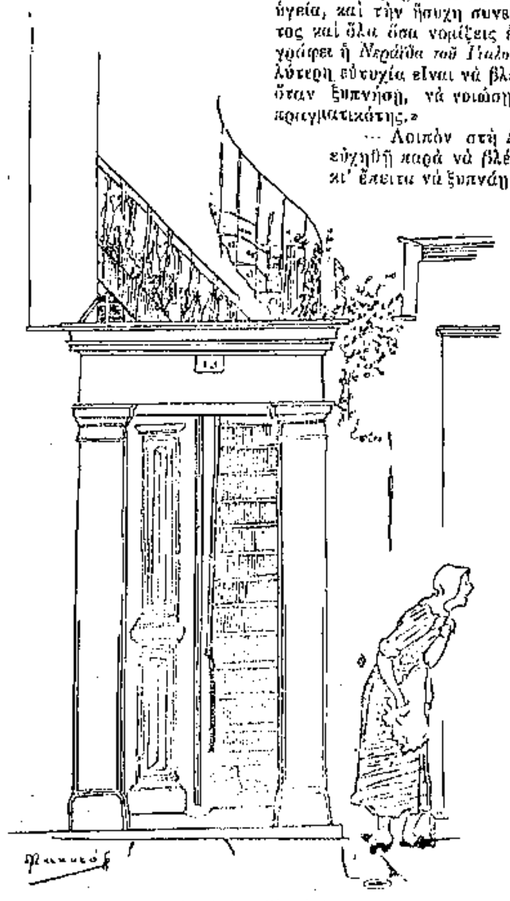

«— Εὐτυχία!.. Εὐτυχία!..»
(Σκίτσο τοῦ Μακντόφ.)

Νὰ τώρα καὶ τὸ χαριτωμένο γραμματάκι τῆς *Κόκκινης Μηλιᾶς*, ποὺ βρίσκει ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι τὸ σχολεῖο καὶ οἱ παύσεις! Ποῦ ἄλλοῦ, λέει, θὰ βρῇς καλύτερες φιλενάδες παρὰ στὸ σχολεῖο, ποὺ ἀλλοῦ θὰ μάθῃς περισσότερα πράγματα παρὰ στὸ σχολεῖο. Καὶ τὶς παύσεις πῶς τὶς ἔχεις;... Αὐτὸ νὰ βλέπουν μερικὰ παιδιὰ ποὺ δὲν τοὺς ἀρέσει τὸ σχολεῖο. Ἀλλὰ ὄχι, σὲ κανένα διαπλασόπουλο δὲν συμβαίνει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ἡ *Περιπλοκὴς*, μιὰ φορά, ποὺ μόλις εἶχε σηκωθεῖ ἀπὸ ἀρρώστεια κι' εἶδε ἕνα γερὸ χωριατόπουλο, σκέφθηκε, φυσικά, ὅτι ἡ μεγάλη εὐτυχία εἶναι ἡ ὑγεία, σκέφθηκε ὅμως πάλι ὅτι ἂν φανταζόσε αὐτὸ τὸ ἴδιο ἀσφαλῶς δὲν θὰ συμφωνοῦσε μὲ τὴ γνώμη της, γιατὶ κανεὶς δὲν εἶναι εὐχαριστημένος μὲ τὴν τύχη του. Στὸ τέλος λοιπὸν βρίσκει ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι νὰ ζῇ κανένας σύμφωνα μὲ τὴν ἰδεώδη ἠθικὴ τοῦ Πλάτωνος! Καὶ τότε, λέει, δὲν θὰ ὑπῆρχαν οὔτε δικαστήρια οὔτε κι' ἀσυναμίες.

Ἄλλοι ὅμως προτιμοῦν τὶς ἐφευρέσεις, ὅπως ὁ *Λεβέντης* ποὺ θέλει νὰ τελειοποιηθῇ ἡ τηλεόρασις καὶ νὰ βλέπῃ ἀπὸ μακρυὰ τὸ σπιτικό μας, κι' ὁ *Βοσπορίτης* ποὺ θέλει νὰ τελειοποιηθῇ ἡ ἐφεύρεσις τοῦ Ἔδισσον καὶ νὰ μιλᾶμε μὲ τοὺς νεκρούς. Στὸν *Γὸ τῆς Φαιδήμης* δὲν ἀρκεῖ αὐτό, θέλει νὰ μὴν πέθαινε κανένας (καὶ τί θὰ γινόταν τότε τόσος κόσμος; θὰ ἔτρωγε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον;) κι' ἔτσι λέει δὲν θὰ πεθάνῃ κι' ἡ Διάπλασις ποὺ θὰ διαδοθῇ σ' ὅλο τὸν κόσμο! (Ἡ Διάπλασις ἔτσι κι' ἀλλοιῶς εἶναι ἀθάνατη, *Γὸ τῆς Φαιδήμης*). Τὴν ἀθανασία εὔχεται κι' ὁ *Μαστροχαλαστής*, ποὺ θέλει νάχε ὅλος ὁ κόσμος ἕνα περιοδικὸ σὰν τὴ Διάπλαση, καὶ τὸ *Γείκ*... Ἀ τὸ *Γείκ* δὲν τὸ νοιάζει ἂν πεθάνῃ, ἀρκεῖ ἅμα πεθάνῃ, νὰ πάῃ στὸν παράδεισο.

— Μεταθανάτιο εὐτυχία θέλει δηλαδή, εἶπε ἡ Ἐλπίς.

— Νὰ ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη, σχεδὸν συνονόματή της, γιατὶ αὐτὴ τὴ λέν' *Ἐρείκη*, ποὺ θέλει εὐτυχία ἐγάσμια καὶ ἐντελῶς ὑλικὴ μάλιστα. Μόνο τὸ χρῆμα, λέει, κάνει τὴν εὐτυχία, γιατὶ μόνο μ' αὐτὸ μποροῦμε, νὰ ἱκανοποιήσουμε ὅλες μας τὶς ἐπιθυμίες. Ὄχι ὅλες μας, *Ἐρείκη*, εἶναι πολλὲς ἐπιθυμίες, πάρα πολλές, ποὺ δὲν ἱκανοποιοῦνται μὲ τὸ χρῆμα. Δὲν ἔχεις δίκιο σὲ ὅσα γράφεις. Μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ πὼς εἶσαι ἡ μόνη ποὺ ἔστειλες τέτοια ἀπάντηση, ἐνῶ πόσοι εἶναι οἱ ἄλλοι ποὺ προτίμησαν τὴν ὑγεία, καὶ τὴν ἥσυχη συνείδηση, καὶ τὴν ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντος καὶ ὅλα ὅσα νομίζεις ἐσὺ ἀσήμαντα. Καὶ τώρα ἀκοῦστε τί γράφει ἡ *Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ*: «Ὡς τώρα κατάλαβα πὼς ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι νὰ βλέπῃ κανεὶς ἕνα τρομακτικὸ ὄνειρο καί, ὅταν ξυπνήσῃ, νὰ νοιώσῃ χαρὰ ἅμα ἀντιληφθῇ πὼς δὲν ἦταν πραγματικότης.»

— Λοιπὸν στὴ *Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ* δὲν ἔχει κανεὶς νὰ εὐχηθῇ παρὰ νὰ βλέπῃ κάθε νύχτα ἕνα τρομακτικὸ ὄνειρο κι' ἔπειτα νὰ ξυπνάῃ καὶ ν' ἀντιλαμβάνεται πὼς ἦταν ὄνειρο μονάχα, εἶπε γελώντας ἡ Ἀγάπη.

— Δὲν ξέρω, ἴσως. Αὐτὰ ὅμως μᾶς τὰ γράφει ἡ *Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ* γιὰ νὰ προσθέσῃ, κρίνοντας ἐξ ἰδίων, ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ ὅλο τὸν κόσμο θὰ ἦταν, ἂν ὅλες οἱ νίκρες δὲν ἦταν παρὰ ὄνειρο καὶ μόνο ἡ χαρὰ πραγματικότης.

Τὸ γράμμα τῆς *Χρυσαλλίδος* δὲν ξέρω ἂν εἶναι γιὰ γέλια ἢ γιὰ κλάματα. Γιατὶ ποιὸν νομίζετε πὼς θεωρεῖ τὸν πειὸ εὐτυχισμένο τοῦ κόσμου; Τὸν τρελλά! Μάλιστα, μὴν ἀπορεῖτε, τὸν τρελλό. Γιατὶ ὁ τρελλὸς νομίζει ὅτι εἶναι ὅ,τι θέλει, θέλει βασιλιάς, θέλει μαχαραγιάς. Ἀκοῦτε σεῖς ἰδέα!

— Κάνει λάθος ἡ *Χρυσαλλίς*, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις. Συνήθως οἱ τρελλοὶ εἶναι δυστυχέστατοι. Πολλοὶ λίγοι νομίζουν τὸν ἑαυτό τους εὐτυχῆ, καὶ ἔστω καὶ μιὰ στάλα λογικὸ νὰ τοὺς μένῃ, νοιώθουν τὴν ἐλεεινή τους κατάσταση. Ὁ Θεὸς νὰ φυλάῃ καθένα ἀπὸ τέτοια εὐτυχία!

***

— Καὶ τώρα, εἶπα, ἐρχόμαστε — ἐντελῶς ἀντίθετα ἀπ' τὶς ἄλλες Κυριακὲς — σ' ἐκείνους ποὺ ἀπορεύγουν ν' ἀπαντήσουν. Καὶ κρῶτα ἀπ' ὅλα αὐτοὶ ποὺ κάνουν ἀλογαπαίγνιο μὲ τὴν λέξη «εὐτυχία» καὶ εἶναι κι' ὅλοι εἰκονογραφημένοι, ὅπως ὁ *Μακντόφ* ποὺ γράφει ὅτι ἡ μεγαλύτερη Εὐτυχία τοῦ κόσμου θὰ ἦταν μιὰ μικρούλα τῆς γειτονιᾶς τους ἂν εἶχε γεννηθεῖ στά... 1760 καὶ ὄχι στὰ 1916. Γιατὶ τώρα τὴν ἔχουν ξεπαλιόσει τὰ παιχνίδια κι' ἡ ὑπηρέτριά τους βγαίνει διαρκῶς στὴν πόρτα καὶ τὴν φωνάζει νὰ γυρίσῃ σπίτι της, ἐνῶ ἂν εἶχε γεννηθεῖ στὰ 1750 θὰ ἦταν 177 ἐτῶν καὶ δὲν θὰ εἶχε ὄρεξη γιὰ παιχνίδια μιὰ καὶ θἄβλεπε ἡ μεγαλύτερη Εὐτυχία τοῦ κόσμου. Αἰγότερο ἡλικιωμένη εἶναι ἡ Εὐτυχία ποὺ διάβασε ὁ *Αὐγερινὸς* πὼς ζεῖ σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ἑλλάδος κι' εἶναι 125 ἐτῶν (αὐτὴ λοιπὸν εἶναι πραγματική κι' ὄχι φανταστική), κι' ἀκόμα πιὸ μικρὴ ἡ Εὐτυχία τῆς *Παιδείας Ἀβραδάτου*, γιατὶ αὐτὴ εἶναι μόλις 95 ἐτῶν καί, σὰ συμπέθερα, πάει στὸ σπίτι τους καὶ τοὺς λέει παραμύθια. Καὶ τῆς *Τοὐρτμας* ἐπίσης ἡ Εὐτυχία εἶναι γυναίκα, ἀλλ' αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅλες, ὄχι γιὰ τὴν ἡλικία της ἀλλὰ γιὰ τὸ μπόϊ της, «σωστὴ ἀντρογυναίκα», τόσο ποὺ στὴν πατρίδα της τὴν λένε Κυρὰ-Εὐτυχάρα!

Καὶ τώρα νὰ ἡ ἀπάντηση τοῦ *Ἑλληνικοῦ Γυήτρου*, ποὺ μᾶς γράφει ὅτι ἡ μεγαλύτερη αὐτυχία εἶναι ἐκείνη ποὺ μᾶς ἔρχεται ὅταν δὲν τὴν περιμένουμε· νὰ καὶ τῆς *Γερτλας Σπάρτης*, ποὺ βρίσκει ὅτι ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία βρίσκεται μόνον στὸ εὐφάνταστο παιδικὸ μυαλὸ ποὺ πλάθει μὲ τὴν φαντασία του ὅ,τι θέλει. Τὸ *Κουρελάκι* πάλι μᾶς λέει ὅτι θὰ πάῃ μὲ τὸ ἀεροπλάνο ὡς τὸ φεγγάρι γιὰ νὰ τὸ ρωτήσῃ τί ἔχει καὶ εἶναι τόσο εὐχαριστημένο καὶ γελαστό. Καλὸ ταξεῖδι λοιπόν, *Κουρελάκι*, καὶ καλὴν ἀντάμωση! Καὶ ἐρχόμαστε τώρα σὲ τέσσερις ἀπογοητευμένους, ποὺ νομίζουν ὅτι εὐτυχία σ' αὐτὸ τὸν κόσμο δὲν ὑπάρχει. «Δὲν ὑπάρχει», γράφει ὁ *Λαφτοστερῆς Ὀλαμπιονίκης* «γιατὶ ἂν ὑπῆρχε, δὲ θὰ τὴ ζητούσαμε.»

— Παράξενη ἰδέα, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις. Πολλὰ πράγματα ζητοῦμε· αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχουν;

— Κι' ἅμα λοιπὸν ἐγὼ ζητῶ φαΐ, εἶπα ἡ Φιρφί, πάει νὰ πῇ πὼς δὲν ἔχει;

Ἡ *Ἐλβίρα* ἔχει τὴν ἰδια γνώμη ἀλλὰ τὴν δικαιολογεῖ ἀλλοιώτικα. Ὁ ἄνθρωπος λέει, ὅσο εὐτυχισμένος κι' ἂν εἶναι, ζητᾶει ἀδιάκοπα τὴν εὐτυχία καὶ δὲν τὴ βρίσκει ποτέ, γιατὶ ὅσες φορὲς τὴν κρατάει στὰ χέρια του, δὲν τὴν αἰσθάνεται. Τὸ ἴδιο γράφει καὶ ἡ *Βαλέντσια*, ποὺ παρομοιάζει τὴν εὐτυχία μὲ μιὰ σκιά, ποὺ ὅσο τὴν πλησιάζουμε τόσο ἀπομακρύνεται αὐτή, καὶ ὁ *Γιαννάκης* ἐπίσης, καὶ... τέλος.

—Τί τέλος; Τελείωσαν οἱ ἀπαντήσεις;

—Ἂρ τέ; Κι' ἄλλες θέλατε; Δὲν σᾶς ἐφθασαν αὐτές;

— Κι' ἡ ἀπάντηση γιὰ τὸ βραβεῖο;

— Γιὰ ποιὸ βραβεῖο; Τὸ πρῶτο; Δὲν ἔχω ξεχωρίσει καμμιά. Στὴν ἀρχὴ εἶχα μιὰ δυὸ ὀπ' ὄψει μου, ἀλλὰ τώρα βλέπω πὼς δὲν ἦταν καμμιὰ γιὰ πρῶτο βραβεῖο.

— Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ;

Καθόμαστε ὅλοι μας «κατηφεῖς καὶ τεθλιμμένοι» καὶ κλαίγαμε τὴν τύχη μας, ὅταν αἴφνης ντρίννν! τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας.

Σὰν νὰ μ' ἔσπρωχνε κάποιο προαίσθημα, κατέβηκα τρέχοντας κι' ἄνοιξα μόνος μου. Ἦταν ὁ ταχυδρόμος μ' ἕνα γράμμα τοῦ Ἀζαρία ἀπὸ τὸ Λουτράκι. Ἀναβαίνοντας τὴ σκάλα, τὸ διάβασα: «Ἀγαπητέ μου Ἀνανία» ἔγραφε ὁ φίλος μου, «μὲ τὸ γράμμα μου αὐτὸ σοῦ στέλνω καὶ μιὰ ἀπάντηση τῆς Κυριακῆς ποὺ βρῆκα κατὰ τύχη μέσ' στὰ ἐρείπεια τοῦ σπιτιοῦ τῆς θειᾶς μου. Μοῦ ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση καὶ γι' αὐτὸ στὴ στέλνω καὶ σένα, γιατὶ εἶναι ἁμαρτία νὰ πάῃ χαμένη.» Διαβάζω τὸ γραμματάκι ποὺ ἦταν μέσ' στὸ γράμμα τοῦ Ἀζαρία, καὶ τί νὰ ἰδῶ! Ἡ καλύτερη ἀπάντηση τῆς Κυριακῆς!

— Ζήτω! ζήτω! Εὕρηκα! φώναξα μ' ἐνθουσιασμὸ μόλις μπῆκε στὴν αἴθουσα τοῦ συμβουλίου.

— Τί βρῆκες; ρώτησαν ὅλες ξαφνιασμένες. Κανένα θησαυρό;

— Καλὲ τί θησαυρὸ μοῦ λέτε; Βρῆκα τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία... τῆς Κυριακῆς, τὴν ἀπάντηση γιὰ τὸ Πρῶτο Βραβεῖο. Ἀκοῦστε καὶ κρίνετε:

«Ἀγαπητή μου Διάπλασις,

Μοῦ εἶπε ἡ μαμμά μου ὅτι μπορῶ κι' ἐγὼ νἀπαντήσω στὴν Κυριακὴ καὶ νὰ σκεφθῶ ποιὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία τοῦ κόσμου. Ἐγὼ σκέφθηκα καὶ εἶπα, ὅτι ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι νὰ κερδίσῃ κανεὶς τὴν βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.—Δίκιο ἔχεις, μοῦ εἶπε ἡ μαμμά μου, ἀλλὰ ἡ Διάπλασις ρωτάει γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ Κόσμου, ὄχι τῶν Οὐρανῶν.—Σκέφθηκα, καὶ τὴν ἄλλη μέρα τῆς εἶπα ὅτι: «Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία εἶναι νὰ ξέρει κανεὶς ὅτι αὐτὸς εἶναι ἡ αἰτία ποὺ εὐτυχεῖ ἕνας ἄλλος. Ἡ μαμμά μου δὲν μίλησε. Σὲ λίγο μοῦ εἶπε: Πῶς τὸ κατάλαβες αὐτό; Ἐγὼ ἀπήντησα: Πάντοτε ὅταν κάνω ἐλεημοσύνη ἔχω χαρά. Μιὰ φορὰ ποὺ ἔδωσα κρυφὰ σὲ μιὰ φτωχὴ πολλὰ λεπτὰ ποὺ μοῦ εἶχε δώσει ὁ μπαμπάς μου καὶ τὴν εἶδα τόσο εὐχαριστημένη, εἶχε μεγάλη χαρά. Καὶ ὅταν τὴν Πρωτοχρονιὰ ἐχάρισα τὸ μπαλόνι μου σ' ἕνα φτωχὸ παιδάκι, ἤμουν πάρα πολὺ εὐτυχισμένος γιὰ τὴ χαρά του. - Ὡραία ἡ γνώμη σου, εἶπε ἡ μαμμά μου. Νὰ μοῦ γράψῃς πῶς σοῦ φαίνεται καὶ σένα ἡ γνώμη μου, ἀγαπητή μου Διάπλασις.

Σὲ φιλῶ

Ἰάσων».

— Θαυμάσια! εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις. Ἡ μόνη πραγματικὴ εὐτυχία εἶναι αὐτὴ ποὺ γράφει ὁ *Ἰάσων*. Τὸ νὰ ξέρει δηλαδὴ κανεὶς ὅτι αὐτὸς εἶναι ἡ αἰτία ποὺ εὐτυχεῖ ἕνας ἄλλος. Εἶναι ὁ μόνος ἀπ' ὅλα νὰ παιδιὰ ποὺ ἔστειλε αὐτὴ τὴν ἀπάντηση καὶ ἡ γνώμη του ἔχει ἀκόμα μεγαλύτερη ἀξία, γιατὶ προέρχεται ἀπὸ ἕνα παιδάκι ἐννέα ἐτῶν.

— Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων ἡ ἀλήθεια! εἶπα ἀποφθεγματικά. Ἂν κι' ἕνα παιδάκι ἐννέα ἐτῶν, κι' ἔξυπνο μάλιστα, δὲν εἶναι καθάλου νήπιο!..

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἰάσων* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λευκὸν Κρῖνον* [18Ε]. — *Μάγισσα* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀγνὴ Ψυχούλα* [17Ε]. — *Κόρη τοῦ Βουνοῦ* [16Ε]. — *Ζουλέϊκα* [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἕκαστον: *Ἰδύλη, Νύρα, Ἀνθισμένη Μηλιά, Ἐλευθέριος Ρουσσάκης, Νάρκισσος, Μιμέζα, Πληγωμένο Πουλάκι, Ἀνδαλουσία, Μερκία, Ξερόβηχας, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Μαιντόρ, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Λιλίντα, Ξακουστὴ Νεράϊδα, Ἀτακὴ Ἀὐγή, Ζακυνθινὸ Μενεξεδάκι, Κόκκινη Μηλιά*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον: *Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης, Ἀρχαία Ἑλλάς, Ἀφρισμένο Κῦμα, Πάνθεια Ἀβραδάτου, Λέρινος, Σπρδανάπαλος, Κάρμεν Σύλβα, Μπούμ, Κλαψιάρα, Περιπλοκάς, Θαλασσοταραχή, Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης, Ταυέχιρα, Μικρὴ Ἀρτίστα, Ἄσπρο Ρατάκι, Βυρῶνος Μυγχάουζεν, Ἀκάμας, Τζάκ*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον: *Ἰσπανίδα, Λουλουδένια, Ἅμλετ, Ἐρωτόκριτος, Γενοβέφα, Ροδοδάφνης, Τζοκόντα, Καϊρίνα, Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, Γλυκειὰ Χαραυγή, Φιλόγελη, Ἐλβίρα, Φτέρη, Φώτης Σκοτάδης, Ρουσέτ, Μικρομέγαλη, Αἰγυπτία Βασιλόπαις, Νικηφόρος, Τόνη Μονάχη, Γόρδιος Δεσμός, Γενναία Σπάρτη, Γιάννης Ἀηδόνης, Ἐθνικὴ Πίστις, Καμάρι τῆς Μητέρας, Ἔνδοξο Σούλι, Ὄνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Ἀριθμητὴς Γελωτοποιός, Λαίνα, Ἄμαλία*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον: Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ 38ην ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ξέρετε κανέν' ἀνέκδοτο σὰν αὐτὰ ποὺ σᾶς διηγεῖται ὁ Ἀνανίας, — «Χίλια-Μύρια», — ποὺ νὰ μὴν τὸ διαβάσατε ὅμως στὴ Διάπλασι;

Ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τέλους Ἰουλίου.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΛΙΛΙΑΝΤΑ

Α' Βραβεῖον Μ. Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ 1927 καὶ Α' Βραβεῖον 22ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευμ. Ἀσκήσεως.

ΣΚΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

ΕΝΑ ΠΡΩΙ ΣΤΟ ΑΙΓΚΕΡΜΑΝΛΑΝΤ

Τὸ ψωμί Σάββατον, 18 Ἰουνίου.

Ὁ ἀετὸς πετοῦσε ψηλὰ πάνω ἀπὸ τὸ Αἰγκερμανλαντ. Ἀπὸ κάτω του ἁπλωνόταν μιὰ ἀπέραντη κοιλάδα ποὺ τὴν περνοῦσε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ἕνας μεγάλος ποταμὸς ποὺ ἔτσι ἀπὸ ψηλὰ φαινόταν ἴδιος μ' ἕνα μεγάλο ἀσημένιο φίδι τεντωμένο πάνω στὸ πράσινο χορτάρι. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε κι' ἕνα ὁροσερὸ ἀεράκι φυσοῦσε καὶ κουνοῦσε τὰ κλαδιὰ ἀπὸ τὰ δένδρα.

Μόλις ὁ Νίλς ἀντίκρυσε τὴν εὔφορη κοιλάδα ἄρχισε νὰ παραπονιέται ὅτι πεινοῦσε.

— Δυὸ μέρες ἔχουνε κι' ὅλας περάσει ποὺ δὲν ἔχω βάλει τίποτε στὸ στόμα μου, εἶπε, καὶ κοντεύω νὰ πεθάνω ἀπ' τὴν πεῖνα.

Ὁ Γόργης ἐσυλλογιζόταν μ' ἀγανάκτηση ὅτι ὁ Νίλς μποροῦσε νὰ παραπονεθῇ πὼς εἶχε καλύτερα περάσει μὲ τὶς ἀγριόχηνες παρὰ μαζί του.

— Γιατὶ δὲ μοῦ τὸ ἔλεγες πρωτύτερα; τὸν ρώτησε. Ἅμα ἔχεις γιὰ συγκαξειδιώτη ἕναν ἀετό, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς παράπονα γιὰ φαγητό. Ἔννοια σου καὶ σὲ λίγο θὰ φᾷς ὅσο σοῦ κάνει ὄρεξη.

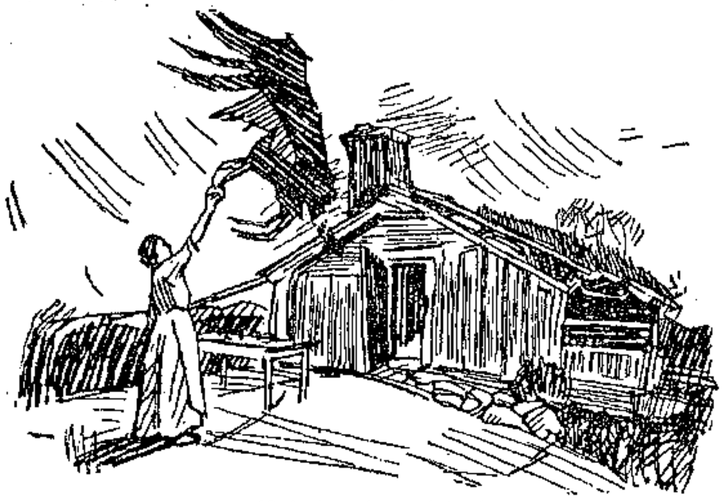

Ὁ ἀετὸς παίρνει τὸ ψωμί.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ χαμηλότερα, πηγαίνοντας πρὸς ἕνα χωράφι ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸν ποταμό. Ἕνας χωριάτης ἦταν ἐκεῖ κι' ἔσπερνε. Τὸ σπόρο τὸν εἶχε μέσα σ' ἕνα ταγάρι ποὺ ἦταν κρεμασμένο ἀπ' τὸ λαιμό του καὶ μόλις τοῦ σωγόταν, πήγαινε καὶ τὸ ξαναγέμιζε ἀπὸ ἕνα σακκὶ γεμᾶτο σιτάρι ποὺ βρισκόταν παρὰ πέρα. Ὁ Γόργης σκέφθηκε καὶ μὲ τὸ δίκηο του ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ βρεθῇ πιὸ δυναμωτικὸ φαῒ γιὰ τὸν προστατευόμενό του. Πρωτοῦ ὅμως κατέβῃ κάτω, σηκώθηκε γύρω του ἕνα τρομακτικὸ πανδαιμόνιο. Νομίζοντας ὅτι ὁ ἀετὸς ἤθελε νὰ χυμήξῃ ἐπάνω σ' ἕνα πουλί, ὅλα τὰ πουλάκια ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ γύρω, σπουργίτια, χελιδόνια, σπίνοι, πέταξαν μακρυὰ βάζοντας ἄγριες φωνές.

Ὁ Θόρυβος ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε τὸν πρόσεξε κι' ὁ ἴδιος ὁ χωριάτης κι' ἔτρεξε κατὰ κεῖ. Ὁ Γόργης ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ κι' ἔτσι ὁ Νίλς δὲν μπόρεσε νὰ πάρῃ οὔτε ἕνα σπιρὶ σιτάρι. Σὰ νὰ εἶχαν ὅμως ξεθαρρεύσει τὰ μικρὰ πουλιά, μόλις εἶδαν τὸν ἀετὸ νὰ φεύγῃ, ἄρχισαν νὰ πετᾶνε πίσω του φωνάζοντας. Κι' ἀπ' ὅπου κι' ἂν περνοῦσαν ἔκαναν τόσο θόρυβο, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος ἔβγαινε ἀπὸ τὰ σπίτια του γιὰ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει. Οἱ γυναῖκες χτυποῦσανε τὰ χέρια τους τόσο δυνατά, ποὺ ἦταν σὰ νὰ ἔπεφταν τουφεκιές, κι' οἱ ἄνδρες τρέχανε μὲ τὰ τουφέκια τους στὰ χέρια.

Κι' ἔτσι γινότανε κάθε φορὰ ποὺ ὁ Γόργης ἐδοκίμαζε νὰ χαμηλώσῃ λίγο. Ὁ Νίλς εἶχε πιὰ ἀπελπισθῇ πὼς ὁ ἀετὸς θὰ τοῦβρισκε τίποτε νὰ φάῃ. Ἄχ, δὲν ἤξερε πόσο ἐπίφοβος καὶ μισητὸς ἦταν ἀπ' ὅλους ὁ Γόργης. Κι' αὐτὸ ἔκανε τὸν Νίλς νὰ λυπᾶται κατάκαρδα καὶ νὰ σκέπτεται κι' ὅλας πὼς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἦταν ἄδικο.

Σὲ λίγη ὥρα φθάσανε πάνω ἀπὸ ἕνα μεγάλο χωριατόσπιτο ὅπου φαινόταν πὼς ἐκείνη τὴ μέρα εἶχαν ζυμώσει. Τὰ φρέσκα ἄσπρα ψωμιὰ στεκόνταν τοποθετημένα στὴ σειρὰ γιὰ νὰ κρυώσουν πάνω σ' ἕνα τραπέζι τῆς αὐλῆς κι' ἡ ἴδια ἡ χωριάτισσα στεκόταν δίπλα τους καὶ πρόσεχε μήπως τὰ φάῃ κανένας σκύλος ἢ καμμιὰ γάτα.

Ὁ ἀετὸς μποροῦσε νὰ κατεβῇ καὶ νὰ πάρῃ ἕνα ψωμί. Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ κάνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα μπροστὰ στὰ μάτια τῆς χωριάτισσας. Μὴ ξέροντας κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος τί νὰ κάνῃ, πετοῦσε πέρα δῶθε, πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ μάλιστα κατέβηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὣς τὴν καμινάδα. Ὕστερα ὅμως πέταξε πάλι ψηλά.

Τώρα τὸν παρατήρησε κι' ἡ ἴδια ἡ χωριάτισσα. Σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὸν κοίταξε.

— Τί θέλει καὶ πετᾶ ἐδῶ γύρω μου αὐτὸς ὁ ἀετός, εἶπε· θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς θέλει κανένα ἀπὸ τὰ ψωμιά μου!

Ἦταν μιὰ πολὺ ὄμορφη γυναίκα, ψηλὴ καὶ ξανθή, καὶ εἶχε ἕνα πρόσχαρο πρόσωπο. Γέλασε μὲ τὴν καρδιά της, πῆρε ἕνα ἀπὸ τὰ μικρότερα ψωμιὰ καὶ τὸ σήκωσε ψηλά, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της.

— Ἂν τὸ θέλεις, ἔλα καὶ πάρε το, φώναξε.

Ὁ ἀετὸς δὲν καταλάβαινε τί ἔλεγε. Ἔβλεπε ὅμως ὁλοφάνερα ὅτι τοῦ προσέφερε τὸ ψωμί της. Γοργὸς σὰν ἀστραπὴ ὥρμησε κάτω, ἅρπαξε τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα ὑψώθηκε στὸν ἀέρα.

Ὅταν ὁ Νίλς εἶδε τὸν Γόργη νὰ καίρνει τὸ ψωμί, ἔνοιωσε τὰ δάκρυα νὰ τοὺρχονται στὰ μάτια ἀπὸ χαρά, γιατὶ θἄχε ἐξασφαλισμένο τὸ φαῒ του γιὰ κάμποσες μέρες, κι' ἔπειτα γιατὶ συγκινήθηκε βαθειὰ βλέποντας τὴ χωριάτισσα νὰ μοιράζεται τὸ ψωμί της μ' ἕνα ἄγριο ἁρπακτικὸ πουλί.

Ἀφοῦ πέταξε λίγο ὁ ἀετός, εἶπε ὅτι κι' αὐτὸς πείνασε κι' ἤθελε νὰ ψάξῃ γιὰ νὰ βρῇ κάτι νὰ φάῃ. Ἐτοποθέτησε τὸν Νίλς στὴν κορυφὴ ἑνὸς πελώριου ἔλατοῦ ποὺ βρισκόταν πάνω σ' ἕνα βράχο, κι' ἔφυγε μακριά.

Καὶ τώρα ἐνῶ ὁ Νίλς καθόταν πάνω στὸ ἔλατο κι' ἔτρωγε τὸ ψωμί του, εἶχε μπροστὰ στὰ μάτια του ἀκόμη τὴν εἰκόνα τῆς ὄμορφης ξανθῆς γυναίκας. Τοῦ φαινόταν σὰν νὰ τὴν ἔβλεπε νὰ στέκεται στὴ μέση τῆς αὐλῆς καὶ νὰ σηκώνῃ τὸ ψωμὶ ψηλά. Ἤξερε βέβαια δίχως ἄλλο ὅτι τὸ μεγάλο ἐκεῖνο πουλὶ ἦταν ἕνας ἀετός, ἕνα ὄρνεο ποὺ οἱ ἄνθρωποι τὸν ὑποδέχονταν μὲ πιστολιές, καὶ θἄχε βέβαια παρατηρήσει τὸ ὑπερφυσικὸ πλάσμα ποὺ καθόταν στὴ ράχη του. Δὲν στάθηκε ὅμως νὰ κοιτάξῃ τί ἦτανε κι' οἱ δυό τους· μόλις κατάλαβε πὼς ἦταν πεινασμένοι, τοὺς ἔδωσε μ' ὅλη της τὴν καρδιὰ ἀπ' τὸ ψωμί της.

— Ἂν γίνω κάποτε πάλι ἄνθρωπος, σκέφθηκε ὁ Νίλς, τότε θὰ ξεκινήσω νἄρθω ἐδῶ καὶ νὰ εὐχαριστήσω τὴν ὄμορφη χωριάτισσα ποὺ φάντηκε τόσο καλὴ γιὰ μᾶς.

Ἡ νυφοκαὶ τοῦ δάσους

Ἐνόσω ὁ Νίλς ἔτρωγε ἀκόμη τὸ ψωμί του αἰσθάνθηκε μιὰ ἐλαφρὰ μυρωδιὰ καπνοῦ. Στράφηκε γρήγορα κατὰ τὸ βοριὰ ἀπ' ὅπου ἐρχότανε ἐκείνη ἡ μυρωδιὰ καὶ εἶδε νὰ ὑψώνεται ἀπὸ ἕνα δασωμένο ὕψωμα μιὰ στήλη ἀπὸ καπνό.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

—Ἀλήθεια, ψιθύρισε ἡ Νταίζη σκεπτική.

—Πρέπει νἄσαι προσεχτική, ἐξακολούθησε ἡ Τζέννη, νὰ μιλᾶς εὐγενικὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἀλλὰ νὰ μὴν πιάνῃς σχέση μὲ κανένα. Ἡ μὶς Μίλδρεδ ξέρει ὅλη τὴν ἱστορία σου. Δὲ μποροῦσα νὰ σ' ἐμπιστευθῶ στὰ χέρια της, χωρὶς νὰ τῆς τὴν εἰπῶ. Αὐτὴ ὅμως εἶναι μυστικὴ γυναίκα καὶ σ' ὅλους θὰ λέει πὼς εἶσαι συγγενικά της. Θὰ λέει ἀκόμα, ὅτι ἔρχεσαι ἀπὸ τὸ χωριό, γιὰ νὰ μὴν ἀπορεῖ ὁ κόσμος πῶς δὲν ξέρεις το Λονδίνο καὶ πῶς δὲν ἔτυχε νὰ σὲ συναντήσουν. Τὸ ἴδιο κι' ἐξω, πρέπει νἄχῃς τὸ νοῦ σου. Τὰ κορίτσια τῆς τάξης μας δὲν τὄχουν σὲ κακὸ νὰ βγαίνουν ἔξω μόνα τους. Ἴσὼ νὰ πηγαίνεις πάντοτε μαζί τους, νὰ προσπαθεῖς νὰ μὴ μένεις ποτὲ μοναχή σου καὶ νὰ μὴ δίνεις ἀπάντηση σ' ἄγνωστους ἀνθρώπους.

—Ὅστε, μητέρα, πρέπει νὰ φοβᾶμαι ἀκόμη κανένα κακό; ρώτησε ἡ μικρὴ πικραμένη.

—Ἐλπίζω ὄχι, ἀγάπη μου. Ἀλλὰ μιὰ προφύλαξη παραπάνω δὲν κάνει κακό. Μακάρι ἂς εἶναι περιττή. Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ σοῦ γίνει ἔγνοια. Κάθε ἄλλο! Ὁ παλιὸς ἐκεῖνος «κακὸς ἄνθρωπος», καὶ ἂν σ' ἔβλεπε τώρα ἀπὸ κοντὰ καὶ σοῦ μιλοῦσε, πάλι δὲ θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ σὲ γνωρίσει. Ἀλλὰ ποιὸς τὸ ξέρει κἂν ἂν ζεῖ ἢ πέθανε ἀπὸ τόσα χρόνια!

Ἡ Νταίζη χαμογέλασε καθὼς θυμήθηκε τὸν «κακὸν ἄνθρωπο» καὶ τοὺς φόβους, ποὺ τὴν κυρίευσαν ὅταν ἦταν μικρούλα. Ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε καταγάλανος κι' ὁ ἥλιος ζέστανε τόσο τρυφερά, ὥστε ἦταν ἀδύνατο νὰ αἰσθάνεται κανεὶς φόβο αὐτὴ τὴν ὥρα.

«— Πρέπει νἄσαι προσεχτική, καὶ νὰ μιλᾷς εὐγενικά...»
(Σελ. 235, στ. α').

Σηκώθηκαν καὶ ξεκίνησαν, γιατὶ ἡ μὶς Μίλδρεδ θὰ τὶς περίμενε βέβαια γιὰ νὰ προγευματίσουν.

Περνοῦσαν τώρα τὴν ἀριστοκρατικώτερη συνοικία τοῦ Λονδίνου. Γιατὶ τριγύρω στὸ παλάτι καὶ στοὺς βασιλικοὺς κήπους ἦταν χτισμένα τὰ μέγαρα τῶν εὐγενῶν, τῶν μεγάλων ἀξιωματούχων καὶ τῶν πλουσίων ἐμπόρων, τριγυρισμένα ἀπὸ ὡραῖα καὶ μεγάλα πάρκα.

Δέντρα σπάνια, συντριβάνια καὶ πλούσια παρτέρια στόλιζαν τὰ πάρκα, καὶ ὡραῖα παιδάκια ἔτρεχαν στὴ χλόη μὲ χαρούμενες φωνές. Ἀλλα, μεγαλύτερα, ἦταν ἀπάνω σὲ ὡραῖα ἀλογάκια καὶ μάθαιναν ἱππασία.

Ἡ Νταίζη κοίταζε μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ παιδιάτικη χαρά. Οὔτε στιγμὴ δὲν λοσοφικά. Ὡραῖα θἄναι κι' ἐκεῖ. Ἀλλως τε, ἅμα θέλω, θὰ μπορῶ νἄρχομαι νὰ βλέπω αὐτὸν ἐδῶ τὸν κῆπο κι' ἔτσι θἄναι τὸ ἴδιο.

Πίσω ἀπὸ τὴ σειρὰ τῶν λαμπρῶν αὐτῶν παλατιῶν, οἱ δρόμοι ἦταν πιὸ στενοὶ καὶ τὰ σπίτια φτωχικά. Ἐκεῖ κατοικοῦσε ἡ μὶς Μίλδρεδ.

Ἔμοιαζε σὰ δρόμος χωριοῦ. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ὑψωνόταν ἡ μάντρα τοῦ κήπου, ποὺ τὴν ξεπερνοῦσαν τὰ ψηλὰ δέντρα. Κι' ἡ μὶς Μίλδρεδ, ποὺ ἤξερε κι' αὐτὴ νὰ φιλοσοφεῖ ὅπως κι' ἡ Νταίζη, ἔλεγε γελῶντας, πὼς ὅταν βλέπει κανεὶς δέντρα, εἶναι σὰ νὰ βρίσκεται στὴν ἐξοχή.

Κι' ἀληθινὰ ὁ δρόμος ἦταν τόσο ἐρημικὸς κι' ἥσυχος, ἡ χλόη φύτρωνε τόσο ἄφθονη στὴν ἄκρη του, ὥστε θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι βρισκόταν χιλιόμετρα ὁλόκληρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλη.

Ὅταν ἔφτασαν μπροστὰ στὸ σπίτι, ἡ Νταίζη δὲ μποροῦσε νὰ συγκρατήσει τὴ χαρά της.

—Ὦ, μητέρα, τί ὡραῖο ποὺ εἶναι! Πῶς μ' ἀρέσει!

Τὸ σπίτι τῆς μὶς Μίλδρεδ ἦταν τὸ πιὸ γνήσιο μοντέλο ἀγγλικοῦ ἀστικοῦ σπιτιοῦ. Ἀπὸ τὸ δρόμο τὸ χώριζε ἕνα χαντάκι φαρδὺ ὡς δύο μέτρα, μὲ κάγκελα στὴν ἄκρη. Τρία σκαλοπάτια, γτισμένα ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ χαντάκι, ὁδηγοῦσαν στὴν πόρτα. Τὰ σκαλοπάτια αὐτὰ ἔλαμπαν ἀπὸ τὴν πάστρα, γιατὶ οἱ ἀγγλίδες νοικοκυρὲς τὸ θεωροῦν ζήτημα φιλοτιμίας νὰ εἶναι καθαρὰ τὰ σκαλιὰ τῆς εἰσόδου τοῦ σπιτιοῦ.

Τὸ σκαλοπάτι τῆς μὶς Μίλδρεδ ἦταν ὡρισμένως ὁ βασιλεὺς τῶν σκαλοπατιῶν τῆς γειτονιᾶς. Ἦταν πάντα τὸ καθαρότερο ἀπ' ὅλα κι' ἂν τύχαινε νὰ λερωθεῖ τόσο δά, ἀμέσως ἡ νοικοκυρὰ τὸ ξανάπλενε, τὸ τρίβε, σὲ σχῆμα ποὺ ἔτρωγε καὶ τὴν πέτρα, ποὺ λέει ὁ λόγος.

Οἱ κακὲς γλῶσσες τῆς γειτονιᾶς ἔλεγαν ὅτι ἡ μὶς Μίλδρεδ δὲν ἔκλεινε μάτι ὅλη τὴ νύχτα καὶ παραφύλαγε πάντα ἀπὸ σκοποῦ στὸ παράθυρό της νὰ μὴ τῆς λερώσουν τὸ σκαλοπάτι της.

Μὰ κι' ὅλο τὸ σπίτι εἶχε τὴν ἴδια τάξη. Οἱ κουρτίνες ἦταν πάντα ἄσπρες σὰν τὸ χιόνι, πλυμένες καὶ σιδερωμένες τῆς ὥρας. Γεράνια, γαρύφαλλα καὶ βασιλικοὶ στόλιζαν τὰ περβάζια.

Τὸ κυριώτερο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ ἦταν τὸ μεγάλο χώλ, ποὺ ἡ μὶς Μίλδρεδ τὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ ἐργαστήρι της.

Ἐκεῖ ἔμεναν οἱ μαθήτριές της. Καθεμία εἶχε τὸ ἐργόχειρό της καὶ πλάϊ της ἕνα μικρὸ κουτάκι ξύλινο, ὅπου χρωστοῦσε νὰ μαζεύει τὰ κομματάκια ἀπὸ τὸ μετάξι ἢ τὸ μαλλί. Γιατὶ ἡ μὶς Μίλδρερ δὲ μποροῦσε νὰ ἐπιτρέψει νὰ εἶναι πεταμένη ἡ παραμικρὴ κλωστίτσα ἀπάνω στὸ καθαρὸ παρκέτο, ποὺ γυάλιζε σὰν καθρέφτης. Ἦταν καλὴ καὶ πονετικὴ γιὰ τὶς μαθήτριές της, ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν δεχόταν κουβέντα.

Τὸ δωμάτιο αὐτὸ χρησίμευε γιὰ κατοικία σ' ἕνα σκυλάκι, τὸν Τρίλμπυ, σ' ἕνα γάτο καὶ σ' ἕξη καναρίνια στὸ κλουβί τους. Ἦταν νἀπορεῖ κανείς, πῶς μιὰ τόσο καθαρὴ καὶ ταχτικὴ γυναίκα μποροῦσε νὰ διατηρεῖ ζῶα μέσα στὸ σπίτι της. Μὰ ἡ μὶς Μίλδρεδ ἦταν καλόψυχη καὶ, τ' ἀγαποῦσε τὰ ζῶα, ἂν καὶ γκρίνιαζε ὁλοένα γιὰ τὶς ἀταξίες τους. Ἕνα καναρίνι καθὼς φτερούγιζε, τίναζε ἔξω ἀπὸ τὸ κλουβὶ μερικοὺς σπόρους.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΧΟΛΕΙΟ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Καθόμουν καὶ διάβαζα, ὅταν ἡ παρακονετικὴ φωνὴ τῆς γατούλας μοῦ τράβηξε τὴν προσοχή. Χωρὶς ἄλλο, ὁ ἀνεψούλης μου κάποιο θάμα θἄκαμε. Κι' ἀπεφάσισα νὰ ἐπέμβω.

— Ἔλα δῶ, Γιῶργο. Ἄκουσα τὴ γάτα ποὺ φώναζες. Κάποιος θὰ τῆς τράβηξε τὴν οὐρά. Μὰ ποιός ;

— Δὲν ξέρω, ἀπαντᾶ ὁ μικρὸς μ' ἕνα μορφασμὸ ἀπορίας. Μὴν ἦταν ἡ Μπερμπέκε ;

— Ἡ Μπερμπέκε ; Δὲν τὸ πιστεύω. Ἐγὼ θὰ διαβάσω στὰ μάτια σου καὶ θὰ μάθω. Γιὰ νὰ τὰ δῶ !

Ὁ μικρὸς σηκώνει δειλὰ τὸ κεφάλι καὶ προσπαθεῖ μάταια νἀλλάξῃ τὴν ἔκφρασι τῶν ματιῶν του. Τὰ χαμηλώνει, σὰ νὰ ζητᾶ νὰ τὰ κρύψῃ κάτω ἀπὸ τὰ βλέφαρα.

— Τὰ ματάκια σου μοῦ λένε πὼς ἐσὺ τράβηξες τὴν οὐρά. Εἶναι ἀλήθεια ;

— Ναί . . . Δὲν θὰ τὸ ξανακάμω.

Σὲ λίγες μέρες τὸν φωτῶ :

— Ἐσύ ἤσουνα ποὺ εἶπες προτήτερα ἕνα κακὸ λόγο ;

— Ὄχι. Ἦταν ὁ Κοκός. Κι τράξατε τὰ μάτια μου.

Καὶ τὰ ματάκια ὑψώνονταν θαρρετά, καθάρια, σωστὸς καθρέφτης ἀγνῆς καὶ ἄδολης ψυχῆς. Τοὺς χαιζι ἕνα φιλί θεριό.

***

— Θεία, πέστε μου μιὰ ἱστορία καινούρια. Ἐσεῖς ξέρετε πολλές.

— Ναί, μὰ σοῦ τὶς εἶπα ὅλες. Νὰ ξαναπῶμε μιὰ ἀπὸ τὶς παλιές ;

— Ὄχι, θὰ ξέρετε. Γιὰ νὰ δῶ τὰ μάτια σας ;

Καὶ κοιτάζει ἐτσιτικά, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ βγάλῃ κανένα συμπέρασμα. Καὶ σκέπτεται πῶς μονάχη οἱ θεῖες ἔχουν τὸ χάρισμα νὰ διαβάζουν μέσα στὰ μάτια τῶν μικρῶν παιδιῶν. Ἔπειτα οἱ θεῖες δὲ μπορεῖ νὰ λένε ψέματα. Καὶ ἀπαντᾶ :

— Καλὰ λέτε. Ἂς ξαναπῶμε μιὰ ἀπὸ τὶς παλιές. Καλὲς εἶναι κι' αὐτές. *Ἀγνὴ Ψυχούλα*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ νταντὰ στὸ μικρὸ Τοτὸ ποὺ φωνάζει :

— Θέλεις, Τοτόμου, νὰ σὲ πάω στὴ μαμμακούλα σου ;

Κι' ὁ Τοτός :

— Τὴ μαμμά μου δὲν τὴ λένε Κούλα, τὴ λένε Σοφία.

Μυρόλουστη

***

Ὁ μπαμπάς : — Τὰ γράμματα, παιδί μου, θὰ σοῦ δώσουν φωμὶ νὰ φᾶς. Χωρὶς γράμματα φωμὶ δὲν ἔχει !

Ὁ μικρὸς γιός : — Ἀμ' ὁ φούρναρης ; Ξέρει γράμματα καθόλου ; Κι' ὅμως ἔχει ἕνα σωρὸ ψωμιά.

Μελαχρινὴ Κυπριοπούλα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΚΥΡΙΑΚΗ, βλέπεσε, ξεχείλισε. Μόλις ἄφησε λίγον τόπο γιὰ «θαυμασιὸ ταξεῖδι» καὶ «Σκιὰ σοῦ Πύργου». Ἀλλὰ οὔτε «Διστιτὲς Διακοπαί», οὔτε «Ρήγα καὶ Μαρίνα», οὔτε «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή», οὔτε Ἀλληλογραφία . . . Τί νὰ γίνῃ ! Γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ, φαίνεται, τὸ σεισμὸ ποὺ τὴν ἐτάραξε, ἡ Κυριακὴ ἔκανε πλημμύρα. Τὸ ζήτημα εἶναι ὅτε οὔτε στὸ σεισμὸ οὔτε στὴν πλημμύρα μπορεῖ κανεὶς νἀνησυχήσῃ. Φεύγει μόνο, κάνει τόπο . . .

Ἡ πλημμύρα τῆς μάλιστα—αὐτὸ εἶναι τὸ περίεργο,—συντομεύθηκαν σὲ μιχῆ, ἀπελέητη περίληψη, καὶ πόσα σαλίκια, ὡραῖα ὅσο τσουλάχτσο κι' αὐτὰ ποὺ δημοσιεύθηκαν, ἔμειναν ἔξω ἐλλείψει χώρου ! . .

Λυποῦμαι ἀκόμα ποὺ ἡ *Μασκοτίτσα*, ἡ βραβευμένη τῆς 30ῆς Κυριακῆς, δὲν μοῦ ἔστειλε φωτογραφία, γιὰ νὰ δημοσιευθῇ σ' αὐτὴν κατὰ τὴ συνήθεια. Εὐτυχῶς ποὺ εἶχα νὰ βάλω στὴ θέση τῆς τὴ φωτογραφία τῆς *Αἰλάντας*, ποὺ ἂν δὲν βραβεύθηκε μὲ πρῶτο, διακρίθηκε ὅμως κι' αὐτὴ σ' ἄλλες Κυριακὲς καὶ τὶς σ'όλισα, ὅπως θὰ καὶ τὴ σημερινή, μὲ σαλίκια δικά της. Ἄλλωστε ἡ *Δελάντα* ἔχει πολλὰ βραβεῖα καὶ μεγάλη δράση στὸν κύκλο μας, καὶ πιστεύω ὅτι μὲ χαρὰ κάνετε ὅλοι καὶ τὴ γνωριμία τῆς ἐξυπνης φατσας της.

Αὐτὰ μόνο, ἀπὸ τόσα ποὺ εἶχα, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ σήμερα. Ἄλλα ἀναβάλλονται γιὰ τὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Φίλημα τοῦ Κύματος, κ. (ΗΠ). Ὀνειροπλέχτρα, κ. (; ;). Ναυτάκι τοῦ Νιόλιν, ά. (ΑΒ). Νίκη - Δόξη, ἀ. (Συλ. «Νίκη»). Μαντιάνα, κ.(ΒΘ).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 240ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 9 Αὐγούστου.

418. Λεξίγριφος

Ἀρχαία πόλη καὶ γνωστὴ
Μὲ τάρθρο της ἑνώνεις ;
Κι' ἀπὸ τοὺς δώδεκα θεοὺς
Τὸν πε' ἴσχνια δηλώνεις.

Τζάκ

419. Συλλαβόγριφος

Ἕνα φθόγγο κι' ἕνα ζῶο
Ἂν τὰ βάλῃς στὴ σειρά,
Μὴν πιστεύεις τί σοῦ λένε :
Ψέμματα εἶναι φοβερά,
Μολονότι διασκεδάζουν
Κι' ὠφελοῦν καμμιὰ φορά.

Κων. Π. Ξένος

420. Μεταγραμματισμός

Μέσ' στὰ δώδεκα ταδέλφια,
Ἀπὸ τόνα κάνεις δυά,
Φτάνει νἀλλαχθῇ τοῦ πρώτου
Μοναχὰ τὸ μεσαιανό.

Μικρὸς Ἀθηναῖος

421. Αἴνιγμα

Δυὸ ἀδελφὲς μὲ διάφορη
Ἰδιοσυγκρασία :
Αὐτὴ λιγνούλα, ἀγαπᾷ
Πολὺ τὴν ἐργασία.
Παχούλα ταύτη, προτιμᾷ
Τοῦ ὕπνου τὴν ἀγκάλη·
Ἡ μιὰ στὸν ἥλιο κάθεται,
Στὸν ἴσκιο μένει ἡ ἄλλη.

Ραριβάλδης

422. Γωνία

\+ * * * * * * = Χώρα Ἑλλάδ.
* + * * * * = Μήν.
* * + * * * = Ἴαταρ, νῆσος.
* + * * * * = Κρήτ. τ. Εὐρ.
\+ * * * * * = Ἕλλην κοιητ.

Οἱ σταυροὶ καθέτως πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

423. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 1 2 5 6 7 2 = Ἐπιστήμη.
2 5 5 6 7 4 = Χώρα τ. Ἑλλ.
3 4 7 4 = Περιέχον.
4 3 6 7 1 = Ἀλληθεπιστήμη
5 1 4 1 2 = Μέρος τ. ὅλου.
6 2 1 2 = Ἰατρεία.
7 2 3 4 1 2 6 = Ρῆμα.

Ἄρτεμις

424-428. Μαγικὴ Διφθόγγος

Τῇ προσθήκῃ εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων μιᾶς διφθόγγου, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι ἀναγραμματισμοῦ ὅλα τόσαι λέξεις :

πόλος, ἄς, ὅλος, θήρ, ὦρα.

Ἔνδεξο Σοβλί

429. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν κράτος τῆς Εὐρώπης :

1. Βασιλεὺς τῶν Περσῶν· 2, Ἀρχαῖος ἀεροπόρος· 3, Ὄρος τῆς Γραφῆς· 4, Πόλις τοῦ Μαυροβουνίου, νῦν τῆς Σερβίας· 5, Ἔνδοξος πρωτεύουσα.

Γασκῶνος

430. Ἐλλιποσύμφωνον

η - σω - η - αιεα - ι - οιει - η - εια - ου.

Ραδοδάφνης

431. Γρῖφος

Ροιὰ Κόρ
Θεᾷ Σκ' ὅπου καὶ Μῆλον ἄ!

Μπεμπ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

432. Sans Voyelles

ls - grnds - sprts - s - rncntrat

Νέμεσις

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν *Πνευμ. Ἀσκήσ.* τοῦ φύλ. 13

190. Σικελία (σί, κα, Λεία.)
191. Πτῶμα σῶμα.—192. Τροφὸς τροχός.—193. Ἰάσων-Λίσων.

194.
```
    Π       Α
  Ο Λ     Σ Ν
Σ   Ρ   Κ   Λ
  Ε   Ο   Ο   Κ
    Ι   Σ     Ρ
  Δ           Ε
  Ω           Ω
Α Ν Α       Ε Ν Ω
```

195. ΑΓΑΛΓΑ (γά'λα, λαλειά, ἴα).—196.—*Λέγε εἰδώς.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐλλειψεσιδῶς ἐκ τοῦ μέσου'. 197. ΑΝΔΡΟΣ (Ἀνδλλη. ΔαΝιι, ρόδον, Ἀπρών, ΝιΟβη. Ἰπίσων.) 198, Ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. — 199. *Ἔπηλυς τὸν ἑνοιεον ἐκδιώκει.* (Ἐπὶ λησιῶν ἐνίκων ἐκ δύο κι) — 200. Serpent-serpent.—201. Six scies scient six cyprés.

Τύποις ΞΕΝ. ΧΕΡΓΙΛΙΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

|ΚΗ' — 531|

Τὸ καλοκαίρι δὲν θὰ ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά. ΤΡΕΛΑΜ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ ΣΚΟΡΠΙΑ ΖΟΛΟΠΕΤΑΛΑ

|ΚΗ' — 532|

Παράρραμα : Στὴν (ΚΗ'—458) ἡ τρίτη ὑπογραφὴ «Διὰ Κριτικοσόλας» ἐτυπώθη κατὰ λάθος.

|ΚΗ' — 533|

Λεσβιόπουλο καὶ Μοιραῖο Ἀκρογιάλι ἀλλάζουν τετραδιάκια μὲ Μάρτον, Ἀφρισμένο Κῦμα, Κίρκη καὶ Κοσμοχαλάστρα, μέσον Διαπλάσεως. Δέχονται ;

|ΚΗ' — 534|

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν καρτῶν (ταπείων). Προθεσμ. δίμηνος σημει. 2 δρ. Δῶρ. : Α. Στανέλον, Νηρηΐδων 129 Καλλιθέαν Ἀθηνῶν.

Κόκκινος Διάβολος

|ΚΗ' — 535|

Ἀπόταιρ, πρὸ παντὸς ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ. ΤΙΣ

|ΚΗ' — 536|

ΠΑΤΡΑΪΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

Τμῆμα Ἀντιπροσωπείων. Δεχόμεθα ἀντιπροσώπους ἀπὸ σαλόνους καὶ συνδρομητάς.—Ὁ τῶν ἀντιπροσώπων : ΟΔΑΛΑΣΣΙΝΟΣ ΖΟΓΡΑΦΟΣ

Τμῆμα Διαγωνισμῶν. Ἐτοιμασθεῖτε! Προσεχὴς Δ' μέγας Διαγωνισμός. Ὁ τῶν Διαγων. ΜΙΚΡΟΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

|ΚΗ' — 537|

Νύκαρχε Μιαούλη, σοῦ εὔχομαι ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ διὰ τὰ γενέθλιά σου. ΚΑΡΔΙΝΙΑΚ

|ΚΗ' — 538|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ» ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ

Παράρραμα : Στὴν (ΚΗ'—485) Δῶρ. ἀντὶ (ΚΗ'—175) — (ΚΗ'—185). Ἀφρισμένο Κῦμα, Ὀλύμπιοι, νὰ περιμένουν ἀπὸν (ΚΗ'—485) Διαγωνισμό ;

|ΚΗ' — 539|

Κουφιοκεφαλάκη, Ἰσμεράλδα, Ἀκακία, Ρεζίτα, Ἑρμίνα, πρὸ πολλοῦ ἔστειλα τετραδιάκια· μήπως δὲν λάβατε ; Γ'ενναία Σπάρτη

|ΚΗ' — 540|

ΚΑΛΑΜΙΟΙ, ἐὰν θέλετε, ἱδρύσωμεν ἕνα σύλλογο, γιὰ νὰ λάβωμε μέρος εἰς τὴν κίνησι καὶ γιὰ νὰ περάσωμεν ! ὅλους τοὺς ἄλλους συλλόγους.—Ἐμπρός, κινηθῆτε παιδιά ! καὶ ἀπαντήσατ μου εἰς Μικρὰς Ἀγγελίας ὅσο τὸ δυνατὸν σύντομα. Τάκουτε ; ; ; ΚΑΛΑΜΙΟΣ

|ΚΗ' — 541|

Φλογάρα, ἕνανες παραφωνία· Ἡ Πασχαλίδου δὲν εἶναι Μαρωνίτ. (Δὲν εἶναι.—Διάπλ.)

|ΚΗ' — 542|

Ἡ Ὀνειροπλέχτρα χαιρετᾶ ὅλους καὶ ἀνταλλάσσει τετραδιάκια μὲ μεγαλύτερα παιδιά. Περιμένοντας : Τινῆκα Παπαζαφείρη, ὁδὸς Κωμοπενδάρου, Πάτμον.

|ΚΗ' — 543|

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους τους. Περιμένω διαιτέρως ἀπὸ τὸ Τρελλὸ Φοιτητάκι, Ἀπόγονον Ἡρώων, Ἔνδοξον Ἕλληνα, καὶ Τζουμπᾶ. Στεῖλτε : Βίντα Θεοδωρίδου, ὁδὸς Κωνσταντινουπόλεως, Κομοτινήν, διὰ Νόρμα

|ΚΗ' — 544|

Κώστα Βλυσίδη, δέξου τὰς θερμάς εὐχάς τῆς Ἀνεμώνης τοῦ Βουνοῦ διὰ τὴ γιορτή σου.

|ΚΗ' — 545|

Ἀτρόμητε Κρής, περασταικά. Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ

|ΚΗ' — 546|

Κουτσούτσικε. Δῆλός μου εἶναι : Mlle Persephone Monophile, Fumal 22, Alexandrie (Egypte).

Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ

|ΚΗ' — 547|

Ἡλιογέννητη, Μακαντέρ, Μυρίνη πολὺ θὰ ἤθελα ν' ἀνταλλάξωμε Μ. Μυστικά. Πινόκιο Ζαντέ, Πύργον Ἠλείας.

Μιμόζα

|ΚΗ' — 548|

Μαζὶ μὲ τὶς θερμές μου εὐχὲς γιὰ τὰ γενέθλιά σου. Λατάνια μου, δέξου καὶ τὰ ἐγκάρδιά μου συγχαρητήρια γιὰ τὸ θεαμάτιο δίολί σου, στὴν προχθεσινὴ γιορτή.

Μιμόζα

Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Καὶ τὰ ἑπτακαι δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνταιώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σφυγμαμα, ἀληθεῖς παρακοὴν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνωσμα ὠφέλιμον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησία δραχμὰς 30. Ἑξάμηνος δραχ. 15. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου χρύσια διατιμ. 30.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰουνίου 1928* *Ἔτος 6ον.—Ἀριθ. 29*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Τρίλμπυ ἄφινε τρίχες πάνω στὸ ντεβάνι ἢ πατημασιὲς ἀπάνω στὸ παρκέτο, Τέλος ὁ γάτος εἶχε ξεχωριστὴ προτίμησι στὰ πολύχρωμα κουβαράκια καὶ στὰ λαμπρὰ κεντήματα καὶ μὲ κανένα τρόπο δὲ δεχόταν νὰ κόψει τὶς βλαβερές του συνήθειες.

Ὕστερα, πολλὲς φορὲς γάτος καὶ σκύλος μάλλωναν μεταξύ τους καὶ δὲ δίσταζαν καθόλου νὰ κάνουν σωστὴ μάχη ἀπάνω σ' ἕνα μεταξωτὸ μαξυλαράκι ἢ σ' ἕνα λεπτοκεντημένο ὄφασμα. Ἔπρεπε τότε νὰ φανεῖ ἡ μὶς Μίλδρεδ μ' ἕνα φοβερὸ μαστίγιο στὸ χέρι γιὰ νὰ προλάβει τὴν καταστροφή.

Διόρθωνε τότε καὶ ταχτοποιοῦσε ἔ,τι μποροῦσε, γκρινιάζοντας μὲ τὶς μαθήτριες, ποὺ κρυφογελοῦσαν, καὶ δηλώνοντας ὅτι ἀπὸ αὔριο θὰ ἐξόριζε καὶ τὸ γάτο καὶ τὸ σκύλο, σ' ἕνα μακρινὸ χωριό, νὰ τελειώσει πιὰ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

Μὰ τὴν ἄλλη μέρα τὰ ζῶα ἦταν πάλι στὴ θέση τους.

Ὡστόσο, ἡ φίλη μας εἶχε κι' ἄλλη μιὰ φροντίδα, ἀκόμη φοβερώτερη, χωρὶς ὅμως νὰ μιλεῖ ποτὲ ξάστερα γι' αὐτήν.

Συχνὰ ἔλεγε: «ὁ ἐχθρός μου» κι' ἀναστέναζε βαθειὰ ἢ ξεστόμιζε τρομερὲς ἀπειλὲς ἐναντίον του :

— Αὐτὸν ἔπρεπε νὰ τὸν φυλακίσουν, νὰ τὸν κρεμάσουν ! Αὐτὸς θὰ μὲ στείλει στὸν τάφο !

Ὅποιος δὲν ἤξερε τὴ ζωὴ τῆς ἡλικιωμένης αὐτῆς δεσποινίδας, μποροῦσε βέβαια νὰ φαντασθεῖ φοβερὰ πράγματα. Οἱ μαθήτριες ὅμως ἄλλαζαν μεταξύ τους πονηρὲς ματιές, γιατὶ ἤξεραν ὅτι ὁ φοβερὸς αὐτὸς «ἐχθρὸς» ἦταν ἕνας μορτάκος δέκα χρόνων.

Νὰ τί εἶχε κάνει : Μιὰ μέρα καθὼς περνοῦσε ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μὶς Μίλδρεδ, τὸ κατάλευκο σκαλοπάτι τοῦ φάνηκε σὰν πειρασμός : Ἄπλωσε λοιπὸν τὴν παλάμη του, μουτζουρωμένη ἐπίτηδες στὴν καπνιὰ καὶ τύπωσε ἀπάνω στὸ μάρμαρο μιὰ φριχτὴ μαύρη μούτζα !

Ἡ μὶς ἄνοιγε τὴν πόρτα της ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς καὶ λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσει καθὼς ἀντίκρυσε αὐτὴ τὴ βεβήλωση. Ἄναψε ὅλη μονομιᾶς, ἁρπαξε ἕνα σκουπόξυλο κι' ὥρμησε ἔξω νὰ σκοτώσει τὸ μικρὸ κακοῦργο. Μὰ ἐκεῖνος τἄχε σκάσει πιὰ κι' ἀπὸ μακρυὰ εἶχε τὴν ἀσέβεια νὰ τῆς βγάλει τὴ γλῶσσα.

«Ἔγραφε ἢ ζωγράφιζε πάντα κάτι παιρακτικὸ γιὰ τὴ γοικοκυρά». (Σελ. 237, στ. γ΄.)

Ἀπὸ τότε, ὁ μικρὸς ἔβρισκε πολὺ τοῦ γούστου του αὐτὴ τὴ διασκέδαση, ὅσο μάλιστα ἔξέλεπε ὅτι τὸ θῦμα του γινόταν ἐξωφρενῶν μὲ τὶς φάρσες του.

Ἦτον σωστὸς πόλεμος. Ὥρες ὁλόκληρες φύλαγε ἡ μὶς Μίλδρεδ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι, γιὰ νὰ πιάσει τὸν «ἐχθρό». Ἐκεῖνος ὅμως πάντα ἔβρισκε ἕναν τρόπο νὰ γλυστρήσει ὡς τὸ σκαλοπάτι καὶ γ' ἀφίσει ἐκεῖ τὸ ἐπισκεπτήριό του: Ἔγραφε ἢ ζωγράφιζε πάντα κάτι παιρακτικὸ γιὰ τὴ νοικοκυρά.

Ἔξω ἀπ' αὐτὲς τὶς σκοτοῦρες, ἡ μὶς Μίλδρεδ ἦταν μιὰ ἀγαθὴ καὶ πάντα καλόβολη γυναίκα, κοντόχοντρη σὰ μῆλο, ἀλλ' εὐκίνητη καὶ γρήγορη σὰ γάτα.

Μὲ τὴν κυρὰ-Τζέννη ἦταν παιδικὲς φίλες, κι' εἶχαν μάθει μαζὶ νὰ κεντοῦν. Ὕστερα ἡ Τζέννη παντρεύτηκε τὸ Θωμᾶ Γουΐλ, ἐνῶ ἡ Μίλδρεδ ἄνοιξε ἐργαστήριο κεντημάτων κι' ἔκανε χρυσὲς δουλειές.

Συμπάθησε ἀμέσως τὴ Νταίζη κι' ἡ μικρὴ μας φίλη κατάλαβε ἀμέσως ὅτι γρήγορα θ' ἀγαποῦσε τὴν ἀγαθὴ αὐτὴ γυναίκα.

— Μόνο πρέπει νὰ σιάξουν αὐτὰ τὰ χλωμὰ μάγουλα ! εἶπε ἡ κεντήστρα. Τὰ παιδιὰ ἐγὼ θέλω νὰ τὰ βλέπω ροδοκόκκινα ! Σ' ἕξη μῆνες θέλω νὰ γίνεις ἔτσι, ὅπως κι' ἐγώ! Νὰ ἰδοῦμε λοιπόν !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.
Τὸ ταξεῖδι

Ἡ Νταίζη συνήθισε γρήγορα στὴ νέα της ζωή. Τὰ νειάτα θέλουν χαρὰ καὶ ἥλιο κι' αὐτὰ τὰ πράγματα ἦταν ἄφθονα μέσα στὸ σπίτι τῆς μὶς Μίλδρεδ.

Κοριτσιστικὰ κεφαλάκια ἔσκυβαν ἀπάνω στὰ «τελλάρα»

κι' ἀφορμὴ ζητοῦσαν γιὰ νὰ γελάσουν καὶ νὰ κάνουν κέφι. Λίγο τραγουδάκι ποῦ καὶ ποῦ, καμμιὰ ἱστοριούλα τῆς μὶς Μίλδρεδ, τὰ παιγνίδια τοῦ γάτου μὲ τὰ κουβαράκια, αὐτὰ ἔφταναν γιὰ ν' ἀντηχήσουν ἀμέσως κρυστάλλινα γέλια. Τὰ καναρίνια τότε κελαδοῦσαν ὅσο πιὸ δυνατὰ μποροῦσαν, ὁ Τρίλμπυ ἄρχιζε νὰ γαυγίζει κι' ἡ χαρούμενη αὐτὴ φασαρία ἔπερνε δρόμο, ὡς που ἡ μὶς ἔπερνε πάλι σοβαρὸ ὕφος.

—Ἔ, κορίτσια! Νὰ δουλέψουμε κιόλας λιγάκι! Οἱ δουλειές μας ἔμειναν πίσω!

Ἔσκυβαν τότε πάλι στὰ ἐργόχειρα καὶ πολεμοῦσαν νὰ ταιριάζουν μὲ τέχνη τὶς κλωστὲς καὶ τὰ χρώματα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ κεντήματα ἦταν περιζήτητα. Δὲν τὰ φοροῦσαν μόνον οἱ κυρίες, ἀλλὰ κι' οἱ ἄντρες κι' οἱ πολεμιστὲς στόλιζαν τὶς στολές τους μὲ κεντήματα, ἀκόμη καὶ τὴν ὥρα τῆς μάχης.

Γι' αὐτὸ τὸ κατάστημα τῆς μὶς Μίλδρεδ ἦταν πάντοτε γεμάτο. Καὶ δὲν ἦταν μόνο ἡ καλὴ φήμη του, ποὺ μάζευε ἐκεῖ τόση πελατεία, ἀλλὰ καὶ κάποιος ἄλλος λόγος.

Ὅλες οἱ πελάτισσές της ἦταν ἀριστοκράτισσες κι' ἤξεραν νὰ ἐκτιμοῦν καὶ νὰ καλοπληρώνουν τὰ κεντήματά της. Εἶχε δεχθεῖ παραγγελίες κι' ἀπ' τὴ Βασιλικὴ Αὐλή, ὅταν ὁ βασιλιὰς ἦταν ἀκόμη στὸ θρόνο του.

Ἀπὸ τότε λοιπὸν ποῦ τὰ πολιτικὰ ἀτυχήματα εἶχαν διασκορπίσει ὅλη τὴν παλιὰ ἀριστοκρατία καὶ κάθε εἰκογένεια ζοῦσε περιωρισμένη καὶ χωρὶς κοινωνικὲς σχέσεις, τὸ σπιτάκι τῆς κεντήστρας χρησίμευε γιὰ τὶς συναντήσεις, ὅπου θυμόνταν τὰ παλιά, συζητοῦσαν καὶ σχολίαζαν τὰ γεγονότα καὶ μελετοῦσαν μὲ τί τρόπο θἄρχότανε πάλι στὸ θρόνο του ὁ βασιλιάς.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΑΥ Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΧΡΥΣΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Ὁ Βασιλιὰς τοῦ αἰθέρα καὶ τῶν πουλιῶν
Διφίστηρε μιὰ μέρα, πρώτη του φορά
Θωρώντας ἀεροπλάνο· κλεῖ τα δυὸ φτερὰ
Καὶ ταραγμένος λέτει: «—Μήπως τῶν παλιῶν
Παραμυθιῶν μὴν εἶνε ἐτοῦτο μαγικὸ
Πουλί, ἢ ὁ Πλάτσης μήπως μ' ἐκδικητικὸ
Θυμὸ ἔχει ξαναπλάσει τοῦ αἰθέρα Βασιλιὰ
Κωνόργιο, καὶ θὰ γένω ἓν ἀπ' τὰ πουλιά;»
«—Ὤ, μὴ φοβᾶσαι! Σ' εἶσαι πάντα ὁ Χρυσ-
[σαητὸς
Στὰ αἰθέρια Σου βασίλεια Σὺ ὁ ξεχωριστός,
Ποτέ του ποὺ δὲν τρέμει, μήπως ταραχιστῆ
Μηδὲ ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς του ξωφτιὼ γκρε-
[μιστῆ.
Μὰ ἐκεῖνο εἶνε ἕνα κάτι, σὰ μιὰ μηχανὴ
Ποὺ τὴν . . . κωβιλλιεύουν! . . .» Καὶ νά
[το, πρὶν φανῆ
Καλὰ καλὰ στὰ οὐρανία, σοῦ κατρακυλᾶ,
Κι' ὁ Χρυσαητὸς φτερώνει κι' ὅλο πάει
[ψηλά,

Σπέτσες, 1928. ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ἡ πυρκαϊὰ τοῦ δάσους.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ καπνὸς ἐκεῖνος ποὺ ὑψωνόταν μέσ' στὸ ἀγριο δάσος, ἐφάνηκε στὸν Νίλς κάπως παράξενος. Ἔπειτα ὅμως σκέφθηκε πὼς μπορεῖ νὰ βρισκότανε ἐκεῖ καμμιὰ καλύβα ἑνὸς βοσκοῦ ποὺ ἑτοίμαζε τὸ φαγητό του.

Ὁ καπνὸς ὅμως πύκνωνε κι' ἁπλωνόταν μὲ τρομακτικὴ ταχύτητα. Βέβαια δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ἀπὸ τὴ φουσκοῦ ἑνὸς βοσκοῦ, μπορεῖ ὅμως νὰ εἶχαν ἀνάψει οἱ καρβουνιάρηδες καμίνι. Οἱ καρβουνιάρηδες ὅμως μόνο τὴν ἄνοιξη καὶ τὸν χειμῶνα ἀνάβουνε τὰ καμίνια τους.

Κάθε στιγμὴ καὶ ὁ καπνὸς δυνάμωνε· τώρα ἐσκέπαζε ὁλόκληρο τὸ ὕψωμα. Δὲν ἦτανε καμίνι ἀπὸ καρβουνιάρηδες αὐτὸ ἦταν βέβαιο. Κάπου θὰ εἶχε πιάσει φωτιά. Ὁ Νίλς εἶδε κιόλας νὰ ὑψώνεται ἕνα κοπάδι ἀπὸ μικρὰ πουλιὰ ποὺ ἔφευγαν τὴ φωτιὰ καὶ ἔτρεχαν ἀλλοῦ νὰ καταφύγουν.

Ἡ λεπτὴ στήλη τοῦ καπνοῦ εἶχε γίνει τώρα ἕνα μεγάλο ἄσπρο σύννεφο ποὺ κατέβαινε ἀπ' τὸ λόφο πρὸς τὴν κοιλάδα. Ἀπ' τὸ σύννεφο ξεπετάγονταν ποῦ καὶ ποῦ μεγάλες σπίθες καὶ κάποτε ξεπρόβαινε καὶ καμμιὰ φλόγα ἀνάμεσα. Δίχως ἄλλο εἶχε πιάσει ἐκεῖ πέρα μιὰ δυνατὴ φωτιά. Ἀλλὰ τί νὰ καιγόταν ἄραγε; Σπίτι δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ βρίσκεται ἐκεῖ στὴν ἐρημιά, κι' οὔτε μποροῦσε μιὰ τόσο δυνατὴ φωτιὰ νὰ εἶναι ἀπὸ σπίτι. Τώρα ὁ καπνὸς εἶχε γεμίσει καὶ τὴν κοιλάδα ἀκόμα κι' ἐξακολουθοῦσε ν' ἁπλώνεται. Τὸ ἴδιο τὸ δάσος καιγόταν.

Ὁ Νίλς δὲν μποροῦσε νὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ του πὼς ἔπιασε φωτιὰ τὸ ὡραῖο πράσινο δάσος. Κι' ὅμως ἔτσι ἦταν. Ἀλλὰ ἂν καιγόταν ἐκεῖ πέρα, μποροῦσε ἡ φωτιὰ νὰ ἔρθῃ ὡς ἐδῶ.

— Τί καλὰ θἄταν νἄρχόταν ὁ Γόργης! σκέφθηκε ὁ Νίλς. Νὰ εἶχα φύγει ἀπὸ δῶ.

Ἡ μυρωδιὰ τῆς φωτιᾶς ποὺ ἔφθανε ὡς αὐτὸν ἄρχισε νὰ τοῦ γίνεται κιόλας ἀνυπόφορη.

Ἄξαφνα ἄκουσε ἕνα φοβερὸ τρίξιμο ποὺ ἔρχόταν ἀπ' τὸν κοντινὸ λόφο. Ἐκεῖ, πάνω στὴν κορυφή του βρισκόταν ἕνα ἔλατο μεγάλο καὶ ψηλὸ ὅσο κι' ἐκεῖνο ποὺ καθόταν ἐπάνω ὁ Νίλς. Ἦταν πολὺ ψηλὸ καὶ ξεπερνοῦσε ὅλα τὰ ἄλλα. Ξαφνικὰ ὅλα τὰ φύλλα του κοκκίνησαν καὶ στὴ στιγμὴ ἔπιασε φωτιά. Ποτὲ δὲν ἦταν τόσο ὡραῖο ὅπως τώρα, ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἡ φορὰ ἦταν ἡ τελευταία ποὺ ἔβειχτε τὴν ὁμορφιά του. Ἦταν τὸ πρῶτο δέντρο ἀπ' τὸν λόφο ἐκεῖνο ποὺ ἔπιανε φωτιὰ κι' ὁ Νίλς δὲν μποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἔγεινε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Εἶχαν πεταχτεῖ ἐπάνω του οἱ φλόγες ἢ εἶχα γλυστρήσει ὡς αὐτό, σὰν φίδι; Αὐτὸ δὲν ἦταν εὔκολο νὰ τὸ καταλάβῃ κανείς, τὸ δέντρο ὅμως ἐκαιγόταν τώρα σὰν νὰ ἦταν ἕνα δεμάτι ἄχυρα.

Κι' ἄξαφνα νά, ὅλος ὁ λόφος γέμισε καπνό. Ἡ πυρκαϊὰ ἦταν φίδι καὶ πουλὶ μαζί. Πετοῦσε ἀπ' τὸ ἕνα δέντρο στ' ἄλλο καὶ γλύστραγε στὸ χῶμα. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἐφούντωσε ὅλο τὸ δάσος.

Τότε ἔγεινε σωστὸς πανικός· τὰ πουλιὰ ἔφευγαν μὲ βία γιὰ νὰ σωθοῦν. Μιὰ κουκουβάγια ἦρθε στὸ ἔλατο ποὺ βρισκόταν ὁ Νίλς. καὶ δίπλα του στὸ ἴδιο κλαρὶ κατέβηκε ἕνα γεράκι. Σὲ ὁποιαδήποτε ἄλλη περίπτωση οἱ δυὸ αὐτοὶ γείτονες θὰ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνοι, τώρα ὅμως κανένα ἀπ' τὰ πουλιὰ δὲ γύριζε νὰ δῇ τὸν Νίλς. Μιὰ νυφίτσα σκαρφάλωσε πάνω στὸ δέντρο. Στάθηκε στὴν ἄκρη ἑνὸς κλαριοῦ καὶ κοίταζε μὲ γουρλωμένα μάτια κατὰ τὴν φωτιά. Δίπλα της ἦταν ἕνας σκίουρος, ἀλλ' ἡ νυφίτσα οὔτε τὸν πρόσεξε καθόλου.

Τώρα ἡ φωτιὰ ἄρχισε νὰ πλησιάζῃ. Σφύριζε καὶ βούιζε σὰν καταιγίδα. Ἀνάμεσα στὸν καπνὸ μποροῦσε κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ τὶς φλόγες ποὺ πετοῦσαν ἀπ' τὸ ἕνα δέντρο στ' ἄλλο. Προτοῦ ἀνάψῃ κάθε ἔλατο, σκεπαζόταν πρῶτα ὁλόκληρο ἀπὸ καπνό, κι' ὕστερα μονομιᾶς κοκκίνιζαν τὰ φύλλα του κι' ἄρχιζε νὰ καίγεται τρίζοντας.

Ὅσο πλησίαζε ἡ φωτιά· τόσο πιὸ ἀνυπόφορη γινόταν ἡ ζέστη. Ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη οἱ φλόγες θἄφταναν ὡς ἐκεῖ ποῦ βρισκόταν ὁ Νίλς. Ἡ κουκουβάγια καὶ τὸ γεράκι ἁπλωσαν τὰ φτερά τους κι' ἔφυγαν. Ἡ νυφίτσα κατρακύλησε μὲ βία κάτω. Ὁ Νίλς εἶδε ὅτι κι' αὐτὸς δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ πιὰ οὔτε στιγμὴ στὸ δέντρο. Δὲν ἦταν ὅμως τόσο εὔκολο γι' αὐτὸν νὰ κατεβῇ τὸν ἴσιο καὶ ὀρθὸ κορμὸ τοῦ ἔλατου. Γατζωνόταν ὅπου μποροῦσε κι' ἄφηνε τὸν ἑαυτό του νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ τὸ ἕνα κλαδὶ στὸ ἄλλο καὶ στὸ τέλος ἔπεσε βαρειὰ στὸ χῶμα. Δὲν εἶχε ὅμως καιρὸ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν χτύπησε. Ἔπρεπε νὰ τρέξῃ. Μόνον στὸ τρέξιμο θὰ ἔβρισκε τὴν σωτηρία. Σὰν ἀστραπὴ χτυπήσανε τὸ ἔλατο οἱ φλόγες, τὸ χῶμα κάτω ἦταν καυτὸ καὶ ἄχνιζε. Δίπλα στὸν Νίλς ἔτρεχε μιὰ ἀλεποῦ, ἀπ' τ' ἄλλο του πλευρὸ ἔφευγε μιὰ μεγάλη ὀχιὰ καὶ κοντά της ἔτρεχε κακαρίζοντας ἕνας τσαλαπετεινὸς μὲ τὰ μικρά του.

Μόλις κατέβηκαν οἱ φυγάδες τὸν λόφο κι' ἔφθασαν στὴν κοιλάδα εἶδαν ἀνθρώπους ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ σβύσουν τὴν φωτιά. Δούλευαν βέβαια ἐδῶ κάμποσην ὥρα, ἀλλὰ ὁ Νίλς δὲν κοίταζε ἴσαμε τώρα παρὰ κατὰ τὸ μέρος ποὺ ἐρχόταν ἡ φωτιὰ καὶ δὲν τοὺς εἶχε δεῖ αὐτούς. Στὴ μέση τῆς κοιλάδας ἔτρεχε ἕνα ρυάκι ποὺ ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ κι' ἀπ' τὴν ἄλλη εἶχε ἰτιὲς καὶ λεῦκες. Οἱ ἄνθρωποι ἔκοβαν ἀπ' αὐτὰ τὰ δέντρα, ἐκεῖνα ποὺ βρίσκονταν κοντήτερα στὰ ἔλατα, κατάβρεχαν μὲ ἄφθονο νερὸ τὸ χῶμα καὶ ξερρίζωναν τὰ χορτάρια ὥστε νὰ μὴν μπορέσῃ ἡ φωτιὰ νὰ βρῇ δρόμο ἀνάμεσα σ' αὐτά.

Κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν πιποτε ἄλλο στὸ μυαλό τους παρὰ τὴν φωτιά. Τὰ ζῶα ποὺ ἔφευγαν περνοῦσαν ἀπὸ μέσα ἀπ' τὰ πόδια τους κι' αὐτὲ τὰ κοίταζαν καθόλου. Στέκονταν ἐκεῖ καὶ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους μεγάλα κλαδιὰ ἀπὸ ἔλατα, ποὺ πρὶν τὰ εἶχαν βουτήξει μέσα στὸ νερό! Κι' ἦταν ἕνα παράξενο θέαμα νὰ βλέπῃ κανεὶς τοὺς λίγους ἐκείνους ἀνθρώπους νὰ στέκονται ἐκεῖ ψύχραιμοι, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὴν φωτιά, ἐνῶ ὅλα τ' ἄλλα πλάσματα προσπαθοῦσαν νὰ σωθοῦν μὲ τὴν φυγή.

Ὅταν ἡ φωτιὰ κατέβηκε ἀπ' τὸ λόφο μὲ φοβερὴ βοὴ καὶ τρίξιμο καὶ μ' ἀνυπόφορη λαύρα καὶ πνιγηρὸ καπνὸ καὶ χωρὶς νὰ σταθῇ καθόλου, φάνηκε πὼς ἤθελε νὰ πηδήσῃ πάνω ἀπὸ τὸ ρυάκι, οἱ ἄνθρωποι ὑποχώρησαν ἀθελά τους σὰν νὰ μὴ μποροῦσαν πιὰ νὰ μείνουν ἐκεῖ πέρα. Δὲν πῆγαν ὅμως παρὰ δυὸ-τρία βήματα πιὸ πίσω κι' ὕστερα πάλι ξαναγύρισαν.

Ὅση ὁρμὴ ὅμως κι' ἂν εἶχε ἡ φωτιά, τὰ δέντρα ποὺ ἦταν δίπλα στὸ ποτάμι δὲν τὴν ἀφήσανε νὰ προχωρήσῃ.

Καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ δούλευαν κι' οἱ ἄνθρωποι. Μόλις ἄρχιζε τὸ χῶμα νὰ καπνίζῃ, ἀμέσως ἁδειάζαν ἐπάνω του κουβάδες μὲ νερὸ καὶ τὸ δροσίζανε. Μόλις ἐγέμιζε ἕνα δέντρο ἀπὸ καπνό, ἔπεφταν ἐπάνω του μὲ τὰ τσεκούρια, τὸ ἔρριχναν κάτω κι' ἔσβυναν τὶς φλόγες. Ὅπου ἔπιανε φωτιὰ τὸ γραιδὶ ἔρριχναν πὰ ὑγρὰ κλαδιὰ ἀπὸ τὰ ἔλατα καὶ πνίγαν τὴν φωτιά.

Ὁ καπνὸς ἦταν τώρα τόσο πυκνὸς ὥστε τὰ σκέπαζε ὅλα. Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ παρακολουθήσῃ κανεὶς τὸν ἀγῶνα, μποροῦσε ὅμως νὰ καταλάβῃ τί σκληρὸς ποὺ ἦταν, καὶ κάμποσες φορὲς φάνηκε πὼς θὰ νικοῦσε ἡ φωτιά.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΡΤΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΖ'.

Ὁ κ. Μυταράγκας εἶχε ἀφήσει τὴν ἐφημερίδα καὶ δεχόταν μ' εὐχαρίστηση τὸ πασάλειμμα τῆς χλιαρῆς σαπουνάδας. Ἄξαφνα ὅμως ὁ κὺρ Μάνθος σήκωσε τὸ πινέλο του κι' ἔβγαλε τὶς φωνές:

—Ἄ!.. Ὤ!.. Τ' εἶναι τοῦτο;

Εἶχε ἰδεῖ πὼς ἡ σαπουνάδα ἦταν μαύρη καὶ πὼς εἶχε κάνει τὸν πελάτη του ἀράπη! Μαύρη σαπουνάδα;! ποιὸς τὴν ἔβαψε;.. πῶς ἐμαύρισε;..

—Τί ἔπαθες, καλέ; ρώτησε ὁ πελάτης μὲ ἀπορία.

— Κοιτάξτε λοιπὸν στὸν καθρέφτη!

Ὁ κ. Μυταράγκος κοίταξε στὸν καθρέφτη κι' εἶδε τὸν ἑαυτό του μαῦρο κι' ἀγνώριστο.

Ὤ, τί κακὸ ποὺ ἔγινε τότε! Ὁ κ. Μυταράγκος νὰ φωνάζῃ πὼς ὁ κουρέας τοὐκανε ξεπίτηδες. Ὁ κὺρ-Μάνθος νὰ διαμαρτύρεται πὼς ἦταν ἄθῶος κι' ἀνήξερος. Ὁ κ. Μυταράγκος νὰ τὸν ρωτᾷ πῶς λοιπὸν μαύρισε ἡ σαπουνάδα. Ὁ κὺρ-Μάνθος νἀπαντᾷ πὼς κάποιος ἐχθρός του θὰ πέρασε μιὰ στιγμὴ καὶ θὰ τοὔρριξε στὴ γιαβάθα φοῦμο, γιὰ νὰ τὸν καταστρέψῃ . . . .

Ἀλλὰ τὴν ἴδια ὥρα ποὺ φιλονικοῦσαν αὐτοί, στὴ γειτονιὰ χαλοῦσε ὁ κόσμος: Φώναζαν οἱ μητέρες τῶν κοριτσιῶν ποὺ εἶχαν γυρίσει στὰ σπίτια τους μέσ' στὰ μελάνια. Φώναζε ὁ κ Εἰρηναδίκης ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει τὶς μαῦρες πιτσιλίδες. Φώναζαν ἄλλοι ποὺ εἶχαν πάθει τὰ ἴδια... Ἕνα πουλί, σὰν ξωτικό, σὰ στοιχειό, μὲ μαῦρο ἀνθρωπινὸ χέρι ἀντὶ κεφάλι, ἐξακολουθοῦσε νὰ πετᾷ ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰ στραβὸ καὶ νὰ μουντζαλώνῃ τὰ πάντα. Τώρα τὸ κυνηγοῦσαν νὰ τὸ πιάσουν, νὰ τὸ σκοτώσουν. Τέλος πάντων, τέτοιο κακὸ γινόταν, ποὺ οἱ πυροσβέστες ἐνόμισαν πὼς ἔπιασε φωτιὰ κι' ἔτρεξαν μὲ τὲς ἀντλίες νὰ τὴ σβύσουν.

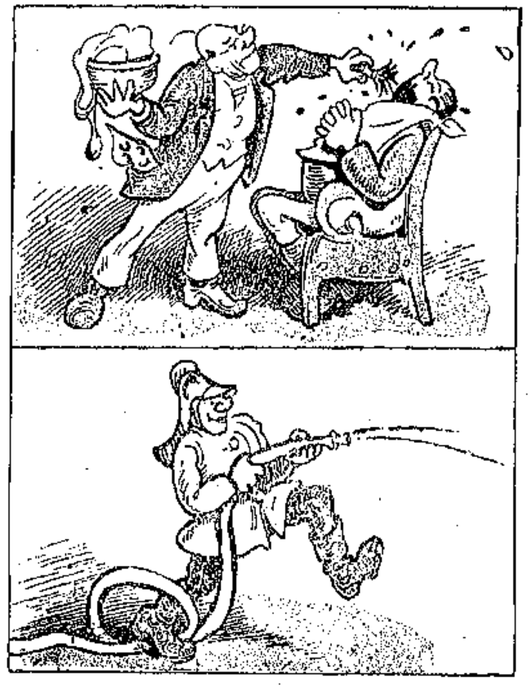

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΛΟΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ ἄλλη φορὰ εἴδαμε τὴν ὑπεράσπιση τοῦ Κινηματογράφου ἀπὸ τὸ *Ἐλεύθερο Πουλί* στὸ κύριο σημεῖο τῆς κατηγορίας. Σήμερα θὰ τὴν ἐξετάσουμε σὲ μερικὰ ἄλλα. Πρωτήτερα ὅμως πρέπει νὰ θυμίσω, πῶς τὰ σημεῖα αὐτὰ δὲν εὐθύνουν, ὅπως τὸ πρῶτο, ἐμένα ἢ τὴ Διάπλασι: Τὰ βρήκαμε στὸ βιβλίο ἑνὸς γιατροῦ, τοῦ κ. Λαμπαδαρίου. Καὶ φυσικά, ὁ γιατρὸς αὐτός, γιὰ νὰ τὰ γράψῃ, εἶχε ὑπ' ὄψει του καὶ τὰ συμπεράσματα ἄλλων γιατρῶν, ἄλλων εἰδικῶν, ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ποὺ ἐξέτασαν τὸ πρᾶγμα καὶ βρῆκαν πῶς ὁ Κινηματογράφος κουράζει τὰ μάτια, κουράζει τὸ μυαλὸ καὶ βλάπτει φοβερὰ τὴν ὑγεία τῶν παιστῶν του, πρὸ πάντων τῶν παιδιῶν. Τὸ σημασία λοιπὸν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ ἀντίδρηση τοῦ *Ἐλεύθερου Πουλιοῦ*, ὅτι ὅσους ρώτησε, εἶπαν πῶς δὲν αἰσθάνονται καμμιὰ κούραση στὸ Κινηματοθέατρο καὶ πὼς πιὸ ἄκοπα παρακολουθοῦν ἕνα μεγάλο μυθιστόρημα στὴν ὀθόνη παρὰ στὸ βιβλίο; Καμμιά! Οἱ γιατροὶ ξέρουν καλύτερα. Κι' ὅταν λένε πῶς ὁ Κινηματογράφος κουράζει, πρέπει νὰ τοὺς πιστεύουμε. Ἀδιάφορο ἂν δὲν καταλαβαίνουμε τὴν κούραση ποὺ μᾶς προξενεῖ κι' ὅν τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματά της ἐκδηλώνουνται κατόπι. Ἐπίσης δὲν ἔχει σημασία ἡ ἀντίρρηση ὅτι μικρόβια ὑπάρχουν καὶ στὰ θέατρα καὶ παντοῦ. Οἱ εἰδικοὶ λένε πὼς πολὺ πιὸ ἐπίφοβα εἶναι τὰ μικρόβια τοῦ Κινηματοθεάτρου, γιατὶ αὐτὰ περιεύουν σὲ κλειστὸ χῶρο ποὺ ποτὲ δὲν ἀερίζεται καλὰ καὶ πάντα σχεδὸν μένει σκοτεινός. Καὶ πρέπει νὰ τοὺς πιστεύσουμε τοὺς εἰδικούς. Κάτι ξέρουν περισσότερο ἀπὸ μᾶς. Αὐτὸ θάλεγα γιὰ ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ὑγεία, δηλαδὴ μὲ τὶς σωματικὲς βλάβες ποὺ προξενεῖ, κατὰ τοὺς γιατρούς, ἡ κατάχρηση τοῦ Κινηματογράφου.

Ἂς περάσουμε τώρα στὲς ψυχικές. Ὄχι πιὰ τὴ βλάβη τοῦ γούστου,—γι' αὐτὴ τὰ εἴπαμε,— ἀλλὰ τὴ βλάβη τοῦ ἠθικοῦ, τοῦ χαρακτῆρα. Τὸ *Ἐλεύθερο Πουλὶ* ἀντιλέγει: «Ὁ Κινηματογράφος διαφθείρει τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ μάλιστα τοὺς νέους! (Δὲν εἶναι περίεργο; ἔτσι κατηγόρησαν κι' οἱ πρόγονοί μας τὸν πιὸ δίκαιο ἄνθρωπο, τὸ Σωκράτη!) Καὶ πῶς: Μὲ τὸ νὰ τοὺς δείχνῃ διαρκῶς σκοτωμούς, αὐτοκτονίες, κλεψιὲς καὶ τόσα ἄλλα ἐγκλήματα ὁλοζώντανα... Κι' ἡ κατηγορία σταματᾷ ὡς ἐδῶ, γιατὶ βέβαια δὲν τολμοῦν νὰ προσλέσουν οἱ ἐχθροί, ὅτι ὁ Κινηματογράφος δείχνει πάντα τὴν τιμωρία τοῦ κακούργου καὶ τὴν ἀνταμοιβὴ τῆς ἀρετῆς, κι' αὐτὰ ἐπίσης τόσο ὁλοζώντανα, μὲ τέτοιον τρόπο, ποὺ κόβει ἀπὸ καθένα τὴν ἐπιθυμία ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ὄρθιο τῆς κακίας. Πιὸ πολὺ διαφθείρεται κανεὶς ἀπὸ τὴ ζωή, ὅπου δὲν βλέπει πάντα τὴν κακία τιμωρημένη, παρὰ ἀπ' τὸν Κινηματογράφο, ὅπου πολλὲς φορὲς στὸ αἰσιόδοξο τέλος θυσιάζεται ἡ πικρὴ ἀλήθεια. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο κανένα *φίλμ* δὲν μπορεῖ νὰ βλάψῃ τὴν ἠθικὴ ἢ ν' ἀπογοητέψῃ (ποὺ εἶναι χειρότερο), ἀλλ' ἀπεναντίας τὰ τρία τέταρτα ἀπ' αὐτὰ ὠφελοῦν καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Ἀρκεῖ ὁ κόσμος νὰ ξέρῃ νὰ διαλέγῃ τὸ ὠραῖο καὶ τὸ ὠφέλιμο...»

Σ' αὐτὸ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰπαντήσῃ, ὅτι ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι ὁ κίνδυνος: ὁ κόσμος δὲν ξέρει νὰ διαλέγῃ πότε, καὶ τἀνήθικα φίλμ, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ἕνα τέταρτο τοῦ ὅλου, εἶναι τὰ προτιμώμενα. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἀπαντῶ ἔτσι. Ἀπεναντίας, παραδέχουμαι πὼς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ φίλμ εἶναι ἠθικά. Κι' ὅτι ἂν παρουσιάζουν κι' ἀνήθικα πράγματα,—κλεψιές, σκοτωμοὺς κτλ. —τὸ κάνουν γιὰ ἠθικὸ σκοπό, γιὰ νὰ δείξουν στὸ τέλος τὴν τιμωρία. Τί ἄλλο θέλει τὸ *Ἐλεύθερο Πουλί*; Μόνο ρωτῶ: Καὶ στὸ Θέατρο, καὶ στὸ Βιβλίο, δὲν ὑπάρχουν θεάματα καὶ διηγήματα τὸ ἴδιο ἠθικά; Γιατί λοιπὸν ὁ κόσμος πρέπει νὰ τὰ βλέπει στὸν Κινηματογράφο μὲ τόσους κινδύνους; Δὲν εἶναι καλύτερα νὰ τὰ βλέπῃ στὸ Θέατρο ἢ νὰ τὰ διαβάζῃ στὸ Βιβλίο του χωρὶς κίνδυνο κανένα; Θέλω νὰ πῶ: μπροστὰ στὴ βλάβη τῶν ματιῶν, στὴν κούραση τοῦ μυαλοῦ, στὴν καταστροφὴ τῆς ὑγείας καὶ στὴ διαφθορὰ προπάντων τοῦ γούστου, τί σημασία ἔχει ἂν τὰ τρία ἢ καὶ τὰ τέσσερα τέταρτα τῶν *φίλμ* εἶναι πράγματι ἠθικά;

Τὸ *Ἐλεύθερο Πουλὶ* ἐξακολουθεῖ: «Ἀλήθεια κόντεψα νὰ ξεχάσω. Οἱ Ἀμερικανικὲς Ἑταιρεῖες ποὺ ἔβγαζαν ὡς τώρα τὰ περισσότερα πολυεπισοδικὰ φίλμ, λιγόστεψαν αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν παραγωγὴ μέσα σὲ πέντε χρόνια κατὰ τὰ ὀκτὼ δέκατα, καὶ σ' αὐτὸ μπορεῖ νὰ πεισθῇ κανεὶς ἂν προσέξῃ τὰ ἔργα ποὺ παίζονται τώρα στοὺς Κινηματογράφους μας. Φέτος π. χ. οἱ κυριώτερες ἀθηναϊκὲς σάλες ἔπαιξαν μόνο ὅ ἔργα μὲ δυὸ συνέχειες: τὸν Περιπλανώμενο Ἰουδαῖο, τὸν Ναπολέοντα, τὴ Μήδεια, τὸ Φαντὰν-λὰ-Τουλὶπ καὶ τὴν Κατάσκοπο μὲ τὰ μαῦρα μάτια. Κανέν' ἄλλο. Ποιὸ ὅμως ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἀνήθικο;... Ὁ Κινηματογράφος διαφθείρει. Ὄχι βέ!. Τὸ Χόλλυγουντ, ἡ πρωτεύουσά του, πόλις τῆς διαφθορᾶς!.. Κι' ὅμως, τὸ πρῶτο ποὺ βλέπει κανεὶς, μόλις φθάσει νύχτα ἐκεῖ, εἶν' ἕνας πελώριος φωτεινὸς σταυρός, πάνω σ' ἕνα λοφάκι. Ἕνας σκηγοθέτης πληρώνει γιὰ νὰ εἶναι πάντα ἀναμμένος, κι' ἔτσι κάθε βράδυ τὸ Χόλλυγουντ, ἡ πόλις τῆς διαφθορᾶς, κοιμᾶται κάτω ἀπ' τὸ μεγάλο λαμπερό της σταυρό!..»

Νὰ ἕνας ἐπίλογος γιὰ χειροκροτήματα! Τὸ *Ἐλεύθερο Πουλὶ* ἤθελε νὰ συναρπάσει τὸ ἀκροατήριο στὸ τέλος τῆς συγγρονίας. Τὸ χειροκροτῶ κι' ἐγώ. Τὰ εἶπε τόσο εὔγλωττα κι' ὡραῖα! Ἂς πιστέψει ὅμως πὼς ὁ λαμπερὸς σταυρὸς τοῦ Χόλλυγουντ ἔχει τόση σχέση μὲ τὸ ζήτημά μας, ὅση κι' ὁ Σείριος μὲ τοὺς σεισμοὺς τῆς Κορίνθου. Ἴσως μάλιστα ὁ Σείριος νἄχῃ περισσότερη, γιατὶ καὶ τἀστρα, λένε, κάνουν στὴ γῆ σεισμούς. Ἕνας σταυρὸς στὸ Χόλλυγουντ! Μὰ καὶ δέκα, καὶ εἴκοσι μποροῦσε νἀνάβαν ἐκεῖ κάθε νύχτα, χωρὶς μὲ τοῦτο νὰ πάψῃ ὁ Κινηματογράφος νὰ καυράζῃ τὰ μάτια, νὰ κουράζῃ τὸ μυαλό, νὰ ἐξάπτῃ ἐπικίνδυνα τὴν παιδικὴ φαντασία, νὰ ὑπονομεύῃ τὴν ὑγεία καὶ νὰ χαλᾷ τὸ γοῦστο τοῦ κόσμου. Αὐτὸ εἶναι τὸ συμπέρασμά...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ἀπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προπροηγούμενο —

— Γιὰ τὴν ὥρα πρέπει νὰ δειπνήσουμε! εἶπε ὁ Μπριάν.

Κουβάλησαν πρῶτα κι' ἀράδιασαν χάμω τὰ στρώματά τους. Ἔπειτα ἔστησαν τὸ τραπέζι τοῦ πλοίου καὶ τὄστρωσαν γιὰ τὸ δεῖπνο.

Ὁ Μόκος, μὲ βοηθὸ ὅπως πάντα τὸν Σέρβη, τοποθέτησε ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ δυὸ μεγάλες πέτρες, ἄναψε φωτιὰ κι' ἔστησε τὸ φαγητό,— ἕνα βραστὸ καὶ μιὰ δωδεκάδα μικρὰ πουλιά, ποὺ θὰ φήνονταν στὴ σούβλα. Ὡς τὶς ἕξη, ψήθηκαν καὶ τὰ πουλιά, ποὺ εὐωδίαζαν ροδοκόκκινα. Κοντὰ στὴ φωτιὰ κι' ὁ Ηστὸς ἔδειχνε τὴ χαρά του κουνῶντας τὴν οὐρά...

Τὸ δεῖπνο τους στὴ σπηλιὰ ἦταν σὰ νὰ τὄκαναν στο πλοῖο: Τὸ ἴδιο τραπέζι, τὰ ἴδια καθίσματα, τὰ ἴδια πιατικά, τὰ ἴδια φαγιά. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ψητὰ πουλιά, ὁ Μόκος τοὺς εἶχε ζουμί, βραστὸ κρέας, τυρί, γαλέττα, κρασὶ καὶ νερὸ δροσερὸ καὶ διαυγέστατο.

Πολλὲς ἡμέρες, μὲ τὶς ἐργασίες καὶ τὶς φασαρίες, εἶχαν νὰ φᾶνε τόσο καλά. Τὸ δεῖπνο ἐκεῖνο ἦταν σὰ μιὰ ἀποζημίωση. Ἔφαγαν λοιπὸν κι' ἤπιαν μὲ πολὺ εὐθυμία, προπάντων οἱ μικροὶ ποὺ δὲν ἔπαυαν νὰ φλυαροῦν καὶ νὰ γελοῦν.

Ἐπιτέλους κουράστηκαν καὶ μετὰ τὸ δεῖπνο ζήτησαν νὰ πλαγιάσουν.

— Παιδιά, εἶπε τότε ὁ Γόρδων, πρεπεινο νὰ κάμουμε τὴ βραδυνή μας προσευχὴ στὸν τάφο ἐκείνου ποὺ χρησιμοποιοῦμε τώρα τὴν κατοικία του.

Καένας δὲν εἶχε ἀντίρρηση κι' ἀμέσως ξεκίνησαν ὅλοι. Ἦταν σκοτεινά, μόλις ἔβλεπαν νὰ περπατοῦν. Σὲ λίγο ἔφτασαν μπροστὰ στὸ δένδρο ποὺ τὸ χῶμα, στὴ ρίζα του, ἦταν ἐξογκωμένο κ' εἶχε ἀπάνω ἕνα ξύλινο σταυρό. Τὰ παιδιὰ ἔσκυψαν τὸ κεφάλι μὲ συγκίνηση καὶ προσευχήθηκαν γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου ναυαγοῦ.

Γύρισαν στὴ σπηλιὰ σιωπηλοὶ καὶ καθένας πλάγιασε στὸ στρῶμα του. Στὶς ἐννιὰ ὅλοι κοιμόνταν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Οὐίλκοξ καὶ τὸν Δόνιφαν ποὺ ἔμειναν νυκτοφύλακες. Μιὰ μεγάλη φωτιὰ ἔκαιγε μπροστὰ στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς, γιὰ γἀποµακρύνῃ κάθε ἐπίφοβη ἐπίσκεψη μὰ καὶ γιὰ νὰ θερμαίνῃ τὴν κατοικία.

Τὴν ἄλλη μέρα, 9 Μαΐου, κι' ἄλλες τρεῖς ἀκόμη ἡμέρες, τὰ παιδιὰ ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ ξεφόρτωμα τῆς σχεδίας. Κουβάλησαν στὴ σπηλιὰ ὅλα τὰ πράγματα, προπάντων ὅσα μποροῦσαν νὰ χαλάσουν ἔξω, τρόφιμα, ποτά, πολεμοφόδια. Μὲ τὴν ἐπείγουσα αὐτὴ ἐργασία, τὸ κυνήγι παραμελήθηκε. Εὐτυχῶς ἐκεῖ κοντά, στὴν ἀριστερὴ ὄχθη, ζοῦσαν ἄφθονα ὑδρόβια πουλιά, κι' ἀπ' αὐτὰ εὔκολα σκότωνε ὁ Δόνιφαν κι' ἀκόμα πιὸ εὔκολα μαγείρευε ὁ Μόκος.

Ὁ Γόρδων ὡστόσο στενοχωριόταν ποὺ ἔβλεπε νὰ ξοδεύουν στὸ κυνήγι τὴ μπαρούτη τους καὶ τὰ σκάγια τους. Καὶ μιὰ μέρα εἶπε στὸ Δόνιφαν:

Ἡ «Ἀπόδοση ἔγειναι μὲ κραυγὲς χαρᾶς». (Σελ. 221, στ. β'.)

— Νομίζω πὼς πρέπει νὰ κάνουμε κάποια οἰκονομία. Τί θὰ γίνουμε, ἂν τελειώσουν τὰ πολεμοφόδιά μας κι' ἂν τύχῃ κάποτε νὰ μᾶς χρειασθοῦν;

— Μὰ καὶ στὰ τρόφιμα πρέπει νὰ κάνουμε κάποια οἰκονομία, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν. Γιὰ φαντάσου ὅμως πῶς θὰ τὸ μετανοιώσουμε ποὺ δὲν τὰ φάγαμε ἂν τύχῃ καὶ βροῦμε τρόπο νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ!

— Νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ;.. Νὰ νομίζεις πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε πλοῖο;.. Ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει..

— Γιατί ὄχι; Ἂν μάλιστα εἶν' ἐδῶ κοντὰ καμμιὰ ἤπειρος... Ὁπωσδήποτε δὲν ἔχω ὄρεξη ἐγὼ νἀφήσω ἐδῶ τὰ κόκκαλά μου σὰν τὸν συμπολίτη τοῦ Μπριάν.

— Ἔστω. Ἀλλὰ πρὶν ἀρχίσουμε νὰ σκεπτόμαστε γι' ἀναχώρηση, ἂς συνηθίσουμε στὴν ἰδέα πὼς μπορεῖ νὰ μείνουμε ἐδῶ πολλὰ χρόνια...

— Σὲ καλό σου, Γόρδων!.. Μὰ ρωτᾷς καὶ τοὺς ἄλλους, ἂν ἔχουν ὄρεξη νὰ μείνουν ἐδῶ χρόνια;

—Ὤ, ἂς κάμουν κι' ἀλλοιῶς!..

— Μπά! κανένα δὲ θὰ βρῇς σύμφωνο μὲ τὴν ἰδέα σου. Οὔτε ὁ φίλος σου ὁ Μπριὰν δὲν θὰ τὸ θέλῃ.

— Αὐτὸ ἔχουμε καιρὸ νὰ τὸ συζητήσουμε. Ἀλλὰ γιατί μιλεῖς ἔτσι γιὰ τὸν Μπριάν;.. Δὲν ξέρω γιατί ἐσύ, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Κρὸς κι' ὁ Οὐὲπ τὰ ἔχετε μαζί του. Τί σᾶς ἔκαμε;

—Δὲν μᾶς ἔκαμε τίποτα, ἔγνοια σου, κι' οὔτε θὰ μᾶς κάμῃ.

— Αὐτό, Δόνιφαν, πρέπει, καὶ σὺ καὶ οἱ φίλοι σου, νὰ τὸ σκεφθῆτε καλύτερα.

— Τὸ σκεφθήκαμε πολὺ καλά. Δὲν ἔχουμε νὰ σκεφθοῦμε περισσότερο.

Ἡ ἐμιλία ἔμεινε ὡς ἐδῶ. Κι' ὁ Γόρδων λυπήθηκε, συλλογιζόμενος πὼς αὐτὴ ἡ ἀντιπολίτευση, αὐτὴ ἡ διχόνοια, μποροῦσε νὰ φέρῃ σπουδαῖες περιπλοκές, φροντίδες κι' ἐνοχλήσεις στὸ μέλλον.

Ἡ σχεδία ὡστόσο ξεφορτώθηκε. Ἀλλὰ ὅλα τὰ πράγματα δὲν ἐχώρεσαν στὴ σπηλιὰ καὶ πολλὰ ἔμειναν ἐκεῖ ἔξω. Αὐτά, κατὰ συμβουλὴ τοῦ Γόρδων, τοποθετήθηκαν στὴ γωνιὰ ποὺ σχημάτιζε ὁ βράχος τῆς σπηλιᾶς καὶ σκεπάστηκαν προσωρινὰ μὲ μουσαμάδες, ὥς που θὰ κατασκεύαζαν ἀργότερα ἕνα ξύλινο ὑπόστεγο, νὰ τὰ προφυλάγῃ ἀπ' τὴ βροχή.

Στὶς 13 τοῦ μηνός, ὁ Βάζτερ, ὁ Μπριὰν κι' ὁ Μόκος ἔστησαν τὴν κουζίνα. Ἐπειδὴ οἱ τοῖχοι τῆς σπηλιᾶς δὲν ἦταν πολὺ σκληροί, κατόρθωσαν ν' ἀνοίξουν μιὰ τρύπα καὶ νὰ προσαρμόσουν τὸ σωλήνα, γιὰ νὰ βγαίνῃ ἔξω ὁ καπνός. Τὰπέγεμά ἔκαμαν τὴ δοκιμή. Ὁ Μόκος ἄναψε τὴν κουζίνα κι' εἶδε μ' εὐχαρίστηση πὼς δὲν ἐκάπνιζε καθόλου.

— Πάει κι' αὐτό! εἶπε. Τώρα ἔχουμε τὴν κουζίνα μας ἕτοιμη καὶ τέλεια!

Τὴν ἑπομένη ἑβδομάδα, ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐὲπ, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Κρός, ὁ Γκάρετ κι' ὁ Σέρβης ἐπεχείρησαν μικρὴ ἐκδρομὴ πρὸς τὴ λίμνη, μπῆκαν μέσα στὸ βάσος καὶ προχώρησαν ὡς μισὸ μίλλι. Ἐκεῖ παρατήρησαν πολλοὺς λάκκους, σκεπασμένους μὲ μεγάλα κλαδιὰ κι' ἀρκετὰ βαθεῖς, ὥστε ἂν ἔπεφτε μέσα κανένα ζῶο, νὰ μὴ μπορῇ πιὰ νὰ βγῇ. Οἱ λάκκοι αὐτοὶ φαίνονταν σκαμμένοι πρὸ πολλῶν ἐτῶν, κι' ἕνας μάλιστα εἶχε μέσα

τὸ σκελετὸ ἑνὸς ζώου, ποὺ ἦταν δύσκολο ν' ἀναγνωρίσουν τὸ εἶδος του.

— Τὰ κόκκαλα αὐτά, ὁπωσδήποτε, εἶναι ζώου μεγάλου, εἶπε ὁ Οὐίλκοξ, ποὺ εἶχε κατεβεῖ στὸ λάκκο.

— Καὶ τετράποδου βέβαια, πρόσθεσε ὁ Οὐὲπ· κοιτάξτε τὰ τέσσερα πόδια του!

— Μὰ δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχουν ἐδῶ καὶ πεντάποδα, γέλασε ὁ Σέρβης.

— Ἀμὴ τὰ δόντια του τί σᾶς λένε;

«Ἔστησαν τὴν κουζίνα...» (Σελ. 241, στ. β'.)

εἶπε ὁ Δόνιφαν. Θἄταν ζῶο ρωμαλαίο, δυνατό. Κοιτάξτε κρανίο, σαγόνια... Ὁ Σέρβης μπορεῖ τώρα νὰ γελᾷ μ' ἂν τὸ ζῶο αὐτὸ ἦταν ζωντανό, δὲν ξέρω ἂν θὰ γελοῦσε...

— Λὲς λοιπόν, Δόνιφαν, νὰ ἦταν σαρκοφάγο; ρώτησε ὁ Οὐέπ.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία!

— Λεοντάρι;.. τίγρις;...

—Ἂν ὄχι λεοντάρι ἢ τίγρις, τουλάχιστο ξάδελφός τους.

— Νἄχουμε τὸ νοῦ μας λοιπόν!

— Καὶ νὰ μὴ χωριζόμαστε!

—Ἄκουσε δῶ, Πιστέ. Ὑπάρχουν στὸ βάσος θεριά;

Στὴν ἐρώτηση αὐτὴ τοῦ Σέρβη, ὁ σκύλος γάυγισε φκιδρά. Ποὺ θὰ πῇ ὅτι καμμιὰν ἀνησυχία δὲν αἰσθανόταν.

Οἱ κυνηγοὶ ἑτοιμάστηκαν νὰ γυρίσουν στὴ σπηλιά.

— Τί λέτε, παιδιά; ἐπρότεινε τότε ὁ Οὐίλκοξ. Σκεπάζομε πάλι τὸ λάκκο μὲ κλαδιά; Μπορεῖ νὰ πέσῃ μέσα κανένα ἄλλο ζῶο.

—Ὅπως θέλεις, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν, ἂν κι' ἐγὼ προτιμῶ τὸ τίμιο κυνήγι ἀπὸ τὶς παγίδες.

Οἱ ἄλλοι παραδέχθηκαν τὴν πρόταση μ' ἐνθουσιασμό.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΕΣΑ - ΚΑΣΤΡΟ (*)

Πῶς μεγαλόπρεπα, ἤρεμα
κι' ἀτάραχα ἀτενίζεις
τὸ Χρόνο, ὦ Κάστρο, ποὺ περνᾶ
κι' ὅμως δὲ σὲ πατᾶ.
Μέσ' στα γαλάζινα νερά,
ἀτέλειωτ' ἀρμενίζεις
μὰ στὴν ἀκτὴ ὅμως βρέσκεσαι
παντοτεινὰ κυτά.

(Περάσανε, τὴν πράσινη
πατώντας πατριδούλα,
σκληροὶ Βενέτικοι ἄρχοντες,
κι' ἡ Τούρκικη φυτιά,
κι' αἰώνια ἄφησαν πάνω της
τῶν ὄχυρῶν τους βούλα
τὸ Κάστρο, μιὰν ἀγέρωχη,
πολεμικὴ γητειά),

Μοιάζεις μὲ κάποιο γίγαντα,
ἀγέραστο καὶ γέρο
— χορταριασμένοι οἱ ὦμοι σου
μὲ μ' ἄγρια καὶ ξερὴ
βλαστηση—κι' ὁλόζωνική
γιὰ κεφαλὴ σου ξέρω
ἄγρια σπηλιὰ π' ἀνοιγεται
πάνου σου φοβερή.

Μὲ στόμα τάγριο τάνοιγμα—
μόνη φωτιστὴ ἀπ' ἀνθρώπους
ἡ πρασινόπετρη σπηλιὰ—
καὶ μάτια φοβερὰ
οἱ τόσες πολεμίστρες της,
Κοιτοῦν ποιοὺς τάχα τόπους,
Ποὺ ἡ λάμψη τους πλανιέται λὲς
Μέσ' στεμνιρά νερά;

Κι' ὦ, ἡ πρασινόπετρη σπηλιά,
ποιοῦ εἶν' ἐρημίτη σκήτη,
καὶ κρύβει πυοῦ φρικώδικο
θαμμένο μυστικό ;
Κι' εἶν' ἡ μαχιά σου ἄχραντη
τίνων ἡρώων καίτη ;
Ποιοῦ καρδιοχτύπι κρύβεται
στὸ βράχο τὸ μουγκό ;

Πῶς κάποια βράδια θάθελε,
περνώντας τὸ γεφύρι
τὸ στρογγυλό, ποὺ λὲς κι' αὐτὸ
εἶναι χέρι σου ἀχάμνό,
τὴν κεφαλὴ στὰ στήθια σου,
ὁ ποιητὴς νὰ γύρη
γιὰ νὰ γροικήση μέσα σου
κάποιον παλιὸ παλμό !

Λέρινος

(*) Βενέτικο Κάστρο, ποὺ στέκεται μπροστὰ ἀπὸ τὴν πόλη Ἄντρο.

Η «ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ» ΚΟΜΕΔΙΑ

— Στὸ χωριὸ σας τί κάνετε, Δέσποινα, τὸ χειμῶνα ;

— Νά, σὰν βρέχει ἔτσι καλὴ ὥρα, δὲν μποροῦμε νὰ πᾶμε στὰ χωράφια νὰ μαζέψουμε ἐλιὲς μὲ τὴ λισπουριά, μαζευόμαστε πότε στῆς μιᾶς θειᾶς, πότε στῆς ἄλλης καὶ λέμε παραμύθια, ἀντίκρυ στὸ τζάκι, γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα.

— Καὶ τί παραμύθια λέτε, δὲ θυμᾶσαι κανένα ;

— Οὔ, πολλὰ παραμύθια, ὅλο μὲ βασιλόπουλα καὶ βασιλοπούλες. Ἡ γιαγιά μου ὅμως ξέρει καὶ πιὸ μύθια μὲ σφαντὰ καὶ μᾶς λέει.

—Ἄ, γιὰ πές μου κανένα !

— Νά, μιὰ φορά, λέει, μιὰ κοπέλλα «σφαντόχτιχε» ἄπλνα στοιχειό. Κάθε βράδυ ποὺ κινοῦσε γιὰ τὴ βρύση, μποστὰ στὸ γκρεμισμένο τοῖχο φανερωνόταν τὸ σφαντὸ κι' ἔλεγε τάχα πὼς ἦταν γάϊδαρος, μὲ τὸ σαμαράκι, καὶ μᾶς ἔκανε :

— Μμμ !.. μὴ μὲ μαρτυρήσης, γιατὶ ἐσὺ τὸ ξέρεις.

Αὐτὴ ἡ κακομοίρα φαβόταν, ἤθελε νὰ τὸ πῇ, μὰ συλλογιζόταν τὸ σφαντὸ κι' ἔτρεμε. Ὕστερα ποιὸς ξέρει τί κακὸ θὰ τῆς ἔφερνε στὴ καρδιὰ της. Ἀπ' τὸν καϊμὸ της δὲν εἶχε ὄρεξη γιὰ τίποτα, μὰ δὲν τὸ μαρτυροῦσε. Περνοῦσε ὁ καιρὸς κι' ἐσ' τὴ χολὴ σκασιὰ της ὅλο λίγνευε.

Μιὰ μέρα τὴ ρώτησε ὁ παποὺς της :

— Τί ἔχεις, κοπέλλα μου, τώρα στὰ στερνὰ κι' εἶσαι ἔτσι ἀνόρεχτη ;

—Ἄχ, παποῦ μου, στέναξε, δὲν μπορῶ πιὰ νὰ τὸ κρατῶ μυστικό, τὸ καὶ τὸ γίνεται.

Ἀπ' ἐκείνη τὴ μέρα ἄρχισε νὰ πρίσκεται ἡ μοῦρη της. Δὲν πήγαινε στὴ βρύση κι' ἔμενε πλαγιασμένη Ἕνα βράδυ τῆς παρουσιάστηκε τὸ σφαντὸ καὶ τῆς εἶπε:

— Μμμ !.. γιατὶ μὲ μαρτύρησες ἔ ; τώρα θὰ πεθάνης.

Καὶ σὲ λίγες μέρες πρίστηκε, πρίστηκε ἡ μοῦρη της καὶ πέθανε.

Κι' ἀκοῦσε τὸν ἄγρια νὰ σφυρίζῃ μανιασμένα, κάνοντας τὰ κύματα νὰ κυλιώνται καὶ νὰ παίζουν τρελὰ στὸ ἔρημο ἀκρογιάλι, ἀργοκυλώντας τοὺς ἄφρους τον μὲ τὰ χαλίκια... Τὰ σήγνεφα, περνώντας χαμηλὰ ἀπ' τὴ γῆ, δείχνιυν τὸν βαρύ τους ἴσκιο.

Μέσ' στὴ μαυρίλα τῆς νύχτας βλέπεις νὰ λευκαίνουν οἱ ἀφροὶ ἀπ' τὰ κύματα, λὲς καὶ μοιάζουν σὰν κάποιο φῶς ἀπὸ ἐλπίδες, ποὺ φωλεάζουν κάποτε μέσ' στὴν καρδιὰ μας καὶ τὶς βλέπουμε ν' ἀσπρίζουνε πέσ' στὸ σκοτάδι τῆς ζωῆς, τῆς μελαγχολίας μας.

Σὰν μιὰ κλάψα γιὰ ὅλη τὴν ἀγριάδα τοῦ χειμῶνα πέφτει ἀργὰ-ἀργὰ ἡ βροχή. Κι' ὅταν κανεὶς αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του μόνο καὶ λησμονημένο, ὅλη αὐτὴ τὴν πίκρα τοῦ χειμώνα τὴν νοιώθει βαθειὰ-βαθειὰ μέσ' στὴν ψυχή.

Χιόνι

ΣΚΕΨΕΙΣ

Οἱ μεγάλες σκέψεις προέρχονται ἀπὸ τὴν καρδιά.

Αὐτοὶ ποὺ περιφρονοῦν τοὺς ἀνθρώπους, δὲν εἶναι μεγάλοι ἄνθρωποι. *Vauvenargues*

***

Οἱ εὐαίσθητες ψυχὲς ἔχουν περισσότερη ζωὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες.

Ὁ μόνος εὐγοούμενος τοῦ βασιλιᾶ πρέπει νὰ εἶναι ὁ λαός του. *Duclos*

***

Εὐγενὴς πρᾶξις εἶναι αὐτὴ ποὺ ἐνέχει καλοσύνη καὶ ποὺ ἀπαιτεῖ θυσία γιὰ νὰ γίνῃ. *Montesquieu*

Ὑπάρχουν δύο εἴδων ἄνθρωποι : οἱ δίκαιοι ποὺ νομίζουν πὼς εἶναι ἁμαρτωλοί, καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ποὺ νομίζουν πὼς εἶναι δίκαιοι. *Pascal*

Νέμεσις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Πετράκης παίζει μὲ τὰ παιχνίδια του. Ἡ μαμμὰ μπαίνει μιὰ στιγμὴ καὶ τοῦ λέγει :

— Πετράκη μου, ἔχεις τίποτα παλιὰ παιχνίδια, νὰ δώσω σ' ἕνα φτωχὸ παιδί ;

Κι' ὁ Πετράκης ὁλοπρόθυμα :

— Ναί, ἔχω μερικὰ σπασμένα. Νὰ σπάσω κι' ἄλλα, νὰ τοῦ τὰ δώσετε ; *Καρδινάλ*

***

— Πόσω χρονῶν εἶναι ἡ μαμμά σου, Νίτσα ; ..

— Δὲν ξέρω...

— Μά... ἀπάνω - κάτου... δὲν μπορεῖς νὰ λογαριάσῃς ;

—Ἄ, ναί. Ὀκτὼ ποὺ εἶμαι ἐγώ, καὶ δέκα ὁ Τάκης, μᾶς κάνουν δεκαοκτώ. Καὶ δεκαπέντε ἡ Μαρίκα ; Τριαντατρία. Καὶ δεκαεννιὰ ὁ Γεῶργος ; πενηνταδύο... Μὰ τόσω θὰ εἶναι ἀπάνω-κάτου. Ἄχ, *Πόλη*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 14 Ἰουνίου 1928.

ΤΗΝ ἰδέα τοῦ «Πεντάθλου» οἱ φίλοι μου τὴν ὑποδέχτηκαν μ' ἐνθουσιασμό. Ἕνα πλῆθος μοῦ γράφουν ὅτι πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τὴν ἐκτελέσω. Δυὸ-τρεῖς μάλιστα προτείνουν νὰ μετονομάσω... ὠδηρέτους τὸ *Κουτοργίδι* καὶ νὰ τὸ λέγω στὸ ἑξῆς *Συπνογρίδι* ἢ *Συπνοπούλι*. Αὐτὸ δὲν ξέρω ἂν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάμω. Τὸ «Πέντ αθλον» ὅμως, μὲ τὴν ἐπικαιρία τῆς Πενηκοντατριήρους μου θὰ τὸ ἐγκαινιάσω. Τὸ ἀπεφάσισα, ἀφοῦ τὸ θέλετε ὅλοι. Τώρα μελετῶ τὰ καθέκαστα καὶ σὲ λίγο θὰ ἰδῆτε μιὰ μεγάλη-μεγάλη Προκήρυξη. Ἔ, τί ἔχει νὰ γίνῃ ! Νικητὴς ἡ νικήτρια τοῦ «Πεντ αθλου» — γιὰ φαντασθῆτε !

Συγχαίρω τὸν μικρό μου Τάσσαινα γιὰ τὸ βραβεῖο του καὶ περιμένω νὰ μοῦ στείλῃ γρήγορα τὴ φωτογραφία του, γιὰ νὰ τὴ βάλω στὴν ἐρχομένη «Κυριακή». Κι' ἀπειδὴ αὐτὲς δημοσιεύονται μονάχες, παρακαλῶ νὰ εἶναι σὲ μεγάλο σχῆμα, — δηλαδὴ τὸ πρόσωπο μεγάλο, ὄχι... τὸ χαρτί.

Καλῶς θὰ ξέρετε, ὅλα τὰ ἐγκεκριμένα διδακτικὰ βιβλία παρεμβλήθησαν ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο σὲ μιὰ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ εἰδικούς, γιὰ νὰ κριθοῦν πάλι καὶ νὰ ξεκαθαρίσουν. Μέσα σ' αὐτὰ ἦταν κι' «Ὁ Καλὸς Δρόμος» τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἀναγνωστικὸ γιὰ τὴν Β' Δημοτικοῦ, ἐγκεκριμένο ἀπὸ τὸ 1923. Λοιπόν, ἡ ἔκθεσις τῆς νέας Ἐπιτροπῆς γι' αὐτὸ τὸ βιβλίο εἶναι ἀκόμα πιὸ ἐνθουσιώδης κι' ἀπὸ ἑκατὸν τῆς πρώτης ποὺ τὸ ἐνέκρινε. Ἀκοῦστε λίγο τί λέει: «Ἐδῶ ὅμως ἐξ ἀρχῆς κινεῖται τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μικροῦ ἀναγνώστου, τὴν ὁ-

ρεξη δὲ ταῦτο ἀδιάπειστον μέχρι τέλους; ... Ἡ διήγησις ζωηρὰ καὶ πρακτικὴ, καὶ ἡ μετάβασις εἰς τὰ ἐπόμενα ἄθλα ὀξ. Ἡ δίκη τοῦ βιβλίο» μορφωτική. Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺ: γονεῖς, τὸ σχολεῖον, ὁ ἀλτρουϊσμός, ἡ φιλία, ἡ μετριοφροσύνη, ἡ αὐταπάρνησις, ἐξαίρονται κατηλλήλως. Ἐπίσης τοιοῦτον καὶ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα. Ἡ γλῶσσα (δημοτική) ρέουσα» κλπ. Ὁ «Καλὸς Δρόμος» εἶναι πάλι ἐγκεκριμένο. Ἄ; τὸ ἔχουν ὅπ' ὄψει οἱ διδάσκαλοι κι' οἱ διδασκάλισσες τοῦ κύκλου μας. Δὲν ὑπάρχει καλύτερο ἀναγνωστικὸ γιὰ τὴ Β' τοῦ δημοτικοῦ !

Ὄχι παράπονα, *Μπεμπέ* ! Ἴσχυσα ἡ μεγαλύτερή μου ἀνησυχοληση εἶναι ν' ἀπαντῶ στὰ καλά μου παιδιά, κι' ὅσο μπορῶ ἐκτενέστερα. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ πάντα. Νά, τὴν περασμένη ἑβδομάδα δὲν ἀπάντησα σὲ κανένα. Καὶ φύλαξα τὸ γράμμα σου χωριστά, γιὰ νὰ τὸ βρῶ σήμερα καὶ νὰ σοῦ πῶ αὐτά.

Μὰ βέβαια, *Καπριτσιόζα*, ποὺ ἤσαν κιτρά; πιὰ νὰ μοῦ γράψῃς καὶ νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα. Θὰ εἶσαι βέβαια τὴν ἔγγραφη τοῦ ψευδωνύμου σου Περιττὸ νὰ σοῦ πῶ πόσο μ' εὐχαρίστησε σ' ὡραῖο σου γραμματάκι καὶ πόσο ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Ἀδύνατο. *Δίψιλημμα*, παιδιὰ σὰν τὸν *Ἐλευθέριο Βενιζέλο* καὶ τὸ *Φάρο τοῦ Βοσπόρου* νὰ καθυστερῶν. Ἡ τὰ τετράδιά τους θὰ παρέπεσαν, ἢ τὰ δικά σου. Τὸ πρῶτο μέρος τῆς ἐορτῆς ἐλπίζω νὰ γίνῃ τώρα γρήγορα : Θὰ σηθῇ ἡ πρωτομὴ τοῦ Πολέμη στὸν ἀγῶνα τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου καὶ θὰ ποκλυθῇ ἐπισήμως ἀπὸ τὸν κ. Δήμαρχο. Ἀργότερα, τὸ φθινόπωρο, μπορεῖ νὰ γίνουν ὁ χορὸς κι' ἡ φιλολογικὴ ἀπογευματινή. Πάντα σὲ καιρὸ εἰπατε.

Νὰ καὶ δυὸ γράμματα μὲ κόκκινο μελάνι. Τὸ ἕνα τοῦ *Παρνίσσου*, τὸ ἄλλο τῆς *Δικηγορίνας*. Παιδιά μου, τί νὰ σᾶς πῶ ! Μά; εὐχαριστῶ πολύ, σᾶς ἀγαπῶ πολύ, μὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ διαβάσω γράμματα μὲ κόκκινο μελάνι. Καλῶς σᾶς εἶπα καὶ ἄλλοτε, τὰ μάτια μου δὲν ἀνέχουν. Τὸ κόκκινο μοῦ λάκαι εἶναι μόνο γιὰ διορθωμένους; γιὰ βαθμολογία καὶ γιὰ καμμιὰ λέξη μέσα σ' ἕνα μαῦρο κείμενο ποὺ θέλει κανεὶ νὰ τὴν ξεχωρίσῃ. Παραδείγματος χάρι, τὸ ψευδώνυμό σας στὴν ἀρχὴ τοῦ γράμματός σας. Ἄ, ἔφχασα, εἶναι καὶ γιὰ σφραγῖδες.

Πολὺ σωστά, *Μαγεμένο Βισιλόπουλο* : ὅταν δὲν αἰσθάνεται κανεί; δὲν μπορεῖ νὰ γράψῃ τίποτα καλό. Οἱ γνῆσιοι συγγραφεῖς ποὺ γράφουν γιὰ παιδιά, τὰ γνοῦν σὰ δικά τους. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη πρώτα-πρώτα κάνει τὰ ἔργα τους ὡραῖα. Οἱ μαμμοῦλ, ποὺ τοὺς λείπει κάθε αἴσθημα καὶ δὲν ἔχουν στὸ νοῦ τους πιρὰ τὴν *ἐπιχείρηση*, γράφουν φυσίκια, κρύα. Χάρμ ποὺ καταλαβαίνεις τόσο πολὺ τὴ διαφορὰ καὶ βρίσκεις τὸ βαθύτερο λόγο τῆς.

Πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ γραμματάκι σου, *Περάδα τοῦ Γιαλοῦ*, μ' αὐτὴ τὴ ἱστορία τοῦ παιδιοῦ. Δὲν συμφωνῶ μόνο πῶς «σκέπασαι σὰ μεγάλη» ἐνῶ εἶσαι μόνο δεκατεσσάρω χρονῶν. Ὄχι, ἀνιψιά; σκέπτεσαι σὰν ἕνα παιδί, ἀλλὰ κ-λὸ παιδί καὶ ψυχῶς ἄρτιο. Δηλαδὴ σκέπτεσαι καλὰ σὰν παιδί, ὅπως; μεθυκτὸ, εἶμαι βέβαιο, θὰ σκέπτεσαι καλὰ καὶ σὰ μεγάλη.. Βλέπω ἀκόμα μ' εὐχαρίστησή μου ὅτι βελτιώνα αι ὁλοέν καὶ ὁ γραφικό; σου χαρακτῆρας. Τὰ διαβάζω τώρα τὰ γράμματά σου. Ἐπὶ ἄλλη φορά.. ἐβδεπε καὶ πάλιναι.

Ἡ καλή μου φίλη δεσποινὶ; Μαριάνθη Τσετσὲ, ἔγινε τώρα κυρία *Μαριάνθη Βυραζέλη*. Ἀλλὰ καὶ παντρεμένη δὲν ἀνιοεῖ νὰ μάφήσῃ. Εἶμαι ὁ πλειό; τῆς πνευματικό; σύντροφος, ὁ ἀχώριστο; Ἔτσι ἡ καλή μου φίλη εἶναι «ἡ ἰδια πάντα ἀπέναντί μου, μὲ τὰ ἴδια αἰσθήματα ποὺ τρέφουν πρὸ: ἐμὲ ὅλα τὰ ἀληλασόπουλα». Πάσο μὲ συγκίνησε τὸ φιλὸ τῆς γράμμα!

Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, *Μακεδών*. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ πρωτότυπο εἶναι πάντα ἀνώτερο ἀπὸ τὴ μίμηση, κι' ὅσοι τυχὸν προτιμοῦν μιὰ μίμηση, εἶναι ἁπλούστατα γελασμένοι. Πολιτικὰ πρόσωπα σὲ παριοδικό μας δὲν ἀναφέρονται ποτέ. Ἀναμφιβολα ἀναφέρουν σὲ Μ. Μουσικὸ τους, ἐγὼ βέβαια δὲν εὐθυμίζω, οὔτε μπορῶ νὰ τοὺς ἐμποδίσω. Τοὺς συνιστῶ μόνο νὰ ταποφεύγουν, γιατὶ δὲν ξέρουν τί φρενεῖ ὁ ἄλλος, ποὺ πιέρνει τὸ τετράδιό του! καὶ μπορεῖ νὰ δυσαρεστηθῇ, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ ἐπιθυμοῦν βέβαια.

Ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* πληροφορεῖ τὸν *Μακντόφ* ὅτι δὲν διαθέτ μέρος σ' αὐτὴ καὶ στὴν προηγουμένη Κυριακὴ «ἀπὸ ἀμηχανία ἐκλογῆς». Ἡ ἰδια «εὐχαριστήθηκε πολὺ ποὺ ἄκουσε τὸ Λ' βραβεῖο στὸν *Ἀκαδημαϊκὸ Πολίτη* γιὰ τὴν ὡραία του μετάφραση κι' ἔτσι παρακαλεῖ νὰ γίνεται πάντα ὅταν τυχαίνει νὰ ἔρχεται στὴν ἴδια θέση μὲ πρωτοβράβευτους. Καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν εἶχε πῶς ἔτσι θὰ ἀπαντοῦσε ἡ εὐγενικὴ μου *Μεγάλη Ἑλλάς*. Μοῦ γράφει καὶ πολλὰ ἄλλα γιὰ τὴ «μολόστρα», καλῶς; καὶ γιὰ κάποιες Ἀσκήσεις ποὺ δὲν σημφωνοῦμε μὲ τὴ λογικὴ του. Ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπο νὰ τὰ πῶ ὅλα.

Ἡ *Μαγεμένη Φλογέρα* ἄρεσε πολὺ τὸ διήγημα ἐκεῖνο τῆς δ. Ταρσούλη «Πάλιο; ἔνοο». Ἤτανε, λέει, κι' ἕνα καλὸ μάθημα γι' αὐτήν, «ποὺ ὅλο μεμψιμοιρεῖ γιὰ τί νὰ γεννηθῇ. Νὰ ποὺ κανένα; δὲν ξέρει τὸν προορισμό του σ' αὐτὸ κόσμο». Ὅσο γιὰ τίποτα δὲν θυμοῦσε τὸ ἐχυτό της ἴκαιο καὶ χρήσιμο ἡ *Μαγεμένη Φλογέρα*; πικρὴ, ὑπερβολικὴ μετριοφροσύνη, καὶ χαίρω πολὺ ποὺ τὸ διήγημα ἐκεῖνο συνετέλεσε νὰ τή... μεταπείσῃ (ἂν μπορεῖ κανεὶ νὰ πῇ ἔτσι γιὰ τὴ μετριοφροσύνη)

Μικρὴ Ἀρτίστα, ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστήθηκε πολὺ ποὺ τοῦ εἶπα πῶς βρῆκες «τρέλλα» τ; τελευταίες Ὑποτολές του κι' ὅταν τὶς διάβαζες, ἔλεγες: «νὰ μὴν τελείωνε ποτέ». Ἀλλὰ τὰ βιβλία του, λέει, δὲν εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία σου, ἀφοῦ εἶσαι μόνο 14 χρονῶν, ἀκό; ἀπὸ τὰ παιδικά, «ἀδελφούλα μου» καὶ «Ἴσως. Θέατρο». Κατὰ λάθος δὲν ἀναφέρθηκε; καὶ σύ, μεζὶ μὲ τὴ *Μαρκίλα*, σ' Ἀποτελέσματα τῶν Λευκῶν Λέξεων. Ἄλλη φορά ὅμως, γιὰ νὰ μὴν ξαναπῇ τὸ λάθος, νὰ στέλνῃ καθαρὰ τὴν ἀπάντησή της χωριστά.

Ἡ *Πικραμένη Κυρὰ* μοῦ γράφει : «Ὁ Κυνηγετογράφος μ' ἀρέσει γιατ βλέπει κανεὶς σ' αὐτὸν πράγματα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἰδῇ στὸ Θέατρο. Ὅμως κι' ἐγὼ βρίσκω ὅτι ἀπὸ τὶς ταινίες ποὺ προβάλλονται σπανίως μπορεῖ κανεὶ νὰ βγάλῃ συμπέρασμα βλάβ, *δένέχουν βάθος* κι' ἔτσι δὲν κερδίζει κανεὶς σχεδὸν τίποτα ὅταν πηγαίνει στὸν Κινηματογράφο. Νὰ μιὰ σύντομη καὶ περιεκτικὴ κριτική, ποὺ λέγει καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ τοῦ κρινομένου. — Ναί, ὁ κ. Π. ἦταν αὐτὸς ποὺ εἶδες ἐκεῖ.

Κάτι; λάθος, *Ντόριαν*. Ὁ κ. Φαίδων δὲν εἶπε τίποτα γιὰ τὴ Νορμανή, τὴν Ἐπισήμη. Ἐκεῖνα ἀφορήσανε τὸ διήγημα τοῦ διηγήτορος ποὺ εἶναι ἄλλο πρᾶγμα. Ἀμμ εἶναι κανένας εὐγλωττος, διάλεξε ἐκεῖνο ποὺ ἔλεγε ὁ Μουσικὸς τους, ἐγὼ βέβαια δὲν εὐθυμίζω, οὔτε μπορῶ νὰ τοὺς ἐμποδίσω. Τοὺς συνιστῶ μόνο νὰ ταποφεύγουν, γιατὶ δὲν ξέρουν τί φρενεῖ ὁ ἄλλος, ποὺ πιέρνει τὸ τετράδιό του! καὶ μπορεῖ νὰ δυσαρεστηθῇ, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ ἐπιθυμοῦν βέβαια.

Ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* πληροφορεῖ τὸν *Μακντόφ* ὅτι δὲν διαθέτ μέρος σ' αὐτὴ καὶ στὴν προηγουμένη Κυριακὴ «ἀπὸ ἀμηχανία ἐκλογῆς». Ἡ ἰδια «εὐχαριστήθηκε πολὺ ποὺ ἄκουσε τὸ Λ' βραβεῖο στὸν *Ἀκαδημαϊκὸ Πολίτη* γιὰ τὴν ὡραία του μετάφραση κι' ἔτσι παρακαλεῖ νὰ γίνεται πάντα ὅταν τυχαίνει νὰ ἔρχεται στὴν ἴδια θέση μὲ πρωτοβράβευτους. Καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν εἶχε πῶς ἔτσι θὰ ἀπαντοῦσε ἡ εὐγενικὴ μου *Μεγάλη Ἑλλάς*. Μοῦ γράφει καὶ πολλὰ ἄλλα γιὰ τὴ «μολόστρα», καλῶς; καὶ γιὰ κάποιες Ἀσκήσεις ποὺ δὲν σημφωνοῦμε μὲ τὴ λογικὴ του. Ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπο νὰ τὰ πῶ ὅλα.

Ἡ *Μαγεμένη Φλογέρα* ἄρεσε πολὺ τὸ διήγημα ἐκεῖνο τῆς δ. Ταρσούλη «Πάλιο; ἔνοο». Ἤτανε, λέει, κι' ἕνα καλὸ μάθημα γι' αὐτήν, «ποὺ ὅλο μεμψιμοιρεῖ γιὰ τί νὰ γεννηθῇ. Νὰ ποὺ κανένα; δὲν ξέρει τὸν προορισμό του σ' αὐτὸ κόσμο». Ὅσο γιὰ τίποτα δὲν θυμοῦσε τὸ ἐχυτό της ἴκαιο καὶ χρήσιμο ἡ *Μαγεμένη Φλογέρα*; πικρὴ, ὑπερβολικὴ μετριοφροσύνη, καὶ χαίρω πολὺ ποὺ τὸ διήγημα ἐκεῖνο συνετέλεσε νὰ τή... μεταπείσῃ (ἂν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ἔτσι γιὰ τὴ μετριοφροσύνη)

Μικρὴ Ἀρτίστα, ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστήθηκε πολὺ ποὺ τοῦ εἶπα πῶς βρῆκες «τρέλλα» τ; τελευταίες Ὑποτολές του κι' ὅταν τὶς διάβαζες, ἔλεγες: «νὰ μὴν τελείωνε ποτέ». Ἀλλὰ τὰ βιβλία του, λέει, δὲν εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία σου, ἀφοῦ εἶσαι μόνο 14 χρονῶν, ἀκό; ἀπὸ τὰ παιδικά, «ἀδελφούλα μου» καὶ «Ἴσως. Θέατρο». Κατὰ λάθος δὲν ἀναφέρθηκε; καὶ σύ, μεζὶ μὲ τὴ *Μαρκίλα*, σ' Ἀποτελέσματα τῶν Λευκῶν Λέξεων. Ἄλλη φορά ὅμως, γιὰ νὰ μὴν ξαναπῇ τὸ λάθος, νὰ στέλνῃ καθαρὰ τὴν ἀπάντησή της χωριστά.

Ἡ *Πικραμένη Κυρὰ* μοῦ γράφει : «Ὁ Κυνηγετογράφος μ' ἀρέσει γιατ βλέπει κανεὶς σ' αὐτὸν πράγματα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἰδῇ στὸ Θέατρο. Ὅμως κι' ἐγὼ βρίσκω ὅτι ἀπὸ τὶς ταινίες ποὺ προβάλλονται σπανίως μπορεῖ κανεὶς νὰ βγάλῃ συμπέρασμα βλάβ, *δένέχουν βάθος* κι' ἔτσι δὲν κερδίζει κανεὶς σχεδὸν τίποτα ὅταν πηγαίνει στὸν Κινηματογράφο. Νὰ μιὰ σύντομη καὶ περιεκτικὴ κριτική, ποὺ λέγει καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ τοῦ κρινομένου. — Ναί, ὁ κ. Π. ἦταν αὐτὸς ποὺ εἶδες ἐκεῖ.

Κάτι; λάθος, *Ντόριαν*. Ὁ κ. Φαίδων δὲν εἶπε τίποτα γιὰ τὴ Νορμανή, τὴν Ἐπισήμη. Ἐκεῖνα ἀφορήσανε τὸ διήγημα τοῦ διηγήτορος ποὺ εἶναι ἄλλο πρᾶγμα. Ἀμμ εἶναι κανένας εὐγλωττος, διάλεξε ἐκεῖνο ποὺ ἔλεγε ὁ Μουσικὸς τους, ἐγὼ βέβαια δὲν εὐθυμίζω, οὔτε μπορῶ νὰ τοὺς ἐμποδίσω. Τοὺς συνιστῶ μόνο νὰ ταποφεύγουν, γιατὶ δὲν ξέρουν τί φρενεῖ ὁ ἄλλος, ποὺ πιέρνει τὸ τετράδιό του! καὶ μπορεῖ νὰ δυσαρεστηθῇ, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ ἐπιθυμοῦν βέβαια.

Ξεσπαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκαοέλιδο!

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Παίδοκ, ἰ. (ΣΛ). Κοκκινέλι, κ. (Συλ. Κρ. Γ'). Δεμέστιχα, κ. (ΣΚ, 2). Γακί, κ. (ΣΚ,3). Οὔζο, κ. (ΣΚ,4). Τσουγκρὴ Ρετσίνα, κ. (ΣΚ,5). Μαυροδάφνη, κ. (ΣΚ,6). Τσίπουρο, κ. (ΣΚ,7).

**Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Κρινιὼ* (μὴν ἀνησυχῇς· οἱ λύσεις σου φθάνουν ἐγκαίρως·) *Ἀχ Πόλη* (μὲ πολλὴ χαρὰ ἔλαβα τὸ γράμμα ὅστερ ἀπὸ τόσον καιρό· καὶ, ἄρεμα πῶς κάποτε ἤσουν ἄρρωστη, μὰ δὲ φαντάζόμουν πῶς ὥχα; κακόπαθες; δουλεύεις καὶ σκοτώνεσαι· γράφε μου τώρα πὼς ἡσύχασες·) *Θαλασσινὴν* (βικτόβιζε τὰ συγχωρητήρια σου στὸ *Μροσκοπάκι* γιὰ τὸ βραδυσμένο του ποίημα ποὺ τόσο ἄρεσε καὶ σὲ σένα καὶ σ' ὅσους τὸ διάβασες·) *Σταράτχιν* (χαίρω ποὺ ἔγινε καλὴ ἡ *Σκιάθα* καὶ πολυγνωριστήκατε μὲ τὴ Θαλασσινή·) *Ἀτρίμητον Κρῆτα* (ὑπομονή· *Ἀφοῦ ἦταν ἀνάγκη, ἔπρεπε νὰ γίνῃ κι' αὐτό· σοῦ ἔστειλα τὰ βιβλία· θὰ σὲ διαπεράσουν στὸ κρεββάτι·) *Δαφνοστεφὴ Ὀλυμπιονίκην* ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὸ γαλλικὸ ἄρθρο ποὺ τοῦ ἔστειλες·) *Ἔξυπνην Γατούλαν* (Οἱ εἴδοις τὴν ἐγκρισιν καὶ τοῦ ἄλλου ψευδωνύμου εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ δὲν πτοεῖς τὰ ἐνεργῆς ἄχι, ἐ *Σ*. δὲν ἔχει ψευδώνυμο· *Γκλόριαν καμμιὰ «κάκα»*, ἠσύχασε·) *Ἡρωΐνην Φέσσαν* (κι' ὁ Θεὸς ποὺ ἔχασε· ἦταν βέβαια ἕνας μεγάλος κακλιτεργής, ἀλλὰ κι' ὁ παππούς, βλέπω, ἦτα; τελειος ἄνθρωπος· τί καλὰ ποὺ σοῦ εἶπε ὁ «ἕνα καλὸ ὄβλιο εἶναι ὁ πολυτιμότερος σύντροφος», γι' αὐτὸ καὶ σὺ ἔχε πάντα μαζί σου ἕνα τόμο μου.) *Κρητικόπουλο* (Ἐλᾶτε, εὐχαριστῶ· *Ζορζέϊναν* (πολὺ μ' εὐχαριστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά. Ἡ Μ. δὲν μένει στὴ Λάρισα ἀλλὰ στὰ; Ἀθήνας·) *Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ* (ἔστειλα 80 τετράδια· ἔχεις δίκιο, στὴν 393 Ἄσκηση τοῦ 2ο φυλλαδίου, καὶ στὶς τρεῖς λέξεις οἱ τελευταῖες πρέπει νὰ εἶναι τάσεσες·) *Μοντεάναν* (μετὰ χαρᾶς !) *Μήδειαν* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· ὥρτιο τὸ γράμμα σου μὲ τὴν περιγραφὴ τῆς ἑορτῆς·) *Ὀνειροπλέχτραν* (ἔκτιμες πολὺ καλὰ κι' ἄλλο δὲν θέλω περὰ νὰ ἀξιολογήσω· νὰ μ

τράξιν· θα πῶ στὸν *Μακετόφ* ὅτι καὶ σὺ τὸν εἶχες ἀνακαλύψει ἀπὸ πέρσι· κρίμα μόνο ποὺ δὲν ἔχω τόπο νὰ πῶ καὶ μὲ τί ἔξυπνο τρόπο τὸ κατόρθωσες"). *Ἐλένην Οἰκονόμου* (ναί, εἶν' ἀνάθεμα, καὶ τί καλά! ὅλοι σὲ ἀντιγράφετε· ὄχι, κανένα δὲν ἔχω στὴν Κίμωλο καὶ φρίττισε ναποκτήσω") *Σταυρ. Γραμ.*(εὐχαριστῶ καὶ χαίρω πολύ") *Χρυσὸ Παγώνι* (παπαριά!) *Ὀπαδὸν τοῦ Τολστόϊ* (συγχαρητήρια καὶ καλὸ ταξίδι") *Περιδίδαν* (πρέπει νὰ στείλῃς ἀκόμη δρ.5.10") *Χαμίνι* (ἔστειλα· δὲν ξανάρθῃς λοιπὸν στὰς Ἀθήνας νὰ σὲ ἰδῶ· *Γεώργιον Κ. Πέτρον* (δὲν ἀπορρίπτεται· ἀλλὰ τὰ Π. Ἡνάμεν ἐπειδὴ εἶναι πολλά, τὸ δημοσιεύω διὰ κλήρου· ὅ,τι ἔχεις, στέλνε μου, καὶ ποῦ ξέρεις!) *Πολυξένην. Μικρὸν Ἀθηναῖον* κλπ. κλπ.

Περιελίπυσαν Λολόταν, Ἀμέμητον Γελαστοποιόν, Ἀντιγόνην, Τρελλοκόριτσα, Σαμιακοπούλα, Λιάνα, Γρ. Παπαστρατῆν, Βαρῶνον Παρμεζοῦ (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσους ἀπιστολὰς ἔλκει μετὰ τὴν 18 Ἰουνίου, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 240ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 16 Αὐγούστου.

438. Λεξίγριφος

Αὐτὴ ἡ θεὰ κυρίεψε
Λουλούδι στὰ ποτήρι,
Καὶ σὲ δικό της βρέθηκε
Ἀμέσως ἀκροτήρι.

Γενοβέφα

434. Στοιχειόγριφος

Ἕνα γράμμα ὅτ' τὸ σακκούλι
Ἂν τοῦ πέσῃ κατὰ λάθος,
Νὰ τὸ λύσῃ ἐνῶ παλεύει,
Θὰ τὸ ἰδῇ εὐθὺς ὁ λύτης·
Γυναικεῖα μορφὴ νὰ κάρῃ
Καὶ στὸν Ὄλυμπο νἀνέβῃ.

Ἀθανάσιος Διάκος

435. Στοιχειόγριφος καὶ Μεταγραμματισμός

Ὅπως εἶμαι ἐν μάρῃσις,
Ζῶο μεγάλο θἀπαντήσῃς·
Τὶ δυὸ πρῶτα μου ἂν ἀβύσῃς,
Σὲ μιὰ νῆσο θὰ πατήσῃς,
Ποὺ τὸ πρῶτο ἔν τῆς ἀλλήξῃς,
Σ' ἄλλη νῆσο θὰ πεσέξῃς.

Καλάμιος

436. Αἴνιγμα

Μέσ' στὴν κυψέλη κοίταξε
Νὰ ἰδῇς τὸ ἀρσενικό μου·
Καὶ τίτλος κάθε θηλυκοῦ
Σχεδὸν τὸ ὑηλικό μου.

Ἐμμ. Π. Κασιμάτης

437. Ἀστὴρ

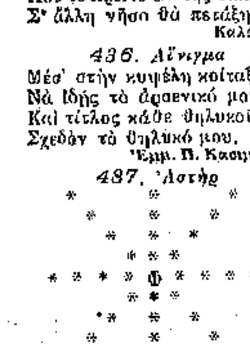

Ὁριζοντίως στρατιῶτης· καθέτως αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου· διαγωνίως δρόμος εὔκολος καὶ Κύκλωψ.

Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο

438. Κρυπτογραφικόν

12344567=Περίφ. ποιημά
2346 4 =Σημεῖον.

3614 =Πᾶς ἄνθρωπος
41347 =Ἀρχ. πόλις
525447 =Πόλις ἑλλ.
6464
7467 =Θεά

Κωνστ. Χ. Γρόλλιος

439-443. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀντιλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κατωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: *ἔτος, τόνος, σπάτος, κῆτος, ἄστός.*

Λευκὸς Κόρακας

444. Ποιμήλη Ἀμφοτερίζ

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κατωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου:

1, Ἀχαΐας ζωγράφος· 2, Ἀγχαῖος θεός· 3, Μέγας φιλόσοφος· 4, Πόλις τῆς Πελοποννήσου· 5, Κράτος τῆς Ἀμερικῆς· 6, Μεγάλη δροσερά· 7, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα· 8, Ὁμηρικὸς ἥρως.

Μελαχρινούλα

445-449. Ὁμοιόμορφα Ἐλλειποσύμφωνα

1.—οο = Πόλις.
2.—οο = Σημεῖον.
3.—οο = Βιβλίον.
4.—οο = Ἔγκλημα.
5.—οο = Ἄνεμος.

Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

450. Γρῦφος

η
η η
* * * Ἄχουν τί; ἄλ
Ἰνέμ η η
η
Μεγάλη Ἑλλάς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

451. Charade

Sur six pieds, je brille.
Otez mon chef, j'habille.

Στεναγμὸς τοῦ Πόνου

452-453. Cinéma-Rébus

1.—Κλοπή, γῆ
2.—Τροχός, κύδος.

Γάλλοι συγγραφεῖς.

Ἀνδαλουσία

ΑΥΞΕΙΣ

τῶν *Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 14*

Ἀρταξέρξης ("Αρτα, Ξέρξης.) — 203. Φίκος (φί, Κῶς). — 204. Δαυλὸς - πόλος. — 205. Ὄρθρος-Ὄμβρος.—206.

Ν	Η	Σ
Ω	Ο	Β
Μ	Ν	Υ
Σ	Ο	Ο
Ι	Α	Ι
Δ	Α	Σ

ΗΣΟΣ ΗΜΕΡΑ ΣΟΛ
ΝΑ
ΝΥΣ ΟΟΒΑ Ι
Ι Ρ Α
ΙΕΡΩΝ ΩΛΕΝΗ

207. ΑΡΚΑΔΙΟΣ (ραδίκι, κάδος; δορυάς, Ἴκαρος, Ὄσκαρ, σκόρος, —208-209. Ι, *Δύση*, λύπης, λύπας, λύρας, λύρα, πύρα, πυρί, παρά, χαρά· 2, *Σκότος*, κότος, κόπος, κόκκου, ὄπου, ποῦ, πούς, οὖς, ὄς, ὡς, φῶς.—240 Ἀρχεῖον — ὂν = *ἀρχή*) + (Μηδία— διά =) *μή* + (δίσκος — Κῶς =) δὶς=ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ.—211. Ὁ διδάσκων δὶς διδάσκεται. — 212. *Μηδενὶ συμφοραὶ ὀνειδίσεις.* (μηδέν, εἰς μι ρο, ὀ, ἄνω νι δὶς εἰς.)—213. Fervent (fer, vent).—214 Aldetol, le ciel t'aldera. (e de toi, le ciel, tè de ra).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ρημένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου περισσότερα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ρημένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ρημένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὰ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (ἐπὶ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεις 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ μεγαλεῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΙΓ' — 549/

Πῶς θὰ χαιρότανε ἡ ΑΝΕΜΩΝΗ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ, ἂν τὴν τριῶδαν μ' ἕνα τους τετράδιπλόν οἱ: Χωμένα, Μακντάφ, Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, Πάν, Γαλάξιο Ἀστέρι, Ἡλιογέννητη, Κωσταρίθι, Γιοῦ-Γιοῦ, Μαγεμένη Φλογέρα, Καλοκυδόπορας, Ἄλμα Ἀσιάτων, Κοσμοχαλάστρα, Δίλετ, Πολυλογᾶς, Μιμέζα, Διολέττες, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Κουκουναροθερμιές, Παραπονεμένη Μοναστηριώτισσα, Νεάνις τοῦ Ἰονίου, Λεξέντης, Χρυσόφτερη Ἐλπίδα, Ραδούσενη, Ἀττικὴ Αὐγή, Τσαΐχτρα, Ἱσπανόλα, Ἀστραπόβροντο, Μήδεια, Σπαθὶ Βουλγαροκτόνου, Ἄγνωστα, Πέτρες Ριονσαί, Τόνη Μονάχη, Ραπουσσίν, Ἀπάνεμο, Σίφνι, Μέλισσα, Πορφυρογέννητη, Ἀστὴρ τοῦ Αἰγαίου, Δὸν Κιχώτος, Κόκκινη Μυρμηδέλη, Μάγισσα, Αἰγυπτία, Σέμνη Χάρις, Ἐθνικὸν Ἰδεώδες, Τσέκο Καύκιας, Κύκνειον Ἄσμα, Κόκκινος Διάβολος, Δικηγορίνα, Πηγολαμπίδα, Κόκκινο Πράσινο, Αἰγυπτιακὴ Ἀπάτη, Ζέφυνο, Κυρὰ-Κυριακίνα, Πανταχοῦ Παρών, Σφουρόμαλλη, Μπετόβεν.

/ΚΙΓ' — 550/

Ἐ ὐχαριστῶ τ' ἀγαπητά μου Διαπλασόπουλα γιὰ τὰ τόσα τους γράμματα· ὅ ἀπαντήσω σ' ὅλα σιγά, σιγά. Ὅσο γιὰ τὰ τετραδιάκια ποὺ μοῦ ζητᾶτε, χρόνια πέρασαν ποὺχω νὰ γράψω . . . μὰ πάλι μπορῶ ν' ἀρνηθῶ;

ΗΤΟΡΙΑΝ

/ΚΙΓ' — 551/

Ἀγυπτία Βασιλόπαις, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς πληροφορίες. Θὰ προσπαθήσω νὰ μάθω ποιὰ εἶσαι.

Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

/ΚΙΓ' — 552/

Ὁ Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης ἀνταλλάσσει κάρτες, τοπεῖα. Ζητεῖ Ἰταλίας, Δωδεκανήσου, Ἑπτανήσου. Στέλλει Ἀθηνῶν, Ἱεροσολύμων, Αἰγύπτου (καὶ γιὰ ὅπους θέλουν ἀρχαιολογικές.). Δ/σις: Emmanuel Mallexaki, Poste Restante, Alexandrie—Egypte.

/ΚΙΓ' — 553/

Ἐ κδικητής. 25ῃ Μαρτίου = Χρῆστος Παπάδημος. Καλημένε Χριστάκη, Ἀούα! Νὰ χά. Κρητικὸ Ἀκρωγιάλι

/ΚΙΓ' — 554/

Ἀ νταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ τὰ Διαπλασόπουλα-ες. Σάλκαγε γ'Ἐπιδαυρους, συνδρομὲς Ἑστίλα. Στερνὰ Χαμόγελα, εἶσαι ὁ Γ. Π.; Στελλάτε: Γαζία, μ. τ. Μυτιλήνην.

/ΚΙΓ' — 555/

Ἀ ναλαλήψεις: Πυγολαμπίδα = Μαρία Χαριτάκη, Κάποια = "Ελλη Βαλινδᾶ, Κωνσταμπόλα = Ἄννα Γερακάρη, Κινεζάκι = Μαϊνίκα Μπόνη.

Ἐξ ἄρσεως: Βρέστε μας

/ΚΙΓ — 556/

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ. Γαλάνδρα = Πετυατίρου, Κουκουναροθερμιόνος=Κουτρουβῆς, Κοκκινίδης = Βροντερήτης, Κωνσταντίνος Κατεπάνω = Πεστεμανζόγλου, Ρομπελώτης=Ταϊτσόπουλος.

Τὰ παγάθια στὴν Ἀθήνα
ἐστερέφαν τώρα πλέον,
καὶ γιὰ τοῦτο ἐξεράθη
καὶ ὁ Σύλλογος Ἀνθέων.

Ρεζεντά—Ρουμπέν, Νταΐζη = Σκουτεροπούλου, Ἀνατολίτισσα = Σκουτεροπούλου, Ἱριάναασσα=Σκουτεροπούλου.

Τῶν Διπλοκαλύψεων: Πολυλογᾶς

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ. Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ (ΚΙΓ—378). Ὅλοι ἀπέδωσαν ἄ,τι ἐξητήσαμεν. Πρῶτον βράβεῖον: Σουλιώτισσα. Δεύτερον: Αἰγυπτιοπούλα. Τρίτον: Φλογέρα. Βραβεῖα ἀποστέλλονται προσεχῶς.

Β'. ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ποῖαν μυθιστόρημα τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1925 προτιμᾶτε; Προβλεπομένη τρίμηνος. Βραβεῖα 3 ἐκλεκτά. Συμμετοχὴ μονοδράχμου. Τῶν Διαγωνισμῶν ἡ Ἀστόχαστος

ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ. Διωρίσθη ἀντιπρόσωπος Θεσσαλονίκης ὁ Φάρος τοῦ Βασιλείου. Τῶν Ἀντιπροσωπειῶν ἡ

Παράξενος Πεθερὸς

/ΚΙΓ — 557/

Ἐ λπίζοντας ὅτι καὶ ἄλλοι θὰ τιμήσουν τὸν ΚΙΓ'—436ῃ διαγωνισμό μας, ἀναβάλλομε μέχρι 15 Ἰουλίου.

Δάφνη, Μόνα Λίζα, Ζιζάνιο, Καζούρα, Ἡλιοστάλαχτη, Ἀρλεζιάνα, Σκεπαρνέζικη Μικρούλα, Ἀηκαίη, Θαλασσοπούλα, Σκόρπια Ροδοπέταλα, Φραγκίσκε. Γιοῦ-Γιοῦ, Ρέα, νὰ περιμένουμε κι' ἀπὸ σᾶς;

ΒΟΛΙΩΤΑΚΙ. ΑΡΙΕΚΙΝΟΣ

/ΚΙΓ' — 558/

Σ τὸν (ΚΙΓ'—383) διαγωνισμὸν ἕνεκα ὀλίγων ἀπαντήσεων βραδύνομεν μόνον Σέρλοκ Χόλμς. Πιολέττες

/ΚΙΓ' — 559/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΘΕΩΝ

Τετραπέρατη καὶ Πιλιορείτικο Κερᾶσι = Δίδελφοι Πανζαχείρη, Ψυχολόγοι, οἱ Θεοὶ κατοικοῦν στὴν φιλόξενη κορυφὴ τοῦ Σκέττιν = Ὀλίβιαν Μακρυῆ, Μελαχρινὴν Κυπριοπούλαν = Πρὸ Τσιφεῖ, Ἐλιάναν = Ἄγνην Μαρκίδου. Ἀντ. Κόσσιον Βόλον, σὲ γνωρίζομεν.

ΗΤΟΜΠΑΟΥΓΙΟΥΤ

/ΚΙΓ' — 561/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΩΝ

Πρόεδρος: Κοκκινάλι, Ἀντιπρόεδρος: Δερμάτιχα, Ταμίας: Ρακί, Γραμματεύς: Θύζο, Τῶν Διαγωνισμῶν: Τσουχτερὴ Ρετσίνα, Τῶν Ἀνακαλύψεων: Μαυροδάφνη.

ΜΕΛΗ: Ρετσίνα, Τσίπουρο.

/ΚΙΓ' — 562/

Ε ΞΟΔΟΝ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΣΙΓΟΝΗ

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ἐν βιβλίον ἀφιερωμένον εἰς ταῖς νέαις, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἐνστερνισθοῦν εἰς ἐσωτερικὴν των ἀνάγκην τὸ νὰ ἐκτελέσουν ἔργα μεγάλα.

Τιμᾶται Δρχ. 10

(Ταχυδρ. τέλη ἐσωτ. δρ. 1. Ἐξωτ. δρ. 2). Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, περίπτερα, πρακτορεῖα ἐπαρχιῶν καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. ΚΑΣΙΓΟΝΗ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 6 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

Τύποις ΞΕΝ. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Ἐπιφυλίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Καὶ τὰ ἔντεκα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν αὐγγραμμα, δηλοῦσι παραχόν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατιμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει ἐξω ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 16.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Κηφισίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθεναγωγεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰουνίου 1928* *Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 30*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ποιὸς μποροῦσε νὰ ὑποπτευθεῖ μιὰ κυρία, ὅταν πήγαινε νὰ διαλέξει ἕνα κέντημα καὶ νὰ ζητήσει τὴ γνώμη μιᾶς φίλης της: Τί φυσικώτερο ἀπ' τὸ νὰ στείλει μὲ τὸ λακέ της ἕνα γράμμα στὴν κεντήστρα, νὰ τῆς ἑτοιμάσει γρήγορα τὴν παραγγελία της ἢ νὰ τῆς γράψει μιὰ λεπτομέρεια, ποὺ τὴν εἶχε ξεχάσει;

Σ' ὅλη αὐτὴ τὴν κίνηση, ἡ ἀστυνομία δὲ μποροῦσε νὰ βρεῖ τίποτα ὕποπτο, κι' ἡ μὶς Μίλδρεδ ἦταν πιστὴ κι' ἀφοσιωμένη καὶ δὲν πρόδινε ποτὲ τὰ μυστικά.

Οἱ μεγάλες κυρίες ποὺ σύχναζαν στὸ κατάστημα, πρόσεξαν ἀμέσως τὴν καινούργια μαθητευομένη. Μ' ὅλη τὴν ἁπλή της φορεσιά, ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ τὴν ξεχωρίσει κανεὶς ἀπὸ τ' ἄλλα κορίτσια. Ἦταν σὰν τὶς πραγμάτισσες τῶν παραμυθιῶν ποὺ κρύβονται μέσα σὲ φτωχικὰ ροῦχα.

Ρωτοῦσαν τὴ μὶς Μίλδρεδ καὶ μ' ἔκπληξη μάθαιναν ὅτι ἡ μικρὴ ἦταν συγγενὴς τῆς κεντήστρας. Δὲ ρωτοῦσαν νὰ μάθουν περισσότερα, ἀλλὰ καθὼς ἐσύγκριναν τὸ χοντρὸ παρουσιαστικὸ τῆς μὶς Μίλδρεδ μὲ τὴ μικρὴ λεπτοκαμωμένη Βιολέττα, συλλογιζόνταν ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ ἦταν ἴσως κάποιο θῦμα τῶν ἐμφυλίων πολέμων, ποὺ εἶχε βρεῖ ἐκεῖ-μέσα ἄσυλο καὶ κρυψώνα.

Κι' ἔτσι ἡ Νταΐζη, χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτεύεται, εἶχε ἐξαιρετικὴ θέση σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Οἱ κυρίες τὴν κοίταζαν μὲ συμπάθεια, τὴ ρωτοῦσαν γιὰ τὴ δουλειά της καὶ συχνὰ τῆς ζητοῦσαν καὶ τὴ γνώμη της γιὰ τὰ ψώνια τους.

Εἶχε περάσει ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε ποὺ μπῆκε στὸ σπίτι αὐτὸ κι' ἡ ἀλλαγὴ ἦταν φανερή. Ὁ καλὸς ἀέρας κι' ἡ εὐχάριστη ἀπασχόληση νίκησαν τὴν ἀναιμία, κι' ἡ κόρη τώρα ἦταν πιὸ ψηλὴ καὶ μεγαλωμένη, τὰ μάγουλά της ἦταν ρόδινα, τὰ μάτια της πιὸ ζωηρὰ κι' ὅλα ἔδειχναν ὅτι κανούργιο αἷμα κυλοῦσε στὶς φλέβες της.

Ὅταν τὴν ἔβλεπε ἡ Τζέννη, συλλογιζόταν πόσο χρήσιμη ἦταν ἡ θυσία ποὺ εἶχε κάμει. Ἡ Νταΐζη γύριζε κάθε Κυριακὴ στὸν Πύργο, κι' ὧρες ὁλόκληρες καθόταν κι' ἔλεγε ὅ,τι εἶχε ἰδεῖ κι' ὅ,τι εἶχε ἀκούσει: Τὰ πιὸ ἀσήμαντα ἐπεισόδια τῆς καθημερινῆς ζωῆς, τοὺς καυγάδες τοῦ Τρίλμπυ μὲ τὸ γάτο, τὸ θυμὸ τῆς μὶς Μίλδρεδ μὲ τὸ χαμίνι ποὺ της μουτζούρωνε τὰ σκαλοπάτια. Ὕστερα ἔλεγε γιὰ κάποια μεγάλη καὶ βιαστικὴ παραγγελία, ποὺ φιλοτίμιζαν πῶς ἦταν τοῦ ἴδιου τοῦ βασιλιᾶ Καράλου τοῦ Β'.

Ἔρχόταν ὕστερα ἡ περιγραφὴ τῶν περιπάτων στὸ Χάϋδ-Πὰρκ καὶ στοὺς κήπους τοῦ Κένσιγκτον, καὶ τότε ἡ Τζέννη τῆς ἔκανε χίλιες-δυὸ ἐρωτήσεις γιὰ νὰ μάθει μὴ τῆς μίλησε κανεὶς ἢ μὴ τὴν πῆρε κανεὶς ἀπὸ πίσω. Μὰ ὄχι, ποτὲ δὲν τῆς εἶχε τύχει τίποτα, κι' οὔτε πρόσεχε ποτὲ κανεὶς τὰ φτωχὰ αὐτὰ κοριτσάκια ποὺ ἔκαναν ἀθόρυβα τὸν περίπατό τους.

Ὅλες τὶς μέρες ποὺ ἔκανε καλὸ καιρό, μετὰ τὸ πρωϊνὸ φαγητό, ποὺ τὸ περνοῦσαν στὶς δέκα, ἡ μὶς Μίλδρεδ ἔστελνε τὶς μαθήτριές της ἔξω, «νὰ μαζέψουν ἀέρα» στοὺς κήπους. Τὴν ὥρ' αὐτὴ τὰ κορίτσια δὲν ἔβλεπαν παρὰ μόνο τ' ἀρνάκια ποὺ ἔβοσκαν· ἀλλ' αὐτὸ τοὺς ἔκανε μεγαλύτερη εὐχαρίστηση, γιατὶ πρεπούσαν νὰ παίζουν κυνηγητὸ καὶ νὰ μαζεύουν λουλούδια, παρὰ νὰ κοιτάζουν τὸν κόσμο ποὺ περνοῦσε.

Ὡστόσο, μιὰ μέρα ἡ Νταΐζη πῆγε πιὸ ζωηρὴ ἀπὸ ἄλλοτε κι' ἡ κυρία Γουΐλ κατάλαβε ἀμέσως, ὅτι κάτι ἔκτακτο εἶχε συμβεῖ, καὶ φοβήθηκε χωρὶς λόγο, γιατὶ πάντα ἔτρεμε καὶ φοβόταν γιὰ τὴ Νταΐζη.

— Πές μου, λοιπόν, τί ἔχεις; ρώτησε ἀφοῦ τὴ φίλησε.

— Μὰ βλέπεις νάχω τίποτε, μητέρα; εἶπε ἡ Νταΐζη μὲ ἀφέλεια.

Κι' ἐξακολούθησε ἀμέσως:

— Μήπως δὲν θὰ ἤθελες, μητέρα, νὰ μπῶ μέσα σ' ἕνα παλάτι;

— Σὲ παλάτι, ἡ Βιολέττα μου; εἶπε χαμογελώντας ἡ κυρία Γουΐλ. Μήπως σὲ προσκάλεσε καμμιὰ μεγάλη κυρία;

— Μὲ κοροϊδεύεις τώρα! Μὲ προσκάλεσε, ὅπως προσκαλοῦν μιὰ κεντήστρα. Μήτε

«Οἱ μεγάλες κυρίες πρόσεξαν ἀμέσως τὴν καινούργια μαθητευομένη . . .»
(Σελ. 245, στ. α').

πως νόμισες πὼς τὸ πῆρα στὰ σοβαρά;

—Ἂν σὲ προσκάλεσαν γιατὶ εἶσαι ἡ καλύτερη κεντήστρα τῆς Ἀγγλίας, πρέπει νὰ εἶσαι περήφανη.

— Ἴλα τώρα, μητέρα, ξέρεις καλὰ πὼς ἐγὼ δὲν εἶμαι καμμιὰ ἐξαιρετικὴ κεντήστρα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ λαίδη Στάρλυ βρῆκε πολὺ ἐπιτυχημένο τὸ βαφτιστικὸ φόρεμα ποὺ τελείωσα, ἀλλὰ δὲ θὰ μὲ προσκαλοῦσε, ἂν δὲν τῆς τὸ ζητοῦσε ἡ κόρη της.

— Στάσου, καλύτερα νὰ μοῦ πεῖς τὴν ἱστορία σου ἀπὸ τὴν ἀρχή, εἶπε ἡσυχα ἡ κυρία Γουΐλ. Ἔτσι δὲν καταλαβαίνω τίποτα.

Μ' ὅλο ποὺ ἡ φωνή της ἦταν ἥσυχη, ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά.

—Ἄκουσε λοιπὸν νὰ σοῦ τὰ πῶ ἀπὸ τὴν ἀρχή, εἶπε ἡ Νταίζη, καὶ κάθησε μπροστὰ στὰ πόδια τῆς Τζέννης, ὅπως τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν μικρούλα. Τῆς προάλλες, ἡ λαίδη Στάρλυ ἦρθε μαζὶ μὲ τὴν κόρη της, ἕνα κορίτσι στὴν ἡλικία μου πάνω-κάτω. Εἶναι πελάτισσες τῆς μὶς Μίλδρεδ, μὰ εἶχαν καιρὸ νἀρθοῦν, γιατὶ ἔλειπαν στὴ Γαλλία. Κοίταζαν τὰ κεντήματά μας κι' ἔκαναν μερικὲς παραγγελίες. Τὸ κορίτσι μὲ κοίταζε ὅλη τὴν ὥρα. Μοῦ μίλησε εὐγενικὰ κάμποσες φορές. Ὕστερα κοίταξε τὸ βαφτιστικὸ φόρεμά μου κι' εἶπε :

«Μητέρα, αὐτὸ εἶναι καλὸ γιὰ τὸ βαφτιστικό μου. Θἄπρεπε νὰ τὸ κάμω μόνη μου, ἀλλὰ δὲν ξέρω νὰ κεντῶ καλά.» Μὲ ρώτησε τότε ἂν μάθαινα πολὺν καιρὸ τὴν τέχνη. Χτὲς ξαναῆρθαν κι' εὐθὺς ἡ μικρὴ λαίδη εἶπε : «Ἡ μητέρα μου θὰ πεῖ κάτι γιὰ σᾶς στὴ μὶς Μίλδρεδ. Πρέπει νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅτι δὲν θἀργηθῆτε!»

Τἄλεγε αὐτὰ τόσο ζωηρὰ καὶ μὲ τόση καλοσύνη, ὥστε ἦταν πολὺ δύσκολο νἀργηθῇ κανείς. Ἀλλὰ ἡ μητέρα της μπῆκε στὴ μέση: —«Παιδί μου, εἶπε, δὲ μπορεῖ νὰ ὑποσχεθῇ τίποτα, πριν ρωτήσει τοὺς δικούς της».

—Ἡ κυρία αὐτὴ μοῦ φαίνεται πολὺ φρόνιμη, εἶπε τότε ἡ Τζέννη, πολεμώντας νὰ διατηρήσει τὸ ἥσυχο χαμόγελό της.

— Εἶναι καὶ πολὺ καλή, πρόσθεσε ἡ Νταίζη. Ἐξήγησε στὴ μὶς Μίλδρεδ ὅτι ἡ κόρη της θὰ γινόταν σὲ λίγον καιρὸ νούνά κι' ἤθελε νὰ κάμει στὸ βαφτιστικό της, ποὺ ἦταν ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια, ἕνα ἄξιο δῶρο.—«Βρίσκει κανείς, εἶπε, κεντήματα ὅσα θέλει, ἀλλὰ ἡ κόρη μου θέλει νὰ ἑτοιμάσει μόνη της τὸ δῶρο ποὺ θὰ κάμει. Ἤθελα λοιπὸν νὰ σᾶς παρακαλέσω, νὰ μ' ἀφίσετε στὸ σπίτι γιὰ λίγον καιρὸ τὴν καλὴ αὐτὴ μαθήτριά σας, ποὺ κεντᾶ τ' ὡραῖο αὐτὸ βαφτιστικό, γιὰ νὰ ὁδηγήσει τὴν κόρη μου νὰ κάμει ἕνα δῶρο. Γιατὶ τὸ κέντημα αὐτὸ τῆς ἀρέσει πάρα πολύ.» Τότε ἡ δεσποινὶς πετάχτηκε καὶ εἶπε : — «Δὲ μ' ἀρέσει μόνο τὸ κέντημα, ἀλλὰ καὶ ἡ μικρὴ κεντήστρα». Δὲν εἶναι εὐγενικὰ αὐτὰ τὰ λόγια;

— Πολὺ εὐγενικὰ ἀλήθεια, ὁμολόγησε ἡ Τζέννη. Καὶ τί ἀπάντησε ἡ μὶς Μίλδρεδ;

— Μοῦ εἶπε νὰ σᾶς ρωτήσω καὶ νὰ τῆς πάω ἀπάντηση γρήγορα. Ἡ λαίδη φεύγει τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα γιὰ τὸ Δοῦβρο καὶ θέλει νὰ μὲ πάρει μαζί της.

— Μὰ ἡ μὶς Μίλδρεδ δὲ σοῦ εἶπε καθόλου τὴ γνώμη της; Τὸ βρίσκει αὐτὴ σωστὸ νὰ πᾶς μαζὶ μ' αὐτὲς τὶς κυρίες; ρώτησε ἡ καϊμένη ἡ Τζέννη, ποὺ ἡ ἱστορία αὐτὴ τὴν ἔκαμε ἄνω-κάτω.

Ἡ φαντασία της ἔπλασε ἀμέσως χίλιους κινδύνους, τόσο πιὸ φοβερούς, ὅσο ἦταν πιὸ ἀόριστοι.

— Ναί, ὅταν ἔφυγε ἡ λαίδη Στάρλυ, ἡ μὶς μοῦ εἶπε πολλὰ καλὰ γι' αὐτή. Εἶναι Γαλλίδα, ποὺ ἔχει πάρει Ἐγγλέζο. Ἂν πάω, μοῦ εἶπε, θὰ περάσω καλὰ καὶ θὰ μὲ περιποιηθοῦν. Ἔχει πάει κι' ἡ ἴδια στὸν πύργο τους στὸ Δοῦβρο. Ὤ, μητέρα, δὲ θὰ πεῖς ὄχι! Πῶς τὸ ἤθελα νὰ ἰδῶ ἕνα παλάτι ἀρχοντικό! Δὲν ἔχω μπεῖ ποτέ μου μέσα! Φαίνεται κι' ἡ θάλασσα ἀπὸ κεῖ! Ἐγὼ δὲν ἔχω ἰδεῖ ποτέ μου θάλασσα! Κι' ὕστερα, αὐτὴ ἡ μικρὴ μὶς εἶναι τόσο καλή!

— Αὔριο κιόλας θὰ ἰδῶ τὴ μὶς Μίλδρεδ. Αὐτὸ μόνο μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, καλό μου παιδί, ἀπάντησε ἡ Τζέννη γεμάτη ἀμηχανία. Δὲ μπορῶ βέβαια νὰ σ' ἀφίσω νὰ πᾶς τόσο μακρυά μου, χωρὶς νὰ τὸ καλοεξετάσω αὐτὸ τὸ ζήτημα. Βέβαια, ἀφοῦ τὸ λέει ἡ μὶς Μίλδρεδ... Αὐτὴ εἶναι πάντα φρόνιμη καὶ λογική. Ἀλλὰ τέλος πάντων θὰ ἰδοῦμε. Κι' ἂν δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος, τότε θὰ πᾶς, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ...

Ἡ Νταίζη φίλησε τρυφερὰ τὴ θετὴ μητέρα της. Ἀφοῦ θὰ ρωτοῦσε τὴ μὶς Μίλδρεδ, ὡρισμένως ἐκείνη θὰ τὴν κατάφερνε νὰ πεῖ τὸ ναί.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ Δ. ΣΤΑΥΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΕΛΙΣΑΝΤΡΟΥ

(ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.)

Ἀγαπητὴ Διάπλασις,

Λίγο ἀργὰ ἔλαβα γνώση,—γιατὶ ἔλειπα, —τῆς τόσο καλῆς καὶ τόσο λογοτεχνικὰ γραμμένης ἐπιστολῆς τῆς **Ἀνακίας** — (τὴν εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὰ φιλιὰ ποὺ στέλνει στὸ κοριτσάκι μου) — γιὰ τὴν «μελισαντροῦ».

Τὴν ἱστορία αὐτὴ τῆς Μελισαντροῦς, ἀλλὰ λίγο παραποιημένη, τὴν εἶχα ἀκούσει κι' ἐγὼ ἀπὸ κάτι Κρητικούς. Ἐκεῖ ὅμως ἡ Μελισαντροῦ κλαίει τὸν ἄντρα της, ποὺ σκοτώθηκε στὸν πόλεμο. Δὲν ὑπάρχει ὅμως στὴν Κρητικὴ παράδοση τὸ τραγουδάκι,— ἂν μποροῦσε ἡ **Ἀνακία** νὰ τὸ μάθαινε ὁλόκληρο...

Γιὰ τὸ χατῆρι τῆς ὡραίας ἐπιστολῆς τῆς **Ἀνακίας**, θὰ σᾶς διηγηθῶ κι' ἐγὼ μερικὰ γιὰ τὴ Μελισαντροῦ.

Καὶ πρῶτα, γιὰ νὰ τὴ γνωρίσουν ἡ νὰ τὴ μάθουν τὰ Διαπλασόπουλα, προσθέτω στὴν περιγραφὴ τῆς **Ἀνακίας**, ὅτι ἀνθίζει τώρα τὸν Ἰούνιο, στὶς ἡμέρες γύρω ἀπὸ τὴ γιορτὴ τοῦ Ἁϊ-Γιαννιοῦ τοῦ Ρηγανᾶ ἢ Κλείδωνα. Ἐπιστημονικὰ λέγεται Θάψος, λατινικὰ Thapsus, γαλλικὰ Molène Bouillon blanc. Ἐπίσης στὴ φυτολογία λέγεται λατινικὰ καὶ Verbascum. Ὁ λαὸς τὴ λέει καὶ «φλόμο», μὰ δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ σχέση μὲ τὸ δηλητηριῶδες ἐκεῖνο φυτὸ τὸ «φλόμο», ποὺ ριχνουν οἱ φαράδες στὰ νερὰ καὶ ζαλίζουνε τὰ ψάρια. Ἡ Μελισαντροῦ δὲν πιστεύω ἐπίσης νὰ ἔχῃ φαρμάκι στὴν καρδιά της ἄλλο, ἀπὸ τὴν πικράδα τῆς παραδόσεως τῆς **Ἀνακίας**. Σὲ μερικὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος τὴ λένε «Ἀλεποῦσαι», οἱ δὲ Βλαχόφωνοι τῆς Κλεισούρας καὶ τῆς Νέβεσκας τὴ λένε «Λεποῦσι». Οἱ Σαρακατσαγέοι «Σφλόμο» καὶ λοιπά.

Οἱ Βουλγαρόφωνοι τῆς Μακεδονίας τὴ λένε «λαμπάδα τοῦ Ἁϊ-Γιάννη». (Σφέτι Ἰβάντσκα σφέϊκια). Ἴσως γιατὶ ἀνθίζει γύρω στὴ γιορτὴ τοῦ Ἁϊ-Γιαννιοῦ. Ἔχουν δὲ μιὰ παράδοση ὅτι, σὰν ἀποκεφάλισαν τὸν Ἁϊ-Γιάννη, πετάξαν τὸ κεφάλι του σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ σκουπίδια γιὰ νὰ τὸ φᾶν' οἱ κότες, ἀμέσως ὅμως ἐκεῖ, φυτρῶσαν τσουκνίδες, τόσο πυκνὲς καὶ ἄφθονες, ποὺ δὲν ἀφήκαν κανένα ζῶο νὰ πλησιάσῃ. Γύρω-γύρω δέ, ξεπετάχθηκαν καὶ ἄνθισαν μὲ τὰ κίτρινα, χρυσωπὰ λουλούδια τους οἱ Μελισανδροι, σὰν λαμπάδες ἀναμμένες γύρω στὸ κεφάλι τοῦ Πρόδρομου· (ἔχει μάλιστα τὸ ἄνθος αὐτὸ μιὰν ἐλαφρὴ μυρωδιὰ κεριοῦ τοῦ μέλιτος, τὶς πρωϊνὲς ἰδίως ὧρες). Ἔχουν δὲ καὶ τὴ συνήθεια, τὴν ἡμέρα ποὺ γιορτάζει ἡ ἐκκλησία τὴν ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου (29 Αὐγούστου), νὰ φκιάνουν καὶ νὰ τρῶνε, πῆττα νηστήσιμη ἀπὸ τσουκνίδες, στὴν ὁποία ριχνουν, ἀντὶ γιὰ λάδι (γιατὶ τὴ μέρα ἐκείνη εἶναι αὐστηρὴ νηστεία) καρύδια κοπανισμένα καὶ σουσάμι.

Ἡ «λαμπάδα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου» παίζει σπουδαῖο ρόλο τὴ μέρα τῶν γενεθλίων τοῦ Προδρόμου (24 Ἰουνίου). Τὴν κόβουν ἀποβραδύς, σὰν πάρει νὰ δροσίσει, κορίτσια ποὺ βγαίνουν τραγουδοῦντας στὸ βουνό, καὶ κοιμοῦνται μ' αὐτήν, ζωσμένες ἀκόμα καὶ μ' ἕνα φυτό, ποὺ βουλγαρικὰ τὸ λὲν «οὐγκόϊκα» —θὰ τὸ μεταφράσουμε «παχουλούτσικο» — καὶ εἶναι τὰ φύλλα του καὶ τὸ εἶδος του σὰν τὸν «λυκίσκο» (γαλλικὰ Houblon), ποὺ βάζουνε στὴ μπύρα.

Μὲ τὴ Μελισαντροῦ κοιμοῦνται γιὰ νὰ γίνωνται ψηλές, καμαρωτὲς καὶ λιγερές, ὅπως ἡ βέργα ἡ ἀνθισμένη τοῦ λουλουδιοῦ αὐτοῦ. Τὴν «Οὐγκόϊκα» τὴ ζώνουνται, γιὰ νὰ μὴ τὶς πογάει ἡ μέση τους ὅλο τὸ χρόνο καὶ γιὰ νὰ παχύνουν.

***

Στὴν Κλεισοῦρα καὶ στὴ Νέβισκα, καὶ μεταξὺ τῶν Βλάχων, τὸ «Λεποῦσι», μ' ἄλλους λόγους ἡ Μελισαντροῦ», παίζει ἐπίσης σπουδαῖο ρόλο στὴ γιορτὴ τοῦ Ἁϊ-Γιαννιοῦ τοῦ Ρηγανᾶ.

Τὰ κορίτσια ἐκεῖ ἀποβραδὺς, θὰ δέσουν κάθε μιὰ τὸ «λεποῦσι» της, μὲ κόκκινη κορδέλλα, καὶ θὰ πᾶνε νὰ τὸ κόψουν τὸ πρωΐ, μὲ μαχαῖρι ποὺ πρώτη φορὰ θὰ τὸ μεταχειρισθοῦν. Θὰ συνοδεύωνται δὲ τὰ κορίτσια, τὸ πρωΐ, ἀπὸ μιὰ ὁμάδα παιδιῶν συνομιλήκων, ποὺ θὰ κρατοῦνε ξύλινα γιαταγάνια, βαμμένα καταπράσινα.

Ἂν ὁ ὅμιλος τῶν παιδιῶν αὐτῶν συναντηθῇ μὲ ἄλλη ὁμάδα, καβαλλιέρους ἄλλων κοριτσιῶν, θὰ συμπλακοῦνε, καὶ πολλὲς φορὲς μὲ ἀγριότητα. Γιὰ τοῦτο λαμβάνονται μέτρα νὰ μὴ συναντηθοῦν, ἢ ὅταν θὰ συναντηθοῦν, ἂν καὶ τὰ δυὸ μέρη εἶναι καλόβολα, θὰ γίνῃ μιὰ ἱεροτελεστία κεῖ πέρα, τῆς ὁποίας τὶς λεπτομέρειες παραλείπω, γιατὶ θὰ μάκραινα πολύ, (καθὼς καὶ ὅλα τὰ γινόμενα τὴ μέρα ἐκείνη, γιὰ τὸ «λεποῦσι» κλπ. στὴν Κλεισοῦρα,) περιοριζόμενος νὰ πῶ, πὼς οἱ δύο ὁμάδες θὰ παραταχθοῦνε κατὰ μέτωπο, θὰ ὑψώσουν τὰ σπαθιά τους, καὶ θὰ κάνουν ἔτσι ἕνα θόλο, κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖο θὰ περάσουν τὰ κορίτσια, κρατώντας σὰ λαμπάδες τὰ «λεπούσια» τους, σοβαρὰ κι' ἀμίλητα, σὰν ἱέρειες κάποιας παράξενης θρησκείας.

***

Οἱ Τοῦρκοι, πρὶν φύγουν ἀπὸ τὴν Μακεδονία, μοῦ ἔλεγαν πὼς οἱ ρίζες τῆς Μελισσανδροῦς, κοπανισμένες καὶ βαλμένες ἀπάνω στὶς πληγές, τὶς καθαρίζουν καὶ τὶς «θρέφουν» ἀμέσως. Τὸ πιὸ μοναδικὸ φάρμακο τῶν παλαιῶν Τούρκων λησταῖων γιὰ τὶς «γιαράδες» (πληγές), ἦταν τὸ φυτὸ αὐτό.

Τὸ ἴδιο μοῦ ἔλεγε προχθὲς κι' ἕνας γέρος πρόσφυγας, ἀπὸ τὶς Σκαμνιὲς τῆς Πανόρμου, γιὰ τῆς «Μελισαντροῦς» τὰ φύλλα, σχετικῶς μὲ τὶς πληγές.

***

Αὐτὰ μὲ λίγα λόγια γιὰ τὴ «Μελισαντροῦ» τῆς **Ἀνακίας**.

Ὅσον ἀφορᾶ ὅμως τὴ μάννα τῆς «μολοΐστρας», τὴν «πικραλλίδα», ἐπιμένω ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ pissenlit (γαλλικά), καμμιὰ σχέση καὶ συγγένεια μὴ ἔχουσα μὲ τὸ ραδίκι (chicorée), ὅπως ἔγραψα καὶ στὴ ***Μεγάλη Ἑλλάδα***.

Εἶναι δυὸ φυτὰ ἐντελῶς «ξένα πρὸς ἄλληλα», ποὺ δὲν ἔχουν ἄλλη σχέση μεταξύ τους, παρὰ τὴ νόστιμη πικράδα τους.

Ἡ «πικραλλίδα» ἐπιστημονικὰ λέγεται Leontodon Taraxacum

Τὸ ραδίκι κάνει γαλανὰ λουλούδια, σ' ἕνα βλαστάρι ποὺ φτάνει σὲ ὕψος 30-40 ἑκ. τοῦ μέτρου ἢ καὶ περισσότερο, χωρὶς φύλλα, ἐνῷ ἡ πικραλλίδα βγάζει ἀμέσως ἀπὸ τὴν καρδιά της θυσσάνους κιτρίνων λουλουδιῶν, ποὺ μεταβάλλονται σὲ «μολοΐστρες».

Πολλοὺς χαιρετισμοὺς καὶ ἄπειρα ... λουλούδια.

Βοδενά, 24 Μαΐου 1928. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΕ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟ ΑΔΕΡΦΟ

Τώρα, ποὺ λάμπει μυστικὰ
ἀπὸ ἀχνόθαμπο σκοτάδι
χρυσὴ τοῦ ὀνείρου ἀστροφεγγιά,
μικρὲ ἀδερφέ, πᾶμε μαζὶ
στὸ ἔρημικὸ λαγγάδι,
σὰν ἔκαιμε στὴ νυχτιά.

Σιὰ χορτα γονατίζοντας
θερμὰ νὰ δεηθοῦμε
στὴ σιγαλιὰ τῆς μοναξιᾶς,
νὰ μάθουμε τὶς ταπεινὲς
χαρὲς πῶς νἀγαποῦμε
μὲ πίστη ἀγνῆς καρδιᾶς.

Ὁ πόθος μας τὸ ἀθάνατο
φῶς τότε θ' ἀγναντέψει
μέσ' στῆς ψυχῆς τὴ χαραυγή,
καὶ διώχνοντας κάθε καῒμὸ
καὶ κάθε μάταιη σκέψη,
στὸ οὐράνια θἀνεβεῖ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Η ΡΗΝΑ Κ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΗ'

Ὅταν εἶδαν ὅλο ἐκεῖνο τὸ κακὸ ποὺ γινόταν ἐξαιτίας τους, ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα τἄχασαν ἀπὸ τὸ σπίτι ἀλλὰ γαλλικά. Γιατὶ τὸ κατάλαβαν πὼς θὰ τὶς ἔπιαναν. Καὶ ποῦ θὰ τἄβγαζαν πέρα μὲ τόσον κόσμο ἐξαγριωμένον ἐναντίο τους!

Πραγματικῶς, αὐτὸ ἔγινε: Κάποιος ἐπιτέλους τσάκωσε τὸ πουλὶ μὲ τὸ γάντι, τὸ ξεμασκάρεψε κι' εἶδε πὼς ἦταν μιὰ πάπια. Συγχρόνως ἡ θειὰ Τερψιχόρη παρατήρησε πὼς ἔλειπε ἀπ' τὴν αὐλὴ ἡ πάπια της καὶ πὼς ἕνα μάλλινο γάντι τοῦ ἀδελφοῦ της ἔμενε πάνω στὸ τραπέζι χωρὶς ταίρι. Δὲν χρειάστηκε φιλοσοφία γιὰ νὰ συμπεράνῃ πὼς ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, ποὺ τὶς ἤξερε κιόλα τί ἦταν, τάχαν κάνει ὅλα. Ἀπὸ τὴ θειὰ-Τερψιχόρη ἔμαθε τὶς **κακοῦργες** κι' ἡ γειτονιά. Κι' ὅλοι οἱ *παθόντες*, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, μὲ τοὺς πυροσβέστες μαζί, βάλθηκαν νὰ τὶς βροῦν καὶ νὰ τὶς τιμωρήσουν.

Ἀλλὰ ποῦ! Καθὼς εἴπαμε, ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, τἄβαλαν ἀπὸ τὸ σπίτι, πῆραν τῶν ματιῶν τους, ἔγιναν ἄφαντες! Κι' ἐνῶ ἡ θειά τους κ' οἱ ἄλλοι ἔψαχναν σὲ πλυντήρια, σὲ ὑπόγεια, σὲ ἀποθῆκες, σὲ ὅ,τι φανταστῆτε... ἐκεῖνες ἔτρεχαν, ἔτρεχαν, ἔτρεχαν. Δὲ σταμάτησαν, παρ' ἀφοῦ ἔβγαλαν τὴν πόλη, σ' ἕνα μακρινό, σχεδὸν ἔρημο ἀκρογιάλι.

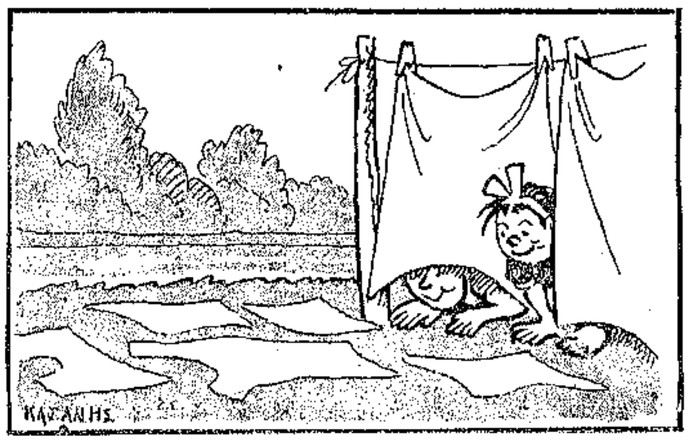

Ἐκεῖ κοντὰ καθόταν μιὰ πλύστρα, ποὺ ὅ,τι εἶχε τελειώσει τὴ μπουγάδα της. Κι' εἶχε ἁπλώσει τὰ ροῦχα της γιὰ νὰ στεγνώσουν, ἄλλα χάμω στὴν καθαρὴ ἀμμουδιά, κι' ἄλλα σὲ σχοινιά, τεντωμένα ἀνάμεσα σὲ παλούκια... Λαχανιασμένες, φοβισμένες, μὲ τὶς γλῶσσες ἔξω, ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα χώθηκαν μέσ' στ' ἁπλωμένα ροῦχα, κρύφτηκαν...

—Ἐ, τί λές; ρώτησε σὲ λίγο ἡ Ρήνα. Ἐδῶ δὲν εἴμαστε καλά;

— Καλὰ εἴμαστε, ἀποκρίθηκε ἡ Μαρίνα. Δὲν ξέρω ὅμως ποῦ θὰ πᾶμε ὕστερα καὶ τί θ' ἀπογίνουμε...

—Ὦ, καϊμένη! Γι' αὐτὸ σεκλετίζεσαι; Μπόρα εἶναι καὶ θὰ περάσῃ. Ὕστερα θὰ γυρίσουμε στῆς θειᾶς Εὐλαλίας. Θὰ τἄχῃ ξεχάσει ποιὰ αὐτή...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

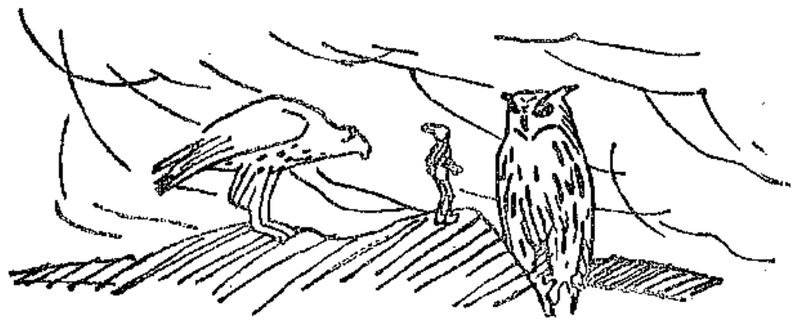

Ὁ Νίλς, ὁ γεράκι κι' ἡ κουκουβάγια

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Σὲ ἀρχετὴ ὥρα, τὸ φοβερὸ τρίξιμο ἄρχισε νὰ λιγοστεύει κάπως κι' ὁ καπνὸς σκορπίστηκε. Τὰ δέντρα ὅμως κοντὰ στὸ ρυάκι εἶχαν χάσει ὅλα τους τὰ φύλλα, τὸ χῶμα ἦταν κατάμαυρο, οἱ ἄνθρωποι ἦταν μαυρισμένοι ἀπ' τὸν καπνὸ καὶ λυσμένοι στὸν ἱδρῶτα. Ἂς εἶναι, ἡ φωτιὰ εἶχε νικηθεῖ, οἱ φλόγες εἶχαν σβύσει, ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὑψωνόταν ἕνας ἀραιὸς καπνὸς κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὸν ξεχώριζαν κάμποσα μαῦρα κούτσουρα. Αὐτὰ ἦταν ὅλα ὅσα εἶχαν ἀπομείνει.

Ὁ Νίλς ἦταν ἀνεβασμένος σὲ μιὰ πέτρα καὶ ἀπὸ κεῖ εἶχε παρακολουθήσει τὴν πάλη τῶν ἀνθρώπων μὲ τὴ φωτιά. Τώρα ὅμως ποὺ τὸ δάσος εἶχε σωθεῖ, ἄρχιζε ὁ κίνδυνος γι' αὐτὸν τὸν ἴδιο· ἡ κουκουβάγια καὶ τὸ γεράκι στήλωσαν τὰ μάτια τους ἀπάνω του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσε ὁ Νίλς μιὰ γνωστὴ φωνὴ νὰ τοῦ φωνάζῃ τὸ ὄνομά του. Ὁ Γόργης ἐρχότανε μὲ βία ἀπὸ τὸ δάσος. Καὶ σὲ λίγο ὁ Νίλς πετοῦσε μακρυὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.
ΣΤΗ ΛΑΠΩΝΙΑ

Ἡ χώρα ποὺ ταξιδεύει

Σάββατο 18 Ἰουνίου

— Ξέρεις κατὰ ποῦ πηγαίνουμε; ρώτησε ὁ Γόργης τὸν Νίλς. Ἡ χώρα ποὺ πετοῦμε τώρα, εἶναι τὸ Βεστερμπότεν κι' ἐκεῖνα τὰ γαλάζια βουνὰ ἐκεῖ στὸ βάθος, εἶναι ἡ Λαπωνία. Ὡς τὸ βράδυ θὰ ἔχουμε φθάσει.

Ἀλήθεια λοιπὸν βρισκόνταν τόσο κοντὰ στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ τους; Οὔτε τὸ εἶχε καταλάβει ὁ Νίλς πότε τὸ ἔκαναν ὅλο τὸ ταξίδι. Τόσο ἀναπαυτικὰ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του καθισμένον ἐπάνω στὴ ράχη τοῦ ἀετοῦ, τώρα μάλιστα ποὺ εἶχε περάσει καὶ ὁ φόβος τῆς πυρκαϊᾶς. Κι' αὐτὸ μόνο τὸ αἴσθημα ἀρκοῦσε νὰ τὸν κάνῃ εὐτυχισμένο, ἀλλὰ καὶ τὸ ταξίδι ἦταν τώρα τόσο ὡραῖο! Ἐνῶ τὸ πρωῒ ὁ ἄνεμος φυσοῦσε ἀπ' τὸ βοριά, τώρα εἶχε ἀλλάξει καὶ οἱ ταξιδιῶτες, ποὺ τὸν εἶχαν ἀπὸ πίσω τους, οὔτε τὸν ἔνοιωθαν σχεδὸν καθόλου. Καὶ καθὼς ὁ ἀετὸς πετοῦσε ἤρεμα καὶ κανονικά, φαινόταν στὸ Νίλς, σὰν νὰ χτυποῦσε μόνο τὰ φτερά του καὶ νὰ στεκόταν ἀκίνητος, χωρὶς νὰ τὸ κουνάῃ καθόλου ἀπ' τὸν τόπο. Ἀντὶ γι' αὐτὸν ὅμως κουνιόνταν ὅλα τἄλλα ἀπὸ κάτω του, ὁλόκληρη ἡ γῆ κι' ὅ,τι βρισκόταν ἀπάνω σ' αὐτὴ φαινόταν σὰν νὰ γλυστροῦσε κατὰ τὸν νοτιά. Τὰ δάση, τὰ λειβάδια, τὰ σπίτια, τὰ χωράφια, τὰ ποτάμια, τὰ νησιά, ὅλα εἶχαν μπῆ σὲ δρόμο. Ὁ Νίλς συλλογιζόταν κατὰ ποῦ ἄραγε νὰ τραβοῦσαν; Μήπως εἶχανε κουραστεῖ νὰ μένουν τόσον καιρὸ στὸ βοριὰ καὶ ἤθελαν τώρα νὰ πᾶνε νοτιότερα; Φαντάσου νὰ ξεκινοῦσε ὅλος αὐτὸς ὁ τόπος καὶ νὰ πήγαινε στὸ Σόνεν, στὴν πατρίδα του! Πῶς θὰ τοὺς φαινόταν ἐκεῖ πέρα τὰ χωράφια ποὺ ἐδῶ μόλις εἶχαν σπαρεῖ, ἐνῶ ἐκεῖ εἶχαν κι' ὅλας τὰ στάχυα ὡριμάσει. Καὶ τὰ δάση μὲ τὰ μικρὰ καχεκτικὰ δεντράκια τους, τί γελοία ἐντύπωση θὰ ἔκαναν στὰ περήφανα ἔλατα τοῦ Κολμἀρντεν. Καὶ τὰ περιβόλια ποὺ δὲν ἦτανε οὔτε σκαμμένα ἀκόμη; Ἕνα πρᾶγμα ὅμως μποροῦσε νὰ δείξῃ ὁ τόπος ποὺ περνούσανε, χωρὶς ντροπή. Τὰ ποτάμια του καὶ τὶς βαθιές του τὶς κοιλάδες. Ἅμα τὰ ἔβλεπαν αὐτὰ οἱ ἄλλοι ποταμοί, θὰ ἔπρεπε νὰ χωθοῦν στὴ γῆ ἀπὸ τὴ ντροπή τους.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἦταν πιὸ πλούσια ἀπὸ κάθε ἄλλη αὐτὴ ἡ χώρα, ἦταν στὸ φῶς. Μέσα στοὺς βάλτους οἱ γεραροὶ κοιμόνταν μὲ χωμένο τὸ κεφάλι κάτω ἀπ' τὴ φτερούγα τους. Τὸ βράδυ θὰ εἶχε κι' ὅλας φθάσει, ἀλλὰ τὸ φῶς δὲν εἶχε διόλου λιγοστέψει. Ὁ ἥλιος δὲν τραβοῦσε κατὰ τὸν νοτιὰ μαζὶ μὲ τ' ἄλλα. Ἀπεναντίας εἶχε πλησιάσει τόσο τὸ βοριὰ ὥστε ὁ Νίλς ἔνοιωθε τὶς ἀκτῖνες του νὰ ἔρχονται ἴσια καταπάνω του. Καὶ δὲν εἶχε βέβαια διόλου στὸ νοῦ του νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπ' τὸν ὁρίζοντα. Φαντάσου ἂν αὐτὸς ὁ ἥλιος καὶ αὐτὸ τὸ φῶς πηγαίναν στὸ Νεσβέμμενγεγκ! Τί θἄλεγαν ὁ Χόλγκερ Νίλσον κι' ἡ γυναίκα του γιὰ μιὰ μέρα δουλειᾶς ποὺ θὰ κρατοῦσε εἰκοσιτέσσερις ὧρες;

Τὸ ὄνειρο Κυριακὴ 19 Ἰουνίου

Ὁ Νίλς Χόλγκερσον τινάχτηκε ξαφνικὰ ἀπ' τὸν ὕπνο του καὶ κοίταξε ξαφνιασμένος γύρω του. Αὐτὸ ἦταν πάλι ἄλλο πρᾶγμα! Εἶχε ἀποκοιμηθεῖ σὲ μιὰ μεριὰ ποὺ δὲν τὴν εἶχε ξαναδεῖ ποτέ του. Βέβαια ποτὲ δὲν εἶχε ξαναδεῖ αὐτὴ τὴν κοιλάδα καὶ οὔτε τὰ βουνὰ ποὺ ἦταν γύρω της. Δὲ γνώριζε τὴ μικρὴ λίμνη ποὺ βρισκόταν στὴ μέση τῆς κοιλάδας, κι' οὔτε εἶχε ξαναδεῖ ποτὲ του τόσο καχεκτικὲς καὶ τόσο ζαρωμένες σημύδες σὰν κι' αὐτὲς ποὺ ἀπὸ κάτω του κοιμόνταν.

Καὶ ποῦ βρισκόταν ἄραγε ὁ Γόργης; Δὲν μποροῦσε πουθενὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ. Τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει βέβαια. Τί περιπέτεια πάλι ἦταν αὐτή!

Ὁ Νίλς ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ προσπάθησε νὰ θυμηθῇ τί εἶχε γίνει προτοῦ νὰ τὸν πιάρῃ ὁ ὕπνος.

Θυμόταν ὅτι ὅσο πετοῦσαν πάνω ἀπ' τὸ Βεστερμπότεν, τοῦ φαινόταν σὰν νὰ ἔμενε ὁ ἀετὸς μετέωρος στὸν ἀέρα πάντα στὸ ἴδιο μέρος, ἐνῶ ἡ γῆ ἀπὸ κάτω τους ἔφευγε κατὰ τὸν νοτιά. Ἔξαφνα ὅμως ὁ ἀετὸς στράφηκε πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ καὶ στὴ στιγμὴ ἡ χώρα ἀπὸ κάτω στάθηκε, κι' ὁ Νίλς ἀμέσως ἔνοιωσε ὅτι ὁ Γόργης ἐπετοῦσε μὲ γρηγοράδα ἀνέμου.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΤΟΥΛΗ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

Ἔκοψαν τότε φρέσκα κλαδιὰ καὶ τὰ τοποθέτησαν τεχνικὰ ὥστε τὰ φύλλα τους νὰ κρύβουν ἐντελῶς τὸ στόμα τοῦ λάκκου. Καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν χάσουν, στὸ γυρισμό, ἔκαμαν σημάδια στὰ δέντρα, ἀπὸ ἐκεῖ ὡς τὴ σπηλιά.

Ἐπειδὴ τὸ κρύο δὲν ἦταν ἀκόμα πολὺ δυνατό, κι' ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης καὶ τοῦ ποταμιοῦ δὲν εἶχε πήξει, συχνὰ ἔπιανταν φάρια μὲ τἀγκίστρι. Μιὰ μέρα μάλιστα ὁ Ἴβερσον ἔπιασε ἕνα σολωμὸ τόσο μεγάλο, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ σπάσῃ τὴν ὁρμιά.

Ἀλλὰ καὶ φυτὰ φαγώσιμα ἀνακάλυψαν τὰ παιδιὰ ἐκεῖ-γύρω. Ἦταν ἀγριοσέλινα, ποὺ φυτρώνουν σὲ τόπους ὑγρούς, καὶ κάρδαμα.

Συχνὰ πήγαιναν καὶ στὸ λάκκο. Ἀλλὰ κανένα ζῶο δὲν εἶχε πιασθεῖ ἀκόμα, ἂν κι' εἶχαν βάλει στὰ κλαδιὰ ἕνα μεγάλο κομμάτι κρέας, ποὺ μποροῦσε νὰ τραβήξῃ κανένα σαρκοβόρο.

Μόνο στὶς 17 τοῦ μηνός, ὁ Μπριὰν καὶ μερικοὶ ἄλλοι, ποὺ εἶχαν πάει στὸ δάσος γιὰ νὰ βροῦν καμμιὰ κοιλότητα, κατάλληλη γι' ἀποθήκη, καθὼς περνοῦσαν κοντὰ ἀπ' τὸ λάκκο, ἄκουσαν τραχεῖς κρωγμοὺς νὰ βγαίνουν ἀπὸ μέσα. Ἔτρεξαν ἐκεῖ κι' εἶδαν στὸ σκέπασμα μιὰ τρύπα. Τί ζῶο νὰ εἶχε πιαστεῖ;

Δὲν μποροῦσαν βέβαια νὰ ξέρουν κι' ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσουν μὲ προφύλαξη.

— Πιστέ, ἐμπρός! φώναξε ὁ Δόνιφαν.

Ὁ σκύλος ὁρμησε γαυγίζοντας ἀλλὰ χωρὶς φόβο.

Ὁ Μπριὰν κι' ὁ Δόνιφαν πλησίασαν, ἔσκυψαν, εἶδαν, καὶ τότε φώναξαν καὶ τἄλλα παιδιά:

— Ἔλατε, ἔλατε!

— Δὲν εἶναι τίγρις; ρώτησε ὁ Οὐέπ.

— Οὔτε λιοντάρι; ρώτησε ὁ Κρός.

— Τ'ποτ' ἀπ' αὐτά! ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν. Εἶναι ζῶον δίπουν, πτερωτόν!... Εἶναι ἕνα καμηλοπούλι!

Ἀλήθεια, ἦταν μιὰ στρουθοκάμηλος. Κι' ἦταν εὐτύχημα ποὺ ὑπῆρχαν στὸ δάσος τέτοια πουλιά, γιατὶ τὸ κρέας τους εἶναι νοστιμότατο καὶ θρεπτικότατο, μάλιστα τὸ ψαχνὸ τοῦ στήθους.

— Νὰ τὸ πιάσουμε ζωντανό! εἶπε ὁ Οὐίλκοξ.

— Ναί! ναί, παιδιά! φώναξε ὁ Σέρβης.

— Δὲν θὰ εἶναι τόσο εὔκολο, εἶπε ὁ Κρός.

— Ἂς δοκιμάσουμε, εἶπε ὁ Μπριάν.

Τὸ ρωμαλέο πουλὶ δὲν κατόρθωνε νὰ βγῇ ἀπ' τὸ λάκκο, γιατὶ τὰ φτερά του δὲν εἶχανε τὴ δύναμη νὰ τὸ σηκώσουν ὡς τὸ χεῖλος καὶ τὰ ποδάρια του δὲν ἔβρισκαν ποῦ νὰ πατήσουν στὰ τοιχώματα τοῦ λάκκου. Ὁ Οὐίλκοξ πήδησε μέσα, μὲ κίνδυνο νὰ φάῃ μερικὲς καλὲς τσιμπιές· ἀλλὰ πρόφτασε νὰ ρίξῃ στὸ κεφάλι τοῦ πουλιοῦ τὸ ἐπανωφόρι του κι' αὐτὸ τὸ ἀνάγκασε νὰ μείνῃ ἀκίνητο. Τότε τοῦ ἔδεσε τὰ πόδια μὲ δυὸ-τρία μαντήλια ποὺ τοῦ εἶχαν ρίξει οἱ σύντροφοί του, κι' ὅλοι μαζί, ἄλλοι μέσ' ἀπ' τὸ λάκκο, ἄλλοι ἀπέξω, αὐτοὶ τραβώντας, ἐκεῖνοι σπρώχνοντας, κατάφεραν νὰ βγάλουν τὸ καμηλοπούλι.

— Τὸ πιάσαμε τελοσπάντων ζωντανό! εἶπε ὁ Οὐὲπ μὲ χαρά.

— Καὶ τώρα τί θὰ τὸ κάνουμε; ρώτησε ὁ Κρός.

— Ἁπλούστατα, ἀποκρίθηκε ὁ Σέρβης ποὺ ὅλα τἄβρισκε εὔκολα. Θὰ τὸ κουβαλήσουμε στὴ σπηλιά, θὰ τὸ περιφράξουμε καὶ θὰ τὸ κάμουμε ἀλογάκι!

Ὅταν εἶδε νὰ φέργουν ἕνα καμηλοπούλι, ὁ Γόρδων ἀνησύχησε λίγο, μὲ τὴν ἰδέα πῶς θἄχαν τώρα νὰ τρέφουν ἄλλο ἕνα στόμα· συλλογίστηκε ὅμως πῶς τὸ πουλὶ μποροῦσε νὰ τρέφεται μὲ χόρτα καὶ μὲ φύλλα, καὶ τὸ δέχτηκε μὲ χαρά. Τὰ μικρά, ἐννοεῖται, χάρηκαν ὑπερβολικά. Δὲν ἐχόρταιναν νὰ βλέπουν τὸ μεγάλο ἐκεῖνο πουλί,—ἀπὸ μακριὰ ὅμως,— κι' ἅμα ἔμαθαν πῶς ὁ Σέρβης ἐσκόπευε νὰ τὸ κάνῃ ἄλογο, ἔβγαλαν τὶς φωνές.

— Νὰ μᾶς παίρνῃς καὶ μᾶς πισοκάπουλα, Σέρβη!... Θὰ μᾶς παίρνῃς;...

— Ναί, ναί, ἂν εἶστε φρόνιμα...

— Θὰ εἴμαστε! φώναξε ὁ Κοστάρ.

— Πῶς; ἔκαμε ὁ Σέρβης· καὶ σύ, Κοστάρ, θὰ τολμήσῃς νὰ καβαλλικέψῃς ἕνα καμηλοπούλι;

—Ἀπὸ πίσω σου... καὶ θὰ σὲ βαστῶ καλά...

— Γιὰ πὲς ἀλεύρι.

—Ἀλεύρι.

—Ἡ χελώνα σὲ γυρεύει!

— Μὰ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο! Ἡ χελώνα ἤθελε νὰ μὲ πετάξῃ στὴ θάλασσα.

— Μὰ καὶ τὸ καμηλοπούλι μπορεῖ νὰ σὲ πετάξῃ... στὸν ἀέρα!

«—Τελοσπάντων τὸ πιάσαμε ζωντανό!» (Σελ. 249, στ. α').

Μετὰ τὴν ἐγκατάστασή στὴ σπηλιά, ὁ Γόρδων κι' οἱ σύντροφοί του εἶχαν κανονίσει τὴν καθημερινή τους ζωή. Ἀργότερα θὰ φρόντιζαν καὶ γιὰ τὴν ἐκπαίδευση τῶν μικρῶν. Γιατὶ ἔκριναν ὅτι αὐτὰ τὰ καϊμένα δὲν ἔπρεπε νἀφήσουν ὁλωσδιόλου τὰ μαθήματά τους.

— Βιβλία ἔχουμε, ἔλεγε ὁ Γόρδων, καὶ μεῖς ξέρουμε ἀρκετὰ γιὰ νὰ κάνουμε τοὺς δασκάλους τῶν μικρῶν. Ἔπειτα καὶ μεῖς δὲν θὰ ξεχνοῦμε ἔτσι ἐκεῖνα ποὺ μάθαμε. Ὁ διδάσκων δὶς διδάσκεται.

— Πολὺ σωστά!

Ὁ Μπριὰν συμφωνοῦσε. Δὲν ἔπρεπε νὰ πάει χαμένος ὁ καιρός, — πολὺς ἢ λίγος ἀδιάφορον,—ποὺ θὰ ζοῦσαν στὴν ἐρημιά, ὡτότου θὰ τοὺς ἀξίωνε ὁ Θεὸς νὰ γυρίσουν στὴν πολυπόθητη πατρίδα.

Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ καταρτίζουν τὸ πρόγραμμα, ποὺ θὰ τὸ ἐκτελοῦσαν αὐστηρὰ καὶ τακτικά, ὅταν ὁ χειμώνας θὰ τοὺς ἔκλεινε στὴ σπηλιά. Ἕνα μόνο ἦταν τὸ δυσάρεστο: ἡ στενότητα τῆς κατοικίας τους. Γι' αὐτὸ συλλογιζόνταν μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν ἀνοίξουν, νὰ τὴν πλατύνουν, νὰ τὴν κάμουν εὐρύχωρη κι' ἄνετη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Θόρυβος ὑποπτος. Ὁ Πισρὸς χάνεται.—Χειμώνας.—Ὀνομασθεσία.—Νῆσος Σαίρμαν.—Ὁ οἰκιστής.

Οἱ κυνηγοὶ τῆς «παροικίας», στὶς τελευταῖες τους ἐκδρομές, πολλὲς φορὲς ἔψαξαν τὴν ἀπόκρημνην ἀκτή, μήπως βροῦν καμμιὰ κοιλότητα κατάλληλη γι' ἀποθήκη. Ἀλλὰ τοῦ κάκου. Δὲν βρῆκαν πουθενὰ καὶ τὰ πράγματά τους τὰ εἶχαν ἀκόμα στὸ ὑπαίθριο, σκεπασμένα μὲ μουσαμάδες. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ βάλουν σ' ἐνέργεια τὸ σχέδιό τους καὶ νὰ προσθέσουν τὸ γρηγορότερο ἕνα-δυὸ δωμάτια στὴ σπηλιά.

Ἡ ἐργασία δὲν θἄταν πολὺ δύσκολη, γιατί, καθὼς εἴπαμε, ὁ βράχος δὲν ἦταν τόσο σκληρός. Καιρὸ μόνο θὰ χρειαζόταν, ἀλλὰ τὰ παιδιὰ εἶχαν ὅσον καιρὸ ἤθελαν.

Γιὰ τὴν ὥρα, πλάτυναν κι' ὕψωσαν τὸ στόμιο τῆς σπηλιᾶς, τὸ κανόνισαν κι' ἔβαλαν, καλὰ ἐφαρμοσμένη, μιὰ πόρτα τοῦ πλοίου μὲ τὶς θηλιές, τοὺς σύρτες καὶ τὶς κλειδαριές της. Ἄνοιξαν ἀκόμα καὶ δυὸ θυρίδες, ἀπὸ τὸ ἕνα κι' ἀπὸ τἄλλο μέρος τῆς πόρτας, γιὰ νὰ φωτίζεται καὶ γ' ἀερίζεται ἡ κατοικία καλύτερα.

Ὁ χειμώνας ὡστόσο εἶχε μπεῖ γιὰ καλά. Σφοδροὶ ἄνεμοι μάστιζαν τὸ νησί, ποὺ εὐτυχῶς δὲν ἔπιαναν τὴ σπηλιά, γιατ' ἦταν σ' ἀπάνεμο μέρος. Καὶ βροχὲς ραγδαῖες, καὶ χιόνι πυκνό, ἀνάγκαζαν τὰ παιδιὰ νὰ μένουν μέσα καὶ νὰ δουλεύουν ὁλημέρα. Εἶχαν ἀρχίσει στὶς 27 Μαΐου τὸ μεγάλωμα τῆς σπηλιᾶς ἀπ' τὸ δεξὶ τῆς πρῶτα πλευρό.

—Ἂν σκάβουμε λίγο πλάγια, εἶπε ὁ Μπριάν, ἴσως ἐπιτύχουμε νὰ κάμουμε τρύπα πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης. καὶ τότε τὸ σπίτι μας θἄχῃ δυὸ εἰσόδους.

— Δίπορτο, εἶπε ὁ Σέρβης, τί καλά!

Ἡ ἰδέα ἦταν πολὺ πρακτικὴ κι' ἀποφάσισαν νὰ τὴν πραγματοποιήσουν.

Ἡ ἐργασία προχωροῦσε σιγὰ-σιγά. Ὡς τὶς 30 Μαΐου δὲν εἶχαν σκάψει παρὰ ἕνα διάδρομο ὡς πέντε πόδια μακρύ. Ἄξαφνα ὅμως, κατὰ τὸ μεσημέρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, συνέβη κάτι ἀπρόοπτο:

Ὁ Μπριάν, καθὼς ἔσκαβε μόνος στὸ διάδρομο, ἐνόμισε πῶς ἄκουσε θόρυβο πίσω ἀπ' τὸν τοῖχο. (Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Χριστέ μου, ἀπαρηγόρητος,
Χριστέ μου, ἀπελπισμένος
ἀπὸ τὸν κόσμο, ἔρχομαι
σὲ Σὲ δυστυχισμένος.

Σὺ φτώτισέ μου τὴν ψυχή
μὲ τάγια σου τὰ φῶτα,
καὶ στῆς μετάνοιας τὴν ὁδὸ
βάλε με, ζωοδότα !

Πολλὰ εἶναι τὰ κρίματα
ποὺ ἔχει καημένα·
συχώρεσή δὲν θάπρεπε
νὰ δώσῃς Σὺ σὲ μένα.

Μὰ πρὶν χαράξει ἡ αὐγή,
ἤρθα στὸ μοναστήρι
καὶ γέμισα μὲ δάκρυα
ὡς πάνω τὸ ποτήρι.

Παρακαλῶ σε, εὔσπλαγχνε,
τὰ κρίματά μου σβύσε,
καὶ βάλσαμο παρηγοριᾶς
σπὰ σωθικά μου χύσε.

Μαγεμένο Βασιλόπουλο

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Τὸ φεγγάρι ἦταν ὁλόκληρο ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Τώρα μπορεῖ νὰ τοὔλειπε καὶ κανένα κομματάκι ἀπὸ καμμιὰ μεριά : ἐγὼ δὲν τὸ-χα μετρήσει.

Εἴχαμε βγεῖ ἀργὰ νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο στὴν προκυμαία. Ἤμαστε καὶ ξαναγελάσαμε, ἀλλὰ δὲν εἴχε κανένα γοῦστο. Τὸ μόνο ποὺ ἀπολαμβάναμε ἦταν τὸ νὰ ἀκοῦμε τὰ τακούνια μας νὰ χτυποῦν ρυθμικὰ στὰ λιθόστρωτα. Ἀλλοιῶτε τὸ φεγγάρι δὲν εἶχε φωτίσει ἀκόμα καὶ ἦταν κ' ἐρημιά.

— Πᾶμε στὴν ἄμμο ;

— Πᾶμε.

Καὶ πήραμε τὸ δρόμο γιὰ τὴν μεγάλη ἀμμουδιά. Περιχωρίσματα ἀρκετὰ καὶ καθίσαμε στὴ μέση τῆς ἄμμου ποὺ φαινόταν γλωμὴ γιατὶ τὴν φώτιζε τὸ φεγγάρι.

Σαπλωθήκαμε καὶ κοιτάζαμε, πότε τὴ θάλασσα ποὺ δὲ κουνιόταν, καὶ πότε τὸ φεγγάρι.

Γύρω, μακρυὰ καὶ κοντὰ στὸ φεγγάρι, ἦταν κάτι μεγάλα κομμάτια σύννεφα ποὺ ἤρθαν, φαίνεται ἐπίτηδες κοιμένα ἀπὸ κάπου, καὶ ποὺ ἔμοιαζαν σὰν μεγάλα ἀρμιὰ λιμμάτια μπαπάκι χιονάτου, γιὰ νὰ δείχνουν καὶ νὰ ποῦ λένε ὅλη τὴν ὥρα, ὅτι αὐτὸ τὸ ὁλόγιομο φεγγάρι δὲν εἶναι πιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀλλὰ τοῦ φθινόπωρου. Καὶ τὸ φεγγάρι πιά, βρίσκοντας ἀπ' αὐτὸ ἀφορμή, συχνομπαινόβγαινε μέσα τους, καὶ ἔπαιζε μὲ τὴ θάλασσα ἕνα ἀτέλειωτο κρυφτό.

Γιατὶ ὅταν αὐτὸ κρυβόταν, ἔδινε σ' ὅλα ἕνα μουντὸ χρῶμα σὰ νὰ τὰ σκέπαζαν σκοῦρα ἀέρινα τούλια, κι' οἱ κορυφὲς τῶν ψηλῶν βουνῶν ποὺ ἦταν τριγύρω, ἔπαιρναν ἕνα ἄγριο λιγάκι ὕφος καὶ σοῦ τόλεγαν φοναχτά : Εἶναι φθινόπωρο !

Ἡ θάλασσα πάλι στεκόταν σὰν ἀφηρημένη κι' ἔβλεπε τὸ φεγγάρι ποὺ μισοκρυβόταν σ' ἀραιὰ σύννεφα, κι' δὲν κουνιόταν καθόλου, μὰ καθόλου, κι' ἔλεγες ὅτι ἔκλεψε. Ὅτι ἔγινε γυαλί' ἅμα ὅμως ἔβγαινε τὸ φεγγάρι ἀπ' τὸ σύννεφο - κι' αὐτὸ γινόταν συχνά,— τότε κι' ἐκείνη κάπως φαινόταν νὰ ξυπνάει, καὶ καθὼς ἐκεῖνο ἔστελνε κάτι ἀκτίνες μέσ' τὸ νερό, ἡ θάλασσα μ' ἕνα ἐλαφρὸ κούνημα τὶς ἔκανε νὰ σπάνε, νὰ κομματιάζωνται ἐδῶ κι' ἐκεῖ σ' ἀτέλειωτα φείδια φωτιά . . . Τότε, ἀπ' ἐκείνη τὴν προσπάθεια φαίνεται σπορεμένο, ἐρχόταν ἕνα μικρὸ κυματάκι, μὰ μικρό, κι' ἂν ἔβρισκε ἔξω-ἔξω κανένα σωρὸ βατσαλάκια, τὸ ἄκουες νὰ κάνῃ ἕνα ἐλαφρό, ἄυλο πές, φλαύτς-φλούσιτς· τίποτα ἄλλο.

. . . Ἦταν ὅμως καὶ στιγμὲς ποὺ ἡ θάλασσα δὲν κουνοῦσε, κι' οἱ φωτεινὲς ἀκτίνες, σὰν παραλογιασμένες, μὴν ξέροντας ποῦ νὰ σταθοῦν, κάνανε κάτι ἀλλιότικα σχήματα κυδώς κλανόνταν σπὰ νερά. Ἀλλ' αὐτὸ γινόταν ὅσον ἡ θάλασσα πεισμωτισμένη δὲν κουνοῦσε λιγάκι γιὰ νὰ κομματιάσῃ τὶς ἀκτίνες καὶ νὰ σπείρει τὸ ἀνάλαφρο κεῖνο κομματάκι νὰ κάνῃ πόνο στὲ βότσαλα φλάτς- φλούσους.

Θυμήθηκα...Ψυχὲς κλεισμένες, πράσπασκεπασμένα ἀπ' τὴν μουντὸ φῶς ποὺ ξεφεύγει ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σύννεφα ποὺ σκεπάζουν τὴν ψυχή. Μάτια ἀδρανῆ σὰν τὴ θάλασσα, ποὺ περιμένει νὰ βγῇ φεγγάρι γιὰ νὰ τῆς στείλει τὶς λιμπερὲς ἀκτίνες του...Ξαφνικά, ἡ συννεφιὰ ξεσκίζεται, τὰ μουντὰ τούλια σηκώνονται καὶ τὸ πρόσωπο φωτίζεται ἀπὸ μιὰ λάμψη. Στὰ μάτια πλανιέται μιὰ λαμπρίδα, καὶ διαμαντένες ἀκτῖνες ἐκτοξεύονται γιὰ νὰ βροῦν κάπου νὰ πιχνιδίσουν. Εἶναι τὸ παιχνίδισμα ἑνὸς φεγγαριοῦ ποὺ στέλνει τὶς ἀντιπαλκάσιες τὶς φωτεινές, νὰ παιχνιδίσουν λαμπρὰ στὸ φωτεινὸ ἐπίπεδο ποὺ βρίσκεται ἀπέναντί του. Εἶναι ὁ καθρέφτης του.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

ΜΙΣΕΜΟΣ

Εἶναι πρώτη φορὰ ποὺ νοιώθω βαθειὰ-βαθειὰ ὡς τὰ μεζοκάρδια τὸν πόνο τοῦ μισεμοῦ.

Μὰ εἶναι νὰ μὴν πονέσῃ κανεὶς σὰν χάνει ἕνα πατέρα, ἕνα φίλο, ἕνα προστάτη, ὅπως ἦταν γιὰ μένα καὶ γιὰ ὅλους τοὺς Ναυτοπροσκόπους τῆς 9ας ὁμάδας Πειραιῶς ὁ ἀρχηγός μας; Σ, αὐτὸν λέγαμε τοὺς πόνους καὶ τὰ παράπονά μας, σ' αὐτὸν τὰ μυστικὰ μας. Ἀπ' αὐτὸν τέλος ζητούσαμε βοήθεια ὅταν δὲν μποροῦσαμε μόναι νὰ νικήσωμε μιὰ μας ἀδυναμία.

Ἤ εἴδηση ὅτι θὰ ἔφευγε μακρυὰ—γιὰ τὴν Ἀγγλία ἴσως,—καταλύπησε ὅλους μας, μικροὺς καὶ μεγάλους, προσκόπους καὶ μή. Καὶ γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξωμε πὼς ἀναγνωρίζωμε τὶς ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, τοὺς πολλοὺς κόπους, τὶς ἀγρυπνίες, τὶς στερήσεις καὶ τόσα ἄλλα στὰ ὁποῖα ὑπερβλήθη μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μᾶς κάνει ἀνθρώπους, νὰ παραδώσῃ στὴν κοινωνία πολίτας καλοὺς καὶ χρήσιμους, διοργανώσαμε στὴ λέσχη μας μιὰ γιορτή... Κι' ἐκεῖ μὲ χοροὺς καὶ τραγούδια, μὰ καὶ μὲ δάκρυα, γιορτάσαμε τὴν ἀναχώρησή του.

Στὶς 7½ τὸ βράδυ, ἔχοντας στὴ κοντάρια μας κρεμασμένους φανοὺς ἑνετικοὺς καὶ βαστώντας στὰ χέρια φωτοβολίδες, κάναμε τὸ γῦρο τῆς Κοκκινιᾶς, ἐνῶ οἱ σαλπικταὶ παίζανε διάφορες μάρκες. Ὁ κόσμος σαστισμένος μᾶς κοίταζε. «Καλὲ τί πάθανε τοῦτοι;» εἶπε μιὰ γυναῖκα . . .

Ὅταν γυρίσαμε στὴ λέσχη, ὁ Τοπικὸς Ἔφορος Πειραιῶς καὶ Ἱδρυτὴς τῆς ὁμάδος μας, προσεφώνησε τὸν ἀρχηγό μας. Ἐκεῖνος θέλησε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἡ συγκίνηση εἶχε πνίξει τὴ φωνή του καὶ τὰ δάκρυά του τρέχανε.

Ἕνας Ναυτοπρόσκοπος ἔτρεξε καὶ τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὰ πόδια, σηκόνοντάς τον ψηλά· ὅλοι μας τὸν μιμηθήκαμε.

Ἔτσι πάνω στὰ χέρια μας τὸν κάναμε ἕνα γῦρο τὴ λέσχη, φωνάζοντας πάντα «Ζήτω».

Ὢ . . . ναί. Νὰ μᾶς ζήσῃς, ἀρχηγέ μας. Νὰ ζήσῃς χρόνια πολλὰ καὶ νὰ γυρίσῃς γρήγορα ἀπ' τὸ ταξειδάκι σου, γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃς στὸ δρόμο τῆς Ἀρετῆς, κι' ἔχοντας σένα γιὰ παράδειγμα, νὰ ἐφαρμόσωμε τὸ ρητό μας ΔΙΕΝ ΑΡΙΣΤΕΥΕΙΝ. . . Καλὸ ταξίδι . . .

Προσκοπάκι

ΠΑΠΠΟΥΣ ΚΙ' ΕΓΓΟΝΙ

Ὁ παππούς ἔπερνε συχνὰ τὸ ἐγγονάκι του στὸν βραδυνὸ περίπατο. Τὸ μικρὸ ἔτρεχε μὲ βηματάκια πλάϊ του, κρατώντας τον ἀπ' τὸ χέρι. Πήγαιναν ἀπὸ δρόμους, διασχίζοντας κάμπους· καὶ λιβάδια σπαρμένα, ὅπου ἡ ρώση μύριζε ὄμορφα καὶ δυνατά. Τὰ τριζόνια λαλοῦσαν. Κουρδοῦνες μεγάλες, ἐδῶ καὶ κεῖ στὴ μέση τοῦ δρόμου, τοὺς βλέπαν ἀπὸ μακρυά, καί, μόλις αὐτοὶ πλησίαζαν, πετοῦσαν κάνοντας μεγάλο θόρυβο.

Ὁ παππούς ξεροβήχτε. Ὁ Χριστόφορος καταλάβαινε τί ἤθελε νὰ πῇ μ' αὐτό: ὁ γέρος φλεγόταν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ πῇ καμμιὰ ἱστορία· ἀλλ' ἤθελε νὰ τοῦ τὸ ζητήσῃ τὸ παιδί, καὶ ὁ Χριστόφορος δὲν τ' ἀμελοῦσε. Ὁ ἕνας καταλάβαινε τὸν ἄλλο. Ὁ γέρος ἀγαποῦσε πολὺ τὸ ἐγγονάκι του κι' εὐχαριστιόταν πολὺ βλέποντας πὼς τὸ παιδὶ τὸν ἄκουε προσεκτικό. Τοῦ ἄρεσε νὰ διηγῆται ἐπεισόδια ἀπ' τὴ ζωή του ἢ ἱστορίες προσώπων μεγάλων, ἀρχαίων ἢ συγχρόνων. Μιλοῦσε μ' ἔμφαση καὶ συγκίνηση· ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ εὐχαρίστηση παιδική ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κρύβῃ. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ὅταν διηγόταν ἡρωϊκὰ ἐπεισόδια. Ἐπρόφερε τὶς ἱστορικὲς λέξεις μ' ἕνα ὕφος ἐπίσημο, κι' ἐνόμιζε πὼς ἔκανε τὸν ἀκροατὴ νὰ βασανίζεται στὰ ἐνδιαφέροντα σημεῖα· σταματοῦσε, ὁκοκρινόταν πὼς πνίγηκε, σκούπιζε τὴ μύτη του μὲ θόρυβο' κι' ἡ καρδιὰ του χαιρόταν ὅταν ὁ μικρὸς ρωτοῦσε μὲ μιὰ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ ἀνυπομονησία: «Κι' ἔπειτα, παππού ;». Ὁ Χριστόφορος κοίταζε στὸ στόμα τὸν παππού καὶ πρόσεχε σὲ κάθε λέξη ποὔβγαινε ἀπ' αὐτό. Τὸ αἷμα του κυκλοῦσε πιὸ δυνατὰ στὰ ὁρμητικά μέρη, κι' οἱ καρδιές, ἡ δική του καὶ τοῦ παππού, χαιρόνταν ἀπὸ ὑπερηφάνεια στὴ διήγηση ἡρωϊκῶν πράξεων, σὰν νὰ τὶς εἶχαν κάνει οἱ ἴδιοι· γιατὶ καὶ ὁ παππούς ἦταν παιδί, ὅπως καὶ τὸ ἐγγονάκι του.

Ὁ Χριστόφορος ὅμως δὲν ἦταν εὐχαριστημένος, ὅταν ὁ παππούς ἔβαζε στὶς παθητικὲς στιγμὲς κανένα ἀπ' τὰ δικά του λόγια ποὺ τοῦ στέκονταν στὴ καρδιά. Τὰ λόγια αὐτὰ ἦταν παρατηρήσεις ἠθικές, καθὼς : «Πιὸ πολὺ ἀξίζει ἡ πρᾶξις ἀπὸ τὴ βία», ἢ «Ἡ τιμὴ εἶναι πιὸ ἀκριβὴ ἀπ' τὴ ζωή», ἢ «Εἶναι πιὸ δύσκολο νὰ εἶναι κανεὶς καλὸς παρὰ κακός». Τὸ μικρὸ ἄκουγε μὲ σεβασμὸ' καὶ σκεπτόταν πὼς ὁ παππούς ἦταν πολὺ εὔγλωττος, ἀλλὰ κάπως ἐνοχλητικός.

(Μετάφραση ἀπὸ τὸ γαλλικὸ τοῦ : Romain Rolland, «Jean Christophe» L'Aube)

Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

ΑΠΟ ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

. . . Σ' ἔχω πολὺ πανέσει, ναί ! Καὶ μαζί μὲ σένα πόνεσα καὶ τὸ σχολειό μας, καὶ τὴν ταξούλα μας, καὶ τὸ θρανίο μας, ποὺ τόσες ἀναμνήσεις μᾶς ἔχουν ἀφήσει.

Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν τελευταία μέρα ποὺ κατεβήκαμε τὴ σκάλα του. Θυμᾶσαι, Ρίτα μου ;

Εἴμαστε μαζί' καὶ μαζί μας ἀκόμα ἦταν κι' ἡ Τούλα κ' ἄλλες ἀγαπημένες συντρόφισσες, ποὺ τώρα σκορπίστηκαν κ' οὔτε τὶς βλέπουμε πιά. Κατεβαίναμε ὅλες βουβές, μὲ ψυχὲς σφιγμένες ἀπὸ ὀλίψη, κρατώντας στὰ χέρια μας, ἀλλοίμονο ! τὰ πολυτιμά μας.

Ἄξαφνα—δὲν ξέρω πῶς—μοῦ ἀνέβηκε στὰ χείλη κάποιο τραγούδι ποὺ ἠμνοῦσε τὴ γλυκειὰ ζωὴ τοῦ σχολειοῦ καὶ τελείωνε μὲ τὴ βεβαίωση πὼς «τὸ καλὸ σχολειὸ πατέ, ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσωμε καὶ μέσ' στὴν καρδιά μας θὲ νὰ ζῇ παντοτεινά.»

Τὰ δάκρυα ποὺ μὲ δυσκολία κρατούσαμε, μοὺσκεψαν τὰ μαγουλά μας, κι' οἱ λυγμοὶ ἀσυγκράτητοι ἀνέβηκαν στὰ χείλη.

Καὶ τώρα στὶς διακοπές αὐτὲς ποὺ ἀλλοίμονο, ποτὲ δὲ θὰ τελειώσουν, βλέπω στὸν περασμένο καιρὸ τοὺς καθηγητάς μας μὲ τἀνθισμένα κεφάλια νὰ μᾶς ἀγκαλιάζουν ὅλες μ' ἕνα βλέμμα καλοσύνης καὶ στοργῆς, δροσερὰ πρόσωπα νὰ μοῦ χαμογελοῦν μ' ἀγάπη καὶ μιὰ νοσταλγία μοῦ σφίγγει τὴν ψυχή.

Ὦ, Ρίτα, Ρίτα, πόσο ζητάω τὸ σχολειό μας ! *Μιμόζα*

Ο ΒΥΡΩΝ ΜΑΘΗΤΗΣ

Ὁ λόρδος Βύρων ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ ἀμελεῖς καὶ πιὸ ἀπρόσεκτους μαθητάς τῆς τάξεώς του. Ποτὲ δὲν πρόσεχε στὰ λόγια τοῦ δασκάλου, ποτὲ δὲν ἀπαντοῦσε σωστὰ σὲ μιὰ ἐρώτηση. Ὁ νοῦς του ταξίδευε πάντα. Οἱ καθηγηταί του ἦταν ἀπηλπισμένοι. Ποτὲ δὲν θὰ γινόταν ἄνθρωπος ἕνας τέτοιος μαθητής!

Κάποτε ὁ καθηγητὴς ἔδωσε στοὺς μαθητὰς τὸ θέμα γιὰ μιὰ σύνθεση. Ὅλοι ἐπρόσεξαν, ὅλοι ἔγραψαν κι' ἄρχισαν νὰ δίνουν τὰ γραπτά τους στὸν καθηγητή. Τότε μόνο ἀντελήφθηκε κι' ὁ Βύρων ὅτι κάποια κίνηση γινότανε στὴν τάξη.

— Τί συμβαίνει ; ρωτᾶ τὸν πλαϊνό του.

— Ὁ καθηγητὴς μᾶς εἶπε νὰ περιγράψωμε τὸ θαῦμα τοῦ ἐν Κανᾷ γάμου μὲ λίγα καὶ ποιητικὰ λόγια.

Στέκεται μιὰ στιγμὴ ὁ Βύρων, παίρνει ἕνα χαρτὶ καὶ χαράζει γρήγορα-γρήγορα τὰ λόγια αὐτά:

«—Καὶ τὸ νερὸ μπρὸς στὸ Θεό του κοκκίνησε».

Καὶ ἔδωσε τελευταῖος τὸ χαρτί του. Ὁ καθηγητής, καθὼς εἶχε μπρὸς στὰ μάτια του τὰ λίγα αὐτὰ λόγια, τὰ διάβασε ἀμέσως. Δακρυσμένος, συγκινημένος ἀγκαλιάζει τὸν Βύρωνα καὶ τοῦ λέγει :—Ἀπὸ σήμερα ἡ Ἀγγλία ἀποκτᾶ ἕνα μεγάλο ποιητή!

Ἀφρισμένο Κῦμα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΟ ΓΟΥΣΤΟ ΕΝΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ

Σὲ μιὰ φιλανθρωπικὴ ἐσπερίδα, προσκαλέσθηκε κι' ἕνας ἔξοχος κωμικὸς ἠθοποιὸς γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸ κοινόν. Ὁ καλλιτέχνης ἔκαμε ὅ,τι μπόρεσε καὶ πραγματικῶς τὸ κοινὸν εὐχαριστήθηκε πολύ. Στὸ τέλος, οἱ διοργανωταὶ τῆς ἐσπερίδας κάθησαν σὲ γεῦμα. Εἶχαν προσκαλέσει καὶ τὸν καλλιτέχνη. Ἀλλὰ ὅταν κάθησε στὴ θέση του, κάτω ἀπ' τὴν πετσέτα του, βρῆκ' ἕνα αὐγὸ ποὺ εἶχε μέσα πέντε χρυσὲς λίρες. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο οἱ διοργανωταὶ ἤθελαν νὰ *τὸν πληρώσουν* γιὰ τὴ συμμετοχὴ του στὴν ἐσπερίδα. Ὁ καλλιτέχνης ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ πληρωθῇ. Κι' εἶπε δυνατὰ πρὸς τὸν πρόεδρο τῆς ἐπιτροπῆς :

— Πραγματικῶς, ταῦτα ἀλλ' ὁ κ μάρεσουν πολύ. Ἔχω ὕμπος ἕνα περίεργο γοῦστο : τρώγω μόνο τὸ ἀσπράδι, ποτὲ τὸ κιτρινάδι ! Μὴν παραξενευθῆτε λοιπὸν ἂν θὰ τὸ ἀφήσω στὸ πιάτο μου.

Κι' ἄφησε τὶς πέντε λίρες, νὰ προστεθοῦν στὴν εἰσπραξη τῆς ἐσπερίδας γιὰ τοὺς φτωχούς.

Ροζίτα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μανολάκης στὴ νάνα του:

— Νόνα, σοῦ ἀρέσουν τὰ παραμύθια ;

— Ναί, παιδάκι μου.

— Θέλεις νὰ σοῦ κῶ κανένα ;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ !

— Μὰ θὰ σοῦ ἀρέσει ;

— Βέβαια, χρυσό μου.

— Δὲν θὰ εἶναι ὅμως μεγάλο.

— Δὲν πειράζει· γιὰ λέγε ;

— Νὰ λοιπόν. Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ὑπῆρχε μιὰ καράβα . . . πού πρὸ ὀλίγου τὴν ἔσπασα!

Διαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

***

— Ποιὰ εἶναι τὰ *ψδοντα* πτηνά, Τοτό ;

Κι' ὁ Τοτὸς μετὰ σκέψη :

—Ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἔχουν δόντια ! *Ἔξυπνη Γατούλα*

Α! ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΕΦΟΔΟΣ

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διαπλάσεως νὰ μεράσετε εὐχάριστο καλοκαίρι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 20 Ἰουνίου 1928.

ΔΥΟ βιβλία ἔχω σήμερα νὰ σᾶς συστήσω, καὶ τὰ δυὸ γιὰ παιδιά, καὶ τὰ δυὸ γραμμένα ἀπὸ συναγέρες μου : Τὸ ἕνα εἶναι συλλογὴ διηγημάτων τοῦ κ. Γιάννη Χιδιρόγλου μὲ τὸν τίτλο «Ἀπὸ τὴν Παιδικὴν Ζωήν» (64 σελίδες, ὀρ. 6)— τὸ ἄλλο εἶναι «Παιδικὸ Θέατρο» τοῦ κ. Δ. Ἰωαννοπούλου (100 σελ., ὀρ. 15.) Καὶ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου πολλὰ κομμάτια, — ὅπως τὸ διήγημα «Μιὰ περιπέτεια στὴν Ὀξειά», ὅπως τὸ δραματάκι «Ἡ Σένγι» κτλ.— ἔχουν δημοσιευθεῖ στὸ περιοδικό μας. Ἑπομένως ξέρετε τί ὄμορφα πράγματα γράφουν κι' οἱ δυό. Γιὰ σχολικὲς παρασκευὲς μάλιστα, τὸ «Παιδικὸ Θέατρο» τοῦ κ. Ἰωαννοπούλου εἶναι πολὺ κατάλληλο. Ἀλλὰ καὶ σὰν βιβλιαράκι τοῦ κ. Χιδιρόγλου ὑπάρχει κι' ἕνα θεατρικὸ κομμάτι ὡραιότατο: εἶναι «Οἱ δυὸ λούστροι», μονόπρακτο, ποὺ τὸ ἔγραψε μαζὶ μὲ τὴ δ. Ρίτα Μπούμη, καὶ πρωτοπαίχτηκα μ' ἐπιτυχία σὲ μιὰ σχολικὴ ἑορτὴ στὸν Παρνασσό.

Νάρκισσε, ὁ Πὲρ Μπαγιὰ εἶναι βέβαια ὁ ἀνώτερος μεταξὺ ἐκείνων ποὺ ἀνέφερε τὸ *Ἐλεύθερο Πουλί*, ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν συγκρίνεται μὲ τὸν Ἀνατόλ Φρὰνς, τὸν πρῶτο πεζογράφο τῆς σύγχρονης Γαλλίας, οὔτε μὲ τὸν Κυρέλ, τὸν πρῶτο τῆς δραματικῆς, οὔτε μὲ τὸν Βαλερύ, τὸν πρῶτο τῆς ποιητῆ. (Ἂν κι' οἱ δυὸ πρῶτοι ἔχουν ἤδη πεθάνει.) Ρ' αὐτὸ ὁ κ. Φαίδων εἶπε γιὰ κεῖνον: ὅλους· ὅτι δὲν εἶναι «στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς σημαιοντῆς γαλλικῆς διανόησης». Ὅσο γιὰ τὴν ἐδέκ σου, - τὸ φόβο σου νὰ πῶ,— ὅτι ὁ Κινηματογράφος θὰ φᾶῃ τὸ Θέατρο, ποὺ ἐννοεῖς ; ἐδῶ ἢ στὸν ἔξω κόσμο ; Ἂν ἐννοῇς ἐδῶ, πές πῶς τόφαγε κιόλα, γιατί . . . τί ἤταν ὁ κάδουρας καὶ τί τὸ ζουμπί του! Στὸν ἔξω κόσμο ὅμως, ποὺ τὸ Θέατρο εἶναι στὴν περιωπή του, μπορεῖ βέβαια νὰ περνᾷ σήμερα μιὰ κρίση ἐξαιτίας τοῦ Κινηματογράφου, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται δύσκολο νὰ φαγωθῇ. Γιατὶ εἶναι τέχνη ἀληθινή, καὶ πάντα θὰ ὑπάρχῃ ἕτ μεγάλο κοινὸ ποὺ θὰ προτιμᾷ τὸ Θέατρο, καὶ πάντα τὸ Θέατρο, ἐκεῖ-πέρα, θὰ ἐξελίσσεται καὶ θὰ προσδύῃ. Ἐδῶ τώρα μένο ἂν γίνῃ Ἑλληνικὸ Θέατρο. - ὀνομάζω Κρατικό, ἐπιχορηγημένο,— ἔχουμε ἐλπίδα νὰ ὑπάρξῃ. . . στὸ μέλλον. Ἀλλοιῶτικα, σ' ἑνὰ-δυὸ χρόνια ἀκόμα, δὲν θὰ λειτουργοῦν στὰς Ἀθήνας παρὰ Κινηματογράφοι, ὁ Καραγκιόζης καὶ τὸ πολὺ-πολύ, λυρικὰ θέατρα γιὰ σπερᾶττες κι' ἐπιθεωρήσεις.

Νάρκισσε, ὁ Πιὲρ Μπαγιὰ εἶναι βέβαια ὁ ἀνώτερος μεταξὺ ἐκείνων ποὺ ἀνέφερε τὸ *Ἐλεύθερο Πουλί*, ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν συγκρίνεται μὲ τὸν Ἀνατόλ Φράνς, τὸν πρῶτο πεζογράφο τῆς σύγχρονης Γαλλίας, οὔτε μὲ τὸν Κυρέλ, τὸν πρῶτο τῆς δραματικῆς, οὔτε μὲ τὸν Βαλερύ, τὸν πρῶτο τῆς ποιητῆ. (Ἂν κι' οἱ δυὸ πρῶτοι ἔχουν ἤδη πεθάνει.) Ρ' αὐτὸ ὁ κ. Φαίδων εἶπε γιὰ κεῖνον: ὅλους· ὅτι δὲν εἶναι «στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς σημαιοντῆς γαλλικῆς διανόησης». Ὅσο γιὰ τὴν ἐδέκ σου, - τὸ φόβο σου νὰ πῶ,— ὅτι ὁ Κινηματογράφος θὰ φᾶῃ τὸ Θέατρο, ποὺ ἐννοεῖς ; ἐδῶ ἢ στὸν ἔξω κόσμο ; Ἂν ἐννοῇς ἐδῶ, πές πῶς τόφαγε κιόλα, γιατί . . . τί ἤταν ὁ κάδουρας καὶ τί τὸ ζουμπί του! Στὸν ἔξω κόσμο ὅμως, ποὺ τὸ Θέατρο εἶναι στὴν περιωπή του, μπορεῖ βέβαια νὰ περνᾷ σήμερα μιὰ κρίση ἐξαιτίας τοῦ Κινηματογράφου, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται δύσκολο νὰ φαγωθῇ. Γιατὶ εἶναι τέχνη ἀληθινή, καὶ πάντα θὰ ὑπάρχῃ ἕτ μεγάλο κοινὸ ποὺ θὰ προτιμᾷ τὸ Θέατρο, καὶ πάντα τὸ Θέατρο, ἐκεῖ-πέρα, θὰ ἐξελίσσεται καὶ θὰ προσδύῃ. Ἐδῶ τώρα μένο ἂν γίνῃ Ἑλληνικὸ Θέατρο. - ὀνομάζω Κρατικό, ἐπιχορηγημένο,— ἔχουμε ἐλπίδα νὰ ὑπάρξῃ. . . στὸ μέλλον. Ἀλλοιῶτικα, σ' ἑνὰ-δυὸ χρόνια ἀκόμα, δὲν θὰ λειτουργοῦν στὰς Ἀθήνας παρὰ Κινηματογράφοι, ὁ Καραγκιόζης καὶ τὸ πολὺ-πολύ, λυρικὰ θέατρα γιὰ σπερᾶττες κι' ἐπιθεωρήσεις.

Ἔχω τὴν ἰδέα, *Ἔξυπνη Γατούλα*, πὼς τακτικὰ ἀπανωῦ στὰ γράμματά σου, ποὺ μ' ἀρέσουν πολύ. Ἀλλὰ μήπως, ἐπειδὴ ἀργῶ κιμμιὰ φορά, δὲν περιμένεις πιὰ ἀπάντηση καὶ δὲν προσέχεις νὰ τὴν ἰδῇς, ὅπως τόπαθαν ὡς τώρα καὶ κάμποσοι ἄλλοι; Ἀ, πρέπει νὰ σταθᾶζατε προσεκτικὰ τὴν Ἀλληλογραφία, γιατὶ δὲν ξέρετε πότε μπορῶ ν' ἀπαντήσω σ' ἕνα γράμμα σας. Ἔπειτα κι' αὐτὰ ποὺ ἀπαντῶ στοὺς ἄλλους, δὲν εἶναι μόνο γι' αὐτούς : ἐνδιαφέρουν κι' ὀφελοῦν τόνκαθένα.—Χαίρω ποὺ τώρα μπαλώνεις στὴν κίνησή μου μὲ τὰ ὅλα σου. Ναί, πάντα ἐγὼ στὸ γραφεῖο μου βρίσκομαι. Μὰ καὶ κάθε μητέρα, νομίζω, ποὺ ἔχει πολλὰ παιδιά, σπάνια βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι της . . .

Σμαρὼ Κουμανίδου καὶ *Ἐλισάβετ Τζίνκα*, νὰ μοῦ γράφετε ὅσο θέλετε, γιὰ πράτα καὶ ψευδώνυμα, ἀλλὰ χωρὶς καθεμιά. Ὡστόσο πολὺ μ' εὐχαριστᾶτε τὸ γράμματάκι ποὺ μοῦ γράψατε μαζί. Τὸ φυλλάδιο θὰ τὸ λαβαίνετε τώρα στὶς πατρίδες σας, ὡς ποὺ νὰ μὲ εἰδοποιήσετε μὲ τὸ καλὸ πῶς γυρίσατε πάλι στὴ Θεσσαλονίκη.

Τὸ *Δεντρένιο Ἀσκήτικο*, —ποὺ τὸ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀναγνώση ἑνὸς ξεσκαθάματός του,— παρατηρεῖ ὅτι ἡ προθεσμία ποὺ ἔδωσα γιὰ τὸν διαγωνισμό πρὸ; σύντομα. Ἀσκήσεων, ὡς τὸ τέλος Ἰουνίου, δὲν εἶναι ἀρκετή. Πότε νὰ κάνῃ κανεὶς τὶς Ἀσκήσεις του, πότε νὰ τὶς ἀντιγράψῃ, πότε νὰ τὶς στείλῃ,—ἂν εἶναι μάλιστα καὶ μακριά,— τώρα ποὺ ἔχει καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς τοῦ σχολείου; — Τὸ ἀναγνωρίζω. Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τῶν Διαγωνισμῶν τοῦ σχολείου, ἡ προθεσμία ἔπρεπε νὰ εἶναι μεγαλύτερη. Καὶ θὰ τὴν παρατείνω κανένα μῆνα. Ὅστε ὅσοι ἀτομάζετε νὰ μοῦ στείλετε Συλλογές, μὴ σᾶς μέλῃ ἂν θὰ φθάσουν καὶ μετὰ τὴν 30 Ἰουνίου.

Τὸ *Ναυτάκι τοῦ Νείλου*, μετὰ τέσσερα χρόνια ποὺ εἶναι συγχρονιστής μου, ἀποφάσισε, πρὸς μεγάλη μου χαρά, νὰ λάβῃ μέρος στὴν κίνηση. Καὶ μοῦ γράφει: «Μιὰ μεγάλη ἐξκλεῖφ μου, παλιά σου συνδρομήτρια, ποὺ σ' ἀγαπᾶ καὶ σὲ διαβάζει πάντα, μὲ παρακίνησε νὰ μπῶ στὸ Διαπλασιόκοσμο, λέγοντάς μου ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερα εὐτυχία . . . Ἀλήθεια, πόσο σ' ἀγαποῦν τὰ μεγάλα σου παιδιά ! Μὰ καὶ τὰ μικρὰ δὲν πάνε πίσω καὶ θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξ

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Δικηγορίναν* (ἐκράτησα σημείωση νὰ συμμορφωθῶ μ' αὐτὰ ποὺ γράφεις γιὰ τὰ κομμάτια σου·) *Γόρδιον Δεσμὸν* (αὐτὰ εἶναι πολιτικά, καὶ στὰ πολιτικὰ δὲν ἀνακατευόμαστε· γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ ἰδῇς «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ» μὲ τέτοιο θέμα· ναί, ἡ μετάφρασι τοῦ *Ἀκαδημαϊκοῦ Πολίτου* δὲν ἀποδίδει τὰ χαμένα κατὰ λέξη· ἀλλ' κάτι σὲ ἐλευθερίες εἶναι ἀπαραίτητες ὅταν θέλει κανεὶς νὰ ἀποδώσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ κειμένου· π. χ. τὸ «Il a formé un grand projet» ποὺ ἐσὺ τὸ λὲς «ἔχει χάμει μιὰ μεγάλη σκέψι» (ἢ σκοπό), στὴ γλῶσσα μας λέγεται ἁπλούστερα: μεγάλα σχέδια, ὅπως τὸ λέει κι' ὁ *Ἀκαδ. Πολίτης*·) *Βοσπορίτην* (χαίρω ποὺ εἶσαι τώρα καλά·) *Ἡλιόλουστην* (εἶδες ὅτι διορθώθηκε· σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεπαζάρωμα·) *Νόρμαν Ταλμὰς* (ἔστειλα 1 λυσάρ. καὶ ὁ τετράδια· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ καλῶς νὰ ἔλθῃς·) *Σαν-Θούλαν* (διάβασε τὴν προκήρυξη τοῦ Διαγωνισμοῦ στὸ 1ο φύλλο τοῦ Ἰουνίου νὰ ἰδῇς πῶς στέλλονται κι λύσεις·) *Λεσβιοπούλο* καὶ *Μοιραῖο Ἀκρογιάλι* (ναί, γίνεται· ἔστειλα 9 τετράδια·) *Φίλημα τοῦ Κύματος* (κοίταξε νὰ τιμήσῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο ποὺ τὸ εἶχε κι' ἡ μαμμά σου, κι' ὁ Ἀλέκος ἐλπίζω πὼς θὰ πάψη γάγγαπᾶ τόσο τὸ δρόμο·) *Γ. Δεύκην* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν καλὴ ἐνθύμησι· περιμένω τώρα καὶ τὸ ἀδελφάκι·) *Κόκκινον Διάβολον* (κάθε τετράδιον τιμᾶται λεπτὰ 70· ἐκτὸς τῶν ταχυδρομικῶν ἐξόδων, οἱ «κινηματογραφικὲς κάρτες» ποὺ βλέπεις στὶς Μ. Ἀγγελίας, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, κι' ἐγὼ δὲ ξέρω καλὰ τί εἶναι· ὑποθέτω μόνο ὅτι θὰ ἔχουν φωτογραφίες ἀπὸ ἔργα τοῦ Κινηματογράφου·) *Κοσμοχαλάστραν* (ἔλαβα, ἡσύχασε·) *Λικρίταν* (στὶς 2 Μαΐου σοῦ ἔστειλα 10 τετράδια καὶ στὶς 4 Ἰουνίου ἄλλα 10·) *Κύριον Χ.* (ὄχι, δὲν εἶμαι·) *Ἑλένην Κολόμβου* (μετὰ χαρᾶς· ἀλλὰ στείλε ἄλλο ψευδώνυμο, γιατί *Μέντορα* ἔχουμε·) *Σέρλοκ Χόλμς* (ἔστειλα 7 τετράδια· λυπήθηκα γιὰ τὴ διάλυσι τοῦ Συλλόγου, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ ἰδρύσετε νέον·) *Γαζίαν* (εὐχαριστῶ μὲ τὴν καρδιά μου κάθε ἐπιτυχία!) *Καμάρι τῆς Μητέρας* (βραδύτατον ἔστειλε· πῶς δὲν τὸν θυμᾶμαι; νὰ τοῦ πῇς πολλὰ χαιρετίσματα·) *Λευκὴν Ἄρκτον* καὶ *Νεράϊδαν* (ἡ Ἀγγελία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 29ον· αἱ λύσεις γράφονται σὲ λυσάχαρτο· δὲν εἴδατε τὴν προκήρυξη;) *Ναυτάκι τοῦ Νείλου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Μελαχροινούλαν* (ἔλαβα, ἔστειλα·) *Ἠλιάναν* (ἔστειλα 12 τετράδια·) *Καλάμιον, Σοφίαν Γ. Μιχαηλίδου, Ἀθανάσιον Διάκον, Ναύαρχον Μιαούλην* κτλ. κτλ.

Ροζίταν, Πυγολαμπίδα, Νίκον Ι. Τσακουμάγκαν, Σαμιωτοπούλαν (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἀπισταλὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *19 Ἰουνίου*, θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ *συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.*

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 24θου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 31 Αὐγούστου.

454. Λεξίγριφος

Σ' αὐτὴ τὴν πόλη μιὰ φορὰ
Γέννησε κάποιο βάμμα.
Ἀλλ' ἂν τὴ γράψῃς τώρα-βά
Μὲ ἀκροτήτα ἀντάμα,
Θὰ γίνῃ κι' ἄλλο ἕνα πουλὶ
Ποὺ κελαϊδεῖ γλυκὰ πολύ.

Ὄνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ

455. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Μὲ τὴν κάπα σου τολίχου,
Φέρ' τη ὡς τὴ μύτη σου. . .
Μπάϊ ποῦ βρέθη αὐτὴ ἡ σαλάτα;
Πόρ' τη γιὰ τὸ σπίτι σου!

Κυρὰ-Κυριαλίνα

456. Συλλαβόγριφος

Νότες τέσσερις μαζὶ
Μ' ἕνα σίγμα σὰν οὐρά,
Ἄτι κάνουν στὴ στιγμὴ
Ξακουσμένο μιὰ φορά!

Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

457. Στοιχειόγριφος - Ἀναγραμματισμός

Ἔρχεται! φόβος καὶ τρόμος
Στὴ κοπάδι. Θέλεις ἅμως
Τὸν ἐχθρό του νὰ ξυπνίσῃς;
Πρὶν τὸν ἀναγραμματίσῃς,
Κόλλησε του ἀγάλι-ἀγάλι
Ἕνα γράμμα στὸ κεφάλι,

Μικρομέγαλη

458. Τρίγωνον

* * * * * =Διαίρεσις τ. ρωμαϊκοῦ
* * * * =Μάντις. [μηνός,
* * * =Υἱὸς τοῦ Νῶε.
* * =Ἀντωνυμία.
* =Φωνῆεν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι

459. Ἐπιγραφὴ πρὸς συμπλήρωσιν

* * * *
* * * * * * * * * * *
* * * * * * * * * * *

(Νέον εἶδος)

Κουκουναρομπερμένος

460-464. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο συναπτῶν καὶ πάντοτε τῶν αὐτῶν συμφώνων, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἄγος, Λάκων, Εὔα, Κεῖος, τόμος

Ἐλευθέριος Ρουσσάκης

465. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα ὥστε μὲ τὰ ἀρχικὰ των νὰ σχηματίζεται θεά:

Φθινόπωρον, γέννησις, εὐφυής, δραστήριος, εὐφορος:

Εὐτυχία Κυζικηνοῦ

466. Φωνηεντόλιπον

τ - μ - σ - κ - τ - σ - μ

Μίμης Πρωΐμος

467. Γρῖφος

Φίλιππε, δεῖ Ἄννα λήθῃ ἀνῆκον ὠμὴ ἄνευ σ' Ἐββαιαν.

Κόκκινος Διάβολος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

468. Mots Carrés

* * * = Bruit.
* * * = Affirmation.
* * * = Fleuve africain.
Vertical: les mêmes mots.

Ἐθνικὴ Πίστις

469. Sans Voyelles

J - v - st - l - cusenc - lnc - * - trvrs - l - mtr.
(Principe philosophique)

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

ΑΥΡΙΟΝ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 15

215. Πυραλὶς (πῦρ. Ἀλῆς.)—216. Διονυσία (δυὸ γηπιά.)—217. Μήν-μή.— 218. Νάξος - Ναός.— 219. ΣΙΝΑΩΝ [Τέ, εἰ, Ἴος, ΟΝΑΟΣΕ σάν, ναός, ΤΥΤΕΑΙ σάρξ, ξύλον, ΟΣΟΙΡΑ νότος, σιν- ΝΟΛΥΞΟ δόν, Νείλος, ΣΟΝΦΙΣ Σάφνος]. — 220. *Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος*, (Ἡ ἀνάγνωσις μαιανδροειδῶς.) —221-225. Διὰ τοῦ Α: *κῦμα, λιμὸς, Πάρος, κράνος, τάξις.* 226. ΑΙΦΙΑΟΣ (κερδίζω, ἁμιλλάζω, ἀσάφεια, μόνιμος, ἀφρέλεια, ἀϋπόρος, χοιρίδιος)- 227. Βίᾳ ἠδὲν πράττειν. — 228. Ὁ Ἰσοκράτης ἦτο ῥήτωρ (ο εἰς ο, κράτη, σ' ἦτορ ἦτορ.)—229. Pavillon - papillon.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (10 καὶ 12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50).

Τὰ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, Δημοτικὰ Παραμύθια, Τόμος Α', Συλλογὴ Γεωργίας Ταρσούλη. Ἄδετο δρ. 40. Λεμένο δρ. 45. (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, Δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 Τομίδια, Β' καὶ Γ') ἕκαστον δρ. 2,50. (1,50 καὶ 3).

Πρόας ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρεσπάλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9,50).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φώτης, ἐμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1899) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῃ. Ἕκαστος τόμος ἄδραφος δρ. *80* καὶ ῥαμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προπληρωτέα εἰς τὰς ἀνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. *5* ὁ ἄδραφος καὶ δρχ. *15* ὁ ῥαμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. *23* εἴτε ἄδραφος εἴτε ῥαμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΚΙΓ' — 563]

Πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ μὲ ἕνα τετραδιάκι τῆς Ἀγνῆς Ψυχολίδας, Χρυσαλίδος, Ἠλιοβγαλτης, Ροζίτας, Μελαχροινῆς Πριγκηπίσσης καὶ Μελαχροινιᾶς τοῦ Σκέτιγ. Ποιὰ ἡ Δ/σίς σας; Δ/σις: Ἀγνὴν Μακρίδου, Φειδίου 3, Λευκωσία Κύπρου.

Ἠλιάνα

[ΚΙΓ' — 564]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους-ες. Δ/σις: Ὀλίβια Μακρυγιάννη, Ταχυδρ. Κιβωτίου, 169, Λευκωσία Κύπρου.

Μελαχροινὴ τοῦ Σκέτιγ

[ΚΙΓ' — 565]

Ἀγνωστοι ἀΨυχολόγοι, ἂς κατάλαβε τί κανὲν φουμάρετε. Φειδ.-Ἐδελαΐδα

[ΚΙΓ' — 566]

Καρδινιάκι, εὐχαριστῶ διὰ τὰς εἰδήσεις σου. Χειμώνανθος—Ε. Μιχαηλίδου.

Ναύαρχος Μιαούλης

[ΚΙΓ' — 567]

Τὰ κεφάλια τῶν Ψυχολόγων ἔνεκα τῆς ἐλαφρότητός των ἀνεχαιδάπησαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης· Βούτε=Δυνοδύφου, Νεύμπλουγιουτ=Αἰμιλιανίδης.

Μελαχροινὴ τοῦ Σκέτιγ
Μελαχροινὴ Κυπριοπούλα

[ΚΙΓ' — 568]

Διπλασιάσπιλε - πούλες, ἀλληλογραφοῦμε; Δ/σις: (ΚΙΓ—520) Πάτρας, Τσουκνίδα, Ἐλαΐα, ὑγιαίνετε. Δ/σίν σου δὲν ἔχω. Περιμένω ἀπὸ ἕλους-ες.

Ἐρευνητὴς τοῦ Πόλου

[ΚΙΓ' — 569]

Εἰς τὸν (ΚΙΓ—231) βραδειάτερον: Ἐδγενὲς Ἰδανικόν, Ῥόδον τὸ Ἀμάραντον. Στείλατε 5 δρ. ταχυδρομικά.

Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, Ἀκρίτας

[ΚΙΓ' — 570]

Ἐβελίνα μου, σοῦ εὔχομαι ἐπὶ τῇ ἐπιτεύξει τῶν γενεθλίων σου ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ.

Φυλλάδρα

[ΚΙΓ' — 571]

Ῥοδοπλασμένη Βοσκοπούλα, Δ/σίς μου: C. Danos, 68 rue de Richelieu, Paris.

ΧΥΡΑ-ΚΥΡΑΛΙΝΑ

[ΚΙΓ' — 572]

Εὐχαριστῶ ὅλους-ες ποὺ μοῦ ἔστειλαν Μ. Μυστικὰ καὶ Ἰδιαιτέρως τὴν Ἀνεμώνην τοῦ Βαυνοῦ καὶ τὴν Μελαχροινούλαν.

ΕΓΩ

[ΚΙΓ' — 573]

ΠΑΤΡΑΪΚΟΣ ΑΣΤΗΡ
ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ

Ἀποζητοῦμεν ἀντιπροσώπους: Ἀθηνῶν: ΓΕΩΥΚΗΔΑ. Θεσσαλονίκης: ΜΑΚΕΔΟΝ. Βόλου: ΦΡΑΓΚΙΚΟΣ. Πύργου: ΜΙΜΟΖΑ. Ἀλεξανδρείας: ΑΝΕΜΩΝΗ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ.

Ὁ τῶν Ἀντιπροσωπειῶν Θαλασσινὸς Ζωγράφος

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
Α' ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Μὲν προσεχῶς
Βραβεῖα πρωτότυπα.

Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν
Μικρὸς Γυμνασιόπαις

[ΚΙΓ' — 574]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλες τὶς Διαπλασσοπούλες. Δ/σις: (ΚΙΓ—468).

Μελαχροινὴ Κυπριοπούλα

Τύποις ΒΕΝ. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν αὐγγραμμα, ἀλιδεῖς παραχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἡμῖν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 30. Ἑξάμηνος δραχ. 15. Τρίμηνος δραχ. 8.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατρ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Κηφισίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παμβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἰουνίου 1928* *Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 31*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ἔτσι ἔγινε. Ἡ Τζέννη μίλησε ὥρα πολλὴ μὲ τὴ φίλη της καὶ στὸ τέλος ἔδωσε τὴν συγκατάθεσή της.

Ἡ μὶς Μίλδρεδ γνώριζε τὴ λαίδη Στάρλυ ἀπὸ πέντε χρόνια. Ἤξερε ὅτι ἦταν χήρα τοῦ κόντε Πιερρεφὸν κι' ὅτι εἶχε παντρευτεῖ μὲ τὸ λόρδο Στάρλυ

Ὁ γάμος αὐτὸς δὲν ἦταν τυχερός. Μ' ὅλα τὰ προτερήματα τῆς κυρίας Πιερρεφόν, ὁ λόρδος Στάρλυ, φιλόδοξος καὶ φιλοχρήματος, καθὼς ἔλεγαν, δὲν πρόσεξε παρὰ μόνο τὴν περιουσία της, ποὺ ἦταν πολὺ μεγάλη.

Μὲ Ὀλίψη της εἶδε ὅτι ὁ ἄντρας της ἀπαρνήθηκε τὴν καθολικὴ θρησκεία κι' ἀκολούθησε τὸ ἀντικαθολικὸ κόμμα τοῦ Κρόμβελ.

Ὡστόσο ἔμενε πάντοτε κοντά του, πιστὴ στὰ καθήκοντά της, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Θεὸς θἄφερνε κάποτε στὸν ἴσιο δρόμο τὴ σκληρὴ αὐτὴ καρδιά. Ἀργήθηκε ὅμως νὰ δεχθεῖ στὸ σπίτι της τοὺς νέους φίλους τοῦ λόρδου καὶ διατήρησε, κι' αὐτὴ κι' ἡ κόρη της, τὴν καθολική της πίστη.

Ζοῦσε λοιπὸν κάπως ἥσυχα καὶ μοναχικά, μὲ τὸ ἀγαπημένο της κοριτσάκι, ποὺ ἦταν ἡ μόνη λατρεία της στὸν κόσμο.

Οἱ λεπτομέρειες αὐτὲς καὶ τὰ εὐνοϊκὰ σχόλια τῆς μὶς Μίλδρεδ ἔδωσαν ὅλους τοὺς φόβους τῆς Τζέννης. Ἦταν βέβαια κι' ἕνα σκοτεινὸ σημεῖο: ὁ λόρδος αὐτός, ποὺ ἦταν φίλος τοῦ Κρόμβελ κι' ἐχθρὸς τῆς θρησκείας τους. Μὰ τὸ παιδὶ οὔτε θὰ τὸν ἔβλεπε ποτὲ αὐτόν, γιατὶ θὰ ζοῦσε μέσα στὰ διαμερίσματα τῆς λαίδης καὶ τῆς κόρης της.

— Μὰ κι' ἂν τὸν ἰδεῖ, μήπως θὰ τὴν προσέξει κἀν ἐκεῖνος ἢ θὰ τῆς πιάσει κουβέντα; πρόσθεσε ἡ μὶς Μίλδρεδ. Ἔγνοια σου καὶ τὰ ξέρω ἐγὼ αὐτὰ τὰ μεγάλα σπίτια. Οὔτε θὰ τὴν πάρει κανεὶς μυρωδιὰ τὴ μικρούλα σοῦ, μέσα σὲ τόσο κόσμο ἐκεῖ-μέσα! Ὅταν θὰ τελειώνει τὴν ἐργασία της μὲ τὴν δεσποινίδα Πιερρεφόν, θὰ πηγαίνει γιαζί μὲ τὴ γαλλίδα κουβερνάντα της, ποὺ εἶναι μιὰ γυναίκα πολὺ καλὼς πρέπει.

Ἀλήθεια, ἡ Τζέννη ἔβρισκε ὅτι ἡ φίλη της εἶχε πολὺ δίκιο. Ἔπρεπε νὰ μὴν ἔχει αὐτοὺς τοὺς ὑπερβολικοὺς φόβους, ποὺ τὸ κάτω-κάτω ἦταν ἀστήρικτοι. Ἡ

«Ἡ Νταίζη κάθισε φοβισμένη...»
(Σελ. 264, στ. α'.)

Νταίζη ἔπρεπε νὰ βγεῖ στὸν κόσμο, νὰ γνωρίσει ἐπιτέλους καὶ δυὸ ἀνθρώπους, ποὺ μπορεῖ νὰ τὴν ὑποστήριζαν μιὰ μέρα, ἂν οἱ θεοὶ γονεῖς της πέθαιναν καὶ τὴν ἄφηναν ἀπροστάτευτη.

Ἡ τύχη δὲ λογαριάζει τὶς ἀνθρώπινες προφυλάξεις. Τὴν εἶχε κρύψει τόσα χρόνια ἀπὸ τὸ φῶς κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο, σὰν κάτι πολύτιμο, ποὺ φοβόμαστε νὰ τὸ ἰδεῖ ἀνθρώπινο βλέμμα. Ὅταν ἀποφάσισε νὰ τὴ βγάλει ἔξω, βρῆκε τὸ πιὸ σίγουρο ἄσυλο γιὰ νὰ τὴν ἐμπιστευθεῖ. Κι' ἐκεῖ μέσα ἀκριβῶς πῆγε ἡ τύχη της καὶ τὴ βρῆκε!

Τὶς ἀκόλουθες μέρες ἔκαμαν τὶς ἑτοιμασίες τοῦ ταξιδιοῦ. Ἡ Τζέννη ἀγρύπνησε νύχτες ὁλόκληρες γιὰ νὰ ἑτοιμάσει τὰ φτωχὰ ροῦχα τῆς κόρης της καὶ νὰ τὰ ταχτοποιήσει πρόσεχτικὰ ἕνα-ἕνα. Μὲ πόση ἀγάπη καὶ πόση προσοχὴ τάχε ραμμένα ὅλ' αὐτὰ τὰ περκάλια καὶ τὰ μάλλινα φορέματα, γιὰ τὸ ἀγαπημένο της κοριτσί!

Ἡ ἀναχώρηση τῆς Βιολέττας ἦταν ἕνα μεγάλο γεγονός.

Ὁ μπάρμπα-Θωμᾶς, καθισμένος σὲ μιὰ γωνιά, τὴν κοίταζε χωρὶς νὰ μιλᾶ, σὰ νὰ τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Πόσο τὴν εἶχε πονέσει ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος!

Ἡ Τζέννη ἑτοίμαζε, ἑτοίμαζε χωρὶς τελειωμὸ κι' ἔχυνε κρυφὰ δάκρυα. Ὁ γέρο-Δίκ, ὅταν ἔμαθε τὴν εἴδηση, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ μουρμούρισε ἀπὸ μέσα του:

— Αὐτὰ δὲν εἶναι φρόνιμα πράγματα. Τὸ κορίτσι πρέπει νὰ κάτσει ἐκεῖ ποὺ κάθεται!

Ὁ Τζὸε ὅμως, ποὺ σὰν παιδὶ τοῦ ἄρεσαν οἱ περιπέτειες, ἔπλαθε ὄνειρα γιὰ τὴ νέα θέση τῆς Βιολέττας, γιὰ τὸ παλάτι ποὺ θὰ καθόταν καὶ γιὰ τὴν καλὴ τύχη ποὺ χωρὶς ἄλλο τὴν περίμενε ἐκεῖ. Ζήτησε λοιπὸν τὴν τιμὴ νὰ κουβαλήσει μόνος του τὸ μπαγαλάκι τῆς μικρῆς ταξιδιώτισσας ὡς τ' ἀμάξι ποὺ τὴν περίμενε.

Ἡ Νταίζη πετοῦσε στὰ οὐράνια!

Ταξίδι ἀληθινό, μὲ ἁμάξι ἀληθινό, μὲ ἄλογα ἴσαμε κεῖ πάνω, μὲ συνοδεῖες! Αὐτὴ ποὺ δὲν εἶχε ταξιδέψει παραπέρα ἀπὸ τὸ Οὐενσμίνστερ μὲ τὴ βάρκα τοῦ γέρο-Δίκ! Ἦταν, βλέπετε, μικρὴ ἀκόμη, ὥστε νὰ μαντέψει πόσο πίκραινε αὐτὸς ὁ χωρισμὸς τὴν κυρὰ-Τζέννη.

Ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία τῆς Νταίζης, ἔφτασαν μιὰ ὥρα νωρίτερα, ἀλλὰ δὲν τόλμησαν νὰ μποῦν μέσα στὸ πλούσιο παλάτι καὶ κάθισαν σ' ἕνα παράμερο

πεζούλι, προμένοντας τὴν ὥρα ποὺ θὰ ξεκινοῦσαν.

Σὲ λίγο λοιπὸν εἶδαν τὴ μεγάλη ἅμαξα τῆς λαίδης κι' ἀπὸ πίσω μιὰ ἄλλη μικρότερη, γιὰ τὴν ἀκολουθία της. Ὕστερα κάμποσοι στρατιῶτες καὶ ὑπηρέτες ὡπλισμένοι τοποθετήθηκαν τριγύρω στ' ἁμάξια. Μιὰ κυρία, ποὺ φαινόταν πὼς θὰ ἦταν ἡ γκουβερνάντα, κατέβηκε καὶ κοίταξε ἂν ἔλειπε τίποτα. Λακέδες ἔφεραν ταπέτα καὶ σκεπάσματα καὶ τέλος φάνηκε ἡ λαίδη μὲ τὴ δεσποινίδα ντὲ Πιερρεφόν.

Ἡ Τζέννη κι' ἡ Νταίζη σηκώθηκαν, περιμένοντας νὰ τὶς φωνάξουν. Ἡ κόρη τὶς εἶδε, ἔστειλε τὴν κουβερνάντα νὰ τὶς φωνάξει κι' ὅταν πλησίασαν, φίλησε τὴ Νταίζη, ποὺ εἶχε γίνει παπαρούνα. Ἡ λαίδη εἶπε μερικὰ καλὰ λόγια στὴ Τζέννη καὶ τὴς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ πρόσεχε τὴν κόρη της.

Ὕστερα μητέρα καὶ κόρη φιλήθηκαν γιὰ τελευταία φορά, γιατὶ ἔπρεπε πιὰ νὰ χωρίσουν.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ Νταίζη ἔνοιωσε τὴν καρδιά της βαρειὰ κι' ἂν τὴ ρωτοῦσαν τώρα, ἴσως θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴν ἀφίσει τὴν ἀγαπημένη της μητέρα καὶ νὰ φύγει. Ἀλλὰ δὲν ἦταν πιὰ καιρὸς γιὰ ἀποφάσεις.

Ἡ νεαρὴ ἀριστοκράτισσα τὴ φώναξε στὴ μεγάλη ἅμαξα. Κάθισε κεῖ φοβισμένη κι' ἀκίνητη, χωρὶς νὰ τολμᾶ νὰ γυρίσει δεξιὰ ἢ ἀριστερά. Μὰ γρήγορα ξεθάρρεψε, γιατὶ ἡ λαίδη ἦταν ἁπλὴ καὶ ἀγαθὴ κι' ἡ κόρη της τῆς μιλοῦσε μὲ πολλὴ συμπάθεια.

Καὶ ποιὸς μποροῦσε νὰ μείνει ἀκίνητος κι' ἀμίλητος, ὅταν εἶχε τὴ συντροφιὰ τῆς μικρῆς Λουΐζας; Ἦταν ζωηρὴ καὶ φλύαρη κι' ἔκανε χίλιες δυὸ ἐρωτήσεις στὴ Νταίζη, χωρὶς νὰ σταματᾶ στιγμή.

Ἡ Νταίζη πάλι ἀποκρινόταν, ὅσο καλύτερα μποροῦσε. Ἦταν ἀπὸ φυσικό της ντροπαλή, ἀλλὰ καὶ τὸ κλεισιμό της χρόνια ὁλόκληρα στὸν Πύργο τὴν εἶχε συνηθίσει στὴ σιωπή. Ὕστερα, ἡ Τζέννη τῆς εἶχε δώσει τόσες συμβουλὲς νὰ εἶναι λιγόλογη κι' ἐπιφυλακτική, ὥστε κι' αὐτὴ δὲν ἤξερε στὰ τελευταῖα τί ἔπρεπε καὶ τί δὲν ἔπρεπε νὰ λέει.

Ἡ λαίδη Στάρλυ, βλέποντας τὴν ἀμηχανία της, γύρισε τὴν κουβέντα κι' ἄρχισε νὰ μιλᾶ μὲ τὴν κόρη της γιὰ τὴ Γαλλία. Ἡ Νταίζη εἶχε ἀκούσει τὸν παπποῦ νὰ μιλᾶ γιὰ τὴ Γαλλία, ποὺ τὴν εἶχε ἰδεῖ στὰ ταξίδια του. Ρώτησε λοιπὸν κι' αὐτὴ πῶς ἦταν ὁ νεαρὸς βασιλιὰς Λουδοβίκος ΙΔ' κι' ἂν ἡ δεσποινὶς ντὲ Πιερρεφὸν εἶχε ἰδεῖ τὴν βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ τὴν κόρη της, τὴ πριγκήπισσα Ἐρριέττα, γιατὶ εἶχε ἀκούσει στῆς Μὶς Μίλδρεδ ὅτι κι' οἱ δυὸ εἶχαν καταφύγει στὴ Γαλλικὴ Αὐλή.

Ἡ λαίδη Στάρλυ κι' ἡ κόρη της εἶχαν σχετισθεῖ μὲ τὴ βασίλισσα καὶ διηγήθηκαν στὴν Νταίζη ὅ,τι ἤξεραν γιὰ τὴ θλιβερὴ ζωή της.

Μόλις ἄρχισε ἡ ἐπανάσταση, ὁ Κάρολος ὁ Α' ἔστειλε τὴ βασίλισσα στὴν Ὁλλανδία μὲ κάποια ἐπίσημη πρόφαση, ἀλλὰ μὲ τὸν κρυφὸ σκοπὸ νὰ προμηθευθεῖ χρήματα καὶ νὰ ὀργανώσει στρατὸ γιὰ νὰ καταπνίξει τὴν ἐξέγερση.

Ἡ βασίλισσα ἔβαλε ἐνέχυρο τὰ χρυσαφικά της καὶ τὰ στολίδια της καὶ κατόρθωσε νὰ μαζέψει στρατὸ ἀπὸ σαράντα χιλιάδες μισθοφόρους καὶ νάρματώσει ὁλόκληρο στόλο.

Στὸ μεταξὺ ὅμως τὰ βασιλικὰ στρατεύματα ἔπαθαν νέες ἀποτυχίες κι' ἡ βασίλισσα, ποὺ βρισκόταν τότε στὸ Ἔξετερ μὲ τὴ μικρότερη ἐγγονή της, λίγο ἔλειψε νὰ πέσει στὰ χέρια τοῦ κόντε τοῦ Ἐσσέξ, ποὺ διοικοῦσε τοὺς ἐπαναστάτες, κι' ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγει στὸ Φάλμουθ, ἀπ' ὅπου ἕνα ὁλλανδικὸ πλοῖο κατάφερε νὰ τὴν μεταφέρει στὴ Μπρέστη, μ' ὅλο ποὺ ὁ ἀγγλικὸς στόλος τὴν κυνηγοῦσε ἀπὸ κοντά.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΣΤΑΘΜΟΣ

Σ' ἕνα σταθμό, ἕνα χωριουδάκι
μέσα σταμπέλια σκορπισμένο,
Ἕνας κισσὸς κι' ἕνα πλατάνι
κι' ἕνα παγάδι σφαλισμένο.

Σ' ἕνα σταθμό, ἕνα καμπανάκι
κι' ἕνας σταθμάρχης μὲ σεμνότητα.
Μιὰ ψηλὴ λεύκη, τὸ πλατάνι,
τἀμπέλια γύρω ἀπὸ τὰ σπίτια.

Στὸν ταπεινὸ σταθμὸ τὸ τραῖνο
στάθη κακὸ καὶ θυμωμένο.

Νερὰ κι' ἀχνοὺς φυσάει, νὰ φύγει
καὶ βιὰ ἀνυπόμονη τὸ πνέγει.

Σ' ἕνα σταθμό, ἕνα χωριουδάκι
μικρὸ κι' ἀνόνομο, Ἀποκάτου
ἀπ' τὸν κισσὸ καὶ τὸ πλατάνι
μισοκρυμμένο τἀναμά του.

Ἕνα λεπτὸ τὸ τραῖνο ἐστάθη
μονάχα γιὰ νὰ ξανασάνει,
καὶ τὸ χωριὸ θάρρεσαι πάλι
καὶ τὸν κισσὸ καὶ τὸ πλατάνι.

Ἀπ' τὸ μικρὸ χωριό, τὸ τραῖνο
κινάει μὲ βία καὶ θυμωμένο.

Μακρὺ ταξίδι. Ξεκινοῦμε.
Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ τὸ ξαναϊδοῦμε!

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Νιλς, σὲ ράχη τοῦ ἀετοῦ, πετᾶ πρὸς τὴ Λαπωνία.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τώρα πετοῦμε πάνω ἀπὸ τὴ Λαπωνία, εἶπε ὁ Γόργης.

Κι' ὁ Νιλς ἔσκυψε νὰ ἰδῇ πῶς ἦταν ἡ χώρα ποὺ γι' αὐτὴν εἶχε ἀκούσει τόσα. Δὲν ἔβλεπε ὅμως τίποτε ἄλλο παρὰ δάση καὶ βάλτους, κι' αὐτὴ ἡ μονοτονία τὸν ἔκανε νὰ νυστάξῃ τόσο, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ κάτω. Εἶπε λοιπὸν στὸν ἀετὸ πὼς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κρατηθῇ πάνω στὴ ράχη του κι' ἔπρεπε δίχως ἄλλο νὰ σταθῇ γιὰ λίγη ὥρα. Στὴ στιγμὴ ὁ Γόργης κατέβηκε σὲ μιὰ κοιλάδα καὶ ἄφησε τὸν Νιλς νὰ ξαπλωθῇ στὸ χόρτο. Ὕστερα ὅμως τὸν πῆρε πάλι στὰ νύχια του καὶ πέταξε μαζί του ψηλὰ στὸν ἀέρα.

—Κοιμήσου, μικρέ μου, τοῦ εἶπε· ἐμένα μὲ κρατᾷ ξύπνιον ὁ ἥλιος καὶ θὰ ἐξακολουθήσω τὸ ταξίδι.

Καὶ παρ' ὅλο ποὺ ὁ Νιλς κρεμόταν ἔτσι ἄβολα ἀπ' τὰ νύχια τοῦ ἀετοῦ, ἀποκοιμήθηκε στάλῃθεια κι' εἶδε ἕνα παράξενο ὄνειρο. Τοῦ φάνηκε σὰν νὰ βρισκόταν σ' ἕνα πλατὺ δρόμο κάτω στὴ νότιο Σουηδία καὶ σὰν νὰ ἔτρεχε μὲ ὅση γρηγοράδα μποροῦσαν νὰ τὸν κρατήσουν τὰ πόδια του. Δὲν ἦταν ὅμως μόνος του. Ἕνα σωρὸ ταξιδιῶτες τραβοῦσαν τὸν ἴδιο δρόμο. Δίπλα του ἔτρεχαν ψηλὰ κοτσάνια ἀπὸ κριθάρι κι' ἀπὸ σίκαλι κι' ἄπειρα λουλούδια τοῦ ἀγροῦ· οἱ μηλιὲς ἔτρεχον γερτὲς ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ καρποῦ, πίσω τους ἐρχόνταν οἱ φασολιὲς κι' οἱ ρεβυθιές. Στὴ μέση τοῦ δρόμου προχωροῦσαν μὲ μεγαλοπρέπεια τὰ μεγάλα δένδρα, οἱ βαλανιδιές, οἱ φιλύρες κι' οἱ ὀξυὲς κουνιόντας τὰ κλαδιά τους μὲ καμάρι. Τὰ μικρὰ φυτὰ ἔτρεχαν ἀνάμεσα στὰ πόδια τοῦ Νίλς, οἱ φραουλιὲς κι' οἱ ἀγεμῶνες, τὰ τριφύλλια κι' οἱ μαργαρίτες. Στὴν ἀρχὴ ὁ Νίλς νόμιζε πὼς μόνο τὰ φυτὰ ἔτρεχαν μαζί του· ὕστερα ὅμως εἶδε πὼς ἦταν καὶ ζῶα, κι' ἄνθρωποι ἀκόμη. Τὰ ἔντομα βούιζαν ἀνάμεσα στὰ λουλούδια, πάνω στὰ δένδρα κελαδοῦσαν τὰ πουλιά, τάγρια καὶ τὰ ἥμερα ζῶα ἔτρεχαν πιὸ νὰ προσπεράσῃ τἄλλο· κι' ἀνάμεσα σ' ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος περπατοῦσαν οἱ ἄνθρωποι, ἄλλοι κρατώντας τσάπες καὶ δρεπάνια, ἄλλοι ἀξίνες, ἄλλοι τουφέκια καὶ μερικοὶ δίχτυα καὶ καλάμια γιὰ τὸ ψάρεμα.

Ὅλη ἡ πομπὴ προχωροῦσε εὔθυμη καὶ χαρούμενη, κι' αὐτὸ δὲν φάνηκε παράξενο στὸν Νίλς σὰν εἶδε ποιὸς τὴν ὁδηγοῦσε. Γιατὶ μπροστὰ δὲν πήγαινε κανένας ἄλλος ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν Ἥλιο. Κυλοῦσε πάνω στὸ δρόμο κι' ἐμοιαζε μ' ἕνα μεγάλο φωτεινὸ κεφάλι μὲ χρυσὰ μαλλιὰ καὶ μ' ἕνα πρόσωπο ποὺ ἔλαμπε ὁλόκληρο ἀπὸ εὐθυμία καὶ καλοσύνη.

— Ἐμπρός! φώναζε ἀδιάκοπα. Κανεὶς νὰ μὴ φοβᾶται ἐνόσῳ βρίσκομαι ἐγὼ μαζί σας. Ἐμπρός, ἐμπρός!

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἤξερα ποῦ μᾶς πηγαίνει ὁ Ἥλιος; εἶπε ὁ Νίλς.

Τὰ στάχυα ποὺ πηγαίναν πλάϊ στὸν Νίλς, ἄκουσαν τί εἶπε καὶ τοῦ ἀπάντησαν ἀμέσως:

— Μᾶς ὁδηγεῖ στὴ Λαπωνία γιὰ νὰ παλαίψουμε μὲ τὸ μεγάλο στοιχειὸ ποὺ τὰ μαρμαρώνει ὅλα.

Σὲ λίγο ὁ Νίλς Χόλγκερσον παρατήρησε ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁδοιπόρους ἄρχισαν νὰ γίνονται διατακτικοί· πήγαιναν σιγώτερα κι' ὕστερα σταματοῦσαν. Εἶδε πὼς στάθηκαν οἱ ὀξυές. Τὰ ἐλάφια καὶ τὰ σιτάρια σταμάτησαν κι' αὐτὰ καθὼς κι' οἱ καστανιὲς καὶ τὰ μεγάλα κιτρινολούλουδα κι' οἱ πέρδικες.

Κοίταξε πίσω του γιὰ νὰ ἰδῇ γιατὶ σταμάτησαν ὅλοι αὐτοί. Καὶ τότε εἶδε ὅτι δὲν βρισκόταν πιὰ στὴ νότιο Σουηδία. Ἔτρεχαν τόσο γρήγορα, ποὺ τώρα βρίσκονταν στὴν κεντρώα Σουηδία, στὸ Σβῆλαντ. Ἐδῶ ἄρχισε κι' ἡ βαλανιδιὰ νὰ περπατᾷ σιγότερα. Κοντοστάθηκε, ἔκανε μερικὰ διστακτικὰ βήματα κι' ὕστερα στάθηκε ὁλότελα.

— Γιατὶ δὲν ἔρχεται πιὰ ἡ βαλανιδιὰ μαζί μας; ρώτησε ὁ Νίλς.

— Φοβᾶται μὴ τὴν μαρμαρώσῃ τὸ στοιχειό, εἶπε μιὰ μικρούλα καταπράσινη σημύδα, ποὺ περπατοῦσε εὔθυμη καὶ θαρρετὴ κι' ἦταν μιὰ χαρὰ νὰ τὴ βλέπει κανείς.

Μ' ὅλο ποὺ τόσοι εἶχαν μείνει πίσω, τραβοῦσαν ἀκόμη κάμποσοι μπροστά.

Κι' ὁ Ἥλιος ὅλη ὥρα φώναζε:

— Ἐμπρός, ἐμπρός! Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ φοβᾶται ἐνόσο εἶμ' ἐγὼ μαζί σας.

Μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα ἡ πομπὴ ἐξακολουθοῦσε τὴν πορεία της. Σὲ λίγο ἔφθασε στὰ βορεινά, πάνω στὸ Νόρλαντ. Ἀλλὰ τώρα ἄδικα τοὺς προέτρεπε ὁ Ἥλιος. Ἡ μηλιὰ στάθηκε, ἡ κερασιὰ στάθηκε, ἡ βρώμη στάθηκε. Ὁ Νίλς γύρισε καὶ τοὺς ρώτησε:

— Γιατὶ δὲν ἔρχεσθε μαζί μας πιά; Γιατὶ ἀφήνετε τὸν Ἥλιο;

—Δὲν τολμοῦμε. Φοβόμαστε τὸ μεγάλο στοιχειὸ ποὺ βρίσκεται στὴ Λαπωνία.

Τότε κατάλαβε ὁ Νίλς πὼς τώρα θἄχαν φθάσει κι' ὅλας ψηλὰ στὴ Λαπωνία κι' ἡ συνοδεία γινόταν ὁλοένα καὶ μικρότερη. Οἱ φραουλιές, ἡ βρύζα, οἱ ρεβυθιές, οἱ φραγκοσταφυλιὲς εἶχαν ἀνέβει ὡς ἐδῶ. Ἡ ἀγελάδα καὶ ἡ ἄλκη πηγαίναν δίπλα-δίπλα. Τώρα ὅμως ὅλα μείναν πίσω. Οἱ ἄνθρωποι προχώρησαν λιγάκι ἀκόμα, ὕστερα ὅμως στάθηκαν κι' αὐτοί. Ὁ ἥλιος θὰ εἶχε μείνει μοναχός του, ἂν δὲν εἶχαν προστεθεῖ καιτ-

νούργαι συνοδοιπόροι. Τώρα πηγαίναν μαζί του κάμποσοι μικροὶ θάμνοι, καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ λάπωνες καὶ τάραντοι καὶ γαλάζιες ἀλεπούδες.

Καὶ τότε ἄκουσε ὁ Νίλς ἕνα θόρυβο ποὺ ὁλοένα πλησίαζε περισσότερο. Ἦταν ἕνας σωρὸς ἀπὸ ποτάμια καὶ ρυάκια ποὺ ἐρχόνταν κατὰ πάνω τους μ' ὁρμή.

— Γιατὶ τρέχουν τόσο γρήγορα αὐτὰ τὰ νερά; ρώτησε.

— Τρέχουν γιὰ νὰ φύγουν τὸ μεγάλο στοιχειὸ ποὺ βρίσκεται πάνω στὸ βουνό, ἀπάντησε μιὰ ἄσπρη ἀρκούδα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΡΕΟΥΑΝ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΘ'

Ἀλήθεια, ἡ θειὰ Εὐλαλία θὰ τὰ εἶχε ξεχάσει... Κι' ἅμα βράδιαζε, θὰ γύριζαν κρυφὰ κρυφὰ καὶ ξυστὰ-ξυστὰ στὸ σπίτι της, χωρὶς νὰ περάσουν ἀπ' τὸ δρόμο τῆς θειᾶς Τερψιχόρης, ὅπου βέβαια θὰ τὰ θυμόντων ἀκόμα...

Ἔτσι ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα παρηγορήθηκαν, ξεθάρρεψαν. Κι' ἄρχισαν νὰ συλλογιοῦνται πῶς θὰ περνοῦσαν τὶς ὧρες τους στὴν ἐρημιὰ ἐκείνη. Νὰ πᾶνε στὸ σπιτάκι τῆς πλύστρας; Δὲν τὴν ἐγνώριζαν καὶ δὲν ἤξεραν πῶς θὰ τὶς δεχόταν. Καὶ τί ψέμμα νὰ τῆς ποῦν, ὅταν θὰ τὶς ρωτοῦσε τί γύρευαν ἐκεῖ μοναχὲς καὶ γιατὶ δὲν βιαζόνταν νὰ γυρίσουν στὸ σπίτι;

Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ κατεβοῦν ὁλωσδιόλου στ' ἀκρογιάλι καὶ νὰ μείνουν ἐκεῖ ὁλημέρα, παίζοντας καὶ πιάνοντας καβούρια. Θἄτρωγαν κιόλι, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ πεινοῦν.

Τὸ σχέδιο δὲν ἦταν ἄσχημο. Θὰ κιλοπερνοῦσαν ἐκεῖ κοντὰ στὴ θάλασσα. Κι' ἂν ἔβλεπαν κανένα νὰ πλησιάζῃ, θὰ μποροῦσαν μιὰ χαρὰ νὰ κρυφτοῦν ἀνάμεσα στὰ βραχάκια, μιὰ σταλιὰ πρᾶμμα ποὺ ἦταν κι' οἱ δυό τους... Ἀλλά, τὴν τελευταία στιγμή, τοὺς ἦρθε πάλι μιὰ ἰδέα, — μιὰ ἰδέα κακή, ὅπως πάντα.

— Παίρνομε κι' αὐτὰ τὰ ροῦχα, νὰ τὰ ρίξουμε στὴ θάλασσα, νὰ πλένε; ἐπρότεινε ἡ Μαρίνα.

— Καὶ νὰ τὰ γυρεύῃ ἡ κυρὰ-πλύστρα, ἔ; χά! χά! χά! ἔκαμε ἡ Ρήνα κατενθουσιασμένη.

Καὶ, κατὰ τὴ συνήθειά τους, τἄπαν καὶ τὄκαναν. Μάζεψαν τὰ ροῦχα τῆς μπουγάδας, μισοστεγνωμένα τὰ φορτώθηκαν καὶ... δρόμο γιὰ τὴ θάλασσα.

Ναί, μ' αὐτὸ ἦταν ἡ καταστροφή τους...

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΥΤΕΣ τὶς ἡμέρες εἶχα μιὰ χαρά,— μιὰ μεγάλη χαρά. Δὲν ἐκέρδισα τὸ Λαχεῖο, οὔτε κληρονόμησα κανέναν ἄγνωστο παραθεὶ στὴν Ἀμερική. Ὑπάρχουν ὅμως πράγματα στὸν κόσμο, ποὺ μᾶς χαροποιοῦν περισσότερο ἀπὸ κάθε ὑλικὸ ἀπόκτημα. Σὰν αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς ἱστορήσω τώρα :

Ἡ «Νέα Ἑστία», τὸ περιοδικὸ ποὺ διευθύνω, εἶχε προκηρύξει πέρυσι ἕνα Διαγωνισμὸ Διηγήματος. Κριτὲς ἦταν ὁ Παλαμᾶς, ὁ Καμπούρογλους, ὁ Μεγάρδος, ὁ Ἄλκης Θρύλος κι' ἐγώ. Τρεῖς χιλιάδες τὸ πρῶτο βραβεῖο, δυὸ χιλιάδες τὸ δεύτερο, χίλιες τὸ τρίτο. Φυσικὸ ἦταν, ἕνας τέτοιος Διαγωνισμὸς νὰ κινήσῃ τὴ γενικὴ ἐμπιστοσύνη, νὰ ὑποβάλλῃ κάθε εὐγενικὴ φιλοδοξία, νὰ τραβήξῃ κάθε νέο ταλέντο... Καὶ νά, λάβαμε ὀγδόντα διηγήματα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ—πολὺ σπάνιο πρᾶγμα,— περισσότερ' ἀπὸ τὰ μισὰ ἦταν ἔργα δόκιμα, καὶ καμμιὰ δωδεκαριὰ ὡραιότατα. Ἔτσι ὁ Διαγωνισμὸς τῆς «Νέας Ἑστίας» εἶχε τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία ποὺ μπορούσαμε νὰ ὀνειρευθοῦμε.

Μέσ' στὰ καλὰ διηγήματα, τὸ καλύτερο, τὸ ἀσύγκριτα ὡραιότερο ἀπ' ὅλα, ἦταν τὸ ἐπιγραφόμενο «Οἱ Θεότητες τοῦ Κοτύλου». Τὸ εἶχε στείλει κάποιος ἀπὸ δῶ, μὲ τὸ ψευδώνυμο «Ὅμηρος Ἄλθεης». Εἶχε ὅμως μαζὶ κι' ἕναν κλειστὸ φάκελλο μὲ τὸ ἀληθινό του ὄνομα. Αὐτὸς θἀνοιγόταν, μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς κριτές, μετὰ τὴν κρίση. Δὲν ξέραμε λοιπὸν τίνος ἦταν τὸ διήγημα αὐτό· συμπεραίναμε ὅμως, ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσή του, πὼς θἄταν κάποιου νέου μὲ δυνατὸ ταλέντο καὶ μὲ μεγάλη καλλιέργεια. Γιατ' ἦταν γραμμένο μ' ἕναν τρόπο ἐντελῶς μοντέρνο, εἰχ' ἕνα σχέδιο ποὺ μαρτυροῦσε πολλὲς τεχνικὲς γνῶσεις, κι' ἡ ὑπόθεσή του, πολὺ ὄμορφη, πολὺ πρωτότυπη κι' ἐντελῶς ἑλληνική, προκαλοῦσε ζωηρότατο τὸ ἐνδιαφέρο μὲ τὴν ἐμπνευσμένη ἀνάπτυξή της κι' ἔδινε τὴν πιὸ λεπτή, τὴν πιὸ καλλιτεχνικὴ συγκίνηση. Ἀκοῦστε :

Στὴν Ἑλλάδα, ἐπὶ Τουρκοκρατίας, στὰ 1812... Ξένοι ἀρχαιολόγοι,—ἅρπαγες νὰ ποῦμε καλύτερα,—εἶχαν κάνει ἀνασκαφὲς ἀπάνω στὸν Κότυλο τῆς Μεσσηνίας, κοντὰ στὴ Φιγάλεια, κι' εἶχαν ἀνακαλύψει τὴ ζωοφόρο ἑνὸς ναοῦ μὲ ἀνάγλυφα τοῦ Φειδία. Τὰ πολύτιμα αὐτὰ μάρμαρα, οἱ πρόξενοι κι' οἱ πράκτορές τους διαπραγματεύονταν νὰ τὰ πουλήσουν στὴ Ραλλία, στὴν Ἀγγλία, στὴ Γερμανία, σ' ὅποιον θὰ τοὺς ἔδινε τὰ περισσότερα... Ἐντωμεταξὺ ἑτοιμάζονταν νὰ τὰ περάσουν κρυφὰ στὴ Ζάκυνθο, νὰ τὰ ἐξασφαλίσουν ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ποὺ ἤξεραν τὴν ἐμπορική τους ἀξία κι' ἔφερναν στοὺς ἅρπαγες δυσκολίες... Πασὰς τοῦ Μοριᾶ ἦταν τότε ὁ Βελῆς, γιὸς τοῦ Ἀλῆπασα τῶν Γιαννίνων. Καὶ γραμματικός του ὁ Γεώργιος Σταῦρος, ὁ κατοπινὸς ἱδρυτὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, νεώτατος,—ὄχι βέβαια ὅπως τὸν βλέπουμε στὰ χαρτονομίσματα,—ἀλλὰ μυημένος ἀπὸ τότε στὴ Φιλικὴ Ἑταιρεία, αἰσθηματίας καὶ πατριώτης θερμός. Οἱ ξένοι, γιὰ νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπεμπόληση, εἶχαν τάξει στὸ Βελῆ-πασα κάμποσες χιλιάδες γρόσια. Κι' αὐτὸς ἔστειλε στὸν Κότυλο τὸ γραμματικό του, γιὰ νὰ τὰ εἰσπράξῃ...

Ἀλλὰ γιὰ τὸν Γεώργιο Σταῦρο ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ ἦταν ἕνα πρόσχημα. Δὲν πήγαινε στὸν Κότυλο γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μερτικὸ τοῦ ἀφεντικοῦ του. Πήγαινε, σὰν πατριώτης, νὰ ἐμποδίσῃ μὲ κάθε τρόπο, μὲ θυσία τῆς ζωῆς του ἀκόμα, τὴν ἀπαγωγὴ τῶν ἐθνικῶν κειμηλίων. Καὶ πραγματικῶς, κάνει κεῖ-πέρα σκηνές. Τοὺς βρίζει «κλέφτες», ὁρμᾷ νὰ τοὺς χτυπήσῃ, τὸν πυροβολοῦν, τὸν πληγώνουν, τὸν βγάζουν ἀπ' τὴ μέση... Εἶχε συνεννοηθεῖ μὲ κάποιους Τούρκους, νὰ τὸν βαγλήσουν, ἀλλὰ ἡ βοήθεια φτάνει ἀργά. Τὰ μάρμαρα φορτώθηκαν σὲ μιὰ κορβέττα. Κι' ὁ Γεώργιος Σταῦρος, πληγωμένος, βλέπει μὲ σπαραγμὸ ψυχῆς, νὰ φεύγουν, μέσα στὴ νύχτα, νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα γιὰ πάντα, οἱ Θεότητες τοῦ Κοτύλου, ταριστουργήματα τοῦ Φειδία... Ἀλλὰ ὄχι! Σὲ λίγο φωτιὲς γραμμὲς διασχίζουν τὸ σκοτάδι κι' ἀκούγονται κανονιές. Οἱ Τοῦρκοι, ἀπὸ τὴ Σφακτηρία, πυροβολοῦν τὴν κορβέττα, ποὺ παίρνει φωτιὰ καὶ βουλιάζει. Ἄλλος σπαραγμὸς τώρα, ἄλλη ἀγωνία γιὰ τὸν Γεώργιο Σταῦρο: Τὰ μάρμαρα θὰ χαθοῦν στὸ βυθό· κι' ἀκόμα, μέσα στὸ πλοῖο, γυναῖκα τώρα τοῦ Ἄγγλου προξένου στὸ Τρίκερι, — τοῦ Γκρόπιους, αὐτοῦ ποὺ τὸν εἶχε κιόλα πυροβολήσει,—βρίσκεται κι' ἡ Θάλεια, ἡ πρώτη του, ἡ παιδική του ἀγάπη... Θὰ σωθῇ τουλάχιστο αὐτή; Θὰ πνιγῇ; Θὰ σκοτωθῇ;... Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, στὸ Ναυαρῖνο, σ' ἕνα ὁρμίσκο ὅπου ἡ Θάλασσα εἶχε ξεβράσει συντρίμια κι' ἀποκαΐδια, ὁ Γεώργιος Σταῦρος, ἕξαλλος, βλέπει νὰ πλέῃ κι' ἕνα κουρέλι ἀπὸ μουσελίνα μὲ ρόζ βούλες, — ἕνα κουρέλι χιλιοτρυπημένο ἀπὸ σφαῖρες, ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμα τῆς Θάλειας...

Αὐτή, μὲ λίγα λόγια, εἶναι ἡ ὑπόθεση τοῦ διηγήματος. Ἀλλ' ἀκόμα μεγαλύτερη ἐντύπωση κάνει μὲ τὸν τρόπο ποὺ εἶναι γραμμένη. Ὅλ' οἱ κριτὲς ἤμαστε ἐνθουσιασμένοι μὲ τὶς «Θεότητες τοῦ Κοτύλου». Κι' ἐπειδὴ ὡς τὰ τέλος δὲν βρήκαμε ἀνώτερο διήγημα,—ἔ, δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο νὰ βροῦμε,—ἀποφασίσαμε νὰ δώσουμε τὸ Α' Βραβεῖο σ' αὐτό. Μοιράσαμε καὶ τἄλλα, ὑπογράψαμε τὸ πρακτικὸ ποὺ θὰ δημοσιευόταν στὴ «Νέα Ἑστία» καί... ἦλθε ἡ στιγμὴ νἀποσφραγίσουμε τοὺς φακέλλους. Μὲ πόση ἀνυπομονησία τὴν περιμέναμε! Προπάντων γιὰ νὰ μάθουμε τόνομα τοῦ ἀγνώστου, ποὺ εἶχε γράψει ἐκεῖνο τὸ ἀριστουργηματάκι... Ὁ Ἄλκης Θρύλος παίρνει ἀμέσως τὸν φάκελλο ποῦ ἔγραφε ἀπέξω τὸν τίτλο του... Τὸν ἀνοίγει, βγάζει ἀπὸ μέσα μιὰ κάρτα... Σκύβω ἀπὸ πάνω του... Καὶ διαβάζω : ***Ἀλέξανδρος Βεϊνόγλου!***

Νὰ ἡ μεγάλη χαρὰ ποὺ σᾶς ἔλεγα : Ὁ Ἀλέξανδρος Βεϊνόγλου, ἡ ***Σμύρνη***, ἕνα χθεσινὸ Διαπλασόπουλο, νὰ παίρνῃ τώρα τὸ Α' Βραβεῖο σ' ἕναν τέτοιο Διαγωνισμό, μ' ἕνα τέτοιο διήγημα! Τί ἐξέλιξη σὲ λίγα χρόνια!.. Καὶ νὰ ἀκόμη ἕνας καλὸς λογοτέχνης, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ «σχολεῖο τῆς Διαπλάσεως». Πόσοι ἄλλοι δὲν βγῆκαν ὡς τώρα! Καὶ ποιητὲς καὶ πεζογράφοι. Ἀφίνω τοὺς πιὸ παλιούς. Καὶ θυμοῦμαι τοὺς νέους. Ὁ Ρῶμος Φιλύρας, ὁ Κλέων Παράσχος, ὁ Κώστας Οὐράνης, ὁ Τέλλος Ἄγρας, ὁ Ι. Παναγιωτόπουλος, ὁ Μ. Παπανικολάου, ὁ Μ. Στασινόπουλος. Ὅλοι ἀπὸ τὰ πιὸ γνωστὰ ὀνόματα στὴ νέα μας Λογοτεχνία, καὶ δυὸ-τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς οἱ καλύτεροι μέσα στοὺς νέους μας ποιητές... Ἀμὴ τὰ κορίτσια; Ἡ Σταυρούλα Μαρκέτου, ἡ Γεωργία Ταρσούλη καὶ τόσες ἄλλες;... Στὸν πνευματικὸ αὐτὸν κύκλο, τὸν ἀληθινὰ διακεκριμένο, παίρνει σήμερα θέση, μὲ τὸ σπαθί του, κι' ὁ Ἀλέξανδρος Βεϊνόγλου. Νίκησε σ' ἕνα λογοτεχνικὸ Διαγωνισμό, ποὺ εἶχε ὀγδόντα ἀνταγωνιστές, τοὺς καλύτερους...

Στὸ σημερινὸ τεῦχος τῆς «Νέας Ἑστίας» δημοσιεύονται «Οἱ Θεότητες τοῦ Κοτύλου» μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ βραβευμένου. Σ' αὐτὴν θὰ δυσκολευθῆτε ἴσως νἀναγνωρίσετε τὴ ***Σμύρνη*** τῆς Διαπλάσεως. Ὁ Ἀλέξανδρος Βεϊνόγλου, τὸ παιδὶ ποὺ ξέρατε, εἶναι σήμερα νέος δεκαεννιὰ χρονῶν. Πόσες ἄλλες, μεγαλύτερες, ἐπιτυχίες τὸν περιμένουν! Ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν θὰ ξεχάσῃ βέβαια ποτέ, καὶ μεῖς δὲν τὸ ξεχνοῦμε, πὼς ἡ πρώτη του εἰκόνα, τιμῇ ἐπίσης μιᾶς νίκης σὲ Διαγωνισμό, δημοσιεύθηκε στὴ «Διάπλαση»...

Καὶ στὰ δικά σας!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Στάθηκε ὁμέσως νἀκροασθῇ, καὶ πάλι τὸ ξανάκουσε. Βγῆκε τότε καὶ κάλεσε καὶ τὸν Γόρδων.

— Τῆς φαντασίας σου θἆναι, εἶπε αὐτὸς ἁμ' ἄκουσε γιὰ θόρυβο μέσ' στὸ βράχο.

Ἅμα ὅμως κόλλησε τ' αὐτί του στὸν τοῖχο τοῦ διαδρόμου, ὁμολόγησε πὼς ὁ Μπριὰν εἶχε δίκιο: Ἄκουσε κι' αὐτὸς κάτι σὰν ὑπόκωφα γρυλλίσματα.

— Τί νὰ εἶναι; εἶπε ὁ Βάξτερ, ποὺ τἄκουσε κι' αὐτός.

— Δὲν ξέρω τί νὰ ὑποθέσω, ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων. Νὰ φωνάξουμε τὸν Δόνιφαν καὶ τοὺς ἄλλους.

— Ὄχι τοὺς μικρούς, εἶπε ὁ Μπριάν, θὰ φοβηθοῦν.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔμπαιναν ὅλοι γιὰ νὰ γευματίσουν. Ἔτσι κι' οἱ μικροὶ ἔμαθαν γιὰ τοὺς μυστηριώδεις γρυλλισμοὺς καὶ φοβήθηκαν ὄχι λίγο...

Ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Οὐέπ, ὁ Γκάρνετ, μπῆκαν κι' αὐτοὶ στὸ διάδρομο γιὰ νἀκροασθοῦν. Ἀλλὰ οἱ γρυλλισμοὶ εἶχαν πάψει κι' ὑπέθεσαν πὼς οἱ σύντροφοί τους θἄχαν ἀπατηθεῖ. Ὁπωσδήποτε, ἀποφάσισαν νὰ μὴ διακοπῇ ἡ ἐργασία καί, μετὰ τὸ γεῦμα, οἱ μεγάλοι ξανάρχισαν πρόθυμα νὰ σκάβουν.

«Ἀνέβηκαν στὴν κορυφή, ἀλλὰ καμμιὰ σχισμάδα δὲν βρήκαν». (Σελ. 257, στ. β'.)

Τὸ βράδυ, στὶς ἐγγιά, οἱ γρυλλισμοὶ ξαναακούσθηκαν καθαρά. Ὁ Πιστὸς ὥρμησε στὸ διάδρομο, στάθηκε λίγο μὲ τεντωμένα αὐτιὰ κι' ἀμέσως βγῆκε σὰν τρελός. Οἱ τρίχες του ἦταν σηκωμένες, τὰ χεῖλη του ἀνασυρμένα ξεσκέπαζαν τὰ δόντια του, καὶ γαύγιζε ἀγριεμένος, σὰν νἀποκρινόταν στοὺς γρυλλισμούς...

Τότε πιὰ οἱ μικροὶ φοβήθηκαν στὰ λήθεια. Ὁ Μπριὰν προσπάθησε νὰ τοὺς ἡσυχάσῃ καί, ἐπειδὴ δὲν ἡσύχαζαν, τοὺς ἀνάγκασε νὰ πλαγιάσουν.

Πέρασε πολλὴ ὥρα ὡς νἀποκοιμηθοῦν. Ὁ ὑποπτος θόρυβος ἐξακολουθοῦσε, ὁ Πιστὸς φαινόταν ἐρεθισμένος, κι' ὁ Γόρδων μὲ τοὺς μεγάλους καθόνταν καὶ συνομιλοῦσαν γιὰ τὸ παράξενο φαινόμενο.

Τέλος, ἀποκαμωμένοι, πλάγιασαν ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Μπριὰν καὶ τὸ Μόκο ποὺ ἦταν ἡ σειρά τους νἀγρυπνήσουν.

Σὲ λίγο ἔγινε ἡσυχία κι' ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἀκούσθηκε τίποτα.

Πρωΐ-πρωΐ σηκώθηκαν ὅλοι. Ὁ Βάξτερ κι' ὁ Δόνιφαν μπῆκαν στὸ διάδρομο, ἀκροάσθηκαν, ἀλλὰ οἱ γρυλλισμοὶ εἶχαν πάψει. Κι' ὁ Πιστὸς ἀκόμη, ποὺ χτὲς εἶχε δείξει τόση ἀνησυχία, τριγύριζε ἀμέριμνος.

— Παιδιά, τὴ δουλειά μας! φώναξε ὁ Μπριάν.

— Ναί, εἶπε ὁ Βάξτερ· ν' ἀρχίσουμε κι' ἅμ' ἀκούσουμε πάλι τίποτα, σταματοῦμε.

— Μὴν εἶναι καμμιὰ πηγή, καὶ τὸ νερὸ χύνεται σὲ καμμιὰ σχισμάδα ταῦ βράχου καὶ γίνεται αὐτὸς ὁ θόρυβος; εἶπε ὁ Δόνιφαν.

— Τότε θἀκουγόταν ἀδιάκοπα, εἶπε ὁ Οὐίλκοξ.

— Σωστό, εἶπε ὁ Γόρδων. Ἐγὼ νομίζω πὼς ὁ βράχος θἔχῃ καμμιὰ σχισμάδα στὴν κορυφὴ καί, καθὼς περνᾷ ὁ ἀέρας ἀπομέσα, μουγγρίζει ἔτσι.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε, φώναξε ὁ Σέρβης.

— Ναί, ναί!

Ὁ Βάξτερ καὶ δυὸ-τρεῖς ἄλλοι βγῆκαν ἔξω κι' ἀνέβηκαν στὴν κορυφή,— στὴ σκεπὴ νὰ ποῦμε τῆς σπηλιᾶς. Ἀλλὰ καμμιὰ σχισμάδα, καμμιὰ τρύπα δὲν βρῆκαν.

Μετὰ τοῦτο ἐξακολούθησαν ὅλοι τὴν ἐργασία τους ὡς τὸ βράδυ.

Τὴν ὥρα τοῦ δείπνου, ὁ Πιστός, ποὺ καθόταν πάντα κοντὰ στὴ θέση τοῦ κυρίου του, δὲν ἐφάνηκε καθόλου.

Τὸν ἐφώναξαν, ἀλλὰ οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόαση.

Βγῆκαν κι' ἐψάξαν παντοῦ. Πιστὸς πουθενά.

Βέβαια θἄχε πάει πολὺ μακρύ, γιατὶ ἂν ἄκουγε τὴ φωνὴ τοῦ κυρίου του, θἀποκρινόταν ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἦταν. Μὴν ἐχάθηκε; Ἀδύνατο. Μὴν τὸν ἔφαγε κανένα θηρίο; Κι' αὐτὸ ἀπίθανο, ἀλλὰ ἔτσι μόνο μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἐξαφάνισή του.

Περιττὸ νὰ ποῦμε πόσο λυπήθηκαν τὰ παιδιὰ γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ πιστοῦ ζώου ποὺ τοὺς ὑπηρετοῦσε τόσο καλά. Ἡ ἐρημιά τους τοὺς φάνηκε μεγαλύτερη καὶ δὲν ἔφαγαν σχεδὸν ἀπὸ τὴ λύπη τους. Οὔτε νὰ κοιμηθοῦν δὲν ἤθελαν, παρὰ καθόνταν γύρω στὸ τραπέζι ἀμίλητοι.

Ἄξαφνα, μέσ' στὴ νύχτα, ἀκούστηκαν πάλι γρυλλισμοί, ἀνακατωμένοι μὲ κραυγὲς πόνου. Ὁ θόρυβος αὐτὸς βάσταξε ὡς ἕνα λεπτό.

Ὁ Μπριὰν ἔτρεξε στὸ διάδρομο. Ὅλοι σηκώθηκαν. Τὰ μικρά, τρομαγμένα, χώθηκαν στὰ κρεββάτια τους.

Σὲ λίγο, καινούργιες κραυγές, μαζὶ

«Ὁ Μπριὰν καὶ οἱ μεγάλοι ξανάρχισαν τὴν ἐργασία». (Σελ. 257, στ. γ'.)

μὲ γαυγίσματα, ἀντήχησαν ὑπόκωφα πίσω ἀπ' τὸν τοῖχο τοῦ διαδρόμου.

— Ὁ Πιστός! φώναξε ὁ Οὐίλκοξ. Θἆναι κεῖ μέσα καὶ θὰ πιάστηκε μὲ κανένα ἀγρίμι!

— Ὥστε ὑπάρχει κοίλωμα πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸν τοῖχο;

— Ἔτσι φαίνεται. Καὶ σ' αὐτὸ θὰ καταφεύγουν τὴ νύχτα ἄγρια ζῶα.

Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία: Εἴτε ἦταν, εἴτε δὲν ἦταν ἐκεῖ μέσα ὁ Πιστός, ὑπῆρχε κοίλωμα στὸ βράχο, ἴσως μιὰ δεύτερη σπηλιά, ποὺ ἡ εἴσοδό της θὰ κρυβόταν μέσ' στοὺς θάμνους ἢ ὁ τριγύριζαν τὸ βράχο.

Ὁ θόρυβος ἔπαψε πάλι καὶ δὲν ξανακούστηκε ὅλη νύκτα. Ἀλλὰ οὔτε τὴν ἄλλη μέρα δὲν ἐφάνηκε ὁ Πιστός.

Ὁ Μπριὰν κι' οἱ μεγάλοι ξανάρχισαν τὴν ἐργασία. Ὡς τὸ μεσημέρι, εἶχαν σκάψει ἀκόμα δυὸ πόδια. Ἔφαγαν καὶ τὸ ἀπομεσήμερο ξανάρχισαν. Τοὺς μικροὺς τοὺς ἔστειλαν νὰ καθήσουν στὴν ἀκροποταμιά. Οἱ ἄλλοι φύλαγαν τοὺς ἐργάτες, μὲ τὰ ὅπλα καὶ τὰ πιστόλια στὸ χέρι. Γιατὶ φοβόνταν μὴν ἄνοιγε στὸν τοῖχο καμμιὰ τρύπα καὶ πετιόταν ἀπὸ τὴν ἄλλη σπηλιὰ κανένα ἄγριο ζῶο.

Αὐτὸ ἔγινε κατὰ τὶς δυό

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΟΥΡΟΥΠΙΟ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

I

Οἱ σταχτογάλαζοι ἀχνοὶ
σκορπίζονται στὴν πλάση ...
Ἡ μέρα φρύγει ἁπαλὰ
καὶ ρόδιν' ἀργυρίνει.
Τοῦ σούρουπου ἡ γαλήνη
ἀπλώνεται πανσοῦ.

Πέρα στὸ λόφο ἀσάλευτα,
σὰν γίγαντα παγώρια,
ὀρθώνει μέσ' στὸ σύθαμπο
ὁ μόλος τὰ φτερά του
καὶ ρίχνει τριγωφά του
σκιὲς μυστηριακές.

Ὁκνὰ τὰ βώδια ἀπ' τὴ βοσκὴ
γυρνοῦνε κι' οἱ χωριάτες
μὲ ὑπομονὴ τἀκολουθοῦν
ἀνάμεσα στὰ βάτα
ποὺ τὴ μεγάλη στράτα
ζώνουν ἀγκαθερά.

Κι' ἀπὸ τὰ δρόμο μακρυὰ
φτάνουνε τὰ τραγούδια
ποὺ τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ.
σβέλτα, λεγνὰ κι' ὁρμιᾶς,
χαρμύσενη παρέα,
γυρνοῦν ἀπ' τὸν ἀγρό.

II

Μὲ ἀργόσβυση κάθε φωνὴ
παθαίνει μὲ τὸ δεῖλι ...
Τώρα πλανιέται μοναχὰ
ἀνάλιφρο σὰ χιδὶ
μέσ' τὸ γυαλίνιο βράδυ
τ' ἀγέρι τἀπαλό.

Κι' ἡ εἰκοδιὰ τῶν δειλινῶν
στὶς ραγισμένες γλάστρες
ποὺ ἀραδιασμὲς στολίζουνε
σ' ἀντικρυνὸ μπαλκόνι,
πύτερο μαλακώνει
τὴν ἀλιφρὴ πνοή.

Δὲ θέλω ἀπόψε νὰ σκεφτῶ,
θέλω νὰ βλέπω μόνο
καὶ μέα' τὴν ἤρεμη βραδιὰ
νὰ μείνω μοναχὴ μου
ἐγὼ μὲ τὴν ψυχή μου.
Σ' αὐτὴ τὴ μοναξιά,

θὰ εἶναι τόσο ὄμορφα
γ' ἀρῆσω τὰ φτερὰ της
ἀπόψε νὰ ξεκουραστοῦν
σὰν τὰ φτερὰ τοῦ μύλου
κι' ἀπὸ μακρυὰ τοῦ γρύλλου
γ' ἀκούω τὴ φωνή!

Σγουρόμαλλη

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

'Απ' τὶς μεγάλες τὶς ἀγάπες μου εἶσαι πιό.

Δροσίνης

Ἀγαπᾶτε τὰ βιβλία; Ἐγὼ τρελλαίνομαι γι' αὐτά. Γιὰ μένα, τὰ βιβλία εἶναι οἱ πιὸ καλοί, οἱ πιὸ ἀγαπητοί μου φίλοι. Ἴσως νὰ πέρασε μέρα χωρὶς νὰ φάγω τίποτα, ἀλλὰ δὲν πέρασε μέρα, ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισα νὰ νοιώθω τὴ γλύκα τοῦ βιβλίου, χωρὶς νὰ διαβάσω ἔστω καὶ δυὸ σελίδες. Παρακάτω ὅμως ἀπ' ὅλα ἀγαπῶ τὸ καινούργιο βιβλίο. Ὄχι τὸ χρυσόδετο ἢ τὸ ἁπλῶς δεμένο. Τὸ βιβλίο τὸ ἄδετο, μὲ τὰ ἄκοπα φύλλα. Τί μυστήριο γιὰ μένα τὰ κρυμμένα του λόγια, ποὺ πρέπει ἐγὼ θὰ τὰ διαβάσω! Μὲ τὸ χαρτοκοπτῆρα στὸ χέρι, δὲν τολμῶ ἁρέσως ἁρέσως νὰ τοῦ κόψω τὰ φύλλα. Τὸ γυρνῶ ἀπ' ἐδῶ, τὸ γυρνῶ ἀπ' ἐκεῖ, τ' ἀνοίγω στὴ μέση, στὴν ἀρχή, στὸ τέλος, ὅπου τύχει. Διαβάζω ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικὲς λέξεις, ἀλλὰ δὲ θέλω νὰ πάρω τὸ νόημα· ἡ γλύκα, ἡ ἀπόλαυση, γιὰ μένα, εἶναι νὰ τὸ διαβάσω σιγὰ σιγὰ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Τί νὰ κρύψουν ἄραγε οἱ σελίδες τους;

Ποιὰ χαρά, ποιὰ συγκίνηση, ποιὰ γέλια, ποιὸ δάκρυ θὰ μοῦ φέρουν; ἄραγε θὰ μὲ ἐκπλήξουν; ἄραγε θὰ βρῶ μέσα στὶς σελίδες, ποὺ σιγὰ σιγὰ θὰ διαβάζω, τὴν ἀπόλαυση ποὺ φαντάστηκα ἀπ' τὸν τίτλο του, ἢ ὁ τίτλος του ἦταν μόνο φανταχτερός; Αὐτὲς αἱ σκέψεις μὲ κύτταν νὰ ἀρχῶ στὸ κόψιμο. Μὰ πόση εἶναι ἡ χαρά μου, ὅταν κόβοντας τὶς σελίδες του καὶ διαβάζοντας, τὸ βρίσκω καλό, ἠθικό, ὠφέλιμο! Ὢ καλό μου, ἀγαπημένο μου βιβλίο, ποτέ μου δὲ θὰ σ' ἀποχωρισθῶ.

Ἀφρισμένο Κῦμα

Η ΖΗΤΙΑΝΑ

Ἦταν ἕνα χειμωνιάτικο πρωΐ. Ὁ ἀέρας ἔξω σφύριζε καὶ τὸ χιόνι εἶχε στρώσει γιὰ καλά.

Κουκουλωμένος στὸ παλτό μου καὶ μ' ἕνα χοντρὸ πάλι στὸ λαιμό, ξεκίνησα γιὰ τὸ σχολεῖο. Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος καὶ κάπου κάπου κανένας πρωϊνὸς διαβάτης περνοῦσε βιαστικός.

Προχωροῦσα τρέχοντας, ὅταν μιὰ παραπονιάρικη φωνὴ μ' ἔκανε νὰ σταματήσω.

Μιὰ γριούλα, ἀκουμπισμένη στὸ ραβδί της, ἐκεῖ στὸ βάθος μιᾶς κλειστῆς θύρας, ζητοῦσε ἐλεημοσύνη. Ἀπ' τὸ κρύο εἶχε γίνει σὰν κουβάρι. Στὴ ράχη της εἶχε φυτρώσει ἕνα τσουβάλι, καὶ τὰ κουρέλια τοῦ φουσκωνανοῦ της κρεμόνταν στὰ γυμνὰ καὶ ξυλιασμένα πόδια της. Στὰ μελανιασμένα χέρια της κρατοῦσε ἕνα τενεκεδένιο κουτάκι μὲ δυὸ-τρεῖς δεκάρες μέσα. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ὅλο ρυτιδωμένο, καὶ τὰ μαλλιά της, ἄσπρα μαζὶ καὶ μαῦρα, ἀχτένιστα καὶ ρυπαρά, ἔπεφταν στοὺς κυρτωμένους της ὤμους.

Καὶ καθὼς ἔβλεπε τοὺς διαβάτες, ποὺ τυλιγμένοι στὰ ζεστά ροῦχα τους περνοῦσαν ἀπὸ μπροστά της χωρὶς νὰ τὴν προσέχουν, χωρὶς νὰ ρίχνουν ἕνα βλέμμα τοὐλάχιστο οἰκτου, ἔλεγε μὲ σιγανὴ καὶ πονεμένη φωνή: «Λύστε καὶ σὲ μένα τὴ φτωχὴ μιὰ μικρὴ βοήθεια...»

Τὴ λυπήθηκα πολύ. Καὶ ἀφοῦ ἔρριξα στὸ κουτάκι της τὴ δεκάρα ποὺ εἶχα γιὰ νὰ πάρω κουλούρι, ξεκίνησα γιὰ τὸ σχολεῖο μὲ σφιγμένη καρδιά.

Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑΤΑΚΙ ΜΟΥ

Τί ὄμορφο ποὺ εἶναι τὸ ἀγαλματάκι μου! Μοῦ τὸ χάρισε πρωΐ πρωΐ στὴ γιορτή μου ἡ ἀδελφούλα μου. Θὰ σᾶς κάνω μιὰ μικρὴ περιγραφὴ γιὰ νὰ ἰδῆτε ἂν ἀξίζει νὰ τὸ γράψω.

Ἔχει ἕνα κεφαλάκι κουρτσίστικο σὲ φυσικὸ μέγεθος. Ξανθὲς μπουκλίτσες (ταγλιατελάκια μου εἶναι χρωματιστὸ) στεφανώνουν τὸ ρόδινο προσωπάκι του. Μὲ τὸ ἕνα χέρι κρατεῖ ἕνα βιβλίο ἀνοιχτό, ἐνῶ μὲ τἄλλο, πεσμένο χαμένο μέσ' στὶς μπουκλες, ἀτηρίζει τὸ κεφαλάκι του.

Τὰ μεγάλα μάτια του φανερώνουν μιὰ μεγάλη ἐνχαρίστηση, ποὺ θἄναι βέβαια γιὰ τὸ βιβλίο ποὺ διαβάζει. Ἕνα γλυκὸ χαμόγελο μισανοίγει τ' ἀλικα χειλάκια του.

Ὅλο του τὸ πρωσωπάκι εἶναι γιομάτο γλύκα.

Εἶναι τόσο ὄμορφο, ποὺ δὲν χορταίνω νὰ τὸ βλέπω.

Τοῦ δίνει ὅμως ἀκόμη μιὰ χάρη τὸ ὅτι εἶναι δῶρο τῆς πολυαγαπημένης μου ἀδελφούλας;...

Ἀρτεμις

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΠΑΡ' ΤΗ ΜΙΑ, ΧΤΥΠΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗ...

Στὸ σχολεῖο, ὁ καθηγητὴς φώτησε, κάπως ἀπότομα, ἕνα μαθητή:

—Ποιὸς ἔκαμε τὸν Παρθενῶνα;

Ὁ μαθητής, ἀφηρημένος, ἐτρόμαξε. Κι' ἀποκρίθηκε πὰ νὰ τὸν ρωτοῦσε γιὰ καμμιὰ ἀταξία:

—Δὲν τὸν ἔκανα ἐγώ, κύριε καθηγητά!

Γέλασε πολὺ ὁ καθηγητὴς μ' αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, καὶ τὸ βρῦδυ, ὅταν γύρισε στὸ σπίτι του, τὸ διηγήθηκε στὴν πρώτη του κόρη, γιὰ νὰ γελάσῃ κι' αὐτή. Ἀντὶ νὰ γελάσῃ ὅμως, ἡ κόρη σοβαρεύτηκε καὶ ψιθύρισε.

—Λέτε νὰ τὸν ἔκανε αὐτός;...

Ὁ καθηγητὴς ἔβγαλε τὶς φωνές:

—Εἶσαι κουτή! Δὲν κατάλαβες τίποτα... Νὰ ἡ ἀδελφή σου! Ἰδὲς πῶς θὰ καταλάβῃ αὐτή, πῶς θὰ γελάσῃ!

Καὶ διηγήθηκε τὸ ἐπεισόδιο στὴ δεύτερη του κόρη, ποὺ ἔφθασε κεῖνη τὴ στιγμή.

Μὰ οὔτε αὐτὴ δὲ γέλασε. Μόνο, μὲ πεπαίθηση, εἶπε:

—Ὢ, σίγουρα, αὐτὸς τὸν ἔκανε!

—Δυστυχία μου! ψιθύρισε τότε ὁ καθηγητής. Τὶ ἔξυπνες κόρες ποὺ ἔχω!...

Δικηγορίνα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ δάσκαλος στὰ παιδιά, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ καταλίβουν ὅτι δυὸ δεύτερα εἶναι ἡ μονάς:

—Ὁρίστε δυὸ δεύτερα! Αὐτὸ τὸ βερύκοκο ποὺ τόκοψα στὰ δυό. Ἂν φάγω τώρα καὶ τὰ δυὸ κομμάτια, τί θὰ μείνῃ;

—Τὸ κουκούτσι! φωνίζει θριαμβευτικὰ ἕνα παιδί.

Στὴν ἐκκλησία. Ὁ Τοτὸς δείχνει στὴ μαμά του τὸ μεσαινὸ πολυέλαιο καὶ τὴ ρωτᾷ:

—Αὐτὸς εἶναι ὁ Θεός;

—Μὴ λὲς ἀνοησίες!

—Μὰ... ὁ παπᾶς δὲν εἶπε πρὸ ὀλίγου πὼς ὁ Θεὸς εἶναι *πολυέλαιος*;

Παντάκι τοῦ Νείλου

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 233ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὸν 4 Ἰουνίου 1927 πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως Ἰουνίου, Ἰουλίου, καὶ Αὐγούστου 1927 διημοσιευθεισῶν 186 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ *πρῶτος* τὰς σφαλείσας ὀρθὰς λύσεις, ὁ *δεύτερος* τὰ ἑβδομ. Αὔσεων καὶ ὁ *τρίτος* τὰ ἑβδομ. Ἐπιμονῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ τοῦ 1927, Κεφ. Ε', § 25.

Οἱ *Ἰσότιμοι* ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἀπὸ πληρωμὴ δρ. 40 διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ κλισέ, καὶ νὰ γράφουν ἀντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο·) ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον ἐκλογῆς πλάσεως τῶν ἐτῶν 1894 — 1926 (Β' Περιόδου·) μὲ ἐκπτωσιν δέκα (10) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου νὰ γράφουν ὁμοίου Τόμον μὲ ἐκπτωσιν πέντε (5) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἐκπτωσιν τριῶν (3) δρ. (Ἴδε καὶ 'Οδηγὸν Συνδρομητοῦ τοῦ 1927, Κεφ. ς' § 6 καὶ 7).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μερκία, 174, 18, 7.

Ἰσότιμοι: Νιόβη, 173, 18, 7. Σκανδαλιάρα, 173, 18, 7. Ἀφρισμένο Κῦμα, 173, 18, 7. Γκίκας, 167, 17, 7. Ταμπά, 182, 19, 7. Ἑλ. Ν. Ρουσσάκης, 182, 19, 7. Μάγισσα, 170, 17, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δούλη Δωδεκάνησος, 153, 16, 7. Ἀβαντὶς, 159, 16, 7.

Ἰσότιμοι: Αὔρα τοῦ Εὐξείνου, 162, 17, 7. Βάρκα τοῦ Κανάρη, 155, 16, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σγουρόμαλλη, 143, 15, 7. Ἀρχοντοπούλα, 145, 15, 7. Νοσταλγία, 140, 14, 7.

Ἰσότιμοι: Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης, 146, 15, 7. Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, 134, 14, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, 121, 13, 7. Νικολ. Γ. Τρουπῆς, 95, 10, 9.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Παραπεταμένη Μοναστηριώτισσα, 37, 4, 2. Θέμις, 5, 1, 1. Εὐβλπις, 64, 6, 3. Σταυρωτός, 16, 5, 2. Κερκυρικόπουλο, 51, 6, 5. Ἰοστέφανος, 49, 5, 3.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πλάνο Δοξάρι, 170, 17, 7.

Ἰσότιμοι: Μέλισσα, 172, 18, 7. Φιφιρίτσος, 170, 17, 7. Ζηλεμένο Κάστρο, 154, 16, 7. Σκνίπα, 153, 16, 7. Νοστιμούλα, 167, 17, 7. Μαρουσωτάκι, 154, 16, 7. Γαζία, 150, 16, 7. Φλογίτσα, 152, 16, 6. Ξανθὴ Ἀσπροπούλα, 164, 17, 7. Ἡρωϊκὴ Φέσα, 170, 17, 7. Πάτερ Παχούμιος, 171, 18, 7. Μικρὴ Ἀρτέστα, 174, 18, 7. Βόλγας, 160, 16, 6. Τσούχτρα, 177, 18, 7. Ἀττικὴ Αὐγή, 177, 18, 7. Ἀγνὴ Ψυχούλα, 173, 18, 7. Ἱππολύτη, 151, 16, 7. Μεσημβριγὸς Ἥλιος, 167, 17, 7. Ταξειδιάρικο Κῦμα, 167, 17, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θαΐς, 138, 14, 7. Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, 113, 15, 6

Ἰσότιμοι: Ἀτρύμητο Εὐζωνάκι, 142, 15, 7. Λιχούδα, 142, 16, 7. Ναυτίλος, 135, 14, 7. Σαρλώ, 133, 14, 7. Ἑλπή, 137, 14, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνθεμιές, 115, 12, 7. Μήδεια, 128, 13, 6. Ἀργυρόπτερος Κόρη, 120, 12, 7.

Ἰσότιμοι: Κατσαρὸ Ἀιαβολάκι, 116, 12, 7. Ἐλαφίνα, 118, 12, 6. Συμεὼν Ι. Σπαθάρης, 116, 12, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀράπα, 93, 10, 6. Κοσμοχαλίστρα, 81, 9, 6. Δισκοβόλος, 95, 10, 4. Κλεονίκη Ι. Λεδάκη, 85, 9, 7. Ἀμίμητος Γελωτοποιός, 81, 9, 4. Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, 99, 10, 5. Νέμεσις, 84, 9, 7. Ροῦβρος, 80, 9, 4. Γλυκειὰ Χαραυγή, 91, 10, 6. Ὄνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, 91, 10, 5. Ἀμφιτρίτη, 104, 11, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀνατόλια, 10, 1, 1. Πέτρος Ριονσαί, 12, 2, 3. Σμυρνιωτάκι, 71, 8, 4. Ἄσπρος Καβαλάρης, 32, 4, 6. Νικολούλουδο, 45, 5, 3. Κυματίζουσα Κυαγόλευκος, 51, 6, 3. Σπαρτιάτης, 77, 8, 5. Ἀσυκὴ Γαρδένια, 39, 4, 4. Ρόδον τὸ Ἀμάραντον, 75, 8, 6. Α. Δ. Κουρκουβέλης, 76, 8, 4. Κυμώτης, 8, 1, 1. Ἥρωὶς τοῦ 21, 22, 3, 2. Δ. Μασουρίδης, 76, 8, 6. Μιράντα, 75, 8, 5. Μυροβόλος Ἀνοιξις, 51, 6, 5. Κ. Παράσχος, 75, 8, 4. Μαγεμένη Βασιλοπούλα, 56, 6, 5. Παρμαστικός, 73, 8, 6. Πριγκίπισσα Ρεπανάκι, 14, 2, 2. Δοξασμένη Ἰθάκη, 33, 4, 3. Κίρκη, 71, 8, 4. Κυρὰ Κυραλίνα, 32, 4, 2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνδαλουσία, 120, 12, 7.

Ἰσότιμοι: Πορφυρίς, 126, 13, 5. Μαῦρος Ἀετός, 113, 15, 7. Ἀγγελούδι, 146, 15, 7. Φούσκας, 147, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀγγελος Νίκης, 92, 10, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δάντης, 82, 9, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μαίρη Σ. Καρτάλου, 86, 7, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μάγας Ἀλέξανδρος, 20, 2, 2. Καμάρι τῆς Μητέρας, 43, 5, 3.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρότιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

Αἱ ΔΙΑΚΟΠΑΙ ΕΦΘΑΣΑΝ

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διαπλάσεως νὰ περάσετε εὐχάριστο καλοκαίρι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 20 Ἰουνίου 1928.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἡ *προπερσινὴ* τοῦ 239ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἡ ὁποία θὰ ἔληγε τὴν 30 Ἰουνίου, *παρατείνεται μέχρι 15 Αὐγούστου*. Τοῦτο γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ σταλοῦν Συλλογὲς ὅσοι δὲν πρόφθασαν ὡς τώρα, ἀπασχολημένοι μὲ τοὺς Διαγωνισμοὺς τοῦ σχολείου. Ἡ προκηρυχὴ μὲ τοὺς ὅρους τῆς συμμετοχῆς ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 21 φυλλάδιον τῆς 17 Μαΐου ἐ. ἔ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν περσινὸ Διαγωνισμὸ Στίξεως, εἶναι ἀκόμη κι' ὁ Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας. Καὶ τῶν δυὸ αὐτῶν τἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν σύντομα. Καὶ κατόπι θὰ προκηρυχθῇ τὸ Πανάθλο ποὺ μελετοῦ τώρα, ἐχοντας ἀπ' ὄψει μου τὴν πρόταση τοῦ *Κουτογρι-Θιοῦ* καὶ τὶς προποποιήσεις ποὺ ἔκαναν σκάτψ διάφοροι φίλοι μου. Δὲν ξέρω ἀκόμη τί διαγωνισμοὶ θὰ προσιμήσω. Ἀποφάσισα μόνο νὰ μὴν παριλάβω καὶ Διαγωνισμὸ Μεταφράσεως· ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ γιατὶ ὅλοι δὲν ξέρουν γαλλικὰ καί, προπάντων, γιὰ νὰ εἶναι τὸ «Πένταθλο» μας πέρα-πέρα ἑλληνικό. Ὅσο γιὰ τοὺς λιγοστοὺς ποὺ θὰ καταφῆσαν, τοὺς βαθαίνω καὶ πάλι πὼς ἔχουν ἄδικο καὶ πὼς κι' αὐτοί, ἁμα ἰδοῦν τὴν ἐφαρμογή, θὰ ὁμολογήσουν πὼς εἶναι καλὴ ἰδέα. Καθόλου ἀπίθανο μάλιστα κάποιος ἀπ' αὐτοὺς νὰ εἶναι κι' ὁ νικητής. Γιατ' εἶμαι βέβαιη πὼς ὅλοι θὰ λάβουν μέρος στὸ «Πένταθλο» μ' ἐνθουσιασμό.

Κι' ἄλλο βιβλίο βγῆκε γιὰ παιδιά. Τὸ ἔγραψε ὁ γνωστὸς λογοτέχνης κ. Βάσσος Παχυγιάννης καὶ τὸ ἐξέδωσε ἡ Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία Ἀθηνῶν. Ἐπιγράφεται «*Ἡ προσευχὴ τοῦ παιδιοῦ*» καὶ περιλαμβάνει παιδικὲς προσευχὲς γιὰ κάθε ἡλικία, γιὰ κάθε ἡμέρα, γιὰ κάθε ὥρα, γιὰ κάθε περίσταση, τὰ τροπάρια τῶν διαφόρων ἑορτῶν μὲ τὴν ἐξήγησή τους, κτλ. Ὅλ' αὐτὰ χωρισμένα κατὰ τάξεις, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν Α' ὡς τὴν Ϛ' τάξη τοῦ Δημοτικοῦ. Τὸ δεύτερο μέρος τοῦ βιβλίου περιλαμβάνει «θρησκευτικὰ Ποιήματα» τῶν καλυτέρων Ἑλλήνων ποιητῶν. Σολωμοῦ, Βιλαιωρίτη, Παράσχο, Παλαμᾶ, Βιζυηνοῦ, Τυπάλδου, Ἀποστολίδου κτλ., ὅτι καλύτερο καὶ κατάλληλότερο γιὰ παιδιὰ γράφτηκε ἑλληνικὰ σ' αὐτὸ τὸ εἶδος. Ἔτσι ἡ «Προσευχὴ τοῦ παιδιοῦ» εἶν' ἕνα βιβλίο καὶ γιὰ τὸ σχολεῖο καὶ γιὰ τὴν οἰκογένεια ἀπαραίτητο. Τιμᾶται δρ. 15 καὶ βρίσκεται σ' ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

Ὁμορφη ἡ παρομοίωσή σου, *Μοιραῖο Ἀκρογιάλι*, ἁμὲ τὸ προδικάσι ποὺ παίζει μὲ τὴ μητέρα του, ὅταν παίρνῃ τὸ φυλλάδιό μου καὶ τὸ διαβάζεις καὶ χορτᾶς ἀπ' τὴ χαρά ποὺ σοῦ δίνει... Διάβασε καὶ τὰ ποιήμα ἀκια σου. Δὲν εἶναι ἄσχημα. Κοινὰ ὅμως, χωρὶς πρωτοτυπία, καὶ μὲ ἀρκετὰ ἀτέχνη στιχουργία. Ἔ, ἀργότερα θὰ γράψῃς πιὸ πρωτότυπα καὶ πιὸ τεχνικά.

Ὡραῖες ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν 37η Κυριακὴ μοῦ γράφει ὁ *Νάρκισσος*. Εὐχαριστεῖ πρῶτα τὶς ἀδελφές του Ἀγγνία γιὰ τὰ καλά τους λόγια κι' ἔπειτα λέει: «Ἀπὸ τὰ σκέτα, τὸ συμπαθητικότερο ἦταν τῆς *Δάφνης*. Ὅσο γιὰ τὸν *Μακητόφ*, μοῦ φαίνεται πὼς ζωγράφισε τὸ σπίτι του; (Ἀλήθεια;) Ἡ ἐρώτηση γιὰ τὴν 38 Κυριακὴ ὡρίου. Ἐδῶ εἶναι κι' εἶναι ποὺ θὰ γελάσῃ καὶ τὸ παραλὲ κατοικεῖ ποὺ λένε. Γιατί ποιός δὲν ἄκουσε ἢ δὲν εἶδε ἀκόμα π.χ. ξέρω καμμιὰ πενηντάρια. Μὰ ἐνα μόνο πρέπει νὰ γράψουμε;» — Ἕνα βέβαια, Ἀπ' αὐτὰ τὰ πενῆντα ποὺ ξέρεις, θὰ διαλέξῃς τὸ καλύτερο. Κι' ἔτσι πρέπει νὰ κάμουν ὅλοι. Γιατί ἀλλοίμονο ἂν μοῦ ἔγραφε καθένας ὅλα ὅσα ξέρει!

Κι' ἡ *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν* ἄρεσε πολὺ τὴν «Κυριακὴ» κι' εὐχαριστήθηκε ἰδιαίτερους πού γνώρισε τὸ πρόσωπο τῆς *Αἰλάντας*. Γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ Κινηματογράφου, συμφωνεῖ ἀγελῶς μαζί μου. «Κανένας καλὸς σκοπός, λέει, δὲν μὲ ἐκινοποίησε ποτὲ στὴν ἐντέλεια. Ἀφίνω ὅτι ποτὲ κανένα σοβαρὸ ἔργο δὲν ἀποδόθηκε ἀπὸ τὸν Κινηματογράφο σὰν τὴν κεντρικὴ ἰδέα. Κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη δὲν καθώς ἔρησε καθόλου ἡ τελευταία μας Κυριακή!

Λιλιάνα, τὸ γράμμα σου μὲ συγκίνησε βαθιά. Τέτοιες περιστάσεις παρουσιάζονται κάποτε—σπάνια βέβαια—στὴ ζωή, καὶ λυποῦμαι κι' ἐγὼ ποὺ μιὰ τέτοια δὲ μοῦ ἔτυχε σὲ σένα. Δὲν μοῦ γράφεις λεπτομέρειες, δὲν ξέρω γιὰ τί ἀκριβῶς πρόκειται, καταλαβαίνω ὅμως πόσο θὰ πονῇς καὶ θὰ σὲ ἐνοχλοῦσε κι, ἀφοῦ γράφεις ὅπως γράφεις... Τώρα δὲν μπορῶ ἄλλο νὰ κάμω παρὰ νὰ εὐχηθῶ μὲ τὴν καρδιά μου νὰ νικήσῃς σ' αὐτὸ τὸν ἀγῶνα,—γιατὶ βέβαια ἕνας ἀγώνας εἶναι ἀναγκαῖος τῶν κακῶν καὶ τῶν φθονερῶν,—καὶ νὰ ἐκνοποιηθῇς γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ ὑπέφερες. Καὶ τὸ ἐλπίζω, γιατὶ δὲν σὲ βλέπω ἀποκαμωμένη νὰ σταυρώνῃς τὰ χέρια. Ἀπεναντίας, μοῦ φαίνεται μαχήτρια δεινή. Κι' αὐτὸ πρῶτα-πρῶτα ἐξασφαλίζει τὴ νίκη.

Ἕνας φίλος μου μὲ πληροφόρησε, ὅτι ὁ κ. Ἰωαννόπουλος, ποὺ προχθὲς ἔγραψα τόσα καλὰ γιὰ τὸ βιβλίο του, ἐργάζεται τώρα σ' ἕνα περιοδικὸ ποὺ μὲ βρίζει, κι' ὅτι μάλιστα αὐτὸς ὁ ἴδιος γράφει τὶς βρισιές. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Ἐγὼ ἔγραψα μόνο γιὰ τὸ θέατρό του. Μποροῦσα νὰ γράψω πὼς εἶναι ἄσχημο, ἀφοῦ εἶναι ὡραῖο; Τότε ἐγὼ δὲν θἄχα «χαρακτῆρα». Οὔτε γιὰ τὸν χαρακτῆρα ὅμως τοῦ κ. Ἰ. ἔγραψα τίποτα, οὔτε πὼς μ' ἀγαπᾷ πάντα καὶ μ' εὐγνωμονεῖ εἶπα... Ἴσπαια, εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ ἄκουσα; Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω ἀκόμα.

Εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ γιὰ τὰ ξεσπιλώφαϊκά τους τὰ καλὰ μου παιδιά: *Ξενιτεμένο Ἡπειρωτάκι*, *Ἡλιόλουστην*, *Τζάκι*, *Βολιώτικην Τρελοπαρέα*, *Ἀλεξανδρινό Διαπλασούπουλο*, *Ρόδινη Ἀηδόνα*, *Νιτσαν Τριανταφυλλίδου*, *Μαγεμένο Βασιλόπουλο*, *Χριστόδ. Ταμίσην*, *Μαρίκαν Ι. Κωστάλλα*, *Λαμπρὴν Α. Ἀντωνιάδου*, *Μαριαμένη Ῥαζίν*, διὰ *Σύλλ. Ὁλυμπίων Θεῶν*, *Σύλλογον Ἱεροσολυτῶν*. Νὰ μοῦ ζήσουν!

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἔνδοξος Ἕλλην*, *Δεσβιδόπουλο*, *Ἀκάνθινο Ῥόδο*, *Οὐράνιης Φλόριας*, *Ροδοδάφνης*, *Γαλάζιο Ἀστέρι*, *Τούλα Τρυφωνοπούλου*, *Φρέζα*, *Ἰάσων*, *Μασκοτίτσα*, *Ἀνδαλουσία*, *Ἐλεύθερο Πουλί*, *Δικηγορίνα*. *Μοζαρτ*, *Ἶρις*, *Πορφυρογέννητη*, *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, *Μελαχροινούλα*, *Ἄγνωστη*, *Ἐρείκη*, *Μελαγχροινὴ Κυπριοπούλα*, *Ἀτρόμητος Κρής*, *Νέμεσις*, *Φιλομαθής*, *Κύριος Χ*, καὶ *Ἀντώνιος Δούκας*. Σὲ ἐρχόμενο θὰ τοὺς ἀπαντήσω· θὰ πῶ καὶ τὴ γνώμη τους γιὰ τὸ Πεντάλοφο, καὶ ὅλα. Γιατί σήμερα δὲν ἔχω ἀρκετὸ τόπο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1929. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀγήκοον εἰς ἀφῆρα καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Χαδιάρα, κ. (ΑΒ). Γλυκειὰ Πατρίδα, κ. (ΕΚ). Σμυρναίος Μάρτυς, ἀ. ('Αδελφὸς ΕΚ). Οὐράνιης Φλόριας, ἀ. (ΓΚ). Ἐθνικὸν Ὄνειρον, ἀ. (ΙΛ). Λέσβιος, ἀ. (ΝΑ). Τάνια, κ. (...) Κρυσταλλένια, κ. (ΕΧ). Ἐθνικὸς Κήρυξ, ἀ. (ΓΤ). Μασκαρεμένος Μισκαρᾶς, ἀ. (ΑΕ). Ραμὸν Νοβαρό, ἀ. (ΝΧ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Παπουτσωμένο Γάτον* (γιατὶ τὸ παίρνεις λοιπὸν ἀφοῦ δὲν σοῦ ἀρέσει; γιὰ νὰ πατᾷς λεπτά;) *Γαλάτειαν* (ἔστειλα· καὶ γιατὶ δὲν θάμπορες ἐσὺ ν' ἀπαντήσῃς; προσπάθησε. Δὲν εἶναι κανένα δύσκολο γιὰ κορίτσι ποὺ τρέχει σάν καὶ σένα·) *Ἀμέμπτον Φελωτοπούλου*, *Φρέζα*, *Ἰάσων*, *Μασκοτίτσα*, *Ἀνδαλουσία*, *Ἐλεύθερο Πουλί*, *Δικηγορίνα*. *Μοζαρτ*, *Ἶρις*, *Πορφυρογέννητη*, *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, *Μελαχροινούλα*, *Ἄγνωστη*, *Ἐρείκη*, *Μελαγχροινὴ Κυπριοπούλα*, *Ἀτρόμητος Κρής*, *Νέμεσις*, *Φιλομαθής*, *Κύριος Χ*, καὶ *Ἀντώνιος Δούκας*. Σὲ ἐρχόμενο θὰ τοὺς ἀπαντήσω· θὰ πῶ καὶ τὴ γνώμη τους γιὰ τὸ Πεντάλοφο, καὶ ὅλα. Γιατί σήμερα δὲν ἔχω ἀρκετὸ τόπο.

Σεσπαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ *συνδρομηταὶ παραιαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.*

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 240ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 30 Αὐγούστου.

470. Λεξίγριφος

Ἄρθρο ὀθόνιο ἂν βάλῃ
Κοινὸ ζῶο ἀρπακτικό.
Στὴν Ἰαπωνία μεγάλη
Κάνει πόλη στὸ λεκτό.

Μελαχροινὴ Κυπριοπούλα

471. Δαροπαικτικὸς Λεξίγριφος

Ἂν μπορέσῃς, φίλε λύτα,
Κατὰ κεῖ νὰ βάλῃς νῦ,
Πρὸς τὴ Σικελία κοίτα
Ποῦ μιὰ πόλη θὰ φανῇ.

Ἀκούρδιστο Ρολόϊ

472. Μεταγραμματισμὸς

Τοῦ Ἀπόλλωνα παιδὶ
Ἂν ἀλλάξῃ τὸ κεφάλι,
Στὸ βαρέλι ἐβύθη θὰ μπῇ
Καὶ κατόπι στὸ μπουκάλι.

Μελαχρινὴ τοῦ Σκέτιν

473. Αἴνιγμα

Τὸ ἀρσενικό μου
θὰ τὸ βρῇς στὴ Φυσική,
Τί χρῆμα!
Τὸ θηλυκό μου
θέλει βράσιμο πολύ...
Ὄχι ψήσιμο.

Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος

474. Τρίγωνον

* * * * * * *
* * * * * *
* * * * *
* * *
* *
*

Ὁριζοντίως κατὰ σειρὰν: Τιτάν, εἷς τῶν τριῶν Σωματοφυλάκων, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, κεντικὴ ἀντωνυμία, ἄλλη ἀντωνυμία, καὶ ἄλλη, σύμφωνον.—Καθέτως τὰ αὐτά.

Ἀμήντης Γελωτοποιὸς

475. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 2 4 1 5 6 = Ἀρχ. βασιλεὺς
2 3 2 1 6 = Ἐπίθετον
3 2 4 1 5 6 = Ὁ ἄνθρωπος
4 1 5 6 = Μέλος τ. σώματ.
5 4 1 = Πρόθεσις
6 4 1 3 1 6 = Τὸ σῶμα μετὰ [θάνατον

Πριγκίπισσα Λολότα

476. Ἀπροσδόκητον

Γνωρίζετε... πρόϊδεσιν; Δέκα ἓξ καὶ δέκα τέσσαρα πόσα κάμνουν;

Γόρδιος Δεσμὸς

477. Ποικιλη Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων ταιριαστὰ, ὥστε τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ πρώτου, τὸ δεύτερον τοῦ δευτέρου καὶ οὕτω καθεξῆς, ν' ἀποτελοῦν πρωτεύουσαν:

χθές, χειμών, ψευδής, ἄβρός, θνητός, φωτεινός.

Σπυρ. Ι. Παναγιωτόπουλος

478. Μικτὸν

ου - χαρ - η - χαρ - οο - βλς - σα
Πιτσιρίκος τοῦ Ἀγρινίου

479. Γρῖφος

```
      χορ              α
   χορ        χορ  α        α
1     6              ανγ
   χορ        χορ  α        α
      χορ              α
```

Ἄγνωστη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

480. Double Tête

A chaqun des mots ci-dessous ajoutez comme tête une lettre, pour en former neuf autres mots, dont les initiales composent un défaut:

eau, lire, ail, helle, raison, oie, lot, errer, lirer.

Πορφυρογέννητη

481. Calembour

Dites-moi, par le même mot ou son: la plus grande partie de la terre, la plus chetre personne et la moins douce chose du wonde!

Περιπλοκὰς

ΑΥΞΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 16

230. Ποσειδῶν. (πῶς; ἰδών.) —231. Κτῆνος-Τῆνος. —232. Φακὴ-τρώκτης. —233. Χά! - ἀχ! —234. ΕΛΑΑΣ 235. *Πόσος, παιδὶ μάγος, ἔτος, πῶμα*.— 236-240. Διὰ τοῦ Φ: *φαῦλος ἀφρός, ὕφος, ὄφελος, φανός*.—241. ΕΙ-ΕΥΕΛ-ΥΙ = ΕΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΦΥΣΙΣ (Ἐλεύθερος, Ἴσταμαι, Εὔθυμος, Ὑγιής, Ἔχω, Ἀνδρεῖος, Υ. περήφανος, Ἴδιος.)—242. Καποδίστριας (Κ' ἀπὸ δ' εἰς τρία ς.) — 243 - 245. 1. 246. D

Τουρνέα (tournai, à.) 2. Ἑλβετία (elle, vêtu, à.) 3. Σερβία (sœur, vie, à.)

M E R
B A S E B
E S N
V I E
E N S
R

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ
ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ„

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ).

Ἀδελφούλα μου, δρ. 20 /5,50 καὶ 7,50/.
Ἀναδυομένη, δρ. 25 /6 καὶ 8,50/.
Δὲν εἶμ' ἐγώ, δρ. 20 /5 καὶ 7/.
Θεατρον, Τόμος Γ' δρ. 40/6,50 καὶ 9/. Τόμος Γ' δρ. 30 /6 καὶ 7,50/.
Ἰσαβέλλα, δρ. 25 /5 καὶ 7/.
Κακὸς Δρόμος, δρ. 17 /5 καὶ 7/.
Καλὸς Δρόμος, δρ. 11,80 /5 καὶ 7/.
Κόκκινος Βράχος, δρ. 20 /5 καὶ 7/.
Κοσμος καὶ Κοσμᾶς, δρ. 30/6,50 καὶ 8,50/.
Λάουρα, δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Μαργαρίτα Στέφα, δρ. 17 /5,50 καὶ 7,50/.
Παιδικὸν Θέατρον, Δύο τόμοι, Ἑκαστος δρ. 17 /5,50 καὶ 7,50/.
Πετρίες στὸν "Ηλιο, δρ. 15 /5 καὶ 7/.
Πλούσιοι καὶ Φτωχοί, δρ. 30/6,50 καὶ 9/
Στάχυα καὶ Παπαροῦνες, δρ. 15 /6 καὶ 8/.
Στέλλα Βιολάντη, δρ. 17 /5 καὶ 7/.
Τερέζα Βάρια-Δακόστα, δρ. 25 /5,50 καὶ 7,50/.
Τίμιοι καὶ "Ατιμοι δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ, δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Τυχεροὶ καὶ "Ατυχοι δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Ὁ Τρελλὸς μὲ τοὺς Κόκκινους Κρίνους δρ. 20 /5,50 καὶ 9/.
Ἡ Τρίμορφη Γυναίκα, δρ. 30/6,50 καὶ 9/.
Τὸ Μαυντίσε Νόϊλ, Μετάφρασις τοῦ «Καλοῦ Δράμοι» δρ. 15 /5 καὶ 7/.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 Ἕως 10 τὰ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητος.

/ΚΙΓ' — 575/

Κλαίρη, ἐλάβες τὸ τετραδιάκι μου; Ρέα, ποιὰ εἶναι ἡ Δήσις σου;

Σαμιωτοπούλα

/ΚΙΓ — 576/

Φ οιτητὴς=Δημοσθ. Νάκος, Δούκισσα ντὲ Σεβρὲζ—Δημητριάδου, Θέατρ.=Γιαννάκης Τσαρούχης ΕΣΣΣ

/ΚΙΓ — 577/

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν γραμματοσήμων. Πρᾶξις Δόξα. Συμμετοχὴ δύο γραμμάτια. Βραβεῖα ἀναλόγως ἀπανθρώπων. Δήσις: Μηνὰν Ἀνυφαντάκι, Σητείας 14, Ἡράκλειον Κρήτης.

/ΚΙΓ — 578/

Ἡ Δήσις τοῦ Συλλόγου «Ἐπίσαυρος» ἄλλαξε, εἶναι δὲ ἡ ἑξῆς: Γεώργ. Μπατζάκην ρ. 1 Μολάους.

/ΚΙΓ — 579/

Ἡ Δήσις ποὺ γίνεται: Σ. Οἰκονόμου (Διὰ Θ.) Σενοδοχεῖον «Βαλκανικὴ Εὐρώπη». Θεσσαλονίκην. ΘΗΛΑΣΣΟΠΟΥΛ

/ΚΙΓ — 580/

Παράξενη Συντροφιά. Κακοκοναρθρεμμένος=Κουτρουβῆς, ἀλλὰ ὄνομα, πατρικὸν ὄνομα ποῦ εἶναι;

Κουκουναρθρεμμένος

/ΚΙΓ — 581/

Ἀπεφάσισα ν' ἀρίσω κατὰ μέρος τὴν ἀποχὴν καὶ ν' ἀγαπιχθῶ ἐκ νέου εἰς τὴν πολιτικήν. Ἐσύ ὅμως καὶ χαιρετῶ ἅπαντας, πλὴν τῶν «Ψυχολόγων».

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

/ΚΙΓ — 582/

Ὁ ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ παρακαλεῖ τοὺς «Ψυχολόγους» νὰ τοῦ μεταφράσουν τὴν (ΚΙΓ—576) ἀγγελίαν των, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἐκατάλαβε κανεὶς τίποτα. Ἡ συνναγὴ τοῦ πασατέμπου εἶναι ὡραία, ἀλλὰ ἀπανθρωπίες διὰ μερικὰ γαυγίσματα δὲν ζυγίζει.

/ΚΙΓ — 583/

Ὁ διαγωνισμὸς ἤθοποιῶν καὶ Μ. Μουσικῶν τῆς Δουκίσσης ντὲ Σεβρὲζ μὲ συμμετοχὴ τριῶν ἀρχαίων, παρατείνεται μέχρι Ὀκτωβρίου. Δήσις: Φερεντίνων, Οἰκία Κοφινιώτη, Ἀλώνια - Κηφισιά.

Πριγκίπισσα Ραπανάκι, Ἀριθμένο Κόμμα, Ὑβόνη, Μπούμ, Πλαϊδουάρη, Φραγκίσκα, Ἰνδιάνα, Φτωχὸ Χαμόμηλο, Ταμούχρα, Κλαίρη, Λάουρα, Μήδεια, νὰ ἐλπίζω; Κάθε πέντε ἕνα βραβεῖο.

/ΚΙΓ — 584/

Κόμησσα Λαβέρνη, Δήσίν σου ἔχασα στεῖλε: Φωτεινὴν Χειμώνα, Μέθυσα, Ἀριστοκράτισσα

/ΚΙΓ — 585/

Νεάνις τοῦ Ἰονίου, θέλω τὴν Δήσίν σου τάχιστα. Θαλασσινὲ Ζωγράφε, ἀκόμα περιμένει Μ. Μουσικά. Φραγκίσκε, τὴν Δ' σὺν σου θέλω τάχιστα Περιμένει ἀκόμη Μ. Μουσικὰ ἀπὸ τὴν Ταουκίδα, Γκαμίναν καὶ Μαγεμένο Βασιλόπουλο. ΕΓΠ

Τύποις ΕΞΑΡΧΟΥ ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν αὐγγραμμα, ἀληθὲς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγάστου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱασυδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουλίου 1928* *Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 32*

ΣΒΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Ἡμαθείου Νομικὴ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἔξαφνα ὁ Νίλς εἶδε μπροστά του νὰ ὑψώνεται ἕνας ψηλὸς καὶ σκοτεινὸς τοῖχος. Ὅλοι φάνηκαν σὰν νὰ ὀπισθοχωροῦσαν μπροστά του, ἀλλὰ ὁ Ἥλιος γύρισε πρὸς τὸ μέρος του τὸ λαμπρὸ πρόσωπό του καὶ ἔρριξε πάνω του τὸ φῶς του. Ὁ τοῖχος ἐξαφανίστηκε καὶ μπρός τους δὲν βρισκόταν τώρα παρὰ βουνά, τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τἄλλο. Οἱ κορυφές τους γυάλιζαν στὸν ἥλιο καὶ οἱ πλευρές τους λαμποκοποῦσαν γαλάζιες μὲ χρυσὲς γραμμὲς ἀνάμεσά τους.

— Ἐμπρός, ἐμπρός! Δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος ἐνόσῳ εἶμαι ἐγὼ μαζί σας, φώναξε ὁ Ἥλιος καὶ ἄρχισε κιόλας νὰ νανεβαίνει στὰ βουνά.

Ἐδῶ ὅμως τὸν ἐγκατέλειψαν τὸν Ἥλιο κι' ἡ μικρὴ σημύδα, καὶ τὸ δυνατὸ πεῦκο καὶ τὸ ἔλατο. Τὸν ἐγκατέλειψαν ἀκόμη κι' οἱ τάρανδοι κι' οἱ λάπωνες κι' οἱ μικροὶ ὄλμνοι. Καὶ στὸ τέλος, ὅταν ἔφθασε ὁ Ἥλιος στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, δὲν ἦταν πιὰ μαζί του κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' τὸ μικρὸ Νίλς Χόλγκερσον.

Ὁ Ἥλιος βυθίστηκε σὲ μιὰ χαράδρα σκεπασμένη μὲ πάγο κι' ὁ Νίλς Χόλγκερσον θέλησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ πάῃ παραμέσα ἀπὸ τὴν εἴσοδο, γιατὶ εἶδε κάτι φοβερό. Στὸ βάθος τῆς χαράδρας ἦταν καθισμένο ἕνα γέρικο στοιχειὸ καὶ τὸ κορμί του ἦταν ἀπὸ πάγο, τὰ μαλλιά του ἀπὸ κρύσταλλο κι' εἶχε στοὺς ὤμους του ἕνα μανδύα ἀπὸ χιόνι. Μπρὸς στὸ στοιχειὸ ἦταν ξαπλωμένοι τρεῖς μαῦροι λύκοι, ποὺ μόλις εἶδαν τὸν Ἥλιο, σηκώθηκαν ἀμέσως κι' ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουν. Καὶ τότε ἀπὸ τοῦ ἑνὸς λύκου τὸ στόμα βγῆκε τσουχτερὸ κρύο, ἀπ' τοῦ ἄλλου παγερὸς βοριὰς κι' ἀπ' τοῦ τρίτου μαύρη σκοτεινιά.

— Αὐτὸ ἐδῶ εἶναι τὸ Στοιχειὸ κι' ἡ συνοδεία του! σκέφθηκε ὁ Νίλς.

Ἐννοωθε πολὺ καλὰ πὼς τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ ἦταν νὰ τὰ βάλῃ στὰ πόδια καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ. Ἀλλὰ ἦταν κιόλας πολὺ περίεργος κι' ἤθελε νὰ ἰδῇ τί θὰ γινόταν τώρα ποὺ συναντήθηκε ὁ Ἥλιος μὲ τὸ στοιχειό.

Ὁ Ἥλιος καὶ ὁ Στοιχειὸ τοῦ Πάγου.

Ἐκεῖνο δὲν κουνήθηκε μὲ τὸ τρομακτικό του πρόσωπο κοίταξε κατάμματα τὸν Ἥλιο ποὺ στεκόταν σωπηλὸς καὶ γέλαγε καὶ σκόρπιζε τὶς ἀκτίνες του ἕνα γύρω. Ἔτσι πέρασε κάμποση ὥρα καὶ στὸν Νίλς φάνηκε πὼς τὸ στοιχειὸ ἄρχισε νὰ βογγᾷ καὶ νὰ στενάζῃ. Ὁ μανδύας ἄρχισε νὰ γλυστρᾷ ἀπὸ τὶς πλάτες του κι' οἱ τρεῖς λύκοι δὲν οὐρλιαζαν πιὰ τόσο δυνατά.

Ἔξαφνα ὅμως ὁ Ἥλιος φώναξε:

— Τώρα πιὰ πέρασε ὁ καιρός μου!

Καὶ κύλησε πρὸς τὰ πίσω, κατὰ τὴν ἔξοδο τῆς ρεματιᾶς.

Τότε τὸ στοιχειὸ ἀμόλησε τοὺς λύκους του καὶ τὸ σκοτάδι, ὁ βοριὰς κι' ἡ παγωνιὰ γέμισαν ὅλη τὴ χαράδρα καὶ βγῆκαν ἔξω διώχνοντας τὸν Ἥλιο.

— Διώξτε τον! Διώξτε τον μακριά! φώναζε τὸ στοιχειό. Διώξτε τον τόσο μακριά, ὥστε νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ ξαναγυρίσῃ πίσω. Δεῖξτε του πὼς ἡ Λαπωνία εἶναι δική μου.

Σὰν ἄκουσε ὅμως ὁ Νίλς πὼς ὁ Ἥλιος θάφευγε ἀπὸ τὴ Λαπωνία, τρόμαξε τόσο ποὺ ἔβαλε μιὰ δυνατὴ φωνὴ καὶ ξύπνησε.

Μόλις συνῆλθε λίγο, εἶδε ὅτι βρισκόταν σὲ μιὰ κοιλάδα περιτριγυρισμένη ἀπὸ ἄγρια βουνά. Ἀλλὰ ποῦ ἦταν ὁ Γόργης; Καὶ ἀπὸ ποῦ θὰ μάλλαινε σὲ ποιὸ μέρος βρισκόταν;

Σηκώθηκε καὶ κοίταξε τριγύρω του. Τότε τὸ μάτι του ἔπεσε πάνω σ' ἕνα περίεργο κατασκεύασμα ἀπὸ κλαδιὰ πεύκων, ποὺ βρισκόταν στὴν κορυφὴ ἑνὸς βράχου.

Αὐτὴ εἶναι ἴδια σὰν τὴν ἀετοφωλιὰ τοῦ Γόργη!..

Δὲν τέλειωσε τὴ σκέψη του. Πέταξε τὸ σκοῦφο του ψηλά, τὸν κούνησε στὸν ἀέρα εὔθυμα καὶ φώναξε: «Ζήτω!» Τώρα εἶχε καταλάβει ποῦ τὸν εἶχε πάει ὁ Γόργης. Ἐδῶ ἦταν ἡ κοιλάδα, ποὺ στὸ βάθος της ἔμεναν οἱ ἀγριόχηνες καὶ στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου οἱ ἀετοί. Εἶχε φθάσει στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ του. Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ βρισκόταν πάλι ἑνωμένος μὲ τὸν Φίλιππα,

τὴν Ἄκκα καὶ ὅλους τοὺς συντρόφους τοῦ ταξιδιοῦ του.

Στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ

Ὁ Νίλς ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ καὶ νὰ ψάχνῃ γιὰ τοὺς συντρόφους του. Ὅλη ἡ καλύβα ἦταν βυθισμένη στὴ σιωπή. Ὁ ἥλιος δὲν εἶχε ἀκόμα ξεπροβάλλει πάνω ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ ὁ Νίλς κατάλαβε πὼς θἄταν ἀκόμα πολὺ πρωΐ καὶ πὼς οἱ χῆνες δὲ θἄχανε ἀκόμα ξυπνήσει. Μόλις ὅμως προχώρησε δυὸ τρία βήματα, σταμάτησε γιατὶ εἶδε κάτι πολὺ ὡραῖο καὶ τρυφερό. Χόμο στὸ γρασίδι μέσα σὲ μιὰ μικρὴ φωλιὰ κοιμώτανε μιὰ ἀγριόχηνα καὶ δίπλα της στεκόταν ὁ χῆνος. Κοιμόταν βέβαια κι' αὐτὸς ἀλλὰ ἦταν φανερὸ ὅτι βρισκότανε τόσο κοντά της γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμος νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ σὲ κάθε κίνδυνο.

Ὁ Νίλς ἐκείτταξε καλλίτερα. Καλὲ αὐτὰ τὰ πουλιὰ τὰ γνωρίζει! Ἦταν ἀπ' τὰ δικά τους! Ἡ ἀγριόχηνα ποὺ ἦταν καθισμένη ἀπάνω στὰ αὐγά της, ἦτανε ἡ Νέλλια κι' ὁ χῆνος ποὺ στεκόταν δίπλα της, ἦταν ὁ Κόλιε. Βέβαια, βέβαια, ἔτσι ἦταν! Ἐννοιαῖε μεγάλη ἄρεξη νὰ τοὺς ξυπνήσῃ, ὕστερα ὅμως τοὺς λυπήθηκε καὶ πῆγε παρακάτω.

Στὸν παρακάτω θάμνο εἶδε τὴν Βίζι καὶ τὸν Κούζι καὶ λίγο παρὰ πέρα τὴν Ἴνζι καὶ τὸν Κάκιζι. Κι' οἱ τέσσαρες κοιμόνταν κι' ὁ Νίλς προσπέρασε χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ.

Ὅταν πλησίαζε τὸν ἄλλο θάμνο, τοῦ φάνηκε σὰ νὰ ξεχώριζε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κλαδιὰ κάτι τὶ ἄσπρο κι' ἀμέσως ἄρχισε ἡ καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατὰ ἀπ' τὴ χαρὰ καὶ τὴ συγκίνηση. Ναί, ἦτανε ἐκεῖνο ποὺ ἐλπίζε. Μὲς στὴ φωλιὰ καλόταν ἡ Ἀβροπούπουλη, χαριτωμένη ὅπως πάντα, ἀπάνω στ' αὐγά της, καὶ δίπλα της στεκόταν ὁ ἄσπρος χῆνας. Ὁ Νίλς μάλιστα νόμισε ὅτι καὶ τώρα ἀκόμη ποὺ κοιμόταν, ἔδειχνε τὴν περηφάνεια ποὺ ἔνοιωθε γιατὶ βρισκόταν στὴ Λαπωνία.

Ὁ Νίλς ὅμως δὲ θέλησε οὔτε αὐτὸν νὰ ξυπνήσῃ καὶ τράβηξε ἀκόμη παρακάτω. Ὅπου κι' ἂν πήγαινε, ἔβρισκε κοιμισμένες ἀγριόχηνες. Ἐξαφνα πάνω σ' ἕνα μικρὸ ὑψωματάκι, εἶδε κάτι ποὺ ἔμοιαζε μ' ἕνα μεγάλο βῶλο ἀπὸ χῶμα. Κι' ὅταν πλησίασε εἶδε ὅτι αὐτὸς ὁ βῶλος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ τὴν Ἄκκα, ποὺ στεκόταν ξύπνια ἀπάνω στὸ ὕψωμα καὶ φαινόταν σὰ νὰ ἐφύλαγε ὅλη τὴν κοιλάδα.

— Καλημέρα Ἄκκα! φώναξε ὁ Νίλς. Τὶ καλὰ ποὺ εἶσαι ξύπνια! Μπορεῖς νὰ περιμένῃς λίγη ὥρα ἀκόμα γιὰ νὰ ξυπνήσῃς τοὺς ἄλλους. Θὰ ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω.

Ἡ γριὰ ἀγριόχηνα κατέβηκε μ' ὁρμὴ ἀπ' τὸ ὕψωμα κι' ἔτρεξε πρὸς τὸν Νίλς.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΛΑΡΣΟΥΛΗ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προφυλλάδιο —

Ἡ σκαπάνη τοῦ Μπριὰν χώθηκε στὸν τοῖχο, γκρέμισε ἕνα μέρος του κι' ἄνοιξε μιὰ τρύπα μεγάλη. Καὶ πρὶν προφτάσῃ καλὰ-καλὰ νὰ πῇ στοὺς συντρόφους του νὰ προσέξουν, ἀπὸ τὴν τρύπα ἐξόρμησε ἕνα μεγάλο τετράποδο.

(«— Ζήτω ὁ Γόρδων! ζήτω!...» Σελ. 263, στ. β').

Ἦταν ὁ Πιστός!

Πρῶτα-πρῶτα, ὁ σκύλος ἔτρεξε στὸ λεκανάκι ποὺ τοῦ εἶχαν πάντα μὲ νερό, καὶ τὸ ἄδειασε. Τί δίψα ποὺ τὴν εἶχε! Ὕστερα, κουνώντας τὴν οὐρά του, ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ γύρω στὸ Γόρδων.

Κανένας φόβος λοιπόν. Ὁ Μπριὰν πῆρε ἕνα φανάρι καὶ χώθηκε στὸ ἄνοιγμα, ἀκολουθούμενος ἀπ' ὅλους τοὺς μεγάλους. Βρέθηκαν τότε σὲ μιὰ σπηλιὰ σκοτεινή, ποὺ εἶχε τὶς ἴδιες σχεδὸν διαστάσεις μὲ τὴν ἄλλη, καὶ ποὺ τὸ ἐδαφός της ἦταν στρωμένο μὲ λεπτὸν ἄμμο. Ἐπειδὴ δὲν φαινόταν νἄχῃ καμμιὰ συγκοινωνία μὲ τὰ ἔξω, μποροῦσε κανεὶς νὰ φοβηθῇ πὼς ὁ ἀέρας ἐκεῖ-μέσα δὲν θἄταν ζωογόνος. Τὸ φανάρι ὅμως ἔκαιγε ζωηρά. Ἐπομένως ὑπῆρχε ὀξυγόνο, ὑπῆρχε καὶ συγκοινωνία. Ἀλλοῦτε πῶς εἶχε μπῇ ὁ Πιστός;

Ἄξαφνα, ὁ Ὀλλοκὸ σκόνταψε σ' ἕνα πρᾶγμα ψυχρὸ κι' ἀκίνητο. Ὁ Μπριὰν πλησίασε τὸ φῶς. Κι' ὁ Βάξτερ φώναξε:

— Ἕνα τσακάλι ψόφιο!

— Ναί, εἶπε ὁ Μπριάν· καὶ θὰ τὸ ἔπνιξε ὁ Πιστός.

— Κι' ἔτσι ἐξηγοῦνται ὅλα! φώναξε ὁ Γόρδων.

— Μ' ἀπὸ ποῦ μπῆκε δῶ-μέσα τὸ τσακάλι;

— Ἀπὸ κεῖ ποὺ θὰ μπῆκε κι' ὁ Πιστός.

— Δηλαδή;

— Δηλαδὴ πρέπει νὰ βγῶ ἔξω καὶ νὰ φάξω! συμπέρανε ὁ Μπριάν.

Βγῆκε πραγματικῶς κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τὴ βάση τοῦ βράχου. Κάθε τόσο φώναζε δυνατά, καὶ τὰ παιδιά, ἀπὸ μέσα, τοῦ ἀποκρινόνταν γιὰ νὰ τὸν ὁδηγοῦν. Ἐπιτέλους, ἐκεῖ ἀνάμεσα στοὺς θάμνους, ἀνακάλυψε τὴν τρύπα ἀπ' ὅπου ἔμπαιναν στὴ σκοτεινὴ σπηλιὰ τὰ τσακάλια. Ὅταν μπῆκε, φαίνεται, κι' ὁ Πιστός, εἶχε ρίξει μὲ τὸ σῶμα του μερικὲς πέτρες ποὺ ἔφραξαν τὴν τρύπα, κι' ἔτσι κλείσθηκαν μέσα καὶ τὸ τσακάλι κι' ὁ σκύλος. Τὰ παιδιὰ ἦταν καταχαρούμενα. Ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἀνεύρεση τοῦ Πιστοῦ, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τῆς δεύτερης σπηλιᾶς. Ἀπὸ πόσους κόπους καὶ μόχθους τοὺς γλύτωνε! Δὲν εἶχαν τώρα παρὰ νἀνοίξουν ἀκόμα ἐκείνη τὴν τρύπα καὶ νὰ κάμουν μιὰ δεύτερη εἴσοδο ἀπὸ τὸ μέρος τῆς λίμνης, ποὺ θὰ διευκόλυνε πολὺ τὴν ἐσωτερικὴ ὑπηρεσία. Μαζεύθηκαν λοιπὸν ὅλοι στὴν καινούργια σπηλιὰ καὶ μὲ ζητοκραυγὲς φανέρωσαν τὴ χαρά τους. Ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ βλέπατε τὸ καμάρι τοῦ Πιστοῦ! Γιατὶ ἐνόμιζε πὼς ὅλα γινόνταν γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὸν ἄθλο του.

Ἀμέσως ἀρχισαν τὸ μεγάλωμα τοῦ διαδρόμου, γιὰ νὰ συγκοινωνοῦν εὔκολα οἱ δυὸ σπηλιές. Τὴν καινούρια τὴν πρόωρισαν γι' ἀποθήκη, ὑπνωτήριο κι' ἐργαστήρι. Ἡ παλιὰ θὰ χρησίμευε μόνο γιὰ μαγειρεῖο καὶ τραπεζαρία.

Τὶς ἀκόλουθες ἡμέρες κουβάλησαν στὴ δεύτερη σπηλιὰ ὅλα τὰ πράγματα, ἄνοιξαν καλὰ τὴν ἐξωτερικὴ τρύπα, ἔβαλαν καὶ σ' αὐτὴ μιὰ πόρτα τοῦ πλοίου, κι' ἔκαμαν πάλι, ἀπὸ τόνα μέρος κι' ἀπὸ τάλλο τῆς πόρτας, ἀπὸ μιὰ θυρίδα, γιὰ νὰ φωτίζεται τὴν ἡμέρα ἡ σπηλιά. Ὅσο γιὰ τὴ νύχτα, τὴν ἐφώτιζε ἕνα φανάρι κρεμασμένο στὴ μέση.

Σὲ δεκαπέντε ἡμέρες ἑτοιμάστηκαν ὅλα. Κι' ἦταν καιρός, γιατὶ ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κατάσταση ἄλλαξε πολύ. Καὶ ναὶ μὲν τὸ κρύο δὲν ἦταν ἀκόμα τόσο δυνατό, οἱ ἄνεμοι ὅμως φυσοῦσαν τόσο σφοδρά, ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ ξεμυτίσῃ. Τὰ νερὰ τῆς λίμνης σηκωνόνταν σὰ θαλάσσια κύματα καὶ τὰ παιδιὰ ἀναγκάστηκαν νὰ τραβήξουν στὴν ξηρὰ τὴ βάρκα, γιὰ νὰ μὴν παρασυρθῇ. Ἐλπίζαμε ὅμως πὼς οἱ ἄνεμοι δὲν ἐπιαναν τὴ σπηλιά. Ἡ θερμάστρα κι' ἡ κουζίνα, ποὺ τὶς ἔτρεφαν μὲ ξερὰ ξύλα, λειτουργοῦσαν περίφημα. Ὅλοι ἔμεναν μέσα. Κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ καμηλοπούλι, γιατὶ δὲν εἶχαν εὐκαιρήσει νὰ τοῦ κάμουν ἕνα μεγάλο κλουβὶ ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά.

Ἦταν καιρὸς νὰ γίνῃ καὶ τὸ πρόγραμμα ποὺ εἴπαμε. Ὁ Γόρδων ἀνέλαβε νὰ τὸ συντάξῃ. Κι' ἀφοῦ θὰ τὸ διάβαζαν, τὸ συζητοῦσαν καὶ τὸ ἐπικύρωναν, ὅλοι θἄταν ὑποχρεωμένοι νὰ τὸ τηροῦν.

Στὸ ἀναμεταξύ, ἐνόμισαν καλὸ νὰ δώσουν ὄνομα στὰ διάφορα μέρη τοῦ νησιοῦ τους. Τὸ ποτάμι τὸ ὀνόμασαν Ζηλάνδη,— ἀπὸ τὴν πατρίδα τους Ζηλανδία,— τὴ λίμνη τὴν ὀνόμασαν Οἰκογένεια, γιὰ νὰ τοὺς θυμίζῃ τὶς οἰκογένειές τους. Ἀπὸ τὰ τρία ἀκρωτήρια, τὸ ἕνα τὸνόμασαν Ἀγγλικό, τὸ ἄλλο Γαλλικὸ καὶ τὸ τρίτο Ἀμερικανικό, πρὸς τιμὴ τῶν τριῶν ἐθνῶν ποὺ ἀντιπροσώπευαν τὰ παιδιὰ τῆς μικρῆς ἐκείνης ἀποικίας.

Ναί, ἀποικίας. Ἔτσι τὴν ἔλεγαν τὰ παιδιά, γιατὶ ἤξεραν τώρα πὼς δὲν ἐπρόκειτο νὰ μείνουν ἐκεῖ προσωρινά, ἀλλὰ ἴσως καὶ γιὰ πάντα... Δὲν ἦταν πιὰ οἱ ναυαγοὶ τοῦ *Σλώγι*, ἀλλὰ οἱ ἄποικοι τῆς νήσου...

Ποιᾶς νήσου ὅμως; Ἔπρεπε νὰ βαφτίσουν τώρα καὶ τὸ νησὶ ὅπου τοὺς ἔβγαλε τὸ κῦμα.

Ὁ μικρὸς Κοστὰρ εἶχε μιὰ ἰδέα:

— Ἐπειδὴ ἤμαστε ἀπὸ τὸ Λύκειο Σαίρμαν, ἐγὼ λέω νὰ ὀνομάσουμε τὸ νησὶ αὐτὸ Σαίρμαν!

Χειροκρότησαν ὅλοι καὶ παμψηφεὶ τὸ ἄγνωστο ἐκεῖνο νησὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ βαφτίσθηκε μὲ τόνομα τοῦ Λυκείου.

Ὕστερα ὁ Μπριὰν ζήτησε τὸ λόγο.

— Συμπολίται! εἶπε, ἀφοῦ δώσαμε ὄνομα στὸ νησί μας, δὲν πρέπει τώρα νὰ ἐκλέξουμε καὶ τὸν ἀρχηγὸ ποὺ θὰ τὸ κυβερνᾷ;

— Ἀρχηγό; ἔκαμε ζωηρὰ ὁ Δόνιφαν

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ζοῦμε πολὺ καλύτερα ἂν ἕνας ἔχῃ τὴν ἀρχηγία κι' οἱ ἄλλοι τὸν ἀκοῦμε. Γιατὶ νὰ μὴ γίνῃ καὶ στὴ Σαίρμαν ὅ,τι γίνεται σ' ὅλο τὸν κόσμο;

— Ναί. ναί! φώναξαν ὅλα τὰ παιδιά. Νὰ ἐκλέξουμε ἀρχηγό!

— Ἀλλὰ ὄχι ἰσόβιο, εἶπε ὁ Δόνιφαν. Νὰ εἶναι μόνο γιὰ ἕνα ἔτος...

— Ἀλλὰ νὰ μπορῇ νὰ ἐκλεχθῇ καὶ πάλι ὁ ἴδιος, πρόσθεσε ὁ Μπριάν.

— Σύμφωνοι! φώναξαν τὰ παιδιά.

— Καὶ ποιὸν νὰ ἐκλέξουμε; ρώτησε ὁ Δόνιφαν μὲ ἀγωνία.

Ὁ ζηλιάρης φοβόταν μήπως τὰ παιδιὰ ἐξέλεγαν τὸν Μπριάν, τὸν ἀντίζηλό του. Ἀλλ' αὐτὸς τοὺς ἐπρόλαβε:

— Δὲν ὑπάρχει καλύτερος ἀπὸ τὸν Γόρδων, εἶπε. Ἐγὼ προτείνω νὰ ἐκλέξουμε τὸν Γόρδων!

— Ναί, ναί! φώναξαν ὅλα τὰ παιδιά. Ζήτω ὁ Γόρδων! ζήτω!

Στὴν ἀρχή, ὁ Γόρδων δοκίμασε νἀρνηθῇ. Ἤθελε μᾶλλον νὰ συμβουλεύῃ παρὰ νὰ κυβερνᾷ. Ἔπειτα ὅμως συλλογίσθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ δεχθῇ γιὰ τὴν εἰρήνη τῆς ἀποικίας.

Γιατὶ ἢ τὸν Μπριὰν θὰ ἐξέλεγαν ἢ τὸν Δόνιφαν. Καὶ τότε θἄταν ἴσως δυσαρεστημένοι κι' οἱ δυό. Ὁ Δόνιφαν τουλάχιστο σίγουρα θἀντιπολιτευόταν κάθε στιγμὴ τὸν ἀρχηγὸ καὶ θὰ προκαλοῦσε στάσεις. Τώρα μποροῦσαν νὰ διχογνωμοῦν καὶ νὰ φιλονεικοῦν αὐτοὶ οἱ ἀντίπαλοι ὅσο ἤθελον. Ὁ Γόρδων, σὰν ἀρχηγός, θὰ τοὺς συμβίβαζε.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Α'

Δὲν ἐσταμάτησαν πιὰ' ἅμα ἔφθασαν σὲ μιὰ μικρὴ ἐξέδρα, ἀπάνω στὴ θάλασσα, κομμένη γιὰ τοὺς βαρκάρηδες καὶ τοὺς ψαράδες. Ἦταν ἔρημη ἐκείνη τὴν ὥρα. Κι' ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, μὲ τὴν ἡσυχία τους, σήμασαν τὰ ροῦχα ποὺ εἶχαν κουβαλήσει, κι' ἄρχισαν, ἡ μιὰ ἀπὸ δῶ, ἡ ἄλλη ἀπὸ κεῖ, νὰ παίρνουν ἕνα-ἕνα καὶ νὰ τὸ πετοῦν μὲ ὁρμὴ στὸ νερό.

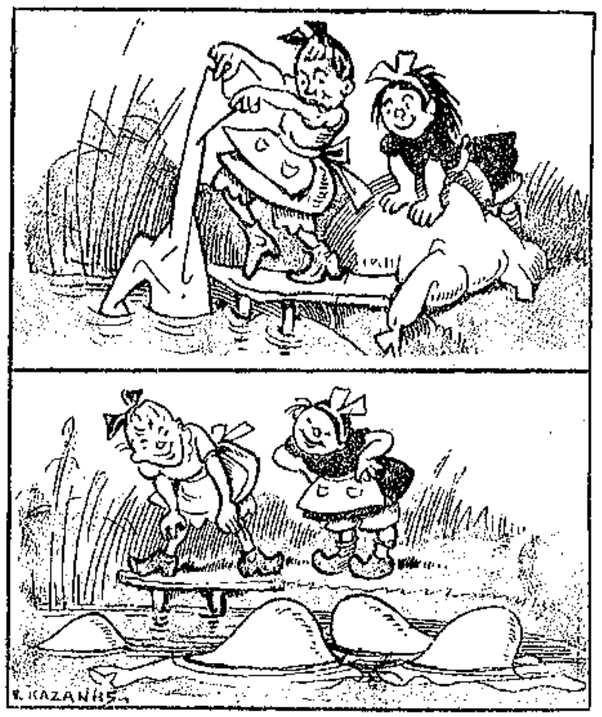

Εἶχαν ἕναν τρόπο νὰ ρίχνουν τὰ ροῦχα, ὥστε νὰ φρουσκώνουν, νὰ μένουν στὴν ἐπιφάνεια καὶ νὰ πλένε. Καὶ σὲ λίγο ἡ θάλασσα, μπροστὰ στὴν ἐξέδρούλα, γέμισε ἀπὸ μακρὲς καὶ μεγάλες φούσκες, ποὺ ἂν τὶς ἔβλεπες ἀπὸ μακρυά, δὲ θἄξερες τὶ εἶναι...

Ὤ, γέλια ποὺ ἔκαναν ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, καθὼς ἔβλεπαν ἐκεῖνα τὰ σεντόνια, ἐκεῖνα τὰ τραπεζομάντηλα, ἐκεῖνες τὶς πουκαμίσες, ἐκεῖνες τὶς μπάλιες νὰ πλένε ἔτσι στὸν ἀφρὸ καὶ νὰ φεύγουν πρὸς τἀνοιχτά.

— Καλὸ ταξίδι! τοὺς φώναζε ἡ Ρήνα.

— Νὰ μᾶς γράφετε, τοὺς φώναζε ἡ Μαρίνα. Καὶ δός του γέλια κι' οἱ δυό.

— Ἴδὲς ἡ πουκαμίσα ποὖρριξα ἐγώ, ἔλεγε ἡ Ρήνα, τὶ πολὺ ποὺ φούσκωσε καὶ τὶ πρίμα ποὺ πάει!

— Ἀμ' ἴδὲς τὸ σεντόνι ποὺ ἔρριξα ἐγώ, ἀπαντοῦσε ἡ Μαρίνα. Σὰ μπαλλόνι ἔγινε!.. σὰν ὑδροπλάνο!..

— Σά'του νὰ ρίξω κι' ἐγὼ ἕνα σεντόνι, νὰ ἰδῇς ποὺ θὰ φουσκώσῃ περισσότερο! Σὰν τραμπάκουλο θἀ γίνῃ.

— Νά, ἐγὼ θὰ ρίξω αὐτὴ τὴν πετσέτα!.. Θὰ φουσκώσῃ... σὰν τὸ γάλα στὴ φωτιά!

Κι' οἱ ἄσπρες φούτκες, μικρὲς καὶ μεγάλες, πλήθαιναν στὴ θάλασσα· καὶ τἀκρογιάλι ἀντηχοῦσε ἀπ' τὰ τρελὰ γέλια τῆς Ρήνας καὶ τῆς Μαρίνας...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΤΟΙΚΩ ξέρετε, στὸ ἴδιο σπίτι μὲ τὴ Διάπλασι. Σήμερα τὸ πρωΐ, καθὼς κατέβαινα γιὰ ξύρο, εἶδα γιὰ κατεβαίνῃ μπροστά μου ἕνα παιδί. Θάταν ὡς δεκαπέντε χρονῶ, μὲ λενὰ τῆς ὥρας καὶ μὲ ψαθάκι, σὰ μικρὸς κύριος. Κρατοῦσε ἕναν τόμο Διαπλάσεως καὶ τὸν κοίταζε κατεβαίνοντας. Εἶχ' ἐρθεῖ βέβαια γιὰ νὰ τὸν ἀγοράσῃ καὶ τώρα ξέφευγε . . . Ἄλλ' ἅμα τελείωσε τὴ σκάλα, ἀντὶ δεξιά, ἔστριψε ἀριστερὰ καὶ χώθηκε στὴν αὐλόπορτα. Ἀπόρησα: τί γύρευε στὴν αὐλή; . . Ἦταν κανένα παιδὶ τοῦ σπιτιοῦ καὶ δὲν τὸ γνώρισα; Ἤθελε νὰ ξαναπεθῇ ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας; Εἶδε τίποτα στὴν αὐλὴ ποὺ κίνησε τὴν περιέργειά του; Εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ τὸ ποδήλατό του;—Ὄχι, εἶχε κάνει λάθος. Καὶ γιά, σὲ λίγο τὸ βλέπω νὰ βγαίνῃ καὶ νὰ τραβᾷ ἴσια πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δρόμου. Εἶχα κατεβεῖ κι' ἐγὼ στὸ διάδρομο καί, ἀπὸ πίσω του πάντα, τὸ εἶδα τὴ στιγμὴ ποὺ βγῆκε ἀπ' τὴν ξώπορτα: Δὲν ἔφυγ' εὐθύς. Στάθηκε μὲ δισταγμό. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τ' ἀπάνω. Γύρισε ὕστερα πρὸς τὰ κάτω. Καὶ τότε μόνο τράβηξε. Κατάλαβα!

Εἴχαμε τὸν ἴδιο δρόμο καὶ μὲ λίγα βήματα τὸν ἔφθασα.

— Μικρέ μου, τοῦ εἶπα, δὲν ἔχεις, βλέπω, τὸ ἐνστικτο τῆς κατευθύνσεως . .

Μὲ κοίταξε μὲ ἀπορία. Δὲν ἄκουσε; δὲν κατάλαβε; . . Καὶ σαστισμένος μοῦδειξε τὸν τόμο ποὺ κρατοῦσε.

— Τὸν ἀγόρασα . . ψιθύρισε.

— Γι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλω. Εἶπα μόνο ὅτι δὲν ἔχεις τὸ ἐνστικτο τῆς κατευθύνσεως.

Κουτοστάθηκε καὶ μὲ ξανακοίταξε. Σὰ νὰ μοῦλεγε: Ποιὸς εἶστε; τί μοῦ λέτε; ποῦ μὲ γνωρίζετε;

Τοῦ εἶπα τὸνομά μου.

— Ἄ! . . παρτόν!

Μεταμορφώθηκε, γέλασε, ἔβγαλε τὸ ψαθάκι του, συγνίλθε. Καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τοῦ ἐπαναλάβω ὅ,τι τοῦ εἶχα πεῖ, γιατὶ δὲν κατάλαβε. Τοῦ ἔδωσα τότε, πρόχειρα, τὸν ὁρισμὸ τοῦ κατευθυντικοῦ ἐνστίκτου,— τῆς ἔμφυτης ἱκανότητας ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος νὰ προσανατολίζεται ἢ, ἁπλούστερα **νὰ βρίσκῃ τὸ δρόμο του,**—καὶ τοῦ ἐξήγησα ἀπὸ τί συμπέρανα πὼς αὐτὸς δὲν τὴν εἶχε σὲ μεγάλο βαθμό. Δὲν ἦταν ἴσως ἡ πρώτη φορὰ ποὺ πήγαινε στὴ Διάπλασι· (ἡ τρίτη, μοῦ ὁμολόγησε ὁ ἴδιος.) Κι' ὅμως δὲν ἤξερε νὰ φύγῃ. Κατέβηκε τὴ σκάλα, ἀλλὰ δὲν ἤξερε κατὰ ποῦ ἔπεφτε ὁ δρόμος. Κι' ὅταν κατάφερε νὰ βγῇ στὸ δρόμο,πάλι καὶ τότε δὲν ἤξερε ἂν ὁ δρόμος του ἦταν δεξιὰ ἢ ἀριστερά.

—"Ἐχετε δίκιο, μοῦ εἶπε ὕστερα. Αὐτὸ μοῦ συμβαίνει συχνά. Χάνομαι στοὺς ἄγνωστους δρόμους καὶ πρὸ πάντων στὰ μεγάλα, πολύπλοκα σπίτια. Μιὰ μέρα, στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα, ἐνῷ κατέβαινα γυρεύοντας τὴν πόρτα τοῦ δρόμου, ἐξακολούθησα νὰ κατεβαίνω, ὡς που ἔφθασα στὸ ὑπόγειο! . . Ἄλλη φορά, ποὺ πῆγα σ' ἕνα σπίτι στὴ Βάθη, ἔκαμα μιὰ ὥρα νὰ βρεθῶ σὲ δρόμο γνωστό μου καὶ νὰ τραβήξω πιὰ γιὰ τὸ σπίτι μου. Ἡ μητέρα μου εἶχε ἀνησυχήσει φοβερά. Κι' ὅταν τῆς εἶπα πὼς «χάθηκα», ἔβαλε τὰ γέλια. «Σὲ καλό σου!» μοῦ εἶπε· «μὰ πρώτη φορὰ πᾶγες στῆς κυρίας Ἀρσινόη;;» Ναί, εἶχα ξαναπάει. Κι' ὅμως . . .

Περπατούσαμε στὴν ὁδὸν Εὐριπίδου, πρὸς τὰ κάτω, καὶ τὰ λέγαμε. Τὸ Διαπλασόπουλο, ποὺ φαινόταν πολὺ ἔξυπνο, ἤθελε τώρα νὰ μάθῃ ἂν ἐκεῖνοι ποὺ δὲν χάνονται ποτέ, ποὺ ὅπου νὰ βρεθοῦν, **ξέρουν νὰ γυρίσουν,** ἔχουν πραγματικῶς ἕνα ἔνστικτο ποὺ τοὺς ὁδηγεῖ.

— Βεβαίστατα, τοῦ εἶπα. Τὸ ἐνστικτο αὐτό, σὲ πολὺ μεγαλύτερο, σὲ καταπληκτικὸ βαθμό, τὸ ἔχουν τὰ ζῶα. Γάτα, τὴ βάζεις σὲ σακκούλι, τὴν πηγαίνεις δέκα μίλλια μακρυά, τὴν ἀφίνεις, κι' αὐτὴ ξαναγυρίζει ἴσια στὸ σπίτι της. Κι' ὄχι βέβαια **ρωτώντας,** ὅπως, κατὰ τὴν παροιμία, πάει κανένας στὴν Πόλη... Οἱ ἄγριοι ἐπίσης μποροῦν νὰ προσανατολίζουνται θαυμάσια. Δὲν χάνουνται οὔτε στὸ πυκνότερο δάσος. Ξέρουν πάντα κατὰ ποῦ πέφτει ἡ σπηλιὰ ἢ ἡ καλύβα, καὶ τὰ βρίσκουν. Οἱ πολιτισμένοι ὅμως ἔχουν τὸ ἐνστικτο ἀδυνατότερο, καὶ μερικοὶ δὲν τὸ ἔχουν καθόλου. Τὸ κατέστρεψε κι αὐτὸ ὅπως τόσα ἄλλα ἐνστικτα τῶν ἀγριανθρώπων, ὁ πολιτισμός: οἱ χαραγμένοι δρόμοι, τὰ ὀνόματα, οἱ ἀριθμοί, τὰ σημάδια, οἱ πυξίδες, οἱ ὁδηγοί, καὶ πάει λέοντας. Οἱ ἄνθρωποι ξεσυνείθησαν λίγο-λίγο νὰ προστρέχουν στὸ ἔνστικτό τους. Δὲν τὸ εἶχαν πιὰ τόση ἀνάγκη. Καὶ τὸ ἐνστικτο ἀδυνάτισε, ἀποκοιμήθηκε, νεκρώθηκε. Λίγα ἄτομα τὸ ἔχουν σὲ μεγάλο βαθμό. Οἱ περισσότεροι τὸ ἔχουν σὲ μέτριο. Καὶ μερικοί, εἴπαμε, καθόλου . . .

—"Οπως ἐγώ!

—"Ετσι φαίνεται. Ἐσύ, μικρέ μου φίλε, εἶσαι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τελευταίους.

— Κι' εἶναι κακὸ αὐτό;

— Καλὸ βέβαια δὲν εἶναι . . . Στὴ ζωὴ παρουσιάζονται περιστάσεις ποὺ τὸ ἐνστικτο τῆς κατευθύνσεως δείχνεται ἀληθινὰ πολύτιμο . . . Ἕνας φίλος μου, μεγάλος, δὲν τὸ εἶχε καθόλου. Μιὰ μέρα θέλησε νὰ κατεβῇ στὸν Πειραιὰ (λίγο καιρὸ εἶχε ἔτσι στὰς Ἀθήνας). Μπῆκε λοιπὸν στὸ τραῖνο, ἔφθασε στὸν Πειραιά, δὲ βγῆκε κεῖ, γιατὶ δὲν τὸ κατάλαβε πὼς εἶχε φθάσει, ξαναγύρισε μὲ τὸ ἴδιο τραῖνο, χωρὶς νὰ καταλάβῃ πάλι πὼς ἔκανε τὸν ἴδιο δρόμο ἀνάποδα, κι' ὅταν βγῆκε στὴν Ὁμόνοια, γύρευε νὰ ἰδῇ... τὴ Θάλασσα! Φαντάσου τώρα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο στὸν πόλεμο. Νὰ τὸν στέλνουν π. χ. στὶς ὀπισθοφυλακές, ἐκεῖ ποὺ ἦταν χτές, καὶ νὰ πηγαίνῃ ἴσια, νὰ πέφτῃ στὶς ἐμπροσθοφυλακές . . . τοῦ ἐχθροῦ! Καὶ σὲ πόσες ἄλλες περιστάσεις τὸ ἔνστικτο τῆς κατευθύνσεως μπορεῖ νὰ σώσῃ ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ καταστροφή!

— Ναί . . . κι' ἐγὼ συλλογιέμαι τώρα πόσο πολύτιμο εἶναι . . . Δὲν τόχα συλλογισθεῖ ἄλλη φορά . . . Ἀλήθεια ὅμως, ἕνας ποὺ δὲν τόχει,—σὰν καὶ μένα,— δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἀναπτύξῃ καὶ νὰ τὸ καλλιεργήσῃ;

— Ναί, διάβασα κάποτε πὼς ὁ καλύτερος τρόπος εἶναι ἡ προσοχή. Νὰ μὴν ἀφαιρεῖται κανείς, ὅταν περπατῇ πρὸς ἄγνωστα μέρη, ἀλλὰ νὰ προσπαθῇ πάντα νὰ θυμᾶται ἀπὸ ποῦ ξεκίνησε, κατὰ ποῦ ἔστριψε, καὶ νὰ ξέρῃ ἔτσι ποῦ βρίσκεται. Σιγὰ - σιγὰ θὰ συνειθίσῃ νὰ κάνῃ τὴν ἐργασία αὐτὴ ἀσυναίσθητα. Καὶ τὸ ἐνστικτό του θὰ ξυπνήσῃ.

Μ' αὐτὰ ἀποχαιρέτησα τὸν μικρό, γιατὶ ἔπρεπε νὰ στρίψω στὴν ὁδὸν Μενάνδρου.

—"Αμ' ἐγώ, εἶπε, ἀπὸ ποῦ θὰ πάω;

Κοίταξε γύρο του, δίστασε κάμποσο, κ' ἔπειτα:

—Ἄ, ἀπὸ δῶ!

Βρῆκ' ἐπιτέλους τὸ δρόμο του καὶ τὸν πῆρε . . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὰ προηγούμενα —

Ἦγγε στὸ Παρίσι κι' ἐκεῖ ἡ Γαλλικὴ Αὐλὴ τῆς ἔδωσε ἄσυλο κι' ἐπιχορήγησι. Τὸ χειμῶνα ἔμενε στὸ Λοῦβρο καὶ τὸ καλοκαίρι στὸ παλάτι τοῦ Σαιν-Ζερμαίν.

Ἡ βασίλισσα περνοῦσε τότε μεγάλες οἰκονομικὲς στενοχώριες, γιατὶ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ κάνει μεγάλες γενναιοδωρίες στοὺς ἄγγλους ἐξόριστους, ὁπαδοὺς τῆς δυναστείας τῶν Στούαρτ. Ἡ φτώχεια της εἶχε φτάσει σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε τὸν χειμῶνα τοῦ 1649, ποὺ οἱ ταραχὲς τὴν ἐμπόδισαν νὰ πάρει τὴν ἐπιχορήγησή της, ἀναγκάστηκε νὰ βάλει τὴν κόρη της Ἑρριέτα στὸ κρεββάτι νὰ ζεσταθεῖ, γιατὶ δὲν εἶχε ξύλα γ' ἀνάψει τὸ τζάκι!

Οἱ δυστυχίες ὅμως δὲν ἐνίκησαν τὸ γενναῖο της χαρακτῆρα. Ἦταν ἁπλή, μισοῦσε τὴν πολυτέλεια καὶ περνοῦσε ζωὴ πολὺ ἥσυχη, προσέχοντας μόνο τὴν ἀνατροφὴ τῆς κόρης της.

Οἱ αὐλικοί, (ποιὸς θὰ τὸ πίστευε!) περιφρονοῦσαν τὴν πριγκίπισσα Ἑρριέτα, ἐπειδὴ τὰ φορέματά της ἦταν πολὺ ἁπλά, κι' ὁ νεαρὸς βασιλιᾶς Λουδοβῖκος ΙΔ' ἔδινε πρῶτος αὐτὸς τὸ κακὸ παράδειγμα. Γιατὶ ἦταν ἕνας φαντασμένος νέος καὶ δὲν καταδεχόταν νὰ χορέψει τὴν κακαντυμένη ἐξαδέλφη του. Ἡ μητέρα του, ἡ Ἄννα τῆς Αὐστρίας, θύμωνε τότε γι' αὐτὴ τὴν κακὴ συμπεριφορά του καὶ τοῦκανε πολὺ αὐστηρὲς παρατηρήσεις.

Ἡ Νταίζη ἄκουγε ὅλη αὐτιὰ κι' ἡ ὥρα περνοῦσε εὐχάριστα. Ὁ δρόμος ἦταν καλὸς καὶ τὸ ταξίδι ἐξακολουθοῦσε χωρὶς καμμιὰ περιπέτεια. Κάπου-κάπου, συναντοῦσαν στρατεύματα ἢ καραβάνια ἀπὸ ταξιδιῶτες; ποὺ ταξίδευαν ὅλοι μαζὶ γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια.

Γιατὶ τότε οἱ ἐξοχικοὶ δρόμοι ἦταν γεμᾶτοι ἀπὸ συμμορίες ληστῶν καὶ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ ταξιδέψει μοναχός του.

Ἔκαμαν στάση στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ γευμάτισαν σ' ἕνα χαρούμενο χάνι τοῦ δρόμου. Ὕστερα ξεκίνησαν πάλι χωρὶς νὰ χασομερήσουν, λογαριάζοντας νὰ φτάσουν στὸ Δοῦβρο πρὶν νυχτώσει.

Ἡ μικρὴ κοντέσσα, ποὺ εἶχε σηκωθεῖ πρωΐ - πρωΐ, ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τὴν κούραση τοῦ ταξιδιοῦ καὶ μισοκοιμόταν μὲς στ' ἀμάξι. Ἡ λαίδη διάβαζε, κι' ἔτσι ἡ Νταίζη εἶχε μείνη σὰ μοναχὴ καὶ κοίταζε τὰ ὡραῖα δάση, τὰ πράσινα λειβάδια μὲ τὰ δροσερά τους ρυάκια, καὶ τὰ χωριὰ ποὺ ἔμοιαζαν ἀπὸ μακριὰ σὰν παιδιάτικα παιγνίδια. Ἡ ἅμαξα κυλοῦσε γρήγορα κι' ἡ φίλη μας, βλέποντας τὸ παγόραμα αὐτό, θαρροῦσε ὥρες - ὥρες ποὺ βλέπει ἕνα ὡραῖο ὄνειρο.

Ποῦ νὰ ἤξερε, ὅτι περνοῦσε τὸν ἴδιο δρόμο, ποὺ εἶχε περάσει, πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια, ἡ δυστυχισμένη ἡ μητέρα της γεμάτη τρόμο καὶ ἀγωνία! Ποῦ νὰ ἤξερε ὅτι ἡ ἅμαξα αὐτὴ τὴν πήγαινε στὸ ἴδιο της τὸ σπίτι καὶ στὰ χέρια τοῦ χειρότερου ἐχθροῦ της! . .

Ἔφτασαν μὲ τὸ σουρούπωμα, κι' οἱ ταξιδιῶτισσες, ἀφοῦ ἐδείπνησαν βιαστικά, πῆγαν στὰ δωμάτιά τους, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν.

Ἡ Νταίζη ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὸ παράθυρό της στὸ μεγάλο σελῆνοφώτιστο πάρκο κι' ἄκουσε τὸν μακρινὸ ἦχο τῆς θάλασσας ποὺ χτυποῦσε στὸ ἀπόκρημνο ἀκρογιάλι. Ὕστερα ἔκλεισε τὶς κουρτίνες, προσευχήθηκε θερμὰ γιὰ ὅλους ὅσους ἀγαποῦσε, ἔσβυσε προσεκτικὰ τὸ φῶς της καὶ κοιμήθηκε πάλι, ὕστερα ἀπὸ δέκα ὁλόκληρα χρόνια, στὸ ἴδιο αὐτὸ σπίτι, ἀπ' ὅπου τὴν εἶχαν ἁρπάξει χέρια ἐγκληματικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Στὸ Χουάϊτ Γκέϊτ

Μὲ τὶς πρῶτες ἀχτῖνες τοῦ ἡλίου, ξύπνησε ἡ Νταίζη. Ἔτριψε τὰ μάτια της καὶ κοίταξε τριγύρω της, θαυμάζοντας τὸ ὡραῖο δωμάτιό της, ποὺ τὸ πλημμυροῦσε τὸ φῶς.

Ἦταν συνειθισμένη νὰ ξυπνᾶ νωρὶς κι' ἑτοιμάστηκε γρήγορα. Ἡ δεσποινὶς ντὲ Πιερρεφὸν τῆς εἶχε πεῖ, ὅτι ἦταν ἐλεύθερη νὰ χρησιμοποιήσει τὸ πρωΐ της. Κατέβηκε λοιπὸν σιγὰ - σιγὰ τὴν πέτρινη σκάλα κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Καθὼς πήγαινε νὰ βγεῖ, ἡ γκουβερτάντα, ἡ κυρία Βερδιέ, τὴ φώναξε σ'

«Προσευχήθηκε θερμὰ γιὰ ὅσους ἀγαποῦσε . . .»
(Σελ. 265, σ. α'.)

ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ὅπου ἦταν στρωμένο τραπέζι.

— Μὴ βγαίνεις ἔξω νυστική, κόρη μου, εἶπε. Ἡ ὥρα εἶναι ἀκόμη ἑφτὰ κι' ὡς τὶς δέκα ποὺ εἶναι ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος, θὰ ξαναπεινάσεις. Πιὲς λίγο γάλα. Κοιμήθηκες καλά;

— Πολὺ καλά, μίστρες, σᾶς εὐχαριστῶ, ψιθύρισε ἡ Νταίζη, συγκινημένη ἀπ' αὐτὴ τὴν περιποίηση. Μπορῶ νὰ πάω στὸ πάρκο;

— Βεβαίως, κόρη μου, μπορεῖς νὰ πᾶς ὅπου σ' ἀρέσει. Ὅταν ὅμως ἀκούσεις τὸ κουδούνι, νὰ γυρίσεις, γιατὶ θὰ εἶναι ἡ ὥρα ποὺ προγευματίζουμε δῶ. Καὶ μὴν ἀπομακρύνεσαι πολύ, γιατὶ τὸ πάρκο εἶναι πολὺ μεγάλο.

Ἡ Νταίζη εὐχαρίστησε καὶ πάλι τὴν καλὴ κυρία καὶ βγῆκε στὸν κῆπο.

Ἔκαμε πρῶτα ἕνα γύρο στὴν ἔπαυλη γιὰ νὰ θαυμάσει ὅλες τὶς πλευρές της. Κι' αὐτὸ τῆς ἔφαγε πολλὴν ὥρα, γιατὶ πολεμοῦσε νὰ τοποθετεῖ μὲ τὴ φαντασία της τὰ διάφορα δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ κι' ἡ ὥρα περνοῦσε χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνει.

— Κάτω, συλλογιζόταν, εἶναι οἱ σάλες γιὰ τὶς γιορτές, ποὺ καθὼς λέει ἡ μὶς Μίλδρεδ, εἶναι πολὺ ὡραῖες! Τὰ παράθυρα αὐτὰ ποὺ τὰ στεφανώνει ὁ κισσός, εἶναι χωρὶς ἄλλο τὰ διαμερίσματα τῆς λαίδης καὶ τῆς κόρης της. Κι' ἀποπάνω ἀκριβῶς, νὰ τὸ δικό μου! Ἄφησα ἕνα παραθυρόφυλλο κλειστὸ καὶ τὸ γνωρίζω . . . Κι' ὁ πύργος αὐτὸς στὴν ἄκρη, ὡρισμένως θὰ εἶναι ἡ βιβλιοθήκη τοῦ λόρδου . . . Λένε πὼς πρόδωσε τὸ βασιλιὰ κι' ἀπαρνήθηκε τὴ θρησκεία του . . . Πῶς ἡ μυλαίδη, ποὺ φαίνεται τόσο καλή, πῆρε ἕναν τόσο κακὸν ἄνθρωπο;

Ἀπομακρύνθηκε γρήγορα, ὡσὰν νὰ ἔνοιωθ' ἕναν ἀόριστο φόβο νὰ κοιτάζει αὐτοὺς τοὺς τοίχους. Θάλεγε κανεὶς ὅτι 'αἰσθανόταν κοντά της τὸν ἐχθρό.

Γύρισε πρὸς τὸν ἥλιο. Μέσα στὴ μεγάλη γυαλιστερὴ στέρνα καθρεφτιζόταν ἡ ἔπαυλη. Δυὸ κύκνοι ποὺ καλυμποῦσαν ἀργά, πλησίασαν τὴν κόρη, ἐλπίζοντας πὼς θὰ τοὺς ἔρριχνε κανένα ψύχουλο κι' ὕστερα ἀπομακρύνθηκαν πάλι ἀπογοητευμένοι μὲ μεγαλοπρέπεια καὶ καμάρι.

— Μοῦ φαίνεται σὰ νὰ σᾶς ἔχω ἰδεῖ στ' ὄνειρό μου, εἶπε ἡ Νταίζη συλλογισμένη. Μοιραζόμουν μαζύ σας τὸ ψωμί μου, καὶ θυμοῦμαι πὼς ὅταν δὲν εἶχα νὰ σᾶς δώσω, ἔτσι φεύγατε καὶ τότε, ὅπως τώρα.

Ἔκοίταξε μιὰ στιγμὴ τὰ πουλιὰ ποὺ ἔφευγαν, κι' ὕστερα προχώρησε στὸ πάρκο, γυρεύοντας νὰ βρεῖ τὴ Θάλασσα.

Ἔφτασε καὶ στὸ δρόμο ἐκεῖνο, ὅπου εἶχε γίνει τὸ δράμα τῆς παιδικῆς της ζωῆς. Ἀλλὰ τώρα καμμιὰ ἀνάμνηση δὲν ἔμενε στὸ νοῦ της κι' ὅλα ἄλλωστε τριγύρω ἦταν ἀλλαγμένα.

— Ἄ, νὰ ἡ θάλασσα! φώναξε χαρούμενη. Ἔτσι τὴ φανταζόμουν καὶ γώ, καθὼς μοῦ τὴν εἶχαν περιγράψει ὁ Τζὸε κι' ὁ παπποῦς. Εἶναι σὰ νὰ τὴν ἔχω ξαναϊδεῖ. Καὶ τ' ἄρωμά της ἀκόμη μοῦ φαίνεται γνώριμο. Τί ὡραία ποὺ εἶναι! . .

Ἡ ἀγάπη της γιὰ τὴ θάλασσα, ποὺ τὴν εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα της, ξυπνοῦσε πάλι μέσα της καὶ τὴν κυρίευε.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΑΛΗΝΗ

Ὅλα, ἰδές, γελοῦν ὅλα,
στὴ γελούμενη μέρα·
τοῦ χωριοῦ τὰ σπιτάκια
στὸ βουνόρι τὰ πέρα
μὲ τ' ἀμπέλια τους γύρω,
τὰ ξανθὰ τους χωράφια·
ὦ κοίταγμα μέθης,
ὦ πλῆθος χρυσάφια !

Ὅλα, ἰδές, γελοῦν ὅλα
στὴ γελούμενη μέρα !
Ἡ θάλασσα -σφυρίζει
καὶ σ' ὅλα μητέρα —
σκιρτᾷ μὲ τοὺς γλάρους,
ψαλτάρες βαρκούλες,
μεγάλα καΐκια,
γοργὲς ψαροπούλες.

Ὅλα, ἰδές, γελοῦν ὅλα
στὴ γελούμενη μέρα·
τὰ λάλα πουλάκια
στὸν αἴθριον αἰθέρα,
παιδάκια, ποὺ παίζουν
σὲ ἔκπαγλη ὀνείρου.
τ' ἄθῶα τ' ἀρνάκια
στοὺς λόφους τριγύρου.

Γελοῦνε κι' οἱ πέτρες
κι' ἀστράφτουν, ἀκόμα
γελᾷ καὶ τὸ δόλιο
καλόκαρδο χῶμα,
γελοῦν καὶ τὰ ζῶδια
ὁλοῦθε χυμένα,
γελοῦν καὶ τὰ φέδια
στὸν ἥλιο βγαλμένα.

Σὲ τέτοιο γιορτάσι,
ποὺ χαίρεται ἡ φύση
τὸν κόσμο πιὸς ἄθλιος
μπορεῖ νὰ μισήσῃ !
Ἐλᾶτε κι' ἀντάμα
στοὺς κάμπους ἂς βγοῦμε,
πουλάκια κι' ἀρνάκια
κ' ἐμεῖς νὰ γενοῦμε.

Ἄγγελος Ἐλπίδας

ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Πρωΐ πρωΐ ξεκινήσαμε γιὰ τὸ βουνό. Ὁ ἥλιος, μόλις εἶχε ἀνατείλει καὶ ἔριχνε τῆς χρυσές του ἀκτῖνες καθαρίζοντας τὴν ἤρεμη καὶ γαλήνια θάλασσα. Ὁ οὐρανὸς ἦσανε καταγάλαζος καὶ κανένα συννεφάκι δὲν φαγώτανε. Τὰ βουνά, ἡ φύσις ὅλη, μόλις ἄρχισε νὰ ξυπνᾷ, καὶ μεῖς πολὺ εὔθυμοι προχωροῦσαμε σκαρφαλόνοντας στὰ κατσάβραχα, σὰν ἀγρίμια, μὲ τὶς ἀθάνατες γλίτσες γιὰ βηθούς, τραγουδώντας ἕνα καλὸ σχολικὸ τραγούδι. Ποῦ ἐκεῖ ποῦ μερικὲς χωριάτισσες μὲ τὰ ; πακέτα τους στὰ χέρια κατεβαίναν ἐδῶπερα, ὁρσισμένες ἀπὸ τὸν πρωϊνὸ μπάτη στὴ χώρα, γιὰ νὰ πουλήσουν τὸ γάλα τους.

Ὅταν φτιάξαμε στὸ βουνό, ξαπλώθηκε ὅλοι ἀρίδα κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα.

Μιὰ ἀπαλὴ δροσιὰ μᾶς χάϊδευε τὸ πρόσωπο. Τὰ πουλάκια χαρούμενα τραγουδοῦσαν καὶ, κεῖνα στὴ δική τους γλῶσσα. Ἀπὸ κάτω μας ξετυλιγόταν ἀπέραντη ἡ γαλάζια θάλασσα.

Ποῦ καὶ ποῦ σὲν μακρὰ ἔριχνε φῶς ἀσπρες βαρκοῦλες μὲ τεντωμένα τὰ λευκὰ κυλιόταν ἀργὰ ἀργὰ στὴν ἤρεμη θάλασσα, ἐνῶ ἀπὸ πάνω τὰ πελλασσοπούλια πετοῦσαν ἄτακτα.

Σὲ λίγο σηκωθήκαμε, ἀνηφέρναμε τὰ σκαλοπάτι μας καὶ τυφλωμένοι ἀπὸ τὴν πλέρα χαρὰ ἐβγήκαμε ὅλοι μας !

Ἀπὸ μακρυὰ ἕνας βοσκὸς μὲ καμμιὰ δεκαριὰ ζωντανὰ μᾶς κάθησε ὁλόνερα . . .

Ὅταν πρὸ κοντὰ τὸν ἀναγνωρίσαμε· ἦσανε ὁ Μακρυγιαννόπουλος· ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς γεωργοκτηνοτρόφος. Ἀρχίσαμε ὁμόσου μὲ γελοῖα καὶ μᾶς ἔδωσε γάλα πολύ, ζεστὸ ἀκόμη.

Πῶς μᾶς φάνηκε ἐκείνη τὴν ὥρα ! σὰ νέκταρ ! Τὸν εὐχαριστήσαμε καὶ ἀφοῦ ἐτσιμαστήκαμε, τραβήξαμε πιὸ ἀπάνω. Ὅταν φτάξαμε ἐκεῖ, ἀρχίσαμε τὰ καιγνίδια, τὰ κυνηγητά· χαλάσαμε τὸν κόσμο, διὰ ὥρες συνεχῶς. Ἀποκαμωμένοι κιὰ ἀπὸ ἐδῶ, κήρμε τὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ ποὺ διασθέναινα στὸ παραπάλαισο χωριουδάκι μας. Κατὰ τὴ μία τὸ μεσημέρι, μ σα στὴν κάμα τοῦ ἥλιου, φτάξαμε στὸ σπίτια μας. Ὅλοι ροδοκόκκινοι, εὐχαρισεμένοι ἀπὸ τὴν πετυχημένη ἐκδρομή μας. Αὐτὴ ἡ μέρα θὰ μοῦ μένῃ στὸ νοῦ μου ἀξέχαστη καὶ θὰ μοῦ εἶναι πάντα μιὰ θύμηση γλυκειά . . .

Μαφάλντα

ΔΙΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΠ' ΤΟ ΖΩΟ

Δὲ βλέπω σ' ὅλα τὰ ζῶα παρὰ μιὰ θαυμάσια μηχανή, ποὺ ἡ φύση τῆς ἔδωσε αἰσθήσεις, γιὰ νὰ συνοδέψεται μόνη της· καὶ νὰ προφυλάγεται ὡς ἕνα σημεῖο ἀπ' ὅτι πρᾶμα φοβᾶται πὼς θὰ τοῦ κάνῃ κακό. Τὰ ἴδια διακρίνω πολὺ καλὰ καὶ στὴν ἀνθρώπινη μηχανή, μὲ μόνη τὴ διαφορὰ πὼς στὸ ζῶο ἡ φύση τὰ κάνει ὅλα, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος τρέχει γιὰ βοήθεια στὶς ἐπιστῆμες κι' ἔτσι παράγει ἐλεύθερα μόνο του. Τὸ ζῶο διαλέγει ἢ ἀποφεύγει μὲ εὐβοήθεια τοῦ ἔνστικτου, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ἐνεργεῖ ἐλεύθερα. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ζῶο δὲν μπορεῖ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπ' ὅ,τι τοῦ εἶναι περιφρόνο, κι' ἂν ἀκόμα τὸ συμφέρει, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρύνεται σχεδὸν, ἂν καὶ ζημιώνεται. Γι' αὐτὸ μιὰ περισσότερα πεθαίνα ἀπὸ πεῖνα μπρὸς σὲ μιὰ λεκάνη γεμάτη ἀπὸ κρέας· καὶ μιὰ γάτα πάνω σ' ἕνα πιάτο γεμάτο μὲ φροῦτα καὶ πάρουσι· ἐνῶ καὶ ἡμεῖς καὶ ἡ ἄλλη θὰ μποροῦσε ἐξαίρετα νὰ σωθῇ τρώγοντας ἀπὸ τὴ τροφὴ ποὺ δὲν καταδέχεται. Ἔτσι κι' οἱ ἄνθρωποι παιδεύονται σὲ διασκεδάσεις, ποὺ τὶς πληρώνουν μὲ κινδύνους καὶ μὲ αὐτὸ τὸν θάνατο, γιατὶ τὸ μυαλὸ τοὺς καταστρέφει τὶς αἰσθήσεις καὶ ἡ θέληση μιλᾷ. κι' ὅταν ἀκόμη ἡ φύση σοκιάνει.

Κάθε ζῶο ἔχει ἰδέες ἀφοῦ ἔχει αἰσθήσεις· συνδυάζει μάλιστα τὶς ἰδέες του ὡς ἕνα σημεῖο. Καὶ ὁ ἄνθρωπος σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ ζῶο· μάλιστα μερικοὶ φιλόσοφοι εἶπαν ὅτι κιὸ πολὺ διαφέρει ἄνθρωπος ἀπὸ ἄνθρωπο παρὰ ἄνθρωπος ἀπὸ ζῶο. Δὲν εἶναι λοιπὸν τὸ μυαλὸ αὐτὸ ποὺ κάνει νὰ διαφέρουν τὰ ζῶα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ ἡ ἰδιότητα τοῦ ἀνθρώπου νὰ παράγῃ ἐλεύθερα. Ὁ ἄνθρωπος δοκιμάζει τὴν ἴδια ἐντύπωση μὲ τὸ ζῶο, ἔχει ὅμως τὴν ἐλευθερία νὰ σημειώνῃ ἢ ν' ἀντισταθῇ· ἀκριβῶς στὴ συνείδηση αὐτὴς τῆς ἐλευθερίας δείχνεται τὸ ἄλλο τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου· γιατὶ ἡ φυσικὴ ἐξήγησι κάπως τὸν μηχανισμὸ τῶν αἰσθήσεων καὶ τὸν σχηματισμὸ τῶν ἰδεῶν, ἀλλὰ μέσα στὴ δύναμη αὐτῆς τῆς θέλησης, ἢ καλύτερα τῆς ἐκλογῆς, καὶ μέσα στὸ αἴσθημα αὐτὴ; τῆς δύναμης δὲν βρίσκομε ἥποτε ἄλλα παρὰ πράξεις ἄθλες, γιὰ τὶς ὁποῖες καμμιὰ ἐξήγηση δὲν μᾶς δίνουν οἱ νόμοι τῆς μηχανικῆς.

(Ἀπὸ τὰ γαλλικὰ τοῦ Ρουσσὸ)

Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

Σ. τ. Α.— Αὐτὸ δημοσιεύεται σὰ λογοτεχνικὴ μεταφρασι. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ βιασθῇ κανεὶς στὶς ἰδέες ποὺ εἶχε γι' αὐτὰ τὰ πράγματα ὁ Ρουσσώ, ἕνας φιλόσοφος τοῦ ΙΖ' αἰῶνα. Ἀπὸ τότε ἡ φιλοσοφία κι' ἡ Ἐπιστήμη ἔχουν προοδεύσει τόσο!

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Η ΕΚΛΕΙΨΗ

Στὸ Παρίσι, μιὰ συνεφριὰ ἀπὸ κυρίους καὶ κυρίες, πήγε ἕνα βράδυ στὸ Ἀστεροσκοπεῖο νὰ ἰδῇ μιὰ ἔκλειψη σελήνης. Διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου ἦταν τότε ὁ περίφημος Κάμιλλος Φλαμμαριών.

Ὅταν ἡ συντροφιὰ ἔφθασε κεῖ, πληροφορήθηκε ἀπὸ τὸν κλητῆρα πὼς ἦταν ἀργὰ κι' ἡ ἔκλειψη εἶχε τελειώσει. Μεγάλη ἀπογοήτευση γιὰ ὅλους, καὶ προπάντων γιὰ τὶς κυρίες . . . Ἕνας κύριος ὅμως ἀπὸ τὴ συντροφιὰ, γυρίζει καὶ τοὺς λέει συβαροότατα· — Ἔννοια σας, ὁ κ. Φλαμμαριὼν εἶναι πολὺ φίλος μου. Θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ.

Διογοζίλια

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Γιατί, Τοτό, παίζεις πιάνο μὲ τὰ γάντια σου;

—Γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ ὁ μπαμπὰς ποὺ κοιμᾶται . . .

Ἀθανάσιος Διάκος

Χάρηκαν στὸ μικρὸ Νίκο, γιὰ τὰ γενέθλιά του. Ἕνα κοινὸ σοκολατάκι.

—Κόψαξε μὴν τὶς φᾶς ὅλες μαζί, τοῦ λέει ἡ μαμμά του, γιατὶ θὰ στομαχιάσῃς.

—Ἔννοια σου, τὴς ἀπαντᾷ, θὰ τὲς φάω μιὰ-μιά.

Ναυτάκι τοῦ Νείλου

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΤΙΞΕΩΣ

[Ἴδε Διάπλ. τοῦ 1927, φυλ. 35]

Ἰδοὺ πρῶτα-πρῶτα τὸ κείμενο ποὺ σᾶς ἔδωσα, γιὰ νὰ τὸ στίξετε, τυπωμένο τώρα μὲ ὅλες του τὶς στίξεις, ὅπως τὸ ἔγραψε ὁ Ἀνανίας γιὰ νὰ δημοσευθῇ·

ΧΙΑ ΔΡΑΜΥΙΑ

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Ο ΝΟΥΝΟΣ

Τὸ ἀνέκδοτο ποὺ μᾶς διηγήθηκε προχθὲς ἡ *Νέμεσις*, (βλέπε «Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν» 3ου φύλλου,) μοῦ θύμισε ἔν' ἄλλο ποὺ ἔγινε ἐπίσης σὲ βάφτιση

Ὁ νουνὸς ἦταν ἕνας χωριάτης κλούσιος ἀλλ' ἀγράμματος. Τὴ στιγμὴ λοιπὸν ποὺ ὁ παπὰς τὸν ρώτησε τὸ συμπλ· «Ἀπεκτίξω τῷ Σατανᾷ ;» (δηλαδή: ἀποκτίχθης ἀπὸ τὸν Διάβολο; τὸν ἀφιέρωσες γιὰ νἀγκαλιάσῃς τὸ Χριστό;) ἐκεῖνος ἄκουσε: «Νὰ πετίξω τὸ Σατανᾷ ;» κ' ἀλοπρόθυμα ἀποκρίθηκε :

— Χά, χά ! (δηλαδή: ναί, ναί, νὰ τὸν πετάξῃς.)

Μὰ ὁ παπᾶς, σὰ νὰ μὴν ἄκουσε καλά, μουρμούρισε: «Ἀπεκτείμην!» (Ἔτσι ἀπεντᾷ, ἐκ μέρους τοῦ νουνοῦ, ὁ παπᾶς.) Καὶ τὸν ξαναρώτησε. Τρεῖς φορὲς, βλέπετε, κάνει τὴν ἴδια ἐρώτηση :

—Ἀπεκτίξω τῷ Σατανᾷ ;

— Χά, χά! ἀποκρίνεται δυνατότερα καὶ ζωηρότερα ὁ νουνός.

Τοῦ κάκου ὅμως. Ὁ παπᾶς, μουρμουρίζοντας πάλι, τὸν ξαναρώτησε :

—Ἀπεκτίξω τῷ Σατανᾷ ;

Ἐ, αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ καϊμένος ὁ νουνὸς ἔχασε τὴν ὑπομονὴ καὶ φώναξε :

— Χά, χά! σοῦ λέω τόσην ὥρα. Πέτιξ' τον τὸ λοιπόν, παπᾶ μου, νὰ πάῃ στὸ διάβολο! . .

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Καθὼς μπορεῖτε νὰ ἰδῆτε,— δηλαδὴ νὰ μετρήσετε,—οἱ στίξεις ποὺ χρειαζόταν αὐτὸ τὸ κείμενο, εἶναι 68. Νὰ ποῦμε ὅμως τὴν ἀλήθεια, ἄλλες δὲν ἦταν ἀπαραίτητες. Τὸ κείμενο μποροῦσε νἆχη λιγότερες καὶ πάλι νὰ διαβάζεται καλά. χωρὶς καμμιὰ δυσκολία ἢ παρεξήγηση. Γι' αὐτὸ

ΑΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΕΦΘΑΣΑΝ

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διαπλάσεως νὰ περάσετε εὐχάριστο καλοκαίρι.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [6Ε] ἐξ ἑκατόν:) Μαῦρος Ἄετος, Ἐκδικητής, Κόρη τῶν Κυμάτων, Νιόβη, Γενναῖα Σπάρτη, Ἀγνούλα, Βοσκοπούλα, Ἀμφιτρίτη, Κομπιότης, Γαλάτεια, Κόρη τῆς Ἴδης, Ἀνυδρέζα, Καπετὰν Φασαρίας, Ἐλευθέριος Σιγάλας, Κόμης δὲ Λαρός, Εὐγενία Θευρανοπούλου, Διαβολοκόριτσο, Σύλλογος Λοριτσων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 5 Ἰουλίου 1928.

Το «Μυστικο της κοντέσσας Βαλέραινας», ὁ καλύτερο ἴσως ἀπὸ τὰ συδιρὰ θεατρικὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ποὺλοι φλοι μου τὸ ἔχου. Γιατί τυπώθηκε σὲ βιβλίο καὶ ὁ 1918. Ἀλλὰ ἡ ἔκδοση ἐκείνη ἐξαντλήθηε πρὸ πολλοῦ καὶ τώρα ἔγινε νέα στὴ Σειρὰ τῶν «Ἀπάντων». Εἶναι ἕνα κομψότατο βιβλίο, ὅπως ὅλα αὐτῆς τῆ Σειρᾶ, — στὸ ἴδιο σχῆμα, μὲ ὁ ἴδιο χαρτί, — ἔχει 1κ4 σελίδες καὶ τιμᾶται δρ. 15 (ταχ. τέλη δρ. 3 καὶ 7). Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δράμα, ἔχει καὶ τὸ διήγημα ἀπὸ τὸ ὁποῖο βγῆκε, καλῶ. καὶ τὴν ἐξιστόρηση ὅλης τῆς θεατρικῆς ἐργασίας τοῦ κ. Ξενοπούλου μὲ πλήρη κατάλογο ὅλων τῶν θεατρικῶν του ἔργων καὶ ἐλδόσεων. Τὸ συστατικὸ σὲ ὅλους. Τὸ «Μυστικὸ τῆς κοντέσσας Βαλέραινας» εἶναι ἕνα ἔργο ποὺ μπορῶν νὰ τὸ διαβάσουν καὶ μεγάλοι καὶ παιδιά, καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ παίξῃ καὶ καὶ στὰ σχολεῖα ἀπὸ μαθητὲς καὶ μαθήτριες τῶν ἀνωτέρων τάξεων, ὅπως παίζονται καμμιὰ φορὰ καὶ δράματα ἀρχαῖα. Εἶναι πολὺ κατάλληλο, ὄχι μόνο γιὰ τὴ λεσκόνητά του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἠθική, τὴ διδακτική του ἀξία.

Ἤλαβα καὶ τὰ δυό σου γράμματα, *Ἐλεύθερο Πουλί*. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ δημοσιεύσω. Ἤρθετε γιατὶ δὲν συμφωνῶ μὲ τὴν ἀντίληψή σου, ὅτι ὁ κ. Φαίδων σὲ παρέστησε «ὡς μιὰ ἠλεθία(!) ποὺ δὲν ἔχει φρόνεσι». Ἀπεναντίας· σοῦ ἔκαμε τὰ μεγαλύτερα κομπλιμέντα — δίκαια ἀλλιώτε, — καὶ τὴν τιμὴ ν' ἀσχολήθῇ τόσο μὲ τὸ γράμμα σου ἐκεῖνο. Κι' ὅλα τὰ Διαπλασσόπουλα αὐτὴ τὴν ἀντίληψη ἔχουν. Δεύτερο, γιατὶ κάνεις μιὰ παρεξήγηση ποὺ εἶναι ἡ ἑξῆς: Εἶχες μιὰ λανθασμένη γνώμη γιὰ τὴν αἰσθητικὴ ἀξία τοῦ Κινηματογράφου, ποὺ ὁ κ. Φαίδων, ἐπειδὴ τὴν εἶχεν καὶ μερικοὶ ἄλλοι, ἔκρινε χρέος του νὰ τὴν ἐπανορθώσῃ. Δὲν ἐπρόκειτο γιὰ συζήτηση μεταξύ σας, μὲ τὴν ὁποία ἡ ἐκεῖνος θὰ ἔπειθε τὰ παιδιὰ ἢ ἐσύ. Ἂν ἐδημοσίευα λοιπὸν τὰ γράμματά σου, ὅπου λὲς ὅτι τὰ ἄλλα σας εἶναι ἄνισα, ὅτι ἐσὺ δὲν ἔχεις τὸν τόπο ποὺ ἔχει ἐκεῖνος, καὶ «ζὸς μοι π' ἀν σεῦ» κ.λ. τὰ παιδιὰ θὰ ἔκαναν τὴν ἴδια παρεξήγηση καὶ θὰ ἀνόμιζαν ὅτι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ συζητοῦν τὶς γνῶμες μας καὶ νὰ τὶς ἀντικρούουν, καὶ ἐγὼ πάλι τὴν ὑποχρέωση νὰ δημοσιεύω τὶς πραγματεῖες τους. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ κάμω «γιὰ τὴ θέση σου ἀπέναντι στὰ Διαπλασσόπουλα» εἶναι νὰ πῶ ὅτι ὁ κ. Φαίδων δὲν σ' ἔπεισε καὶ ὅτι ἐξακολουθεῖς — δικαίωμά σου — νὰ θεωρῇς τὸν Κινηματογράφο μεγάλη τέχνη ποὺ θἀνατιμηθῇ περισσότερο ἀπὸ μέλλον. Κι' ἀκόμα νὰ σὲ βεβαιώσω, ὅτι αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπίδραση στὴ φιλία μας καὶ ὅτι σ' ἀγαπῶ καὶ σ' ἐκτιμῶ, καὶ μ' αὐτὴ σου τὴ γνώμη, τὸ ἴδιο ὅπως κι' ἂν εἶχες τὴν ἀντίθετη. Γεια σ, ἔρε! . . τὰ *ζητήματα τοῦ γούστου δὲν χωρίζουν τοὺς ἀνθρώπους*. Μέσα στὴν πιὸ ἀγαπημένη οἰκογένεια, ἡ ἕνας τρελλαίνεται γιὰ μπάμιες κι' ὁ ἄλλος δὲν μπορεῖ νὰ τὶς βλέπῃ. Ἄλλες εἶναι οἱ ἰδέες ποὺ τοὺς χωλιζουν. Σ' αὐτό, ἐλπίζω, νὰ συμφωνήσῃς. Καὶ νὰ μοῦ τὸ γράψῃς ὅταν σὲ λίγο θἀ πάρῃς τὸ ὡραῖο σου ἀπολυτήριο ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο κιὰ θἀ ἡσυχάσῃς ἀπ' ὅλες τὲς σκοτοῦρες αὐτῶν τῶν ἡμερῶν.

Χαίρε πολύ, Ἀντώνις Λούκα, ποὺ ἀποφάσισες νὰ λάβῃς μέρος στὴν κίνησι. Ὁ Διαγωνισμὸς Λευκῶν Λέξεων δὲν κατηργήθη. Πέρσυ ἀκόμη ἐπροκήρυξε ἕνα καὶ φέτος δημοσίευσα τἀποστελάσματά του. Ἀργότερα θὰ προκυρηχθῇ καὶ νέος. Ἤλαβα ὑπὸ σημείωσιν τὴν τροποποίησή σου στὴν ἀποστομὴ τῶν βραβείων τοῦ Πεντόλιου, δὲν ἀποφάσισα ὅμως πῶς θὰ γίνεται.

Ἀληθεια, *Νέμεσις*, ἄλλο τὸ ἕνα κριτικὴ ὅλων τῶν κομματιῶν ποὺ δημοσιεύσαμε στὴ Σελίδα Συνεργασίας· ἀλλ' ἀγάπκο ἦκε νὰ τὴν ἀφήσω ἐπειδὴ δὲν εἶχα χῶρο. Τώρα κάνω μόνο τῶν ἀπορριπτομένων κριτικὴ, κι' αὐ ἡ πάλι δὲν μπορῶ τακτικά, γιατὶ πότε λείπει ὁ χῶρος καὶ πότε ὁ χρόνος. Φυσικά, ὁ κύκλος μεγαλώνει ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο. Σήμερα λαβάνω πέντε φορὲς περισσότερα κομμάτια ἀ πὸ ἄλλοτε. Καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη νὰ μεγαλώσῃ τὸ φυλλάδιο, νὰ ἁπαρχῇ τοὐλάχιστον ὁ χῶρος· πρᾶγμα ποὺ τὸ ἐπιζῶ πάντοτε ἀπὸ τὸ ξεκίνημά σας.— Τἀποστελάσματα τοῦ Διαγ. Στίξεως· δημοσιεύσοντα σήμερα· σὲ λίγο θἀ εἶν' ἕτοιμα καὶ τοῦ Φωτογραφικοῦ.

Νὰ κι' ἡ *Παρηγοριὰ* ποὺ ἀναπαύεται τώρα στὴν ἐξοχὴ ὕστερ' ἀπὸ τὴ μελέτη καὶ τὴν κούρασι τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ πέ·υχε στοὺς διαγωνισμοὺς καὶ μὲ «ψυχὴ συνείδηση» παρὰ τὸ κιλοκαίρι σ' ὅμορφο χωριὸ ἐκεῖ. Καλὰ λένε λοιπόν πὼς ἡ ψυχὴ συνείδηση εἶναι τὸ πιὸ μαλακὸ προσκεφάλι. Κοιμᾶται κανεὶς τόσο καλὰ ἐπάνω σ' αὐτό! — Τῆς ἐστειλα ὁ τετράδιο καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψῃ γρήγορα.

Πραγματικῶς, *Νάρκισσε*, ὅπως ἡ ἀχλὰδ ἔχει πίσω τὴν οὐρά, ἔτσι καὶ τὸ «Θλυμπαστὸ Τεῖδι» στὸ τέλος ἔχει τὰ πιὸ ὡραῖα του κεφάλαια. Αὐτὸ π. χ. ποὺ δημοσιεύεται τώρα μὲ τὸ ὄνειρο τοῦ Νίλς, μὲ τὸ "Ηλιο, μὲ τὸ Στοιχειὸ τοῦ Πάγου, εἶναι ἀπὸ τὰ ποιητικώτερα. Τί ὄμορφα ποὺ μαθαίνει κανεὶς ποιὰ ἀπὸ τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ μένουν πίσω, καὶ ποιὰ ἔχουν τὸ κουράγιο νὰ τρέχουν ὡς τὴν παγωμένη Λυπωνία! Μὲ ἄλλους λόγους, ποιὰ παύει νὰ συναγωνίζεται καὶ ποιὰ δὲν τρέχει πρὸς τὰ βορεινά.

Ἐπιτρέπουν τὴν ἰδέα τοῦ Πεντόλιου: ἡ *Ἐρείκη* ποὺ ἐλπίζει νἀρέσει σὲ ὅλους· ἡ *Ἄγνωστη* ποὺ τῆς ἔστειλα ὅτι ἐξῆ ηπε· ἡ *Μελαχροινούλα* ποὺ εἶναι ἐθνοσυνασμένη· ἡ *Πορφυρογέννητη*, ποὺ δὲν θέλει ὅμως νὰ λείψουν οἱ ἄλλοι διαγωνισμοί (καὶ βέβαια δὲν θὰ λείψουν) ἡ *Ἴβις* ποὺ συγχαίρεται τὸ *Κουτορνίθι* καὶ προτείνει νὰ μετονομασθῇ· ὁ *Ροδοδάφνης*, κι' αὐτὸς ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ προσταθῇ τὸ «Πέντυλλο» στοὺς ἄλλους διαγωνισμούς· καὶ ἄλλοι πολλοί, ποὺ δὲν ἔχω τώρα τόπο νὰ τοὺς ἀγκαρέψω.

Μὲ μεγάλη μου λύπη ἔμαθα,— μοῦ τὸν ἀγγγειλε ἀπ' τὸ Ληξούρι ἡ *Ἠγησὼ Μπουρμπούλη*,— τὸν θάνατο τῆς ἐκεῖ παλαιᾶς, ἀγαπημένης μοι φίλης: *Ἰωάννας Πολλάτου*, τῆς γνωστῆς σχς *Ἐλάτης τοῦ Ἄλπους*. Τὰ ἐγκάρδιά συλλυπητήριά μου στοὺς γονεῖς καὶ τἀδέλφια.

Ὡραῖες *Ἐπιστολὲς* μοῦ ἐστείλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ταναγραία*, *Ἀντιγόνη*, *Τάνια Ζακυνθινό Μενεξεδάκι*, *Χλωμὴ Βασίλισσα*, *Ἀνθούλα*, *Ἀκούρδιστο Ρολόϊ*, *Πεταχτὸ Παντάκι*, *Νιαγάρας*, *Μάγισσα*, *Νοστιμούλα*, *Κόρη τοῦ Βουνοῦ*, *Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς*, *Ταρταρῖνος*, *Μεγάλη Ἑλλάς*, *Κρινιώ*, *Μαρία Κορὲ* καὶ *Γόρδιος Δεσμός*.— Ἐξετέλεσα τὲς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ τους λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω, θἀκτενίσω στὸ ἐρχόμενο.

Ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὴν προηγουμένη ἑβδομάδα ἔχω μερικὰ γράμματα— τῆς *Τούλας Τρυφωνοπούλου*, τοῦ *Γαλάξιου Ἀστεριοῦ*, τοῦ *Λεσβίσπουλου* κἄ.— ποὺ πάλι δὲν μπόρεσα νὰ τοὺ ἀπαντήσω σ' αὐτὸ τὸ φυλλάδιο. Στὸ ἐρχόμενο χωρὶς ἄλλο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διπλώματος δρ. (Ο. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ λ, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια· καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Θαλασσία Λύρα, κ. (ΣΝ). Γενναία Ἀμαζών, κ. (...). Γαλαναμάτα, κ. (ΠΓ). Τιγράν, ἀ. (Θλ. Τσαπ). Ἀγκάθι, ἀ. (ΑΣ). Τρελλὸ Γυμνασιοπαίδι, ἀ. (ΑΓ). Κυματοῦλη, κ. (ΠΚ). Ζηλευτὴ Ἑλληνοπούλα, κ. (Φ. Ε. 17). Δελφινάκι, ἀ. (ΖΠ). Βάλδα, κ. (ΛΑ).

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Χρυσταλλὰ Μεγαλοκάκη* (ἔλαβε, εὐχαριστῶ, ἔστειλα ἀν καὶ ἀργά, σοῦ σ'ἐλνω τὰ αὐλλυπητήριά μου γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀγκπητοῦ καὶ πολιτίμου σου πατέρα·) *Κύριον Χ* (Ὄχι ἔγινε κανένα τυπογρ. λάθος· θὰ πυρελείφθη καμμιὰ γραμμὴ κι' ἔτσι θὰ σοῦ ἀπεδόθη ἡ ἀπάντηση κατεύθ ἄλλου· δυσυχῶς δὲν ἔχω καιρὸ νὰ ψάξω τώρα γιὰ τὸ β,ῶ· γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ ρωτᾷς, ναί, εἶν' ἐντελῶς τὸ ἴδιο·)

Φιλομαθῆ (καὶ τοῦτο τὸ γράμμα σου μοῦ ἄρεσε πολύ· γράφε μου καὶ μὴ σὲ νοιάζει ἂν δὲν θἄχω πάντα τόπο νὰ σοῦ ἀπαντῶ ἐπάνω;) *Περσέα* (μὴ δίνῃς σημασία σ' αὐτά· ὑπάρχουν κ' ἐνήλικα παιδιὰ στὸν κόσμο...) *Ἀλεξανδρινὸν Φελλάχον* (θἄ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· χαίρω πολὺ ποὺ εἰσέρχεσαι στὴν αἴτησή σου· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά·) *Χαδιάραν* (καὶ τὰ δικά σου ψευδώνυμα ἐγκρίθηκαν· μπορεῖς τώρα νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια·) *Ἀετόμυτον Κόρακα* (μὲ τὸ ὑπόλοιπο δεκαεπτὰ 20 τετράδια·) *Μελιχρυσινὴν Κυπριανοπούλαν* (ναί, γράφε μου πιὸ συχνὰ τώρα ποὺ ἔσωσες ἐξετάσεις καὶ ἡσύχασες·) *Θειὰ - Εὐλαλίαν* (μετὰ χαρᾶς, περιμένω·) *Ἀνθισμένην Μυγδαλιὰν* (ἀφοῦ σοῦ κοῦρᾳζε τόσο τὰ μέτα ποὺ δὲν μποροῦσες νὰ διαβάσῃς, ἔκαμες πολὺ φρόνιμα νὰ μὴν ξαναπᾷς σὲ Κινηματογράφο· σημειοσήθηκα μὲ τὴν ἐπιθυμία σου·) *Μόζαρτ* (δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη, ὅταν ἀποθῇ θὰ τὸ ἰδῇς· ναί, αὐτὲ εἶναι ὅλα μιμήσεις·) *Μοιραῖο Ἀκρογιάλι* (τὰ ἔβασα τοῦ Ἀναγν. καὶ ἀ διάβασε...) *Διηγορέαν* (δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τ' ἀποτελέσματα θὰ εἶναι ὅπως τὰ περιμένουμε·) *Λάσβιον* (ἐστειλα εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις, σ' εὐχαριστεῖ ἐπίσης κι' ὁ κ. Ψαλδών· ἐλπίζω ὅτι τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν καλὴ ἀρχή, θὰ ἐξακολουθήσῃς· εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου·) *Ἀνδαλουσίαν* (πολὺ ἐνδιαφέροντα αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὸν Κινηματογράφο καὶ τὴν ἄλλου εἴδους μανία σου· εὐτυχῶ· κύτη εἶναι ὁλωφάλου ἀκίνδυνη καὶ μπορεῖς νὰ μᾷ βεύῃς φωτογραφίες·) *Μασκοτίτσαν* (ἐστειλα· ἡ φωτογραφία σου μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τώρα· δὲν εἶναι δῆλ. ἀνάγκη νὰ βρεδιωθῇς καὶ σ' ἄλλον διαγωνισμό· τὰ λυσόχαρτα μπορεῖς νὰ τὰ στέλνῃς καὶ ἕνα ἕνα, καὶ δυό-τρία μαζί· κοίταξε μόνο τὶς προθεσμίες·) *Τάσωνα* (σὲ συγχαίρω καὶ γιὰ τὸ βραβεῖο τῆς Ἀλλ. Γαλλαῖσε· μαζὶ σοῦ ἤρθαν καὶ τὰ δυό· τί καλά! τώρα περιμένω τὴ φωτογραφία σου·) *Γεώργ. Κ. Μπαϊζάκην* (σέτοια ἀπάντηση δὲν ὑπῆρχε σὲ χειρόγραφα τῆς Κυριακῆς περίεργο! φαίνεται ὅτι δὲν θὰ τὴν ἔλαβα· ἄλλως θὰ τὴν ἀνέφερε ὁ Ἀγκυλίς· γιατί, καλῶς βλέπω στὸ ἀντίγραφο, εἶχες πραγματικῶς πολὺ καλή·) *Νεάνιδα τοῦ Ἰονίου* (ναί, νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά·) *Ἐνδοξον Ἑλλήνα* (οὔτε σήμερα δὲν ἔχω εἰσόδημα στὸ ἐρχόμενο, ἐλπίζω, νὰ σοῦ πῶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα·) *Κόκκινην Μεραμπέλ* (τὰ ἔλαβα ὅλα·) *Χρύσεον Φιλιππῆν* (καλὸ τὸ σκίτσο σου, μπράβο! ἀλλὰ πῶς μπορεῖ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ ὁ Ἀγκυλίς; μήπως ξέρει τί θὰ τοῦ συμβῇ σὲ ἐρχομένη Κυριακή; ἐκεῖνος μέλισσα ἐλπίζει νὰ μὴ τοῦ συμβῇ τίποτα...) *Μαγεμένην Βοσκοπούλαν* (ἔλαβε τὰ 10 φύλλακκι σοῦ ἐστειλα τὰ τετράδια·) *Μιράζαν* (ἤλθαν ἐγκαίρως, ἔννοια σου·) *Σαμιώτισσαν* (ἐστειλα 3 δέσμες λυσόχαρτο·) *Γαλάτειαν* (ἐστειλα 10 τετράδια). *Μικρὸν Ἀθηναῖον, Γέρω - Δήμον, Ἰω. Περ.* σάκιψ κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 *Ἰουλίου* θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 248ου Διαγωνισμοῦ
Αἱ λύσεις δεκτοὶ μέχρι 7 Σεπτεμβρίου.

482. Λεξίγριφος

Ἐπεξηγηματικὸ ἄρχαῖο
Μὲ θαλάσσιο ἑνώνω βράχο,
Ἀλλὰ στὴν αἰτιατική·
Καὶ μ' αὐτὸ λουλούδι ὅραιο
Στὴν κομπόστρατά μου θἄχω,
Ποὺ τὸ βάζουν κάτ... σ' αὐτί.
Μοισοκά

483. Στοιχειόγριφος

Γενάρχη ξακουστὴ νὰ κατελλάνω
Μὲ γράμμα, καταβάζω καὶ τὸν [τόνο,
Καὶ χρονικὴ μονάδα καμαρώνω.
Ἀττικὴ Αὐγὴ

484. Μεταγραμματισμός

Γνωστὴ τρίμορφη θεά
Ἕνα γράμμα της ἀλλάζει
Καὶ τῆς Τροίας τὸ στέμμα, νά,
Στὸ ξανθὸ κεφάλι βάζει.
Νίκη τοῦ Παισινίου

485. Ἀναγραμματισμός

Τὰ γράμματα μιᾶς πόλης μας
Στὴν τύχη μπερδεμένα
Πᾶμε,—καὶ κάποιο μάλιστα
Τὸ πᾶμε δυὸ φορές,—
Τ' ἀράδιασα ἔτσι ἄσκοπα,
Μὴ ὁ κόπος σὰ χαμένα
Δὲν πᾶμε: μιὰ βασίλισσα
Ἔκανε ἡ τύχη, ἰδές!
Τσούχτρα

486. Πυραμίς

```
          +
        * + *
      * * * * *
    * * * + * * *
  * * * * + * * * *
```

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: σύμφωνον, ἀριθμητικὴν ἡ πρόθεσιν, θαλάσσιον ζῶον, γονὴ Μιλησίας διΐσημος, γεωμετρικὸν σχῆμα.

Οἱ σταυροὶ καθέτως μυθολογικὸν ὄν, ἀπὸ τὰ ἰσχυρὰ καὶ πολεμοχαρῆ.

Γεώργ. Κ. Δρακόπουλος

487. Ἐπιγραφή

```
Α Ο Χ Σ
Α Σ Υ Ι Τ Α
Π Τ Α Λ Α Ρ
Γ Α Ι Ι Ν Α
Π Α Λ Α Η
```

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

488. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Πρέπει νὰ πᾶς στὰ μέρη κεῖνα, παιδί μου, γιὰ νὰ ἰδῇς μὲ τὰ μάτια σου τὰ θαύματα ποὺ σοῦ λέω.

— Μὰ ποῦ, μπαμπᾶ;

—Ἐκεῖ ποὺ σοῦ εἶπα.

Κυκλαμινὲ

489. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φιλέλληνα ποιητήν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα ὄρος βαλκανικόν.

1, Σοφὸς ἀρχαῖος· 2. Θηρίον· 3, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα· 4, Μέρος τοῦ σώματος· 5, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Κατεργαράκος

490. Ὁμοιόμορφα Ἐλλιποσύμφωνα

1. α α α α = Ὄρος τῆς Γραφῆς
2. α α α α = Πόλις τῆς Γραφῆς
3. α α α α = Καρπὸς ἐξωτικὸς
4. α α α α = Μετεωρολογικὸν Ἄετος τοῦ Πόντου

491. Γρῖφος

```
          τορ
        τορ   τορ
O — I : : I     το    Οἶκος
        τορ   τορ
          τορ
```

Ἔξυπνη Γατούλα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

492. Métagramme

Coupe la tête d'une plante
[grimpante
Mais colle-lui une autre
Et de cette action un peu ge-
[nante,
Tu auras un apôtre.
(Πρωτότυπον) Μιμέζα

493-495. Ciné-Rébus

1. 'Απὸ ἐδῶ.
2. Ζωὴ ἕνας ἐκεῖ.
3. Σκόλιξ γυμνός.

Τρεῖς εὐρωπ. πρωτεύουσαι.
Νιαγάρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 17

247. Ροδανὸς (ῥῶ, Δανός.) — 248. Ἰος-ἔς. — 249. Παπτακὸς - Ψαπτακὸς.— 250. Ἡ σβούρα.

251. ΕΥΤΕΡΠΗ ΠΟΛΥΒΟΣ ΥΠΕΡΙΩΝ ΡΩΜΥΛΟΣ ΠΟΔΑΡΓΗ ΑΠΕΛΛΗΣ *παντὶ πράγματι.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον ἐκ τῶν κάτω, ἀριστερόθεν καὶ δεξιόθεν ἐναλλάξ.) — 253. ΒΙΑΣ (Ἰάβα, Αἶας, Σόββας). — 254. Η-ΑΙ-ΙΕΥΕ = ΜΗ ΠΑΣΙ ΠΙΣΤΕΥΕ (Ἠλίας, Σλάρα, Ἡσίοδος, Ἥφαιστος, Διογένης, ΒουκολΥράστιον, ΜελπομΕνη.)---255. *Μὴ μετανόει ἀλλὰ προνόει* (μὴ μετὰ νόει-ἀλλὰ πρὸ νόει.)— 256. Pericles - eclipser.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1903) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1904—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *30* καὶ ραμμένος δρ. *35*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

Σεσταθῶντε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΙΓ' — 586/
Ἐρευνητὴ τοῦ Πόλου, ἐστειλα, περιμένω· Δ/σίς μου: Ὑπερείδου 21, Τσουνιδα

/ΚΙΓ' — 587/
Φώτη Σκοτάδη, εὐχαριστῶ γιὰ τὰ συγχαρητήρια. Καὶ τὰ δικά μου γιὰ τὴ «Χιονισμένη Ἀθήνα» σας. Κωνσταντερήσσα. Μεγάλη Ἑλλάς

/ΚΙΓ' — 588/
Σ ΠΑΡΑΞΙΚΑΡΔΙΟΝ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΥ
"Ἄνθος ἦτο καὶ ἐμαράνθη,
σπόρος ἦτο καὶ ἐξηράνθη . . . .
ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΠΟΙΝΑ

/ΚΙΓ' — 589/
Μπαίνω στὸ ὄμορφο σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως σκορπώντας σ' ὅλους ἐς φιλικοὺς χαιρετισμούς.
Διαπλασόπουλα-ες, μοῦ χαρίζετε τὰ Μικρὰ Μυστικά σας; Ἀπαντῶ ἀμέσως. Στείλτε: Γεωργαλᾶν, Πατήσια 45, Ἀθῆναι, γιὰ τὴ Γαλανομάτα

/ΚΙΓ' — 590/
Ἀθηναῖε, εἶπαμε νὰ κοιμηθῇς. ἀλλ' ὄχι νὰ γίνῃς ἡ Βαβὲ μὲ τοὺς ἀστεῖους! Λύτη ἦταν ἕλη ἡ δράσις σου: Ἀούακα!! ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ

/ΚΙΓ' — 591/
Μπαίνοντας στὸ περιβόλι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ τὰ πολύχρωμα λουλούδια της. Τὴν προσοχή μου τραβᾷ ἡ ΒΙΑΛΕΤΙΑΣΕΡΗ ΔΑΦΝΗ τὴν ὁποίαν καὶ ἰδιαιτέρως χαιρετῶ· Ὡραία Δάφνη, γνωρίζήσατε. Ἀλληλογραφεῖτε; Ἀνταλλάσσουσε τετραδιάκια; Ἡ ἀλληλογραφία σας πολὺ θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ! Φρόνιμο (τριλοκάριτσο, ἀγαπᾷς τὴν Φουρτούνα; Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ πολύ. Χαιρετίσματα στὴ Ζέφυρίνα.
ΤΙΓΡΑΝ

/ΚΙΓ' — 592/
Α ΦΡΟΔΙΤΗ τῆς ΜΙΛΟΥ, χίλιες καρδιόβγαλτες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή σου.
ΤΡΕΜΠΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑ

/ΚΙΓ' — 593/
Βαρδάτε κι' ἔρχομαι! Μπάμ! Μπαούμ! Πέτρος Ριανσαί=Πέτρος Ἀθηναῖος, Φωτεινὲς = Σαντοριναῖος, Δοξασμένο Ἠπειρωτάκι=Π. Ἀσκατᾶς, Κάταπρος Ἀράπης=Π. Οἰκονομάκης.
ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

/ΚΙΓ' — 594/
Διαπλασόπουλα-ες, θἀρνηθῆτε τὸ τετραδιάκι σας ἀπὸ Ξυπνοσούλι; Δ/σις: Σόλωνος 13, Βόλος.

/ΚΙΓ' — 595/
Ὁ Ἀδυσερινὸς θἀρνηθῇ τὸ τετραδιάκι του στὴν Πούλια; Δ/σις: Σόλωνος 13 Βόλος.

/ΚΙΓ' — 596/
Καλὴ ρίζα, Τάνταλε, στείλτε κάρτα σας μὲ ἀκριβῆ Δ/σίν σας. Δίως (ΚΙΓ'—494).
Ἀκακία

/ΚΙΓ' — 597/
«ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΙΕΡΟΛΟΧΙΤΩΝ» φιλίζει: Πίστις Πατρίς, Φάρος τοῦ Βοσπόρου, Δαφνοστεφὴς Ἑλλάς, Γάκτο Κοῦκκαν, Τὰ Κρίνα.
Α' Διαγωνισμὸς ἄνευ ἀπαντήσεων. Β' Καρτῶν καὶ Μικρῶν Μυστικῶν, προθεσμία δίμηνος, συμμετοχὴ δίδραχμος· δραβεῖα ἀπὸ !!.. Διαπλασόπουλα, δεῖξετε προθυμίαν, Δ/σις: (ΚΙΓ'—264).
Διαγωνισμῶν: Φαέθων
Μέλος: Γενναία Σπάρτη· ἀσχόλησις μέλη. Παρατείνουμε κλήρωσιν λαχείου μέχρι 15 Αὐγούστου.

/ΚΙΓ' — 598/
ΕΚΔΟΘΗ
ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΣΙΓΟΥΝΗ
Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ
Ἐν βιβλίον ἀφιερωμένον εἰς τοὺς νέους οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἐνατενισθοῦν ὡς ἐσωτερικὴν των ἀνάγκην τὸ νὰ ἐκτελέσουν ἔργα μεγάλα.
Τιμᾶται Δρχ. 10
(Ταχυδρ. τέλη ἐσωτ. δρ. 1. Ἐξωτ. δρ. 2). Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, περίπτερα, πρακτορεῖα ἐπαρχιῶν καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως.
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Δ. ΚΑΣΙΓΟΥΝΗ

Τύποις ΕΞΑΡΧΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Καὶ τὰ ἑπτακαὶ δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρεσχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παραδάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἰουλίου 1928* *Ἔτος 5ον.—Ἀριθ. 33*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Θάμενε ὥρα πολλὴ νὰ κοιτάζει τὰ λευκὰ παγιὰ τῶν πλοίων ποὺ περνοῦσαν καὶ τὰ καθάρια θαλασσοπούλια ἀπάνω ἀπὸ τὸ ἥσυχο νερό, ἀλλὰ ἡ ὥρα ἔφευγε κι' ἤθελε νὰ ἰδεῖ τὸ παρεκκλήσι, ποὺ ἡ μὶς Μίλδρεδ ἔλεγε πὼς ἦταν ὡραῖο μνημεῖο γοτθικῆς τέχνης.

Γύρισε πίσω ψάχνοντας νὰ τὸ βρεῖ.

Οἱ δενδροστοιχίες διασταυρώνονταν σ' ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ στάθηκε ἀμήχανη, χωρὶς νὰ ξέρει ποῦ ἔπρεπε νὰ γυρίσει.

—'Απὸ δῶ θἄναι! εἶπε καὶ μπῆκε σὲ μιὰ δεντροστοιχία, ποὺ οἱ κλάδοι της ἑνώνονταν ἀποπάνω σχηματίζοντας τοῦνγελ.

Δὲ γελάστηκε. Στὴν πρώτη καμπή, φάνηκε τὸ παρεκκλήσι μὲ τὰ φίνα του σκαλίσματα, σὰν ἕνα λευκὸ στολίδι μέσα στὸ πυκνὸ πράσινο.

Ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ κοντοστάθηκε στὸ κατώφλι, γιατὶ τῆς ἔκανε ἐντύπωση τὸ μυστικόπαθο φῶς, ποὺ βασίλευε ἐκεῖ μέσα.

Ὡστόσο τὰ μάτια της συνήθισαν, ἔκανε τὸ σταυρό της καὶ κοίταξε τριγύρω της. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τῆς φάνηκε πὼς αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε δὲν ἦταν ἕνας τόπος ὁλότελα ἄγνωστος!

Σὰν ἀπὸ ἔνστικτο, ἡ Νταίζη προχώρησε στὸ στασίδι, ὅπου γονάτιζε μικρούλα κοντὰ στὴ μητέρα της, καὶ κοίταξε ἀφηρημένη μιὰ μεγάλη εἰκόνα καμωμένη μὲ χρωματιστὰ τζάμια, ποὺ παρίστανε τὸ προσκύνημα τῶν Μάγων: Οἱ Μάγοι γονατίζουν μπροστὰ στὴν Παναγιὰ καὶ στὸ θεῖο Παιδί της, ἀπὸ πάνω οἱ Ἄγγελοι δοξολογοῦν, στὸ βάθος φαίνεται ἕνα καραβάνι φορτωμένο μὲ πλούσια δῶρα.

Ἕνα κομμάτι τζάμι ἔλειπε κι' ἕνα πουλὶ ἔμπαινε μέσα ξαφνικά, ἔκανε γρήγορες βόλτες μέσα στὴν ἐκκλησιά, κι' ὕστερα ἔβγαινε πάλι ἀπὸ τὴν τρύπα.

Κι' ἡ Νταίζη εἶχε πεποίθηση, ὅτι τὄχε ξαναΐδεῖ τὸ πουλὶ αὐτὸ νὰ μπαίνει καὶ νὰ βγαίνει τατιβίζοντας βιαστικὰ ἀπὸ τὸ σπασμένο τζάμι...

Ἕνα κουδούνι χτύπησε μακρυὰ καὶ τὴν ξύπνησε ἀμέσως ἀπὸ τὰ ὀνειροπολήματά της. Ἦταν ὥρα νὰ γυρίσει.

Ἔτρεξε, γιὰ νὰ μὴ τὴν περιμένουν, ἀλλὰ κοντὰ στὴν ἔπαυλη ἀπάντησε τὴ δεσποινίδα ντὲ-Πιερρεφὸν καὶ γύρισαν μαζί, κουβεντιάζοντας εὐθυμα.

«Δυὸ κύκνοι πλησίασαν . . .» (Σελ. 265, στ. γ'.)

Χωρίστηκαν στὴν εἴσοδο.

Ἡ κυρία Βερδιὲ περίμενε τὴ Νταίζη στὸ δωμάτιο, ὅπου τὴν ἔμπασε τὸ πρωΐ.

—Ἐδῶ θὰ τρῶμε πάντα μαζί, κόρη μου, εἶπε. Ὑποσχέθηκα στὴ μυλαίδη ὅτι θὰ σὲ προσέχω ὅσον καιρὸ μείνεις ἐδῶ. Κι' ἀλήθεια φαίνεσαι πολὺ μικρή. Πόσων χρονῶν εἶσαι;

— Δεκαπέντε, κυρία.

— Εἶσαι μικρούλα ἀκόμη καὶ βέβαια δὲν ξέρεις τίποτα ἀπὸ τὴ ζωή. Κάθε φορά, ποὺ θἀπαντᾷς δυσκολία, θἄρχεσαι νὰ μοῦ λὲς κι' ἐγὼ θὰ σὲ δόηγῶ.

— Εὐχαριστῶ πολύ, κυρία, εἶπε ἡ Νταίζη μ' εὐγνωμοσύνη. Ἀπὸ τὴ μητέρα μου χωρίστηκα μόνον ὅταν πῆγα στὴ μὶς Μίλδρεδ καὶ δὲν ξέρω, ἀλήθεια, πῶς πρέπει νὰ μιλῶ. Φοβᾶμαι πὼς θὰ σᾶς φανῶ πολὺ κουτή. Ἡ δεσποινὶς ντὲ-Πιερρεφὸν ξέρει νὰ μιλᾷ τόσο καλά!

—Ἡ νεαρὴ κοντέσσα ἔζησε πάντα μέσα στὸν κόσμο, κόρη μου, κι' ἡ μητέρα της εἶναι ἀπὸ πολὺ μεγάλο σπίτι. Ὅταν ζοῦσε ὁ κόντες, δεχόταν στὸ σπίτι της τὴν ἀνώτερη γαλλικὴ ἀριστοκρατία. Ἔτσι μαθαίνει κανεὶς πολὺ εὔκολα πῶς πρέπει νὰ μιλᾷ. Μὰ ἕνα κορίτσι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μιλᾷ ὅλη τὴν ὥρα, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι προσεχτικὸ καὶ σεμνό.

Ἡ κυρία Βερδιὲ ἦταν ἔξυπνη καὶ μορφωμένη γυναίκα, καὶ καθόλου ξιππασμένη· ἔτσι ἡ Νταίζη πολὺ γρήγορα πῆρε θάρρος μαζί της.

Καθὼς σηκώνονταν ἀπὸ τὸ τραπέζι, μπῆκε ἡ δεσποινὶς ντὲ-Πιερρεφόν.

— Ἐλᾶτε γρήγορα, Βιολέττα! εἶπε. Ἔχουμε νὰ ἰδοῦμε ἕνα σωρὸ πράγματα.

— Δὲ θ' ἀρχίσουμε τὸ ἐργόχειρο; ρώτησε ἡ Νταίζη.

— Ὄχι, προκομένη μου, εἶπε ἡ Λουΐζα γελώντας. Ἐγὼ εἶμαι λιγάκι τεμπέλα. Ἂς ξεκουραστοῦμε σήμερα κι' ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ αὔριο, ἂν καὶ ἡ κυρία Βερδιὲ τὸ ξέρω πὼς θὰ μὲ μαλώσει.

— Ἡ κυρία Βερδιὲ χαμογέλασε. Ἦταν πολὺ μαλακὴ κι' ἀγαποῦσε τὴ χαριτωμένη της μαθήτρια.

— Πρῶτα-πρῶτα νὰ μάθετε τὸ σπίτι μας, ἀφοῦ θὰ μείνετε τόσον καιρό, γιατὶ εἶναι πολὺ μεγάλο κι' ἔχετε φόβο νὰ χαθῆτε καμμιὰ φορά.

Καὶ πῆρε τὴ Νταίζη στ' ὡραῖο πάρκο, ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὴ θάλασσα κι' ἔφτανε ὡς τὴν κοιλάδα τοῦ Στούρ. Τὰ συντριβάνια διατηροῦσαν παντοῦ τὴ δρο-

σιά καὶ μέσα στὶς δεντροστοιχίες ξεχώριζαν ποῦ καὶ ποῦ κάτασπρα ἀγάλματα.

Ἤμαμαν ἕνα μεγάλον περίπατο καὶ κάθε τόσο ἔβρισκαν καὶ μιὰ καινούρια ὁμορφιά. Ὕστερα πήγαν στοὺς στάβλους καὶ στὰ σπιτάκια τῶν σκύλων κι' ἡ Νταίζη διασκέδασε πολύ. Ἡ Λουΐζα γνώριζε ὅλα τὰ ζῶα καὶ τὰ φώναζε τὸ καθένα μὲ τ' ὄνομά του.

—Ἂν ἤξερες ἱππασία, εἶπε, θὰ κάναμε ὡραίους περιπάτους μὲ τ' ἄλογα στὰ δάση. Τὸ χτῆμα αὐτὸ εἶναι ξέρεις πολὺ μεγάλο. Φαίνεται ὅτι γινόταν θαυμάσια κυνήγια ἐδῶ, στὰ χρόνια τῆς ὡραίας λαίδης.

— Ποιᾶς ὡραίας λαίδης ;

— Ἦταν ἡ λαίδη Διάνα, ἡ γυναίκα τοῦ λόρδου Ἐρλιγκτον. Πᾶνε δέκα χρόνια ἀπὸ τότε. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν εἶχε γίνει ἀκόμη ἡ ἐπανάσταση καὶ λὲν ὅτι ὁ κόσμος γλεντοῦσε πολύ. Ὁ βασιλιὰς ἔδινε γιορτὲς κι' οἱ εὐγενεῖς κοίταζαν ποιὸς νὰ κάμει τὴν λαμπρότερη ἐμφάνιση. Τώρα οἱ πύργοι τῶν εὐγενῶν εἶναι κλειστοὶ πιὰ καὶ δὲν κοτᾶ καμένες νὰ στολιστῇ λιγάκι, γιατὶ τὸ κόμμα ποὺ κυβερνᾷ ὑποστηρίζει πολὺ τὴν ἁπλότητα καὶ μάχεται τὴν πολυτέλεια. Αὐτοὶ εἶναι οἱ πουριτανοί, καθὼς τοὺς λένε... Τί κακὴ σκέψη τῆς μαμμᾶς, νὰ φύγει ἀπ' τὴ Γαλλία καὶ νὰ παντρευτεῖ μ' αὐτὸν τὸν κακὸ λόρδο Στάρλυ!

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τὰ εἶπε σιγανά, κι' ἡ Νταίζη τῆς ἀπάντησε τὸ ἴδιο σιγανά :

— Καὶ γιατί τὸν πῆρε, ἀφοῦ εἶναι κακός ;

— Καὶ ποῦ τὸν ἤξερε ; Ὁ παπποὺς ἤθελε νὰ γίνει αὐτὸς ὁ γάμος, καὶ στὴ Γαλλία ὅ,τι πεῖ ὁ πατέρας εἶναι γινομένο. Ὁ λόρδος εἶχε καλὴ θέση στὴν Αὐλή. Ποιὸς νὰ τὄξερε πὼς θὰ γινόταν ὕστερα ἀποστάτης ;

Τὸ χαρωπὸ πρόσωπο τῆς κόρης εἶχε πάρει ἕνα ὕφος γεματο πικρία καὶ περιφρόνηση κι' ἡ Νταίζη ποὺ τὴν ἤξερε πάντα γελαστή, συγκινήθηκε. Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι κι' ἡ Λουΐζα τῆς κράτησε τὸ δικό της τρυφερά...

— Ναί, εἶπε πάλι στὴ Νταίζη, ἡ ζωὴ εἶναι συχνὰ ἄσχημη ἐδῶ μέσα. Ἡ μαμμὰ λέει ὅτι τὸ καθῆκον της εἶναι νὰ μένει ἐδῶ. Ἐγὼ ὅμως πνίγομαι ἐδῶ μέσα καὶ θέλω νὰ φύγω. Ἴδιως ὅταν ἐκεῖνος εἶναι ἐδῶ, ἔστω καὶ περαστικός... Γι' αὐτὸ θέλω νἄχω μιὰ φιλιγκάδα...

Τὰ μάτια της εἶχαν γεμίσει δάκρυα καὶ ξαφνικὰ ἀγκάλιασε τὴ Νταίζη καὶ τὴ φίλησε μ' ὅλη τὴν ἀφέλεια τῆς παιδικῆς της ἡλικίας.

— Τώρα εἶναι πεθαμένη πιὰ ἡ ὡραία λαίδη ; ρώτησε ἡ Νταίζη γιὰ ν' ἀλλάξει τὴν κουβέντα.

Κάθησαν σ' ἕναν πέτρινο πάγκο, στὴν ἄκρη μιᾶς στέρνας.

— Περίμενε καὶ θὰ σοῦ πῶ, ἀπάντησε ἡ Λουΐζα. Ἐμεῖς ἐδῶ περνοῦμε σωστὸ μαρτύριο. Ἀκόμη κι' ὅταν λείπει, δὲν τολμᾶμε νὰ μιλήσουμε ἐλεύθερα. Εἶναι κάποιος Τζέκιν ἐδῶ, ὑπασπιστής του ἢ σπιούνος του, καὶ μᾶς τρυγυρνᾶ καὶ κρυφακούει καὶ τοῦ δίνει ἀναφορά. Κι' ἔτσι ὁ λόρδος Στάρλυ, ἐνῶ φαίνεται πὼς δὲν ἀνησυχατεύεται διόλου στὴ ζωή μας, ξέρει ὅμως τί κάνουμε καὶ τί λέμε, κι' ὅταν θέλει μᾶς ἀναγκάζει νὰ κάνουμε τὸ θέλημά του. Στὴν ἀρχὴ ἐγὼ ἔφερνα ἀντίσταση, ἀλλὰ μὲ φοβέρισε πὼς θὰ μὲ στείλει πίσω στὴ Γαλλία, κι' αὐτὸ θὰ τὴν πίκραινε πολὺ τὴ μαμμά... Δὲ λέω λοιπὸν τίποτα τώρα. Ξέρω πὼς ἡ θέση του εἶναι δύσκολη, γιατὶ θέλει νὰ κολακεύει τὸν Κρόμγουελ, ποὺ εἶναι πουριτανός, ἐνῶ ἐμεῖς εἴμαστε καθολικές.

— Καὶ πῶς σᾶς ἀφίνει νὰ ἔχετε τὴ θρησκεία σας ;

— Ξέρει πὼς ἂν μᾶς ἐπίεζε, ἡ μαμμά, θὰ σηκωνόταν καὶ θἄφευγε ἀμέσως. Κι' ἡ οἰκογένειά μας εἶναι πολὺ δυνατὴ στὴ Γαλλία.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΥΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΟΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Στὴν ἀρχὴ τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὰ ροῦχα του καὶ τὸν τίναξε γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν εἶναι στέλθηεια αὐτὸς ὁ ζῶο, ὕστερα τὸν χάϊδεψε μὲ τὴ μύτη της καὶ τὸν τίναξε πάλι. Ἀλλὰ δὲν τοῦ εἶπε οὔτε μιὰ λέξη γιατὶ τὴν εἶχε παρακαλέσει ὁ Νὶλς νὰ μὴ ξυπνήσει τὶς ἄλλες.

Φίλησε τὴ γριὰ χήνα καὶ στὰ δυὸ μάγουλα κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ τῆς διηγεῖται πῶς βρέθηκε στὸ Σκάνσεν καὶ πῶς ἔμεινε ἐκεῖ φυλακισμένος.

— Καὶ πρέπει ἀκόμη νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ἡ κυρὰ Μαριὼ ἡ ἀλεποῦ βρισκότανε κι' αὐτὴ στὸ Σκάνσεν, στὸ κλουβὶ τῶν ἀλεπούδων, ἐξακολούθησε ὁ Νὶλς σὰν εἶπε τὶς δικές του περιπέτειες. Καὶ παρ' ὅλο ποὺ μᾶς εἶχε κάνει τόσα φοβερὰ κακά, μολαταῦτα τὴν λυπήθηκα μὲ τὴν καρδιά μου. Ἦταν καὶ πολλὲς ἄλλες ἀλεπούδες μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ κλουβὶ κι' αὐτὲς φαίνονταν πολὺ εὐχαριστημένες ἀπὸ τὴ ζωή τους, ἐνῶ ἡ κυρὰ-Μαριὼ στεκόταν πάντα λυπημένη καὶ νοσταλγοῦσε τὴν ἐλευθερία της. Μὲ τὸν καιρὸ εἶχα ἀποκτήσει πολλοὺς φίλους στὸ Σκάνσεν, καὶ μιὰ μέρα ἄκουσα ἕνα σκυλὶ νὰ λέει ὅτι στὸ Σκάνσεν εἶχε ἔρθει ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἤθελε νἀγοράσει ἀλεπούδες. Εἶχε ἔρθει ἀπὸ ἕνα μακρινὸ νησί. Στὸ νησὶ αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν ἀφίσει πιὰ οὔτε μιὰ ἀλεποῦ καὶ τώρα ἔχουν φοβερὲς ζημίες ἀπὸ τοὺς ἀρουραίους καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἤθελαν νὰ πᾶνε πάλι ἀλεπούδες στὸ νησί τους γιὰ νὰ τοὺς ξεπαστρέψουν αὐτές. Μόλις τὰ ἔμαθα ἐγὼ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, πῆγα στὸ κλουβὶ τῶν ἀλεπούδων καὶ φώναξα:

— Ἄκουσε, κυρὰ-Μαριώ! Αὔριο θὰ ἔρθουν ἐδῶ ἄνθρωποι ποὺ θέλουν νἀγοράσουν ἀλεπούδες. Λοιπὸν νὰ μὴ κρυφτῇς οὔτε νἀγριέψῃς, ἀλλὰ νὰ σταθῇς μπρὸς-μπρός καὶ νὰ φήσῃς νὰ σὲ πιάσουν, ὥστε νἀποκτήσῃς πάλι τὴν ἐλευθερία σου.—Κι' ἀλήθεια, ἡ κυρὰ-Μαριὼ ἀκολούθησε τὴ συμβουλή μου καὶ τώρα τρέχει ἐλεύθερη σ' ἐκεῖνο τὸ νησί. Τί λὲς γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, κυρὰ-Ἄκκα ; Δὲν ἔκανα καλά ;

— Κι' ἐγὼ ἂν ἤμουνα, δὲν θἄκανα καλύτερο, εἶπε ἡ Ἄκκα.

— Χαίρουμαι πολὺ ποὺ συμφωνοῦμε καλά, εἶπε ὁ Νίλς. Τώρα ὅμως ἔχω νὰ σὲ ρωτήσω καὶ κάτι ἄλλο. Μιὰ μέρα εἶδα νὰ φέρνουν στὸ Σκάνσεν δεμένο τὸν ἀετὸ τὸ Γόργη, ἐκεῖνον ποὺ εἶχε παλέψει μὲ τὸν Φίλιππα, καὶ νὰ τὸν βάζουν μέσα στὸ κλουβὶ τῶν ἀετῶν. Φαινόταν καταλυπημένος κι' ἦταν σ' ἐλεεινὴ κατάσταση, καὶ πολλὲς φορὲς μοῦ ἦρθε νὰ πάω καὶ νὰ λιμάρω τὰ σύρματα τοῦ κλουβιοῦ του καὶ νἀνοίξω μιὰ τρύπα ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ πετάξῃ καὶ νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ ἔπειτα συλλογιζόμουν : Ὄχι, ὄχι, αὐτὸς εἶναι ἕνας ἐπικίνδυνος ληστής ποὺ τρώει τἀθῶα πουλιά. Δὲν ἤξερα ἂν ἔπρεπε νὰ ἐλευθερώσω ἕναν τέτοιο κακοῦργο καὶ γι' αὐτὸ σκέφθηκα ὅτι θὰ ἦταν καλύτερο ἂν ἔμενε ἐκεῖ. Τί λὲς τώρα γι' αὐτό, κυρὰ-Ἄκκα; Δὲν σκέφθηκα καλά ;

—Ὄχι, δὲν σκέφθηκες διόλου καλά, εἶπε ἡ Ἄκκα. Μπορεῖ κανεὶς νὰ κατηγορῇ τοὺς ἀετοὺς ὅσο θέλει, εἶν' ἀλήθεια ὅμως πὼς εἶναι τὰ πιὸ περήφανα ἀπ' ὅλα τὰ πουλιὰ καὶ πὼς ἀγαποῦν τὴν ἐλευθερία τους περισσότερο ἀπ' αὐτὰ καὶ εἶναι ἄδικο νὰ μένουν σκλαβωμένα. Ξέρεις τί θὰ ἔλεγα νὰ κάνουμε ; Μόλις ξεκουραστῇς λιγάκι, νὰ ξεκινήσουμε οἱ δυό μας γιὰ τὴ Στοκχόλμη καὶ νὰ πάμε στὸ μεγάλο κλουβὶ τῶν ἀετῶν γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν Γόργη!

— Αὐτὰ τὰ λόγια περίμενα ἀπὸ σένα, κυρὰ Ἄκκα, εἶπε ὁ Νίλς. Ὑπάρχουν κάποιοι ποὺ λένε ὅτι δὲν εἶχες πιὰ καμμιὰ ἀγάπη γιὰ κεῖνον ποὺ ἀνάστησες, γιατὶ ζῇ ὅπως πρέπει νὰ ζῇ ἕνας ἀετὸς σύμφωνα μὲ τὴ φύση του. Τώρα ὅμως βλέπω πὼς αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια. Τώρα ἐγὼ θὰ πάω νὰ ἰδῶ ἂν ξύπνησε ὁ Φίλιππας, κι' ἂν θέλεις ἐσὺ νὰ εὐχαριστήσῃς ἐκεῖνον ποὺ μὲ ἔφερε ἐδῶ, τότε θὰ τὸν βρῇς ὄἶχως ἄλλο πάνω στὸ βράχο, ὅπου εἶχες θρέψει μιὰ φορὰ ἕνα ὀρφανὸ ἀετόπουλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Η ΑΙΖΑ ΚΑΙ Ο ΜΑΤΑ

Ἡ ἀρρώστεια

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ποὺ ὁ Νὶλς Χόλγκερσον ταξίδευε μαζὶ μὲ τὶς ἀγριόχηνες, εἴδαμε ὅτι καὶ δυὸ παιδιὰ ταξίδευαν τὸν ἴδιο δρόμο. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἦσαν

ἀπὸ τὸ Βούνεμπο τοῦ Σμαίλαντ καὶ κάθονταν μὲ τοὺς γονεῖς τους σ' ἕνα μικρὸ σπιτάκι μέσα στὸ μεγάλο κάμπο τοῦ Ἀγιούγκ. Ὅταν αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἦταν πολὺ μικρὰ ἀκόμη, χτύπησε ἕνα βράδυ τὴν πόρτα τους μιὰ φτωχὴ γυναίκα καὶ τοὺς ζήτησε νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ τὴ νύχτα. Παρ' ὅλο ποὺ ἡ καλύβα μόλις χωροῦσε αὐτοὺς ποὺ τὴν κατοικοῦσαν, οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι δέχθηκαν μὲ προθυμία τὴν γυναίκα καὶ ἡ μητέρα τῆς ἑτοίμασε ἕνα στρῶμα. Ὁλόκληρη τὴ νύχτα ἡ δυστυχισμένη ἄρρωστη ἔβηχε τόσο πολύ, ὥστε τὰ παιδιὰ νόμιζαν πὼς θὰ πετοῦσε ἔξω ἡ καρδιά της καὶ τὸ ἄλλο πρωῒ ἦταν τόσο ἄρρωστη ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ φύγῃ.

Ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν ἔδειξαν τὴ μεγαλύτερη καλοσύνη ἀπέναντί της. Τὴν ἔβαλαν νὰ ξαπλώσῃ στὸ ἴδιο τους κρεββάτι κι' αὐτοὶ κοιμόνταν χάμω, κι' ὁ πατέρας ἔφερε τὸ γιατρὸ καὶ τῆς ἀγόρασε φάρμακα. Ἡ ξένη ὅμως ἀπὸ μέρα σὲ μέρα χειροτέρευε καὶ στὸ τέλος ἄρχισε νὰ τοὺς παρακαλεῖ νὰ τὴν διώξουν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ πεθάνῃ ἔξω στὸ δρόμο. Καὶ καθὼς ἐκεῖνοι δὲν ἤθελαν νὰ ἐκπληρώσουν τὴν παράκλησή της, τοὺς εἶπε ὅτι μιὰ τσιγγάνα ποὺ τὴν ἐχθρεύονταν τὴν καταράστηκε νἀρρωστήσῃ. Κι' ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ τὴν καταράστηκε κιόλας νὰ πάθουν τὰ ἴδια μ' αὐτὴν κι' ὅλοι ὅσοι θὰ τὴν ἔπερναν στὸ σπίτι τους καὶ θὰ φαίνονταν καλοὶ μαζί της. Ἡ ἄρρωστη λοιπὸν νόμιζε ὅτι ἡ κατάρα αὐτὴ βγῆκε ἀληθινὴ καὶ γι' αὐτὸ τοὺς παρακαλοῦσε νὰ τὴν πετάξουν ἔξω καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφερθοῦν πιὰ καθόλου γι' αὐτήν, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ τοὺς φέρει τὴ δυστυχία μέσ' στὸ σπίτι τους.

Οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι ὅμως δὲν ἔκαναν ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε ἡ ἄρρωστη. Βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὼς δὲν φοβήθηκαν λιγάκι, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἔκανε καρδιὰ νὰ βγάλουν στὴν πόρτα μιὰ φτωχὴ ἑτοιμοθάνατη γυναῖκα.

Σὲ λίγο πέθανε ἡ ἄρρωστη καὶ ἀπὸ τότε μπῆκε ἡ δυστυχία μέσ' στὸ σπίτι τῶν καλῶν φτωχῶν ἀνθρώπων. Πρῶτα βασίλευε ἀνάμεσά τους ἡ χαρά, γιατὶ μόλα ποὺ δὲν ἦταν πλούσιοι ἄνθρωποι, ἔβγαζαν τὸ ψωμάκι τους. Ὁ πατέρας ἔφτιανε χτένια γιὰ ἀργαλειούς κι' ὅλη ἡ οἰκογένεια τὸν βοηθοῦσε. Κι' ὅμα κάθονταν στὸ τραπέζι τῆς δουλειᾶς καὶ ὁ πατέρας ἄρχιζε νὰ λέῃ ἀστεῖα, τότε γελοῦσαν ὅλοι τόσο πολύ, ποὺ τοὺς ἀνέβαιναν δάκρυα στὰ μάτια.

Τὰ δυὸ παιδιὰ θυμόντουσαν τὴν ἐποχὴ ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς φτωχῆς γυναίκας σὰν ἕνα κακὸ ὄνειρο. Δὲν ἤξεραν πιὰ ἂν κράτησε πολὺ ἢ λίγον καιρὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, εἶχαν ὅμως τὴν ἐντύπωση ὅτι στὸ σπίτι τους γινόταν καθημερινὸς κηδειές. Τ' ἀδέλφια τους πέθαιναν τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ θάβονταν μέσα στὴν κρύα γῆ. Ἀλήθεια δὲν εἶχαν παρὰ τέσσερα ἀδέλφια μόνο, ἀλλὰ στὰ παιδιὰ φαινόνταν σὰν νὰ ἦταν πολὺ περισσότερα. Στὸ τέλος τὸ σπίτι ἔγινε τόσο σιωπηλὸ σὰν νὰ μὴ ζοῦσε πιὰ κανένας ἐκεῖ μέσα. Ἡ μητέρα προσπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ τὸ θάρρος της, ἀλλὰ ὁ πατέρας εἶχε γίνει ἄλλος ἄνθρωπος. Δὲν εἶχε πιὰ ὄρεξη οὔτε νὰ δουλέψῃ οὔτε νὰ κάνῃ ἀστεῖα, ἀλλὰ καθόταν ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ μὲ τὸ κεφάλι χωμένο μέσ' στὰ χέρια του.

Μιὰ μέρα ξέσπασε ἡ ἀπελπισία του τόσο ἄγρια, ποὺ τὰ παιδιὰ τὸν φοβήθηκαν. «Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω» εἶπε «γιατὶ ἔπεσε μιὰ τέτοια δυστυχία μέσ' στὸ σπίτι μας ; Ἐμεῖς ἐκάναμε ἕνα καλὸ βουβώντας τὴν ἄρρωστη. Εἶναι τὸ κακὸ λοιπὸν στὴ γῆ πιὸ δυνατὸ ἀπ' τὸ καλό ;»

Σὲ λίγες μέρες τὰ παιδιὰ ἔχασαν τὸν πατέρα τους. Δὲν εἶχε πεθάνει, ἀλλὰ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι. Εἶχε ἀρρωστήσει ἡ μεγάλη ἀδελφὴ ποὺ ἦταν ἡ ἀγαπημένη του, κι' ὅταν αὐτὸς εἶδε ὅτι θὰ πεθαίνε κι' ἐκείνη, δὲν μπόρεσε νὰ μείνῃ πιὰ στὸ σπίτι. Ἡ μητέρα ἔλεγε ὅτι γιὰ τὸν πατέρα αὐτὸ ἦταν καλύτερο, γιατὶ στὸ τέλος θὰ τρελλαινόταν ὄἶχως ἄλλο.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγε ὁ πατέρας, μπῆκε μεγάλη φτώχεια μέσ' στὸ σπίτι, καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε ἡ μεγάλη ἀδελφή, ἡ μητέρα ἔκλεισε τὸ σπίτι καὶ, μὲ τὰ δυὸ παιδιὰ ποὺ τῆς ἔμειναν, ἔφυγε ἀπ' τὴν πατρίδα της.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΛΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΑ.'

Ὅταν τὰ πιὸ κοντινὰ ψάρια, ποὺ ἔπλεαν κι' αὐτὰ στὸν ἀφρό, εἶδαν ἐκεῖνα τ' ἄσπρα φουσκωμένα πράγματα, τρόμαξαν πολύ. Δὲν τόλμησαν νὰ πλησιάσουν νὰ ἰδοῦν πὼς εἶναι πανιὰ ἄβλαβα καὶ νὰ ἡσυχίσουν, παρὰ εὐθὺς τὄβαλαν στὴ φευγάλα φωνάζοντας :

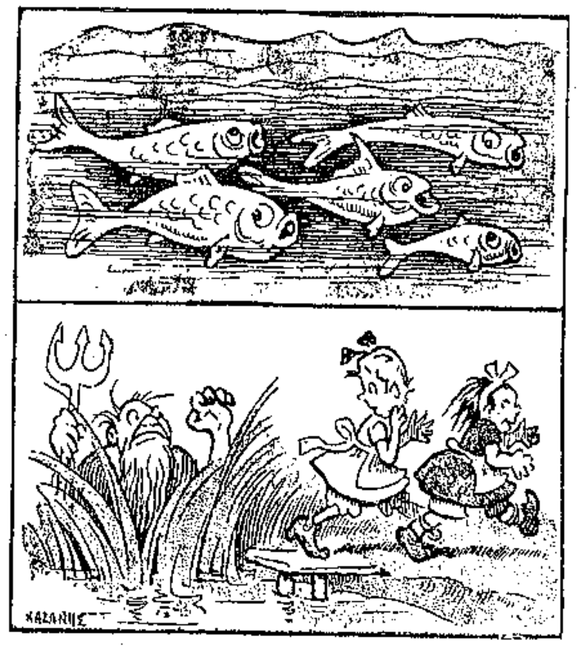

— Φυλαχτῆτε! Ἔφτιασαν ἀπὸ τὴ στεριὰ κάτι ἄσπρα θεριὰ πελώρια καὶ κολυμπᾶνε!.. Δυστυχία σ' ἐμᾶς τὰ ψάρια, χαθήκαμε!

Θὰ πῆτε : μὰ μιλοῦν τὰ ψάρια; Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ὄχι βέβαια. Μὰ ἔχουν κι' αὐτὰ μιὰ γλῶσσα ποὺ τὴν ἀκοῦν καὶ τὴν καταλαβαίνουν μεταξύ τους. Ἔτσι τἄλλα ψάρια ἄκουγαν πολὺ καλὰ τί ἔλεγαν ἐκεῖνα ποὺ ἔφευγαν τρομαγμένα. Καὶ τρόμαζαν κι' αὐτά, καὶ τὄβαζαν στὴν τρεχάλα, καὶ φώναζαν τὰ ἴδια. Σὲ λίγο ὅλη ἡ θάλασσα ἀναστατώθηκε, ἀπὸ τὸ βυθὸ ὡς τὸν ἀφρό. Τὰ ψάρια, λογῆς-λογῆς, μικρὰ καὶ μεγάλα, ἔγιναν ἕνα κοπάδι ποὺ ἔφευγε ξεφρενιασμένο...

Τὸ Στοιχιὸ τῆς Θάλασσας ὅμως, ποὺ ἀγαπᾷ καὶ προστατεύει τὰ ψάρια, εἶδε τὴ φευγάλα ἐκείνη, ρώτησε τί συμβαίνει, τοῦ εἶπαν γιὰ τ' ἄσπρα θεριά, καὶ βγῆκε νὰ τὰ ἰδῇ, νὰ τὰ σκοτώσῃ. Μ' ἀντὶ γιὰ θεριά, εἶδε δυὸ μικρὰ κορίτσια, ποὺ ἔριχναν στὴ θάλασσα ἀσπρόρουχα.

—Ἐ! τοὺς φώναξε μὲ μιὰ φωνὴ σὰ βροντή. Τί κάνετε σεῖς ἐκεῖ καὶ τραμάζετε τὰ ψάρια μου; Παιχνίδια εἶν' αὐτά;

— Μάννα μου! ἔκαμαν ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, καθὼς γύρισαν κι' εἶδαν τὸ φοβερὸ Στοιχιὸ μὲ τὸ τριδοντο καμάκι του. Κι' ἔκαμαν νὰ φύγουν.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Οἱ "ΦΙΛΟΙ„

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΤΑ τύχη, παρασταθήκα πρωτὲς σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ σκηνὴ ἀπὸ τὶς πιό... διδακτικές: Ἕνας πατέρας μάλωνε τὸ γιό του, ποὺ ἤθελε νἀγοράσῃ ἄλλο καπέλλο, ἐπειδὴ οἱ φίλοι του τοῦ εἶχαν βρεῖ πὼς αὐτὸ ποὺ ἀγόρασε, δὲν τοῦ πάει...

— Οἱ φίλοι σου καὶ οἱ φίλοι σου! φώναζε ὁ πατέρας. Μὰ νομίζεις πὼς εἶναι φίλοι σου αὐτοί; Κάθε φορὰ ποὺ θὰ βάλῃς κάτι καινούργιο, θὰ σοῦ ποῦν πὼς δὲν εἶναι καλό, πὼς δὲν σοῦ πάει, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σοῦ χαλοῦν τὴν εὐχαρίστηση καὶ νὰ σὲ βάζουν σ' ἔξοδα καὶ μπελάδες. Ἀπὸ κακία δηλαδὴ κι' ἀπὸ ζήλεια! Ἀμ δὲν εἶναι φίλοι αὐτοί; Ποῦ τοὺς βρῆκες; ποῦ τοὺς ξέρεις; ποῦ σὲ ξέρουν;... Μερικοὶ δὲν εἶναι οὔτε κἂν συμμαθητές σου. Ἄλλοι σοῦ τοὺς γνώρισαν ἔξω, στὸν περίπατο, στὸ ζαχαροπλαστεῖο, στὸν κινηματογράφο. Γνωριμιὲς τοῦ δρόμου. Παιδιὰ οἰκογενειῶν βέβαια, καλοντυμένα καὶ μὲ χαρτζιλίκι στὴν τσέπη. Δὲν πᾶς ἐσὺ μὲ παρακατιανούς, τὸ ξέρω. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς πὼς σἀγαποῦν κιόλα, πὼς ἐνδιαφέρονται γιὰ σένα ἀληθινά, ὅπως ὁ Πέτρος ὁ ξάδελφός σου, ὅπως ὁ Κώστας ποὺ εἶναι γιὸς τοῦ καλύτερου φίλου μου, ὅπως ὁ Νίκος ποὺ μεγαλώσατε μαζὶ ἀπὸ μωρά; Αὐτοὶ φίλοι σου, μάλιστα!... Ὄχι οἱ ἄλλοι...

— Μὰ οἱ ἄλλοι ἔχουν γοῦστο, μπαμπά! Εἶναι πιὸ τοῦ κόσμου...

— Τὸν κακό τους! Κι' ἐσὺ ἔχεις γοῦστο. Καθένας ἔχει τὸ γοῦστο του. Μὲ τὸ γοῦστο σου ἀγόρασες αὐτὸ τὸ καπέλλο. Καὶ σοῦ ἄρεσε, ἤσουν εὐχαριστημένος, ἐνθουσιασμένος... Βγῆκες ἔξω, εἶδες αὐτοὺς τοὺς γελοίους, σοῦ εἶπαν ἕνα λόγο, — ἐν' ἀστεῖο ἴσως, — τελείωσε! Τὸ καπέλλο σου δὲν ἀξίζει πιά, πρέπει νὰ τἀλλάξῃς!... Μὰ εἶναι ζωὴ αὐτή;... Γιὰ συλλογίσου πὼς ἡ ἴδια ἱστορία γίνεται καθεμέρα. Σὲ ἄφησαν ποτὲ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ «φίλοι», νὰ χαρῇς καπέλλο, φορεσιά, γραβάτα, παπούτσι, πορτοφόλι, μαντήλι, μολύβι; Ὅ,τι ἔχεις, ὅ,τι παίρνεις, σοῦ τὸ κατηγοροῦν, σοῦ τὸ κοροϊδεύουν. Μόνο τὰ δικά τους εἶναι ὡραῖα. Καὶ σύ, ἀνόητε, τοὺς ἀκοῦς, καὶ χαλᾶς τὴν καρδιά σου, κι' ἔρχεσαι στὸ σπίτι κλαμένος καὶ κάνεις σκηνές... Ἄ, αὐτὴ ἡ ἱστορία ἐγνοῶ νὰ τελειώσῃ! Δὲ θὰ σοῦ δώσω νὰ πάρῃς ἄλλο καπέλλο, νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος. Οὔτε τὴ μαμμά σου θἀφήσω νὰ σοῦ δώσῃ. Δὲν μποροῦμε νἀγοράζουμε πράμματα καὶ νὰ τὰ πετοῦμε γιὰ ψύλλου πήδημα. Τὸ καπέλλο σου ὡς χτὲς σοῦ ἄρεσε. Μπορεῖ νὰ σοῦ ἀρέσει καὶ σήμερα... Σιωπή! Δὲν ἀκούω τίποτα!

Δὲν ξέρω τί ἀπέγινε. Ὑποχώρησε ὁ πατέρας; ὑποτάχτηκε ὁ γιός;... Ξέρω μόνο πὼς ὁ πρῶτος εἶχε μεγάλο δίκιο καὶ πὼς αὐτοὶ οἱ «φίλοι», οἱ γνωριμιὲς τοῦ δρόμου, εἶναι φοβερὰ ἐπιζήμιοι, ἄρα ἐχθροί, γιατί κατὰ τὴν παροιμία, «φίλος ἐπιζήμιος ἐχθρὸς ἀποκαλεῖται». Κι' ἐκεῖνο ποὺ τοὺς κάνει τέτοιους, δὲν εἶναι τόσο ἡ κακία τους, ἡ ζήλεια τους ἢ ἡ ἐλαφρότη τους, ὅσο ἡ ἀνοησία ποὺ ἔχουν πολλὰ παιδιά, νὰ τοὺς δίνουν τόση σημασία! Ἡ περιφρόνηση, ἡ ἀδιαφορία, θὰ ἦταν τὸ μόνο ποὺ θὰ τοὺς ταίριαζε. Ἀλλὰ τὰ καλὰ παιδιὰ γελιοῦνται μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἔχουν νὰ κάμουν μὲ ἀληθινοὺς φίλους, ποὺ θέλουν τὸ καλό τους καὶ τοὺς συμβουλεύουν σωστά, ἢ μὲ ἀνθρώπους μεγάλου γούστου καὶ μεγάλης πείρας, ποὺ τὴν κοροϊδεία τους μπορεῖ καθένας νὰ τὴ φοβᾶται. Ἔ, αὐτὸ δὲν συμβαίνει παρὰ σπανιώτατα. Οἱ «φίλοι» εἶναι συνήθως κακὰ παιδιά, ζηλιάρικα, μοχθηρά, ποὺ δὲν ξέρουν κιόλα τί τοὺς γίνεται, καὶ ποὺ ἅμα βλέπουν τὸν ἄλλο νἀχῃ κάτι τι σὰν τὸ δικό τους ἢ καλύτερο, μεταχειρίζονται κάθε τρόπο, — πότε τὴ συμβουλή, πότε τὴν κοροϊδεία, — γιὰ νὰ τὸν κάμουν νὰ τὸ πετάξῃ. ἢ τοὐλάχιστο γιὰ νὰ τοῦ καταστρέψουν τὴν εὐχαρίστηση. Καὶ δὲν εἶναι μόνο τὰ φορέματα ἢ τὰ στολίδια ποὺ κινοῦν τὸ φθόνο αὐτῶν τῶν «φίλων». Εἶναι κι' ἄλλα τἄλλα πράγματα τοῦ ἄλλου: Τὸ σπίτι του, οἱ γονεῖς του, οἱ συγγενεῖς του, οἱ φίλοι του,—οἱ ἀληθινοὶ φίλοι,—τὰ μαθήματά του, τὰ βιβλία του, οἱ βαθμοί του, τὰ οἰκογενειακά του συγήθεια, οἱ διασκεδάσεις του, οἱ ἐκδρομές του, τὰ ταξίδια του, τὰ σχέδιά του, ἡ ζωή του. Ὅλα τὰ κοροϊδεύουν, ὅλα τὰ ἐπικρίνουν. ὅλα τὰ σχολιάζουν. καὶ γιὰ ὅλα τὸν κάνουν νἀπογοητεύεται, νὰ μεταναιώνῃ, νὰ θέλῃ νὰ τἀλλάξῃ,—ὅσα ἀλλάζουν τοὐλάχιστο, — νὰ μὴν τὰ ἐκτιμᾷ πιὰ καὶ νὰ μὴν τὰ χαίρεται. Ὅταν τὸν κάνουν νὰ μὴν ἀρέσῃ τὸ καπέλλο του καὶ νὰ θέλῃ ἄλλο, εἶναι ἴσως τὸ μικρότερο κακό. Γιατὶ τοῦ προξενοῦν τόσα ἄλλα μεγαλύτερα! Τοῦ δηλητηριάζουν τὴ ζωή. Τὸν κάνουν νὰ εἶναι πάντα ἀνήσυχος, μετέωρος, δυσαρεστημένος, δυστυχισμένος. Οἱ «φίλοι», οἱ καλοὶ φίλοι, αὐτοί!...

Ἄ, πῶς χαίρουμαι, πῶς καμαρώνω τὰ σπάνια ἐκεῖνα παιδιά, ποὺ δὲν τοὺς δίνουν καμμιὰ σημασία!... Εἶναι ἀληθινὰ εὐτυχισμένα! Οἱ «φίλοι» τὰ κοροϊδεύουν; Τοὺς κοροϊδεύουν κι' αὐτά. Οἱ «φίλοι» τὰ συμβουλεύουν; «Εὐχαριστῶ γιὰ τὴ συμβουλή» τοὺς ἀπαντοῦν καὶ δὲν κάνουν τίποτα. — Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ξέρουν τάχα πὼς οἱ «φίλοι» μιλοῦν ἀπὸ κακία καὶ ζήλεια; Ὄχι, δὲν πιστεύω νὰ τὸ ξέρουν. Ὅταν δὲν εἶναι κανεὶς κακὸς καὶ ζηλιάρης ὁ ἴδιος, δύσκολα σκέπτεται καὶ πιστεύει τέτοιο πρᾶγμα γιὰ τὸν ἄλλον. Ἀλλὰ εἶναι ποὺ ἔχουν τεποθήσῃ στὸν ἑαυτό τους, στὸ γοῦστο τους, στὶς ἰδέες τους, στὶς πράξεις τους, καὶ δὲν περμένουν νἀκούσουν τί θὰ πῇ ὁ «κόσμος» γιὰ νἀρέσουν τὸ καπέλο τους, τὸ φόρεμά τους ἢ ὅ,τι ἄλλο δικό τους. Ναί, τὰ χαίρουμαι καὶ τὰ καμαρώνω αὐτὰ τὰ σπάνια παιδιά. Ὅσο λυποῦμαι τἄλλα, τὰ κακόμοιρα, ποὺ τρέμουν τοὺς «φίλους»,—τὸν κόσμο,—ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπ' αὐτούς, ποὺ φοβοῦνται τὴν κοροϊδεία τους, ποὺ ἀκοῦνε τὴ συμβουλή τους καὶ ποὺ κανονίζουν τὴ ζωή τους ὄχι ὅπως τοὺς ἀρέσει αὐτονῶν, παρὰ ὅπως θέλουν οἱ ἄλλοι, οἱ «καλοθελητές»

Ἄ, νὰ ἡ λέξη! Ἔτσι τοὺς λέει ὁ λαὸς εἰρωνικὰ αὐτοὺς τοὺς φίλους. Κάνουν πὼς θέλουν τὸ καλό σου, μὰ δὲν θέλουν παρὰ τὸ κακό σου. Καί, τὸ ξαναλέω,—τὸ μικρότερο ἀπ' ὅλα εἶναι ὅταν σὲ κάνουν νὰ πηγαίνῃς στὸν πατέρα σου κλαμένος καὶ νὰ τοῦ γυρεύῃς ἄλλα λεπτὰ γιὰ νἀγοράσῃς ἄλλο καπέλλο, ἐπειδὴ τὸ χτεσινό σοῦ εἶπαν πὼς δὲ σοῦ πάει...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑ·ΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ".

Τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων. — Δόνιφαν καὶ Μπριάν. — Ἐκδρομές. — Μιὰ ποινή.

Εὐθὺς ἀμ' ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία, ὁ Γόρδων ἔκαμε τὸ σχέδιο τοῦ προγράμματος καὶ τὸ ὑπέβαλε στὴν ἔγκριση τῆς ἀποικίας.

Κατὰ τὸ πρόγραμμα τοῦτο, τὰ παιδιὰ θὰ συνεργαζόνταν δυὸ ὧρες τὸ πρωΐ καὶ δυὸ ὧρες τὸ ἀπόγεμα. Ὅσοι ἦταν στὴν πέμπτη καὶ στὴν τετάρτη τάξη, θὰ ἐδιδάσκαν τοὺς μικρούς, καθένας μὲ τὴ σειρά του, μαθηματικά, γεωγραφία, ἱστορία.

Γιὰ νὰ ξέρουν τὸ χρόνο, χρειαζόνταν ἡμερολόγιο καὶ ρολόγια. Εὐτυχῶς τὸ πλοῖο εἶχε. Κι' ὁ μὲν Οὐίλκοξ ἀνέλαβε τὴν ἐπιμέλεια τῶν ρολογιῶν, νὰ τὰ κουρδίζῃ τακτικὰ καὶ νὰ φροντίζῃ γιὰ τὴν καλή τους διατήρηση· ὁ δὲ Βάξτερ πῆρε τὸ ἡμερολόγιο, μὲ τὴν ὑποχρέωση νὰ σβύνῃ κάθε ἡμέρα ποὺ περνοῦσε, γιὰ νὰ ξέρουν ἔτσι πόσες τοῦ μηνὸς ἔχουν.

Τὸ θερμόμετρο καὶ τὸ βαρόμετρο παραδόθηκαν στὸν Οὐέπ. Αὐτὸς θὰ σημείωνε καθεμέρα τὶς μεταβολὲς τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ τῆς θερμοκρασίας.

Ἀποφάσισαν ἀκόμα νὰ κρατοῦν καὶ ἡμερολόγιο, δηλαδὴ νὰ γράφουν τακτικὰ τὰ καθημερινά τους συμβάντα στὴ νῆσο Σαίρμαν. Ἡ σύνταξη αὐτοῦ τοῦ ἡμερολογίου θἄταν δουλειὰ τοῦ Βάξτερ.

Ἄλλο σπουδαῖο ζήτημα ἦταν τὸ πλύσιμο τῶν ρούχων. Γιατὶ τὰ μικρὰ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ διατηροῦν καθαρὰ τὰ ροῦχα τους, ἂν κι' ὁ Γόρδων τὰ μάλωνε συχνὰ καὶ τὰ φοβέριζε πὼς θὰ τὰ τιμωρήσῃ. Ὁ Μόκος ἦταν ὁ ἐπιτηδειότερος στὸ πλύσιμο. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐπαρκοῦσε μονάχος, οἱ μεγάλοι ἀνέλαβαν νὰ τὸν βοηθοῦν.

Ἡ ἑπομένη ἦταν Κυριακή. Τὸ πρωΐ προσευχήθηκαν περισσότερο ἀπὸ τὶς ἄλλες ἡμέρες, ἔπειτα ἔπαιξαν καὶ διασκέδασαν ὡς τὸ βράδυ. Ἔτσι ἦταν τὸ πρόγραμμα τῆς Κυριακῆς. Μάθημα δὲν εἶχε· κι' ὅταν τὸ συγχωροῦσε ὁ καιρός, τὰ παιδιὰ θἄκαναν ἕνα μεγάλο περίπατο.

Τὸ βράδυ τραγούδησαν, ἐνῶ ὁ Γκάρνετ τὰ συνόδευε μὲ τ' ὄργανό του. Μόνο ὁ Ζὰκ δὲν θέλησε μὲ κανένα τρόπο νὰ λάβῃ μέρος στὴ χορωδία. ἂν κι' εἶχε τὴν ὡραιότερη φωνὴ ἀπ' ὅλους... Ἔπειτα κατὰ τὶς δέκα, πλάγιασαν νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ Πιστὸς θὰ τοὺς φύλαγε τὴ νύχτα.

***

Μπῆκε ὁ Ἰούνιος καὶ τὸ ψῦχος ἔγινε δριμύτερο. Δέκα καὶ δώδεκα βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδὲν ἔδειχνε τὸ ἑκατοντάβαθμο θερμόμετρο. Ὅλο τὸ νησὶ ἦταν χιονοσκέπαστο καὶ τὰ παιδιὰ ἔπαιζαν χιονοπόλεμο. Μιὰ μέρα, ὁ Κρός, ρίχνοντας μιὰ χιονιά, πλήγωσε χωρὶς νὰ θέλῃ στὸ κεφάλι τὸν Ζάκ, ποὺ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ πόνου.

— Δὲν τὸ ἤθελα, φώναξε ὁ Κρός, δὲν τὸ ἤθελα!

Ὁ Μπριάν, ἀκούγοντας τὴν κραυγὴ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἔτρεξε.

— Τὸ ξέρω, εἶπε τοῦ Κρός, πὼς δὲν

«Τὰ μικρὰ χιονοβολοῦσαν τὸν χιονάνθρωπο,..» (Σελ. 278, στ. β'.)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΤΕΩΣ

1. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΠΟΥΛΑΚΙΔΗΣ. Πειραιεὺς Ἀστέριος Α' Βραβείου 232ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.— 2. ΦΕΡΕΝΙΚΗ Γ. ΚΑΛΟΥΣΗ. *Σκοπελίστρα*, Ἰωάννινα. Α' Βραβεῖον 227ου Διαγων. Λύσεων. — 3. ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΘΑΝΟΥ. *Κορώ - Κ' ραλίνι*. Παρίσι. Α' Βραβεῖον 227ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων καὶ Β' Συνθέματος τοῦ 1925.

τόκανες ἐπίτηδες· δὲν κάνεις ὅμως καλὸν νὰ ρίχνῃς μὲ τόση δύναμη.

— Μὰ τί ἤθελε δῶ ὁ Ζάκ, ἀφοῦ δὲν παίζει; εἶπε ὁ Κρός,

— Οὔφ! φώναξε ὁ Δόνιφαν. Ζήτημα τὸ κάνατε τώρα καὶ σεῖς!...

—Ἀλήθεια, δὲν εἶναι τίποτα σπουδαῖο, εἶπε ὁ Μπριάν· θὰ παρακαλέσω ὅμως τὸν Κρὸς νὰ μὴν τὸ ξανακάνῃ.

— Τί νὰ τὸν παρακαλέσῃς, ἀδελφέ! φώναξε ὁ Δόνιφαν· ἀφοῦ σοῦ λέει πὼς δὲν τὸκανε ξεπίτηδες!...

— Καὶ τί σὲ νοιάζει σένα; φώναξε κι' ὁ Μπριάν. Τί ἀνακατεύεσαι: Ἀφησέ μας νὰ τὰ κανονίσουμε ὁ Κρὸς κι' ἐγώ. Δὲν εἶναι δική σου δουλειά!

— Εἶναι καὶ παραεῖναι, ἀφοῦ μιλεῖς ἔτσι! ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν μὲ πεῖσμα.

—Ὅπως θέλεις καί... ὅταν θέλῃς! εἶπε ὁ Μπριὰν σταυρώνοντας τὰ χέρια.

— Τώρα εὐθύς! φώναξε ὁ Δόνιφαν.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη παρουσιάστηκε ὁ Γόρδων. Ρώτησε τί συμβαίνει καί, ἀφοῦ ἔμαθε, ἔρριξε τὸ ἄδικο στὸ Δόνιφαν. Αὐτὸς χρωστοῦσε νὰ ὑποταχθῇ στὸν ἀρχηγό. Καὶ γύρισε στὴ σπηλιὰ μουρμουρίζοντας.

Ἔτσι ἀποσοβήθηκε τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ μονομαχία. Μὰ ἦταν φανερό, πὼς οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἀφορμὴ ζητοῦσαν νὰ πιαστοῦν.

***

Σαραντασκτὼ ὧρες ἔπεφτε χιόνι. Ὁ Σέρβης κι' ὁ Γκάρνετ, πρὸς χάρη τῶν μικρῶν, κατασκεύασαν ἕνα χιονάνθρωπο μὲ πελώριο κεφάλι, θεόρατη μύτη καὶ τεράστιο στόμα... Τὴν ἡμέρα, ὁ Δόλης κι' ὁ Κοστὰρ ξελάρρευαν καὶ τὸν χιονοβολοῦσαν. Τὸ βράδυ ὅμως, ὅταν μὲ τὸ σκοτάδι ὁ χιονάνθρωπος φαινόταν πολὺ μεγαλύτερος καὶ φοβερότερος, τὰ μικρὰ φοβόνταν καὶ νὰ τὸν κοιτάζουν...

— Ὦ, τοὺς λαγούς! φώναζαν ὁ Γ-

βερσον κι' ὁ Γέγκινς ποὺ ἔκαναν τοὺς γενναίους· ἀλλὰ ἐκεῖνοι μόνο ἤξεραν πῶς ἔτρεμε ἡ καρδούλα τους.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ μηνός, κάθε τέτοια διασκέδαση ἔπαψε, γιατὶ τὰ χιόνια εἶχαν βάλῃ τέσσερα-πέντε πόδια καὶ τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦσαν νὰ περπατοῦν. Κι' ἑκατὸ μόνο βήματα ἂν ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὴ σπηλιά, κινδύνευαν νὰ μὴ μποροῦν πιὰ νὰ γυρίσουν.

Ἀποκλεισμὸς λοιπὸν δεκαπέντε ὁλόκληρες ἡμέρες, ὡς τὶς 9 Ἰουλίου. Αὐτό, ἐννοεῖται, δὲν ἔβλαψε τὰ μαθήματα. Ἀπεναντίας τὸ πρόγραμμα τώρα ἐφαρμοζόταν πιὸ πιστά. Οὔτε ἡ ὑγεία τῶν παιδιῶν ἔπαθε τίποτα. Γιατὶ ὁ ἀερισμὸς τῆς κατοικίας γινόταν λαμπρὰ μὲ τὸ διάδρομο ποὺ ἔνωνε τὶς δυὸ κάμαρες καὶ τὶς δυὸ εἰσόδους. Μερικὰ κρυολογηματάκια, πονόλαιμοι, συνάχια, σημειώθηκαν βέβαια· ἀλλὰ εὔκολα πολεμήθηκαν μὲ τὴ φωτιὰ καὶ τὰ «ζεστὰ» τοῦ Μόκου,

Τὸ θερμόμετρο, μέσα στὴ σπηλιά, ἔδειχνε πέντε βαθμοὺς ἐπάνω ἀπὸ τὸ μηδέν· ἀπέξω, δεκαεπτὰ ἀπὸ κάτω. Ἡ διαφορά, βλέπετε, ἦταν μεγάλη. Πάντα ὅμως ἡ θερμοκρασία τῆς κατοικίας ἦταν χαμηλὴ καὶ τὰ παιδιὰ ἔπρεπε νἀναι ντυμένα βαριὰ καὶ ἡ σόμπα νὰ καίῃ νύχτα-μέρα! Κι' ἐπειδὴ ἡ ἀποθήκη τῶν ξύλων εἶχε μισαδειάσει, ἀποφάσισαν, στὶς 9 Ἰουλίου, νὰ πᾶνε στὸ δάσος νὰ τὴν ξαναγεμίσουν.

Ὅταν δὲν φυσᾷ, τὸ κρύο, ἔσο δριμὺ κι' ἂν εἶναι, ὑποφέρεται. Κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα, εὐτυχῶς, δὲν φυσοῦσε σχεδὸν καθόλου κι' ὁ οὐρανὸς ἦταν αἴθριος. Τὰ χιόνια πιὰ εἶχαν πετρώσει, εἶχαν γίνει σὰ μάρμαρο. Ἔτσι μποροῦσαν τὰ παιδιὰ νὰ περπατοῦν.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΒΡΑΔΑΚΙ

Τὴν ὥρα ἐκείνη,
Μέσ' στὴ γαλήνη,
Σὰ μένω μόνη,
Πῶς φθινοῦν οἱ πόνοι!

Ρολὸ τὸ βράδυ.
Σὰν ἕνα χάδι
πνέει τ' ἀγέρι,
Βλέπω ἓν ἀστέρι.

Βγῆκ' ἡ σελήνη.
Τὸ βιολὶ χύνει
σκιὰ θλιμμένο.
Μονάχη μένω...

Ἠμαρυλλὶς

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Ἔχουν ἁπλώσει καὶ πλημμυρίσει τὸ μπαλκόνι, ἐξαρανίζοντας κάτω ἀπὸ τὴν πλούσια τους ἄνθηση τυχοὺς καὶ σίδερα. Ἕνας κῆπος κρεμαστὸς πολύχρωμος, ὑπέροχα ὡραῖρας. Ἁπλώνονται τὰ θαμψάσια λουλούδια μέσα στ' ὀχυρὸ φῶς τοῦ φθινοπώρου, ἀνακατεύονται μ' ἕνα τρελλό, θριαμβικὸ ἀγκάλιασμα. Στέκομαι ἀμήχανη. Ποιὰ νὰ ξεχωρίσω; Ἐκεῖνα τὰ πελώρια λευκὰ—σοῦ θυμίζουν ψυχούλες πάναγνες, ἄσπιλες—κ' ἐκεῖνα τὰ κίτρινα σὰν καθάριο χρυσάφι.

Ἀνάμεσά τους, ξεπετιοῦνται ζωηρὰ τὰ κόκκινα, σὰν μεγάλες ματωμένες σταγόνες, σὰν κομμάτια πορφύρας ποὺ κάποιο ἀόρατο σπάταλο χέρι ἔχει σκορπίσει ὁλόγυρα. Εἶναι ἄλλα, μὲ ἰριδωτές, ρόδινες καὶ χρυσαφένιες ἀπυρρόσιες, σωστὸ μωσαϊκὸ χρωμάτων. Ὠχρορόδινα, ποὺ βρίσκονται σχεδὸν κολλημένα—ἀγαπημένα, ἀχώριστ' ἀδέρφια—ποὺ ἀπὸ μακριὰ σοῦ δίνουν τὴν ἐντύπωση γιγαντοδίκορου λουλουδιοῦ. Κι' ἄλλα ποὺ ξετινάζουν τ' ἀνυπόπτακτα πέταλά τους κι' εἶναι τόσο θεωρητικὰ στὴν ἀκαταστασία τους. Αὐτὰ τὰ κίτρινα, ποὺ σφίγγονται πιὰ δάκτυλο, καὶ γυρίζουν πρὸς τὰ μέσα σὰ νὰκλεψαν κάτι καὶ ζητοῦν νὰ τὸ κρύψουν.

Οἱ διαβάτες περνοῦν καὶ τὰ κοιτοῦν. Ἄθελα τὸ στόμα τους ἀνοίγεται ἀπὸ θαυμασμὸ κ' ἕνα χαμόγελο μισανοίγει τὰ χείλη τους. Καὶ τ' ἄνθια δέχονται τὸν αὐλαβικὸ θαυμασμό, τὴν ὀφειλὴ στὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴ γοητεία ποὺ προσφέρουν.

Τὰ εἶδα χτὲς καθὼς τὰ φωτόλουζε τὸ φεγγάρι, κ' ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι τὰ κουνοῦσε. Ἐλίγιζαν, καμπουριάζαν, πήγαιναν πέρα-δῶθε, καὶ ψιθύριζαν μυστικά. Τί νάχα; Μήπως προμάνταιναν τὸ αὐριανὸ κρύο, ποὺ θὰ τὰ νεκρώνῃ, ἢ μήπως μαρτυροῦσαν τὸν πόθο τους, τὴ δίψα τους, γιὰ λιγὸ ἥλιο, λίγη θερμὴ ἀγάπη;

Χρυσάνθεμα, χρυσάνθεμα, λουλούδια λατρεμένα, τὸ σύμβολο τῆς ζωῆς μου! Δὲν ἔχουν μείνει γιὰ σᾶς παρὰ λίγα χάδια, λίγα χαμόγελα τοῦ ἥλιου. Ἔχει σκορπίσει τὴν ἄνοιξη. καὶ τὸ φθινόπωρο, ὅλη τὴ φλόγα του κι' ὅλη τὴ θέρμη του καὶ γιὰ σᾶς δὲν ἔχει κρατήσει παρὰ λίγες ὀχρὲς ἀχτῖνες. Ἤρθατε ἀργὰ γιὰ τὸ μεγάλο τραπέζι τῆς χαρᾶς, καὶ δὲν ἔμειναν παρὰ λίγα φτωχὰ ἀπομεινάρια. Μὰ αὐτὲς σκορπᾶστε τὴν χάρη σας, μαγεύστε μάτια καὶ ψυχές, χαρίζεστε στῶν ἀπελπισμένων τὶς καρδιὲς λίγη χαρὰ κι' ἐλπίδες πολλές... Εὐλογημένα νάστε, λουλούδια λατρεμένα!

Νόρα

ΔΕΙΛΙΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

... Ὁ στενὸς ὁδρόμος, ὁ γραμτος ἀναλαμπές, γαλήνη, μελαγχολία, παίρνει μιὰν ἄψη γιορτινὴ ἅμα καλέουν τὰ παιδιά. Εἶναι πεντάξη μικρούλες ἀπὸ δέκα χρονῶν καὶ κάτω: μουτρίκια πυχουλά, ρόδινα' ματάκια ξέγνοια ποὺ κοιτάνε περίεργα, ἐφευρητικὰ πολεμάκια ἀνήσυχα, ἀνεκίνητα ποὺ ζυπνᾶνε ἀνατόμενα σὺ δρόμο σηκώνοντας σύννεφα σκόνης. Κάποιες παίζουν τὰ παιδιὰ σὺ στενὸ τὸ δρομο, κ' οἱ χαριτόμενες φωνοῦλες τους, τὰ τραλλὰ ξεφωνητά, τὰ γέλια ταιδιάσημητα, τοῦ δίνουν μιὰν ἄλλη ὄψη, μιὰν ὄψη γιορτινή... Κι' οἱ ὧρες κυλάνε τότε γοργές, καὶ τὰ φῶτ' ἀνάβουν, ἐνῶ ἡ λύση σκαπάζεται μ' ἕν ἀμρίβολο σκοῦρο χρῶμα, μ' ἕνα χρῶμα ποὺ μοῦ γερίζει θλίψη τὴν ψυχή, καθὼς νοιώθω τὴ νύχτα νὰ κατεβαίνῃ γοήγορη...

Ἀπόψε κουβάλησαν μιὰ καταγύρα συντρόφισα μὲ φωνές, μ' ἀλλαλαγμούς χαρᾶς. Ἦταν μιὰ μικρὴ φτωχούλα ποὺ δὲν τὴν καταδεχόταν ποτὲ σὺ παιχνίδια τους. Μ' ἀπόψε, ἡ μικρὴ κρατοῦσε κάτι στὰ χέρια της, κάτι ποὺ τῆς ἔδινε κάποια αἴσια ἀπὸ μάτια ὅλων: μιὰ ὁμπρέλα μὲ σκουριασμένα τὰ σίδερα καὶ χωρὶς πανί. Τὴν τριβολοῦσαν μὲ φονές' κι' ἡ μικρούλα ἄφηνε νὰ τὴν πέρνουν φοβισμένη μὰ κ' εὐχαριστημένη μαζί. Ἄ, μὰ λίγο τόχετε νὰ τὴν παίξουν κι' αὐτή, αὐτὴ ποὺ στεκόταν πάντα στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ τὰ κοιτοῦσε μὲ μιὰ σιωπηλὴ ἐπιθυμία στὰ μεγάλα γαλάζια της μάτια: Οἱ μικρούλες ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὴ σέρνουν καὶ νὰ χοροπηδᾶνε μὲ ἐρελλὲς φωνές, μά ἡ μεγαλύτερη τὶς ἔβαλε γρήγορα σὲ τάξη: διάρησε λίγους μπάτσους στὰ πιὸ ἄτακτα, χάϊδεψε τὴ μικρούλα ποὺ χαμογέλασε εὐχαριστημένη, καὶ τῆς πῆρε τὴν ὁμπρέλα. Ὕστερα, ἀφοῦ κοίταξε τριγύρω μ' ἕνα βλέμμα εὐχαριστημένο, τοὺς λέει μ' ἐπισημότητα: — «Παιδιά, τώρα θὰ παίξουμε. Ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ «Κυρία» καὶ νὰ προσέχετε καλά τί θὰ κάνω ἐγώ, γιὰ νὰ τὰ κάνετε καὶ σεῖς ὕστερα, μὲ τὴ σειρά σας...» Ἤρθε ἕνα ἅρος σοβαρό, σήκωσε φρύδι τὸ κεφαλάκι της, τέντωσε τὸ κορμί της, κ' ἄρχισενὰ βαδίζῃ καυτόντας φοῦμαλὰ τοὺς ὤμους της. καὶ χτυπώντας τὴν ὁμπρέλα στὴ γῆ. Οἱ μικρούλες ἀκολουθοῦσαν μ' ἕνα σιωπηλὸ θαυμασμό, σκουντώντας ἡ μιὰ τὴν ἄλλη γιὰ νὰ βρίσκονται πιὸ κοντὰ σεὴν «Κυρία». Σπρωχνόμενες πήγαιναν μαρσοπί, γκρίζοντας τὰ κεφαλάκια πρὸς αὐτὴ καὶ κοιτοῦζοντάς την ἄπληστα.

... Κ' ἡ «Κυρία» προχωροῦσε ἀργά, μεγαλόπρεπα. Πῆγε ὡς τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, κ' ἔστεκε γύρισε μὲ τὴν ὅλη σοβαρότητα, ἀκολουθοῦμενη πάντα ἀπὸ τὸν ἴδιο σιωπηλὸ θαυμασμό. Πρὶν ὅμως ἡ «κυρία» φτάσει στὸ σημεῖο ἀπ' ἄπου ξεκίνησε, οἱ μικρούλες, ἀνυπόμονες ἴσως, κουρασμένες ἀπὸ τὴν ἀποδοκία, ἐρχόταν στὴν ὁμπρέλα. Τὴν ἅρπαξε ἡ ἰδιοχτήτρια ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν κρατοῦσε κάτλα γερὰ μιὰ ἄλλη μικρούλα, ποὺ ἔβαλε τὶς φονές: — «Θέλω ἐγὼ τώρα νὰ γίνω «Κυρία» ποὺ λέω! μαμμά, μαμμάκα μου, δὲν μ' ἀφήνουν νὰ γίνω Κυρία!...»

Ὁ ὁρόμος εἶχε γίνει ἀνάσταση ἀπ' τὶς φονές. Οἱ μητέρες ἔτρεξαν ἀνήσυχες, ἐξέτασαν καὶ ἔκριναν σὰν ἁμέλεχτα δικασπές: ἡ ὁμπρέλα δόθηκε πιὰν ἰδιοχτήτρια μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ μὴ ξανανφανῇ πιὰ σὺ δρόμο ἐκεῖνο. Λίγο ἐπεργετικὸ ξύλο ἔπεσε στὶς ἄλλες ποὺ ἐξαφανίστηκαν μὲ κλάματα στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου μὲ κλάματα καὶ φονές. Νὰ σπλήσουν, τὰ τέρατα, νὰ διακόψουν μιὰ κουβέντα τόσο ἐνδιαφέρουσας...

Καλόκαιρες μικρούλες... ἡ τιμωρία ἦταν λιγάτα βαριά. Ἀδικη βάλεγα. Πάντως πῆς ἔδωσε τὴν κατάλληλον ποτὲ σὺ παιχνίδια τους. Μ' ἀπόψε, ἡ μικρὴ κρατοῦσε κάτι στὰ χέρια της, κάτι ποὺ τῆς ἔδινε κάποια αἴσια ἀπὸ μάτια ὅλων: μιὰ ὁμπρέλα μὲ σκουριασμένα τὰ σίδερα καὶ χωρὶς πανί. Τὴν τριβολοῦσαν μὲ φονές' κι' ἡ μικρούλα ἄφηνε νὰ τὴν πέρνουν φοβισμένη μὰ κ' εὐχαριστημένη μαζί. Ἄ, μὰ λίγο τόχετε νὰ τὴν παίξουν κι' αὐτή, αὐτὴ ποὺ στεκόταν πάντα στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ τὰ κοιτοῦσε μὲ μιὰ σιωπηλὴ ἐπιθυμία στὰ μεγάλα γαλάζια της μάτια: Οἱ μικρούλες ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὴ σέρνουν καὶ νὰ χοροπηδᾶνε μὲ ἐρελλὲς φον

πού ἔκαμε ὁ τυπογράφος; ! καμμιά σχέση βέβαια δὲν ἔχει ἡ καημένη μὲ τὸ κιρκυδζι' τὸ διόρθωσα') *Δεαβιόπουλο* (πολὺ μοῦ ἄρεσε ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκθρονίσης στὸ βουνό· τώρα ποὺ ἡσύχασες, θὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα;) *Ἀντιγόνην* (χαίρω ποὺ πέτυχε ἡ «Μικρὰ Ἀγγελία» σου καὶ κυδεμόνα ἔχεις γράμματα ἀκόμα Διαπλασοπούλα ποὺ τόσο σὲ χαροποιοῦν.) *Κάκιαν Μιραμπέλ* (ἔλαβα καὶ τὸ Ἀνέκδοτό σου γιὰ τὴν «Κυριακὴ» καὶ τὰς Ἀσκήσεις σου') *Ζακυνθινό Μενεξεδάκι* (πολὺ καλὴ ἡ Συλλογή σου γιὰ πρώτη φορά· σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τάλλα ποὺ γράφεις· ναί, ὁ Λεξίγραφος αὐτὸς εἶναι πολὺ κύριος καὶ γνωστότατος·) *Χλωρὴν Βασίλισσαν* (κι' ἐγὼ προτιμῶ αὐτὰ τὰ «Παιδικὰ Πνεύματα» ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ὅταν εἶναι, ἐννοεῖται, ἐπιτυχημένα· νὰ μοῦ στέλνῃς πάντα κι' ἐγὼ θὰ διαλέγω·) *Ἀνθούλαν* (ἱπποριὲς νὰ πάρῃς κι' ἄλλο ψευδώνυμο καὶ σὲ ἔγκριση νὰ βάλουμε ἕνα σημεῖο ποὺ νὰ τὸ ξέρουμε μόνο ἐσὺ κι' ἐγώ· ἔτσι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ τὸ «ἀνακαλύψουν», ἂν μάλιστα δὲν τὸ πῇς οὔτε στὶς πιὸ στενές σου φίλες...) *Πηλιορείτικο Κεράσι* (δὲν ἀμφιβάλλω γιὰ τἀποτελέσματα· ἤτανε δυνατὸ «νὰ πάνε χαμένοι» τόσοι κόποι; σὲ συγχαίρω λοιπὸν καὶ τώρα θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ γράψῃς μὲ πιὸ σκοῦρο μελάνι, γιατ' εἶδα κι' ἔπαθα νὰ διαβάσω τὸ γράμμα σου.. *Μάγισσαν* (σοῦ ἐστειλα τὸ Βραβεῖο καὶ Μ. Μυστικά· μὴν ἔχεις καμμιὰ «σύψυχα» γιὰ ὅλους ὑπάρχει τόπος καὶ καιρός, προπάντων γιὰ τοὺς μικρότερους ποὺ μποροῦν νὰ παριμένουν· ἔπειτα μὴν ξεχνᾶς πὼς σ' αὐτοὺς περισσότερο δικαιώνεσαι οἱ διαγωνιζόμενοι δεκαροῦντα κατὰ ἡλικίας·) *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι* (γιὰ τὰ κομμάτια σου δὲν ἤλθε ἀκόμα ἡ σειρά τους νὰ τὰ δικάσω· βλέπω τώρα πῶς ἔχεις γράψει κι' ἄλλο σὲ τέλος τοῦ γράμματός σου· ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ λησθῇ ὅπ' ὄψει πρῶτο γιατί δὲν θέχομε τώρα κομμάτια, καὶ δεύτερο γιατί δὲν εἶναι γραμμένο μόνο του, σὰ χωριστὸ χαρτί·) *Φαντίναν* (ἔλαβε·) *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* (σὲ συγχαίρω, καλὸ ταξίδι· γὰ ἰδῶ λοιπόν, θὰ μοῦ γράψῃς τώρα ταχτικώτερα;) *Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα* (χαίρω ποὺ ξαναρχίζεις τὴν ταχτικὴ ἀλληλογραφία καί· ἐλπίζω, ὄχι μόνο μὲ λόγια·) *Γεώργιον Ν. Διώκην* (εὐχαριστῶ πολὺ τὸν ἀδελφό σου, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχω διάλου τόπο· ἀργότερα νὰ ἰδοῦμε·) *Θαλασσίαν Λύραν* (χαίρω πάρα πολὺ· γράφε μου·) *Νέμεσιν* (ἔντεκα χρόνια; ὦ, τί παλιὰς καὶ καλὲς φίλες!) *Μαρίαν Κορὲ* (καλῶς ἦλθες· καλῶς νὰ ἔλθουν κι' οἱ ἄλλες· χαίρω ποὺ θὰ λαβαίνῃς τώρα μέρος στὴν κίνησι·) *Σπετσιωτάκι* (λυσχαρίσω ἔστειλα· ἡ Ε. Η. δὲν εἶχε·) *Μῆλο Φιρίκι* (ἐλήφθη· ναί!) *Ἀστραπόβροντο* (ἔλαβε·) *Γλυκειὰν Χαραυγήν* (·ἔλαβα·) *Χρυσαλλίδα, Βαρῶνον Πομμερού* κτλ. κτλ.

Ἀκρίτην, Μοναδό, Τρελλὴν Πεταλουδίτσαν, Κόκκινον Διάβολον, Δημ. Καρβέλαν, Μανώλην Χατζηγιάννην (ἐστειλα).

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ἰουλίου θὰ ἀπαντήσω στὸ ἑπόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 240ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 14 Σεπτεμβρίου.

496. Λεξίγριφος

Ἄρθρο μόνο μ' ἕνα μέρος
Ἀπ' τὸ ἄθρμα ἂν ἑνωθῇ.
Ὁ τυρλὸς αὐτὸς ὁ γέρος
Ὢ, τί θεῖα ποὺ τραγουδεῖ!...
Μαραμένη Ζαΐα

497. Λογοπαιπτικὸς Λεξίγριφος

Ἀπ' τὴ Σάμο τὸ βαπόρι μας
Ἀπευθύνεται πρὸς τὴ Θράκη,
Μὰ περνώντας ἐστυθήκαμε
Σ' ἕνα ὅμορφο νησάκι.
Ἀλπινιστὴς

498. Μεταγραμματισμὸς

Εἶμαι ποταμὸς πλατύς,
Τὸ λαμπό μου ὅμως ἀλλάζεις
Κι' ὁρατὸ βλέπεις εὐθὺς
Κι' ἀπ' τὸ φόβο σου φωνάζεις.
Πέτρος Ριονσαί

499. Ἀναγραμματισμὸς

Ὅπως εἶμαι, τρέχω, βρέχω...
Μ' ἀπ' τὰ γράμματα που ἔχω
Ἕνα μονο ἂν μοῦ διπλώσῃς
Κι' ἄλλα μου τ' ἀνακατώσῃς,
Τόσο ὠφθονα θὰ βρεθῶ,
Ποὺ μιὰ λίμνη θὰ ἰδῇς ἐξω.
Μικροσκοπικὸς Γίγας

500. Πυραμὶς

\+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *

Οἱ σταυροὶ καθέτως κοινύτατον ἔντομον. Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: σύμφωνον,— τρωκτικόν,— ὄργανον ἀκουστικὸν καὶ μουσικόν,—ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ δημῶδες ἱστορικόν του ὄνομα, — ὕ,τι ἀκατάληπτον καὶ ἀνεξήγητον, — πόλις τῆς Γερμανίας, πατρὶς μεγάλου φιλοσόφου.
Κωνσταντίνος Δ. Βεργόπουλος

501. Ἐπιγραφὴ

Μ Ν Α Π
Ο Ρ Τ Ε
Ι Ρ Α Ν
Ν Ο Τ Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Χρυσαλλὶς

502-506. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τὸ αὐτό, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
ἀγών, ἄρτος, ὄνος, ἄλλος, ὄμμα.
Ζακυνθινὸ Μενεξεδάκι

507. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ καθεξῆς, ἀποτελοῦν μέγαν καλλιτέχνην τῆς ἀρχαιότητος:

1, Τὸ τρώγεις· 2, Τὸ πίνεις· 3, Κοιμᾶσαι μέσα· 4, Τὸ φυτεύεις· 5, Τὸ λατρεύεις· 6, Τὸ κυβαλλικεύεις (ἀλλὰ δὲν πίνει ζῶον·) 7, Εἶσαι ὅσο κηπαίνεις εἰς τὸ σχολεῖον.

Τζὼν Π. Μανιατόπουλος

508. Φωνηεντόλιπον

γπ- τ - φλ - σ - μ - τ - λττμτ - τ
Μῆλο Φιρίκι

509. Γρῖφος

λι		λι
λι		λι λι λι
λι	σάκκα	λι λι λι
λι		λι λι λι
λι		λι

Βωμὸς τῆς Λευτεριᾶς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

510. Enigme

Les hommes ont plus besoin
[de moi que d'or,
Car sans moi souvent ils meurt-
[ent sur leurs richesses;
Si je pique la main qui me fait
[des caresses,
A celle qui me bat je donne
[mon tresor.
Ἐνδοξο Σαῦλι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 18

257. Ὀβολὸς (ὁ Βόλος.) —258. Γιαστὴρ-ἀστήρ. — 259. Οἶνος-αἶνος.— 260. Ὁ πεῦκος, ἡ πεύκη. τὸ πεῦκον.—261.

Κ	262. ΔΕΝ-
ΑΡΑ	ΑΡΟΝ (ἔν-
ΚΡΗΝΗ	δον, ναρόν,
ΚΡΑΝΟΣ	ράδον, ὄρνε-
ΜΕΣΣΗΝΙΟΣ	ον.)— 263. Ἅλας (ΘΑΛΑΣσα).—
ΤΑΧ	264. *Τάχ' αὔριον ἔσται*
ΑΥΡ	*ἄμεινον.* Ἡ ἀνάγνωσις
ΙΟΝ	κανονικῶς. (ΤΑΧυδρόμος, ΑΥΡα, ΙΟΝιον,
ΕΣΤ	ΕΣΤία, ΑΙΑκός, ΜΕΙ-
ΑΙΑ	ζον, ΝΟΝαι.)—265. Οὐ-
ΜΕΙ	δεὶς ἀναμάρτητος εἰ μὴ
ΝΟΝ	ὁ Θεός.— 266. *Δὶ δέκα ἐντολαὶ ἐγράφησαν ἐπὶ δύο πλακῶν.* (ε δέκα, ἐν τῷ λέ, αγ ραφ εἰς ἄν, ἐπὶ δύο πλα κόν.)—267. Donnez le bon exemble.— 268. Vanité des vanité, tout est vanité.

Αἱ ΔΙΑΠΛΟΠΑΙ ΕΦΘΑΣΑΝ

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διαπλάσεως νὰ περάσετε εὐχάριστο παλοναίρι.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *30* καὶ ραμμένος δρ. *35*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου πρασθετέα εἰς τὰς ἀνωτέρω: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς ἀτίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΙ' — 598/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΩΝ ΧΑΛΚΗΔΟΣ

Ὁ Διαγωνισμὸς (ΚΗ'—429) παρατείνεται μέχρι τέλους Αὐγούστου. Ἀνάθεμον Ρόδαν, εὐχαριστοῦμεν. Περιμέναμεν ἀπαντήσεις ἀπὸ Λιλάντα, Μαγεμένο Βασιλόπουλο, Ἀρχαία Ἑλλάδα, Κολοκυθοπορο, Θαλασσοταραχή.

Ὁ Γραμματεύς:
Στεναγμὸς τοῦ Πόντου

/ΚΙ' — 599/

Ψυχὴ τῆς Λεσβίου=Ν. Ἀγγελῆς.
Ἀπ' τὸ τέννις
Ἔξυπνη Γατούλα, Πεταλούδα

/ΚΙ' — 600/

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΛΥΘΕΝΤΟΣ ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΕΥΑ»

Βραβεῖον Α') ΔΑΤΑΝΙΑ /Πόλεμος, Ξενοπούλου, Β') ΧΙΜΑΙΡΑ /Ἱλοθύσιαι καὶ Φτωχοί, Ξενοπούλου, Γ') ΘΡΑΨΑΛΑ /Ἰσαβέλλα Ξενοπούλου, Δ') ΜΑΡΓΙΤΣΑ /Διηγήματα τῆς Στάνης, Χριστοβασίλη, Ε') ΑΙΔΑΛΑ /Δομένα, Δημοπούλου.

Παρακαλοῦμε νὰ μᾶς συχωρήσετε **τὴν** ἀσυχώρητη ἀμηχανία. Ὅσες βραδεύτηκαν ἂς στείλουν Δ/σεις στὴν **Πηνειὰν** Σαντέ, Δίβρην Λαμπίσης.

/ΚΙ' — 601/

Δ/σεις μου. ἀλλάζει: **Νίτσαν** Βαρουξάκη, Δαφνιᾶς Μαλεβιζίου Κρήτης.

Ἀνέσπερη Εὐτυχία

/ΚΙ' — 602/

Ἀνταλλάσσω τετραδάκια μὲ παιδιὰ πάνω τῶν 15 χρονῶν. Δ/σεις: **Κατίνα Καλοϊτάκη** (διὰ ΕΚ.) Δαφνιᾶς Μαλεβιζίου Κρήτης.

Ἰβάνα

/ΚΙ' — 603/

Ἄβδα... «Κυρία Ἀγκαθάκη», **Πορφυρογέννητη**, Ἀλληλογραφοῦμε; Δ/σεις μ. τ. **Μακρυγιάννη**. **Μυρόλουστη**

/ΚΙ' — 604/

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ κάρτες μὲ ὅλο τὸ Διαπλασοκόσμο. Δ/σεις μου: **Tzimme-Forklié, Psaltik Soliuk No 21 (pour Orlette), Constantinople—Turquie.**

Ὀρλέττα

/ΚΙ' — 605/

Ἐσμεραλδα που, χίλια γλυκὰ γιλὰ καὶ καλὸ ταξιδι.

Ὀρλέττα

/ΚΙ' — 606/

Γλιτώσαμε ἀλλὰ ξέφτυσε. Κύριε Διάβολε δὲν εἶμαι ὁ Πέτρος Ἀθηνάτος (Σ. Δ. —Βέβαια). **Πέτρος Ριονσαί**

/ΚΙ' — 607/

Ἠως=Ἑλένη Νομικοῦ.

Φωτιτὴς

/ΚΙ' — 608/

Ἐπιθυμῶ νὰ ἀλληλογραφήσω μὲ Διαπλασοπουλάκι τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Δ/σεις: *Démétre G. Yannopoulos, Poste-Restante, Pharmacien—Lesbos.*

/ΚΙ' — 609/

ΠΑΤΡΑ-ΤΚΟΣ ΑΣΤΗΡ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Α' ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ἀγράφων καρτῶν (ταχείων).

Προθεσμία τριήμηνος. Συμμετοχὴ κατὰ δοῦλαμην (ἄνευ τῶν πέντε δραχμῶν).

ΒΡΑΒΕΙΑ:

1ον) Φωτογραφικὴ μηχανή.
2ον) Ὡρολόγιον (χειρὸς ἢ τσέπης κατὰ δοῦλαμην).
3ον) Φούτ-μπολλ No 5 (πλήρες) δι' ἀγόρι ἢ ταυτόσημος χρυσῆ διὰ κορίτσι.
4ον) Ἀγαλματίων μαμμάρων.

Οἱ πέντε διάφανοι ἀνὰ ἓν μετάλλιον ἐπάνω.

ΣΠΕΥΣΑΤΕ!!!

Περιμένομεν ἀπ' ὅλους τους.

Δ/σεις: **Ἀνδρέαν Γιαννακόπουλον, Τριῶν Ναυάρχων — Ρήγα Φερραίου. Πάτρας.**

Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν:
Μικρὸς Γυμναστηριώτης

/ΚΙ' — 610/

Λάουρα, θεία Ἀλέκου ἐπιμένει νὰ πληρωφορηθῇ ποῦ θὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι τὸ Ζ. Π. Ψ-ρος

Ἑλλάδος Παλιγγενεσία

/ΚΗ' — 611/

Ἀνταλλάσσω τετραδάκια μὲ ὅλους τους. Ἱσπανιόλα, Φτωχὸ Χαμόμηλο, Κουκουναρόβρεμμένε, Σαμιωτοπούλα, Μακντόφ, Ζουλέϊκα στέλλετε. Δ/σεις: Νῆσι Θωμᾶ, Κενταύρου 101, Βόλος.

Λάουρα

Τύποις ΒΕΝ. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Καὶ τὰ ἔκτακτα δωδεκαπλᾶ φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνωσμα ἐριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἔτησία δραχμὰς 30. Ἑξάμηνος δραχ. 15. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 4. Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθέναγειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰουλίου 1928* *Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 34*

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἂν εἶχαν μάλιστα ἐλκηθρο μὲ σκύλους ἢ ρέννους, σὰν αὐτὰ ποὺ μεταχειρίζονται οἱ κάτοικοι τῶν βορειοτῶν χωρῶν, θὰ περνοῦσαν τὴ λίμνη σὲ λίγες ὧρες, θἄκοβαν ὅσα ξύλα ἤθελαν καὶ θὰ τὰ κουβαλοῦσαν στὴ σπηλιὰ μὲ μεγάλη εὐκολία. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν οὔτε ἐλκηθρα οὔτε ζῶα. Καὶ δὲν θἄκοβαν παρὰ ὅσα ξύλα θὰ μποροῦσαν νὰ κουβαλήσουν.

Τότε ὅμως ἦρθε τοῦ Μόκου μιὰ καλὴ ἰδέα.

— Κάνουμε ἁμάξι τὸ μεγάλο τραπέζι; ἐπρότεινε.

Τὸ παραδέχθηκαν. Τὸ τραπέζι ἐκεῖνο εἶχε μάκρος δώδεκα πόδια καὶ πλάτος τέσσερα. Δὲν εἶχαν λοιπὸν παρὰ νὰ τὸ ἀναποδογυρίσουν, γιὰ νὰ τὸ κάμουν ἁμάξι εὐρύχωρο, ποὺ εὔκολα θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ σέρνουν ἀπάνω στὸν πάγο.

Αὐτὸ ἔγινε. Τέσσερις ἀπὸ τοὺς μεγάλους ζεύχθηκαν στὸ αὐτοσχέδιο φορτηγὸ καὶ ξεκίνησαν κατὰ τὶς ὀκτώ.

Οἱ μικροί, μὲ τὶς μύτες κόκκινες ἀπὸ τὸ κρύο, ἔτρεχαν καὶ σκίρτοῦσαν ὁλόγυρα σὰ σκυλάκια. Ἀλλωστε ὁ Πιστὸς τοὺς ἔδινε τὸ παράδειγμα. Κι' ἦταν μιὰ χαρὰ νὰ βλέπῃ κανεὶς αὐτὰ τὰ παιδάκια, ποὺ ἦταν γεμάτα ζωὴ καὶ ὑγεία.

Ἀπὸ τὴ σπηλιὰ ὡς τὸ δάσος ἡ ἀπόσταση ἦταν μισὸ μίλλι. Ἔφτασαν γρήγορα, ἔκοψαν ξύλα χοντρὰ καὶ φόρτωσαν τάμάξι. Τὸ πετρωμένο χιονόστρωμα ἦταν τόσο ὀλισθηρό, ὥστε τ' ἁμάξι ἔτρεχε χωρὶς νὰ κοπιάζουν ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἔσερναν. Ἔτσι μπόρεσαν νὰ κάμουν δυὸ δρόμους ὡς τὸ μεσημέρι.

Μετὰ τὸ γεῦμα ξαναρχίσαν τὴν ἐργασία. Δὲν ἐσταμάτησαν παρὰ ὅταν ἄρχισε νὰ νυχτώγῃ. Ἦταν ὅλοι κουρασμένοι. Κι' ἀφοῦ ἀναπαύθηκαν λίγο, ἔκοψαν τὰ ξύλα, τὰ ἔσχισαν καὶ τἄβαλαν στὴν ἀποθήκη. Ἔπειτα ἔφαγαν καὶ πλάγιασαν.

Ἔξη μέρες τ' ἁμάξι κουβαλοῦσε καυσόξυλα, καὶ ἐπειδὴ ἡ σπηλιὰ δὲν τὰ χωροῦσε, πιὰ ἐστίβασαν ἕνα μεγάλο μέρος ἀπέξω.

Τὴν πρώτη ἑβδομάδα τοῦ Αὐγούστου τὸ θερμόμετρο κατέβηκε στοὺς εἰκοσιεπτὰ βαθμούς. Τόσο κρύο ἔκανε, ὥστε ἅμα ἔβγαινε κανεὶς ἔξω, πάγωνε ἡ ἀναπνοή του. Κι' ὅταν τὸ χέρι ἄγγιζε μέταλλο, αἰσθανόταν κάψιμο σὰ νἄγγιζε φωτιά.

Δεκαπέντε μέρες τὰ παιδιὰ ὑπέφεραν πολύ. Ἀλλὰ οὔτε τώρα δὲν ἀρρώστησε σοβαρὰ κανένας.

Στὶς 16 Αὐγούστου ὁ καιρὸς κάπως

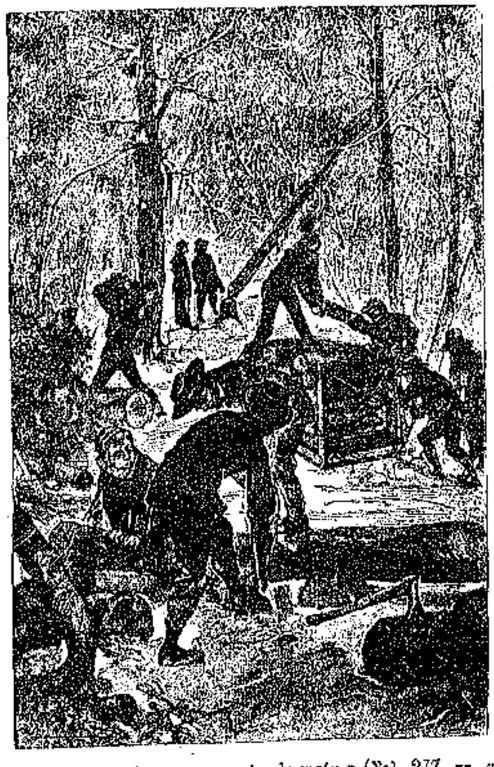

καλυτέρεψε. Τὸ θερμόμετρο ἀνέβηκε πάλι στοὺς δώδεκα βαθμοὺς — πάντα, ἐννοεῖται, κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Ὁ Δόνιφαν, ὁ Μπριὰν κι' οἱ λοιποὶ μεγάλοι θέλησαν τότε νὰ κάμουν μιὰν ἐκδρομὴ ὡς τὴν ἀκτὴ ὅπου εἶχε ναυαγήσει τὸ *Σλόγι*.

Ἂν ξεκινοῦσαν πρωΐ, μποροῦσαν νὰ γυρίσουν τὴν ἴδια μέρα.

Ἤθελαν προπάντων νὰ ἰδοῦν μὴν ξεσχίσθηκε ἡ σημαία ἀπὸ τοὺς σφοδροὺς ἀνέμους, γιὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσουν μὲ ἄλλη, κι' ἀκόμα νὰ καρφώσουν μιὰ πινακίδα ποὺ νὰ λέγῃ ποῦ βρισκόταν ἡ σπηλιά, ἂν τυχὸν κανένα περαστικὸ καράβι, βλέποντας τὴ σημαία, ἀποβίβαζε ναύτες γιὰ νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει.

Ὁ ἀρχηγὸς ἔδωσε τὴ συγκατάθεσή του. Τοὺς σύστησε μόνο νὰ γυρίσουν πρὶν νυχτώσει. Κι' ἡ μικρὴ συνοδεία ξεκίνησε στὶς 19 Αὐγούστου πρὶν ἀπ' τὴν ἀνατολή. Ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρὸς κι' ἕνα πρωϊνὸ φεγγαράκι, στὸ τελευταῖο του τέταρτο, φώτιζε ἀκόμα μὲ τὶς χλωμές του ἀκτῖνες. Δρόμος ἕξη μίλλια δὲν ἦταν πρᾶγμα σπουδαῖο γιὰ πόδια τόσον καιρὸ ξεκούραστα, καὶ μάλιστα πόδια ἐφηβικά.

Ὁ βάλτος ἦταν παγωμένος, ὥστε δὲν χρειάστηκε νὰ κάμουν τὸ γύρο. Κατὰ τὶς 9 βρέθηκαν στὴν ἀκτή. Ἀναπαύθηκαν λίγο, ἔφαγαν πολὺ κι' ὕστερα ἐξερεύνησαν τὴν ἀκτὴ σ' ὅλο της τὸ μάκρος. Τ' ἀπομεινάρια τοῦ πλοίου δὲν φαινόταν καθόλου, γιατὶ ὅλο ἐκεῖνο τὸ μέρος σκεπαζόταν ἀπὸ χιονόστρωμα τρία πόδια βαθύ. Ἡ θάλασσα ἦταν ἔρημη ὅπως πάντα. Ἡ σημαία ὅμως εἶχε κουρελιασθῇ. Ὁ Βάξτερ ὕψωσε στὸ κοντάρι μιὰν ἄλλη καὶ κάρφωσε μιὰ πινακίδα ποὺ ἔδινε «τὴ διεύθυνσή τους», δηλαδὴ τὴ θέση τῆς σπηλιᾶς.

Κατὰ τὶς 2 ξαναπῆραν τὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ καὶ στὶς 4 ἔφθασαν στὴν «ἀποικία». Ὁ Δόνιφαν εἶχε σκοτώσει στὸ δρόμο κάμποσα πουλιὰ κι' ἐπειδὴ

«Μετὰ τὸ γεῦμα ξαναρχίσαν τὴν ἐργασία.» (Σελ. 277, στ. α')

στὸ παραθαλάσσι, κοντὰ στὴ θέση τοῦ ναυαγίου, εἶχαν ἰδεῖ πολλὲς φώκες, ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε καμιμιὰ μέρα, ὅταν θὰ τὸ συγχωροῦσε ὁ καιρός, νὰ τὶς κυνηγήσουν.

Τὴν τελευταία ἑβδομάδα τοῦ Αὐγούστου καὶ τὴν πρώτη τοῦ Σεπτέμβρη, οἱ θαλάσσιοι ἄνεμοι δυνάμωσαν κι' ὑψώθηκε σχιαντικὰ ἡ θερμοκρασία. Τὰ χιόνια ἄρχισαν νὰ λιώνουν κι' ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης ἔσπαζε μὲ κρότους φοβερούς. Ἀπὸ τὴ λίμνη, οἱ πάγοι, ὅσοι δὲν ἔλυωσαν, παρασύρθηκαν πρὸς τὸ ποτάμι, συσσωρεύθηκαν καὶ σχημάτισαν ἕνα διάφραγμα, ποὺ διαλύθηκε μόλις στὶς 10 τοῦ Σεπτέμβρη.

Ἔτσι πέρασε κι' ὁ χειμώνας.

Τὰ μαθήματα ἐξακολουθοῦσαν, τὸ πρόγραμμα ἐφαρμοζόταν αὐστηρά. τὰ παιδιὰ ἔδειχναν πειθαρχία. Ὁ Γόρδων ἦταν εὐχαριστημένος. Μόνο τὸν Δόλη ἀναγκάσθηκε μιὰ φορὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ παραδειγματικά. Γιατὶ συχνὰ ὁ μικρός, πεισματάρης, δὲν ἔκανε τὸ χρέος του καὶ δὲν ἄκουγε ἀπὸ λόγια. Κι' ὁ ἀρχηγὸς τὸν καταδίκασε σὲ μαστίγωση.

Καθὼς εἴπαμε κι' ἀλλοῦ, οἱ Ἀγγλοσάξωνες μεταχειρίζονται αὐτὴ τὴν ποινὴ ποὺ ἄλλους λαοὺς τοὺς ἀποτροπιάζει. Ὁ Μπριάν, σὰ Γάλλος, θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Σκέφθηκε ὅμως ὅτι ἔπρεπε νὰ σεβασθῇ κι' αὐτὸς τὴν ἀπόφαση τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ σώπασε. Τὸ κάτω-κάτω, ἀφοῦ κι' ὁ Δόλης ἦταν Ἄγγλος καὶ δὲν θεωροῦσε τὴ μαστίγωση ἀτιμωτική, τί τὸν ἔνοιαζε αὐτόν;

Ἔβαλαν κλῆρο καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ «δημοσίου ἐκτελεστοῦ τῶν ποινῶν» ἔπεσαν στὸν Οὐΐλκοξ. Ἀπὸ τὸ χέρι του λοιπὸν ἔφαγε ὁ Δόλης κάμποσες ξυλιές. Κι' ἡ τιμωρία, σὰν ἐπίσημη, ἔκαμε τόση ἐντύπωση, ὥστε ποτὲ πιὰ ὁ Γόρδων δὲν βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ τιμωρήσῃ κανένα.

Στὶς 10 τοῦ Σεπτέμβρη ἔκλεισαν ἕξη μῆνες ἀφότου τὸ **Σλόγι** ἐναυάγησε στὶς ἀκτὲς τῆς νήσου Σαίρμαν.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΒΡΑΔΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τὸ βράδι κατεβαίνει
Μὲ βῆμα σιγανό,
μιὰ ἀλαργινὴ σημαίνει
καμπάνα, τὸ σπερνό.

Σημαίνει κουρασμένη,
βαθειὰ καὶ μοναχή.
Τὴν ὥρα αὐτὴ πεθαίνει
δῶ-κάπου μιὰ ψυχή.

Κι' ἕνα τραγούδι φτάνει
στ' αὐτιά μου μακρινό...
Αὐτὸ εἶναι ποὺ μὲ κάνει,
κέσα μου νὰ πονῶ;

Θέλω νὰ κλάψω, Θέ μου,
πικρὰ τὴν ὥρα αὐτή,
νὰ κλάψω ὅπο ποτέ μου,
κι' ἂς μὴν ξέρω γιατί.

Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΚΟΛΟΚΥΘΙΑ!..

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ,—πάνε χρόνια πολλά, — ἔπαιζαν «Αἰμιλία Γαλότττη». Ὁ μακαρίτης ὁ Ἀλεξιάδης ἔκανε τὸν πατέρα. Ὁ Διονύσιος Ταβουλάρης τὸν πρίγκιπα.

Στὸ τέλος αὐτῆς τῆς τραγωδίας, — ἔργο τοῦ Γερμανοῦ Λέσσιγκ, — ὁ πατέρας σκοτώνει τὴν κόρη του, (γιατὶ καὶ πῶς, δὲν εἶναι δική μας δουλειά·) τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπαίνει ὁ πρίγκιπας, τὸν ρωτᾶ «τί ἔκαμες, δυστυχῆ;», ἐκεῖνος τοῦ δίνει τὴν ἀπάντηση καὶ πέφτει ἡ αὐλαία.

Ὁ Ἀλεξιάδης λοιπὸν εἶχε σκοτώσει τὴν Αἰμιλία καὶ περίμενε νὰ βγῇ ὁ Ταβουλάρης. Αὐτὸς ὅμως, στὸ καμαρίνι του, εἶχε μεγάλη συζήτηση μὲ ἠθοποιοὺς καὶ δημοσιογράφους. Τοῦ κάκου ὁ «ἐδηγὸς» τοῦ φώναζε καὶ τοῦ ξαναφώναζε νὰ βγῇ. «Ἔφτασα!» ἀπαντοῦσε ὁ Ταβουλάρης καὶ συζητοῦσε...

Ὁ Ἀλεξιάδης ὡστόσο περίμενε. Εἶχ' ἐξαντλήσει τὰ λόγια του, τὰ σκηνικά του, ὅλα. Δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ κάνῃ. Τριγύριζε, μουγγρίζε, χτυποῦσε τὰ πόδια του, — τοῦ κάκου! Τὸ «χάσμα» φαινόταν, ἡ ἐντύπωση χανόταν, ἡ τραγωδία κινδύνευε νὰ τελειώσῃ σὲ κωμωδία...

Ἐπιτέλους, μιὰ πόρτα ἀνοίγει κι' ὁ Ταβουλάρης ἐμφανίζεται... Μὰ ἦταν ἀργά. Τὸ ἀκροατήριο εἶχε ἀρχίσει τὰ γέλια... Ὤ, φούρκα ὁ Ἀλεξιάδης!

Ὁ Ταβουλάρης, σὰ νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα, κάνει μὲ τὴν ἡσυχία του τὰ σκηνικά του. Βλέπει τὸ πτῶμα τῆς Αἰμιλίας, ἀποστρέφει τὸ πρόσωπο μὲ φρίκη, σηκώνει καὶ τὰ χέρια γιὰ νὰ σκεπάσῃ τὰ μάτια του, καὶ μὲ τὴν πιὸ δραματική του φωνή, ρωτᾶ:

— Τί ἔκαμες, δυστυχῆ;

Κι' ὁ καταφουρκισμένος Ἀλεξιάδης:

— Κολοκύθια, κύριε, κολοκύθια!

Αὐλαία.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ Νταίζη μ' ἐκπληξή της ἔβλεπε ὅτι τὸ καρίτσι αὐτό, ποὺ τὸ νόμιζε τόσο ξένοιαστο, εἶχε τόσες σκέψεις κι' ἔγνοιες στὸ κεφάλι του.

— Δὲν τὸ πίστευα πὼς ὑπάρχουν δυστυχισμένοι ἄνθρωποι μέσα σ' αὐτὸ τὸ παλάτι, εἶπε μὲ ἀφέλεια.

Σὲ μιὰ μέρα μέσα, τὰ ἔχασε ὅλα! Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον, ποὺ ἦταν ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, πῆγε μὲ ἀποστολὴ στὴν Ἀμερικὴ κι' ἡ λαίδη ἔμεινε μοναχή της μὲ τὸ κοριτσάκι της. Μιὰ μέρα ἔρχεται ἕνας ναύτης καὶ τῆς λέει πὼς ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον ἦταν τραυματισμένος σοβαρὰ καὶ ζητοῦσε τὴ γυναίκα του. Ἡ

«Δυὸ πορτραῖτα τοῦ μεγάλου ζωγράφου Βὰν Ἀϋκ...»

— Ἄλλοι εἶναι ἀκόμα πιὸ δυστυχισμένοι! Νά, ἡ λαίδη Διάνα, ποὺ μὲ ρώτησες.

— Εἶναι δυστυχισμένη κι' αὐτή;

— Ἄκουσε καὶ κρίνε: Πριν ἀπὸ δέκα χρόνια, ἡ λαίδη Διάνα ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γαναίκα τῆς Ἀγγλίας. Ὡραία, μὲ τεράστια περιουσία, μὲ ἔνδοξο ἄντρα καὶ μ' ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι. λαίδη φεύγει ἀμέσως γιὰ τὸ Λονδῖνο, ἀλλὰ δὲ βρίσκει κανέναν ἐκεῖ.

— Κανέναν;

— Κανέναν! Ἦταν φέμμα καὶ παγίδα, γιὰ νὰ τὴ διώξουν καὶ νὰ τὴ χωρίσουν ἀπὸ τὴν κόρη της.

— Μὰ μὲ ποιὸ σκοπό;

— Θὰ ἰδῆς: Γυρίζει ἀμέσως ἐδῶ, μὰ τὸ κακὸ εἶχε γίνει πιά. Τὴν ὥρα ποὺ ἔ-

λειπε, κάποιος κακοῦργος ἔβαλε φωτιὰ στὴν κάμαρα τῆς μικρούλας καὶ τὸ παιδὶ χάθηκε μέσα στὴν πυρκαϊά.

— Τί φοβερό! εἶπε ἡ Νταίζη τρομαγμένη. Καὶ ποιὸς ἔκανε αὐτὸ τὸ ἔγκλημα; Τὸν βρῆκαν;

— Ὄχι! Ὁ λόρδος Στάρλυ ἔβαλε κι' ἔψαξαν παντοῦ, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Ἦταν ξάδελφος τῆς λαίδης Διάνας καὶ τὸ δρᾶμα αὐτὸ τὸν πείραξε πολύ. Λέγουν πὼς ἀπὸ τότε ἔγινε ἔτσι ἄγριος καὶ νευρικός.

— Ἐδῶ μέσα ἔγιναν ὅλ' αὐτά;

— Ἐδῶ μέσα. Κοίταξε τὸ μικρὸ πύργο δεξιά: ἔχει ἀκόμη τὰ σημάδια τῆς πυρκαϊᾶς. Ἐκεῖ ἦταν τὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ.

— Κι' ἡ μητέρα τί ἀπόγινε; ρώτησε ἡ Νταίζη.

— Ἔχασε τὸ λογικό της ἡ καϊμένη, ἀπάντησε ἡ Λουΐζα λυπημένη. Τώρα βρίσκεται σ' ἕναν πύργο στὴ Σκωτία, ὁλομόναχη. Ὁ ἄντρας της δίχως ἄλλο ἔχει χαθεῖ μαζὶ μὲ τὸ καράβι του, γιατὶ δὲν τὸν ξαναεῖδε κανένας ἀπὸ τότε... Εἶδες ποὺ ξεχάσαμε νὰ φέρουμε ψωμὶ στὰ πουλιά; Κοίταξέ τα πῶς περιμένουν νὰ τοὺς ρίξουμε!

Τὰ τελευταῖα λόγια τὰ εἶπε πιὸ δυνατὰ κι' ἡ Νταίζη τὴν κοίταξε, ἀπορώντας γι' αὐτὴ τὴν ἀλλαγή. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄκουσε πατημασιὲς κι' ἕνας ἄνθρωπος πέρασε κοντὰ στὸν πάγκο, ὅπου εἶχαν καθίσει.

Ἦταν ψηλὸς καὶ τὸ πρόσωπό του φανέρωνε ἀμέσως ἄνθρωπο πονηρό.

Ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ Νταίζη κι' ἔφυγε.

— Πῶς μοῦ δίνει στὰ νεῦρα, αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο! εἶπε ἡ Λουΐζα θυμωμένη.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ Τζέκιν, ποὺ μοῦ λέγατε;

— Ναί! Αὐτὸς εἶναι, σὰ νὰ λέμε, ὁ δεσμοφύλακάς μας ἐδῶ μέσα! Αὐτὸς μπορεῖ νὰ κάνει τὰ μεγαλύτερα κακουργήματα γιὰ χατήρι τοῦ ἀφεντικοῦ του.

Σηκώθηκε τότε, χωρὶς νὰ δώσει περισσότερες ἐξηγήσεις.

— Τώρα, εἶπε, πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὸν πύργο.

Ἀνέβηκαν τὴ μεγάλη σκάλα, ποὺ ἔβγαζε στὴν ταράτσα καὶ μπῆκαν στὴ σάλα τῆς ὑποδοχῆς, ποὺ ἔπιανε ὅλη τὴ φάτσα τοῦ πύργου:

Τὰ παράθυρα ἦταν ὁλάνοιχτα καὶ τὸ λαμπρὸ φῶς τῆς ζεστῆς ἡμέρας ἔμπαινε ἄφθονο καὶ λαμποκοποῦσε πάνω στὶς πανοπλίες, στὰ βενετσιάνικα γυαλικά, στὰ χρυσαφικὰ καὶ στοὺς καθρέφτες, ποὺ εἶχαν πρασινίσει ἀπὸ τὴν πολυκαιρία.

Πέρασαν ὕστερα σ' ἄλλες στοές, ὅλες στολισμένες μὲ τὴ μεγαλύτερη πολυτέλεια. Ἀλλὰ ἡ Νταίζη εἶχε ἰδεῖ τὶς βασιλικὲς συλλογὲς τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου καὶ δὲν ἔβρισκε τίποτε καινούργιο.

Ἡ στοὰ μὲ τὰ ποτραῖτα τῆς ἔκανε μεγαλύτερη ἐντύπωση. Τῆς φαινόταν σὰ νἄβλεπε ἐκεῖ παλιὲς γνώριμες μορφές. Μερικὲς λεπτομέρειες ἀπὸ μιὰ στολὴ ἢ ὡρισμένες παράξενες φυσιογνωμίες τῆς ἔδιναν μιὰν ἐντύπωση «σὰ νὰ τὰ εἶχε ξαναιδεῖ», καὶ στάθηκε ὥρες κοιτάζοντας τὰ πορτραῖτα, ἐνῶ ἡ Λουΐζα ἀποροῦσε γι' αὐτό, γιατὶ ἡ ἴδια δὲν ἔβρισκε κανένα ἐνδιαφέρον στὶς ἄγνωστες αὐτὲς φυσιογνωμίες.

Στὴν ἄκρη τῆς στοᾶς, ἡ Νταίζη κοίταζε περίεργα τὸ πορτραῖτο ἑνὸς μαυροφορεμένου ἄντρα, ποὺ τὰ χαρακτηριστικά του θὰ ἦταν ὡραῖα, ἂν ἔλειπε ἡ μοχθηρὴ ἔκφραση, ποὺ ἀγρίευε τὸ πρόσωπό του. Εἶχε τὰ μαλλιὰ κομμένα κοντά, κατὰ τὸ ἔθιμο τῶν Πουριτανῶν, ποὺ ἔδωσε ἀφορμὴ γιὰ τοὺς ὀνομάσουν «Στρογγυλοκέφαλους». Ἕνα βαρὺ κι' ἁπλὸ ξίφος κρεμόταν ἀπὸ τὴν πέτσινη ζώνη του.

Ἡ μορφὴ αὐτὴ ἔμοιαζε σὰν ξένη μέσα στὶς ἄλλες, ποὺ ἦταν ἀγαθὲς καὶ ὡραῖες. Ἡ Νταίζη ἀνατρίχιασε μπροστὰ στὴν αὐστηρὴ αὐτὴ ματιὰ καὶ ρώτησε ζωηρὰ τὴ Λουΐζα:

— Ποιὸς εἶν' αὐτός;

— Εἶναι ὁ ἀφέντης τοῦ Χουάϊτ-Γκέϊτ, ἀπάντησε ἡ Λουΐζα γυρίζοντας ἀλλοῦ τὸ βλέμμα.

— Ὁ λόρδος Στάρλυ!

Κοίταξε πολὺ τὴν ἄγρια αὐτὴ μορφή, ποὺ ἦταν σὰν νὰ κρατοῦσε μαγνητισμένη τὴν προσοχή της. Ἀπ' ὅσα εἶχε ἀκούσει νὰ λένε γι' αὐτόν, τὸν φανταζόταν σὰν ἕναν φοβερὸν ἄνθρωπο.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΒ'.

—Ἐ! σταθῆτε! τοὺς φώναξε μὲ τὴ βροντερὴ φωνή του τὸ **Στοιχιό**.

Ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα στάθηκαν κοκκαλωμένες.

—Ἐλᾶτε δῶ! τοὺς εἶπε τὸ Στοιχιό Σᾶς ξέρω!.. Εἴσαστε δυὸ κακοκόριτσια, δυὸ ζιζάνια, ποὺ δὲν ἔχετε στὸ νοῦ σας παρὰ τὸ κακὸ καὶ πολλὰ κακὰ ἐκάματε στὸν κόσμο! Ἀναστατώσατε τὴν ξηρὰ καὶ τώρα τὰ βάλατε καὶ μὲ τὴ θάλασσα. Ἄ, μὰ ὄχι! Φτάνει πιά! Ἡ θάλασσα θὰ σᾶς ἐκδικηθῇ.

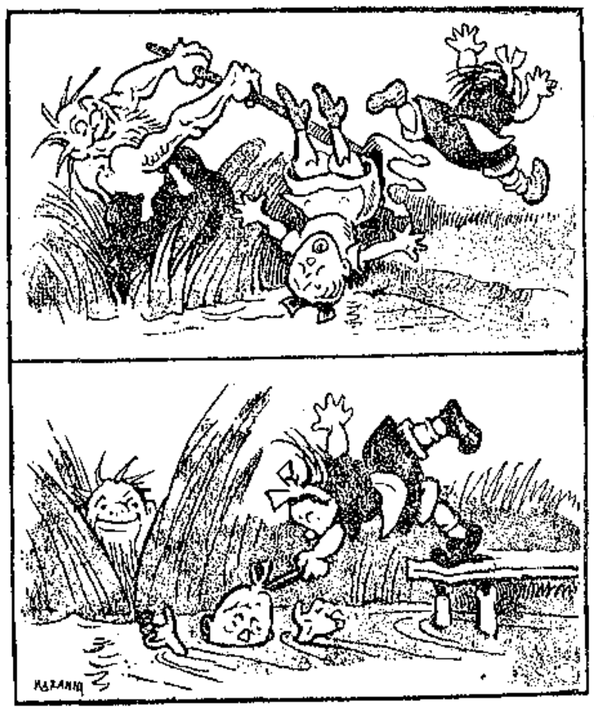

Καὶ λέγοντας αὐτά, τὸ Στοιχιὸ ἔδωσε μιὰ μὲ τὸ καμάκι του τῆς Ρήνας καὶ τὴν πέταξε στὴ θάλασσα. Ἡ Μαρίνα πρόφτασε καὶ τἄβαλε στὰ πόδια. Ἄμ' ἄκουσε ὅμως τὶς φωνὲς τῆς ἀδερφῆς της, δὲν τῆς βάσταξε ἡ ψυχὴ νὰ φύγῃ, παρὰ γύρισε, ἂν ἦταν τρόπος νὰ τὴ γλυτώσῃ Καὶ μὴ βλέποντας τὸ Στοιχιό, ποὺ εἶχε κρυφτεῖ πίσω ἀπὸ κάτι ἀψηλὰ θαλασσόχορτα, ξεθάρρεψε, προχώρησε ὣς τὴν ἄκρη τῆς ἐξέδρας, ἔσκυψε κι' ἅρπαξε τὴ Ρήνα ἀπ' τὰ μαλλιά...

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴ σηκώσῃ! Ἡ Ρήνα ἦταν πιὸ μεγάλη ἀπ' αὐτή, ἔπειτα τὴ βάραιναν ἀκόμα καὶ τὰ βρεμένα της ροῦχα. Ἔτσι μὲ τὸ βάρος της τράβηξε τὴ Μαρίνα καὶ μπλούμ! ἔπεσε κι' αὐτὴ στὴ θάλασσα.

—Ὡραῖα! ἔκαμε τὸ Στοιχιὸ ποὺ τὶς παραμόνευε. Φάρσες θέλατε; Ὁρίστε καὶ μιὰ φάρσα γιὰ σᾶς! Καὶ τώρα ξεμπερδέψετε ὅπως μπορεῖτε. Ἔ, ἂν ἔχετε τύχη κι' ἂν ξέρετε καλὸ κολύμπι... γλυτώστε, χαλάλι σας!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑΚΙ

Ἀγαπητοί μου,

Ἐχω ἕνα νεαρὸν ἀνιψιὸ ποὺ ἐμπορεύεται. Ἀπὸ πολὺ μικρὸς εἶχε μεγάλη κλίση στὸ ἐμπόριο. Παιδάκι πέντ' ἕξη χρονῶν, εἶχε μάθει νὰ φτιάνῃ μελάνη. Ἀπό τί, δὲν θυμοῦμαι τώρα. Θυμοῦμαι μόνο, ποὺ ἐπειδὴ τὸν ἔβλεπε νὰ φτιάνῃ πολλή, ἡ θειά του τοῦ ἔλεγε : «Μὰ τί τὴ θέλεις τόση ; Ἐσὺ καλὰ-καλὰ ἀκόμα δὲν γράφεις. . .» Κι' ἐ μικρὸς τῆς ἀπαντοῦσε : «Καὶ δὲν τὴν πουλῶ, ἂν μοῦ πετύχῃ ; Ἡ μελάνη ἔχει λεπτά!..» Σὲ ὅλα, βλέπετε, ἡ κλίση εἶναι τὸ πρῶτο. Τὸ παιδὶ αὐτὸ μεγάλωσε, τελείωσε τὴν Ἐμπορικὴ Σχολή,— τί ἄλλο ;—ἔμαθε γλῶσσες, ἐργάσθηκε σ' ἐμπορικὸ γραφεῖο· καὶ σήμερα μπορεῖ νὰ μὴ φτιάνῃ μελάνη, ἔχει ὅμως γραφεῖο δικό του, φέρνει διάφορα ἐμπορεύματα ἀπέξω, κι' ἀντιπροσωπεύει πολλοὺς μεγάλους βιομηχανικοὺς οἴκους τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Κερδίζει. . . κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα τὸ χρόνο, ἐνῶ μόλις εἶναι εἰκοσιπέντε χρονῶ. Κι' ἐπειδὴ ἔχει ὄνομα στὸν ἐμπορικὸ κόσμο γιὰ τίμιος καὶ δραστήριος, — τὸ ὄνομα, βλέπετε, βγαίνει πιὸ εὔκολα κι' ἀπ' τὸ . . . μάτι, καὶ τὸ καλὸ ὄνομα καὶ τὸ κακό,—καθεμέρα ὁ ἀνιψιός μου λαβαίνει ἀπὸ παντοῦ προτάσεις γι' ἀντιπροσωπεῖες. Δέχεται ὅσες τὶς κρίνει συμφέρουσες· ἀπορρίπτει ὅσες δὲν τοῦ ἀρέσουν. Κι' αὐτὸ μὲ τὴν πρώτη ποὺ λένε, χωρὶς νὰ πολυσκεφθῇ. Γιατί ξέρει, καταλαβαίνει κι' ἔχει κιόλα πεῖρα ἀρκετή. Αὐτὲς τὶς ἡμέρες ὅμως ἔλαβε καὶ μιὰ πρόταση ποὺ τὸν ἔφερε σ' ἀμηχανία. Κι' ἦλθε προχθὲς νὰ μοῦ τὴν πῇ καὶ νὰ μὲ συμβουλευθῇ.

— Ὤ, καὶ τί ξέρω ἐγὼ ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα, παιδί μου ; τοῦ εἶπα.

— Μὰ τὸ ζήτημα δὲν εἶναι καθαυτὸ ἐμπορικό, μοῦ ἀποκρίθηκε. Πρόκειται, θέτε μου, γιὰ τὴν πρόοδο τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος στὸ μέλλον ! Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς μπορεῖτε νὰ κρίνετε σεῖς ἂν θὰ ἐξελιχθῇ ἔτσι ὅπως μοῦ γράφουν αὐτοὶ οἱ κύριοι ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

— Μὰ τί σοῦ γράφουν λοιπόν ;

— Ἀκοῦστε.

Καὶ μοῦ διάβασε, μεταφράζοντας, ἕνα μεγάλο ἀγγλικὸ γράμμα. Τοῦ ἔγραφαν νἀναλάβῃ ἀπὸ τώρα τὴν ἀντιπροσωπεία ἑνὸς μεγάλου μελλοντικοῦ Ἐργοστασίου, ποὺ θὰ κατασκεύαζε προνομιακὰ καὶ θὰ σκορποῦσε σ' ὅλο τὸν κόσμο ἰδιάτυπα ἀεροπλάνα. Καὶ τοῦ ἔλεγαν πὼς ἡ μέλλουσα ἐπιχείρηση ἦταν πολὺ σπουδαία καὶ θὰ εἶχε ἀφάνταστα κέρδη, γιατί «ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, κάθε εὔπορος ἄνθρωπος, κάθε καλὸ σπίτι, θὰ ἔχῃ καὶ τὸ ἀεροπλάνο του, ὅπως σήμερα ἔχει τὸ αὐτοκίνητό του». Θὰ γίνουν ἀκόμα ἑταιρεῖες συγκοινωνίας, γιὰ μέσα στὶς πόλεις ἢ γιὰ τὰ περίχωρα, μὲ μικρὰ ἐπιβατικὰ ἀεροπλάνα, ποὺ νὰ χωροῦν λίγους ἀνθρώπους, ὅπως εἶναι σήμερα τέτοιες ἑταιρεῖες μ' ἐπιβατικὰ αὐτοκίνητα. Κι' ὅπως τὰ ἱπποκίνητα ἁμάξια σχεδὸν ἐξαφανίσθηκαν μὲ τὴν ἐπικράτηση τοῦ Αὐτοκινήτου, ἔτσι καὶ ταὐτοκίνητα θὰ ἐξαφανισθοῦν γρήγορα μὲ τὴν ἐπικράτηση τοῦ Ἀεροπλάνου. Γιατί τὸ μέσο αὐτὸ τῆς συγκοινωνίας, διαδιδόμενο ὁλοένα, θὰ δειχθῇ ἀνώτερο, ταχύτερο, ἀσφαλέστερο καὶ . . . διασκεδαστικώτερο.

— Λοιπόν, θέτε, τί λέτε ; μὲ ρώτησε ὁ ἀνιψιός μου μετὰ τὴν ἀνάγνωση τοῦ παράξενου αὐτοῦ γράμματος.

— Δὲν ξέρω. Νὰ σκεφθῇς, νὰ ἐξετάσῃς καὶ προπάντων νὰ περιμένῃς.

— Ἄ, μὰ δὲν ἔχω καιρό !

— Γιατί τόση βία ; Γιὰ τὸ μέλλον πάντα σοῦ λένε . . .

— Ναί, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ μὲ περιμένουν. Ἂν ἀργήσω, θὰ ποσταθοῦν σὲ ἄλλον. Καὶ μπορεῖ νὰ χάσω.

— Τότε δέξου, τί χάνεις ;

— Μὰ ζητοῦν ἐγγύηση, ἀρραβῶνα. Κι' ἂν ἡ ἐπιχείρηση δὲν εἶναι τίποτα, χάνω αὐτὲς τὶς χιλιάδες.

— Ὥστε τὸ ζήτημα εἶναι ἂν πρέπει νὰ τὶς θυσιάσῃς ; . .

— Ἀκριβῶς. Λέτε λοιπὸν νὰ γίνουν μιὰ μέρα, καὶ κάτω γρήγορα, αὐτὰ ποὺ προβλέπει τὸ Ἐργοστάσιο ; . . Εἴδατε, ἔχει πάρει προνόμιο γιὰ ἕνα μοντέλο τελείου ἀεροπλάνου. Λέτε νὰ διαδοθῇ τόσο πολύ, νἀντικαταστήσῃ, ἐν μέρει ἔστω, τὸ αὐτοκίνητο ; . . Ἐγὼ ἔχω κάποιες ἀμφιβολίες, ἀλλὰ κάτι μοῦ λέει μέσα μου πὼς θὰ γίνῃ. Κι' ἂν γίνῃ, μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί «ἐργασία» εἶναι αὐτή. Ξέρετε ὅτι σήμερα στὴν Ἑλλάδα, λειτουργοῦν διακόσιες χιλιάδες αὐτοκίνητα ; Πρὸ δέκα ἐτῶν δὲν ἦταν ὅλα οὔτε διακόσια. Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι ἔρχονται τώρα σὲ λίγο τὰ πρῶτα μικρὰ ἐπιβατικὰ ἀεροπλάνα. Μετὰ δέκα χρόνια τί γίνεται ; Μήπως, πραγματικῶς, κάθε εὔπορος ἄνθρωπος, κάθε καλὸ σπίτι, θὰ ἔχῃ τὸ δικό του ὅπως σήμερα ἔχει ἓν' αὐτοκίνητο ; Κι' ἕναν «ἀεροπόρο-ὁδηγὸ» ὅπως ἔχει τώρα ἕνα σωφέρ ; Καὶ θὰ μάθουν πολλοὶ νὰ ὁδηγοῦν μονάχοι τους, ὅπως τώρα σωφάρουν ; Καὶ θὰ ὑπάρχουν μεγάλα μαγαζιὰ ποὺ θὰ πουλοῦν τέτοια ἀεροπλανάκια καὶ ἐξαρτήματα γιὰ τὶς ἐπισκευές; Ἐδῶ σὰς θέλω !

— Ὥστε... κάτι σοῦ λέει μέσα σου πὼς αὐτὰ ὅλα θὰ γίνουν ;

— Ναί, ναί !

— Λοιπὸν θὰ γίνουν !

— Ἄ ! . .

Τὰ μάτια τοῦ ἀνιψιοῦ μου ἔλαμψαν ἀπὸ χαρά. Χαρὰ γιὰ τὰ κέρδη ποὺ μποροῦσε νὰ πραγματοποιήσῃ ἡ ἐπιχείρηση, ἀλλὰ καὶ χαρὰ γι' αὐτὴ τὴ μεγάλη πρόοδο τοῦ κόσμου : νὰ πετοῦν ὅλοι ὅπως τώρα τρέχουν ! . .

— Λέτε λοιπὸν νὰ θυσιάσω ; . .

— Νὰ θυσιάσῃς ! . . Θὰ φανῇς ἔτσι πώς, σὰ νέος ἄνθρωπος, ἔχεις πεποίθηση στὴν πρόοδο καὶ στὸ μέλλον . . . Κι' ἂν χάσῃς καὶ μερικὲς χιλιάδες, ἐσὺ τὶς κερδίζεις ἀπ' ἀλλοῦ.

— Ἔχετε δίκιο. Κά, ἕνα σπρώξιμο ἤθελα κι' ἐγώ. Πάω νὰ τοὺς γράψω ὅτι δέχομαι !

Κι' ὁ ἀνιψιός μου ἔφυγε... πετώντας.

Ἔμεινα συλλογισμένος. Τὸν εἶχα συμβουλέψει καλά ; Δὲν ἤξερα τίποτα θετικό, μὰ καὶ μένα «κάτι μοῦλεγε μέσα μου» πὼς τὸ μέλλον ἀνήκει στὸ «ἀεροπλανάκι» . . .

Σὲ λίγο, ἐν' αὐτοκίνητο σταμάτησε στὴν πόρτα μου. Τόδηγοῦσε μονάχη μιὰ νέα κυρία, ἀπὸ τὶς πιὸ πλούσιες, τὶς πιὸ κοσμικὲς καὶ τὶς πιὸ σοφές. Συνεργάζεται στὴ «Νέα Ἑστία καὶ μοῦ ἔφερνε τὸ ἄρθρο της. Κλείδωσε τὸ αὐτοκίνητό της γιὰ νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ τὸ βάλῃ σὲ κίνηση καὶ νὰ τῆς τὸ κλέψει, ἔριξε τὸ κλειδὶ στὸ τσαντάκι της κι' ἀνέβηκε ὡς τὸ γραφεῖο μου ζωηρή, φαιδρὴ καὶ λίγο λαχανιασμένη.

— Τὰ μάθατε ; τῆς εἶπα. Ἔρχονται σὲ λίγο μικρὰ ἀεροπλάνα, ἀμερικάνικα, ἐπιβατικά, μὲ δυὸ-τρεῖς θέσεις τὸ καθένα. Θὰ πάρετε κανένα, νὰ μοῦ φέρνετε τὸ ἄρθρο σας πιὸ γρήγορα καὶ νὰ μοῦ τὸ δίνετε ἀπ' τὸ παράθυρο, χωρὶς νὰ κάνετε τόσες σκάλες ;

— Ἄκοῦτ' ἐκεῖ ; μακάρι ! . .

— Καὶ ξέρετε, δὲν θἄναι ἀκριβά. Ἀφοῦ θὰ συναγωνίζουνται ταὐτοκίνητα, θἄναι ἴσως καὶ φτηνότερα. Μόνο ὁ ἀεροπόρος-σωφὲρ μπορεῖ νὰ κοστίζῃ καὶ νὰ μὴ βρίσκεται κι' εὔκολα . . .

— Ὤ, γι' αὐτὸ σκοτίζεστε ; Καὶ δὲν μαθαίνω ἀεροπόρος-σωφὲρ ἐγώ, νὰ ὁδηγῶ μόνη μου, ὅπως τὸ αὐτοκίνητο ;

Δὲν εἶχα πιὰ ἀμφιβολία : Νὰ ὁ κόσμος ποὺ προδεύει, ποὺ θέλει ὅλο τὸ καλύτερο, ποὺ γυρεύει ὅλο τὸ τελειότερο. Λοιπὸν νὰ τὸ ξέρετε : Σὲ λίγο, ὅλ' αὐτὰ ταὐτοκίνητα ποὺ βλέπετε, θὰ παλιώσουν καὶ θἀχρηστευθοῦν σὰν τ' ἀλογάμαξα. Τὸ μεγάλο ἐπιβατικὸ ἀεροπλάνο, τὸ ἀερόπλοια, θὰ εἶναι γιὰ τὰ μεγάλα ταξίδια. Τὸ μικρὸ μὲ τὶς λίγες θέσεις, τὸ ἀεραμάξι, θὰ ἐκτελῇ τὶς συγκοινωνίες μέσα στὴν πόλη καὶ στὰ περίχωρα. Οἱ πλούσιοι θἄχουν τὸ δικό τους, οἱ ἄλλοι θὰ νοικιάζουν ταγοραῖα. Κι' ὁ ἀνιψιός μου, ἂν πρόλαβε πραγματικῶς νἀπαντήσῃ σ' ἐκεῖνο τὸ γράμμα,—γιατί δὲν τὸν εἶδα ἀπὸ προχτές,—θἆναι ὁ γενικὸς ἀντιπρόσωπος στὴν Ἑλλάδα τοῦ πρώτου ἀμερικανικοῦ Ἐργοστασίου.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

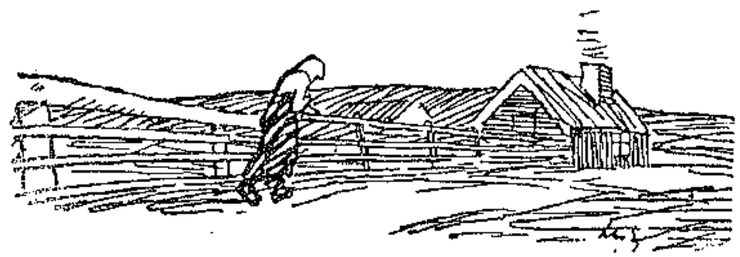

Ἡ ἄρρωστη γυναίκα ποὺ πάει στὸ σπιτάκι τῆς Ἀΐζας

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Πῆγε στὸ Σόνεν ὅπου ἤλπιζε νὰ βρῇ δουλειά, κι' ἀλήθεια ἄρχισε νὰ ἐργάζεται στὸ ἐργοστάσιο τῆς ζάχαρης τοῦ Γιοντεμπέργκα. Ἦταν προκομμένη καὶ καλόκαρδη ἐργάτρια κι' ὅλες τὴν συμπαθοῦσαν καὶ τὴν θαύμαζαν γιὰ ὅσα μπόρεσε νὰ περάσῃ. Αὐτὴ ὅμως, ὅταν ἐπαιγνοῦσε τὰ παιδιά της, ἔλεγε : «Σὲ λίγο θὰ πεθάνουν». Καὶ τόλεγε αὐτὸ χωρὶς νὰ τρέμῃ ἡ φωνή της, γιατ' εἶχε πιὰ συνηθίσει στὴν ἰδέα πὼς δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιώτικα..

Ἀλλὰ δὲν ἔγεινε ὅπως τὸ περίμενε. Κι' ἀντὶ γιὰ τὰ παιδιά, ἀρρώστησε αὐτὴ ἡ ἴδια. Στὴν ἀρχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ κατέβηκε μὲ τὰ παιδιὰ στὸ Σόνεν. Κι' ὅταν ἤρθε τὸ φθινόπωρο, ἡ Ἀΐζα καὶ ὁ Μάτα ἔμειναν μοναχά τους.

Ἐνόσω ἡ μητέρα ἦταν ἄρρωστη, ἔλεγε στὰ παιδιά της ὅτι δὲν εἶχε μεταναστεύσει οὔτε μιὰ στιγμὴ ποὺ πῆρε τὴν φτωχὴ γυναίκα σπίτι της, κι' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ξεχάσουν. Γιατὶ ὅταν κανεὶς ἔχει φερθεῖ σωστά, τότε δὲν τοῦ φαίνεται βαρὺς ὁ θάνατος. Κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ πεθάνῃ μιὰ μέρα, τὸν θάνατο κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀποφύγῃ. Ἀλλὰ τὸ νὰ πεθάνῃ μὲ ἀναπαυμένη ἢ μὲ βαρειὰ τὴν συνείδησή του, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Σὰν πέθανε ἡ μητέρα, ὅλο τὸ χωριὸ πῆρε τὰ παιδιὰ στὴν προστασία του. Ὁ σπιτογοικοκύρης τους τὰ εἶπε, νὰ κρατήσουν τὸ διωμάτιο, ἀρκεῖ νὰ τοῦ φυλάγουν τὶς χῆνες. Ἔτσι εἶχαν ἐξασφαλισμένη τὴν κατοικία τους. Ὅσο γιὰ τὴν τροφή τους, φρόντιζαν τὰ ἴδια γιατὶ πέρναγαν ἀπ' τοὺς χωριάτες βούτυρο κ'ἐ αὐγὰ καὶ τὰ μεταπουλοῦσαν στοὺς ἐργάτες τοῦ ἐργοστασίου. Ἦταν πολὺ τακτικὰ καὶ τίμια παιδιὰ καὶ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὰ ἐμπιστευθῇ τὸ κάθε τι. Τὸ κορίτσι ἦταν πιὸ σιωπηλὸ καὶ σοβαρὸ καί, μ' ὅλο ποὺ ἦταν μοναχὰ δεκατριῶν ἐτῶν, σκεπτόταν καὶ φερόταν σὰν μεγάλη. Τὸ ἀγόρι ὅμως ποὺ ἦταν τὸ μικρότερο, ἦταν ἕνα εὔθυμο καὶ ὁμιλητικὸ παιδὶ κι' ἡ ἀδελφή του ἔλεγε πάντα γι' αὐτόν, ὅτι φλυαροῦσε σὰν τὶς χῆνες στὸ λιβάδι.

Δυὸ χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ἔμεναν τὰ παιδιὰ στὴν Γιοντεμπέργκα. Ὅταν ἕνα βράδυ στὸ σχολεῖο ἦρθε ἕνας ξένος γιατρὸς κι' ἔκανε μιὰ διάλεξη. Ἡ διάλεξη ἦταν μόνον γιὰ τοὺς μεγάλους, ἀλλὰ τὰ δυὸ παιδιὰ κάθησαν καὶ τὸν ἄκουσαν. Μιλοῦσε γιὰ μιὰ φοβερὴ ἀσθένεια, τὴν φθίση, ποὺ ἔχει τόσα θύματα τὸν χρόνο. Μιλοῦσε πολὺ εὔληπτα καὶ καθαρὰ καὶ τὰ παιδιὰ κατάλαβαν κάθε του λέξη. Σὰν τελείωσε ἡ διάλεξη, ἔμειναν στὸ σχολεῖο καὶ περίμεναν· κι' ὅταν εἶδαν τὸν ὁμιλητὴ νὰ βγαίνῃ, πιάστηκαν ἀπ' τὸ χέρι, τὸν πλησίασαν καὶ τὸν ρώτησαν ἂν μποροῦσαν νὰ τοῦ μιλήσουν.

Ὁ γιατρὸς ἀπόρησε λιγάκι ὅταν εἶδε τὰ παιδιὰ αὐτὰ ποὺ στέκονταν μπροστά του μὲ τὰ στρογγυλὰ παιδικά τους προσωπάκια καὶ ποὺ τοῦ μιλοῦσαν μὲ τόση σοβαρότητα σὰν νὰ ἦταν τρεῖς φορὲς μεγαλύτερα ἀπ' τὴν πραγματική τους ἡλικία. Τοὺς εἶπε ὅμως πὼς μποροῦσαν νὰ τὸν ρωτήσουν ὅ,τι ἤθελαν.

Τότε τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ εἶπαν ὅλα ὅσα εἶχαν γίνει σπίτι τους, κι' ἔπειτα τὸν ρώτησαν ἂν νόμιζε πὼς ἡ μητέρα τους καὶ τ' ἀδέλφια τους εἶχαν πεθάνει ἀπ' τὴν ἀσθένεια ποὺ εἶχε περιγράψει στὴ διάλεξή του. «Ναί, αὐτὸ εἶναι πολὺ πιθανό», εἶπε ὁ γιατρός. «Μόνον αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια μποροῦσε νὰ εἶναι.»

Τὰ παιδιὰ ρώτησαν ἀκόμη ἂν νόμιζε ὁ γιατρὸς ὅτι, ἂν οἱ γονεῖς τους γνώριζαν αὐτὰ ποὺ ἔμαθαν ἀπόψε οἱ δυό τους καὶ λάμβαναν ὅλες τὶς προφυλάξεις, ἔκαιγαν τὰ φορέματα τῆς ἄρρωστης καὶ δὲν κοιμόνταν πιὰ στὸ κρεββάτι, ἂν θὰ ἦταν ἀκόμη στὴ ζωὴ αὐτοὶ ποὺ πενθοῦσαν τώρα.

Ὁ γιατρὸς εἶπε πὼς κανένας δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πῇ αὐτὸ μὲ βεβαιότητα, εἶχε ὅμως τὴν ἰδέα πὼς κανεὶς ἀπ' τοὺς δικούς τους δὲν θὰ πέθαινε, ἂν ἤξερε νὰ φυλαχθῇ ἀπ' τὴν ἀρρώστεια.

Πρὶν κάνουν τὴν τελευταία τους ἐρώτηση, τὰ παιδιὰ ἐδίστασαν γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλὰ στὸ τέλος μάζεψαν ὅλο τους τὸ θάρρος, γιατὶ αὐτὸ ποὺ θὰ ρωτοῦσαν τώρα ἦταν τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα. Τὸν ρώτησαν λοιπὸν ἂν ἦταν ἀλήθεια πὼς ἀρρώστησαν ἐπειδὴ ἡ τσιγγάνα εἶχε καταραστεῖ τὴν φτωχὴ ἐκείνη γυναίκα. Δὲν ἦταν κατάρα αὐτὸ ποὺ τοὺς εἶχε τύχει ;

«Ὄχι», αὐτὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῇ μὲ βεβαιότητα, ὅτι δὲν ἦταν, εἶπε ὁ γιατρός. Κανεὶς ἄνθρωπος δὲν μποροῦσε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ κάνῃ ἕναν ἄλλο νὰ ἀρρωστήσῃ. Κι' ἔπειτα, καθὼς εἶπε καὶ πρὶν στὴν ὁμιλία του, ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ ἦταν σκορπισμένη σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα καὶ σὲ πολλὰ σπίτια εἶχε κάνει τὴν ἴδια θραύση ὅπως καὶ στὸ δικό τους.

Σὰν εἶπε αὐτὰ ὁ γιατρός, τὰ δυὸ παιδιὰ τὸν εὐχαρίστησαν καὶ ἔφυγαν. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως παρουσιάστηκαν στὸν κύριό τους καὶ τοῦ εἶπαν νὰ βρῇ ἄλλα παιδιὰ γιὰ νὰ φυλᾶνε τὶς χῆνες, γιατὶ αὐτὰ ἔπρεπε νὰ φύγουν, νὰ πᾶνε νὰ βροῦνε τὸν πατέρα τους καὶ νὰ τοῦ ποῦν πὼς οἱ δικοί τους δὲν πέθαναν ἀπὸ τὴν κατάρα τῆς τσιγγάνας, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ συνηθισμένη ἀρρώστεια.

Στὴν ἀρχὴ τὰ παιδιὰ πῆγαν στὴν πατρίδα τους, στὸ Σουννέρμπο, κι' ὅταν ἔφθασαν κεῖ, εἶδαν μὲ τρόμο τὸ σπιτάκι τους νὰ καίγεται. Τότε κατέφυγαν στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ, κι' αὐτὸς τοὺς εἶπε ὅτι ἕνας ποὺ ἐργαζόταν στοὺς σιδηροδρόμους, εἶπε πὼς εἶδε τὸν πατέρα τους στὸ Βάλμπεκετ στὴ Λαπωνία. Τότε ἐργαζόνταν στὰ μεταλλεῖα καὶ μποροῦσε καὶ τώρα ἀκόμα νὰ εἶναι ἐκεῖ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἦταν σίγουρο.

Σὰν ἄκουσε ὁ παπᾶς πὼς τὰ παιδιὰ ἤθελαν νὰ πᾶνε στὸν πατέρα τους, ἔφερε ἕνα χάρτη,, τοὺς ἔδειξε πόσο μακρυὰ ἦταν ἡ Λαπωνία καὶ τοὺς ἐσύστησε νὰ μὴν ἐπιχειρήσουν ἕνα τόσο ἐπικίνδυνο ταξίδι. Τὰ παιδιὰ ὅμως εἶπαν ὅτι ἔπρεπε δίχως ἄλλο νὰ πᾶν νὰ βροῦνε τὸν πατέρα τους. Εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν πατρίδα του γιατί ἐνόμιζε πὼς κι' ἐκεῖνος ἦταν αἴτιος τοῦ θανάτου τῶν παιδιῶν του καὶ τώρα ἔπρεπε νὰ πᾶνε νὰ τοῦ ποῦν πὼς ἔκανε λάθος.

Τὰ παιδιὰ εἶχαν λίγες οἰκονομίες, προτίμησαν ὅμως νὰ μὴν τὶς ξοδέψουν στὸ σιδηρόδρομο, κι' ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε μὲ τὰ πόδια. Κι' αὐτὸ δὲν τὸ μετάνοιωσαν, γιατὶ ἔκαναν ἕνα θαυμάσιο ταξίδι. Μιὰ μέρα, μόλις εἶχαν ἀφήσει πίσω τους τὸ Σμάιλαντ, πῆγαν σ' ἕνα χωριατόσπιτο γιὰ ν' ἀγοράσουν κάτι γιὰ νὰ φᾶνε. Ἡ χωριάτισσα ἦταν μιὰ πολὺ καλὴ καὶ ὁμιλητικὴ γυναίκα καὶ ρώτησε τὰ παιδιὰ ποιὰ εἶναι, κι' ἀπὸ ποῦ ἔρχονται, κι' ἐκεῖνα τῆς διηγήθηκαν ὅλη τὴν ἱστορία τους. «Ὤ, Θεούλη μου! ὤ, Θεούλη μου !» ἔλεγε ἀπὸ ὥρα σ' ὥρα ἡ γυναίκα, ἐνόσω ἐκεῖνα τῆς μιλοῦσαν. Ἔπειτα τάβαλε νὰ φᾶνε καλά, καὶ δὲν ἄφησε νὰ τὴν πληρώσουν. Τότε τὴν εὐχαρίστησαν καὶ σηκώθηκαν γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ δρόμο τους.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΙΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
Β΄. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[Ἡ Διαπλ. τοῦ 1927, φυλ. 32]

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς διαγωνιζομένους παρεξήγησαν τὸ θέμα: *Ἐζήτησα μιὰ σκηνὴ τοῦ ὑπαίθρου, περιπάντων παιδική*, καὶ μοῦ ἔστειλαν... τοπία. Βέβαια καὶ τὸ τοπίο εἶναι *ὑπαίθρο*, δὲν εἶναι ὅμως *σκηνή*. Ἡ *Φλογίτσα* π. χ. μοῦ ἔστειλε τὶς Στῆλες τοῦ Ὀλυμπίου Διός, κι' ὁ *Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης* τὴ Σφίγγα τῆς Αἰγύπτου! Εὐτυχῶς αὐτὸς ἔχει καὶ μιὰ «Γαϊδουρακαβαλιᾶ», ἔχει καὶ μιὰ «Προσκοπικὴ Κατασκήνωση». Ἄλλοι ὅμως δὲν ἔχουν παρὰ βουνά, θάλασσες, δέντρα, δρόμους, σπίτια ἢ ἐρείπια. Ἔ, ὅσο καλὲς κι' ἂν εἶναι οἱ φωτογραφίες των, δὲν μποροῦν νὰ βραβευθοῦν σ' αὐτὸν τὸν Διαγωνισμό.

Μερικοὶ παραβαίνουν κι' ἄλλο ρητὸν ὅρο: Εἶπα ὅτι θέλω φωτογραφίες *λογικοῦ μεγέθους*, οὔτε τεράστιες, οὔτε μικροσκοπικές. Κι' αὐτοὶ μοῦ στέλνουν κάτι τυσούτσικες, ποὺ γιὰ νὰ τὶς ἰδῇ κανείς, χρειάζεται καθαυτὸ μικροσκόπιο. Θὰ μοῦ πῆτε: τόση ἦταν ἡ μηχανή μας. Τὸ ἐννοῶ. Ἀλλὰ γιὰ νὰ διαπρέψῃ κανείς, βλέπετε, σ' ἕνα Διαγωνισμὸ Φωτογραφίας, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ μόνο τεχνικὴ δεξιότητα καὶ γοῦστο· πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τὴν κατάλληλη μηχανή. Λέν λέγω τώρα ὅτι δὲν πρέπει νὰ στέλνουν κ' οἱ... μικροσκοπικοί. Λέν μποροῦν ὅμως νὰ ἔχουν κ' ἀξιώσεις βραβείου.

Νά π. χ. ὁ *Ντούγκλας* μὲ τὸ «Μανάβη καὶ πουλὰ στιφύλια». Πολὺ καλὸ τὸ θέμα. Ἀλλὰ ἡ φωτογραφία μικρούλα καὶ θαμπή. Τὸ ἴδιο καὶ τοῦ *Κόμητος «ἡς Φέρρας* ἡ «Σκηνὴ ἀπὸ τὴ ναυτικὴ ζωή». (Ὁ «Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου» ὅμως εἶναι ἁπλὸ τοπίο.)

Ἀπὸ τὸ «Μαγλάνισμα» τοῦ λιναριοῦ», τὴν «Ἀγορὰ τῆς Χαλκίδος» καὶ τὴ «Χωρικὴ στὴ βρύση» τοῦ *Ἄθαν. Ζαφειρίδου* δὲν διακρίνω τίποτα οὔτε μὲ τὸ φακό μου. Μεγαλύτερες κάπως καὶ καθαρώτερες εἶναι οἱ φωτογραφίες τῆς *Ἀφροδίτης τῆς Μήλου* (Ἀγορὰ καὶ παραλία Βόλου, τῆς *Θαΐδος* (Χρυσοπηγή, Χυλάντρι, Πλατεῖα Ἁγ. Μάρκου στὴ Βενετία), τῆς *Νεμέσεως* («Βαρκούλα», «Πεῦκο»), τοῦ *Σίφωνος* («Βάρνα φωτογραφημένη νύχτα ἀπὸ βάρκα», μεγάλη αὐτὴ καὶ πολὺ ὡραία ὡς φωτογραφία, τὸ «Σταλιόνι», τὸ «Χωριό»), τοῦ *Ἀκαδημαϊκοῦ Πολίτου* («Ὁ Μύλος»), τοῦ *Σωκράτη Βειρῆ* («Πορταριά»), καὶ τοῦ *Ἐξάδελφου τοῦ Διαβόλου* («Στὴν κορυφὴ τοῦ Ταϋγέτου», «Στὴ βρύση»). Ἀλλὰ κι' αὐτὲς εἶναι ὅλες τοπία, ἀρα ἐκτὸς θέματος.

Ὁ *Ἐξάδελφος τοῦ Διαβόλου* ἔχει καὶ μιὰ ποὺ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σκηνή: «Στὸ ἁλώνι» ὅπου κάθεται μιὰ πυρέα. Ἀλλὰ ὁ φωτογραφία δὲν εἶναι τόσο ἐπιτυχημένη. Ἐπίσης, μὲ κάποια ἐπιείκεια, θεωροῦμε ὡς σκηνὴ καὶ τὴ «Βάρκα μας» τῆς *Ἀττικῆς Αὐγῆς*. Τὰ «Παυκάκια» της ὅμως δὲν εἶναι παρὰ τοπίο. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ «Φυσικὸ λιμανάκι» τῆς ἀδελφῆς της *Τασόχτρας*. Αὐτὴ ὅμως στέλνει καὶ μιὰ φωτογραφία μὲ τὸν τίτλο «Θάλασσα κλίκει πάντα ἀνθρώπων κακά», ποὺ παρουσιάζει κορίτσια μέσα σὲ κάπως φουσκωμένη θάλασσα καὶ ποὺ ὡς θέμα εἶναι πραγματικῶς ἀπὸ τὶς καλύτερες, τὶς πιὸ χαριτωμένες αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Ὁ *Ἀτρόμητος Κρὺς* στέλνει τρία τοπία ἀσήμαντα. Ἀλλὰ καὶ μιὰ σκηνὴ χαρακτηριστικὴ ὅσο καὶ τῆς *Τσούχτρας*: «Παιδιὰ στὰ μπάνια». Τὸ *Ζηλεύτο Κάστρο* συμμετέχει μὲ δυὸ σκηνές: «Ἀπ' τὴ ζωὴ τῆς ἐπαρχίας». Ἀλλὰ ἡ πρώτη εἶναι ἁπλῶς ἕνας δρόμος μὲ τὴν κίνησή του· ἡ δὲ δεύτερη, σὲ δρόμο ἐπίσης, μ' ἕνα γάϊδαρο στὴ μέση, δὲν καταλαβαίνεται καλά. Ἀπὸ τοῦ *Κεντρικοῦ* πάλι τὶς τρεῖς φωτογραφίες, ποὺ οἱ δυὸ εἶναι τοπία, ξεχωρίζει τὸ «Κτίσιμο Προκοπαλιᾶ». Ἀπεναντίας ὁ *Πάτερ-Παχούμιος* στέλνει ἕνα μόνο *ζήτω* ἀλλὰ δυὸ σκηνές: «Στὸ σοφρᾶ» ὅπου τρώει μιὰ οἰκογένεια,—πατέρας, μητέρα καὶ πέντ' ἕξη παιδάκια,—καὶ «Ὁ χορὸς μετὰ τὸ γάμο» στὸ χωριό. Προτιμῶ τὴν πρώτη ὡς θέμα. Ἀλλὰ κι' οἱ δυὸ δὲν εἶναι τόσο καλὰ παρμένες, δὲν ἀποτελοῦν πολὺ καλλιτεχνικὲς συνθέσεις, δὲν ἔχουν τόση χάρη. Αὐτά, σὲ μεγάλο βαθμό, τὰ βρίσκω στὶς φωτογραφίες τοῦ *Σπύρου Ναουμίδη*: τὸ «Λίχνισμα», τὸ «Ἄρμεγμα» καὶ προπάντων τὸ «Ψάρεμα μὲ τὸ καλάμι». Τὰ τρία ἐκεῖνα παιδιὰ μπροστὰ στὴ θάλασσα, τὰ δυὸ καθισμένα, τὸ μεσιανὸ ὄρθιο, ἔχουν τοποθετηθεῖ πολὺ καλὰ ἢ ἔχουν παρθεῖ σὲ κατάλληλη στιγμή. Εἶναι σὰ σύνθεση ζωγράφου. Ἂν ἡ πλάκα ἦταν καθαρώτερη καὶ πιὸ καλὰ φωτοσκιασμένη, ἡ φωτογραφία αὐτὴ θἄτανε ἕνα ἔργο!

Κι' οἱ σκηνὲς τοῦ *Ἀλαιοῦ* φαίνονται κι' οἱ τρεῖς καλὰ διαλεγμένες. Ὁ «Τρύγος», «Στὸ πατητήρι», «Στὸ πανηγύρι»... Αὐστηρῶς οἱ φωτογραφίες εἶναι θαμπὲς καὶ συγχεχυμένες. Οὔτ' ἕνα πρόσωπο δὲν διακρίνεται καλά.

Νὰ τώρα καὶ κάτι πρωτότυπο: Ἡ *Ἀμαζὼν* ἔχει πάρει μιὰ «Ρυθμικὴ στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου». Εἶναι ἕνας ἀκρότομος βράχος σὰν ἐκεῖνον ὅπου χόρευαν οἱ γυναῖκες τοῦ Ζαλόγγου καὶ μιὰ ἔπερνα στὸ κενό, στὴν ἄβυσσο... Ἀλλὰ σ' αὐτὸν δὲν γένεται τέτοιος τραγικὸς χορός. Μόνο τέσσερα κορίτσια κάνουν γυμναστική. Καὶ σοῦ προξενοῦν ἀληθινὴ φαιδρότητα οἱ σιλουετίσες τους ἐκεῖ πάνω, ἡ μιὰ πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη. Ἀλλά... μὴν κάνω λάθος; μὴν εἶναι ἀγόρια; Εἶναι παρμένα ἀπὸ τόσο μακριά!

ΒΛΑΧΟΙ ΣΤΑ ΚΟΝΑΚΙΑ (Ἅγιος Μερκούριος)
Κυρά-Κυραλίνα — Α' Βραβεῖον

"Ε, λοιπόν, ὡρισμένος, τὴν τελειότερη μηχανὴ καὶ τὸ καλλιτεχνικότερο γοῦστο τὰ ἔχει ἡ *Κυρὰ-Κυραλίνα*. Ἡ «Μεσημεριάτικη ἀνάπαυση»—ἕνα καπάδι μὲ τὸ βοσκό, λογιασμένο στὴ σκιὰ ἑνὸς πελώριου δέντρου, στὴ Μαλακάσα,—κι' οἱ «Βλάχοι στὰ κονάκια» ἀπὸ τὸν Ἅγιο Μερκούριο, ξεχωρίζουν μέσα σ' ὅλες τὶς φωτογραφίες αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ. Κι' ἡ καλύτερη: τὸ «Κοίτασμα τῆς Φύσης», μιὰ γυμνή, ἀφράλλη δενδροστοιχία σὲ χιονισμένο πάρκο, φωτογραφία καμωμένη στὸ Παρίσι, στὸ σχολεῖο τῆς τοῦ Saint Germain, τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1926. Τοπίο βέβαια· ἀλλὰ τόσο ὄμορφο, τόσο καθαρό, τόσο «σὰν εἰκόνα ζωγράφου», ποὺ κατ' ἐξαίρεση τὸ δημοσιεύω κι' αὐτό.

***

Τὸ συμπέρασμα ἀπ' ὅλ' αὐτά, εἶναι ὅτι τὸ Α' Βραβεῖο τὸ διεκδικοῦν ὁ *Σπύρος Ναουμίδης* κι' ἡ *Κυρὰ-Κυραλίνα*. Ὁ πρῶτος ὅμως εἶναι ἕνας γνωστὸς ἐρασιτέχνης φωτογράφος, ἀνήκει στὸν ἐρασιτεχνικὸ φωτογραφικὸ Ὅμιλο καὶ πολλὰ τοῦ ἔργα ἔχουν δημοσιευθεῖ στὴ «Νέα Ἑστία». Μοῦ φαίνεται λοιπὸν πὼς κρέπει νὰ τεθῇ τιμητικῶς «ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ» καὶ τὸ Α' Βραβεῖο νὰ δοθῇ στὴν *Κυρὰ-Κυραλίνα*. Ἄλλωστε, μαζὶ μὲ τὸν *Σπῦρο Ναουμίδη*, διαγωνίζεται κι' ὁ μικρότερος ἀδελφός του ποὺ παίρνει δικαιωματικὰ ἕνα βραβεῖο.

ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΤΙΚΗ ΑΝΑΠΑΥΣΗ (Μαλακάσα)
Κυρά-Κυραλίνα — Α' Βραβεῖον

ΤΟ ΚΟΙΜΗΜΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ (St-Germain, Παρίσι)
Κυρά-Κυραλίνα — Α' Βραβεῖον

Τελοσπάντων, αὐτὸ ἀπαιτοῦσε ἡ δικαιοσύνη. Καὶ στὸ ἑξῆς μάλιστα θἀποκλείονται ἀπὸ τοὺς φωτογραφικοὺς Διαγωνισμούς μου οἱ γνωστοὶ ἐρασιτέχνες, ποὺ ἔργα τους ἔχουν δημοσιευθεῖ κι' ἀλλοῦ.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κυρὰ Κυραλίνα* [20Ε].—(Τιμητικῶς ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, *Σπῦρος Ναουμίδης* [20Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πάτερ-Παχούμιος* [18Ε]. — *Ἀμαζὼν* [16Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Τσούχτρα* [15Ε].—*Ἀτρόμητος Κρὺς* 14Ε].— *Ἐξάδελφος τοῦ Διαβόλου* [11Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ, [12Ε] εἰς ἕκαστον: Ἀφροστερφὴς Ὀλυμπιονίκης, Ντούγκλας, Κόμης τῆς Φέρας, Ἀττικὴ Αὐγή, Καντρί, Ζηλεμένο Κάστρο, Αἰακός.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν, μὲ [10Ε] εἰς ἕκαστον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ. Γ. — Θὰ δημοσιευθοῦν σὲ κατοπινὰ φυλλάδια κι' ἄλλες βραβευμένες φωτογραφίες.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ θεῖος λέγει ὅτι δὲν τρώει χαιρινό, ἂν καὶ τοῦ ἀρέσει πολύ, γιατί τοῦ τὸ ἀπαγορεύει αὐστηρὰ ὁ γιατρός.

Κι' ἡ *Λάουρα* μὲ ἀπορία:

— Κι' ἂν φάτε τώρα, ποῦ θὰ τὸ μάθει ὁ γιατρός;

Πηλιορείτικο Κεράσι

***

Στὸ Νηπιαγωγεῖο:

— Πές μου, Τάκη, μιὰ λέξη διπλλαβή;

— Μάτι,

— Μπράβο! Καὶ γιατί αὐτὴ ἡ λέξη εἶναι δισύλλαβη;

— Γιατί ἔχουμε δυὸ μάτια.

Ἀθηναῖος

***

— Πῶς κάνει ὁ δικός του «παιδίον»;

— Τὰ... δίδυμα!

Γεώργιος Κ. Πέτρου

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *30* καὶ ραμμένος δρ. *35* Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. *28* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ ΕΦΟΣΑΝ

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διαπλάσεως νὰ περάσετε εὐχάριστο καλοκαίρι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 22 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 18 Ἰουλίου 1928.

ΣΗΜΕΡΑ, καὶὰ τὴν ὑπόσχεσή μου, δημοσιεύω καὶ τ' ἀποτελέσματα τοῦ Φωτογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ. Καὶ στὸ ἐρχόμενο πιὰ θὰ προκηρύξω τὸ «Πέντε-θλο».

Καραμελίτσα, ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὸ γράμμα σου κι' εὐχαρίστως σοῦ ἀπαντᾷ. Πραγματικῶς, ἡ «Ἀπόκοσμη Ἀγάπη» τοῦ κ. Ζέφυρου Βραδυνοῦ, ποὺ δημοσιεύθηκε στὴ «Νέα Ἑστία», εἶναι μάλλον ἐκτενὴς διήγημα παρὰ μυθιστόρημα. Μόνο ἴσως γιὰ τὸ θέμα του, τὸ ρομαντικό, ὅπως τῶν παλαιῶν ἐκείνων *ρομάν*, θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ μυθιστόρημα, *ρομάντσο*. Ὁ τύπος του ὅμως εἶναι τύπος διηγήματος. Πολὺ καλὰ προσδιορίζεις τὴ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν λογοτεχνικῶν εἰδῶν, Ἀνεξαρτήτως τῆς ἐκτάσεως, τὸ διήγημα συνήθως εἶναι ἕνα μόνο ἐπεισόδιο, ἕνα περιστατικό, ἐνῷ τὸ μυθιστόρημα ἔχει μέσα πολλὰ κι' ἁπλωτελεῖ ἕνα σύνολο πολύπλοκο καὶ πολυπρόσωπο. Ὡστόσο ὑπάρχουν καὶ μικρὰ διηγήματα ποὺ εἶναι ὁλόκληρα μυθιστορήματα συνεπτυγμένα (προπάντων ἱστορικά) ὅπως ὑπάρχουν καὶ μεγάλα μυθιστορήματα, ψυχολογικά, ποὺ κατ' οὐσίαν εἶναι διηγήματα. Ὅπως στὴ φύση, ἔτσι καὶ στὴν τέχνη, δὲν ὑπάρχουν φραγμοὶ ἀνυπέρβλητοι. Τὸ ἕνα εἶδος ἐγγίζει τὰ ὅρια τοῦ ἄλλου καί, μπορεῖς νὰ ποῦμε, εἰσχωρεῖ στὸ ἔδαφός του.

Καὶ τὸ δικό σου γράμμα, *Ἀκακία*, ἔλαβε ὁ κ. Φαίδων καὶ πολὺ εὐχαρίστως θὰ διαβάσῃ τὸ διήγημά σου, νὰ σοῦ πῇ τὴ γνώμη του. Δυσιχῶς λυπήθηκες τὸ χαρτὶ κι' ἔκαμες τόσο φιλὰ γράμματα — καὶ μὲ ξέσωρο μαλάκι,— ποὺ οὔτε μὲ μικροσκόπιο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ διακρίνῃ. Ἐγγονές, ἔτσ; ἤλιπωμένος δὲν ἔχει μάτια παιδιοῦ... Ἂν θέλεις λοιπόν, τώρα ποὺ ἄχεις καιρό, ξαναγράψε τὸ διήγημά σου καθαρὰ καὶ τοῦ τὸ ξαναστέλνεις.

Μοῦ ἔστειλαν ἐν ἀπόκομμα ἀπὸ ἐφημερίδα τῆς Ὑδρας: ποὺ γράφει γιὰ μιὰ μαθητικὴ παράσταση στὴ Σχολὴ τοῦ κ. Σουκιώτη. Παίχτηκε καὶ τὸ «Ἔθρημα» τοῦ κ. Ξενοπούλου κατὰ διδασκαλίαν τοῦ φίλου μας Δώρη Κουβαρᾶ, καὶ φαίνεται ὅτι εἶχε μιὰ πολὺ μεγάλη ἐπιτυχία. Ἡ δ. Θάλεια Κουβαρᾶ ἔκανε τὴν κυρία Ἐρασμία, τὴ δασκάλα, ἡ δ. Μαρίκα Μολὺν τὴ Δώρα, ἡ δ. Σοφία Λεκατσᾶ τὴν Πόπη κτλ. Τὸ κοινὸν — γράφει ἡ ἐφημερίδα,— ποὺ κατέκλυζε ὅλο τὸ σχολεῖο, ἐνθουσιάστηκε καὶ κατακυρίευθηκε. Εὖγε λοιπὸν στὰ καλὰ κορίτσια ποὺ ἔπαιξαν τόσο ὡραῖα κ' ἐπὶ τὸ δραματικώτερον.

Ἀλήθεια, τί ἔκπληξη! Γράμμα ἀπὸ τὴ Θαΐδα ποὺ εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ τόσον καιρό, καὶ γράμμα ἀπὸ τὸ Παρίσι! Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ πέρνει τὸ φυλλάδιό μου καὶ τὸ διαβάζει μὲ τὸ ἴδιο καὶ περισσότερο μάλιστα ἐνδιαφέρον. Καὶ νά, μοῦ γράφει κι' αὐτὴ πόσο τῆς ἄρεσε ἡ ἰδέα τοῦ «Πενταθλου»: αὐθ φύγουμε ἀπὸ τὰ συνειθισμένα καὶ νομίζω ὅτι θὰ εἶναι πολὺ ὡραῖο. Περιμένω λοιπὸν τὴν προκήρυξή του».

Γιὰ τὸ βολλάριο σοῦ ἀπήντησα, *Ἀστὴρ τοῦ Αἰγαίου*, καὶ τώρα ἀπαντῶ σ' ἐσᾶ πολὺ καλὸ σου γράμμα. Ναί, ξέρω πολὺ καλὰ τί εἶναι ἡ «Ἀχέπα» τῆς Ἀμερικῆς. Εἶχα μάλιστα καὶ τὸ μυαῖο ποὺ ἔκαμε ἐδῶ κατὰ παραγγελία της: ὁ γλύπτης κ. Χ. Νάτσιος, μιὰ θαυμασία προσομοίωσι τοῦ Δημητρίου Υψηλάντη, ποὺ θὰ στηθῇ ἀπὸ τὴν «Ἀχέπα» στὴν ἀμερικανικὴ πόλη ποὺ ὀνομάζεται Ὑψηλάντη, καὶ ταλοκαλυπτήρια θὰ γίνουν τὸ Σεπτέμβριο. Θὰ παρευρεθῇ βέβαια κι' ὁ πατέρας σου, ἀφοῦ εἶναι «Ἀχεάς» καὶ ἴσως θὰ πάρῃ μαζί του καὶ σένα.

Σ' εὐχαριστῶ, *Σαρδανάπαλε*, ποὺ εἶσαι πράθυμος νὰ συνεισφέρῃς τὴν τέχνη σου στὸν ἑορτασμὸ τῆς Πεντηκονταετηρίδος μου. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως δὲν θὰ γίνουν παρὰ ταπεινὰ τυλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ Πολεμη, ποὺ τὴ χαρίσαμε στὸ Δῆμο Ἀθηναίων, γιὰ νὰ τὴ στήσῃ ὅπου θέλει ὁ κ. Δήμαρχος. Καὶ καλῶς σᾶς εἶπα, ὁ κ. Δήμαρχος θὰ τὴν στήσῃ τώρα-γρήγορα στὸν κῆπο τοῦ Δημ. Θεάτρου, ἀνεκρὶ στὴν προτομὴ τοῦ Σκιάρα ποὺ εἶναι στημένη, καὶ τοῦ Βασιλειάδου ποὺ θὰ στηθῇ ἀργότερα.

Χαίρω, *Γλυκειὰ Μελαχροινούλα*, ποὺ ἐλαττώθηκε ἡ «μανία» σου γιὰ τὸν Κινηματογράφο. Ὅσο λιγότερη τὴν ἔχεις, τόσο πιὸ κερδισμένη εἶσαι. Θἄταν δῶρο καὶ ὁ περβολὴ νὰ μὴν πηγαίνῃς καθόλου, ἀφοῦ ἄλλωστε ἐκεῖ εἶναι ἡ μόνη σας διασκέδαση. Ναί, ἡ «Σκιὰ τοῦ Πύργου» θὰ διαρκέσῃ ὅλο τὸ χρόνο, ἀπίσης κι' οἱ «Διεκδικήσεις Διακοπῶν». Ἡ «Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα» μόνο τελειώνει μετὰ δυὸ φυλλάδια καὶ τὸ «Θαυμαστὸ Ταξίδι» μετὰ πέντε-ἕξη. Τώρα, στὴ θέση τῆς «Ρήνας», μπορεῖ νὰ βάλω κι' ἄλλο καὶ φέτο ἴν' ἄλλο γιὰ μικρὰ παιδιά. Τὸ «Θαυμαστὸ Ταξίδι» ὅμως θὰ τὸ ἀντικατασήσω μὲ μικρὰ διηγήματα, ποὺ τώρα δὲν ἔχω τόπο νὰ δημοσιεύω συχνά, κι' ἀπὸ τοῦ χρόνου πλέον θ' ἀρχίσω δυὸ τρία καινούρια μεγάλα μυθιστορήματα.

Δὲν ἔχω ἄλλο τόπο, παιδιά μου. Κι' ἤθελα πολὺ νἀπαντήσω σὲ μερικοὺς ἀπὸ τὴν ἄλλη ἑβδομάδα, π. χ. νὰ πῶ δυὸ λόγια στὴν *Ἀφροδίτη τῆς Μήλου* γιὰ τὸ ῥάιτο της γράμμα, καὶ νὰ συγχαρῶ τὴν *Ὀλυμπία* ποὺ μοῦ ἀναγγέλει τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς της,— καὶ στὸ *Λευκὸ Κρίνο* ποὺ εἶχε τόσον καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃ,— καὶ στὴν *Ἠλιόλουστη* ποὺ προτιμᾷ τὸν χειμῶνα ἀπὸ τὸ καλοκαίρι,—καὶ στὴν *Ὀριέττα* ποὺ τῆς ἔστειλα 13 τετράδια,— καὶ στὴν *Πριγκήπισσα Δολόττα* ποὺ τόσο χάρηκε ὅταν εἶδε τὸ πίνακά της,— καὶ σὸν *Ντόριαν* ποὺ δὲν θέλει νὰ σημειωθοῦμε, γιατί μὲ τὴ λέξη διηγήσεις χωρὶς νὰ ἐννοεῖται ὅ,τι ἐμεῖς ἐννοοῦμε μὲ τὴ λέξη νομικό: ἡ νομαρθή; ἐπιστήμων — καὶ στὴ *Μυρολουστη* ποὺ χάρηκε τόσο γιὰ τὸ Πιὰ ταῦλο. Ἀλλά, τόσα μόνο. Περισσότερα ὅταν μοῦ ξανγράψουν.

Ὡραία Ἐπιστολὴ μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ταρταρῖνος, Νέμεσις, Ἀντινέα, Ἄμιλλα, Φοιτητής, Καλαμιά, Μαφάλντα, Γόρδιος Δεσμός, Ἀνδαλουσία, Θαλασσινή, Δεμονανθός, Τζελὴ Πεταλουδίτσα, Ἀκούδισιο Ρολόϊ, Ἑλληνά, Ἔνδοξο Σοῦλι, Σμυρνιωτάκι, Λάουρα, Σταράτη Ὑβόνη, Μπσέμ, Ἥρα, Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο, Μακντόφ, Σγουρόμαλλη, Πορφυρογέννητη, Αὔρα τοῦ Εὐξείνου, Ὑπὲρ Πατρίδος, Λίγνπτιοπούλα, Πάρκισσος, Νιαγάρας* καὶ *Ροζίτα*. —Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά των λόγια. Στὸ ἐρχόμενο, ἐλπίζω, θὰ τοὺς ἀπαντήσω.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Τὰ κομμάτια ποὺ ἔχω λάβει γιὰ τὴν Α' καὶ τὴ Β' Τριμηνίαι τοῦ 1928 εἶναι τόσο πολλά, ὥστε ὅταν ἀθύμητο νὰ μιλήσω λεπτομερῶς γιὰ κάθενα ποὺ ἀποριπτω. Πρέπει ὅμως νὰ ἠσυχέρω τοὺλάχιστο, γιὰ νὰ μὴν περιμένουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅτι θὰ δημοσιευθοῦν αὐτά, καὶ γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν νὰ μοῦ στείλουν ἀργότερα ἄλλα καλύτερα. Λοιπόν,

Ἀπορρίπτονται: «Ἀνοιξιάτικες νύχτες» τῆς *Δικηγορίνας* (κοινὸ) δυὸ κομμάτια τοῦ *Σαρδανάπαλου* ποὺ νομίζω ὅτι ποὺ τὰ ἔχει ξεκινοτειλει καὶ τὸ ἕνα μάλιστα δημοσιεύθηκε· «Σκέψεις» τῆς *Νεμέσεως* (ἀρκετὲς τῆς ἐδημοσιευσα') «Μονολογος; παιδιοῦ» τοῦ *Ἑλλ. Ἰδεώδους* (ἀ·ξχνος') «Φεύγει ἡ μέρα» τῆς *Ἀρτεμίδος* (κοινὸ') «Μιὰ τραγωδία» τῆς *Πριγκήπισσας Ραπανάκι* (ὑπερτρχτικὸ·) «Τὸ βόλεϊ» τοῦ *Γιούλη Ἀνθη.*, «Ἡ Τράτα» τῆς *Λερῆς Φουστανέλλας* (ἐγκελῶς ὅμοιο μὲ ἄλλο ποὺ δημοσίευσα') «Ὁ τυφλὸς τραγουδιστὴς» τοῦ *Πιτσιρίκου* τοῦ *Ἀργινίου*, «Τί νὰ γράψω» τοῦ *Δράσου Χλόη*· «Ἡ διάκλασι» τοῦ Ἴδιου· «Ἡ εἰκόνα τοῦ βιβλίου μου» τῆς *Λουλουδένιας*· «Μέσα στὰ ἔλατα» τοῦ *Ξερόβηχα*· (κλπὰ τὰ θέματα ὅλων αὐτῶν, ἀλλὰ ἄτεχνα γραμμένα') «Ὀρφανός» τοῦ *Δημ. Καπογιαννάκη* (ἐπιτέλους, ὁκαρδίνει τὸ μέτρο, καὶ δὲν βλέπω ψευδώνυμο ἀπὸ κάτω)· «Τὸ χρυσάφι» τοῦ *Γορδίου Δεσμοῦ* (ἀκτάλληλο') «Ζέση Μαρτίου» τῆς *Λάχεσης*, «Ἑλληνίς Αἰχμαλώτου» τῆς Ἴδιας· «Τὸ καλὸ σκυλὶ» τοῦ *Ἀστέρος τοῦ Αἰγαίου* «Δυὸ παιδιὰ» τοῦ *Ἐθνικοῦ Ὕμνου*· «Πρωτοχρονιὰ» τῆς *Φραισουΐτας*· (δὲ' αὐτὰ ἄτεχνα ἦ· πιράκαιρα·) «Ἡ μικρὴ Ἀδλα» τοῦ *Υἱοῦ τῆς Φαιδίμης* (ἡ διασκευὴ δὲν εἶναι κακὴ· ἀλλ' ἀφοῦ ὅπως;δήποτε ἐδημο-

σιεύθη στὴν «Οἰκογένεια», δὲν μπορεῖ νὰ ξανάβημοσιευθῇ») «Περασμένη ἀξέχαστη» καὶ «Στὸ ἑρημοκλήσι» τοῦ *Νησιοῦ τῆς Ἀφροδίτης* (πολὺ συναγνώστικα, μὲ ξέθωρο μελάνι, καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τὰ καλοδιαβάσω· ἄσχημο ὅμως μοῦ φάνηκαν!) «Ἔνα ὥριο πυγχίδι» τοῦ *Ναυάρχου Μισούλη* (πολὺ γόστιμο, ἀλλὰ κακομετεφρασμένο· νὰ τὸ κάμῃ σὲ ἁπλούστερη γλῶσσα, χωρὶς «ὅστις» καὶ «ἐνοῦται» καὶ τὰ μοῦ τὸ ξανατσελίνῃ.)·· Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ ταῦ δι καιώματος δρ. 10.— Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεωθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Γόρδων, ἀ. (ΑΠ). Παιγνιδιάρικη Γατούλα, κ. (ΦΑ). Χρυσοθήρας, ἀ. (ΚΣ), Τριπιθαμίτης, ἀ. (ΣΠ). Ἀγριοτριανταφυλλιά, κ. (ΑΚ). Λυκόσκυλος, ἀ. (ΑΑΑ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Σταυριανός, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Τώνην Μονάχου* (ὁ κ. Φιλδν ἔλαβε τὸ γράμμα σου καὶ γέλασε πολὺ μὲ τὰ περιστατικὰ ποὺ τοῦ διηγᾶσαι σχετικῶς μὲ τὸ ἐνοτικὸ τῆς κατευθύνσεως· εὐχαριστεῖ τοὺς γρίφους σου ποὺ παρακολουθοῦν μὲ τόσο ἐνδιαφέρο τὶς 'Ἐπιστολές του·) *Γ. Λ. Κ.* δὲν ξέρω· ὁ σπίτι τοῦ κ. Βεϊνόγλου μπορεῖς ὅμως νὰ τοῦ γράψῃς στὸ γραφεῖο ποὺ ἐργάζεται, Ἑλληνικὰ «Ἀθηνᾶ» ὁδὸς Σταδίου·) *Ἀγκάθι* (εἶδες βέβαια τὴν ἐγγραφη τοῦ ψευδωνύμου σου· χάλρω ποὺ θὰ μοῦ γράψῃς τώρα ταχτικά·) *Πέτρον Ριονσαί* (ἔλαθε καὶ τὰ δυό, θὰ διαλέξω τὸ καλύτερο, ναί· *Θέμιν* (εὐχαριστῶ πολύ· κι' ἐλπίζω νὰ μὴν κάμῃς πάλι ἕνα χρόνο νὰ μοῦ γράψῃς·) *Κόκκινον Διάβολον* (νόστιμο· ἀλλὰ μὲ τί δικαίωμα θὰ τὸ ἀνασημοσιεύσω;) *Μέλισσαν* (:ἐπον· ἄλλο, ἀλήθεια, δὲν εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς; ἀπὸ γιὰ τὸ βραβεῖο σου στὸ σχολεῖο; εὐτυχῶς ποὺ μοῦ ἔγραψαν ἄλλοι καὶ τὸ ἀνήγγειλα...) *Ἄλδην Πιπρού* (εὐχαριστῶ πολύ· θυσιαχῶς· αὐτὸν τὸν καιρὸ δὲν δέχομαι κομμάτια γιὰ τὴ Διάπλασα· κατόπι, ἀν θέλῃς, θὰ μοῦ τὸ ξαντσελίνῃς ὅταν νὰ ἰδῇς ὅτι δέχομαι·) *Λούλαν Τυίρου* (καλῶς νὰ ἔλθῃς! ἐστειλα·) *Στερνὸ Καμόγελο* (ἔχεις λάθος· καινούργιαμμα παιδιοῦ μου δὲν τὸ πατῶ στὸ κελάθι· ἀν εἶχες μιὰν ἀγελιὴν διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ δική μου, θὰ προσπαθοῦσα νὰ σοῦ δείξω ὅτι ἡ δική μου εἶναι ἡ σωστή· ἀλλὰ δὲν θὰ εἶχα κόπο ὅταν ἔλαθα τὸ γράμμα σου ἐκεῖνο, νὰ σοῦ ἀνοιτύξω τὸ ζήτημα· ὅσο γιὰ τὴν ἐξήγηση τῆς φράσης σου καὶ τὴν ἀπόδειξή ὅτι ἡ «πορεία» εἶναι τὸ ἀντίθετο τοῦ «μαιανδρισμοῦ», μπορεῖ νάχῃς δίκιο, ἀλλὰ τότε ἔπρεπε νὰ βάλουμε στὸ κομμάτι σου μιὰ σημείωση ποὺ νὰ ἀ ἐξήγα αὐτὰ ὅλα·) *Νερόμυαλον* (νὰ εἶδες ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἀρέσκεται· πολὺ εὐχαρίστως!) *Ἐγὼ* (ἔλαθες, εὐχαριστῶ·) *Ἐθνικὸν Ὕμνον* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· καὶ τὶ ὄμορφο γράψιμο! νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) *Πυγολαμπίδα* (ἔλαθε, εὐχαριστῶ·) *Κυμοθόην* (ἐστειλα 2 λιτόχ. κι' ἔχω στὴ διάθεσή σου 9 ὁρκωμοσίες·) *Μελαχροινὴν τοῦ Σκέτιν* (μὲ τὸ ὑπόλοιπον ἐστειλα 7 τετρ.) *Εὐστράτιον Παξινὸν* κτλ.

Περιπλοκάδα, Μάνον Σ. Πλειαδάκιν, Μοκοκό (ἐστειλα).

Εἰς ὅσους ἀπιστολὲς ἔλαβα μετὰ τὴν *17 Ἰουλίου* θὰ ἀπαντήσω στὸ ἑρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 240ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 21 Σεπτεμβρίου.

511. Λεξίγριφος

Τόπου ἐπίφημα καὶ ζῶο
Τρομερὸ καὶ φοβερό,
Ἑνωμένα κάνουν ἄλλο,
Ἀβλαβὲς ὅμως καὶ μικρό.
Τασιόνος

512. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Ὁ συνθέτης σοῦ προτείνει,
Φίλε λύτη, ἂν εἶσαι φίνος,
Νὰ σκιαφορτε νησάκι
Μόνοι οἱ δυό σας, σὺ καὶ κεῖνος.
Εὐστράτιος Παξινός

513. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτο μου εἶναι γράμμα,
Τὸ δεύτερό μου ἐπίσης·
Μὲ τ' ὅλο μου, τί θάμμα!
Νὰ γνέφῃς ἔχεις πράμμα
Μὰ καὶ νά... σαλατίσῃς.
Μπαὲμ

514. Αἴνιγμα

Ἕνας μεγάλος ποταμὸς
Τὰρσενικό μου,
Τῆς κυρὰ-Μάρθας...θηλυκό
Τὸ θηλυκό μου.
Νέμεσις

515. Ψαροκόκκαλον

Νὰ συμπληρωθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰνα γινόσκωνται κατὰ σειρὰν: Μέγας Ἄγγλος φιλέλλην· ποταμὸς τῆς Εὐρώπης· γυνὴ τῆς Γραφῆς· ἀρχαία ὡραιοτάτη βασίλισσα· ἐθνικὸν ὄρος ἀράζουν τὰ κλοῦβα κριτὴς τοῦ Ἄδου· βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων.

Λουλοὺ Μ. Ἀρμάο

516. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 2 8 =Ἀρχ. συγγραφ.
2 1 4 6 8 =Πλουάριον.
3 6 1 2 8 =Ὁρικτόν.
4 2 7 5 4 1 2 8 =Ζῶον.
5 2 3 1 5 2 8 =Πάτας Ρώμης.
6 1 4 6 5 2 8 =Ἀρχ. ποιητής.
7 6 5 6 8 =Μυθολογικόν.
8 2 8 7 5 2 7 =Ἀκροτήριον.

Μοιραῖον Ἀκρογιάλι

517-521. Ὁμάχα

1.—Ἀόριστος κοινοῦ ρήματος καὶ πόλις τῆς Ν. Ἑλλάδος.

2.—Νεκρὸν ζῶον καὶ σημεῖον.

3.—Ἰχθὺς, μονὰς βάρους καὶ σημεῖον.

4.—Συγκριτικὸν ἐπίθετον καὶ μέσον συγκοινωνίας.

5.—Πόλις καὶ κάλυμμα.

Κωνστ. Π. Ξένος

522. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀφῃρημένων

Ἀπὸ ἑκάστην τῶν κατωτέρω φράσεων θὰ εὑρεθῇ σχετικὸν ἀφῃρημένον, καὶ τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀφῃρημένων τούτων θὰ σχηματίσουν βασιλέα τῆς Πρωσσίας.

1, Ἐγὼ καὶ ὁ Πέτρος εἴμεθα φίλοι στενοί. 2, Εἶμαι πολὺ δυνατός! 3, Δὲν γονεύω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον! 4, Ἐγελάσαμεν ἅλοι· 5, Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὰ βιάλω μαζί του· 6, Ὅποιος δουλεύει, φτώχεια δὲν φριᾶται· 7, Πῶς τράχει αὐτὸ τὸ ποτόμι! 8, Ἐμελέτησα πολύ, ἀλλὰ ἐπῆρα τὸν ἀνώτερον βαθμόν. 9, Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κάμνει πάντοτε κακόν· 10, Μὴν κάθεσαι ἀργός· 11, Δὲν ἀλλάζω κύκλα ἀρχὰς καὶ αἰσθήματα. Ἰξὰκ

523. Μικτὸν

Βαλκ-ι'-ν-αφη-τ-ποια-τν-εει
Νερᾴδα τοῦ Γιαλοῦ

524. Γρῖφος

```
        0        0 0 0 0
      0 0      0
    0   0 0    0
  0   0 0 0    0
0     0   0    0
  0     0 0
    0     0 0
      0     0
```

παλ Η γλι Κ

Ἄρτεμις

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

525. Mots en Triangle

```
      *
     * *
    * * *
   * * *
  * * *
 * * *
* * * *
```

Horizontalement et verticalement : Ville de France célèbre par une victoire ; Métal dont les ustenciles de cuisine sont faites. Ce qui sert à faire avancer une barque ; Ancienne forme de *dis* ; Nombre ; Consonne.

Κόκκινη Μιραμπὲλ

526. Vieux Rebus

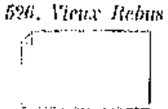

Dans ce coin un peu plié
On peut bien y trouver :
Un fruit très connu,
Un arbre pas inconnu,
Un animal qui me hatte me suit.

Ἀνδαλουσία

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 19

249. Λεωνίδας (Λεών, Ἴδα, ς.) — 270. Λίας (αἰ, θς) - Ἀσία. — 271. Πάρις-Παρίσι. — 272. Πάπας-πάπᾶς.—273,

ΕΛΛΑΣ 274-275. 1, *Ἄγιος*
ΑΑΡΟΣ ἄγος, ἄλλος, ὄλος,
ΑΡΗΣ ὄρος, κόρος, *Κόρος*
ΙΟΣ *ὄρος*, 2. *Ἄρμα*,
ΟΣ ἅρμα, *Ἥρα*, Ἡ-
Ν ρας, ἥρως, ἤρως, ὄρος, ὅσος, ἴσος, Ἵππος. — 276-280. Διὰ τοῦ Η: *τόπος, Πάρος, πυρά, ποτιστός, ἅρπα*. — 281. ΑΕΤΟΣ-ΙΑΣΩΝ (Ἀξιός, Ἐλλάτη, ΤιΣυφόνη, Ὁμῶς, Συναγρίς.) —282. Παλιά μου τέχνη κόσκινο.—283. Ange-nage.—284. Qui me hatte me suit.

Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Καὶ τὰ ἑκατὸν δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἄληπτες παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὡρίστων καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίγυπτος χρυσᾶ διατιμ. 50.· Ἀμερικὴ δολλάρια 4. Ἀγγλία καὶ ὅλων ἐν γένει «ἐν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι Ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰουλίου 1928 Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 35

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἄλλοι τὸν ἔλεγαν προδότη κι' ἀποστάτη, ἄλλοι τὸν ἔλεγαν τύραννο, ὅλοι ὅμως μιλοῦσαν γι' αὐτὸν χαμηλώνοντας τὴ φωνή.

Μὰ ἡ φιλενάδα της τὴν τράβηξε πιὸ μακριά.

—Ἀρκετὰ εἴδαμε, εἶπε ἡ νεαρὴ κοντέσσα. Ἴδλα νὰ ἰδεῖς κι' ἄλλα πιὸ χαρούμενα.

Ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ μπῆκαν σ' ἕνα ὡραῖο καὶ φωτεινὸ δωμάτιο, στρωμένο μὲ χρυσομένο πετσί. Στὸ δωμάτιο αὐτὸ μὲ τὰ πλούσια χαλιὰ καὶ τὰ λεπτὰ ἐπιπλα ἔμεναν τὸν περισσότερο καιρὸ ἡ λαίδη Στάρλυ κι' ἡ κόρη της, ὅταν ἤθελαν νὰ διαβάσουν ἢ νὰ ἐργαστοῦν.

Δυὸ πορτραῖτα τοῦ Βὰν Δάϋκ στόλιζαν τοὺς τοίχους. Τὸ ἕνα παρίσταινε μιὰ ἀνδρικὴ μορφή, ἀγαθὴ καὶ τολμηρή, μὲ στολὴ ἀξιωματικοῦ τοῦ γαυτικοῦ· καὶ τ' ἄλλο μιὰ νεώτατη γυναίκα, ντυμένη κάτσπρα, μ' ἕνα τριανταφυλλο στὴ ζώνη.

— Τί ὡραία ποὺ εἶναι! εἶπε ἡ Νταίζη ἐκστατική μπροστὰ στὸ πορτραῖτο. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὡραία λαίδη;

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Λουΐζα ντὲ Πιερρεφόν, αὐτὴ εἶναι ἡ λαίδη Διάνα κι' αὐτὸς εἶναι ὁ ἄντρας της, ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον. Ἐδῶ ἦταν καὶ τὸ πορτραῖτο τῆς κόρης τους, ἀλλὰ τὸ ἔβγαλαν μετὰ τὴν πυρκαϊά, γιὰ νὰ μὴ τὸ βλέπει ἡ λαίδη, κι' ἀργότερα δὲν τὸ ξαναβρῆκαν πιά. Ἴσως ὁ λόρδος Στάρλυ ξέρει ποῦ εἶναι, ἀλλὰ ποιὸς τολμᾷ νὰ τὸν ρωτήσει;

— Μὰ τί ὡραία ποὺ εἶναι! εἶπε πάλι ἡ Νταίζη, χωρὶς νὰ ξεκαρφώνει τὰ μάτια της ἀπὸ τὴν εἰκόνα. Ἀλλὰ θαρρῶ πὼς ἔχω ξαναΐδει ἕνα ἴδιο πρόσωπο...

—Ἴσως στὸν καθρέφτη σου, εἶπε γελώντας ἡ Λουΐζα. Στὸ λέω σοβαρά, ὅτι τῆς μοιάζεις παραπολύ. Αὐτὸ μοῦκανε ἐντύπωση ἀπὸ τὴν πρώτη φορά.

—Ἀστειεύεστε βέβαια! εἶπε ἡ Νταίζη. Νὰ μοιάζω ἐγὼ μὲ μιὰ λαίδη;

— Κι' ὅμως τῆς μοιάζεις! Γι' αὐτὸ ὅταν σὲ πρωτοεῖδα στὴς μὲς Μίλδρεδ, μοῦ φάνηκε σὰ νὰ σ' εἶχα ξαναΐδει.

— Τόσο τὸ καλύτερο λοιπόν, ἤμουν τυχερή, ἀφοῦ στὴν ὁμοιότητα αὐτὴ χρωστῶ μιὰ τόσο πολύτιμη φιλία, εἶπε ἡ Νταίζη σοβαρά.

Ἡ Λουΐζα τὴν κοίταξε τώρα λιγάκι

«Ἦταν ὁ λόρδος Σ·ἀρλ...» (Σελ. 286, στ. α').

ξαφνιασμένη. Ἀλήθεια κι' ἡ ἴδια ἡ λαίδη Διάνα δὲ θάδινε τόσο ὡραία καὶ χαριτωμένη ἀπάντηση.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισαν τὸ περίφημο ἐκεῖνο βαφτιστικὸ φόρεμα. Ἡ κυρία Βερδιέ ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μπροστὰ στὸ θαυμάσιο καὶ λεπτότατο κέντημα τῆς Νταίζης.

—Ἕνα τόσο μικρὸ κορίτσι νὰ κεντᾷ τόσο ὄμορφα! φιλούρισε. Δὲν ἔχω ξαναΐδει!

—Ἡ μητέρα μου μὲ μάθαινε ἀπὸ μικρή, εἶπε ἡ Νταίζη. Καὶ στὶς μὶς Μίλδρεδ ἔμαθα ἕνα σωρὸ καινούργιες βελονιές.

— Μπράβο, κόρη μου! Ἡ δεσποινὶς ντὲ Πιερρεφὸν ἔχει πολὺ δίκιο νὰ σ' ἐκτιμᾷ καὶ νὰ σ' ἀγαπᾷ, γιατί σοῦ πρέπει.

— Κυρία Βερδιέ, ἐγὼ ἀρχίζω νὰ ζηλεύω, εἶπε ἡ νεαρὴ κοντέσσα. Θὰ ἰδῆτε λοιπὸν σὲ λίγες μέρες τί ὡραῖα θὰ μάθω νὰ κεντῶ κι' ἐγώ!

Κι' ἀλήθεια ἡ Λουΐζα βάλθηκε μὲ προθυμία κι' ἐπιμονὴ στὸ κέντημα καὶ τὸ βαφτιστικὸ προχωροῦσε γρήγορα.

Κάθε πρωΐ, τὰ δυὸ κορίτσια ἔπιαναν δουλειὰ εἴτε στὸ σπουδαστήριο, εἴτε στὸ πάρκο ὅταν ἦταν λιακάδες.

Ἡ λαίδη Στάρλυ ἔβλεπε χωρὶς ἀνησυχία τὴ φιλία, ποὺ ἔνωνε δυὸ κορίτσια ἀπὸ τόσο διαφορετικὲς τάξεις. Ἀλλὰ καὶ γιατί ν' ἀνησυχήσει; Ἡ μὶς Μίλδρεδ τῆς εἶχε πεῖ ὅτι ἡ μικρὴ κεντήστρα ἦταν ἀπὸ ἔντιμη οἰκογένεια καὶ μὲ καλὸ χαρακτῆρα, ὥστε δὲν ἦταν φόβος νὰ κάμει κακὴ χρήση τῆς φιλίας αὐτῆς.

Ἄλλωστε, στὴ μοναξιὰ τοῦ Χουάϊτ-Γκέϊτ μποροῦσαν νὰ παραβλέπουν λιγάκι καὶ τὴν αὐστηρὴ ἐθιμοτυπία, ὅταν μάλιστα αὐτὸ εὐχαριστοῦσε τὴ Λουΐζα, ποὺ ἡ ζωή της δὲν ἦταν πάντα πολὺ εὐχάριστη.

Ἔτσι λοιπόν, ἡ ζωὴ τῆς Νταίζης στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ περνοῦσε σὰν ὡραῖο ὄνειρο. Δὲ μετροῦσε πιὰ τὶς μέρες ποὺ περνοῦσαν. Καὶ καθὼς ξυπνοῦσαν στὸ γοῦ της, χωρὶς νὰ τὸ νοιώθει, οἱ μακρινὲς παιδικές της ἀναμνήσεις, τῆς φαινόταν ὥρες-ὥρες, πὼς ὅλη της τὴ ζωὴ τὴν εἶχε ζήσει στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Τὸ ζωντανὸ πορτραῖτο

Ἀπ' ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ Πύργου, ἡ Νταίζη προτιμοῦσε τὸ μικρὸ χρυσοπὸ σαλόνι, ὅπου ἦταν οἱ εἰκόνες τοῦ λόρδου Ἔρλιγκτον καὶ τῆς λαίδης Διάνας.

Τύποις ΒΕΝ. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χαρακτὴρ στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀναγκαία.

/ΚΙΓ' — 612/

Ἀλέξις Κ., γιὰ τὸν θάνατον τῆς καλῆς σου νταντᾶς ἐγκάρδια συλλυπητήρια. Ὑβόνη

/ΚΙΓ — 13/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΘΕΩΝ

Μαραμένη Γαζία, ἐπιστρέψαμε στὸ γιὰ ξεπάκωμα. Στεῖλτε Δ/σιν γιὰ νὰ στείλωμε ὄμβρο.

/ΚΙΓ' — 614/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΘΕΩΝ

Διαγωνισμὸς ἀκαριαῖος. Τέσσαρας στεῖλαντας εὐχαριστοῦμεν.

/ΚΙΓ' — 615/

Ἀριστοκράτισσα ντὲ Βιόλα Γιανναλοπούλου. Χά! χά! χά! Πὲς χαιρετισμοὺς στὴ Νίκαια Courteil ἐκ μέρους μου. ΙΒΙΣ

/ΚΙΓ — 616/

Οἱ Δεκαλαοπαῦλες καὶ Ἰδιαίτερα, ἡ Μιμῶζα, Ῥοζίτα, Ῥαπάϊ, Λίγυπτοπούλα, Μαγεμένο Βασιλόπουλο, Γαλαξίας, Νήσες, Ἔξπυνη Γκατούλα, Ξηραμπαλλὴν, Κόβρεν-Σάλλα, Ἠδύλη, Ἀκακία, Τάνυ Μονάχη, Διολέττες, «Βιλλικὲς», θὰ κάμουν τρισευτυχισμένη τὴν «ΑΡΤΕΜΙ» ὁ στέλνοντές της ἕνα τετραδάκι στὴν Δ/σιν: C. Vigils (pour Lily) Port-Said, Egypte.

/ΚΙΓ — 617/

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀντιλλάσσω Μ. Μυσινὰ μὲ ἔλους-ες. Ἰδιαιτέρως περιμένω ἀπὸ τὴν Νίαν τοῦ Παϊωνίου, Μακντέφ, Μιμόζαν, Ἡλιογέννητην, Ῥοδοῦσιον καὶ Λίγυπτίαν. Δ/σις: «ΚΖ'—1082). ΑΕΡΟΜΟΤΟΣ ΚΡΙΣ

/ΚΙΓ' — 618/

Ἀγαπητή μας Ἡλιόβγαλτη, χιόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα γιὰ τὴ γιορτή σου. Λίγόκλημα, Βαλέντσια

/ΚΙΓ' — 619/

Ἀγαπητή μου Ἀριστοκράτισσα, χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα γιὰ τὴ γιορτή σου. Βαλέντσια

/ΚΙΓ — 620/

Ἀρτεμις, μαράθο, μὲ ξέγασες! Ἀντιλλάσσω τετραδάκια. Ῥοδάκι Παρέλια, Πορτορικὰ Βόλου.

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

/ΚΙΓ — 621/

Ὁ Σύλλογος Ἐπίδαυρος, ἕνεκα ἀλλαγῶν ἀπαντήσεων εἰς τὸν ΓΚΙΓ' — 486) διαγωνισμόν του, τὸν παρατείνει μέχρι τέλους Λιγοβάτου· στείλατε εἰς τὴν Δ/σιν: (ΚΙΓ' — 578).

/ΚΙΓ' — 622/

Ἐξαχριστῶ ὅσους μοῦ ἔστειλαν τετραδάκια καὶ περιμένω ἀκ' ὅλους τοὺς ἄλλους, Ἀφτιασμένο Κάϊρο, Ἠλιόβγαλτη, Ἀκαρωλλίς, Σοΐζη, Ὠλίδλοπατη, ἀπὸ τὰς Ἰδιαίτερα. Δ/σις: (ΚΙΓ'—5421.

Ὀνειροπλέχτρα

/ΚΙΓ' — 623/

ΒΟΛΙΣΤΙΚΗ ΤΡΕΛΟΦΑΡΕΑ

Τὸ διαγωνιστικὸ μας μονοκονδυλιαῖζόμπεβόσιμε τὸν Μακντόφ. Τοὺς ἄλλους εὐχαριστοῦμε θερμά.

Διαγωνισμῶν: Πούλια

Διορίζομε ἀντιπροσώπους: Σερρῶν: Σοΐζη, Λαρίσης Φίλαβλον, Ἀμερικῆς Βλυσίδην.

Ἀντιπροσωπειῶν: Ῥέα

Προσεχῶς ἀποκαλύψεις ποὺ θἀνατατωθῆτε. Περιμένετε καὶ... Τρέμετε!...

/ΚΙΓ' — 624/

Ποικιλόμορφο διαγωνισμὸν Γραμμάτων. Προδημοσία δίμηνος. Δῶρα ἐκλεκτά. Δ/σις: Μιλτιάδην Ἀλέξην, Ἅγιον Νικόλαον Κρήτης.

/ΚΙΓ' — 625/

Οὐρανὴς Φλώριας, Σμυρναῖος Μάρτυς, = Γεώργιος Ἀνεπογιάννης. Χά, χά! Λούκα!

ΞΑΝΘΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΚΙΓ' — 626/

ΤΣ, αἰ ξέρω· ἀλληλογραφοῦμε;

ΚΥΡΙΟΣ Χ

/ΚΙΓ' — 627/

Μαγεμένο Λιβογιάλι, σὲ παρακαλῶ γράψε μου διμοιρίδι Δ/σίν σου. Αἰάνα

Ζήτησαν λοιπὸν ἀπὸ τὴ λαίδη Στάρλυ τὴν ἄδεια νὰ ἐργάζονται ἐκεῖ, ὅταν τὸ σαλόνι ἦταν εὔκαιρο.

Ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα ἐρχόντανε τὰ δροσερὰ ἀρώματα τοῦ δάσους, καὶ κάθε τόσο τὰ θαρρετὰ σπουργίτια ζύγωναν καὶ τσιμποῦσαν τὰ ψίχουλα, ποὺ τοὺς πετοῦσαν τὰ κορίτσια στὸ περβάζι.

Μιὰ μέρα, καθὼς κεντοῦσαν κι' οἱ δυὸ στὴν ἀγαπημένη τους γωνιά, ἡ Λουΐζα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ πορτραῖτο τῆς λαίδης Διάνας καὶ τῆς ἔκανε ἐντύπωση ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ ὁμοιότητά του μὲ τὴ Νταΐζη.

—Ἀλήθεια, τί περίεργο ποὺ εἶναι! εἶπε δυνατά. Τὰ μαλλιά, τὰ μάτια, τὸ κόψιμο τοῦ προσώπου, ὅλα ἀπαράλλαχτα! Τίποτα δὲ λείπει!

Ἡ Νταΐζη σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ χαμογέλασε: Ἕνα χαμόγελο, ἴδιο σὰν τὸ χαμόγελο τοῦ πορτραίτου.

—Ἄ, γιὰ στάσου, ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ κάμω κάτι περίεργο. Ἂν ἀλλάξεις τὸ χτένισμά σου, κανένας δὲ θὰ σὲ ξεχωρίζει ἀπὸ τὸ πορτραῖτο. Ἔλα νὰ σοῦ κάμω μπούκλες, νὰ ἰδοῦμε!

—Καὶ τὸ ἐργόχειρό μας; εἶπε ἡ Νταΐζη.

—Ἄφισέ το τώρα τὸ ἐργόχειρο! Δυὸ ὧρες εἶναι ποὺ δὲ σηκώσαμε κεφάλι. Φτάνει πιά.

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Πιερρεφὸν ἔτρεξε στὸ δωμάτιό της καὶ γύρισε μὲ ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ νὰ χτενίσει τὴ Νταΐζη μὲ τὸ χτένισμα τῆς λαίδης Διάνας. Τῆς ἔλυσε τὴν πλεξίδα καὶ τότε εἶδε ὅτι τὰ μαλλιά της σχημάτιζαν ἀμέσως φυσικὰ δαχτυλίδια, σὰν τῆς λαίδης.

—Μὰ γιατὶ τὰ πλέχεις τὰ μαλλιά σου ἔτσι σφιχτά; ρώτησε ἡ Λουΐζα Οἱ μπούκλες σοῦ πάνε καλύτερα.

—Εἶναι πιὸ βολικὲς οἱ πλεξίδες! εἶπε ἡ Νταΐζη, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου κοκέτα.

Οἱ μπούκλες της ἔπεφταν χρυσὲς στοὺς ὤμους της κι' ὅταν ἡ Λουΐζα τῆς ἔδωσε στὸ χέρι ἕνα τριαντάφυλλο, θάλεγε κανεὶς ὅτι ἔβλεπε τὸ ζωντανὸ πορτραῖτο τῆς λαίδης Διάνας.

—Θὰ μποροῦσε νὰ γελαστεῖ κι' ὁ πιὸ προσεχτικός! εἶπε ἡ Λουΐζα γεμάτη θαυμασμό. Εἶναι ἀπίστευτο! Στάσου νὰ σοῦ φτιάξω αὐτὴ τὴ μπούκλα.... Κοιτάξου τώρα!

Τῆς ἔφερε ἕναν καθρέφτη κι' ἡ Νταΐζη εἶδε μέσα τὴν εἰκόνα, ποὺ τῆς ἦταν τόσο ἀγαπητή...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνα χέρι σήκωσε σιγὰ-σιγὰ τὴν κουρτίνα τῆς πόρτας κι' ἕνας ἄνθρωπος φάνηκε στὸ κατώφλι: ἦταν ὁ λόρδος Στάρλυ.

Τὰ τελευταῖα ταραγμένα χρόνια τῆς ζωῆς του, οἱ συγκινήσεις κι' οἱ ἀγῶνες εἶχαν σκληρύνει ἀκόμη περισσότερο τὰ σκληρὰ χαρακτηριστικά του. Φοροῦσε ἕνα σοβαρὸ σκοῦρο κοστούμι, μὲ αὐστηρὴ ἁπλότητα, ὅπως συνήθιζαν τότε οἱ Πουριτανοί.

Εἶχε ἔρθει τὴ νύχτα στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ κι' ὁ Τζέκιν δὲν ἔλειψε νὰ τοῦ δώσει ἀναφορά, ὅτι ἡ λαίδη εἶχε φέρει μαζί της μιὰ μικρὴ κεντήστρα ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο τῆς μὶς Μίλδρεδ κι' ὅτι ἡ κόρη της ἦταν ὅλη τὴν ὥρα μαζί της.

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ κινήσει τὴ δυσπιστία του. Ἡ μὶς Μίλδρεδ ἦταν βασιλική, τὸ σπίτι της ἦταν ὑποπτο κέντρο.

Κοίταξε, χωρὶς καμμιὰ καλοσύνη, τὴ χαριτωμένη σκηνὴ τῶν δυὸ κοριτσιῶν.

—Θὰ μοῦ φαινόταν παράξενο, ἂν ἔβρισκα τὴ δεσποινίδα ντὲ Πιερρεφὸν ν' ἀσχολήται μὲ σοβαρότερα πράγματα! εἶπε μὲ τὴ φαρμακερὴ φωνή του.

Τὰ δυὸ κορίτσια ἔμειναν σαστισμένα κι' ἀμίλητα. Πρώτη ἡ Λουΐζα ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία της. Ἔκαμε μιὰ ἀμεμπτη ὑπόκλιση, χωρὶς νὰ ἀποκριθεῖ τίποτε.

Ἡ Νταΐζη δὲν μποροῦσε νὰ ξεκαρφώσει τὰ μάτια της ἀπὸ τὴ σκληρὴ αὐτὴ μορφή, ποὺ εἶχε φανερωθεῖ ξαφνικὰ μπροστά της. Τὸ βλέμμα τοῦ λόρδου τὴς πάγωνε τὸ αἷμα καὶ θάθελε νὰ φύγει μακρειὰ καὶ νὰ κρυφτεῖ, ἀλλὰ ἔμενε καρφωμένη στὴ θέση της χωρὶς δύναμη, ἐνῶ ἡ τρομαγμένη καρδιά της χτυποῦσε δυνατά.

Ὁ ξένος τὴν πλησίασε ἕνα βῆμα καὶ τὴν κοίταξε κατάματα, καθὼς κοιτάζουμε μιὰ ὀπτασία. Ἡ Λουΐζα, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε ἔκπληκτη, τὸν εἶδε νὰ χλωμιάζει. Μιὰ ἀπορία φάνηκε στὰ μάτια του, ὕστερα μιὰ ἀφηρημάδα καὶ ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς ἀμίλητος.

—Ποιὸ εἶν' αὐτὸ τὸ κορίτσι; ρώτησε τέλος, σὰ νὰ ξύπνησε ἀπὸ ὄνειρο.

—Μιὰ μικρή μου φίλη, ποὺ ἦλθε νὰ μὲ βοηθήσει σ' ἕνα δύσκολο ἐργόχειρο, ἀπάντησε ἡ Λουΐζα ξαναβρίσκοντας τὴν ψυχραιμία της.

—Ἄ, αὐτὴ εἶναι ἡ κεντήστρα σας; εἶπε ὁ λόρδος Στάρλυ μὲ κάποια περιφρόνηση. Κι' αὐτὸ τὸ μασκάρεμα, μήπως εἶναι κι' αὐτὸ ἀπὸ τὰ «δύσκολα ἐργόχειρά» σας;

Τώρα ἦταν ἥσυχος καὶ εἶχε πάρει πάλι τὸ συνειθισμένο του εἰρωνικὸ ὕφος.

—Διασκεδάζαμε γιὰ μιὰ στιγμή, μυλόρδε, εἶπε ἡ μικρὴ κοντέσσα. Μοῦ φάνηκε ὅτι ἡ μὶς Γουΐλ ἔχει κάποια ὁμοιόνητα μὲ τὸ πορτραῖτο τῆς λαίδης Διάνας καὶ τῆς ἄλλαξα τὸ χτένισμα, γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν δὲν εἶχα γελαστεῖ.

Χωρὶς νὰ θέλει, ὁ λόρδος σήκωσε τὰ μάτια του στὸ πορτραῖτο καὶ κοίταξε πότε ἐκεῖνο, πότε τὸ κορίτσι, σὰ νἄθελε νὰ βεβαιωθεῖ κι' ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ὁμοιότητά του. Ὕστερα γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι του.

—Χωρὶς ἄλλο, χρησιμοποιεῖτε πολὺ κακὰ τὸν καιρό σας, εἶπε ὁ λόρδος, μὲ τὸν αὐστηρὸ τόνο τῶν Πουριτανῶν. Προσπαθεῖτε νὰ κάνετε φιλάρεσκο ἕνα ἀνήξερο κορίτσι. Ἂν αὐτὰ τὰ ἐπιδοκιμάζει ἡ μητέρα σας, ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε. Φρονῶ ὅμως ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ «δύσκολο ἐργόχειρο» δὲ θὰ τελειώσει ποτέ.

—Ἂν θέλετε νὰ τὸ ἰδῆτε, μυλόρδε, εἶπε ψύχραιμα ἡ Λουΐζα, δείχνοντας τὸ τελλάρο, θὰ βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν χάνουμε τὸν καιρό μας.

Ἀλλὰ ὁ λόρδας Σταρλυ δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξη νὰ «βεβαιωθεῖ».

—Δὲν καταλαβαίνω ἐγὼ ἀπὸ γυναικεῖα κουρελάκια, εἶπε περιφρονητικά. Σᾶς ἀφίνω στὴ δουλειά σας.

Καὶ βγῆκε, ἀφοῦ χαιρέτησε σύντομα τὴ Λουΐζα καὶ κοίταξε ἄλλη μιὰ φορὰ τὴ Νταΐζη. Τὰ κορίτσια στάθηκαν κι' ἄκουσαν κάμποσες στιγμὲς τὰ βήματά του, ποὺ ἀπομακρυνόνταν στὸ διάδρομο.

—Εἶδες; εἶπε λυπημένη ἡ Λουΐζα. Ἔτσι μᾶς μιλεῖ πάντα, ὅταν εἶν' ἐδῶ. Μὰ γιὰ στάσου, τί ἔχεις, Βιολέττα; Εἶσαι κατατρομαγμένη! Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σὲ στενοχωρεῖ τὸ ὕφος του. Ἐσὺ ἐδῶ εἶσαι στὴν προστασία τῆς μητέρας μου.

—Μὲ κοίταζε τόσο παράξενα! εἶπε ἡ Νταΐζη, τρέμοντας ἀκόμη. Φαίνεται ὅτι θύμωσε πολὺ ποὺ μὲ εἶδε μ' αὐτὸ τὸ χτένισμα.

—Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς ἐμποδίσει νὰ διασκεδάζουμε ὅπως μᾶς ἀρέσει, ἀρκεῖ ποὺ τὸ ἐπιτρέπει ἡ μαμμά, εἶπε ἡ Λουΐζα σηκώνοντας τὸ περήφανο κεφαλάκι της. Ὁ λόρδος Στάρλυ δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα πάνω σὲ μένα!.. Ἀλλὰ ἔχεις δίκιο, σὲ κοίταζε ἀλλόκοτα... σὰ νὰ σὲ φοβόταν!

—Σὰ νὰ κοίταζε κάτι ἄλλο, κι' ὄχι ἐμένα...

—Βλέπεις, ἔτυχε νὰ μοιάζεις πολὺ μὲ τὴ λαίδη Διάνα. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἴσως, νόμισε πὼς ἔβλεπε ἐκείνη κι' αὐτὸ τὸν στενοχώρησε. Φαίνεται ὅτι θυμήθηκε τραγικὰ γεγονότα, ποὺ ἄλλοτε τὸν εἶχαν πικράνει παραπολύ.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΗΤΑ

62.

Ὅποιος τὴν τιμή του χάσει
ξῆ γιὰ πάντα ταπεινά.
Ἡ Τιμή, γιὰ ν' ἀγοράσῃ,
δὲν πουλιέται ποτενά.

Ποὺ τὴν ξέρει πόσο ἀξίζει
ὅπου πάει καὶ σταθεῖ
τὴν κρατεῖ, μὰ καὶ φροντίζει
μήτε νὰ τοῦ λερωθῇ.

63.

Ἡ πιστὴ κι' ἀγνὴ φιλία
μόνο στὴ μικρὴ ἡλικία
βρίσκει κι' εὔκολα μιζόνει
κι' ἄδολες καρδιὲς ἑνώνει
μὲ δεσμοὺς ποὺ δυναμώνουν
ὅσο πιὸ πολὺ παλιώνουν.

CHEF

ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΤΟ ΨΩΜΙ ΤΑ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ

—Θὰ μ' ἀφήσῃς τὴν Ἀσήμω, δάσκαλε, νὰ κουβαλήσῃ δεμάτια; εἶπε μιὰ ψηλή, στεγνὴ καὶ μαυρισμένη ἀπὸ τὸν ἥλιο γυναίκα, ποὺ μπῆκε στὸ σχολεῖο ἐλεύθερα, ὅπως ἔμπαινε στὸ σπίτι της.

—Δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἀφήσω, κυρ" Ἀντρέαινα, ἔχει μάθημα, ἀπάντησε ὁ δάσκαλος μὲ αὐστηρὸ τόνο.

—Εἶναι ἀνάγκη, δάσκαλε, δὲν ἔχουμε ποιὸς νὰ κουβαλήσῃ τὰ δεμάτια.

—Ὁ Κώστας ποῦ εἶναι;

—Ὁ Κώστας πάει στὰ Μαζέϊκα γιὰ δουλειά, ἐγὼ κι' ὁ Ἀντρέας θερίζουμε, ποιὸς νὰ κουβαλήσῃ τὰ δεμάτια;

—Τί νὰ σοῦ κάμω; εἶναι ἐδῶ καὶ ὁ κύριος ἐπιθεωρητὴς καὶ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ ἡ Ἀσήμω, γιατὶ εἶναι ἀπὸ τὶς καλύτερες μαθήτριες.

Ἀπὸ τὴ διεύθυνση τῶν ματιῶν τῆς μάννας καὶ τοῦ δασκάλου κατάλαβα ποιὰ ἦταν ἡ Ἀσήμω. Ἦταν ἕνα κοριτσάκι ὡς 9 ἐτῶν, ποὺ καθότανε στὴ μέση τοῦ τρίτου θρανίου, μαυριδερό, μὲ μιὰ κανονικὴ χωρίστρα στὸ κεφάλι καὶ μὲ φόρεμα τριανταφυλλὶ μὲ δυὸ φτηνὲς νταντέλες σταυρωτὰ στὸ στῆθος.

Τὸ καϋμένο, σὰν νὰ ἦταν ἔνοχο τῆς φιλονεικίας δασκάλου καὶ μάννας καὶ ὑπὸ τὸ βάρος τόσων ματιῶν ποὺ ἔπεφταν ἐπάνω του, κοκκίνησε καὶ ἴδρωνε καὶ ἔστριβε νευρικὰ μὲ τὰ δάχτυλά του τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου.

—Σταθῆτε, εἶπα, ἐγὼ θὰ σᾶς συμβιβάσω... Ἔλα δῶ, Ἀσήμω...

Τὸ κορίτσι σηκώθηκε κρατώντας τὸ βιβλίο στὸ χέρι του κι' ἐστάθηκε μπροστά μου μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι καὶ πιὸ ἱδρωμένο.

—Δὲ μοῦ λές, Ἀσήμω, πέντε φορὲς τὸ ἕξη πόσο γίνεται; τὴ ρώτησα.

—Τριάντα, ἀπάντησε ἀμέσως χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι.

—Μπράβο, Ἀσήμω. Ἂμ' τὸ μισὸ τοῦ πενῆντα πόσο εἶναι;

—Εἴκοσι πέντε.

—Μπράβο, Ἀσήμω. Διάβασέ μας τώρα ἀπὸ τὸ βιβλίο σου.

Διάβαζε ἡ Ἀσήμω καὶ κάθε λέξη ποὺ πρόφερε, ἦταν σὰ νὰ κατάπινε καὶ μιὰ ἀγκινάρα μὲ τ' ἀγκάθια της. Τόση ἦταν ἡ ταραχή της.

—Μπράβο Ἀσήμω... Τώρα, κυρά μου, νὰ τὴν πάρῃς τὴν Ἀσήμω. Εἶναι καλὸ κορίτσι καὶ ξέρει καλὰ τὰ γράμματα.

Τότε μόνο σήκωσε τὸ κεφάλι της ἡ Ἀσήμω κι' ἕνα χαμόγελο εὐγνωμοσύνης ἄνθισε στὰ χείλη της. Τὸ ἴδιο χαμόγελο εὐγνωμοσύνης διέκρινα καὶ στὸ πρόσωπο τῆς χωριάτισσας μάννας. Τὴν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι, μᾶς εἶπε γειά σας, κι' ἔφυγε μὲ τὴν ἴδια ἁπλότητα ποὺ εἶχε ἔρθει.

Ὅταν τελειώσαμε τὴ δουλειά μας μὲ τὸ δάσκαλο, καθόμαστε στὸν ἴσκιο τοῦ σχολείου. Δίπλα περνοῦσε ὁ δρόμος τοῦ χωριοῦ. Σὲ λίγο εἴδαμε τὴν Ἀσήμω νὰ περνᾷ μ' ἕνα μουλάρι φορτωμένο δεμάτια. Στὸ κεφάλι της φοροῦσε ἕνα ἄσπρο τσεμπέρι γιὰ τὸν ἥλιο, εἶχε βγάλει τὸ τριανταφυλλὶ φόρεμα καὶ φοροῦσε ἕνα παλιὸ καὶ κουρελιασμένο καὶ ἤτανε καὶ ξυπόλητη. Παπούτσια τὰ χωριατόπουλα φοροῦν μόνο, ὅταν πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία καὶ ὅταν ἔρχεται ὁ ἐπιθεωρητής. Τὸ πρόσωπό της ἦταν κατακόκκινο, ἱδρωμένο καὶ σκονισμένο.

—Κι' ἔρχεται ἀπὸ μακρυά, κύριε δάσκαλε, ἡ Ἀσήμω;

—Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν κάμπο, ἀπὸ μιὰ ὥρα δρόμο κι' ὅλο ἀνήφορο.

—Καὶ τί θὰ φάγῃ τὸ μεσημέρι ἡ Ἀσήμω;

—Ξερὸ ψωμὶ κι' ἐκεῖνο λίγο.

Σὲ λίγο εἴδαμε πάλι τὴν Ἀσήμω νὰ περνᾷ καβάλλα στὸ μουλάρι. Ἐκεῖνο περήφανο γιὰ τὴ γενναιοφροσύνη ποὺ ἔδειχνε, νὰ ἀνέχεται στὴ ράχη του ἕνα ἀδύνατο πλασματάκι, ἐπήγαινε ἥσυχα καὶ μαλακὰ σὰν πρόβατο.

Καὶ ἡ Ἀσήμω θὰ ἐξακολουθοῦσε ὅλη τὴ μέρα νὰ κουβαλᾷ τὰ δεμάτια σὰν τὸ μερμήγκι.

Ὅταν τὸ χειμῶνα θὰ εἶναι χιόνι στὸ χωριό, ἡ Ἀσήμω θὰ κάθεται κοντὰ στὴ φωτιὰ καὶ θὰ ροκανάγῃ τὸ ψωμὶ ποὺ κουβάλησε μὲ τόσον κόπο, ἐνῷ τὸ μουλάρι κάτω στὸ κατώγι θὰ ροκανάγῃ τάχυρο.

Ἔτσι τὰ χωριατόπουλα κερδίζουν τὸ ψωμί τους.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΓ'.

Ἔτσι Ρήνα καὶ Μαρίνα βρέθηκαν μαζὶ στὴ θάλασσα καὶ μὲ τὸ λίγο κολύμπι ποὺ ἤξεραν, πολεμοῦσαν νὰ γλυτώσουν.

Ἀλλὰ τὰ ροῦχα τους καὶ τὰ παπούτσια τους τὶς ἐμπόδιζαν... τάχαν κιόλα χαμένα... καὶ τὸ κῦμα τὶς ἔσπρωχνε ὅλο καὶ πιὸ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐξεδρούλα κι' ἀπὸ τὴν παραλία. Τὸ Στοιχιό, φαίνεται, θὰ πρόσταζε τὸ κῦμα...

—Πίσω! φώναζε ἡ Ρήνα.

—Πίσω! φώναζε κι' ἡ Μαρίνα.

—Βοήθεια! θὰ πνιγοῦμε.

—Ἀμάν! γλυτώστε μας!

Μὰ κανένας δὲν τὶς ἄκουγε, κανένας δὲν ἐρχόταν νὰ τὶς βοηθήσῃ. Κι' ἀντὶ νὰ γυρίζουν πίσω, πήγαιναν χωρὶς νὰ θέλουν μπροστά Σὲ λίγο ἀπεῖχαν τόσο πολὺ ἀπὸ τὴ στεριά, ποὺ κι' ἂν μποροῦσαν ἀκόμα νὰ στρέψουν, δὲ θάχαν τὴ δύναμη νὰ κολυμπήσουν, νὰ φτάσουν ὡς ἐκεῖ καὶ νὰ βγοῦν...

Ἐνῷ αὐτὲς οἱ δυὸ πάλευαν ἔτσι μὲ τὸ κῦμα, τὰ τρομαγμένα ψάρια ἐξακολουθοῦσαν νὰ φεύγουν στάνωχτὰ καὶ νὰ λένε γιὰ «τάσπρα θεριὰ» ποὺ εἶχαν κατεβεῖ ἀπ' τὴ στεριά. Τάκουσαν καὶ δυὸ καρχαρίες, δυὸ ἀληθινὰ θεριά, πολὺ φαγούδικα κι' ἀχόρταγα, ποὺ παρακολουθοῦσαν ἕνα βαπόρι, γιὰ νὰ τρῶνε ὅ,τι πετοῦσαν στὴ θάλασσα. Καὶ εἶπαν μεταξύ τους:

—Τί θεριὰ νὰ εἶναι αὐτά;... Ἐμεῖς δὲν φοβόμαστε... Γιὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε, μὴν εἶναι τίποτα φαγώσιμα!..

Καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα, οἱ δυὸ καρχαρίες ἔτρεξαν κατὰ κεῖ ποὺ τοὺς εἶχαν πεῖ πῶς φάνηκαν τάσπρα θεριά.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείου Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τότε ἐκείνη τοὺς εἶπε, ἂν ἤθελαν, ὅταν περνοῦσαν ἀπὸ τὸ ἄλλο χωριό, νὰ πᾶνε στὸν ἀδελφό της. Καὶ καθὼς ἐκεῖνα δέχθηκαν μ' εὐχαρίστη, τοὺς πρόσθεσε :

— Νὰ τοῦ πῆτε χαιρετίσματα ἀπὸ μένα καὶ νὰ τοῦ διηγηθῆτε κι' ὅλα ὅσα τραβήξατε.

Τὰ παιδιὰ ἔκαναν ὅπως τοὺς εἶχε πῆ ἡ χωριάτισσα, καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς καλῆς γυναίκας, σὰν ἄκουσε τὰ βάσανά τους, τὰ περιποιήθηκε μὲ τὴν καρδιά του καὶ τὰ σύστησε κι' αὐτὸς σ' ἕνα γνωστό του στὸ κοντινὸ χωριό. Ὅπου κι' ἂν πήγαιναν τώρα ἄκουγαν πάντα: — Ἄμα πᾶτε ἐκεῖ στ' ἄλλο χωριό, νὰ πῆτε ὅλα ὅσα περάσατε.

Σ' ὅλα τὰ σπίτια ποὺ πηγαίνανε τὰ παιδιά, βρισκόταν σχεδὸν πάντα ἕνας ἄρρωστος ἀπὸ φθίση. Κι' ἔτσι, χωρὶς κι' αὐτὰ τὰ ἴδια νὰ τὸ ξέρουν, γυρίζανε τὰ δυὸ αὐτὰ παιδιὰ τὴ χώρα καὶ μάθαιναν τοὺς ἀνθρώπους, τί φοβερὴ ἀρρώστεια ἦταν αὐτὴ ποὺ εἶχε χωθεῖ σ' ὅλα τὰ σπίτια, καὶ μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ τὴν καταπολεμήσῃ ὁ καθένας.

Ὁ θάνατος τοῦ Μάτα.

Ἡ Αἶζα καὶ ὁ Μάτα εἶχαν ὁδοιπορήσει ἐπὶ ἡμέρες, εἶχαν περάσει μέσα ἀπὸ ἀτέλειωτα μεγάλα δάση ὥσπου νὰ φθάσουν στὸ Γκελιβάρε τῆς Λαπωνίας. Ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες δὲν εἶχαν δεῖ οὔτε ἕνα σπίτι, οὔτε ἕνα καλύβι, ὥσπου στὸ τέλος ἀντίκρυσαν τὸ νεκροταφεῖο τοῦ Γκελιβάρε. Τὸ χωριὸ αὐτὸ ποὺ ἦταν μεγάλο σὰν μιὰ μικρὴ πολιτεία, βρισκότανε στὰ πόδια ἑνὸς ψηλοῦ βουνοῦ, ὅπου καὶ τὸ καλοκαίρι ἀκόμη λαμπύριζαν πλατειὲς λουρίδες ἀπὸ χιόνια. Τὰ σπίτια ὅμως ἦταν ὡραῖα καὶ κατακαίνουργα, καὶ τὰ παιδιά, ἂν δὲν ἔβλεπαν τὰ χιόνια ἀπάνω στὰ βουνὰ καὶ τὰ γυμνὰ ἀκόμη τὰ δένδρα, δὲν θὰ πίστευαν ποτὲ πὼς βρισκονταν στὴν Λαπωνία. Κι' ὅμως οὔτε στὸ Γκελιβάρε δὲν θὰ βρίσκανε τὸν πατέρα τους. Θὰ τὸν βρίσκανε στὰ μεταλλεῖα τοῦ Βάλμπεκετ ποὺ ἦταν ἀκόμη πιὸ βορεινὰ καὶ σίγουρα δὲν θὰ ἦταν τόσο ὡραῖα ὅπως ἐδῶ.

Μόλις ἔφθασαν στὸ Βάλμπεκετ, τὰ παιδιὰ ρώτησαν τὸν πρῶτο ἐργάτη ποὺ βρέθηκε μπροστά τους, ἂν γνώριζε ἕναν ἐργάτη ποὺ λεγόταν Γιοὺ Ἄσσαρζον καὶ ἦταν σμιχτοφρύδης. Αὐτὸ ἦταν ἕνα πρᾶγμα ποὺ ἔκανε ἀμέσως ἐντύπωση σ' ὅσους τὸν γνώριζαν κι' ἔτσι κι' αὐτὸς ὁ ἐργάτης καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ μαζεύτηκαν, ἀμέσως τὸν θυμήθηκαν καὶ μπόρεσαν νὰ πληροφορήσουν τὰ παιδιά. Ναί, ὁ πατέρας του ἐπὶ χρόνια ἐργαζόταν στὸ Βάλμπεκετ, τώρα ὅμως ἔλειπε, εἶχε φύγει, κανένας δὲν ἤξερε γιὰ ποῦ. Ἔτσι ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τὸν ἔπιανε στενοχώρια καὶ ἔφευγε καὶ τριγύριζε χωρὶς σκοπὸ ἕνα γύρω. Καὶ τώρα δὲν εἶχε πεῖ σὲ κανένα ποῦ πάει, ὅλοι ὅμως ἦταν βέβαιοι πὼς σὲ λίγες βδομάδες θὰ ξαναγύριζε.

Γι' αὐτό, ὡς τότε τὰ δυὸ παιδιὰ μποροῦσαν νὰ κάτσουν στὸ σπίτι του, ποὺ τὰ κλειδιά του τὰ εἶχε ἀφήσει σὲ μιὰ γειτόνισσα.

Τὰ παιδιὰ ἔμειναν μερικὲς ἡμέρες στὸ Βάλμπεκετ καὶ ὅλοι ὅσοι ἦταν ἐκεῖ τὰ εἶχαν συμπαθήσει. Ὁ Μάτα πήγαινε στὸ μεταλλεῖο καὶ ἔβλεπε τὶς ἐργασίες καὶ εἶχε γίνει ὁ καλίτερος φίλος μὲ τοὺς ἐργάτες. Ἕνα ἀπόγευμα ὅμως βρισκόταν στὰ μεταλλεῖα κοντὰ σ' ἕναν ἀεραγωγό, τὴν στιγμὴ ποὺ οἱ ἐργάτες βάζανε φουρνέλλο. Ἔτσι, πολλὲς ἀπὸ τὶς πέτρες ποὺ πετάχτηκαν, χτύπησαν τὸν Μάτα στὸ κεφάλι καὶ τὸ παιδὶ ἔπεσε κάτω ἀναίσθητο, χωρὶς νὰ τὸ πάρῃ κανένας εἴδηση, γιατὶ κανεὶς δὲν ἦταν ἐκεῖ τὴν ὥρα ἐκείνη. Σὲ κάμποση ὅμως ὥρα μερικοὶ ἐργάτες ποὺ δούλευαν κάτω ἀπὸ τὸν ἀεραγωγό, ἔμαθαν μ' ἕναν ἐντελῶς ὑπερφυσικὸ τρόπο, αὐτὸ ποὺ εἶχε συμβεῖ. Ἔλεγαν ὅτι ἕνας τόσος δὰ πιτσιρίκος, μιὰ πιθαμὴ ψηλὸς φανερώθηκε στὴν εἴσοδο τῆς στοᾶς ποὺ δούλευαν καὶ τοὺς φώναξε νὰ τρέξουν γλήγορα νὰ βοηθήσουν τὸν Μάτα γιατὶ βρισκόταν πεσμένος κοντὰ στὸν ἀεραγωγὸ καὶ ἦταν χτυπημένος στὸ κεφάλι. Οἱ ἐργάτες ἔτρεξαν, ἔδεσαν τὸ κεφάλι τοῦ Μάτα καὶ τὸν πῆγαν στὸ σπίτι του. Ἀλλ' ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά. Τὸ παιδὶ εἶχε χάσει τόσο αἷμα ὥστε δὲν μποροῦνὰ σωθῇ.

Καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ πέθανε.

Ἡ Αἶζα δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς ὁ ἀδελφός της ποὺ χθὲς ἀκόμα ἦταν τόσο ζωηρὸς καὶ χαρούμενος, βρισκόταν τώρα νεκρὸς μπροστά της. Ἀλλ' ὅμως δὲν θέλησε νὰ ἀφεθῇ στὴ λύπη της, κι' ἐνόσω τὸν εἶχε ἀκόμη κοντά της, κράτησε ὅλο της τὸ θάρρος καὶ φρόντισε νὰ τοῦ κάνῃ μιὰ ὡραία κηδεία καὶ παρακάλεσε τοὺς ἐργάτες νὰ τὴν παρακολουθήσουν, γιατὶ γι' αὐτὴν ὁ Μάτα δὲν ἦταν παιδί, ἦταν σωστὸς μεγάλος ἄνθρωπος κι' ἔπρεπε νὰ τιμηθῇ σὰν μεγάλος ἄνθρωπος. Καὶ μόνον ἀφοῦ ἔγεινε ἡ κηδεία κι' ἔφυγαν ὅλοι οἱ ξένοι κι' ἡ Αἶζα ἔμεινε μόνη της στὴν καλύβα ποὺ εἶχε κατοικήσει ὁ πατέρας της, τότε ἐκλείδωσε τὴν πόρτα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συλλογισθῇ τὸν ἀδελφό της μὲ τὴν ἄνεσή της. Συλλογιζόταν ὅλα ὅσα εἶχε πεῖ καὶ ὅλα ὅσα εἶχε κάνει ὁ Μάτα στὴ ζωή του· κι' αὐτὰ ἦταν τόσα πολλά, ποὺ ξέχασε νὰ πέσῃ στὸ κρεββάτι κι' ἔμεινε ὄχι μόνον ὅλο τὸ βράδυ, ἀλλὰ καὶ ἀργὰ τὴν νύχτα βυθισμένη στὶς σκέψεις της. Ὅσο περισσότερο σκεπτόταν τὸν ἀδελφό της, τόσο βαθύτερα ἔννοιωθε τὶ δύσκολο θὰ ἦταν τώρα πιὰ γι' αὐτὴν νὰ ζήσῃ χωρὶς ἐκεῖνον καὶ στὸ τέλος ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸ τραπέζι καὶ ἔκλαψε πικρὰ «Τί θὰ γίνω τώρα ποὺ δὲν ἔχω πιὰ τὸν Μάτα ;» ἔλεγε μὲς στὰ κλάμματά της.

Ἡ νύχτα ἦταν πολὺ προχωρημένη κι' οἱ συγκινήσεις κι' οἱ κόποι ἐκείνης τῆς ἡμέρας εἶχανε τόσο κουράσει τὴν Αἶζα, ὥστε δὲν εἶναι παράξενο πὼς στὸ τέλος τὴν κυρίευσε ὁ ὕπνος. Κι' ἐπίσης δὲν εἶναι παράξενο, πὼς στὸν ὕπνο της εἶδε τὸν Μάτα, μιὰ καὶ τὸν συλλογιζόταν ὅλη ὥρα. Τῆς φάνηκε σὰν νὰ εἶχε μπεῖ ξέφνα μὲς στὴν κάμαρα ὁ Μάτα, καὶ τῆς εἶπε :

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΣΤΟ ΣΟΦΡΑ (Βάρη Ἀττικῆς)
Πάτερ-Παχούμιος—Β' Βραβεῖον

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Τὰ τέλη τοῦ χειμώνα. — Ἡ ἄνοιξη. — Ὁ Σέρβης καὶ τὸ καμηλοπούλι του. — Ἡ ἄκρη τῆς λίμνης. — Ἔρημος.

Στὸ διάστημα τοῦ χειμώνα, οἱ νεαροὶ ἄποικοι εἶχαν συζητήσει κι' ἀποφασίσει τὴν ἐκτέλεση διαφόρων σχεδίων. Καὶ τὰ σχέδια αὐτὰ θὰ ἐκτελοῦσαν τώρα ποὺ ἐπλησίαζε ἡ ἄνοιξη.

Πρῶτα-πρῶτα θὰ ἐξερευνοῦσαν τὰ περίχωρα τῆς σπηλιᾶς σὲ ἀκτῖνα πολλῶν μιλλίων, καὶ γιὰ τὴν ἐξερεύνηση αὐτὴ εἶχαν ὁριαθεῖ οἱ πρῶτες ἡμέρες τοῦ Νοέμβρη.

Ὡστόσο τὰ τέλη τοῦ χειμώνα ἦταν ἄσχημα. Φυσοῦσαν σφοδρότατοι ἄνεμοι καί, μολονότι ἡ θερμοκρασία ἦταν πιὸ χαμηλή, τὰ παιδιὰ ἐκρύωναν περισσότερο παρὰ ὅταν τὸ θερμόμετρο ἔδειχνε τριάντα βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Οἱ ψυχροὶ αὐτοὶ ἄνεμοι βάσταξαν, σχεδὸν χωρὶς διακοπή, ὅλο τὸ Σεπτέμβρη καὶ ὅς τὰ μισὰ τοῦ Ὀκτώβρη.

Ἐπειδὴ τὸ τραπέζι δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ χρησιμεύῃ γι' ἀμάξι, ἀφοῦ ὁ πάγος τῆς λίμνης εἶχε διαλυθεῖ, ὁ Βάξτερ ἐπιχείρησε νὰ κατασκευάσῃ ἀμάξι ἀληθινό. Πρὸς τοῦτο σκέφθηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ δυὸ αἰθερένιους τροχοὺς τοῦ βαρούλκου. Ἡ δυσκολία ὅμως ἦταν ποὺ οἱ τροχοὶ αὐτοὶ εἶχαν δόντια. Στὴν ἀρχὴ δοκίμασε νὰ τὰ κόψῃ, ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατο. Σοφίστηκε τότε νὰ παραγεμίσῃ τὰ κενὰ μεταξὺ τῶν δοντιῶν μὲ ξύλινες σφῆνες καὶ νὰ περιζώσῃ τοὺς τροχοὺς μὲ αἰθερένια στεφάνια. Μὲ πολλοὺς κόπους τὸ κατόρθωσε. Ἔπειτα ἔνωσε τοὺς δυὸ τροχοὺς μ' ἕνα αἰθερένιο λοστὸ κι' ἀπάνω στὸ στερεὸ αὐτὸν ἄξονα ἐφάρμοσε σανίδια. Τὸ ἀμάξι αὐτὸ ἦταν πρόχειρο καὶ ἀτελέστατο. Χρησίμευε ὅμως καὶ χρησίμευε πολύ. Περιττὸ τώρα νὰ προσθέσουμε, ὅτι γιὰ τὴν ἔλλειψη κάθε ἄλλου ὑποζυγίου, τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ ἔσερναν καὶ τὸ καινούργιο τους φορτηγό.

«Ἀγκάλιαζε τὸ λαιμὸ τοῦ πουλιοῦ . . .» (Σελ. 288, στ. γ'.)

Τί κρῖμα, ἀλήθεια, νὰ μὴν ὑπάρχουν στὸ νησὶ μεγάλα τετράποδα ποὺ νὰ μποροῦσαν νὰ τὰ ἐξημερώσουν καὶ νὰ τὰ ζέψουν. Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ σαρκοβόρα, ἡ Σαίρμαν δὲν εἶχε παρὰ πουλιά, ἄχρηστα κι' αὐτὰ σὰν τὸ καμηλοπούλι τοῦ Σέρβη.

Ὡστόσο αὐτὸς ἐπέμενε ὅτι θὰ συνηθίσῃ τὸ καμηλοπούλι του νὰ τὸ καβαλικεύῃ· εἶχε κατασκευάσει μάλιστα φάλαρα κι' ἕνα εἶδος σκούφου ἀπὸ χονδρόπανο, ποὺ εἶχε δυὸ τρύπες γιὰ τὰ μάτια τοῦ ζώου. Οἱ τρύπες αὐτὲς εἶχαν καὶ σκεπάσματα ποὺ μποροῦσαν ν' ἀνεβοκατεβαίνουν μὲ σχοινιὰ ποὺ χρησίμευαν ὡς χαλινάρια. Τὸ καμηλοπούλι δέχθηκε τὰ φάλαρα, δέχθηκε κι' ἕνα περιλαίμιο· μὲ κανένα ὅμως τρόπο δὲν στάθηκε νὰ τοῦ φορέσουν τὸ σκοῦφο. Κι' ἡ ἐπιπασία τοῦ Σέρβη γιὰ τὴν ὥρα ματαιώθηκε.

Στὶς 15 τοῦ Ὀκτώβρη ἦταν πιὰ ἄνοιξη. Τὰ παιδιὰ φόρεσαν ἐλαφρότερα ροῦχα καὶ φύλαξαν τὰ χειμωνιάτικα στὰ σεντούκια τους, ἀφοῦ τὰ ξεσκόνισαν, τὰ ἐπιδιόρθωσαν καὶ τὰγράψαν. Κι' εἶχαν μεγάλη χαρὰ ποὺ τελείωσε ὁ χειμώνας, γιατὶ τώρα ἐλπίζαν νὰ περάσῃ κανένα πλοῖο, νὰ ἰδῇ τὴ σημαία καὶ νὰ προσεγγίσῃ . . .

Ἄρχισαν νὰ κάνουν μικρὲς ἐκδρομὲς σὲ ἀκτῖνα δυὸ μιλλίων, ὁλόγυρα στὴ σπηλιά. Ἀλλὰ μόνον οἱ κυνηγοὶ τῆς ἀποικίας. Ὁ Οὐίλκοξ ἔστησε παγίδες κι' ἔπιανε πουλιὰ καὶ λαγούς. Τὶς παγίδες αὐτὲς ἔπρεπε νὰ τὶς ἐπισκέπτουνται κάθε τόσο, γιατὶ προλάβαιναν τὰ τσακάλια κι' ἔτρωγαν τὰ πιασμένα ζῶα. Ἀλλὰ γι' αὐτὰ πάλι ἦταν οἱ λάκκοι. Καθεμέρα ἔπεφταν μέσα ἀπὸ δυὸ καὶ τρία τσακάλια κι' ἔτσι λιγόστευε στὸν τόπο τὸ βλαβερὸ αὐτὸ ζῶο. Θηρία δὲν εἶχαν ἰδεῖ παρὰ μόνο ἴχνη. Καὶ γι' αὐτὸ ἦταν πάντα προσεκτικοὶ κι' ἕτοιμοι ν' ἀποκρούσουν καμμιὰ ἔφοδο.

Ὁ Δόνιφαν σκότωσε μερικὰ ἀγριογούρουνα κι' ἐλάφια ποὺ τὸ κρέας τους ἦταν νοστιμότατο. Ἄλλα καμηλοπούλια δὲν κατάφεραν νὰ πιάσουν, μὰ καὶ τί τὰ ἤθελαν ἀφοῦ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἐξημερωθοῦν ; Τὸ καμηλοπούλι τουλάχιστο τοῦ Σέρβη δείχθηκε ὁλωσδιόλου ἀτίθασσο.

Τὸ πρωῒ ἐκεῖνο, 26 τοῦ Ὀκτώβρη, ὁ Σέρβης μὲ μεγάλη δυσκολία κατάφερε νὰ τὸ γύσῃ καὶ θέλησε νὰ τὸ καβαλικέψῃ

Οἱ μικροὶ κοίταζαν μὲ περιέργεια τὸ πείραμα, κανένας ὅμως δὲν παρακάλεσε νὰ τὸν πάρουν στὰ καπούλια. Οἱ μεγάλοι σήκωναν τοὺς ὤμους. Ὁ Γόρδων μάλιστα συμβούλευε τὸ Σέρβη νὰ τὸ παρατήσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπέμενε, τὸν ἄφησαν νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει.

Ὁ Γκάρνετ κι' ὁ Βάξτερ τοῦ κρατοῦσαν τὸ καμηλοπούλι, ποὺ τὰ μάτια του ἦταν κλειστὰ μ' ἐκεῖνον τὸν πάνινο σκοῦφο. Ὁ Σέρβης κατάφερε νὰ πηδήσῃ στὴ ράχη του. Καὶ μὲ φωνὴ ποὺ δὲν μαρτυροῦσε καὶ τόσο θάρρος, φώναξε :

— Ἀπολύστε το !

Τὸ καμηλοπούλι, ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε, στάθηκε στὴν ἀρχὴ ἀκίνητο. Ἀλλ' ἅμα ὁ Σέρβης, σφίγγοντας μὲ τὰ πόδια τὰ πλευρά του, τράβηξε τὰ σχοινιὰ καὶ ξεσκέπασε τὰ μάτια του, τὸ πουλὶ τινάχτηκε κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ κατὰ τὸ δάσος.

Ποῦ νὰ τὸ κρατήσῃ πιὰ ὁ καβαλλάρης ! Προσπαθοῦσε νὰ τοῦ σκεπάσῃ πάλι τὰ μάτια, ἀλλά, μὲ τὶς βίαιες κινήσεις ποὺ ἔκανε, ὁ σκοῦφος ἔφυγε ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ κύλησε στὸ λαιμό του. Ἡ ἀγωνία τοῦ Σέρβη κορυφώθηκε. Ἔσκυψε καὶ μὲ τὰ δυό του χέρια ἀγκάλιασε τὸ λαιμὸ τοῦ πουλιοῦ ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ ἀκράτητο. Ἔπειτα, μ' ἕναν ἀπότομο τιναγμό, ἔρριξε κάτω τὸν ἀδέξιο καβαλλάρη καὶ χάθηκε μέσα στὸ δάσος.

Οἱ σύντροφοί του ἔτρεξαν καὶ τὸν βρῆκαν καθισμένο στὸν πυκνὸ θάμνο ὅπου τὸν εἶχε πετάξει τὸ καμηλοπούλι. Εὐτυχῶς δὲν εἶχε πάθει τίποτα.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

«Ὁ Βάξτερ ὕψωσε μιὰν ἄλλη σημαία». (Σελ. 277, σ. γ'.)

ΕΠΙ ΤΗ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ ΤΟΥ 1928-29

Ἐξ ἀρχῆς μοῦ ἄρεσε πολὺ ἡ ἰδέα ποὺ ἐμφυτεύθη ἀπὸ ἕνα μικρό μου φίλο. Μοῦ ἄρεσε ἀκόμη περισσότερο ἅμα εἶδα μὲ πόσο ἐνθουσιασμὸ τὴν δέχθηκαν οἱ ἐπίλοιποι. Πολλοὶ ἔκαμαν καὶ διάφορες τροποποιήσεις στὸ πρόγραμμα τοῦ *Κωνσταντινίδου*. Τὶς ἐμελέτησα κ' αὐτές. Καὶ κατέληξα σ' ἕνα σύστημα ἁρτιότερο, ποὺ μπορῶ σήμερα νὰ τὸ ἀνακοινώσω. Λοιπόν:

Τὸ *Πένταθλον* ποὺ ἐγκαινιάζεται φέτος μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Πενηντονταετηρίδος μου, θὰ γίνεται κάθε δυὸ χρόνια, (τὸ Β' ἑπομένως θὰ γίνῃ τὸ 1930-31) καὶ θὰ περιλαμβάνῃ πέντε διάφορα ἀγωνίσματα ποὺ θὰ ἀποτελοῦν ἕνα. Θὰ ἀνακηρύσσεται δηλαδὴ Νικητὴς καὶ θὰ παίρνει τὸ μεγάλο Βραβεῖο τοῦ Πενταθλου ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔρχεται πρῶτος σὲ ὅλα ἢ τουλάχιστο σὲ περισσότερα. (Αὐτὸ θὰ τὸ ἐξηγήσω παρακάτω.)

Τἀγωνίσματα τοῦ Πενταθλου 1928-29, ποὺ κρακηρώσαμε σήμερα καὶ τὰ ποτελέσματά του θὰ δημοσιευθοῦν τὰς ἀρχὰς τοῦ ἑπομένου ἔτους, εἶναι τὰ ἑξῆς: Α', Λύσις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων· Β', Σύνθεσις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων· Γ', Ποίημα· Δ', Λευκαὶ Λέξεις καὶ Ε', Κρυπτογραφικόν.

ΟΙ ΟΡΟΙ

Στὸ Πένταθλον ἔχουν δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος ὅλοι ἀδιακρίτως: συνδρομητές, ἀδέλφια των, μὲ ψευδώνυμο, χωρὶς ψευδώνυμο. Ὅλοι αὐτοί, μαζὶ μὲ τὰ χειρόγραφά τους, θὰ στείλουν καὶ ΠΕΝΤΕ ΔΡΑΧΜΕΣ. Καὶ μὲ τὸ κοσσὸν ποὺ θὰ συναχθῇ, – ἢ καλύτερα, ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ, — θἀγοράσθοῦν τὰ δῶρα τῶν Νικητῶν: δυὸ καλλιτεχνικὰ ἀγγεῖα ἀρχαϊκὰ ἢ ἀγαλματάκια, ποὺ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ τὰ προσφέρουν στοὺς Νικητὰς οἱ ἴδιοι οἱ συνάδελφοι καὶ συναγωνισταί των. (Θὰ λάβουν μέρος, ἂς ποῦμε, 200. Θὰ συναχθοῦν 1000 δραχμές. Ἐ, μὲ 500 ἀγοράζει κανεὶς ἐν' ἀρχετὰ καλὸ δῶρο, χωριστὰ ἡ ἄλλη του ἀξία, ἡ ἠθική, ἡ ἀναπολόγυστη...)

Οἱ Νικηταὶ θὰ εἶναι δύο. Γιατὶ οἱ ἀγωνισταὶ θὰ διαιρεθοῦν σὲ δυὸ τάξεις, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των. *Μεγάλη Τάξις*, ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω. *Μικρὴ Τάξις*, ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω. Ὥστε ἀπαραίτητο εἶναι νὰ σημειώνεται στὰ χειρόγραφα κι' ἡ ἡλικία. Ὅποιος δὲν δηλώσῃ ἡλικία, θὰ καταταχθῇ στὴ Μεγάλη Τάξι.

Γιὰ νὰ συμπεριληφθῇ κανεὶς στὸ *Πένταθλον*, πρέπει νἀπαντήσῃ καὶ στὰ πέντε ἀγωνίσματα συγχρόνως. Ὅσοι παραλείψουν κι' ἕνα μόνο, θἀποκλεισθοῦν.

Κάθε ἀγώνισμα θὰ κριθῇ χωριστά. Καὶ σὲ κάθε ἀγώνισμα θἀπονεμηθοῦν Βραβεῖα, Ἔπαινοι καὶ Ἔντιμα ὅπως στοὺς τακτικοὺς Διαγωνισμούς. (Οἱ βραβευμένοι μάλιστα θὰ λάβουν καὶ χωριστὰ τὰς τιμάς καὶ ἀμοιβὰς τῶν συνήθων Διαγωνισμῶν, εἴτε τῶν Μεγάλων, — Λύσις καὶ Σύνθεσις Ἀσκήσεων, Λευκῶν Λέξεων, — εἴτε τῶν Μικρῶν, — Ποιήματος καὶ Κρυπτογραφικοῦ. Καὶ κατὰ τἀποτελέσματα τῶν πέντε διαφόρων ἀγωνισμάτων, σὲ κάθε Τάξι χωριστά, θἀνακηρυχθῇ ὁ Νικητής: Θὰ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔχῃ τὰ περισσότερα σὲ *δυσκολότερα* ἀγωνίσματα. Ἐπίσης, ἂν δύο ἢ περισσότεροι θὰ ἔχουν τὸν ἴδιο ἀριθμὸ Πρώτων Βραβείων καὶ σταῖλα ἀγωνίσματα, θὰ πρωτιμηθῇ ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔχῃ τὰ περισσότερα Δεύτερα. Ἂν ὅλοι αὐτοὶ ἔχουν καὶ τὸν ἴδιο ἀριθμὸ Δευτέρων, θἀνακηρυχθῇ ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔχῃ τὰ περισσότερα Τρίτα. Ἀλλὰ καὶ πάλι, ἂν συμπέσουν οἱ ἀριθμοὶ τῶν Δευτέρων καὶ Τρίτων Βραβείων, θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν τὰ δυσκολώτερα ἀγωνίσματα.

Κι' ἰδοὺ ἡ κατάταξή των: Ὡς δυσκολώτερα ἀπ' ὅλ' θεωρῶ τὸ Ποίημα. Ἔπειτα τὴ σύνθεση Πνευμ. Ἀσκήσεων. Τρίτο τὶς Λευκὲς Λέξεις. Τέταρτο τὸ Κρυπτογραφικό. Καὶ τελευταῖα τὶς Λύσεις Πνευμ. Ἀσκήσεων. (Ἂς ὑποθέσωμε, κατὰ εἰκοστάρα, ὅτι ὁ Ἄλφα πῆρε Α' Βραβεῖο στὶς Λύσεις, Α' στὶς Λευκὲς Λέξεις, Β' στὴ Σύνθεση, Β' στὸ Ποίημα καὶ Γ' στὸ Κρυπτογραφικό. Ὁ Βῆτα πῆρε Α' Βραβεῖο στὸ Ποίημα, Α' στὴ Σύνθεση, Β' στὶς Λευκὲς Λέξεις, Β' στὸ Κρυπτογραφικὸ καὶ Γ' στὶς Λύσεις. Ἔχουν τὸν ἴδιο ἀριθμὸ καὶ τὸ ἴδιο εἶδος Βραβείων — 2 Πρῶτα, 2 Δεύτερα καὶ 1 Τρίτο. Νικητὴς ὅμως ἀνακηρυχθῇ ὁ Βῆτα, γιατὶ τὰ Α' Βραβεῖα του εἶναι σὲ δυσκολώτερα ἀγωνίσματα.)

Ἡ ἀπάντηση σὲ κάθε ἀγώνισμα πρέπει νὰ εἶναι γραμμένη ΚΑΘΑΡΑ, ΜΕ ΠΟΛΥ ΖΩΗΡΟ ΜΕΛΑΝΙ. σὲ χωριστὸ φύλλο χαρτὶ (ὄχι μαζὶ ἄλλες.) Γιὰ τὶς Λύσεις, αὐτὴ τὴ φορά, δὲν χορτάζεται φύλλο ἀπὸ τὸν ἰδιαίτερο Χάρτη τῶν Λύσεων, ποὺ πωλεῖ στὸ γραφεῖο μου. Θἆναι γραμμένες σὲ ἁπλὸ χαρτὶ ὅπως κι' οἱ ἄλλες ἀπαντήσεις. Τὰ φύλλα τοῦ καθενὸς ἀγωνιστοῦ πρέπει νὰ εἶναι ὁμοιόμορφα. Ἀπὸ κάνω στὸ καθένα νὰ γράφῃ *«Πένταθλον 1928-1929»* καὶ τόνομα τοῦ ἀγωνιστοῦ, τὸ ψευδώνυμο (ἂν ἔχῃ) τὴν ἡλικία καὶ τἠδιαμονή. Οἱ πέντε δραχμὲς ποὺ θὰ συνοδεύουν τὶς πέντε ἀπαντήσεις τοῦ καθενός, μπορεῖ νἀ εἶναι σ' ἑλληνικὸ χαρτονόμισμα ἢ γραμματόσημο.

Οἱ εἰκόνες τῶν δυὸ Νικητῶν θὰ δημοσιευθοῦν περιφανῶς σὲ μεγάλο σχῆμα καὶ σὲ ἰδιαίτερο πλαίσιο (ἀρκεῖ, ἐννοεῖται, νὰ στείλουν κατάλληλες φωτογραφίες.) Πάντως ὅμως πρέπει νὰ εἶναι συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1929.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ Ὅροι τοῦ *Πενταθλου*. Καὶ τώρα τὰ θέματα τῶν Ἀγωνισμάτων.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Α'
Λύσις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων

Νὰ λυθοῦν αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις ποὺ δημοσιεύονται εἰς τὸ σημερινὸ φυλλάδιο.

(Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὲς θὰ τὶς στείλουν καὶ χωριστά, γραμμένες σὲ λινόχαρτο, ὅσοι διαγωνίζονται καὶ σὲν τρέχοντα Διαγωνισμὸ Λύσεων ποὺ εἶναι ἄλλο πρᾶγμα.)

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Β'
Σύνθεσις Πνευμ. Ἀσκήσεων

Νὰ συντεθῇ μιὰ Συλλογὴ ἀπὸ 12 Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, γιὰ νὰ δημοσιευθῇ ὁλόκληρη στὸ φυλλάδιο ποὺ θὰ ἔχῃ τ' ἀποτελέσματα τοῦ *Πενταθλου*. Οἱ Ἀσκήσεις ὅλες θὰ εἶναι ἑλληνικές· (γαλλικὲς δὲν χρειάζονται). Καὶ τὰ εἴδη των κατὰ σειράν: Ἀεξίγραφος, (ἢ Συλλαβόγραφος,) Στοιχειόγραφος, Μεταγραμματισμός, Ἀναγραμματισμός, Αἴνιγμα (ὅλ' αὐτὰ τελείως σκιχτογυρισμένα). Ἀκεκτωτὸν (ἢ ἄλλο Σχῆμα, ἀλλὰ ἐπίσης δύσκολο, ὄχι Ψαροκόκκαλο ἢ Πυραμίς,) Κρυπτογραφικόν, Μαγικὸν Γράμμα (οἱασδήποτε ποικιλίας), Φωνηεντόλιπον (ἢ Ἐλλιποσήμφονον, ἢ Μιτόν), Ἀκροστιχὶς (οἱασδήποτε ποικιλίας, ἐκτὸς Ἁπλῆς Ἀκροστιχίδος), Γρῖφος. Καὶ ἄλλη μιὰ ἀκόμη Ἄσκησις κατ' ἐκλογὴν τοῦ συνθέτου καὶ ἑνὸς εἴδους κατὰ προτίμησιν.

Τὸ Κρυπτογραφικὸν ἢ τὸ Μαγικὸν Γράμμα μποροῦν νἀντικατασταθοῦν μὲ Μεταμορφώσεις, Ἀριθμητικὴν διὰ Λέξεων ἢ Ἁπλὸ Κεφάλι.

Ἐννοεῖται ὅτι κάτω ἡ ἀντίκρυ ἀπὸ κάθε Ἄσκηση πρέπει νὰ εἶναι γραμμένη *ἡ λύσις* της.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Γ'
Σύνθεσις Ποιήματος

Θὰ συνθέσετε ἕνα ποιηματάκι στὴν «Πεντακοντιαετηρίδα τῆς Διαπλάσεως». (Τὸ θέμα αὐτὸ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν περίστασι.) Ἀλλὰ νὰ μὴν ἔχῃ περισσότερους ἀπὸ 20 στίχους (ὁ τετράστιχα, ἢ 4 πεντάστιχα, ἢ 10 δίστιχα κτλ.) Τὰ καλύτερα θἀδημοσιευθοῦν.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Δ'
Λευκαὶ Λέξεις

Διαβάστε αὐτοὺς τοὺς στίχους, ποὺ δὲν τοὺς ξέρετε, γιατὶ δὲν εἶναι γνωστοῦ ποιητοῦ. Σὲ κάθε κενὸ ποὺ συναντᾶτε, λείπει ἀπὸ μιὰ μόνη λέξη. Λείπουν ἐν ὅλῳ ὀκτὼ λέξεις. Θὰ τὶς μαντέψατε ἀπὸ τὴν ὁμοιοκαταληξία.

Η ΓΙΑΓΙΑ (Ἀπόσπασμα)

Διακόσια καὶ τρακόσια, χίλια χιλιάρια
Θἀρρωδῶσα πὼς θὰ ζήσῃς; πάν πλατάνι
Καὶ σὰν ἐλιά, ποὺ φύλλα, κλάνια,
Θέλει καὶ δόντια μιὰν ἄνοιξη νὰ

Χιλιόχρονη, πάν τὰ νερὰ σὰν τάστρα,
Σὰν τὸν γιαλὸ καὶ σὰν τὸ περιγιάλι,
Σὰν τὰ βουνά, πάν τὰ ἄρνι, πάν τὰ
Κι' σὰν γαλήνο ἀνθαμιάλι.

Ὦ! γιὰ 'σαι! Μὲ τὸ σου πτζάκα.
Ἔξω χειμώνας... παγωνιά... χιονίζει...
Χίλια ἐγγονάκια γύρα σου κι'
Τὰ παραμύθι: Πλάκωσαν οἱ δράκοι!..

Κι' ἄλλα ζαρώνουν κάτω ἀπ' τὴν σπυ
Κι' ἄλλα χρεμιόνται στὸ λαιμὸ σταφύλια.
Μπαρπούλας κι' ὁ θυρμιάς, κι' ὅλη ἡ γενιὰ ἴσου
Στὰ μάτια σὲ καὶ στὰ χεῖλια.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Ε'
Κρυπτογραφικόν

δ Sηzζλzγηγ αιηζξηκιμ, θiεαzβθθγz 70αδγ αδμ ζθημαδiθμα20αδεηθ2 αδγ, θiα2ημιηzβiθη αθ ζθμα2ζλθη. 8θκ2 θγη ιαθγ μημδαzγ!

Εἶναι κάτι... σχετικόν. Πρέπει νὰ διαβασθῇ. Ἀλλὰ νὰ δηλωθῇ καὶ μὲ ποῖον τρόπον ἔγινε τὸ Ἀλφάβητον τοῦ Κρυπτογραφικοῦ καὶ νὰ παρατεθῇ ὁλόκληρον τὸ Ἀλφάβητον αὐτὸ (ἐπομένως καὶ τὰ γράμματα ποὺ δὲν ὑπάρχουν στὰ ἀνωτέρω κείμενο.)

Ἀπαντήσεις, μαζί, εἰς τὰ πέντε ἀγωνίσματα μαζί, δεκταὶ *μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου*.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

⁂

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμά: — Κυλέ, ποιὸς ἔφαγε τὸ γλυκό;

Ὁ Νικάκης, ζωηρά: — Ἐγώ, μαμά! Καὶ πρέπει νὰ τιμωρῆσῃς... τὴ Μαρία, ποὺ ἄρησε τὸ ντουλάπι ἀνοιχτό!

Νίκη τοῦ Παιωνίου

⁂

Ὁ καθηγητής, μπαίνοντας στὴν κάντα ἄτακτη ἐκείνη τάξη:
— Θέ μου, τί τάξις εἶναι αὐτή;
— Πρώτη Ἑλληνικοῦ, πρῶτο τρῖμμα! ἀπαντᾷ μιὰ μαθήτρια.

Γλυκομίλητη

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Ὅταν τὰ πουλιὰ
μέσ' στὴ σιγαλιὰ
τὰ τραγούδι ἀρχίζουν,
τί ζητᾶς, ψυχή,
κεῖ στὴν ἐξοχή
ποὺ τὰ φῶς' ἀνθίζουν;

Κάποια ξωτικὰ
μὲ γλυκειὰ λαλιὰ
μοῦπε μιὰν ἡμέρα,
πὼς ἡ ὁμορφιὰ
κι' ἡ καλὴ καρδιὰ
βρίσκονται κεῖ πέρα.

Ἄγγε ος Ἐλπίδας

⁂

ΓΕΛΑ, ΠΑΛΙΑΤΣΟ...

— Γιατὶ γελᾶς, παλιάτσο;
— Γιατὶ γελοῦ ρωτᾶς;; Μὰ γιὰ καϊτάξε, εἶναι νὰ μὴ γελάσῃς;.. Κοίτα αὐτὸ τὸ πουλάκι κεῖ πάνω στὸ δέντρο, πῶς κάθεται ἀέναρο, θἀρρεῖς κι' ἔχει πετρώσει· κοίτα τὰ ματάκια του, πῶς γκαλίζουν, πῶς βλέπουν μὲ ἀπόγνωση τὸ φίδι ποὺ τόχει μαγέψει, ποὺ πάει σιγὰ σιγὰ νὰ τὸ πάρῃ, μὰ κοίταξε... κοίταξε λοιπόν, δὲν εἶναι ἀστεῖο;... χά, χά, γέλασε κι' ἐσύ... Φᾶ' το φίδι, φριδάκι, φᾶ' το τὸ ἀνυπεράσπιστο μικρὸ πουλί, τί ὡραῖο ποὺ θὰ εἶναι κάτ' ἀπὸ τὰ δόντια σου, τὰ κοκκαλάκια του· ἀ κάνουν κράξ, κράξ, τί ὡραῖα... Φᾶ' το, φριδάκι... τί ἀστεῖο ποὺ θὰ εἶναι...

—Ἄκουρδε, σκληρὲ παλιάτσο, γιατὶ γελᾷς;

— Μὰ καϊτάξε, καϊτάξε λοιπόν... γέλασε κι' ἐσύ. Ἄκου... ὁ ἄγριος φυσομανᾶ, ὁ κρύος βοριᾶς σπέρνει τὰ κλωνιά, κι' ἀλάτσαρα ξερριζώνει τὰ μικρὰ δεντρολιλάκια. Κοίτα, αὐτὸ τὸ παιδάκι γυμνὸ ἀχαμνό, μόλις σκεπασμένο μὲ τὰ κουρέλια του, κεῖνα τὸ πῶς κρυώνει... τσουτσουπίζει, δὲν ἔχει ποῦ νὰ πάῃ νὰ σταθῇ ἀπὸ τὸν κακερὸ βοριά, κι' ἐκεῖνος φυσᾷ, φυσᾷ ἀδιάκοπα, καὶ τὸ παγώνει περισσότερο. Κοίτα τί ἀστεῖο. τὰ χειλάκια του ἔχουν μελανιάσει, καὶ τὸ στοματάκι του τραντάζεται ὅλο ἀπ' τὴν τρεμούλα ταῦ κρύου. Δὲν εἶναι ἀστεῖο; δὲν εἶναι γιὰ γέλια; Γέλασε λοιπόν!.. Φύσα, φύσα, βοριά, πάγωσέ το τὸ παιδάκι τ' ὀρφανό, τί ὡραῖα ποὺ χτυποῦν τὰ δοντάκια του. κλάς, κλάς, κλάς, σὰν κιαστανιέττες, κλάς, κλάς, κλάς!..

— Μὰ γιατὶ λοιπὸν ἡ φωνή σου εἶναι βραγνιασμένη, καὶ τὰ μάτια σου γεμάτα δάκρυα;

— Τί! τί εἶπες; Βραγνιασμένη ἡ φωνή μου!... Γεμάτα δάκρυα τὰ μάτια μου; Ἐμένα! Γελάστηκες φίλε μου, γελάστηκες. Γιατὶ θὰ δάκρυζα, γιατὶ θὰ βραγιόταν ἡ φωνή μου; Εἶμαι ὁ Παλιάτσο; ἐγώ! ἡ δουλειά μου εἶναι νὰ γελῶ, νὰ γελῶ πάντα.. νὰ γελῶ μὲ ὅλα. Γιατὶ ζῶ; Νὰ κλαίω ἐγώ; ἃ μπά! καὶ ποῦ τὰ βρῆκα τὰ δικαιώματα; Ἂν εἶναι ἡ φωνή μου βουρκωμένη, εἶναι ἀπὸ τὸ γέλιο, ἀπ' τὸ πολὺ γέλιο. Γιατί, τί νόμισες; πὼς πονῶ ἐγώ; χά, χά! τί ἀστεῖο!.. Κι' ἔπειτα... κι' ἂν πονῶ;... κι' ἂν ἡ ψυχή μου στράζει αἷμα. τί ἔχει νὰ κάνει; Μήπως δὲν κρίπει πάντα νὰ γελῶ; μήπως δὲν εἶμαι ὁ Παλιάτσος; Κι' ἔπειτα... ὅσο πιὸ πολὺ πονεῖ κανείς, τόσο πιὸ εὔθυμος εἶναι, τόσο πιὸ πολὺ γελᾷ, γιατί... μέσα στὰ πολλά, μέσα στὰ χαμπάτά, τἀκράτητα γέλια, κρύβονται— ξέρε το, φίλε μου— κρύβονται τὰ πιὸ πικρά, τὰ πιὸ φαρμακερὰ δάκρυα...

Σαρδανάπαλος

⁂

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Ἦτανε μιὰ θλιβερὴ μέρα. Ὁ οὐρανός, σκεπασμένος μὲ μαῦρα σύννεφα, θαρρεῖ; πὼς ἔκλαιγε. Τὰ πουλιὰ εἶχαν πάψει τὸ τραγούδι τους, καὶ ἦσαν ὅλα μαζεμένα στὰ ἠλεκτρικὰ σύρματα, προμαντεύοντας πὼς κάτι θλιβερὸ θὰ γενῇ. Τὰ δένδρα μὲ πυρόπνοο ἀέρι ναν τὰ φύλλα τους νὰ πέφτουν στὴ γῆ καὶ νὰ μένουν ἐκεῖνα γυμνὰ ὅπως κάθε χειμῶνα.

Τὸ ἀντίχτυπο κάποιου βιολιοῦ ἔφτανε σ' αὐτά μου, ποὺ συμφωνοῦσε κι' αὐτὸ μὲ τὴν τραγουδιὰ μελαγχολία.

Ἤμουν κι' ἐγὼ κυριευμένη ἀπ' αὐτὸ τὸ θλιβερὸ αἴσθημα. Ἄχ! γιατί τόση λύπη, γιατί τόσο πόνο μοῦ προξενεῖ αὐτὸς ὁ καιρὸς ὁ μελαγχολικός; Μοιάζει μ' ἐμένα: Τὰ σύγνεφα εἶναι μαῦρα σὰν τὶς σκέψεις μου, καὶ οἱ σταλαγματιὲς τῆς βροχῆς ποὺ ἀρχίζουν νὰ πέφτουν, μοιάζουν σὰν τὰ δάκρυά μου, καὶ ἀρχίζουν νὰ σταλάζουν σιγὰ-σιγά...

Ἀμαρυλλὶς

⁂

Σ' ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ

Ὅταν ὁ πατέρας σου, τὸ βράδυ, σὲ νανουρίζει ἁπαλὰ στὴν ἀγκαλιά του, προσοχὴ νὰ σὲ βάλῃ στὸ κρεβάτι σου, σκέφτη, καημό μου, τὰ δυστυχισμένα μικρὰ παιδάκια ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε χάδια, οὔτε φιλιὰ γιὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Καὶ, τὸ κρωῒ, ὅταν ἡ μητέρα σου, ἀπὸ ξύπνημά σου, ἔρχεται νὰ σ' ἀγκαλιάσῃ μὴ ξεχνᾷς αὐτὰ τὰ ἀγαπητά μικρὰ ἀγγελούδια ποὺ κλαίνε τὴ χαμένη μαμμά τους καὶ ποὺ τὴ φωνάζουν, καμμιὰ φορά, τὴ νύχτα.

Μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἀπὸ εὐγνωμοσύνη γιὰ τοὺς καλούς σου γονεῖς, μοιρίσου μ' αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα τὴ χαρά σου καὶ τὴν εὐτυχία σου, καὶ μακρὰν νὰ γίνουν φίλοι σου καὶ ἀδελφοί σου.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Σπαρειάτης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 25 Ἰουλίου 1928

Τί χαρὲς καὶ τί πηδήματα ποὺ θὰ κάμετε μὲ τὴ σημερινὴ προκήρυξη τοῦ *Πενταθλου*! Μὰ κι' ἐγὼ δὲν χαίρομαι λιγότερο. Τὸ *Πένταθλο* εἶναι κάτι ὡραῖο ποὺ θἀφήσῃ... ἐποχή. Καὶ σημειώστε ὅτι ἁλάκερο τὸ χρεωστῶ σὲ σᾶς. Ἦνα διαπλασόπουλο ἔβαλε τὴν πρώτη ἰδέα καὶ τὸ πρῶτο σχέδιο. Ἔκτοτε, διακόσια ἄλλα διαπλασόπουλα τὸ συμπλήρωσαν. Κι' ὅλα χειρακρό ἤσαν μ' ἐνθουσιασμὸ ποὺ τόσο μ' ἐκαθέρρωνε. Καὶ τώρα ἐμπρός! Ἐργασθῆτε αὐτὸ τὸ καλοκαίρι μὲ τὴν ψυχή σας καὶ στείλατε τὶς καλύτερες ἀπαντήσεις ποὺ μπορεῖτε, γιὰ νἄχετε καὶ τὶς καλύτερες ἐλπίδες νἀποδειχθῆτε Νικηταί. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν θἆναι μόνον αὐτὴ ἡ καλοκαιρινὴ σας ἐργασία. Θἀ προκηρύξω καὶ μερικοὺς ἀκόμη ἐκτάκτους Διαγωνισμούς, ὅπως πάν α. Καὶ θἀ διπλάσω μᾶλιστα ἀπ' αὐτοὺς ποὺ δὲν συμπεριλαμβάνονται στὸ *Πένταθλο*. Π.χ. Στίξεως, Μεταφράσεως, Ἰλωγραφικῆς, Φωτογραφίας, Καλλιγραφίας καὶ καθεξῆς.

Ἐγὼ μόνο κακὸ ἔχει τὸ *Πένταθλο* ὅτι μὲ τὴν προκήρυξή του, ποὺ δὲν μπορεῖσε νὰ εἶναι πιὸ σύντομη, δὲν ἀφῆνει πολὺ τόπο γ' Ἀλληλογραφία. Καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ μὴν ἀπαντήσω σ' ὅλα τὰ γράμματα ποὺ φύλαξα ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα.

Ἤμουν βέβκιη, *Μιμόζα*, πὼς θὰ ἐρχόσουν πρώτη στὴ σύνθεση ἀφοῦ γράφει; ἔτσι ὡραῖα. Τί σαγηνευτικὴ κι' ἡ σκηνὴ ποὺ μοῦ περιγράφεις!.. Ἔλαβα ὑπὸ σημείωσιν τὴ διόρθωσι τοῦ Στοιχειογράφου σου, καὶ σοῦ ἔστειλα δέκα τετράδια.

Γῆρδις Δεσμέ, ἔκαμες καλὰ νὰ μοῦ στείλῃς σωσμένο τὸ γράμμα σου, γιατὶ θἄταν κρῖμα νὰ χαθῇ ἕνα τόσο ὡραῖο καὶ καλογραμμένο γράμμα. Ἀδιάφορο ἂν δὲν συμφωνῶ καθόλου μὲ τὶς ἰδέες σου γιὰ τὸν Κινηματογράφο. Τί δικές μου σᾶς εἶπα πιά, ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὶς ἐπαναλάβω. Οὔτ' ἐκπλήττομαι ποὺ βλέπω πόσους καὶ πόσο θερμοὺς θαυμαστὰς ἔχει αὐτὴ ἡ ἑβδομὴ Τέχνη. Μ' ἂν δὲν ἦταν αὐτός, θἀ φώναζαν οἱ γιατροὶ γιὰ τὸν κίνδυνο τῆς ὑγείας καὶ οἱ αἰθηρικοὶ γιὰ τὸν κίνδυνο τῆς καλαισθησίας; Μόνο γιὰ τὸ μέλλον δὲν ἀπελπίζομαι. Τὸ κακὸ προχωρεῖ καὶ θἀ προχωρήσῃ ἀκόμα. Κι' ἡ ὥρα ἡ κατάχρηση θἀ κάμῃ τὸν κόσμο νὰ τὸ βρεθῇ. νὰ τὸ στιχθῇ καὶ νὰ τὸ πυρατήσῃ. Αὐτὸ προβλέπουν οἱ εἰδικοὶ ὅτι θἆναι τὸ τέλος τῆς «ἑβδόμης τέχνης». Μόνο πού θἀργήσῃ...

Ἔχεις δίκιο, *Ἀμέλλα*· τὸ πάθημα αὐτὸ τοῦ φίλου τοῦ κ. Φαίδωνος μποροῦσε νὰ τὸ πάθῃ κι' ἐγώ· καὶ ἴσως εἶμαι ὅλα· ἔβγαλε ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα χωρὶς νὰ φθάσετε στὸ σκοπό σας, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ἀφοῦ ἐξ ὅσο ζῆλο· *Ἠώ* (χαίρω ποὺ μοῦ γράφεις τῶρα πιὸ συχνά· νὰ ἰδῶ ἂν μα κι' ὅτε θἀ τὸν θυμώσω νὰ τὸν ἀναφέρῃ. Ἀλλὰ τοῦ ἔλειπε τὸ ἐνθαρκτικὸ. Γιὰ τοῦτο δὲν κατάλαβε ὅτι τὸ τραῦτο τὸν γύριζε πίσω, ὅ ἔκανε δηλαδὴ τὸν ἀντίθετο δρόμο ἀπὸ ἐκείνον ποὺ εἰσκνάνσι,— πρᾶγμα ποὺ ἔνας ἄλλος; μὲ τὸ ἐνστικτό του, θἀ τὸ κατελάβαινε, ἔστω καὶ ἂν ἀφαιροῦσε μιὰ σιγμὴ καὶ δὲν ἔβγαινε, ὅ ἂν τὸ τραῦτο ἔφυγε στὸν Πειραιᾶ.—Ποῦ ἔστειλα τὰ φύλλα ποὺ ἐζήτησες;

Κι' ἔνα πολὺ φρόνιμος λόγος τῆς *Στορέτης*: «Κι' ἐγὼ ἀγαπῶ περισσότερο τὸν Κινηματογράφο ἀπὸ τὸ Θέατρο· δὲν εἶδα ὅμως ὡς τώρα καὶ Θέατρο ἀνθρωπινό γιὰ νὰ τὸν συγκρίνω».

Ὡραῖος Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν φέτος τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Νίκη τοῦ Παιωνίου*, *Χαμένη*, *Ἐλιάνα*, *Ἀτρόμητη Φοβητσάρα*, *Λουτραπόβροντο*, *Ραπσουτιέν*, *Κρουταλλένια Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς*, *Θέσπις*, *Γλυκομίλητη* καὶ ἄλλοι ποὺ δὲν ἔχω τόπο οὔτε νὰ τοὺς ἀνοίξω. Στὸ ἑξῆς, ὅμως.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεωθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Λ. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Δόκιμος, ἀ. (...). Ἡρωϊκὸν Ἄλβαρον, ἀ. (ΒΜ). Μικρὴ Κοντέσσα, κ. (Π). Σκληρὰ Πραγματικότης, ἀ. (ΚΒ) Χιμὴ τοῦ Μπαμπᾶ, (ΣΚ). Ἐγὼ εἰμ' Ἐγώ, κ. (ΙΧΠ). Μελαχροινὴ Νεράϊδα, κ. (κ!+!κ). Καστανὴ Νεράϊδα, κ. (κ!+!κ).

Ἡ Διάπλασις ἀπαντᾷ τοὺς φίλους της: *Χαράντου Σπιτιοῦ* (καλὴν πρόσθο στὸ ποδήλατο· θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὸ βραβεῖο τῆς Σχολῆς· ναί, νὰ μοῦ στείλῃς ἀργότερα καὶ τέπο:' ἄλλο·) *Ἀνεμώνην* (τὸ συγχαρο γιὰ τὸν προβιβασμό· καὶ πρόσεχε νὰ μὴν ἔχνα πέσῃ·) *Ἔξυπνην Γατούλαν* (ὁ μπαμπᾶ: ἔχει δίκιο· τὰ σπὸρ δυναμώνουν βέβαια, ἀλλὰ ὅταν εἶναι κανεὶς ἀδύνατος, πρέπει νὰ πάῃ ζῆ μὲ μέτρο· τότε ὠφελεῖται· διαφορετικὰ κάνει κακὸ στὴν καρδιὰ καὶ τὸν βλάπτει·) *Μαραμένην Γαζέαν* (ἐσταλκα· εἶδες πόσα μαθαίνει κανεὶς ὅταν λύνῃ Ἀσκήσεις;) *Ζηνώνα Γ. Κασιμάτην* (φαντάζομαι τί ὡραῖα θἆ περνᾷς στὴν ἐξοχή, «βλέποντας τὴ θάλασσα καὶ διαβάζοντας πλειὸς μου ὁμοιος κι' ἄλλα ὡραιοτέρ(λεα·) *Μοιραῖο Ἀκρογιάλι* (ἐστειλα ἤξη τετράδια· τὸ ἄσπρο σου γράμμα ὅμως ποῦ νὰ τὸ διαβάσω!..) *Ταρταρῖνον* (ἀλήθεια, εἰ φοίκη νὰ κλέγεται ἕνα δάσος! Βέ σοῦ Ὑάμισε τὸ «Θαυμαστὸ Ταξίδι»;) *Νέμεσιν* (χαίρω ἀληθινὰ ποὺ δὲν περιᾷ

θὰ ἐξακολουθήσῃς καὶ τὸν χειμῶνα') *Αἱματοβαμμένην Λευτεριὰν* (δὲν σημαίνει ὅτι δὲν βρεχόθηκε· ἀκόμα· ἡ ἐπιμονή· νὰ μὴ σοῦ λείψῃ καὶ θὰ βρεχόθῃ· κι' ἐσὺ ἔχεις μόνο τρία χρόνια ποὺ διακηρύξαμε, ἄλλοι ἔχουν τετρακόσια πέν' ε...) *Τρικυθαμίτην* (ἔλειπες πολὺ καλὰ· θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου·) *Ἀντιτέαν* (πολὺ καλὸς ὁ βαθμός σου, εἶπες! ἀλλὰ μὴν κάμῃς πολὺ 3-4 μῆνες νὰ μοῦ γράψῃς·) *Συνομάλλην* (ἔλαβε καὶ τὰ δυὸ γράμματά σου καλά· καὶ τὴ φωτογραφία σου· σοῦ ἔστειλα ταχυδρομεῖο ἢ κατ' ἰδίαν· θὰ ἔρθῃ μόνο τὸ Ταχυδρομεῖο ἢ κατ' ἰδίαν· γραμματοσημαία κάτοῦ τοῦ καιροῦ·) *Νάρκισσον* (τὰ βρόντια σου κάνουν δρ. 20, δὲν ὁ κ. Ξ. σ' αὐχαριστεῖ γι' αὐτὸ ὁ τό ἄρθρο ποὺ δὲν τὸ εἶχε διαβάσει·) *Ὑπὲρ Πατρίδος* (πολὺ ὡραῖο τὸ ἄρθρο σου μὲ τὴν περιγραφὴ τῶν ἀποκλεισμηρίων· κι' ἄλλοι μοῦ ἔγραψαν πῶς ἄρεσε πολὺ στὸ Ἡράκλειο αὐτὸ τὸ μνημεῖο στὸν «Ἀγνωστο Στρατιώτη») *Χρυσοθήρην* (χαίρω πολὺ· ὅλ' αὐτὰ τὰ φύλλα ὑπάρχουν καὶ μπορεῖς νὰ τ' ἀγοράσῃς ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου πρὸς 2 δρ. τὸ ἕνα·) *Νιαγάραν* (εὐδόκιμα τὸ Γρῖφο σου ὅπως σημειώνεις· ποιήματα δὲν δέχομαι παρὰ μόνο γιὰ τὴ Σελίδα καὶ μόνο μὲ ψευδώνυμο· *Μαφάλνταν* (πολὺ καλὸς ὁ βαθμός σου· ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις· στὴν ἐρώτησή σου ὅμως·) *Ἀνοιξιάτικην Αὐγὴν* (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· γράψε μου·) *Ἀνδαλουσίαν* (ἔστειλα φωτογραφία ἐλήφθη· δύο βραβεῖα καὶ μπορεῖς νὰ συμπληρώσῃς·) *Θαλασσινὴν* (φῶτο τὸ γράμμα σου· ἔγινε καλὰ ὁ μικρός;;) *Μαργαρίταν Καΐρη* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξαπάνωμά·) *Σπιρτόζυλο* (γράφε μου λοιπὸν τώρα ποὺ ἔχεις καὶ ψευδώνυμο·) *Τρελὴν Πεταλουδίτσαν* (Π. Πνεύματα μπορεῖ νὰ μοῦ στείλῃς ἀμέσως· διήγημα ἀργότερα, ὅταν θὰ ἰδῇς πῶς βέλγαμε πάλι γιὰ τὴ Σελίδα·) *Ἑλήνην* (ὁ κ. Ξ. εἶναι κατενθουσιασμένος· πού τὸν διαβάζεις μὲ τόση ἀγάπη καὶ πράσπει, λέει, νύχῃς· πολὺ γούστο ἀφοῦ ἀπὸ τὰ διηγήματά του ξεχώρισες τὸ «Μάγγαλο», ἕνα διήγημα τόσο κοσμικό·) *Λάουραν* (δὲν τὄξερα, παιδί μου, ἐγκάρδια συλλυπητήρια· δὲ σειλα ἰ τε·ρίζια·) *Σεαράτην* (χαίρω ποὺ πέτυχες τόσο σὲ ὅλες σου τὶς ἐξετάσεις· καὶ τοῦ χρόνου κι' αὐτές; ἀνώτερα!) *Γιαλαξίαν* (ἐπιτέλους! Θὰ μοῦ γράψῃς τώρα κάπου - κάπου ;) *Ὑβόνην* (καὶ σὺ παρεγγυᾶς νὰ μοῦ γράψῃς· στὴν ἐρώτησή σου ναί, μπορεῖς· γι' ἄλλα, δυστυχῶς δὲν ἔχω σήμερα τόπο·) *Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο* (τῆς τὸ εἶπα τῆς Κυρὰ - Μάρθας καὶ . . . τὸ θυμήθηκε· τώρα φάχνει νὰ βρῇ τὸ βιβλίο·) *Ι. Γ. Ἀλεξίδην* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια·) *Γκιούνην* (σὲ συγχωρῶ, ἀλλά . . οὔτε θυμοῦμαι τώρα, οὔτε νὰ φάξω εἶναι αὐλοκόλο·) *Μακντόφ* (ὄχι, θὰ δημοσιευθοῦν·) *Ἀνθούλαν* (δὲν ἐπερίσσεψεν, ἀλλὰ ἔλειπε θρ. 1,50·) *Τώνην Μονάχην* (κι' αὐτὸ θὰ τὸ σκεφθῶ· εἶναι μιὰ ἰδέα· κι' ἂν δὲν γίνῃ αὐτό, μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτ' ἄλλο·) *Αὔραν τοῦ Εὐξείνου* (ἔστειλα· τί κρίμα ποὺ δὲν ἐμπόρεσα νὰ περιτσεύσω!) *Καλαμάν* (ἀ ποῦ πῶ σ' ἀ ἐχάρηκα!) *Ροζίταν* (ναί, μπορεῖ· γιὰ τὸ ἄλλο δὲν ξέρω ἀκόμη· *Ἀτρόμητον Κρῆτα* (ἡ ἀγγελία κάτ σε 10 δρ. ὥστε ἔχω στὴ διάθεσή σου δρ. 6.) *Μιλτιάδην Ἀλέξην* (ὑπόλοιπο σ' ἡ διάθεσή σου δρ. 2.) *Μελαχροινὴν Κυπριοπούλαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· τώρα ἔχω ὑπόληψιν στὴ διάθεσή σου δρ. 22,50.) *Σταῦρον Χάνον* (ἔστειλα· *Ἀρχιτεκτέλην* κτλ. κ.λ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβε μεταξὺ τῆς **24 Ἰουλίου** θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 240ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 28 Σεπτεμβρίου.

ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ

Ἡ λύσις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι καὶ τὸ Α' Ἀγώνισμα τοῦ σήμερον προκηρυττομένου Πεντάθλου (ἴδε σελ 291).

527. Λεξίγριφος

Ὅποια πόλη ἂν προσκολλήσῃς
Σὲ Σπαρτιάτη βασιλιά,
Ἄλλον, ξένο, θ' ἀναστήσῃς
Ἀπ' τὰ χρόνια τὰ παλιά.

Γαλάτεια

528. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Πολὺ μακρὺς ὁ βίος σου
Καὶ χρήσιμος νὰ γίνῃ,
Ποὺ νὰ τὸν γράψῃ ὁ Ἱστορικὸς
Κι' ἀθάνατος νὰ μείνῃ!

Ἠώς

529. Μετασυλλαβισμὸς

Βάλε *χαι* ἀντὶ τοῦ *νι*
Καὶ ἰδὲς τί θὰ γενῇ:
Πέρση; στρατηγός; θὰ λείψῃ
Κι' Ἰουδαῖος θὰ προκύψῃ.

Μεγάλη Ἑλλάς

530. Διπλοῦς Στοιχειόγριφος

Σιρίλμα τοῦ νοῦ ἡ ἐλάττωμα
Ἀφρὸς μόνο θὰ μείνῃ
Ἄκριον τριῶν ἀποκοπὴ
Στὸ τέλος ἂν γίνῃ.

Μ' ἂν πρατιμᾶς τὴν κεφαλή
Μονάχα ν' ἀφαιρέσῃς,
Στὰ Γιάννενα τοῦ Ἀλήπασα
Νὰ μ' εὕρῃς θὰ μπορέσῃς.

Αἱματοβαμμένη Λευτεριὰ

531. Σύνθετον

Γιὰ πιάσε τον μὲ τὸ καλό . . .
Τὰ δυὸ στερνὰ του βγάλε
Καὶ σύνδεσμο στὴ θέση τους
Κι' ἀντωνυμία βάλε.
Τὸν τόνο ἀκόμα ἀνέβασε
Κι' ἐκπληκτοι βλέπουν ὅλοι
Τὸν Δυνατὸ νὰ γίνεται
Στὴν Ἰταλία πόλη,
Ἀρχαία οὐτή, μὰ τωρινὴ
Στὴ χώρα μας καὶ σὲ νησί!

Καρδινιάκ

532. Ζωολογικὸς Ἀστὴρ

* * *
* * *
* * *
* * * Λ * * *
* * *
* * *
* * *

Ὁριζοντίως: ζῶον ἐντομοφάγον, καθέτως: κῆτος, διαγώνιως δίπτερον καὶ μαλακόστρακον.

Ὄνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ

533. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 6=Ἀρχιστρατηγὸς
2 3 1 5 6 7 2 =Κόρη Ἀφροδίτ.
3 5 4 2 6 5 8 =Εὐφρ. ποταμὸς
4 3 2 1 2 =Πόλις τ. Ν. Ἑλλ.
5 7 5 5 1 2 5 8 =Ἀρχ. βασιλεὺς
8 2 3 4 5 8 =Φυτὸν ἀρωματ.
7 1 2 8 =Λαρίσσα
8 5 4 5 1 2 =Πόλις τ. Γραφῆς

Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασοπουλο

534-538. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Σίρος, Αἴολος, ἐρῶ, ἦνίον, καλή.

Μικρὸς Ἀθηναῖος

539-543. Φωνηεντόγριφος

Δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὁσαδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου μεταξὺ τῶν κάτωθεν συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται καὶ νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

υλησς, μλγς, νς, μλγνς, ορς

Στεναγμὸς τοῦ Πόνου

544. Ἐπιγραφὴ ἐκ Τριπλῆς Ἀκροστιχίδος

* * * Εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων νὰ τεθοῦν τὰ τρία
* * * πρῶτα γράμματα ἑκάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ὥστε νὰ
* * * σχηματισθῇ Ἐπιγραφὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἀναγινώσκεται μία λατρὶ παροιμία:

1, Δύσμορφος ὁμηρικὸς ἥρως· 2, Θαλασσινόν· 3, Μέλος ζώου μυτερόν· 4, Τρόφιμον νηστήσιμον· 5, Μεγάλη καταστροφή, συμφορά· 6, Πόλις τῆς Ρωσσίας.

Μεγάλη Ἑλλάς

545. Ἐλλιποσύμφωνον

η - ωη - ε - αουια

Μελαχροινούλα

546. Γρῖφος

Ν Ν στ να
ΝΝ ΝΝ στ στ να να χερ
Ν Ν Ν Ο στ στ στ βρ να να λα
Ν Ν στ στ να να
Ν Ν στ στ να

Λευκὴς Κόρακας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ.20

285. Ὡρίων (ὁ Ρίον.) — 286. Μίλητος (μιλεῖ τὸ ς.)—287. Ζέφυρος-Ἔβρος.—288. Θόλος-θολός. — 289.

ΑΡΧΗ (γίνΗ ΧΡΑμ.)
ΡΟΥΣ (ΝέαΣ ΥΟΡκης . . .)
ΧΥΜΑ (ΑΜΥΧή, . . .)
ΗΣΑΥ (βαρΥ, ΑΣΗκατο . . .)

290-291. 1. *Ὅμως*, Ὦρος, ὄρος, πόρος, Πάρος, πάγος, ἄγος, ἀγών, ἄγων, ἀγών, *λαγών*. 2. *Λαγών*, ἀγών, ἄγων, ἄγον, ἄγονε, γόνε. *γόνυ*. — 292-293. Διὰ τοῦ ΑΛ: *λάρος, λάμα, Γέλα, ἐλάτης, λάθος*. — 297. ΑΘΑΜΑΣΝΕΦΕΛΗ - ΟΜΗΡΟΣ (Ἀνοιξις, ΘΕΜις, ΑΦΗ, ΜΕΡάπη, ΑΛΟγον, ΣΗΣτάς.)—298. Τὸ γινάτι βγάζει μάτι.—299. *Μαλέαν δὲ κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἴναδε.* (μ' ἄλλαι, ἂν δέκα, μψ, ἀς, ἐπὶ λα θοῦ, τόνοι, κα, δέ.)—300. 301. SIMON *Ἐσκούδασα ἐκεῖ ὀκτὼ ἔτη* (ἐς

IRIS	κοῦ δας, α ἐπὶ ὀ-
MIE	κτὼ ε τί.).— 302.
OS	Mlenx vaut tard
N	que jamais.

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπ ἑ σταιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα) Πέραν τῶν 10 λέξεων 50 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πάχα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1 .
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προκαταβολὴ εἶναι ἀναγκαία.

/ΚΙΓ — 628/

ΗΡΩΣ ΠΙΕΡΟΥΙΝΑ μετὰ τὴν ἀποκάλυψίν της ἀπουσιάζει καὶ δὲν θὰ ἀπαντήσῃ σὲ κανένα Διαπλασπαῖδι ἢ Διαπλασοπούλα.

/ΚΙΓ — 629/

Θερινὴ ἄφιξις μου: Ρούλα Βαρέλλα γιὰ Κερκυρ Σύλβα (Ὀλία Μαρδέλλη) Πορταμιά

/ΚΙΓ — 630/

Τρελὴ Πεταλουδίτσα, εὐχαριστῶ πολύ.
Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

/ΚΙΓ — 631/

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ
Εἰς τὸν εὐγενῆ ὁρίζοντα Δεσμίδου

Ω Διογένη πλακικέ,
μὲ τὰ φανὸ στὸ χέρι
Ποιὸς πάλι σὲ ξαγάφερε
ἀπὸ τῆς Ἅϊδ τὰ μέρη;
Γυρεύεις πάλι ἄνθρωπο;
Γυρεύεις τὴ λακκάδα;
Κι' εἶπ' ὁ φιλόσοφος ξηρά:
—Ἐτοῦτη, φίλοι, τὴ φορά
Γυρεύω . . . ἐξυπνάδα!

ΚΟΛΟΚΥΘΟΠΟΡΟΣ

/ΚΙΓ — 632/

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλον τὸν Διαπλασόκοσμον. Δ/σις: Ἀφροδίτη Μακρυγιάννη, Ταχ. κιβ. 169, Λευκωσία Κύπρου.

/ΚΙΓ — 633/

Διαπλασόκοσμε, κηρύττουμε Διαγωνισμό: «Τί εἶναι φιλία». Στείλτε: Ἀθανάσιον Πετρουσσῆ, Ἄργους Μολοῦσσου Μυτιλήνης. Ἀσβιφσπούλο Μοιραῖο Ἀκρογιάλι

/ΚΙΓ — 634/

Γαλανομάτα = Πάθη Γεωργιαλᾶ· Τρέμετε! Κλεφτόπουλο τοῦ 21

/ΚΙΓ — 635/

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν τοπίων. Προθεσμία μέχρι τέλους Αὐγούστου. Συμμετοχὴ κατὰ βούλησιν. Βραβεῖα 2 ἐκλεκτά. Δ/σις: Κάπιαν Σχαικανάκη, Ἠρακλείου Κρήτης. Πιστεύω τὰ Διαπλασόπουλα νὰ στείλουν. Καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Σμυρναῖος Μάρτος, Οὐρανὸς Φλώρας, Κρουσταλλένια, Γλυκειὰ Πατρίδα. Ἀνθούλα

/ΚΙΓ — 636/

Τζὰκ=Δεληγιαννάκης. Γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλη φορὰ νὰ προσέχῃς. Ἀνθούλα

/ΚΙΓ — 637/

Κύριε Χ, δέχομαι νὰ ἀλληλογραφήσωμε ὅμως ρ. ρ. Τ12

/ΚΙΓ — 638/

Πρωτοστατοῦντες τῶν Διαπλασόκοσμο χαιρετοῦν ἄλες-ους. Ἀντιλάλησαν τετραδάκια μὲ ὅλες τὶς Διαπλασοπούλες καὶ χωριστὰ μὲ Σφίγγα, Ὀλέτην, Σαμιωτοπούλαν, Σαπουνόφουσκαν. Δ/σις: Σαρακηνοῦ 31, Βόλον. Διδώ

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *30* καὶ ραμμένος δρ. *35*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. *28* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/5 πέννες
Καὶ τὰ ἑκατὸν δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν αὐγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὠφέλιμον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διπλᾶ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει ἐκτὸς ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὰ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 4 Αὐγούστου 1928* *Ἔτος 5ον.—Ἀριθ. 36*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τί κρίμα, ψιθύρισε ἡ Νταίζη. Ποῦ νὰ τόξερα ἐγώ!..

— Μὰ πῶς μποροῦσες νὰ τὸ ξέρεις, ἀγαπητή μου; Ἐγὼ φταίω, ποὺ εἶχα αὐτὴ τὴν ἄτυχη σκέψη. Ἀλλὰ ἤξερα πῶς ὁ λόρδος δὲν πατᾶ ποτὲ σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ πύργου κι' ἀπορῶ μάλιστα πῶς ἦρθε σήμερα! Φαίνεται πῶς ἐκεῖνος ὁ Τζέκιν τοῦ εἶπε τὰ καθέκαστα κι' εἶχε περιέργεια νὰ σὲ ἰδῇ. Ὑποφιάζεται πολὺ εὔκολα καὶ φαντάζεται πῶς ἐμεῖς ἄλλα δὲν κάνουμε ἀπὸ συνομωσίες! Καὶ μεῖς οἱ καϊμένες οὔτε τὸν συλλογιζόμαστε καθόλου!.. Ξέχασέ τον καὶ σύ. Ποτὲ δὲ μένει πολὺν καιρὸ ἐδῶ καὶ χωρὶς ἄλλο, αὔριο μεθαύριο θὰ φύγει... Ἔλα τώρα, τὴ δουλειά μας.

Τὰ δυὸ κορίτσια ἔπιασαν πάλι τὴ δουλειά, πολεμώντας νὰ ξεχάσουν τὴ δυσάρεστη ἐπίσκεψη.

Κι' ὅμως ὁ λόρδος Στάρλυ δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ οὔτε τὴν ἑπομένη, οὔτε τὶς ἄλλες μέρες. Μάλιστα ἔπαψε νὰ ἀναζητεῖ τὴ μοναξιά, ὅπως ἦταν ἡ συνήθειά του κι' ἔμπαινε συχνὰ στὸ δωμάτιο τῶν κοριτσιῶν ξαφνικά, ἢ ἔκοβε βόλτες στὸν κῆπο, τριγύρω στὴ στέρνα.

Ἡ Νταίζη τὸν συνάντησε κάμποσες φορὲς τὸ πρωΐ ὅταν γύριζε ἀπὸ τὸ παρεκκλήσι. Ἀπαντοῦσε μ' ἕνα σύντομο χαιρετισμὸ στὴ βαθειὰ ὑπόκλιση τῆς κόρης, τὴν κοίταζε ὅμως κατάμματα κι' ἐκείνη τόνοιωθε ὅτι καθὼς ἔφευγε, τὴν παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα.

Ἡ φίλη μας δοκίμαζε πάντα τὴν ἴδια ταραχὴ ὅταν τὸν ἀντίκρυζε, καὶ θὰ ἤθελε ἂν ἦταν δυνατὸ νὰ κρυφτεῖ ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἀλλὰ μιὰ μυστικὴ γοητεία τὴν τραβοῦσε στὸ ἐρημικὸ παρεκκλήσι κάθε πρωΐ.

Μιὰ μέρα, τὴ σταμάτησε ἀπότομα:

— Σᾶς βλέπω ταχτικὰ στὸ δρόμο τῆς ἐκκλησιᾶς, τῆς εἶπε. Προσεύχεσθε;

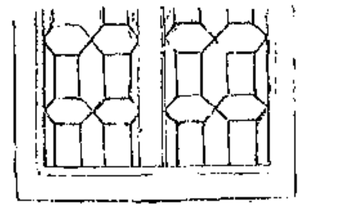

«—Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀφέντης ἐδῶ-μέσα καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ τὸ λησμονοῦν (Σελ. 294, στ. γ').

— Μάλιστα, μυλόρδε, ἀπάντησε ἡ Νταίζη.

— Φυσικά, μουρμούρισε ὁ Στάρλυ, σὰ νὰ μιλοῦσε μοναχός του. Ἡ μυλαίδη δὲ μποροῦσε νὰχει στὴν προστασία της μιὰ «διαμαρτυρομένη»!... Ὥστε ἀνήκετε καὶ σεῖς σ' αὐτὴ τὴ θρησκεία; ἐξακολούθησε κοιτάζοντάς την κατάμματα.

— Μάλιστα, μυλόρδε.

— Ἡ μυλαίδη σᾶς δίδαξε αὐτὴ τὴ θρησκεία; (*)

— Ὄχι, μυλόρδε, ἡ μητέρα μου μὲ ἀνέτρεψε μὲ τὴ θρησκεία της.

Ὁ λόρδος Στάρλυ κοίταξε τὸ παιδὶ αὐτό, ποὺ ἐνῶ φαινόταν δειλό, ἀπαντοῦσε ὅμως θαρρετὰ σ' ἐρωτήσεις τόσο ἐπικίνδυνες. Χαμογέλασε ὡστόσο, σὰ νὰ παίαζε μ' ἕνα μικρὸ ἀνήξερο ζῶο.

— Εἶστε μικρὴ ἀκόμη καὶ δὲ μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὶς νέες ἰδέες ποὺ ἐπικρατοῦν τώρα στὴ χώρα μας, εἶπε. Οἱ ἄνθρωποι τώρα ἄνοιξαν τὰ μάτια τους. Ἐσᾶς δὲν προσπάθησε κανεὶς νὰ σᾶς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὶς προλήψεις καὶ νὰ σᾶς φανερώσει τὴν ἀληθινὴ θρησκεία;

—Ἡ ἀληθινὴ θρησκεία εἶναι ἡ δική μας, μυλόρδε, εἶπε ἡ Νταίζη μὲ φωνὴ γλυκειὰ καὶ σταθερή.

— Παιδί! εἶπε μὲ σκληρὴ φωνὴ ὁ λόρδος. Ἄλλοι πιὸ σοφοὶ καὶ πιὸ μεγάλοι ἀπὸ σένα, ἔχουν διαφορετικὲς ἰδέες. Ἀφῆσαν πιὰ τὴ Θρησκεία αὐτή, ποὺ εἶναι γεμάτη φέματα καὶ πλάνες, καὶ βάδισαν τὸ δρόμο τοῦ Κυρίου.

—Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι μαζὶ μὲ ὅσους ἀρνιοῦνται τὴν πίστη τους! εἶπε ἡ Νταίζη μὲ ὀργή.

Ὁ λόρδος Στάρλυ τινάχτηκε ξαφνισμένος:

— Ξέρετε ποῦ βρίσκεστε, κόρη μου; εἶπε. Ξέρετε σὲ ποιὸν μιλᾶτε;

Ἡ Νταίζε τρόμαξε τώρα, ἀλλὰ δὲ φοβήθηκε νὰ τὸν κοιτάξει στὰ μάτια καὶ ν' ἀπαντήσει:

(*) Ὁ ἀναγνώστης πρέπει νὰ μὴ λησμονεῖ ὅτι ὁ βασιλιὰς κι' οἱ ὀπαδοί του ἦταν καθολικοί, ἐνῶ οἱ ἐπαναστάτες, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Κρόμβελ ἦταν διαμαρτυρόμενοι μὲ αὐστηρότατες ἀρχές, γι' αὐτὸ λέγονταν καὶ «πουριτανοί».

— Ξέρω, μυλόρδε!

Λάμψη ὀργῆς ἄστραψε στὰ μάτια του.

— Εἶσ' ἕνα παιδί! εἶπε πάλι σηκώνοντας τοὺς ὤμους. Δὲν ξέρετε νὰ ζυγίζετε τὰ λόγια σας! Ἠγγαίνετε!

Καὶ τὴν ἔδιωξε μὲ μιὰ ἀγέρωχη χειρονομία. Ἡ κόρη ἔφυγε μὲ ζυνατὸ καρδιοχτύπι, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ταχύνει τὸ βῆμα της, οὔτε νὰ χαμηλώσει τὸ κεφαλάκι της.

Ὅταν ὅμως βρέθηκε στὸ δωμάτιό της, ἀναλογίστηκε μὲ τρόμο πόσο ἀπερίσκεπτη ἦταν ὅταν τολμοῦσε αὐτή, ἕνα μικρὸ κι' ἀπροστάτευτο κορίτσι, νὰ ἀντιμετωπίζει τὴν ὀργὴ τοῦ πανισχύρου ἐκείνου ἄρχοντα.

—Ὢ, πόσο ἔρημη εἶμαι δῶ, συλλογιζόταν, σὲ μιὰ μακρινὴ ἔπαυλη, κοντὰ σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μὲ μισεῖ!

Τότε συλλογίστηκε τὴ θειά-Τζέννη, τὸ μπάρμπα-Θωμᾶ, τὸ γέρο-Δὶκ καὶ τὸ Τζόε. Καὶ τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα ἀπὸ τὸ παράπονο.

Ὡστόσο, ὁ λόρδος Στάρλυ εἶχε σταθεῖ καὶ κοίταζε τὸ κορίτσι, ὥς που χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Δὲν ἦταν θυμωμένος τώρα πιά, γιατὶ μιὰ καινούργια ἔγνοια τὸν ἀπασχολοῦσε. Μέσα στὶς ἀναμνήσεις του, πρόβαλλε τώρα ἡ εἰκόνα μιᾶς κόρης στὴν ἴδια ἡλικία ποὺ ἔμοιαζε τρομερὰ μ' αὐτὴν ἐδῶ.

Εἶχαν περάσει χρόνια ἀπὸ τότε. Μεγάλα γεγονότα εἶχαν ταράξει τὴ ζωή του καὶ τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀσπρίσει. Τώρα ἦταν ὁ δυνατὸς λόρδος Στάρλυ, ἀλλὰ μέσα στὴ μνήμη του ἔμενε πάντα καθαρὴ ἡ εἰκόνα τῆς νεαρῆς ἐξαδέλφης του, τῆς λαίδης Διάνας, ὅταν τῆς ἐζήτησε τὸ χέρι της κι' ἐκείνη τὸν ἀπέκρουσε.

Καὶ νὰ τώρα ποὺ ἐρχόταν μιὰ εἰκόνα ἀπαράλλαχτη νὰ σηκώσει μπροστά του τὸ κεφάλι καὶ νὰ τὸν κατηγορήσει γιὰ τὴν προδοσία του. Ἡ ἴδια ἡ φωνή της ἡ γλυκειὰ κι' ἀτάραχη, τὸ ἴδιο τὸ βλέμμα της τὸ ὁλόϊσο καὶ φωτεινό, ποὺ ἔφταγε ὥς τὴν καρδιά του.

Δυὸ ἄνθρωποι μποροῦν νὰ ἔχουν ὅμοια χαρακτηριστικά. Ἡ στάση ὅμως, ἡ κίνηση, ἡ ἔκφραση τῶν ματιῶν, μαρτυροῦν ὅτι ἡ ὁμοιότητα δὲν εἶναι τυχαία.

Τέννομα τῆς Νταΐζης ἀνέβηκε ἄθελά του στὰ χείλη του. Ἡ Νταΐζη! Ἡ Νταΐζη μέσα στὸ ἴδιο τὸ σπίτι του, προστατευόμενη ἀπὸ τὴ γυναίκα του! Μιὰ τέτοια σύμπτωση ἦταν πολὺ περίεργη καὶ δὲ μποροῦσε νὰ χωρέσει στὸ μυαλό του.

Ἀμέσως ὑποπτεύθηκε προδοσία ἀπὸ μέρους τοῦ Τζέκιν. Εἶχε περάσει ὅλη τὴ ζωή του μὲ συνομωσίες καὶ πολὺ δύσκολα πίστευε στὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴν τιμιότητα τῶν ἄλλων.

Γύρισε στὰ δωμάτιά του καὶ ζήτησε ἀπὸ τὴ λαίδη νὰ τὸν δεχθεῖ. Βιαζόταν νὰ μάθει τί εἶχε νὰ φοβᾶται στὸ μέλλον.

Ἡ λαίδη ἤθελε κι' αὐτὴ νὰ μάθει τὴν ἐξήγηση τῆς μακρυᾶς αὐτῆς ἐπισκέψεως... Ζοῦσαν τόσο χωρισμένοι, ὥστε ὁ λόρδος πολὺ σπάνια ἔμενε τόσες μέρες στὴν κατοικία της.

—Μυλαίδη! εἶπε τέλος ἐκεῖνος, θ' ἀναγνωρίσετε, ὅτι σᾶς ἄφισα μεγάλη ἐλευθερία στὴ διεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ σας. Σᾶς ἐπέτρεψα νὰ μαζέψετε τριγύρω σας ἀνθρώπους ὁμοθρήσκους σας, μ' ὅλο ποὺ μοῦ ἦταν ὕποπτοι. Ἀλλὰ θὰ σᾶς χρωστοῦσα χάρη, ἂν τοὺς ὑπενθυμίζατε, ὅτι βρίσκονται στὸ σπίτι μου, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀφέντης ἐδῶ μέσα κι' ὅτι δὲν ἐννοῶ νὰ τὸ λησμονοῦν.

— Δὲ φαντάζομαι ὅτι κανένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου ξέχασε νὰ σᾶς δείξει τὸ σεβασμὸ ποὺ πρέπει, εἶπε μὲ ψυχραιμία ἡ λαίδη.

('Ακολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

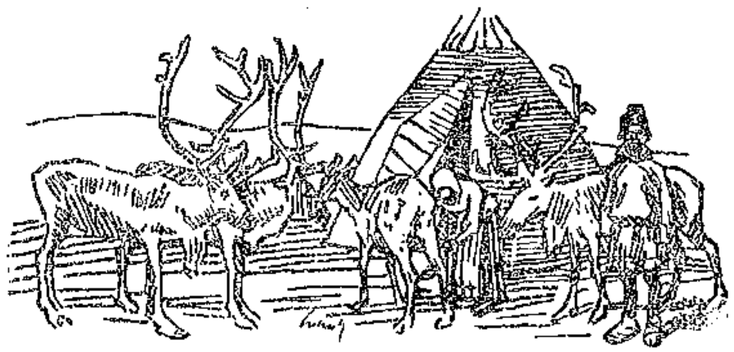

Στοὺς Λάπωνες

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Αἴζα, πρέπει νὰ πᾶς νὰ βρῇς τὸν πατέρα μας!

Καὶ τῆς φάνηκε σὰν νὰ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Πῶς μπορῶ νὰ τὸ κάνω μιὰ καὶ δὲν ξέρω οὔτε ποῦ βρίσκεται;

— Γι' αὐτὸ νὰ μὴ σὲ νοιάζει, ἀπάντησε ὁ Μάτα μὲ τὸν εὐθυμο τόνο του. Ἐγὼ θὰ σοῦ στείλω κάποιον ποὺ θὰ σὲ βοηθήσῃ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ ἡ Αἴζα ἔβλεπε αὐτὸ τὸ ὄνειρο, κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα της. Κι' αὐτὸ ἦταν ἀληθινὸ χτύπημα. Ἡ Αἴζα ὅμως ἦταν ἀκόμη τόσο βυθισμένη στὸ ὄνειρό της, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τί ἦταν ἀλήθεια καὶ τί ἦταν ὄνειρο. Κι' ἔτσι, ὅταν πῆγε νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, συλλογιζόταν: «Θὰ εἶναι ὁ βοηθὸς ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ μοῦ στείλῃ ὁ Μάτα»

Ἂν στὸ κατώφλι τῆς πόρτας στεκόταν τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας πραγματικὸς ἄνθρωπος, ἡ Αἴζα, ἀνοίγοντάς του, θὰ καταλάβαινε ἀμέσως πὼς δὲν ὀνειρευόταν πιά. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ χτύπησε δὲν ἦταν ἄνθρωπος· ἦταν ἕνας μικρὸς πιτσιρίκος μόλις μιὰ σπιθαμή. Καὶ παρ' ὅλο ποὺ ἡ νύχτα ἦταν τόσο προχωρημένη ἔξω ἔφεγγε σὰν νάταν μέρα κι' ἡ Αἴζα ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸν μικρὸ ἐκεῖνον ποὺ εἶχαν κάμποσες φορὲς συναντήσει στὸ ταξίδι τους. Τότε τὸν εἶχε φοβηθεῖ, καὶ τὸ ἴδιο θὰ πάθαινε καὶ τώρα ἂν ἦταν ἐντελῶς ξύπνια. Εἶχε ὅμως τὴν ἐντύπωση πὼς ἔβλεπε ἀκόμα ὄνειρο καὶ συλλογιζόταν: «Δὲν μποροῦσε νάναι ἄλλος ἀπ' αὐτὸν ποὺ εἶπε ὁ Μάτα πὼς θὰ μὲ βοηθήσῃ». Καὶ σ' αὐτὸ δὲν εἶχε ἄδικο, γιατὶ ὁ μικρὸς εἶχε ἔλθει στάλῃθεια γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Σὰν εἶδε λοιπὸν πὼς δὲν τὸν φοβόταν, τῆς εἶπε μὲ λίγα λόγια ποῦ βρισκόταν ὁ πατέρας της καὶ τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ γιὰ νὰ τὸν βρῇ.

Ἐνόσῳ ὅμως ὁ πιτσιρίκος μιλοῦσε, ἡ Αἴζα ἄρχισε νὰ καταλαβαίνῃ τὴν πραγματικότητα, καὶ ὅταν τελείωσε ἦταν πιὰ ἐντελῶς ξύπνια. Καὶ τότε ἔνιωσε φοβερὸ τρόμο, γιατὶ κατάλαβε πὼς μιλοῦσε μ' ἕνα πλάσμα ὑπερφυσικό. Δὲν τοῦ ἀπάντησε οὔτε μιὰ λέξη, ἀλλὰ τρύπωσε πάλι γρήγορα μέσ' στὴν κάμαρα κι' ἔκλεισε μὲ ὁρμὴ τὴν πόρτα πίσω της. Τὴν τελευταία στιγμὴ τῆς φάνηκε πὼς εἶδε τὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ νὰ παίρνῃ μιὰ πολὺ λυπημένη ἔκφραση, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ ἄλλο ἀπ' ὅ,τι ἔκανε. Τρέμοντας ὅλη ἀπὸ τὸν φόβο της, χώθηκε μὲ βία στὸ κρεββάτι καὶ κουκουλώθηκε μὲ τὰ σκεπάσματα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.
ΣΤΟΥΣ ΛΑΠΩΝΕΣ

Στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τῆς Λουοσσαγιάουρε, μιᾶς μικρῆς λίμνης ποὺ βρίσκεται κάμποσο ἀκόμη βορειότερα ἀπὸ τὸ Βάλμπερκετ, ἦταν ἕνας καταυλισμὸς ἀπὸ Λάπωνες. Ἡ λίμνη βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ δυὸ ψηλὰ βουνὰ ποὺ, ὅπως ὅλοι εἶχαν ἀκουστά, ἦταν ἡλόκληρα ἀπὸ σίδηρο. Γι' αὐτὸ τώρα εἶχε φθάσει ὡς τὰ βουνὰ ἐκεῖνα σιδηρόδρομος, καὶ γύρω ἀπὸ τὸν σταθμὸ εἶχαν ἀρχίσει νὰ κτίζουνται κάμποσα ξύλινα σπιτάκια γιὰ τοὺς ἐργάτες καὶ τοὺς μηχανικοὺς τῶν μεταλλείων. Ἀντίκρυ στὸ μικρὸ αὐτὸ χωριό, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς λίμνης, εἶχαν στήσει οἱ Λάπωνες τὶς σκηνές τους, κι' ἀλήθεια δὲν εἶχαν χρειασθεῖ πολὺν καιρὸ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἔχωσαν δυὸ-τρία παλούκια στὴ γῆ κι' ἀπὸ πάνω τέντωσαν μερικὰ δέρματα ἀπὸ ταράνδους κι' ἔτσι τὸ σπίτι τους ἦταν ἕτοιμο. Ὕστερα ἁπλωσαν στὸ πάτωμα κάμποσα κλαριὰ ἀπὸ πεῦκα καὶ δέρματα ἀπὸ ταράνδους, καὶ στερέωσαν στὴν κορυφὴ τὴν μεγάλη σιδερένια ἁλυσίδα ἀπ' ὅπου κρεμοῦσαν τὸ τσουκάλι τους ποὺ μαγείρευαν τὸ φαΐ τους.

Ἕνα ἀπόγευμα τοῦ Ἰουλίου, ἔβρεχε τόσο δυνατὰ ἐκεῖ στὴν Λουοσσαγιάουρε, ὥστε οἱ Λάπωνες ποὺ ἦταν συνηθισμένοι νὰ περνοῦν ὅλο τὸ καλοκαίρι στὸ ὕπαιθρο, νύχτα καὶ μέρα, ἀναγκάσθηκαν νὰ μαζευτοῦν ὅλοι σὲ μιὰ σκηνή, καὶ κάθονταν γύρω ἀπ' τὴν φωτιὰ πίνοντας καφέ.

Ἐνῶ κάθονταν ἔτσι καὶ μιλοῦσαν, ἦρθε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς λίμνης μιὰ βάρκα καὶ ἄραξε ἐκεῖ ποὺ εἶχαν οἱ Λάπωνες τὶς σκηνές τους. Ἀπ' τὴν βάρκα βγῆκε ἕνας ἐργάτης μ' ἕνα κοριτσάκι ὡς δεκατεσσάρων ἐτῶν. Τὰ σκυλιὰ ἄρχισαν νὰ γαυγίζουν κι' ἕνας ἀπ' ἐκείνους ποὺ βρισκόταν μέσα στὴ σκηνὴ ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἔξω, γιὰ νὰ δῇ τί τρέχει. Μόλις εἶδε τὸν ἐργάτη, ἐννοιωσε μεγάλη χαρὰ γιατὶ ὁ ξενος ἦταν ἕνας καλὸς φίλος τῶν Λαπώνων, ποὺ ἤξερε νὰ μιλῇ τὴ γλῶσσα τους· κι' εἶχε ἕναν ἀγαθὸ κι' εὔθυμο χαρακτῆρα.

— Στὴν ὥρα ἔρχεσαι, Σέντεμπεργκ. τοῦ φώναξε. Ὁ καφὲς ψήνεται στὴ φωτιὰ καὶ μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μείνῃ ἔξω· ἔλα λοιπὸν μέσα γιὰ νὰ μᾶς πῇς κανένα νέο.

Ὁ ἐργάτης χώθηκε μέσ' στὴ σκηνή. Κι' ὕστερα ἀπὸ πολὺν κόπο καὶ μὲ πολλὰ γέλια κι' ἀστεῖα, ἔγινε τόπος γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὸ κορίτσι. Μόλις ἐκάθησε, ὁ ἐργάτης ἄρχισε ἀμέσως νὰ μιλῇ μὲ τοὺς Λάπωνες στὴ γλῶσσα τους κι' ἐντωμεταξὺ τὸ κορίτσι, ποὺ δὲν καταλάβαινε λέξη ἀπ' ὅσα λέγανε, καθόταν καὶ κοίταζε ὅλα γύρω της μ' ἔκπληξη: τοὺς Λάπωνες καὶ τὶς γυναῖκες τους, τὸ καζάνι τὸ κρεμασμένο ἀπ' τὴν ἁλυσίδα, τοὺς τοίχους καὶ τὸ πάτωμα, τὰ φλιτζάνια, τὶς πίπες τους καὶ τὰ παρδαλὰ φορέματα μὲ τὰ περίεργα σχέδια, ποὺ ἦταν τόσο διαφορετικὰ ἀπ' ὅ,τι εἶχε συνηθίσει. Ἔξαφνα ὅμως ἔπαψε νὰ κοιτάζῃ γύρω της καὶ κατέβασε τὰ μάτια της, γιατὶ ἔνοιωσε πὼς ὅλοι μέσα στὴ σκηνὴ κοίταζαν αὐτήν. Ὁ Λάπων ποὺ καθόταν δίπλα της, τῆς χτύπησε προστατευτικὰ τὴν πλάτη καὶ τῆς εἶπε σουηδικὰ «μπράβο μπράβο», μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες τῆς γέμισε ἕνα μεγάλο φλιτζάνι μὲ καφέ, κι' ἕνα ἀγοράκι συνομίλικό της

ἐπάνω-κάτω πέρασε ἀνάμεσα ἀπ' ὅλους καὶ κάθησε δίπλα της.

Τὸ κορίτσι κατάλαβε ὅτι μιλοῦσαν γι' αὐτὴν καὶ γιὰ τὶς περιπέτειές της. Μέσα της ὅμως προτιμοῦσε καλύτερα νὰ μὴν γινόταν τόσος λόγος γι' αὐτὴν ἀλλὰ νὰ ρωτοῦσε ὁ Σέντεμπεργκ τοὺς Λάπωνες ἂν γνώριζαν τίποτε γιὰ τὸν πατέρα της. Ὁ νάνος τῆς εἶχε πεῖ πὼς ὁ πατέρας της βρισκόταν ἐκεῖ ποὺ εἶχαν στήσει οἱ Λάπωνες τὶς σκηνές τους, στὴν δυτικὴ ἀκτὴ τῆς Λουοσσαγιάουρε, καὶ τότε ἡ Αἴζα παρακάλεσε τοὺς σιδηροδρομικοὺς νὰ τὴν πάνε μὲ τὸ βαγόνι ποὺ κουβαλοῦσε τὰ ὁλικὰ ὡς ἐκεῖ-πέρα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ τὸν πατέρα της. Ὅλοι οἱ ἐργάτες, οἱ μηχανικοί, οἱ θερμαστὲς εἶχαν δείξει τὴν μεγαλύτερη προθυμία γιὰ νὰ τὴν βοηθήσουν κι' ὁ μηχανικὸς τοῦ χωριοῦ τὴν εἶχε στείλει μαζί μὲ τὸν Σέντεμπεργκ, ποὺ γνώριζε λαγωνικά, στὶς σκηνὲς τῶν Λαπώνων. Ἡ Αἴζα ἤλπιζε λοιπὸν πὼς θὰ τὸν συναντοῦσε, μόλις ἔφθανε ἐκεῖ, καὶ γι' αὐτὸ ἀμέσως ἄρχισε νὰ περιφέρῃ ἐξεταστικὰ τὰ μάτια της σ' ὅλα τὰ πρόσωπα. Ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε μπροστά της παρὰ μόνον ξένα πρόσωπα· ὁ πατέρας της δὲν φαινόταν πουθενά.

Ὅσο περισσότερο μιλοῦσε ὁ Σέντεμπεργκ μὲ τοὺς Λάπωνες, τόσο πιὸ σαβαρὸ γίνονταν ὅλοι. Αὐτὸ φαινόταν καθαρά. Οἱ Λάπωνες κουνοῦσαν τὰ κεφάλια τους καὶ χτυποῦσαν τὸ μέτωπό τους σὰν νὰ μιλοῦσαν γιὰ κανένα ποὺ δὲν ἦταν καὶ πολὺ στὰ καλά του. Αὐτὸ ἀνησύχησε πολὺ τὴν Αἴζα, δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κάθεται ἥσυχη νὰ περιμένῃ, καὶ ρώτησε τὸν Σέντεμπεργκ τί ἔλεγαν οἱ Λάπωνες γιὰ τὸν πατέρα της.

— Λένε ὅτι ἔχει πάει στὸ φάρεμα καὶ δὲν ξέρουν ἂν ἀπόψε θὰ γυρίσῃ.

('Ακολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΡΗΝΑ Κ' Η ΜΑΡΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΔ'.

Ἔτρεξαν, λοιπὸν ποὺ λέτε, οἱ δυὸ καρχαρίες πρὸς τὴ στεριὰ κι' ἀπάντησαν σὲ λίγο τὰ πρῶτα ρούχα τῆς μπουγάδας. Τάφαγαν, γιατὶ ὅλα τὰ τρῶνε οἱ καρχαρίες. Ἔπειτα ἀπάντησαν ἄλλα. Τάφαγαν κι' αὐτά. Κι' ἔξακολούθησαν νὰ γυρεύουν τὰ «θεριά». Δὲν μποροῦσαν νὰ φαντασθοῦν πὼς ἦταν αὐτὰ ποὺ εἶχαν φτιάει. Ἀλλὰ ἴχνος «θεριοῦ» δὲν ἔβλεπαν. Κι' ἑτοιμάστηκαν πιὰ νὰ γυρίσουν στὸ βαπόρι, ὅταν ὁ ἕνας εἶπε:

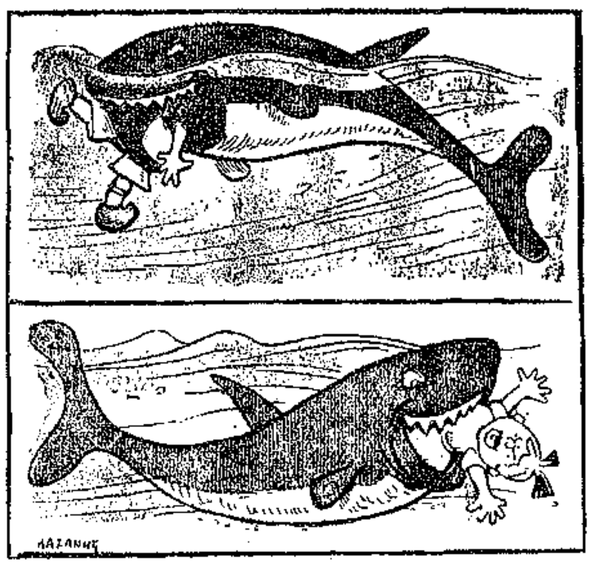

— Μπρέ! σὰν ἀνθρωπινὸ κρέας μοῦ μυρίζεται!..

— Ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος. Ἀκούω μάλιστα καὶ ξεφωνητά.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ Ρήνα κι' ἡ Μαρίνα, ποὺ πάλεβαν μὲ τὸ κῦμα, εἶχαν ἀποκάμει πιὰ καὶ θὰ πήγαιναν στὸν πάτο. Οἱ καρχαρίες τὶς εἶδαν, τὶς ἔφθασαν. Κι' ὅς ποὺ νὰ πῇς κλείνο, ὁ ἕνας ἔχαψε τὴ μιὰ κι' ὁ ἄλλος τὴν ἄλλη!

Ἡ πλούσια ὡστόσο ποὺ εἶχε χάσει τὰ ροῦχα της καὶ τὰ γύρευε, ἀκούγοντας ξεφωνητά, ἔτρεξε στὴν παραλία. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶδε μὲ τὰ μάτια της τὸ οἰκτρὸ τέλος τῆς Ρήνας καὶ τῆς Μαρίνας, κι' ἀπ' αὐτὴν τὸμαθαν στὸ χωριό.

Ἀλλὰ κανένας δὲ λυπήθηκε τὰ κακοκόριτσα. Καλὰ νὰ πάθουν! εἶπαν ὅλοι. Τέτοια ποὺ ἦταν, ἔτσι ἔπρεπε νὰ τελειώσουν.

Σύμφωνη κι' ἡ θεία Τερψιχόρη, κι' ὁ ἀδερφός της. Μόνο ἡ καϋμένη ἡ θεία-Εὐλαλία ἔχυσε ἕνα δάκρυ.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΕΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΑΝ σήκωσα σήμερα τὸ φύλλο τοῦ Ἡμεροδείκτη μου καὶ διάβασα «Αὔγουστος», ψιθύρισα χωρὶς νὰ θέλω: «Αὔγουστε, καλέ μου μήνα, νάσουν δυὸ φορὲς τὸ χρόνο!» Αὐτὴ ἡ λαϊκὴ παροιμία μοῦ ἦλθε στὸ νοῦ μόνο μὲ τόνους. Ἔπειτα τὴ συλλογίστηκα. Ἔχει νόημα; Ὁ Αὔγουστος εἶναι κανένας μήνας τόσο ἐξαιρετικός, ποὺ νὰ εὐχόμαστε νάταν δυὸ φορὲς τὸ χρόνο; Γιὰ μᾶς ὄχι βέβαια. Ἀλλὰ γιὰ τὸν ἀγρότη, τὸν χωρικό, τὸν καλλιεργητή, ὁ Αὔγουστος εἶναι πάντα ὁ μήνας τῶν μηνῶν. Κι' ἀπὸ κεῖ-πέρα, ἀπὸ τὴν ἐξοχή, βγῆκε ἡ παροιμία. Θἄκανε πρῶτος αὐτὴ τὴν εὐχὴ κάποιος ἀμπελουργός, σὲ ὥρα χαρᾶς κι' εὐτυχίας, ποὺ ἔδλεπε τἀμπέλια του φορτωμένα ὡριμο καρπό, ἕτοιμο γιὰ τρύγο. Ἡ τάλιὼνια του νὰ μαυρίζουν ἀπὸ σταφίδα, τρυγημένη κι' ἁπλωμένη ἐκεῖ στὸν ἥλιο γιὰ νὰ ξεραθῇ.

Σὲ λίγες μέρες, ἡ σταφίδα ἐκείνη θὰ σωρευόταν, θὰ κουβαλιόταν, θὰ πουλιόταν. Καὶ τὸ κεμέρι τοῦ χωριάτη θὰ γέμιζε χρυσάφι. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴν εὔχεται νάναι ὁ Αὔγουστος δυὸ φορὲς τὸ χρόνο; Μέσα στὸν εὐλογημένο αὐτὸ μῆνα ἔβλεπε τοὺς ὁλοχρόνιους κόπους του στεφανωμένους ἀπὸ τὴν ὀνειρευτὴ ἐπιτυχία. Ἡ γῆ ποὺ μὲ τόσο μόχθο κι' ἀγῶνα τὴν καλλιεργοῦσε, τὸν ἀντάμειβε, τὸν πλούτιζε, τοῦ ἐξασφάλιζε τὴ ζωή, τοῦ προετοίμαζε τὴν εὐημερία τοῦ σπιτιοῦ του, τῶν παιδιῶν του, τῶν ἐγγονιῶν του... Πόσοι, ἀλήθεια, δὲν γινόνταν πλούσιοι ἀπ' αὐτὰ τἀμπέλια ποὺ κάρπιζαν τὸν Αὔγουστο, καὶ δὲν ἄφιναν τὸ χωριὸ γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν πόλη, νὰ σπουδάσουν τὰ παιδιά τους, νὰ τὰ κάνουν «ἀνθρώπους». Καὶ τἀμπέλια τὰ ζουλοῦσαν ἢ τὰ νοίκιαζαν σ' ἄλλους, γιὰ νὰ πλουτίσουν κι' αὐτοὶ ὕστερα ἀπὸ κάμποσους Αὔγουστους καὶ νὰ κάμουν τὰ ἴδια...

«Αὔγουστε, καλέ μου μήνα, νάσουν δυὸ φορὲς τὸ χρόνο», νὰ κάναμε διπλὴ σταφίδα καὶ νὰ πλουτίζαμε γρηγορώτερα!.. Ἔχω λοιπὸν τὴν ἰδέα πὼς ἡ παροιμία αὐτὴ βγῆκε ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν ἐξοχή, παρὰ κι' ἀπὸ ἐξοχὴ ποὺ ἔκανε κυρίως σταφίδα. Γιατὶ οἱ ἀγροὶ μὲ τὰ δημητριακὰ ἀποδίδουν γωρίτερα, κι' οἱ ἐλιὲς ἀργότερα. Τὸν Αὔγουστο εἶναι στὶς δόξες τους μόνο τὰ φροῦτα· κι' ἀπ' ὅλα τὰ φροῦτα ἡ μαύρη σταφίδα,—τὸν καιρὸ ἐκεῖνο τουλάχιστο,—ἦταν τὸ πιὸ πολύτιμο, τὸ πιὸ προσοδοφόρο: Αὐγίζε σχεδὸν σὰ χρυσάφι. Κατάγομαι ἀπὸ «σταφιδοφόρο τόπο» κι' ἔφτασα στὰ παιδικά μου χρόνια τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀκμὴ τῆς «σταφιδαμπέλου». Οὔτε «Σταφιδικὲς Ἑταιρεῖες» ὑπῆρχαν τότε ἀκόμα, οὔτε «παρακρατήματα», οὔτε ἀπαγορευτικοὶ καὶ προστατευτικοὶ νόμοι. Γιατὶ δὲν χρειάζουνταν. Ὅποιας ἔκανε τότε σταφίδα, τὴ μοσχοκουλοῦσε.

Καὶ θυμοῦμαι ἀκόμα, στὶς ἐξοχὲς τῆς πατρίδος μου, τὰ χρυσὰ ἀμπέλια καὶ τὰ μαῦρα ἀλώνια. Ὅλος ὁ κάμπος δὲν ἔκανε σχεδὸν παρὰ σταφίδα. Κι' ἦταν θέαμα, παιδιά μου, νὰ τὸν βλέπῃ κανεὶς

Η ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

«ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΥΣΕΙ ΠΑΝΤΑ...»
Τσεύχτρα — Γ' Βραβεῖον

ἀπὸ ψηλὰ τὶς αὐγουστιάτικες νύχτες, μὲ τὰ μύρια φῶτα του, σὰν ἐπίγειο οὐρανό, καὶ νὰ αἰσθάνεται τὴ μυρωδιὰ τοῦ καρποῦ, ποὺ ἀνέβαινε ἀπὸ κεῖ κάτω γλυκειά, μεθυστική. Ἡ σταφίδα ἦταν ἀκόμα στ' ἀλώνια. Ἀλλοῦ ἁπλωμένη, ἀλλοῦ σωριασμένη. Οἱ νοικοκυραῖοι, οἱ ἐργάτες, οἱ φαμίλιες τους, φύλαγαν αὐτοὺς τοὺς σωροὺς, ἄγρυπνοι σχεδὸν ὁλημύχτα, μὲ κουβέντες, μὲ ἀστεῖα, μὲ τραγούδια καὶ κάποτε μὲ χορούς. Ἔπειτα κουβαλοῦσαν τὴ σταφίδα στὴ χώρα. Καὶ τότε ἦταν τὸ μεγάλο αὐγουστιάτικο πανηγύρι, στὸν παραθαλάσσιο δρόμο, στὸ μῶλο, στὸ λιμάνι, ὅταν ἐρχόταν τὸ πρῶτο ἐγγλέζικο βαπόρι νὰ πάρῃ τὸ «πριμαρόλι». Ἔπειτα ἐρχόνταν κι' ἄλλα, καὶ τὸ πανηγύρι ἐξακολουθοῦσε. Κασέλες, βαρέλια, ζυγαριές, μακούνες, βίντσια, χωρίτες, χωριάτες, ἔμποροι, γραμματικοί, πλοίαρχοι, ναῦτες, βαστάζοι, κίνηση, δραστηριότη, φωνές, γέλια, χαρά, εὐτυχία. «Αὔγουστε, καλέ μου μήνα, νάσουν δυὸ φορὲς τὸ χρόνο!» Ἐκεῖ πιὰ εἶχε τὴν τέλεια ἐφαρμογή της ἡ παροιμία.

Τὴν ἔλεγαν ἀκόμα κι' ἐκεῖνοι ποὺ δὲν εἶχαν σταφίδα. Γιατὶ τὸ χρῆμα γύριζε, κυκλοφοροῦσε. Οἱ χωριάτες ψώνιζαν στὴ χώρα, πλήρωναν τὰ παλιά τους χρέη καὶ τὰ μαγαζιὰ ἔκαναν χρυσὲς δουλειές. Οἱ σταφιδέμποροι, οἱ χωραῖτες, ἔκτιζαν, ἐπιδιόρθωναν, διασκέδαζαν, ξόδευαν ἀλύπητα· κι' ἔτρωγε ὁ βαρκάρης, ὁ ἁμαξάς, ὁ ἐργάτης, ὁ κομάκης. Γιὰ ὅλους ἦταν ἡ αὐγουστιάτικη χαρὰ κι' ἡ εὐτυχία· γιὰ ὅλους ἡ παροιμία κι' ἡ εὐχή. Καὶ φαντάζομαι πὼς ὁ Αὔγουστος θὰ καμάρωνε πολὺ ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν ἤθελαν τόσο οἱ ἄνθρωποι. Γιὰ ποιὸν ἄλλον ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του παρακαλοῦσαν νάταν δυὸ φορὲς τὸ χρόνο; Ἕνας αὐτός, «ἔτρεφε καὶ τοὺς ἑπτὰ ἕνα», καθὼς ἔλεγε μιὰ ἄλλη παροιμία...

Ἀπὸ τότε τὰ πράγματα κάπως ἄλλαξαν. Ἡ σταφίδα δὲν εἶναι στὴν ἀκμή της κι' ὁ Αὔγουστος δὲν εἶναι τόσο ὁ μήνας τῶν μηνῶν. Γιὰ μᾶς μάλιστα ποὺ ζοῦμε στὴν πόλη, εἶν' ἕνας μήνας σχεδὸν σὰν τοὺς ἄλλους. Τὸ μόνο του καλὸ εἶναι ποὺ μᾶς φέρνει κάπως περισσότερα φροῦτα. Ἀλλὰ καὶ πότε δὲν ἔχει φροῦτα ἡ Ἀγορά; Στὶς ἡμέρες μας, ἡ σοφὴ καλλιέργεια ἔχει καταργήσει σχεδὸν τὶς ἐποχές, καὶ τὸ κατόρθωμα τῆς καλλιέργειας τὸ συμπληρώνει ἡ εὐκολία τῶν μεταφορῶν. Τὰ προϊόντα ὅλων τῶν τόπων, ὅλων τῶν κλιμάτων, συγκεντρώνουνται στὰς Ἀθήνας. Μᾶς ἔρχουνται π. χ. πορτοκάλια ἀπὸ τὴν Ἱσπανία, ὅταν τὰ δικά μας εἶναι ἀκόμα πράσινα. Ὁ πολιτισμός, βλέπετε, ἀφομοιώνει ὁλοένα τὰ πάντα: τὴ Νύχτα μὲ τὴν Ἡμέρα, τὴν Κυριακὴ μὲ τὴν Καθημερινή, τὴ Σαρακοστὴ μὲ τὴν Ἀποκριά, τὸ Καλοκαίρι μὲ τὸ Χειμῶνα καί... τὸν Αὔγουστο μὲ τὸν Δεκέμβρη.

Αὐτὰ συλλογίσθηκα μὲ τὴν παροιμία ποὺ μοῦ θύμισε σήμερα ὁ Ἡμεροδείκτης. Τώρα θυμοῦμαι καὶ μιὰν ἄλλη: «Ἀπὸ Αὔγουστο χειμῶνα κι' ἀπὸ Μάρτη καλοκαίρι». Μπῆκε ὁ χειμώνας λοιπόν;.. Τί νὰ σᾶς πῶ! Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς γράφω, αἰσθάνομαι τόση ζέστη, ποὺ δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστέψω. Ἡ παροιμία αὐτὴ ἄλλωστε ἔγινε μὲ τὸ παλιὸ Καλαντάρι, ὅταν ὁ Αὔγουστος ἔμπαινε δώδεκα μέρες ἀργότερα. Ἄ, ναί, μετὰ δώδεκα μέρες μπορεῖ νἄχουμε καὶ πρωτοβρόχια...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τί ἀγρίμι! ἔλεγε γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ ποὺ δὲν τὰ κατάφερε. Τί ἀγρίμι!.. Ἔ, καὶ νὰ ξαναπέσῃ στὰ χέρια μου!..

—Ἄμ' δέ;.. ἔκαμε ὁ Δόνιφαν.

Καὶ τὸ πείραμα τελείωσε μὲ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ πουλιοῦ.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ Νοέμβρη, ὁ καιρὸς ἦταν λαμπρὸς καὶ κατάλληλος γιὰ πολυήμερη ἐκδρομή. Κι' ἔγιναν γρήγορα οἱ ἀναγκαῖες προετοιμασίες.

Ὅλοι οἱ μεγάλοι θὰ ἔφευγαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μπριὰν καὶ τὸν Γκάρνετ, ποὺ θἄμεναν νὰ φυλάγουν τοὺς μικρούς. Καὶ θὰ πήγαιναν νὰ ἐξερευνήσουν τὴ δυτικὴ ὄχθη τῆς λίμνης ὡς τὴ βορεινή της ἄκρη. Ἀργότερα θἄκαναν κι' ἄλλη ἐκδρομὴ πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος, αὐτὴ ὅμως μὲ τὴ βάρκα.

Τὸ πρωῒ τῆς 5 τοῦ Νοέμβρη, ὁ Γόρδων, ὁ Δόνιφαν, ὁ Βάξτερ, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Οὐέπ, ὁ Κρὸς κι' ὁ Σέρβης ἀποχαιρέτησαν τοὺς συντρόφους τους καὶ ξεκίνησαν. Οἱ ἄλλοι ποὺ ἔμειναν, ἐξακολούθησαν τὴ συνειθισμένη ζωή. Μετὰ τὴ μελέτη, ὁ Ἴβερσον, ὁ Γέγκινς, ὁ Δόλης, ὁ Κοστὰρ πήγαιναν στὴ λίμνη ἢ στὸ ποτάμι κι' ἐψάρευαν. Αὐτὸ τοὺς διασκέδαζε πολύ.

Ὁ Μόκος ἔμεινε στὴ σπηλιὰ νὰ μαγειρεύῃ γιὰ τοὺς μικρούς. Οἱ ἐκδρομεῖς ὅμως εἶχαν τὸ Σέρβη, ποὺ σὰ βοηθὸς τοῦ Μόκου, εἶχε ἀποκτήσει ἀρκετὴ μαγειρικὴ πεῖρα. Αὐτὸς ὁ ἴδιος τοὺς ἔπεισε νὰ τὸν πάρουν μαζί τους, ἴσως καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναβρῇ τὸ καμηλοπούλι του...

Ὁ Γόρδων, ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Οὐίλκοξ εἶχαν καὶ τουφέκια. Οἱ ἄλλοι περίστροφα μόνο. Ὁ Βάξτερ κρατοῦσε τὸ λουρὶ μὲ τὶς σφαῖρες ποὺ ἔπιανε ταγάρια ζωντανά. Εἶχε γυμνασθεῖ μάλιστα στὴ χρῆση αὐτοῦ τοῦ μηχανήματος καὶ ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ δείξῃ τὴν ἱκανότητά του.

Ὁ Γόρδων εἶχε πάρει τὴν καουτσουκένια βαρκούλα ποὺ διπλωνόταν σὰν ταξιδιωτικὸς σάκκος κι' ἐζύγιζε μόλις ὀκτὼ ὀκάδες. Γιατὶ ὁ γεωγραφικὸς χάρτης ἔδειχνε δυὸ ρέμματα ποὺ χυνόνταν στὴ λίμνη. Κι' ἂν ἦταν βαθιά, θὰ τὰ περνοῦσαν μὲ τὴ βαρκούλα.

Ἡ δυτικὴ ὄχθη τῆς λίμνης, κατὰ τὸν γεωγραφικὸ χάρτη, εἶχε μῆκος δεκαοκτὼ μίλλια. Ἡ ἐξερεύνησή της ἐπομένως, μὲ τὴν ἐπιστροφή, θἀπαιτοῦσε τρεῖς τουλάχιστο ἡμέρες.

Ἡ συντροφιά, μὲ τὸν Πιστὸ ἐπὶ κεφαλῆς, ἄφησε ἀριστερὰ τοὺς λάκκους ποὺ ἦταν οἱ παγίδες κι' ἐβάδισε ἴσια στὸ ἀμμῶδες ἔδαφος τῆς ὄχθης. Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μίλλια δρόμο, ἔφτασαν σ' ἕναν τόπο κατάφυτο ἀπὸ χόρτα τόσο ψηλά, ποὺ κι' οἱ ψηλότεροι χωνόνταν μέσα ὡς τὰ καπέλλα τους. Ἡ πορεία ἐκεῖ ἦταν δύσκολη· ἔπρεπε ν' ἀνοίγουν δρόμο μέσα στὰ χόρτα καὶ νὰ προχωροῦν. Ἀλλὰ τὸ ἐμπόδιο βγῆκε σὲ καλό· κι' ἰδοὺ πῶς.

Ὁ προπορευόμενος Πιστὸς ἔξαφνα σταμάτησε. Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν πέντ' ἕξη τρύπες. Ὁ σκύλος θὰ μυρίσθηκε βέβαια κανένα ζῶο στὴ φωλιά του ποὺ εὔκολα θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ σκοτώσουν. Κι' ὁ Δόνιφαν ἑτοιμάσθηκε νὰ πυροβολήσῃ. Ἀλλὰ ὁ Γόρδων τοῦ κράτησε τὸ χέρι λέγοντας:

— Μὴ σπαταλᾷς τὴ μπαρούτη σου!

— Μὰ ἴσως σὲ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς τρύπες βρίσκεται τὸ πρόγευμά μας, εἶπε ὁ κυνηγός.

— Μπορεῖ καὶ τὸ γεῦμα μας, πρόσθεσε ὁ Σέρβης.

— Μ' ἂν εἶνε μέσα κανένα ζῶο, μποροῦμε νὰ τὸ πιάσουμε, χωρὶς νὰ χαλάσουμε μπαρούτη καὶ σφαῖρες, εἶπε ὁ Οὐίλκοξ.

— Πῶς; ρώτησε ὁ Οὐέπ.

— Μὲ τὸν καπνό. Τώρα θὰ ἰδῆτε.

Ὁλόγυρα ἦταν παλλὰ γερὰ χόρτα. Ὁ Οὐίλκοξ μάζεψε λίγα, τἄναψε καὶ τἄρριξε σὲ μιὰ τρύπα. Ἀμέσως πετάχτηκαν ἀπὸ μέσα καμμιὰ δωδεκαριὰ μικροὶ λαγοί. Ὁ Σέρβης κι' ὁ Οὐέπ σκότωσαν μερικοὺς μὲ τὰ τσεκούρια. Ὁ Πιστὸς ἔπιασε ἄλλους τρεῖς.

— Θἄχουμε περίφημο φητό! εἶπε ὁ Γόρδων.

— Κι' ἀναλαμβάνω νὰ τὸ κάμω ἐγώ, εἶπε ὁ Σέρβης.

— Ναί, στὸν πρῶτο σταθμό.

Μισὴ ὥρα περπάτησαν μέσα στὰ χόρτα. Κι' ὅταν βγῆκαν ἀπὸ τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ δάσος, εἶδαν μπροστά τους μιὰ παραλία γεμάτη ἀμμόλοφους, ποὺ ἡ ἐλαχίστη πνοὴ τοὺς ἐσκόρπιζε, γιατὶ ὁ ἄμμος ἐκεῖνος ἦταν λεπτότατος. Ἐκεῖ κοντὰ ἁπλωνόταν ἓν' ἀπέραντο δάσος, — τὸ δάσος ποὺ εἶχε περάσει ὁ Μπριὰν κατὰ τὴν πρώτη ἐκδρομὴ στὴ λίμνη, καὶ ποὺ τὸ ἔσχιζε, ἂν θυμᾶστε, ἕνα ποταμάκι. Τὸ ποταμάκι αὐτό, καθὼς ἔδειχνε ὁ χάρτης, χυνόταν στὴ λίμνη. Κι' ἀκριβῶς στὴν ἐκβολή του ἔφθασαν τὰ παιδιὰ κατὰ τὶς 11 π. μ., ἀφοῦ περπάτησαν ἕξη μίλλια.

Στάθμευσαν κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη, ἡσκερὴ πεύκη. Ἔστησαν δυὸ πέτρες, ἄναψαν φωτιὰ κι' ἔψησαν δυὸ λαγουδάκια ποὺ εἶχ' ἑτοιμάσει γιὰ τὴ σούβλα ὁ Σέρβης. Ἔπειτα κάθησαν ὅλοι χάμω καὶ προγευμάτισαν μὲ ὄρεξη. Ἐπαίνεσαν τὴ «μαγειρικὴ» τοῦ Σέρβη κι' ἐξέφρασαν τὴ χαρά τους ποὺ τὸ κυνήγι ἐκεῖνο, ἀνέξοδο ὁλωσδιόλου, τοὺς προμήθευσε φρέσκο, νοστιμότατο κρέας, καὶ τοὺς ἐπέτρεψε νὰ οἰκονομήσουν τὰ τρόφιμα ποὺ εἶχαν πάρει μαζί τους.

Πέρασαν τὸ ποταμάκι πεζῇ κι' ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ὄχθη τῆς λίμνης ἦταν βαλτώδης, ἀναγκάσθηκαν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπ' αὐτὴν καὶ νὰ περπατοῦν κοντὰ στὸ δάσος. Κατὰ τὶς 5 μ. μ. ἀπάντησαν τὸ δεύτερο ποτάμι, ποὺ αὐτὸ εἶχε πλάτος σαράντα πόδια περίπου.

Ὁ Γόρδων εἶπε νὰ σταθμεύσουν ἐκεῖ, γιατὶ δώδεκα μίλλια πορεία ἦταν ἀρκετὴ γιὰ μιὰ ἡμέρα.

Ὁ Σέρβης ἀνέλαβε καὶ πάλι τὰ καθήκοντά του. Οἱ ἐκδρομεῖς ὅμως εἶχαν περισσότερη νύστα παρὰ πεῖνα. Ἔφαγαν γρήγορα-γρήγορα, ἄναψαν μιὰ μεγάλη φωτιὰ γιὰ τὴ νύχτα, τυλίχτηκαν

«Στάθμευσαν κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη πεύκη...»
(Σελ. 297, στ. β'.)

μὲ τὰ σκεπάσματά τους καὶ ξαπλώθηκαν ἀνταμοῦ στὴ φωτιὰ γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Θὰ τοὺς φύλαγαν ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Οὐίλκοξ, ποὺ θ' ἀγρυπνοῦσε καθένας μὲ τὴ σειρά του.

Ἡ νύχτα πέρασε χωρὶς ἐπεισόδιο. Καὶ πολὺ πρωΐ, τὰ χαράματα, τὰ παιδιὰ σηκώθηκαν κι' ἑτοιμάσθηκαν γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐκδρομή τους.

Πρῶτα ὅμως ἔπρεπε νὰ περάσουν τὸ ποτάμι, ποὺ ἦταν ἀρκετὰ βαθύ. Ξεδίπλωσαν λοιπὸν τὴ βαρκούλα, τὴν ἔρριξαν στὸ νερὸ καὶ μετὰ μιὰν ὥρα βρέθηκαν ὅλοι ἀπέναντι.

Θ' ἀπορήσετε: μιὰ ὥρα χρειάστηκε γιὰ νὰ περάσουν ἕνα πλάτος ἀπὸ σαράντα πόδια; Ναί, ἀλλὰ ἡ βαρκούλα δὲν χωροῦσε παρὰ δυό. Γιὰ νὰ περάσουν λοιπὸν τὰ ἑπτὰ παιδιά, χρειάστηκε νὰ πάῃ καὶ νἄρθῃ ἑπτὰ φορές.

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. Φ. Ι. Π. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

I.

Οἱ πικροδάφνες ἄνθισαν
στὴν ἀκροποταμιὰ
καὶ γέρνουν, κοκκινίζοντας,
τοὺς κλώνους στὸ ποτάμι·
κι' αὐτό, τὰ ροδοσύνεφα
στὰ ἤσυχα νερὰ
μαζεύει, ἀργοχύλιστο,
εἰκόνες νὰ τὰ κάμῃ.

II.

Πόσο γλυκὰ τὰ ὄνειρα,
μὲ τ' ἀπαλά τους χέρια
νὰ σὲ χαϊδεύουν, φέρνοντας
στὸ ἄγγιγμά τους ρίγη
ἡδονικά... Καὶ ἡ ψυχή,
κετόντας πρὸς τ' ἀστέρια,
γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν αὐτυχία
νὰ τῆς γελάῃ ξανοίγει.

III.

Μαρὺς στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο
καὶ στὸ μουντὸ οὐρανό,
σὰν κυπαρίσσι ἀσάλευτα
ἐράνταζε ὁ πατέρας.
Στεκότανε σφιχτοζώνοντας
κάποιο παλιὸ σκοπό
κι' ἦταν σὰ μοιρολόγημα
τῆς πεθαμένης μέρας.

Πουλάκι τῆς Ρωσσίας

Η ΜΑΣΚΟΤΙΤΣΑ ΜΟΥ

Στὸ κάγγελο τοῦ κρεββατιοῦ
μου εἶναι στερεωμένη μιὰ μικροσκοπικὴ παλλαρίνα ἀπὸ σύρμα καὶ τούλι, μιὰ μασκοτίτσα, μὲ γλυκὰ μπλὲ ματάκια καὶ δυὸ μεταξένιες χρυσὲς τουρίτσες γιὰ μαλλιά.

Ἀπόψε εἶναι ἡ τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς. Ὁ ἀνακατεμένος θόρυβος τοῦ δρόμου σὰν μιὰ εἰρωνεία ἀνεβαίνει ὡς τὸ παράθυρό μου. Τί κρίμα! ἀπόψε, τὸ βράδυ αὐτὸ τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ γλεντιοῦ, δὲν θὰ πάω πουθενά. Θὰ μείνω κλεισμένη στὸ σπίτι ἐγὼ ὁ κόσμος, σὰν ἕνα χαρούμενο κῦμα, θὰ γεμίζει τοὺς δρόμους καὶ τὰ σπίτια, σκορπίζοντας παντοῦ τὴν ἴδια ξένοιαστη εὐθυμία, τὴν ἴδια εὐτυχισμένη χαρά.

Μόνο ἐγὼ ἀπόψε θὰ κοιμηθῶ νωρίς! Καὶ φουρκισμένη, καὶ θυμωμένη, στὶς 11, πέφτω νὰ κοιμηθῶ.

Ἡ μασκοτίτσα, ἀπὸ ψηλά, φαίνεται σὰν νὰ μὲ κοιτάζῃ μὲ συμπάθεια καὶ μὲ πόνο. Μὲ τὸ ἕνα ποδαράκι της σηκωμένο, φαίνεται ἕτοιμη νὰ φύγῃ, νὰ πετάξῃ στὶς αἴθουσες τοῦ χοροῦ, νὰ πνιγῇ στὸ χαρτοπόλεμο, νὰ τυλιχτῇ στὶς σερπαντίνες καὶ νὰ ξεψυχήσῃ πάνω σ' ἕνα κόκκινο τριαντάφυλλο.

Μὰ γιατί τὰ ματάκια της μὲ κοιτάζουν ἔτσι ἐπίμονα καὶ μὲ τόσο πόνο; — Μικρὴ μπαλλαρίνα, μήπως εἶσαι πιὸ λυπημένη ἀπὸ μένα;

. . . . . .

Τὰ ματάκια ζωντανεύουν κι' ἀστράφτουν, ἡ μασκοτίτσα μου κέρνει ζωή, καὶ μὲ μιὰ φιλή, θλιβερή, γλυκειὰ φωνούλα μοῦ λέγει!

— «Ὤ, εἶμαι πολὺ πιὸ λυπημένη ἀπὸ σένα! Ἀπόψε ἔκανα ἕνα πολὺ μεγάλο ταξίδι, γύρισα ὅλη τὴν πόλη. Μπῆκα στὶς μεγάλες ἀνθοστόλιστες αἴθουσες μὲ τὶς ὁμορφες κυρίες καὶ τοὺς μαυροφορεμένους κυρίους, καὶ σ' ἄλλες αἴθουσες μπῆκα, ὅπου σὰν ζωντανὰ λουλούδια οἱ μασκαράδες γλεντοῦσαν. Ἐπῆγα σὲ εὐτυχισμένα σπίτια ὅπου ὁ παπποὺς βλέπει χαρούμενος τὰ ἐγγόνια του νὰ γλεντοῦν. Καὶ τέλος, ἀργά, κουρασμένη ἀπὸ τὴν πολυτέλεια, ζαλισμένη ἀπὸ τὰ φῶτα, ἔφιλησα σ' ἕνα στενὸ δρομάκι. Χαμηλά, σ' ἕνα ὑπόγειο, ἕνα παιδάκι πέθαινε. Ἡ μητέρα του, χῆρα ντυμένη στὰ μαῦρα, ἔκλαιγε ἀπελπισμένα. Πιὸ πέρα, σὲ μιὰ ἔρημη μάντρα, ἕνας τυφλὸς γέρος ἔτρωγε ἀπὸ τὸ κρύο καὶ προσπαθοῦσε νὰ ζεσταθῇ στὰ κουρέλια του... Μ' ἕνα μεγάλο βάρος στὴν καρδιὰ ξεκίνησα νὰ γυρίσω. Σ' αὐτὰ μου ἀκόμα ἀντηχοῦσαν οἱ λυγμοὶ τῆς ὀρφανῆς μητέρας κι' οἱ ἀναπεναγμοὶ τοῦ τυφλοῦ. Καὶ τώρα μοῦ λές πῶς εἶσαι λυπημένη; Λυπᾶσαι ἐπειδὴ ἕνα βράδυ δὲ θὰ γλεντήσῃς!... Μὰ ἂν δὲ γλεντήσῃς τὴ μιὰ μέρα ἐσύ, θὰ γλεντήσῃς τὴν ἄλλη, καὶ τὸ λαμπρὸ ἀστέρι τῆς εὐτυχίας θὰ φωτίζῃ παντοτινὰ τὸ δρόμο τῆς ζωῆς σου... Ἐνῶ αὐτοί;...»

Καὶ ἡ μπαλλαρινούλα σταμάτησε. Τὰ ἁπλὰ βαθειὰ ματάκια της μὲ κοιτάζανε διαρκισμένα καὶ τὸ ρολόγι χτύπησε ἀργά, λυπητερά, μεσάνυχτα... *Εὔα*

Σ' ΕΝ' ΑΣΤΕΡΙ

Ἀκόμα δὲν ἐπρόφθασε νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, οὔτε ἡ γῆ καλακαλὰ ἐδῶ νὰ σκοτεινιάσῃ, καὶ σὺ ἀστέρι μου γλυκό, φεγγοβολᾷς σὰ θάμα!

Ἀκόμα δὲν ἐπρόφθασε ὁ ἥλιος νὰ βουτήξῃ τὶς τελευταῖες ἀκτίνες του στὸ γαλανὸ τὸ κῦμα, καὶ σὺ διαμάντι λαμπερὸ λάμπεις στὰ οὐράνια μέρη.

Στὸ μεγαλόπρεπο μπροστὰ τοῦ Πλάστη μας τὸ θρόνο, τὸ φῶς σου τὸ τρεμάμενο στέκει σὰ νὰ προβᾶται μὴν ἀποστάσῃ φέγγοντας τὴ Θεία του μορφή!

Γιατί, γιατί, ἀστέρι μου, τόσο μακριὰ μας εἶσαι; Γιατί δὲν ἔρχεσαι κοντά, γιατί μᾶς ἀποφεύγεις;

Ποιοὶ κατοικοῦν ἀπάνω σου; Ποιοὶ ζοῦν ἐκεῖ σιμά σου; Γιατί θέλεις μυστήριο νὰ μένῃ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ κατοικοῦν ἐδῶ στὴ γῆ;

Γιατί δὲν θέλεις πιὸ κοντὰ νἀρθῇς γιὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο πιὸ καλά, καὶ στὸ ἑξῆς νὰ ζοῦμε πιὸ αὐτυχισμένα, πιὸ καλὰ παρὰ ποὺ ζοῦμε τώρα;

Μήπως ἡ γῆ μας ἡ φτωχὴ μυστήριο σοῦ μένει, καὶ θέλοντας νὰ ἐκδικηθῇς μένεις καὶ σὺ μακρυά μας;

Ὤ! πές μου, ἀστέρι μου γλυκό! Πές μου.

«Στὸν οὐρανὸ γεννήθηκα, στὸν οὐρανὸ θὰ ζήσω καὶ πάντα γιὰ μυστήριο θὰ μένῃ ἕνας στὸν ἄλλο. Δὲν εἶναι δικό μου θέλημα, δὲν εἶναι πεῖσμα, ὄχι! Εἶναι τοῦ Πλάστη θέλημα, τοῦ Ἀφέντη καὶ Θεοῦ μας, γιὰ νὰ πεθαίνουν ὅλοι τους ἐκεῖ ποὺ γεννηθῆκαν!»

Ἤβη

Σ. τ. Δ. — Αὐτὸ εἶναι ἔμπειρο. Ἀλλὰ ἡ "Ἤβη τὸ ἔγραψε ἀπὸ πεῖρα σὰν πεζό. Ἀλλωστε πολλοὶ τὸ συνηθίζουν.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΕΣ!..

«Ἐφημερίδεες!... Ἑστία, Βραδυνή, Ἔθνος!..»

Ἔτσι φωνάζει καθεμέρα ἕνας μικρὸς μέσα στοὺς δρόμους.

Φορεῖ ἕνα κασκέτο ὡς κάτω στ' αὐτιά, πολὺ μεγάλο γι' αὐτόν, καὶ μόλις φαίνεται ἀπὸ μέσα ἕνα μικρὸ χλωμὸ προσωπάκι. Τὰ μικρὰ ποδαράκια του φαίνονται πὸ ἀδύνατα, χωμένα μέσα σὲ κάτι μεγάλες μπότες τρύπιες, καὶ τὸ σωματάκι πολὺ πιὸ μικρὸ κι' ἀσθενικὸ μέσα σ' ἕνα πλατὺ παλιό, ξένο σακάκι.

Μερικοὶ διαβάτες στέκονται, πέρνουν μιὰ ἐφημερίδα καὶ φεύγουν πάλι βιαστικοί.

Τὸ βράδυ, κατάκοπος ἀπὸ τὴν ἐργασία, ἀφοῦ πούρα λίγο χωμὶ μὲ τὸ κέρδος ὅλης τῆς ἡμέρας, ὁ μικρὸς κουμπάται σ' ἕνα κάγκελο τοῦ δρόμου.

Νὰ εἶχε καὶ αὐτὸ ἕνα σπίτι! Ὀρφανὸ τὸ καϋμένο ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα, πολεμᾷ νὰ ζήσῃ μονάχο του, καὶ ἔτσι κάθε μέρα πουλᾷ ἐφημερίδες.

Μὰ μιὰ μέρα τοῦ χαμῶνα τὸ εἶδα στὸ δρόμο πιὸ χλωμὸ ἀπὸ μένα, πιὸ ἀδύνατο, νὰ φωνάζει μὲ κόπο: «Ἐφημερίδεες! Ἑστία, Βραδυνή, Ἔθνος!..»

Κι' ἦταν ἡ τελευταία φορά...

Μαστροχαλαστὴς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτὸς στὸ φωτογράφο ποὺ τὸν ἔβγαλε πορεῖλ:

— Δὲ μὲ βγάλατε καλά, κύριε; Ἕνα μάτι ἔχω ἐγώ, κ' ἕνα αὐτί;

Μελαχρινὴ Κυπριοπούλα

***

Ρωτοῦν τὸν Τάκη:

— Ἔχετε καλὸ καθηγητὴ τῆς Ἱστορίας φέτα;

Κι' ὁ Τάκης μὲ μορφασμό:

— Μπά! τίποτα δὲν ξέρει. Ὅλο τὰ παιδιὰ φωτάει.

Ροζίτα

***

Ὁ Κύριος στέλνει τὸν μικρὸ ὑπηρέτη στὸ σταθμὸ νὰ ρωτήσῃ τί ὥρα φεύγει τὸ τελευταῖο τραῖνο. Ὁ μικρὸς γυρίζει μετὰ δυὸ ὁλάκερες ὧρες.

— Γιατὶ ἄργησες ἔτσι;

— Γιατὶ δὲν πίστεψα τὸν ὑπάλληλο, κύριε, κι' ἐκάθησα νὰ ἰδῶ μὲ τὰ μάτια μου ἂν θἄφευγε τραῖνο τὴν ὥρα ποὺ μοῦ εἶπε.

Νίκη τοῦ Παιωνίου

Αἱ ΔΙΑΚΟΠΑΙ ΕΦΟΡΣΑΝ

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διαπλάσεως νὰ περάσετε εὐχάριστα καλοκαίρι.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΛΑΘΩΝ

Ὁ τυπογράφος, ἅμα στοιχειοθετήσῃ τὸ φυλλάδιο, μοῦ βγάζει ἓν' ἀντίτυπο ὡς δεῖγμα, γιὰ νὰ ἰδῶ μὴν ἔχῃ λάθη καὶ νὰ τὰ διορθώσω. Τὸ δεῖγμα αὐτὸ λέγεται *τυπογραφικὸν δοκίμιον* ἢ ἁπλούστερα *διόρθωσις*. Σημειώνω τὰ λάθη στὸ δοκίμιο καὶ τὸ ἐπιστρέφω στὸ τυπογραφεῖο. Ὁ τυπογράφος τὰ διορθώνει. Ὅπου δηλ. εἶχε κατὰ λάθος *η* βάζει *ι*' ὅπου εἶχε ἑνωμένες δυὸ λέξεις, τὶς χωρίζει· ὅπου εἶχε ἓν' ἀνάποδο στοιχεῖο, τὸ βάζει ἴσια, κλπ. Καὶ μοῦ βγάζει δεύτερο δοκίμιο, γιὰ νὰ κάμω τὴν *παραβολὴ* καὶ νὰ ἰδῶ ἂν ἐξετελέσθησαν τὰ διορθώματα ποὺ εἶχα σημειώσει. Συνήθως τὸ δεύτερο αὐτὸ δοκίμιο δὲν ἔχει παρὰ δυὸ-τρία λάθη σὲ κάθε σελίδα. Τὰ διορθώνω κι' αὐτὰ καὶ δίνω τὴν ἄδεια νὰ τυπωθῇ τὸ φυλλάδιο. Ἂν ὅμως βρῶ πολλὰ λάθη καὶ στὸ δεύτερο δοκίμιο, ἀπαιτῶ, μετὰ τὴ διόρθωση, νὰ μοῦ βγάλουν καὶ τρίτο. Ἔ, τότε μιά, — δηλαδὴ μὲ τρεῖς *διορθώσεις*, — δὲν μένει σχεδὸν οὔτ' ἕνα λάθος σ' ὅλο τὸ φυλλάδιο.

Καὶ λέγω *σχεδόν*, γιατὶ πάντα, ἕνα, δυό, τρία λάθη μένουν. Εἶναι ἀδύνατο νὰ βγῇ ἕνα πολύπλοκο ἔντυπο, μὲ λογῆς-λογῆς στοιχεῖα, καὶ μάλιστα ψιλά, καὶ κάπως βιαστικά,—σὰν τὸ φυλλάδιό μου ποὺ τυπώνεται σὲ λίγες ἡμέρες,— χωρὶς οὔτ' ἕνα λάθος. Ὅσο προσεκτικὸς κι' ἔμπειρος κι' ἂν εἶναι ὁ διορθωτής, ὅσο καλὸς κι' εὐσυνείδητος ὁ τυπογράφος, ἕνα γιώτα ἀνάποδο, ἕνα κόμμα ἀντὶ τελείας, ἕνα ἄλφα μὲ ὀξεῖα ἀντὶ ἄτονο, θὰ μείνουν. Μόνο ἕνα βιβλίο ποὺ τυπώνεται μὲ ἄνεση σὲ τέλειο τυπογραφεῖο, μὲ πολλοὺς διορθωτὲς καὶ μὲ πολλὲς διορθώσεις, μπορεῖ νὰ βγῇ χωρὶς λάθος κανένα. Ὅπως π. χ. τὰ στερεότυπα τῆς Ἀσυρίας τοῦ Teubner, (Ἀρχαῖοι Συγγραφεῖς) ποὺ πρὶν τυπωθῇ κάθε φύλλο, ὁ ἐκδότης τὸ ἐκθέτει σὲ μιὰ βιτρίνα, καὶ περνοῦν πιὸ ὅλοι οἱ φιλόλογοι τῆς φιλολογίας γιὰ νἀνακαλύψουν κανένα λάθος καὶ νὰ πάρουν ἕνα μάρκο γι' ἀμοιβή!

Ἰδοὺ ἕνα εἶδος «διαγωνισμοῦ τυπογραφικῶν λαθῶν» σὰν αὐτὸν ποὺ προκηρύττω σήμερα. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι τὸ φυλλάδιό μου δὲν εἶναι στερεότυπο τῆς Ἀσψίας κι' ὅποιος προσέξει καλά, μπορεῖ νὰ βρῇ κάμποσα λάθη. Ἔπειτα ἄφησα *καὶ πέντε λάθη ξεπίτηδες*, γιὰ τὸν Διαγωνισμό. Κι' αὐτὰ δὲν εἶναι ἁπλὰ κι' ἀσήμαντα ἠυκολονόητα σὰν τἄλλα, τὰ τυχαῖα. Εἶναι ἄλλη λέξη ἀντ' ἄλλης, ποὺ διαφέρει κατὰ ἕνα γράμμα, καὶ ποὺ ἀλλοιώνει τὴν ἔννοια τοῦ κειμένου, κάνει τὴ φράση παράξενη, ἀκατάληπτη ἢ κωμική. Π. χ.: ἀντὶ *χορτα* ποὺ ἔγραψε ὁ συγγραφεύς, μπορεῖ σ' ἕνα μέρος νὰ διαβάσετε *πόρτα*. Τὸ χ ἔγινε *π*. Ἀλλὰ τί ἔγινε ἡ φράσις ἂν ἔλεγε: «ἔφερες χόρτα;»... Ἔτσι καὶ *μῦλος* ἀντὶ *μῦθος*, *ἔπη* ἀντὶ *ἔτη*, *χοιρὸς* ἀντὶ *χῶρος* κτλ.

Λοιπόν: ἡ πρώτη σας δουλειὰ θὰ εἶναι ν' ἀνακαλύψετε αὐτὰ τὰ πέντε σπουδαῖα λάθη. Ἔπειτα ὅλα ὅσα τυχὸν ὑπάρχουν στὸ φυλλάδιο (ἐκτὸς τῶν ὀρθογραφικῶν.) Καὶ τὸ πρῶτο βραβεῖο θὰ τὸ πάρῃ ὁποιος βρεῖ τὰ πέντε πρῶτα *καὶ τὰ περισσότερα ἀπὸ τἄλλα*.

Εἶπα *ἐκτὸς τῶν ὀρθογραφικῶν*, γιατὶ ἡ ὀρθογραφία μας δὲν εἶναι ἀκόμη καθιερωμένη. Ἄλλοι γράφουν «ἔχω βγεῖ», ἄλλοι «ἔχω βγῆ» ἄλλοι ὅλα τὰ *ὅτερος* τὰ γράφουν μὲ *ο*, ἄλλοι ξεχωρίζουν: *στενότερος*, *προϊμότερος*, Ἄλλοι γράφουν *καλύτερος*, ἄλλοι *καλλίτερος*. Ἄλλοι δὲν βάζουν περισπωμένη σὲ δημοτικὴ λέξη: ἡ *γυναῖκα*, τὸ *ροῦχο*. Μὲ ποιὸ μέτρο λοιπὸν καὶ μὲ ποιὸν κανόνα θὰ διόρθωνε κανεὶς ὀρθογραφικὰ λάθη; Θὰ ἐκινδύνευε νὰ διορθώσῃ τὰ ὀρθά. Ἢ θὰ ἔπρεπε νὰ ξέρῃ τὴ δική μου ὀρθογραφία στὴν ἐντέλεια. Ὥστε αὐτὰ τὰ λάθη θὰ ταφήσετε, γιατὶ δὲν εἶναι λάθη. Ἄλλο ἂν ἰδῆτε κανένα *βιβλίο* ἀντὶ *βιβλίο*. Αὐτὸ δὲν εἶναι ὀρθογραφικὸ λάθος· εἶναι τυπογραφικό· καὶ πρέπει νὰ τὸ σημειώσετε.

Οἱ ἄλλοι ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ: *Δωρεὰν* μπορεῖν νὰ λάβουν μέρος ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο ἐγκεκριμένο γιὰ τὸ 1928. Οἱ ἄλλοι συνδρομηταὶ ἢ ἀδέλφια των, μὲ πληρωμὴ 1 δραχμῆς.

Καθένας θὰ στείλῃ ἕνα «Κατάλογον τυπογραφικῶν λαθῶν τοῦ 30ου φυλλαδίου διὰ τὸν Διαγωνισμόν», διατυπωμένον ὡς ἑξῆς:

1. — Εἰς τὴν δεῖνα σελίδα, στήλη α', στίχος 13, ἀντὶ *πόρτα*, θέλει *χόρτα*.

2. — Εἰς τὴν τάδε σελίδα, στήλη γ' στίχος 25, ἀντὶ *βιβλίου* θ λει *βιβλίον*. Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Νὰ σημειωθοῦν *πρῶτα* τὰ πέντε τυπογραφικὰ λάθη ποὺ ἄφησα ξεπίτηδες. *Ἔπειτα* τὰ ἄλλα. Ὁ αὔξων ἀριθμὸς ἀπαραίτητος.

Στὸν Κατάλογο, ποὺ θὰ εἶναι γραμμένος μὲ μαῦρο μελάνι, οἱ διορθωτὲς καὶ οἱ διορθωμένες λέξεις νὰ εἶναι μὲ κόκκινο μελάνι, ἢ ἁπλῶς ὑπογραμμισμένες μὲ κόκκινο μολύβι.

Ἐννοεῖται ὅτι σὲ κάθε Κατάλογο πρέπει νὰ σημειώνεται τόνομα, τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) ἡ ἡλικία καὶ ἡ διαμονὴ τοῦ διαγωνιζομένου.

Καταλόγοι δεκτοὶ *μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου*.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 2 Αὐγούστου 1928.

ΜΕ πόση προσοχὴ θὰ διαβάσετε καὶ θὰ ξαναδιαβάσετε τὸ σημερινὸ φυλλάδιο, ἀπὸ τὸν τίτλο ὡς τὴ φίρμα τοῦ Τυπογραφείου! Διαγωνισμὸς βλέπετε τυπογραφικῶν λαθῶν. Κι' ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ σᾶς ἀρέσουν πολύ. — Νὰ σᾶς πῶ τώρα καὶ πῶς;... ἐφευρέθη; Εἶναι περίεργο. Πρὸ ἐτῶν, ἕνα μεγάλο γαλλικὸ περιοδικό, ἀρχίζοντας ἕνα καινούργιο μυθιστόρημα, ἄφησε ξεπίτηδες μερικὰ τυπογραφικὰ λάθη καὶ προκήρυξε ἀμοιβὴ γιὰ ὅποιους θὰ τὰ ἔβρισκαν ὅλα. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀναγκάζε ὅλους τοὺς ἀναγνώστας νὰ διαβάσουν τὴν πρώτη συνέχεια τοῦ μυθιστορήματος καὶ νὰ τὸ παρακολουθήσουν. Ἦταν δηλαδὴ ἕνα εἶδος ρεκλάμας. Ἀλλὰ ἐγώ, σ' αὐτὴ τὴν ἐξυπνη ρεκλάμα, εἶδα ἕνα εἶδος διαγωνισμοῦ πολὺ ὠφέλιμου γιὰ τοὺς παιδιά. Καὶ τότε προκήρυξα τὸν πρῶτο Διαγωνισμὸ τυπογραφικῶν Λαθῶν, ποὺ εἶχε τόση ἐπιτυχία. Αὐτὰ γιὰ τὴν Ἱστορία.

Πῶς λύνονται οἱ γρίφοι, *Καλαμιά*; Πολὺ δύσκολο νὰ σοῦ πῶ μὲ δυὸ λόγια. Ὁ καλύτερος τρόπος εἶναι... ἡ πεῖρα. Νὰ συγκρίνῃς δηλαδὴ τοὺς γρίφους ποὺ δημοσιεύω μὲ τὴ λύση τους, ὡς νὰ ἐγγονήσῃς τὸ μηχανισμό. Γενικὰ ὁ γρίφος εἶναι μιὰ γραφὴ συμβολική, μὲ εἰκόνες μαζὶ καὶ μὲ γράμματα, ποὺ συμπλέκονται *ὡς ἤχοι χωρὶς ὀρθογραφία* κι' ἀποτελοῦν μιὰ λέξη, μιὰ φράση. Π. χ.: ζωγραφίζουν ἕνα ρολόϊ καὶ ἁπλὰ ἕνα γουρούνι. Τὸ ρολόϊ σημαίνει *ὥρα*, τὸ γουρούνι λέγεται *σῦς*. Ἔτσι προφέρεται ἡ λέξη *ὁρασις*. Ἢ γράφουν ἕνα *χ* καὶ ἁπλὰ του ζωγραφίζουν ἕνα καπέρι ποὺ λέγεται *ἑστός*. Τὰ δυὸ μαζὶ λέγουν *Χριστός*. Ἐμεῖς δὲν θησιουσιάσαμε γρίφους μὲ εἰκόνες (ζωγραφιές), ἀλλὰ μετακειριζόμαστε σχήματα καμωμένα μὲ γράμματα ἢ ἀριθμούς, ποὺ πρέπει νὰ ξεδιαλυθοῦν. Π. χ.: τὸ σχῆμα *6 ο X* σημαίνει (ἓξ, ο, χί) *ἐξοχή*. *5 λί* σημαίνει (πέντε λί) *Πεντέλη*. Καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰ συνηθέστερα:

ο
ο ο
τῆς
ο ο
α

διαβάζεται: *ἐν σ* (μέσα σὲ ο δηλαδή) *τῆς* = *ἑνότης*. Ἐπίσης σχηματίζομε γράμματα ἀπὸ γράμματα ἢ συλλαβές:

Γ ρ
Γ Γ ρι ρι
Γ Γ ρι ρι ρι
Γ Γ ρι ρι

Τὸ πρῶτο, λάμδα, καμωμένο μὲ γάμμα, διαβάζεται: *μὲ γᾶ λᾶ* = *μεγάλα*. Τὸ δεύτερο: *ἀπό ρι α* = *ἀπορία*. Τέτοια πλήθος. Καὶ ἀκόμη πολυπλοκώτερα. Ἅμα ὅμως ξέρει κανεὶς τὸν τρόπο, δὲν δυσκολεύεται πολὺ νὰ τὰ διαβάσῃ.

Ἀχριοτρανταφυλλιά, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, εἶδες, σοῦ ἐνάκρινα. Ἐγράψε μου λοιπὸν τώρα, διαγωνίζου κι' ἐσύ, ὅσο μπορεῖς, γιὰ νἀπληρώσῃς τὸν καιρὸ ποὺ ἔχασες, ὄχι ἀπὸ ἀνοησία σου ὅπως λές, ἀλλ' ἀπὸ ἀμέλεια. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια.

Πραγματικῶς, *Ἀτρόμητη Φοβιτσιάρα*, μὲ ἀποζημίωσε τὸ γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ ποὺ εἶχα νὰ λάβω. Μοῦ ἄρεσε κι' ἡ φράση τῆς ἀρχῆς: «ἐπιτέλους *ἐδέησε* νὰ σοῦ γράψω!» Ἀλήθεια πόσα λέει αὐτὴ γλῶσσα μας αὐτὸ τὸ *ἐδέησε*! Κι' ὅμως δὲν εἶχα παρὰ μιὰ... παρεξήγηση. Γιατί, μεταφροσὲ τα κατὰ λέξη, νὰ ἰδῇ; ὅτι δὲν λέγει τίποτα: «ἐπιτέλους *χρειάστηκε* νὰ σοῦ γράψω». Τί χρειάστηκε; Ποιὸς βέβαια νὰ πῇ: «Γιὰ νὰ σοῦ γράψω ἐπιτέλους; χρειάστηκε *νὰ περάσῃ τόσος καιρός*». Αὐτὴ εἶναι ἡ ὀρθὴ χρῆση τοῦ *ἐδέησε*. Π. χ. «διὰ νὰ νικηθῇ τόσον ἰσχυρὸς ἐχθρός, *ἐδέησε* νὰ ἐπιστρατευθοῦν πέντε κράτη». Ἀλλὰ ἡ κοινὴ γλῶσσα ἁπλοποίησε τὴ φράση. Λέμε *«ἐδέησε* νὰ νικηθῇ, (ἢ *νὰ* ἔλθῃ, ἢ νἀπαντήσῃ, κτλ.) καὶ τὰ ἐννοοῦμε ὅλα. — Χοῦ ἔτσιλα τὸ φυλλάδιο πρὸ ἑξήντα ἐσᾶς.

Αὐτά, *Ταρταρῖνε*, δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τὴν ἀξία τοῦ μυθιστορήματος, ποὺ ἔχει τόσο ὡραία πλοκὴ κι' εἶναι πολὺ καλογραμμένο. Ἂν ὁ συγγραφεὺς δὲν ἐκθειάζει τὸν Κράμβελ ἢ δὲν συμπαθεῖ τοὺς Πυρηναίους, λίγο μᾶς ἐνδιαφέρει. Εἶναι γιὰ μᾶς τόσο μακρυνὰ καὶ τόσο ξένα! Ἄλλωστε τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ μεταφράσθηκε καὶ στὴ Γαλλία, ποὺ εἶναι πιὸ δημοκρατικὴ κι' ἀπὸ μᾶς.

Τὸ ξέρω καλά, *Ἀστραπόβροντο*, ὅτι τὰ οἰκονομικὰ τῆς χώρας δὲν εἶναι πολὺ ἀνθηρὰ καὶ γι' αὐτό, — πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστο, — δὲν σκοπεύω νἀυξήσω τὸν ἀριθμὸ τῶν σελίδων μου μὲ αὔξηση τῆς συνδρομῆς. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ μόνο μὲ αὔξηση τῆς κυκλοφορίας μου· ὅταν δηλ. μὲ τὸ ξεσπέλωμα ἐγγραφοῦν πολλοὶ νέοι συνδρομηταί. Ἀλλὰ πότε;.. Ἔ, αὐτὸ σεῖς τὸ ξέρετε καλλίτερα. Θέλω νὰ πῶ: ὅταν ἀποφασίσετε ὅλοι νὰ ἐγγράψετε ἀπὸ ἕναν τουλάχιστο νέον συνδρομητή, ἡ αὔξηση θὰ πραγματοποιηθῇ ἀμέσως.

Ἐγὼ νομίζω, *Θέσπι*, ποὺ τὸ κατανοεῖ γιὰ τὸ καλό σου. Τὸ ταλέντο σου εἶναι ἀναμφισβήτητο. Ἕνα χρόνο νωρίτερα, ἕνα χρόνο ἀργότερα νὰ βγῇς ἀπὸ τὴ Σχολή, δὲν σημαίνει τίποτα. Ἔλαβε καὶ τὸ σχίτσο σου μὲ τὰ κριτικά, ὅπως γράφῃς στὴ γιορτὴ τοῦ Λυκείου. Τί ὡραῖο!

Ὁ *Φοιτητὴς* μοῦ γράφει: «Τὸ *Ἐλεύθερο Πουλί* ἔχει ὅλως διόλου δίκιο νὰ λέῃ ὅτι ὁ κ. Φαλδῶν τὴν παράστησε ὡς... ἡλίθια. Ἀπεναντίας, ἐγὼ ποὺ παρακολούθησα μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴ συζήτηση, γιατὶ συνέπεσε νὰ συμφωνῶ μὲ τὸ *Ἐλεύθερο Πουλί*, σχημάτισα τὴν ἰδέα ὅτι εἶναι ἕνα ἐξυπνότατο κορίτσι, μελετημένο καλὰ καὶ ποὺ ξέρει νὰ ὑποστηρίζῃ ὅ,τι θέλει μὲ σκέφρα ἐπιχειρήματα. Καὶ νομίζω ὅτι ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα ποὺ παρακολούθησαν τὴ συζήτηση, τὴν ἴδια ἰδέα σχημάτισαν». Μ' αὐτὸ εἶπα κι' ἐγώ.

Ὡραία Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἀόρδος Γιλέντερβαν*, *Ἡλιόλουστη*, *Μήδεια*, *Κική*, *Β. Τσαπαλήφα*, *Γασκώνος*, *Θεία Εὐλαλία*, *Ἀετὸς τοῦ Πόντου*, *Ἀκάνθινο Ρόδο*, *Ἄστρον τῆς Ἐλπίδος*, *Ἀμαρυλλίς*, *Ἡρωϊκὴ Φέσσα*, *Ἰφροδίτη Καρίκη*, *Δεδώ*, *Ἐρείκη*, *Γκλόρια*, *Ἀλαφραΐσκιωτη*, *Νάρκισσος* καὶ *Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ*. Ἐξετελάσθη τὴ παραγγελίες των καὶ, ὅσο ἔχω τόπο, θὰ τοὺς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ Φεγγάρι καὶ τὰ *Ἄστρα* τοῦ *Χρυσάνθεμου*. Αὐτὸ εἶναι ἕνα πολὺ ὁμορφο κομμάτι, ποὺ θέλει ὅμως ξαναγύσιμο. Ἴσα ἴσα ποὺ δὲν διατηρεῖται παντοῦ ἡ προσωποποίηση τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τῶν ἀστρων καὶ γιατὶ στὸ τέλος ὁ ἥλιος τὰ χαλᾷ. — «Ἐντυπώσεις ἀπ' τὴ ζωή» τοῦ *Ροδίου Δεσμοῦ*. Ὁ τίτλος δὲν ταιριάζει. Ἀσκίμωσα νὰ τὸν ἀλλάξω, ἀλλὰ δὲν βρῆκα πιὸ ταιριαστόν. Ποὺ θὰ πῇ ὅτι τὸ κομμάτι ἔχει κάτι τὸ ἀκαθόριστο ἢ τὸ συγκεχυμένο. Ὑποθέτω ὅτι ὁ μεγάλος πρόλογος τὸ κατακατατρέφει. Ἔπρεπε νὰ περιορίζεται στὸ πιδί. — «Ὁ Μαλαμόρτας» τοῦ *Νικηφόρου*. Καλογραμμένο, ἀλλ' ἀκατάλληλο γιὰ μᾶς. Εἶναι μᾶλλον ἕνα χρονογράφημα γιὰ μεγάλους. — «Διὰ νὰ ἔχῃ μίαν θέσιν πλησίον τῆς παρᾶς» τοῦ *Μαστροχαλαστῆ*. Πασίγνωστο. — «Ἀσπλαγχνε Χάρε» τῆς *Γενοβέφας*. Πολὺ ὀλιθρὸ ἀλλὰ καὶ ἀκεφο, — «Μεγάλη Παρασκευή» τοῦ *Ἔλλ. Ἰδεώδους*. Πάρακαιρο βέβαια τώρα, ἀλλὰ τὸ ἐλαῦρο ἐγκαίρως. Καὶ μποροῦσα νὰ τὸ δημοσιεύσω τὴ Μ. Ἑβδομάδα. Τὸ βρῆκα ὅλως ἀψυχολόγητο. Ἕνα παιδὶ δὲν μπορεῖ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεωθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα ἀνανεώνονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Κυπριώτικη Δορκάς, κ. (...). Λάφι τῆς Ἀρτέμιδος, κ. (...). Ὀρφανούλα, κ. (!!!;;;). Μπουμπούδι, κ. (ΧΙΙ). Ἀβροπόπουλη, κ. (ΤΟΚ). Ραμουντζίκο, κ. (20+20 = 19). Βελουδένιο Τριαντάφυλλο, κ. (Μ1).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Πολύφημος, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κοσμοχαλάστραν* (τὰ ἔλαβα· σὲ συγχαίρω γιὰ τὸν βαθμό· περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς ἀπὸ τὸ Καλαμάκι·) *Κύριον Χ.* (τὸν τρόπο ποὺ διαθέζεται ἡ Ἐπιγραφή, θὰ τὸν βρῇς μόνος σου· ἂν σοῦ τὸν πῶ, εἶναι σὰ νὰ σοῦ πῶ τὴ λύσι·) *Νίκην τοῦ Παιωνίου* (ναί, πολὺν καιρὸ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς· σοῦ ἔστειλα 6 τετράδια· καλῶς νὰ ἔλθῃς στὰς Ἀθήνας· ἔκαμες; πολὺ καλὰ νὰ προτιμήσῃς τὴ γλῶσσα σου·) *Χαρίνι* (θὰ τὸ εἶδες καὶ στὴν σχετικὴ Ἐπιστολή του)· κ. Φαίδωνος· ὁ κ. Ἀλ. Βενάγλου, ὁ βραβευμένος ζωγραφικὸς τῆς «Νέας Ἑστίας» εἶναι ἡ παλιὰ μας *Σμύρνη*· ναί, τὸ Χίλιο-Μόριο γιὰ τὴν Κυριακὴ μπορεῖς νὰ τὸ πάρῃς ἀπ' ὅπου θέλεις· μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἀνέκδοτο μεγάλου ἀνδρός· ἀλλὰ ἄστε το, γόστιμο, νὰ φελῇ κανείς·) *Ἐλιάναν* (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ «πρῶτο» ἄριστα· μὰ μποροῦσες νὰ μὴ τὸ γράψῃς σὲ μένα· ... τὸ Πένταθλο, εἶδες, δὲν ἔχει καμμιὰ μετάφρασι·) *Ἡρωϊκὸν Λάβαρον* (αὐτό, εἶδες, σου ἐνέκρινα· χαίρω ποὺ σὲ δικαιοδόξουν τόσο τὰ φυλλάδιά μου· ἔστειλα χαρτὶ λύσεων·) *Μίσαν Ι. Κουντουρᾶ* (ἔκαμες πολὺ καλά· ἀπίξω νὰ πάρῃς γρήγορα καὶ ψευδώνυμο· σοῦ ἔστειλα τοὺς δύο τόμους ποὺ παρήγγειλες·) *Νίκον Χατζηγεωργίου* (ἔστειλα τὰ 6 φύλλα·) *Ρασπουτὶν* (τὰ Νέα τοῦ 1928 ποὺ ἐστείλαμε τὰ τῶν θὰ γίνουν τὸ 1929· ὁ Ὀδηγὸς δὲν ἐβγῆκε ἀκόμη·) *Νίκον Τσανομ.* (καλὲς οἱ ἀσκήσεις σου ἀλλὰ λίγες· ἴδε τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ στὸ 24ον φυλλάδιον·) *Κρουσταλλένιαν* (κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα ἔχω ἀκόμη τόσα πολλά, ὥστε δὲν ξέρω πότε θὰ ξαναρχίσω νὰ δέχουμαι· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια·) *Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα* (ὡραῖο τὸ γράμμα σου γιὰ τὰ δυὸ Διαπλασόπουλα ποὺ γνώρισες· τὸ ἔδειξα καὶ τοῦ Ἀνανία ἀφοῦ μιλήσατε γι' αὐτόν·) *Ὑποσήμητα τοῦ Ἀθρόνου* (ἡ θέλησι! εἶναι τὸ μόνο γιατρικὸ κατὰ τῆς τεμπελιᾶς;...) *Γλυκομίλητην* (χαίρω ποὺ ἔγινες καλὰ· ἔστειλα·) *Ροζίταν* (ναί, νὰ στείλῃς· γιὰ ὅλες τὶς Ἀγγελίες ἡ ἰδία διατίμησι ἰσχύει·) *Τζὰκ* (δὲν βρίσκω πρακτικὴ τὴν πρότασή σου·) *Δαφνοστεφῆ Ὀλυμπιονίκην* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ· ἔστειλα· θὰ τὸ δικαδάσω·) *Σπιρτόξυλο* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἀντιφάνην* (τὸ ἔλαβα·) *Λιάναν, Βοσπορίτην, Πάνθειαν Ἀβραδάτου, Πολύφημον* κ.λ. κτλ.

Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο, Μικρὴν Κοντέσσαν, Πιτσιρίκον τοῦ Ἀγρινίου, Ἀμέμητον Γελωτοποιὸν (ἔστειλα·)

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Αὐγούστου θὰ κατεπιάσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 24ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 4 Ὀκτωβρίου.

647. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Ἀρχίζω νὰ μετρῶ
Καὶ ὅ, τί θάμαι!
Σὲ γυρίζω στὸ λεπτὸ
Χωρὶς καινὶ καὶ ράμα.

Ραπσοτὶν

648. Συλλαβόγριφος

Μοῦ χάρισαν δυὸ νότες
Τὶς ἔνωσε καὶ τότες
Σχημάτισα ὅλικὸ
Γι' ἀσπρόρροῦχα καλό.

Κύρα-Κυραλίνα

649. Στοιχειόγριφος

Στὸ Αἰγαῖο τόσην ὥρα
Νὰ τὴν εὕρω πολεμῶ·
Στὸ Αἰγαῖο εἶναι καὶ τώρα
Ποὺ τῆς κόβω τὸ λαιμό.

Γαριβάλδης

650. Μεταγραμματισμός

Ἀπὸ πουλάκι ὡραῖο καὶ ζωηρό,
Ἀντοβάλλάξης τὸ λαμπὸ μονάχα,
Δέντρο θὰ γίνῃ πάντα θαλερὸ
Καὶ μυρωδάτο—ἀλλὰ ποιὸ τάχα;

Ἔμμ. Π. Κασιμάτης

651. Ψαροκόκκαλον

* * * *
* * * *
* * * *
* * * * * * * *
* * * *
* * * *

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγνώσκωνται: πυτιμὸς τῆς Ἑλλάδος, ἁρπακτικῶν πτηνῶν, κιμὶς, νῆσος, πραγετὰι τοῦ πυρετοῦ, μυστηρίων, ἐπιδιώξει, μόριον ὑγροῦ.

Γενοβέφα

652. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 1 = Μέγας ἄνθρ
2 3 7 1 = Λέν εἶν' ἐδῶ
3 6 5 5 2 = Ἀρχαία πόλις
4 3 5 4 4 1 = Φονεὺς ἰρώπης
5 2 3 7 1 = Κάτοικος Β. Εὐ-
6 3 2 1 7 = Ἐπίρρημα τόκου
7 4 1 = Τρώγεται

Καλαμιὰ

653. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Κική, νὰ τὸ μέρος ποὺ παλαιοῦσες τὸ πρωΐ νὰ βρῇς στὸ χάρτη.

— Ποιό;

— Σοῦ τὸ εἶπα;

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

654. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ καθεξῆς, ἀποτελοῦν πτηνόν:

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 2, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης· 3, Ἀρχαῖος νομοθέτης· 4, Χώρα τῆς Ἑλλάδος· 5, Θεά· 6, Θεός· 7, Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου.

Καλάμιος

655. Φωνηεντόλιπον

τν - χ - νβ - τλλ - κτ - δ - τ - πρσπ

Ἀβανάσιος Διάκος

656. Ἰνδικὸς Γρίφος

μ0 (ἄρθρον) — ζ2 (συμπερασμός) — δ2 (σύνδεσμος) — ε4 (ρῆμα) — μ10 (οὐσιαστικόν).

Κέρη τῶν Ἀθηνῶν

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

557. Devinette

Qu'est-ce qui est toujours devant vous et que vous ne pouvez jamais voir?

Ἐθνικὴ Πίστις

558. Sans Voyelles

n - * - svnt - bsn - d - n - pls - ptt - q - s

Κων. Χ. Γρόλλιος

559. Sans Consonnes

à - o - a - o - a

Proverbe connu.

Ραδοδάφνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 21

308. Πρόβλημα (πρό, βλῆμα,) — 304. Λαύριον-αὔριον. — 305. Σμυρ-Κίμων. — 306. Ὁ Μάρκος, ἡ μάρκα, τὸ μάρκον. — 307.

Σ Α Σ Σ
Ο Ι Ι Ω
Τ Ο Π Ο Ν Η
Ο Ι Ρ Η Ρ Ε Ι Ε
Ν Τ Ο Μ Ρ
Ο Τ Ε Ω
Σ Ε Α Ν

308. Οἱ χωρισμοὶ δὲν εἶναι χωρὶς μί, αἱ ἑνώσεις εἶναι χωρὶς μί. — 309-313. Αὐτὸ τοῦ Μ: *ὄμνος, μάγος, μύλος, ἀμνός, μωρός.*— 314. ΡΑΦΑΗΛ ("Ἐβρος, Γιβραλτάρ, σίφων, Καλλιμαι, ακαλίνη, ἅλας.) 315. Βουνὸ μὲ βουνὸ δὲ σμίγει. — 316. *Ὅ,τι σπείρῃς θὰ θερίσῃς.* (ὁ τ' εἰς πῦρ, εἰς θαῦ ἔρις, εἰς.) — 317. RIEN DE TROP (R-abat, I-ode, E-lege, N-acre, D-ance, E-table, T-elle, R-age, O-drle, P-tle.) — 318-320. I, Ἁρμονία (art, mont, y, a.) 2, Σανσελὼς (cent, c'est Per.) 3, Ροζαλία (Rose, à, li, a.)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄραφος δρ. *30* καὶ ραμμένος δρ. *35*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 8 (τὰ ἐλάχιστα τίμια.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωρισμὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀναγκαία.

/ΚΗ' - 639/

ΒΟΥΛΙΩΤΙΚΗ ΤΡΑΠΟΥΡΑ

Συντρίμμι - Χαράλαμπος Νέλος - Στέργιος Χαλιόγλου = Γεώργιος Παπαστράτος - Ἰάσων = Κωνσταντῖνος Κακούρης - Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ, Ἀνεμώνη = Ἴλη, Νίκη Μιτακίδου - Γαλανολεύκη Κόμα = Κώστας Μακρῆς (Σκώπης) - Σανθὴ Ἀεσθησοπούλα - Φῶτα Μακρῆ - Γλυκομίλητη = Ἐλισάβετ Βοῦρλα - Φιφιρίκης = Ἀργυρίδης - Κόρη τοῦ Βουνοῦ = Μέλα Παναγυρᾶ - Πολέντσια = Κεχέλα - Χαρούμενη = Ἀκακία - Τρελὸ Φουκτάκι - Κωνσταντινάκος - Ἐλαφίνα = Μαρία Διαμαντίδου - Καλαμιὰ = Θεμιστοῦ Μφντιάλα = Θεοδωρίδου - Δεύτ τοῦ Ἀθμιένου = Ἀβανάσιος Κωνσταντινίδης - Ἀετιερίσκος - Θαλασσινὸς Σωγράφος = Τζίλιας - Ξενητεμένος Κεφαλλήν — Ἔξυπνος Ηλιάς = Μαζικάκης - Ἐγὼ — Μικρὸς Γυμνασιάπειρος - Νανάκης Δαράτος - Μυρόλουστη = Βούρλα - Ξάνθιππος = Ξανθόπουλος.

Σᾶς ἀρέσει; Θὰ προπληρώσουμε.
Ἀποκαλύψεων: Ἠλιασταλάχτη

/ΚΗ' - 640/

Ζ' ρόπουδ Θησεΐδα, ποιὰ ἡ Δηλὶς σου;
Ἄννο Δασύπρη,
Λαφία Στραπατιάδου

/ΚΗ' - 641/

Ἀλληλογραφοὶ καὶ ἀντάλλαπτα Μ. Μυστικὰ μὲ δλες τὶς Διαπλασπούλες. Δῆλε: Καλαμιὰ ἕνα Πλάτης Κύπρου.

Καλαμιὰ

/ΚΗ' - 642/

Βιομοτικὴ τραπουρᾶρες. Τμῆμα ἀντιπροσωπειῶν: Ἀντιπρόσωπος Θεσσαλονίκης: Δάμων.

Ἀντιπροσωπεῖον: Ρέα

/ΚΗ' - 643/

Πολὺ θὰ μ' εὐχαριστοῦσε ἕνα τετράδιον τῆς Πλειάδιαπτος. Δῆλε: (ΚΗ'—603). Μυρέλουστη

/ΚΗ' - 644/

Παρακαλῶ δέκα Διαπλασπούλα μαθητὰν Μ. δι. νὰ μὲ παγχρήσουν γιὰ τὴν ἀφηγοπορία μου... Μὰ ἄμεσον δρομεῖο.

Ἔπειτα ἄσους θὰ ἔχουν τὴν διάθεσι νὰ μοῦ στείλουν τετραδιάκια παρακαλῶ ἀπὸ ἀρχὰς Σεπτεμβρίου. Γαλανομάτα

/ΚΗ' - 645/

Κλεφτόπουλο τοῦ 21 — Γρηγόρης Παπαστρατὴς... Εἰς ἀνταπόδοσιν! Ἐ κακῶς; ! Γαλανομάτα

/ΚΗ' - 646/

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ παιδιὰ βέλτιστο τῶν 15 Ἐτῶν. Δῆλε: Χρυσοῦλαν Σκεπαρνιοῦ διὰ Μοκονό, Καλλιδά.

/ΚΗ' - 647/

Κανένας Καλάμιος δὲν μοῦ ἀπάντησε εἰς τὴν (ΚΗ'—510) ἐρώτησίν μου, ἐγὼ ὅμως περιμένω ἀκόμη... Μικρὸ Ναυτόπουλο, Νερόμυαλε, ἀνταλλάσσομαι τετραδιάκια μέσον Διαπλάσεως· Νὰ περιμένω; ΚΑΛΑΜΙΟΣ

/ΚΗ' - 648/

Ἐξυπνη Γατούλα, χρειάζεσαι σωλῆνα γιὰ ἀνιχνεύσεις· ὄχι Πεταλούδα.

Ψυχὴ τῆς Λάβαβου

/ΚΗ' - 649/

Τμελλοκόριτσοι, Ζαζεγίνα! Χά, χά! τὴν πάθατε. Βολιωτάκι δὲν εἶναι Ζούδας οὔτε Ἀρλεκίνος εἶναι Πραδιάπουλος (Δῆλε, Βέβαια!. Νὰ περιμένουμε ἀπάντησι κι' ἀπὸ σᾶς στὸν (ΚΗ'—426) διαγωνισμό.

Πολιωτάκι, Ἀρλεκίνος

/ΚΗ' - 650/

Γενναία Σπάρτη, δὲν γλαΐα. Ποιὰ ἡ Δηλὶς σου; Ἀνακία

/ΚΗ' - 651/

Μελαχρινούλα μου γράμμα πολλὰ γιὰ τὴ χρυσὴ γιορτούλα σου. Σαμιωτοπούλα

/ΚΗ' - 652/

Μακεδών, ποιὰ ἡ Δηλὶς σου; Σαμιωτοπούλα

Ξεσκαθάνετε γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Τὸ φύλλον δραχ. 3 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες
Καὶ τὰ ἕνδεκα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἁλιθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει ξένων ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνος καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΚΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθέναγωγεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος · *Ἐν Ἀθήναις, 11 Αὐγούστου 1928* · *Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 37*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Κανένας, ὡς τώρα, ἀποκρίθηκε ὁ λόρδος. Ἀλλὰ τώρα καὶ λίγες μέρες, ἔχετε μαζί σας μιὰ μικρὴ κοπέλλα, ποὺ φοιάζει σὰν πριγκήπισσα μὲ φεύτικα ρούχα. Τὴς μίλησα σήμερα στὸ πάρκο καὶ ἀπάντησε στὶς ἐρωτήσεις μου μὲ τὴ μεγαλύτερη κοὐβάδεια. Ἴσως πέρνει ὥρες ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ τῆς δείχνετε. Ἀλλὰ τὸ ὕφος αὐτὸ δὲν ταιριάζει μήτε στὴν ἡλικία της, μήτε στὴν τάξη της.

Ἡ λαίδη τὸν κοίταζε μ' ἔκπληξη. Αὐτὴ δὲν συνήθιζε νὰ μιλᾶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ὑπηρεσίας, οὔτε νὰ συνερίζεται τὰ λόγια τους.

— Μυλόρδε, εἶπε, δὲν πιστεύω νὰ πειραχτήκατε ἀπὸ τὰ λόγια ἑνὸς φτωχοῦ κοριτσιοῦ τοῦ λαοῦ, ποὺ δὲν ἔχει βγεῖ ποτὲ ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ δὲν ξέρει νὰ μιλεῖ. Φαίνεται ὅτι θὰ σᾶς φοβήθηκε, τάχασε καὶ δὲν ἤξερε πιὰ τί ἔλεγε.

— Κι' ὅμως τάλεγε μιὰ χαρά! Εἶναι δειλή, ἀλλὰ ἔχει ὕφος μεγάλης κυρίας κι' ὄχι φτωχῆς κεντήστρας.

Ἡ λαίδη δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάσει στὴ σκέψη, ὅτι ἡ μικρὴ Βιολέττα ἔβαζε σ' ἀντιχυρίες τὸν ἄρχοντα τοῦ Χουάϊτ-Γ'κέϊτ!

Ὁ λόκος παραπονιόταν, ποὺ τὸν ἔβρισε ἕνα ἀργάκι!

— Μὰ εἶναι παιδί! εἶπε ἡ λαίδη.

— Τὸ παραδέχομαι, γι' αὐτὸ καὶ παραβλέπω τὰ αὐθάδικα λόγια της. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τάχω μαζί της. Φρονῶ, ὅτι τῆς ἐδείξατε μεγάλη εὔνοια κι' αὐτὸ τῆς ἐσήκωσε τὰ μυαλά.

— Μεγάλη εὔνοια; Τί ἐννοεῖτε μ' αὐτό; ρώτησε ἡ λαίδη μὲ ἀπορία.

— Ἐννοῶ ὅτι ἡ κόρη αὐτὴ δὲν ἔχει ἐδῶ-μέσα τὴ θέσι, ποὺ ὑπάρπεπε νὰχει μιὰ ἐργάτρια ποὺ τὴν πήρατε γιὰ τὴ δουλειά σας. Εἶδα τὴν κόρη σας νὰ τὴ στολίζει καὶ νὰ τὴ βάζει νὰ καθρεφτίζεται. Πᾶνε μαζὶ περίπατο, παίζουν καὶ λένε τὰ μυστικά τους σὰν φιλενάδες. Ἐγὼ ἤξερα ὅτι ἡ κόρη σας φρόντιζε νὰ βαστᾶ περισσότερο τὴ θέσι της.

— Μυλόρδε, βλέπω πὼς ξέρετε πολὺ καλὰ ὅ,τι κάνουμε! ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ λαίδη. Νὰ εἶστε βέβαιος, ὅτι φροντίζω κι' ἐγὼ ὅσο καὶ σεῖς γιὰ τὴν ἀξιοπρέπρεια τοῦ σπιτιοῦ μου. Δὲ μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι κινδυνεύει ἡ ἀξιοπρεπειά μας γιατὶ ἡ κόρη μου ἔδωσε λίγο θάρρος σὲ μιὰ κόρη φτωχή, ἀλλὰ μὲ πολὺ καλὴ ἀνατροφή.

— Ἂν μάλιστα ἡ κόρη αὐτὴ δὲν εἶναι ὅ,τι φαίνεται...

— Τί εἶναι λοιπόν; ρώτησε μ' ἔκπληξη ἡ λαίδη.

Ποῦ νὰ βάλει στὸ νοῦ της. Ὅτι ὁ λόρδος ὑποπτευόταν κάτι τόσο ἀπίστευτο;

«Ἄνοιξε ἕνα μυστικὸ ἁρμάρι κι' ἔβγαλε ἕνα πορτρέτο... (Σελ. 302, στ. α')

Αὐτὴ ἤξερε ὅτι ἡ Νταίζη εἶχε χαλλεῖ στὴν πυρκαϊὰ κι' οὔτε εἶχε σκεφθεῖ ποτέ της γιὰ τὴν μεγάλη ὁμοιότητα τῆς Βιολέττας μὲ τὸ πορτραῖτο.

— Τί εἶναι λοιπόν; ξαναρώτησε.

— Δὲν ξέρω, μυλαίδη. Πάντως εἶναι βασιλική, ἀφοῦ ἔρχεται ἀπὸ τῆς μὶς Μίλδρεδ. Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν εἶναι καμμιὰ ἀριστοκράτισσα πού ζήτησε τὴν προστασία σας! Σᾶς ξέρουν ποὺ εἶστε τόσο πονετική...

— Μυλόρδε! φώναξε κατάπληκτη ἡ λαίδη Στάρλυ. Οἱ ὑποψίες σας εἶναι φαντασικές. Σεῖς ξέρετε ὅλες τὶς ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες, εὔκολα θ' ἀναγνωρίζατε τὴ Βιολέττα, ἂν ἦταν ἀριστοκράτισσα. Ἐγὼ βρίσκω πὼς εἶναι ἕνα παιδὶ καλὸ καὶ μαζεμμένο κι' ἡ κόρη μου τὸ συμπάθησε ἀμέσως. Ἂν σᾶς δυσαρεστεῖ ἡ παρουσία της, δὲν ἔχω ἀντίρρηση νὰ τὴ διώξω. Ἀλλὰ δὲν ξέρω τίποτε περισσότερο γι' αὐτή.

Ὁ λόρδος ὑποκλίθηκε.

— Ἀφοῦ τὸ βεβαιώνετε, μοῦ ἀρκεῖ. Δὲ μπορῶ παρὰ νὰ πιστέψω στὰ λόγια σας. Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἐνόχλησα.

Κι' ἀποσύρθηκε ἥσυχος. Εἶχε πεποίθηση στὸ χαρακτῆρα τῆς λαίδης καὶ δὲν τοὔμενε ἀμφιβολία, ὅτι τὰ λόγια της ἦταν πάντα ἀληθινά. Ὥστε ἔπρεπε νὰ ὑποθέσει, ὅτι ἡ τύχη τὰ εἶχε κάμει ὅλα. Ἡ τύχη! Ἀλλ' αὐτὴ τὴν ἀόριστη λέξη τὴ φοβοῦνται οἱ ἔνοχοι πιὸ πολὺ ἀκόμη κι' ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Κλείστηκε στὸ γραφεῖο του κι' ἔμεινε σκεπτικὸς κι' ἀναποφάσιστος. Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ τοῦ εἶχε λυγίσει ὅλη του τὴ θέληση.

Οἱ ἀναμνήσεις ἤρθαν καὶ τοῦ γέμισαν τὸ μυαλό. Θυμήθηκε τὴν παιδική του ἡλικία, τὶς φιλοδοξίες του, τὰ ὄνειρα, ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ πραγματοποιήσει μὲ τόσους κόπους καὶ ἀγῶνες.

Καὶ τώρα, ὕστερ' ἀπὸ ὅλ' αὐτά, ποὺ τὰ εἶχε ἀποκτήσει μὲ τόσες θυσίες, — νὰ τὴν, ἡ Νταίζη ξαναρχό-

ταν! Ἡ Νταίζη, μεγάλη κοπέλλα καὶ τόσο ὄμοια μὲ τὴ μητέρα της, ὥστε κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ γελαστεῖ.

Ἄνοιξε ἕνα μυστικὸ ἐρμάρι κι' ἔβγαλε ἕνα πορτραῖτο. Ἦταν τὸ πορτραῖτο τῆς Νταίζης σὲ ἡλικία τεσσάρων χρόνων. Ἔτσι τὴν εἶχε ἰδεῖ τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος, ἔτσι εἶχε μείνει στὸ νοῦ του τόσα χρόνια. Κοίταζε προσεχτικὰ ἕνα-ἕνα τὰ χαρακτηριστικά της, σὰ νὰθελε νὰ τὰ συγκρίνει μὲ τὴν εἰκόνα τὴ σημερινή.

—Ὄχι! μουρμούρισε. Πέθανε πιὰ ἡ μικρὴ Νταίζη! Αὐτὴ ποὺ εἶδα δὲν εἶναι ἡ μικρὴ Νταίζη. Εἶναι μιὰ νέα Διάνα, περήφανη κι' αὐστηρὴ ὅπως κι' ἡ ἄλλη... Ἀλλὰ θὰ τὴ συντρίψω κι' αὐτὴ ὅπως ἐσύντριψα καὶ τὴ μητέρα της...

Σκέφθηκε τότε ὅτι τὸ κορίτσι γύριζε στὸ χωριὸ κι' ὅτι οἱ χωρικοὶ μποροῦσαν νὰ τὴν ἰδοῦν καὶ νὰ τὴ γνωρίσουν. Ὅλοι ἤξεραν καλὰ τὴ λαίδη Διάνα καὶ τὴν ἀγαποῦσαν.

Ἀλήθεια, πῶς δὲν τὸ εἶχε σκεφθεῖ αὐτό;

Πῆρε ἕνα κομμάτι χαρτί, ἔγραψε βιαστικὰ λίγα λόγια καὶ τὸστειλε ἀμέσως στὴ λαίδη Στάρλυ. Τῆς ἔγραφε:

—«Μυλαίδη, πείθομαι στὰ λόγια σας καὶ δὲν κάνω πιὰ λόγο γιὰ τὸ θέμα ποὺ σᾶς μίλησα. Γιὰ ὡρισμένους ὅμως λόγους, θέλω νὰ μὴ μείνει περισσότερο ἡ κόρη αὐτή. Θὰ σᾶς χρωστοῦσα λοιπὸν εὐγνωμοσύνη ἂν τὴν ἐστέλνατε τὸ γρηγορώτερο πίσω στὸ Λονδῖνο. Καὶ στὸ μεταξύ, νὰ μὴ βγαίνει ἔξω, ἀλλὰ νὰ μένει κοντὰ στὴν κυρία Βερδιέ.»

Ἡ λαίδη βρῆκε τὸ μπιλλιέτο αὐτὸ ἀκόμη πιὸ παράξενο κι' ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ λόρδου. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν διαταγή. Ἀλλὰ δὲ μποροῦσε νὰ νοιώσει σὲ τί τὸν στενοχωροῦσε τὸ λόρδο ἡ παρουσία ἑνὸς φτωχοῦ κοριτσιοῦ!

Ἦταν ἁπλὸ πεῖσμα ἢ ὁ λόρδος εἶχε τὸ λόγο του; Ἦταν ἁπλὴ ἀντιπάθεια, ἢ τὸ κορίτσι αὐτὸ δὲν ἦταν ἕνα φτωχὸ κορίτσι τοῦ λαοῦ; Ἡ περιέργεια τῆς λαίδης ἦταν μεγάλη καὶ θέλησε νὰ βεβαιωθεῖ γι' ὅλ' αὐτά. Φώναξε λοιπὸν κοντά της τὴν κόρη της καὶ τὴ Νταίζη, ποὺ τὴν ὥρα ἐκείνη ἐργάζονταν μαζί.

Τὰ κορίτσια ἤρθαν ἀμέσως. Τὰ μάτια τῆς Νταίζης ἦταν κόκκινα καὶ τὸ προσωπάκι της γεμάτο ἀπελπισία.

Ἡ λαίδη τὴν ὑποδέχτηκε μὲ τὴ συνηθισμένη της καλοσύνη.

— Παιδί μου .. εἶπε. Γιὰ πές μου τί εἶπες τοῦ Μυλόρδου κι' εἶναι τόσο δυσαρεστημένος μαζί σου; Λέει πὼς τοῦ μίλησες μὲ ἄπρεπο τρόπο.

Ἡ καϊμένη ἡ Νταίζη αἰσθανόταν τὴν καρδούλα της πολὺ σφιγμένη. Χωρὶς νὰ τὸ θέλει, τὰ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια της καὶ πάλι.

— Μητέρα! φώναξε ξαναμμένη ἡ Λουΐζα. Ἡ Βιολέττα δὲ φταίει καθόλου. Ὁ κακὸς αὐτὸς ἄνθρωπος τὴν προκάλεσε, τῆς ἔβρισε τὴ θρησκεία της!

— Λουΐζα! εἶπε αὐστηρὰ ἡ λαίδη. Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μιλεῖς ἔτσι γιὰ τὸ λόρδο Στάρλυ! Εἶσαι μικρὴ ἐσὺ καὶ δὲ μπορεῖς νὰ κρίνεις τοὺς μεγάλους.

— Συχώρεσέ με, μητέρα, ἀπάντησε σαστισμένη ἡ μικρή. Ἀλλὰ σοῦ τ' ὁρκίζομαι, ὅτι ἡ καϊμένη ἡ Βιολέττα δὲ φταίει καθόλου.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε αὐτό! Ἐγὼ δὲν ἔχω προκατάληψη ἐναντίον της. Ἔλα, κόρη μου, μὴν κλαῖς καὶ διηγήσου μου ἄφοβα τί ἔτρεξε.

Ἡ Νταίζη πῆρε λίγο θάρρος καὶ διηγήθηκε ὅσο πιὸ πιστὰ μποροῦσε τὴ σκηνὴ τοῦ πάρκου. Εἶπε πόσο φοβήθηκε ὅταν τὴ σταμάτησε ὁ λόρδος καὶ πόσο πειράχτηκε ὅταν ὀνόμασε τὴ θρησκεία της πλάνη καὶ πρόληψη.

Ἡ λαίδη τὴν ἄκουγε γεμάτη προσοχή. Τῆς ἔκανε ἐντύπωση κι' αὐτῆς τὸ εὐγενικό κι' ὡραῖο ὕφος τοῦ κοριτσιοῦ καὶ τὸ θάρρος, ποὺ ἔλαμπε στὰ ὑγρὰ μάτια της. Ἦταν ἡ ἀγανάκτηση κι' ἡ ἀνδρεία μιᾶς εὐγενικῆς κι' ἀριστοκρατικῆς ψυχῆς, ποὺ περιφρονεῖ τὸν κίνδυνο.

— Κόρη μου, εἶπε ἡ λαίδη, δὲ μπορῶ νὰ σὲ μαλώσω γιατὶ εἶχες τὸ θάρρος νὰ ὑπερασπίσεις τὴ θρησκεία σου. Ὁ μυλόρδος ὅμως εἶχε δίκιο νὰ θυμώσει, γιατὶ ἐσὺ δὲν ἤξερες ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ μιλήσεις μὲ περισσότερους τύπους. Εἶναι ἄνθρωπος ποὺ θέλει νὰ τὸν τρέμουν. Κι' ἡ κόρη μου ἀκόμη τὸ κατάλαβε κι' ὑποχώρησε γιὰ τὸ χατήρι μου. Σήμερα περνᾶμε πολυτάραχη ἐποχὴ κι' οἱ πολιτικὲς διαφορὲς χωρίζουν ἀκόμη καὶ τὶς οἰκογένειες... Ἀλλὰ κάτι ἄλλο μοῦ εἶναι ἀκατανόητο. Ὁ μυλόρδος ἔχει μεγάλη ἔχθρα μαζί σας. Ἄλλη φορὰ δὲν τὸν εἴχατε ξαναϊδεῖ πουθενά;

— Πουθενά, μυλαίδη!

— Μήπως οἱ γονεῖς σας ἔχουν ἀνακατευθεῖ σὲ καμμιὰ ὑπόθεσή του; Τοὺς ἀκούσατε ποτὲ νὰ μελετοῦν τ' ὄνομά του;

— Ποτέ, μυλαίδη. Πρώτη φορὰ ἄκουσα τ' ὄνομά σας, ὅταν ἤλθατε στῆς μὶς Μόλδρεδ.

Ἡ λαίδη ἔβλεπε ὅτι τὸ κορίτσι μιλοῦσε μὲ εἰλικρίνεια.

— Τότε αὐτὸ εἶναι ἀνεξήγητο! εἶπε δείχνοντας τὸ γράμμα ποὺ εἶχε λάβει. Ὁρίστε, διαβάστε, κόρη μου! πρέπει νὰ ξέρετε καὶ σεῖς τί ζητᾶ ὁ μυλόρδος.

Ἡ Νταίζη διάβασε τρέμοντας τὸ χαρτὶ αὐτό, ποὺ ἤξερε πὼς τὸ εἶχε γράψει τὸ τρομερὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Ἡ Λουΐζα ποὺ τὸ διάβασε κι' αὐτή, ἄφισε μιὰ κραυγὴ γεμάτη ἔκπληξη.

— Νὰ μὴ βγαίνει ἔξω!.. εἶπε. Τί σημαίνει αὐτό, μαμμά; Ἡ Βιολέττα λοιπὸν εἶναι... φυλακισμένη;

— Ἡ ἀξίωση εἶναι κατηγορηματικὴ καὶ κάθε ἀντίρρηση θὰ ἦταν περιττή.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΤΥΧΗ

Καθεμιὰ μέρα ποὺ περνᾶ,
καθεμιὰ δύση ἀφήνει,
Τανείποτο παράπονο
ποὺ σέρνει ἡ ρεματιὰ
Στάσιμη τῆς τὸ φειδωτὸ
ποὺ σπαταλᾶ ἡ νυχτιά,
Τανείποτα παράπονο
τοῦ ὥτι περνᾶ καὶ σβύνει.

Κι' ὅλες οἱ μέρες οἱ παλιές,
οἱ ἀκτῖνες πῶχουν σβύσει
Ἀγκαλιασμένες κείτουνται
στῆς λήθης τὸ γκρεμνό,
Κάτω ἀπ' τοῦ Χρόνου τοῦ σκληροῦ
τὸ μάτι τὸ στεγνό:
Κάποτε σκύβει ἡ Ἀνάμνηση
γιὰ νὰ τὶς ξεχωρίσῃ.

Οἱ πιὸ γλυκὲς κι' οἱ πιὸ ὄμορφες
κοιμοῦνται δροσισμένες
Μέσ' στὸ λευκό τους σάβανο,
σὲ μυρωμένη σκιά·
Μὰ κι' οἱ ἄσχημες ἐπήρανε
μιὰ ἔκφραση γλυκειά,
Καὶ πάει ἡ Ἀνάμνηση νὰ πῇ
κι' αὐτὲς ἀγαπημένες.

Ἐκεῖ στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμνοῦ
τότε ἀναβαίνει ἡ Θλίψη
Καὶ πέρνει τὴν Ἀνάμνηση
καὶ διώχνει την μακριά...
Μ' ἀλλοίμονό της ἂν ἐκεῖ
ποὺ κλαίει καμμιὰ φορά,
Ξάφνου προβάλει ἀντίκρυ της
καὶ τὴν κοιτάξῃ ἡ Τύψη!..

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ

Γιὰ νὰ παίζουν καλύτερα οἱ ἠθοποιοί του,—οἱ «μύσται» του, ὅπως τοὺς ἔλεγε,— ὁ Κωνσταντῖνος Χρηστομάνος, ὁ περίφημος ἱδρυτὴς τῆς «Νέας Σκηνῆς», τοὺς ἔκανε συχνὰ καὶ τὸν ὑποβολέα.

Ἐκεῖνα τὰ βράδυ, λίγο πρὶν νἀρχίσῃ ἡ παράσταση, ἔμαθε πὼς ἕνας «μύστης» εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ ταμεῖο δέκα δραχμές—ἕνα ἑκατοστάρικο σὰ νὰ λέμε σήμερα, — τάχα κατ' ἐντολή του. Ἔγινε ἔξω-φρενῶν, ἐζήτησε τὸ «μύστη» παντοῦ, μὰ δὲν τὸν βρῆκε πουθενά. Τέλος τὸν εἶδε μπροστά του... στὴ σκηνή. Ὁ «μύστης» ἔβγαινε νὰ παίξῃ τὸ μέρος του. Ὁ Χρηστομάνος, κάτω ἀπ' τὴν κουκούλα τοῦ ὑποβολείου:

— Ἄ, καλῶς μου τον! τοῦ ψιθυρίζει εὐθὺς μὲ θυμό. Ποῦ ἤσουνα καὶ σὲ γύρευα; Κρυβόσουν, ἔ;

— Τὰ λόγια μου!.. ψιθυρίζει κι' ὁ «μύστης» μὲ ἀπορία καὶ μὲ ἀγωνία, περιμένοντας νὰ τοῦ πῇ ὁ ὑποβολέας τὰ πρῶτα λόγια, γιὰ νὰ μπῇ στὸ ρόλο του.

— Δὲ σοῦ λέω τίποτα!.. Γιατί γέλασες τὸν ταμία πὼς σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ πάρῃς ἕνα δεκάρικο;.. Ἀπατεώνα;!..

—Τὰ λόγια μου!.. Μά, κύριε Χρηστομάνε... δὲν εἶναι ὥρα γι' αὐτό...

— Εἶναι καὶ σκάσε!.. Γιατί γέλασες τὸν ταμία, ψεύτη;.. Λέγε!

Ὁ «μύστης» εἶδε πὼς ἀντὶ νὰ παίξῃ, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰπολογηθῇ.

Καὶ κάνοντας διάφορα σκηνικά, γιὰ νὰ μὴν καταλαβαίνῃ ὁ κόσμος τὸ χάσμα, ἐξακολούθησε ψιθυριστὰ τὴ στιχομυθία:

— Δὲν τὸν γέλασα.. Τὰ λόγια μου, κύριε Χρηστομάνε!.. Ἀμάν, θὰ γίνουμε ρεζίλι!..

— Ἂς γίνουμε!.. Ἀφοῦ εἴσαστε τέτοιοι... Γιατὶ νὰ πῆς τοῦ ταμία...

— Μὰ δὲν τοῦ εἶπα, κύριε Χρηστομάνε, πὼς εἶχα ἐντολὴ ἀπὸ σᾶς!.. Τοῦ εἶπα μόνο πὼς ἐσεῖς δὲν θὰ λέγατε τίποτα!..

—Ψέμματα! Νὰ πᾶς ἀμέσως νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ!

— Ποιόν, κύριε Χρηστομάνε;...

— Τὸν ταμία!

—;;!!!..

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΘΟΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βοσδείον Νομελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ πρόσθεσε:

— Μόλις διορθωθῇ λιγάκι ὁ καιρός, θὰ σηκωθῇ ἕνας νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ.

Ὅταν εἶπε αὐτὰ ὁ Σέντεμπεργκ γύρισε πάλι κι' ἄρχισε νὰ μιλῇ μὲ τοὺς Λάπωνες. Ἦταν φανερὸ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ τὸν ρωτήσῃ τίποτε περισσότερο ἡ Αἴζα γιὰ τὸν πατέρα της.

Τὸ ἄλλο πρωῒ ἦταν ὡραῖος καιρὸς κι' ὁ Ὅλα Σέρκα, ὁ πιὸ σπουδαῖος ἀνάμεσα στοὺς Λάπωνες, εἶπε ὅτι θὰ πήγαινε ὁ ἴδιος νὰ βρῇ τὸν πατέρα τῆς Αἴζας. Δὲν ἔδειξε ὅμως καὶ τόσο μεγάλη βιά, ἀλλὰ κάθισε νὰ σκεφθῇ πῶς θὰ τοῦ ἔλεγε τὴν εἴδηση γιὰ τὸν ἐρχομὸ τῆς κόρης του. Ἔπρεπε νὰ τοῦ πῇ ἔτσι τὸ νέο, ὥστε νὰ μὴν τὸν κάνῃ νὰ τραμάξῃ καὶ νὰ φύγῃ, γιατὶ ὁ Γιοὺ Ἄσσαρσον ἦταν ἕνας πολὺ παράξενος ἄνθρωπος καὶ φυλαγόταν πάντα νὰ συναντηθῇ μὲ παιδιά. Ἔλεγε ὅτι τοῦ ἐρχόνταν τόσο μαῦρες σκέψεις ὅταν ἔβλεπε παιδιά, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ αὐτὸ τὸ πράγμα.

Αἴφνης, σὲ λίγη ὥρα, ἔβγαλε τὴν πίπα του ἀπὸ τὸ στόμα καὶ σηκώθηκε καὶ πῆγε κατὰ τὴ λίμνη. Περπάτησε κάμποση ὥρα, ὥσπου συνάντησε ἕναν ἄνθρωπο παὺ καθόταν πάνω σὲ μιὰ πέτρα καὶ φάρευε. Ὁ ψαρὰς εἶχε ψαρὰ μαλλιὰ καὶ γυρτὴ τὴ ράχη του, τὰ μάτια του ἦταν μάτια ἀνθρώπου ποὺ προσπαθοῦσε νὰ λύσῃ κάτι πολὺ δύσκολο γι' αὐτὸν καὶ ποὺ ἔχασε τὸ θάρρος του ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

— Φαίνεται ἔχεις τύχη στὸ ψάρεμα, Γιού, μιὰ κι' ἔμεινες ἔξω ὅλη τὴ νύχτα, εἶπε ὁ Λάπων στὴ γλῶσσα του καὶ πλησίασε τὸν ψαρά.

Ὁ ἄλλος τινάχτηκε καὶ τὸν κοίταξε. Τὸ ἀγκίστρι ἀπὸ τὸ καλάμι του εἶχε ἐξαφανιστεῖ καὶ δίπλα του δὲν βρισκόταν οὔτε ἕνα ψάρι. Μὲ βία στερέωσε ἕνα καινούργιο ἀγκίστρι στὴν ὁρμιὰ καὶ τὴν τίναξε πάλι στὴ θάλασσα.

— Θὰ ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω, εἶπε ὁ Λάπων. Ξέρεις ὅτι εἶχα μιὰ κόρη ποὺ μοῦ πέθανε τώρα καὶ λίγα χρόνια, κι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μοῦ κόστισε πολύ.

— Ναί, τὸ ξέρω, εἶπε ὁ ψαρὰς μὲ τέτοια τροπο, σὰν νὰ μὴν μποροῦσε νἀκούῃ νὰ τοῦ μιλοῦν γιὰ παιδιὰ ποὺ πέθαναν.

— Δὲν ὠφελεῖ ὅμως τίποτε κι' ἂν πενθεῖ κανεὶς σ' ὅλη τὴ ζωή του, εἶπε ὁ Λάπων. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ πάρω μιὰ ψυχοκόρη. Δὲν ἔκανα καλά;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ παιδὶ ποὺ θὰ πάρῃς, εἶπε ὁ ψαράς.

Ἡ Αἴζα στὴ σκηνὴ τῶν Λαπώνων.

— Θὰ σοῦ πῶ ὅ,τι ξέρω γι' αὐτήν, εἶπε ὁ Ὅλα Σέρκα.

Κι' ἄρχισε νὰ τοῦ διηγεῖται ὅτι ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι, ἕνα κορίτσι κι' ἕνα ἀγόρι εἶχαν πάει στὸ Βέλμπερκετ γιὰ ναῦρουν τὸν πατέρα τους ποὺ ἔτυχε νὰ λείπῃ τότε ἀπ' ἐκεῖ. Ἐνόσω ὅμως τὸν περίμεναν νὰ γυρίσῃ, ὁ μικρὸς σκοτώθηκε ἀπὸ μιὰ πέτρα ποὺ πετάχθηκε ἀπὸ ἕνα φουρνέλλο κι' ἡ ἀδελφή του τοῦ ἔκανε μιὰ ἐπίσημη κηδεία σὰν νὰ ἦταν μεγάλος ἄνθρωπος.

— Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ κορίτσι ποὺ θέλεις νὰ πάρῃς, Ὅλα;

— Ναί, εἶπε ὁ Λάπων. Ὅλοι συγκινηθήκαμε σὰν ἀκούσαμε τὴν ἱστορία της καὶ εἴπαμε ὅτι μιὰ καὶ φάνηκε τόσο καλὴ ἀδελφή, θὰ ἦταν δίχως ἄλλο καὶ πολὺ καλὴ κόρη.

— Κι' ἀνήκει στὴ φυλή σου, βέβαια, αὐτὸ τὸ κορίτσι, εἶπε ὁ ψαράς.

— Ὄχι, δὲν εἶναι Λαπωνίδα· εἶναι ἀπὸ κάτω, ἀπ' τὰ νότια μέρη, εἶπε ὁ Ὅλα σὰν νὰ μὴν εἶχε καμμιὰ σημασία αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Τὸ ἐνδιαφέρον ὅμως τοῦ ψαρᾶ ἔγεινε μεγαλύτερο.

— Τότε δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν κρατήσῃς ἐδῶ, Ὅλα, εἶπε. Ἂν δὲν εἶναι συνειθισμένη ἀπὸ μικρή, δὲν θὰ μπορέσῃ νἀνθέξῃ τὸ χειμώνα μέσα στὴ σκηνή σας.

— Μέσ' στὴ σκηνή μας θὰ βρῇ ἀδέλφια καὶ γονεῖς, εἶπε ὁ Ὅλα. Ἡ μοναξιὰ εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὸ κρύο.

Ὁ ψαρὰς ὅμως γινόταν διαρκῶς ζωηρότερος. Φαινόταν σὰν νὰ μὴ μποροῦσε νὰ ἀνεχθῇ τὴ σκέψη ὅτι μιὰ Σουηδοπούλα θὰ μποροῦσε νὰ κατοικήσῃ μὲ τοὺς Λάπωνες.

— Μοῦ εἶπες ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶχε ἕνα πατέρα στὸ Βέλμπερκετ;... ρώτησε.

— Ὁ πατέρας της πέθανε, εἶπε ὁ Λάπων.

— Μὰ εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό, Ὅλα;

— Κι' ἔχω ἀνάγκη νὰ βεβαιωθῶ; εἶπε περιφρονητικὰ ἐκεῖνος. Θὰ ἦταν ἀναγκασμένα τὰ παιδιὰ αὐτὰ νὰ περπατήσουν σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα μόνα τους, ἂν ζοῦσε ὁ πατέρας τους; Θὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ φροντίζουν μόνα τους τὸν ἑαυτό τους, ἂν ὁ πατέρας τους βρισκόταν στὴ ζωή; Θὰ εἶχε μείνει τώρα μόνο του κι' ἔρημο ἐκεῖνο τὸ κορίτσι ποὺ ὅλος ὁ τόπος μιλάει γιὰ τὴν καλοσύνη του καὶ τὸ θάρρος του; Βέβαια γομίζει πὼς ὁ πατέρας της εἶναι ἀκόμα ζωντανός, ἐγὼ ὅμως λέω πὼς εἶναι πεθαμένος· δὲν γίνεται ἀλλοιῶς.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ κουρασμένα μάτια κοίταξε τὸν Ὅλα.

— Πῶς τὴ λένε; ρώτησε.

Ὁ Λάπων σκέφθηκε λίγες στιγμὲς κι' ὕστερα εἶπε;

— Δὲν θυμοῦμαι, μὰ θὰ τὴν ρωτήσω.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΥΔΡΟΚΕΦΑΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΔΑΤΕ ποτέ σας ὑδροκέφαλος; Ἐγὼ εἶδα ἕναν, ὅταν ἤμουν παιδί. Γυρίζοντας ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο, περνοῦσα τὴν Ἀγορά. Ἐκεῖ, ἀπέξω σ' ἕνα μαγαζί, ποὺ ἡ πόρτα του ἦταν σκεπασμένη μ' ἕναν κόκκινο μπερντέ στεκόταν κόσμος. Ἕνας ἄνθρωπος, στὸ κατώφλι, χτυποῦσε ἕνα κουδούνι καὶ τελάλιζε: «Ὑρίστε, κύριοι, στὸ ἄξιον-περίεργον τέρας! μιὰ δεκάρα μόνο καὶ τὸ βλέπετε ζωντανό, ὅπως εἶν' ἐδῶ στὴ ζωγραφιά του!» Κι' ἔδειχνε, καρφωμένη στὸν τοῖχο, μιὰ βάναυση, πολύχρωμη ζωγραφιά, ποὺ παρίστανε ἕνα νάνο μὲ κεφάλα γίγαντα. Ὅσα παιδιὰ εἴχαμε δεκάρα καί... Θάρρος, μπήκαμε. Καί, ὄχι χωρὶς κάποιο τρέμο, βρεθήκαμε μπροστὰ στὴ ζωγραφιὰ ζωντανεμένη. Ὁ ὑδροκέφαλος, ὁ κεφαλάρας, καθόταν σταυροπόδι ἐπάνω σ' ἕνα κασόνι. Χωρὶς ὑπερβολή, τὸ κεφάλι του μονάχο ἦταν ὅσο ὅλο τἄλλο του σῶμα. Ἕνα κρανίο πελώριο, ὁλοστρόγγυλο καὶ σχεδὸν φαλακρό, γιατί ποῦ νὰ βρεθοῦν τόσα μαλλιὰ νὰ τὸ σκεπάσουν!.. Τὸ πρόσωπο ὅμως, μπροστὰ στὸ κρανίο, φαινόταν μικρό. Μικρὰ μάτια — σχετικῶς πάντα, — μικρὴ μύτη καὶ μικρὸ στόμα μ' ἕνα λεπτὸ μουστακάκι. Καθόλου ἄγρια φυσιογνωμία. Κι' ἕνα ὕφος ἀγαθὸ καὶ σὰν πονεμένο. Ἔβλεπες τὸ δυστυχισμένο πλάσμα ποὺ εἶχε ὅλη τὴ συναίσθηση τῆς ἀσχήμιας του καὶ τῆς κατάντιας του: τέρας-θέαμα.

— Τρῶς πολύ; τὸν ρώτησε κάποιος ἀπὸ τοὺς γύρω του κεχηναίους.

— Χμ! ἔτσι κι' ἔτσι, ἀποκρίθηκε ὁ ὑδροκέφαλος μὲ δυσκολία καὶ μὲ μιὰ φωνίτσα σὰν παιδιοῦ.

— Πόσο χρονῶν εἶσαι; τὸν ρώτησε ἄλλος.

— Εἰκοσιπέντε, εἰκοσιέξη...

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι;

— Ἀπὸ τὸ Μοριᾶ.

— Τὸ κεφάλι σοῦ πονάει;

— Μὲ βαραίνει.

Καὶ φαινόταν, ἀλήθεια, πὼς τὸ κεφάλι ἐκεῖνο τὸν βάραινε. Μὲ κόπο, ἔλεγες, τὸ κρατοῦσε σὲ ἰσορροπία στὴ μέση τῶν ὤμων του. Κάθε στιγμὴ τοῦ ἔγερνε δεξιὰ κι' ἀριστερά. Κι' ἀκόμα φαινόταν πὼς ὁ κακόμοιρος εἶχε διαρκῶς τὸ νοῦ του στὸ κεφάλι του. Εἶχε ὅμως καὶ γνῶ μέσα στὸ κεφάλι ἐκεῖνο; Ὄχι καὶ πολύ. Ὁ νοῦς τοῦ ὑδροκέφαλου, ἀπὸ τὴν ὁμιλία του, τὴν ἔκφραση τῶν ματιῶν του, τῆς φυσιογνωμίας του, μοῦ φαινόταν κάτω τοῦ κοινοῦ. Μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν καθαυτὸ ἠλίθιος, δὲν ἦταν ὅμως οὔτε ἔξυπνος, οὔτε κἂν πονηρός. Κι' αὐτὸ πάλι μιὰ ἀντίθεση πρὸς τὸν ὄγκο τοῦ κεφαλιοῦ του. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ, βλέπετε, νἄχῃ κανεὶς μεγάλο κεφάλι γιὰ νὰ εἶναι καὶ «μεγάλο κεφάλι». Πρέπει νὰ μὴν τὄχει καὶ γεμάτο πίτουρα, ἄχερα, ἀέρα ἢ... νερό. Ἐδῶ μὴ ὁ κεφαλάρας αὐτὸς ἦταν μεγαλοφυΐα...

Ἀλλὰ πῶς τὸν θυμήθηκα σήμερα;... Εἶναι λιγάκι περίεργο: Εἶδα τὸν ἀνιψιό μου μὲ τὰ ἀεροπλανάκια ποὺ σᾶς

Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

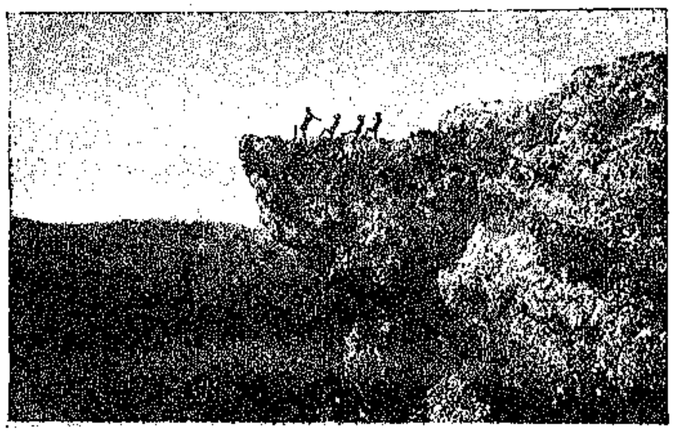

ΡΥΘΜΙΚΗ ΣΤΟ ΝΗΣΟΣ ΤΗΣ ΛΗΜΝΟΥ
Ἀμαζὼν — Β' Βραβεῖον

μοιάζει μ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ τὸ κεφάλι του εἶναι σχεδὸν ὅσο ὅλο τἄλλο του σῶμα. Μ' ἕναν ὑδροκέφαλο.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ὁμιλία μὲ τὸν ἀνιψιό μου, θυμήθηκα τὸ τέρας ποὺ εἶχα ἰδεῖ ὅταν ἤμουν μικρός. Καὶ μολονότι ἡ παρομοίωση τῆς Ἑλλάδας μὲ ὑδροκέφαλο εἶναι «παλιὰ δουλειά», ἔμεινα κάμποσο νὰ τὴ συλλογίεμαι καὶ νὰ συγκρίνω τὴ χώρα μας μὲ τὸ τέρας ἐκεῖνο... Μπορεῖ νὰ ζήσῃ καλὰ ἕνας ὀργανισμός, — εἴτε ἄνθρωπος, εἴτε κράτος, — ὅταν τὸ κεφάλι του εἶναι τόσο μεγάλο καὶ τὸ σῶμα του τόσο μικρό;.. Λογαριάζεται γι ἄνθρωπος ἕνας ὑδροκέφαλος; Λογαριάζεται γιὰ Κράτος μιὰ μεγάλη πρωτεύουσα ποὺ ἀπορροφᾷ τὰ πάντα καὶ κάνει ἀτροφικὲς τὶς ἐπαρχίες; Κοιτάξετε τὰ εὐτυχισμένα Κράτη, καὶ τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρά. Ἡ Ἰταλία ἔχει δέκα πόλεις ποὺ καλλιμιὰ εἶναι σὰ μιὰ ἀληθινὴ πρωτεύουσα. Τὸ ἴδιο ἡ Γερμανία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Ἑλβετία, ἡ Δανία, ἡ Ὁλλανδία... Ἂς ἀφίσουμε δὰ τὴν Ἀμερική... Ἐκεῖ-πέρα οἱ ἄνθρωποι δὲν πάνε νὰ μαζευθοῦν, νὰ στριμωχθοῦν ὅλοι σ' ἕνα μέρος καὶ νἀφήσουν τἄλλα τους ἔρημα. Ἀκόμα καὶ τὸ Παρίσι, τὸ μαγικὸ Παρίσι, περισσότερο τραβᾷ τοὺς ξένους παρὰ τοὺς Γάλλους τοὺς ἴδιους. Ἐμεῖς ὅμως οἱ Ρωμιοὶ δὲν κοιτάμε παρὰ πῶς νὰ ξεκάνουμε τὸ σπίτι μας, τὸ χωράφι μας, τἀμπέλι μας, τὸ μαγαζί μας στὴν ἐπαρχία, γιὰ νἀρθοῦμε νὰ ζήσουμε στὴν «πρωτεύουσα».

Ἀπ' αὐτὴ τὴν τάση, παιδιά μου, ποὺ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1833, — ἀφότου δηλαδὴ ἡ πρωτεύουσα μεταφέρθηκε στὰς «κλεινὰς Ἀθήνας» — καὶ ποὺ ἐξακολουθεῖ δυστυχῶς ὡς σήμερα, τὸ Κράτος μας ἔγινε, κι' ὁλοένα γίνεται περισσότερο ὑδροκέφαλος. Συντρέχουν βέβαια κι' ἄλλες περιστάσεις, τὰ τελευταῖα χρόνια μάλιστα μὲ τοὺς πολέμους καὶ τὶς συμφορές. Ἀλλὰ πάντα ἡ τάση ἐκείνη εἶναι ἡ ἀρχικὴ αἰτία. Κι' ὅσοι ἀγαποῦν τὴν πατρίδα τους καὶ θέλουν νὰ τὴν ἰδοῦν εὐτυχισμένη, πρέπει νὰ πολεμήσουν τὴν τάση. Προπάντων στὸν ἑαυτό τους, ἂν τὴν ἔχουν οἱ ἴδιοι... Δὲν ἐννοῶ νὰ μὴν τὸ κουνᾷ κανεὶς ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Κάποτε βέβαια θὰ φύγῃ, νὰ σπουδάσῃ, νὰ μάθῃ κόσμο. Ἀλλὰ νὰ γυρίσῃ, νὰ μείνῃ καὶ νὰ ἐργασθῇ ἐκεῖ. Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι τὄνειρο τοῦ πατριώτη. Κι' ὅταν τὄνειρο αὐτὸ τὸ ἔχουν πολλοί, ὅταν τὸ τρέφουν

οἱ περισσότεροι, ἡ μικρὴ πατρίδα γίνεται μεγάλη. Ἡ πρωτεύουσα δὲν μεγαλώνει τόσο δυσανάλογα κι' ἐπικίνδυνα. Κι' ἄλλες πόλεις σχηματίζονται στὸ Κράτος, ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσῃ τόσο καλὰ ὅσο καὶ στὴν πρωτεύουσα. Καὶ τὸ Κράτος αὐτὸ παύει νὰ παρουσιάζει τὴν οἰκτρὴ ὄψη ἑνὸς ὑδροκέφαλου. Γίνεται ὀργανισμὸς ἰσορροπος, ἀνάλογος, ἄρτιος κι' εὐτυχισμένος...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ βαρκάρης πήγαινε κάθε φορά, ἄφινε τὸν ἐπιβάτη του καὶ ξαναγύριζε νὰ πάρῃ ἄλλον. Μόνον ὁ Πιστὸς πέρασε κολυμπώντας. Μ' αὐτὸς δὲν φοροῦσε ροῦχα, οὔτε κρατοῦσε τίποτε πάνω του ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ βραχῇ.

Ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος δὲν ἦταν πιὰ βαλτῶδες, οἱ πεζοπόροι προχώρησαν λοξὰ γιὰ νὰ πλησιάσουν πάλι τὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Ἔφθασαν ἐκεῖ κατὰ τὶς δέκα, ἔφαγαν, ξεκουράσθηκαν κι' ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους πρὸς τὰ βορεινά.

Ἤποτα δὲν ἔδειχνε πὼς ἡ ἀπέναντη ὄχθη ἦταν κοντά, κι' ὁ ὁρίζοντας στὴν ἀνατολὴ ἦταν μιὰ καμπύλη ποὺ ἔνωνε τὸν οὐρανὸ μὲ τὸ νερὸ τῆς λίμνης. Ὁ Δόνιφαν ὅμως κοίταξε καλὰ μὲ τὸ τηλεσκόπιο κι' εἶπε:

— Νὰ κι' ἡ ἄλλη ὄχθη!

Γύρισαν ὅλοι κατὰ κεῖ ποὺ τοὺς ἔδειχνε καὶ ξεχώρισαν μερικὰ δένδρα ποὺ πρόβαλαν τὴν κορυφή τους ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερά. Ἦταν ἡ μεσημβρινὴ ὄχθη.

— Νὰ μὴ σταθοῦμε, εἶπε ὁ Γόρδων, μήπως μπορέσουμε νὰ φθάσουμε κεῖ πρὶν νυκτώσῃ.

Προχώρησαν κι' ὡς τὸ δειλινὸ ἔφθασαν στὴν ποθητὴ ἄκρη τῆς λίμνης. Τὸ μέρος αὐτὸ οὔτε δένδρα εἶχε, οὔτε θάμνους, οὔτε χόρτα. Μόνο βρύα καὶ λειχῆνες ξερές. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχαν ξύλα ν' ἀνάψουν φωτιά, δείπνησαν μὲ τὰ τρόφιμα ποὺ κουβαλοῦσαν μαζί τους. Ἔπειτα ἔστρωσαν στὴν ἄμμο τὰ σκεπάσματά τους καὶ ξαπλώθηκαν νὰ κοιμηθοῦν.

Ἤποτα δὲν ἐτάραξε ὁλόγυρτα τὸν γλυκύτατό τους ὕπνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ἡ ἐπιστροφή. — Ἐκδρομὴ πρὸς τὰ δυτικά. — Ἕνα χρήσιμο δένδρο. — Χείμαρρος. — Νύχτα ἀνήσυχη. — Ὁ Βάξτερ. — Δεύτερη σπηλιά.

Διακόσια περίπου βήματα ἀπὸ τὸν ὁρμίσκο, ἦταν ἕνας ἀμμόλοφος ὡς πενήντα πόδια ψηλός, σκοπιὰ κατάλληλη γιὰ νὰ παρατηρήσουν τὴν περιοχή. Κι' ἅμα βγῆκε ὁ ἥλιος, ἀνέβηκαν στὴν κορυφὴ ἐκείνη καὶ κοίταξαν μὲ τὸ τηλεσκόπιο πρὸς τὰ βορεινά. Κατὰ τὸ γεωγραφικὸ χάρτη, ἡ ἀμμώδης ἔρημος ἔφτανε ὡς τὴ θάλασσα. Ἀλλὰ δὲν φαινόταν ἡ παραλία, γιατὶ ἀπεῖχε τουλάχιστο δώδεκα μίλλια. Κ' ἔκριναν περιττὸ νὰ προχωρήσουν περισσότερο πρὸς τὰ βορεινὰ τοῦ νησιοῦ τους.

— Καὶ τώρα τί κάνουμε; ρώτησε ὁ Κρός.

— Θὰ γυρίσουμε ἀπὸ κεῖ ποὺ ἤλθαμε, ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων.

— Μὰ νὰ φᾶμε πρῶτα κάτι τί, εἶπε ὁ Σέρβης.

— Βεβαιότατα; Στρώστε τὸ τραπέζι! φώναξε φαιδρὰ ὁ Οὐέπ.

— Δὲν εἶναι ὅμως καλύτερα νὰ γυρίσουμε ἀπ' ἄλλο δρόμο; ἐπρότεινε ὁ Δόνιφαν.

— Κι' αὐτὸ γίνεται, ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων.

«Ἂς πλησιάσουμε σιγὰ χωρὶς νὰ μᾶς ἰδοῦν...»

— Νομίζω μάλιστα, ἐπρόσθεσε ὁ Δόνιφαν, ὅτι ἡ ἐξερεύνησή μας θὰ ἦταν τέλεια ἂν τριγυρίζαμε τὴ δεξιὰ ὄχθη τῆς λίμνης.

— Εἶναι μακριά, εἶπε ὁ Γόρδων. Κατὰ τὸ γεωγραφικὸ χάρτη, πρέπει νὰ κάμουμε σαράντα τουλάχιστο μίλλια, δηλαδὴ πέντε ἡμερῶν δρόμο. Κι' αὐτὸ ἂν δὲν παρουσιασθῇ κανένα ἀπρόοπτο...

Θ' ἀνησυχοῦσαν πολὺ στὴ σπηλιά. Εἶναι περιττὸ νὰ τοὺς βάλουμε σὲ τόση ἀνησυχία.

— Κι' ὅμως κάποτε θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐξερευνηθῇ κι' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ νησιοῦ, εἶπε ὁ Δόνιφαν.

— Ἐννοεῖται, εἶπε ὁ Γόρδων. Πρὸς τὸ παρόν, γιὰ νὰ μὴ γυρίσουμε ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο, προτείνω ν' ἀκολουθήσουμε τὴν ὄχθη τῆς λίμνης ὡς τὸ ποτάμι ὅπου σταθμεύσαμε προχθές, κι' ἀπὸ κεῖ νὰ βαδίσουμε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν ἀπόκρημνη ἀκτή.

Αὐτὸ ἔγινε δεκτό. Τὰ παιδιὰ ροβόλησαν τὴν πλαγιὰ τοῦ ἀμμόλοφου, ἔφαγαν λίγο στὸ πόδι, τύλιξαν τὰ σκεπάσματά τους καὶ ξεκίνησαν.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν λαμπρός. Τὸ πρωϊνὸ ἀεράκι μόλις ρυτίδωνε τὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης. Ἂν ὁ καιρὸς βαστοῦσε ἔτσι τριανταέξη ἀκόμη ὧρες, τί ἄλλο ἤθελαν; Ὁ Γόρδων λογάριαζε ὅτι θὰ ἔφθαναν στὴ σπηλιὰ τὴ μεθεπομένη.

Ὡς τὶς ἑντεκα, ἔκαμαν ἄκοπα τὰ ἑννιὰ μίλλια ποὺ χώριζαν τὴν ἄκρη τῆς λίμνης ἀπὸ τὸ ποτάμι. Ἐκεῖ ὁ Δόνιφαν σκότωσε δυὸ μεγάλα πουλιά, πρὸς μεγάλη χαρὰ τοῦ Σέρβη ποὺ ἦταν πάντα πρόθυμος νὰ μαδᾷ κάθε πουλί, νὰ τὸ ἀνοίγῃ, νὰ τὸ καθαρίζῃ καὶ νὰ τὸ κάνῃ ψητό.

Πέρασαν τὸ ποτάμι μὲ τὴ βαρκούλα καὶ κάθησαν νὰ φᾶνε τὰ πουλιὰ ποὺ μαγείρεψε ὁ Σέρβης.

— Τώρα ποὺ εἴμαστε στὸ δάσος, εἶπε ὁ Γόρδων, ἐλπίζω νὰ βρῇ εὐκαιρία κι' ὁ Βάξτερ νὰ πιάσῃ κανένα ζῶο μὲ τὸ μηχάνημά του.

— Νὰ ἰδοῦμε, εἶπε ὁ Δόνιφαν, ἂν καὶ δὲν ἔχω μεγάλη πεποίθησῃ στὸ λουρὶ μὲ τὶς σφαῖρες τοῦ Βάξτερ.

— Οὔτ' ἐγώ! εἶπε κι' ὁ Κρός.

Μὰ καὶ τἄλλα παιδιὰ ἔβλεπαν μὲ δυσπιστία τὸ μηχάνημα τοῦ Βάξτερ...

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἐξακολούθησαν τὴν πορεία τους μέσα στὸ δάσος, ποὺ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἦταν κάπως ἀραιότερο. Οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἰσχωροῦσαν καὶ τὸ φώτιζαν λαμπρά. Λογῆς-λογῆς ἀγριολούλουδα σκέπαζαν τὴ χλόη ποὺ σκέπαζε παντοῦ τὸ ἔδαφος. Καὶ τὰ παιδιὰ ἔκοψαν ἀπ' αὐτὰ τὰ ὡραιότερα καὶ στόλισαν τὸ στῆθος τους.

Ὁ Γόρδων, ποὺ εἶχε πολλὲς βοτανικὲς γνώσεις, ἀνακάλυψε ἐκεῖ κι' ἕνα δεγδρύλλιο φουντωτό, μὲ φύλλα ἀτελῶς σχηματισμένα καὶ μὲ ἀγκάθια μεγάλα. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τ' ἀγκάθια ἦταν ὁ καρπός, μικρὸς σὰ μπιζέλι καὶ κοκκινωπός.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Φ. Ι. Π. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΝΑΥΑΓΙΟ

Μιὰ μέρα, ποὺ ἡ θάλασσα ἦταν γαληνεμένη, ὁ οὐρανὸς ξάστερος καὶ τὸ λεπάκι τσουχτερό,—πρᾶγμα σπάνιο τὸ χειμῶνα, —κατέβηκα στὴν ἀμμουδιὰ καὶ κάθησα σ' ἕνα μικρὸ μαρμαράκι κοντὰ στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ θαυμάσω αὐτὴ τὴν ὄμορφη μέρα.

Τὰ μικρὰ κυματάκια ἔταιζαν ἤσυχα - ἤσυχα καὶ μ' ἕνα σιγανὸ βουητὸ τὰ μικρὰ ἄσπρα χαλίκια τῆς ἀμμουδιᾶς.

Οἱ βαρκάρηδες ἔριχναν στὴ θάλασσα τὶς βάρκες των, γιὰ νὰ φαρέψουν τώρα, ποὺ ἡ θάλασσα εἶχε ἡσυχάσει. Στὸ πέλαγος φαινόταν ὁ καπνὸς ἑνὸς βαποριοῦ, ποὺ σκορπιζόταν δῶ καὶ κεῖ, κι' ἀλλοῦ καινένα καΐκι ἢ καμμιὰ βάρκα.

Θὰ κόντευε μεσημέρι, ὅταν ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ φουσκώνῃ καὶ τὰ κύματα, ποὺ δὲν ἀργήσανε νὰ σηκωθοῦν πολὺ μεγάλα, νὰ σκάζουν μὲ κρότο στὰ μάρμαρα, πηδῶντας πρὸς τὴ δύση λίγα πῶ μακρυὰ μέσα στὴ θάλασσα, καμμιὰ δεκαριὰ ὧρες ἀπ' τὴ στεριά. Μαῦρα σύγνεφα σκέπασαν τὸν οὐρανό, ὁ ἥλιος χάθηκε κι' ἄρχισε νὰ φυσᾷ δυνατὸς ἀέρας. Ἐτοιμαζόμουνα νὰ φύγω ἀπ' τὴν ἀμμουδιά, ὅταν ἄκουσα νὰ ἔρχονται ἀπ' τὸ μῶρος ποδιὰν τὰ μάρμαρα, πνιγμένες φωνές, ποὺ καλοῦσαν σὲ βοήθεια.

Προχώρησα πρὸς τὰ κεῖ, ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος τῆς ἀμμουδιᾶς, καὶ εἶδα κάτι λυπημένο. Ἕνας ἄνθρωπος ἦταν σὲ μιὰ βάρκα, ποὺ σπαρνόταν ἀπὸ τὰ κύματα πρὸς τὰ βράχια, κι' ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ πνιγόταν ἀπ' τ' ἀγριεμένα κύματα.

Καθὼς ἔβλεπα, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐπειδὴ εἶδε πὼς ἡ θάλασσα εἶχε ἡσυχάσει, θέλησε νὰ ρίξῃ τὴ βάρκα του γιὰ νὰ φαρέψῃ καὶ νὰ φέρει στὰ καϋμένα παιδιά του ἕνα κομμάτι ψωμί. Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ πάῃ μακρυά, καὶ μονομιᾶς τὰ κύματα μεγάλωσαν κι' ἄρχισαν νὰ ρίχνουν τὴ βάρκα στὰ βράχια. Ἔτσι ὁ βαρκάρης, ποὺ πολλὲς φορὲς τὸ κῦμα τὸν ἔριχνε μέσα στὴ θάλασσα, μὲ μεγάλη δυσκολία ξαναμπαίνει, κι' ἡ βάρκα ἔμενε στὴν τύχη τῶν κυμάτων, ποὺ τὴν πετοῦσαν δῶ κι' ἐκεῖ σὰν καρυδόφλουδο.

Πότε σκέπαζιν τὸ βαρκάρη καὶ πότε ἄφηναν νὰ φανῇ τὸ κεφάλι του, ὁπότανε ξεφώνιζε κραυγὲς ἄγριες: «βοήθεια, βοήθεια!..» καὶ πάνοντας μὲ τὰ χέρια του τὴν κουπαστή, προσκαθοῦσε νὰ σώσῃ τὴ βάρκα.

Ἀλλ' οὔτε αὐτός, οὔτε ἡ βάρκα μποροῦσαν νὰ γλυτώσουν, ἂν δὲν ἔρχόταν καμμιὰ βοήθεια ἀπ' ἔξω. Τὰ παιδιά του κι' ἡ γυναῖκα του εἶχαν τρέξει κ' ἔκλαιγαν καὶ θρηνοῦσαν.

Πολλοὶ ἄνθρωποι μαζεύτηκαν στὴν ἀμμουδιὰ κι' ἀπὸ παντοῦ ἀκούγονταν «πρόσεχε! φύγε γιατί θὰ πνιγῇς» κ' ἄλλες πολλὲς συμβουλές. Ἀλλὰ ὅλοι ἦταν μόνο συμβουλές, χωρὶς ὅμως νὰ βοηθῇ κανένας τὸν δυστυχισμένον ἄνθρωπο, ποὺ μὲ κίνδυνο νὰ πνιγῇ προσπαθοῦσε νὰ σώσῃ τὴ βάρκα του, τὴ μόνη του περιουσία.

Τέλος, ἐνῶ τὰ κύματα, ποὺ ὁλούνα ἀγρίευαν κι' ἤθελαν νὰ τοὺς καταπιοῦν, πετοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὴ βάρκα μὲ τὸ βαρκάρη, τρεῖς ἄνθρωποι ρίχτηκαν στὴ θάλασσα μὲ τὰ ροῦχα των καὶ πῆγαν στὴ βάρκα ποὺ κινδύνευε...

Ὁ ἕνας ἄρπαξε ἕνα σχοινὶ τῆς βάρκας, τὴν ἔρριξε ἔξω καὶ τὸ ἔδωσε στοὺς ἄλλους, ποὺ ἀρχίσανε νὰ τὴν τραβοῦν. Ἀφοῦ γιὰ τελευταία φορὰ πετάχτηκε ἀπὸ τὰ κύματα σ' ἕνα βράχο, ἡ βάρκα σύρθηκε στὴν ἀμμουδιά. Ἦταν σπασμένη ὅλη ἀπὸ κάτω καὶ πολλὰ πράγματα, εἶχαν χαθεῖ ποὺ ἦταν μέσα. Ὁ βαρκάρης ἦταν κατεξασχισμένος, κουρελιασμένος καὶ λαχανιασμένος· καθὼς δὲ βγῆκε καὶ εἶδε τὴ βάρκα σὲ τέτοια θέση, ἀναστέναξε βαθιὰ καί, μὲ τὰ παιδιά του καὶ τὴ γυναῖκα του, ἔφυγε λυπημένος καὶ μουσκεμένος στὸ σπίτι του.

Φαέθων

ΤΟ ΡΟΛΟΓΙ

Τὶκ τάκ, τὶκ τάκ!

Πόσο σπαραχτικὸ μοῦ φαίνεται ὅταν ἀκούω τὴ νύχτα μέσα στὴ σιγαλιὰ καὶ στὴ μοναξιὰ τὸ ρολόγι νὰ χτυπᾷ!

Κάθε χτύπημά του εἶναι μονότονο καὶ μαθηματικό· δὲν μετρᾷ ποτὲ ἄλλο παρὰ τὴν κίνηση τῆς ζωῆς.

Ὅταν τὸ σκοτάδι καὶ ὁ ὕπνος ἀγκαλιάζουν τὴ γῆ, ὅλα σωπαίνουν· μόνο τὸ ρολόγι ἐξακολουθεῖ νὰ σημειώνει κρὰ καὶ ἠχηρά, τὰ δευτερόλεπτα ποιά... ἀλλοίμονο! ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ξαναγυρίσουν.

Τριὰ μένα κάθε χτύπημα τοῦ ρολογιοῦ εἶναι μιὰ ἀνατριχίλα.

Πόσο ὅμως παρήγοροι εἶναι οἱ χτύποι του στὸν ἄμοιρο ἄρρωστο ποὺ εἶναι κατάκοιτος καὶ δὲν ἔχει ἄλλη συντροφιὰ παρὰ μιὰ λάμπα (ποὺ τὸ φῶς της τρεμοσβύνει στὸ ἐλάχιστο φύσημα τοῦ παγωμένου βοριᾶ) καὶ τὰ χτυπήματα τοῦ ρολογιοῦ.

... Ἡ ζέστη τὸν καίει καὶ τὸ μετωπό του νομίζεις ὅτι βγάζει φωτιές.

Εἶναι ἀναίσθητος· καὶ ὅμως οἱ μονότονοι χτύποι τοῦ ρολογιοῦ μοιάζουν σὰ νὰ τοῦ λέγουν ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη. Ζῇ, ἀναπνέει, καὶ ἴσως... δὲν ἔρθασε ἡ σιγμὴ ποὺ πρέπει ν' ἀφήσῃ σ' αὐτὴ τὴ γῆ τὸ ἄψυχο κορμί του.

Ἂν εἶναι ὅμως γραφτὸ τοῦ ἄμοιρου νὰ σβύσῃ γιὰ πάντα, ποιὸς ἄλλος παρὰ τὸ ρολόγι θὰ λογαριάσῃ μ' ἕνα ἤρεμο καὶ ξερὸ ρυθμὸ τὰ δευτερόλεπτα τῆς ἀγωνίας του!

Ὅλοι οἱ δικοί του θὰ στέκονται μπροστά του μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια· μόνο τὸ ρολόγι θὰ μένει ἀσυγκίνητο.

. . . . . .

Ἀλλοίμονο! Τὸ ρολόγι μὲ τὸ ἴδιο κρύο χτύπημά του σημαίνει τὴν εὐτυχισμένη στιγμὴ ποὺ μιὰ νέα ὕπαρξη πρωτοβλέπει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ μὲ τὸ ἴδιο ξερὸ χτύπημα σημαίνει τὴ στιγμὴ ποὺ ἔρθασε νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχούλα της στὸν Πλάστη.

Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΗ

Ἤδρα τὸ σκιερὸ δρομάκο ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Ἡ καρδιά μου ἦταν βαθειὰ λυπημένη. Μιὰ βαρειὰ μελαγχολία πλάκωνε τὴν ψυχή μου.

Τὰ μάτια μου κάποτε βούρκωναν· δὲν εἴμουνα τὴ δύναμη νὰ κλάψω.

Προχωροῦσα ἄσκοπα· δὲν ἔβλεπα γύρω μου· ἤταν σιγαλιά...

Τώρα μποροῦσα τὰ δέντρα νὰ συγοφιλιάζουν τίποτα, μποροῦσα τὰ πουλιὰ νὰ τιτίβιζαν κάτι, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἄκουγα.

Ὅταν ἡ καρδιὰ εἶναι θλιμμένη, οἱ αἰσθήσεις δὲν λειτουργοῦν. Στιμάτουν κι' αὐτές, ὅπως καὶ τὰ μάτια πλανῶνται χωρὶς νὰ βλέπουν, ὅπως καὶ τὸ μυαλὸ ἀδρανεῖ.

Τραβοῦσα ὅλο μπροστά... Βρῆκα μιὰ πέτρα... κάθησα. Τὸ χέρι μου ἀκούμπησα στὸ κεφάλι μου καὶ κοίταξα. Τί; Τίποτα... Σωρικὰ ἄκουσα ἕναν ἦχο περίεργο, ἕνα κρότο ἰουντό, σιγαλά, βαυβό, διακεκομμένο· ὅπως κάνει ἡ σταγόνα τοῦ νεροῦ ποὺ στάζει...

Γύρισα γύρω μου καὶ κοίταξα. Τὸ βλέμμα μου σταμάτησε σ' ἕνα πεῦκο πελεκημένο. Παρακολούθησα μιὰ σταγόνα ρετσινιοῦ ποὺ κυλοῦσε ἀργὰ κι' εἶδα ὅτι πέρτοντας στὸ τσεκεδάκι ποὺ εἶχαν χαμρώσει γιὰ νὰ τὸ μαζεύει, ἄφηνε τὸν ἦχο αὐτό. Ἀφιερωμένα παρακολούθησα μερικὲς σταγόνες ρετσινιοῦ ποὺ κυλοῦσαν ἀπόνω στὸ κορμὶ τὸ πελεκημένο, κι' ἔπεφταν.

Μοῦ φάνηκε τότε, ὅτι δὲν ἦταν ἕνας ἁπλὸς ἦχος, ἁπόνω στὸ πληγωμένο κορμὶ τὸ σύριαμα τῆς σταγόνας ἀπ' τὸ ρετσίνι, ἀλλὰ ἕνα βαθὺ παράπονο. Καὶ ὁ βουβὸς ἐκεῖνος κρότος ποὺ ἔκανε πέφτοντας, πῶς ἤτανε λυγμός.

Οἱ βαθιὰ θλιμμένοι τοὺς λυπημένους νοιώθουν. Καὶ σιγά, σιγά, ἄκουγα τὸ δένδρο νὰ μιλᾷ, καταλάβαινα τὴ γλῶσσα του τὴν παράξενη καὶ τὸ πνιχτό του κλάμα.

—«Πεθαίνω, ἔλεγε, πεθαίνω. Κάθε σταγόνα ποὺ πέφτει εἶναι ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴ ζωή μου, μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ αἷμα μου. Προσπάθησα ν' ἀντισταθῶ μὲ ὅλη μου τὴ δύναμη, δὲν μὲ κατάλαβαν, δὲν μ' ἔννοιωσαν. Ὅσο πικρὰ κι' ἂν φάναξα μὲ τὰ φύλλα μου, ὅσο δυνατὰ κι' ἂν κούνησα τὰ κλαδιά μου, τὸ πελέκυ ἔπεσε βαρὺ ἁπάνω μου καὶ μούσκωσε τὴ σάρκα. Σκληροὶ ἄνθρωποι, σὲ τί θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ τὸ αἷμα μου ποὺ μοῦ στερεῖτε. Θὰ πεθάνω, τὸ ξέρω. Πεθαίνω ἀργὰ καὶ βλέπω τὴ ζωή μου νὰ φεύγει στάλα, στάλα. Ἤθελα νὰ θεριέψω τὰ κλαδιά μου, τὰ παρακλάδια μου, ἀλλὰ δὲν μπορῶ. Ἡ δύναμή μου φεύγει ἀπὸ κεῖ. Μπόρεσα κι' ἐπούλωσα τὴ μιὰ πληγὴ τὴν πρώτη, ἦρθε ἄλλη. Ὑποφέρω...»

Καὶ οἱ στάλες τοῦ ρετσινιοῦ, μιά, μιά, ἀφοῦ σερνόνταν σιγὰ στὸ πληγωμένο σῶμα, ἔπεφταν στὸν τενεκὲ τὸν καρφωμένο ἀπάνω στὸ δέντρο, ἀφήνοντας σὰν ἀντίχτυπο λυγμὸ τὸν παράξενο ἐκεῖνον ἦχο. Καὶ τότε τὸ δέντρο, βλέποντας τὸ χυμὸ του νὰ φεύγῃ ἀπὸ πάνω του, ἄφισε ἕνα φρικτὸ παράπονο, τὸν τελευταῖο θρῆνο:

— Πονῶ! Πεθαίνω!....

Ἐννοιωθα τὰ δάκρυά μου νὰ πέφτουν καυτὰ στὰ χέρια μου. «Ὦ! ψυχὲς πονεμένες, ὦ ψυχὲς ποὺ λυπᾶστε. Θυμηθῆτε το πάντα: Παντοῦ ὑπάρχουν καὶ πιὸ δυστυχισμένοι.»

Σήκωσα στὸ κονεμένο δέντρο, ἀγκάλιασα τὸ πληγωμένο κορμὶ καὶ ξέσπασα σὲ κλάμα πικρό...

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΑΘΗΝΑ

Ἔφευγα χαρούμενος ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῆς ἀγαπητῆς Διαπλάσεως, ὅπου εἶχα πάει νἄφήσω ἕνα γράμμα μου.

Ἐπειδὴ δὲν ἤμουν καὶ πολὺ βιαστικός, σκέφθηκα νὰ κάνω ἕνα γύρο ὡς τὸ Μοναστηράκι, ὅπου θὰ ἔπερνα τὸ «10» νὰ γυρίσω σπίτι μου.

Πρέπει νὰ σημειώσω πὼς ἡ ἀπόσταση ἀπ' τὴν ὁδὸ Εὐριπίδου, ὅπου εἶναι τὰ γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως, μέχρι τὸ Μοναστηράκι, εἶναι ἐλαχίστη.

Μὰ τί θόρυβος, Θεέ μου, σ' αὐτὸν τὸν πλατὺ δρόμο καὶ τί διάλεκτοι: Κοσμόπολη σωστὴ ἡ Ἀθήνα μας!

Εἶναι ὁ δρόμος τῆς Ἀγορᾶς. Κόσμος πηγαινοέρχεται καὶ μπορεῖς στὸ πρόσωπο τοῦ καθενὸς νὰ κάνῃς μάθημα πρώτης τάξεως φυσιογνωσικῆς: Ἄλλονῶν τὸ πρόσωπο εἶναι χαμρούμενο κι' ἀλλονῶν θλιμμένο. Ἄλλος γελάει σαρκάζοντας, ἀλλ' ἐκεῖ κάποιο χαμίνι χαχανίζει.

Περπατοῦσα σιγά, ἐξετάζοντας τὸ κάθε τί. Ἐκεῖ σὲ μιὰ πάροδο, ποὺ πάει κατὰ τοῦ «Ψυρρῆ» ξεπρόβαλλε ἕνας «κούτσαβος», ὅπως λαγόνταν παλαιότερα οἱ «βλάμηδες»: «—Μανάκι μου, μανάκι μου...» τραγουδεῖ μὲ βραχνιασμένη φωνή. »—Λοιπόν, σύμφωνοι», λέει πιὸ κεῖ κάποιος. Ἕνα c'est trop tard πέρασε τρέχοντας στ' αὐτιά μου, κι' ὅσο νὰ γύρισω νὰ δῶ, τούρκικα ἀκούστηκαν ἀπὸ κάτι πρόσφυγες ποὺ περνοῦσαν, ρὲ παλιὰ ροῦχα καὶ χρυσὰ σκουλαρίκια.

Εἶμαι στὸ Μοναστηράκι καὶ περιμένω τὸ τράμ. Καμμιὰ εἰκοσαριὰ λούστροι χαλοῦν τὸν κόσμο, χτυπώντας τὶς βούρτσες ἁπάνω στὰ κασσέλια τους:

—«Λούστρο, ἐδῶ. Νὰ τὰ ξεσκονίσουμε, ἀφεντικό;»

Τέλος πέρασε τὸ τράμ, κι' ἔτσι ἐγὼ γλύτωσα ἀπ' τὶς φωνὲς τῶν λούστρων καὶ σεῖς ἀπ' τὴ φλυαρία μου.

Νάρκισσος

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Η ΣΟΥΠΑ ΤΟΥ ΕΓΓΛΕΖΟΥ

Ἕνας Ἄγγλος ἀρχαιολόγος, μόλις κατέβηκε ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι, κουρασμένος καὶ πεινασμένος, μπῆκε στὸ πρῶτο ἑστιατόριο ποὺ ἀπάντησε, ἐκάθησε καὶ ζήτησε μιὰ σούπα.

Τσακίστηκαν νὰ τοῦ φέρουν.

—Ντὲν μπορῶ φάγκω αὐτὴ σούπα! λέγει ὁ Ἄγγλος.

Τσακίστηκαν νὰ τοῦ φέρουν ἄλλη.

Ὁ Ἄγγλος τὰ ἴδια:

—Ντὲν μπορῶ φάγκω αὐτὴ σούπα!

Τοῦ ἔφεραν καὶ τρίτη. Τὰ ἴδια. Δὲν ἤξεραν πιὰ τί νὰ κάμουν, ὅταν ὁ Νώντας, ποὺ παρακολουθοῦσε ἀπέξω αὐτὴ τὴ σκηνή, τοὺς φωνάζει:

—Μὰ φέρτε του κι' ἕνα κουτάλι τοῦ χριστιανοῦ! πῶς θέλετε νὰ φάῃ σούπα;

Ἀπὸ τὴ μεγάλη προθυμία νὰ περιποιηθοῦν τὸν Ἐγγλέζο, ξεχνοῦσαν κάθε φορὰ νὰ τοῦ φέρουν καὶ κουτάλι!

Ἐπιτέλους τοῦ ἔφεραν, ὁ ἀρχαιολόγος ἔφαγε τὴ σούπα του, τὴν πλήρωσε, καὶ στὸ γκαρσόνι, ἀντὶ γ' ἄλλο πουρμπουάρ, ἔδωσε... τὸ κουτάλι.

Ὁ Νώντας, ἀπέξω, ἀκόμα γελᾷ.

Μικρὸς Ἥρως

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ καθηγητὴς σ' ἕνα μαθητή:

— Πήγανε, Γιάννη, νὰ φωτήσῃς τὸν κ. Γυμνασιάρχη, θὰ πάμε αὔριο ἐκδρομή· καὶ τί ὥρα;

Κι' ὁ Γιάννης γυρίζοντας:

— Μοῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ πάμε· ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπε καὶ τί ὥρα;

Ἐθνικὸς Ὕμνος

***

Ὁ παπποὺς διηγεῖται στὸν ἔγγονό του, ὅτι κάποτε ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Τούρκων.

Κι' ὁ ἔγγονος μὲ ἀγωνία:

— Καὶ σὲ σκότωσαν, παππού;

Κρουσταλλένια

***

Ἀπορία τοῦ Τοτοῦ:

— Ἀπὸ τί ἀρρώστεια ἄραγε νὰ πέθανε ἡ Νεκρὰ Θάλασσα;

Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

***

Ὁ Μπέμπης, ξεφυλλίζοντας ἕναν παλιὸ τόμο «Διαπλάσεως», βλέπει τὴν προκήρυξη ἑνὸς Διαγωνισμοῦ Διηγήματος. Καὶ γυρίζοντας στὸν ἀδελφό του:

— Τί λές, ἀπαντοῦμε;

Μέλισσα

Ξεσπαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

Αἱ ΔΙΑΚΟΠΑΙ ΕΦΘΑΣΑΝ

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διαπλάσεως νὰ περάσετε εὐχάριστο καλοκαίρι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 8 Αὐγούστου 1928.

ΤΟ ΚΕΝΤΑΘΛΟΝ

Στὴν προκήρυξη τοῦ Παντάθλου πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ τὸ ἑξῆς, ποὺ τὸ ξέχασα: Στὸ Ἀγώνισμα τοῦ Κρυπτογραφικοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Ἀλφάβητο καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἔγινε, ὁ λύτης: πρέπει νὰ ἀλθάσῃ καὶ τὴ μέθοδο μὲ τὴν ὁποία κατόρθωσε νὰ διαθέσῃ τὸ Κρυπτογραφικό. Ἡ ἔκθεση αὐτὴ τῆς μεθόδου πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸ συντομότερη καὶ σαφεστέρη.

Ἀφορμὴ στὴν ξεχασμένη αὐτὴ λεπτομέρειαι μοῦ ἔδωσε μιὰ παρατήρηση τοῦ *Κώστογκι-Θιού*, ὅτι ἡ δὲν θὰ λύσῃ κανεὶς τὸ Κρυπτογραφικό, ἢ θὰ τὸ λύσῃ σὲ ὑπεράνθρωπο χρόνο, ἐπομένως ὅλοι ὅσοι θ' ἀπαντήσουν σ' αὐτὸ τὸ ἀγώνισμα, πρέπει νὰ πάρουν Α' Βραβεῖο. Ἀλλὰ ὄχι. Πολλὲς φορὲς ἔκαμα Διαγωνισμὸ Κρυπτογραφικοῦ καὶ τὸ Α' Βραβεῖο κάθε φορὰ τὸ πῆρε ἕνας· Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε τὶς καλύτερες ἀπόψεις γιὰ τὸ Ἀλφάβητο,—τὸ κλειδί,—καὶ τὴ μέθοδό του. Ἔτσι θὰ γίνῃ καὶ σὲ Πάνταθλο μὲ τὸ Ἀγώνισμα τοῦ Κρυπτογραφικοῦ: οἱ ἀγωνισταὶ θὰχουν καὶ σ' αὐτὸ τὴ σειρά τῆς ἐπιτυχίας των. Ὅσο γιὰ τὸν τρόπο τῆς ἀνακήρυξης τοῦ Νικητοῦ, ποὺ μοῦ ὑποβάλλει τὸ *Κουτορνίδι*, εἶναι βάβκια πολὺ καλός, ἀλλὰ νομίζω πὼς ὁ δικός μου εἶναι καλύτερος. Γιατί μ' ἐκεῖνον θὰ μποροῦσε ν' ἀνακηρυχθῇ Πρῶτος κι' ἕνας ποὺ θὰ παρέλειπε κάποιο Ἀγώνισμα, ἐνῶ μὲ τὸν δικό μου ὁ Νικητὴς πρέπει νἄχῃ λάβει μέρος καὶ στὰ πέντε, πρᾶγμα ποὺ σύμφωνο μὲ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ. Ὁπωσδήποτε, ἡ πρακτικὴ κι' ἡ πεῖρα θὰ μᾶς δείξῃ. Θὰ δοκιμάσω δηλαδὴ τὸν τρόπο μου καί, ἂν ἴδω ὅτι παρουσιάζει δυσχέρειες, θὰ τὸν τροποποιήσω. Οἱ ἀγωνισταὶ δὲν ἔχουν νὰ σκοτισθοῦν γι' αὐτό. Καθένας ἂς κοιτάξῃ μόνο γ' ἀπαντήσῃ ὅσο μπορεῖ καλύτερα. Καὶ νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι, μ' ὁποιοδήποτε τρόπο, θὰ πάρῃ τὴ θέση ποὺ τοῦ ἀξίζει,

Νεμεσις, νὰ πῇς σὲ ἀξάδελφό σου ὅτι τὸ ποιημάκι του, ποὺ τὸ διάβασε ὁ κ. Σ., εἶναι καλὸ μόνο σχετικῶς μὲ τὴν ἡλικία του. Δείχνει δηλαδὴ ὅτι, μεγαλώνοντας, κάτι μπορεῖ νὰ γράψῃ. Ἀπολύτως ὅμως δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο, καὶ γιὰ τὴ Σελίδα, ἀργότερα, πρέπει νὰ στείλῃ ἄλλο καλύτερο. Ἡ στιχουργία του προπάντων χωλαίνει.

Ἐπιτυχία μιὰ φορὰ ἡ *Λόρδος Γκλέναρβαν*! Εἰκοτικὸ διαγωνίζονταν γιὰ μποὺν σὲ Γυμνάσιο· μπῆκαν μόνο 4, καὶ μετ̓ αὐτῶν ἕνα ἀπὸ τὰ 4 ἦταν κι' ὁ *Λόρδος Γκλέναρβαν*. Εὖγε του, κι' εἰς ἀνώτερα. Τὸν εὐχαριστῶ καὶ γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφει καὶ χαίρω ποὺ τοῦ ἄρεσε τόσο τὸ Πεντάθλο.

Μικρὲ Ἀθηναῖε, ἄλλες φωτογραφίες δὲν θὰ δημοσιεύσω, γιατί νομίζω ὅτι εἶναι ἀρκετὲς αὐτὲς ποὺ δημοσίευσε μὲ τὴ σημερινὴ τῆς, *Ἀμαζόνος*. Τὶς δυὸ ὡραιότερες τοῦ *Σπύρου Νασυμέλη*, ποὺ ἦλθεν ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, τὶς ἔδωσα στὸν κ. Ξενόπουλο, νὰ τὶς δημοσιεύσῃ στὴ «Νέα Ἑστία» ποὺ συχνὰ δημοσιεύει φωτογραφίες Ἑλλήνων Ἡρασιτεχνῶν.

Νά μὴν εἶσαι λοιπὸν ξεχασιάρα, *Ἡλιόλουστη*, ἐννοῶ δηλαδὴ νὰ πολεμήσῃς αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, ποὺ ἀγχυπωρίζεις ὅ,τι μεγαλώνοντας μπορεῖ νὰ φέρῃ κι' «ἀδιόρθωτα κακά». Σοῦ ἔσπειλα ὅ,τι ἔζήτησες καὶ παρμένω τὶς «νέες προόδους» σὲ ἑπόμενο γράμμα σου. Ἀλλὰ θὰ σὲ παρακκλέσω πολὺ νὰ μοῦ τὸ γράψῃς μὲ... πιὸ μαῦρο μελάνι. Εἶδες; σὲ ὁλάκληρο Σχολεῖο δὲν ἦτανε οὔτε μιὰ Διαπλασοπαῦλα ποὺ θὰ πῇ ὅτι τὸ ξεσπάθωμα ἔχει ἀκόμη νὰ κάμῃ πολλά. Ἀλήθεια, δὲν ἦταν μιὰ σύκεριρια νὰ ξεσπαθώσῃς;

Κικὴ Β. Τσαπαλήγα, ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ μοῦ γράψῃς. Βρίσκω ὅτι μπορεῖς νὰ πάρῃς καὶ φευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά, ἀφοῦ σ' ἀρέσουν τὰ γράμματα καὶ πᾶς τώρα στὴν Τατάρνα, ἀλλὰ προπάντων ἀφοῦ φαίνεσαι ὅτι μ' ἀγαπᾷς. Κι' ἐξαίρετη πολὺ τὴ μητέρα σου, τὴν παλιά μου φίλη τὴν ἀξέχαστη, ποὺ σοῦ μετάδωσε τὴν ἀγάπη της. Τὸ γράμμα της μὲ συγκίνησε πολύ.

Περίεργο μοῦ φαίνεται, *Θελα-Βέλλαια*, νὰ λές ὅτι δὲν ξέρεις τὴ δημοτικὴ γιατὶ ποτὲ δὲν τὴν ἀδιάχθης. Ἀλλὰ ἡ δημοτικὴ εἶναι ἡ γλῶσσα ἡ ὁμιλουμένη καὶ καθένας τὴ μαθαίνει στὸ σπίτι του. Ὅσο γιὰ τὴ γράφῃ, τὸ εὐκολότερο τοῦ κόσμου, ὅταν ξέρῃ κάν κι' ἑνὰ γράφῃ τὴν καθαρεύουσα. Προσπάθησε λοιπὸν στὸ ἑξῆς νὰ μοῦ γράψῃς ὅπως μιλεῖς (γιατί δὲν πιστεύω νὰ μιλῇς ὅπως μοῦ γράφεις). Εἶδες βέβαια στὴν προκήρυξη τοῦ Πενταθλου τί ἀγωνίσματα διάλεξα καὶ πῶς τὰ κατέταξα.

Ἡ Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, ποὺ ἦλθε μεταξὺ τῶν πρώτων στὶς ἐξετάσεις (μὰ ἦταν δυνατὸ νὰ ἔλθῃ μεταξὺ τῶν δευτέρων;) μοῦ γράφει καὶ τὸ ἑξῆς: «Προχθὲς, ὁ κυβηγητής μου τῶν Ἑλληνικῶν ἦλθε νωρίτερα. Κι' ἐγὼ εἶχα στὸ τραπέζι τὰ φυλλάδια σου κι' ἔλεγχα Π.χ. Ἀσκήσεις.—Εἶσαι συνδρομήτρια στὴ Διάπλαση; μ' ἐρωτᾷ. Μπράδο! Εἶναι τὸ μόνο περιοδικὸ ποὺ ἐφώτισε πολλὲς γενιές.—Ἐγὼ τοῦ ἀπήντησα: Μετὰ τὸ διάβασμα, βρίσκω ξαπούρκση στὴν ἀγαπημένη μου Διάπλαση.— Κι' ἐκεῖνος, φεύγοντας, εἶπε στὸ μπαμπά: Σᾶς συγχαίρω γιὰ τὸ μέσον ποὺ βρῆκε ἡ κόρη σας νὰ ξεκουράζεται». Νὰ τί δὲν ἀκοῦνε ποτὲ ἀπὸ τὸν καθηγητή τους ὅσοι καταγίνονται μὲ τἄλλα, τὰ πολύχρωμα περιοδικά.

Πράγματα καὶ ὀνόματα μοῦ γράφει ἡ *Ἡρωϊκὴ Φέσσα*. Στὴ Γαλλία, καθὼς ἀδιάβασα σὲ μιὰ γαλλικὴ ἐφημερίδα,—ποὺ μοῦ τὴ στέλνει κιόλα,—ἔνας ἀεροπόρος κι' ἐναν μηχανικὸς ἐπραγματοποίησαν μιὰ πολὺ σπουδαία ἐφεύρεση: ἀεροπλάνο χωρὶς πιλότο! Ἡ μάλλον μὲ πιλότο μεταλλινο, μηχανικό. Πῶς εἶναι δηλ. ὁ ἀσανσὲρ, ποὺ τὸν διευθύνει κι' ἕνα παιδί, πατώντας διάφορα κουμπιά; Ἔτσι καὶ τὸ ἀεροπλάνο τῶν Boucher καὶ Bertrandy: Μπαίνεις μέσα, πατεῖς ἕνα κουμπὶ κι' ἀνυφώνεσαι· πατεῖς ἄλλο. Διευθύνεσαι ἔτσι ἐμπρός· πατεῖς ἄλλο, σεράφεις δεξιά· πατεῖς ἄλλο, κατεβαίνεις καὶ προσγειώνεσαι!... Χιλιάδες παιράματα ἄγιναν χωρὶς νὰ συμβῇ οὔτ' ἕνα δυσεύχρητο. Τόσο ὡραῖα διευθύνεται αὐτὸ τὸ χωρὶς πιλότο ἀεροπλάνο. Καὶ τὸ συμπέρασμα τῆς *Ἡρωϊκῆς Φέσσας*, ποὺ «ἐφὸ τώρα πετᾷ», εἶναι ὅτι τἀεροπλανάκια τοῦ μελλοντος, γιὰ τὰ ὁποῖα σᾶς μίλησα ὁ κ. Φαίδων, δὲν θὰ χρειάζονται οὔτε «σωφέρ» μ' αὐτὴ τὴν ἐφεύρεση. Καθένας θὰ μπορῇ νὰ τὰ διευθύνῃ μόνος του μὲ τὰ κουμπιά!

Ἡ *κατμένη μου ἡ Δεδώ!*... Ἄρχισε νὰ μοῦ γράφῃ ἕνα γράμμα καὶ τἄφησε στὴ μέση, γιατί τῆς ἔτυχε μιὰ πολὺ μεγάλη συμφορά: ἔχασε τὸν πατέρα της! Μόνο μετὰ πενήντα μέρες μπόρεσε νὰ τὸ τελειώσῃ, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν εἴδηση καὶ νὰ μοῦ πῇ ὅτι σὲ μένα τώρα βρίσκει μιὰ παρηγοριά... Ἀ, τί συγκινητικὸ αὐτὸ τὸ γράμμα, ποὺ ἀρχίζει μὲ γέλια, ποὺ μιλᾷ γιὰ «ἐπιθήματα χαρᾶς», καὶ τελειώνει μὲ δάκρυα, ὕστερα ἀπὸ 50 ἡμέρες!... — Μαζί μὲ τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου, τῆς ἔστειλα κι' ὅ,τι ἐζήτησε.

Σὲ συγχαίρει, *Λιμαρυλλίς*, γιὰ τὸ βαθμό,

Η Διάπλασις ἀπαύξεται τοὺς φίλους της: *Πέτρον Ριονσαί* (φαντάζομαι τή χαρά σου ποὺ μάζεψες σὲ λίγον καιρὸ τόσα τετράδια 'γιὰ τὴ Σελίδα ἀργόσειρα'· *Μήδειαν* (πολὺ καλὸς ὁ βομβὸς σου, καὶ τοῦ χρόνου θὰ εἶναι ἀκόμη καλύτερος, γιατὶ δὲν θὰ σὲ ρίξῃ πάλι, ἐλπίζω, ἡ 'Ιστορία' τὰ σέβη μου στὴν καλή σου μαμμὰ ποὺ κακόβλου δὲν μ' ἐξύχλησε· πῶς σοῦ ἦλθε τέτοια ἰδέα;) *Δαφνοστεφῆ 'Ολυμπιονίκην* (ἐλαθε, σὰχαριστῶ, ἔστειλα' γιὰ τὸ διήγημά σου, τί νὰ σοῦ πῶ! εἶχα ὅλη τὴν καλὴ διάθεση νὰ σ' ἀποχαριστήσω, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο γιὰ τὸ διαβάσω ἐτσι ξάθαρο ποὺ εἶναι· ἀργότερα, ἂν θὰ μοῦ τὰ ξανασταείλῃς γιὰ τὴ Σελίδα, συντόμευσέ το μόνος σου καὶ προπάντων γράψε το μὲ ζωηρὸ μελάνι·) *Ρασκώνον* (δὲν ἔκαμε λάθος ὁ συνθέτης τοῦ Ciné-Rebus· ἀλλὰ ὑπάρχει κι' ἄλλη γαλλικὴ λεξούλα ποὺ μεταφράζεται «ἐκεῖ»· καὶ β' αὐτὴ μόνο σχηματίζεται ἡ πρωτεύουσα') *Μαγεμένο Βασιλόπουλο* (καλὰ λοιπόν, τὸ κρύβω γι' ἀργότερα·) *Χαρὰν τοῦ Μπαμπᾶ* (μετὰ χαρᾶς· κι' ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπῶ πολὺ ἂν μοῦ γράφῃς·) *Καμάρι τῆς Μητέρας* (ἔτσι, νὰ μὴ μὲ ξεχνᾷς·) *Μελαχρινὴν τοῦ Σκέτιν* (αἴδες λοιπὸν τί διασκεδαστικὴ ποὺ εἶναι ἡ ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν;) *Ἀετὸν τοῦ Πόντου* (ἔκαμα τὴν ἀντικατάσταση, ἂν κι' ἦταν περιττὴ· γιατὶ σ' αὐτὴ τὴν περίσταση, ἡ διατύπωση ἀποτελεῖ τὴν πρωτοτυπία· εἶναι δυνατὸ νὰ βρῇ κανεὶς λέξη ποὺ νὰ μὴν ἀναγραμματίσθηκε ποτέ;) *Ἑλένην Μπονάτσου* (αἱ λύσεις γράφονται σὲ χαρτὶ τῶν Λύσεων ἰδιαίτερο· δὲν εἶδες λοιπὸν τὴν προκήρυξη τοῦ ἀγωνισμοῦ;) *Γλυκεῖαν Πατρίδα* (καὶ σὺ τὸ ἴδιο, μοῦ στέλνεις λύσεις παρὰ τοὺς ὅρους·) *Λάουραν* (εὐχαριστῶ τὴ «Βολιώτικη Τρελοκαρέκα» γιὰ τὸ ξεσηκῶθηκε·) *Ἀκάνθινο Ρόδο* (ξανάγραψα τὸ νέο συνδρομητή καὶ τοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο· εὐχαριστῶ πολύ·) *Νάρκισσον* (καλὴ διασκέδαση στὴν Ἄνδρο· ναί, ἔχω ἐκεῖ πολλοὺς φίλους· κι' ἐλπίζω νὰ γνωρίσῃς μερικούς·) *Πιτσιρίκον τοῦ Ἀργινίου* (ἡ κυρὰ-Μαρθα δὲν ἀποφάσισε ἀκόμα τί θὰ σᾶς διηγηθῇ μετὰ τὴ «Ρήνα καὶ Μαρίνα» γιὰ τὴν ὥρα ξεκουράζεται· ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ· γιὰ τὴ Σελίδα δὲν ξέρω ἀκόμα πότε θὰ διεχθῇ, γιατὶ ἔχω πάρα πολλὰ κομμάτια·) *Ἀλαφροΐσκιωτην* (ἔστειλα· ἀλήθεια λοιπὸν ἀποφάσισες νὰ μὲ κάμῃς «νὰ σὲ βγεθῶ»; δύσκολο μοῦ φαίνεται . . .) *Καλαμιάν* (ἔστειλα τὰ τετρὰκ.α') *Κυπρ.ώτικην Δοχμάδα* (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ φευδωνύμου σου· χαίρω πολὺ· γράφε μου·) *Ἀάφι τῆς Ἀρτέμιδος* καὶ γιὰ τὴ δική σου ἀπόφαση χάρηκα πολὺ· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψῃς·) *Γκλόριαν* (ἔστειλα μέλι/μό· οἱ «τρέλλες τοῦ καλοκαιριοῦ» ἐλπίζω νὰ μὴ σὲ κάμουν νὰ μὲ ξεχάσῃς πέλι τόσον καιρό·) *Ἐρείκην* (ἔχει καλῶς· περιμένω καὶ τὰ «διάφορα νέα σου·») *Χρυσοθήραν* (τὴν πρώτη σου ἀπορία δὲν τὴν καταλαβαίνω καλὰ καὶ νὰ μοῦ τὴν ἐξηγήσῃς μ' ἕνα παράδειγμα· στὴν δευτέρη σοῦ ἀπαντῶ ὄχι, κανένας δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ λύνῃ καὶ τὶς γαλλικὲς ἀσκήσεις, οὔτε καὶ ὅλες τὶς ἀσκήσεις κάθε φυλλαδίου· ὅσες ξέρει, ὅσες μπορεῖ·) *Ἀφροδίτην Καρίπη* (ἔλαβα τὴ συλλογή σου καὶ τὸ πολὺ ὄμορφος ἀλήθεια, γραμματάκι σου· ἤμελα νὰ μοῦ ἔγραφες συχνά·) *Γεώργ. Κατσίκαν* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἄστρον τῆς Ἑλλάδος* (ἴδες τί ἀπαντῶ παρακάτω σὲ τὴ **Θειὰ-Εὐλαλία**·) *Ροδοσάφηνην* (περίεργο ἐγὼ ἔχω τὴν ἰδέα ὅτι πάντα σοῦ ἀπαντῶ·) *Λέανδρον Κουκουβέλην* (τὴν ἔλαβα·) *Ἠὼ* (δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ . . .) *Πάνθειαν Ἀβραδάτου* (συμμορφώθηκα·) *Ροζίταν* (καὶ βέβαια θὰ τὴν λάβω ὅπ' ὄψει·) *Νεράϊδαν τοῦ Γιαλοῦ* (περαστικά·) *Γιοῦ-Γιοῦ, Πληγωμένο Πουλάκι, Ἀετὸν τῶν Θαλασσῶν* κτλ. κτλ.

Φίλαθλον, Λάουραν, Ἀθ. Δ. Γραίκαν, Γρηγ. Παπαστρατῆν, Μπαέμ, Οὐράνην Φλώριαν, Μοκοκό (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Αὐγούστου θὰ κατέχω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 240ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δέκτα μέχρι τὴ 10 Ὀκτωβρίου.

560. *Λεξίγριφος*

Μὲ νότα τῆς βυζαντινῆς
Ἀρχαῖο βάζεις μουσικὸ
Κι' ἄξαφνα βλέπεις μ' ἀπορεῖς
Ἕναν περίφημο γιατρό.

Ἐὐτυχία Κυζικηνοῦ

561. *Στοιχειόγριφος*

Στ' ἄφοβα χέρια μπορολοτιέρη,
Ἐκεῖ πῆς Χίος τὰ νερά,
Ἐγὼ ἀφάνισα τ' ἀσκέρι
Τοῦ Καμαλῆ καπτὰν-πασᾶ.

Μὰ ἡ καφαλή μου περισσεύει.
Ὅταν στοὺς ἅγιους δρομοὺς
Ὁ Τραγοπόδης σὲ μαγεύει
Γλυκοὺς σκοπαίζοντας σκοπούς.

Πάνθεια Ἀβδαδάτου

562. *Τονόγριφος*

Μιᾶς γενικῆς πληθυντικῆς
Ἀνέβασες τὸν τόνο
Κι' ἕνα σκληρὸ αὐτοκράτορα
Ξανάβαλες στὸ θρόνο.

Ἀφροδίτη Καρίπη

563. *Ἀναγραμματισμός*

Τῆς Εὐρώπης κοτμιὸ
Τὸν ἀναγραμμάτισα
Κι' ἕνα ζῶο οἰκιακὸ
Ἄξαφνα σχημάτισα.

Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι

564. *Δικτυωτόν*

* * * * * * * = Ἁγία
* * * * = Τέχνη προπάντων γυναικεία.
* * * * * * * = Παράσημον καὶ τιμωρεῖται.
* * * * * * * = Βυζαντ. Αὐτοκράτειρα.—Καὶ καθέτως ἀναγιγνώσκονται τὰ ἴδια.

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσάκης

565. *Κρυπτογραφικόν*

1 2 3 4 5 6 3 = Ὄρος.
2 3 3 6 9 = Ἀρχαία πόλις.
3 4 5 5 4 3 = Ἅγιος.
4 5 5 6 3 = Ζῶον.
5 6 4 9 = Ὄφις.
6 3 3 4 = Ὄρος.

Κάκιστος Διάβολος

566-570. *Μαγικὸν Μέλος*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μέλους τοῦ σώματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

χῶμα, Πᾶν, οἶμος, πῶμα, ἀετός.

Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

571. *Τριπλῆ Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων μετ' Ἐπιγραφῆς.*

* * * Τὰ τρία πρῶτα γράμματα
* * * τῶν ἀντιθέτων τῶν κά-
* * * τωθι λέξεων νὰ τεθοῦν κατὰ σειρὰν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερίσκων, καὶ θὰ σχηματισθῇ Ἐπιγραφή, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:

ἄδε.ἄζω, ἐνήλικος, ζενίθ.

Ἀμήντας Γαλατσοκοιός

572. *Μικτὸν*

Πε - μ - π - γ - ᾶ - ντερ - α
α - ου - ο - η - αοια - ου

Κουκουναρεθρεμένος

573. *Γρῖφος*

T T T T T T T
1926
1927 σοῦ !
1928

Μίμης Πρᾶτος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

574. *Charade*

Une convertture mon premier ;
Article mon second ;
Tu bois mon troisième,
Un pronom mon quatrième
Et d'un grand, mon entier,
Empereur le nom.

Μικρομέγαλη

575. *Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων*

Τῶν κάτωθι λέξεων τὰ ἀντίθετα, εἰς τὴν γαλλικήν, ἀποτελοῦν διὰ τῶν ἀρχικῶν των μεγάλην πρωτεύουσαν.

ρυπαρός, μισῶ, πτωχός, εὐγενής, ἄφρων.

Περιπλοκάς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 22

321. Γαμγάμηλα (γάβ, γά, μῆλα.) — 322. Ῥόδος (ρῶ, δός.) — 323. Ἄρης-Ἅδης. — 324. Ὀχι-Χιὼ (Χίος).—325.

Μ Α Ῥ Ο Σ 326 - 327. ΧΙΟΣ
Λ Υ Κ Φ Σ (Χ-όλος, Ἴ-ον, Ὀ-
Κ Υ Ρ Ο Σ ριον, Σ-κοπός.)
Α Γ Κ Ω Ν ΑΡΜΑ (Ἀ-χολος,
Α Η Δ Ω Ν Ρ-ίον, Μ-όριον,
Ἀ-σκοπος).— 328. Τὰ πτερωτὰ εἶναι τὸ Ι: Ἱσπανία, ΚΙκέρων, Καϊόδας, Ἰκτῖνος, Βέλγιον, Ἀρτεμις, Καλάμι. — 329. Αἱ ΧΡΟ λέξεις τῆς Ἀκροστιχίδος Ε Ι δος : ΧΡΟνόμετρον, Λ Ο Υ ΦΕΙδίας, ΔΟΥναβις, Ν Ο Υ ΝΟΥμᾶς. Ἠλιγραφή: ***Χρόνου Φείδων.*** Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον, πρῶτον, τέταρτον, δεύτερον, τρίτον.)—330. Ὅποιος θέλει τὰ πολλὰ χάνει καὶ τὰ λίγα.—331. Ἀδιάσκε καὶ μάνθανε τὸ ἄμεινον.— 333. RAPHAEL, 332. E MERCURE (Ro-
I C I Me, AbElle, Pa-
E C O L E Ris, HaChe, AlU-
J L E minium, RuRyllee,
E LaErte.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωρισιὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητος.

/ΚΙ' — 653/

Παιδιά, ἀνταλλάσω κάρτες, τετραδιάκια. Ζητῶ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένα Διαπλασόπουλα-ες **Σανθὲ Λύκε**, γελαστήκες, ἀλληλογραφοῦμε; **Κώστα Πλωσίδη**, τί γίνεσαι; **Δήσις Γιάννην Κουντουρᾶν**, Πλωμάρι Μυτιλήνης.

Εὐράνης Φλώριας

/ΚΙ' — 654/

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν καρτῶν ἐπαναστάσεως Προβεσπίζα δίμηνος. Συμπεσοχὴ δίδραχμος. Βραβεῖα τρία ἐκλεκτά. Δήσις: Ἰωάννην Τριανταφυλλίδην, Ναϋάδων 25 Παλαιὸν Φάληρον. **Μπὲν-Χοὺρ καὶ Σία**

/ΚΙ' — 655/

Ἀκακία, Νύμφη τοῦ "Εβρου, Ῥόδων τὸ Ἀμάραντον, Φάρε τοῦ Βοσπόρου, θὰ περιμένω πολὺ ἀκόμη τὰ Μ. Μ. σας;

Αἰγόκλημα

/ΚΙ' — 656/

Ἐλλάδας Παλιγγενεσίαν, Θεὸς Ἀλέκου νὰ μὴ μάθῃ τίποτε. Περιμένω τετραδιάκι. **Λάουρα**

/ΚΙ' — 657/

Ἀριστοκρατίεψα, γιὰ τὴ γιορτούλα σου δέξου θερμὲς εὐχὲς ἀπὸ τὴ **ΠΙΟΥ-ΠΙΟΥ**

/ΚΙ' — 658/

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ (ΚΙ'- 456) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΪ

Γιὰ πρῶτο βραβεῖο κανένα κατάλληλο δ') Ἱσπανίδα, γ') Τρελλὸ Φοιτητάκι, Βραβευθέντες στεῖλτε ταχυδρομικὰ. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν. "Ηβη, στεῖλε διεύθυνσιν. **ΒΟΛΙΩΤΑΚΙ ΑΡΑΞΙΚΙΝΟΣ**

/ΚΙ' — 659/

Παρακαλῶ ὅσους θέλουν νὰ μοῦ στείλουν τετραδιάκια νὰ ἔλθουν σωστὰ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη γιατὶ ἀχεῦόν τὰ περισσότερα πλήρωσα πρόσθετα. Ἴσως μήπως θέλουν νὰ κάνω τὸ ἴδιο; Δέχομαι εὐχαριστίες.

Γαλανομάτα

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάκης, (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (10 καὶ 12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 20, (5,50 καὶ 7,50).

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, Δημοτικὰ Παραμύθια, Τόμος Α', Συλλογὴ Γεωργίας Ταρσούλη. Ἄθετα δρ. 40. Δεμένα δρ. 45. (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἐφηβικὰς Σχολικὰς καὶ Οἰκογενειακὰς, Α' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β' Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 Τομίδια, Β' καὶ Γ') ἕκαστον δρ. 2,50. (1,50 καὶ 3).

Πρ ας ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Πυρεσοπώλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9,50).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ὁ Φῶτης, ἔμμετρον δυήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Καὶ τὰ ἑκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρακαὸ εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὄρθιστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου χρύσια δεκατρ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ὁποιουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Κυριλλοῦ ἀριθ. 42, παρὰ τὰ Ναρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 3ος *Ἐν Ἀθήναις, 18 Αὐγούστου 1928* *Ἔτος 506ον.—Ἀριθ. 38*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.
Ἡ ἐπιστροφὴ

Οἱ ἀκόλουθες μέρες ἦταν ἥσυχες. Τὰ κορίτσια ἐργάζονταν μαζὶ μὲ τὴν κυρία Βερδιέ. Ἡ γκουβερνάντα τὰ εἶχε μάθει ἄλλα καὶ θεωροῦσε τὴ μικρὴ Βιολέττα σὰ μιὰ ἡρωΐδα.

Ἡ καταδίωξη τῆς μικρῆς ἀπὸ τὸ λόρδο ἔμοιαζε μὲ ἐφιάλτη ποὺ εἶχε περάσει. Ἡ ἀνάμνησή της ἔσβηνε σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῶν παιδιῶν.

Μόνο ἡ Λουΐζα δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἡ κυρία Βερδιὲ τὴν ἐμπιστευόταν ὅλο καὶ περισσότερο. Ἡ Λουΐζα ἦταν ἡ μόνη ποὺ ἔβλεπε τὸν κύριο Βερδιὲ ὅταν ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Ἔτσι ἡ κυρία Βερδιὲ τὴν εἶχε κάνει ἐμπιστευτικό της πρόσωπο.

Ἡ Λουΐζα ἔβλεπε τὸν κύριο Βερδιὲ νὰ ἔρχεται κουρασμένος καὶ νὰ ξαπλώνῃ στὸ σαλόνι. Ἔπαιρνε τὴν ἐφημερίδα του καὶ ἔκανε πὼς διάβαζε. Ἀλλὰ ἡ Λουΐζα ἔβλεπε καθαρὰ πὼς ἔκλεινε τὰ μάτια καὶ ἔμενε ὥρες ὁλόκληρες μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὸ ταβάνι.

Ἡ Λουΐζα ἔβλεπε τὸν κύριο Βερδιὲ νὰ ἔρχεται κουρασμένος καὶ νὰ ξαπλώνῃ στὸ σαλόνι. Ἔπαιρνε τὴν ἐφημερίδα του καὶ ἔκανε πὼς διάβαζε. Ἀλλὰ ἡ Λουΐζα ἔβλεπε καθαρὰ πὼς ἔκλεινε τὰ μάτια καὶ ἔμενε ὥρες ὁλόκληρες μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὸ ταβάνι.

Ἡ Λουΐζα ἔβλεπε τὸν κύριο Βερδιὲ νὰ ἔρχεται κουρασμένος καὶ νὰ ξαπλώνῃ στὸ σαλόνι. Ἔπαιρνε τὴν ἐφημερίδα του καὶ ἔκανε πὼς διάβαζε. Ἀλλὰ ἡ Λουΐζα ἔβλεπε καθαρὰ πὼς ἔκλεινε τὰ μάτια καὶ ἔμενε ὥρες ὁλόκληρες μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὸ ταβάνι.

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τυραννία! φώναξε ἡ Λουΐζα. Νὰ τὴ διώξει, ναί, τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ νὰ τὴν κρατεῖ φυλακισμένη μὲ τὸ στανιό; Τότε γιατὶ δὲν τὴν κλειδώνουμε σ' ἕνα κελλί, σὰν τοὺς καταδίκους, μὲ μιὰ ἁλυσίδα στὸ λαιμό;

— Ἄφισε τὶς ὑπερβολές, ἀγαπητή μου, γιατὶ θὰ τρομάξεις τὸ κορίτσι καὶ θὰ χάσει τὸ θάρρος του. Θὰ μείνει μαζὶ μὲ τὴν κυρία Βερδιέ, ποὺ τὴν ἀγαπᾶ πολύ, καὶ θὰ φύγει μαζὶ μὲ τὴ μὶς Μόλδρεδ, ποὺ θάρθει αὐτὲς τὶς μέρες νὰ μοῦ φέρει κάτι κεντήματα.

— Ἄχ, ναί, μυλαίδη, σᾶς παρακαλῶ νὰ μ' ἀφίσετε νὰ φύγω μὲ τὴν μὶς Μόλδρεδ. Ὁ λόρδος δὲ μὲ θέλει ἐδῶ καὶ τὸν φοβοῦμαι πολύ.

— Μὴν ἀνησυχεῖς, κόρη μου, ὅλα θὰ τακτοποιηθοῦν. Θὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ τὴν ἀσφάλειά σου, γιατὶ ἔχω δώσει ὑπόσχεση στὴ μητέρα σου νὰ σὲ προσέχω.

Ἡ Νταΐζη φίλησε τὸ χέρι τῆς λαίδης καὶ τὴν εὐχαρίστησε μ' ὅλη της τὴν καρδιά. Ὕστερα τὰ κορίτσια γύρισαν στὴ δουλειά τους.

— Καὶ τὸ βαφτιστικό μας τί θὰ γίνει τώρα; εἶπε ἡ Λουΐζα. Προχωροῦσε τόσο ὡραῖα!

— Θὰ δουλέψουμε πιὸ πολύ, νὰ τὸ τελειώσουμε πρὶν φύγω. Θάχουμε περισσότερο καιρὸ τώρα, ποὺ ἀπαγορεύεται ὁ περίπατος! εἶπε ἡ Νταΐζη γελώντας. Κι' ἂν δὲν τελειώσει, τὸ πέρνω μαζί μου καὶ τὸ τελειώνω στὸ Λονδίνο.

Ἡ μικρὴ κοντέσσα χτύπησε χαρούμενα τὰ χέρια καὶ τὰ δυὸ κορίτσια δὲν ξαναμιλήσαν πιὰ γιὰ τὸν κακὸν ἄνθρωπο.

«Δεχότανε ὁλοένα τοὺς ταχυδρόμους του. (Σελ. 309, στ. β').

Ἀπὸ τὴ στάση τοῦ κοριτσιοῦ, ἔβγαζε τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ἤξερε ἡ ἴδια τὴν ἀληθινὴ καταγωγή της. Στὴν ἡλικία της, τὰ κορίτσια δὲ μποροῦν νὰ ὑποκρίνουνται τόσο πολύ, ὥστε ν' ἀπατηθεῖ ὁ λόρδος Στάρλυ, τόσο ἔμπειρος σ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἴσως ὅμως νὰ τάξεραν ὅλα ἄλλοι ἄνθρωποι, κι' αὐτοὶ νὰ τὰ ἔβαλαν τὰ κορίτσια ἐπίτηδες στὸ δρόμο τῆς λαίδης.

Αὐτὰ ὅλα ἔπρεπε νὰ ξεκαθαρισθοῦν, κι' ἄλλος δὲν ἦταν κατάλληλος γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Τζέκιν.

Ὁ Τζέκιν εἶχε ἐξαιρετικὴ θέση στὴν ὑπηρεσία τοῦ λόρδου. Αὐτὸς εἶχε ἰδεῖ μὲ τὰ μάτια του τόσα καὶ τόσα καὶ τόξερε πὼς ἦταν ἀπαραίτητος στὸ μεγάλον αὐτὸν ἄρχοντα. Μὰ ἤξερε ἀκόμα, ὅτι ὁ κακὸς ἀφέντης του δὲ θὰ δυσκολεύονταν καθόλου νὰ τὸν «ξεπαστρέψει», ἂν τοῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ νοῦ ἡ παραμικρὴ κακὴ ὑποψία.

Ἄκουσε λοιπὸν κι' αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ προσοχὴ τὶς ὁδηγίες του.

— Θέλω νὰ βεβαιωθῶ πῶς μὲ καταλαβες! τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ὁ λόρδος. Δὲ μοῦ μένει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ κόρη αὐτὴ εἶναι ἡ Νταΐζη. Θὰ μάθεις λοιπὸν ὅ,τι μπορέσεις γι' αὐτή. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται, πῶς

τὴ λένε, ἂν εἶναι ἀλήθεια συγγενὴς τῆς μὶς Μύλδρεδ. Κι' ἂν βεβαιωθεῖς πῶς εἶναι ἡ Νταίζη, θὰ κοιτάξεις νὰ μάθεις ἂν οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὴν ἀνάστησαν, ξέρουν τὴν καταγωγή της.

— Ἐλπίζω γιὰ τὸ καλό τους πὼς δὲν τὴν ξέρουν, εἶπε ψυχρὰ ὁ Τζέκιν.

— Θὰ μάθεις ἀκόμα ἂν κι' ἡ ἴδια ξέρει τὴν καταγωγή της. Δὲν τὸ πιστεύω, μὰ γίνεται κι' αὐτό. Ἴσως μάλιστα γι' αὐτὸ νἄχει καὶ τόσον ἀέρα.

— Κι' ἂν τὴν ξέρει, τότε τί θὰ κάνουμε;

— Τίποτα! εἶπε ἀπότομα ὁ λόρδος. Θἄρθεις νὰ μοῦ πεῖς. Θὰ ἰδοῦμε τότε καὶ θὰ σκεφθοῦμε. Μιὰ κοντέσσα δὲ μπορεῖς νὰ τὴ σκοτώσεις στὸ δρόμο σὰ σκυλί... Τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ τὴν πάρουμε νὰ τὴν κλείσουμε πουθενά... Ἀλλὰ πῶς; Τὴν προσέχουν σὰ νὰ ἦταν πολύτιμη ἡ ὕπαρξή της... Τελοσπάντων, κάνε ὅπως σοῦ εἶπα καὶ βλέπουμε.

***

Στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδας ἦρθε ἡ μὶς Μύλδρεδ. Μαζί της ἦρθε κι' ὁ Τζόε, ποὺ εἶχε νὰ κανονίσει κάτι δουλειὲς στὸ Δοῦβρο.

Ἡ Νταίζη ἦταν μοναχή της στὸ δωμάτιο τῆς ἐργασίας, ὅταν μπῆκε μέσα ἡ μὶς. Ἡ χαρά της ἦταν ἀπερίγραπτη, ὅταν εἶδε τὴν ἀγαπητὴ μορφὴ τῆς καλῆς της δασκάλας. Ἠλήδησε στὸ λαιμό της, κλαίγοντας καὶ γελώντας μαζί.

Ἡ μὶς ἀπόρησε λιγάκι γι' αὐτό· γιατὶ φανταζόταν ὅτι ἡ μικρή, μέσα στὶς ὡραῖες ἐντυπώσεις τῆς νέας της ζωῆς, θὰ εἶχε ξεχάσει γρήγορα τὶς παλιές της φιλίες.

— Πῶς, μικρούλα μου; εἶπε. Τόσο χαίρεσαι ποὺ βλέπεις τὴν καϊμένη τὴ μὶς Μύλδρεδ; Ὥστε δὲν εἶσαι εὐτυχισμένη ἐδῶ-μέσα;

—Ἄ, ὄχι! εἶπε ζωηρὰ ἡ Νταίζη. Δηλαδή, ἡ μυλαίδη κι' ἡ κόρη της μοῦ ἔδειξαν πολλὴ καλοσύνη... Ἀλλὰ ἐλᾶτε στὴν κάμαρά μου, θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα!

— Δὲν πᾶμε καλύτερα μαζὶ στὸν κῆπο; Εἶναι θαυμάσιος ὁ καιρὸς καὶ θὰ σ' ὠφελήσει. Τὸ μουτράκι σου, βλέπω, ἔχασε πάλι τὴν κοκκινάδα του. Ἄ, ξέρεις ὅτι αὐτὸ δὲ μ' ἀρέσει ἐμένα...

— Δὲ μπορῶ νὰ βγῶ ἔξω, εἶπε σιγανὰ ἡ Νταίζη. Μ' ἔχουν φυλακισμένη.

— Φυλακισμένη! ἔκαμε ἡ μὶς κι' ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ ἀκούω;

—Ἐλᾶτε στὴν κάμαρά μου, εἶπε πάλι σιγανὰ ἡ Νταίζη.

Πῆρε μαζί της τὴν καλὴ γυναῖκα, ποὺ πήγαινε νὰ σκάσει ἀπὸ τὴν περιέργεια, καὶ μόνον ὅταν κλείδωσε καὶ σύρτωσε καλὰ τὸ δωμάτιό της, τῆς διηγήθηκε τὴν ἱστορία της.

Ἡ μὶς Μύλδρεδ σταυροκοπήθηκε. Ποῦ νὰ βάλει μὲ τὸ νοῦ της τέτοια πράγματα! Ὁ κύριος τοῦ Χουάϊτ-Γκέϊτ νὰ κυνηγᾶ, ἀκοῦς ἐκεῖ, τὴ Βιολέττα σὰν ἐχθρό του!

Ἔτρεμε σ' αὐτὴ τὴν ἰδέα, γιατὶ ἂν καὶ δὲν εἶχε ἰδεῖ ποτὲ τὸ λόρδο Στάρλυ, τὸν θεωροῦσε ὅμως, ἀπ' ὅσα εἶχε ἀκούσει νὰ λένε γι' αὐτόν, σὰν ἄνθρωπο κακὸ κι' ἱκανὸν γιὰ κάθε ἔγκλημα. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάει ἀπὸ τὴν ὀργή του! Τί δίκιο ποὺ εἶχε ἡ κυρὰ-Τζέννη, ὅταν τὸ φοβόταν αὐτὸ τὸ ταξίδι!

— Μὰ ποῦ νὰ φαντασθῶ ἐγὼ πὼς θὰ ἔδινε προσοχὴ σὲ σένα! Πῶς θὰ σὲ καίταζε, θὰ σὲ σταματοῦσε, θὰ σοῦ μιλοῦσε καὶ θὰ σὲ μάλωνε! Θεέ μου, ἂν ἤμουν στὴ θέση σου, θὰ μοῦ εἶχε παγώσει τὸ αἷμα!

— Κι' ἐγὼ φοβήθηκα, μὶς Μύλδρεδ, καὶ τώρα φοβοῦμαι ἀκόμη περισσότερο. Ὤ, σᾶς παρακαλῶ, καλή μου μὶς Μύλδρεδ, πάρτε με μαζί σας γρήγορα, ἀφοῦ μ' ἀφίνει νὰ φύγω. Ἂν ἀλλάξει γνώμη καὶ μὲ κρατήσει ἐδῶ γιὰ πάντα φυλακισμένη;

- Ἔννοια σου, κορούλα μου, δὲ θὰ σ' ἀφίσω ἐγὼ μοναχή σου. Θὰ σὲ πάρω μαζί μου, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἰδῶ γρήγορα τὴ μυλαίδη καὶ νὰ τὴ ρωτήσω. Δὲ μποροῦμε, βλέπεις, νὰ φύγουμε χωρὶς τὴν ἔγκρισή της.

Ἡ Νταίζη ἡσύχασε κάπως. Ἡ παρουσία τῆς μὶς Μύλδρεδ τῆς ἔδινε θάρρος. Καὶ τότε ἄρχισε νὰ τὴν πνίγει στὶς ἐρωτήσεις: Πῶς περνοῦσε ἡ μητέρα της; Τὴν εἶχε πεθυμήσει; Τί ἔκανε ὁ μπάρμπα-Θωμᾶς; Ὁ παππούς; Ὁ Τζόε;

Ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶχ' ἔρθει μαζὶ κι' ὁ Τζόε, τότε ὅλοι οἱ φόβοι της ἔφυγαν. Ἤξερε ὅτι ὁ Τζόε ἦταν πολὺ δυνατὸς καὶ θὰ τὴν προστάτευε καλά.

Ρύρισαν στὸ δωμάτιο τῆς ἐργασίας ὅπου βρῆκαν τὴ Λουΐζα καὶ τὴν κυρία Βερδιέ. Ἡ μὶς Μύλδρεδ εἶδε τὸ βαφτιστικό, ποὺ κόντευε νὰ τελειώσει, κι' ἔδωσε τὰ συγχαρητήριά της στὰ κοριτσια γιὰ τὴν ὡραία τους ἐργασία.

Μετὰ τὸ φαγητό, ἡ λαίδη Στάρλυ φώναξε τὴ μὶς Μύλδρεδ στὸ διαμερισμά της καὶ τῆς εἶπε;

— Θἄθελα νὰ σᾶς ἀφίσω νὰ ξεκουραστῆτε κάμποσες μέρες καὶ νὰ σᾶς δείξω κάτι παλιὰ κεντήματα ποὺ ἔχω γιὰ διόρθωμα. Ἀλλὰ ἔδωσα ὑπόσχεση νὰ στείλω τὸ γρηγορώτερο αὐτὸ τὸ κοριτσάκι στὸ Λονδῖνο καὶ θέλω νὰ τὸ πᾶτε σεῖς. Μπορεῖτε νὰ φύγετε αὔριο κιόλας;

— Μυλαίδη, μποροῦμε νὰ φύγουμε κι' ἀπόψε, εἶπε ἡ μὶς, ποὺ βιαζόταν νὰ φύγει μακρυὰ ἀπὸ τὴ φωλιὰ τοῦ τρομεροῦ θηρίου.

—Ὄχι τόσο γρήγορα, ἀποκρίθηκε ἡ λαίδη. Πρέπει νὰ πάρω τὰ μέτρα μου. Θὰ σᾶς δώσω γιὰ συνοδεία δυὸ ἀπὸ τοὺς πιὸ ἔμπιστους ὑπηρέτες μου, ποὺ θὰ σᾶς ἀφίσουν μόνον ὅταν μπῆτε στὸ σπίτι σας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΨΗΛΑ ΣΤΙΣ ΑΛΠΕΙΣ

Πάνω κεῖ στὰ αἰώνια βουνά, πόσες ἀσύγκριτες εἰκόνες ἔχουν νὰ ἰδοῦν τὰ μάτια ποὺ διψοῦν τὴν ὀμορφιά, καὶ πόση γαλήνη ἔχουν νὰ βροῦν οἱ ψυχές.

Ἐκεῖ ψηλὰ εἶναι μικρά, γραφικώτατα χωριὰ μὲ κομψὰ ξύλινα σπιτάκια κι' ἀνθρώπους τόσο καλούς. Θὰ σηκωθῇς τὴν αὐγὴ καὶ θὰ κάνεις τὸν πρωϊνό περίπατό σου στὸ μεγάλο δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὰ γειτονικὰ χωριά.

Τί ὡραῖος ποὺ εἶναι, ἀλήθεια, ἕνας περίπατος στοὺς δρόμους τῶν Ἄλπεων τὴν αὐγή. Μέσα στὴν ἠρεμία τοῦ λυκαυγοῦς γίνονται ὅλα τόσο ἐπεβλητικά, καὶ μέσα στὴ μεγάλη αὐτὴ σιωπή, σοῦ φαίνεται πὼς ἀκοῦς τὴ μυστικὴ φωνὴ τῆς φύσης, τὸ γλυκὸ κι' ἀθάνατο τραγούδι τοῦ σύμπαντος.

Ὁλόγυρά σου ὑψώνονται τὰ ποιητικὰ βουνὰ μὲ τὸ ἔντονο γκρίζο χρῶμα τους, καὶ κάτω ἁπλώνεται ἡ κοιλάδα μὲ σκορπισμένα δῶ κι' ἐκεῖ τὰ ξύλινα σπιτάκια. Στὴ μέση τοῦ χωριοῦ, σ' ἕνα μικρό, πυκνόφυτο λόφο, δεσπόζει τὸ καμπαναριὸ τῆς μικρῆς ἐκκλησίας.

Κάθεσαι στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, ποὺ διασχίζει ὅλη τὴν κοιλάδα, κι' ἀκοῦς τὸ σιγανὸ καὶ δίχως νόημα τραγούδι, ποὺ μουρμουρίζουν τὰ διαφανῆ νερά. Ἀκοῦς νἄρχεται στ' αὐτιά σου ὁ ψίθυρος τοῦ γειτονικοῦ δάσους, κι' ἀναριωτιέσαι, σκεπτικός, σὰν τί νὰ λέει τὸ βουβὸ τραγούδι τοῦ ποταμοῦ κι' ὁ μυστικὸς ψίθυρος τοῦ δάσους...

Γυρίζοντας στὸ χωριό, θὰ συναντήσῃς στὸ δρόμο σου μιὰ μικρούλα μὲ μικρές, ξανθὲς κοτσίδες καὶ μιὰ σάκκα στὸν ὦμο, ποὺ πηγαίνει στὸ σχολεῖο. Θὰ σταματήσει, θὰ σὲ κατενίσει μὲ τὰ γαλανά, ἀθῶα της μάτια, καὶ θὰ σοῦ εὐχηθῇ: καλὴ μέρα. Θὰ τῆς ἀνταποδώσεις τὸν χαιρετισμὸ καὶ θὰ τὴν ρωτήσεις πῶς τὴ λένε. Θὰ σοῦ πῇ κακκινίζοντας τὸνομά της: Ρόζα-Μαρία. Καὶ θἀπομακρυνθῇ βιαστικά, σὰ νὰ σοῦ μαρτύρησε κάποιο μυστικὸ ποὺ δὲν ἔπρεπε.

Τὸ βράδυ, τυλίγονται ὅλα στὸ μαῦρο μαγνάδι τῆς νύχτας, καὶ μόνο τὸν βαρὺ καὶ σκοτεινὸ ὄγκο τῶν βουνῶν μαντεύεις τριγύρω σου. Κάθεσαι στὸ παράθυρό σου κι' ἀκοῦς τὸν μακρυνὸ ἦχο, ποὺ ἀφίνουν τὰ μεγάλα κουδούνια τῶν ἀγελάδων ποὺ γυρίζουν ἀπ' τὴ βοσκή. Εἶναι ὁ μόνος ἦχος μέσα στὴ νύχτα... Σὲ λίγο θὰ ἰδῇς νὰ προβάλλει ἀπὸ κάποια βουνοκορφὴ τὸ φεγγάρι, καὶ νὰ στέκει ἐκεῖ νὰ σοῦ διηγηθεῖ τὰ ταξίδια του.

Ψηλὰ στὶς Ἄλπεις, πάνω κεῖ στὰ αἰώνια βουνά, πόσες ἀσύγκριτες ὁμορφιὲς ἔχουν νὰ ἰδοῦν τὰ μάτια ποὺ διψοῦν τὴν ὁμορφιά, καὶ πόση γαλήνη ἔχουν νὰ βροῦν οἱ κουρασμένες ψυχές.

Gstaad, Σεπτέμβρης 1927

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Πῶς εἶναι κιόλας ἐδῶ; ἀπόρησε ὁ ψαρᾶς. Τὴν πῆρες χωρὶς νὰ ξέρῃς τί θὰ πῇ ὁ πατέρας της γι' αὐτό;

— Καὶ γιατί νὰ μὲ νοιάξῃ γιὰ τὸν πατέρα της; Ἂν δὲν εἶναι στάλῃθεια πεθαμένος, τότε δὲν θὰ θέλει νὰ ξέρει τίποτε γιὰ τὸ παιδί του, καὶ θὰ εὐχαριστηθῇ ἂν μάθῃ πῶς τὴν ἀνέλαβε ἕνας ἄλλος.

Ἐνῶ ὅμως ὁ Ὄλα ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ ψαρᾶς πέταξε τὸ καλάμι του μακριὰ σὰ νἄχε ξυπνήσει μιὰ καινούρια ζωὴ μέσα του, καὶ ἄρχισε νὰ περπατῇ μὲ γοργὰ βήματα.

— Ποῦ πηγαίνεις, ρώτησε ὁ Λάπωνας.

— Πάω νὰ ἰδῶ τὴν ψυχοκόρη σου, Ὄλα.

— Ναί, θὰ κάνῃς καλά. Ὄλα καὶ δές την, θὰ βρῇς πὼς καλύτερη ψυχοκόρη δὲν θὰ μποροῦσα νἄβρω.

Ὁ Σουηδὸς προχωροῦσε ὁλοένα πιὸ γρήγορα κι' ὁ γέρο-Ὄλα μόλις μποροῦσε νὰ τὸν παρακολουθήσει. Ἀφοῦ περπάτησαν κάμποση ὥρα, ὁ Ὄλα εἶπε στὸ σύντροφό του:

— Τώρα θυμᾶμαι πῶς τὸ λένε τὸ κορίτσι. Τὸ λένε Λίζα τοῦ Γιοὺ Ἄσπαρσον.

Ὁ ψαρὰς δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ταχύνῃ ἀκόμη περισσότερο τὰ βήματά του, κι' ὁ γέρο Ὄλα ἦταν τόσο χαρούμενος, ποὺ τοῦ ἐρχόταν νὰ φωνάξῃ ἀπ' τὴ χαρά του. Σὲ λίγη ὥρα ξεπρόβαλαν οἱ σκηνὲς κι' ὁ γέρο Ὄλα εἶπε πάλι:

— Ἔχει ἔρθει ἐδῶ γιὰ νἄβρῃ τὸν πατέρα της, κι' ὄχι γιὰ νὰ γίνῃ ψυχοκόρη μου· ἂν ὅμως δὲν τὸν βρῇ, θὰ τὴν κρατήσω μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση.

Ὁ ἄλλος δὲν ἀπάντησε τίποτε, μόνο προχωροῦσε μὲ μεγάλη γρηγοράδα.

— Καλὰ τώρα σκεφθεῖ πὼς θὰ τὸν τρόμαζα λέγοντάς του πὼς θὰ κρατοῦσα τὴν κόρη του ἐδῶ στοὺς Λάπωνες, εἶπε ὁ γέρο-Ὄλα μόνος του.

Ὅταν ὁ βαρκάρης ποὺ εἶχε φέρει τὴν Λίζα στὶς σκηνὲς τῶν Λαπώνων, περνοῦσε ἀργὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὴν ἄλλη ὄχθη, εἶχε μέσα στὴ βάρκα του δύο ἀνθρώπους ποὺ κάθονταν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον κι' ἦταν πιασμένοι σφιχτὰ ἀπὸ τὰ χέρια σὰν νὰ μὴν ἤθελαν πιὰ νὰ χωριστοῦν. Ἦταν ὁ Γιοὺ Ἄσπαρσον κι' ἡ κόρη του Λίζα. Κι' οἱ δυό τους ὅμως εἶχαν τώρα ἐντελῶς ἀλλοιώτικη ἔκφραση ἀπὸ πρίν. Ὁ Γιοὺ Ἄσπαρσον δὲν φαινόταν πιὰ ἔτσι κουρασμένος καὶ γυρτὸς σὰν πρῶτα, καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ζωηρά· καὶ ἡ μικρὴ Λίζα δὲν κοίταζε πιὰ γύρω μὲ τὴ σοβαρὴ γεροντίστικη ματιά της. Τώρα εἶχε κάποιον ποὺ μποροῦσε νὰ τὴν προστατεύσῃ καὶ φαινόταν σὰν νὰ εἶχε ἀρχίσει πάλι νὰ γίνεται ἕνα ἁπλὸ παιδί.

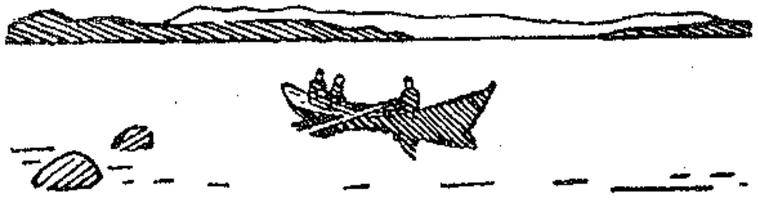

Ἡ Λίζα μὲ τὸν πατέρα της στὴ βάρκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΤΙΑ

Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ ταξιδιοῦ.

Σάββατο, 1 Ὀκτωβρίου.

Ὁ Νὶλς Χόλγκερσον ἦταν καθισμένος πάνω στὴ ράχη τοῦ ἄσπρου χήνου καὶ πετοῦσε ψηλὰ στὸν αἰθέρα. Τριανταμία ἀγριόχηνες πετοῦσαν σὲ καλοσχηματισμένη σειρὰ γοργὰ κατὰ τὸν νοτιά. Τὰ φτερά τους θροοῦσαν, οἱ φτερούγες τους χτυποῦσαν μὲ τόσο δυνατὸ βούισμα τὸν ἀέρα, ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νἀκούσῃ οὔτε τὰ ἴδια του τὰ λόγια. Μπροστὰ μπροστὰ πήγαινε ἡ Ἄκκα, καὶ πίσω της ἐρχόνταν ὁ Ὄγκζι καὶ ἡ Κάκζι, ὁ Κόλιμε καὶ ἡ Νέλγια, ὁ Βίζι καὶ ἡ Κούζι, ὁ ἄσπρος Φίλιππας κι' ἡ Ἀβροπούπουλη. Οἱ ἕξι μικρὲς χῆνες οἱ ὁμίχλες διεδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, καὶ ὅταν ἐπιτέλους στερεώθηκε κάπως ὁ καιρός, ἦρθε ἀμέσως δυνατὴ παγωνιά. Τὰ μανιτάρια καὶ τὰ βατόμουρα μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε τραφεῖ ὁ Νὶλς ὅλο τὸ καλοκαίρι, πάγωσαν καὶ χάλασαν. Στὸ τέλος ἀναγκάστηκε, γιὰ νὰ καθησυχάζει τὴν πεῖνα του, νὰ τρώει ὦμὰ ψάρια, κι' αὐτὸ ἦταν ἕνα πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἔφερνε πραγματικὴ ἀηδία. Οἱ μέρες γινόνταν ὁλοένα καὶ μικρότερες, καὶ καθ' ὅλες τὶς μεγάλες νύχτες καὶ τὰ ὁλοένα καὶ μεγαλύτερα σούρουπα, ὁ Νὶλς βαρυόταν καὶ στενοχωριόταν. Γιατὶ δὲν μποροῦσε νἀλλάξῃ τὴ φύση του καὶ νὰ κοιμᾶται, σὰν τὶς χῆνες, ἀμέσως μόλις βασίλευε ὁ ἥλιος.

Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως ἄρχισαν νὰ γίνονται ὁλοένα μεγαλύτερες καὶ οἱ φτερούγες τῶν μικρῶν χηνῶν. Ἔτσι κι' ἀποφασίστηκε τὸ ταξίδι κατὰ τὸν νοτιά, κι' ὁ Νὶλς ἔνιωθε τὸν ἑαυτό του τρισευτυχισμένο. Γελοῦσε καὶ τραγουδοῦσε τώρα ποὺ πετοῦσε καθισμένος πάνω στὴ ράχη τοῦ ἄσπρου χήνου. Δὲν ἦταν μόνο γιατὶ ἤθελε τόσο πολὺ νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ Λαπωνία ποὺ ἔκανε τόσο κρύο καὶ σκοτάδι καὶ ποὺ δὲν εἶχε τί νὰ φᾷ· ἀλλὰ εἶχε καὶ ἄλλους λόγους γιὰ νὰ θέλει τὸ ταξίδι.

Τὶς πρῶτες μέρες ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ πάνω, δὲν εἶχε νιώσει καμμιὰ νοσταλγία. Εἶχε τὴν ἰδέα πὼς ποτέ του δὲν εἶχε βρεθεῖ σ' ἕναν τόσο ὡραῖο τόπο σὰν αὐτόν, καὶ δὲν εἶχε ἄλλη ἔγνοια παρὰ νὰ διώχνει τὰ κοπάδια ἀπὸ τὶς μύγες ποὺ ἀπειλοῦσαν νὰ τὸν φᾶνε ὁλόκληρο. Τὸν ἄσπρο χῆνο δὲν τὸν πολυέβλεπε, γιατὶ αὐτὸς δὲν εἶχε μυαλὸ παρὰ μονάχα γιὰ νὰ φροντίζῃ τὴν Ἀβροπούπουλή του καὶ δὲν ἔφευγε οὔτε ἕνα βῆμα ἀπὸ κοντά της. Ὁ Νὶλς λοιπὸν ἔκανε παρέα μὲ τὴν Ἄκκα καὶ μὲ τὸν ἀετὸ τὸν Γόργη, κι' οἱ τρεῖς πέρασαν μαζὶ πολλὲς ὡραῖες ὧρες. Ὁ Νὶλς πήγαινε μαζὶ μὲ τὰ πουλιὰ σὰν ἔκαναν ἐκδρομὲς ἐκεῖ κοντά. Εἶχε ἀνεβεῖ ὡς τὴν χιονοσκέπαστη κορυφὴ τοῦ Καιμπενκαῖζε κι' εἶχε κοιτάξει ἀπὸ ψηλὰ τοὺς παγετῶνες ποὺ περικύκλωναν τὸ βουνὸ ἀπὸ παντοῦ. Εἶχε πάει σὲ βουνὰ καὶ σὲ κοιλάδες ποὺ δὲν τὰ εἶχε πατήσει πόδι ἀνθρώπου, εἶχε συναντηθεῖ μὲ ἀρκούδες καὶ τοὺς εἶπε τὰ χαιρετίσματα ἀπ' τὴν ξαδέρφη τους τῆς Σουηδίας. Εἶχε κάνει γνωριμία καὶ μὲ τοὺς ἥμερους ταράνδους, κι' ὅπου κι' ἂν πήγαινε τόσο πιὸ ὡραῖο ἔβρισκε τὸν τόπο ἐκεῖνο, καὶ τόσο μεγαλύτερη χαρὰ ἔνοιωθε ποὺ τὸν εἶχε δεῖ. Ποτὲ του ὅμως δὲν θὰ ἤθελε νὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἐκεῖ-πέρα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΥΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ἀγαπητέ μου,

ΝΑΣ φίλος μου, πατέρας, μπῆκε προχτὲς στὸ γραφεῖο μου μὲ οἰκτρὸ ὕφος ἀπελπισίας καί, ρίχνοντας στὸ τραπέζι μου δυὸ τρία φυλλάδια, μοῦ εἶπε:

— Ὁ γιός μου!... Ἰδὲς τί διαβάζει τώρα ὁ γιόκας μου!...

— Τ' εἶν' αὐτά;

— Περιοδικάκια!.. Ἀπ' αὐτὰ ποὺ βγαίνουν τώρα παντοῦ... Ἔτυχε ποτὲ νὰ διαβάσῃς κανένα;.. Διάβασε, σὲ παρακαλῶ, καὶ πές μου!

— Τὰ ξέρω, τὰ ξέρω... Ἐδιάβασα ἕνα πέρσι... Μὰ τί θὲς νὰ σοῦ πῶ;

— Νά, ἂν ἔκαμα καλὰ ποὺ τοῦ τὰ πέταξα καὶ τὸν φοβέρισα πῶς θὰ τὸν σπάσω στὸ ξύλο, ἂν ξαναβρῶ στὸ συρτάρι του τέτοιες σάχλες...

— Κι' ἂν βρῇς... στὴν τσέπη του;...

— Οὔφ, ἔχεις ὄρεξη! Μὰ ἐγὼ δὲν ἀστειεύομαι καθόλου! Ἐδῶ εἶναι ἕνας δημόσιος κίνδυνος. Τὰ περιοδικάκια αὐτὰ κυκλοφοροῦν ἀνεμπόδιστα, καὶ κάθε κουτόπαιδο μπορεῖ ν' ἀγοράζῃ. Καὶ τί θὰ γίνουν, σὲ παρακαλῶ, τὰ παιδιά μας μὲ τέτοιου εἴδους διαβάσματα;.. Μὰ κοίταξε γλῶσσα, κοίταξε σύνταξη, ὕφος, πνεῦμα, καλαισθησία, ἠθική!...

— Μὴν εἶσαι ὑπερβολικός, φίλε μου. Τὰ παιδιά μας δὲν εἶναι ὅσο κουτὰ νομίζεις. Μιά, δυό, τρεῖς φορές... ἀπὸ περιέργεια. Ἔπειτα θὰ ἰδοῦν τὶς «σάχλες» ποὺ εἶπες καὶ θὰ τὶς παραιτήσουν.

— Καὶ πῶς δὲν τὶς εἶδε ὁ γιός μου, τόσον καιρὸ ποὺ τὶς ἀγοράζει καὶ τὶς διαβάζει; Νά, μιὰ τόση στίβα τοῦ πέταξα! Καὶ ποῦ τὰ βρίσκει! Τὸ βλέπεις αὐτό; Βγαίνει στὴν Αἴγυπτο!

—Ὁ γιός σου θἄναι πολὺ κουτός...

— Δὲν τὸ παραδέχομαι! Εἶναι ὅπως ὅλα τὰ παιδιά. Οὔτε μεγαλοφυΐα μὰ οὔτε βλάκας. Δὲν ξέρει ἀκόμα τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό, κι' ὅ,τι λάμπει τὸ παίρνει γιὰ χρυσάφι· θέλω νὰ πῶ: ὅ,τι βλέπει τυπωμένο, ὅταν μάλιστα γράφῃ στὸν τίτλο «περιοδικὸ γιὰ παιδιά», νομίζει πὼς εἶναι καὶ γιὰ διάβασμα. Κάθε παιδὶ μπορεῖ νὰ γελαστῇ ἔτσι. Τί' αὐτὸ λέω πὼς ὁ κίνδυνος εἶναι δημόσιος.

Προσπάθησα ἀκόμα νὰ πείσω τὸ φίλο μου πατέρα πὼς ἦταν ὑπερβολικός, γιατὶ πραγματικῶς αὐτὴ τὴν ἰδέα εἶχα. Ἄμα ἔμεινα ὅμως μονάχος καί, ἀπὸ περιέργεια, φυλλομέτρησα λίγο τὰ περιοδικάκια ποὺ μοῦ εἶχε ἀφήσει «νὰ τὰ διαβάσω καὶ νὰ τοῦ πῶ», εἶδα πὼς δὲν ἔχει καθόλου ἄδικο. Ἡ γλῶσσα, τὸ ὕφος, τὸ πνεῦμα, ἡ καλαισθησία κι' ἡ ἠθικὴ αὐτῶν τῶν ἐντύπων κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ ἀκίνδυνα γιὰ παιδιὰ ποὺ μορφώνονται τώρα. Κι' ἐπειδὴ τὰ περισσότερα παιδιὰ δὲν εἶναι οὔτε βλάκες, μὰ οὔτε μεγαλοφυΐες, καὶ φυσικὰ δὲν μποροῦν εὔκολα νὰ ξεχωρίζουν τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακό, ὁ κίνδυνος νὰ ἐξακολουθήσουν πολλὰ νὰ διαβάζουν τέτοια βλαβερὰ καὶ ἀκατάλληλα, καὶ νὰ στρεβλωθῇ ἔτσι τὸ γλωσσικὸ καὶ τὸ λογοτεχνικὸ γοῦστο τῆς νεολαίας. — ἀφίνω τώρα τὸ ἠθικὸ μέρος,—εἶν' ἕνας κίνδυνος πραγματικός, μεγάλος, δημόσιος.

Ἀνοίγω, στὴν τύχη, ἕν' ἀπ' αὐτὰ τὰ φυλλαδάκια. Εἶναι τυπωμένο στὸ πιὸ ἄθλιο χαρτὶ ποὺ ὑπάρχει, μὲ στοιχεῖα ψιλὰ καὶ φθαρμένα, μὲ ξέθωρο μελάνι, μὲ καμμιὰ καλαισθησία στὴ σύνθεση τῶν σελίδων, καὶ μὲ κάτι πρόστυχες ζωγραφιὲς πασαλειμμένες μὲ μπογιὲς προστυχότερες. Μὰ θἄταν ἀληθινὴ βεβήλωση νὰ συγκρίνῃ κανεὶς τὶς εἰκόνες ποὺ δημοσιεύει ἡ Διάπλασις.— τ' ἀριστουργήματα π. χ. τοῦ «Θαυμαστοῦ Ταξιδιοῦ» ἢ τὰ πρωτότυπα σκίτσα τοῦ κ. Βώττη,— μ' αὐτὰ τὰ βαναυσουργηματάκια (γιατ' εἶναι καὶ μικροσκοπικά... ἀπὸ οἰκονομία.) Κι' ὅσο γιὰ τὴν ὕλη, χωρὶς καμμιὰ ὑπερβολή: ὡς ὕφος κι' ὡς γλῶσσα. — κατὰ μέρος πάλι ἡ οὐσία, — ἡ Διάπλασις δὲν θὰ τὴν ἐνέκρινε οὔτε γιὰ τὴ Σελίδα της. Διαβάστε μιὰ φράση ἀπὸ ἕνα διήγημα ποὺ τιτλοφορεῖται καὶ «ἐκλεκτό»: «Ὁ ἔμπορος ἦταν ἡ ἐκπληξή του ποὺ ἄφησε νὰ πέσῃ ἀπ' τὸ χέρι ἕνα δοχεῖο». Σύνταξη μιὰ φορά! Καὶ παρακάτω: «Ἔχω βιβλία γιὰ ὅλους... τρομαχτικὲς ἱστορίες, ἄλλες πάλιν γιομάτες ἔρωτα καὶ πάθος». (Αὐτὰ σ' «ἐκλεκτὸ» διήγημα γιὰ παιδιά!)

Ξεφυλλίζω: «Ἤμανε καλεσμένος σ' ἕνα γάμο σὲ κάποιο γειτονικὸ χωριό, ποὺ ἔπρεπε νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ ἕνα δάσος στὶς πλαγιὲς ἑνὸς ψηλοῦ βουνοῦ». Αὐτὴ βέβαια εἶναι σύνταξη «κατὰ τὸ νοούμενον»... Παρακάτω: «Θυμοῦμαι πὼς δὲν ἑτοιμούσαμε νὰ παραπλανηθοῦμε σ' αὐτὰ τὰ μέρη χωρὶς συντροφιά». Τὸ παιδὶ θὰ νομίζῃ ὅτι ἡ παραπλάνηση εἶναι κάτι θελημένικὸ καὶ πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ παραπλανηθῇ μὲ λίγη τόλμη! Παρακάτω: «Γιατὶ πολλὲς φορὲς ἔτυχαν δυστυχήματα ὄχι μόνο σὲ παιδιὰ ποὺ ἔκαναν τὴν κουταμάρα νὰ πᾶνε μοναχά τους, ἀλλὰ καὶ σὲ μεγάλους ποὺ πήγαιναν» (τί; συντροφευμένοι καὶ ὁπλισμένοι; ὄχι, ἀλλὰ) «γιὰ τὶς δουλειές τους»! Τὸ παιδί, βλέπετε, δὲν ἔχει οὔτε ἰδέα τί θὰ πῇ στὸ ὕφος «ἀντίθεση». Ἔτσι καὶ παρακάτω: «Δὲν ἀγαποῦσα ποτὲ τὸ κρασὶ καὶ πρόσεχα πολὺ ὅταν ἤμουν σὲ ξένα σπίτια καὶ σὲ γλέντια, γιατὶ ἤξερα πόσο γίνεται κανεὶς καταγέλαστος» (ἔτσι δὲν ἀγαπᾷ τὸ κρασί; ὄχι, ἀλλὰ) «ὅταν μεθύσει»! Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, τὸ παιδὶ ἤπιε καὶ μέθυσε. Κι' ἔκαμε τὴν κουταμάρα νὰ ξεκινήσῃ μονάχο, «πέρα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα», γιὰ νὰ περάσῃ τὸ ἐπικίνδυνο δάσος, «νομίζοντας πὼς μποροῦσε νά... κανογίσῃ τὸν ἑαυτό του». Νὰ διευθύνῃ ἤθελε νὰ πῇ τὸ παιδί, νὰ κυβερνήσῃ, κι' εἶπε νὰ κανογίσῃ, ὅπως θἄλεγε ἕνας κουτσαβάκης: «Ἄς' τον κι' ἐγὼ τὸν κανογίζω!..»

Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ χαριτωμένη φράση ἀπὸ μιὰ «μυθιστορία»,— αὐτὴ ὅμως ὄχι «ἐκλεκτὴ» σὰν τὸ διήγημα: «Ὁ φύλακας καὶ τὰ σκυλιὰ τοὺς προφύλαγαν ἀπὸ κάθε δυνατὸ αἰφνιδιασμό». Ὥστε ἀπὸ «ἀδύνατο» δὲν τοὺς προφύλαγαν; Πολὺ περίεργο!

Θέλετε τώρα καὶ στίχους; Ὁρίστε τὸ πρῶτο τετράστιχο τῆς «Φτώχειας»:

Ἐ, σεῖς ἐσεῖς οἱ πλούσιοι
μὲ τὰ πολλὰ λεπτά σας
ποῦ δὲν μᾶς λογαριάζετε
γιὰ τίποτα μπροστά σας!

Ἄ, ἔχει μεγάλο μέλλον... μπολσεβίκου ὁ νεαρὸς ποιητής! Ἀλλὰ γιὰ νὰ μάθετε στιχουργία, ἰδοὺ καὶ μιὰ ἐμμετρη Ἄσκηση:

Εἶμαι μέσα εἰς τὴν Ρώμην
καὶ συχνὰ εἰς τὴν Κῶ
ὅπου πλούσιος ἢ νέος
παρευθὺς ἀναχωρῶ
ὅπου πτωχὸς ἢ γέρων
ἐκεῖ πάντα τριγυρνῶ
εἰς τὸν κόσμο νὰ ζητήσῃς
νὰ μὲ εὕρῃς δὲν μπορεῖς
πλὴν ὅν εἶναι φῶς
στὴν μέση μὲ παρατηρεῖς.

Φαντάζομαι γελιὰ ποὺ κάνουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ Μεγάλη Ἑλλάς, ἡ Μυρτώ, ὁ Ξανθίππος, ὁ Ἐλευθέριος Ρουσσάκης, ἡ Πάνθεια Ἀβραδάτου κι' ὅλοι οἱ διαλεχτοί μας συνθέτες, ποὺ στελνουν κάθε φορὰ στὴ Διάπλασι Ἀσκήσεις μὲ τόση τέχνη καὶ χάρη στιχουργημένες. Θὰ πῆτε: ἄλλοι, μικρότεροι, ἀμάθητοι ἀκόμα, δὲν στέλνουν καὶ τέτοιες; Φυσικά! Ἡ Διάπλασις ὅμως ἢ τὶς ἀπορρίπτει ὁλισχιόλου, ἢ, ὅταν διορθώνουνται, τὶς δημοσιεύει διορθωμένες. Κι' αὐτὴ εἶναι ὅλη ἡ διαφορά.

Ἄς ἀντιγράψω καὶ μιὰ ὅῆθεν «Σκέψι» ποὺ εἶναι ἁπλούστατα ἕνα κομψότατο παράγγελμα: «Ὅταν σὲ καροϊδεύουν μὴν ἐξάπτεσαι, **ἀλλά...** μὴ φαίνεσαι ὅτι πειράζεσαι γι' αὐτό». Τί σᾶς λέει στὴ φράση ἐκεῖνο τὸ ἐναντιωματικὸ «ἀλλά»; Βλέπετε σεῖς καμμιά... ἐναντίωση; Ἀλλά... γύρευε ψύλλους στ' ἄχερα!

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνουμε τὸ γλέντι: Ξέρετε ὅλοι τί λέμε «Παιδικὸν Πνεῦμα»: μιὰ ἀφέλεια, κουταμάρα ἢ ἐξυπνάδα μικροῦ παιδιοῦ. Ὁρίστε τώρα καὶ «***Παιδικὸν*** Πνεῦμα» ἀπὸ τὸ ἴδιο περιοδικάκι: «— Γιάννη, δὲν καθάρισες σήμερα τὰ ροῦχα μου. —Ὄχι, ἀφέντη, τὰ καθάρισα.— Ψέμματα λές! εἶχα πέντε φράγκα στὴν τσέπη μου καὶ τὰ βλέπω σωστά».

Φτάνει. Ὅταν θὰ ξαναρθῇ ὁ φίλος μου νὰ μὲ ρωτήσῃ, θὰ ξέρω ἀρκετὰ νὰ τοῦ πῶ...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Βαρὺ πένθος ἐσκέπασε τὸν οἶκο μας. Ἐχάσαμε ἕνα στενὸ συγγενῆ, ἕνα λαμπρὸ φίλο κι' ἕνα πολύτιμο συνεργάτη καὶ σύμβουλο...

Τὴν νύκτα τοῦ περασμένου Σαββάτου, ἀπέθανε ξαφνικὰ ὁ Ἀριστοτέλης Π. Κουρτίδης, γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ τοῦ διευθυντοῦ μας κ. Ν. Παπαδοπούλου, Γλαφυρώτατος λογοτέχνης καὶ διαπρεπέστατος παιδαγωγός, — ἐσπούδασε στὴ Γερμανία, — ὁ Ἀριστοτέλης Κουρτίδης συνεργάσθηκε στὰ καλύτερα περιοδικὰ τῆς ἐποχῆς του, ἔγραψε πλῆθος βιβλία γιὰ παιδιὰ κι' ἐχρημάτισε ἀρχισυντάκτης τῆς «Διαπλάσεως», ἀπὸ τὴν ἀρχή της, ἐπὶ εἴκοσι σχεδὸν χρόνια, γράφοντας σ' αὐτὴν μὲ ἐξωμά του καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμο Ἀέμιλιος Ἐξμερμένος. Τὰ τελευταῖα χρόνια ἦταν διευθυντὴς τοῦ Διδασκαλείου Θηλέων στὸν Πειραιᾶ.

Βιογραφία καὶ χαρακτηρισμὸς τοῦ Ἀριστοτέλη Κουρτίδη, μὲ τὴν εἰκόνα του, θὰ δημοσιευθῇ σ-ὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Νὰ καὶ μιὰ τρούλκα, ἂν δὲν κάνω λάθος, φώναξε ὁ Γόρδων δείχνοντας τὸ δέντρο. Τὸν καρπό του οἱ Ἰνδοὶ τὸν μεταχειρίζονται πολύ.

—Ἄς φᾶμε λοιπὸν καὶ μεῖς ἀφοῦ εἶναι χάρισμα, εἶπε ὁ Σέρβης.

Καὶ πρὶν προφτάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ὁ Γόρδων, ἔκοψε μὲ τὰ δόντια του δυὸ-τρεῖς ἀπὸ τοὺς καρποὺς ἐκείνους. Ἀλλὰ ἦταν τόσο στυφοί, ὥστε τοὺς ἔφτυσε μὲ μορφασμοὺς κωμικούς. Οἱ ἄλλοι γελοῦσαν μὲ τὸ πάθημα τοῦ λαμάργου.

— Μὰ δὲν εἶπες πὼς οἱ Ἰνδοὶ τοὺς τρῶνε; εἶπε φτύνοντας ἀκόμα ὁ Σέρβης.

— Δὲν εἶπα πὼς τοὺς τρῶνε, εἶπε ὁ Γόρδων, ἀλλὰ πὼς τοὺς μεταχειρίζονται. Κατασκευάζουν δηλαδὴ μ' αὐτοὺς ἕνα ποτὸ οἰνοπνευματῶδες, ποὺ κι' ἐμεῖς θὰ μπορούσαμε νὰ καταφύγουμε σ' αὐτὸ ὅταν θὰ μᾶς τελειώσῃ τὸ μπράντυ.

—Ἔτσι πές, καϊμένε! φώναξε ὁ Σέρβης ποὺ ἀκόμα δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴ στυφάδα ἐκείνη.

—Ἄς γεμίσουμε λοιπὸν τὸ σάκκο μας, ἐξακολούθησε ὁ Γόρδων, νὰ κατασκευάσουμε γιὰ δοκιμὴ στὴ σπηλιά.

Ἦταν δύσκολο νὰ κόψουν τοὺς καρποὺς τῆς τρούλκας, γιατὶ τ' ἀγκάθια της δὲν ἐχωράτευαν. Ἀλλὰ ὁ Βάξτερ κι' ὁ Οὐέρ, χτυπώντας τὸ δέντρο, κατάφεραν νὰ ρίξουν κάτω ἀρκετὴ ποσότητα καὶ νὰ γεμίσουν μιὰ καραβάνα.

Πιὸ πέρα βρῆκαν ἄλλο φυτό, ἀλγαρόβῃ λεγόμενο, ποὺ ἀπὸ τοὺς καρποὺς του γίνεται ἐπίσης οἰνοπνευματῶδες ποτό. Ὁ Σέρβης ὅμως φυλάχθηκε νὰ τοὺς βάλῃ στὸ στόμα του, ἀλλ' κι' ἐκόψαν ἀρκετοὺς ἀπ' αὐτοὺς μ' εὐκολία. Ἔ, ὅποιος καεῖ στὸ χυλό, φυσᾷ καὶ τὴ γιαούρτη... Γιατὶ ἀκόμα ὁ καϊμένος ὁ Σέρβης εἶχε στὸ στόμα του τὴ στυφάδα τῆς τρούλκας καὶ κάθε τόσο ἐμόρφαζε κι' ἔφτυνε.

Τ' ἀπόγεμα, ἡ ὄψη τοῦ δάσους ἄλλαξε. Ἐπειδὴ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τὸ φῶς κι' ὁ ἀέρας ἔμπαιναν εὐκολώτερα, τ' ἀρκὰ δέντρα ἦταν πολὺ μεγαλύτερα. Στὰ πυκνόφυλλα κλαδιά τους κελαϊδοῦσαν μυριάδες πουλιὰ καὶ τὰ πεῖκα ἄφιναν μιὰ δυνατὴ εὐωδία. Κοντὰ στὰ θεόρατα αὐτὰ πεῦκα, ἦταν καὶ κάτι ἄλλα δέντρα μικρότερα ποὺ ὀνομάζονται *οὐίντερ* κι' ἡ φλοιύδα τους μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ἀντὶ κανέλλας. Γιὰ τὴν ἀνακάλυψη αὐτὴ πολὺ θὰ χαιρόταν βέβαια ὁ μαῦρος μάγειρος τῆς ἀποικίας.

Ἀλλὰ τὸ χρησιμώτερο ἀπ' ὅλα τὰ δέντρα ποὺ ἀνακάλυψαν, ἦταν ἕνα δεν-

«Ὁ βράχος τύλιξε τὸν τράχηλο τοῦ ζώου...»

τράκι ποὺ μὲ τ' ἀρωματώδη του φύλλα γίνεται ζεστὸ ποτό,—ἔγχυμα ἢ ἀφέψημα,—ὑγιεινότατο.

— Παιδιά, εἶπε ὁ Γόρδων, ὅταν θὰ σωθῇ τὸ τσάϊ μας, ἔχουμ' ἐδῶ τὸν ἀντικαταστάτη. Αὐτὸ εἶναι ἐν' ἀληθινὸ τεϋόδενδρο. Ἄς μαζέψουμε τώρα λίγα φύλλα, κι' ἄλλη φορὰ ἐρχόμαστε καὶ μαζεύουμε πολλά, νἄχουμε γιὰ τὸ χειμῶνα.

Κατὰ τὶς τέσσερις, ἄκουσαν θόρυβο ἀπὸ χείμαρρο ποὺ κατέβαινε ὁρμητικά.

— Θὰ εἶναι τὸ ποτάμι ποὺ ἀπαντήσαμε στὴν πρώτη ἐκδρομή μας, εἶπε ὁ Δόνιφαν.

—Ἐκεῖ ποὺ ἦταν καὶ τὸ γεφυράκι ἐκεῖνο μὲ τὶς πέτρες; ρώτησε ὁ Γόρδων.

—Ἀκριβῶς!

—Ἄς σταθοῦμε λοιπὸν ἐδῶ στὴ δεξιὰ ὄχθη. Εἶναι τὸ καλύτερο μέρος γιὰ νὰ περάσουμε τὴ νύχτα. Κι' αὔριο, Θεοῦ θέλοντος, κοιμόμαστε στὰ κρεβάτια μας.

Ὡς νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ δεῖπνο, ὁ Γόρδων κι' ὁ Βάξτερ εἰσχώρησαν στὸ δάσος, ὁ πρῶτος γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ κι' ἄλλα χρήσιμα φυτά, ὁ δεύτερος γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸ μηχάνημά του καὶ ν' ἀπιστομώσῃ τὸν Δόνιφαν.

Ἀφοῦ ἔκαμαν καμμιὰ ἑκατοστὴ βήματα, ὁ Γόρδων ἔκραξε μὲ νεῦμα τὸν Βάξτερ καὶ τοῦ ἔδειξε μερικὰ ζῶα ποὺ ἔπαιζαν στὴ χλόη.

— Κατσίκες εἶναι; ρώτησε ὁ Βάξτερ.

— Μοιάζουν, ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων, μὰ μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι. Ἂς προσπαθήσουμε νὰ πιάσουμε καμμιά.

— Ζωντανή;

— Μὰ βέβαια. Τί καλὰ ποὺ δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ Δόνιφαν. Αὐτὸς θὰ πυροβολοῦσε, θὰ σκότωνε μιὰ κι' οἱ ἄλλες θὰ ἔφευγαν... Ἂς πλησιάσουμε σιγὰ χωρὶς νὰ μᾶς ἰδοῦν.

Τὰ χαριτωμένα ἐκεῖνα ζῶα, — ἦταν ἕξη ἑπτά, — δὲν ἐπῆραν εἴδησι. Ἴσως μόνο,—ἴσως ἡ μητέρα,— σὰ νὰ προαισθάνθηκε κάποιο κίνδυνο, μυρίζόταν τὸν ἀέρα καὶ φαινόταν ἕτοιμο νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια.

Ἄξαφνα ὁ Βάξτερ, ποὺ δὲν ἀπεῖχε ἀπὸ τὰ ζῶα παρὰ εἴκοσι βήματα, ἐσφενδόνισε τὶς πέτρινες σφαῖρες του μὲ τὸ λουρί. Καὶ μὲ τόση δεξιότητα τὸ ἔκαμε; ὥστε τὸ λουρὶ μπερδεύθηκε στὰ πόδια μιᾶς γίδας, ἐνῶ οἱ ἄλλες ἔφυγαν ἀστραπὴ μέσ' στὸ πυκνὸ δάσος

Τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν στὴν πασμένη, ποὺ τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ ξεμπλέξῃ τὰ πόδια της. Κοντά της στεκόνταν καὶ δυὸ κατσικάκια, ποὺ ἀφοῦ δὲν ἔφευγε ἡ μητέρα τους, δὲν ἔφευγαν κι' αὐτά.

— Ζήτω! φώναξε ὁ Βάξτερ γεμάτος χαρά. Μὰ κατσίκα εἶναι;

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων. Ὑποθέτω πὼς εἶναι μᾶλλον προβατοκαμήλα.

— Καὶ κάνει γάλα;

— Περίφημο!

— Ζήτω λοιπὸν ἡ προβατοκαμήλα!

Ὁ Γόρδων δὲν ἔκανε λάθος. Πραγματικῶς τὰ ζῶα ἐκεῖνα ἦταν προβατοκάμηλοι, ποὺ μοιάζουν πολὺ μὲ κατσίκες, μόνο ποὺ τὰ πόδια τους εἶναι πιὸ μακριά, τὸ κεφάλι τους πιὸ μικρό, χωρὶς κέρατα, καὶ τὸ μαλλί τους κοντὸ καὶ λεπτὸ σὰ μετάξι.

Φαντάζεσθε τί ὑποδοχὴ ἔκαμαν τὰ παιδιὰ στὸ Βάξτερ, καὶ στὸν Γόρδων ὅταν γύρισαν στὸν καταυλισμό, ὁ ἕνας σέρνοντας τὴ «γίδα» κι' ὁ ἄλλος κρατῶντας τὰ «κατσικάκια». Ποιὸς ξέρει μήπως αὐτὰ τὰ τρία ζῶα δὲν θὰ ἦταν ὁ πυρήνας ἑνὸς κοπαδιοῦ χρησιμότατου στὴν ἀποικία; Κι' αὐτὸς ὁ Δόνιφαν ἀκόμα ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ πὼς οἱ σφαῖρες τοῦ Βάξτερ ἔκαναν καλύτερη δουλειὰ ἀπὸ τὸ τουφέκι του, ἀφοῦ ἔπιαναν τὰ ζῶα ζωντανά.

Ἐδείπνησαν φαιδρότατα.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Φ. Ι. Π. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΘΑΛΨΗ

Δὲν μπορῶ νὰ προσδιορίσω τί ἔννοιωσα, καθὼς μπῆκα σ' αὐτὸ τὸ ξωκλήσι, ἕνα προῒ τοῦ Λιγούστου. Σὰν κάποια ἰσχυρὴ προστασία ἅπλωσε πάνω μου τὰ φτερά της κι' αἰστάνθηκα τὴν ψυχή μου γ' ἀδειάζῃ ἀπὸ κάθε συναίσθημα περιττό, κι' ἁπλώθηκε γυμνὴ μπρός στὰ ἴδια μου τὰ μάτια. Ἐσκάλιζα κάθε πτυχή της καὶ πονοῦσα—τὸ! πῶς πονοῦσα!—γιὰ κάθε ἀσχημία κοὐ εὕρισκα μέσα της. Ἕνα κῦμα θλίψης μ' ἐπλημμύρισε πού ξέσπασε σὲ δάκρυα πικρά. Ἔκλαια γιὰ τὸ κακὸ πού εἶχα κάμει σὲ ψυχὲς πού ἀγαποῦσα. Κάθε σκληρότητα πού εἶχα δείξει, γινόταν ἕνας πόνος φριχτὸς κοὐ μοῦ μάτωνε τὴν καρδιά. Καὶ ἡ ψυχή μου γέμισε τότε ἀπὸ τυπεινοσύνη. Ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου νὰ μικραίνει ὁλοένα, νὰ ἐξαϋλώνεται σὰν νὰ εἶχε μεταφερθεῖ σὲ μιὰν ἀνυπαρξία. Μέσα στὴν κατοικία τοῦ Θεοῦ δὲν ἤμουν παρὰ ἕνα φτωχό, μηδαμινὸ πλάσμα πού εἶχε πολὺ ἁμαρτήσει καὶ τώρα ζητοῦσε τὴν ἐξιλέωση. Ἡ ψυχή μου γονάτισε τότε, καὶ διαρυσμένη δεήθηκα γιὰ τὴν εὐτυχία αὐτὴν πού εἶχα πληγώσει. Ἐγὼ δὲν ὑπῆρχα, ἤμουνα μιὰ σκιά. Τί νὰ ζητοῦσα; "Ὅλα γύρω ξένα, ἀδιάφορα, στὸ μυστικὸ δράμα τῆς ψυχῆς. Οἱ ἁπλοϊκοὶ χωριάτες σταυροκοπόνταν εὐλαβικά, οἱ ἄλλοι ἀκουμπισμένοι ἀφημένα, καὶ μονάχη ἀντηχοῦσε ἡ βραχνὴ μακρόσυρτη φωνὴ τοῦ ἀσπροπάλλη παπᾶ κι' ἡ ἔρρινη τοῦ ψάλτη. Προσπάθησα νὰ προσηλώσω τὸ νοῦ μου ἐκεῖ, γιὰ νὰ βρῶ γαλήνη.

Βγῆκα καὶ δρόσισα τὸ φλογισμένο μου μέτωπο στὸ παγωμένο νερὸ τῆς βρύσης. Στάθηκα κάτω ἀπὸ τὸ γέρικο πλάτανο κι' ἔστρεψα τὴν πλάτη στὶ μαβιὰ βουνὰ πού σκάλωναν, σὰ νἄβλεπαν νὰ φιλάσουν τὸν οὐρανό. Κοίταξα μπροστά μου τὸ θαυμάσιο δάσος ἀπὸ πεύκα. Ἀνάμεσά τους ξεχώριζαν οἱ ψηλές, ἐπιβλητικὲς κορφὲς τῶν κυπαρισσιῶν Τὸ γαλασμένο κι' ἀπάτητο γεφύρι μὲ τὴν παλιὰ ξεχασμένη ἱστορία. (Γιατί νἄχα νὰ μιλάει; Γιὰ τὴν ὡραία κόρη πού θάφτηκε στὰ θεμέλια ἢ γιὰ τὴ σκληρὴ μάγισσα πού τὸ γκρέμιζε;) Ἡ πόλη, βυθισμένη ἀκόμα στὴ νύχτα της, τὸ λιμάνι. Ἕνα βαπόρι μπαίνει. Ὁ πόνος μου ξαναζεῖ. Θυμᾶμαι τὴν ἀγαπημένη πού φεύγει σήμερα κι' ἐγὼ εἶμαι μακρυά. Κάπους θόρυβος μὲ ξυπνάει. Εἶναι οἱ πουλητὲς πού ετοιμάζουν τοὺς πάγκους τους γιὰ τὸ αὐριανὸ πανηγύρι. Τραβῶ σὲ στενὸ μονοπάτι πού μυρώνουν τὰ πεύκα, κανηγημένη ἀπὸ τὴ βοή, ἀπορροιπτόντας μιὰν ἐρωτικὴ γοητεία, μιὰν ἀκρούλα γῆς, γιὰ ν' ἀφήσω ἐλεύθερη ὅλη τὴ θλίψη πού μὲ βαραίνει. **Νόρα**

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Κάτω ἀπ' τὰ γέρικα δένδρα πού τὰ σκιάζουν μὲ τὰ κλαδιά τους' κοντὰ στὰ ρυάκια πού σχημάτισαν οἱ τελευταῖες βροχὲς καὶ πού τοὺς μουρμουρίζουν γλυκὰ λογάκια' ἀνάμεσα στοὺς βράχους πού σκεπάζουν τὶς πλαγιὲς τοῦ βουνοῦ, κι' ἀκόμα στὶς ἀκαλλιέργητες γωνιὲς τῶν περβολιῶν τοῦ μακροῦ χωριοῦ, ἀπὸ ἕνα βράδυ ὡς τὴν ἄλλη νύχτα, ξεπετιοῦνται τὰ λεπτὰ λουλουδάκια πού ἡ γῆ προσφέρει γιὰ πολύτιμο στόλισμα στὴ φύση, μολὺς ναοίσει ἀπάνω της τὸ γλυκὸ χάδεμα τ' Ἀπρίλη.

Κάθε χρόνο, — μιὰ περίεργη σύμπτωση, — ἤγαλνον ὅταν φτάσῃ ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα, καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα οἱ χωρικοὶ τοὺς δώκανε τὸ ὄνομα: «τὰ λουλούδια τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγιᾶς». Λουλουδάκια! Μὲ πόση ἐμπιστοσύνη βλέπετε τὴ μικρὴ ζωή σας! Πῶς τεντώνετε τὸ μικρό σας κορμάκι σὰ νὰ θέλετε νὰ φτάσετε τὰ μεγάλα δένδρα πού σᾶς σκιάζουν! Μὲ τί ὑπέρμορες ἀνοίγετε τὰ πέταλά σας, μικρὰ ἄσπρα καὶ ροὺς λουλουδάκια, γιὰ ν' ἀνανεώσετε τὴ δοσερὴ πνοὴ τοῦ πιὸ ὥμορφου μήνα! Δὲν φοβᾶστε μήπως ἕνα πιὸ δυνατὸ χάδι τοὺ σᾶς δώσῃ ἀντὶ γιὰ ζωὴ τὸ θάνατο; Καὶ τότε τί θὰ γίνετε: Θὰ πέσετε μαδημένα, ἐλπίζοντας πῶς αὐτὸ θὰ σᾶς φέρει σ' ἕνα πιὸ ὥμορφο κόσμο, στὸ ρυάκι πού τόρα τραγουδᾶ τὴ χάρη σας; ἢ τὰ πέταλό σας θὰ χρησιμέψουν γιὰ νὰ στολίσουν τὶς φολιὲς τῶν χελιδονιῶν;

Ἀλλὰ μήπως ξέρετε τὴν τύχη τὴν ὀνειρεμένη καὶ εἶστε τόσο ξένγνωστα;

Τότε λοιπόν, ὅταν σὲ λίγες μέρες δῆτε τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ νὰ ἔρχονται κοντά σας μὲ καλάθια, μὴ τρομάξετε. Μὴ σεύψετα τὰ κεφαλάκια σας τρομαγμένα καὶ μὴ ζητήσετε νὰ χορτήσετε τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τάλλο, γιατί τὰ χωριατόπουλα δὲν ἔρχονται καταπάνω σας μὲ κακὸ σκοπό. Δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ μᾶς ἤλθατε, ἀλλ' ὅπου κι' ἂν βρισκόσαστε πρίν, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μὴν ἔχετε ἀκούσει τὸ ὄνομα Ἐκείνου πού σᾶς δημιούργησε, Ἐκείνου πού ἕδωσε τὴ ζωή Του γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμο.

Καὶ τὰ παιδιὰ πού θὰ σᾶς πάρουν ἀπὸ τὴ μητέρα σας τὴ Γῆ, τὴν ἐπέτειο τοῦ θανάτου Του, τὴ Μεγάλη Παρασκευή, θὰ ράνουν μόνο μὲ σᾶς τὸ ὁμοίωμά Του. Κανένα ἄλλο λουλούδι δὲ θ' ἀκουμπήσῃ κανεὶ σας. Οὔτε τὶς περήφανα τριανταφυλλιὰ, οὔτε ἡ μαβιὰ θάλασσα τῶν μενεξέδιων. Κανένα, κανένα, μακρὰ μόνο σεῖς, μακρὰ λουλουδάκια τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγιᾶς, θὰ νανουρίσετε ἁπαλὰ-ἁπαλὰ τὸν ὕπνο τοῦ γλυκοῦ Ἰησοῦ, μόνο σεῖς, γιατὶ εἶστε ἁπλά, ἀγνὰ μὰ ὥμορφα, ὅπως ἀκριβῶς ἦταν ἡ ζωή Του.

Καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἡ ἐκκλησιὰ θὰ μυρίζῃ ἀπὸ λιβάνι, τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἄνθρωποι θὰ θρηνοῦν τὸν Κύριό τους, σεῖς ποὺ θὰ Τὸν σκεπάζετε, παρακαλέστε Τον μὲ τὴν πιὸ γλυκειά, τὴν πιὸ ἁπαλὴ σας φωνούλα, ν' ἀξιώσῃ τοὺς δούλους Του μιὰ φορὰ νὰ Τὸν ἀγγίσουν ἄφοβα, ὅπως καὶ σεῖς κεῖνη τὴν ὥρα θὰ Τὸν ἀγγίξετε μὲ τὰ μικρούλικα πέταλά σας' νὰ κάνῃ τὶς ψυχὲς τὸν τόσο λαφριές, ὥστε νὰ μπορῇ ἡ θεία ἀνοὴ νὰ τὶς ὁδηγήσῃ στὴν Ἀνοιξιάτικη, ὅπως καὶ σᾶς τὸ λαφρὺ φύσημα τοῦ ἀγέρα μπορεῖ σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὸ βαθὺ κάμπο νὰ σᾶς ἀνεβάσῃ στὴν κορυφὴ τοῦ ψηλοῦ βουνοῦ, ἀφίνοντάς σας μόνο κάπου-κάπου νὰ ξεκουρασθῆτε πάνω σὲ μιὰ πέτρα, σ' ἕνα κλαδί, ἢ σὰ λουλουδένιες πεταλουδίτσες, πάνω σένα μεγαλύτερο ἀδέλφι σας, σ' ἕνα πιὸ γερὸ ἀλλ' ὄχι τόσο ὥμορφο σὰν κι' ἐσᾶς λουλούδι...

Ἐλεύθερος Πουλί

ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΙΔΗΣΗ

Εἶναι μιὰ βδομάδα τόρα ποὺ ὁ μικρὸς Γιωργάκης γυρίζει χαρούμενος καὶ γελαστὸς ἀπ' τὸ σχολεῖο, νὰ παίξῃ στὸ σπίτι, γιατὶ ὁ δάσκαλός του εἶναι ἄρρωστος.

Χθὲς ὅμως, μπαίνοντας, ἄρχισε νὰ κλαίει... γοερῶς.

— Τί ἔπαθες, Γιωργάκη; χτύπησες πουθενά; τὸν ρωτᾶ τρομαγμένη ἡ μαμμά του.

Ὁ Γιωργάκης μόλις κατορθώνει νὰ ψελλίσῃ μέσα στὰ κλάματα του ἕνα ὄχι.

— Μὰ τότε τί ἔχεις;

— Σέρεις... μα... μαμμά... ὁ δάσκαλός μου πού... ἦ... ἦ... ἦταννεε... ἄαφροωστος...

— Ἐ, μήπως πέθανε;

— Ὄοοχι... ἀλλὰ... ἄεσγινε... κα... κα... καλά!... ἀπαντᾶ ὁ Γιωργάκης καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ γοερότερα. **Ραδοδάφ ης**

ΓΙΑΝΤΕΣ

— Μπαμπά, βάζουμε γιάντες;

— Ναί.

— Σὲ τί;

— Σ' ὅ,τι θέλεις.

— Σὲ μιὰ σοκολάτα Tobler!

Αὐτὸς ὁ διάλογος γινόταν τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι ὅταν ὁ Φοῖβος βρῆκε στὸ κομμάτι τῆς ὄρνιθας ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει, τὸ «γιάντες». Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴ χαρὰ του ποὺ ἔβαλε κι' αὐτὸς «γιάντες» μὲ τὸν μπαμπά. Κι' ἔσπασε τὸ κεφάλι του ὅλο γ' ἀπόγεμα πῶς νὰ τὸν γελάσῃ... Τὸ βράδυ, σὰν ἦλθε ὁ μπαμπάς, τοῦ λέγει: «Μπαμπά, πιάσε τὸ χέρι μου νὰ δῇς ἔχω πυρετό!» Ὁ μπαμπὰς τοῦ πιάνει ἀμέσως τὸ χέρι. Τότε ὁ ἀδελφούλης μου φωνάζει θριαμβευτικά: «Γιάντες»!

Τὴν ἔπαθε ὁ μπαμπᾶς!..

Ἀνδαλουσία

ΕΥΑ - ΜΗΤΕΡΑ

Ὁ Ἄβελ ἔπεσε νεκρὸς
Στὴ λαγκαδιὰ κεῖ πέρα,
Καὶ μέσ' στ' ἀγκάθια ἐγκύρεν
Αἱμόφυρτο τὸ σῶμα.
Μ' ὅλφυρμοὺς πλησίασεν
Ἡ Εὔα, ἡ μητέρα,
Γιορεύοντας λίγη ζωὴ
Στὸ παγωμένο πτῶμα.

Κι' ὁ Κάϊν, ὁ μισάδελφος,
Μὲ ἀθέλητη τρομάρα,
Φεύγει, μακρυὰ του ἀφίνοντας
Τὰ ματωμένο χῶμα.
Στὰ χείλη τότε ἀνέβηκε
Τῆς Εὔας μιὰ κατάρα·
Μὰ δὲν τὸν καταράστηκε:
Τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμα!

Ὁ κανταδύναμος Θεός,
Ὁ σπλαχνικὸς Πατέρας,
Ἐκούταζεν ἀπ' τὸν ψηλό,
Τὸν ἄπλό του θρόνο,
Ἄκουγε τὸ σπαραχτικὸ
Μοϊρολόγισμα τῆς μητέρας
Καὶ καταλάβαινε καλὰ
Τὸν ἁγιό της πόνο.

Καὶ τότε τὴ συχώρεσε
Γιὰ τὸ ἁμάρτημά της
Καὶ σύγκυρα τῆς ἔδωσε
Καινούρια προστανή:
Μητέρα νάναι στὸ ἑξῆς
Τὸ τρυφερὸ ὄνομά της,
Νὰ κάνῃ μιὰ μικρὴ Ἐδὲμ
Στὴν ἄχαρη τὴ γῆ.

Κι' ἀπ' ὅλα τὰ αἰσθήματα
Ποὺ ἐμπέονται δὲ πάρα,
Νάναι τὸ πιὸ ἀσάλευτο,
Τὸ πιὸ παντοτινό,
Ἡ Ἀγάπη αὐτὴ ἡ Μητρική,
Ἀσβηστη νύχτα-μέρα,
Νὰ δείχνῃ δρόμο ἀλάθευτο
Ποὺ κάει στὸν οὐρανό!

Ἰανὴ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπάς: — Βαστί, Γιανάκη, γλύφεις μόνο τὴν κρέμα τῆς τούρτας σου καὶ δὲν τρῶς καὶ τὸ ψωμὶ ποὺ ἔχει ἀπὸ κάτω;

Γιανάκης: —Μὰ δὲν μοῦ εἶπατε τόσες φορές, νὰ μὴν κάνω δυὸ δουλειὲς μαζί;

Μπαξέ

***

Ὑβόννη: —Μαμμά, ξέρεις πόσα κουλούρια ἀκριβῶς εἶχες στὸ μπουφέ;

Ἡ μαμμά: —Ὄχι, Γιατί;

Ὑβόννη: — Τίποτα, μαμμά. Ἤθελα νὰ ἰδῶ ἂν θὰ καταλάβετε πὼς ἔφαγα καὶ πόσα.

Γλυκειὰ Χαραυγὴ

***

Ὁ Τάκης στὸ μπαμπά του ποὺ εἶναι ἑκατομμυριοῦχος:

— Μπαμπά, τί θὰ μοῦ χαρίσῃς μεθαύριο στὰ γενέθλιά μου;

— Μὰ κι' ἐγὼ ἔχω αὔριο τὰ γενέθλιά μου. Ἐσὺ τί θὰ μοῦ χαρίσῃς;

— Ὅ,τι θὰ σοῦ χαρίσω ἐγώ, μοῦ χαρίζεις καὶ σύ;

— Πολὺ εὐχαρίστως!

— Λοιπόν, ὁρίσε εἰκοσιπέντε δραχμὲς ποὺ εἶναι ἡ μισή μου περιουσία. Δόσε μου τὴ μισή σου περιουσία καὶ σύ!

Χρυσὸ Παγώνι

Η ΔΙΚΗ ΣΑΣ ΕΦΟΔΟΣ

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς Διακλάσεως νὰ περάσετε εὐχάριστο καλοκαίρι.

ΔΗΛΗΣΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 15 Αὐγούστου 1928.

Σ' ΑΛΛΗ στήλη σᾶς ἀναγγέλλω τὸ ξυσηκώμα ποὺ μ' ἔπληξε. Ὁ ἀειμένος μου ὁ Κουρτίδης, ὁ πλιὸς μου Αἰμίλιος Εἰμαρμένος! Ποσο στενὰ δεμένος ἦταν μαζί μου! Καὶ σὰ συγγενὴς, καὶ σὰ συνεργάτης. Τὰ πρῶτα μου εἴκοσι χρόνια εἶχε τὴ θέση ποὺ τὰ τελευταῖα τριάντα ἔχει ὁ κ. Ξενόπουλος. Μὲ τὸν Κουρτίδη ἄρχισα, μ' αὐτὸν προχώρησα καὶ στερεώθηκα. Κι' ἀρχὴ ἀποχώρησε ἀκόμα. — γιατὶ οἱ ἄλλες του ἀσχολίες δὲν τοῦ ἦταν καιρὸ νὰ γράφῃ εὐκαιρίες, — ἐπὶ δὲν ἔπαψε νὰ μοῦ παρέχῃ τὴ πολυτιμη συμβουλὴ του σὲ ὅλα... Καὶ τὸν ἔχασα ἔξαφνα, σ' ἕλη του τὴν ἀκμὴ καὶ τὴ δράση. Γιατὶ ἀλήθεια ἦταν ἡλικιωμένος, —γεννήθηκε τὸ 1858, — δικτηροῦσε ὅμως ὅλη του τὴν διανοητικὴ δύναμη καὶ στὰ 70 του χρόνια ἐργαζόταν ὅπως καὶ στὰ 30 του. Ἡ ἀπώλεια εἶναι μεγάλη. Κι' ὄχι μόνη γιὰ μένα. Ὁ Μακρυπόδαρος Ἀρχεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, στὸ λόγο πού ἐξεφώνησε στὴν κηδεία τοῦ Κουρτίδη, εἶπε πὼς ἡ πατρίδα μας ἔχασε τὸν καλύτερό της παιδαγωγό.

Μυρόλοντα η, τὸ μυθιστόρημα «Στὴ σκιὰ τοῦ Πύργου» ἀνομάζεται ἔτσι ἀπὸ τὸν Πύργο τοῦ Λογιβίνου, τὴ φυλακὴ ὅπου μεγάλωσε ἡ Ντελίζη κι' ὄχι γιατὶ «γνωρίζει τὸν καλὸ Πύργο σὰ σκιά». Ἀλλοιῶς, προχωρώντας, θὰ ἰδῆς κι' ἄλλα: σκηνὲς ποὺ δικαιολογοῦν τὸν τίτλο καλύτερα. Θὰ πῦ στὴν *Κυρὰ-Κυραλίνα* πόσο σοῦ ἄρεσαν οἱ φωτογρφίες της. Πῶς σοῦ φάνηκε λοιπὸν τὸ «Πάντα Ὅλο», ποὺ μὲ τόση ἀγωνία περίμενες τὴν προκήρυξή του;

Ναί, Καλάμες, κάνεις κάποσα ὀρθογραφικὰ λάθη· ἐκ' ὄχι «ὀρθογραφικὰ» ὅπως τὰ λές, οὔτε «ὀρθογραφικά» ὀρθογραφικὰ τὰ λὲς ἁπλῶς, δηλαδὴ λάθη ὀρθογραφίας ἢ ἀνορθογραφίες;) ἔτσι βλέπω: «κλῶ; πληροφορῶμαι» (ἀντὶ κλῶ; πληροφοροῦμαι), «ἀνωρθογραφῶ» (ἀντὶ ἀνορθογραφῶ), «ἴσως (ἀντὶ ἴσως;) «ἡ δποῖα» (ἀντὶ ἡ ὁποία) κτλ. Ἀλλὰ νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς γι' αὐτὸ δὲν φταίει τὸ σχολεῖο· φταίει ἡ ἀπροσεξία σου. Ἡ ὀρθογραφία, βλέπεις, εἶναι προπάντων ζήτημα προσοχῆς. Ὅταν σοῦ ταντὰ; δηλαδὴ μιὰ λέξη στὸ βιβλίο σου, πρέπει νὰ τὴν προσέχῃς κλπ, γιὰ νὰ πάρῃς σὴν εἰκόνα της, τὴ φυσιογνωμία της ποὺ λένε καὶ ὅταν τὴ γράφῃς, νὰ προσέχῃς πάλι καὶ νὰ ξαλαφρώνῃς στὸ νοῦ σου αὐτὴν τὴν ὀπτικὴ εἰκόνα γιὰ νὰ τὴν ἀποδώσῃς πιστά. Ἔτσι κάνουν ἀνυκαθήκοντες ὅσοι ὀρθογραφοῦν. Οἱ κανόνες ἔρχονται ὕστερα, ὡς βοηθητικοί. Γι' αὐτὸ βλέπουμε προσεκτικὰ παιδιὰ νὰ ὀρθογραφοῦν ἀρκετὰ καὶ πρὶν μάθουν τοὺς κανόνες. Πρέπει ὅμως νὰ σοῦ πῶ, ὅτι στὴν τάξη ποὺ εἶσαι, ἔπρεπε νὰ ξέρῃς τοὺς κανόνες, νὰ τοὺς θυμᾶσαι καὶ νὰ τοὺς ἐφαρμόζῃς. Φρόντισε λοιπὸν νὰ τοὺς μάθῃς. Καὶ προσοχή, πάντα προσοχή!

Ἡ Αὐγὴ τῶν Ἐπάδων, γιὰ πρώτη φορά, μοῦ γράφει ἀπὸ ὁ,τι πρωτότατο γράμμα, ποὺ ἀνέμεσα στ' ἄλλα λέει καὶ τὰ ἑξῆς σημαντικά: «Ἀπ' τὴν τελευταία Βιποτολή τοῦ ἀγαπητοῦ κ. Φιλβωρίος (γιὰ τοὺς φίλους· εὐχαριστήθηκα πολύ. Ἡ μαμμά μου μάλιστα εἶπε «σᾶ νὰ τὸ εἶχε παραγγελιά», γιατὶ κ' ἐδῶ ὑπάρχουν τέτοιου εἴδους φίλοι καὶ συχνὰ συμβαίνουν καὶ σὲ μᾶς τέτοια παρόμοια. Καὶ ποῦ νὰ ξέρῃς, ὅτι κάτοι σὶ λεγόμενοι φίλοι δὲν καρεδιάζουν μόνο κεπάλα, φορεσιὰ κτλ., ἀλλὰ φτάνουν ἀκόμα νὰ κατηγορήσουν καὶ τὸ φίλο σου, γιὰ νὰ μὴν κάμουν νὰ ἐγγραφοῦμε σὲ ἄλλη περιοδικό, ἀπ' αὐτὰ ποὺ ξερωτρώγουν σὰ μαντατοφόρια καὶ ποιήματα· θὰ μπορέσῃ ἡ Διάπλασι. Μὰ ἐμεῖ: τοὺς λέμε πὼς ἡ μαμμὰ δὲ μᾶς ἄφνει, ὄχι νὰ ἐγγραφοῦμε, μὰ οὔτε νὰ τοὺς διαβάσουμε σὲ χέρια μας...» Βλέπετε ὡς ποῦ φτάνουν κάτοι οἱ φεύτικοι φίλοι; "Ε, μὰ βάρκα! Ἔτσι συνέχισε νὰ μὴν ἐνδιαφέρῃ σὲ ὅλα, ποὺ θὰ σᾶς ἔκανε σὰν κι' αὐτούς;..

Πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου, '*Ορφανούλα*. Ἀλλὰ ἔ-σι εἶναι ὁ κόσμος, παιδί μου, καὶ πρέπει νὰ κάνῃ: καρδιὰ κ.' ὑπομονή. Ἔπειτα βλέπω πὼς ἔχεις ἐκεῖνο πού περιγράφει ὁ ἄνθρωπο κάλυτερα ἀπ' ὅλα: τὴ φιλομάθεια. Εὐχαριστιέται νὰ διαβάζῃς ὠφέλιμα πράγματα, εἶσαι ἐπιμελὴς στὰ μαθήματά σου, σπάνιασι καὶ γράφεις ὡραῖα. Κατακίγουλοιπὸν μαζί μου, λάβαινε μέρος στοὺς διαγωνισμούς, γράφε μου συχνά. Ἀλλὰ χωρὶς βιάσι νὰ πραμαλῇς (ἐπου' ἄλλο.) Ὁ καλὸς ὅστος πού σὲ προστατεύει, θὰ θελήσῃ βέβαια νὰ σοῦ δίνῃ κι' αὐτὴ τὴν περιστεριὰ στὴν ὀρφλιὰ σου· κι' ὅταν δὲν μπορεῖς σὺ μὲ τὶς οἰκονομίες σου, ν' ἀνανεώσῃ τὴ συνδρομή σου ἐκεῖνος.

Σοῦ ἔσπασα, '*Αβροκύπουλη*, ὅ,τι ἐζήτησες καὶ σοῦ ἐνέκρινα, καλῶς· θὰ εἶσαι, αὐτὸ τὸ φυσιώνω μου γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς καὶ νὰ διαγωνίζεσαι. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἀρίστε καὶ γιὰ τὸ χρυσὸ μετάλλιο ποὺ σοῦ ἔβωσα, γιατ' ἤσουν ἡ μόνη στὴν τάξη σου ποὺ πῆρε τὸν λαμπρὸ αὐτὸ βαθμό.

Σὲ συγχίρω. '*Αφρισμένο Κῦμα*, γιὰ τὶς ὡραῖες σου ἀσκήσεις. Ναί, ὅ κ. Ἰωάννης Βάσσος, ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ποὺ θαύμασες τὰ ἔργα του στὴ «Νέα Ἑστία», εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ δυνατοὺς· τοὺς πιὸ μοντέρνους· Ἕλληνας ζωγράφους. Ἡ εἰκονογράφηση ποὺ ἔκαμε τῆς «Σκλώστρας» καὶ τῆς «Μπελλάντας» τῆς φυλλάδας τοῦ Ρήγιτζα· τοῦ Ὄσκαρ Οὐάλδ εἶναι κεἰνωτό θαῦμα στή. Κι' ἄλλα του ἔργα θὰ δημοσιεύσῃ ἡ «Νέα Ἑστία». Καὶ τὴν ἄνοιξη, ὁ κ. Βάσσος θὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ κάμῃ ἔκθεση. — Ἔλαβα τὴ φωτογραφία καὶ σοῦ ἐστειλα 33 τετράδια.

Κι' ἐπειδὴ ἤρθε λόγος γιὰ τὴ «Νέα Ἑστία», καλὸ εἶναι νὰ ξέρετε καὶ σεῖς σὰν ὄχι γιὰ σᾶς τοὺς ἴδιους, ἀλλὰ γιὰ μεγαλύτερους ἐνδιαφερομένους ποὺ μπορεῖ νὰ γνωρίζεται: Τὸ περιοδικὸ αὐτὸ ποὺ διερθύνει ὁ κ. Ξενόπουλος, τὸ καλύτερο ἀπ' ὅσα ἔχομε στὴν Ἑλλάδα, — εἶναι γιὰ τοὺς μεγάλους ὄχι σχεδὸν ποὺ δημοσιεύει, ἀφοῦ τοῦ ἡ δημοτικὴ μπῆκε στὸ Σχολεῖο, πρῶ ο γιατὶ ὅλα μου εἶναι λογοτεχνικά, καὶ δεύτερο γιὰ νὰ διαβάζουν καὶ σὲ μέτρο τὰ παιδιὰ τὴ γλῶσσα ποὺ πρωτομαθήνουν. Ὅσο γιὰ τὴν καθαρεύουσα, πού εἶναι σχεδὸν ἡ ἀρχαία, αὐτὴ τὴ μαθαίνουν στὸ Ἑλληνικὸ Σχολεῖο καὶ στὸ Γυμνάσιο. Ὥστε ἂν δὲν σοῦ ἀρέσῃ ἡ ἐλεγομένη δημοτική, πρέπει νὰ πείσῃς τοὺς ποιητὰς μας καὶ τοὺς συγγραφεῖς νὰ μὴν τὴν μεταχειρίζωνται στὰ ἔργα τους, καὶ τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας νὰ μὴν ἐπιτρέπῃ τὴ Λογοτεχνία μας στὸ Σχολεῖο. Σὰ δύσκολο δὲν σοῦ φαίνεται;

Σὲ ἄλλους δὲν ἔχω τόπο γ' ἀπαντήσω, ἂν κι' εἶχα φυλάξει μερικὰ γράμματα ἀπὸ τὴν προηγ. ἑβδομάδα, — τοῦ Θεναρδιέρου π.χ., τοῦ *Ποταχοῦ Ταυτάει*, τῆς *Μπουμπουλίνας* καὶ *Ζηλευτῆς Ἑλληνοπούλας*, τοῦ *Ἄργη Μακρῆ* (ποὺ τὸν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπιτώμαι, κλπ) καὶ τὸ «*Ἐνδοξο Σοῦλι*,») τοῦ *Ἀσβίου*, τοῦ *Γαριβάλδη* κὲ, μὲ πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα. Ἀλλὰ εἶ τὰ γιὰ γῆ! Ὅταν μοῦ ξαναγράψουν.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἐστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἀναγεννημένα Ἑλλάς, Γόρδιος Δεσμός, Εὐβοϊκὴ Ἀκτή, Τάνια, Πετρίτσιος τοῦ Ἀγρενίου, Μαῦρος Πιερράτος, Ἀντιγόνη, Ἰβάνα, Πόνου Δάκρυ, Συκοπούλι, Ὑπὲρ Πατρίδος, Κλαίρη, Μελαχροινούλα, Πέτρες τοῦ Ἰονίου, Δυλίκα Χρυσάνθη, Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Σιφομάχος*. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας. Θὰ τοὺς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Διάπλασις» καὶ «Ἀνοιξις» τοῦ *Γκιώνη*. Πολὺ ὡραῖα καὶ τὰ δυό. Ἀλλὰ τὸ πρῶτο δὲν μπορῶ νὰ τὸ δημοσιεύσω, γιατὶ φοβᾶμαι πὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι θὰ μοῦ ἔστελναν ἀπὸ ἕνα ἐγκώμιο, μὲ τὴν ἀξίωση νὰ δημοσιευθῇ. Τὸ δεύτερο πάλι εἶναι πρόκλησις. Ὁ *Γκιώνης* ὅμως μπορεῖ νὰ μοῦ τὸ ξαναστείλῃ, ἀναθεωρημένο κόλα, γιὰ τὴν ἐρχομένη ἀνοιξη. — Ὁ μπάρμπα-Ἡλίας τοῦ *Ἀλεξανδρινοῦ Διαπλασόπουλου*. Ἔχει ὡραῖα μέρη, ἀλλὰ τὸ σύνολο εἶναι ἄχυρο. Ἡ γλῶσσα πρὸ πάντων δὲν ἔχει ὁμοιομορφία. — «*Μία ἔκπληξις*» τῆς *Μικρᾶς Ἀλσατίδος*. Ὡραιότατο τὸ θέμα. Ἀλλὰ δχι ἀσπουγμένο ὅπως ταίριαζε. Κι' ἡ γλῶσσα ἀνώμαλη. — Τὸ ἀκατοίκητο νησὶ» τῆς *Ἀνθούλας*, Ὡραῖο καὶ μὲ κάποια ποίηση. Ἀλλὰ τὸ γράψιμο κατώτερο τοῦ θέματος. Ἡ *Ἀνθούλα* νὰ τὸ ξαναγράψῃ ἀργότερα, γιατὶ εἶναι κρίμα νὰ πάῃ χαμένο αὐτὸ τὸ θέμα. — «Ἄκουσε» τοῦ *Τζάκ*. Γυωστότατο τὸ ἀνέκδοτο. — «Τὸ δράμα τοῦ σκιλοῦ» τῆς *Ἐλβίρας*. Καλὴ κι' ἀληθινὴ ἡ ἱστορία. Τὸ γράψιμο ὅμως τὴ δείχνει σὰν φεύτικη σὲ φτωστή. Γιατὶ ἔχει ἐκεῖνο ποὺ λένε «πολλὴ φιλολογία»· στολίδια περιττά, παρεθέσεις ποὺ δὲν ἔχουν τόπο ἐσῦ: καὶ σκέψεις ποὺ τὸ βαροῦνουν. Ἂν μπορῶσε νἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ φόρτο αὐτόν... — «Ἡ Πρωτοπερήλια» τῆς *Ξακουστῆς Νεράϊδας*. Ἀτεχνοι αὐτοὶ οἱ στίχοι. — «Ὁ Νικάκης» τοῦ *Λεμονανθοῦ*. Εἶναι γιὰ μικρὰ παιδιά, ἀλλὰ κι' ἀπὸ μικρὸ παιδὶ γραμμένο. Ἐνῶ κεῖνα μόνε μεγάλοι τὰ γράφουν ὅπως πρέπει. Ἀρκετὰ καλὸ ὅμως, δείχνει πὼς ὁ *Λεμονανθὸς* μιὰ μέρα θὰ εὐδοκιμήσῃ. — «Στὴ Σελίδα μας» τοῦ *Μικροῦ* "*Ηρωος*. Κι' αὐτὸ ἄτεχνο. — «Φύση» τοῦ *Τσάρλεστον*. Ἡ περιγραφὴ δὲν εἶναι κακή. Τὸ θέμα ὅμως κοινό, χωρὶς τίποτα τὸ ξεχωριστό. — «Ἡ Ἀδελφὴ» τοῦ *Ρασπονέν*. Πρωτότυπο κι' ἀληθινὰ συγκινητικό. Ἀλλὰ δὲν ἐξελίσσεται καλά. Εἶναι σὰν ἀτελειωτένο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ούδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή ανανεούται, άν δέν συνοδεύεται ύπό τού δικαιώματος δρ. 10. — Τά έγκεκριμένα ή ανανεούμενα ισχύουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1928. Όσα συνοδεύονται άπό Α, άνήκουν είς άγόρια καί όσα άπό Κ, είς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Εύθυμος Ναύτης, ά. (ΑΡ). Σκονίσιος, ά. (ΤΑ). Σιφωμάχος, π. (;). Ράδης Ούράνης, ά. (ΠΜ). Αιλή Ντανγκίερ, κ. (ΙΑ). Αίλιαν Χάρβεϋ, κ. (ΕΔ). Ένδοξος Ολυμπονίκης, διότι Αναρωτιέσαι Ολυμπονίκης έχομεν, ά. (ΘΝΤΕ). Άσημένιο Κύμα, διότι Αργυρωμένο Κύμα έχομεν, ά. (μπ). Αθλητής Έλληνόπαις, ά. (ΝΟΑ). Κρητικό Λουλούδι, ά.(ΣΤΕ). Μέταλλον Κρίνου ά. (Φούτ Μπάλ). Ξακουστός Βιολίστας, ά. (κ-λ-κ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τούς φίλους της: *Ἀκακίαν* (ὁ κ. Φ. ἔλαβε τό χειρόγραφό σου καί θά σοῦ ἀπαντήσῃ μόλις τό διαβάσει, ἴσως σ' ὀλίγας ἡμέρας· ἡ *Α. Δ.* δέν εἶχε πιά· ἡ *Τ.* εἶναι ἀγόρι, καί βλέπεται ποῦ αὐτό πρέπει κανείς νά τό ξέρῃ ἀπ' ἀλλήλογραφῆ') *Πεταχτούλαν* (ἔ-σι θά ἔγινε, φαίνεται· ὁ κ. Φ. εἶχε καλά· στό φύλλο ἐκεῖνο δέν εἶχε ἀποστολή, ἐπειδή ἔπρεπε νά δημοσιευθῇ τό διήγημα τοῦ κ. Παναγοπούλου· γιά τό φευδώνυμό σου μή στενοχωρεῖσαι· πολλά διαπλασικά φευδώνυμα φυγαδεύονται σ' ἑκεῖνα τά περιοδικά, ἀλλ' ἀπό τίς ἀνοησίες πού γράφουν, ἐννοοῦν ὅλοι ὅτι δέν εἶναι διαπλασόπουλα κἀτοι πού ἄφηναν' ἡ *Α. Α.* ἐξακολουθεῖ') *Λ. Λ. Κ.* (εἶσαι πολύ δικαιολογημένη ἀφοῦ σοῦ συνέβησαν τόσα δυσευχήματα, γιά τά ὁποῖα ἐγκαρδίως σέ συλλυποῦμαι· ὅλους αὐτούς τούς νεκρούς πού ἀναφέρεις τούς ἐγνώρισε' ἦταν πραγματικῶς ἀπάνθρωποι, πολύτιμοι· ὁ θά Τοτός Δαμίρης, ὁ ἀλησμόνητός μου, ἀσφαλῶς μιά μέρα θά ἐβόξαζε τήν πατρίδα') *Ἑλένη Μπονάτσου* (γιάνεις τόν κόπο σου, πιστεύω· οἱ λύσεις δέν λιβιλίονται ὅπ' ὄψει σ' δέν εἶναι γραμμένες σέ χαρτί τῶν λύσεων') *Γλυκειάν Χαραυγήν* (ἔσ-σιλα ὅ,τι ἐζήτησες· ἔ, ὄχι, δέν συμφωνῶ πολύ· γιατί καί σήμερα ἔχουμε πολλά ἔξυπνα παιδιά πού σ' ἕλογον ὥρατα πράγματα· ἀλλά ἡ διαφορά ἴσως εἶναι, ὅτι δέν φαίνονται ὅλα, ὅπως ἐκεῖνα τά χρόνια· γιατί ὅσα μοῦ ἔγραφεν τότε, ἦταν σχετικά· λίγοι κι' εἶχε τόπο νά γκρέμνῃ ὅλες τους τίς ἐξυπνάδες· νά ποσπῶ κομμάτια ἀπ' ὅλα τους τά γράμματα· σήμερα ὅμως μοῦ γράφουν τόσο πολλοί, ὥστε αὐτό εἶναι ἀδύνατο καί,—πίστεψέ με,—πολλά ὡραῖα πράγματα τά διαβάζω ἐγώ μοναχή μου') *Ἀετόν τῶν Θαλασσῶν* (ἔστειλα, περιμένω!) *Φτέρην* (γιατί ὄχι· καί σύ κάποτε θά τό κατεφέρῃς...) *Ὀρείτταν* (φαντάζομαι τή χαρά σου πού ἄρχισες καί σύ νά λαβώνῃς Μ. Μ. ἀπό Διπλασόπουλα') *Ἐθνικόν Κήρυκα* (ἀρκτα τά Π. Ψαθάκια σου· καί ἄν κληρωθοῦν, θά σημειωσιλοῦν· γιατί, ξέρεις, ἔχω πλῆθος ἐγκεκριμένα καί τά δημοσιεύω διά κλήρου') *Μοιραῖο Ἀκρογιάλι* (μέ πολύ ἐνδιαφέρο διάβασα τά τοῦ χωριοῦ σου') *Λεβέντην* (χίλια μπράβο γιά ὅλα') *Ἑλένην Μ. Οἰκονόμου* (εὐχαριστῶ πολύ πού θά ξεπεράσῃς· τό *Σ.* εἶναι κορίτσι') *Δάφνην* (ἔχω καί μιά Δάφνη, πού γράφεται ὁ ὑποψήφιος ἐκεῖ τήν ἔκαμε *Δάφνη* καί θά τό πρόσεξε· ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ γιά ὅσα γράφεις') *Λιάναν* (ἔστειλε· ἡ *Τ. Μ.* εἶναι') *Βαρῶναν Πομμερσύ* (ναί') *Εὐστράτιον Παξινόν* κτλ. κτλ.

Νίτσαν Βαρούχα, Μαριμέλλην Γαζίαν, Γεώργιον Μπατσάκην, Σοφίαν Μπακαλούδη, Μικρόν Ἀθηναῖον (ἐσ-σιλα.).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβε μετά τήν *15 Αὐγούστου* θά κάνῃ στό ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 240ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταί μέχρι 15 Ὀκτωβρίου.

576. Λεξίγριφος

Ἄρτυμα γιά τό φαΐ
Κι' ἕνα σήμερνο συμμάζεμα
Καί μιά χώρα μακρινή
Χρυσοφόρα μᾶς σχημάτισαν.

Ἀντιγόνη

577. Στοιχειόγριφος

Στόν πιό μαγικό Δύσκολο
Ποῦ εἶδε ἡ ἀνθρωπότης,
Τί ἀγώνη πρέπει νἄχουμε!
Μά κάποιος Ἰσκαριώτης;
Προδοτικά τοῦ ἔκοψε
Κεφάλι καί λαιμό
Καί σ' ἕνα πλοῖο τόν ἔστησε
Καταμεσίς ὀρθό.

Ἄγνωστη

578. Μεταγραμματισμός

Μέ τό θεό τῆς θάλασσας,
Θεός κι' ἐγώ, κυρέα,
Ἀδελφίνια καβαλλίκευα
Καί σάλπιζα ὡραῖα.
Μά κάποιος τό κεφάλι μου
Ἀρώτησε μοῦ ἀλλάζει
Καί δίπλα σέ φιλόσοφο
Γιά μαθητή μέ βάζει.

Πορφυρογέννητη

579. Ἀναγραμματισμός

Ἔπιασε τάγρια βουνά,
Ζητώντας τήν ἐλευθερία,
Καί τούς τυραννους πολεμοῦσε.

Μά τόν ἀπάντησα ξανά
Γονατισμό στήν ἐκκλησία
Ποῦ κλαίγοντας μετανοοῦσε.

Γόρδιος Δεσμός

580. Συλλαβικός Ρόμβος

*
* — * — *
* — * — * — * — *
* — * — *
*

Κάθε ἀστερίσκος εἶναι μία συλλαβή. Ὁριζοντίως δέ καί καθέτως ἀναγινώσκονται: 1, Φωνῆεν· 2, Τό δι' οὗ ἤ ὅπου κρεμᾶμεν· 3, Ποταμός τῆς Ἀμερικῆς. 4, Σχολικόν ἐπικλον· ὁ, Ἀντωνυμία.

Μελαχροινή τοῦ Σκέττιν

581. Μεταμορφώσεις διά Φωνηεντολίπων

[Ἀντί τῆς λέξεως, θέτομεν τά σύμφωνά της, καί ἀπό ἓν φωνηεντόλιπον, διά προσθήκης ἤ ἀφαιρέσεως ἑνός συμφώνου, κάμνομεν ἄλλο, ἕως ὅτου φθάσωμεν εἰς τό φωνηεντόλιπον τῆς τελευταίας λέξεως. Παραδείγματος χάριν:

Ὁ *βλάξ* διά *b* φωνηεντολίπων μεταμορφώσεων νά γίνῃ *ξέστιος*.

Λύσις: βλξ (βλάξ), βξ (βύξ), ξ (ξύ), ξν (ξύν), ξνς (ξυνός), ξπνς (ξέσπνος).]

Τό *δάσος* διά 3 φωνηεντολίπων μεταμορφώσεων νά γίνῃ *θάλασσα*.

Σπυρίδων Ι. Παναγιωτόπουλος

582-586. Μαγικόν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνός γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνός ἄλλου, κάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: *θῦμα, φάρος, φλοιός, Τῦρος, σαπρός.*

Πιτσιρίκος τοῦ Ἀγρινίου

587. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων.

Τ' ἀρχικά τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν κάτι ποῦ... καπνίζει:

κακία, πορθμός, ἀρχή, ἥττα, νέον.

Μελαχροινή Κυπρισσούλα

588. Ἑλλιποσύμφωνον

ε - ουο - ια
Ὀδυσσεύς Ἀνδρούτσος

589. Γρῖφος

Εἰ σὺ ὄνος, ἀρ' εἰς τόσα,
Μάϊος, Ἰούνιος, Ἰούλιος ᾧ
αἵ περ εἶπα, εἶπα, εἶπα.

Ἀκούρδιστο Ρολόϊ

Διά τούς Γαλλομαθεῖς

590. Cryptogramme

1 2 3 4 5 6 7 =Parti de l'arbre
2 3 2 7 =Adjectif
3 4 7 =Animal
4 3 5 2 7 =Substdure,Irisée.
5 3 1 3 4 7 =Maisonette
6 3 5 6 7 =Outil
7 1 7 4 7 =Bois precieux

Πριγκίπισσα Λολόττα

591-592. Calembours

1.— Sur quelle note marchons-nous?

2.— Quel arbre aiment les marins des côtes?

Μιμόζα

ΑΥΧΕΙΑ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 28

334. Κορπόστα (κόμπος, τά.) —335. Ἡμέρα (εἶμαι Ρά.)—336. Πρόσθεσις-πρόθεσις.—337. Χάλι-ἄλλη.—338. Γραφολόγος-Λογογράφος.— 339. *Τά λίγα λόγια ξάχαρη καί τά καθόλου μέλι.* (ΤΛφος, ΑΙμα, ΓΑλα, ΑΟγος, ΓΥγιος, Ἄθως, ΖΑρι, ΧΑρις, ΡΗμα, ΚΑΙρός, ΤΑώς, ΚΑκός, ΘΟλος, ΑΟΥω, ΜΕτρον, ΑΙθος.)— 340-344. Διά τοῦ ΣΤ: *στόλος, σταγών, στόνος, ἀστήρ, πιστός.* —345. Π-ΦΑΝ-ΣΤΣ-ΡΣΤΣ καί ΟΙΟΥ-ΙΟ-ΟΙ-ΑΙΟ = *Ποιοῦ φίλον ὄστις ἄριστος.* (ΗΟσειδών, ΦΙλία, ΑΟφος, ΝΥξ, ΣΙδών, ΤΟκιον, ΣΟφία, ΡΙς, ΣΑββας, ΤΙτος, ΣΟυδάν.) — 346-356. Ἀθηνᾶ, Θεανώ. Ἀθῆναι, Θεώνη, Θέαινα, Ὄθων, Ὀθόνη, Θανή, Θεῖαν, Εὐθύνω, Ἰθάνω.—357. *Ὦ κακόν κακοῦ κάκιστον, κακή καί πονηρά γυνή!* (Ο, κά, κον, κά, κου, κά, κις, τῶν, κα, κίν ἐπ' ὄνειρα, γῆ, νί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 10 τό πολύ λέξεις μέ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 τά ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μέ παχέα δέ στοιχεῖα λεπτά 70 καί μέ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστός στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμή εἶναι ἀναπαίτητη.

/ΚΙΓ' — 660/

Ἀγαπητό Ἀφρισμένο Κῦμα. Ἐπί τέλους τῶν γενεθλίων σου χίλιες εὐχές.

ΔΙΑΝΑ

/ΚΙΓ' — 661/

Μαρία Ἀβραμάκου, Σαμιωτοπούλα, χίλιες εὐχές γιά τή γιορτή σας, ξυπνημένες μου.

Γαλάτεια

/ΚΙΓ' — 662/

Θαλασσινή, ἐλάβα. Ἀλληλογραφοῦσε λέ πρώτη.

Γαλάτεια

/ΚΙΓ' — 663/

Κολοκυθοσπορε, δάμισε τή γλῶσσα σου ἄν ἀγαπῇς τό κεφάλι σου. Εἰδεμή, ἐπανέρχομαι μέ ἀγρίας διαθέσεις, καί σέ στέλλω μετά φανῶν καί λαμπάδων στάς... αἰωνίους μονάς, ὅπου ὁ κλαυθμός καί τριγμός τῶν ὀδόντων...

ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

/ΚΙΓ' — 665/

Ποποῖ, ποῦ νῶν οἱ κρότοι, οἱ θόρυβοι καί αἱ πανηγύρεις; Ποῦ νῶν τά πάν ἀλλάνα λόγια; Ματαιότης ματαιοτήτων...

ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

/ΚΙΓ' — 666/

Τρελλή Πεταλουδίτσα, πῶς πῆγε ἡ φυγορά;

Σκόρπια Ροδοπέταλα

/ΚΙΓ' — 667/

Ποιά θέλει ἡ ψυχή ἐκείνη πού θ' ἀρνηθῇ στά Πόνου Δάκρυ ἕνα της τετραδάκι; Περιμένω ὅλους τούς Thalè Papazoglou, Ferikeuy, Kompdellonithe Djadessi 20, Constantinople (Turquie).

ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ

/ΚΙΓ' — 668/

Θά μέ κάμουν εὐτυχισμένη μ' ἕνα τους τετραδιάκι οἱ Ἡδάλη, Μιμόζα, Γιαβίτσιου, Κουτουγίδη, Τσοΐχτσα, Μακντάν, Ἄγνωστη, Σφίγξ, Ζουλέϊκα, Δεκημαρίνα, Κυρά-Κυραλίνα, Μαγεμένο Βασιλόπουλο, καί ὅσοι ἄλλοι θέλουν. Δῆμος: Λούλα Ταΐρου, Σάλωνος 13 Βόλον.

Ξυπνοπούλι

/ΚΙΓ' — 669/

Τρελλή Πεταλουδίτσα, γιά τή γιορτή σου εὐχομαι χρόνια πολλά.

Σκόρπια Ροδοπέταλα

/ΚΙΓ' — 670/

Σ' εὐχαριστῶ, Σαμιωτοπούλα μου. Ἐπίσης χρόνια πολλά κι' εὐτυχισμένα γιά τή γιορτούλα σου.

Μελαχροινοῦλα

/ΚΙΓ' — 670/

Διεύθυνσίς μου ἀλλάσσει καί γίνεται Agha Hamam Liva Sokak Han 8, Appartement No 10. Péra, Constantinople.

Ὀριέττα

/ΚΙΓ' — 671/

Στήν Ἀντιγόνη μου στέλλω ἕνα μπουκετάκι μυρωμένες εὐχές καί ἄπειρα φιλιά γιά τή γιορτούλα της.

Ὀριέττα

/ΚΙΓ' — 672/

Ἀφνωστεφη Θλιμμενική. Θερμά συγχαρητήρια γιά τῶν ἐξετάσεων τήν ἐπιτυχία. Καί ἀπό καινούριο σπάδιο εὐχομαι νέκης συνεχόμενος τήν ΠΡΟΟΔΟ καί ΕΥΤΥΧΙΑ.

ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ

/ΚΙΓ' — 673/

Ἡλιοστάλαχτη, δέν κάνεις κορίτσι μου. Ἕνα ντούζ γιά νά συνέλθῃς! Θά σοῦ κάνῃ καλό!

Στερνὸ Χαμόγελο

/ΚΙΓ' — 674/

Παράρτημα «ΝΙΚΗΣ» Ἀμαρουσίου Γεν. Δ/σις: ΤΑΝΤΑΛΟΥ, Αἰόλου 49 Ἀθῆναι.—ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ: Πρόεδρος-Γραμματεύς: ΤΑΝΤΑΛΟΣ. Ταμίας - Διαγωνισμῶν: ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΗ. ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΜΕΛΗ

/ΚΙΓ' — 675/

Ἐπιθυμῶ νά ἀνταλλάξω Μ. Μ. μέ ὅλους τούς Γράφετε: Ἰωάν. Μπασίνην, Ἅγιον Γεώργιον, Σκοῦπιν. Χίον. Περιμένω ἰδίως ἀπό τούς Κωνσταντινουπολίτας.

Ρόδης - Οὐράνης

Τό πρώτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Τό φύλλον δραχ. 2 καί διά τό Ὑπερτετρακόν 2 1/2 πέντες
Καί τά ἕκτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμεναν ὑπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν ἀγγαρμπα, ἀληθῆς παραγών εἰς τόν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καί ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χριμπιώτατον εἰς τούς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμάς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίγοτον γρόσια διατιμ. 50. — Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καί ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καί Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τήν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαί ἀρχίζουν τήν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδός Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρά τό Πανεπιστήμιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος *Ἐν Ἀθήναις, 25 Αὐγούστου 1928* *Ἔτος 50όν.—Ἀριθ. 39*

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπό τό προηγούμενο —

Μιά μέρα ἡ Ἄννα κατέβηκε μαζί τους ὡς ἐκεῖ ποῦ βρίσκονταν τά μεταλλεῖα, καί τότε ὁ Νίλς βρῆκε τόν Μάτμπρος στήν εἴσοδο τοῦ μεταλλείου ἀναθυτό, "Ὅλες τίς ἄλλες μέρες δέν εἶχε ἄλλο τίποτε στό νοῦ του, παρά πῶς νά μπορέσῃ νά βοηθήσῃ καλύτερα τήν Αἴζα. Ἀλλ' ἀπό τήν στιγμή ἐκείνη ποῦ βρῆκε τόν πατέρα της καί δέν χρειαζόταν πιά τή βοήθειά του, ὁ Νίλς τριγύριζε ἄσκοπα ἐκεῖ ποῦ ἦταν οἱ χῆνες καί συλλογιόταν μέ νοσταλγία τήν ἡμέρα ποῦ θά ξαναγύριζε μέ τόν Φίλιππα στήν πατρίδα του καί θά ξαναγινόταν ἄνθρωπος. Ἄχ, τό ἐπεθύμουσε τόσο πολύ αὐτό τό πρᾶγμα, γιά νά μπορῇ ἡ Αἴζα χωρίς φόβο νά μιλάῃ μαζί του καί νά μήν τοῦ κλείνῃ ἀπό φόβο κατάμουτρα τήν πόρτα!

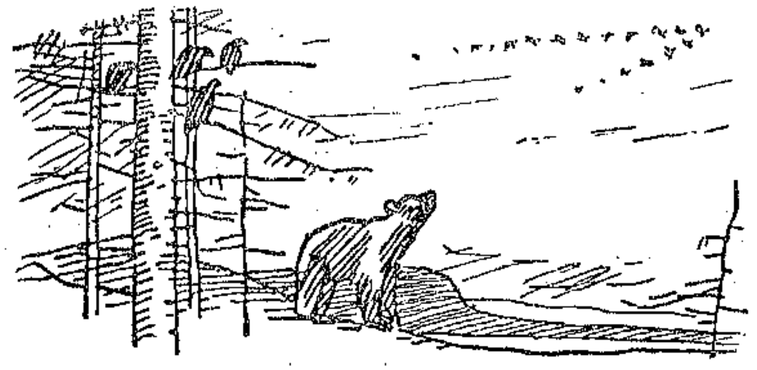

Οἱ ἀγριόχηνες τραβοῦν κατά τό νοτιά.

Ναί, ἀλήθεια, ὁ Νίλς Χόλγκερσον ἦταν τρισευτυχισμένος ποῦ γύριζαν πίσω κατά τό νοτιά. Σάν εἶδε ἀπό μακρυά τό πρῶτο δάσος ἀπό πεύκα, ἔβγαλε τή σκούφια του καί φώναξε «ζήτω!» Μέ τόν ἴδιο ἐνθουσιασμό χαιρέτισε καί τό πρῶτο σπίτι, τήν πρώτη γίδα, τήν πρώτη γάτα, τήν πρώτη ὄρνιθα...

Κάθε στιγμή οἱ ἀγριόχηνες ἀπαντιόνταν μ' ἄλλα κοπάδια πουλιῶν, ποῦ πετοῦσαν κι' ἐκεῖνα κατά τό νοτιά.

— Κατά ποῦ ἀγριόχηνες, κατά ποῦ; φώναζαν τά πουλιά.

— Κατά τά ξένα μέρη, ὅπως ἐσεῖς, τούς ἀπαντοῦσαν οἱ ἀγριόχηνες.

Μαζί μέ τά πουλιά ὅμως, τραβοῦσαν νοτιότερα κι' οἱ Λάπωνες ποῦ κατεβαίναν ἀπό τά βουνά τους. Μπροστά πήγαινε ἕνας γέρος ποῦ ὁδηγοῦσε ἕλη τή συνοδεία, ὕστερα ἐρχόταν τό κοπάδι μέ τούς ἀρσενικούς ταράνδους πρώτους, ὕστερα ἄλλοι τάρανδοι ποῦ κουβαλοῦσαν στή ράχη τους τά πράγματα καί τίς σκηνές, καί στό τέλος ἔξι ὡς ὀκτώ ἄνθρωποι.

Μόλις ἀντίκρυζαν οἱ ἀγριόχηνες τούς ταράνδους, χαμήλωναν λιγάκι καί τούς φώναζαν:

— Εὐχαριστοῦμε γιά τό ὡραῖο καλοκαίρι!

— Καλό ταξίδι καί καλήν ἀντάμωση τοῦ χρόνου! τούς ἀπαντοῦσαν ἐκεῖνοι.

"Οταν ὅμως ἀντίκρυζαν οἱ ἀρκούδες τίς ἀγριόχηνες, τίς δείχνανε στά μικρά τους καί μουγγρίζανε:

— Γιά ἰδῆτε! Αὐτές ἐδῶ φοβοῦνται τό λίγο κρύο ποῦ κάνει καί φεύγουν ἀπό τήν πατρίδα τους.

Οἱ ἀγριόχηνες δέν τίς ἄφηναν χωρίς ἀπάντηση· καί λέγανε κι' ἐκεῖνες στά μικρά τους:

— Γιά ἰδῆτε! Αὐτές ἐδῶ ἔχουν καλύτερα νά κοιμηθοῦν ὅλο τόν χειμώνα, παρά νά κάνουν τόν κόπο νά κατεβοῦν λιγάκι χαμηλότερα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΒΕΜΜΕΝΧΕΓΚ

Σεδ σπίτι τοῦ Χόλγκερ Νίλσον

Στίς ἀρχές τοῦ Νοέμβρη οἱ ἀγριόχηνες πετάξανε κατά τό Σόνεν, περνώντας ἀπ' τά βουνά τοῦ Χάλλαντ. Εἶχαν κάνει γιά λίγες μέρες μιά διακοπή τοῦ ταξιδιοῦ τους στίς πεδιάδες τοῦ Φάλκεπιγκ, καί καθώς εἶχαν πάει ἐκεῖ καί πολλά ἄλλα κοπάδια ἀγριόχηνες, εἶχαν περάσει ὅλες τόν καιρό τους μιά χαρά. Οἱ γριές μιλοῦσαν ἀναμεταξύ τους κι' οἱ μικρές ἔκαναν ἕνα σωρό παιχνίδια, κοιτάζοντας ποιά θά ξεπεράσῃ τήν ἄλλη.

Ὁ μικρός Νίλς ὅμως ἦταν ὁ μόνος ποῦ δέν χαιρόταν γιά τή μακρυά αὐτή διαμονή στό Βέστγκοτλαντ. "Εβαζε ὅλη του τή δύναμη γιά νά κρατήσῃ τό θάρρος του, τοῦ ἦταν ὅμως πολύ δύσκολο νά συνηθίσῃ μέ τήν τύχη του.

— "Ας εἶχα πίσω μου τό Σόνεν, σκεπτόταν, κι' ἂς ἤμουν στά ὡραῖα ξένα μέρη. Τότε θά ἤξερα πῶς δέν θά εἶχα πιά νά ἐλπίζω τίποτε καί θά ἡσύχαζα.

"Ἕνα πρωΐ ὅμως, κατά τά ξημερώματα, οἱ ἀγριόχηνες ξεκίνησαν πάλι καί Ἐυθύνθηκαν πρός τά βουνά τοῦ Χάλλαντ. Καί μιά συννεφιασμένη ἀλλά γλυκειά ἡμέρα τοῦ Νοέμβρη, ἔφθασαν ἀντίκρυ στό Βεστβέμμενχεγκ.

Οἱ ἀγριόχηνες βόσκησαν στά πλατειά χωράφια τοῦ Σκουρούπ κι' ὕστερα κάθησαν νά ξεκουραστοῦν γιά τό μεσημέρι. Τήν ὥρα ἐκείνη ἡ Ἄννα πλησίασε τόν Νίλς Χόλγκερσον καί τοῦ εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται πῶς γιά κάμποσο καιρό δέν θά χουμε ἄνεμο, κι' ἀποφάσισα αὔριο νά πετάξω πάνω ἀπ' τή θάλασσα τῆς Βαλτικῆς.

—"Α, ἔτσι; εἶπε ὁ Νίλς ξερά, γιατί ἔνιωσε ἕναν κόμπο στόν λαιμό καί δέν μποροῦσε νά μιλήσῃ. "Ισαμε τώρα ἐλπίζε ὅτι ἐνόσω θά βρισκόταν στό Σόνεν, θά λύγονταν τά μάγια καί θά ξαναγινόταν πάλι ἄνθρωπος.

— Τώρα βρισκόμαστε ἀρκετά κοντά στό Βεστβέμμενχεγκ, ἐξακολούθησε ἡ Ἄννα πιό στό Βεστβέμμενχεγκ.

Ἄκκα, καὶ σκέφθηκα ὅτι μπορεῖ νὰ εἶχες ὄρεξη νὰ πήγαινες νὰ ἔβλεπες τὸ σπίτι σου. Γιατὶ θὰ περάσῃ κάμποσος καιρὸς ὥσπου νὰ ξαναδῇς κανέναν ἀπὸ τοὺς δικούς σου.

—Θὰ ἦταν καλύτερα, νομίζω, ἂν τὸ ἄφηνα, εἶπε ὁ Νίλς· μὰ ἀπ' τὴν φωνή του ἔνοιωθε κανεὶς πόση χαρὰ αἰσθανόταν γι' αὐτὴν τὴν πρόταση.

—Ἂν μείνῃ ὁ ἄσπρος χήνος ἐδῶ μαζί μὲ τὸ κοπάδι, εἶπε ἡ Ἄκκα, τότε δὲν τρέχει καμένα κίνδυνο. Ἔχω τὴ γνώμη πὼς θἄπρεπε νὰ μάθῃς πῶς εἶναι ἄλλοι στὸ σπίτι σου. Ἴσως ἔτσι θὰ μποροῦσες νὰ φανῇς μ' ἕναν ὁποιονδήποτε τρόπο χρήσιμος στοὺς γονεῖς σου, ἔστω κι' ἂν δὲν ξαναγίνῃς ἄνθρωπος.

— Ναί, ἔχεις στ' ἀλήθεια δίκιο, κυρὰ-Ἄκκα. Αὐτὸ θἄπρεπε κι' ἐγὼ νὰ τὸ εἶχα σκεφθεῖ, εἶπε ὁ Νίλς γεμάτος χαρά.

Τὴν ἄλλη στιγμή, αὐτὸς κι' ἡ Ἄκκα εἶχαν ξεκινήσει γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Χόλγκερ Νίλσον, καὶ σὲ λίγη ὥρα ἡ Ἄκκα κατέβηκε καὶ στάθηκε πάνω στὸν τοῖχο ποὺ ἦταν γύρω ἀπὸ τὸ κτηματάκι.

— Μοῦ φαίνεται τόσο παράξενο ποὺ ὅλα εἶναι ἴδια ὅπως τἄφησα, εἶπε ὁ Νίλς κοιτάζοντας γύρω του. Μοῦ φαίνεται σὰ νὰ ἦταν χθὲς ποὺ ἤμουν ξαπλωμένος ἐπάνω σ' αὐτὸν τὸν τοῖχο καὶ σᾶς ἔβλεπα νὰ περνᾶτε.

—Ἔχει ὁ πατέρας σου ντουφέκι; ρώτησε ξαφνικὰ ἡ Ἄκκα,

— Αὐτὸ νὰ λέγεται! φώναξε ὁ Νίλς. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ ντουφεκιοῦ ἔμεινα ἐκείνη τὴν Κυριακὴ στὸ σπίτι ἀντὶ νὰ πάω στὴν ἐκκλησιά.

— Τότε δὲν τολμῶ νὰ μείνω καὶ νὰ σὲ περιμένω ἐδῶ, εἶπε ἡ Ἄκκα, καὶ τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα θὰ ἦταν νὰ ἔμενες ἐδῶ ἀπόψε καὶ αὔριο πρωΐ-πρωΐ νὰρχόσουν νὰ μᾶς βρῇς.

—Ἄχ, ὄχι, κυρὰ-Ἄκκα, μὴ μοῦ φύγῃς! φώναξε ὁ Νίλς καὶ πήδησε κάτω ἀπ' τὸν τοῖχο. Χωρὶς νὰ ξέρῃ τὸ γιατί, ἔνοιωθε μέσα του πὼς κάτι θὰ συνέβαινε, ποὺ θὰ τὸν ἔκανε νὰ μὴν ξαναδῇ πιὰ τὶς ἀγριόχηνες

— Τὸ βλέπεις καλά, ἐξακολούθησε, πὼς εἶμαι λυπημένος ποὺ δὲν μπορῶ νὰ πάρω πάλι τὴν ἀνθρώπινη μορφή μου, ἀλλὰ σοῦ λέω γιὰ νὰ τὸ ξέρῃς, πὼς δὲν μετάνοιωσα καθόλου ποὺ ἔφυγα μαζί σας τότε. Ὄχι, ὄχι,. καλύτερα νὰ μὴν γινόμουν ποτέ μου ἄνθρωπος, παρὰ νὰ μὴν εἶχα κάνει τὸ ταξίδι αὐτὸ μαζί σας!

Ἡ Ἄκκα χύπησε δυὸ τρεῖς φορὲς τὸ ράμφος της στὸν ἀέρα προτοῦ νὰ δώσῃ ἀπάντηση.

—Ἔχω κάτι στὴν καρδιά μου, εἶπε, γιὰ τὸ ὁποῖο τώρα καὶ πολὺν καιρὸ θὰ ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω. Μιὰ κι' ὅμως δὲν εἶχες σκοπὸ ἀκόμη νὰ γυρίσῃς πίσω στοὺς δικούς σου, δὲν τόχα γιὰ τόσο βιαστικό. Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς ὅμως δὲν βλάπτει νὰ σοῦ τὸ πῶ.

— Ξέρεις πὼς δὲν ὑπάρχει τίποτε ποὺ νὰ μὴν τὄκανα γιὰ σᾶς μὲ τὴν πιὸ μεγάλη εὐχαρίστηση, εἶπε ὁ Νίλς.

—Ἂν μπόρεσες νὰ μάθῃς τίποτε καλὸ ἐνόσω ἤσουν μαζί μας, τότε δὲν θἄχῃς πιὰ τὴ γνώμη ὅτι οἱ ἄνθρωποι μονάχα πρέπει νὰ κυριαρχοῦν στὴ γῆ, εἶπε ἡ γρηὰ χήνα ἐπίσημα. Σκέψου πὼς ἔχετε στὴ διάθεσή σας μιὰ μεγάλη χώρα καὶ θὰ μπορούσατε ν' ἀφήσετε δυὸ τρία ἐρημόνησα καὶ μερικοὺς βάλτους, καθὼς κι' ἔρημους βράχους ἢ ἀπόμερα δάση, ὅπου νὰ μπορούμε κι' ἐμεῖς τὰ φτωχὰ ζῶα νὰ ζοῦμε ἐν εἰρήνῃ. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔχω γεννηθεῖ, ὅλη τὴν ὥρα καταδιώκομαι καὶ κυνηγιέμαι. Θὰ ἦταν μιὰ εὐεργεσία γιὰ μᾶς, ἂν ὑπῆρχε πουθενὰ ἕνα μέρος ποὺ νὰ αἰσθανόμαστε τὸν ἑαυτό μας ἀσφαλῆ.

—Ἄχ, πόσο θὰ χαιρόμουν ἂν μποροῦσα νὰ σᾶς βοηθήσω γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, εἶπε ὁ Νίλς. Ἀλλὰ βέβαια ποτέ μου δὲν θὰ ἀποκτήσω τέτοια δύναμη κι' ἐπιρροὴ στοὺς ἀνθρώπους.

Ἀλλά, μικρέ μου, στεκόμαστε ἐδῶ καὶ μιλοῦμε σὰ νὰ ἦταν νὰ μὴν ξαναϊδωθοῦμε πιὰ ποτέ! εἶπε ἡ Ἄκκα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΤΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ

Οἱ ἀρχαῖοι Χριστιανοὶ εἶχαν σύμβολο τὸ ψάρι, γιατὶ τὰ γράμματα τοῦ ΙΧΘΥΣ εἶναι ἀρχικὰ τῶν λέξεων τῆς φράσης: Ἰησοῦς Χριστὸς Θεοῦ Υἱὸς Σωτήρ. Αὐτὸ τὸ ξέρετε. Κάποτε ὁ κ. Φαῖδων σᾶς εἶπε καὶ γιὰ τὴ λέξη Verdi, (τ' ὄνομα τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ μουσικοσυνθέτη,) ποὺ οἱ Ἰταλοί, τότε ποὺ ἀγωνίζονταν γιὰ τὴν ἐλευθερία τους ἐναντίον τῶν Αὐστριακῶν καὶ τὴν Ἕνωσή τους κάτω ἀπὸ τὸ σκῆπτρο τοῦ Βίκτορα Ἐμμανουὴλ τῆς Σαβόγιας, τὴν εἶχαν ἐπίσης σύμβολο, γιατὶ τὰ γράμματά της ἦταν ἀρχικὰ τῆς φράσης: Vittorio Emanuele Re D' Italia Κι' αὐτὸ ἐγνοοῦσαν οἱ πατριῶτες Ἰταλοὶ ὅταν ἔγραφαν στοὺς τοίχους Viva VERDI!

Κάτι ἀνάλογο ἔγινε καὶ στὰς Ἀθήνας, τὸν καιρὸ ποὺ ὁ βασιλιὰς Κωνσταντῖνος ἦταν ἐξόριστος κι' οἱ βασιλικοὶ τὸν περίμεναν νὰ γυρίσῃ: Ἡ Γερμανίδα Ἔνκελ, πρωταγωνίστρια τῆς Ὀπερέττας, στὴν πόρτα τοῦ Θεάτρου ποὺ ἔπαιζε, μὲ στητὰ φωτεινὰ γράμματα, ἔβαλε τ' ὄνομά της ἔτσι;

ΕΝΚΕΛ

Ὕποπτ' ἄλλο. Μ' αὐτὸ διαβαζόταν: Ἔρχεται Νικητὴς Κωνσταντῖνος Ἐλευθερῶσαι Λαόν. Ἐννοεῖται ὅτι ἅμα τὸ κατάλαβε ἡ Ἀστυνομία, ἀπαγόρευσε τὴ συνθηματικὴ ρεκλάμα κι' ὑποχρέωσε τὴ θεατρίνα νὰ ἐπιγράψῃ ἁπλὰ καὶ μὲ ὁμοιόμορφα στοιχεῖα: Θέατρον Ἔνκελ.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Trigmunt και Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Εὐχαριστῶ, μυλαίδη, ἀλλὰ ἤρθε μαζί μου κι' ἕνα παλληκάρι, ποὺ εἶναι ἀπὸ οἰκογένεια δική μου. Εἶναι γερὸ παιδὶ κι' ἀρκεῖ, μοῦ φαίνεται, γιὰ νὰ μᾶς προστατέψει.

—Ἕνας ἄνθρωπος μοναχά, καὶ μάλιστα ἕνα παιδί; εἶπε σοβαρὰ ἡ λαίδη.

Ὄχι, μὶς Μόλδρεδ, πρέπει νὰ πάρετε καὶ τοὺς ὑπηρέτες μου. Ἔχω εὐθύνη γιὰ τὸ κορίτσι αὐτὸ κι' οἱ δρόμοι ξέρετε πὼς εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνοι.

Τὸ ὕφος αὐτὸ τῆς λαίδης ἀνησύχησε τὴ μὶς Μόλδρεδ. Δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα ποὺ θἄφευγε.

— Αὔριο τὸ πρωΐ λοιπόν, εἶπε. Ἀποχαιρετῶ τὴν εὐγενία σας καὶ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλοσύνη ποὺ δείξατε στὴ μικρή μου Βιολέττα.

— Εἶναι συγγενής σας ἡ κόρη αὐτή;

— Εἶναι θετὴ συγγενής μου, μυλαίδη. Ἀλλὰ τὴν ἀγαπῶ σὰ νὰ εἶμαστε ἀπὸ τὸ ἴδιο αἷμα,

—Ἀλήθεια, χάθηκαν οἱ συγγενεῖς της;

— Ναί, μυλαίδη.

— Καὶ ποιοὶ ἦταν;

Ἐδῶ ἡ μὶς Μόλδρεδ μπερδεύτηκε. Εἶχε ὑποσχεθεῖ στὴ Τζέννη, νὰ μὴν πεῖ τίποτε γιὰ τὸ μυστικὸ ποὺ σκέπαζε τὴν καταγωγὴ τῆς Βιολέττας. Ἡ λαίδη ὅμως κατάλαβε τὴν ἀμηχανία της.

—Ἂν εἶναι μυστικό, εἶπε, δὲ θέλω νὰ μοῦ πεῖτε τίποτε.

—Ἂν ἦταν δικό μου μυστικό, θὰ σᾶς τόλεγα, μυλαίδη. Ἀλλὰ ἔχω δώσει τὸ λόγο μου νὰ μὴ τὸ φανερώσω.

— Πολὺ καλά, φτάνει. Ὅπως κι' ἂν εἶναι, τὸ συμπαθῶ πολὺ αὐτὸ τὸ κοριτσάκι καὶ πολὺ πρόθυμα θὰ τὸ προστατέψω, ἂν χρειαστεῖ.

Ἡ μὶς Μόλδρεδ εὐχαρίστησε καὶ πάλι τὴ λαίδη κι' ἔφυγε, ἀφοῦ χαιρέτησε μὲ τὴ βαθύτερη ὑπόκλιση ποὺ μποροῦσε νὰ κάμει.

Τὰ πράγματά τους ἦταν λίγα κι' ἑτοιμάστηκαν γρήγορα γιὰ τὸ ταξίδι.

Ἡ Νταίζη λυπόταν βέβαια ποὺ θἄφηνε τὴν εὐγενικὴ φίλη της, ἀλλὰ βιαζόταν νὰ φύγει γρήγορα ἀπὸ τὴν ὥραία αὐτὴ ἔπαυλη, ποὺ γι' αὐτὴν ἦταν μιὰ φυλακή.

Ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισε μάτι καὶ μὲ τὰ ξημερώματα ἦταν στὸ πόδι.

Ὅλα πῆγαν καλά. Ἡ Λουΐζα τὴ φίλησε καὶ τῆς εὐχήθηκε καλὸ ταξίδι κι' ἡ κυρία Βερδιὲ τὶς ξέβγαλε ὡς τὴν καγγελόπορτα, γιὰ νὰ ἐπιστατήσει στὴν ἐκτέλεση τῶν διαταγῶν της.

Ἐκεῖ ἡ Νταίζη δοκίμασε ἀκόμη μιὰ τρομάρα: δυὸ ἄνθρωποι, ὁπλισμένοι καὶ τυλιγμένοι στοὺς μανδύες τους, φύλαγαν τὴν πόρτα. Θὰ τοὺς ἀπαγόρευαν ἆραγε νὰ βγοῦν ἔξω;

Ὄχι. Αὐτοὶ ἦταν οἱ δυὸ ὑπηρέτες, ποὺ θὰ τὶς συνόδευαν στὸ ταξίδι τους. Ἡ κυρία Βερδιὲ τοὺς ἔκανε χίλιες συστάσεις ἀπὸ μέρους τῆς λαίδης, καὶ ἐπιτέλους οἱ δυὸ ταξιδιῶτισσες ξεκίνησαν.

Λίγα βήματα πιὸ πέρα, βρῆκαν καὶ τὸ Τζόε, ποὺ δὲν εἶχε τολμήσει νὰ μπεῖ στὴν αὐλή, ἀλλὰ περίμενε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ξαφνίστηκε ἀλήθεια, ὅταν εἶδε τὴ Βιολέττα νὰ κρατεῖ στὸ χέρι της τὸ μπαγαλάκι της, ὅπως ὅταν εἶχε φύγει. Κι' αὐτὸς φανταζόταν ὅτι ἡ φίλη του θὰ ἦταν σὰ βασίλισσα στὸν ὡραῖο αὐτὸ πύργο, ὅπου ἔβρισκε πὼς ἦταν ἡ ἀληθινή της θέση. Ἀλλὰ μετὰ τὴν πρώτη ἔκπληξη, πέταξε τὸν καῦκο του στὸν ἀέρα ἀπὸ τὴ χαρά του καὶ φώναξε ἕνα δυνατὸ «οὔρρα»!

— Νὰ λοιπὸν ποὺ τὴν ξαναβρήκαμε τὴ Βιολέττα! εἶπε. Καὶ πῶς μεγάλωσε! Τώρα εἶναι σωστὴ λαίδη!

Ἡ μὶς Μόλδρεδ κοίταξε τὴ Νταίζη καὶ εἶδε ὅτι ὁ Τζόε εἶχε δίκιο. Ἦταν ἕνα κοριτσάκι καλοκαμωμένο καὶ μὲ ἀέρα ἀριστοκρατικό. Χωρὶς αὐτὰ τὰ φτωχικὰ ροῦχα της, θὰ τὴν ἔπερνε κανεὶς χωρὶς ἄλλο γιὰ μιὰ κοντέσσα.

Ὕστερα ὁ Τζόε ρώτησε τί γύρευαν αὐτοὶ οἱ δυὸ ἄνθρωποι, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσαν κι' ὅταν τοῦ ἐξήγησαν τὸ πρᾶγμα, αὐτὸς ἐδήλωσε ὅτι ἦταν περιττὴ τέτοια προφύλαξη. Σὰ νὰ μὴν ἦταν αὐτὸς καὶ μόνος του ἱκανὸς νὰ προστατέψει δυὸ γυναῖκες! Μποροῦσαν νὰ τοὺς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸν κόπο!

—Ὄχι, εἶπε ἡ μὶς Μόλδρεδ. Δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ τοὺς διώξουμε, γιατὶ αὐτὸ θὰ ἦταν πρόσβολὴ γιὰ τὴ λαίδη Στάρλυ. Ἐνῶ ἡ καλὴ αὐτὴ κυρία μᾶς τοὺς ἔδωσε γιὰ νὰ μᾶς περιποιηθεῖ.

Ἔφτασαν στὸ Δοῦβρο, χωρὶς κανένα κακὸ συναπάντημα. Ὁ Τζόε ἔτρεξε ἀμέσως στὸ λιμάνι, γιὰ νὰ μάθει ἂν θὰ μποροῦσαν νὰ φύγουν τὸ ἴδιο βράδυ.

Ἡ μὶς Μόλδρεδ κι' ἡ Νταίζη ἔμειναν στὴν προκυμαία καὶ σεργιάνιζαν κοιτάζοντας τὴν κίνηση τοῦ λιμανιοῦ. Ἐργάτες, ναυτικοί, ταξιδιῶτες, πήγαιναν κι' ἔρχονταν βιαστικοὶ κι' ἀφοσιωμένοι στὴ δουλειά τους.

Ἡ Νταίζη ἀνατρίχιασε ξαφνικὰ κι' ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς Μόλδρεδ.

— Μοῦ φάνηκε, τῆς εἶπε, πὼς εἶδα ἐκεῖναν τὸ Τζέκιν; ποὺ ἔμενε στὸν πύργο. Μᾶς κοίταζε μ' ἐπιμονή.

— Ποῦ εἶναι; ρώτησε ἡ Μόλδρεδ, τρομάζοντας κι' αὐτή.

— Νά, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ φεύγει τώρα, μὲ τὸ καπέλλο κατεβασμένο. Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ γελάστηκα. Μοῦ φαίνεται πὼς τὸν βλέπω παντοῦ.

— Θὰ γελάστηκες, κόρη μου, ἢ μπορεῖ νὰ ἦρθε ὁ ἄνθρωπος γιὰ δουλειές του, εἶπε ἡ κεντήστρα μὲ προσποιητὴ ἀταραξία. Ἀλλὰ ὅπως κι' ἂν εἶναι, ἐμᾶς μᾶς φυλάνε δυὸ ἄνθρωποι καὶ δὲν ἔχουμε κανένα φόβο.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ γύρισε κι' ὁ Τζόε κι' ἔφερε τὴν καλὴ εἴδηση: Θἄφευγαν τ' ἀπόγευμα.

— Ἐπιτέλους! ἀναστέναξε ἡ Μόλδρεδ μὲ ἀνακούφιση.

Ἤθελε νὰ φύγει γρήγορα ἀπὸ τὰ ἐπίφοβα αὐτὰ μέρη, ὅπου οἱ καλοὶ ἄνθρωποι εἶχαν τόσους ἐχθρούς. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε πεθυμήσει τόσο πολὺ τὴν ἡσυχία τοῦ σπιτιοῦ της, μὲ τὸ σκύλο της καὶ τὸ γάτο της. Δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ γυρίσει καὶ νὰ τὰ φιλήσει τὰ πιστά

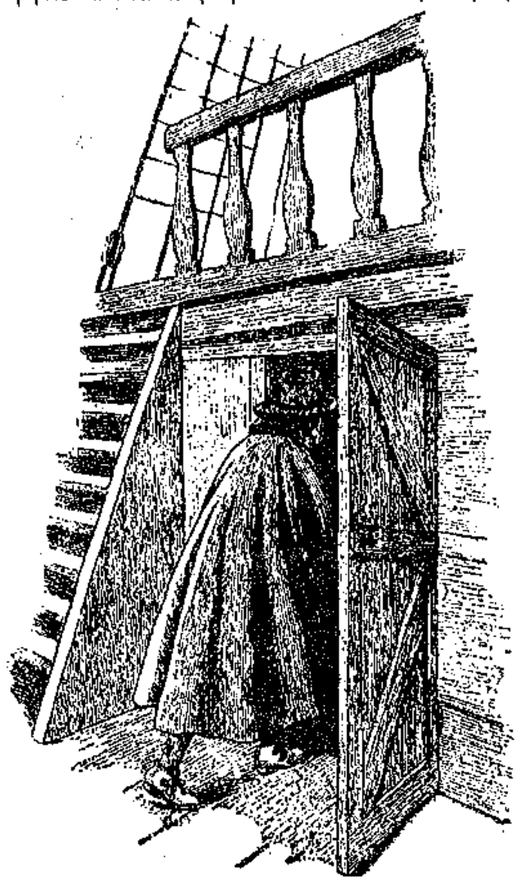

«Ὁ κατάσκοπος κλείστηκε μέσα στὴν καμπίνα...»
(Σελ. 319, στ. γ'.)

ζῶα. Ἀκόμα καὶ τὸ κακὸ ἐκεῖνο χαμίνι, ποὺ τῆς λέρωνε τὴν εἴσοδο, κι' αὐτὸ θὰ τὸ φιλοῦσε ἀπὸ τὴ χαρά της. Εἶδε πὼς ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ κάνουν πολὺ περισσότερο κακὸ στοὺς ἄλλους!

Ἔφαγαν ὡστόσο μὲ ὄρεξη σ' ἕνα μαγειρειὸ κι' ὕστερα γύρισαν στὸ λιμάνι. Τὸ καράβι ἑτοιμαζόταν κιόλας γιὰ τὸ ταξίδι.

Μπῆκαν μὲ ἀπερίγραπτη χαρά, καὶ σὲ λίγην ὥρα ἡ ἄγκυρα σηκώθηκε κι' ἡ παραλία τοῦ Δούβρου ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται. Ἔκαναν τὸ σταυρό τους. Ἐπιτέλους ὁ κίνδυνος ἦταν μακρυά!

Ὁ Τζόε δὲν ἔδινε καὶ πολλὴ σημασία στοὺς φόβους τῶν γυναικῶν καὶ περιεργαζόταν μ' ἐνδιαφέρον τὸ πλοῖο. Ἡ εὐτυχία του ἦταν ἡ θάλασσα, κι' ὅταν θἄκανε λεφτά, θἄλλαζε τὴ βάρκα του μ' ἕνα καΐκι, κι' ἀργότερα τὸ καΐκι μ' ἕνα καράβι σωστό. Ἀρκεῖ νὰ τἄφερνε ὁ Θεὸς βολικά.

Καθένας, βλέπετε, ἔχει τὰ ὀνειρά του.

Τ' ὄνειρο τῆς Νταίζης ἦταν τώρα νὰ ξαναϊδεῖ τὴ μίστρες Γουΐλ καὶ νὰ καθήσει νὰ τῆς ἐξιστορήσει μὲ τὸ νΤ καὶ μὲ τὸ σίγμα ὅλα ὅσα εἶχαν γίνει. Γιατὶ ἡ Τζέννη ἦταν ἡ μητέρα τῆς καὶ μόνον αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν πονέσει καὶ νὰ τὴν παρηγορήσει.

Ἔτσι πέρασε τὸ ταξίδι αὐτό, κι' ἡ μὶς Μόλδρεδ στὰ τελευταῖα γέλασε μὲ τοὺς φόβους της, ὅταν εἶδε πόσο ἥσυχα καὶ καλὰ πήγαιναν ὅλα. Γιατὶ ἦταν ἀπὸ φυσικὴ της αἰσιοδοξία καὶ μένο τ' ὄνομα τοῦ λόρδου Στάρλυ εἶχε σταθεῖ ἱκανὸ νὰ τὴ φοβίσει.

Κι' ὅμως δὲ θὰ ἔμενε καὶ τόσο ἥσυχη, ἂν ἤξερε ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κατεβαστὸ καπέλλο ταξίδευε κι' αὐτὸς μαζί τους, στὸ ἴδιο πλοῖο, καὶ πήγαινε κι' αὐτὸς στὸ Λονδῖνο!

Ὁ Τζέκιν εἶχε μπεῖ κρυφὰ στὸ πλοῖο, τὴν ὥρα ποὺ γευμάτιζαν. Τ' ὄνομα τοῦ λόρδου Στάρλυ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ παραμερίσει κάθε δυσκολία. Τοῦ βρῆκαν καμπίνα κι' ὁ κατάσκοπος κλείστηκε μέσα καὶ παρήγγειλε νὰ κρατήσουν μυστικὴ τὴν παρουσία του.

Ἤξερε ὅτι μέσα στὸ πλοῖο δὲν μποροῦσε νὰ κάμει τίποτα. Οἱ δυὸ ὑπηρέτες ἦταν γεροὶ καὶ τὸν γνώριζαν καλά. Στὸ Λονδῖνο ὅμως, ποιὸς ξέρει τί θἄβγαζε ἡ τύχη.

Ὅλα λοιπὸν πῆγαν καλὰ κι' οἱ ταξιδιῶτες, φίλοι κι' ἐχθροί, βγῆκαν μιὰ χαρὰ στὸ Λονδῖνο καὶ τἄβαλαν γιὰ τὸ σπίτι τῆς μὶς Μόλδρεδ: Ἡ Νταίζη ἀνάμεσα στὴ μὶς καὶ στὸν Τζόε, ἀπὸ πίσω οἱ δυὸ ὑπηρέτες, κι' ἀπὸ μακρυὰ ὁ Τζέκιν, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε κουκουλωμένος μέσα στὸ καπέλλο του καὶ στὸ γιακὰ τοῦ παλτοῦ του.

Ἡ νύχτα εἶχε φτάσει πιὰ κι' οἱ καλοὶ ἄνθρωποι βιαζόνταν νὰ κλειστοῦν στὸ σπιτάκι τους.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΑ μέρα τοῦ 1880, ἔφτασε στὰς Ἀθήνας ἕνας νέος ἐρχόμενος ἀπὸ τὴ Θράκη. Ἦταν ὡς εἰκοσιδυὸ χρονῶν, κοντούλης, γεμάτος, μὲ πολὺ γλυκὰ γαλανὰ μάτια, μὲ ἁπλὴ φορεσιά, μὲ χοντρὰ παπούτσια καὶ μ' ἕνα μακρύ, σταχτερὸ ἐπανωφόρι. Ζωηρός, γοργοκίνητος, εὔγλωττος κι' ὀνειροπόλος... Μιὰ μεγάλη φιλοδοξία τὸν κινοῦσε: νὰρθῇ, ἀπὸ τὴ σκλαβωμένη ἀκόμη πατρίδα του, στὴν πρωτεύουσα τοῦ ἐλεύθερου Ἑλληνισμοῦ, νὰ μείνῃ ἐδῶ καὶ νὰ δράσῃ... Ἀλλὰ πῶς; Δὲν εἶχε παρὰ λίγα χρηματάκια κι' ἕνα... συστατικὸ γράμμα. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν ἀπὸ κάποιον καθηγητὴ στὸν ἀθηναῖο φίλο του Δημήτριο Καμπούρογλου. Τοῦ ἔγραφε νὰ ὑποστηρίξῃ ὅσο μποροῦσε αὐτὸν τὸ νέο Θράκα, ποὺ εἶχε μεγάλα προτερήματα καὶ ζητοῦσε πόρο ζωῆς στὰς Ἀθήνας... Ἔτρεξε λοιπὸν ἀμέσως, μὲ τὸ συστατικό, στὸν Καμπούρογλου. Τὸν βρῆκε, τὰ εἶπαν, ἔμειναν εὐχαριστημένοι ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἔπειτα βγῆκαν περίπατο μαζί, τράβηξαν κατὰ τὴν Ἀκρόπολη... Τὸ μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου ἦταν ὁ πρῶτος τους σταθμὸς καὶ τὰ πρῶτα ἀρχαῖα ἑλληνικὰ μάρμαρα ποὺ ἔδλεπε ἀπὸ κοντὰ ὁ νέος ἐκεῖνος. Κι' ὅρμησε, τἀγκάλιασε μὲ δάκρυα καὶ τὰ καταφίλησε!

Πάντα διηγεῖται αὐτὸ τὸ περιστατικὸ ὁ Καμπούρογλους. Γιατὶ ὁ νέος ἐκεῖνος, ποὺ τοῦ δείχθηκε τόσο ἐνθουσιώδης τὴν πρώτη μέρα ποὺ τὸν γνώρισε, δὲν ἦταν κανένας ἄνθρωπος κοινός: Ἦταν ὁ Ἀριστοτέλης Π. Κουρτίδης μὲ τόνομα. Κι' ὁ Καμπούρογλους τὸχει καύχημά του πὼς αὐτὸς τοῦδωσε τὴν πρώτη βοήθεια γιὰ νὰ γίνῃ ὅ,τι ἔγινε, ὅταν νέος, ἄγνωστος, φτωχός, ἦρθε νὰ δράσῃ στὰς Ἀθήνας. Τὸν ἐσύστησε μὲ τὰ θερμότερα λόγια παντοῦ ὅπου ἐγνώριζε. Τὸν ἐσύστησε καὶ στὸ φίλο του τὸν Παπαδόπουλο, ποὺ ἀπὸ τὸν προηγούμενο χρόνο (1879) ἔβγαζε τὴ «Διάπλασι». Ὁ Κουρτίδης ἄρχισε νὰ γράφῃ σ' αὐτή. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔγινε ὁ τακτικώτερός της συνεργάτης καὶ κατόπιν ὁ μοναδικός. Τὴν ἀνέλαβε ὡς ἀρχισυντάκτης. Ἐντωμεταξὺ παντρεύτηκε τὴν ἀδελφὴ τοῦ κ. Παπαδοπούλου, ἔφυγε στὴ Γερμανία νὰ σπουδάσῃ παιδαγωγός, γύρισε ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὸ δίπλωμά του καὶ διορίσθηκε καθηγητής. Ὁ νέος, ποὺ εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴ Θράκη γιὰ νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ ζήσῃ στὰς Ἀθήνας, ἦταν πιὰ ἐδραιωμένος, ἀκούγητος. Μὲ τὸ σπαθί του ποὺ λένε, πῆρε μιὰ θέση ποὺ δὲν τοῦ τὴν ἀφαιροῦσε πιὰ κανείς. Διπλὴ Θέση μάλιστα: καὶ στὴ Λογοτεχνία καὶ στὴν Ἐκπαίδευση.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Ἔξοχος λογοτέχνης, κύριος τῆς γλώσσας, μάγος τοῦ ὕφους. Κι' ἔξοχος παιδαγωγός, καθηγητής, «διδάσκαλος» κατὰ τὴν ἀληθινὴ σημασία τῆς λέξεως. Καὶ στὰ δυὸ ἐνθουσιώδης. Γιατὶ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ εἶχε διατηρήσει τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ ἔδειξε μπροστὰ στὸ μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου. Ὅ,τι ὡραῖο, ὑψηλό, εὐγενικό, τὸν ἐνθουσίαζε. Κι' ὅπως τἀρχαῖα μάρμαρα, ἀγκάλιαζε ὅλα τὰ μεγάλα ἰδανικά. Τὴ Θρησκεία, τὴν Πατρίδα, τὴν Οἰκογένεια, τὴ Φιλανθρωπία, τὴν Ἀλληλεγγύη, τὴν Ποίηση, τὴν Τέχνη. Κι' ὅπως ἐνθουσίαζε τοὺς ἀναγνώστες του μὲ ὅ,τι ἔγραφε,— τοὺς μικροὺς προπάντων ἀναγνώστες μὲ τὰ παιδικά του λογοτεχνήματα,— ἔτσι ἐνθουσίαζε μὲ τὴ διδασκαλία του καὶ τὶς μαθήτριές του, πρώτα στὸ Ἀρσάκειο τῶν Ἀθηνῶν καὶ τελευταία στὸ Διδασκαλεῖο Θηλέων τοῦ Πειραιῶς. Τὸν ἀγαποῦσαν, τὸν ἐλάτρευαν αὐτὰ τὰ καλὰ κορίτσια. Καὶ ποτὲ ἴσως δὲν ἀκούστηκε ἀληθινότερος θρῆνος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἔκαμαν οἱ τελευταῖες μαθήτριές του, ἀκολουθώντας ἐν σώματι τὸ φέρετρό του...

Καὶ μόνο αὐτές; Ὅλοι ἀγαποῦσαν κι' ἐθαύμαζαν τὸν Κουρτίδη, καὶ στοὺς λογοτεχνικοὺς κύκλους καὶ στοὺς ἐκπαιδευτικούς. Κι' ὁ Καμπούρογλους, ὁ πρῶτος του ὑποστηρικτής, ποὺ ἐδῶ καὶ πενήντα χρόνια τὸν ἐσύστησε στὴ «Διάπλασι», ἑτοιμαζόταν τώρα νὰ τὸν συστήσῃ, καὶ στὴν Ἀκαδημία. Γιατὶ ὁ Καμπούρογλους εἶναι Ἀκαδημαϊκός. Κι' ὅταν τὸν ρώτησαν ποιὸν ἔχει νὰ προτείνῃ ὡς ὑποψήφιο, ὁ πρῶτος ποὺ θυμήθηκε ἦταν ὁ Κουρτίδης. Τί συγκινητικὴ αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια! Ὁ Καμπούρογλους ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ προστατευομένου του, τοῦ ἀγαπημένου του τοῦ κουμπάρου του,— γιατὶ τὸν εἶχε στεφανώσει κιόλα,— ἐνῷ ἴσα-ἴσα ἔγραφε μιὰν ἔκθεση γιὰ τὴν ἐργασία του, ὑποστηρίζοντας τὴν ὑποψηφιότητά του στὴν Ἀκαδημία! Κι' ὁ Κουρτίδης θὰ γινόταν Ἀκαδημαϊκὸς χωρὶς ἄλλο. Τοῦ ἄξιζε ὁ τίτλος κι' εἶχε πολλοὺς θαυμαστὲς ἀκαδημαϊκούς. Ἐγὼ μάλιστα ἀπορῶ πῶς δὲν τὸν ἔκαμαν ἀπὸ τοὺς πρώτους, ἕναν ἄνθρωπο μὲ τόση ἐπιστημονικὴ καὶ λογοτεχνικὴ ἀξία, καὶ μὲ τόσο ἀνεπίληπτη δημόσια κι' ἰδιωτικὴ ζωή.

Τὸν Ἀριστοτέλη Κουρτίδη, ὡς συγγραφέα, τὸν γνωρίζετε βέβαια ὅλοι. Κι' ὅσοι ἀπὸ σᾶς δὲν ἐδιάβασαν παλιοὺς τόμους «Διαπλάσεως», ποὺ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ ἔργα του, θὰ ἐδιάβασαν βιβλία του, σχολικὰ καὶ ἄλλα. Ἡ κυριώτερη, βλέπετε, λογοτεχνικὴ παραγωγή του ἦταν αὐτὴ γιὰ παιδιά. Ἔγραφε γι' ἀγάπη τους ἢ μετέφρασε ποιήματα, διηγήματα, μυθιστορήματα, βιογραφίες, πραγματογνωστικά, δραματάκια, διαλόγους, κωμῳδίες, ἀπ' ὅλα. Στὴν ἀρχὴ γιὰ τὴ «Διάπλαση» καὶ τὴ «Βιβλιοθήκη» της. Ἔπειτα γιὰ τὰ σχολικά του ἀναγνωστικὰ βιβλία.

Κι' εἶναι ὅλα ὡραῖα αὐτὰ ποὺ ἔγραφε ὁ Κουρτίδης, τὰ καλύτερα ποὺ ἔχουμε στὴ γλῶσσα μας. Γιατ' ἦταν τεχνίτης τοῦ λόγου, εἶχε ἄπειρες γνῶσεις, ἀγαποῦσε τὰ παιδιά, ἤξερε νὰ τὰ ψυχολογῇ, κι' εἶχε ἀκόμα μιὰ φυσικὴ τρυφερότητα καὶ γλύκα, ποὺ τὸν ἔκαναν εἰδικὸ συγγραφέα τῆς νεολαίας. Καὶ δυστυχῶς, στὴν Ἑλλάδα, οἱ εἰδικοὶ αὐτοὶ ἦταν κι' εἶναι λίγοι. Γι' αὐτὸ ὁ θάνατος τοῦ Ἀριστοτέλη Κουρτίδη ἀφίνει ἕνα μεγάλο κενό. Ἂς παρακαλέσουμε τὴ Θεία Πρόνοια νὰ τὸ πληρώσῃ, κάνοντας νὰ γεννηθοῦν κι' ἄλλοι ποὺ νἀγαποῦν τὸ Παιδὶ καὶ νὰ ξέρουν νὰ γράφουν γι' αὐτὸ ὅπως Ἐκεῖνος...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΥΓΗ

Ἡ μακρυὰ βυσσοκορφὴ
ροδόχρωμη χαμογελᾶ,
τὸ νικητήριο ὁ πετεινός
ὅμνο σκορπᾶ ἀπὸ πάνω·
μὲς στὴ δροσιὰ τὴν αἰγινὴ
ξυπνοῦν τὰ λιόλουδα ἁπαλὰ
καὶ χίλιες μυστικὲς φωνὲς
γεμίζουν τὸν ἀέρα.

Στὸ φῶς τὸ πλούσιο χαίρεται
κι' ἀγάλλεται πᾶσα ψυχὴ
ξεχνώντας κάθε ἐφήμερο,
τὴν ὥρα τούτη, πόνο·
κι' ἐγὼ παιδὶ χαρούμενο,
τὴν πάνγνωή μου πρωσευχὴ
μαζὶ μὲ τὸν κορυδαλλὸ
πρὸς τὸν αἰθέρα ὑψώνω.

Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μόνο ἡ προβατοκαμήλα στεκόταν περίλυπη κι' ἀνόρεχτη, δεμένη ἀπὸ ἕνα δέντρο. Τὰ μικρά της ὅμως χοροπηδοῦσαν γύρω της ζωηρά.

Μετὰ τὸ δεῖπνο κοιμήθηκαν. Ἀλλὰ ἡ νύχτα δὲν ἐπέρασε ἀτάραχη. Γιατὶ στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δάσους ἦταν καὶ ζῶα πιὸ ἐπίφοβα ἀπὸ τσακάλια.

Καὶ κατὰ τὶς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἀκούστηκαν μουγγρίσματα κι' οὐρλιάσματα φρβερά.

Ὁ Δόνιφαν ποὺ ἦταν νυχτοφύλακας, καθόταν κοντὰ στὴ φωτιὰ κι' εἶχε τὸ τουφέκι του ἕτοιμο. Δὲν ἔκρινε ἀναγκαῖο νὰ ξυπνήσῃ τοὺς συντρόφους του. Ἀλλὰ σὲ λίγο τὰ μουγγρίσματα ἔγιναν τόσο δυνατά, ὥστε ξύπνησαν ὅλοι.

— Τί τρέχει;

— Κοπάδι ἀπὸ θεριὰ ἐδῶ-κοντά!

— Νὰ εἶναι τίγρεις;

— Ὅ,τι κι' ἂν εἶναι, ἂς κοπιάσουν! εἶπε ὁ Δόνιφαν ἕτοιμος νὰ πυροβολήσῃ.

Οἱ ἄλλοι πῆραν τὰ πιστόλια τους. Ἀλήθεια, ἡ ἀγέλη θἄταν πολὺ κοντά, γιατὶ ὁ Πιστὸς μετὰ βίας κρατιόταν. Τἄποτα ὅμως δὲν φαινόταν στὸ πυκνὸ σκοτάδι τοῦ δάσους.

Φαίνεται πὼς τὰ θεριὰ αὐτὰ ἐρχόνταν κάθε νύχτα κι' ἔπιναν στὸ ποτάμι. Κι' ἐπειδὴ ἀπάφε βρῆκαν τὴ θέση τους πιασμένη ἀπὸ τὰ παιδιά, θύμωσαν καὶ φώναζαν ἔτσι ἄγρια. Ἄραγε θὰ περιορίζόνταν σὲ φωνὲς ἢ θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ ἐκτοπίσουν τοὺς ἀνέλπιστους ἀντιπάλους;

Ἄξαφνα, σὲ ἀπόσταση εἴκοσι βημάτων ἀπὸ τὴ φωτιά, ἔλαμψαν στὸ σκοτάδι κάποια φωτεινὰ σημεῖα κινούμενα. Ἀμέσως ὁ Δόνιφαν ἐπυροβόλησε. Καὶ οὐρλιάσματα σφοδρότερα τοῦ ἀποκρίθηκαν.

Ὁ Βάξτερ ἅρπαξε ἕνα δαυλὸ καὶ τὸν ἐσφενδόνισε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔλαμπαν τὰ πύρινα ἐκεῖνα μάτια.

Ἀμέσως τὰ θεριὰ ἔγιναν ἄφαντα, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα, ποὺ θὰ εἶχε πληγωθεῖ ἀπὸ τὴ σφαῖρα τοῦ Δόνιφαν.

— Τόκοψαν λάσπη! εἶπε ὁ Κρός.

— Ὥρα τους καλή! εἶπε ὁ Σέρβης.

— Μ' ἂν ξαναρθοῦν;

— Δὲν τὸ πιστεύω. Μὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, ἂς μείνουμε ἄγρυπνοι.

Ἔρριξαν ξύλα στὴ φωτιὰ κι' ἐκάθησαν ὡς τὸ πρωῒ κουβεντιάζοντας. Ἅμα ξημέρωσε, ἡ πρώτη τους δουλειὰ ἦταν νὰ πᾶνε νὰ ἰδοῦν ἂν εἶχε σκοτωθεῖ κανένα θεριό.

Εἴκοσι βήματα πέρ' ἀπὸ τὸν καταυλισμό, τὸ ἔδαφος ἦταν ποτισμένο ἀπὸ μεγάλες αἱμάτινες κηλίδες. Τὸ πληγωμένο θεριὸ εἶχε κατορθώσει νὰ φύγῃ. Δὲν θἄταν δύσκολο νὰ τὸ βροῦν, ἂν ἄφιναν τὸν Πιστὸ ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη του. Ἀλλὰ ὁ Γόρδων τὸ θεώρησε περιττὸ νὰ ριψοκινδυνεύσουν μέσα στὸ δάσος. Ἂς μὴ μάθαιναν τί θεριὸ ἦταν, φτάνει ποὺ εἶχαν γλυτώσει.

Κατὰ τὶς ἕξη ξεκίνησαν καὶ κατὰ τὶς ἑνδεκα στάθηκαν νὰ γευματίσουν. Γιὰ νὰ μὴ χρονοτριβήσουν μὲ κυνήγια καὶ ψησίματα, ἔφαγαν ἀπὸ τὰ τρόφιμα ποὺ εἶχαν μαζί τους. Καὶ πάλι ξεκίνησαν.

Κατὰ τὶς τρεῖς, ἀκούσθηκε πυροβολισμὸς κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα. Ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐὲπ κι' ὁ Κρὸς μὲ τὸν Πιστὸ πήγαιναν μπροστὰ καμμιὰ ἑκατοστὴ βήματα, κι' οἱ ἄλλοι, ἀπὸ πίσω. δὲν τοὺς ἔβλεπαν. Μετὰ τὸν πυροβολισμό, ἀκούσθηκαν φωνές:

— Τὸ νοῦ σας! τὸ νοῦ σας!

Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμή, παρουσιάσθηκε ἕνα μεγάλο ζῶο. Ὁ Βάξτερ, ποὺ εἶχε ἕτοιμο τὸ λουρί του, τὸ ἔρριξε στὴν ὥρα. Κι' ὁ βρόχος τυλίχθηκε στὸν τράχηλο τοῦ ζώου ἐκείνου, ποὺ τοῦ κάκου προσπάθησε ν' ἀπελλαχθῇ. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν ρωμαλέο, ὁ Βάξτερ κινδύνευε νὰ παρασυρθῇ, ἂν δὲν ἔτρεχαν ὁ Γόρδων, ὁ Οὐίλκοξ κι' ὁ Σέρβης, ποὺ πρόφθασαν νὰ τυλίξουν τὴν ἄκρη τοῦ λουριοῦ στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου.

Σὲ λίγο φάνηκαν κι' οἱ ἄλλοι: ἀπὸ τὸ δάσος. Ὁ Δόνιφαν φαινόταν φουρκισμένος πολύ.

— Τὸ ἄτιμο, νὰ μοῦ γλυτώσῃ!... ἔλεγε.

— Τοῦ Βάξτερ ὅμως δὲν τοῦ γλύτωσε, φώναξε ὁ Σέρβης· νά το, ἐδῶ τὸχουμε. ὁλοζώντανο!

— Τί ὠφελεῖ, ἀφοῦ ὁπωσδήποτε θὰ τὸ σκοτώσουμε; ἔκαμε ὁ Δόνιφαν.

— Νὰ τὸ σκοτώσουμε: τί λὲς ἐκεῖ! ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων. Αὐτὸ θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ γι' ἄλογο!

— Γι' ἄλογο, αὐτό;

— Ναί, ναί. Εἶναι γουανάκος!

Πραγματικῶς, ὁ γουανάκος εἶναι πολὺ δυνατὸ κι' εὐκίνητο ζῶο κι' εὔκολα ἐξημερώνεται καὶ δαμάζεται. Ὅταν ὁ Βάξτερ ἐπλησίασε νὰ χαϊδρώσῃ τὸ βρόχο ποὺ τοῦ ἔσφιγγε τὸ λαιμό, ὁ γουανάκος ἐκεῖνος δὲν ἔκαμε καμμιὰ ἀντίσταση, κι' ὕστερα, συρόμενος ἀπὸ τὸ λουρί, ἀκολουθοῦσε πειθήνια.

Ἡ ἐκδρομὴ λοιπὸν αὐτὴ ἔμελλε νὰ ὠφελήσῃ σημαντικὰ τὴ μικρὴ ἀποικία. Ὁ γουανάκος, ἡ προβατοκαμήλα, τὰ δυὸ μικρά της, ἡ ἀνακάλυψη τῆς τρούλκας, τῆς ἀλγαρόβης, τοῦ τεϋδέντρου, αὐτὰ δὲν ἦταν μικρὰ πράγματα!

Ὁ Γόρδων χαιρόταν προπάντων γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ Βάξτερ στὸ χειρισμὸ τοῦ λουριοῦ μὲ τὶς σφαῖρες. Ἀλήθεια ὁ Δόνιφαν ἦταν κυνηγὸς ἐπιδέξιος, ἀλλὰ τὸ κυνήγι ἤθελε ἔξοδα,— μπαρούτη, σφαῖρες, σκάγια,— ἐνῶ τὸ μηχάνημα τοῦ Βάξτερ ἦταν ἀνέξοδο. Γι' αὐτὸ ὁ Γόρδων ἐσκόπευε νὰ παρακινήσῃ ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ γυμναθοῦν στὸ χειρισμό του.

Τέσσερα μῆλια εἶχαν ἀκόμα νὰ κάμουν καὶ βιαζόνταν γιὰ νὰ μὴ τοὺς βρῇ ἡ νύχτα. Ὁ Σέρβης εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ καβαλλικέψῃ τὸν γουανάκο καὶ νὰ γυρίσῃ στὴ σπηλιὰ «ἐφιππος». Ἀλλὰ ὁ Γόρδων δὲν τὸν ἄφινε.

— Ὑπομονή, Σέρβη, τοῦ ἔλεγε, καὶ μὴν ξεχνᾶς τί ἔπαθες μὲ τὸ καμηλοπούλι σου! Ἂς εἶναι, τὸν γουανάκο ἐλπίζω νὰ τὸν ἡμερώσουμε, ἂν ὄχι γιὰ νὰ τὸν καβαλλικεύουμε, τουλάχιστο γιὰ νὰ σέρνῃ τὸ ἁμαξάκι μας. Ἀλλὰ χρειάζεται ὑπομονή!

«Κατάφτιαχνε τέλειο ξυλουργεῖο...»

Κατὰ τὶς ἕξη, φάνηκε ἡ σπηλιά. Ὁ μικρὸς Κοστὰρ ποὺ ἔπαιζε ἀπέξω, ἀνήγγειλε στοὺς ἄλλους ὅτι ἐγύριζαν οἱ ἐκδρομεῖς. Κι' ἀμέσως βγῆκαν ὅλοι μὲ τὸν Μπριὰν καὶ τοὺς ὑποδέχθηκαν μὲ ζητωκραυγές.

Ὅλα στὴ σπηλιὰ τὰ βρῆκαν ἐν τάξει κι' ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποικίας ἐξέφρασε στὸ Μπριὰν τὴν εὐαρέσκειά του. Τὸ καλὸ παιδὶ εἶχε κάμει τὸ χρέος του.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Φ. Ι. Π. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΒΥΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

Πόσες φορὲς δὲν ἀγαπᾶμε κ' ἐπιθυμοῦμε κάτι τί, ἔστω κ' ἂν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲ μᾶς ἐνδιαφέρει τόσο, μόνο καὶ μόνο γιατὶ συνδέεται μ' ἕνα μωρὸ σημάδι ἢ μιὰ φωτεινὴ ἀκτῖνα τῆς ζωῆς μας. Σὲ μένα συμβαίνει τὸ πρῶτο: Ὅσες φορὲς ἀκούσω τὸ μποῦ-οῦ-οῦ τῆς φάμπρικας στὶς 12 ½ καὶ στὶς 6 ½ ποὺ σκολᾶν οἱ ἐργάτες, καὶ στὶς 7 ½ ποὺ πιάνουνε δουλειά, κ' ὅπως φορὲς πάλι βρίσκομαι σὲ πολυθόρυβο λιμάνι κ' ἀκουστεῖ ξάφνα το μποῦ-οῦ-οῦ κάποιου καραβιοῦ νὰ σκορπίσται στὴ μουντὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ λιμανιοῦ καὶ νὰ σβύνῃ στὸ ἄπειρο, νοιώθω μιὰ γλυκειὰ μελαγχολία...

Μικρὸ παιδάκι, 8-9 χρονῶν, ἄφηνα τὴν πατρίδα μου, τὴ γλυκειὰ Μύκονο, ἀφοῦ ἡ μοῖρα ἔτσι τὸ θέλησε νὰ μὴ μ' ἀφήσῃ τίποτα δικό μου σ' αὐτὴ' κ' ἔφευγα μὲ μόνους συντρόφους τὴν ἀδελφούλα μου στὸ πλάϊ καὶ τοὺς δικούς μου στὴν καρδιά. Μᾶς εἶχε ἀναλάβει κάποιος ταχυδρόμος· μὰ ἡ καρδιά του δὲν πιστεύω νὰ χτύπαγε γιὰ μᾶς κανένα χτύπο περισσότερο ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους. Πίσω μου ἄφηνα τὰ σμαραγδένια γνώριμα νερά μου, ποὺ τόσες φορὲς παιζογελάσαμε μαζί, - καὶ τόσα μυστικὰ θἄχαν νὰ ποῦν στὸν παππού γιὰ τὶς ἀγοησίες μας, ἂν ἦταν δυνατὸ νὰ τὸν ξυπνήσαν ποτὲ ἀπὸ τὸν αἰώνιο ὕπνο του, — κ' ἔμπαινα ἀπὰ μπροστὰ κι' ἄγρια νερὰ τοῦ πελάγου, τὰ ἀριλόξενα καὶ ξένα, ποὺ μόνο τ' ἀντίκρυσμά τους μοῦ γέμιζε τρόμο τὴν ψυχή. Ἄφηνα τοὺς ἀγαπημένους μου μόλους, σπὶ γήλοφα, ποὺ τόσες φορὲς μὲ νοιώσανε στὴ ράχη τους καὶ σπὰ φτερά τους, καὶ καβαλλοῦσα τ' ἀτίθασσα καὶ ἄγρια κύματα τῆς ξενιᾶς· ἄφηνα τὰ χιονίτα κοκκλόσπιτα τῶν εὐτυχισμένων νησιωτῶν καὶ τὸ ἀρειπομένο σπιτάκι τὸ δικό μας, ποὺ ὡς προχθὲς τόση θέρμη ἔνοιωθα στὴν ἀγκαλιά του, καὶ προχωροῦσα πρὸς ἄγνωστα καὶ βουερὰ λιμάνια μὲ θεόρατα σπίτια, ὅπως βέ' ἀκούσει ἀπὸ τοὺς ξενιτεμένους νὰ λένε τὶς καλὲς τὶς μέρες, ποὺ μὲ τρόμαζε ἡ μεγαλοσύνη κι' ἡ κρυάδα τους· καὶ τὸ πιὸ βλιβερό, ἄφηνα τὴν παλιά κι' ἀμέριμνη ζωή μου, τὴ στηριγμένη σὲ τόσες ἀγάπες, καὶ γνώμουν ἄπροστοίμαστος στὴ δύσκολη ζωή...

Καὶ κείνη τὴ σκληρὴ στιγμὴ τῆς ἀγωνίας, ποὺ ταλαντευόμαστε ἀκόμα μεταξὺ τῆς παλιᾶς ζωῆς καὶ τῆς φοβερῆς προσδοκίας τῆς μελλούμενης, καὶ ζητούσαμε μιὰ φωνὴ παρηγορήτρα καὶ συμπονετικιὰ νὰ μᾶς γλυκάνῃ τὸν πόνο μας, ἀκούστηκες ἐσύ, μυστικόπαθη φωνὴ τῆς φάμπρικας, - ἂν ὄχι ἡ ἴδια κι' ὅμοια σὰν τοῦ πλοίου. Κι' ἡ πονεμένη μας ψυχὴ βρῆκε τόση ἀγάπη καὶ τόση συμπόνια σὲ σένα, ποὺ ἄθελα, ἀπὸ τὴν ἴδια αἰτία κινημένοι, κοιτάξαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο: κ' οἱ δυὸ δακρυσμένοι...

Κι' ἀπὸ τότε μ' ἔκανες σκλάβο σου, Ἡ φωνή σου ἡ ἁπλή, βαριὰ καὶ μονότονη, μᾶς φαίνηκε σὰν ἕνα κλάμμα ἀποχαιρετιστήριο γιὰ τὴν παλιά μας ζωή, καὶ σύγχρονα ἕνας φοβερὸς ἐφιάλτης γιὰ τὴ μελλούμενη. Πόσοι μ' αὐτὴ τὴ φωνὴ δὲ ρίχτηκαν στὸν ἀγῶνα, καὶ πόσων δὲν ἔσήμανες τὸν αὐτυχισμένο ἐπίλογο μιᾶς πολυτάραχης ζωῆς, ποὺ ἐρχόταν νὰ σβύσῃ σ' αὐτὸ τὸ νησάκι. Ἄραγε θὰ ἐσήμαινες καὶ γιὰ μᾶς κάποτε ἕναν τέτοιο ἐπίλογο;

Δὲν ξέρω. Θυμᾶμαι μόνο πὼς ἐγύρεμε ἀποστημένοι κι' ἀμίλητοι στὸ κατάστρωμα τοῦ καραβιοῦ, κοιτώντας μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα κάτι ἀόριατο, σὰν γκρίζο συννεφάκι ποὺ ἔφτινε...

Ἄγγελος Ἐλπίδας

ΤΟΝ ΕΙΔΑ!

— Εἶναι καιρὸς νὰ κοιμηθῆτε, παιδιά. Ἡ ὥρα εἶναι περασμένη καὶ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ ξυπνήσετε γιὰ τὴν Ἀνάσταση.

Ἀπόρυθα ἡ μαμμὰ βγαίνει ἔξω καὶ κλείνει πίσω της τὴν πόρτα.

Ὅταν μείναμε μόνοι μας, ὁ ἀδελφός μου κι' ἐγώ, στὸ εὐρύχωρο παιδικό μας δωμάτιο, ἀναπαηδόνομαι στὸ κρεβατάκι μου. Εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ μὴν κοιμηθῶ καθόλου ἔσαμε τὰ μεσάνυχτα, ποὺ θὰ σημάνῃ γιὰ τὴν Ἀνάσταση. Πόσες μέρες τώρα κεριὰ τὴν ὥρα αὐτή! Πόσες φορὲς—ἀκόμη καὶ σήμερα—ἡ ντάντα διηγοῦταν πὼς τ' ἀγγελάκια, καὶ τὰ πολὺ-πολὺ καλὰ παιδιά, μποροῦν αὐτὴ τὴ νύχτα νὰ ἰδοῦν τὸ Χριστὸ ν' ἀγαστραίνεται! Γι' αὐτὸ λοιπὸν κι' ἐγὼ τόσες μέρες τώρα, καὶ μὲ τί κόπους, προσπαθῶ νὰ εἶμαι καλὸ παιδί, καὶ μοῦ φαίνεται πὼς τὸ κατόρθωσα. Μιὰ μεγάλη ἐπιθυμία νὰ βεβαιωθῶ μὲ κυριεύει:

— Πετράκη;

Ἀλλὰ ὁ Πέτρος κοιμᾶται βαθιά. Γλυστρῶ σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὸ κρεβατάκι μου καὶ σύρω μὲ μεγάλο κόπο μιὰ μεγάλη καὶ βαρειὰ πολυθρόνα ἐμπρὸς ἀπ' τὸ παράθυρο. Χώνομαι μέσα σ' αὐτὴν καὶ βυθίζω τὸ βλέμμα μου στὸν σκοτεινὸ κῆπο, καὶ σ' ἐκεῖνα τὰ μακρινὰ φῶτα ποὺ εἶναι τῆς ἐκκλησίας μας. Πολλὴ ὥρα μένω ἀκίνητη. Σιγὰ-σιγὰ τὰ λέλη μου μουδιάζουν, τὸ κεφάλι μου βαραίνει· δὲν θέλω ὅμως, δὲν θέλω νὰ κοιμηθῶ. Τί ὥρα νάναι; Ἀπὸ τὴν τραπεζαρία ἀκούεται τὸ ρυθμικὸ καὶ μονότονο τικ-τάκ τοῦ ρολογιοῦ. Ἂν ἐλπίζω ἕνα ρολόγι μπροστά μου, δὲν θὰ μοῦ φαινόταν τόσο μεγάλες οἱ ὧρες κι' ἡ νύχτα τόσο ἀτέλειωτη.

Ντάγκ! ντάγκ! ντάγκα!.. Μετρῶ μιὰ-μιὰ τὶς ὧρες. Δέκα! Μόνο δέκα; Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούο βήματα κι' ὁμιλίες στὴν τραπεζαρία. Τί κάνουν; Ἄ! Στρώνουν φαίνεται τὸ Πασχαλιάτικο τραπέζι. Μὲ τί χαρὰ σκέπτομαι τὰ κατακόκκινα αὐγὰ καὶ τὶς νόστιμες καὶ μυρωδάτες Πάσχες (*) ποὺ ἔχουν τιμητικὴ θέση στὴ μέση ἀπ' τὸ κάτασπρο κολλαριστὸ τραπεζομάνδηλο! Τί ὄμορφα ποὺ θὰ στολίσῃ ἡ γλύκα μὲ τὰ λουλούδια πού, σὰν κάθε χρόνο, ἀγόρασε καὶ φέτος ὁ μπαμπᾶς!.. Ἀμὶ τὰ βάζα μὲ τὴν πρασινάδα ποὺ πρὸ 15 ἡμερῶν μὲ τόση στοργὴ φυτέψαμε; Ἡ πρώτη πρασινάδα! Κι' ὁ νοῦς μου πετᾶ στὰ χιόνια ποὺ λυώνουν, στὸν καταγάλαζο οὐρανό, στὰ πρῶτα χελιδόνια, στὸ ποταμάκι ποὺ, ἐλευθερωμένο ἀπ' τοὺς πάγους του, τρέχει χαρούμενο, σιγοψιθυρίζοντας χίλιες ὁμορφες ἱστορίες στὰ πρῶτα χαταρράκια ποὺ στολίζουν τὶς ὄχθες του...

Μὰ γιατὶ τὰ μάτια μου τσούζουν τόσο, καὶ γιατὶ τὰ βλέφαρά μου εἶναι τόσο βαριά;

Ντάγκ! Κουράγιο! Δὲν μένει παρὰ μιάμιση ὥρα ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀναστηθῇ ὁ Χριστός. Δὲν πρέπει νὰ κοιμηθῶ. Ὄχι, θὰ πεθυμένω, καὶ ποιὸς ξέρει; Βαθιὰ ξο τὸ βλέμμα μου ἔξω ἀπὸ μακρυὰ στὰ φῶτα ὡς που τὰ μάτια μου δακρύζουν. Μά, Θεέ μου, εἶναι τόσο δύσκολο νὰ καθήσῃ κανεὶς ξυπνητὸς ὡς τὰ μεσάνυχτα; Τὰ μαῦρα κλαδιὰ τῶν δέντρων γέρνουν πότε-πότε πρὸς τὸ παράθυρο, σὰν νὰ μὲ προσκαλοῦν. Τί νὰ θέλουν νὰ μοῦ διηγηθοῦν, καὶ γιατὶ μὲ φωνάζουν;..

Ντάγκ!

Μισή; Μὰ πῶς; Λὲν χτύπησε, φαίνεται, ἔνδεκα. Ἡ ἐκκλησιὰ φωτίσθηκε τώρα περισσότερο, κι' οἱ καμπάνες ἄρχισαν νὰ χτυποῦν ὅλες μαζί, κάνοντας ἕτσι μιὰ τόσο γλυκειὰ μουσική...

Ἀλλά, τί εἶναι κεῖνα τὰ φωτεινὰ σύννεφα ποὺ βλέπω κοντὰ στὴν ἐκκλησιά; καὶ τί μελωδία εἶναι αὐτὴ ποὺ φθάνει ὡς τ' αὐτιά μου; Κοιτάζω, κοιτάζω μὲ λαχτάρα. Τὰ μάτια μου ἀνοίγουν διάπλατα κι' ἡ ἀναπνοή μου κόβεται ἀπ' τὴν ἀγωνία τῆς ἀναμονῆς. Κι' ἄξαφνα, ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ χρυσὸ σύννεφο, βλέπω νὰ ξεπροβάλλῃ μιὰ ξανθιὰ μορφὴ περιτριγυρισμένη μὲ φωτοστέφανο.

Αὐτὸς εἶναι, ναί, Αὐτός! Παρ' ὅλη τὴν ἀπόσταση, αἰσθάνομαι τὴ γλυκειὰ ματιά του ἐπάνω μου, κι' εἶναι σὰν νὰ μπαίνῃ μαζί της ὡς τὴν καρδιά μου ἕνα οὐράνιο φῶς.

Σὲ λίγο ἡ μορφὴ χάνεται ὅπως παρουσιάσθηκε. Εἶμαι τόσο βυθισμένη ἀκόμη, τόσο προσηλωμένη σ' αὐτὴν τὴν ὀπτασία, ποὺ δὲν ἀκούω τὴν πάρτα νἀνοίγῃ.

— Παιδιά, ἀργήσαμε! Γρήγορα!

— Μαμμά, μαμμά, τὸν εἶδα!

— Τί λές, παιδί μου;

— Τὸν εἶδα τὸ Χριστό!

Ἡ μητέρα χαμογελᾷ μὲ καλοσύνη κι' ἀκουμπᾷ τὸ χέρι της στὸ κεφάλι μου. Γιατὶ μὲ κοιτάζει σὰ μὲ δυσπιστία;

. . . . . .

Πᾶνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Τὸ ξανθὸ παιδάκι μὲ τὶς χρυσὲς μπουκλες ἔγινε ἕνα μεγάλο καὶ σοβαρὸ κορίτσι. Ποτέ, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές της, δὲν ξαναεῖδε τὸν Χριστό. Πάντοτε ὅμως, πάντοτε, σὲις πιὸ δύσκολες ἰδίως στιγμὲς τοῦ βίου της, αἰσθάνεται ἐκεῖνο της τὸ φωτεινὸ τὸ βλέμμα, ποὺ σὰν μιὰ παρηγορη ἀχτίδα, φθάνει ὡς μέσα στὴν καρδιά της.

Ἄσπρος Λωτὸς

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΝΕΜΡΩΔ

— Τί; μὲ νομίζετε ἀνόητο νὰ σκοτώσω ἕνα λαγό; Πῶς γελιόσαστε, φίλοι μου!.. Καὶ γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω: στοιχηματίζουμε ὅτι τὴν Κυριακὴ θὰ φᾶμε λαγό;..

— Γιὰ νὰ φᾶμε, ἴσως... ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν φέρῃς ἐσύ... αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύουμε.

— Θὰ ἰδῆτε!..

— Θὰ ἰδοῦμε.

***

Ἦρθε τελοσπάντων κι' αὐτὴ ἡ Κυριακή. Πρωΐ-πρωΐ ὁπλίσθηκα σὰν ἀστακὸς καὶ πῆγα σὲ μιὰ πλούσια ἀπὸ κυνήγι ἐξοχή. Ἄδικα ὅμως σκοτούθηκα κυριολεκτικῶς στὸ δρόμο: δὲν κατόρθωσα νὰ σκοτώσω, ὄχι λαγό, ἀλλὰ οὔτε... σπίνο.

— Τί ἀτυχία! ἔλεγα ἀδιάκοπα μέσα μου· καὶ φανταζόμουν ὅλη τὴν σκηνὴ ποὺ θὰ γύριζα ὅπως ἔρυγα... Ὕστερ' ὅμως περνοῦσα ἀπ' τὴν ἀγορά, εἶδα μὲ μεγάλη μου χαρὰ κάποιον νὰ βαστᾷ ἕνα θεόρατο λαγό. Εὐθὺς ἔτρεξα νὰ τὸν πάρω, καὶ μόνο ὅταν τὸν βαστοῦσα πιὰ στὰ χέρια μου, ρώτησα τὴν τιμή.

— Ὀγδόντα δραχμές, κύριε!

— Ἀκριβῶς; ρώτησα πάλι, ἐνῶ ἀπὸ μέσα μου σκεπτόμουνα καὶ τὴν ἄλλη σημασία τῆς λέξεως μὲ Ο'—δὲν κάνει 75;

— Ν, μπά! δὲ συμφέρει.

Ἔβαλα τὶς τσέπες μου καὶ βρῆκα ἕνα ἑκατοστάρικο.

— Ἔχεις νὰ μοῦ δώσῃς ρέστα;

— Ποῦ νὰ τάβρω; Ὁ μανάβης θἄχῃ ἴσως.

Τοῦ παρέδωσα λοιπὸν τὸ ἑκατοστάρικο καὶ στάθηκα μέσα στὴ μέση τῆς ἀγορᾶς νὰ περιμένω τὰ ρέστα, ἀφοῦ ἔβαλα τὸν λαγὸ στὸ σάκκο μου. Περάσαν πέντε, δέκα λεπτὰ κι' ὁ χωρικὸς δὲν φαινότανε.

—Ἄ! τὸν παλιάνθρωπο... μοῦ τσάκωσε! σκέφθηκα. Μὰ δὲν πειράζει. Ἔχω τὸν λαγό...

Καὶ μὲ ὕφος τουλάχιστον χιλίων Νεμρώδ, πῆγα στὸ σπίτι.

Τὰ μάτια ὅλων γούρλωσαν.

—Ἐσύ; Ἐσὺ σκότωσες λαγό;

Τεντώθηκα.

—Ἀμέ; ποιὸς ἄλλος;..

Μὰ δὲ βάσταξε πολὺ ἡ... δόξα μου. Σὲ λίγο νὰ καὶ φθάνει ὁ χωρικὸς ποὺ μοῦ πούλησε τὸν λαγό.

—Κύριε, μοῦ λέει μπροστὰ σὲ ὅλους, γιατί ἔφυγες;.. σὲ εἶδα ἀπὸ μακρυὰ κι' ἔτρεξα νὰ σὲ προφθάσω. Νὰ τὰ ρέστα! Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς παράπονο ἀπ' τὸ λαγό... Ἀπὸ μένα νὰ πέρνῃς πάντα...

Βαρῶνος Μυγχάουζεν

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Εἴμαστε μόνες, στὴν ἐξοχή, Καθήσαμε στὰ χόρτα, κάτω ἀπὸ ἕναν πλάτανο, κι' ἐκείνη ἀκούμησε τὸ κεφάλι της στὰ γόνατά μου.

— Πές μου, Ρούλα, ἕνα παραμύθι, σὰν ἐκεῖνα ποὺ μοῦ ἔλεγες ὅταν εἴμαστε μικρές.

—Σήμερα, ἀγαπημένη μου, θὰ σοῦ πῶ ἕνα ἀληθινὸ παραμύθι. Μιὰ φορὰ ἦταν μιὰ μικρούλα. Ἡ μικρούλα αὐτὴ περνοῦσε τὰ ὄμορφα παιδικά της χρόνια μὲ λέπη... Εἶχε ἕνα ὄνειρο, ἕνα πόθο. Ν' ἀποκτήσῃ μιὰ φίλη, μὰ συντρόφισσα καλὴ σὰν ἄγγελο, ποὺ νὰ τὴν ἀγαπᾷ πολύ. Ἀλλὰ οἱ μέρες περνοῦσαν, ἡ φίλη δὲν ἐρχόταν κι' ἡ λύπη της μεγάλωνε... Ἐν' ἀπόγεμα, ἦταν μόνη στὸν κῆπο καὶ προσευχόταν. «Θεέ μου, ἔλεγε, στεῖλε μου, σὲ παρακαλῶ, ἕνα καλὸ ἀγγελούδι σου, γιὰ νὰ περνῶ εὐτυχισμένα τὶς ἡμέρες...» Ὁ Θεὸς εἶδε τὴ μικρούλα καὶ τὴ λυπήθηκε... Ἐκείνη τὴ στιγμή, μιὰ γλυκειὰ αὔθυμη φωνὴ ἀκούστηκε δίπλα της:

— Τί κάνεις ἐδῶ μόνη;

Τὸ κοριτσάκι, ἐκπληκτο, γύρισε κι' εἶδε. Λίγα βήματα μακρυά, στεκόταν μιὰ μικρούλα, ντυμένη σ' ἄσπρα, μ' ἕνα μπουκέτο μαβιὰ λουλούδια στὸ χέρι, καὶ τῆς χαμογελοῦσε γλυκά.

— Αὐτὸ εἶναι τ' ἀγγελούδι; Τί καλὸ ποὺ φαίνεται! σκέφθηκε.

— Περιμένω νἄρθῃ ἡ φίλη ποὺ ὀνειρεύθηκα, εἶπε.

— Ἐγὼ εἶμαι, ἤρθα! εἶπε τὸ ἀγγελούδι καὶ τὴν ἀγκάλιασε.

Ἀπὸ τότε ἡ μικρούλα ἔζησε αὐτυχισμένα μὲ τὸ ἀγγελούδι της... Σ' ἄρεσε τὸ παραμύθι, Τζένη;

Ἐκείνη γύρισε καὶ μὲ εἶδε. Τὰ χείλη της χαμογελοῦσαν καί, παράξενη ἀντίθεση, τὰ μάτια της γυάλιζαν ἀπὸ δάκρυα...

— Μ' αὐτὸ εἶναι τὸ δικό μας παραμύθι, εἶπε...

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Δασκάλισσα: —Διά νὰ βρωμιεσ τὸ ζητούμενον, τί κάμνομεν;

Ἡ μικρὴ Κάκια: — Περπατοῦμεν σκουφὰ καὶ ψάχνομεν.

Ἐθνικὸς Ὕμνος

Ἡ μαμμά: — Κι' ἂν δὲ μοῦπες τὴν ἀλήθεια. Ρενέ, φταίω ἐγὼ νὰ σὲ τιμωρήσω;

Κι' ἡ Ρενὲ βιαστικά:

—Φταῖς, μαμμά, βέβαια φταῖς!

Λίλια

(*) Ρόδινα παγχαλιάτικα τσουρέκια.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 23 Αὐγούστου 1928.

ΔΕΝ πιστεύω γ' ἀπορήσατε πολὺ ποὺ δὲν ἐλάβατε φυλλάδιο τὴν παρασκευὴν ἑβδομάδα καὶ ποὺ λάβατε σήμερα δυὸ μαζί! Τὸ φυλλάδιο τῆς 18 Αὐγούστου εἶχε τυπωθῆ κι' αὐτὸ στὴν ἡμέρα του, ἀλλὰ στάθηκα ἀδύνατο νὰ διεκπεραιωθῆ. Γιατὶ ὁ ἀφέντης, παιδιά μου, εἶχε ἀρρωστήσει τὸ γραφεῖο μου. Ἄλλος στὸ κρεββάτι μὲ πυρετό, ἄλλος νὰ τρέχῃ γιὰ πάγους καὶ λεμόνια, νὰ περιποιῆται τοὺς ἀρρώστους του. Τέτοια ἐπιθημία! Κατάντησε οἱ μισοὶ Ἀθηναῖοι νὰ εἶναι κρεββατωμένοι κι' οἱ ἄλλοι μισοὶ νὰ τοὺς νοσηλεύουν. Ἔκλεισαν τυπογραφεῖα, γραφεῖα, μαγαζιά... Τί μποροῦσα νὰ κάμω κι' ἐγώ; ποῦ νὰ βρῶ ἀνθρώπους γιὰ τὴ διεκπεραίωσή μου;.. Πάλι καλὰ ποὺ λάβατε σήμερα τὰ δυὸ φυλλάδια μαζί. Κι' ὡς ἐλπίζουμε στὸ Θεὸ πὼς αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ μόνη ἀνωμαλία.

Ναί, *Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς*, ὅλων αὐτῶν τῶν προηγουμ. φυλλαδίων μπορεῖς νὰ στείλῃς τὶς λύσεις, κι' ὅς ἐπέρασε πολλῶν ἡ προθεσμία· ἀρκεῖ νὰ μὴν ἔχουν δημοσιευθεῖ ἀκόμη οἱ λύσεις αὐτὲς ποὺ θὰ στείλῃς. Κατ' οὐσίαν, βλέπεις, ἡ προθεσμία περνᾷ μόνο μετὰ τὴ δημοσίευση. Μὲ ρωτᾷς ἀκόμη ἂν ἡ συλλογὴ τῶν Ἀσκήσεων γιὰ τὸ Πέντεθλο πρέπει νἄχῃ καὶ τὰ «τυπικά», δηλαδὴ τὴ δήλωση περὶ συμμετοχῆς σὲ προγρ. Διαγωνισμὸ Ἀσκήσεων καὶ τὴ διαβεβαίωση περὶ πρωτοτυπίας. Μὰ ναί, δὲν ἐμποδίζει τίποτα νὰ ὑπάρχουν κι' αὐτὲς οἱ δηλώσεις. Οὔτε σταυρίζουν κανένα μεγάλο κόπο...

Σοῦ σύχωρι λοιπόν, *Γόρδιε Δεσμέ*, νὰ βρῇς τὸ «νῆμα τῆς Ἀριάδνης» καὶ νὰ βγῇς ἀπὸ αὐτὸν τὸν «λαβύρινθο τοῦ Πενταθλου»... Ἐσὺ θεωρεῖς δύσκολα τὸ Πρόβλημα καὶ τὸ Κρυπτογραφικό. Ἄλλος θὰ θεωροῦσε τὶς Ἀσκήσεις Καθένας, βλέπεις, ὅπως ξέρει κι' ὅπως μπορεῖ θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ «λαβύρινθο». Κι' ἐγὼ πάλι θὰ βλέπω καὶ θὰ κρίνω τί φέρνει καθένας ἀπὸ κεῖ μέσα... Ἔχει δίκιο, τὸ Σῶμα τῶν Συνδρομητῶν πρέπει νὰ γίνῃ. Ἀλλὰ τί νὰ πρωτοκάμω; Οἱ πολλές μου ἀσχολίες δὲν μ' ἄφησαν ὡς τώρα νὰ τὸ φροντίσω.

Ἡ καλή μου *Τάνια* ἐκλαφε ἀπ' τὴ χαρά της ὅταν διάβασε τὴν Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ Βαϊνόγλου, τῆς παλιᾶς μας δηλαδὴ *Σμύρνης*, ποὺ ἀπ' αὐτὸν ἔχει λάβει τὸ πρῶτο βραβεῖο Μ. Μυστικῶν. Ποιὸς νὰ τῆς τὸ ἔλεγε τότε πὼς τὸ παιδὶ ἐκεῖνο τῶν 13 χρονῶν θὰ γινόταν τόσο σπουδαῖο! Ἡ ἴδια ἔκαμε σκατικὴ τῆς Σελίδος τῆς Α' Τριμηνίας καὶ βρῆκε ὅτι σ' αὐτὴ διαπερνοῦν τὰ κορίτσια. Γιατὶ ἀπὸ 13 κοινήματα ποὺ ἐδημοσιεύθηκαν, τὰ 7 εἶναι κοριτσιῶν καὶ μόνο τὰ 6 ἀγοριῶν. Ἔπειτα ἀπὸ τὰ 43 πεζά, τὰ 28 εἶναι κοριτσιῶν καὶ μόνο τὰ 15 ἀγοριῶν. Τέλος συγχαίρει τὴ *Μυρίνη* καὶ τὴ *Δώρα Ἄνθη* γιὰ τὰ ὡραῖα τους κομμάτια.

Χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἐπιστροφή σου, *Μαῦρε Πιερότε*, κι' ἐλπίζω νὰ μὴν ἀπουσιάσῃς πιά. Ὁ Chef, ποὺ τόσο σοῦ ἀρέσουν τὰ Ρητά του, δὲν εἶναι ὁ κ. Καμπούρογλους ὅπως ἐνόμισες, ἀλλὰ ὁ κ. Παναγιώτης Δ. Σεφερλῆς ἀπὸ τὴν Πειρκιά, ἐπίσης παλιὸς μου κι' ἐκλεκτὸς συνεργάτης. Ὁ ἑορτασμός τῆ; Πεντηκονταετηρίδος μου ἀνεβλήθη γιὰ τὸ φθινόπωρο ὅταν θὰ γίνουν καὶ τ' ἀποκλωπ-ήρια τοῦ μνημείου τοῦ Πολέμη. Οἱ περιστάσεις τώρα δὲν ἐπιτρέπουν τέτοια πράγματα. Ὕστερα σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον.

Γαλάτεια, τὸ Κρυπτογραφικὸ εἶναι κείμενο γραμμένο μὲ ἰδιαίτερο ἀλφάβητο, συνθηματικό. Γιὰ νὰ τὸ δικθάσῃ κανεὶς πρέπει νὰ ξέρῃ ἢ νὰ βρῇ τὸ κλειδί. Ἴδού π.χ. ἕνα προχειρότατο κρυπτογραφικὸ ἀλφάβητο: Στὰ 24 γράμματα δίνεις κῦζοντα ἀριθμὸ (α=1, β=2, γ=3 κτλ.) καὶ ἀντὶ τῶν γραμμάτων κάθε λέξης γράφεις τοὺς ἀριθμούς των. Ἔτσι τὸ 8,5,15,15,18 σημαίνει *Θεός*. Τὸ 18,1,9 σημαίνει *ναί*. Ἐπίσης μπορεῖς νἀρχίσῃς τὴν ἀρίθμηση τῶν γραμμάτων ἀπὸ τὸ τέλος, δηλαδὴ ω=1, ψ=2, χ=3 καὶ καθεξῆς. Ἢ ἀντὶ τῶν ἀραβικῶν ἀριθμῶν νὰ μεταχειρισθῇς στὴν ἀρίθμηση τῶν γραμμάτων τοὺς ἀρχαίους ἑλληνικούς: α', β', γ', δ' καὶ καθεξῆς. Μ' ἕνα τέτοιο τρόπο ἁπλο-κάτω εἶναι κρυμμένο καὶ τὸ ἀληθάρτο τοῦ Κρυπτογραφικοῦ ποὺ σᾶς ἔχω δώσει στὸ Πέντεθλο. Καὶ ἄμα πρόσεξατε καλά, θὰ εἶναι δύσκολο νὰ τὸ βρῆτε, νὰ διαβάσετε τὸ κείμενο, καὶ νὰ γράψετε ἀπὸ κάτω τὸ ἀλφάβητο, τὴ μέθοδο τῆς κατασκευῆς του καὶ μὲ τί τρόπο βρήκατε ὅλ' αὐτά.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησα. *Ἰβάνε*, τὸ γράμμα σου. Τὸ ἔβωσα μάλιστα καὶ στὸν κ. Σαπόπουλο, ποὺ πολὺ ἀπρόσεξε αὐτὰ ποὺ γράψεις γιὰ τὴν «Τριλογία» του, αὐτὸν τὸν «κοπλασσὸ» ὅπως τὴν ὀνομάζεις κρίνοντας μόνον ἀπὸ ἕνα τόμο ποὺ ἐδιάβασες, τὸ «Τίμιοι καὶ Ἄτιμοι». Ἀλλά, γιατὶ νὰ σὲ φέρῃ σὲ ἀπόγνωση; Ὁ συγγραφεύς, θέλοντας ἐκεῖ νὰ δείξῃ ποιὰ εἶναι ἡ ἀληθινὴ τιμή, ἡ ἀληθινὴ ἀντιμότης, παρουσιάζει ἀνθρώπους ποὺ ἐνῶ θεωροῦνται τίμιοι, κατὰ βάθος εἶναι ἄτιμοι. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πῇ πὼς εἶναι ὁ κανόνας. Πάνω οἱ ἀνθρωποι αὐτοὶ εἶναι ἐξαιρέσεις. Καὶ μπορεῖς νὰ διαπρήσῃς ὅλη τὴν αἰσιοδοξία σου γιὰ τὴ ζωή, νὰ πιστεύῃς, ὅπως πρῶτα, ὅτι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι εἶναι καλοὶ καὶ τίμιοι.

Σοῦ ἔστειλα, *Συπνοπούλι*, τὰ τετράδια ποὺ παρήγγειλες, καὶ χαίρω ποὺ λαβαίνεις τώρα τόσα πολλά, ὥστε ὁ ταχυδρόμος σοῦ λέει ὅτι «βρῆκε τὸ μπελά του». Ναί, πληρώνουν πρόστιμο τὰ γράμματα ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὰ Ταχυδρομεῖα μὲ ψευδώνυμο· γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πῇς νὰ σοῦ τὰ στέλνουν πάντα στ' ὄνομά σου. Γιὰ τὸ ἄλλο τί νὰ σοῦ πῶ; Δὲν ἐμέτρησα ποτὲ γιὰ νὰ ξέρω ἂν ἔχω περισσότερα ἀγόρια ἢ κορίτσια. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι οἱ ἀριθμοὶ λίγο θὰ διαφέρουν.

Εἶδα τὴν παρατήρησή σου γιὰ τὸ Πένταθλο, *Ὑπὲρ Πατρίδος*, καὶ πολὺ φαίνεται πὼς δὲν ἔχεις δίκιο: Ὁ Ποιητικὸς Διαγωνισμὸς εἶναι πάντα εἰδικός, γιατὶ πάντα λίγοι εἶναι οἱ ποιηταί, ἢ καλύτερα, ὅσοι ξέρουν νὰ κάνουν καλοὺς στίχους. Σκέφθηκα ὅμως ὅτι τὸ πρᾶγμα διορθώνεται εὔκολα: Τί εἶναι τὸ θέμα τοῦ ἀγωνίσματος; Ἕνας ὕμνος στὴν Πανηγυκοντατηρίδα μου. Ἀλλὰ ποιὸ παιδὶ μου δὲν ἐμπνέεται ἀπ' αὐτὸ τὸ θέμα, ποιὸ δὲν θἄχῃ νὰ πῇ δυὸ ὡραῖα λόγια στὴ μεγάλη γιορτὴ τῆς Μητέρας; Λοιπόν, αὐτὰ τὰ δυὸ λόγια δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι σὲ στίχους. Ὁποιος μπορεῖ, ἂς τὰ στιχουργήσῃ, ὁποιος δὲν μπορεῖ, ἂς τὰ γράψῃ στὸ πεζό. Μήπως καὶ στὸ πεζὸ δὲν γράφονται ὡραιότατα ποιήματα; Ἡ ποίηση, βλέπετε, εἶναι *ἄλλο πρᾶγμα* ἀπὸ τὸ μέτρο κι' ἀπὸ τὴν ὁμοιοκαταληξία. Καὶ τώρα εἴμαστε ἐξηγημένοι: Δὲν θ' ἀποκλεισθῇ κανεὶς ἀπὸ τὸ Πένταθλο ἂν στείλῃ ὕμνο γραμμένον στὸ πεζό. Οὔτε ἀποκλείεται ν' ἀνακηρυχθῇ νικητὴς ὁποιος δὲν ξέρει νὰ γράψῃ στίχους, ὅπως γράφουν λίγοι, γιατὶ κι' ὁ πεζὸς τοῦ Ὕμνος μπορεῖ νὰ εἶναι ὡραῖος σὰν ποίημα,

παλιό μου *Ἀγριόροδο*,—πού πῆρα στό Γαλλικό Σχολειό ὅλα τά Βρεσβεῖα Κοσμιότητος, Ἀγγλικῶν, Γαλλικῶν, Γεωγραφίας, Ἱστορίας, Φιλολογίας, Γεωμετρίας, . . . μά ὅλα, ὅλα αὐτή! Κανένα δέν ἄφησε γι' ἄλλη! Κι' ἐκτός ἀπ' αὐτά, τά μερικά τά ποῦμε, πῆρε καί τό γενικό, τό βραβεῖο τοῦ βασιλιᾶ Φουάτ τοῦ Α', πού δίδεται στήν καλύτερη μαθήτρια. Μέ μιά κατευθυνομένη. Καί χαίρω ἀκόμα κοῦ ἡ καλή μου φίλη, τώρα πού τελείωσε πιά ἔτσι θριαμβευτικά ὁ σχολειό, θά καταγίνεται περισσότερο μαζί μου.

Καθόλου ἀπίθανο, *Ἀνεμόσπιτο τοῦ Βουνοῦ*. Νά, προχθές διάβαζα σέ μιά ἐφημερίδα, ὅτι ἕνα τέτοιο μικρό, ἰδιωτικό ἀεροπλάνο, μέ δυό θέσεις, ἔχει τώρα στή Βουλγαρία ἕνας Γερμανός δημοσιογράφος, ἀγκατεσκημένος ἐκεῖ. Εἶναι γερμανικό, τό ἐβγαγε ὁ ἴδιος, καί μπορεῖ νά σηκώνεται καί νά προσγειώνεται χωρίς νά ἔχῃ ἀνάγκη ἀπό εἰδικό ἀεροδρόμιο: ἀρκεῖ μιά σιδηρᾶτα μικρή πλατεῖα. Ἔτσι ὁ Γερμανός αὐτός ταξιδεύει ἀπό χωριό σέ χωριό καί ἀπό πόλη τέ πόλη τῆς Βουλγαρίας ὅπως θά ταξίδευε μέ αὐτοκίνητο. Ὑλέπεις λοιπόν ὅτι ὁ ἀγεφιος τοῦ κ. Φαίδωνος ἔκαμε πολύ καλά πού ἔδησε νά γαλλάδη τήμελλοντική ἀντιπροσωπεία.

Ὡραίας Ἐπιστολᾶς μοῦ ἔστειλαν αὐτήν τήν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Μικρομέγαλη, Μπεμπέκα Κλαυδιανοῦ, Πεταχτούλα, Ἰσπανιόλα, Ἰάσων, Ρόδης Οὐράνης, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Πορφυρογέννητη, Κυρὰ-Κυραλίνα, Ταξιδιάρικο Κῦμα, Γεώργιος Κ. Πέτρου, Κόρη τοῦ Βουνοῦ, Ἄγγελος Νίκης* καί *Ἀούλη Δωδεκάνησος*.— Ἔξετέλεσα τί; παραγγελίες των. Στό ἐρχόμενο θά τούς ἀπαντήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Σημερινής, κ. («..»). Κικέρων, ἀ.(—.!). Κούκλα τοῦ Χωριοῦ, κ. (...).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τούς φίλους της: *Εὐβοϊκήν Ἀκτήν* (ἔστειλα' κι' εἰς ἀπάντησιν χαίρω πού περνᾷς τόσο ὡραῖα στό χωριό') *Πειραιζίκαν* τοῦ *Ἀγρινίου* (οἱ συγγένειες αὐτές σοῦ ἐπιβάλλουν μεγάλες ὑποχρεώσεις' ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ πολύ') *Νιαγάραν* (καί, ἀλλά τώρα δέν δέχομαι γιά τήν Σελίδα' δημοσιεύω μόνο κομμάτια πού μοῦ ἔστειλαν πρό καιροῦ κι' ἔχουν σειρά' ἀργότερα, ὅταν θά λείψῃ ὅτι δέχομαι πάλι, ἔκστινα ἤ ἄλλα πρέπει νά μοῦ τά ξανασταλῇς' καί νά θηλώσῃς ἀπό πάνω ὅτι τά στέλνεις γιά τήν Σελίδα, κι' ἀπό κάτω γράχῃς τό ψευδώνυμό σου') *Εὔθυμον Ναύτην* (χαίρω πολύ· θά εἶδες βέβαια ὅτι αὐτό τό ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα') *Ἀντιγόνην* (ἔλαβα' φαντάζομαι τί ὡραῖα πού θά περνᾷς στό νησί σου') *Ηοσπορίτην* (ἔλαβα' θά πῶ στό *Κουτορνίθι* ὅτι τό συγχαίρεις γιά τή λαμπρή του ἰδέα') *Πόνου Δάκρυ* (ἔστειλα' καλῶς νά ἔλθῃς!) *Ὀριέτταν* (ἔστειλα' χιλιάδες χαιρετισμούς σ' ὅλες' ὡ, ἔρω πότο μ' ἀγαπᾶτε καί πέρα . . .) *Σιφομάχον* (χαίρω πολύ' αὐτό τό ψευδώνυμο, εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα' ἀλλά τό ἄλλο περιοδικό τί τό θέλεις; ἔνα εἶναι ἄρκετό, ὅπου σᾶς ἀρέσει καί σ' ἐλκύει...!) *Νέστορα Δούαν* (δέν ἐξεδόθη ἀκόμη' ἀλλά στήν προκήρυξη κάθε διαγωνισμοῦ βάζουμε ὅλες αἱ σχετικές ὁδηγίες·) *Κικέρωνα* (χαίρω πολύ' γράφε μου·) *Χρυσοθήραν* (ὄχι, τό Σ, σ' αὐτό τό παράδειγμα, πρέπει νά μπαίνῃ ἀρχικό καί τῶν τριῶν λέξεων πού ἀποτελοῦν τή φράση' γιά τό ἄλλο ναί, ἔχει νά κερδίσῃ τίς λύσεις πού θά τοῦ προσεθοῦν·) *Κ. Β. Ρ.* (ὄχι, ἂν δέν ἔχει πάει ἕνα γράμμα ἡ ἕνας τόνος, δέν εἶναι λάθος· εἶναι ὅμως λάθος ὅταν μιά λέξη δέν ἔχει τό πνεῦμα ἤ τόν τόνο πού πρέπει' καί, δεκτό καί σέ γραμμα:όσημο·) *Υἱόν τῆς Φαιδίμης* (τό γραμματοκιβώτιο τ' ἀνοίγω τρεῖς φορές τήν ἡμέρα, ἀλλά δέν θυμήθηκα νά βρῶ κατ ποτέ Συλλογή σου· ὥρα ἂν δέν εἶδες ὡς σήμερα οὔτε μιά "Ἄσκησι ἀπ' αὐτή, θά πῇ ὅτι δέν τήν ἔλαβα·) *Ζουλείκαν* (περιμένω καί τό μεγάλο γράμμα·) *Μακντόφ, Καρδινιάκ* κτλ. κτλ.

Γλυκειάν Χαραυγήν, Θαλασσίαν Αὔραν, Ἀλέξ. Δάμτσαν (ἔσ ειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μεχρί τήν **23 Αὐγούστου** θάκ ντήσω ατό ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 240ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δέχονται μέχρι 25 Ὀκτωβρίου.

593. *Λεξίγριφος*

Ὁποιαδήποτε κοπέλλα
Πάρε στήν αἰτιατική.
Βάλε ἄκρια κι' ἐν' ἄγριμι
Καί νά, πόλη ἑλληνική!
Ἀετός τοῦ Πόντου

594. *Λογοπαικτικός Συλλαβόγριφος*

Ἄ! δέν τό βρῆκες πάλι
Καί σπάνεις τό κεφάλι;
Στό λέω μάνι-μάνι:
Εἶναι γνωστό λιμάνι.
Ἀμαρυλλίς

595. *Μεταγραμματισμός*

Ἀπό πόλη ἡ ἄρος πῶς
Θά γενῇ ἕνας ποταμός;
Νά το κάνω ἐγώ μπορῶ:
Βγάζω γιώτα, βάζω ρῶ.
Κυκλαμιά

596. *Ἀναγραμματισμός*

Λευτεριά νά τραγουδῇ
Μοναχή φροντίδα του ἔχει.
Ὅμως ἂν τά γράμματά του,
Φίλε λύτα, τά ταράξῃς
Καί ἀλλοιῶς τά κατατάξῃς,
Ξεπροβάλλει μέ σπουδή
Στήριγμα τοῦ ἀδυνάτου.
Ποῦ σάν εἶναι στή γαυιά του,
Σημεραίνεις ὅτι . . . βρέχει.
Πάνδεια Ἀβραδάτου

597. *Δικτυωτόν*

* * * * * * * =Φυτοκοινότατο
* * * * *
* * * * * * * =Χανδρόν βιβλίον
* * * * *
* * * * * * * =Νῆσος Αἰγαίου
* * * * *
* * * * * * * =Προτέρημα νοῦ
Καί καθέτως τά ἴδια.
Ἀττικη Αὐγή

598. *Κρυπτογραφικόν*

1 2 3 4 5 6 7 5= Θεός
2 3 4 5 6 7 5 = Πόλις
3 4 1 6 1 5 = Βασιλεύς
4 5 5 7 5 = Πόλις
5 1 4 6 7 5 = Πόλις
6 4 6 7 5 = Αὐτοκράτωρ
7 2 4 5 = Ἔρωτες
Νιαγάρας

598-603. *Φωνηεντ γριφος*

Δι' ἑνός καί τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὁσαδήποτε φορές ἐπαναλαμβανομένου μεταξύ τῶν κάτωθι συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σπορόν δύναται καί νά μεταβληθῇ, νά σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

μχβδς, πτβρφς, σγγπς, ψμκς, σκρδν. **Νίκη τοῦ Παιωνίου**

604. *Διπλῆ Ἀκροστιχίς*

Τά μέν τρίτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Σαρωνικοῦ, τά δέ τέταρτα νῆσον τοῦ Αἰγαίου: 1, Περίφημος Γερμανός ἑλληνιστής· 2, Μέρος τῆς ἀλύσεως· 3, Μέταλλον· 4, Μεγάλη πόλις τῆς Αἰγύπτου· 5, Γεωμετρικόν σχῆμα· 6, Ἥρως ὁμηρικός.

Τσούκτρα

605. *Φωνηεντόλειπον*

* * * * - τς - ττμνς
Πλουτάρχη Γυφτοπούλα

603. *Γρῖφος*

αυ ου
αυ αυ ου ου γαρίδα
αυ τ' σίτου
αυ αυ ου ου Π ούς Ι
αυ ου "Ενδοξο Σοῦλι
Διά τούς Γαλλομαθεῖς

607. *Triangle*

* * * * *
* * * *
* * *
* *
*

Horizontalement et verticalement ; Patriarche hebreux ; diminutif d'un animal domestique; instrument de musique; pronom ; consonne.

Γεώργιος Κ. Δρακόπουλος
608. Calembour

Qui est le poète français qui ne nous laisse jamais avoir soif ?
(Πρωτότυπον) **Κατεργαράκος**

Τέλος τοῦ 240ου Διαγωνισμοῦ. Λύσεων. Ἀπό τό ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

ΑΥΞΕΙΣ

«ὧν Πίευμ. Λυκήϊα, τοῦ φύλ. 24

358. Ἰφιγένεια (ι, φι, γε, νή, α.) —359. Νόθος-νόμος. — 360. Τέρας-στέαρ.— 361. Ὁ κόμης, ἡ κόμη, τό κόμμι.—362.

Ο Υ Α Η 363-365. 1. Πρός τό Υ Η Ε Ρ *θαυθῆναι* (θά Α Ε Γ Ω θῆναι.) 2, Γιατί τόν Η Ρ Ω Σ λέμε *στωμύλον*, 3, Στήν αἰτιατική: *τόν Ναπολέοντα* (τόν ἀπό λέοντα). — 366. *Ὦδινεν ὄρος καί ἔτεκε μῦν*. ('Η ἀνάγνωσις ἐκ τῶν κάτω δεξιά, διαγωνίως καί ἑλικοειδῶς.)—367. Ἁπάντων πατρίς ἀγαθώτερον. — 368. Ε Τ U I 369. PIETERIN-T A R D EGAIIT., (*PE*-URNE Rean, *EGard*, I D E E *LAit*, *ÉLéphant*, *RIme*, *ITalle*, *NEige*.) — 370. Votresantécomment va-t elle? (votre sans té,comme,envatel',

Τό πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 10 τό πολύ λέξεις μέ ἁπλά στοιχεῖα δρ. 6 (τό ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μέ παχέα δέ στοιχεῖα λεπτά 70 καί μέ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστός στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμή εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΙΓ' — 676/

Βολιώτικη Τρελλοσαμπέα, ποιχρανητήρια θερμότατα γιά τίς ἀνακαλίψεις. Κόρη τοῦ Βουνοῦ δέν εἶναι Παναγιᾶ. (Σημ. Διαπλ. Δέν εἶναι).
Κόρη τοῦ Βουνοῦ

/ΚΙΓ — 677/

ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΑΙΑ = ΜΑΡΙΑ ΚΑΤΖΟΥΡΑΚΗ. **ΤΙΣ**

/ΚΙΓ — 678/

Θεία-Ἑλλαλία, μέ ἕξαχες!
Μελαχρινή Κυπριοπούλα

/ΚΙΓ — 679/

Ἀγαπητή Σαμιωτοπούλα, Δέξου τάς ἐγκαρδίους μου εὐχάς γιά τή γιορτούλα σου. **Αἰγυπτιακός Ἀστήρ**

/ΚΙΓ — 680/

Σκερτοζίκη Μικρούλα, ἐπί τῇ ὀνομαστικῇ σου ἑορτῇ, σοῦ εὔχομαι χρόνια πολλά κι' εὐτυχισμένα.
Αἰγυπτιακός Ἀστήρ

/ΚΙΓ — 681/

Ἀγριοβιολέττα, ἀγ Μ. Ἐλαφα, εἰχαριστῶ, ἐστείλα. Περιμένω λοιπά διαπλασάκια, Δίκις. (ΚΙΓ'—646). **Μοκοκό**

/ΚΙΓ — 682/

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μέ ὅλους, ἰδιαιτέρως δέ μέ τό Μικρό Ναυτάκουλο καί Νερόμυαλον. **Καλάμιες**

/ΚΙΓ — 683/

Πρωτομαϊνοντας ἀπό Διαπλασάκοκηπο χαιρετῶ, ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μέ αὐτόν. Δίκις Εὐτυχίαν Ἰακωβίδου, Πανδρόσου 83, Ἀθήνας.
Κούκλα τοῦ Χωριοῦ

/ΚΙΓ — 684/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΘΑΥΜΩΝ ΘΕΩΝ»

Ψυχολόγοι, ἐλάτε πρίν ἀνατείλετε!! Ὅσα Διαπλασάκοκηπλα τῆς Αἰγύπτου ἔχουν τήν εὐχαρίστηση νά γίνουν μέλη δς ζητήσουν καταστατικό ἀπ' Δίκιν (ΚΙΓ'—646). Θά ὑρωθῇ παράστημα. Ἀντιπρόσωπος Αἰγύπτου: **ΑΡΤΕΜΙΣ**

/ΚΙΓ — 667/

Ματαμένη Γαζίκ, στέλνομε «Καλόν Δρόμον»: **Νεφελώδης Ψυχή** ἀνεχώρησες εἰς Ἀμερικήν· **Σκέρπια Ροδοπέταλα**, good night and sweet dreams!! Ὄλυμπιοι Θεοί, μέχρι λίγη ἀφρασιά καί κεραυνούς ἀπό τόν Ὄλυμπο !!.
Κάρμεν Σύλβα
Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς ***Α' Περιόδου*** (1879—1893) ἀπό τούς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καί 19ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. ***25***, ταχυδρομικῶς δέ ἀποστελλόμενος δρχ. ***28,50*** διά τό Ἐσωτερικόν καί δρχ. ***35*** διά τό Ἐξωτερικόν.

Τῆς ***Β' Περιόδου*** (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. ***80*** καί ραμμένος δρ. ***85***. Ταχυδρομικά τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τάς ἄνω τιμάς: Διά τό Ἐσωτερικόν δρχ. ***5*** ὁ ἄρραφος καί δρχ. ***15*** ὁ ραμμένος, διά δέ τό Ἐξωτερικόν δρχ. ***23*** εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Τό φύλλον δραχ. 2 καί διά τό Ἐξωτερικόν 2 1/2 πέννες
Καί τά ἑκατόν δωδεκαεξάδια φύλλα ἐτησίως δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείας παρασχόν εἰς τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καί ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὠφέλιμον καί χρησιμώτατον εἰς τούς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμάς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καί ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καί Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τήν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαί ἀρχίζουν τήν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδός Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρά τό Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 1 Σεπτεμβρίου 1928* *Ἔτος 50όν.—Ἀριθ. 40*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπό Vrignault καί Valdor

— Συνέχεια ἀπό τό προηγούμενο —

Τέλος τό χαρούμενο σπιτάτι φάνηκε μέ τό ἄσπρο του πεζούλι καί μέ τέντη στά παράθυρα. Ὁ Τζόε καληνύχτησε τίς γυναῖκες στήν πόρτα κι' ἡ μίς Μόλδρεδ μπῆκε στό σπίτι της πετώντας σάν πουλί ἀπό τή χαρά της.

"Ἐμπασε μέσα" καί τούς ὑπηρέτες τῆς λαίδης Στάρλυ, τούς πρόσφερε μπύρα γιά νά δροσισθοῦν κι' ὕστερα τούς ξέβγαλε ὡς τήν πόρτα καί σύρτωσε καλά ἀπό μέσα.

Ὁ γάτος κι' ὁ σκύλος χαροπηδοῦσαν τώρα μέ χαρούμενα γαυγίσματα καί γιαουρίσματα κι' ἡ πολυθόρυβη αὐτή ὑποδοχή ἔκαμε τήν μίς Μόλδρεδ καί τή Νταίζη νά ξεχάσουν τίς ἀγωνίες τους.

Ὁ Τζέκυ δέν ἔκρινε καλό νά τίς ἀνησυχήσει. Ἀπόψε δέν εἶχε νά κάμει τίποτε. Στάθηκε μόνο κάμποση ὥρα καί κοίταξε προσεχτικά τό σπίτι καί τή γειτονιά, γιά νά μπορέσει νά γυρίσει καί νά τό βρεῖ πάλι χωρίς δυσκολία.

Ὕστερα, βέβαιος ὅτι τό πουλάκι δέν ἔμελλε νά βγεῖ ἀπ' τό κλουβί του αὐτή τή νύχτα, πῆγε κι' αὐτός νά φάει καί νά κοιμηθῇ, ὅπως ὅλοι οἱ χριστιανοί!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.
Ἡ ἀρπαγή.

Ὁ Τζέκυ ἦταν στό πόδι μέ τά χαράμματα. Δέν ἔπρεπέ νά πάρει κακό δρόμο αὐτή ἡ ὑπόθεση, γιατί ὁ λόρδος Στάρλυ δέν ἐννοοῦσε νά χάνει τόσο σπουδαίες ὑποθέσεις. Κι' ὁ Θεός νά φυλάει ἀπ' τό θυμό του!

Ὅλη τή νύχτα τήν πέρασε καταστρώνοντας σχέδια μέ τό μυαλό του. Ἤξερε ὅτι ἡ δουλειά αὐτή εἶχε πολλές δυσκολίες: Ἂν ἡ Βιολέττα ἦταν τό κορίτσι πού τώχε πετάξει αὐτός στό δρόμο πρίν ἀπό τόσα χρόνια, ὡρισμένως οἱ προστάτες της θά ξέρανε τήν ἱστορία καί θά φυλάγονταν νά μή τοῦ ἀνοίξουν τά μάτια. Ὕστερα ἡ Βιολέττα τήν ἤξερε πώς ἦταν ἄνθρωπος τοῦ λόρδου καί ἡ δεσποινίς ντέ Πιερρεφόν θά τῆς εἶχε πεῖ νά φυλάγεται ἀπ' αὐτόν.

Στό τέλος, πῆρε τήν ἀπόφασή του: Θά βλέπε μόνος του τή μίς Μύλδρεδ καί θά προσπαθοῦσε νά τήν τρομοκρατήσει.

Τό σπίτι τῆς κεντήστρας ἦταν ὕποπτο καί συχνά οἱ ἀστυνομικοί τό παρακολουθοῦσαν, μήπως ἀνακαλύψουν βασιλικούς νά κάνουν συγκεντρώσεις καί

«Κάπιος φορά πού τά κορίτσια πρόβαιναν στό παράθυρο, ὁ μικρός ἔκανε ἀστεῖες γαριμάτσες...» (Σελ. 326, στ. 6')

ξεσκέψεις ἐχειμέσα. Ὥστε δέ θά τῆς ἔκανε ἐξαιρετική ἐντύπωση ἡ ἐπίσκεψη. Κι' ἀφοῦ θά μάθαινε τή φωλιά τοῦ πουλιοῦ, ὁ Τζέκυ εἶχε σκοπό νά ὁρμήσει καί νά ταράξει χωρίς πολλές διατυπώσεις. Κι' ἅμα τόχε μιά φορά στά χέρια του, ὁ λόρδος ἂς ἀποφάσιζε πιά γιά τήν τύχη του.

"Ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα γειτονικό σπίτι καί σέ λίγην ὥρα βγῆκε στό δρόμο μέ μιά λιβρέα σταυλίτη καί μέ κόκκινη καταρρή περρούκα. Μέ τή στολή αὐτή κανέγας δέ θά τοῦδινε ἰδιαίτερη προσοχή.

"Ἔβαλε τά χέρια στίς ταέπες, ἄρχισε νά σφυρίζει ἕνα τραγουδάκι καί προχώρησε στό δρόμο κάνοντας τόν ἀδιάφορο καί χωρίς νά κοιτᾶ τριγύρω του. Ἀλλά δέν εἶναι ἀνάγκη νά κοιτάζει κανείς τριγύρω του γιά νά βλέπει. Ὁ Τζέκιν εἶδε λοιπόν τό κεφάλι τῆς μίς Μύλδρεδ, πού πρόβαλε ἀπό τήν πόρτα γιά νά ἰδεῖ ἂν περνοῦσε ὁ γαλατάς.

Ὁ σκύλος βρῆκε τήν εὐκαιρία νά πεταχτεῖ ἔξω κι' ὁ γάτος πρόβαλε στήν πόρτα τῆ μύτη του. Ἡ μίς Μύλδρεδ φώναξε μέσα τό σκύλο της μέ αὐστηρή φωνή κι' ἡ πόρτα ξανάκλεισε πίσω της.

Σέ μισή ὥρα πού ξαναπέρασε ὁ Τζέκιν, ἡ Βιολέττα ἦταν στό παράθυρο καί πότιζε τίς γάστρες. Κοίταξε τό διαβάτη, ἀλλά δέν τῆς ἔκαμε καμμιά ἐντύπωση κι' ἐξακολούθησε τή δουλειά της.

Ὁ Τζέκιν ἤξερε κιόλας ἀρκετά πράγματα: Οἱ «ἄνθρωποί του» κάθονταν σ' αὐτό τό σπίτι καί δέν ἑτοιμάζονταν καθόλου γιά ταξίδι.

Τώρα τοῦ χρειαζόταν ἕνας κατάσκοπος γιά νά παρακολουθεῖ ὅλη τήν κίνηση τοῦ σπιτιοῦ, γιατί δέ μποροῦσε βέβαια νά περνᾶ καί νά ξαναπερνᾶ χωρίς νά κινήσῃ ὑποψίες.

Καθώς ἑτοιμαζόταν νά πομακρυνθῇ εἶδ' ἕναν μικρό καπνοδοχοκαθαριστή, πού εἶχε σταθεῖ μέ αὐθάδικο τρόπο

μπροστά στὸ σπίτι, σὰ νὰ παραμόνευε κάτι τι.

Νά μιὰ εὐκαιρία! σκέφθηκε. Ἕνα παιδί, ἕνας μορτάκος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ χασομεροῦν μέρες καὶ νύχτες στοὺς δρόμους, ἦταν ὁ καταλληλότερος βοηθός, ποὺ μποροῦσε νὰ βρεῖ.

Στὸ μεταξὺ ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ μιὰ κανατιὰ νερὸ χύθηκε πρὸς τὸ μέρος ταῦ μικροῦ. Ἐκεῖνος ὅμως, εὐκίνητος σὰ γατάκι, γλύτωσε ἀπ' τὸ βρέξιμο κι' ὕστερα ἔβγαλε τὴ γλῶσσα περιπαικτικὰ στὴ μὶς Μόλδρεδ, ποὺ εἶχε προβάλει στὸ παράθυρό της, κόκκινη ἀπ' τὸ θυμό.

Ὁ Τζέκιν γέλασε κι' αὐτὸς καλὰ εἶδε τὴ σκηνὴ καὶ πῆρε ἀπὸ πίσω τὸ χαμένι, ποὺ ἀπομακρυνόταν τώρα μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ μὲ τὸ κεφάλι ψηλά.

—Ἔ, μικρέ, φώναξε, γιὰ ποῦ τόβαλες, μὲ τόσο τουπέ;

—Καὶ τί σὲ νοιάζει ἐσένα, κύριος; ἀπάντησε ὁ καπνοδοχοκαθαριστής.

—Πρόσεξε πῶς μιλᾶς, γιατὶ θὰ σοῦ τὰ μακρύνω ταῦτά σου!

—Μὰ τί γυρεύεις, κύριος, πρωΐ-πρωΐ; ρώτησε ἐχθρικὰ ὁ μικρός.

—Θέλεις νὰ κερδίσεις κάμποσα σελλίνια;

—Καὶ ποιὸς δὲ θέλει νὰ κερδίσει σελλίνια; εἶπε μ' ἐνδιαφέρον ὁ μορτάκος. Ἀλλὰ πῶς;

—Ἔλα σ' αὐτὸ ἐκεῖ τὸ καπηλειὸ νὰ σοῦ ἐξηγήσω.

Μπῆκαν στὸ καπηλειὸ κι' ὁ Τζέκιν πρόσφερε στὸ μικρὸ ἕνα κρασί. Αὐτὸ τὸν κολάκεψε πολύ, γιατὶ ἔβλεπε ὅτι τὸν μεταχειρίζονταν σὰ μεγάλο.

—Τώρα, πῆτε μου τί θέλετε; ρώτησε τότε μὲ ἀλλαγμένο ὕφος.

—Δὲ μοῦ λές, δὲν τὰχεις καὶ πολὺ καλὰ μ' αὐτὴ τὴν κυρία, ποὺ σοῦχυσε τὸ νερό;

—Τὴ συχαίνομαι! φώναξε ὁ μικρὸς χτυπῶντας τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι σὰ μεγάλος. Κι' αὐτὴ καὶ τὸ παλιόσκυλό της, ποὺ δαγκάνει σὰ λυσασμένο.

—Μὰ τί σοῦχει κάνει αὐτὴ ἡ κυρία;

—Εἶναι κουτὴ σὰ χήνα! Μὲ κυνηγάει ὁλοένα, ἐπειδὴ μιὰ μέρα ἔκαμα ζωγραφιὲς στὸ σκαλοπάτι της. Τῆς λέρωσα βλέπεις τὸ παλάτι της!..

—Λοιπὸν θέλεις νὰ τὴν ἐκδικηθεῖς;

—Καὶ βέβαια! Ἀλλὰ πῶς;

—Νά, θὰ παρακολουθεῖς τί κάνουν στὸ σπίτι της καὶ θὰ μοῦ τὸ λὲς μὲ τὸ ντὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα.

—Καὶ πῶς θὰ ξέρω τί κάνουν μέσα, ἀφοῦ θὰ εἶμαι ἀπ' ἔξω;

—Θὰ βλέπεις ποιὸς μπαίνει καὶ ποιὸς βγαίνει, κι' ἂν φεύγει κανένας γιὰ ταξίδι.

—Ἔ, κι' ὕστερα;

—Ὕστερα, ἡ κακὴ αὐτὴ κυρία, θὰ πάθει μεγάλες συμφορές. Ἀλλὰ δὲ μπορῶ ἀκόμη νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Σὺ κοίταξε νὰ μοῦ δώσεις καλὲς πληροφορίες καὶ θὰ βάλεις στὸ χέρι ὅσα σελλίνια δὲ μάζεψες σ' ὅλη σου τὴ ζωή. Καὶ προπάντων, τσιμουδιά! Μὴ πεῖς τίποτα σὲ κανέναν, γιατὶ χάθηκες!

Ὁ μικρὸς σήκωσε τοὺς ὤμους πειραγμένος.

—Ἔ, δὲν εἴμαστε παιδιά! εἶπε. Ὅταν λέω ἐγὼ ναί, ὁ λόγος μου εἶναι συμβόλαιο!

—Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα. Τὰ γνωρίζεις αὐτὰ τὰ κορίτσια, ποὺ δουλεύουν στῆς μὶς Μόλδρεδ;

—Πῶς δὲν τὰ γνωρίζω; Ἀφοῦ κάθομαι καὶ τοὺς κάνω γκριμάτσες γιὰ νὰ γελοῦν.

—Ὥστε θὰ ξέρεις καὶ μιὰ μικρή, ποὺ τὴ λένε Βιολέττα; Αὐτὴ πρὸ πάντων πρέπει νἄχεις στὸ μάτι.

—Ναί, ἀλλὰ ὄχι νὰ τῆς κάνουμε κακό! εἶπε ζωηρὰ ὁ καπνοδοχοκαθαριστής. Αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ καλὴ καὶ κάπουκάπου μοῦ δίνει καὶ καμμιὰ δεκάρα.

—Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε πῶς θὰ τῆς κάνουμε κακό; Ἐγὼ μάλιστα θέλω νὰ μὴν εἶναι στὸ σπίτι, ὅταν θὰ ἐκδικηθοῦμε τὴν κακὴ κυρία.

—Λοιπὸν μπορῶ ἀπὸ τώρα νὰ σᾶς δώσω μιὰ πληροφορία. Κάθε μέρα, τὰ κορίτσια βγαίνουν περίπατο καμμιὰ ὥρα κι' ἡ μὶς Μόλδρεδ μένει μοναχὴ της μὲ τὴν ὑπηρέτρια.

—Μπράβο, εἶπε ὁ Τζέκιν, εἶσαι περίφημο παιδί.

—Κι' ἀπὸ πότε θ' ἀρχίσουμε;

—Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή. Κι' ἂμα ἰδεῖς τίποτα καινούργιο τρέχα νὰ μοῦ τὸ πεῖς. Στάσου, πάρε αὐτὸ ἐδῶ, γιὰ νὰ κάμεις ὑπομονή.

Καὶ τοῦδαλε στὸ χέρι ἕνα σελλίνι. Τὸ παιδὶ ἔφυγε χαρούμενο καὶ τρεχάτο. Στὸ δρόμο ἀγόρασε ψωμὶ καὶ τυρὶ καὶ ὕστερα θρονιάστηκε σὲ μιὰ γωνιά, ἀπ' ὅπου ἔβλεπε τὸ σπιτάκι μ' ὅλη του τὴν ἄνεση.

Νά τος πάλι αὐτὸς ὁ μορτάκος! εἶπεν ἡ μὶς Μόλδρεδ μόλις τὸν εἶδε. Κάτι θὰ μᾶς παίξει πάλι. Εἶδες τί κακὸ μοῦτρο ποῦ ἔχει;

—Δὲ μπορεῖ νὰ κρίνει κανείς. Εἶναι μαῦρος σὰν πίσσα.

Ἦταν λιακάδα καὶ τὰ παράθυρα ἔμεναν ἀνοιχτά. Κάθε φορὰ ποὺ τὰ κορίτσια πρόβαιναν στὸ παράθυρο, ὁ μικρὸς ἔκανε ἀστεῖες γκριμάτσες, ἀλλὰ δὲν ἔδειχνε ἄλλα σημεῖα ἔχθρας καὶ δὲν τοῦδιωσαν πιὰ προσοχή.

***

Ἡ Νταλζὴ καθόταν καὶ συλλογιζόταν τὸ τελευταῖο της ταξίδι καὶ τῆς φαίνονταν ὅλα σὰ μακρυνὰ καὶ περίεργα ὄνειρα. Ἡ μὶς Μίλδρεδ πάλι ἦταν ὁλοένα καὶ πιὸ ἀνήσυχη... Γιατὶ ἄραγε ἡ Λαίδη τῆς ἔδωσε συνοδεία γιὰ τὸ ταξίδι; Ἂν τοὺς ἀπειλοῦσε κανεὶς κίνδυνος στὸ Δοῦβρο, τοὺς ἀπειλοῦσε βέβαια καὶ στὸ Λονδῖνο, γιατὶ ὁ λόρδος Στάρλυ ἦταν τόσο δυνατὸς στὸ Λονδῖνο, ὅσο καὶ στὸ Δοῦβρο, κι' ἴσως μάλιστα περισσότερο, γιατὶ ἐδῶ δὲν ἦταν ἡ λαίδη γιὰ νὰ τοὺς προστατεύει.

Θυμόταν ἐκεῖνα ποὺ τῆς εἶχε διηγηθεῖ ἡ Τζέννη γιὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία τῆς Βιολέττας καὶ θὰ ἤθελε νὰ στείλει τὸ γρηγορότερο τὴ μικρὴ στοὺς γονεῖς της, γιὰ νὰ ξέρει πῶς εἶναι ἀσφαλισμένη.

Ἀλλὰ πῶς; ὁ Τζόε εἶχε ἀναλάβει νὰ εἰδοποιήσει τὴ μίστρες Γουΐλ κι' ἡ Βιολέττα θἄφευγε τὴν ἄλλη μέρα. Ἔ, μέσα σὲ μιὰ μέρα, δὲ μποροῦσε νὰ γίνει τὸ κακό;

Γιαυτό, ὅταν οἱ μαθήτριες ἑτοιμάστηκαν γιὰ περίπατο, ἡ μὶς Μίλδρεδ δίστασε ν' ἀφίσει καὶ τὴ Βιολέττα. Μὰ ἦταν μεγάλη ἡ ἐπιμονή τους καὶ στὸ τέλος ὑποχώρησε. ἀφοῦ σύστησε νὰ πηγαίνουν μαζὶ ὅλες καὶ νὰ μὴν ἀργήσουν.

Δὲν εἶχαν περάσει δέκα λεπτά, ὅταν ἡ ὑπηρέτρια τῆς εἶπε ὅτι κάποιος τὴ ζητοῦσε στὴν πόρτα. Κατέβηκε περίεργη στὸ ἐργαστήριο, ὅπου τὴν περίμενε ὁ Τζέκιν, μὲ τὸ συνειθισμένο ταξιδιωτικὸ κοστοῦμι του.

—Τί θέλετε, κύριε; ρώτησε.

—Ἤθελα νὰ μιλήσω στὴ μὶς Μίλδρεδ.

—Ἐγὼ εἶμαι. Τί ἀγαπᾶτε;

—Μήπως μᾶς ἀκούει κανεὶς ἐδῶ; ρώτησε ὁ Τζέκιν ριχνοντας γύρω του μιὰ ματιά.

—Μὰ τόσο σπουδαῖα πράγματα ἔχετε νὰ μοῦ πεῖτε; ρώτησε ἡ μὶς Μίλδρεδ τρομάζοντας μὲ τὶς περίεργες αὐτὲς προφυλάξεις.

—Πολὺ σπουδαῖα! ἔκαμε ὁ Τζέκιν σοβαρά. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἡ ζωή σας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις ποὺ θὰ μοῦ δώσετε.

Μπροστὰ στὴν ἀναίδεια αὐτή, ἡ μὶς Μίλδρεδ βρῆκε πάλι ὅλη τὴν ψυχραιμία της.

—Καὶ ποιὸς εἶστε σεῖς, εἶπε, ποὺ μοῦ μιλᾶτε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο;

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

GIOSUÉ CARDUCCI

ΤΟ ΒΩΔΙ

Ὦ πράο βῶδι, σάγαπῶ! τὰ σωθικά μου
γεμίζει ἀπ' ἀγάπη καὶ γαλήνη
σὰν στέκεις σιωπηλό. Μέσ' στὴ θωριά μου
σεπτὸ μνημεῖο φαίνεσαι ποὺ κλαίνει

τὸ σφρῖγος καὶ μαζὶ τὴν καλωσύνη.
Κυττᾶς καὶ μακριά, κυττᾶς καὶ χάμου
τὴν λευτεριὰ τῶν κάμπων, τὴν εἰρήνη
καὶ μεταγγίζεσαι γιὰ λίγο στὴν καρδιά μου,

Στ' ἀλέτρι μὲ βουκέντρι σὲ κεντοῦνε
καὶ σὺ μὲ ὑπομονὴ μὲ τὸ γλυκό σου
τὸ μάτι, τοὺς κυττᾶς νὰ σὲ κλωτσοῦνε.

Ἀπ' τὰ ὑγρόστομά σου ἡ πνοὴ βγαίνει
κιαπνός, ποὺ σμίγει μὲ τὸ μακηθιό σου
καὶ γίνετ' ἁπλὸς ὕμνος π' ἀνεβαίνει.

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

—Κι' ὅμως αὔριο τὸ πρωὶ πάλι μαζὶ θὰ εἴμαστε. Τώρα εἶναι ὥρα νὰ πετάξω στὸ κοπάδι μου.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἡ Ἄκκα σήκωσε τὰ φτερά της γιὰ νὰ πετάξῃ, ἀλλὰ τάφησε πάλι νὰ πέσουν κάτω. Ἔτριψε τὴ μύτη της δυὸ τρεῖς φορὲς πάνω στὸν Νὶλς κι' ὕστερα πέταξε τελειωτικά.

Ἡ ὁμίχλη εἶχε ἐντελῶς σκορπίσει καὶ ὅμως στὴν αὐλὴ δὲν φαινόταν κανένας ἄνθρωπος κι' ἔτσι ὁ Νὶλς μποροῦσε νὰ πάει χωρὶς φόβο ὅπου ἤθελε. Στὴν ἀρχὴ ἔτρεξε στὸ σταῦλο ὅπου ἦταν οἱ ἀγελάδες, γιατὶ ἤξερε πῶς ἀπὸ αὐτὲς θὰ μάθαινε ὅλα τὰ νέα. Τὴν ἀνοιξη στὸ σταῦλο ἦταν τρεῖς ὡραῖες καὶ μεγάλες ἀγελάδες, τώρα ὅμως δὲν βρισκόταν παρὰ μ νάχα μιὰ μπροστά του. Ἦταν ἡ Κοκκίνω καὶ ἔβλεπε κανένας καθαρὰ πόσο ἦταν μελαγχολικὴ γιατὶ δὲν εἶχε πιὰ τὶς συντρόφισές της Εἶχε τὸ κεφάλι της σκυφτὸ καὶ μόλις μὲ τὴ βία ἄγγιζε τὸ σανὸ ποὺ βρισκόταν μπροστά της.

— Καλημέρα, Κοκκίνω, φώναξε ὁ Νὶλς καὶ χωρὶς φόβο ἔτρεξε κοντά της. Τί γίνεται ὁ πατέρας μου κι' ἡ μάννα μου; Τί κάνουν οἱ χῆνες καὶ οἱ κότες καὶ οἱ γάτοι; Καὶ ποῦ εἶναι ἡ Ἀστέρω κι' ἡ Κανέλλω;

Σὰν ἄκουσε ἡ Κοκκίνω τὴ φωνὴ τοῦ Νὶλς τραβήχθηκε πίσω σὰν νὰ ἑτοιμαζόταν νὰ πάρῃ φόρα καὶ νὰ τὸν κτυπήσῃ μὲ τὰ κέρατά της. Τώρα ὅμως δὲν ἦταν πιὰ τόσο εὐερέθιστη ὅπως ἄλλοτε, ἀλλὰ ἐκοίταξε πρῶτα καλὰ τὸν Νὶλς πρωτοῦ νὰ ὁρμήσῃ καταπάνω του. Ἦταν ἀκόμα τόσο μικροσκοπικὸς ὅπως καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγε καὶ φοροῦσε τὰ ἴδια ροῦχα. Κι' ὅμως δὲν ἔμοιαζε διόλου μὲ τὸν παλιὸ Νὶλς Χόλγκερσον. Γιατὶ ὁ Νὶλς Χόλγκερσον ποὺ εἶχε πετάξει τὴν περασμένη ἄνοιξη ἔσερνε τὰ βήματά του σὰν νὰ βαρυότανε ποὺ ζοῦσε, ἡ φωνή του ἦταν συρτὴ καὶ τὰ μάτια του νυσταγμένα. Κι' ὁ Νὶλς Χόλγκερσον ποὺ εἶχε τώρα γυρίσει πίσω ἦτανε ζωηρὸς καὶ σβέλτος, μιλοῦσε γρήγορα καὶ τὰ μάτια του γυάλιζαν. Παρὰ τὸ ντύσιμό του καὶ παρ' ὅλο ποὺ δὲν φαινόταν τόσο εὐτυχισμένος, σοῦ ἔκανε εὐχαρίστηση μονάχα ποὺ τὸν ἔβλεπες.

— Μούουου, εἶπε ἡ Κοκκίνω. Τὸ εἶχα ἀκουστὰ ποὺ εἶχες ἀλλάξει, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστέψω. Καλῶς ὥρισες, Νὶλς Χόλγκερσον, καλῶς ὥρισες. Σήμερα εἶναι γιὰ μένα ἡ πρώτη εὐχάριστη στιγμὴ ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρό.

— Σ' εὐχαριστῶ, Κοκκίνω, εἶπε ὁ Νὶλς ποὺ ἡ τόσο εὐγενικιὰ ὑποδοχὴ τῆς ἀγελάδας τὸν ἔκανε νὰ νοιώσῃ μιὰ ποὺ εὐχάριστη ἐκπληξη. Διὰ πές μου τώρα πῶς εἶναι ὁ πατέρας μου κι' ἡ μάννα μου.

— Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγες δὲν εἶχαν τίποτε ἄλλο παρὰ στενοχώριες κι' ἀτυχίες κάθε μέρα, εἶπε ἡ Κοκκίνω. Τὸ πιὸ χειρότερο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔτυχε μὲ τάλογο, ποὺ ὅλο τὸ καλοκαίρι δὲν μποροῦσε νὰ δουλέψῃ καὶ μονάχα ἔτρωγε. Τοῦ πατέρα σου δὲν τοῦ ἔκανε καρδιὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ καὶ οὔτε νὰ τὸ πουλήσῃ μπορεῖ. Κι' ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ πουλήσῃ τὴν Ἀστέρω καὶ τὴν Κανέλλω.

Ὁ Νὶλς εἶχε μεγάλη περιέργεια νὰ πληροφορηθῇ γιὰ κάτι ἄλλο. Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ ρωτήσῃ. Εἶπε λοιπόν:

— Ἡ μάννα μου βέβαια θὰ θύμωσε πολὺ σὰν εἶδε πῶς ὁ ἄσπρος χῆνος εἶχε φύγει.

— Ἂν ἤξερε πῶς ἔγινε τὸ πρᾶγμα, βέβαια δὲν θὰ στενοχωριόταν τόσο γιὰ τὸν χῆνο. Τώρα ὅμως κλαίει νύχτα καὶ μέρα γιατὶ νομίζει ὅτι ὁ γιός της τὸ ἔσκασε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πῆρε καὶ τὸν Φίλιππα μαζί του.

— Τί; Νομίζει ὅτι ἔκλεψα ἐγὼ τὸν χῆνο; φώναξε ὁ Νὶλς.

— Καὶ τί ἄλλο θέλεις νὰ νομίζουν;

— Νομίζει ὁ πατέρας μου κι' ἡ μάννα μου ὅτι τριγύριζα ἔτσι ὅλο τὸ καλοκαίρι σὰν ἀλάνης;

— Φαντάζονται ὅτι πῆρες κακὸ δρόμο καὶ πενθοῦν ὅπως πενθεῖ κανεὶς ἕνα ἀγαπημένο του παιδὶ ποὺ πέθανε.

Σὰν ἄκουσε αὐτὰ ὁ Νὶλς ἔφυγε γρήγορα ἀπ' τὸ σταῦλο τῆς ἀγελάδας κι' ἔτρεξε στὸ σταῦλο ποὺ βρισκόταν τάλογο. Αὐτὸς ὁ σταῦλος ἦταν μικρός, ἀλλὰ πολὺ περιποιημένος. Μόλις τὸν εἶδε ὁ Νὶλς κατάλαβε πῶς ὁ πατέρας του ἔβαλε τὰ δυνατά του νὰ τὸν κάνῃ ὅσο πιὸ καλύτερο μποροῦσε προτοῦ νἀγοράσῃ τάλογο. Κι' ἀλήθεια, μέσ' στὸ σταῦλο βρισκόταν ἕνα ὡραῖο ἄλογο γεμάτο ὑγεία.

— Καλημέρα, εἶπε ὁ Νὶλς. Καθὼς μοῦ εἶπαν, ἐδῶ μέσα βρίσκεται ἕνα ἄρρωστο ἄλογο. Μὰ βέβαια καὶ δὲν εἶσαι σύ. Σὺ φαίνεσαι κατάγερο καὶ ζωηρό.

Τὸ ἄλογο γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ κοίταξε συλλογισμένο τὸν Νὶλς.

— Εἶσαι ὁ γιὸς τοῦ ἀφεντικοῦ μου; ρώτησε. Ἔχω ἀκούσει πολλὰ γι' αὐτόν! Ἀλλὰ ἐσὺ φαίνεσαι ἕνα τόσο καλὸ παιδὶ καὶ ἀλλοιώτικος ἀπὸ ἐκεῖνον, ὥστε ἂν δὲν ἤξερα πῶς ἦσουν μεταμορφωμένος σὲ νάνο, δὲν θὰ πίστευα ποτέ μου ὅτι σὺ εἶσαι ὁ μικρὸς Νὶλς Χόλγκερσον.

— Εἶναι ἀλήθεια πῶς εἶχα ἀφήσει κακὸ ὄνομα ὅταν ἔφευγα, εἶπε ὁ Νὶλς, καὶ ἡ μητέρα μου μὲ νομίζει γιὰ κλέφτη. Αὐτὸ ὅμως μοῦ εἶναι ἀδιάφορο γιατὶ δὲν θὰ μείνω ἐδῶ πολύ. Προτοῦ ὅμως νὰ φύγω θὰ ἤθελα νὰ μάθαινα τί ἔχεις.

— Ἄχ, τί κρίμα ποὺ δὲν θὰ μείνῃς ἐδῶ-πέρα, εἶπε τὸ ἄλογο. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐμεῖς οἱ δυό μας θὰ γινόμαστε πολὺ καλοὶ φίλοι. Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε, ἀλλὰ μονάχα ἔχει χωθεῖ κάτι μέσ' στὸ πόδι μου, μιὰ μύτη ἀπὸ μαχαίρι ἢ κάτι τέτοιο παρόμοιο. Ἔχει χωθεῖ τόσο βαθειὰ ὥστε ὁ γιατρὸς δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἀνακαλύψει, ἀλλ' αὐτὸ μ' ἀγκυλώνει καὶ μὲ τρυπᾶ ὅλη τὴν ὥρα κι' ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω διόλου. Ἐὰν ἐσὺ τώρα ἔλεγες στὸν πατέρα σου τί ἔχω, θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ κάνῃ κάτι. Θέλω κι' ἐγὼ νὰ δουλέψω γιὰ ὅλο τὸ φαΐ ποὺ ἔχω φάει καὶ ντρέπομαι στὰ λέω ὅτι ὅλο τὸν καιρὸ δὲν κάνω τίποτε, καὶ μόνον τρώγω.

— Τί καλὰ ποὺ δὲν ἔχεις στὰ λήθεια καμμιὰ ἀρρώστεια! φώναξε ὁ μικρός. Ἔννοια σου κι' ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ σὲ κάνω καλά. Δὲν πιστεύω νὰ σὲ πονέσῃ ἂν σκαλίσω λίγο μὲ τὸ σουγιά μου πάνω στὸ πέταλό σου;

Μόλις εἶχε τελειώσει ὁ Νὶλς ὅ,τι ἤθελε νὰ κάνῃ μὲ τὸ ἄλογο, ἄκουσε ἀπέξω ἀπὸ τὴν αὐλὴ ὁμιλίες. Μὲ προσοχὴ μεγάλη ἔβγαλε τὸ κεφάλι του μέσα ἀπὸ μιὰ χαραμάδα τῆς πόρτας τοῦ σταύλου καὶ κοίταξε ἔξω. Ἦταν ὁ πατέρας του κι' ἡ μάννα του ποὺ γύριζαν στὸ σπίτι τους. Ἄχ, ναί, κι' ὁ ἴδιος ὁ Νὶλς Χόλγκερσον τὸ εἶδε ἀμέσως πόσο εἶχαν ἀλλάξει.

Στὸ γυρισμὸ ἀπὸ τὴ Λαπωνία, τὰ πρῶτα βάση.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Ἄδικα τἄχαν καρφώσει αὐτὰ τὰ μωτερὰ κομμένα γυαλιὰ ἀπάνω στὴν κορφὴ τῆς ψηλῆς μάντρας. Ὁ Μίμης συχνὰ σκαρφαλώνει καὶ πιάνεται ἀπὸ κεῖ, χωρὶς τὰ γυαλιὰ νὰ τοῦ κόβουν τὰ χέρια καὶ εὔκολα σώνει τὰ σῦκα ποὺ ὡριμάζουν στὴ συκιὰ αὐτῆς τῆς ξένης αὐλῆς. Ἂν ἤθελε, θὰ μποροῦσε μὲ τὴν ἡσυχία του νὰ πάρει μιὰ πέτρα καὶ νὰ σπάσει ἕνα-ἕνα ὅλ' αὐτὰ τὰ γυαλιά, νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ μέση. Γιατὶ ἡ γριούλα ποὺ μένει μέσα, κάθεται ὁλόενα στὸ παράθυρο τοῦ δρόμου καὶ δὲν μπορεῖ νἄχει τὸ νοῦ της καὶ στὴ μάντρα τῆς αὐλῆς.

Εἶναι καλὸ γιὰ ἕνα σπιτάκι χαμηλὸ νὰ βρίσκεται στὸ δρόμο τοῦ σχολείου. Τὰ παιδιὰ περνοῦν ὅλη μέρα κι' εἶναι πολὺ ἐπίφοβα τὴν ὥρα ποὺ σχολάζουν ἢ τὸ μεσημέρι ὅταν πηγαίνουν κι' εἶναι ἀκόμη νωρὶς γιὰ τὸ μάθημα. Δὲ βιάζονται, καὶ τότε εἶναι πιὸ κακά.

Ἄδικα ἔχουν βάλει αὐτοὺς τοὺς μύλους γιὰ νὰ στηλώνουν τὰ παραθυρόφυλλα. Ὁ Μίμης δίδει μιὰ καὶ τοὺς κάνει νὰ γυρίζουν μοναχοί τους χίλιες βόλτες μ' ἕνα ἠχηρὸ βρρρ... Γιατὶ τὰ παράθυρα εἶναι χαμηλὰ καὶ οἱ μύλοι μὲς στὸ χέρι σου. Ἡ γριούλα ποὺ καθεται ἀπὸ μέσα θυμώνει καὶ χτυπᾶ τὸ τζάμι. Ὁ Μίμης φεύγει, μὰ σὲ λίγο ὁ ἀέρας ποὺ φυσᾶ θὰ κλείσει τὰ παραθυρόφυλλα καὶ ἡ γριούλα θὰ βρεθῇ ξαφνικὰ σ' ἕνα σπιτάκι σκοτεινό. Θὰ σηκωθεῖ τότε, θ' ἀψηφήσει τὸ κρῦο καὶ θὰ ξαναστηλώσει τὰ παράθυρα. Ναί, ἀλλὰ σὲ λίγην ὥρα ποὺ θὰ σκολάσουν πάλι;

Ὡστόσο, κάθε Τετάρτη τὰ παιδιὰ δὲν εἶναι ἐπίφοβα κι' ἡ γριοῦλα τὸ ξέρει αὐτό. Γιατὶ πηγαίνουν «περίπατο» μὲ τὸ δάσκαλό τους καὶ περνοῦν ἀπέξω βαλμένα στὴ γραμμὴ καὶ τότε κανένα δὲν τολμᾶ ν' ἀγγίξει τὸ μῦλο. Περνοῦν εὐτακτα στὸ χωματένιο δρόμο, κεντημένον ἀπὸ τὰ μπακλαβωτὰ λάστιχα κάποιου αὐτοκινήτου, ποὺ φαίνεται πῶς ἦρθε πρὶν ἀπὸ λίγες ὧρες ἀπ' τὴ χώρα. Βέβαια τὰ παιδιὰ θὰ κοιτάζουν νὰ πατοῦνε ὁλοένα ἀπάνω στὰ κεντητὰ αὐτὰ σημάδια στὸ χῶμα, γιατὶ εἶναι μιὰ περίεργη εὐχαρίστηση νὰ τὰ σβύνουν.

Ὕστερα θὰ περάσουν ἀπὸ ἡλιόλουστους φράχτες, γιὰ νὰ βγοῦνε στὴν ἐξοχὴ καὶ στὸν κάμπο. Τὰ σκυλιὰ θὰ πετάγονται βέβαια ἀπὸ τὶς πόρτες, ἀλλ' ὅταν εἶναι κανεὶς «στὴ γραμμὴ» μὲ πολλούς, δὲν τὰ φοβᾶται τὰ σκυλιά. Στέκουν καὶ γαυγίζουν ἀπὸ μακρυά.

Ἡ γριούλα ὅμως περίπατο δὲν πάει. Κάθεται πάντα καρφωμένη ἐκεῖ, χωρὶς νὰ βαρυέται τὶς ἴδιες καὶ τὶς ἴδιες σκέψεις της, τόσα χρόνια. Κάθεται τὸ ἴδιο ἀμέριμνη, κι' ὅταν τὰ παιδιά, ἀπὸ τὴ μάντρα τῆς αὐλῆς, πέρνουν τὰ σῦκα τῆς συκιᾶς καὶ σπάζουν τὰ γυαλιά, πούναι καρφωμένα στὴν μάντρα. Ἄ, καὶ ποῦ νὰ τἄξερε αὐτὰ αὐτὰ ἡ καϋμένη ἡ γριούλα! Μὰ οἱ γέροι, βλέπετε, ποτὲ δὲν ξέρουν τόσα, ὅσα ξέρουν τὰ παιδιά.

Ὁ Μίμης βέβαια ποτὲ δὲν πέρασε νὰ χτυπήσει τὸ τζάμι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ θυμώσει ἡ καϋμένη ἡ γριούλα κι' ὕστερα νὰ τὸ βάλει στὴν τρεχάλα, ὅπως κάνουν ἄλλα κακομαθημένα παιδιά. Ἀλλὰ τὰ σῦκα θὰ πέσουν ζαρωμένα στὴν αὐλὴ καὶ θὰ πᾶνε ἄδικα. Γιατὶ νὰ μήν ἀνεβεῖ νὰ σώσει ὅσα φτάνει;

Κι' ὁ μῦλος; Τί πειράζει νὰ γυρίσει τὸ μῦλο μιὰ φορὰ καθὼς περνᾶ; Ἄδικα δὲ θυμώνει ἡ γριὰ μὲ τὸ ἄθῶο αὐτὸ παιγνίδι;

Ἐγὼ δὲν ξέρω. Μὰ φαίνεται πὼς τὰ πράγματα τῆς γριᾶς εἶναι πιστὰ στὴν κυρά τους καὶ τὸ καθένα εἶν' ἄγρυπνο σὰ σκυλί. Ὁ μῦλος κάποτε τοῦ μάγκωσε σφιχτὰ τὸ πετσὶ τοῦ χεριοῦ του καὶ τὸ κρατοῦσε ἐκεῖ τσιμπημένο, ὡς ποὺ ὁ Μίμης κατάφερε νὰ τὸ τραβήξει λιποθυμισμένος ἀπὸ τὸν πόνο. Ὁ μῦλος ἦταν σὰν ἕνα περίεργο μοχθηρὸ ζῶο, ποὺ ξύπνησε ξαφνικὰ κι' ἐκδικήθηκε τὸν τύραννο τῆς κυρᾶς του. Ἕνα ζῶο ἄσχημο καὶ μοχθηρό, σὰ σιδερένια φαρμακερὴ ψαλλίδα, σὰ σκορπιός.

Καὶ δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ ὁ Μίμης καθὼς πῆρε τὴ φόρα του νὰ πηδήσει ἀπὸ τὴ μάντρα, ἄκουσε ἕνα χράπ! ποὺ τοῦ σταμάτησε τὴν καρδιά. Κατάλαβε τὴ συμφορά, ἀλλὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ πιὰ νὰ σταματήσει καὶ ὡς ποὺ νὰ τὸ σκεφθεῖ εἶχε πηδήσει. Καὶ τότε εἶδε ὅτι ὅλη ἡ τσέπη τῆς ποδιᾶς του μ' ἕνα μακρὺ κομμάτι παγὶ εἶχε μείνει κρεμασμένη ἀπάνω σ' ἕνα γιαλὶ τῆς μάντρας. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τοῦ φάνηκε ὅτι δὲν εἶχε γνωρίσει μοχθηρότερον καὶ πιὸ ὕπουλο ἐχθρό, ἀπ' αὐτὸ τὸ σκληρό, τὸ προδοτικὸ κι' ἐπίβουλο γιαλί, ποὺ προστάτευε μὲ τόση μανία τὴ συκιὰ τῆς κυρᾶς του.

Ἄραγε νὰ τὸ ξέρει ἡ γριούλα, πὼς ὅλα τ' ἄψυχα τὴν ἀγαποῦνε, γι' αὐτὸ κάθεται ἔτσι πάντα ἀμέριμνη κι' ἀκίνητη στὸ τζάμι της;

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ι. ΣΓΟΥΡΟΜΑΛΗ, Α' Βραβείων 2300ῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Ἀσμάτων.— 2. ΕΥΓΕΝΙΑ ΚΟΥΜΑΡΙΑΝΟΥ, Ἀγγειτικὸν Κύρα, Μυτιλήνη. Α' Βραβείων 2320ῦ καὶ Ἰσότιμος 2330ῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων.— 3. ΗΒΗ Π. ΤΖΕΛΕΠΙΔΟΥ, Ἀλεξάνδρεια, Κωνσταντινούπολις. Α' Βραβείων 2300ῦ Διαγωνισμοῦ Ἀσμάτων καὶ 2330ῦ Λύσεων.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιϛ'.

Τί ἔχει ὁ Ζάκ; — Κατασκευὴ ζωοτροφείου. — Ζάχαρη. — Ἀλεπούδες. — Νέα ἐκδρομὴ στὸν τόπο τοῦ ναυαγίου. — Τὸ ἁμάξι μὲ τὸ «ἄλογο». — Οἱ φῶκες. — Ζήτω ὁ Μπριάν!

Ὁ Μπριὰν δέχθηκε τὶς ἐκδηλώσεις τῶν συντρόφων του μὲ σοβαρότητα καὶ σχεδὸν μὲ κατήφεια. Γιατὶ αὐτὸν τὸν καιρὸ τὸν ἀπασχολοῦσε πολὺ ἡ ἐπίμονη, ἡ ἀνεξήγητη ἀφασία καὶ μελαγχολία τοῦ ἀδελφοῦ του.

Μιὰ μέρα, ποὺ τὸν ἐρώτησε πάλι τί ἔχει, κι' ὁ Ζάκ, ὅπως πάντα, τοῦ ἀποκρίθηκε ξερὰ πὼς δὲν ἔχει τίποτα, τοῦ εἶπε αὐστηρὰ μαζὶ καὶ τρυφερά:

— Γιατὶ δὲν μιλεῖς, Ζάκ; γιατὶ δὲν μοῦ λὲς τί ἔχεις; Δὲν κάνεις καθόλου καλά. Ἂν μιλοῦσες, θἀνακουφιζόσουν καὶ σύ, θὰ ἡσύχαζα κι' ἐγώ... Ὅσο περνᾶ ὁ καιρός, τόσο γίνεσαι σιωπηλότερος, μελαγχολικώτερος. Ἔλα! εἶμαι ὁ μεγαλύτερός σου ἀδελφὸς καὶ πρέπει νὰ ξέρω τὴν αἰτία τῆς λύπης σου. Πές μου, τί ἔχεις!

Ἐπιτέλους ὁ Ζάκ μίλησε.

— Ἀδελφέ μου, εἶπε, καλύτερα νὰ μὲ ρωτοῦσες τί ἔκαμα παρὰ τί ἔχω... Ἂν σοῦ τὸ πῶ, ἐσὺ ἴσως θὰ μὲ συχωρέσῃς... Οἱ ἄλλοι ὅμως!.. οἱ ἄλλοι;..

— Οἱ ἄλλοι! φώναξε ὁ Μπριάν. Μὰ τί ἔκαμες; Τί ἐννοεῖς, Ζάκ;

Δάκρυα ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ, ποὺ φανέρωναν τὴ μεγαλύτερη τύψη. Καὶ ψιθύρισε:

— Ἀργότερα... ἀργότερα θὰ τὸ μάθῃς...

Ἡ ἀπάντηση αὐτὴ μεγάλωσε τὴν ταραχὴ τοῦ Μπριάν. Τί συνέβαινε λοιπόν; Τί εἶχε κάνει ὁ ἀδελφός του ποὺ δὲν τολμοῦσε οὔτε νὰ τὸ ἐκστομίσῃ;

Περίμενε νὰ γυρίσῃ ὁ Γόρδων ἀπὸ τὴν ἐκδρομή, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ συμβουλὴ καὶ βοήθεια. Καὶ πραγματικῶς, τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε ἀμέσως τοὺς ἀδελφικούς του φόβους, τοῦ ἐπανέλαβε τὰ μασσημένα λόγια τοῦ Τζὰκ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ ἐπέμβῃ.

— Περιττό, τοῦ ἀποκρίθηκε πολὺ φρόνιμα ὁ Γόρδων. Καλύτερα νὰ τὸν ἀφίσουμε ἐλεύθερο νὰ μιλήσῃ ὅταν αἰσθανθῇ τὴν ἀνάγκη μόνος του. Γιατὶ τί κακὸ μπορεῖ νἄχει κάνει; Κάτι μικρὸ βέβαια; ἀσήμαντο, ποὺ τὸ μεγαλοποιεῖ ἡ εὐσυνειδησία του.

Τὴν ἄλλη μέρα, — 9 Νοεμβρίου, — τὰ παιδιὰ ἄρχισαν τὶς ἐργασίες τους. Κι' εἶχαν τόσο πολλὰ νὰ κάμουν!.. Πρῶτα-πρῶτα ἔπρεπε νὰ γεμίσουν τὴν ἀποθήκη τῶν τροφίμων ποὺ ἄδειαζε ὁλοένα κἠ ὁ Μόκος μουρμούριζε. Γι' αὐτὸ ἔστηναν στερεὲς παγίδες, ποὺ νὰ πιάνουν μεγάλα ζῶα καὶ παρέχουν ἄφθονο κρέας χωρὶς δαπάνη ἀπὸ μπαροῦτι καὶ σφαῖρες. Μ' αὐτὴ τὴν ἐργασία πέρασε ὅλος ὁ Νοέμβριος ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν Μάϊο τῶν κλιμάτων μας.

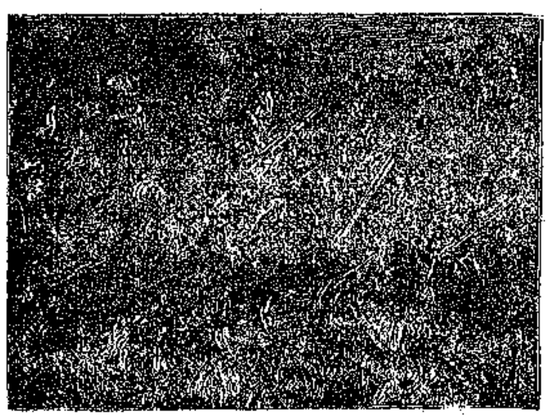

«Οἱ ἀλεπούδες πλησίαζαν μὲ δισταγμό...» (Σελ. 329, στ. γ')

Ἔπειτα κατασκεύασαν ἕνα μεγάλο περίβολο κι' ἕνα μεγάλο ὑπόστεγο. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ καταρτίσθηκε τέλειο ξυλουργεῖο ὑπὸ τὴ διεύθυνση τοῦ Βάξτερ. Μὲ μεγάλη προθυμία, τὰ παιδιὰ ἔκοψαν ξύλα, ἔκαμαν πασσάλους, ἔφραξαν ὁλόγυρα τὸν περίβολο μὲ μουσαμάδες τοῦ πλοίου. Στὸν περίβολο ἔκλεισαν τὰ ζῶα τους ποὺ εἶχαν κιόλα πολλαπλασιασθεῖ, γιατὶ οἱ παγίδες εἶχαν πιάσει ἄλλες δυὸ προβατοκαμῆλες, ἀρσενικὴ καὶ θηλυκή, ἕνα γουανάκο καὶ διάφορα πουλιά. Ἐπιμελητὴς τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ζωοτροφείου διορίσθηκαν ὁ Γκάρνετ κι' ὁ Σέρβης.

Κατὰ συμβουλὴ τοῦ ἀρχηγοῦ, κατασκεύασαν καὶ τόξα ἀπὸ ἐλαστικοὺς κλώνους, καὶ βέλη ἀπὸ καλάμια ποὺ στὴν ἄκρη τους ἔμπηξαν μυτερὰ καρφιά. Μ' αὐτὰ τὰ πρωτόγονα ὅπλα, ὁ Κρὸς κι' ὁ Οὐέλκοξ, οἱ καλύτεροι σκοπευτὲς τῆς ἀποικίας ὕστερ' ἀπὸ τὸν Δόνιφαν, σκότωναν διάφορα μικρὰ ζῶα.

Παγίδες, λουριὰ μὲ σφαῖρες, τόξα καὶ βέλη, ὅλ' αὐτὰ ἦταν γιὰ νὰ μὴν ξοδεύουν μπαρούτη. Ἦλθε ὅμως καὶ ἡμέρα ποὺ ἀναγκάσθηκαν νὰ ξοδέψουν ἄφθονη.

Στὶς 7 Δεκεμβρίου, ὁ Δόνιφαν πῆρε κατὰ μέρος τὸν Γόρδων καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὰ τσακάλια καὶ οἱ ἀλεποῦδες μᾶς ἀφανίζουν. Τὴ νύχτα ἔρχονται ὁλόκληρα κοπάδια, μᾶς χαλοῦν τὶς παγίδες καὶ μᾶς τρῶνε ὅτι ζῶο βρίσκεται πιασμένο. Αὐτὴ ἡ ἱστορία πρέπει νὰ τελειώσῃ!

— Δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τὶς παγίδες πιὸ στερεές; εἶπε ὁ Γόρδων.

— Γιὰ τὰ τσακάλια ἴσως, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν. Οἱ ἀλεπούδες ὅμως εἶναι πονηρές. Ποῦ νὰ πιασθοῦν αὐτὲς ἀπὸ παγίδα! Καὶ καμμιὰ ὥρα θὰ μποῦν καὶ στὸν περίβολο καὶ δὲν θὰ μᾶς ἀφήσουν πουλερικό!

— Καλὰ λοιπόν, εἶπε ὁ ἀρχηγός. Ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη, σᾶς παραχωρῶ δυὸ-τρεῖς ντουζίνες φυσέκια. Προσέξετε ὅμως μὴν τὰ ξοδέψετε ἄδικα.

— Μεῖνε ἥσυχος, Γόρδων. Ἀπόψε θὰ παραφυλάξουμε. Καὶ θὰ πέσουν τόσα κορμιά, ποὺ θὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ τολμήσῃ νὰ ζυγώσῃ ἐδῶ-πέρα ἀλεπού!

Ἔτσι τὴ νύχτα ἐκείνη, ὁ Δόνιφαν, ὁ Μπριάν, ὁ Οὐέλκοξ, ὁ Βάξτερ, ὁ Οὐέπ, ὁ Κρὸς κι' ὁ Σέρβης ἐστήσαν καρασούλι. Τὸν Πιστὸ δὲν τὸν πῆραν μαζί τους, γιατ' ἦταν περιττός. Πρῶτο, θὰ φόβιζε μὲ τὰ γαυγίσματά του τὶς ἀλεποῦδες καὶ δὲν θὰ πλησίαζαν «μέχρι βολῆς». Ἔπειτα, φεύγοντας ἡ ἀλεποῦ δὲν ἀφίνει ἴχνος ὀσμῆς παρὰ ἐλάχιστο, ὥστε οὔτε ὁ καλύτερος κυνηγετικὸς σκύλος δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ μὲ τὴ μυρωδιά.

Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινή, ἡ σιωπὴ βαθειά. Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Δόνιφαν πρῶτος ἄκουσε τριγμοὺς στὰ ξερόχορτα κι' ἀνήγγειλε στοὺς συντρόφους του ὅτι ἕνα κοπάδι ἀλεπούδες ἐρχόταν στὴ λίμνη γιὰ νὰ πιῇ. Οἱ κυνηγοὶ περίμεναν μὲ ἀγωνία. Οἱ ἀλεπούδες πλησίαζαν μὲ δισταγμό, σὰ νὰ προαισθάνονταν κάποιο κίνδυνο. Κι' ὅταν μαζεύθηκαν καμμιὰ εἰκοσαριά, ὁ Δόνιφαν ἔδωσε τὸ σύνθημα καὶ πυροβόλησαν ὅλοι.

«Οἱ κυνηγοὶ σχημάτισαν κύκλο».

Τὸ πρωΐ, δώδεκα ἀλεπούδες βρέθηκαν σκοτωμένες ἀπάνω στὰ ξερόχορτα. Τρεῖς νύχτες τὸ κυνήγι ἐξακολούθησε μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία. Κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναφάνηκε ἀλεπού. Χωριστὰ ποὺ τὰ παιδιὰ ἀπέκτησαν ἔτσι πενήντα δέρματα χρησιμώτατα, εἴτε γιὰ ροῦχα εἴτε γιὰ χαλιά.

Στὶς 15 Δεκεμβρίου ἀποφασίσθηκε ἄλλη ἐκδρομή. Ἐπειδὴ τὰ σπερματσέτα ποὺ εἶχε κατασκευάσει ὁ Γάλλος ναυαγὸς εἶχαν τελειώσει τὶς μακριὲς νύχτες τοῦ χειμώνα, ὥστε δὲν ἔμειναν παρὰ καμμιὰ τριανταριά, κι' ἀκόμα ἐπειδὴ τὸ λάδι πλησίαζε κι' αὐτὸ νὰ τελειώσῃ, οἱ ἄποικοι ἔπρεπε νἀναγεώσουν τὸ φωτιστικό τους ὑλικό. Τὸ λίπος τῆς φώκης εἶναι καταλληλότατο γιὰ φωτισμό. Φῶκες ἐκεῖ πέρα ἄλλο τίποτα. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ πᾶνε νὰ κυνηγήσουν.

Ὁ Σέρβης κι' ὁ Γκάρνετ, στὸ ἀγαμεταξύ, εἶχαν γυμνάσει τοὺς δυὸ γουανάκους νὰ σέρνουν ἓν' ἁμαξάκι, κι' ὁ Βάξτερ εἶχε κατασκευάσει φορβειὰ ἀπὸ ξερόχορτο τυλιγμένα μὲ χοντρὸ πανί. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη φόρτωσαν στὸ ἁμαξάκι ὅπλα, τρόφιμα, σκεύη, μιὰ μεγάλη λεκάνη καὶ πέντ' ἔξη βαρέλια ἀδειανά, γιὰ νὰ τὰ γεμίσουν μὲ λίπος τῆς φώκης. Καὶ μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ξεκίνησαν.

Ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος ἦταν πολὺ ἀνώμαλο ἡ πορεία γινόταν δύσκολη.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γ. Ρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

(Σὰν παραμύθι καὶ σὰν ὄνειρο)

Ἤτανε ἕνα ἀποπνιχτικὸ καλοκαιριάτικο δειλινό. Ἡ φύσις γύρω φαινότανε σὰ νὰ λήθαργο: οὔτε φύλλο δὲν κουνοῦτανε. Κάπου-κάπου ἀκουγότανε τὸ φτερούγισμα κανενὸς πουλιοῦ ἢ ἔλαμπε γιὰ μιὰ στιγμὴ μιὰ ἀστραπή. Αὐτὴ ἡ μουγκάδα προμηνοῦσε καταιγίδα ποὺ δὲν ἀργοῦσε.

Ὑποτύπωσις παρηλλαγμένων ἀσκήσεων στὸ γενικὸ δάσος ὕπνου, κουρασμένος, ξαπλάδιασα σ' ἕνα ὑψωματάκι, ἔχοντας γιὰ στρῶμα τὸ παχὺ χαλὶ τῶν ξερῶν φύλλων ποὺ ἤτανε πεσμένα.

Δὲν ξέρω πόση ὥρα ἔμεινα ἔτσι ἀπορροφημένος ἀπ' τὶς σκέψεις ποὺ ἀθελά μου περιστρέφονταν σὲ παλιὲς ἱστορίες γιὰ μαγεμένα βασιλόπουλα καὶ βασιλοπούλες ποὺ εἶχα διαβάσει μικρὸ παιδί.

Φαίνεται πὼς θάχα περάσει πολλὴ ὥρα, γιατὶ ἑτοιμαζόμουν νὰ γυρίσω ὅταν, ξάφνου, ἄκουσα κάτι σὰν σιγοψιθύρισμα καὶ μέ μιᾶς βλέπω ἕνα ἀσημομάλλη ψηλὸ γέρο μὲ ἄπαρη ἐπίσης γενειάδα νὰ ἔρχεται σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ μέρος μου, στηρίζοντας τὰ γηρατειά του σ' ἕνα ψηλὸ ραβδὶ —πὸ ψηλὸ ἀπ' τὸ μπόϊ του, — μ' ἐκπληκτικὸ καὶ μεγαλόπρεπο περπάτημα.

Μοῦ φάνηκε ἴδιος ὁ Νάθαν ὁ Σοφὸς τοῦ Λέσσιγγ· τέλειος τύπος Βιβλικοῦ Πατριάρχου.

Κάτι σὰν ἔκπληξη καὶ σὰν φόβος μ' ἔκανε νὰ τρέμω καὶ νὰ τὰ χάνω.

— Χαίρετε, μοῦ λέει μ' ἕνα ὕφος γαλήνιο. Πῶς βρεθήκες τέτοια ὥρα στὸ Βασίλειό μου;

Δὲν ἤξερα τί νἀπαντήσω. Τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ συναπάντημα μὲ ὅλη τὴν τόσο ἥσυχη καὶ τρομαχτικὰ γαλήνια ἐμφάνισή του μέ εἶχε ἀποσβολώσει ὁλότελα κι' ὅταν, μ' ἕνα κίνημά του, μὲ προσκάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσω, τὸ ἔκαμα σὰν ὑπνωτισμένος, σὰ νὰ μὴν εἶχα τὴν αἴσθησή τῆς ὑπάρξεώς μου.

Περπατήσαμε κάμποσο ἀπὸ ἄγνωστα ἐντελῶς μονοπάτια καὶ σὲ λίγο διέκρινα, ἀνάμεσα σὲ δέντρα, τοὺς ἐπιβλητικοὺς πύργους μιᾶς μεσαιωνικῆς ἔπαυλης.

Μερικὲς κουκουβάγιες ἄρχισαν τὸν συνηθισμένο κρωγμό τους καὶ μιὰ πόρτα ἔκλεισε πίσω μου χωρὶς νὰ καταλάβω πῶς βρέθηκα μέσα στὸ θαυμαστὸ αὐτὸ περιβόλι, ποὺ ἦταν γεμάτο ἀπὸ σπάνια κ' ἐξωτικὰ λουλούδια. Ὅλα φαίνονταν σὰ νὰ μὲ κοίταζαν περίεργα. Μπήκαμε σὲ μιὰ μεγάλη σάλα τοῦ παράδοξου αὐτοῦ ἀρχοντικοῦ ποὺ ἦτανε γεμάτη χρυσᾶ ἀγάλματα ὄμορφων παλληκαριῶν.

Στὴ μέση-ἔλαμπε ἀπ' τὸ χρυσάφι καὶ τὰ πολύτιμα πετράδια ἕνας θρόνος μὲ κόκκινα βελοῦδα ἀπολησμένος, κι' ἀπάνω σ' αὐτὸν πιὸ λαμπρὴ ἀκόμα, μιὰ θλιμμένη καπέλλα.

Ὁ γέρο-συνοδός μου μουρμούρισε κάτι σὲ ἄγνωστη γλῶσσα, καὶ γυρίζοντας ξαφνικὰ σὲ μένα ποὺ τάχα πιὰ χάσει γιὰ καλά, μοῦ λέει :

—Μένα ὁ Θρύλος τοῦ Δάσους;

Κι' ἄρχισε νὰ μὲ ρωτᾷ μὲ ἀνθόνερο ! Τὴν ἴδια στιγμὴ χάθηκε ἄλλη αὐτὴ ἡ μαγεία...

Ποῦ βρίσκομαι, Θεέ μου; Βρέχει ! .. Μπᾶ, σὲ καλό μου, στὸ δάσος εἶμαι ἀκόμα; Καὶ τὰ ραγίσματα μὲ τἀνθόνερο : χοντρὲς ψυχάλες ποὺ ἄρχισαν νὰ πέφτουν ;

Πῆρα τρέχοντας τὸ δρόμο γιὰ τὸ χωριό, ὅπου ἔφθασα μουσκίδι.

Τί ὄνειρα ποὺ βλέπει κανείς, Θεέ μου ! . .

Νάρκισσος

Δ' ΑΒΑΙΝΟΝΤΑΣ

...Καὶ τὸν χειμῶνα, μπάρμπα Θανάση, ἴσα μὲ ποῦ πάει τὸ νερὸ στὸ ρέμμα ;

— Οὐ γεμίζει κοντά. Τ' ἀκοῦς καὶ βουΐζει καὶ νομίζεις πὼς θὰ πάρῃ τὸ σπίτι καὶ τὸ μῦλο ἀπὸ τὰ θέμελα, Θἄθελες νὰ μαίνῃς ἐδῶ ἕνα χειμῶνα ;

— Ὢ, ὄχι μπάρμπα Θανάση' μοῦ φαίνεται πὼς θἄναι πολὺ σκοτινά, πολὺ μελαγχολικά.

— Σκοτεινὲ . . . καὶ τί μᾶς μένει ἐμᾶς ; Καθισμένοι μπρὸς στὸ τζάκι ποὺ καίνε χοντρὰ κούτσουρα νύχτα μέρα περνᾶμε τὸ χειμῶνα. Δὲ βγαίνομε καθόλου ἔξω. Ποῦ καὶ ποῦ πάω ἐγὼ καὶ ρίχνω κανένα σακὶ στὸ μῦλο. Τότε νὰ δῇς δύναμη ποὺ τὴν ἔχει. Κι' ἔπειτα τὴν ἄνοιξη, εἶναι χαρὰ Θεοῦ : Λουλουδίζει ὁ τόπος. Ἐκεῖ δὰ σ' ἐκεῖνη τὴν τούφα ἀκοῦς τ' ἀηδόνι νὰ κελαϊδῇ νυχτοξημερώματα. Ἔχεις ἀκούσει ποτὲ σου ἀηδόνι ; Δὲν ξέρω τί καταλαβαίνετε καὶ σεῖς στὶς πολιτεῖες σας.

Ἀλήθεια τί καταλαβαίνομε ; Τὸ κομμάτι τοὐρανοῦ ποὺ βλέπομε ἀπὸ πάνω μας σὰ φυλακισμένοι ! Ἐδῶ γυρίζεις τὸ μάτι σου καὶ ξεκουράζεται στὸ πράσινο ποὺ ἀντικρύζει, λαχταράει τὴν ὀμορφιά ! οἱ πελώριες δάφνες οἱ φυτεμένες στὸ ρέμμα, ὁ μικρὸς καταρράκτης ποὺ τὸν ἀκοῦς μονάχα — γιατὶ εἶναι σκεπασμένος ἀπὸ τὶς κρασινάδες — νὰ πέρνῃ στὴ στραγγυλὴ τὴ στέρνα, τὴ χιλιοσταλισμένη, τὴ γλυκοφωτισμένη, ἀπὸ τὸ λίγο φῶς ποὺ περνάει ἀπὸ τὰ φυλλώματα τῶν πλατανιῶν, ἕνα γλυκὸ φωτισμό, ποὺ λές καὶ τῆς τὸν ἔδοσε κάποιος ζωγράφος γιὰ νὰ δώσῃ πιότερη χάρη κι' ὀμορφιὰ στὸ ταμπλό του. Κι' ἔπειτα τὸ νερό, τὸ αἰώνιο νερό, τὸ γεμᾶτο ζωντάνια, ποὺ φεύγει σιγοτραγουδώντας στὸ κρυμμένο ἀπὸ τὰ πολυτρίχια ρυάκι.

Λαχταρᾶς νὰ μὴ φύγῃς ἀπὸ κεῖ. Καὶ πάρα πάνω οἱ ἐξαίσιες ἐκεῖνες σημιλιές, ἐκεῖνοι οἱ βράχοι οἱ μυριοσκαλισμένοι, οἱ βαθουλωμένοι, οἱ ζωγραφιστοί, ποὺ ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τους βγαίνει σὰν παραμύθι νερὸ ἀπὸ πηγὲς μικρές, ἀπὸ γουρνίτσες στρογγυλὲς σκεπασμένες ἀπὸ πολυτρίχια ποὺ κουνᾶνε, σὲ κάθε ξλαφρὸ πέρασμα τ' ἀέρα, τὰ λεπτά τους φύλλα, τὸ λεπτὸ κλωνί τους, τόσο σιγά, τόσο χαϊδευτικά, γερμάτα νἄξι ! Οἱ βράχοι αὐτοὶ ποὺ τόσες φορὲς κάθησα ἀποχαυνωμένη νὰ τοὺς κυττάζω καὶ νὰ ἀναρωτιέμαι πῶς σκαλίστηκαν ἔτσι, πιὸ χέρι καλλιτέχνη τοὺς ἔκανε. Θαρρεῖς, καὶ δὲν σοῦ βγαίνει ἀπὸ τὸ νοῦ σὰν τοὺς κυττάζεις, ὅτι μονάχα μιὰ θάλασσα, μιὰ θάλασσα μὲ κυματάκια καὶ χτυπήματα αἰώνια στοὺς βράχους, τοὺς λαξεύσανε ἔτσι δά.

Κι' ἀπὸ κεῖ, γλυστρῶντας νὰ κατεβαίνεις, κι' ἀπὸ χορταριασμένους δρομάκους νὰ φτάνῃς στὸ μῦλο' ν' ἀκοῦς τὸ ρυθμικὸ χτύπημα τῆς μυλόπετρας ποὺ λιώνει τὰ σπυριά, καὶ ποὺ γυρίζει ἀτέλειωτα, παρφιμισμένη ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ τρέχει στὸ φυλάκι, τὸ τόσο βιαστικό.

Πῶς μοιάζει μὲ τιὰ καρδιὰ ποὺ οἱ δυνατοὶ παλμοί της δίνουν ζωὴ στὸν τόπο ἐδῶ - πέρα.

. . . . . .

Νερόμυλε, εἶσε γεμᾶτος ὀμορφιὰ σκεπασμένος μέσ' τὰ δέντρα ! Κι' ἂν λείψει ὁ ἀσβέστης ἀπὸ τοὺς τοίχους σου, εἶναι ὁ χυσὸς ποὺ σφιχταπλεγμένος ἁπάνω σου χρόνια τώρα σ' ὀμορφαίνει τόσο. Εἶναι οἱ ὑγροὶ τοῖχοι σου οἱ γεμᾶτοι κούσκουλη ποὺ δίνουν στὸ μάτι τόσες ἀπόχρωσες· εἶναι τὰ πελώρια πολυτρίχια ποὺ σὲ στολίζουν ὁλοτρόγυρα, εἶναι ἡ πνοὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς δουλειᾶς ποὺ προσδίνουν στὸ ὅλο σου κάτι τὸ χαροπό. Κι' ὅμως... Νερόμυλε, ὅλα περνοῦν σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Λὲ θέλω νὰ σὲ πῶ ἐγώ, μὰ ὕστερα ἀκό χρόνια κοιὸς ξέρει ; μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ἔτσι πιὰ ὅ-τι τώρα ! μπορεῖ ν' ἀκούγεται τρομαχτικὰ ἡ φωνὴ τοῦ διαβάτη σὰν θὰ περνᾷ στὴ ρεματιὰ κάτω ἀπὸ τὶς πελώριες καρυδιές, κι' οἱ χαροπὲς φωνὲς τῶν παιδιῶν π' ἀκούγονται τώρα μπορεῖ τότε νὰ μὴν εἶναι γιὰ νὰ σβύσουν τὸν ἀντίλαλο... Οἱ βραχοσπηλιὲς μπορεῖ ν' ἀναδίνουν τότε τρομαχτικὰ τοὺς ἤχους τῶν βημάτων, τὰ σπίτια νάναι ἔρημα, κι' ἐσύ.. ἀλλοίμονο.. ἡ πέτρα σου νἄχῃ γιὰ πάντα σιγήσῃ...Ξέρεις τί θὰ πῇ αὐτό; Ὢ, ὄχι, ἐγὼ δὲν σοῦ τὸ λέω : Ἡ ζωὴ ἂς μὴ λείψῃ ποτὲ ἀπὸ κοντά σου, μὴ σκορπίσῃς ποτὲ τὴν ἀνατριχίλα τῆς μαναξιᾶς καὶ τῆς ἐρήμωσης στὸ διαβάτη ποὺ θὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ, μὴ σκορπίσῃς ποτὲ τὴ σκόνη τὴ μουχλιασμένη ποὺ θὰ σ' ἔχει σκεπάσει τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, ἀντὶ τὴ πούδρα ταὶ ἀλευριοῦ ποὺ τώρα χαρίζεις τόσο ἄφθονα σὲ κεῖνον ποὺ θὰ μπῇ στὸ ἐσωτερικό σου, μὴ δύσῃς ποτὲ τὴ μυρωδιὰ τῆς κουζλας, καὶ τῆς ὑγρασίας, τὸ ὕφος τῆς ἐγκατάλειψης.

Οἱ κουκουβάγιες ἂς μὴ κτίσουν ποτὲ τὴ φωλιά τους σὲ σένα, κι' ἡ σανιδένια πόρτα σου, ἂς μὴν τρίζει πένθιμη ἀνοίγοντας διάπλατα στὸ πρῶτο σπρώξιμο. Τὸ νερὸ ἂς μὴν ἀλλάξῃ ποτὲ τὸ δρόμο του, κι' ἐσὺ ἐξακολούθει πάντα νὰ δουλεύῃς...

Νερόμυλε, μὴ σκορπίσῃς ποτὲ τὴν ὁμορφιὰ σου στὸ μάτι, μαζὶ μὲ λυπητερὲς σκέψεις ποὺ θὰ φθίσουν βαθειὰ στὴν ψυχή.

Κι' ὅμως ... Ὅλα περνοῦν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

Κόρη τῶν Ἀθηνῶν

Ο ΣΕΡΠΑΝΤΕΝ ΚΑΙ Η ΚΟΝΙΦΕΡΙ

Μὴ νομίσετε ὅτι πρόκειται γιὰ ἀποκριὲς καὶ γιὰ μασκαρίδες. Κομπρεῖ εἶναι τὸ μικρό μας ἄπαρο γατάκι, τὸ θηλυκό, καὶ Σερπαντὲν ὁ κατάμαυρος δίδυμος ἀδελφός της.

Σήμερα, πάνω στὶς ὀκτὼ μέρες. Ἀνοίξαν τὰ ματάκια τους. Ὢ, τί ὥραια ποὺ εἶναι μὲ αὐτὰ τὰ τόσα δά μακριὰ, χανδρένια ματάκια !

Μύλις πῆγα κι' ἄναψα τὸ καλάϊθι τους, στὴν ἀρχὴ φοβήθηκαν, γιατὶ γιὰ πρώτη φορὰ εἶδαν φῶς· ἀλλὰ κατόπιν πῆραν θάρρος καὶ ἤθελαν μὲ μιὰ μόνο ματιὰ νὰ τὰ ἰδοῦν ὅλα !

Ὅποιος ἔλθει σεῦ σπίτι καὶ τοῦ τὰ δείξωμε, τοῦ κινοῦν τὸ ἐνδιαφέρο. Εἶναι πρῶτα-πρῶτα ἡ ἀνομοιότης τους στὸ χρωματισμό,—τὸ ἕνα κάτασπρο καὶ τἄλλο κατάμαυρο,— ἔπειτα ἡ ὁμορφιά τους. Καὶ ἀμέσως μᾶς τὰ ζητεῖ. Ἀλλὰ ἐγὼ ἀπαντῶ πάντα περήφανα : «Μᾶς τὰ ἔχουν ἀγκαζάρει !»

Μὴ σᾶς φαίνεται τόσο παράξενη ἡ ἀγάπη μου αὐτή. Ἂν βλέπατε πόσο χαριτωμένα εἶναι τὰ γατάκια μου, θὰ μὲ δικαιώνατε.

Μικρὰ Ἀλσατὶς

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΕΝΕΔΟ

Μιὰ φορὰ ἕνας νησιώτης, ποὺ τὸ καράβι του βγῆκε στὴν Τένεδο ἀπὸ τὴν πολλὴ τρικυμία, ρώτησε ἕναν ντόπιο μὲ τὴ νησιώτικη προφορά του :

— Δέν μ' λές, πατριώτη, τ' ἔνε δῶ ; (Τί εἶν' ἐδῶ ;)

— Τένεδο, ἀπήντησε αὐτὸς ἀνύποπτος.

Ὁ νησιώτης νόμισε ὅτι αὐτὸς δὲν κατάλαβε καὶ ἐπανέλαβε :

— Τ' ἔνε δῶ ;

— Τένεδο, ἐπανέλαβε μὲ ἔκπληξη ὁ ντόπιος.

Ὁ νησιώτης νόμισε πῶς τὸν πῆρε στὴν κορόϊδια κι' ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Μωρ' θὰ μοῦ κρίνεις τ' ἔνε δῶ ; σὔρλιαξε κόκκινος ἀπ' τὸ θυμό του καὶ τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὸν ἔφερνε πέρα-δῶθε.

— Τένεδο σοῦ λέω, χριστιανέ μου, εἶπε καὶ τὄβαλε στὰ πόδια νομίζοντας (καὶ μὲ τὸ δίκιο του) πὼς εἶχε νὰ κάνει μὲ τρελό.

Μαΐμοῦ τοῦ Κωλέττη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μπροστὰ στὸν Τοτό, φωτοῦν μιὰ γηραιὰ κυρία ποὺ θέλει νὰ κάνῃ τὴ νέα, πόσω χρονῶν εἶναι.

— Τριάντα, ἀπαντᾷ αὐτή.

Κι' ὁ Τοτὸς ἀφελέστατα :

— Τότε ἔχετε πρώιμη ἀνάπτυξη !

Τζογὲς

Ἡ μαμά. — Τάκη μου, νὰ μὴν κάμῃς καμμιὰ ἄταξία ὅσο λείπω. Ἂν δὲν θὰ ἰδῶ ἐγώ, θὰ σὲ ἰδῇ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Ὁ Τάκης.— Μὰ πῶς μπορεῖ, μαμμά, ἀφοῦ σήμερα ἔχει συννεφιά ;

Γεώργ. Κ. Πέτρου

Ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ Μίμη, φεύγοντας γιὰ ταξίδι, τοῦ παρήγγειλε νὰ ποτίζῃ καθεμέρα τὰ λουλούδια. Κι' ὁ μικρὸς Μίμης εἶναι κατατεγοχωρημένος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν πατρικὴ παραγγελία, γιατὶ καθεμέρα ... βρέχει.

Τζὰν

241ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΑΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 241ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων, ὁ ὁποῖος θὰ περιλάβῃ τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις ὅσαι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Δ' Τριμηνίας, ἤτοι Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

Οἱ παλαιοὶ συνδρομηταὶ γνωρίζουν τοὺς ὅρους. Οἱ νέοι θὰ τοὺς μάθουν λεπτομερῶς ὅταν θὰ δημοσιευθῇ ὁ Ὁδηγός. Πρὸς τὸ παρόν, διὰ νἀρχίσουν νὰ στέλλουν λύσεις, ἀρκεῖ νὰ μάθουν τὰ ἑξῆς :

1ον.— Δωρεὰν λαμβάνουν μέρος ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἐγκεκριμένον ψευδώνυμον διὰ τὸ 1928. Οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τὰ ἄνευ ψευδωνύμου ἀδέλφια των πληρώνουν διὰ τὰς λύσεις κάθε φυλλαδίου λεπτὰ 10, οἱ δὲ ἀγοραστὰι ἐπίσης λεπτὰ 20 (εἰς ἑλλὴν. γραμματόσημον).

2ον.— Αἱ λύσεις γράφονται εἰς ἰδιαίτερον φύλλον χαρτιοῦ ποὺ ὀνομάζεται Χαρτὶ τῶν Λύσεων ἢ Λυσεόχαρτο. (Τὰ φύλλα αὐτὰ εἶναι χαρακομένα κι' ἔχουν ἐντύπους ὁδηγίας ποῦ καὶ πῶς πρέπει νὰ γράφωνται αἱ λύσεις). Τὸ Χαρτὶ τῶν Λύσεων πωλεῖται εἰς δέσμας ἀπὸ 18 φύλλα καὶ κάθε δέσμη τιμᾶται δρ. 2.50 (Ταχυδρομικῶς διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 2.80, διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 3.50). Ὥστε ὅποιος θέλει νὰ διαγωνισθῇ πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ προμηθευθῇ τέτοιο χαρτὶ ἀπὸ τὸ γραιφεῖον μου. (Μία δέσμη ἀρκεῖ διὰ τὴν Τριμηνίαν).

3ον.— Κάθε φυλλαδίου λύσεις γράφονται εἰς χωριστὸν φύλλον λυσεοχάρτου. (Δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ γραφοῦν εἰς ἕνα φύλλον λύσεις δύο ἢ περισσοτέρων φυλλαδίων, ὅσο λίγαι καὶ ἂν εἶναι). Ἐπιτρέπεται ὅμως δύο ἢ περισσότερα λυσεόχαρτα νὰ στέλλωνται μαζί, ἀρκεῖ νὰ μὴν ἔχει περάσει ἡ προθεσμία ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶναι δεκταὶ αἱ λύσεις τοῦ ἀρχαιοτέρου φυλλαδίου. (Εἰς τὰς Ἀσκήσεις κάθε φυλλαδίου σημειώνεται ὡς πότε εἶναι δεκταὶ αἱ λύσεις των.) Ἀκόμη, ἂν ἔστειλε κανεὶς τὰς λύσεις ἑνὸς φυλλαδίου κι' ἐν τῷ μεταξὺ εὗρε καὶ ἄλλας λύσεις τοῦ ἰδίου, εἰμπορεῖ νὰ τὰς στείλῃ συμπληρωματικῶς, γράφων αὐτὰς εἰς χωριστὸν πάλιν λυσεοχάρτου.

4ον.— Οἱ διαγωνιζόμενοι διαιροῦνται εἰς τρεῖς Τάξεις, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των, ἡ ὁποία πρέπει νὰ σημειώνεται πάντοτε εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν τοῦ λυσεοχάρτου. Ὅσον δυὰ τὸν τρόπον τῆς ἀπονομῆς τῶν Βραβείων, χαρισιῶν εἰς κάθε Τάξιν, τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ εἶδος των, αὐτὰ οἱ νέοι συνδρομηταὶ θὰ τὰ μάθουν ἀπὸ τὸν Ὁδηγόν. Οὔτε εἶναι βέβαια ἀνάγκη νὰ τὰ γνωρίζουν, διὰ νἀρχίσουν νὰ λύουν Ἀσκήσεις καὶ νὰ στέλλουν τὰς λύσεις των κατὰ τοὺς ἀνωτέρω ὅρους.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΑΛΟΓΡΑΦΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 30 Αὐγούστου 1928.

Ἐλάθτε, ἐλπίζω, ἀγκπητοί μου, μαζὶ τὰ δύο προηγούμενα φυλλάδια· ἡ ταχυδρόμησή του: συνέπεσε, γιατὶ ὁ ἀέρας, ποὺ δὲν ἐφείσθηκε κανένα στὴν Ἀθήνα, ἐπισκέφθηκε ἀπὸ νωρὶς καὶ τὴν Διάπλαση. Διαβάζετε βέβαια ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες πόση ὀργὴ ἔκαμε αὐτὴ ἡ ἐπιδημία· δημόσιες ὑπηρεσίες καὶ κατασκήματα ἐσφαλίσκαν, ἄνθρωποι πέθαναν, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους καὶ τόσοι ἐπιστήμονες διαπρεπεῖς, ἐπιχειρήσεις ἔμειναν ἀργές . . . φυσικά, κ' οἱ τυπογράφοι μου καὶ τὸ προσωπικό μου, ὅσο κι' ἂν μοῦ εἶχι ἀφοσιωμένοι, δὲν μπόρεσαν κι' αὐτοὶ νὰ μὴν ὑποκύψουν. Ἔτσι λοιπὸν καὶ τὸ σημερινό, καὶ τὸ ἑπόμενο ἴσως φύλλο θὰ ἑτοιμασθοῦν ἀργότερα ἀπὸ τὴν κανονική τους ἡμέρα. Τί νὰ γίνῃ ! Ἀπὸ τὸ μαθεμένο πιά, — ὁ Θεὸς νὰ βάσῃ ! — ἐλπίζομε ὅτι θὰ στρώσῃ ἡ ἐκδοσή μας.

Ὁ κ. Σ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια, *Β. Γ. Μπέτσο*. Τὸ γράμμα σου φωτεράνει εὐαίσθητη ψυχὴ καὶ τίμιο χαρακτῆρα. Ἀλλὰ δὲν ἔχεις ἀπολύτως δίκιο σ' ἡ γνώμη σου· ἡ καλύτερη στάση ἀπέναντι στοὺς ἐχθροὺς μας εἶναι τὸ νὰ μένουμε ἀπαρχῆς σ' ἕνα ἐπίπεδο ἀνώτερο ἀπ' αὐτούς. Οὔτε στὸν κόσμο, οὔτε στὸν ἀντίλαλό του δὲν ἐπιβάλλεται κανεὶς ὅταν παρασύρεται — ὅλο καὶ πιὸ χαμηλά . . . Μὲ χαρὰ μου θὰ σὲ δεχθῶ στὸν κύκλο τῶν συνδρομητῶν μου, ἕνα τόσο καλὸ παιδί.

Ἀπὸ τὸ Ἀμπουκίρ μοῦ γράφει ἡ ἀγαπητή μας *Μικρομέγαλη*. Εἶναι τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρὰ της γιὰ τὸ Πένταθλο ποὺ ἀν λὲς καὶ θὰ πάρῃ τὸ βραβεῖο» (ποιὸς ξέρει !) Γιὰ τὸ κομμάτι ποὺ μοῦ γράφει — χωρὶς τέλο - δὲν θυμοῦμαι τὴ στιγμὴ αὐτὴ' ἂ; μοῦ τὸ ξαναπεῖλῃ' καὶ, γιὰ τὴν Σ. Σ. Σ. εἶχα τόσα πολλά, ποὺ, κυθῶς εἶδε, ἀναγκάσθηκα πιὰ νὰ μὴ δέχωμαι νεώτερα, ὅσο νὰ ἐξαντληθοῦν τὰ ἐκκρεμῆ. Ὅσο γιὰ τὸν ποιητὴ ποὺ μ' ἐρωτᾷ, εἶναι ἀπὸ κείνους ποὺ ἔχουν καὶ ὀκυμοτάξ; ἀλλὰ κ' ἔχθρούς φανατικούς· ὁ κριτικὸς τοῦ μέλλοντος θὰ τὸν τοποθετήσῃ ἀσφαλέστερα ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του' ἀλλ' ὁπωσδήποτε, τὸ νὰ τὸν διχάζῃ κανεὶς καὶ νὰ τὸν ἀνοιγῇ, φανερώνει ἄνθρωπο λεπταίσθητο καὶ μορφωμένο.

Ὄχεις δίκιο, *Σεμίραμις*' συμβαίνει κάποια ἀνωμαλία στὸν ἔρχομό τοῦ φύλλου· ὁ ἀέρας, γιὰ τὸν ὁποῖο μιλῶ παρακάτω, τὴν ἐχειροτέρευσε ἀντὶ νὰ τὴν ἐλαττώσῃ· ἀ; ἐλπίσουμε ὅτι τὸ κακὸ θὰ διορθωθῇ τώρα, μιὰ καὶ καλή. Τὰ ἴδια λέγω καὶ σεῖς 'Αντιγόνη, ποὺ ἀποζημιώθηκε ὅμως ἀρκετὰ γιὰ τὴν καθυστέρησή... ναὶ : ἡ τυπογραφικὴ λάθη εἶναι σπαριμένα σ' ὅλο τὸ φύλλο, ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου δὲν θὰ μποροῦσαν γ' ἀνακαλύφθοῦν.

Κληρονομικὴ λοιπὸν συνδρομήτρια ἡ ἀγαπητή μου *Μπεμπέκα Κλαυδιανοῦ* (γιατὶ δὲν μοῦ γράφει καὶ τὸ φευδώνυμό της ;) Ἡ γιαγιά της; μητέρα τῆς; ἀληθομήνυτης μας; *Δουλίσσης τῶν Σαλώνων*, ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες μου συνδρομήτριες· Ἂς τῆς δώσῃ τοὺς θερμοὺς χαιρετισμούς μου καὶ τὶς εὐχαριστίες μου ποὺ μὲ θυμᾶται.

Ἄλλο πρόβλεψη καὶ ἄλλο κρίσῃ. *Γόρδιε Δεσμέ*. Μπορεῖ βέβαια νὰ πατύχῃ μιὰ τέτοια ἐξέλιξη τοῦ κινηματογράφου, καὶ μ' ὅλες τὶς δυσκολίες ποὺ μοῦ γράφεις (ἴδιως τὴν ξένη γλῶσσα.) Ἀλλὰ τί ἔννοεις ἐπιτυχία ; τὴ διάδοση καὶ τὸν ἐκτοπισμὸ τοῦ θεάτρου ; Ἴσως νὰ γίνῃ κι' αὐτό. Ἀλλ' ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν βαθμὸ τῆς πραγματικῆς μόρφωσης ποὺ θἄχῃ ὁ ἄνθρωπότης τα, ἀπὸ τὴν ἀντίληψή της γιὰ τὴν ἀληθινὴ τέχνη. Γιὰ τ' ἄλλα, θ' ἀπαντήσω στὶς προσεχεῖς. Ἡ πρόβλεψή σου εἶδες ὅτι ἐπαληθεύουσε πανηγυρικά.

Γ' ερμάτη χαρὰ εἶναι μαζί μου ἡ *Πετακτούλα*' χαρὰ γιὰ τὸ δίψηφο τῆς Κυρᾶ Μάρθας, χαρὰ γιὰ τ' ἄλλα μου μυθιστορήματα, χαρὰ γιὰ τ' ἄλλα μου διηγήματα, χαρά, — ἡ πιὸ παλιὰ — γιὰ τὰ Μικρὰ τῆς Μυστικὰ ποὺ πληθαίνουν ὁλοένα. Μὰ κ' ἐγὼ ἄλλο τόσο εἶμαι χαρούμενη καὶ συγκινημένη νὰ βλέπω πόσην αὐτοχίλα χαρίζω στὰ παιδιά μου, ποὺ θὰ τοὺς μείνῃ σ' ὅλη τὴ ζωή τους ἀλησμόνητη . . .

Ἰσπανιόλα, ἔλαβα τὴ φωτογραφία σου, κ' ἐσύ, ἐλπίζω, τὸ βραβεῖο ποὺ σοῦ ἔστειλα. Μὰ νὰ πιστέψω ἀληθεια σ' αὐτὴ τὴ . . . φωτογραφικὴ κακοτυχία ; Σοῦ εὐχομαι καλὸ ταξεῖδι καὶ νὰ μὴ λησμονῇς νὰ μοῦ γράφῃς...

Μὲ πόσην ἀξιέπαινην ἐπιμονὴ καὶ προσπάθεια ζήτησε ὁ γέρο μου φίλος *Ρόδης Οὐράνης* νὰ βρῇ τὴ διεύθυνσή μου καὶ νὰ γραφτῇ συνδρομητής ! Στὴν Πόλη ποὺ ἔμεινε καὶ στὸ Λονδρὶ του δὲν μὲ ἤξερε κανεὶς (τί πρῆμα γι' αὐτὰ τὰ παιδιά !), κ' ἔπρεπε νὰ πάῃ στὴ Χίο νὰ παρθαρρύνῃ, γιὰ νὰ λάβῃ τὶς πληροφορίες του... Αἰ, ἂν θέλῃ νὰ κάμῃ καλὸ καὶ σ' ἄλλα ἀγόρια τῆς ἡλικίας του, γυρίζοντας πάλι γιὰ τὶς σπουδές του, ἂς ξεσηκώσῃ !..

Ὅπως ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας δὲν μοιράζεται, παρὰ ἀκέραια δίνεται στὸ καθένα ἀπ' τὰ παιδιά της, ἔτσι καὶ στὴν καρδιά μου ὑπάρχει τόπος γιὰ ὅλους τοὺς φίλους μου, *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*. Γράφε μου λοιπὸν ὅσο θέλεις. Μακάρι νὰ μποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἰδέα ποὺ μοῦ προτείνεις : «... καθε παιδὶ ποὺ θέλει νὰ λέγεται ἀληθινὸ διαπλασόπουλο, ποὺ θέλει νὰ δείξῃ στὴ Διάπλαση τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη του, καὶ νὰ τὴν τιμήσῃ στὴν Πεντηκονταετηρίδα της μὲ ἔργα,— νὰ τὶς κάνῃ ἕνα δῶρο : μὲ τὴν ἀναγνέωση τῆς συνδρομῆς του, τὸν δεκέμβριο, νὰ γράψῃ κι' ἄλλον ἕνα συνδρομητή !» Βέβαια, γιὰ τὸν καθένα τὸ ζήτημα εἶν' εὔκολο· ἀλλὰ φανταστῆτε πόση μεγάλη ἡ συνολικὴ ὠφέλεια γιὰ τὴ Διάπλαση σας, καὶ πόσες ὀκυμαστὲς καινοτομίες θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ ἂν κατὶ τέτοιο ἀγινόταν . . .

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια, *Πορφυρογέννητη*, ποὺ ὁ ἀέρας σ' ἔκανε νοικοκυρούλα τοῦ σπιτιοῦ, ἀφήνοντάς σου γιὰ μόνην ἀπόλαυση τὸ ξεφύλλισμα τ

ζουν να τά μάθουν μονομιᾶς όλα, — συγχίσης τις ιδέες των βιβλίων και στό τέλος αποκομίσης μόνο μιά πνευματική κούραση, άχρηστα κατένα κέρδος μόνιμο και σταθερό. Διάβαζε άρτα και μέ μέτρο. Μόνον έτσι ή μελέτη δέν είναι χαμένη!

Μέ τό άριστότατο γραφομηχανημένο γράμμα της **Δούλης Λαδεκατσίνου** υλοχωρήθη στά επόμενα. Έπίσης: και μέ τόν *Γ. Κ. Πέτρου*.

Ωραίας Έπιστολάς μοί έστειλαν αύτην την έβδομάδα κι' οι έξης: *Άγγελος Νίκης*, *Κόρη του Βουνού*, *Κόκκινος Διάβολος*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ούδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άναγεγραμμένον, άν δέν συναδέεται υπό του δικαιώματος δρ. 10. — Τά έγκριθέντα ή άνανεούμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1928. Όσα συνοδεύονται άπό λίγον είς άγόρια και όσα άπό Κ. είς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Τζίνα, κ. (Μ.Κ.) Μαγνήτης, ά. (Κρί-κρί.)

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: *Τρελό Φοιτητάκι* (έστειλα 31-30 και δεκατέσσερα τετράδια· μπράβο, που γλυτώνεις άπό τήν «επιδημία» χτυπάτε ξύλο, όσοι παραθαρίζετε στή Μεθώνη· γιά τά καλά σου λόγια εύχαριστώ και τά πιστεύω) *Άφρισμένο Κύμα* (άξετελέσθησαν· καλό ταξίδι) *Άγνωστην* (θά τό σκεφθώ σοβαρά και θά σοῦ άπαντήσω) *Καιμάρι της Μητέρας* (χαρέτησέ μου τόν καλό και ένδοξο θείο, πού άγαπᾶ; τόσο) *Ζακυθινό Μενεξεδάκι* (τό «κακό προτίμησαν» δέν λένει τήν άπορία σου;) *Μεγάλην Ελλάδα* (χαριτωμένο· όχι δέ, τό «επιμείναντεν τοῦ Κουσουλάκου δέν είχε έδῶ θέση νά τό θυμηθῆς· τύχη γιά μιά σταθερότητα βάσιμης γνώμης; Θά σκεφθῶ γιά τό άλλο πού μοῦ γράφεις) *Φάρον τοῦ Βοσπόρου* (δέν είναι καλύτερα νά ξεχασεί; *πρόστιμο* έννοεῖς τό άπλό ταχυδρομικό τέλος;) *Χαράν τοῦ Μπαμπᾶ* (σ' εύχαριστῶ γιά τό χαριτωμένο γραμματάκι) *Πλανεύεραν Ρωξσσούλαν* (ναί, θά πῶ πῶς ή δι' άριθ. 187 Πνευμ. Άσκησ. — έπιγραφή — ήσαν άτιμη σου κλί ή ύπογραφή κατά λάθος δέν μπῆκε) *Τζίναν* (δέν είναι ό ίδιος, ούτε συγγενής του) *Εύβοϊκην Άκτην* (έγκείρως έρθωσαν) *Άργυρῶν Καραντινοῦ* έχεις δίκιο· σέ παραπέμπω στήν άρχή της 'Αλληλογραφίας· θά διορθωθῆ) *Πέτρον Ρισσαΐ* (εύχομαι περαστικά) *Άήττητον Έλληνα* (εύχαριστῶ γιά τά καλά λόγια) *Μοκοκό* (μέ τή σειρά) *Έλαφίναν* (ξοτειλα περαστικά· ή Πίσσα δχι άκόμη) *Μοιραῖο Άπεργιάλι* (έστειλα 6 τετράδια· μά τί άδικαιολόγητη σημαία δίνεις σ' ένα τυχαίο πράγμα, παιδί μου· ποιος ξέρει άν τά καημένα τά παιδιά είναι άρρωστα ή πραθαρίζουν; πράτεινε και σ' άλλους κλιμή άπελπίζεσαι) *Τσούχτραν* (διεθ.δίκηψ') *Καλάμιον* (έστειλα·) *Κούκλαν τοῦ Χωριοῦ* (εύχαριστῶ γιά τήν τόση άγάπη· έξ αλλα δέκα τετράδια) *Πίστις-Πατρίς* (έχει καλῶς·) *Έλένην Μπονάτσου* (διά χαρτί λίγων πρέπει νά μοῦ στειλ.ης δρ, 2.80·) *Μελαχρινοβλαν* (αὲ παρακάτω άνισφρω·) *Μακεδόνα* (έταχυδρομήθη·) *Ωραίαν Πίνδον* (έξετελέσθη τό Π. Πνεθ.α νά γραφῆ σέ ίδιαίτερο φύλλο χαρτί!) *Λήδαν Π.* (ό ψευδώνυμο *Φρασκουίτα* είναι δικό σου· δι κομμιά άλλη άπό παρεξήγηση μοῦ έγραψε μ' αὐτό, πῶς νά τό ξέρω;) *Κρητικόπουλο* (έστειλα 8 τετράδια·) *Άμαρυλλίδα* (γιά τή σελίδα δχι πρός τό παρόν· έστειλα·) *Βελουδένιο Τριαντάφυλλο* (θά τό ύπόλοιπον έστειλα 2 τετράδια· τέτοιο όμως ψευδώνυμο δέν έχει άγριθῆ·) *Γιάννην Μαλλιαρόν* έστειλα 22 τετράδια·) *Άφροδίτην της Μήλου* (μαζί δύο όχι γιά τάλλα έκτενῶς στό προσεχές· τί ώραίο τό γράμμα σου και πόσο κολακευτικό γιά μένα!) *Τζουλιάτταν* (πού εφυλισμένη σέ κυκεῶνα άληθινό μαθήματων· έκανε τόσον καιρό νά μοῦ γράψῃ· έχεις δίκιο γιά τούς χαρακτηρισμούς τῶν άνθρώπων κι' άνερμάτιστων άκαίρων παιδιῶν· μακάρι νά μένῃς πάντα όπως είσαι κι' όπως έμεινε· ὡς τώρα· άπό τόν κύκλο μας βγῆκαν στήν κοινωνία κι' άλλα δαμάντια σάν κι αὐτά·) *Νιαράραν* (χαριτωμένο τό γράμμα σου γιά τό πεντάλφα· «ώραία ή ίδέα τοῦ *Κουτορνιθιοῦ*, άλλά νά δοθῆ πῶς θά τά καταφέρει πρῶτα δ έφευρέτης;» ναί θά κοιτάξετε παντοῦ, έκτός άπό έκεί, ποῦ, άπό τήν ίδια τή φύση του καιμένου άποκλείεται νά ύπάρχουν· δέν μπορῶ νά σᾶς πῶ πιό πολλά...) *Λάφι της Άρτέμιδος* (έστειλα 95 τετρ. Μ. Μ. και 2 λασσόχαρτα.)

Είς όσας έπιστολάς έλαθε μετά τήν **29 Αὐγούστου** θά άπαντήσω στό έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ 21ου Διαγωνισμοῦ.

Αί λύσεις δέχονται μέχρι 1 Νοεμβρίου

609. Αιξίγριφος.

Σέ φωτιά μεγάλη άν βοῆς
Μικρό ζῶο νά πετάξῃς,
Στή Γεωμετρία νά ίδῆς
Καί στήν Αίγυπτο νά γράξῃς.
Χρυσαλλίς

610. Διπλοῦς Μεταγραμματισμός.

Ή χώρα μας ή ξακουστή
Άπ' τά παλιά τά χρόνια,
Γίνεται μ' άλλη, κάτασπρη
Άπ' τά πολλά τά χιόνια.
Τό κάπα άν κάμῃ λό.
Μά πάλι τό βαρύνεται
Τό δεύτερο κεφάλι
Καί μ' ένα τρίτο γίνεται
Χώρα τραχιά, μεγάλη
Καί μ' όλα τά καλά.
Δεύλη Δωδεκάνησος

611. Τονόγριφος.

Όπως είμαι άν μιφήσῃς,
Τραφῆ θάχῃς θρεπτική·
Άν τόν τόνο μου κινήσῃς,
Κάνεις πόλη άσιατική.
Μήδο Φιρίκι

612. Αναγραμματισμός.

Κράτος ευρωπαϊκό
Άν τά άναγραμματίσῃς,
Δροσερό σαλατικό,
Άλλά σεύν πληθυντικό,
Χωρίς κόπο θά ποκτήσῃς.
Άρτεμις

613. Πυραμίς

```
          +
        * + *
      * * + * *
    * * * + * * *
  * * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *
```

Κάθετος οί σταυροί άνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Εύρώπης. Όριζοντίως έκ τῶν άνω: σύμφωνον, άρχαῖος θεός, ποταμός τῆς Ν. Έλλάδος, κράτος τῆς Άφρικῆς, είδος παρασήμου, ήρωϊκή πόλις τῆς Έλλάδος, ό τίτλος τοῦ Μαέμπη τῆς κυρά-Μαρίθας.
Μαραμένη Γαζία

614. Έπιγραφή.

```
Ν Ω Τ Σ Ο Σ Υ
Ω Ν Σ Β Ι Ο Ο
Ι Ι Υ Α Α Ν Σ
Δ Ο Ε Σ Ρ Α Η
Λ Υ Α Ι Ω Ζ Ι
```

Ζητεῖται ή άνάγνωσις.
Κωνστ. Δ. Βεργόπουλος

615-616. Μεταμορφώσεις.

1.—Ό *φάρος* διά 4 μεταμορφώσεων νά γίνῃ *φανός*.

2.—Τό *ὄρος* διά 3 μεταμορφώσεων νά γίνῃ *νῆσος*.
Ρεδοδάφνης

617. Άκροστιχίς.

Τά λείπουν τά ζητουμένων λέξεων άποτελοῦν κοσμητικόν έπίθετον όλίγων ίστορικῶν άνδρῶν: 1. Γοργών· 2. Γραῖα· 3. Έκατόγχειρ· 4. Έρινύς· 5. Νύμφη θαλασσία.
Βωμός της Λευτεριάς

618. Μικτόν.

* - πες - ωα
* - ζης - ευα
Άλπινιστής

619. Γρῖφος.

```
          α
    α     α     Άίκη ἄς
Οὔτη      ραν
    α     α     Μύτη ρέ, Φ.
          α
```

Ζακυθινό Μενεξεδάκι

Διά τούς Γαλλομαθεῖς

620. Mots Carrés

* * * = Pas manvais.
* * * = Oiseau de basse-cour.
* * * = Genegal de Napoléon.
Μικροσκοπικός Γίγας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Άσκήσ. τοῦ φύλ. 25

371. Σεισοπηγίς (σής, δπή, Γής).— 372. Ημίνον - νημίνον.— 373. Υάκινθος-Ζάκυνθος.—374. Ός, Κύμη, ἴνα, τρία = Ιατρός, τριημία, τριαινα.—375. Τό Μ: Μήκων, άΜνός, κάΜαξ, κέρΜα, Άλνά Μ. — 376. Χίλια· λόγια ένα ἄσπρο, καί πάλι κρέμας τάσπρο.— 377-381. *Θρίξ, ἔλασμα, φόρτος, μυρίνη, μύστης.*— 382. ΝΥΜΦΑΙΑ (Νοῆμον, Ύμηπέτης, Μοῦσαι, Φαῦλος, Άθῶα, Ίσοσκελές, Άτίθασσος). — 383. Τά άδύνατα παρ' άνθρώποις δυνατά παρά τῷ Θεῷ.—384. *Ή σιγή γυναιξί κόσμον φέρει* (εἰς ἡ γῆ γῆν. ἔξη Κῶς, μομφαί, ρεῖ). 385. A L U N
I, U N E 386. Άμαρούσιον (amar, roux,
U N I R
N E R F si, aune.)

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Άθῆναι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με άπλά στοιχεία δρ. 6 (τό έλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξις, με παχέα δέ στοιχεία λεπτά 70 και με κεφαλαία δρ. 1.
Ό χωρίστός αντίχως δρ. 3.
Ή προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

/ΚΙΓ — 686/
Ε σπερινόν, Θαλασσοπούλι, μέ ίχθυάστρες! Πάντα προμένω. Όριόντα. Έστειλα.
Άφροστεφής Όλυμπιονίκης

/ΚΙΓ — 687/
Α ναχωρῶντας έκ Μυτιλήνης ποιόν προσωρινῶς τήν άλληλογραφίαν.
Άφρισμένε Κύμα

/ΚΙΓ — 688/
Σ τόν (ΚΙΓ — 633) διαγωνισμό, συμμετοχή 3 δραχμές, προθεσμία τρίμηνος. Βραβεῖα βιβλία Ξενοπούλου. Στείλαντες... ατείλετε τά λεπτά.
Λεσβιόπουλο
Μοιραῖο Άκρογιάλι

/ΚΙΓ — 689/
Μετά τάς καθιερωθείσας δημήνους διακοπάς, οί «ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ» έπανάρχίσουν τάς διακοπείσας έργασίας.

/ΚΙΓ — 690/
Δ ιά άγαθότητας ὅσφ καί έξαιρετικάς άπομαλύνσεις διαφόρων μελαγχολιῶν καί μικρόνων, οί «ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ» καίρχονται είς οίονδήποτε στοίχημα, έάν διάφορα μαθήματα κτλ. έπιμένουν. ΘΟΥΝΤ

/ΚΙΓ — 691/
Α ΣΥΡΜΑΤΟΣ «ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ». Μέγας Ώ. μιγένης, είδικευόλογος μελαγχολιῶν δαιμονιόπληκτος. Ζητεῖται άντιπαραπάτης. Κωμικός, έπαρκαστής μαύρων, άπελπιθύμων.

/ΚΙΓ — 692/
Α ΣΥΡΜΑΤΟΣ «ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ». Λάφι δαγγείου συνιστῶμεν Κολοκοθώπαρο μετοβολήν διαίτης. Συναφάλια προτιμάτερα Ίνστιτούτων άρεγομένων.

/ΚΙΓ — 693/
Α ΣΥΡΜΑΤΟΣ «ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ». Μελαγχρινήν Σιδέτην· "Οποιοδήποτε μετακαμάτερα, έμφανίζεται έρωτική ούσία απογγώδης. Ταχυδρομείου

/ΚΙΓ — 694/
Υ πενημίζομεν διαγωνιστάς «Ψυχολόγους» τόν άπόσον παρατείνομεν έπί τετράμηνον, έλλείψει άπαντήσεων.
Ντόμπλεγιους

/ΚΙΓ — 695/
Α ντιλάβατε τετραδάκια, άλληλογραφῶ μέ όλες. Στείλτε: Ναϊάδων 55, Παλαιῶν Φάληρων.
Βελουδένιο Τριαντάφυλλο

/ΚΙΓ — 696/
Μ αρίκα Άβραμάκου, στή μητρόπολα πού χρόνια πολλά κι' εύτυχισμένα
Μαρία Ίγγλέση

/ΚΙΓ — 697/
Α κάμας = Διαμαντ. Διαμαντόπουλος. Ορφάνος Φλώρας «Γιάννης Κουντουμᾶς "Ιων | διατί δέν μοῦ γράφεις; Μαστροχαλαστή! τί κάνεις;
Άβανάσιος Διάκος

/ΚΙΓ — 698/
Μ αίνοντας κι' έγώ απόν κύκλο τῆς διαπλασοπούλες ένα τετραδάκι γιά μιά δόμηση αὐτῆς της άμορφης ζωῆς. Ίδιαιτέρως άπό Λεπιδοπούλες, Δήμις· Κέπετζην, Ίατρόν. (Διά Π.) Μυτιλήνην. ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

/ΚΙΓ — 699/
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΘΛΙΩΝ»
Η λιδέυστη, Ταξιδιάρικε Κίμα, στήν (ΚΙΓ — 458) οίκτρά άποτυχία (Τό Θεσσαλό —Διάβ.) "Οσο γιά τά δικά σας τό θεβαιώνουμε καί μεῖς.
ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ
Διορίζομεν άντιπροσώπους Θεσσαλίας: «Φάρον τοῦ Βοσπόρου».
Τῶν Άντιπροσωπειῶν
ΘΕΡΜΑΪΚΟΣ
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑΣ ΕΣ, ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΜΑΣ.

/ΚΙΓ — 700/
Α λληλογραφοῦμεν καί άντιλάβατε τετραδάκια μέ διαπλασοπούλες. Δίνεις: Κυπριώτικον Δορκάδα, Ταχυδρ. Κύδωνες 37, Άγιασῶν (Κύπρου).
Λάφι τῆς Άρτέμιδος
Κυπριώτικη Δορκάς

Τό φύλλον δραχ. 2 καί διά τό Έξωτερικόν 2½ πέννες
Καί τά ένιακτα δωδεκασέλιδα φύλλα έπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ύπό τοῦ Ύπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άδειδς παρασχόν είς τήν χώραν ήμῶν ύπηρεσίας, καί ύπό τοῦ Οίκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς άνάγνωσμα άριστον καί χρησιμώτατον είς τούς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία δραχμάς 80. Έξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αὐγάτου γρόσια διατμ. 50.— Αμερικῆς δολλάρια 4. — Άγγλίας καί άλλων ἐν γένει ξένων άλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Έξάμηνοι καί Τρίμηνοι Άναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΕΙ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Άρχίζει τήν 1ην Δεκεμβρίου, άλλ' αί συνδρομαί άρχίζουν τήν 1ην οίουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Όδός Σόλωνος άριθ. 42, παρά τό Πανεπιστήμιον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Έν Άθήναις, 8 καί 15 Σεπτεμβρίου 1928* *Έτος 50όν.—Άριθ. 41-42*

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ό Δάγκειος μ' έκαμε νά θυστερῶ μιά όλόκληρη έβδομάδα. Γιά νά ξαναγίνω τουλάχιστον ένήμερη, βάζω στό σημερινό φυλλάδιο δυό άριθμούς καί δυό ήμερομηνίες. Έτσι θά έλειπαν άπό τόν τόμο 6 σελίδες. Άλλά μόλις τό έπιτρέψει ή ύγεία, θά έκδώσω δυό φυλλάδια δωδεκασέλιδα, πού θ' άναπληρώσουν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια άπό τό προηγούμενο —

Ή μάννα του είχε στό πρόσωπό της πολύ περισσότερες ρυτίδες άπ' όσες είχε τήν περασμένη άνοιξη καί τοῦ πατέρου τά μαλλιά είχαν γίνει κάτασπρα. Ή μάννα του τήν ὥρα έκείνη δοκίμαζε νά πείσῃ τόν πατέρα του, νά δανεισθῆ χρήματα άπό τόν άδελφό της.

— Όχι, δέν θέλω νά γυρέψω πιά άλλα δανεικά, έλεγε ό πατέρας άκριβῶς τήν ὥρα πού περνοῦσαν μπρός άπό τόν σταῦλο. Τό χειρότερο πού μπορεῖ κανείς νά πάθῃ είναι νά έχῃ χρέη. Καλύτερα νά πουλήσουμε τό σπίτι καί τό κτῆμα.

— Δέν θάχα καμμιά άντίρρηση γι' αὐτό, άν δέν ήταν τό παιδί, είπε ή μητέρα. Άλλά ποῦ θές νά πάῃ ένας μιά μέρα, όπως είναι πολύ φυσικό γυρίσῃ πάλι γυμνό καί πεινασμένο καί δέν μᾶς βρῇ πιά έδῶ πέρα;

— Ναί. σ' αὐτό έχεις δίκιο, είπε ό πατέρας. Τότε όμως θά παρακαλέσουμε τόν καινούργιο νοικοκύρη νά τόν δεχθῆ αὐτός καί νά τοῦ πῇ ότι τόν περιμένουμε. Καί δέν θά τοῦ ποῦμε οὔτε ένα κακό λόγο, ότι κι' άν έχει γίνει, δέν είναι έτσι, γυναῖκα;

— Άχ, όχι, όχι. Άς τόν είχα πάλι έδῶ κι' ἂς ήξερα ότι δέν τριγυρίζει πιά στούς δρόμους γυμνός καί γητικός! Όλα τά άλλα θά μοῦ ήταν άδιάφορα. Ύστερα άπ' αὐτά τά λόγια μπῆκαν κι' οί δυό τους μέσα στό σπίτι κι' ό Νίλς δέν άκουσε πιά τί είπαν παρακάτω. Τά λόγια τῶν γονέων του τόν είχαν συγκινήσει καί τόν είχαν κάνει πολύ εύτυχισμένον γιατί άπ' αὐτά κατάλαβε πόσο βαθειά τόν άγαποῦσαν, παρ' όλο πού ένόμιζαν ότι είχε πάρει κακόν δρόμο. Ένοιωθε μεγάλη όρεξη νά τρέξῃ άπό πίσω τους.

— Άλλά, άχ, άν μ' έβλεπαν έτσι όπως είμαι τώρα τότε θά λυπόνταν άκόμη περισσότερο, σκέφθηκε.

Ένόσω άκόμη συλλογιζόταν τί έπρεπε νά κάνῃ έφάνηκε νά έρχεται ένα άμάξι καί στάθηκε άκριβῶς άπέξω άπό τήν πόρτα της αὐλῆς. Ό Νίλς λίγο έλειψε νά φωνάξῃ δυνατά άπό τήν έκπληξή του. Γιατί οί ταξειδιῶτες πού κατέβηκαν άπό τ' άμάξι δέν ήταν άλλοι άπό τήν Αίζα κι' άπό τόν πατέρα της. Ήγγανε πρός τό σπίτι πεισμένοι άπό τό χέρι καί τά πρόσωπά τους έλαμπαν άπό

Ό Νίλς μέ τήν Άκκα άπέξω άπό τό σπίτι του.

χαρά καί εύτυχία. Σάν έφθασαν σχεδόν στή μέση τῆς αὐλῆς, ή Αίζα κράτησε τόν πατέρα της καί τοῦ είπε.

— Νά μήν ξεχάσῃς, πατέρα, ότι δέν πρέπει οὔτε γιά τό τσόκαρο νά πῇς μιά λέξη, οὔτε γιά τίς άγριόχηνες, οὔτε γιά τόν γάνο πού ξμοιαζε τόσο καταπληκτικά μέ τόν Νίλς Χόλγκερσον, ὥστε έάν δέν είναι ό Νίλς ό ίδιος θά έχῃ πάντα κάποια σχέση μαζί του.

— Όχι, όχι, δέν θά πῶ βέβαια τίποτε άπ' όλα αὐτά, είπε ό Γιόν Άσσαρσον. Θά πῶ μονάχα ότι ό γιός τους μᾶς βοήθησε πολλές φορές καί γι' αὐτό ήρθα νά τούς ρωτήσω μήπως θέλουν νά κοίταζαν τ' άμάξι πού άπομακρυνόταν.

— Τώρα πιά δέν είμαι τόσο λυπημένη, είπε ή μητέρα, μιά καί άκουσε τόσα καλά λόγια γιά τόν Νίλς.

— Στ' άλήθεια όμως δέν μᾶς είπαν καμμιά λεπτομέρεια γι' αὐτόν, είπε ό πατέρας σκεπτικός.

— Τί, καί δέν είναι άρκετό πού μόνον καί μόνον γι' αὐτό ξεκίνησαν κι' ήρθαν έδῶ-πέρα γιά νά μᾶς προσφέρουν τήν βοήθειά τους έπειδή ό Νίλς τούς έκανε τόσα καλά; Καί μοῦ φαίνεται, άντρα μου, πῶς θά έπρεπε νά δεχθῆς τήν προσφορά τους.

— Όχι, γυναῖκα, δέν θέλω νά πάρω

λεπτὰ ἀπὸ κανέναν, οὔτε χάρισμα οὔτε δανεικά. Πρῶτα ἀπ' ὅλα θέλω νὰ ξεπληρώσω ὅλα μου τὰ χρέη κι' ὕστερα νὰ κοιτάξουμε πῶς νὰ ὀρθοποδήσουμε καὶ πάλι. "Αμα μᾶς δεῖ κανεὶς στὸ φῶς δὲ δείχνουμε καὶ τόσο γέροι, δὲν εἶναι ἔτσι; φώναξε ὁ πατέρας καὶ καθὼς τἄλεγε αὐτὰ γέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

— Μοῦ φαίνεται στ' ἀλήθεια, ὅτι τὸ λὲς γι' ἀστεῖο πῶς θὰ πουλήσῃς τὸ σπιτάκι μας καὶ τὸ κτῆμα ποὺ γι' αὐτὸ ἔχουμε κάνει τόσους κόπους.

—"Αχ γυναῖκα, ξέρεις καλὰ γιατὶ γελάω. Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ πλάκωνε ἴσαμε τώρα τὴν καρδιὰ καὶ μ' ἔκανε νὰ μὴν ἔχω οὔτε δρεξη γιὰ δουλειὰ οὔτε δύναμη, ἦταν ἡ σκέψη πῶς ὁ γιός μας εἶχε γίνει ἔγας ἀλήτης. Τώρα ὅμως ποὺ ἔμαθα πῶς μπόρεσε νὰ κάνῃ καὶ καλὸ ἀκόμα, τώρα θὰ ἴδῃς τί ἀξίζει ὁ Χόλγκερ Νίλσον.

Ἡ μητέρα μπῆκε μέσ' στὸ σπίτι, ὁ Νίλς Χόλγκερσον ὅμως κρύφτηκε γρήγορα σὲ μιὰ γωνιά, γιατὶ ὁ πατέρας του μπῆκε μέσ' στὸ σταῦλο νὰ ἴδῃ τὸ ἄλογο. Πῆγε κοντά του κι' ὅπως συνήθιζε πάντα σήκωσε ψηλὰ τὸ ἄρρωστο ποδάρι του μήπως μπορέσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τί εἶχε.

— Καλὲ τί εἶναι αὐτό! φώναξε ὁ πατέρας.

Στὸ πέταλο τοῦ ἀλόγου ἦταν χαραγμένα γράμματα. «Βγάλε τὸ σίδερο» διάβασε ὁ πατέρας καὶ ἔκπληκτος γύρισε καὶ κοίταξε μέσα στὸν σταῦλο γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν βρισκόταν ἐκεῖ-πέρα κἀνένας ποὺ τἄγραψε. Στὸ τέλος ἔπιασε καλὰ τὸ πόδι καὶ τὸ ἐξέτασε προσεκτικὰ στὸ κάτω μέρος.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι στ' ἀλήθεια εἶναι χωμένο κάτι μυτερὸ ἐδῶ μέσα, μουρμούρισε.

Ἐνόσω ὁ πατέρας ἦταν ἀπησχολημένος μὲ τὸ ἄλογο κι' ὁ Νίλς ἔμενε χωμένος στὴν γωνιά, ἦρθαν κι' ἄλλες ἐπισκέψεις σπίτι. "Οταν ὁ Φίλιππας ὁ ἄσπρος χῆνος ἔφθασε τόσο κοντὰ στὴν παλιά του τὴν πατρίδα, δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ σὲν πειρασμὸ νὰ παρουσιάσῃ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του στοὺς πρώτους του συντρόφους κι' ἔτσι πῆρε μαζί του τὴν Ἀβροπούπουλη καὶ τὰ ἕξη μικρὰ χηνάκια καὶ πῆγε μαζί τους ὡς ἐκεῖ.

Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ ὁ χῆνος ἔφθασε πετώντας, δὲν φαινόταν κανένας στὴν αὐλὴ κι' ἔτσι κατέβηκε μὲ τὴν ἡσυχία του κι' ἄρχισε νὰ δείχνῃ στὴν γυναῖκα του τί ὡραῖα ποὺ περγοῦσε ὅταν ἦταν ἥμερη χήνα. Ἀφοῦ περιεργάστηκαν ὅλη τὴν αὐλή, ὁ χῆνος παρετήρησε ὅτι ἡ πόρτα τοῦ σταύλου ὅπου βρίσκονταν οἱ ἀγελάδες ἦταν ἀνοιχτή.

—Ἐλᾶτε μέσα μιὰ στιγμὴ εἶπε, γιὰ νὰ ἰδῆτε ποῦ κατοικοῦσα πρῶτα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΓΙΑ ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ

Γενικὸς τρύγος σήμερα σὲ ὅλες τὶς σταφίδες. Ἀπ' ὅπου κι' ἂν περάσῃ κανεὶς θὰ διακρίνει ἀνάμεσα στὰ πράσινα φυλλώματα τέσσερα μαντήλια τῶν γυναικῶν ποῦ τρυγάνε, θὰ ἴδῃ τάλώνια νὰ γεμίζουν σταφύλια, θἀκούσῃ εὐθυμες φωνές, γέλια καὶ τραγούδια. Ἡ ἤρεμη κ' εἰρηνικὴ ἐξοχὴ γέμισε ἔξαφνα ζωὴ καὶ θόρυβο.

Τὰ κορίτσια, μαζεμμένα γύρω ἀπὸ τὰ κλήματα, μὲ τὰ μαντήλια τους κατεβασμένα ὡς τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴν τὰ κάψῃ ὁ ἥλιος, κόβουν τὰ ὥριμα σταφύλια καὶ τὰ ρίχνουν στὶς κόφες ποὺ εἶναι δίπλα τους. "Αλλες τὶς κουβαλοῦν καὶ τὶς ἀδειάζουν στάλώνια, κι' εὐθὺς γυρίζουν γιὰ νὰ πάρουν ἄλλες γιατὶ τὸ πρᾶμμα εἶναι πολὺ κι' οἱ κόφες γρήγορα γεμίζουν.

Στὸ πρῶτο ἀλώνι εἶναι καθισμένη χάμω ἡ Θειὰ-Γιαννοῦ ἡ Πιτσικίνα κι' ἁπλώνει τὰ σταφύλια τεχνικά, βάζοντας κατὰ πάνω τὰ κοτσάνια καὶ καθαρίζοντας ὕστερα γύρω της τὶς ρώγες μ' ἕνα σκουπάκι ποὺχει κάνει πρόχειρα ἀπὸ κλαδιὰ ἀσφάκας γιὰ νὰ μοσχομυρίζῃ.

Τώρα τάλώνι γέμισε ὡς τὴ μέση. Ἡ Θειὰ Γιαννοῦ σηκώνεται, φτιάνει μὲ δυὸ καλάμια ἕνα σταυρὸ καὶ τὸν στήνει μέσ' στὴ μέση τάλωνιοῦ. "Υστερα κρεμάει τὰ ὡραιότερα σταφύλια ἀπ' τὰ δυὸ χέρια του κι' ἀπ' τὴν ἄλλη κορφή του γιὰ νὰ εὐλογήσῃ ὁ Θεὸς τὸ πρῶτο αὐτὸ ἀλώνι καθὼς καὶ ὅλη τὴν ἐσοδεία.

— Σὲ πολλὰ χρόνια, ἀφεντικό. Μὲ τὸ καλὸ νὰ ξετρυγήσῃς καὶ μὲ τὸ καλὸ νὰ τὴν μαζέψῃς. Καὶ σ' ἄλλα πολλὰ καὶ τοῦ χρόνου.

— Εὐχαριστῶ, κυρὰ Γιαννοῦ, λέει ὁ ἀφεντικός. Τοῦ χρόνου νἄμαστε καλὰ πάλι, ἐσὺ θὰ τὴν ἁπλώσῃς. Πήγαινε τώρα γιὰ νὰ κολατσίσετε κι' ὕστερα ἔρχεσαι κι' ἀπογεμίζῃς τὸ ἀλώνι.

***

— Ἂν εἶχα τόσες ὀκάδες μοναχὰ σταφίδα ὅσα ἀλώνια ἔχω ἁπλώσει ἴσαμε τώρα, ἔλεγε ἡ Θειὰ Γιαννοῦ στὸ κολατσιὸ κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη λεμονιὰ ὅπου ἦταν μαζεμένοι ὅλοι κι' ἔτρωγαν ντομάτα καὶ ψωμί, θὰ ἤμουν ἡ πιὸ πλούσια μέσα σὲ ὅλο τὸ χωριό.

— Ἀμ' ἐσύ, Θειὰ-Γιαννού, εἶπε μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ἔχεις πιὰ βγάλει τέτοιο μα πὼς εἶσαι ἡ καλύτερη ἁπλύτρα τοῦ χωριοῦ. "Οπου κι' ἂν πάω νὰ τρυγήσω, ποιὸς θἀπλώνει; Ἡ Θειὰ-Γιαννοῦ. Δὲν σοῦ λέω, ἁπλώνουν κι' ἄλλες, αὐτὲς ὅμως τρυγάνε κιόλας καὶ κουβαλοῦν καμμιὰ φορά. Τὴν Θειὰ Γιαννοῦ ὅμως μοναχὰ νἁπλώνει ἐγὼ ἔχω δεῖ ἀπὸ τότε ποὺ θυμᾶμαι τὸν ἑαυτό μου.

— Ἂς ἔχει χάρι τὸ φιλότιμο, παιδάκι μου, εἶπε ἡ Θειὰ-Γιαννοῦ. Τώρα ποὺ γέρασα τὸ ἄπλωμα εἶναι βέβαια τὸ καλύτερο γιὰ μένα, γιατὶ δὲν ἔχω πιὰ δύναμη νὰ σηκώσω τὴν κόφα, κι' ὁ τρύγος θέλει νἂν' κανένας νιὸς καὶ γρήγορος. "Οταν ἤμουν ὅμως σὰν κι' ἐσένα νιά, νομίζεις πὼς μοῦ ἄρεσε νὰ κάθωμαι ἀκούνητη στὸν ἥλιο τόσες ὧρες καὶ νὰ μοῦ κόβονται τὰ πόδια ἀπὸ τὸ σταυροπόδι; Καὶ ὅμως ἀπὸ τότε ποὺ ἔχω βγεῖ στοὺς τρύγους, ἀπὸ τὰ μικρά μου χρόνια, δὲν κάνω ἄλλη δουλειὰ παρὰ ναπλώνω. Καὶ σοῦ λέω: Ἂς ἔχει χάρι τὸ φιλότιμο. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ βγῆκα νὰ τρυγήσω, θἄμουν ὥς δεκατέσσερα χρονῶ. Μοῦ λέει ἡ μάννα μου ἡ μακαρίτισσα: «Σοφούλα, κοίταξε νὰ εἶσαι γνωστικὴ καὶ φρόνιμη. Ἐσὺ πρώτη φορὰ κάνεις τέτοια δουλειὰ καὶ δὲν τὴν ξέρεις. Νὰ κοιτᾶς τὶς ἄλλες πῶς τρυγάνε κι' ἔτσι νὰ κάνῃς καὶ σύ. Κι' οὔτε νὰ βιάζεσαι. Σιγά, σιγά. Μὲ τὸν καιρὸ ἔρχεται καὶ ἡ γρηγοράδα. Καὶ κοίταξε νἀκοῦς ὅ,τι σοῦ λένε οἱ ἄλλες. Ἐκεῖνες πάντοτε θὰ ξέρουν περισσότερα ἀπὸ σένα.»

Ἐγὼ οὔτε ἔδινα καμμιὰ προσοχὴ στὰ λόγια της. Εἶχα τέτοια χαρὰ ποὺ θἄβγαινα στὸν τρύγο, ποὺ θἄβγαζα κι' ἐγὼ τὸ μεροδούλι μου, ποὺ θὰ περνοῦσα ὅλη τὴν ἡμέρα μου στὴν ἐξοχή, ὥστε δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα γιὰ νὰ φύγουμε. Σὰν φθάσαμε ἔξω στὴ σταφίδα, ἡ μάννα μου πῆγε στάλώνι γιὰ νἁπλώσῃ κι' ἐγὼ ἄρχισα νὰ τρυγάω μὲ τὶς ἄλλες. "Ελα ὅμως ποὺ δὲν ἤθελα νὰ δείξω ὅτι εἶμαι ἄμαθη; Πῆρα ἡ καλή σου μιὰ κόφα μοναχή μου, πῆγα σ' ἕνα κλῖμα κι' ἄρχισα νὰ κόβω τὰ σταφύλια. Ἂν ἔκανα μὲ τάξη τὴ δουλειά μου, κάπως θὰ τὰ κατάφερνα. Ἐγὼ ὅμως ἤθελα νὰ γεμίσῃ ἡ κόφα μου πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὶς ἄλλες. Ἐκεῖ λοιπὸν νὰ μ' ἔβλεπες! Ἄλλοῦ κοβόταν τὸ μισὸ σταφύλι καὶ τἄλλο μισὸ ἔμενε στὸ κλῖμα. Ἀλλοῦ ἀπὸ τὸ τράβηγμα κοβόνταν καὶ πέντ' ἕξη φύλλα. Ἀλλοῦ μοῦπεφτε κάτω τὸ τσαμπὶ κι' οἱ ρώγες του σκορπίζονταν. Στὸ τέλος ἔκοψα καὶ τὸ χέρι μου μὲ τὸν σουγιά,

Καμμιὰ φορὰ γυρίζει ἡ θειά μου ἡ Φώταινα καὶ βλέπει τὴν κόφα μου.

«Ἰώ, πώ! μοῦ λέει, Σοφούλα, τί εἶναι τοῦτο ποῦχεις κάνει; "Ολα τὰ σταφύλια τἀχαράμισες. Ἂν τύχῃ καὶ τἆδῃ ὁ ἀφεντικὸς δὲν εἶσαι νὰ σταθῇς!» «Ἔ, μὴν τὸ ἀπο παίρνεις τὸ κακόμοιρο,» τῆς λέει μιὰ ἄλλη. «Πρώτη φορὰ βγαίνει στὸν τρύγο, ποῦ νὰ ξέρῃ. Ἀλλὰ νὰ κοιτάζῃς, παιδάκι μου, κι' ἐμᾶς ὅταν τρυγᾶμε γιὰ νὰ μαθαίνῃς.»

"Ολες οἱ γυναῖκες εἶχαν στηλωμένα τὰ μάτια τους ἐπάνω μου. Ἐγὼ κατντροπιάστηκα. Κατέβασα τὸ κεφάλι μου καὶ δὲν μίλησα μιλιά. Τὸ βράδυ, σὰν γυρίσαμε στὸ σπίτι μας, λέω τῆς μάννας μου ἀποφασιστικά: «Αὔριο δὲν θέλω νὰ τρυγήσω. Θὰ πάω νὰ κουβαλάω κόφες».

— Εἶσαι στὰ καλά σου; "Εχεις ἐσὺ πλάτες γιὰ νὰ κουβαλήσῃς κόφα, ποὺ γυναῖκες διπλὲς ἀπὸ ἐσένα δὲν τὰ καταφέρνουν; Ἐσὺ μὲ τὴν πρώτη ποὺ θὰ κουβαλήσῃς δὲν θὰ μπορέσῃς πιὰ νὰ κάνῃς βῆμα.

—"Ελα τώρα. Σὰν νἄμουνα κανένα μωρό. Ἐγὼ πηγαίνω ὁλόκληρη πενακωτὴ μ' ἕξη ψωμιὰ στὸν φοῦρνο καὶ δὲν μπορῶ νὰ κουβαλήσω μιὰ κόφα;

— Καλά. Ἐγὼ δὲν σ' ἐμποδίζω. Σὰν σὲ πονέσῃ ὅμως ἡ πλάτη σου θὰ μὲ θυμηθῇς.

"Οπως τοῦ εἶπε ἡ κακομοίρα, ἔτσι κι' ἔγεινε. Μὲ τὴν πρώτη κόφα κάτι πήγαινε κι' ἐρχόταν. Βέβαια δὲν ἦταν βαρύτερη ἀπ' τὴν πενακωτή, ἀλλὰ ὁ δρόμος ἦταν διπλὸς παρὰ ἀπ' τὸ σπίτι μας στὸν φοῦρνο. Στὴν δεύτερη φορὰ ὁ ὦμος μου ἄρχισε νὰ μὲ κόβῃ, στὴν τρίτη δὲν ἐνοιωθα τὶς πλάτες μου ἀπ' τὸν πόνο. Ἀπ' ἐκεῖ κι' ἔπειτα πιὰ μὴν τὰ ρωτᾶς. Τὰ μάτια μου εἶχαν θολώσει, τὰ πόδια μου τρίκλιζαν. Πολλὲς φορὲς μοῦ ἐρχόταν νὰ πέσω κάτω, ἀλλὰ ἔσφιγγα τὰ δόντια μου καὶ βαστιόμουν. Σέρνοντας μὲ πῆγε ἡ μάννα μου στὸ σπίτι ὅταν σχολάσαμε τὸ βράδυ Μὲ βάζει στὸ κρεβάτι, μοῦ τρίβει τὴ μέση καὶ τὴν πλάτη, μοῦ ρίχνει κάμποσες βεντοῦζες.

— Δὲν στἄλεγα ἐγώ; Κοίτα τὰ χάλια σου τώρα ποὺ ἤθελες νὰ μοῦ κουβαλᾷς καὶ κόφες.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἦταν καὶ Κυριακή, πῶς νὰ πάω στὴν ἐκκλησιά, πῶς νὰ πάω στὸν περίπατο; Καθόμουν μέσα ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ κοίταζα τὶς φιλενάδες μου νὰ βγαίνουν ἀπ' τὰ σπίτια τους ντυμένες καὶ στολισμένες καὶ μοῦ ἐρχόταν νὰ σκάσω.

Τὸ φιλότιμο ὅμως δὲν μ' ἄφηνε. Σὰν ξεκινήσαμε πάλι γιὰ τὸν τρύγο, τὴν Δευτέρα τὸ πρωΐ, μοῦ λέει ἡ μάννα μου:

—"Ε, τί λές, Σοφή; θὰ κουβαλήσῃς σήμερα πάλι καμμιὰ κόφα;

—"Οχι, τῆς λέω πεισματικά. Σήμερα θὰ καθήσω στὸ ἀλώνι ν' ἁπλώσω.

Ἡ μάννα μου ἡ κακομοίρα—σὰν νὰ τὴ βλέπω τούτη τὴ στιγμὴ μοῦ φαίνεται — κουτοστάθηκε καταμεσὶς τοῦ δρόμου.

— Κύριε ἐλέησον! ἔκανε, Καλὲ σύ, δυχατέρα δὲν εἶσαι στὰ καλά σου! Μπορεῖς νὰ καθήσῃς στ' ἀλώνι τόσες ὧρες, σὺ μιὰ κοπελλοῦδα, ἀκούνητη καὶ νὰ σὲ τρώῃ ὁ ἥλιος καὶ νὰ κοποῦν τὰ πόδια σου ἀπὸ τὸ σταυροπόδι! Αὐτή, παιδί μου, εἶναι δουλειὰ γιὰ γρηές.

— Δὲν ξέρω γιὰ ποιὲς εἶναι. Ξέρω ὅμως ὅτι γιὰ νὰ κουβαλάω κόφες δὲν μπορῶ σήμερα, γιατὶ μὲ πονάει ἡ μέση μου κι' οὔτε θέλω νὰ τρυγήσω μὲ τὶς ἄλλες, γιατὶ αὐτὲς δὲν κάνουν ἄλλο παρὰ νὰ χαζοκουβεντιάζουν καὶ νὰ γελᾶνε καὶ δὲν ἀφήνουν κανένα νὰ κάνῃ τὴ δουλειά του. Λοιπὸν καλύτερα στ' ἀλώνι.

— Μιὰ καὶ τὸ θέλεις, δοκίμασέ το κι' αὐτό. Μὴ μοῦ πῆς ὅμως πάλι αὔριο ὅτι μετάνοιωσες, γιατὶ ἐγὼ ὄρεξη γιὰ ντρόπιασμα δὲν ἔχω, νὰ βγάλῃ ἡ κόρη μου τ' ὄνομα ὅτι καμμιὰ δουλειὰ δὲν τῆς ἀρέσει καὶ νὰ μὴν σὲ ξαναπάρουνε γιὰ τρύγο.

—"Εννοια σου καὶ δὲν θὰ σὲ ντροπιάσω.

"Ολη τὴν ἡμέρα κάηκα στὸν ἥλιο· τὰ πόδια μου μούδιασαν ἀπὸ τὴν ἀκινησία. "Ακουγα τὶς ἄλλες ποὺ γελοῦσαν καὶ τραγουδοῦσαν κι' ἐγὼ καθόμουν ἐκεῖ στ' ἀλώνι μὲ σκυμένο τὸ κεφάλι κι' ἁπλωνα τὰ σταφύλια. Ἡ μάννα μου μὲ κοίταζε ἀπ' τ' ἄλλο ἀλώνι. Τὸ βράδυ μοῦ λέει.

— Πῶς τὰ πῆγες; Μετάνοιωσες ἢ ὄχι ἀκόμη;

—Μπᾶ! καὶ γιατὶ νὰ μετανοιώσω. Τούτη ἡ δουλειὰ εἶναι ἡ καλύτερη ἀπ' ὅλες. Οὔτε καὶ ξανακάνω ἄλλη.

Τὸ εἶπα καὶ τὄκανα. Ἡ μάννα μου ἡ κακομοίρα μοῦλεγε ὅλη τὴν ὥρα.

— Μωρέ, παιδάκι μου, ἀκόμη τὸ κρατᾶς τὸ πεῖσμα σου; Δὲν κάνεις καὶ καμμιὰ ἄλλη δουλειὰ νὰ ξεμουδιάσῃς;

"Ελα ὅμως ποὺ τώρα καὶ νὰ ἤθελα νὰ κάνω ἄλλη δουλειὰ δὲν ἦταν δυνατό, γιατὶ παντοῦ μὲ ἤξεραν γι' ἁπλύτρα καὶ μ' ἔβαζαν ἀπ' τὸ πρωῒ στ' ἀλώνια. Πόσες φορὲς δὲν ἔβλεπα τὶς ἄλλες νὰ κολατσίζουν ἢ νὰ τρῶνε, κι' ἐγὼ καθόμουν στὸν ἥλιο κι' ἁπλωνα. Πόσες φορὲς δὲν φεύγανε τὸ βράδυ κι' ἐγὼ καθόμουν ὡς τὴν νύχτα γιὰ ν' ἀπογεμίσω τ' ἀλώνι! Τότε χιλιομετάνοιωσα γιὰ τὸ ψωροφιλότιμό μου μὰ ἦταν πιὰ ἀργά. Σιγὰ-σιγὰ συνήθισα κι' αὐτὸ καὶ τώρα δὲν μπορῶ στ' ἀλήθεια νὰ κάνω τίποτε ἄλλο.

Ἄλλ' ἀφῆστε τώρα, σηκωθῆτε γιὰ νὰ πᾶμε στὴν δουλειά μας. Γιατὶ ἂν λέγω πὼς εἶμαι ἡ καλύτερη ἁπλύτρα, δὲν θέλω τώρα στὰ γεράματα νὰ βγάλω τ' ὄνομα πὼς εἶμαι καὶ λογοῦ καὶ πὼς κρατῶ τὰ κορίτσια μὲ τὶς κουβέντες μου ἀπ' τὴν δουλειά τους.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΚΙ' Ο ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ

Ὁ Ζήνων, ὁ ἀρχαῖος στωϊκὸς φιλόσοφος, ἐδίδασκε πὼς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἐλεύθερος στὶς πράξεις του, παρὰ κάνει πάντα ὅ,τι τοῦ εἶναι γραφτὸ (πεπρωμένο.)

Εἶχε κι' ἕνα δοῦλο πονηρὸ καὶ κλέφτη. Μιὰ μέρα τὸν ἔπιασε νὰ τὸν κλέβῃ καὶ τὸν ἔστρωσε στὸ ξύλο.

—"Αχ, κύριε, φώναζε ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος· μὴ μὲ δέρνῃς καὶ δὲ φταίω: ἦταν γραφτό μου νὰ κλέψω.

— Μὰ καὶ νὰ δαρθῇς! ἀποκρίθηκε ὁ φιλόσοφος.

Κι' ἐξακολούθησε τὴν τιμωρία,

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

—Τ' ὄνομά μου δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία. Νὰ ξέρετε ὅμως ὅτι ὑπάρχουν σοβαρὲς καταγγελίες ἐναντίον σας, ὅτι μαζεύετε ἐδῶ μέσα ὕποπτα πρόσωπα κι' ὅτι ἐχθρεύεστε τὸ καθεστώς.

—Ἀφοῦ ξέρετε τόσο καλὰ τί γίνεται στὸ σπίτι μου, περιττὸ νὰ μοῦ κάνετε ἐρωτήσεις.

—"Οταν μάθετε τ' ὄνομα ἐκείνου, ποὺ μὲ στέλνει, ἀλλοιῶς θὰ μοῦ μιλᾶτε.

Καὶ μήπως δὲν τὸ ξέρω! φώναξε ἡ μις Μίλδρεδ θαρρετά. Δὲν εἶναι ὁ λόρδος Στάρλυ;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Τζέκιν ποὺ τοῦ ἔκανε ἐντύπωση πῶς ἡ γυναίκα αὐτή, πρόφερε τόνομα τοῦ ἀφέντη του χωρὶς νὰ τρέμει. Καὶ ξέρετε πολὺ καλά, ὅτι δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ παίζετε μὲ ἀνθρώπους τόσο ἰσχυρούς...

— Δὲν παίζω μὲ κανένα ἐγώ, οὔτε καὶ φοβᾶμαι τίποτα; εἶπε θυμωμένη τώρα ἡ κεντήστρα. "Ας κοπιάσει ὅποιος θέλει, ἂς ψάξει τὸ σπίτι μου ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Δὲ θὰ βρεῖ τίποτα ὕποπτο. "Αν θέλετε καὶ τοῦ λόγου σας, πάρτε τὰ κλειδιὰ κι' ὁρίστε μέσα...

— Δὲ μοῦ χρειάζονται τὰ κλειδιά σας, εἶπε ὁ Τζέκιν. Βέβαια δὲν ἔχετε κλειδωμένους τοὺς ἀνθρώπους στὰ συρτάρια. Ὡστόσο ξέρουμε θετικὰ ὅτι ἔχετε δῶ μέσα μιὰ κόρη ποὺ τὴ λὲν Βιολέττα καὶ θέλω νἄχω πληροφορίες γι' αὐτή... Αὐτὸ σᾶς ζητῶ γιὰ τὴν ὥρα!

«Νὰ τὸ λοιπόν!» σκέφθηκε ἡ καϋμένη ἡ μις. Τὴν εἶχε συλλογιστεῖ πολλὲς φορὲς αὐτὴ τὴν περίπτωση κι' εἶχε προετοιμασμένες τὶς ἀπαντήσεις της.

—"Α, γι' αὐτὴν λοιπὸν πρόκειται καὶ πάλι; εἶπε. Τί τραβᾶ τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι! Ἡ λαίδη Στάρλυ μοῦ εἶπε ὅτι ὁ λόρδος τὴν ἐχθρεύεται. Μὰ ἀλήθεια, τὸ πιστεύει ὅτι εἶναι καμμιὰ κρυμμένη ἀριστοκράτισσα;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Τζέκιν, ποὺ τὸν ἀνησυχοῦσε αὐτὴ ἡ ἀταραξία τῆς μις Μίλδρεδ.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι νὰ γελᾶ κανείς! "Ολος ὁ κόσμος τὸ ξέρει πὼς τὸ κορίτσι αὐτὸ δουλεύει ἐδῶ τώρα κι' ἕνα χρόνο. Ἀκούστηκε ποτέ, μιὰ ἀριστοκράτισσα νὰ δουλεύει ἕνα χρόνο σὰν ἐργάτρια;

—"Αν θέλετε τὸ καλὸ σας καὶ τὸ καλό της, εἶπε τότε ὁ Τζέκιν σοβαρά, ἀφίστε αὐτὲς τὶς πονηριὲς καὶ πῆτε ὅ,τι σᾶς ρωτῶ. Τὸ κορίτσι αὐτὸ ἔχει βέβαια καὶ ὄνομα καὶ σπίτι. Θέλω λοιπὸν νὰ τὰ ξέρω.

—Καὶ τί θὰ τὰ κάμετε;

— Αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τοῦ ἀφεντικοῦ μου καὶ καλὰ θὰ κάμετε νὰ μὴ ρωτᾶτε πράγματα ποὺ δὲ σᾶς ἐνδιαφέρουν.

—Νὰ μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, φώναξε ἡ ἀγαθὴ γυναίκα. Μ' ἐνδιαφέρει καὶ πολὺ μάλιστα. Τὸ κορίτσι αὐτὸ μοῦ τὸ ἐμπιστεύθηκαν οἱ γονεῖς του κι' ἔχω ὑποχρέωση νὰ τὸ προσέχω σὰν παιδί μου. Λοιπὸν δὲν ἐννοῶ νὰ σᾶς δώσω καμμιὰ πληροφορία, γιὰ νὰ τὴν πάρετε ἀπὸ πίσω καὶ νὰ ζητήσετε τὸ κακὸ φτωχῶν ἀνθρώπων, μὲ τὴν πρόφαση πὼς προστατεύετε τάχα τὸ καθεστώς.

— Προσέξετε καλά, μὶς Μίλδρεδ! φώναξε μὲ ὀργὴ ὁ Τζέκιν. Δὲν ξέρετε ὅτι ὁ λόρδος Στάρλυ ἔχει τὴ δύναμη νὰ σᾶς ἀναγκάσει νὰ μιλήσετε καὶ νὰ σᾶς πάρει, ἂν θέλει, αὐτὸ τὸ κορίτσι; Προσέξετε, γιατὶ πολεμώντας νὰ τὴ σώσετε, θὰ τῆς κάμετε κακό!

—Ἐγὼ λέω ὅτι θὰ τὸ σκεφθεῖ πολὺ καλὰ ὁ ἀφεντικός σας πρὶν τολμήσει νὰ συλλάβει ἀνθρώπους ἄλλους ποὺ τοὺς προστατεύει ὁ νόμος.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε αὐτό! εἶπε ἀπειλητικὰ ὁ Τζέκιν. Χαίρετε, μὶς Μίλδρεδ!

— Στὸ καλό, κύριε!

Κι' ἔκλεισε ἀτάραχα τὴν πόρτα της.

Ὁ Τζέκιν ἔφυγε δυσαρεστημένος. Τὸ κόλπο του δὲν εἶχε πετύχει. Ὄχι μόνο δὲ μπόρεσε νὰ πάρει καμμιὰ πληροφορία, ἀλλὰ καὶ τὸν φοβέρισαν, ὅτι θὰ ζητήσουν τὴν προστασία τῶν νόμων. Κι' αὐτὸ ἦταν ἄσχημο, γιατὶ τὰ δικαιώματα τῶν ἐπαγγελματιῶν τὰ σεβόταν κάθε καθεστὼς καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ξέρει ἂν ὁ λόρδος Στάρλυ θὰ νικοῦσε σ' ἕναν φανερὸ ἀγῶνα. Γιαὐτὸ ἀκριβῶς ὁ λόρδος προτιμοῦσε τὶς πλάγιες ἐνέργειες. Ἤθελε δηλαδὴ νὰ βγάλει ἀπὸ τὴ μέση τὴ Νταίζη, χωρὶς νὰ φανεῖ καθόλου τ' ὄνομά του, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν ὕστερα νὰ τοῦ ζητήσουν εὐθύνες.

Ὁ Τζέκιν ἄρχιζε τώρα νὰ φοβᾶτε ὅτι ἡ τύχη δὲν ἦταν μαζύ του σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Τοῦ φαινόταν παράξενο πῶς ἄνθρωποι φτωχοὶ κι' ἁπλοϊκοὶ δὲν ἔπεφταν στὶς παγίδες του οὔτε ἔτρεμαν στὶς ἀπειλές του.

Ἂν ἡ ὑπόθεση ἦταν δική του, θὰ τὴν ἄφηνε ἀπὸ καιρό, γιατὶ ἕνα κακὸ προαίσθημα τοῦλεγε ὅτι θὰ τοῦφερνε συμφορές. Ἀλλὰ ὁ ἀφέντης του δὲν ἔπερνε ἀπὸ τέτοιες δικαιολογίες καὶ θὰ τὸν περίπαιζε ἂν ἄκουγε νὰ τοῦ μιλεῖ γιὰ κακὰ προαισθήματα.

— Τὸ λάθος εἶναι δικό μου, συλλογιζόταν. Ἔπρεπε πρῶτα-πρῶτα νὰ βάλω στὸ χέρι τὸ κορίτσι καὶ τἄλλα θαρχόνταν μοναχά τους. Ἕνα κορίτσι στὴν ἡλικία αὐτὴ εὔκολα φοβᾶται καὶ θὰ μᾶς τἄλεγε ὅλα. Ἐνῶ τώρα ὅλοι ἔχουν τὰ μάτια τους τέσσερα καὶ φυλάγονται.

Καθὼς γύριζε, ἀπάντησε τὸ μικρὸ καπνοδοχοκαθαριστή, ποὺ τοὔδωσε τὴν πληροφορία, ὅτι τὰ κορίτσια εἶχαν γυρίσει ἀπὸ τὸν περίπατο κι' ἔπιασαν πάλι δουλειὰ στὸ ἐργαστήριο.

Ὁ Τζέκιν τοῦβαλ' ἕνα σελλίνι στὸ χέρι κι' ὕστερα ἔστειλε ἕναν ὑπηρέτη τοῦ ξενοδοχείου στὸ σπίτι τοῦ λόρδου Στάρλυ μὲ τὴν παραγγελία νὰ τοῦ στείλει δυὸ ἀνθρώπους γεροὺς καὶ ἀφοσιωμένους. Οἱ ἄνθρωποι ἔφτασαν σὲ λίγην ὥρα, γιατὶ ὁ λόρδος εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸ Τζέκιν.

Ἐκεῖνος τοὺς τοποθέτησε στὶς δυὸ ἄκρες τοῦ δρόμου, ἔστησε τὸ στρατηγεῖο του σὲ μιὰ Ταβέρνα καὶ περίμενε.

«Ὁ Τζέκιν τοὺς τοποθέτησε στὶς δυὸ ἄκρες τοῦ δρόμου...» (Σελ. 336, στ. β').

Ἔτσι πέρασε ὁλόκληρη ἡ ἡμέρα. Ὁ μορτάκος ἔβρισκε ὅτι ἡ «φάρσα» δὲν ἔπερνε τέλος κι' ἄρχισε νὰ ἀνυπομονεῖ. Ἀλλὰ μιὰ φορὰ ποὺ ἦταν καλοπληρωμένος, δὲν ἔκαμε θόρυβο, ἀλλὰ περίμενε κι' αὐτὸς ὅπως κι' οἱ ἄλλοι.

Πέρασε κι' ἡ νύχτα χωρὶς ἡ μὶς Μίλδρεδ νὰ σκεφθεῖ νὰ πάει τὴ Νταίζη στοὺς γονεῖς της. Ἤξερε πὼς γι' αὐτὴν μόνο ἕνα μέρος ἦταν σίγουρο: Ὁ Μόργος. Ἔπρεπε ὅμως νὰ μὴν ξέρει κανένας τὸ καταφυγιό της. Γιατὶ ἂν τὸ μάθαινε ὁ λόρδος Στάρλυ, μήπως δὲν ἦταν ἱκανὸς νὰ τὴ βγάλει ἀπὸ κεῖ μέσα ἢ καὶ νὰ τὴ θάψει ἐκεῖ γιὰ πάντα, ἂν ἤθελε;

Κάπου κάπου, ἡ μὶς Μίλδρεδ ἔρριχνε μιὰ ματιὰ στὸ δρόμο. Τῆς φάνηκε περίεργο, ποὺ εἶδε τὸ μικρὸ καπνοδοχοκαθαριστὴ νὰ στέκεται ἀντίκρυ στὸ σπίτι της ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ. Τί εὐχή, τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν τόση ὑπομονή!

Μὰ ἡ κεντήστρα ἦταν πεισματάρα. Ἂν ὁ μικρὸς ἤθελε νὰ κάνει τὸν κατάσκοπο, αὐτὴ θὰ τοῦ τὰ χαλοῦσε τὰ σχέδια!

Εὐθὺς μόλις ἔφυγαν τὰ κορίτσια, ἔκλεισε τὰ παραθυρόφυλλα, διπλοκλείδωσε τὴν πόρτα, ὕστερα κάθισε καὶ δείπνησε μὲ τὴ Νταίζη καὶ σὲ λίγο τὸ εἰρηνικὸ σπιτάκι ἦταν βυθισμένο σὲ βαθύτατη σιωπή.

Ὁ μορτάκος ἀπελπίστηκε πιὰ κι' ἄλλωστε τὰ μάτια του ἔκλειναν ἀπὸ τὴ νύστα. Πῆγε λοιπὸν κι' ἔκαμε τὴν ἀναφορά του στὸν ἀρχηγό του κι' ὁ Τζέκιν τὸν ἔστειλε νὰ κοιμηθεῖ. Λογάριαζε νὰ φυλάξει βάρδια μόνος του ὅλη τὴ νύχτα.

Ὁ μικρὸς κοιμήθηκε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ «φάρσα» θάπερνε τέλος τὴν ἐπομένη κι' ὀνειρεύτηκε πὼς ἔψηνε στὴ σούβλα τὸ μαχθηρὸ σκυλλάκι τῆς μὶς Μίλδρεδ.

Τὴν ἴδια ὥρα τὸ σκυλλάκι αὐτὸ φύλαγε πιστὰ τὴν πόρτα, ὅπου τὸ εἶχε βάλει ἡ κυρά του. Ἤξερε πὼς ἡ πόρτα τηςήταν γερὴ κι' ὁ Τζέκιν δὲ μποροῦσε νὰ τὴ σπάσει χωρὶς νὰ γίνει θόρυβος καὶ σούσουρο στὴ γειτονιά.

Ἀληθινά, ἡ νύχτα πέρασε ἥσυχα, χωρὶς ὁ πιστὸς σκύλλος ν' ἀνησυχήσει ἀπὸ κανέναν ὕποπτο θόρυβο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'
Ἡμέρα ὁμίχλης

Τ' ἄλλο πρωΐ, τὸ Λονδῖνο ξύπτησε τυλιγμένο σὲ πυκνότατη ὁμίχλη.

Ὅποιος δὲν ἔχει ἰδεῖ τὶς ὁμίχλες τοῦ Λονδίνου, δὲν εἶναι εὔκολο νὰ τὶς φαντασθεῖ. Δὲ διακρίνει κανεὶς τριγύρω του τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνα παχὺ γκρίζο πέπλο ὅπου κάθε τόσο ξεχωρίζει σὰν ἀκαθόριστη σκιὰ ἡ σιλουέττα ἑνὸς ἀνθρώπου, μιᾶς ἅμαξας ἢ ἑνὸς σπιτιοῦ.

Οἱ θόρυβοι τοῦ δρόμου ἔρχονται ἐξασθενημένοι μέσα ἀπ' τὴν ὁμίχλη γιατὶ ὁ ἦχος δύσκολα διασχίζει τὸ παχὺ κι' ὑγρὸ στρῶμα της.

Τὰ καταστήματα ἔχουν ἀναμένα τὰ φῶτα μέρα μεσημέρι, τὰ φανάρια στοὺς δρόμους ἀνάβουν κι' αὐτὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς τ' ἀπόγεμμα καὶ οἱ «κλίνη μπόϋς» δηλαδὴ παιδιὰ μὲ μεγάλα φανάρια ὑδηγοῦν τοὺς διαβάτες, γιὰ νὰ μὴ χάνουν τὸ δρόμο τους.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΥΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Δόλγς μάλιστα κι' ὁ Κοστὰρ κουράστηκαν τόσο, ὥστε ὁ Γόρδων ἀναγκάσθηκε σὲ λίγο νὰ τοὺς φορτώσῃ κι' αὐτοὺς στάμάξι.

Κατὰ τὶς ὀκτώ, ἀκούσθηκαν φωνὲς τοῦ Κρὸς καὶ τοῦ Οὐὲπ ποὺ πήγαιναν μπροστά. Οἱ ἄλλοι ἔτρεξαν κι' εἶδαν ἕνα μεγάλο ζῶο ποὺ ὁ Δόνιφαν τὸ ἐγκώριζε ἀμέσως: Ἦταν ἱπποπόταμος. Ἀλλὰ πρὶν τὸν πυροβολήσουν, χώθηκε πάλι στὸν πυκνὸ βόρβορο ἑνὸς βάλτου.

Οἱ μικροὶ φοβήθηκαν καὶ μόνο ποὺ εἶδαν τὸ χοντρὸ κι' ἀσχημο ἐκεῖνο ζῶο.

— Μὰ γιατὶ τὸ λένε ἱπποπόταμο, ἀφοῦ δὲν μοιάζει καθόλου μὲ ἵππο; ρώτησε ὁ Κοστάρ.

—Ἔχει πολὺ δίκιο ὁ Κοστάρ! εἶπε ὁ Σέρβης. Καλύτερα νὰ τὸν ὀνόμαζαν χοιροπόταμο. Γιατὶ μὲ γουρσούνι μοιάζει περισσότερο. Κατὰ τὶς δέκα, ἔφθασαν στὸ μέρος ὅπου εἶχαν στήσει τὴ σκηνή, τότε ποὺ κομμάτιασαν τὸ ναυαγισμένο πλοῖο. Ἀπὸ ἐκεῖ φαινόταν ἡ ἀκτή. Καμμιὰ ἑκατοστὴ φῶκες πηδοῦσαν ἀνάμεσα στοὺς ὄφελους, ἄλλες ἁλιάζονταν ξαπλωμένες κι' ἄλλες ἔπαιζαν στὸν ἄμμο.

Ἡ θάλασσα ἦταν γαλήνια. Τὰ παιδιὰ γευμάτισαν στὸ πόδι. Ἔπειτα οἱ μεγάλοι ἑτοιμάστηκαν νὰ κυνηγήσουν φῶκες. Οἱ μικροὶ θάμειναν στὸ σταθμὸ μὲ τὸ Μόκο ποὺ ἐπιφορτίσθηκε νὰ τοὺς φυλάῃ, καθὼς καὶ τοὺς δυὸ γουανάκους, ποὺ ἔβοσκαν ἥσυχα κάτω ἀπ' τὰ πρῶτα δέντρα τοῦ δάσους.

Οἱ κυνηγοί, μὲ τὰ τουφέκια τους ἢ τὰ περίστροφά τους, σχημάτισαν κύκλο ὁλόγυρα στὶς φῶκες καί, μόλις ὁ Δόνιφαν ἔδωσε τὸ σύνθημα, πυροβόλησαν ὅλοι μαζί.

«Ἀποχαιρέτησαν τοὺς συντρόφους των...»

Ὅσες φῶκες δὲν ἐσκοτώθηκαν ἢ δὲν πληγώθηκαν, ἔγιναν ἄφαντες στὸ νερό. Στὸν τόπο ἔμειναν καμμιὰ εἰκοσαριὰ σκοτωμένες ἢ πληγωμένες. Ἄρα τὸ κυνήγι ἐπέτυχε.

Ὕστερα οἱ κυνηγοὶ κουβάλησαν τὶς φῶκες στὸ σταθμό, ὅπου ὁ Μόκος εἶχ' ἑτοιμάσει ὅλα τὰ χρειώδη γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ λίπος. Εἶχε στήσει δηλαδὴ σὲ δυὸ μεγάλες πέτρες ἕνα καζάνι, γεμάτο νερὸ ἀπ' τὸ ποτάμι, κι' εἶχε ἀνάψει φωτιὰ γιὰ νὰ τὸ βράσῃ. Κομμάτιασε ὕστερα τὶς φῶκες, ἔρριξε τὰ κομμάτια στὸ καζάνι, καὶ σὲ λίγην ὥρα τὸ λίπος ἔπλεε ἐπάνω ἀπ' τὸ βραστὸ νερό. Τὸ λίπος αὐτὸ τὸ μάζευαν λίγο - λίγο μὲ τὶς κουτάλες κι' ἔτσι σὲ δυὸ ἡμέρες γέμισαν τὰ ἕξη βαρέλια. Τοὺς ἔφθανε νὰ περάσουν ὅλο τὸ χειμῶνα.

* * *

Ἐπλησίασαν Χριστούγεννα κι' ὁ Γόρδων ἀποφάσισε νὰ τὰ γιορτάσουν ὅσο τὸ δυνατὸ λαμπρότερα καὶ μεγαλοπρεπέστερα, σὰν ἀνάμνηση τῆς μακρινῆς Πατρίδας καὶ σὰ χαιρετισμὸ στὶς ἀποῦσες οἰκογένειες. Ἀναγγέλθηκε λοιπὸν ὅτι στὶς 25 καὶ 26 τοῦ μηνὸς κάθε ἐργασία θὰ σταματοῦσε γιὰ τὴ γιορτή, καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ μὲ πόση συγκίνηση ἄκουσαν τὰ παιδιὰ αὐτὴ τὴν ἀγγελία.

Τὸ πρωΐ τῆς μεγάλης ἡμέρας, χαιρέτησε τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου μιὰ κανονιά. Ἡ σημαιὰ εἶχε στολισθῇ ἀπέξω μ' ὅλες τὶς σημαῖες τοῦ πλοίου καὶ τὰ παιδιὰ ἔβαλαν τὰ καλύτερά τους φορέματα. Ἔγινε ἡ προσευχή, ποὺ ὑπῆρχε στὸ πρόγραμμα πρώτη, ἔγινε καὶ μιὰ δέηση στὸν τάφο τοῦ Γάλλου ναυαγοῦ, κι' ἔπειτα τὰ παιδιὰ ἔπαιξαν, ἔτρεξαν, πήδησαν, διασκέδασαν, ὡσότου δεύτερη κανονιὰ ἀνήγγειλε τὸ χριστουγεννάτικο γεῦμα, ποὺ ἀπὸ ἡμέρες τὸ ἑτοίμαζαν ὁ Μόκος καὶ ὁ Σέρβης.

Οἱ μικροὶ πρῶτα - πρῶτα ἔτρεξαν νὰ πάρουν θέσῃ στὸ τραπέζι, ποὺ ἦταν στρωμένο μ' ἕνα λευκότατο τραπεζομάντηλο. Στὴ μέση, σὲ μιὰ γάστρα, εἶχαν βάλῃ τὸ χριστουγεννιάτικο Δέντρο, στολισμένο μὲ μικρὲς σημαῖες καὶ μὲ λουλούδια. Λουλούδια ἐπίσης ἐστόλιζαν τὸ τραπέζι παντοῦ, κι' αὐτὸς ὁ διάκοσμος ἔδειχνε ἀκόμα ὡραιότερα κι' ὀρεκτικώτερα τὰ διάφορα φαγητά, ποὺ ἦταν πραγματικῶς ποικίλα κι' ἐκλεκτά. Γιατὶ κ' ἡ ἀποθήκη εἶχε ὅλα τἀγαθὰ τῆς γῆς κι' οἱ μάγειροι εἶχαν βάλει ὅλη τους τὴν τέχνη. Περιττὸ νὰ ποῦμε μὲ πόση ὄρεξη καὶ χαρὰ ἔφαγαν κι' ἤπιαν ὅλοι. Ἀκόμα κι' ὁ Ὑακφάνηκε εὐδιάθετος στὸ χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Στὸ τέλος ἔκαμαν προπόσεις κι' εὐχές. Εὐχήθηκαν προπάντων νὰ ξαναγυρίσουν γρήγορα στὴν πατρίδα τους καὶ νὰ ξαναϊδοῦν τοὺς δικούς των ποὺ τὴν ἴδια ὥρα θάκαναν Χριστούγεννα ὀλιβερά. Κατόπι ἤπιαν στὴν ὑγεία τοῦ Γόρδων ποὺ ἔκανε τόσο καλὰ τὸ χρέος του σὰν ἀρχηγός, καὶ στὴν ὑγεία τοῦ Μπριὰν ποὺ τόσο ἀγαποῦσε καὶ πρόσεχε τοὺς μικρούς.

Ἡ πρόποση αὐτὴ ὑπὲρ τοῦ Μπριὰν προκάλεσε μεγάλο ἐνθουσιασμό. Μόνο ὁ Δόνιφαν ἔμεινε ἀσυγκίνητος... Ἡ ἔχθρα αὐτὴ βλέπετε, ἦταν πάντα ἕνα σύννεφο στὴ ζωὴ τῆς ἀποικίας, εἰς τὴν καθημερινὴ καὶ τὴ γιορτινή...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Μιὰ πρόταση τοῦ Μπριάν.— Τηλίδι τοῦ Μπριάν, τοῦ Ζὰκ καὶ τοῦ Μόκου στὴ λίμνη. - Τὸ λιμανάκι — Μπριὰν καὶ Ζάκ. — Γυρισμός.

Τὰ τέλη τοῦ Δεκέμβρη, στὸ κλίμα ἐκεῖνο, ἦταν πιὰ θέρος. Ἦταν ὅμως καὶ καιρὸς νὰ θυμηθοῦν τὸν χειμῶνα καὶ νὰ φροντίσουν ὥστε νὰ μὴ τοὺς προλάβῃ ἀπροετοίμαστους. Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ κόβουν καὶ νὰποθηκεύουν ξύλα, νὰ ἐπιδιορθώνουν καὶ νὰ φράζουν παντοῦ τὸ ζωοτροφεῖο. Καθεμέρα ἐπιθεωροῦσαν τὶς παγίδες, τοὺς λάκκους, τὰ δίκτυα καὶ πάντα κάτι ἔβρισκαν. Ἔστηναν φρέσκο κρέας ὅσο ἤθελα, καὶ ὅσο ἔμενε τὸ ἔκαναν καπνιστὸ καὶ τὸ φύλαγαν.

Ἦταν ἀνάγκη, πρὶν ἔλθῃ ὁ χειμώνας, νὰ γίνῃ καὶ μι' ἄλλη ἔρευνα στ' ἀνατολικὰ τῆς λίμνης, γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ὑπῆρχαν κι' ἐκεῖ δάση, ἁμμόλοφοι, ἔλη, κι' ἂν μποροῦσαν νὰ βροῦν πράγματα χρήσιμα. (Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

*14 Νοεμβρίου 192**

Κάθομαι στὸ παράθυρο καὶ βλέπω στὸ δρόμο. Οἱ διαβάτες εἶναι πολλοί, τὰ φῶτα πολλά. Κι' ὅμως αἰσθάνομαι στὴν ψυχή μου κάτι βαρύ, ποὺ σκορπίζει σ' ὅλο τὸ εἶναι μου μιὰ μελαγχολία...

Οἱ σειρῆνες τῶν αὐτοκινήτων καὶ οἱ καμπάνες τῶν τραμ μὲ ἐνευρίζουν.

...Θυμᾶμαι τὴν παρέλαση... τὶ ὄμορφη ποὺ παρουσιάζεται στὰ μάτια μου!.. Πράγματα ποὺ ποτὲ δὲν τοὺς εἶχα δώσει ἐξαιρετικὴ προσοχή, μὲ πόση λαχτάρα τὰ θαυμᾶμα! Περίεργο, γιατί; Ἕνας κορμὸς ἐλιᾶς, γυμνὸς ἀπ' τὰ χρόνια στὸν ἐξοχικὸ δρόμο... ἕνα σκυλὶ ποὺ ἀλύχτοῦσε ἔξω ἀπ' τὸ καφενεῖο... τὸ σημάδι π' ἄφηκε ἕνα βαρελάτο στὸν τοῖχο τοῦ κήπου μας... Κι' ἄλλες εἰκόνες ἄπειρες...

Κι' ἡ Ἀθήνα; Ποὺ μὲ τόσες χρυσὲς ἀνταύγειες τὴν εἶχα στὴ φαντασία μου στεφανώσει; Ποὺ μὲ τόση λαχτάρα περίμενα σὰν ἕνα θαῦμα νὰ τὴν ἀντικρύσω; Μὲ τί αἰσθήματα γέμισε τὴν ψυχή μου;

...Κι' ὁ νοῦς μου πηγαίνει χρόνια πολλὰ πίσω. Ὅταν, μικρὸ κοριτσάκι τότε, ἤμενα μὲ τὴ γιαγιά μου...

Τὴν ἴδια ὥρα, τὴν ἴδια ἐποχὴ σὰν τώρα...

Ὅταν ὁ ἥλιος ἔδυε καὶ τὸ σκοτάδι ἁπλωνόταν σιγὰ-σιγὰ πιὸ νύτερο, καθόμουν κοντὰ στὴ γιαγιά, στὸν κανιπὲ κι' ὅσο σκοτείνιαζε στὴ μεγάλη ἀπέραντη τραπεζαρία τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ ἐγὼ σφιγγόμουν κοντά της... Τὸ κεφάλι μου ἀκουμπιόσε στὸ ζεστὸ χνοῦτο σάλι της, καὶ τὴ ζέση του τὴν ἔνιωθα βαθιὰ μέσ' στὴν ψυχή μου.

Ἡ ἀπέναντι καπετόδυχος φαινόταν σὰν ἕνα; μαῦρος ὄγκος στὸ σκοτεινὸ φόντο τ' οὐρανοῦ, κι' ἡ ξαναμένη παιδική μου φαντασία τὸν παράστανε σὰν κάποιο τέρας φανταστικό, σὰν κάποιο θηρίο, ποὺ βγῆκε μιὰ σαγηνὴ ἀπὸ κάποιο παραμύθι νὰ μὲ φοβερίσῃ.

Οἱ σκιὲς στὴν κάμαρα πλήθαιναν κι' ἔπαιρναν μορφὲς ἡρώων ἀπὸ παλιὲς Βενετσιάνικες ἱστορίες ποὺ ἡ πλοκή τους στεφόταν ἀνάμεσα σὲ σκοτεινὰ κανάλια, κατάμαυρες γόντολες καὶ μουντὰ μυστηριώδικα «παλάτια», ποὺ τόσο μοῦ ἄρεσαν νὰ μοῦ διηγεῖται ὁ παπποῦς...

Δὲν φοβούμουν ὅμως, αἰσθανόμουν ἐκεῖ κοντὰ στὴ γιαγιά, σὰν νὰ προστατευόμουνα ἀπὸ μιὰ ὑπερφυσικὴ δύναμη.

Ὕστερα, ἄρα τὸ σκοτάδι πλήθαινε πιὰ πολύ, καὶ οἱ σκιὲς στὴν κάμαρα γίνονταν πιὸ φοβερές, ζητοῦσα σιγά, γιὰ νὰ μὴν ταράξω τὶς σκέψεις τῆς γιαγιᾶς, τὸ χέρι της... Θεέ μου, τί μαλακό, καὶ τί ζεστὸ χέρι...

Ἀκουμποῦσα τὸ κεφάλι μου πιὸ ἀνετικά, ἔκλεινα τὰ μάτια μου... Ὅταν ἔφεραν τὴ λάμπα, ἄσπρα μὲ γλυκειὰ γνώριμη φρονή:

— Νούλα μου, ἀποκοιμήθηκες; Ἡ γοητεία τελείωνε...

Τώρα ἐξακολουθῶ νὰ βλέπω τὸ πλῆθος νὰ περνάει πολυθόρυβο καὶ πολυάσχολο, καὶ ἡ νοσταλγία ἐξακολουθεῖ μέσα μου πιὸ ζωηρή.

— Καλημέρα Ἀσπασία!..

Ἰανή

ΟΙ ΠΑΠΑΣ ΚΙ' Ο ΧΩΡΙΚΟΣ

Ἔλεγε μιὰ φορὰ ἕνα; παπᾶς σ' ἕνα χωριό, πὼς ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ κάνει κανεὶς προσευχὴ χωρὶς νὰ ἔχῃ ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ ἁφηρημάδα. Τοῦ λέει λοιπὸν ὁ χωρικός:

—Ἐγὼ μπορῶ.

— Προσκάλεσέ με, τοῦ λέει ὁ παπᾶς. Θὰ σοῦ χαρίσω ἕνα ἄλογο ἂν μοῦ πῇς τὸ «Πάτερ ἡμῶν» χωρὶς καμμιὰ ἀφηρημάδα.

— Πολὺ καλά, ἀπάντησε ὁ χωρικός.

Κι' ἄρχισε τὴν προσευχή. Ἔκλεισε μάλιστα καὶ τὰ μάτια του γιὰ νὰ προσέχῃ καλύτερα.

Ἄξαφνα ὅμως, στὴ μέση τῆς προσευχῆς, σταματᾶ.

— Θὰ μοῦ δώσῃς καὶ τὴ σέλλα; φωνάζει τὸν παπᾶ.

— Οὔτε τὸ ἄλογο, οὔτε τὴ σέλλα, γιατὶ σκεπτόσουν τὸ δῶρο κι' ὄχι τὰ λόγια τῆς προσευχῆς σου! ἀποκρίθηκε ὁ παπᾶς. Δὲν σοῦ εἶπα πὼς εἶναι πολὺ δύσκολο;...

Καΐρένα

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Γ... 3 Ἰουνίου.

Ἀγαπημένη μου Ἄννα,

Μοῦ γράφεις πὼς θὰ περνῶ καλὰ ἐδῶ ποὺ χωριό. Μὰ δὲν ξέρεις τί θὰ πεῖ νὰ εἶσαι μόνη σ' ἕνα χωριό, δηλαδὴ μόνη μὲ τὸ μπαμπά, τὴ μαμμὰ καὶ τὴν πιὸ μικρὴ ἀδελφή.

Ὅλη τὴ μέρα κάθομαι μέσα. Ὁ μπαμπᾶς μοῦ λέει νὰ βγαίνω, μὰ δὲν τὸ καταφέρνει μὲ κανένα τρόπο.

Ἡ μαμμὰ μοῦ λέει πὼς θὰ μοιχλιάσω ἀπ' τὸ νὰ κάθομαι ὅλο μέσα.

Δὲν ἀκούω κανένα.

— Τί νὰ κάνω, νὰ βγῶ;

Ἡ μαμμὰ δὲν περπατᾶ πολύ, ὁ μπαμπᾶς εἶναι στὸ ἐργοστάσιο νὰ βγῶ μόνη μὲ τὴ Λέτη; βαριέμαι. Κι' ἔπειτα εἶναι κι' ἕνας ἄλλος λόγος ποὺ δὲ βγαίνω. Οἱ χωρίτσες μοῦ κοιτάζουν σὰ νάμασταν φαινόμενα κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὰ βλέμματά τους καλλημένα πάνω μου. Θὰ μοῦ πῇς:

— Μά, καϊμένη, τοὺς χωρίτες θὰ ντρακῆς;

— Ναί, ἀγαπητή μου, τοὺς ντρέπομαι ὅπως θὰ ντρεπόμουνα καὶ κάθε ἄλλον σὰν θὰ μὲ κοίταζε μ' αὐτὸ τὸ βλέμμα.

Κάθομαι λοιπὸν μέσα καὶ διαβάζω τὰ ξαναδιαβασμένα βιβλία καὶ περμένω πῶς καὶ πῶς νἀρθῇ ἡ ὥρα ποὺ θὰ φύγουμε ἀπ' αὐτὸν τὸ βρωμότοπο.

4 Ἰουνίου.

Χθὲς σ' ἄφησα γιατὶ πήγαμε περίπατο μὲ τὴν Ἄλλη. Θὰ παραξενευτῇς μέβαια ποὺ πῆγα περίπατο καὶ θὰ ρωτήσῃς ποιὰ εἶναι ἡ Ἄλλη.

Μὴν εἶσαι τόσο ἀνυπόμονη, σιγὰ-σιγὰ θὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα.

Ἄφησα χθὲς τὸ γράμμα σου κομμένο, γιατὶ χτύπησε ἡ πόρτα καὶ ἤρθε ἕνα κορίτσι καλοντυμένο ποὺ ἀμέσως κατιλάβαινες πὼς δὲν ἦταν ἀπ' τὸ χωριό.

Μᾶς χαιρέτησε καὶ μᾶς εἶπε πὼς ἐκεῖνη ἦταν κι' ἐκείνη μόνη ἐδῶ, δὲν ἤξερε τί νὰ κάνει κι' ἤθελε νὰ γνωριστοῦμε. Δὲν ξέρω ἀπὸ ποιὸν ἔμαθε πὼς εἴμαστε ἐδῶ, ἄλλωστε δὲν μ' ἐνδιαφέρει αὐτό, γι' αὐτὸ καὶ δὲν τὴ ρώτησα. Μᾶς εἶπε πὼς ἦταν δυὸ-τρεῖς μέρες ποὺ εἶχε ἔρθει κι' ἦταν ἡ κόρη τοῦ διωκητῆ τῆς Γ'...

Ἡ ἀδελφή μου κι' ἐγὼ πετιούμαστε ἀπ' τὴ χαρὰ μας καὶ ξεκινήσαμε τὴν ἴδια ὥρα γιὰ περίπατο.

Σὲ μιὰ στιγμὴ γενήκαμε καλὲς φίλες μὲ τὴν Ἄλλη καὶ πήραμε τὸ μεγάλο δρόμο τοῦ χωριοῦ

Παρατήρησα κι' ἕνα ἄλλο ποὺ μ' ἔκανε νὰ χαρῶ. Οἱ χωριάτες δὲν μᾶς κοίτταζαν τώρα τόσο πολὺ γιατὶ μᾶς εἶχαν συνειθήσει.

Σὰν περπατήσαμε ἀρκετὰ στὸ μεγάλο δρόμο, περίφημα ἀριστερὰ μέσα σὰ χωσιὰ γιὰ νὰ κόψουμε ἐρέικα καὶ χαϊσιά. Ἀρχίσαμε λοιπὸν νὰ ρίχνουμε πέτρες σὲ χαϊσιὰ ποὺ πέφταν χάμω βροχή.

Ἀφοῦ φάγαμε πιὰ πολλὰ γέμισε καὶ τὴν ποδιά της ἡ Λέτη. Κι' πήραμε ξανὰ τὸ μεγάλο δρόμο.

Εἴδαμε μπροστὰ ἕνα κάρο ποὖτρεχε· τράξιμα νἀνεβοῦμε· ὁ ἄμαξᾶς μᾶς ἄφησε, τὸ κάρο ὅμως ἦταν γεμάτο μὲ ἁμπελόξυλα καὶ ξέρεις εἶναι γυριστά-γυριστά κι' ὅταν κάτσεις πάνω τους πονεῖ πολύ, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἔνιαζε.

Ἡ Ἄλλη κι' ἐγὼ εἴχαμε ἀνεβεῖ· ἡ Λέτη ποὺ εἶχε τὴν ποδιὰ της γεμάτη δὲν μποροῦσε νἀνεβεῖ καὶ κάμποσο δρόμο ἔτρεχε ἀπὸ πίσω.

Ὕστερα ὁ ἄμαξᾶς σταμάτησε κι' ἀνέβηκε.

Σὰ φτάσαμε στὸ χωριὸ κατεβήκαμε καὶ πήγαμε σπίτι. Τὰ χαϊσιὰ εἶχαν ζουλιχτεῖ κι' ἡ ποδιὰ τῆς Λέτης γίνηκε χάλια. Τῆς εἶπα νὰ τὴ βγάλῃ καὶ τὴ βούτηξα σὲ μιὰ λεκάνη μὲ κρύο νερό. Ἔβαλε ἄλλη ποδιά, κ' ἐπαιδὴ ἦταν νωρὶς ἀκόμα, ξεκινήσαμε νὰ πάμε ἀπ' τὴν ἀντίθετη μεριὰ ποὺ πήγαμε πρίν, ἀπ' τοὺς Μόλους.

Ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ ὁ δρόμος εἶχε δέντρα διάφορα καὶ πιὸ μέσα εἶχε ἐρεικιές· ἐνῶ περπατούσαμε, τρώγαμε, μιλούσαμε καὶ κηδούσαμε τὰ χαντάκια.

Σὰ νύχτωσε γυρίσαμε στὰ σπίτια μας ἀφοῦ συμφωνήσαμε νὰ πᾶμε καὶ αὔριο περίπατο.

Τώρα πόσο ἄλλαξαν τὰ πράγματα! Δὲν εἶμαι πιὰ ἀπελπισμένη καὶ παρακαλῶ νὰ μὴν ἔρθῃ ποτὲ ἡ μέρα ποὺ θὰ φύγουμε ἀπ' αὐτὸν τὸν ἐβλογημένο τόπο.

Σὲ φιλῶ πολὺ-πολύ...

Δάγνη

Ο ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ ΚΙ' Ο ΝΙΑΓΑΡΑΣ

Ἕνας Ἀμερικανὸς πῆγε κάποτε στὴν Ἰταλία καὶ πῆρε ἕναν ὁδηγὸ γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὰ διάφορα περίφημα πράγματα τῆς χώρας.

Ὁ ὁδηγὸς τοῦ ἔδειχνε ἀρχαιότητες, τοῦ ἔδειχνε τὰ διάφορα ὡραῖα καὶ περίεργα μέρη, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἐνδιαφέρῃ, γιατὶ πάντοτε ἔλεγε ὁ Ἀμερικανὸς ὅτι στὴν πατρίδα του εἶχαν ἀπ' ἄλλα καὶ καλύτερα.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ ὁδηγός, φουρκισμένος, τὸν πάει στὸ Βεζούβιο, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ τὸν ἐξέπληττε.

Ὁ Ἀμερικανός, ἀφοῦ κοίταξε τὸ ἡφαίστειο ἐπ' ἀρκετὴ ὥρα, γυρίζει στὸν ὁδηγὸ καὶ τοῦ λέει ἀπαθέστατα:

—Ἐμεῖς στὸ πατρίτα τὸ ντικό μας, ἔχει καταρράκτη Νιαγάρα, ποὺ μπορεῖ νὰ σβύσῃ Βεζούβιο σὲ πέντε μινούτα!

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Σαρδανάπαλος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμά, μὲ φρίκη: —Ἤιιι γιατί, Λιλή, ἔβγαλες τὰ δόντια τῆς κούκλας σου;

Ἡ Λιλή:— Μὰ γιὰ νὰ τὰ βάλω στὸ κουτάκι, ἄπως τὰ βάζει κάθε βράδυ κι' ἡ γιαγιά.

Σοφία Σταματιάδου

***

— Λοιπόν, *Ἐξάδελφε τοῦ Διαβόλου*, πῶς πηγαίνεις στὸ σχολεῖο; Εἶσαι ἀπὸ τοὺς πρώτους;

— Ἤ; Εἶμαι ἑξηκοστός... κρῶτας!

(Γεγονός) *Ἀντ. Δ. Δούκας*

***

Ἡ μαμμά: — Γιατί, Γεώργο, φωνάζει πάλι ἡ γάτα; μήπως τῆς τράβηξες τὴν οὐρά;

Ὁ Γεώργος:—Τί λές, μαμμά! ξέρεις; πολὺ καλὰ πὼς δὲν τὴν ἀγγίζω τὴ γάτα μὲ τὰ χάρια μου.

— Τότε γιατί φωνάζει;

— Νά, μιὰ πλατσιὰ τῆς ἔδωσα.

Πορφυρογέννητη

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ *συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμὴν, ὅ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινί ις. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.*

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 11 Σεπτεμβρίου 1928.

ΕΝΑ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΔΥΟ

Καθὼς βλέπετε στὴν πρώτη σελίδα, τὸ σημερινὸ φυλλάδιο ἔχει δυὸ ἀρίθμους καὶ δυὸ ἡμερομηνίες. Μὲ ἄλλους λόγους, τὸ περκσμένο Σάββατο, 8 Σεπτεμβρίου, δὲν μπόρεσα νὰ βγάλω φυλλάδιο, ἐξαιτίας τοῦ Δεκεμβρίου, ποὺ εἶχε κρεβατωμένους τυπογράφους μου, συναγερμὸς μου, ὁπαλληλοῦλοι, τοῦ γραφείου μου, ἄλφα καὶ τὸν κ. Ξενόπουλο. Κι' ἐπειδὴ δυὸ φυλλάδια σὲ μιὰ ἑβδομάδα Ὀκτώβριο δὲν γίνονται πάλι νὰ ἰδοῦ, ἀποφάσισα νὰ δημοσιεύσω αὐτὸ τὸ φυλλάδιο τῆς 8 Σεπτεμβρίου, τὸ 41, καὶ νὰ ἔλθω ἀμέσως σὲ 42 τῆς 15. Ἔτσι εἴμαι τουλάχιστο ἐνήμερη, βγαίνω σὲ ἡμέρα μου. Ὅσο γιὰ τὶς 8 σελίδες ποὺ σᾶς λείπουν σήμερα, ἐντοιχε σας καὶ θὰ ἀναπληρωθοῦν. Ἄμα, μὲ τὸ καλό, γίνουν καλὰ ὅλοι, θὰ ἐκδώσω δυὸ φυλλάδια δωδεκαλίδικα. Κι' ἔτσι ὁ τόμος θὰ ἔχῃ τὶς σελίδες του σωστές. Ὅταν εἶναι ὑγεία, βλέπετε, ὅλα διορθώνονται. Κι' νὰ δώσῃ ὁ Θεός...

ΕΝΑ ΚΑΛΟΣΣΙΚΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἀπὸ τὸν ἀγαπητό μου συνεργάτη κ. Μιχ. Σακελλόπουλο ἔλαβα τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Μάθαμε τὴν Ἀθηναϊκὴ Ἐπιτολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος μὲ τὸν τίτλο «Δημόσιος Κίνδυνος» κι' εἴπαμε τὰ διάφορα διηγήματα ἀπὸ τὴν Ἀλληλογραφία σας, πειδὴ κάποιων ἀστεῖων πειδὴ κάποιων περιοδικῶν. Ἀναμεσα στ' ἄλλα, εἴδαμε ἕνα κίνημα ποὺ ἀρχίζει: «Εἶμαι μέσα εἰς τὴν Ρώμην καὶ συγχρόνως εἰς τὴν Κῶν». Βέβαια, ὅπως εἶν' ἐκεῖ, δὲν ἀξίζει τίποτα. Ἀλλὰ κατὰ σύμπτωσιν, ἔχω ἰδεῖ τὸ ἴδιο κίνημα, ἄρτιο καὶ ὡραῖο σὲ μιὰ παλιὰ συλλογὴ σοῦ Μιχ. Κωνσταντινίδη μὲ τὸν τίτλο «Νεοελληνικά». Βέβαι ἀπὸ τὰ ὡραιότερα αἰνίγματα ποὺ ἐδιάβασα καὶ ἀγαπήθηκε στὸν I. N. Ραγκαβῆ. Γιὰ περιέργεια, σᾶς τὸ ἀντιγράφω ὁλόκληρο:

Εἶμαι μέσα εἰς τὴν Ρώμην,
καὶ συγχρόνως εἰς τὴν Κῶν
διατρίβω εἰς Μωρέαν,
εἰς Ρωσσίαν κατοικῶν.
Εἰς τὸ δῶμα σου συχνάζω,
εἰς τὸν οἶκον σου ποτέ.
Εἰς τὸν τριήχηλον δεμένον
μὲ κραταιοὺς οἱ πολῆται.
Ἐγὼ ἄφυχον μὲν εἶμαι
καὶ χωρὶς ἀναπνοήν,
Ὅμως εἶμαι ἀναγκαῖον
εἰς ἑκάστου τὴν ζωήν.
Ζῶ μακρὰν ἀπὸ τὰ δάση,
πλὴν μὲ ζῷα κατοικῶ.
Εἰς τὴν γῆν ποτὲ δὲν εἶμαι
πλὴν μ' ἀνθρώπους συνοικῶ.
Ὅπου ἡ πτωχὸς ἡ γέρων
ἀδιατάκτως προχωρῶ.
Ἂν δὲ πλούσιος ἢ νέος
παρευθὺς ἀναχωρῶ.
Εἰς τὸν κόσμον δὲν μ' εὑρίσκεις
ὅσον καὶ ἂν στοχασθῇς,
Πλὴν ἂν εἶναι φῶς μὲ βλέπεις
εἰς τὸ μέσον παρευθύς.
Εἰς τοῦ κώνωπος τὸ σῶμα
εὐρυχώρως αἰσχωρῶ,
ἐνῷ εἶμαι τόσον μέγα
ὥστε ὅλο' εἰς τὸ πᾶν χωρῶ.
Τί, ἀκόμη δὲν μ' εὑρίσκεις;
τί, ἀκόμη ἀπορεῖς;
Εἰς τὸ στῶμα σου νὰ μ' εὕρῃς
χωρὶς κόπον εἰμπορεῖς.
Πῶς εἰς ἔκτασιν τοσαύτην
ἀναγνώσεται σὲ κιγῶ;
Εἰς τὴν γλῶσσαν σου ἐπάνω
αἰωνίως τριγυρνῶ.

(Τὸ γράμμα ω.)

Ὅσοι οἱ μικροὶ περιοδικογράφοι εἶχαν συγχρόνως καὶ κακοὶ διακτυπωτικοί. Ἴσως αὐτὸ εἶναι τὸ χαρακτηριστικώτερον ἀπὸ τὴν ὅλη τους....

Μιχ. Δ. Στασινόπουλος

Πραγματικῶς, τὸ παλαιὸ αὐτὸ Αἰνιγμα τοῦ Ραγκαβῆ εἶναι πιὰ κλασσικό. Καὶ πολλὲς φορὲς ἀντιγράφθηκε ἢ διασκευάσθηκε ἀπὸ μεγάλους ἢ μικροὺς αἰνιγματογράφους. Ὅ,τι κι' ὁ ἄξιζε τὸν κόπο νὰ τὸ ἰδοῦμε μιὰ φορὰ κι' ὁλόκληρο.

Δούλη Δωδεκάνησος, πολὺ ἐν διαφέροντα αὐτὰ ποὺ γράφεις γιὰ τὴ μελοτσορα καὶ λυποῦμαι ποὺ τὰ λαβαίνω τόσο ἀργά. Ἐλπίζω νὰ μὴν κάμῃς πάλι ἑνιὰ μήνες νὰ μοῦ γράψῃς. Σοῦ ἐστειλα τὸ βραβεῖο σου καὶ σοῦ εὔχομαι κι' ἄλλα...

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, *Γεώργιε Ν. Πέτρο*. Νά, κι' ἐγὼ βλέπω ὅτι ἔχεις μεγάλη κλίση στὴ Φιλολογία καὶ καλὰ θὰ κάμῃς νὰ σπουδάσῃς κάτι τὴν ἐπιστήμη. Ἀκόμα, σὰ φιλόλογος, μπορεῖς νὰ δίνῃς ὅλη σου τὴν προτίμηση στὴν καθηρεύουσα. Τὸ ζήτημα θὰ ἦταν ἄλλο, ἂν εἶχες κλίση στὴν ποίηση στὴ λογοτεχνία.

Ὢ! περνοῦν τὰ χρόνια, *Παν ταχοῦ Παρών!* Ἂν δὲν μοῦ ἔγραφες πὼς εἶσαι συνδρομήτρια ἀπὸ τὰ 1922, θὰ ἔλεγα πὼς χθὲς μόλις ἔλαβα τὸ πρῶτο σου γράμμα. Ἀλλὰ γιατὶ λές ὅτι τεμπελιάζει κανείς ὅσο μεγαλώνει; Σὲ αὐτὰ τοναλάχιστο βλέπω τὸ ἐναντίον: Μ' ὅλες σου τὶς ἐπιστημονικὲς ἀσχολίες, συχνὰ μὲ θυμᾶσαι. Κι' εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη γι' αὐτό.

Τζίνα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, εἶδες, σοῦ ἐνάρεσε. Χαίρω ποὺ εἶσαι τώρα καλά. Ὄχι, ὁ συναγερμός; ποιὸς κ. Μ. Σταυρόπουλος δὲν εἶναι ἀξιωματικός τοῦ Ναυτικοῦ εἶναι διδάκτωρ τῆς Νομικῆς καὶ ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου ἀποσπασμένος στὴν Ἀεροπορική Ἀμυνα. Ὅσο γιὰ τὸ γράμμα σου, ἐγὼ τὸ βρίσκω πολὺ αὐναγνωστο.

Ἠμαρυλλίς, σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ βραβεῖο σου στὸ φιλολογικὸ διαγωνισμὸ τοῦ Σχολείου σου κι' εὔχομαι σὲ αὐτὰ. Χαίρω ἀκόμα ποὺ σ' ἐνθουσίασε τόσο τὸ Πέντελο καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία. Χαρτὶ λύσεων καὶ Μ. Μυστικὰ σοῦ ἐστειλα.

Τὸ *Πηλιορείτικο Κεράσι* μοῦ γράφει: «Εἶδα τὸ τέλος τῆς Ρήνας καὶ τῆς Μαρίνας, μὰ δὲν τὶς λυπήθηκα καθόλου ποὺ τὶς ἔφταναν οἱ καημοῦλες. Ἔτσι, φαντάζομαι, κι' ὅλα τὰ παιδιά. Μὰ εἶναι ζήτημα; Τέτοια ἐλεεινὰ κορίτσια, τέτοιο ἐλεεινὸ τέλος; ἔπρεπε νὰ λάβουν...

Τὸ *Κρητικόπουλο* πικραίνεται ὅτι τὰ Διαπλασάκια δὲν ἀποκρίνονται μὲ προθυμία σ' ὅσες μεταξὺ ὧν Διαγωνισμούς. Ἐξήτησε π. χ. ἀπὸ 100 ἀπάντηση στὸ Διαγωνισμὸ τοῦ ΚΙΓ' 503, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε παρὰ μόνο ἀπὸ δυό. Ἔτσι, λέει, κανένας δὲν θὰ προκηρύτεται πιὰ Διαγωνισμό, ἀφοῦ θὰ ξέρῃ ὅτι θὰνταγκαλθῇ νὰ τὸν ἀκυρώσῃ ἐλλείψει ἀπαντήσεων.—Ἐ αὐτὸ πιὰ τί νὰ πῶ; Μπορῶ νἀνταγκάσω τὰ παιδιά μου νἀπαντοῦν σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἰδιωτικοὺς Διαγωνισμούς; Οὔτε γιὰ σοῦ, δικούς μου δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάμω.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἐστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἄμιλλα, Σοφία Σιαμπατιάδη, Εὐαγγελία Ν. Μάργαρη, Ἐλαφίνα, Ἔξυπνη Γατούλα, Ἑλένη Κόλμαν, Ἠλιόλουστη, Κύριος Χ., Ἄγνωστη, Ζακυνθινὸ Μενεξεδάκι, Μεγάλη Ἑλλάς, Ἀριστομένης Δυλουμάκης, Παρηγοριά, Πάνθεια Ἀβραδάτου, Σιφομάχος, Ἤβη, Μοιραῖο Ἀκρογιάλι, Ἰζόλδη, Ἀάφνη, Μοναστήρι Δαλος, Λεσβιόπουλο, Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ, Ἀνεμώνη, Γαλοσίνα, Μῆλο Φιρίκι, Σανθὴ Γαλανομάτα, Γλυκειὰ Χαραυγή, Δικηγορίνα, Ἐθνικὴ Πίστις, Ἀκακία, Ὑβόννη, Ἐλιάνα, Μεγαλόπρεπη Ἴδη, Μύρτος, Φοιτήτρια, Ρίμα Πούμπουρα, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Χρυσάνθεμον, Ἀνεμάνη τοῦ Βουνοῦ, Ὀλόχρυσο, Γυναίκα Σπάρτη, Νεᾶνις τοῦ Ἰονίου, Περικλοκάς, Νερόμυαλος* καὶ... καὶ... Νὰ ἰδῶ τώρα σὲ πόσους θὰ μπορέσω νἀπαντήσω στὸ ἑρχόμενο. Μιζεύθηκε, βλέπετε, σ' ἕνα φυλλάδιο δυὸ ἑβδομάδων ἀλληλογραφία. Ὡσ-ε ὑπομονή...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Παρομοίαζ-Ἀνέκδοτα» τοῦ *Παρνήσιου*, Νέοτιμα, ἀλλὰ ὄχι ὅλα γιὰ παιδιά. Ἡ παιδαγωγική, νὰ ποθμε, λαογραφία εἶναι πολὺ δύσκολο πρᾶγμα!—Ἐ Ἀνέκδοτα» τῆς *Μαϊμοῦς τοῦ Κωλέττη*. Μὲ τὸν παπᾶ καὶ τὸν κλέφτη, γνωστότατο. (Τὸ ἄλλο ὅμως, «Τένεδο», ἀνεκρίβη). —«Ἀγάπη Ἀχέπα» τοῦ *Ἀστέρος τοῦ Αἰγαίου*. Ἀτεχνοτατίχνι.—«Μάτια» τῆς *Μαγεμένης Νεράϊδας*. Καλό, ἀλλὰ ἤθελε περισσότερη ἀνάπτυξη. Γιὰ τὰ μάτια θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ γράψῃ ὁλόκληρο βιβλίο, καὶ πάλι νὰ μὴν τὰ πῇ ὅλα. Φαντάσου λοιπὸν ἐσὺ λέει τίποτα σὲ δέκα ἀράδες.—«Τὰ πουλιὰ» τῆς *Ἀκτῖνος Ἡλίου*. Ἔχει ὡραῖες παρατηρήσεις ἀπὸ τὴ φύση, ἀλλὰ τὸ σόγκολο χαλάνει. Στὴν ἀρχὴ μιλάνε, τὸ θέμα τῶν πουλιῶν ποὺ μιλάνουν γιὰ ἕνα ἀπειρί, δὲν δικαιολογεῖ τὶς σκέψεις ποὺ ἐπιθέτονται κατόπι, ὅτι δηλ. τὰ πουλιὰ εἶναι ἄθῶα, ἀμέριμνα, ὕφος κτλ. Ἀπογυπτίας, περιμένει κανεὶς νἀκούσῃ ὅτι κ' αὐτὰ ἔχουν τὶς ἔννοιες τους, ὅτι κ' αὐτὰ κάνουν τὸν σκληρὸ ἀγῶνα τῆς ζωῆς (ποὺ εἶναι κι' ἡ ἀλήθεια) ἀφοῦ τὰ βλέπουμε νὰ πολεμοῦν γιὰ ἕνα σπειρί σιτάρι. — «Τί εἶπεν ὁ Κύριος» τοῦ *Ἀτρομήτου Κρητός*. Νόστιμο, ἀλλὰ κάπως ἀσεβές. Δὲν κάνει γιὰ παιδιά. —«Ἐντυπώσεις γιὰ τὸ Πάσχα» καὶ «Μιὰ κακὴ πρᾶξις» τῆς *Σακουστῆς Νερᾴδας*. Παράκαιρο πιὰ τὸ πρῶτο. Τὸ δεύτερο, ἔχει μὲν ὡραῖο θέμα, ἀλλὰ δὲν εἶναι γραμμένο τεχνικά. Ἡ μετάνοια τῆς Μαρίκας ἔρχεται ἀπότομη. Δὲν μπορεῖ νὰ ἀλλαχθῇ ἀμέσως «καθὲνα» μόλις ἔφαγε τὰ κουλούρι τοῦ Πάσχα ἐπειδὴ ἦταν Μεγάλη Παρασκευή. Γιὰ θὰ αἰσθάνεται πρῶτα. Κι' ἔπειτα, σιγὰ-σιγά, ἡ τάξη θὰ τὴν ἔφερνε στὴ μετάνοια καὶ στὴν ἐξομολόγηση.— «Τὰ βιβλία» τοῦ *Λετοῦ*. Καλὴ ἡ ἰδέα, ἀλλὰ ἄτεχνο τὸ γράψιμο. Ἡ χ. βιβλία σκορπισμένα ἁπανοῦ σ' ἕνα τραπέζι δὲν μποροῦν νὰ παρακολουθοῦν μὲ κάποιους σίτου σπαρμένους στὸν ἀγρό. Οὔτε οἱ δυὸ εἰκόνες μοιάζουν, οὔτε τὸ ἴδιο νόημα ἔχουν. Ποῦ τραπέζι μὲ βιβλία, καὶ ποῦ σπαρμένο ἀγρός! Ἀλήθεια, τὰ βιβλία μποροῦν νὰ περπατοῦν ποὺ βλασταίνουν, ἀλλὰ ὄχι στὸ τραπέζι: στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου.—«Πυρκαϊὰ - Συνειδησις» τοῦ *Στύρου*. Πρῶτα ἀκαταλλήλο. Δὲν γράφουμε γιὰ φοιτιάδες ποὺ καταφεύγουν στὰ βουνά, ἔστω κι' ἂν ἐκεῖ-πέρα μεταγειώνουν. Δεύτερο, ἀκαταπόητο. Δὲν φτάνεται ἡ σχέση μεταξὺ πυρκαϊᾶς καὶ συνειδήσεως. Ὅσα συναδιάονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Υἱὸς τῆς Νυκτός, ἀ. (ΠΒ). Καμέλια, κ. (ΚΤ). Λαίδη Γουένεμ

την τῆς Μήλου (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ἤμουν τόσο βέβαιη πὼς δὲν μὲ εἶχες ξεχάσει! ὄχι, δὲ μοῦ ζῆτησε κι' ἐσὺ νὰ στείλω!) *Ἄνναν Π. Δεύκερη* (καλὸ φαίνεται τὸ γράμμα σου, μὰ ποῦ νὰ τὸ διορθώσω καθὼς εἶναι γραμμένο μὲ ξέθωρο κόκκινο μολύβι· γράψε μου, παιδί μου, μὲ μαῦρο ζωηρό!) *Μικρομέγαλην* (βέχομαι, μὲ τὶς θερμότερές μου εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή σου· δὲν χάνεις τίποτα· νὰ σημειώσῃς κι' αὐτὰ τὰ τυπογραφικὰ λάθη!) *Ἀκούρδιστο Ρολόϊ* (δι' ὧ ἀ ποὺ μοῦ γράφεις, ὥρατε· ἀλλὰ καὶ σένα θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μετατιχειρίζεσαι πιὸ μαῦρο μελάνι· πονάρεσκα πολὺ ὡς νὰ διαβάσω τὸ γράμμα σου!) *Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο* (νὰ σοῦ φιλήσῃς τὸ ἀδελφάκι· τί ἐρώτηση ὅμως εἶν' αὐτή· στὸ τέλος; λίγοι Ἀλεξανδρινοὶ ἔχουν βρυθεῖ ὡς τώρα σὲ διαγωνισμούς μου;) *Κάρμεν Σύλβα* (ὄχι, ὐ Δ. Π. δὲν εἶναι· νὰ γράψῃς ἀπὸ περιοδικὸ αὐτὸ γιὰ τὴν ἀσυστολη λογοκλοπία!) *Ἅγιν Βούλγαρην* (χαίρω πολὺ· τὸ ψευδώνυμο ποὺ θέλεις εἶναι ἐλεύθερο, ἀλλὰ πρέπει νὰ σταθῇς· 10 δραχμὲς γιὰ νὰ σοῦ τὸ ἐγκρίνω!) *Εὐβοϊκὴν Ἀκτὴν* (ἔφθασεν ἐγκαίρως!) *Διάναν* (δὲν ξέρω τί γλῶσσα μιλοῦσαν ὁ Ἀδὰμ κι' ἡ Εὔα! ἡ Ἀγγελία κάνει δρ. 8,20!) *Ἀνέσπερην Εὐτυχίαν* (καλὸ ταξίδι!) *Ἀτρύμητον Κρῆτα* (βρισιὰ ἔστειλα!) *Γ. Λυκούργην* (ἂς συγχαίρω γιὰ τὸν προδιάθεσμό σου στὴν Α' τοῦ Γυμνασίου κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια!) *Ἀττὰρ* (τὰ φυλλ. 38-40 ζήτησέ τα ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖο, γιατί ἀστάλησαν στὴν παλιὰ διεύθυνσή) *Γλυκεῖαν Πατρίδα* (λυσσχ. ἔστειλα· στὴ διάσωσή σου ὑπόλοιπο δρ. 6,50) *Τρελὴν Πεταλουδίτσαν* (μὲ τὸ ὑπόλοιπον ἔστειλα 5 τετράδια Μ. Μουτικῶν!) *Αἶναν Δρύσου*, *Ἀντ. Μπεγέλην*, *Βαρῶνον Παμμερσὺ* κτλ. κτλ.

Παρφυρογέννητην, *Νίκον Τσανσμάγκον*, *Μοκοκὸ* ἔστειλα.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10 Σεπτεμβρίου* θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 24ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 15 Νοεμβρίου.

621. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο μου μιὰ πρόθεση,
Τἄλλο μου ὅ,τι ἔχεις πάρει...
Καὶ τ' ὅλο μου μυστήριο
Ποὺ δίνει θεία χάρη.

Τζὰν Π. Μανιατόπουλος

622. Συλλαβόγριφος

Φοινίκες μὲ τὸ πρῶτο μου,
Τὸ ἄλλο σὲ χτενίζει·
Τ' ὅλο, ἀπ' τὸν ἥλιο ἐρχόμενο,
Θερμαίνει καὶ φωτίζει.

Πέτρος Ριονσαΐ

623. Ἀναγραμματισμὸς μετὰ Τογογρίφου

Ἀναδεύω κάποιο ρῆμα
Σχετικὸ μὲ τὴν ἀρχή
Καὶ τὸ κάνω παιγνίδημα
Μιὰ κοινότατη βαφή.
Ποὺ τὸν τόνο κατεβάζει
Καὶ ἁπρόοπτα χλομιάζει.

Τζάκ

624. Τσιγκρίφας

Ἀπόκτημα τοῦ νοῦ πολὺ μεγάλο,
Μὲ τί' ὄνομα γνωάνετο ἂν' τὰ [κοινό,
Τὸν τόνο μόνο ἀλλάζει, τέλος' [ἄλλο,
Καὶ βαλκανεία προτεβουσα [γεννᾷ.

Νερσάϊδα τοῦ Γιολοῦ

625. Ψαροκόκκαλον

* * * *
* * * *
* * * *
* * * * * * *
* * * * *
* * * *
* * * *

Ν' ἀνακαλυπτοσυβοῦν οἱ *ἀκερίσκοι* διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκονται κατὰ σειρὰν: ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, ὁπλον ἀρχαίων ἢ ἀγρίου, χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, φυτὸν χρησιμεῖον καὶ ὡς σύμβολον, φρικτικόν, ἀρχαῖος βασιλεύς, διουνητικὴ διαίρεσις, κριτὴς τοῦ Ἅδου.

Ἀνδαλουσία

626. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 1 5 6 7 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
2 6 3 4 = Λένδων
3 4 7 1 3 7 = Λέθη;
4 7 1 3 7 = Μέρος τῆς παντο-
5 1 2 3 4 5 = Ὄνομα ἑβραϊκὸν
6 2 4 5 4 = Τὸ βλέπειν
7 4 5 6 7 = Νῆσος

Μοιραῖο Ἀκρογιάλι

627. Γριφώδης Ἀριθμητική

Τὰ θαύματα τοῦ κόσμου + αἱ αἰσθήσεις + αἱ ἥπειροι + αἱ ὁκοστάσεις τοῦ Θεοῦ + αἱ ὧραι τοῦ ἔτους· τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου.

Μπεμ

628. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὰ κρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν κτηνόν:

1, Μυθικὸς ὁριώτατος ἔρηβος· 2, Ἀρχαῖος ζωγράφος· 3, Βασιλοπούλα θηβαϊκή· 4, Μοῖρα· 5, Ἀρχαῖος θεός.

Γαλάτεια

629. Ἑλληνοσύμφωναν

π - αι - σει - αι - κι - ου - αιους - ο - αιους - αι)

Λουλεὺ Μ. Ἁρμάου

630. Γρῖφος

ι		κι	κι
ι	ι	κι	κι
	1	κοντὰ καὶ	κι κι
ι	ι	κι	κι
	ι	κι	κι

νοῦν 100.

Κωνστ. Π. Ξένος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

631. Mélogramme

Changer une tête trois fois
Et, de l'épouse d'un roi,
Voici un fleuve de France,
Un synonyme de chance
Et encore de souffrance

Κόκκινη Μιραμπὲλ

632. Cryptogramme

1 2 3 2 4 5 6 7 8 = Poète français.
2 6 3 8 4 = Verbe.
3 2 4 3 6 5 8 = Ustensile.
4 8 7 7 8 = Animal.
5 2 6 7 8 = Revivalu franç.

6 1 8	= Terme géogr.
7 8 4 8 5	= Dieu marin.
8 5 6 7 7 8	= Saint martyr.

Ἐξυπνη Γαλατεῖα

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

τῶν Πν. Ἀσκ. τῶν φύλ. 26 καὶ 27

387. Φωτεινὸς (φῶς, σί, ἴν, ὡς.) —388. Ἰὼ (ἰῶ, ὁ.) —389. Λάρος· φάρος.—390. Ἰάσων - Αἴσων.

391. Σ Ι Ν Ι Π
Σ Υ Λ Λ Α
Σ Ε Ρ Α Π Ι
Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ
Σ Ι Μ Ω Ν Ι Α Π Σ
Σ Τ Η Σ Ι Χ Ο Ρ Ο Σ

392. ΟΥΓΓΑΡΙΑ (ὑγρά, γάρ, ἀργύρια, Ρίγα, Ἰούλ) — 393-397. Διὰ τοῦ Β: *βουλή, βοῦς, βαφή, δίβολος, βωμός.* —398. Ἀνδρομάχη. Ἀνδρομέδα, Ἀνδροκλῆς.—399. Ἀρκὸς πεποίησε πᾶς ἄνθρωπος ξυλάκι τσι. — 400. *Ἡ Διάπλασις διδάσκει καὶ τέρπει.* (ἡ διὰ πλὰς εἰς 402. N A P O L E O N διὰ, ἀπαί. G O S I E R κέτερ, πί,) I P —401. Tra T H duction - E E tradition R E

403, Σολομὼς (σόλ, ὁμως.) — 404, Λίζνος· ἴζνος. — 405. Πεϊκη - Λεϊκη.— 406. Ὁ πετεινός, τὸ πετεινόν. — 407.

Α
Σ Η Σ
Μ Ω Μ Ο Σ
Σ Ο Υ Ν Ι Ο Ν
Φ Υ Λ Α Θ Ξ Η Ρ Α
Κ Υ Κ Λ Ο Σ Τ Ο Μ Ο Ι

408. ΠΡΑΚΛΕΙΤΟΣ (Ρέα, Ἀμαράτ, Κάλαϊς, Λέρος, Ἔρρικος, Ἴσις, Τρίλλιες, Ὀράτιος, Σηστός.)—409. *Χιλιοτρύπητ' ἀλογήνι - μὰ σταλιὰ νερὸ δὲ χύνει* = τὸ ἀφρογγάρι. ('Η ἀνάγνωση ἐκ τῶν κάτω βουστροφηδόν.) —410. ΜΑΞΙΜΟΣ - ΣΕΝΕΚΑΣ (Με Σολόγγιον, Ἀχιλλεὺς, Ξε Νοιρὸν, Ἰμέρα, Μύκης, Ὀνάγρος, Σο-Σάνης.)— 411-414. Βουλγαρία (ἡ Ρουμανία), Οὐρανία, Οὐρανία, Οὐαλλία. — 415. *Ἐξ ἰδίων τά ἀλλότρια.* (Ἐξ ἐδῶ, ὄντα, ἄλλο τρία. —416. Boisseau (bois,seau) —417. Milan.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀναγκαία.

———— |ΚΙΓ' — 701| ————

Διαπλασοπούλες-ες, δεχθῆτε τὸν φιλικὸ χαιρετισμό μου. Τὰ τετράδιά σας δόθηκαν σὲ μὲ εὐχαριστήσαν πολύ. Ξυνοσοπούλι, Ἀνεμώνη τοῦ Βορυνοῦ περιμένω διεύθ. μας. Δ/σις: Κουμουνδούρου 3, Βόλος. ΙΣΟΛΔΗ

———— |ΚΙΓ' — 702| ————

Βιολιστάκι, Ἀρλεκίνε, μὰ μήπως εἶπατε μεῖς ὅτι Βιολιστάκι εἶν' ὁ Ζουλίας καὶ Ἀρλεκίνος ὁ Παιδόπουλος; Νομίσατε... Ἀρλεκίνος εἶν' ὁ Ζουλίας καὶ Βιολιστάκι ὁ Παιδόπουλος.

Γιγαν, μὰ ποιὰς λαιὰν εἶσαι;

Τρελλοκόριτσα, Ζοζεφίνα

———— |ΚΙΓ' — 703| ————

Ζητῶ τετραλάκια ἀπὸ τὸ Κελουδένιο Τριαντάφυλλο, Γιοῦ-Γιοῦ. Κύριεν Χ καὶ λοιποί. Δ/σις μου: κ. Γ. Μαμάκην. Ἡράκλειον Κρήτης. ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

———— |ΚΙΓ' — 704| ————

Ἡ Ἀνέσπερη Εὐτυχία εὐχαριστεῖ θερμὰ τοὺς φίλους-ες της. Διακόπτει παρὰ τὴν θέλησίν της ἀλληλογραφίαν.

———— |ΚΙΓ' — 705| ————

Προτιμῶντας στὸ Διαπλασόπουλο, χαιρετῶ, ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετράδια μὲ ὅλους ἐξ Ἄρλις Δημητίων Ἀρχιμήδην, Βασιλίσσης Ἀμαλίας 18, Κηφισιά. ΞΙΦΟΜΑΧΟΣ

———— |ΚΙΓ' — 706| ————

Διαπλασόπουλα-ες, θὰ μᾶς κάνετε εὐτυχισμένες χαρίζοντάς μας τετράδιά σας καὶ ἀκριβούλες σας. Στεῖλτε: Δωροθέαν Κανταρτζόγλου, Κασσάνδρου 57, Θεσσαλονίκην. Εὐστάνη Νερσάϊδα
Μελαχρινὴ Νερσάϊδα

———— |ΚΙΓ' — 707| ————

Ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλες καὶ μὲ Μαγεμένη Βοσκοπούλα, Τσαΐχτρια καὶ Ἰσπανιόλα (ΚΙΓ'—474) ΙΩΑΝΝΑ

———— |ΚΙΓ' — 708| ————

Χαιρετῶ τὸν Διαπλασόπουλο, ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους. Γαλανεμάτα, Κοῦπλα τοῦ Χαριεσᾶς στέλνω καὶ περιμένω δικά σας Μ. Μπατικά.

Λαΐδη Γαϊτσαμ

———— |ΚΙΓ' — 709| ————

Λάφι τῆς Ἀρτέμιδος, ἔλαβα καὶ ἔστειλα, ἀλλὰ δὲν εἶμαι κορίτσι. Μακεχὸ

———— |ΚΙΓ' — 710| ————

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μπατικὰ μὲ ὅλες τὶς Διαπλασοπούλες. Δ/σις: (ΚΙΓ—563). Ἀρτεμὶς, παππᾶρα πάλιν. Ἐλιάνα

———— |ΚΙΓ' — 711| ————

Κλήρωσις Λαχείου Συλλόγου Ἱεροσολυμιτῶν. Κερδίσαντες δραμῆμοι: 106-49 11-23 - 103 - 17-22 — 10 — 104 — 34-99—100. Στεῖλατε ταχυδρομικά

Ἡ Ἐφαρμοστικὴ Ἐπιτροπή

———— |ΚΙΓ' — 712| ————

Πῶσοι δὲν θὰ πλησιάσῃ χαρὰ ὁ Μάρκος, ὅταν δέχονταν ν' ἀνταλλάξουν Μ. Μπατικὰ καὶ κάρτες, ἐκάμπα καὶ ν' ἀλληλογραφήσουν μαζί του οἱ: Νικηφόρας, Μπεσέτα, Ἀνατόλιος, Τυχὴ τῆς Ἀετοῦς, Μιμόζα, Διλάντα, Λέλιτς, Λιλιάνα, Τριελλὸ Φαντάσμα, Ἀετάνια, Τζοϊντα, Μαριέλλα, Βραζιλιανοῦ Γιοῦ, Θέσπις, Ροΐτα, Ἄμλετ, Βοδιλια, κι' ἄπει ἄλλοι θέλουν! Νὰ περιμένω: Δρὰς τοῦ: (ΚΙΓ—109)

———— |ΚΙΓ' — 713| ————

Ἀγαπητικὸ Ἀετάρα, Γαλάτεια, Μελαχρινοῦλα, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὶς εὐχές, ἀλλὰ ἐυρτάζω τὸν Νοέμβριον.

Σαμιωτοπούλα

———— |ΚΙΓ' — 714| ————

Διαπλασόπουλα-διαπλασόπουλες. Θὰ θελήσετε νὰ μοῦ χαρίσετε ἕνα τετραδιάκι σας; Νὰ περιμένω; Ἀπαντῶ γοήγορα. Τελεσίλλα, τόσο γρήγορα ἐχεργᾶς; Ἀκακία, ἡ καλοκαιρινή μου ἀπόλαυση εἶναι; Ἀρπαλίκον Μενούτιν Ἀνώτερα Σπάρτης, διὰ ΓΕΝΙΚΑΙ ΣΠΑΡΤΗ

———— |ΚΙΓ' — 715| ————

Ἀνταλλάσσω Μ. Μπατικὰ μὲ ὅλους-ες Δ/σεις: Ἀβδιάνιον Κωνσταντινίδην Διὰ Κ. Α.Δ. Κόμης τοῦ Ἀθμόνευ

———— |ΚΙΓ' — 716| ————

Μπάμπ! Βοσπορίτης-Δάφναγλου, Πέτρος Ριονσαΐ—Περσεὺς Ἀθηναῖος. Ἀετὸς τοῦ Πόντου

———— |ΙΧ — 717| ————

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΕΙΣ—Κόμιεν Σύλβα—Τσαΐα Ἀποστολίδου, Σ' ἄρεσε: Πηλιορείτικο Κεράσι

———— |ΚΙΓ' — 718| ————

Ζαρζέττα, Μαριόλα Περγαντή, μᾶς θυμᾶστε; Ἐμεῖς σᾶς θυμόμαστε.

Μήδεια, Ἀγράπιελη, Πηλιορείτικο Κεράσι, Χρυσάνθεμον

———— |ΚΙΓ' — 719| ————

Σκέρτσα Ραδοπέταλα, εὐχαριστῶ πολύ, ἡ ἀγορὰ ἔγινε ὁρκάτα.

Τρελλὴ Πεταλουδίτσα

———— |ΚΙΓ' — 720| ————

Φεύγοντας, ὁ ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ, ἀπρόπατα, γιὰ τὰ δάδη τῆς Ἀφροδίτης καὶ πακύνοντας κάθε ἀλληλογραφία καὶ μὴ βρίσκοντας καιρὸ μοῦ ἀνέβασε νὰ στείλω ἕνα χαιρετισμὸ σ' ὅλο τὸ Διαπλασόπουλο, ἐξυπνώντας μ' ἐκείνους ποὺ τοῦ στείλαν κάρτες κι' ἐπιστολές. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστεῖ τὴν ΑΓΡΙΠΠΙΝΑ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΔΑ διὰ τὰς θερμὰς της εὐχάς. Εὐχηθῆτε του, καὶ αὐτὸς παλιά, ΜΑΖΙ ΜΟΥ, καλὸ ταξίδι, καὶ κάθε ἐπιτυχία στοὺς σπουδές του!

ΑΡΕΜΩΝΗ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

———— |ΚΙΓ' — 721| ————

Γιατί, παιδιά, περιφρονεῖτε τὴν ΑΝΕΜΩΝΗ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ μὴ στέλλοντας τὰ Μ. Μπατικά σας;

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἑξατετραμήνου 2 1/2 κόνγας
Καὶ τὰ ἑνιαυτὰ δωδεκαπέλιδα φύλλα ἐκτὸς δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παρακαταθήκη εἰς τὸν χῶρον ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς ταῖς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὴ 30. Ἐξάμηνος δραχ. 15. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Κύρνου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθενεῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 22 Σεπτεμβρίου 1928* *Ἔτος 50ὸν.—Ἀριθ. 43*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὴν ἡμέρ' αὐτή, ἡ ἀμίχλη ἐρχόταν ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ γινόταν ὥρα τὴν ὥρα πιὸ πυκνή. Ὡστόσο ἡ κυκλοφορία δὲν εἶχε σταματήσει καὶ πίσω ἀπὸ τὸ θαμπὸ μισόφωτο ἀκουγόταν βουερὴ κι' ἀκαθόριστη ἡ κίνηση τοῦ δρόμου.

Χωρὶς νὰ λογαριάσει τὴν κακοκαιρία, ἡ Τζέννη ξεκίνησε νὰ πάει στῆς μὶς Μίλδρεδ, καθὼς τῆς εἶχε παραγγείλει μὲ τὸν Τζόε.

Περιττὸ νὰ περιγράψουμε τὴ χαρά της, ὅταν εἶδε τὴ Βιολέττα καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της. Ἀνέβηκαν ὕστερα κι' οἱ τρεῖς στὸ δωμάτιο τῆς μὶς Μίλδρεδ γιὰ νὰ μιλήσουν ἐλεύθερα.

Ἡ Τζέννη πάγωσε, ὅταν τῆς διηγήθηκαν ὅσα εἶχαν γίνει στὸ Δοῦβρο, καθὼς καὶ τὴν κατοπινὴ ἐπίσκεψη τοῦ Τζέκιν στὸ σπίτι τῆς κεντήστρας.

— Τόλεγα ἐγὼ ὅτι τὸ ταξίδι αὐτὸ θἄβγαινε σὲ κακό! εἶπε. Ἕνας ἄρχοντας σὰν τὸ λόρδο Στάρλυ δὲν κάθεται νὰ χασομερᾷ μ' ἕνα κοριτσάκι. Κάποιο ἐπικίνδυνο μυστικὸ εἶναι κρυμμένο στὴ ζωὴ αὐτῆς τῆς κοπέλλας καὶ πρέπει νὰ κοιτάξουμε τώρα πῶς θὰ τὴν γλυτώσουμε. Ἂν ὁ λόρδος Στάρλυ εἶναι ἐχθρός της, μπορεῖ νὰ τὴν πάρει κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὸν Πύργο!

— Μπορεῖ νὰ τὴν πάρει, ἂν τὸ μάθει πῶς εἶναι μέσα στὸν Πύργο. Ἀλλὰ ἐμεῖς θὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας νὰ μὴν τὸ μάθει.

— Καὶ πῶς; Ἕνα βῆμα νὰ κάνουμε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, θὰ μᾶς ἰδοῦν, ἀφοῦ εἶναι κατάσκοποι τριγύρω στὸ σπίτι.

— Ὡστόσο πρέπει νὰ κάνουμε μιὰ δοκιμή. Σήμερα εἶναι κατάλληλη εὐκαιρία, μ' αὐτὴ τὴν ἀμίχλη, ποὺ δὲ βλέπεις δυὸ βήματα μπροστά σου. Ἂν χάσουμε τὸ δρόμο, τὸν ξαναβρίσκουμε. Ἀρκεῖ νὰ ξεφύγουμε ἀπ' τὰ μάτια αὐτῶν τῶν κατασκόπων.

Ἡ Νταίζη παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση αὐτὴ πολὺ ζωηρά. Δὲν ἦταν καθόλου φοβιτσιάρα ἡ φίλη μας. Ὅσο βρισκόταν στὸ Δοῦβρο, ἦταν τρομαγμένη μπροστά σ' ἕναν κίνδυνο ἀόριστο καὶ ἄγνωστο. Τώρα ὅμως ποὺ ἔβλεπε πῶς τὴν ἀπειλοῦσαν ξάστερα, ξυπνοῦσε μέσα της ὅλο τὸ εὐγενικὸ θάρρος της κι' ἐννοοῦσε γ' ἀντιμετωπίσει γενναῖα τὸν κίνδυνο.

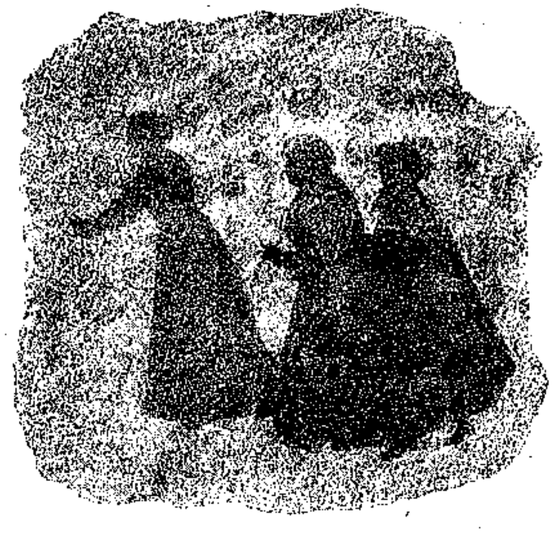

«Μίσησαν μιὰ στιγμὴ νὰ προχωρήσουν σ' αὐτὸ τὸ θαμπὸ μισόφωτο...» (Σελ. 341, στ. γ'.)

— Ναί, μητέρα! εἶπε. Δὲ θὰ μπορέσουν νὰ μᾶς πάρουν ἀπὸ πίσω! Ἐγὼ ξέρω καλὰ τὸ δρόμο κι' ἂν τὸν χάσουμε, μπορῶ νὰ τὸν ξαναβρῶ. Μὴ θαρρεῖς πὼς εἶμαι τώρα πιὰ μωρὸ παιδάκι. Κοίταξε, σ' ἔφτασα στὰ μπόϊ!

— Ἀλήθεια! εἶπε ἡ μὶς Μίλδρεδ συλλογισμένη. Αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς χρησιμεύσει. Ἂν ἀλλάξετε φορέματα, μέσα στὴν ἀμίχλη δὲ θὰ μποροῦν νὰ σᾶς γνωρίσουν κι' ἔτσι ἡ Βιολέττα θἄχει περισσότερες ἐλπίδες νὰ ξεφύγει τὸν ἐχθρό.

— Καὶ νὰ κινδυνεύσει γιὰ μένα ἡ μητέρα μου; φώναξε ἡ Νταίζη. Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ δεχθῶ ποτέ!

— Δὲ θὰ κινδυνεύσει, μικρή μου. Ἂμα τὴ γνωρίσουν, θὰ τὴν ἀφίσουν. Μήπως κυνηγοῦν αὐτή;

— Εἶναι καλὴ ἰδέα, εἶπε κι' ἡ Τζέννη, ποὺ εἶχε τώρα ξαναβρεῖ τὴν ψυχραιμία της. Ὁ Τζὲ θὰ μᾶς περιμένει ἔξω ἀπ' τὴν ταβέρνα τοῦ «Διονύσου». Ἀπὸ κεῖ, θὰ μᾶς πάει στὸν Πύργο. Σὺ ὅμως, κόρη μου, ἂν ἰδεῖς ὅτι μᾶς πέρνουν ἀπὸ πίσω, πρόσεξε ν' ἀπομακρυνθεῖς ἀπὸ κοντά μου. Τότε θὰ κυνηγήσουν ἐμένα, κι' ἐσὺ ἔτσι θὰ ξεφύγεις, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

— Ἔλα τώρα, ἄφισε τὶς συγκινήσεις! εἶπε ἡ μὶς Μίλδρεδ, βλέποντας τὰ μάτια τῆς Τζέννης νὰ δακρύζουν. Χρειάζεται θάρρος γιὰ νὰ νικήσουμε. Ἐμπρός, γρήγορα, ἀλλάξτε τὰ φορέματά σας. Ἐγὼ πάω νὰ διώξω τὶς ἐργάτριές μου, γιὰ νὰ γυρίσουν νωρὶς στὰ σπίτια τους. Θὰ κατεβῆτε ὕστερα μαζί καὶ θὰ πάρει ἡ καθεμιὰ ἄλλο δρόμο. Ὡρισμένως οἱ κύριοι αὐτοὶ θὰ μπερδευτοῦν καὶ θὰ τὴν πάθουν. Ἐμπρός, ἐλάτε κάτω.

Κατέβηκαν στὸ ἐργαστήριο. Ἦταν ἀπόγευμα, ἡ ὥρα τρεῖς.

— Παιδιά μου, πρέπει νὰ φεύγετε, εἶπε ἡ μὶς Μίλδρεδ στὶς μαθήτριές της. Οἱ γονεῖς σας θ' ἀνησυχοῦν μ' αὐτὸν τὸν καιρὸ καὶ δὲν πρέπει ν' ἀργήσετε. Θἄρθω κι' ἐγὼ μαζί σας παρακάτω.

Ἦταν πολὺ ξύπνη ἡ ἰδέα τῆς μὶς Μίλδρεδ. Οἱ κακοὶ ἄνθρωποι δὲ θὰ τολμοῦσαν νὰ ἐπιτεθοῦν, ὅταν ἔβλεπαν τόσα πρόσωπα μαζί.

Τώρα πιὰ ἦταν σκοτεινά, σὰ νὰ εἶχε νυχτώσει. Κι' ὅταν κατέβηκαν στὸ δρόμο, δίστασαν γιὰ μιὰ στιγμή, ἂν ἔπρεπε νὰ προχωρήσουν σ' αὐτὸ τὸ θαμπὸ

μισόφωτο. Μάζεψαν ὅμως τὸ θάρρος τους καὶ προχώρησαν.

Τότε ἀκούστηκε ἕνα ξαφνικὸ σφύριγμα. Ἦταν τὸ σύνθημα, ποὺ εἰδοποιοῦσε τὸν Τζέκιν.

Τότε ἐκεῖνος μάζεψε τοὺς ἀνθρώπους του καὶ πῆρε ἀπὸ πίσω τὶς γυναῖκες μὲ ὅλο τὸ μικρό του στράτευμα.

Μπροστὰ πήγαινε ἡ μὶς Μίλδρεδ μὲ τὴ Τζέννη καὶ τὴ Νταΐζη, κι' ἀπὸ πίσω ἐρχόνταν οἱ ἐργάτριες ποὺ ἔκαναν γοῦστο καὶ γελοῦσαν μὲ τὴν καρδιά τους κάθε φορὰ ποὺ ἔπεφταν ἀπάνω σὲ κανέναν διαβάτη, ἀόρατο μέσα στὴν πυκνὴ ὁμίχλη.

— Ἀκοῦστε νὰ σᾶς πῶ, εἶπε ἡ μὶς Μίλδρεδ. Προχωρεῖστε σεῖς οἱ δυὸ μπροστὰ κι' ἐγὼ μὲ τὶς μαθήτριες θὰ μείνω πίσω. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ τοὺς ἐμποδίσουμε νὰ σᾶς ζυγώσουν. Σιγὰ-σιγὰ ταχύνετε τὸ βῆμα σας, κι' ὅταν φτάσετε στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου, βάλτε το στὰ πόδια γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ σᾶς βροῦνε πιά. Στὸ καλὸ κι' ὁ Θεὸς μαζύ σας!

Τί ἁπλοϊκὸ αὐτὸ τὸ σχέδιο! Ὁ Τζέκιν, πολύπειρος καὶ παμπόνηρος, τὰ εἶχε μυριστεῖ ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ πρίν. Κι' ὅταν εἶδε τὴ μικρὴ αὐτὴ ἀλλαγὴ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ὁμίχλη, σφύριξε μιὰ φορὰ κι' οἱ ἄνθρωποί του ὁρμησαν ἐμπρός, σπρώχνοντας τὴ μὶς Μίλδρεδ καὶ τὶς μαθήτριές της. Ὁ μικρὸς καπνοδοχοκαθαριστὴς τὶς κοίταξε στὰ πρόσωπα μὲ τὸ φανάρι ποὺ κρατοῦσε καὶ φώναξε;

— Δὲν εἶν' ἐδῶ! Ἐμπρός!

— Τρέξτε, παιδιά μου, τρέξτε! φώναξε κι' ἡ μὶς Μίλδρεδ στὰ κορίτσια.

Κι' ἡ καῖμένη ἄρχισε νὰ τρέχει μὲ ἀπελπισία, ἐνῷ τὰ κορίτσια σεύθηκαν τρομαγμένα, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τί εἶχε συμβεῖ.

Οἱ διαβάτες, ποὺ ἄκουσαν τὶς φωνές, σταμάτησαν. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σήκωσε τὸ φανάρι του κι' εἶδε τὰ τρομαγμένα πρόσωπα τῶν κοριτσιῶν.

— Τί τρέχει; ρώτησε. Ποιὸς φώναξε ἐδῶ;

— Δὲν ξέρουμε! ἀποκρίθηκ' ἕνα κορίτσι. Κάτι ἄνθρωποι μᾶς ἔσπρωξαν κι' ἔτρεξαν ἐμπρός, μαζὶ μὲ τὴ μὶς Μίλδρεδ. Φαίνεται πὼς κάποιοι μᾶς κυνηγοῦν.

— Ἀπὸ ποῦ πῆγαν;

— Ἀπὸ δῶ! εἶπε ἡ μικρή. Φαίνεται ἀκόμη τὸ φανάρι τους.

— Καλά! Τώρα θὰ λογαριαστοῦμε! Ἕνας διαβάτης ὁρμησε ἐμπρὸς μὲ τὸ φανάρι του, κι' ἄλλοι ἀκολούθησαν ἀπὸ περιέργεια.

Ἡ Νταΐζη μὲ τὴ Τζέννη εἶχαν ταχύνει τὸ βῆμα τους. Μόλις ὅμως ἄκουσαν τὸ σφύριγμα καὶ τὶς φωνὲς τοῦ Τζέκιν, κατάλαβαν ὅτι τὸ τέχνασμα δὲν εἶχε ἐπιτύχει κι' ὅτι μόνο μὲ τὴν τρεχάλα θὰ μποροῦσαν νὰ σωθοῦν. Τζδραλλαν λοιπὸν στὰ πόδια κι' ἔτρεχαν ὅλο καὶ γρηγορώτερα, ἀκούγοντας μὲ τρόμο τὰ βήματα ποὺ ἀντιχοῦσαν ἀπὸ πίσω τους. Ἔτρεξαν ἔτσι κάμποση ὥρα σὰν τρελλὲς μέσα στὸ σκοτάδι, χωρὶς νὰ ξέρουν ποῦ πήγαιναν. Τέλος σταμάτησαν γιὰ νὰ πάρουν ἀναπνοή.

— Μὴ σταματᾶς ἐσύ, εἶπε ἡ Τζέννη. Πήγαινε γρήγορα ἀπὸ κεῖ. Μᾶς ἀκολουθοῦν ἀπὸ κοντά!

Κι' ἀληθινά, ἐκεῖ κοντὰ ἦταν τὰ φανάρι τοῦ μικροῦ, σὰν ἀμυδρὴ λάμψη μὲς στὴν ὁμίχλη.

Ἡ Νταΐζη ἔτρεξε τώρα σ' ἕναν πλάγιο δρόμο, ἐνῶ ἡ Τζέννη ἐξακολούθησε τὸ δρόμο της, λιγοστεύοντας σιγὰ-σιγὰ τὸ τρέξιμό της, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ξεγελάσει τοὺς ἐχθροὺς γιὰ νὰ κυνηγήσουν αὐτὴ καὶ ν' ἀφίσουν τὴ Νταΐζη.

Μὰ δὲν πέρασε οὔτ' ἕνα λεπτὸ κι' ὁ Τζέκιν τὴν ἔφτασε, τὴν ἅρπαξε, τῆς ἔβγαλε τὴν κουκούλα της κι' εὐθὺς ξεστόμισε μιὰ φριχτὴ βλαστήμια, γιατὶ εἶδε πὼς εἶχε γελαστεῖ.

— Ἡ ἄλλη μᾶς τὸσκασε! εἶπε σπρώχνοντας βάναυσα τὴν δυστυχισμένη γυναίκα. Φαίνεται, θὰ πῆγε ἀπ' αὐτὸ τὸ δρόμο, δεξιά. Ἐγὼ πάω ἀπὸ κεῖ. Σεῖς προχωρεῖτε ἀπὸ δῶ καὶ κρατεῖτε κι' αὐτὴ τὴ γυναίκα, γιατὶ θὰ μᾶς χρειαστεῖ. Μικρέ, μαζί μου!

Κι' ἅρπαξε τὸ μορτάκο ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν ἔσυρε μαζί του.

Ἐκεῖνος δὲν καταλάβαινε πιὰ τίποτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Ὁ Τζέκιν πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὴ μὶς Μίλδρεδ καὶ τὴν ἄφισε ἀνενόχλητη. Κι' αὐτὸς νόμιζε πὼς τώρα θὰ τὴν ἔπιαναν καὶ θἄκανε μεγάλο γούστο.

— Μὰ λάθος κάνετε! φώναξε ὁ μικρός. Ἡ μὶς Μίλδρεδ δὲν πῆγε ἀπὸ κεῖ, ἔχει μείνει πίσω. Τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!

— Τρέχα καὶ κλεῖσε τὸ στόμα σου! εἶπε ἀγρια ὁ Τζέκιν.

Ὁ μορτάκος εἶχε μεγάλη ὄρεξη νὰ σταθεῖ νὰ πάρει ἀναπνοή. Καταλάβαινε τώρα ὅτι ἡ φάρσα αὐτὴ δὲν εἶχε καμμιὰ νοστιμάδα, οὔτε καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ τοῦ μιλοῦν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ἀλλὰ πῶς νὰ ξεφύγει τώρα, ποὺ ὁ Τζέκιν τὸν κρατοῦσε ἔτσι σφιχτά;

Μὲ τὴν τρεχάλα, γρήγορα κέρδισαν τὸν καιρὸ ποὺ εἶχαν χάσει νὰ κυνηγοῦν τὴ Τζέννη. Ὁ πλάγιος δρομάκος ἦταν περισσότερο φωτισμένος καὶ δυὸ φορὲς εἶδαν μιὰ λεπτὴ σκιὰ νὰ περνᾶ μπροστὰ στὰ φῶτα τῶν μαγαζιῶν.

— Νά την ἐπιτέλους! μουρμούρισε ὁ Τζέκιν.

Ἅπλωσε τὸ βῆμα, τὴν ἔφτασε κι' ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο της.

Τὸ κορίτσι, ἐξαντλημένο καθὼς ἦταν ἀπὸ τὸ τρέξιμο, ἔπεσε στὰ γόνατα δίχως νἄχει τὴ δύναμη οὔτε νὰ μιλήσει.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΚΙ' Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ

Τὸν παλιὸ καιρό, ἕνας γιατρὸς εἶχε κι' ἕνα νέο μαθητή, ποὺ τὸν ἔπαιρνε πάντα στὶς βίζιτές του γιὰ νὰ τὸν ἐξασκῆ. Μιὰ μέρα, ἀφοῦ ἐξέτασε μπροστὰ στὸ μαθητή του κάποιον ἄρρωστο, ἀποφάνθηκε:

— Ἀρρώστησες γιατὶ ἔφαγες ἀστακό.

— Πραγματικῶς, ὁμολόγησε ὁ ἄρρωστος· ἔφαγα χτές, καὶ πολύ.

Ὁ μαθητὴς ἀπόρησε μ' αὐτὴ τὴ διάγνωση καὶ ρώτησε ὕστερα τὸ δάσκαλό του πῶς, ἀπὸ ποιὰ εἰδικὰ συμπτώματα, κατάλαβε τί εἶχε φάει ὁ ἄρρωστος.

— Μὴν εἶσαι κουτός, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός· πρωτύτερα, ἀνεβαίνοντας στὸ σπίτι, εἶδα στὴν αὐλὴ ἕνα καύκαλο ἀστακοῦ. Ἔτσι πρέπει νὰ κάνῃς καὶ σύ.

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆγαν νὰ ἰδοῦν ἕναν ἄλλο ἄρρωστο. Ὁ γιατρὸς ἄφησε τὸ μαθητή του νὰ τὸν ἐξετάσῃ. Κι' αὐτός, ἀφοῦ τὸν ἐξέτασε λίγο, τοῦ εἶπε μὲ πεποίθηση:

— Ἀρρώστησες, γιατὶ ἔφαγες γάϊδαρο!

— Ἐγώ;! διαμαρτυρήθηκε ὁ ἄρρωστος. Θεὸς φυλάξοι!

Φανταστῆτε τί ἔγινε...

Τὰ μπάλωσαν ὁπωσδήποτε, τὸ γύρισαν στάστεῖο. Μὰ ὕστερα ὁ γιατρὸς ἔδειξε στὸ μαθητή του ὅλη του τὴ φούρκα.

— Ρεζίλι μ' ἔκανες, τοῦ εἶπε. Πῶς σοῦ ἦρθε νὰ πῇς πὼς ὁ ἄνθρωπος ἔφαγε γάϊδαρο;

— Μὰ πρωτύτερα, ἀποκρίθηκε ὁ ἔξυπνος μαθητής, ἀνεβαίνοντας στὸ σπίτι, εἶδα στὴν αὐλὴ ἕνα σαμάρι!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κι' ἐπρόσθεσε:

— Ἦταν κάπως ἀλλοιώτικο ἀπ' τὸ νὰ κατοικεῖ κανεὶς σὲ βάλτους καὶ σὲ ἕλη ὅπως κάνουμε τώρα.

Ὁ χῆνος στάθηκε στὸ κατώφλι καὶ κοίταξε μέσα στὸ σταῦλο.

— Ψυχὴ δὲν βρίσκεται ἐδῶ μέσα, εἶπε. Ἔλα, Ἀβροπούπουλη, μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν εἶναι κανένας κίνδυνος.

Καὶ ἔτσι μπῆκαν μέσ' στὸ σταῦλο ὁ Φίλιππας, ἡ Ἀβροπούπουλη καὶ τὰ ἕξη μικρὰ χηνάκια, γιὰ νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ θαυμάσουν σὲ τί πλοῦτο καὶ ἀφθονία ζοῦσε ὁ ἄσπρος χῆνος προτοῦ νἀποφασίσῃ νὰ πάῃ μὲ τὶς ἀγριόχηνες.

— Νά, κοίταξε, ἐδῶ ἦταν ἡ θέση μου κι' ἐκεῖ ἦταν ἡ γαβάθα μου ποὺ ἦταν πάντοτε γεμάτη μὲ κριθάρι, ἔλεγε ὁ χῆνος. Γιὰ φαντάσου! Ἔχει ἀκόμα κριθάρι μέσα!

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ χῆνος πήδησε πάνω στὴ γαβάθα κι' ἄρχισε νὰ τρώει.

Ἡ Ἀβροπούπουλη ὅμως ἦταν ἀνήσυχη.

— Ἔλα νὰ φύγουμε, ἔλεγε.

— Δυὸ τρία σπυράκια ἀκόμη, εἶπε ὁ χῆνος.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ἔβαλε μιὰ δυνατὴ φωνὴ κι' ὅρμησε πρὸς τὴν ἔξοδο.

Ἦταν πολὺ ἀργά: Ἡ πόρτα ἔκλεισε καὶ ἡ γυναίκα τοῦ Χόλγκερ Νίλσον βρίσκονταν ἀπέξω κι' ἔβαλε τὸν σύρτη. Ἦταν κλεισμένοι μέσα!

Ὁ Χόλγκερ Νίλσον εἶχε βγάλει ἕνα κοφτερὸ κομμάτι σίδερο ἀπ' τὴν πατοῦνα τοῦ ἀλόγου καὶ χάϊδευε τὸ ζῶο καταχαρούμενος, ὅταν μπῆκε ἡ γυναίκα του μὲ βία μέσα στὸ σταῦλο.

— Τρέχα γρήγορα! φώναξε. Ἔλα νὰ δῇς τί ἔπιασα.

— Ὄχι, γιὰ στάσου ἐδῶ, γυναίκα, μιὰ στιγμὴ καὶ ἴδες! εἶπε ὁ Χόλγκερ Νίλσον. Βρῆκα τί εἶχε τὸ ἄλογο καὶ ἦταν ἄρρωστο.

— Πιστεύω ὅτι ἡ τύχη ἄλλαξε γιὰ μᾶς καὶ πάλι, φώναξε ἡ γυναίκα. Φαντάσου ὅτι ὁ μεγάλος ἄσπρος χῆνος ποὺ εἶχε χαθεῖ τὴν ἄνοιξη, φαίνεται πὼς θὰ εἶχε φύγει μὲ τὶς ἀγριόχηνες. Γιατὶ τώρα γύρισε πίσω καὶ ἔχει ἑπτὰ ἀγριόχηνες μαζί του. Εἶχαν μπεῖ μέσα στὸ σταῦλο κι' ἐγὼ τὶς κλείδωσα ὅλες μέσα.

— Αὐτὸ εἶναι ἀξιοθαύμαστο! εἶπε ὁ Χόλγκερ Νίλσον. Καὶ ξέρεις ποιὸ εἶναι τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα; Πὼς δὲν θὰ εἴμαστε πιὰ ἀναγκασμένοι νὰ πιστεύουμε ὅτι ὁ γιός μας ἔκλεψε τὴ χήνα κι' ἔφυγε κρυφὰ ἀπ' τὸ σπίτι του.

— Ναί, ἔχεις δίκιο. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς ἀπόψε κιόλας πρέπει νὰ σφάξουμε τὶς χῆνες. Σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες εἶναι τοῦ Ἁγίου Φιλίππου, κι' ἂν θέλουμε νὰ πᾶμε τὶς χῆνες στὴν πολιτεία γιὰ νὰ τὶς πουλήσουμε, πρέπει νὰ βιασθοῦμε.

— Μοῦ φαίνεται πολὺ ἄδικο νὰ σφάξουμε τὸν χῆνο μιὰ καὶ μᾶς ἦρθε πίσω μὲ τόσο μεγάλη συντροφιά.

— Ἂν ἦτανε καλύτεροι καιροί, βέβαια καὶ θὰ τὸν ἀφήναμε στὴ ζωή· μιὰ κι' ὅμως πρέπει νὰ φύγουμε ἀπ' τὸ κτῆμα, πῶς θέλεις νὰ κρατήσουμε τὶς χῆνες;

— Ναί, ἀλήθεια.

— Ἔλα λοιπὸν καὶ βοήθησέ με νὰ τὶς βάλουμε στὸ σπίτι, εἶπε ἡ γυναίκα του.

Βγῆκαν κι' οἱ δυὸ μαζὶ ἀπὸ τὸν σταῦλο, καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ ὁ Νίλς εἶδε τὸν πατέρα του νὰ περνᾶ τὴν αὐλὴ μαζὶ μὲ τὴν μητέρα, καὶ κρατώντας στὸ ἕνα χέρι του τὸν Φίλιππα καὶ στὸ ἄλλο τὴν Ἀβροπούπουλη.

Ὁ χῆνος φώναξε; «Νίλς, Νίλς, βοήθεια!» ὅπως ἔκανε πάντοτε ὅποτε βρισκόταν σὲ κίνδυνο, παρ' ὅλο ποὺ βέβαια δὲν μποροῦσε νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ Νίλς βρισκόταν ἐκεῖ κοντά.

Ὁ Νίλς Χόλγκερσον ἄκουγε καθαρὰ τὶς φωνές του, ἀλλὰ μ' ἄλλα ταῦτα ἔμενε καθηλωμένος μπρὸς στὸ σταῦλο, ὄχι γιὰ κανέναν ἄλλο λόγο, ἀλλὰ γιατὶ συλλογιζόταν ὅτι ἂν ἔτρεχε νὰ σώσῃ τὶς χῆνες, θὰ δειχνόταν ἀναγκαστικὰ στοὺς γονεῖς του καὶ μιὰ τέτοια ἀπόφαση τοῦ φαινόταν δύσκολη νὰ τὴν πάρῃ.

—Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς, σκεπτόταν, ἔχουν τόσες στενοχώριες. Γιατὶ νὰ τοὺς προξενήσω ἐγὼ κι' αὐτὴν τὴν λύπη ἀκόμη;

Σὰν εἶδε ὅμως τὴν πόρτα νὰ κλείνῃ πίσω ἀπὸ τὸν χῆνο, ὁ Νίλς ζωντάνεψε. Γοργὸς σὰν ἀστραπὴ πέρασε τὴν αὐλή, πήδησε στὸ ξύλινο κατώφλι τῆς πόρτας τοῦ σπιτιοῦ καὶ προχώρησε στὸ διάδρομο. Ἀπὸ παλιὰ συνήθεια, ἔβγαλε τὰ τσόκαρά του καὶ πλησίασε τὴν πόρτα τῆς

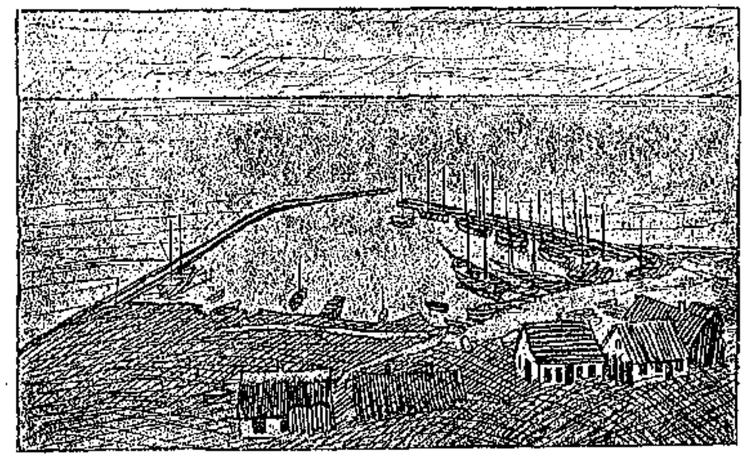

Ἡ ἐπικράλια ἀπ' ὅπου ἔφυγαν οἱ ἀγριόχηνες.

κουζίνας. Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα στὴν κάμαρα ἀλλὰ στεκόταν στὸ κατώφλι, σὰν κάποιος ποὺ δὲν εἶναι βέβαιος γιὰ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ θὰ τοῦ κάνουν.

— Δόξα Σοι ὁ Θεός, ποὺ σ' ἔχω πάλι ἐδῶ! φώναξε ἡ μητέρα. Ἔλα μέσα! Ἔλα μέσα!

— Ναί, δόξα Σοι ὁ Θεός! εἶπε κι' ὁ πατέρας.

Περισσότερα δὲν μποροῦσε νὰ πῇ.

Ἀλλ' ὁ Νίλς στεκόταν ἀκόμη διστακτικὸς μπρὸς στὸ κατώφλι. Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ χαίρονται οἱ γονεῖς του γιὰ μεγάλης κάμαρας. Κι' ὅμως ἀκόμη ἐνοιωθε τὴν μεγαλύτερη ἀπρόθυμία μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ τὸν ἔβλεπαν οἱ γονεῖς του στὴν κατάσταση αὐτὴ καὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του καὶ νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα.

Μὰ πρόκειται γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Φίλιππα! σκέφθηκε. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔχεις νὰ ξαναβρεθῇς δῶ-πέρα, αὐτὸς ἦταν πάντα ὁ καλύτερός σου φίλος.

Μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο, ξανάζησε ὁ Νίλς μὲ τὴν ἐνθύμησή του ὅλα ὅσα εἶχε περάσει μαζὶ μὲ τὸν χῆνο στὶς παγωμένες λίμνες καὶ στὶς τρικυμισμένες θάλασσες κι' ἀνάμεσα στ' ἄγρια θεριά. Ἡ καρδιά του ξεχείλισε ἀπὸ ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη. Κατανίκησε τὴ δειλία του καὶ κτύπησε τὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε ἡ μητέρα ἀνοίγοντάς την.

— Μητέρα, δὲν κάνει νὰ πειράζετε τὶς χῆνες! φώναξε ὁ Νίλς.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσε τὸν Φίλιππα καὶ τὴν Ἀβροπούπουλη νὰ βγάζουν μιὰ κραυγὴ χαρᾶς. Ἦταν δεμένοι, ἀκουμπισμένοι πάνω σ' ἕναν πάγκο, κι' ἀπ' τὴν φωνή τους καταλάβαινε κανεὶς τὸν γυρισμό του βλέποντάς τον σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση. Τότε ὅμως προχώρησε ἡ μητέρα, τὸν ἔκλεισε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν ἔφερε μέσα στὴν κάμαρα. Καὶ τέλος κατάλαβε ὁ Νίλς τί εἶχε γίνει.

— Πατέρα! Μητέρα! φώναξε. Εἶμαι πάλι ἄνθρωπος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

Ὁ ἀποχωρισμὸς ἀπὸ τὶς ἀγριόχηνες

Τετάρτη, 9 Νοεμβρίου

Τὸ ἄλλο πρωῒ ὁ Νίλς Χόλγκερσον εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὰ χαράματα καὶ προχωροῦσε πρὸς τὴν παραλία. Προτοῦ νὰ φέξῃ ἐντελῶς, εἶχε φθάσει στὴ θάλασσα. Ἦταν καταμόναχος. Προτοῦ νὰ φύγῃ, εἶχε πάει στὸν Φίλιππα καὶ προσπάθησε νὰ τὸν ξυπνίσῃ. Ὁ ἄσπρος χῆνος ὅμως δὲν εἶχε οὔτε κουνηθεῖ κἂν ἀπ' τὴ θέση του. Χωρὶς νὰ πῇ μιὰ λέξη, ἔχωσε πάλι τὸ κεφάλι κάτω ἀπ' τὴν φτερούγα του καὶ ξανακοιμήθηκε.

Ἡ ἡμέρα φαινόταν πὼς θὰ ἦταν ἔξοχη, σχεδὸν τόσο ὡραία ὅσο κι' ἡ ἀνοιξιάτικη κείνη μέρα ποὺ εἶχαν ἔρθει οἱ ἀγριόχηνες στὸ Σόγεν.

(Στὸ ἐρχόμενο τὸ τέλος.)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΩΣ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΜΙΑ ΦΙΛΙΑ

Ὁ Ἰουλιανὸς ἦταν ὁ πιὸ στενός μου φίλος ἀπὸ τοὺς συμμαθητές μου. Τὶς ἡμέρες ποὺ βγαίναμε «περίπατον» μὲ τὸ σχολεῖο, οἱ γονεῖς μας μᾶς ἔδιναν ἀπὸ δυὸ δεκάρες τοῦ καθενός. Οἱ μητέρες εἶχαν κάμει συζήτηση γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἡ δική μου δὲν ἤθελε νὰ μοῦ δίνει περισσότερα ἀπ' ὅσα ἔδιναν στὸν Ἰουλιανό, κι' ἐπειδὴ τὸ σπίτι τοῦ Ἰουλιανοῦ ἦταν φτωχότερο ἀπ' τὸ δικό μας, ἀφίσαμε ἐκείνους νὰ κανονίσουν τὸ ποσό.

— Τί νὰ τὰ κάμουν τὰ περισσότερα; εἶχε πεῖ ἡ μητέρα του.

Κι' ἡ δική μου συμφώνησε ὅτι δυὸ δεκάρες ἦταν πολὺ ἀρκετές.

Οἱ δυὸ αὐτὲς δεκάρες ξοδεύονταν τὶς περισσότερες φορὲς στὸ μαγαζάκι τοῦ μπάρμπα - Κλήμη. Ἦταν μέσα στὸν κῆπο, σχεδὸν ἀπάνω στὰ κάγκελα τοῦ σχολείου μας. Μιὰ μικρὴ ξύλινη μπαράκα, βαμμένη μὲ τὴν ἴδια πράσινη μπογιὰ ποὺ ἦταν βαμμένα καὶ τὰ θρανία μας. Ὁ μπάρμπα - Κλήμης μὲ τὴν μπλὲ ποδιά του, ὅμοιος μὲ τοὺς παλιοὺς θυρωροὺς τῶν λυκείων, πουλοῦσε βόλους, σβοῦρες, ζαχαρωτά, χουρμάδες, ματζούνια, μακρυὰ μασούρια γιάμπολη τυλιγμένα σὰν ἐλατήρια, σωληνάρια γυάλινα γεμάτα ἀπὸ ἄσπρα καὶ ρόζ κουφετάκια μὲ γλυκάνισο καὶ κλεισμένα στὶς δυὸ ἄκρες μὲ μπαμπάκι καὶ φελλό. Τὰ κουφετάκια δὲν ἦταν βέβαια ἐξαίρετα, ἀλλὰ τὸ σωληνάριο, ὅταν ἄδειαζε, χρησίμευε γιὰ βλητικὸς σωλήνας. Μποροῦσε νὰ βάζει κανεὶς μέσα μπαλίτσες ἢ φασόλια καὶ μ' ἕνα φύσημα νὰ τὰ τινάζει μακρυά.

Εἶχε ἀκόμη κάτι μικροσκοπικὲς μποτιλλίτσες ποὺ ἔγραφαν ἀπάνω: «κεράσο», «μέντα», «βανίλλια» καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο. Τὶς ἀγοράζαμε ὄχι βέβαια γιὰ τὸ σπουδαῖο λικὲρ ποὺ εἶχαν μέσα (δυὸ σταγονίτσες), ἀλλὰ γιατὶ μόλις ἄδειαζαν, δοκιμάζαμε τὴν εὐχαρίστηση νὰ τὶς χρεμοῦμε ἀπὸ τὸ χεῖλι μας σὰ βεντούζες ἢ σὰν ἀβδέλλες.

Ἐγὼ κι' ὁ Ἰουλιανὸς μοιράζαμε πάντα τὰ ψώνια μας, γι' αὐτὸ ποτὲ ὁ ἕνας δὲν ἀγόραζε δίχως νὰ ρωτήσει τὸν ἄλλον.

Ἀργότερα, ἡ μητέρα τοῦ Ἰουλιανοῦ κι' ἡ δική μου ἔκριναν ὅτι μποροῦσαν ν' αὐξήσουν σὲ πενήντα λεπτὰ τὸ ἑβδομαδιαῖο χαρτζηλίκι. Τότε μπόρεσα κι' ἐγὼ νὰ πραγματοποιήσω ἕνα ὄνειρό μου: ν' ἀνατρέφω κουκούλια.

Περισσότερο ἀπὸ τὰ κουκούλια κόστιζε ἡ τροφή τους, τὰ φύλλα τῆς μουριᾶς, ποὺ πήγαινα καὶ τ' ἀγόραζα δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα ἀπ' ἕνα περιβόλι.

Ὁ Ἰουλιανὸς σιχαινόταν καὶ νὰ τὰ βλέπει αὐτὰ τὰ σκουλίκια. Δήλωσε λοιπὸν ὅτι στὸ ἑξῆς μὲ τὰ πενήντα του λεπτὰ θ' ἀγόραζε ὅ,τι τοῦ ἄρεσε, χωρὶς νὰ μοῦ λέει τίποτα, χωρὶς νὰ μὲ ρωτᾷ.

Αὐτὸ ἔφερε κάποια ψυχρότητα μεταξύ μας κι' ἀπὸ τότε κάθε Τρίτη ποὺ βγαίναμε περίπατο κι' ἔπρεπε νὰ πηγαίναμε δυὸ - δυό, ζητήσαμε καὶ βρήκαμε ὁ καθένας μας ἕνα νέο αὐντρόφο γιὰ τὴ γραμμή.

(Ἀκολουθεῖ) Μ. Δ. Ε.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ Μπριὰν κι' ὁ Γόρδων μιλοῦσαν γι' αὐτὴ τὴν ἐκδρομή, ὁ πρῶτος εἶπε:

— Ὁ γεωγραφικὸς χάρτης τοῦ ναυαγοῦ εἶναι ἀκριβέστατος, ὅπως τὸ εἴδαμε πολλὲς φορές. Θἄταν ὅμως καλὸ νὰ γνωρίσωμε τὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανὸ πρὸς τὰνατολικά του. Ἐμεῖς ἔχομε ἐξαίρετα τηλεσκόπια ποὺ ὁ μακαρίτης δὲν εἶχε, καὶ μποροῦμε ἴσως νἀνακαλύψωμε στεριὲς ποὺ ἐκεῖνος δὲν μπόρεσε νὰ τὶς διακρίνῃ.

— Ἐξακολουθεῖς νὰ ἔχῃς ἀκόμη τὸ πρῶτο σου σχέδιο, ρώτησε ὁ Γόρδιων, καὶ νὰ μὴ βλέπῃς τὴν ὥρα πότε νὰ φύγουμε ἀπὸ ἐδῶ;

— Βεβαιότατα, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Πιστεύω μάλιστα ὅτι καὶ σὺ εἶσαι μὲ τὴ γνώμη μου, ὅτι δηλαδὴ κάθε μας προσπάθεια πρέπει νἄχῃ σκοπὸ τὸ πῶς θὰ γυρίσουμε τὸ γρηγορώτερο στὴν πατρίδα μας.

— Καλὰ λοιπόν, εἶπε ὁ ἀρχηγός· ἀφοῦ ἐπιμένῃς, ὡς γίνῃ ἄλλη μιὰ ἐκδρομή.

— Ἀλλὰ νὰ λάβουν μέρος ὅλοι...

— Ὅλοι ὄχι, εἶναι περιττό, ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχηγός. Ἔξη - ἑπτὰ ἀρκοῦν.

— Τότε καὶ ἑπτὰ εἶναι πολλοί. Ἐγὼ λέγω νὰ πᾶμε μόνο δυὸ - τρεῖς μὲ τὴ βάρκα.

— Μὲ τὴ βάρκα;

— Ναί. Νὰ πᾶμε κατευθεῖαν στὴν ἀπέναντι ὄχθη τῆς λίμνης. Σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ εἴμαστε πίσω.

— Καὶ ποιὸς θὰ κυβερνᾷ;

— Ὁ Μόκος ξέρει καλά. Μὰ κι' ἐγὼ θὰ μποροῦσα νὰ τὰ καταφέρω. Πότε μὲ τὸ πανί, πότε μὲ τὰ κουπιά, θὰ κάμουμε αὐτὰ τὰ ἕξη μίλλια. Γιατὶ δὲν πιστεύω νὰ εἶναι περισσότερα.

— Ὥστε θὰ πᾶς καὶ αὐ μὲ τὸ Μόκο;

— Ναί, ἀφοῦ δὲν ἔλαβα μέρος στὴν ἄλλη ἐκδρομή. Τώρα ἦλθε ἡ σειρά μου νὰ φανῶ κι' ἐγὼ λίγο χρήσιμος.

— Ὦ, τί λές, ἀγαπητέ μου Μπριάν! Λίγες φορὲς ὡς τώρα φάνηκες χρησιμώτατος;.. Ἀλλ' ἀφοῦ θέλεις, νὰ πᾷς. Καὶ ποιὸν θὰ πάρῃς ἀκόμα; Δὲν σοῦ προτείνω τὸ Δόνιφαν, γιατὶ σεῖς οἱ δυὸ δὲν τὰ πᾶτε τόσο καλά.

— Κι ὅμως ἐγὼ μετὰ χαρᾶς θὰ ἔπαιρνα τὸν Δόνιφαν. Δὲν εἶναι κακός. Εἶναι γενναῖος κι' ἐπιδέξιος, κι' ἂν δὲν ἦταν λίγο ζηλιάρης, δὲν θὰ τοῦ ἔλειπε τίποτα. Ἔχω τὴν ἰδέα, ὅτι μιὰ μέρα θὰ καταλάβῃ πῶς ἐγὼ δὲν ἐπιζητῶ πρωτεῖα καὶ τότε θὰ γίνουμε φίλοι ἀδελφικοί. Σκέφθηκα ὅμως νὰ πάρω γιὰ τρίτον ἕναν ἄλλον.

— Ποιόν;

— Τὸν ἀδελφό μου τὸν Ζάκ. Ἡ κατάστασή του μὲ φοβίζει. Στὴν ἐκδρομή, ποὺ θὰ βρεθοῦμε οἱ δυό μας, μπορεῖ νὰ τὸν κάμω νὰ μιλήσῃ, νὰ μοῦ πῇ ἐπιτέλους τί εἶναι αὐτὸ ποὺ τὸν κάνει τόσο δυστυχισμένο.

— Καλὰ λοιπόν, πάρε καὶ τὸν Ζάκ κι' ἀρχίστε ἀπὸ τώρα τὶς ἑτοιμασίες.

Ὁ Δόνιφαν δυσαρεστήθηκε πολὺ ὅταν ἔμαθε γιὰ τὴν ἐκδρομὴ αὐτὴ ποὺ δὲν θὰ λάβαινε μέρος. Τοῦ κάκου τοῦ ἐξήγησε ὁ Γόρδων ὅτι ὁ Μπριὰν τὴν ἐπρότεινε κι' αὐτὸς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαλέξῃ τοὺς συντρόφους του.

— Θὰ κάνῃ λοιπὸν ἐδῶ ὅ,τι θέλει ὁ κ. Μπριάν; φώναξε ὁ Δόνιφαν μὲ θυμό. Κι' ἐμεῖς δὲν εἴμαστε τίποτα;

— Ἔχεις πολὺ ἄδικο, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων. Μ' αὐτὸ ποὺ λές, ἀδικεῖς καὶ τὸ Μπριὰν καὶ μένα.

Ὁ Δόνιφαν δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο στὸν ἀρχηγό· πῆγε ὅμως στοὺς φίλους του καὶ ξεθύμανε λέγοντας σ' αὐτοὺς τὰ παράπονά του.

Ἀπεναντίας ὁ Μόκος χάρηκε ὑπερβολικά, ὅταν ἔμαθε πὼς θἄταν ὁ κυβερνήτης τοῦ κέλητος καὶ πὼς θὰ ταξίδευε μὲ τὸ Μπριάν. Μὰ κι' ὁ Σέρβης χάρηκε, γιατὶ θὰ γινόταν ἀρχιμάγειρος, ἄσο θὰ ἔλειπε ὁ Μόκος, καὶ θἄκανε στὴν κουζίνα ὅ,τι ἤθελε. Ὅσο γιὰ τὸν Ζάκ, αὐτὸς δὲν ἔδειξε οὔτε χαρά, μὰ οὔτε

«Ὁ κέλης ἔτρεχε μὲ ταχύτητα ἑνὸς μιλλίου τὴν ὥρα». (Σελ. 345, στ. β').

δυσφορία. Ἴσως θἄθελε νὰ μείνῃ λίγες ἡμέρες μὲ τὸν ἀδελφό του, χωρὶς νὰ βλέπῃ τοὺς ἄλλους...

Σὲ λίγο ὁ κέλης ἦταν ἕτοιμος. Τὸν ἐφόρτωσαν μὲ ὅλα τὰ χρειώδη,—ὅπλα, ροῦχα, τρόφιμα,—καὶ στὶς 4 Φεβρουαρίου, κατὰ τὶς 8 τὸ πρωί, ὁ Μπριάν, ὁ Ζάκ κι' ὁ Μόκος ἀποχαιρέτησαν τοὺς συντρόφους των κ' ἐξεκίνησαν.

Ὁ καιρὸς ἦταν λαμπρὸς καὶ φυσοῦσε ἐλαφρὸς νοτιοδυτικὸς ἄνεμος. Ὁ Μόκος ἄνοιξε τὸ πανί. Σὴν ἀρχή, ὁ κέλης ἔπλεε σιγά. Ἔπειτα, ἀφοῦ προχώρησε στάνοιχτά, ἔτρεχε περισσότερο. Καὶ μετὰ μισὴ ὥρα μόλις φαινόταν σὰν ἕνα μαῦρο σημάδι, ποὺ κι' αὐτὸ σὲ λίγο χάθηκε.

Δυστυχῶς, κατὰ τὸ μεσημέρι, ὅπως συμβαίνει πάντα ὅταν ὁ ἥλιος καίῃ πολύ, ὁ ἄνεμος ἔπεσε ὁλότελα.

— Στὸ κουπί, κύριε Μπριάν! εἶπε ὁ Μόκος μαζεύοντας τὸ πανί.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Ἐμεῖς οἱ δυὸ στὰ κουπιὰ κι' ὁ Ζὰκ στὸ τιμόνι.

— Ἂν ὁ κ. Ζὰκ θὰ κρατῇ καλὰ τὸ τιμόνι, θὰ πᾶμε πρίμα!

— Νὰ μοῦ δείξῃς, Μόκο, εἶπε ὁ Ζάκ. Ὅπως μοῦ δείξεις θὰ κάμω.

— Μὰ πρῶτα νὰ τσιμπήσουμε κάτι τι, εἶπε ὁ Μπριάν.

Ἔφαγαν βιαστικὰ κι' ἔπειτα τράβηξαν μὲ τὰ κουπιά. Ὁ κέλης τὴν ὥρα ἐκείνη βρισκόταν στὴ μέση τῆς ἀπέραντης λίμνης ποὺ τὴν τριγύριζε ἀπὸ παντοῦ οὐρανός. Κατὰ τὶς τρεῖς, ὁ μοῦτσος, κοιτάζοντας μὲ τὸ τηλεσκόπιο, εἶπε ὅτι ἀνακάλυψε ἴχνη γῆς. Σὲ λίγο κι' ὁ Μπριὰν ἐβεβαίωσε τὴν ἀνακάλυψη τοῦ Μόκου. Κατὰ τὶς τέσσερες, φάνηκαν οἱ κορυφὲς κάποιων δένδρων ποὺ φύτρωναν σὲ μιὰν ἀκτὴ τόσο χαμηλή, ὥστε ποτὲ δὲν τὴν εἶχαν ἰδεῖ ὅταν κοίταζαν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἀπὸ τοὺς ψηλοὺς βράχους τῆς παραλίας.

Ἔμειναν δυὸ ὧς τρία μίλλια γιὰ νὰ φθάσουν στὴν ἀνατολικὴ ὄχθη τῆς λίμνης. Ὁ Μπριὰν κι' ὁ Μόκος κωπηλατοῦσαν γερὰ κι' ὁ ἱδρώτας ἔσταζε ἀπὸ τὰ μέτωπά τους, γιατὶ ὁ ἥλιος ἦταν καυστικός. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης ἔλαμπε σὰν καθρέφτης, καὶ τόση ἦταν ἡ διαύγεια τῶν νερῶν, ὥστε φαινόταν ὁ βυθός, σὲ βάθος δεκαπέντε περίπου πόδια, γεμάτος ὑδρόβια φυτά, ποὺ ἀνάμεσά τους ἔπαιζαν ψάρια μυριάδες.

Κατὰ τὶς ἕξη, ὁ κέλης ἔφθασε στὴν ὄχθη, ποὺ ἀπὸ πάνω της ἔγερναν μεγάλοι κλῶνοι θαλασσίων πεύκων. Κι' ἐπειδὴ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ἡ ὄχθη ἦταν πολὺ ψηλὴ καὶ δὲν μποροῦσαν νἀποβιβασθοῦν, τὴν παρέπλευσαν ὡς μισὸ μίλλι πρὸς βορρᾶν κι' ἀποβιβάσθηκαν.

— Νὰ καὶ τὸ ποτάμι τοῦ γεωγραφικοῦ χάρτη, εἶπε ὁ Μπριάν, δείχνοντας μιὰ χαράδρα ὅπου χυνόνταν τὰ νερὰ τῆς λίμνης.

Ἀποφάσισαν νὰ διανυκτερεύσουν ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, καὶ τὸ πρωὶ νὰ πλεύσουν μέσα στὸ ποτάμι, ποὺ τὸ ρεῦμα του θὰ τοὺς ἔβγαζε στὴ θάλασσα.

Ἔδεσαν καλὰ τὴ βάρκα, πῆραν τὰ ὅπλα, τὰ τρόφιμα, τὰ σκεπάσματα, ἀναψαν φωτιὰ μὲ ξερόκλαδα, ἐδειπνήσαν, ἔστρωσαν χάμω καί, χωρὶς πολλὰ - πολλά, ἀποκοιμήθηκαν.

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, εἶχαν ἕτοιμα τὰ ὅπλα τους, γιατὶ πρὰς τὸ βράδυ εἶχαν ἀκούσει οὐρλιάσματα. Ἀλλὰ ἡ νύχτα πέρασε ἥσυχη.

Πρῶτος, κατὰ τὶς ἕξη, ξύπνησε ὁ Μπριάν.

— Ἐμπρὸς παιδιά! εἶπε.

«Ἐθαύμασαν τοὺς μεγαλοπρεπεῖς βράχους;...» (Σελ. 345, στ. γ').

Σὲ λίγα λεπτὰ ἦταν μέσα στὴ βάρκα, ἡ βάρκα ἦταν μέσα στὸ ποτάμι, καὶ τὸ ρεῦμα τοὺς ἔσπρωχνε πρὸς τὴ θάλασσα. Τὸ ρεῦμα αὐτὸ ἦταν τόσο δυνατό, ὥστε τὰ κουπιὰ δὲν χρειαζόνταν. Ὁ Μόκος κρατοῦσε τὸ τιμόνι, κι' ὁ Μπριάν, μ' ἕνα κουπί, προσπαθοῦσε νὰ κρατῇ πάντα τὴ βάρκα στὴ μέση. Τὸ ποτάμι εἶχε πλάτος τριάντα πόδια, ἡ διεύθυνσή του ἦταν σχεδὸν εὐθύγραμμη καὶ περνοῦσε μέσ' ἀπὸ ἕνα πυκνὸ δάσος.

Ὁ ἐλαφρὸς κέλης ἔπλεε τώρα μὲ ταχύτητα ἑνὸς μιλλίου τὴν ὥρα. Κατὰ τὶς ἕντεκα, τὰ δέντρα δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἄρχισαν νἀραιώνουν καὶ σὲ λίγο ὁ ἀέρας ἄρχισε νὰ μυρίζῃ θάλασσα. Καὶ νά, ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, πίσω ἀπὸ μιὰ συστάδα δρυῶν, φάνηκε μιὰ γραμμὴ ὑποκύανη. Τὸ ρεῦμα ἦταν τώρα λιγότερο ὁρμητικό, γιατὶ ἐδῶ τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ ἦταν πενήντα σχεδὸν πόδια.

Τέλος ὁ Μόκος ἔσπρωξε τὴ βάρκα πρὸς τὴν ἀριστερὴ ὄχθη, ἔμπηξε τὴν ἀράπαγη στὸν ἄμμο καὶ τὴν κράτησε στερεά, ὥς που πήδησαν ἔξω ὁ Μπριάν, ὁ Ζάκ καὶ τελευταῖος αὐτός.

Πόσο διαφορετικὴ ἦταν ἡ ἀνατολικὴ ἀκτὴ ἀπὸ τὴ δυτικὴ ὅπου εἶχαν ναυαγήσει! Ἐκείνη ἦταν ἀπέραντη ἀμμώδης ἀκτή, γεμάτη ὑφάλους, χωρὶς ὅρμο κανένα. Ἐδῶ ὅμως σχηματιζόταν ἕνα μικρὸ λιμάνι, καὶ κοντὰ στὴν ἀκτὴ ὑψωνόνταν πολλοὶ βράχοι ὅπου, καθὼς παρατήρησε ἀργότερα ὁ Μπριάν, ὑπῆρχαν καμμιὰ εἰκοσαριὰ σπηλιές, ἐνῷ ἐκεῖ μόλις καὶ μετὰ βίας εἶχαν βρεῖ μιά.

Ὁ Μπριὰν κοίταζε μὲ τὸ τηλεσκόπιο μήπως ἀνακαλύψῃ κανένα πλοῖο ἢ καμμιὰ γῆ στὸ ἀπέραντο πέλαγος. Ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτα. Ὥστε τὸ νησί τους ἦταν ἀπομονωμένο καὶ πρὸς τὰνατολικὰ ὅπως καὶ πρὸς τὰ δυτικά.

— Παιδιά, εἶπε ὁ Μπριάν, καθὼς φαίνεται, οὔτε ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος δὲν θὰ ξεκινήσουμε γιὰ νὰ γυρίσουμε στὴν πατρίδα!

— Ἔ, μιὰ μέρα, εἴτε ἀπὸ δῶ, εἴτε ἀπ' ἄλλου, θὰ φύγουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Μόκος. Γιὰ τὴν ὥρα, φεύγουμε ἀπὸ δῶ τώρα ποὺ εἶναι παλλίρροια;

— Ὄχι ἀκόμα. εἶπε ὁ Μπριάν. Πρέπει πρῶτα νὰ κοιτάξουμε κι' ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ πιὸ ψηλοῦ βράχου. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἤλθαμε.

— Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ περιμένουμε τὴν ἄλλη παλλίρροια, κατὰ τὶς δέκα τὴ νύχτα.

— Καὶ δὲ φοβᾶσαι νὰ ταξιδεύσουμε τέτοια ὥρα;

— Ὄχι, δὲν εἶναι κανένας κίνδυνος. Ἔπειτα ἀπόψε θἄχῃ καὶ πανσέληνο.

— Ὥραια! Ὥστε ἔχουμε στὴ διάθεσή μας δώδεκα ὧρες. Ἐμπρός!

Τριγύρισαν τὴν κατάφυτη ἀκτή, ἐπιθεώρησαν κι' ἐθαύμασαν τοὺς μεγαλοπρεπεῖς βράχους. Μὲ κάποια δυσκολία, σκαρφάλωσαν σ' ἕναν ἀπ' αὐτούς, ψηλὸ ὡς ἑκατὸ πόδια καὶ, ἀπὸ τὴν κορυφή του, μπόρεσαν νὰ παρατηρήσουν καλὰ ὅλο τὸ νησί.

Στὰνατολικά, ὁ ὁρίζοντας ἦταν καθαρότατος. Μὲ τὸ τηλεσκόπιο ποὺ εἶχαν, θὰ μποροῦσαν νὰ διακρίνουν γῆ σὲ ἀκτῖνα ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μιλλία. Ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν κοίταξαν, δὲν εἶδαν ἄλλο παρὰ θάλασσα καὶ οὐρανό.

Ἄξαφνα ὅμως, — εἶχαν καμμιὰν ὥρα στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, — ὁ Μόκος ἔπιασε τὸ μπράτσο τοῦ Μπριὰν καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί εἶναι αὐτὸ ἐκεῖ - πέρα;

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙΑ

Δὲν πρόφθασε ν' ἀνθίσῃ τὸ λουλούδι,
μόλις γεννήθη, πέθανε, ὠϊμένα!
Λὲν πρόφθασε νὰ νοιώσῃ τ' ἀγγελούδι
μανούλας χάδια τόσο ἀγαπημένα
Καὶ πέθανε...

Μαδήσανε τοῦ μπουμπουκιοῦ
χλομὰ τὰ πέταλα ἕνα - ἕνα
σὰ μάγουλα ἄρρωστου παιδιοῦ,
σὰ μάνας δάκρυα πικραμένα,
Καὶ πέταξαν...

Στὰ μακρινὰ κ' ἄφθαστα ἄφησ
σφιχτὰ ἀγκαλιασμένες δυὸ ψυ
χές.
Ἐκεῖ ψηλὰ δὲν ἔχει θλίψη,
Γιὰ πάντα μένουν οἱ χαρές.
Πῶς φύγατε!...

Δὲν πρόφθασε ν' ἀνθίσῃ τὸ λουλούδι,
μόλις γεννήθη, πέθανε, ὠϊμένα!
Ἔπλιο δὲν εἶδε τ' ὅμορφο ἀγγελούδι,
ξεψύχησε μὲ χάτια σφαλιαμένα...

Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΕΥΡΩΤΑ

Ἦταν πρωΐ μιᾶς Κυριακῆς τοῦ Μαΐου. Ἤθελε μισὴ ὥρα ἀκόμη γιὰ νὰ φωτίσῃ, ὅταν ἄφηνα πίσω μου τὴ σκονισμένη πόλη, καὶ προχωροῦσα μὲ χαρὰ καὶ ζωὴ στὸν ἴδιο πάντοτε ἀγαπητό μου δρόμο, τὸ δρόμο ποὺ βγάζει στὸν Ἠλιόπετρα. Προχωροῦσα. Φωνὴ καμμιὰ δὲν ἀκουγόταν, καὶ μόνον ἡ μελαγχολικὴ φωνὴ τοῦ γκιώνη ἐτάραττε τὴ νεκρικὴ σιωπή. Μερικὰ μωβιὰ σύννεφα ἐκκρεμοῦσαν ποῦ καὶ ποῦ τὰ λιγοστὰ ἀστέρια ποὺ λαμπακοπούσαν στὸν οὐρανό. Περπατοῦσα σιγὰ-σιγὰ ψιθυρίζοντας ἕνα εὔθυμο τραγούδι.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἔφθασα στὶς χλοερὲς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, ἀκριβῶς ὅταν ὁ βαπλιὰς τῆς ἡμέρας πρόβαλε μεγαλοπρεπέστατος ἀπ' τὸ μακρυνὸ ταξίδι του, ρίχνοντας παντοῦ τὶς χρυσὲς ἀχτίδες του σὰ βέλη. Ἐκάθησα νὰ ξεκουραστῶ στὴν ὄχθη κι' ἐθαύμαζα, καταπιπρώτως ταυτοχρόνως τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ καὶ τὴν γύρω φύση. Τὰ δέντρα ἄρχισαν νὰ ρίχνουν τὶς σκιές τους στὰ κρυσταλλένια νερὰ τοῦ ποταμιοῦ ποὺ καταφέρονταν θριαμβευτικά. Αὔρα δροσερὴ ἔπνεε ἐλαφρὰ καὶ σκορποῦσε, θάλεγες, στὰ κατιπαράσινα φυλλώματα ἄρθονα χαϊδέματα. Τοῦ ἀηδονιοῦ τὸ γλυκὸ κελάϊδημα ἀκούγεται τώρα, ποὺ ἀκατάπαυστα τραγουδεῖ καθισμένο ξένοιαστα ἀπάνω στοὺς θάμνους. Οἱ ἐλαφρόπτερες πεταλουδίτσες περιτριγυρίζουν τὰ λυγερὰ σωματάκια τους κατὰ προτίμησιστούς ἀνθισμένους κλώνους. Τὰ γύρω χαμόκλαδα ποὺ στέκαν πρὸ ὀλίγου σὰν ξεγυρισμένα φαντάσματα, λαμπροκοποῦν στὶς ἀναλαμπὲς τῆς ἡμέρας. Τὸ θέαμα εἶναι μαγευτικό. Σὰν ἁρμονία οὐράνια φθάνουν ὅλα τὰ βουτιὰ τῆς ἀνατολῆς στὴν ψυχή μου, καὶ νοιώθω μέσα μου μιὰ τέτοια ἀνακούφιση, μιὰ τόση χαρά!

Τόσο ἀπορροφήθηκα στὸ θαυμασμό μου, ποὺ ξέχασα γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου κι' ἀφέθηκα νὰ μεταφερθῇ ἡ φαντασία μου σ' ἕναν κόσμο ἰδανικό, ἐκεῖ ποὺ ἡ ψυχὴ βυθίζεται σὲ βαθειὰ ἔκσταση, δοξάζοντας τὸν Θεῖο δημιουργό, καὶ ποὺ περνᾶ ἡ ζωὴ ἥσυχη κ' εὐτυχισμένη...

Πολλὴ ὥρα κοιτάζω αὐτὴ τὴν εἰκόνα, ποὺ γεμίζει τὴν ψυχή μου ὁλόκληρη γαλήνη, καὶ ζωντανεύει μέσα μου κόσμους ὁλόκληρους...

Ὦ, Εὐρώτα! ἔχεις τέτοιες ὀμορφιὲς ποὺ μόνον ἕνας μεγάλος ζωγράφος κ' ἕνας ξέχος ποιητὴς θὰ μποροῦσαν νὰ σὲ παραστήσουν! Ὅσοι δὲ μπόρεσαν νὰ δοῦν αὐτὴ τὴν ὁμορφιά, ἂν κάποτε περάσουν, ἂς προσέξουν κι' ἂς προσπαθήσουν νὰ ρίξουν μιὰ ματιά, ὅσο μπορέσουν πιὸ προσεχτική, γιὰ νὰ νοιώσουν καλύτερα τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ ζωγράφισμα τῆς φύσης.

Δυστυχῶς, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ μεσουρανῇ φλογερόβολος, κ' ἔπρεπε ν' ἀφήσω τὶς ὀνειροπολήσεις μου.

Ἔνδοξος Ἕλλην

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Τὸ μικρὸ ἐρημοκκλήσι τοῦ Ἁϊ Λιᾶ, ἂν καὶ εἶναι στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ, δὲν φαίνεται διόλου ἀπὸ τὴν πόλη. Εἶναι χωμένο σὲ μιὰ μικρὴ κοιλάδιτσα ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ τοὺς πελώριους βράχους τῆς κορφῆς τοῦ βουνοῦ. Ὅταν κανεὶς μπῇ σ' αὐτὴ τὴν λακούβα, δὲν βλέπει ἄλλο γύρο του παρὰ βράχους καὶ μόνο βράχους. Τοὺς κάθυγρους τοίχους τῆς ἐκκλησούλας ἐκείνης περιζώνουν κισσοὶ καὶ περιπλοκάδες. Ἐκεῖ κοντά, κάτω ἀπὸ ἕνα πλατάνι, γλυκομουρμουρίζει μιὰ βρυσούλα μὲ τοὺς δυὸ κρουνούς της... Σ' αὐτὴ τὴν τοποθεσία μᾶς ἔκοψε τὸ νεροκολοκύθι νὰ πᾶμε τὴν περασμένη ἑβδομάδα..., Ἐνῶ οἱ φίλοι μου σὰν ἀγριόγιδα πηδοῦσαν στοὺς βράχους, ἐγὼ τρύπωσα στὸ ἐρημοκκλήσι. Ἕνα μισοσκόταδο βασίλευε ἐκεῖ μέσα ὅπου γιὰ νὰ μπῶ χρειάστηκε νὰ κατεβῶ δυὸ-τρία σκαλοπάτια. Ἡ μόνη του διακόσμηση ἦταν ἕνας μικρὸς πάγκος, ἕνα μανουάλι λιγδωμένο καὶ τὸ προσκυνητάρι. Ποιὸν ἅγιο παρίστανε ἡ εἰκόνα του δὲν μπόρεσα νὰ διακρίνω—τὸν Ἁϊ-Λιά;—γιατὶ μόνο τὸ ἀσημένιο φωτοστέφανο φαινόταν καθαρά... Ἰσκάρφωκα: γιατὶ ἄραγε νὰ χτίσουν αὐτὴ τὴν ἐκκλησούλα στὴν κόλαση ἐκείνη κι' ὄχι πιὸ πέρα, σ' ἕνα ὅμορφο μέρος μὲ θαυμάσια θέα; Τὴν ἀπορία μου τὴν ἔλυσαν μερικὰ μισοσβυσμένα κόκκινα γράμματα στὴν ἀκρίτσα τῆς εἰκόνας, ποὺ ἔλεγε τὸ ζωγράφο της καὶ τὴ χρονολογία: 1803!

Ὢ! κατάλληλα! ἡ ἐκκλησούλα εἶχε γίνει στὰ χρόνια τῆς πικρῆς Σκλαβιᾶς. Ὢ! ποιὸς ξέρει, στὸ μισοσκόταδο ἐκεῖνο, πόσες ψυχὲς παραπονεμένες θὰ ἔβρισκαν ἄσυλο καὶ καρηγορὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Ἀδελφοσύνης, στοὺς σκοτεινοὺς ἐκείνους καιρούς!...

Περιπλοκάς

Η ΦΙΛΙΑ

Πολλὲς ἐπιθυμίες περνᾶν ἀπὸ κάτ' ψυχή, μὰ κάποια ἀπ' αὐτὲς βασανίζει καὶ ἀπασχολεῖ τὸν ἄνθρωπο πιὸ πολύ.

Ποιὸς εἶναι κεῖνος, ποὺ δὲν λαχτάρησε τίποτα σωλτὸν τὸν κόσμο; ποιὸς δὲν ξεστόμισε ποτὲ τὰ «νάχα» ἢ «νάμουν»; Κανεὶς φυσικά· καὶ ὁ πιὸ γέρος καὶ ὁ πιὸ πλούσιος, πάντα κάτι ζητεῖ, πάντα πιθεῖ κάτι· κι' ἂν αὐτὸ τὸ κάτι γένῃ, τότε νοιώθει τὴν πιὸ μεγάλη χαρά, τὴν **εὐτυχία**.

Χριστέ μου, στὴ λέξη αὐτή, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μιὰν ἀνατριχίλα ἔνοιωσα κι' ἄθελα ἀφέθηκα στὸν ἀνακουρκουτικὸ καὶ κοινὸ σύντροφό μας, τὸν ὕπνο.

Μὰ τὸ ἤσυχο καὶ τὸ κάποιος ἀνεύθυνο κοίμισμά μου, δὲν ἄργησε νὰ μοῦ τὸ χαλάσῃ ἡ παράξενη μορφὴ μιᾶς πρωτόβλεπτης γυναίκας καὶ τὸ τόσο οἰκεῖο ἦφος της, ποὺ μὲ μιᾶς γονάτισε μπροστὰ στὸ κρεββάτι μου κι' ἄρχισε νὰ μοῦ λέγῃ:

—«Ἄττάρ, γιὰ πές μου, νὰ χαρῇς, τί θάθελες νὰ γίνῃ γιὰ νὰ νοιώσῃς τὴν πιὸ μεγάλη χαρά, τὴν **εὐτυχία**, γιὰ νὰ μὲ γνωρίσῃς καλά;»

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τάχασα καὶ τὴν κοίταξα κάπος φοβισμένα, γιατὶ κατάλαβα πὼς ἦταν μιὰ προσωποποίηση τῆς Εὐτυχίας. Στὴ δύσκολη ὅμως αὐτὴ θέση δὲν μάφησε γιὰ πολλὴν ὥρα, κανοντάς μου τὴν ἴδια ἐρώτηση μὲ τὸν ἴδιο γλυκὸ τόνο τῆς μαλιᾶς της. Δὲν χρειάσθηκε πολὺ γιὰ νὰ τῆς ἀπαντήσω, λέγοντάς της τὴν παντοτεινὴ σκέψη μου καὶ τὴν πιὸ μεγάλη ἐπιθυμία μου: πὼς «μιὰ ἀληθινή, παντοτεινὴ **φιλία**, ὅπως ἐγὼ τὴ νοιώθω, θὰ μ' ἔκανε νὰ τὴ γνωρίσω καὶ θὰ μοῦ ἔδινε δύναμη γιὰ κάθε ἀναπάντεχο σ' αὐτὸ τὸν κόσμο». Τὴν εἶδα πὼς ἄλλαξε μεμιᾶς, σὰν κάτι νὰ σκεπτότανε—μὰ τί δὲν ξέρω—σηκώθηκε καί, λυπημένη, μὲ φίλησε στὸ μέτωπο καὶ μοῦπε:

—«Ἄττάρ, αὐτὸ ποὺ θέλεις εἶναι δύσκολο, θὰ τραβήξῃς πολλὰ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃς, μὰ ἴσως θὰ τὸ κατορθώσῃς».

Καὶ σὰν ἀστραπὴ χάθηκε ἀπὸ κοντά μου.

Κι' ἔτσι παρηγορίμαι πάντα μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς τὰ ὄνειρα καμμιὰ φορὰ γίνονται καὶ πραγματικότης.

Ἄττὰρ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ ἀδελφῶν.

—Ὅρίστε κατάστασις! Σοῦδωσα πέντε δραχμὲς νὰ μοῦ πάῃς καραμέλες καὶ δὲν μοῦ ἔφερες τίποτα!

— Πῶς; δὲν σοῦ ἔφερα τὴν ὡραία σακκούλα:

Πορφυρογέννητη

***

Στὸ μάθημα τῶν Προσκόπων (Πρῶται βοήθειαι.)

Ὁ Ἀρχηγός — Ἂν δηλητηριασθῇ, τί πρέπει νὰ κάμω ὅς που νὰ ἔλθῃ ὁ γιατρός;

Ἕνας Πρόσκοπος: —Τὴ διαθήκη σας, κύριε ἀρχηγέ!

Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

***

Ὁ Δάσκαλος, σ' ἕνα μαθητή: — Ἔχεις τέσσερα καρύδια καὶ σοῦ λέω ἐγώ: δός μου τὰ δυό. Πόσα θὰ σοῦ μείνουν;

Ὁ μαθητής, τρεπόμενος ἐς φυγήν: — Μαμμά! τὰ καρύδια μου!

Ἀντ. Δ. Δούκας

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ 235ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Ἡριταθέντος τὴν 3 Σεπτεμβρίου 1927 πρὸς ἐπίλυσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου 1927 δημοσιευθεισῶν 269 Ἐγκυρωτικῶν Ἀσκήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὅρισμα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: **τὸ πρῶτον** τὰς ἀρεσθείσας ὀρθὰς Λύσεις, **τὸ δεύτερον** τὰ Εὔσημα Λύσεων καὶ **τὸ τρίτον** τὰ Εὔσημα Ἐπιμονῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ τοῦ 1927, Κεφ. Ε', § 25.

Οἱ *Ἰσάριθμοι* ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 40 διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ κλισέ, καὶ νὰ γοράσουν ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο,) ἅνω οἱουδήποτε θέλουν τόμου «Ἀεροπλάνου» τῶν ἐτῶν 1894 -- 1926 (Β' Περίοδος) μὲ ἔκπτωσιν δέκα (10) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου νὰ γοράσουν ὁποιον Τόμον μὲ ἔκπτωσιν πέντε (5) δρ. καὶ οἱ τοῦ 1ου μὲ ἔκπτωσιν τριῶν (3) δρ. (Ἴδε καὶ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ τοῦ 1927, Κεφ. ς' § 6 καὶ 7).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νεοβη. 189, 19, 7.

Ἰσάριθμοι: Ταβυά, 182, 19, 7. Ἐλευθ. Ν. Ρουσσάκης, 184, 19, 7. Μάγισσα, 190, 19, 7. Ἀφρισμένο Κῦμα, 186, 19, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νικολ. Δάρας, 167; 17, 7. Γεώρ. Βατίτσας, 172, 18, 7.

Ἰσάριθμοι: Σκανδαλιάρα, 179, 18, 7. Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης, 164, 17, 7. Ἀβιαντίς, 166, 17, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γκιούνης, 158, 16, 6, Βάρκα τοῦ Καναρῆ, 152, 16, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δούλη Δωδεκάνησος, 133, 14, 7. Πούλια, 129, 13, 5. Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, 116, 12, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀγροληούδουδο, 37, 4, 2. Δὸν Κιχώτος, 48, 5, 3. Ρετσίνα, 92, 10, 6, Καλὸς Οἰωνός, 53, 6, 5. Μερκία, 28, 3, 1. Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, 58, 6, 3. Νικ. Γ. Τρουπῆς, 9, 1, 1. Προσκοπάκι, 27, 3, 2.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαραναταϊκόν, 172, 18, 7.

Ἰσάριθμοι: Φιρφιρίτσος, 169, 17, 7. Πλάνο Δοξάρι, 177, 18, 7. Περιπλοκάς, 177, 18, 7. Ἀριστοπ. Κόρκακας, 168, 17, 7. Πάτερ Παχούμιος, 193, 20, 7. Τσούχτρα, 186, 19, 7. Ἀττικὴ Λύγη, 183, 19, 7. Ἄγνωστη, 162, 17, 7. Ἀγνὴ Ψυχούλα, 184, 19, 6. Ἔξυπνη Γατούλα, 161, 17, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, 146, 15, 7. Ἀλπινιστής, 141, 15, 7.

Ἰσάριθμοι: Μέλισσα, 175, 18, 7. Μιράντα, 141, 15, 7. Μήδεια, 141, 15, 6. Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, 139, 15, 7. Πορφυρογέννητη, 151, 16, 7. Ἱππολύτη, 141, 15, 7. Ταξιδιάρικο Κῦμα, 156, 16, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζηλεμένο Κάστρο 133, 14, 6. Ἐκδικητής, 129, 13, 6. Πριγκίπισσα Δολότα, 137, 14, 6.

Ἰσάριθμοι: Ἀργυρόπτερος Κόρη, 134, 14, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Πόθος τῶν Γραμμάτων, 111, 12, 7. Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, 89, 9, 7. Σπαρτιάτης, 96, 10, 7. Ἐλαφίνα, 109, 11, 5. Ράδαν τὸ Ἀμάραντον, 108, 11, 7. Κοσμοχαλόστρα, 114, 12, 7. Νέμεσις, 106, 11, 6. Τζάκ, 114, 12, 7. Σαρλώ, 107, 11, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πέτρος Ριονσαί, 19, 2, 5. Ἄσπρος Καβαλλάρης, 15, 2, 2. Νοστιμούλα, 30, 3, 1. Θαΐς, 62, 7, 3. Κάτασπρος Ἀράπης, 71, 8, 3. Γαλάτεια, 80, 8, 5. Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι, 33, 4, 2. Ἄγγελος, 67, 7, 3. Γαζία, 78, 8, 4. Μακεδών, 32, 4, 2. Ἀρισμαρί, 37, 4, 2. Λίκια, 80, 8, 3. Γλυκειὰ Καραυγή, 55, 6, 4. Ταρζάν, 71, 8, 3. Μυροβούλα Ἀνοιξις, 33, 4, 2. Μικρὴ Ἀρτίστα, 27, 3, 1. Ὀνειρώδης Χορός, 56, 6, 4. Πληγωμένος Ἀρματολός, 40, 4, 2. Σατανᾶς, 31, 4, 2. Ναυτίλος, 21, 3, 1. Δοξασμένη Ἰθάκη, 5, 1, 1. Ἀντιγόνη, 56, 6, 4. Ἀμφιτρίτη, 37, 4, 4. Ἑρμωνας, 79, 8, 7.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φοίνικας, 138, 14, 7.

Ἰσάριθμοι: Γεώργιος Λ. Καμπάνης, 134, 14, 7. Ζαννῆς Λ. Καμπίνης, 135, 14, 7. Πορφυρίς, 176, 18, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαῦρος Ἀετός, 116, 12, 7. Ἀνδαλουσία, 110, 11, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐλένη Δάρα, 92, 10, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Καμάρι τῆς Μητέρας, 65, 7, 3.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Φιλαλήθης, 12, 2, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Μὴ λησμονεῖτε πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 18 Σεπτεμβρίου 1928.

ΚΑΤΙ καλυτέρευσε ἡ κατάσταση, παιδιά μου. Ἐννοῶ μὲ τὴν ἐπιδημία. Τὸ τυπογραφεῖο ἔχει τώρα ἀρκετοὺς ἐργάτες καὶ τὸ γραφεῖο ὅλους σχεδὸν τοὺς συνεργάτες καὶ τοὺς βοηθούς. Ἐλπίζω λοιπὸν νὰ βγαίνῃ στὸ ἑξῆς τὸ φυλλάδιο ταχτικά. Λογαριάζω μάλιστα νὰ βγάλω τὸ ἐρχόμενο διοδεκαπενθήλιδο, γιὰ νὰ ἀναπληρωθοῦν οἱ 4 ἀπὸ τὶς 8 σελίδες ποὺ μᾶς λείπουν. Ἀργήσαμε πάλι ἄλλο ἕνα κι' εἴπαμε πὼ ἐν τάξει. Μόνο γιὰ Κυριακὴ μὴ μὲ ρωτήσετε. Δὲν ξέρω πότε θὰ γίνῃ κι' ἂν θὰ γίνῃ ὡς τὸ τέλος τοῦ Νοέμβρη. Γιατὶ ὁ Ἀγγελὴς εἶναι ἀκόμα πολὺ ἄρρωστος ἀπὸ δάγκασιο καὶ, γιὰ τὴν ὥρα, καμμιὰ βοήθεια δὲν μπορῶ νὰ ἐλπίζω ἀπ' αὐτόν. Μὴν κοιτάτε τὰ «Χίλια - Μύρια» του. Αὐτὰ τάχει γραμμένα πρὸ πολλοῦ...

Μὴν ἔχῃς καμμιὰ τύψη, *Μεγάλη Ἑλλάς*, κι' ὁ κ. Σταμ. δὲν παρεξήγησε καθόλου. Γιατὶ κατάλαβε πῶς ἐκεῖνο τὸ «ἔχει λόγους νὰ ἐπιμένῃ», ἦταν μιὰ συνοπτικὴ φράση δική μου κι' ὄχι δική σου, ὁπότε θὰ μποροῦσα νὰ σοῦ πῶ, καθὼς λές, τὸ κουσουλάκειον «Ἐπιμένεται!» Ἔλαβα ὑπὸ σημείωσιν κι' ὅσα μοῦ γράφεις γιὰ τὰ ψηφιακά. Συμφωνῶ κι' ἐγὼ ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὸν περίφημο «Μπέμπη Ἀρχιλήσταρχο», τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα ἦταν ἐκεῖνο τὸ παλιό, ποὺ μπορεῖ, ἂν δὲν βρῶ καλύτερο, νὰ τὸ ξαναδημοσιεύσω.

Εὐαγγελία Μάγαρη, ἔκπαις πολὺ καλὰ ποὺ ἀποφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς καὶ σὲ βαθμῷ ὅτι δὲν μὲ κούρασε καθόλου τώρατο γραμματάκι σου. Γιὰ τὸ Πένταθλο ποὺ τόσο σοῦ ἔρεσε, θὰ εἶδες ὅτι ὁ Ὕμνος μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ στὸ παζάρι. Ὥσε δὲν βάπτει ἐμπόδιο νὰ λάβῃς μέρος καὶ σὺ ποὺ δὲν ξέρεις νὰ κάνῃς στίχους. Θὰ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ συντελάσῃς νὰ γίνουν διαπλασοπούλες οἱ περισσότερες ἀπὸ τὴν τάξη σου. Παιδικὰ ἡμερολόγια μπορεῖς νὰ μοῦ στέλνῃς ὅσα καὶ ὅταν θέλῃς. Πάντα εἶναι δεκτά.

Ἀγνωστη, ὅπως καὶ νὰ γινόταν ἡ διαίρεση τῶν διαγωνιζομένων σὲ δυὸ τάξεις, πάντα μερικοί, ἀπὸ τὴ μιὰ ἢ ἀπὸ τὴν ἄλλη, θὰ ἦταν ἀδικημένοι. Τώρα π. χ. στὴ Μεγάλη Τάξη ἔχω τοὺς ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω. Ἔ, βέβαια, ἂν θὰ λάβουν μέρος καὶ παιδιὰ 18 ἢ 19 χρονῶν, θὰ εἶναι δεινοὶ ἀνταγωνιστὲς γιὰ παιδιὰ 15 χρονῶν καὶ 16. Τὸ ἴδιο ἄν, ὅπως προτείνεις, ἔκανα τὴ Μικρὴ Τάξη ἀπὸ 13 χρονῶν καὶ κάτω· θὰ τάβριζαν κάπως σκοῦρα τὰ παιδιὰ τῶν 13 καὶ τῶν 12 χρονῶν. Πιὸ δίκιο θἄταν νὰ κάμω τρεῖς τάξεις, ὅπως στοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων καὶ τῶν Ἀσκήσεων. Ἀλλὰ γιὰ τὸ Πένταθλο θὰ πήγαινε πολύ. Καὶ προτίμησα τὴ δικίρεση σὲ δυὸ τάξεις καὶ τὴν ἀναπόφευκτη ἀδικία, μὲ τὴν ἰδέα, πρῶτο, ὅτι **ἐλάχιστοι σχετικῶς** θὰ εἶχαι οἱ πολὺ μεγάλοι ἢ οἱ πολὺ μικροὶ ποὺ θὰ λάβουν μέρος στὸ Πένταθλο. Γιατὶ τὰ περισσότερα παιδιὰ μου εἶναι ἀπὸ 14 ὡς 16 χρονῶν. Κι' ἕνα ἄλλο, σκουδικότερο: Σκανιώτατα εὐδοκιμεῖ κανεὶς ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του. Πόσοι, σὲ Διαγωνισμούς, μου, δὲν βάζουν κάτω μεγαλύτερούς των καὶ δυὸ καὶ τρία χρόνια! Ὥστε ἡ ἀδικία στὴν πράξη δὲν εἶναι τόσο μεγάλη ὅσο φαίνεται ὅταν τὴν ἐξετάζει κανεὶς θεωρητικῶς.

Ὁ Ἀριστομένης Δουλουμάτης, γιός παλιᾶς μου συνδρομήτριας, ποὺ τώρα μόλις ἀποφάσισε νὰ μοῦ γράψῃ, ἂν κι' εἶναι τέσσερα χρόνια συνδρομητής μου, παρακινήθηκε ἀπὸ τὴν Ἐπιστολὴ τοῦ «Φαίδωνος ἀδήμοσιος Κίνδυνος». Καὶ μοῦ γράφει: «Δὲ τὸ περιοδικό τὸ ξέρω... Τὸ ἐπικρίνω κι' ἐγὼ τὴν πρώτη χρονιὰ ποὺ βγῆκε, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἄρεσε, καμμιὰ σύγκριση δὲν εἶχε μὲ σένα, κι' ἔτσι μόλις τελείωσε ὁ πρῶτος τόμος, τὸ ἔπαυσα». Νὰ λοιπὸν ποῦ ὁ «κίνδυνος» δὲν εἶναι τόσο μεγάλος, ἀφοῦ ὑπάρχουν καὶ παιδιὰ ποὺ ξέρουν νὰ κάνουν τὴ σύγκριση.

Σ' εὐχαριστῶ, *Πάνθεια Ἀβραδάτου*, γιὰ ὅσα γράφεις γιὰ τὸν ὄγκο τοῦ «προσφιλοῦς μας· καὶ προσφιλοῦς σχε Ἀριστοτέλη Κουρτίδη, καὶ σοῦ δασκέλα τοὺς παλαιοὺς τόμους ποὺ παρήγγειλες γιὰ νὰ διαβάσῃς καὶ Ἀμόλιο Εἰμαρμένο. Πολὺ δίκαια ὁ κ. Φαίδων σὲ ἀγέφερε ἀνάμεσα στοὺς καλοὺς συνδέτες Πνευματ. Ἀσκήσεων, προπάντων γιὰ τὶς ὡρκῖες ἐμπαιρες Ἀσκήσεις σου ποὺ δημοσιεύονται χωρὶς καμμιὰ σχεδὸν διόρθωση. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἔχω καὶ πολλοὺς ἄλλους καλοὺς συνδέτες. Φυσικὰ ὅμως ὁ κ. Φαίδων δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τοὺς θυμηθῇ καὶ νὰ τοὺς ἀριθμήσῃ ὅλους!

Νὰ κι' ἕνας πιλιὸς ἀνεγνώστης μου, ποὺ ξαναγράφει σὲ μένα ἀμέσως: *Ὁ Κώστας Γαρουφαλῆς*. Ἀδιός, ποὺ λέτε, μὲ εἶχε ἀφήσει, ἀπειδὴ κάποτε τοῦ πέρασε ἡ «πραξέγνη ἰδέα» πὼς μποροῦσε νὰ βρῇ αὐχαρίσεση σ' ἄλλα περιοδικά». Εἶδε ὅμως πὼς; δὲν ὑπάρχει ἄλλο σὰν τὸ δικό μου καὶ τώρα ἐγγράφει συνδρομήτρια τὴν ἀδελφή του.« Ἔτσι, ἐπιλέγει, θὰ μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ διαβάζω πάλι τὴν ὕλη σου καὶ προπάντων τὶς Θυμήσεις Ἐπιστολές τοῦ κ. Φαίδωνος». Τί καλά!

Ἰζόλδη, χαίρω πολὺ γιὰ τὴν πλατύτερη αὐτὴ γνωριμία κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς πιὸ συχνά. Ἔβγαζε ποὺ εἶσαι μόνο 14 ἐτῶν κι' ἔπηγαίνεις στὴ Β' Γυμνασίου μὲ ἄριστα. Τὸ πρῶτο σου γράμμα βεβαίωτα δὲν τὸ ἔλαβα γιὰ νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω ὡς τώρα. Μὲ τὸ ὑπόλοιπο τῆς Ἀγγελίας σοῦ ἐστειλα τετράδια.

Σοῦ ἐστειλα, *Δάφνη*, τὸν τόμο. Νὰ μοῦ γράψῃς ὅσα σοῦ κάνει εὐχαρίστηση. Πίστεψε ὅτι τὴν ἴδια εὐχαρίστηση αἰσθάνομαι κι' ἐγὼ ποὺ σὲ διαβάζω. Μὴν κοιτᾶς ποῦ δὲν σοῦ ἀπαντῶ ἐκτενῶς ὅταν δὲν ἔχω τόπο. Σήμερα π.χ. περ' ὀλίγο νὰ σἀφήσω καὶ πάλι χωρὶς ἀπάντηση, γιατί ὁ τόπος εἶχ' ἐξαντληθεῖ ὅταν, μὰ τὴν σειρά του, ἔπιασα στὰ χέρια μου τὸ γράμμα σου καὶ μεσὰ βίας οἰκονόμησα αὐτὲς τὶς λίγες ἁράδες. Ἀλλὰ δὲν ἔχω ἄλλες· καὶ πόσα γράμματα ἀκόμη μένουν! Ὁλόκληρη σεἰρά!... Τί νὰ κάμω;...

Ὡραίας Ἐπιστολὲς μοῦ ἐστείλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Μυοσωτίς, Λιάνα, Ἀκάμας, Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, Ἀγνὴ Ζαυζάνα, Ἐλευθέριος Ρουσσάκης, Σπύρος, Κατσαρίδα, Ἑλληνικὸν Γύητρον, Σγουρόμαλλο, Μυροβόλος Ἀνοιξις, Σεμίραμις, Σιερτσάζα, Αἰγόκλημα, Ἄρης Μακρῆς, Π. Εὐσταθίου, Γόρδιος Δεσμός, Περιπλοκάς, Ἀφρισμένο Κῦμα, Λάφι τῆς Ἀτέμιδος, Ζακυνθινὸ Μενεξεδάκι, Σοφία Ἀρ. Σταματιάδου, Χλωμὴ Βασίλισσα* καὶ *Ἐρρίκη*.—Βεβαιώθηκα τὶς παραγγελίες των καὶ ἐπιφυλάσσομαι νὰ τοὺς ἀπαντήσω.

Εὐχαριστῶ πολὺ ὅσους μὲ συλλυποῦνται γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἀριστοτέλη Κουρτίδη, καὶ προπάντων τὴν *Κόρη τῶν Ἀθ

στο *Ρολλί* (ὄχι πρέπει ὅλε; μαζί·) *Δυσκίλαν* (ἐσεῖλα 12 τετράδια· συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ θείου) *Φωτηνὴν* (πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ γράμμα σου, ἀλλά.. ποῦ τόπος! δὲν ξέρω ἂν ἡ Γ'. ἄλλαξε διεύθυνση, μοῦ ἔγραψε ὅμως νὰ τῆς χρεῶ τὰ φύλλα της στὸ γραφεῖο·) *Δεσβιδόσουλο* (δὲν σὲ «περιφρονῶ», ἄπαρχε! ἡ ἔλλειψη τόπου μὲ κάνει ξεναγράφω μου·) *Μελπομένην Πολίτου* (χαίρω πολὺ· γράφε μου· Ὑδηγός· δὲν βρῆκε ἀκόμη· τόσα ἐμπόδια, βλέπεις, φέτος...) *Ἀντ. Δ. Δούκαν* (ἐγκάρδια συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τοῦ καλοῦ καὶ πολυτίμου σου πατέρα· κακολουθήσῃς τὸ παραδειγμά του καὶ νὰ γίνῃς χρηστός· καὶ χρήσιμος σὲν κι' ἐκεῖνον!) *Κόμητα τοῦ Ἀθμόνου* (χαίρει πολὺ· γράφε μου·) *Ἀθανάσιον Δημάκον* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα· γιὰ τὰ καλὰ λόγια εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ* (γράφε του καλὴν ἐπιτυχία· ἀλλὰ εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ μὲ θυμηθῇ κι' ἀπὸ «τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς» καὶ θὰ μοῦ γράψῃ·) *Ὀλόχαρην* (περιστικὰ τοῦ μπαμπᾶ· πῶς εἶναι τώρα;) *Νεάνιδα ταῦ Ἰονίου* (μὰ δὲν ἀμφιβάλλω πὼς ἐσὺ θὰ εἶσαι πατὲ γιὰ τὴν ἀγάπη σου·) *Δημάλλαν* (δὲν πειράζει· οἱ ἀριθμοὶ εἶναι 8, 1, 7, 0 καὶ ὄχι 81, 70 κλ.) *Νερόμυαλον* (ἐσεῖλα 12 τετράδια κι' ἔχω στὴ διάθεσή σου δρ. 14,20·) *Κύριον Χ.* (ἐλάβαμε·) *Σ. Β. Μαλαμῆν* (ἐλάβαμε·) *Ἀτρόμητον Κρῆτα* (ἐστειλα λ/σμόν·) *Κόκκινον Διάβολον* (γράμμα σου μὲ δρ. 13 δι' ἀγγελίαν δὲν ἐλάβαμε·) *Μελαχροινὴν Κυκριοπούλαν, Μελαχροινὴν τοῦ Σκέττιν, Ἀρετὴν Ρήγα, Ἀετὸν τοῦ Πόντου, Ὀπαδὸν τοῦ Τολστόϊ* κλπ. κλπ.

Ἐγὼ εἶμ' *Ἐγώ, Γαλάτειαν, Κόρην τοῦ Βουνοῦ, Κουτορνίθι, Ἰβάναν, Λούλαν Ι. Τσίρου* (ἐστειλα.)

Εἰς ὅσας ἀπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν **17 Σεπτεμβρίου** θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Σκεπασθῆτε γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1903) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. **25**, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. **28,50** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. **35** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, πλὴν ἑνὸς ὅλου. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. **30** καὶ ραμμένος δρ. **35**. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. **5** ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. **15** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. **28** εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 21ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 22 Νοεμβρίου.

633. Δεξίγριφος

Ἕνα ψηλὸ μακρομάλλι,
Ἂν τὸ ἔξῃς σὲ κυνήγει.
Τί θὰ κάμῃ;
Στὸν ἄλλο θὰ πετάξῃ
Γιατί σὲ κουλὶ ἤ' ἀλλάξῃ.
Ὄνειρον τοῦ Ἑλληνιστοῦ

634. Στοιχειόγριφος

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς,
Ζῶο χρήσιμο θὰ ἰδῇς.
Τὰ δυὸ πρῶτα μου ἂν ἀβύσῃς
Κι' ἄλλο ἕνα ἂν διπλασιάσῃς,
Τὴν κατρίδα μας θὰ βρῇς
Κι' ὅλους θὰ μᾶς ἐνθουσιάσῃς!
Ποσπερίτης

635. Τονόγριφος:

Ρήματος κοινοῦ τὸν τόνο
Κατεβάζω
Κι' ἀπὸ τὶς ἐννιὰ μιὰ μόνο
Παρουσιάζω.
Ψὼς

636. Ἀναγραμματισμὸς

Πολὺ ἀρχαίου βασιλιᾶ,
Δικαίου καὶ σοφοῦ,
Τὰ μέλη ἀνακατώνω,
Καὶ ἀποστόλου τίνομα
Μεγάλου καὶ ἁγνοῦ
Μὲ τοῦτο φανερώνω.
Ἀπάντεμο

637. Τρίγωνον

* * * * * * Ἀρχαία πόλις
* * * * = Πόλις Θεσσαλίας
* * * = Φίλος ἥρωος
* * = Προστακτική
* = Ἀντωνυμία
= Σύμφωνον

Καὶ καθένας τὰ ἴδια.
Ἀληθοβαρυμένη Δευτεριά

638-639. Μεταμορφώσεις

1.—Ἡ *Μῆλος* διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Πάρος*.

2.—Τὸ *ἔθος* διὰ 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *νόμος*.

[Κάθε λέξις, εἰς τὰς μεταμορφώσεις αὐτάς, προέρχεται ἀπὸ τὴν προηγουμένην, μόνον διὰ προσθήκης ἢ ἀλλαγῆς ἑνὸς γράμματος.]

Ἐὐστεράτειες Παιχνὶδες

640-642. Λογοπαίγνια

1.—Μὲ ποίαν πόλιν τῆς Νέας Ἑλλάδος τρέχει κανεὶς γοργοτέρα ἀπὸ κάθε δρομέα;

2.—Εἰς ποίαν πόλιν τῆς Νέας Ἑλλάδος εὐδοκιμοῦν περισσότερον φυτὰ τῶν Τροπικῶν;

3.—Εἰς ποίαν πόλιν τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος ἀναπατεύουν δύο ὑγρά, τὰ ὁποῖα πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν τὰ βάζουν μαζί;

Γασκώνος

643. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεντολείπων καὶ Ἐλλιποσυμφώνων

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλειπον τοῦ τύπου:

* * * _ * * *

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἐλλιποσύμφωνον τοῦ αὐτοῦ τύπου, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις. Σημειοῦμεν ὅτι καὶ εἰς τὰ δύο τὸ αὐτὸ ρητὸν θ' ἀναγνωσθῇ:

1, Ἰουδαῖος φιλόσοφος· 2, Θρησκευτικὸς μεταρρυθμιστής· 3, Νῆσος ἐκ τῶν Κυκλάδων· 4, Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης· 5, Μάγισσα· 6, Υἱὸς τοῦ Ἰωσὴφ· 7, Ἀρχαῖος ζωγράφος.
Μεγάλη Ἑλλάς

644. Φωνηεντόλειπον

τ - μτ - τ - γκκ - τρρ - τ - λγ
Λευκὸς Κόρακας

645. Γρῖφος

τε τε
ΤΟ τε τε τε ΤΕ— 52
ΕΤ τε τε τε 7 δὶς
τε τε τε
τε τε τε
Καρδινιὰκ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

646. Métagramme

Je suis un grand poète
Latin et classique;
Mais en me coupant la tête
Et changeant la nature,
Tu me fais une substance
Utile... en abondance.
Νέμεσις

647-649. Cinéma-Rébus

1.—Ὕδωρ, πτῆσις, ὀστοῦν.
2.—Ἄλας, ἐκεῖ, οὖτε, τίς.
3.—Ἀναγνώσκειν, εἰς.
Τρία νομίσματα.
Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν *Πνευμ. Ἀσκήσ.* τοῦ φύλ. *28*

418. Ἥφαιστος (ἡ, Φαιστός.) —419. Μῦθος (μ', Θώς.) — 420. Ἰούνιος· Ἰούλιος.— 421. Ἡ ψιλὴ καὶ ἡ δασεῖα. 422. ΒΟΙΩΤΙΑ 423. ΜΑΘΗΤΟΥΛΑΙΟΣ ΜΑΤΙΚΑ ΣΑΛΑΜΙΣ (Ἀττική, Φθιώτις) ΠΟΛΩΝΙΑ (κη, Ἠθική, Ἀκαρνανία) ΣΟΛΩΜΟΣ (τρῆμα, ἴσα, κάθημαι).—424-428. Διὰ τοῦ Α!: *αἰπόλος, Αἴας, Αἴολος, αἰθήρ, αἰώρα.* — 429. ΑΛΝΙΑ (Δαρβῖς, Ἀλίδαλος, Σι.Νᾶ, Κετ[Ἰγνη, Ἀθῆνα]). —430. Μὴ γνῶτο ἡ ἄριστερά τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου.— 431. *Θεωρία ἐπισκόπων καὶ καρδία μυλωνᾶ.* (Θιῶ, ρουά ἐκὶ ατ' ἄπαν καὶ, κὰρ διὰ μῆλον, ἀ.)—Les grands esprits se rencontrent.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ κεφαλαῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωρισμὸς στήχου δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΙΓ — 722/

Διαφεύδω τὴν **Νεάνιδα Ἰονίου** διὰ τὰς δηλώσεις της πρὸς τὴν Διάπλασιν, ἐνῶ τὸ πρᾶτον καὶ μόνον ὁραβεῖον δὲν τὸ ἐπῆρεν αὐτὴ μὲ Δίαν καλῶς ἀλλὰ ἡ ἀριστεύσασα **Ἀβροπούπουλη**.
Κατσαρίδα

/ΚΙΓ — 723/

Ἀβροπούπουλη — Εὐγενία Νταγιάντα. Νεάνις ταῦ Ἰονίου — Τερέζα Καιροφύλακος.
Κατσαρίδα

/ΚΙΓ — 724/

Κάρμεν Σύλβα, καλά;;; "Αν θάμωσες, ὑπάρχει γιατρός.
Λάουρα, Ἀγράμπελη

/ΚΙΓ — 725/

ΠΑΤΡΑΪΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

Διαπλασόπουλοι, ἡ πρωτότυπος διαγωνισμός μας (ΚΙΣ'—609) πλησιάζει νὰ λήξῃ, ὥθεν προφθάσατε νὰ συμπετάσητε ὅλοι.
Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν
Μικρὸς Γυμνασιόπαις

/ΚΙΓ — 726/

Δαμραλλίς, Ἐλπινὴ Γατούλα, Ἐλιάνα, Ἀντιλλάσσουμε τετραδιάκια; Δῆσις: (ΚΙΓ—63). **Μικρὰ Ἀλσατὶς**

/ΚΙΓ — 727/

ΨΥΧΟΛΟΓΩΝ ΗΓΤΥΗΜΕΝΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Δαμραλλὶς — Καίσαγλου, Ἀνθυμίδα = Καρούζου, Ἐλπινὴ Γατούλα—Ψῆφις, Καλαμιὰ = Λυγὶα Θεμιστοῦ, Κυπριώτικη Δροσιὰ—Ἰαμὴν Δαπίνου. Ἐλέγα τῆς Ἀρτέμιδος—Δορνίτσα Λαντίνα, Μπούμ=Σωκράτης Ἡσυχίδης, Νέμεσις=Μπουρνιά.
Ὀνειροπολιτικὸν Μένιτσουμ

/ΚΙΓ — 728/

Κυρὰ-Κυραλίνα, Μοδιντόφ, Κουτορνίθι, ἐτοιμασμένη θὰ μ' ἔκανε ἕνα πρᾶμα τετραδιάκι. Νὰ τὸ περιμένω; Εὐχαριστῶ ἐκ τῶν πρωτέρων. Δῆσις: (ΚΙΓ—602).
Ἰάδνα

/ΚΙΓ — 729/

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Δι' ὅλους σήμερον ἀπαραίτητος γαλλικὴ γλῶσσα διδάσκεται ἀρτίως, εὐμεθόδως καὶ οἰκονομικῶς. **Πιπέγου 5-β** (Στάσις Ἀγγελοπούλου). Συνίστανται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν εἰς τοὺς νεοαγκινωμένους φοιτητὰς καὶ σπουδαστάς.

/ΚΙΓ — 730/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ὁ «ΘΑΥΜΠΟΣ» 1ης ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἀποτελέσματα (διαθεσιμότητα ἕνεκα ἀσθενείας.) "Ἕνεκα ἄλλων ἀπενήνεσαν βραβεύομεν τὴν Νίκην τοῦ Παιωνίου καὶ Δοξασμένην "Ιδην.
Ζωὴ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἐρώτησις:
«Τί πρωτοδιαβάζετε μόλις λάβατε τὸ φυλλάδιον τῆς Διαπλάσεως;»
Ἀπαντήσεις δεκταὶ ἕως 30 Ὀκτωβρίου. Συμπεπτωκὸς διάφορος. Βραβεῖα 3 ἐκλεκτὰ ἄθλος: Mr Elie N. Anthrakakis (Δι' Ἀβάτων Ξιφομάχων) Rue de Régie Cadre No 22 Alexandrie (Egypte)
Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν
Ἔνδοξος Πολεμιστὴς

/ΚΙΓ — 731

Ἀγαπημένες μου, εὐχαριστῶ γιὰ τὰς εὐχάς σας. **Μαρία Ἀβραμιάκου**

/ΚΙΓ — 732/

ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΟΣ ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ
Τί χαριτωμένα ποὺ γαυγίζετε! Φρίττει ὁ Ἄδης καὶ στενάζει ἡ Σελήνη.
ΓΟΡΔΙΟΣ ΛΕΣΧΟΣ

/ΚΙΓ — 733/

Ἀγόγκλημα, δὲν ἔλαβα Μ. Μυατικά σου καὶ λυποῦμαι. Ἀλλάζουμε κάρτες; Στεῖλε πρώτη μὲ τὴ Δ/νί σου.
Διαπλασόπουλα-ες, μήπως καὶ ἄλλοι ἀπὸ σᾶς μοῦ στείλατε καὶ δὲν ἔλαβα; ἀπαντῆστε μου. Μόνα ἀπὸ τὴν Περιπλακάδα, Χρυσοπηγή, Αἰγυπτιοπούλα, Ἔνδοξο Σοβιέτ, Γαλάτεια, ἔλαβα καὶ ἑστειλα. Φραγκίσκε, τί γίνεται ὁ (ΚΙΓ - 425) Διαγωνισμός; Τάνταλε, δὲν ἔλαβες τὸ γράμμα μου;
Ἀκακία

/ΚΙΓ — 734/

Κούκλα Χωριοῦ, πρὸς μικρὸν Χρυσαλλίς, ἕνα τετραδιάκι σου θὰ μ' εὐχαριστοῦσε· νὰ γνωρίζω.
Μοκοκὰ

/ΚΙΓ — 735/

Ἀπάντα ντὲ Γκαζιὲν θὰ λάβω τὸ βραβεῖο ποὺ πέντε μήνες περιμένω; Ἀπάντησε!
Ἰσπανιόλα

/ΚΙΓ — 736/

Ὁ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ, ζωγραφίσαντος σπὸ ἀγαπητὸ του σαλονάκι, ἀλληλογραφεῖ—ἀνταλλάσσει κάρτες.
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ: Πάνω σὲ κάρτα γράψετε ποιὸ συνεργάτη — Διαπλασόπουλο — τῆς Σ. Σ. Σ. προτιμᾶτε. Θὰ βραβευθοῦν πέντε ἐκλογεῖς καὶ ὁ ἀνακηρυχθεὶς «ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΣ» τῆς Σ. Σ. Σ. Προθεσμία δίμηνη. Διεύθυνση: Βαγγέλη Σταθχτά, Θήβα.

/ΚΙΓ — 737/

Μῆδεια, Ἀγράμπελη, Πηλιορείτισσα Κεράσι, Χρυσάνθεμον, ἂν εἴσαστε πατὲ φίλες μας, βέβαια θὰ σᾶς θυμήσαστε. Ὅμως δὲν σᾶς ξεροκλῶ καὶ γράφατέ μας ποιὲς εἶσθε, ἀλλὰ γρήγορα πρὶν φύγουμε γιὰ τὴ Νάξο, Δῆλο μας: Ἀμαρούσιον.
Ζωρζέττα καὶ Μαρσούλα Περγαντῆ

/ΚΙΓ — 738/

Δαγοστεφῆ Ὀλυμπιονίκη, Αἰγυπτία Βασιλάκαινα, Αἰγυπτιοπούλα, Δημητριακὲ Ἀστήρ, Ζωηλέτκα, Κυρὰ-Κυραλίνα, Καλλιρρόη, Μεγάλη Ἑλλάς, Ἥβρικ τοῦ Κανάρη, Νέμεσις, Ἀνδαλουσία, Κουτορνίθι, Ἀδριατικὴ Πούλια, Ξανθὴ Λεσβιοπούλα, Μακεντών, Κολοκυθάκουρε, Μέλισσα, Μυρίνη, Σφαιρόπαλλη, Παρηγορία, Ἀνταλλάσσουρε τετραδιάκια; Δῆσις: Θανὼ Θ. Μακρῆ, Ἀργοστολίων Κεφαλληνίας.
Γελασίνα

/ΚΙΓ — 739/

ΑΛΑΤΕΙΑ, τετραδιάκι σου ἔλαβα καὶ εὐχαριστῶ· περίμενε ἰδιαίτερ μου. Κάπτες ἀντιλλάσσομε στεῖλε πρώτη.
Ἠθ9θ28 **ΞΕΦΩΜΑΚΟΣ**

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες
Καὶ τὰ ἔντεκα δωδεκασέλιδα φύλλα ἑπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνωσμα ὄντως καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὴ 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἱ γῆ τὰ γράσια διατιμ. 50.— Ἀμερικὴς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ ΕΤΟΣ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΝΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱασυδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Τριετηρὶς Β'.—Τόμος 35ος | Ἐν Ἀθήναις, 29 Σεπτεμβρίου 1928 | Ἔτος 50ὸν.—Ἀριθ. 44

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἔρριξε μόνο στὸν ἐχθρό της μιὰ τρομαγμένη κι' ἱκετευτικὴ ματιά.

— Τὴν ἔχουμε στὸ χέρι! φώναξε ὁ Τζέκιν θριαμβευτικά. Μικρέ, φέρε τὸ φανάρι! Μοῦ φαίνεται πὼς εἶν' αὐτή!

Ἡ κουκούλα τῆς Νταίζης εἶχε βγεῖ ἀπάνω στὴν τρεχάλα της κι' οἱ χρυσὲς μπούκλες της εἶχαν λυθεῖ κι' ἔπεφταν στοὺς ὤμους της.

— Μὰ αὐτὴ εἶναι ἡ μικρὴ Βιολέττα! φώναξε ὁ μικρός. Σεῖς δὲ μοῦ ὑποσχεθήκατε ὅτι δὲ θὰ τὴν πειράξετε;

— Δὲ σοῦ εἶπα νὰ κλείσεις τὸ στόμα σου; φώναξε θυμωμένος ὁ Τζέκιν. Βοήθησέ με νὰ πάρουμε αὐτὸ τὸ κορίτσι καὶ μὴ φυτρώνεις ἐκεῖ ποὺ δὲ σὲ σπέρνουν!

Μὰ ὁ μικρὸς δὲν τὸ ἐννοοῦσε ἔτσι.

— Δὲ βοηθῶ ἐγὼ σὲ δουλειὲς ποὺ δὲ συμφωνήσαμε! εἶπε. Ἄλλα μοῦ εἴπατε κι' ἄλλα κάνετε. Τὴ Βιολέττα δὲ θέλω νὰ τὴν πειράξετε!

Ὁ Τζέκιν δὲν ἔδωσε προσοχή, καθὼς δὲ θάζινε ἀγαύγιζε ἕνα σκυλάκι στὰ πόδια του, καὶ προσπάθησε νὰ σηκώσει μόνος του τὸ κορίτσι, ποὺ κοιτόταν ἀναίσθητο στὸ δρόμο.

— Δὲ θὰ τὴν πειράξετε! φώναξε πάλι ὁ μικρὸς θυμωμένος.

Κι' ὕστερα, μαζεύοντας ὅλες τὶς δυνάμεις του, ἔβαλε τὶς φωνές:

—Βοήθεια!..

Ὁ Τζέκιν ἄρπαξε τὸ παιδὶ καὶ τὸ κούνησε δυνατὰ γιὰ νὰ τὸ τρομάξει.

— Θὰ σκάσεις, βρωμόπαιδο; εἶπε ὀργισμένος.

Φοβόταν μήπως οἱ φωνὲς αὐτὲς τραβοῦσαν τὴν προσοχὴ κανενὸς διαβάτη. Ἔκτὸς ἀπ' αὐτό, εἶδε μ' ἔκπληξή του ὅτι ἕνα φῶς εἶχε φανεῖ στὴ γωνία τοῦ δρόμου καὶ πλησίαζε γρήγορα πρὸς τὸ μέρος τους.

Ὁ Τζέκιν σφύριξε μιὰ φορὰ καλώντας βοήθεια κι' ἡ γροθιά του ἔπεσε βαρειὰ στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ, ποὺ σωριάστηκε τὸ κακόμοιρο λιγοθυμισμένο στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Ὕστερα ἔσκυψε πάλι στὴ Νταίζη.

Ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὰ τὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἡ Νταίζη εἶχε ξαναβρεῖ τὶς αἰσθήσεις της καὶ φώναξε βοήθεια.

Ὅλ' αὐτὰ ἔκαμαν μεγάλη φασαρία στὸ δρόμο. Οἱ καταστηματάρχες βγῆκαν στὶς πόρτες τους κι' οἱ διαβάτες σταμάτησαν ν' ἀκούσουν. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ φανάρι ἔτρεχε πάντα μαζὶ μ' ἕνα πλῆθος ἀπὸ περίεργους καὶ σὲ λίγο βρισκόταν ἐπιτέλους στὸ πεδίο τῆς μάχης.

Ὁ κακοῦργος δὲν εἶχε πιὰ καιρὸ νὰ φύγει. Ὁ δρόμος ἦταν φραγμένος. Ὁ κόσμος φώναζε ἐχθρικὰ κι' ἕνας εἶπε ξάστερα ὅτι δὲ θὰ τὸν ἄφινε «νὰ κλέψει τὸ ξένο παιδί». Ὁ Τζέκιν τότε ἔδειξε ὅλο του τὸ θράσος.

— Μεριάστε ὅλοι σας! εἶπε ἐπιτακτικά. Ἔχω διαταγὴ νὰ συλλάβω αὐτὸ τὸ κορίτσι γιατὶ εἶναι μιὰ βασιλικὴ μὲ ψεύτικα ρούχα. Φύγετε ἀπὸ δῶ, γιατὶ μπορεῖ νὰ μετανοιώσετε.

Οἱ περίεργοι τότε δίστασαν. Ἤξεραν ὅτι τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ποὺ κυβερνοῦσε τὴ χώρα ὁ Κρόμβελ, ἐξαίρετα μποροῦσε νὰ γίνει μιὰ τέτοια ἀδικία στοὺς δρόμους.

— Ψέμματα λέει! Δὲν εἶναι βασιλική! ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπ' τὸ πλῆθος.

«— Κανένας ἀπὸ σᾶς; δὲν γνωρίζει τὴ μὶς Μίλδρεδ, τὴν κεντίστρα;» (Σελ. 349, στ. γ').

Κι' ἡ μὶς Μίλδρεδ πετάχτηκε στὴ μέση, κατακόκκινη καὶ ξαναμμένη ἀπὸ τὴν τρεχάλα.

—Δὲν εἶναι καμμιὰ βασιλική! εἶπε πάλι. Εἶναι μαθήτριά μου στὸ ἐργαστήρι! Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μᾶς πῆρε ἀπὸ πίσω καὶ θέλει ν' ἁρπάξει τὸ κορίτσι. Νά, ἐδῶ εἶναι κι' οἱ ἄλλες μαθήτριές μου, νὰ σᾶς τὸ μαρτυρήσουν.

— Ἄφηστε τη νὰ λέει τὴ γριὰ τρελλὴ καὶ πηγαίνετε στὴ δουλειά σας, σᾶς παρακαλῶ, εἶπε ὁ Τζέκιν.

— Κανένας ἀπὸ σᾶς δὲ γνωρίζει τὴ

μὲς Μίλδρεδ, τὴν κεντήστρα; φώναξε ἡ καλὴ γυναίκα. "Ετσι λοιπὸν θὰ καταντήσουμε, νἄρχονται μέσα στὰ σπίτια μας νὰ μᾶς ἁρπάζουν τὰ παιδιά μας; Ποῦ βρισκόμαστε; Οἱ ἔμποροι τοῦ Λονδίνου ἔχουν δικαιώματα, ποὺ τὰ σεβάστηκαν ὅλοι οἱ βασιλιάδες!

Τώρα εἶχε ἀγγιχτεῖ ἡ πιὸ εὐαίσθητη χορδὴ τῶν "Αγγλων.

—"Εχει δίκιο! φώναξαν ὅλοι. Εἴμαστε ἐλεύθεροι πολίτες κι' ἔχουμε δικαιώματα!

—'Εγὼ τὴ γνωρίζω, εἶναι ἡ μὶς Μίλδρεδ! φώναξε ἕνας χοντρὸς μπακάλης, μπαίνοντας στὴ μέση.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Κύριε γείτονα, σὲ παρακαλῶ νὰ μαρτυρήσεις καὶ νὰ μὴν ἀφήσεις αὐτὸν τὸν κακὸν ἄνθρωπο νὰ μοῦ πάρει τὸ παιδί...

—"Εννοια σου! φώναξε ὁ γείτονας. "Οσο εἰμ' ἐγὼ ἐδῶ, κανένας δὲ θ' ἀγγίξει τὸ παιδί. Ξέρουμε νὰ προστατεύουμε τὰ δικαιώματά μας, τί διάβολο!

— Πρόσεξε καλά! εἶπε ὁ Τζέκιν φοβερίζοντας. "Εχω διαταγὲς ἀπὸ πρόσωπο μεγάλο καὶ θὰ μπλέξεις ἄσχημα!

—"Οποιος ἔχει διαταγὲς τὶς δείχνει φανερὰ καὶ δὲν παραμονεύει στὰ σκοτάδια σὰ δολοφόνος. "Αν ἔχεις δίκιο, κόπασε αὔριο καὶ θὰ τὸ βρεῖς. 'Αλλοιῶς, πήγαινε στὴ δουλειά σου καὶ ξεφορτώσου μας!

Τὸ πλῆθος εἶχε γίνει τώρα ἐχθρικότατο κι' ὁ Τζέκιν κατάλαβε ὅτι ἔχανε τὸ παιχνίδι. Διαμαρτυρήθηκε ἄλλη μιὰ φορὰ τοῦ κάκου, καὶ τέλος ἔφυγε φοβερίζοντας, ἐνῶ ὁ κόσμος τὸν γιουχάϊζε.

Στὸ μεταξὺ ἡ μὶς Μίλδρεδ ρωτοῦσε τὴ Νταίζη ἂν εἶχε πάθει τίποτα.

—"Οχι, τίποτα! εἶπε ἡ κόρη. Μόνο πέρασα ἕνα φόβο!.. 'Αλλὰ ἡ μητέρα μου τί ἔγινε;

— Θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὴ βροῦμε, μὴν ἀνησυχεῖς.

— Θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσουμε, μὶς Μίλδρεδ; ρώτησε ὁ μπακάλης. Αὐτοὶ οἱ κατεργάρες θὰ εἶναι κάπου κοντὰ καὶ μπορεῖ νἄχετε κι' ἄλλες φασαρίες.

Κάμποσοι ἄνθρωποι προθυμοποιήθηκαν κι' ἅναψαν δαυλοὺς γιὰ νὰ συνοδεύσουν τὴ μὶς Μίλδρεδ.

— Κι' ὁ μικρὸς καπνοδοχοκαθαριστής, τί ἔγινε; ρώτησε ἡ Νταίζη.

— Αὐτὸν θὰ συλλογιστοῦμε τώρα; φώναξε μὲ ἀγανάκτηση ἡ κεντήστρα. Αὐτὸν ποὺ ὁδήγησε τοὺς ἐχθρούς μας μὲ τὸ φανάρι; "Ας τον νὰ χαθεῖ!

—'Α, ὄχι, ὁ κακόμοιρος πῆρε τὸ μέρος μου κι' ὁ ἄλλος τοῦδωσε μιὰ στὸ κεφάλι καὶ τὸν ἔρριξε κάτω. "Ισως καὶ νὰ τὸ σκότωσε τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί!

Σήκωσαν τότε ψηλὰ τοὺς δαυλούς, ἔψαξαν τριγύρω καὶ βρῆκαν τὸ δυστυχισμένο μορτάκι ξαπλωμένο κοντὰ σ' ἕναν τοῖχο, ἀναίσθητο.

— Μπά, τὸ φτωχό! ἔκαμε ταραγμένη ἡ μὶς Μίλδρεδ. Ποῦ νὰ τὰ φαντασθῶ ἐγὼ αὐτὰ τὰ πράγματα! Τουλάχιστο νὰ μὴ τὸν σκότωσαν...

—"Οχι, εἶπε ἡ Νταίζη, ποὺ εἶχε σκύψει ἀπάνω στὸ σῶμα τοῦ μικροῦ. 'Η καρδιά του χτυπάει.

Κουβάλησαν τὸ παιδὶ σ' ἕνα γειτονικὸ μαγαζί κι' ἐκεῖ τοῦβαλαν κρύες κομπρέσσες στὸ κεφάλι καὶ τὸ συνέφεραν.

Καθὼς ἄνοιξε τὰ μάτια του κι' εἶδε τὴ Νταίζη, χαμογέλασε:

—'Α, γλυτώσατε; εἶπε. Δὲ σᾶς πῆρε μαζί του;

—"Οχι, μικρέ μου, σ' εὐχαριστῶ.

Τὸ παιδὶ κοίταξε τριγύρω του μὲ τὰ ἔξυπνα μάτια του.

— Φύγετε γρήγορα! εἶπε. Μπορεῖ νὰ γυρίσει!

Καὶ τὰ μάτια του ξανάκλεισαν κουρασμένα.

—"Εχει δίκιο, εἶπε ἡ μὶς Μίλδρεδ, πρέπει νὰ φύγουμε.

— Καὶ ποῦ θὰ τ' ἀφίσουμε τὸ παιδὶ αὐτό; Θὰ πεθάνει δῶ χάμου στὸ δρόμο! εἶπε ἡ Νταίζη.

— Κι' ὅμως πρέπει νὰ φύγουμε γρήγορα, ἂν θέλουμε νὰ γλυτώσουμε.

'Ο μπακάλης τράβηξε τὴν κεντήστρα παράμερα:

— Τὰ παιδιὰ λὲν πὼς εἶδαν σκιὲς νὰ τριγυρνοῦν στὸ δρόμο μας. 'Εγὼ λέω πὼς περιμένουν ἐσᾶς.

— Βεβαιότατα, εἶπε ἡ μὶς Μίλδρεδ. 'Απὸ μέρες τώρα παραφυλᾶνε τὸ σπίτι μου, γιατὶ θέλουν νὰ μοῦ πάρουν τὸ κορίτσι. Πρέπει νὰ τὸ πάω στὴ μητέρα του καὶ τότε μόνο θὰ ἡσυχάσω.

— Νᾶχετε τὸ νοῦ σας. "Οπου κι' ἂν πᾶτε τώρα, αὐτὸς θὰ σᾶς πάρει ἀπὸ πίσω, κι' ἂν δὲν τολμήσει νὰ σᾶς πειράξει, πάντως θὰ μάθει ποῦ θὰ πᾶτε.

— Τότε τί νὰ κάνουμε; ρώτησε μὲ ἀμηχανία ἡ μὶς Μίλδρεδ.

—'Εγὼ ἔχω μιὰ ἰδέα. Τὸ σπίτι αὐτὸ ἔχει δυὸ εἰσόδους κι' ὁ νοικοκύρης εἶναι φίλος μου. Νὰ μπῆτε λοιπὸν μέσα κι' αὐτὸς θὰ σᾶς βγάλει ἀπὸ τὸ ὑπόγειο.

— Εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, εἶπε ἡ μὶς Μίλδρεδ, συγκινημένη γιὰ τὴν τόση καλοσύνη τοῦ καλοῦ αὐτοῦ γείτονα.

'Εκεῖνος φώναξε τὸ συνάδελφό του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ μπάσει στὸ σπίτι του τὴ μὶς Μίλδρεδ καὶ τὴ Νταίζη καὶ νὰ τὶς βγάλει ἀπὸ τὴ μυστικὴ πόρτα τοῦ ὑπόγειου.

'Ο καταστηματάρχης δέχθηκε πρόθυμα. 'Η πράξη, βλέπετε, αὐτή, — τὸ ἅρπαγμα ἑνὸς κοριτσιοῦ μέσα στὴν πόλη, — εἶχε γεμίσει ἀπὸ ἀγανάκτηση τοὺς καλοὺς νοικοκυραίους τῆς γειτονιᾶς κι' ἦταν πρόθυμοι νὰ βοηθήσουν τὰ θύματα.

Πέρασαν στὸ παραμάγαζο κι' ἀπ' ἐκεῖ σὲ μιὰ μικρὴ αὐλή, ἀπ' ὅπου κατέβαινε ἡ σκάλα τῶν ὑπογείων. Τὸ σπίτι ἦταν μεγάλο καὶ τὰ ὑπόγειά του φάνηκαν στὴ Νταίζη τόσο ἀπέραντα, ὥστε γιὰ μιὰ στιγμὴ τῆς φάνηκε ὅτι ποτὲ δὲ θἀβγαίναν ἀπ' ἐκεῖ μέσα.

Κι' ὅμως βγῆκαν. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, ἡ ἀνησυχία τους ἐβγαλε στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς καὶ μόλις πέρασαν τὴν πόρτα, βρέθηκαν σ' ἕνα μικρὸ ἄγνωστο δρόμο.

Βάδισαν κάμποσα λεπτὰ ἀκόμη, ὡς που ὁ ὁδηγός τους σταμάτησε.

— Τώρα, τοὺς εἶπε, δὲν ἔχετε παρὰ ν' ἀκολουθήσετε αὐτὸ τὸ δρόμο καὶ θὰ βγῆτε ἴσα στὸ ποτάμι. Φαντάζομαι πὼς δὲν ἔχετε κανένα φόβο.

'Η μὶς Μίλδρεδ εὐχαρίστησε μ' ὅλη της τὴν καρδιὰ τὸν μπακάλη καὶ τὸ φίλο του, καὶ τοὺς ἄφισε νὰ γυρίσουν πίσω.

Τώρα ὁ δρόμος ἦταν γνώριμος καὶ τοὺς ἔβγαλε εὔκολα στὴν ὀχθη τοῦ Τάμεση.

'Η ταβέρνα τοῦ «Διονύσου» ἔλαμπε κατάφωτη κι' αὐτὸ ἦταν μεγάλη εὐκαιρία, γιατὶ στὸ μέρος αὐτὸ ἡ ὁμίχλη ἦταν πυκνότερη ἀπ' ἀλλοῦ. Πολλοὶ ναυτικοὶ ἦταν μαζεμένοι ἐκεῖ μέσα καὶ κουβέντιαζαν, μὲ μεγάλο θόρυβο.

Σταμάτησαν ἀναποφάσιστες, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ μποῦν στὴ βοερὴ ἐκείνη ταβέρνα. Δὲν εἶχαν συνέλθει καλὰ-καλὰ ἀπὸ τὴν τελευταία τους περιπέτεια, καὶ κάθησαν σ' ἕνα σωρὸ ξύλα ἐκεῖ κοντὰ καὶ περίμεναν νὰ βγεῖ ὁ Τζόε.

'Ο νεαρὸς φίλος μας ἄρχιζε ν' ἀνησυχεῖ, γιατὶ ἡ ὥρα περνοῦσε χωρὶς νὰ φαίνεται κανένας. Κάθε τόσο ἔβγαινε στὴν πόρτα καὶ ἄφινε μιὰ συνθηματικὴ φωνή, ποὺ τὴν ἤξεραν καλὰ ἡ Τζέννη κι' ἡ Βιολέττα, γιατὶ τὴ χρησιμοποιοῦσαν πάντα στοὺς περιπάτους, ὅταν ἀπομακρυνόνταν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον κι' ἤθελαν νὰ σμίξουν.

"Ηταν ἡ τέταρτη φορὰ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ φωνάξει, ὅταν εἶδε δυὸ σκιὲς μέσα στὴ σκοτεινὴ ἀτμόσφαιρα καὶ γνώρισε τὴ μὶς Μίλδρεδ καὶ τὴ Νταίζη.

—"Ω, ἤρθατε ἐπιτέλους! εἶπε χαρούμενος. Βιολέττα, ποῦ εἶναι ἡ μητέρα σου;

— Δὲν ξέρω! εἶπε ἡ Νταίζη μ' ἀπελπισία. Μᾶς κυνήγησαν κάτι ἄνθρωποι στὸ δρόμο καὶ χωρίσαμε. "Αν κατάφερε νὰ ξεφύγει μὲ τὸ τρένο, τώρα πρέπει νὰ βρίσκεται πολὺ μακρυά.

— Τί λέτε! φώναξε ὁ Τζόε. Τέτοια φοβερὰ πράγματα σᾶς ἔτυχαν;.. 'Αλλὰ ἂς μὴν ἀπελπιζόμαστε, μπορεῖ νὰ ξέφυγε καὶ νἄρθει ἐδῶ νὰ μᾶς βρεῖ.

Περίμεναν ἐκεῖ κι' οἱ τρεῖς τους ὥρα πολλή. Κάθε τόσο ὁ Τζόε φώναζε πάλι τὸ σύνθημά τους μέσα στὴ νύχτα.

'Επιτέλους! "Εν' ἄλλο σύνθημα τοῦ ἀποκρίθηκε, μιὰ σκιὰ ξεχώρισε μέσα στὴν ὁμίχλη κι' ἡ Νταίζη βρέθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Τζέννης.

'Η καϊμένη ἡ μίστρες Γουΐλ ἔκλαιγε καὶ γελοῦσε μαζί. Δὲν τὸ καλοπίστευε ἀκόμη ὅτι εἶχε ξαναβρεῖ τὴ Βιολέττα

της ὕστερ' ἀπὸ τόσες τρομάρες ποὺ εἶχε περάσει, καὶ δὲν κουραζόταν νὰ ρωτᾶ πῶς εἶχαν καταφέρει νὰ ξεφύγουν.

'Ο Τζὸε ὅμως μπῆκε στὴ μέση κι' εἶπε ὅτι ἔπρεπε νὰ ξεκινήσουν, γιὰ νὰ προφτάσουν πρὶν κλείσουν οἱ πόρτες τοῦ Πύργου.

Κανεὶς ἐχθρὸς δὲ βρέθηκε τώρα στὸ δρόμο τους κι' ἡ Τζέννη ἄκουσε μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ τὶς βαρειὲς πόρτες νὰ κλείνουν πίσω της. 'Η Βιολέττα εἶχε γλυτώσει κι' αὐτὴ τὴ φορά!

'Ο θεῖος Θωμᾶς ἔκαμε σωστὸ πανηγύρι ὅταν τὶς εἶδε, κι' ὁ καϊμένος δὲν πίστευε τ' αὐτιά του ὅταν ἄκουσε ὅλα ὅσα τοῦ διηγήθηκαν. "Ηταν δυνατὸ ἡ μικρὴ Βιολέττα νὰ πέρασε τόσες μυστηριώδεις περιπέτειες;

'Η Νταίζη πάλι κοίταζε τριγύρω της καὶ τῆς φαινόταν πὼς ξυπνοῦσε ἀπὸ ἕνα μαῦρο καὶ τρομαχτικὸ ὄνειρο. Εἶχαν ἀλλάξει ὅλα τόσο πολύ! "Ολα τῆς φαίνονταν τόσο μικρά, μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴν μεγάλη ἐκείνη ἔπαυλη, ὥστε δὲ μποροῦσε ἀκόμη νὰ συνηθίσει στὴν πραγματικότητα.

Πλάγιασε κι' ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως βαθιά, γιατὶ ἦταν τσακισμένη ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὶς συγκινήσεις. Καὶ στὸν ὕπνο της πέρασαν ἄλλη μιὰ φορὰ ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ εἶχε συναντήσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πάτησε τὸ πόδι της στὸ Χουάϊτ-Γ'κέϊτ.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ξανασυνήθισε τὴν ἡσυχη καὶ μονότονη ζωὴ τοῦ Πύργου κι' οἱ περιπέτειες τοῦ ταξιδιοῦ ἔγιναν μακρινὲς ἀναμνήσεις. "Ηταν βέβαιη τώρα, ὅτι παρόμοιες συγκινήσεις δὲν ἔμελλε νὰ γνωρίσει ἄλλες στὴ ζωή της.

«Τὰ χέρια σας δὲν φαίνονται πολὺ συνειθισμένα σὲ σκάψιμο...»

Καὶ ποῦ νἄξερε, ὅτι οἱ συγκινήσεις ποὺ εἶχε περάσει δὲν ἦταν τίποτε μπροστὰ σ' ἐκεῖνες ποὺ τὴν περίμεναν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

'Ο φυλακισμένος

"Ενα βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ τελείωνε τὸ φαγητὸ στὴν κατοικία τοῦ Θωμᾶ Γουΐλ,—ὁ θεῖος ἦταν τώρα ἀρχιφύλακας τοῦ Πύργου Μπώσαϋ,—ἀκούστηκε ἀπέξω τὸ ποδοβολητὸ στρατιωτῶν, ποὺ σταμάτησαν ἄξαφνα μπροστὰ στὴν εἴσοδο. 'Αμέσως ἀντήχησε τὸ κουδούνι, ἐνῶ οἱ ὑποκόπανοι τῶν «μουσκέτων» (τῶν ὅπλων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης) χτύπησαν βαριὰ στὸ χῶμα.

Κοιτάχτηκαν κι' οἱ τρεῖς.

— Μοῦ ἦρθαν, φαίνεται, κι' ἄλλοι φυλακισμένοι, εἶπε ὁ Θωμᾶς καὶ σηκώθηκε. Χμ! γιὰ νὰ τοὺς φέρνουν αὐτὴ τὴν ὥρα, φαίνεται πὼς δὲν εἶναι τῆς ἁράδας.

Βγῆκε ἔξω κι' ἔκαμε πάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα νὰ γυρίσει. 'Η Νταίζη τὸν κοίταξε μ' ἐρωτηματικὴ ματιά.

—"Οπως σᾶς εἶπα, ἔκαμε ὁ Θωμᾶς. "Εφεραν ἕναν ἀπὸ τοὺς «Καβαλιέρους», τὸ λόρδο "Ερλιγκτον. Φαίνεται πὼς εἶναι συνομώτης ἐπίφοβος. "Ετσι λένε τουλάχιστο. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος φαίνεται ἀγαθὸς καὶ πολὺ πικραμένος. Βοήθησε, λέγε, τὸ μικρὸ βασιλιὰ νὰ γλυτώσει.

— Πολὺ καλὰ ἔκαμε! φώναξε ζωηρὰ ἡ Νταίζη.

— Σώπα, γιὰ τόνομα τοῦ Θεοῦ, κόρη μου! εἶπε ἡ μίστρες Γουΐλ. "Αν σἄκουγε κανεὶς.. Κι' οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά...

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸν λυπήθηκε ἡ καρδιά μου αὐτὸ τὸ φυλακισμένο, ἐξακολούθησε ὁ Θωμᾶς. Τὸν βόλεψα ὅσο πιὸ ἄνετα μποροῦσα, ἀλλὰ φαίνεται πὼς δὲ σκοτίζεται γιὰ τίποτα. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἔχει περάσει πολλὰ βάσανα στὴ ζωή του.

— Λέτε νὰ τὸν καταδικάσουν; ρώτησε ἡ Νταίζη.

— Χμ!.. 'Ο Κρόμβελ δὲ χωρατεύει μ' αὐτοὺς τοὺς Καβαλιέρους. Γέμισε ὁ κόσμος συνομῶτες αὐτὸν τὸν καιρό.

— Τί φριχτὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα! μουρμούρισε ἡ Νταίζη.

— Μὴν τὰ συλλογίζεσαι σὺ αὐτά! εἶπε ἡ μίστρες Γουΐλ. Ποιὸς ξέρει ἂν σὲ λίγες μέρες δὲν τὸν ἐλευθερώσουν. Γιατὶ λοιπὸν νὰ πικραίνεσαι χωρὶς λόγο;

—'Αλήθεια, μητέρα, ἔχεις δίκιο.

'Ωστόσο ἔμεινε συλλογισμένη καὶ τὴν ἄλλη μέρα, πρωΐ-πρωΐ, ζήτησε ἀπὸ τὸ Θωμᾶ νέα γιὰ τὸν φυλακισμένο.

— Δὲν πάει καλά, ἀπάντησε ὁ ἀρχιφύλακας. "Εμεινε ἀπὸ κρεβάτι του γιατὶ ἔχει πυρετό. Δὲ θέλει ὅμως γιατρό, γιατὶ ξέρει, λέει, πὼς δὲ μπορεῖ νὰ τοῦ κάμει τίποτα. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ κάμω μ' αὐτὸν τὸ χριστιανό. Πρέπει νὰ πᾶς νὰ τὸν δεῖς, Τζέννη, καὶ νὰ ἑτοιμάσεις κανένα ζεστό. "Ας κάνουμε τουλάχιστον ἕ,τι μᾶς περνᾶ ἀπὸ τὸ χέρι...

'Η μίστρες Γουΐλ πῆγε ἀμέσως στὸ κελλὶ τοῦ φυλακισμένου καὶ τὸν περιποιήθηκε ὅσο μποροῦσε. Μὰ πέρασαν κάμποσες μέρες κι' ὅλες οἱ φροντίδες ἔμεναν χωρὶς ἀποτέλεσμα. 'Ο λόρδος "Ερλιγκτον ἦταν ἐξαντλημένος πιὰ ἀπὸ τοὺς τόσους σωματικοὺς κόπους καὶ τὰ τόσα σκληρὰ χτυπήματα τῆς Μοίρας.

"Οταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ Λοκ-Λέβεν, πῆγε ἀμέσως καὶ βρῆκε τὸ βασιλιὰ Κάρολο τὸ Β' καὶ πολέμησε μαζί του στὴ μάχη τοῦ Γουορσέστερ, ὅπου οἱ Κρομβελικοὶ ἐσύντριψαν τὰ βασιλικὰ στρατεύματα.

Βλέποντας τότε ὅτι κινδύνευε νὰ πέσει αἰχμάλωτος στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του, ὁ βασιλιὰς ἀποφάσισε νὰ φύγει ἀπὸ τὸ βασίλειό του. Κατάφερε, μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἀφοσιωμένων του φίλων, νὰ φτάσει στὰ παράλια μὲ ἀλλαγμένα ρούχα καὶ νὰ μπαρκάρει γιὰ τὴ Γαλλία.

'Εκεῖ ὁ λόρδος "Ερλιγκτον ἀποχαιρέτησε τὸ βασιλιά του καὶ τοῦ εὐχήθηκε νὰ γυρίσει γρήγορα στὴν πατρίδα. "Υστερα ξεκίνησε πάλι μόνος του, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ γυρίσει στὴ Σκωτία καὶ νὰ μείνει κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του Διάνα, τὴ μόνη ἐλπίδα ποὺ τοῦμενε στὸν κόσμο.

Εἶχε βάλει ρούχα χωρικοῦ καὶ τὶς πρῶτες μέρες τὸ ταξίδι του ἦταν εὔκολο, γιατὶ οἱ ἐπαρχίες ἦταν μὲ τὸ βασιλιὰ κι' ὅλοι τὸν γνώριζαν καὶ τὸν βοηθοῦσαν. "Υστερα ὅμως χρειάστηκε νὰ διασχίσει ἐπαρχίες γεμάτες ἀπὸ στρατεύματα τοῦ Κρόμβελ.

Τότε τὸ ταξίδι ἔγινε ἀληθινὸ μαρτύριο. "Ολοι οἱ δρόμοι ἦταν φραγμένοι ἀπὸ περιπολίες, καὶ ὁλόενα τοῦ ζητοῦσαν τὰ χαρτιά του καὶ συνθήματα ποὺ δὲν ἤξερε.

"Ενα βράδυ τὸν ἔπιασε ἐπιτέλους ἕν' ἀπόσπασμα καὶ τὸν ἔφερε στὴν πρωτοπορεία τῶν Κρομβελικῶν στρατευμάτων.

('Ακολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΕΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ Θάλασσα ἁπλωνόταν σιωπηλὴ καὶ ἀκίνητη. Δὲν φυσοῦσε οὔτε ἡ παραμικρότερη πνοή κι' ὁ Νίλς σκεπτόταν τί ὡραῖο ταξίδι θὰ ἔκαναν οἱ ἀγριόχηνες περνώντας πάνω ἀπὸ τὴ Θάλασσα.

Ὁ ἴδιος πήγαινε σὰν νὰ βρισκόταν σὲ ὄνειρο. Ἄλλοτε ἐνοιωθε τὸν ἑαυτό του ἄνθρωπο κι' ἄλλοτε νάνο. Σὰν ἔβλεπε στὸ δρόμο καμμιὰ μεγάλη πέτρα, δὲν τολμοῦσε νὰ προχωρήσῃ ἂν δὲν βεβαιωνόταν πρῶτα πὼς δὲν βρισκόταν ἀπὸ πίσω κανένα ἄγριο θηρίο ποὺ τὸν παραμόνευε. Ἀμέσως ὅμως γελοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ χαιρόταν ποὺ τώρα ἦταν μεγάλος πιὰ καὶ δυνατὸς καὶ δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ φοβᾶται καὶ τὰ πιὸ μικρὰ ζῶα.

Σὰν ἔφθασε στὴ θάλασσα, πῆγε καὶ στάθηκε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνοιχτότερα σημεῖα τῆς παραλίας γιὰ νὰ τὸν δοῦν οἱ ἀγριόχηνες.

Ὅλα τὰ πουλιὰ ταξίδευαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Οἱ φωνές τους ἀκούγονταν ὅλη τὴν ὥρα ἀπὸ ψηλά. Ὁ Νίλς γέλασε μοναχός του. Αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος ποὺ καταλάβαινε τί ἔλεγαν τὰ πουλιὰ μεταξύ τους.

Τώρα περνοῦν κι' ἀγριόχηνες, τὸ ἕνα κοπάδι πίσω ἀπ' τἄλλο.

—Καλέ, δὲν εἶναι αὐτὲς οἱ χῆνες μου, ἀφοῦ φεύγουν δίχως νὰ μὲ ἀποχαιρετήσουν, σκέφθηκε ὁ Νίλς. Ἔννοιωθε τόσην ὄρεξη νὰ τοὺς διηγηθῇ πῶς εἶχαν συμβεῖ ὅλα καὶ πῶς εἶχε ξαναγίνει ἄνθρωπος!

Τώρα ἦρθε ἕνα κοπάδι ποὺ πετοῦσε γρηγορώτερα καὶ φώναζε δυνατώτερα ἀπὸ τἄλλα, καὶ κάτι ἔλεγε στὸν Νίλς ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ δικό του. Σήμερα ὅμως δὲν ἦταν τόσο βέβαιος γι' αὐτό, ὅπως θἄταν τὴν περασμένη ἡμέρα.

Τὸ κοπάδι ἄρχισε νὰ πετᾶ ἀργότερα καὶ ἔκανε κύκλους πέρα-δῶθε πάνω ἀπὸ τὴν ἀμμουδιά. Τότε κατάλαβε ὁ Νίλς ὅτι δὲν εἶχε ἀπατηθεῖ. Δὲν μποροῦσε ὅμως ἀκόμη νὰ ἐννοήσῃ γιατί δὲν τὸν πλησίαζαν οἱ ἀγριόχηνες.

Προσπάθησε νὰ τὶς φωνάξῃ μὲ τὸ συνηθισμένο σύνθημά τους. Ἀλλὰ τί ἦταν αὐτό; Ἡ γλῶσσα του δὲν πήγαινε. Ἦταν ἀδύνατο νὰ βγάλῃ τὸν σωστὸ τόνο.

Ἄκουσε τὴν Ἄκκα νὰ φωνάζῃ πάνω στὸν ἀέρα, ἀλλὰ δὲν καταλάβαινε τί ἔλεγε.

— Μά, τί εἶναι πάλι αὐτό; εἶπε. Ἀλλαξαν οἱ ἀγριόχηνες τὴ γλῶσσα τους;

Ἔβγαλε τὸ σκοῦφο του καὶ τὸν κούνησε στὸν ἀέρα, κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν θάλασσα φωνάζοντας:

— Ἐδῶ εἶμαι! Ποῦ εἶστε;

Φαίνεται ὅμως πὼς αὐτὸ τρόμαξε τὶς ἀγριόχηνες. Ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ κεῖ καὶ πέταξαν πρὸς τὴν θάλασσα. Καὶ τότε ἐπὶ τέλους κατάλαβε ὁ Νίλς: Δὲν ἤξεραν οἱ ἀγριόχηνες ὅτι εἶχε ξαναγίνει ἄνθρωπος καὶ δὲν τὸν ἀναγνώριζαν!

Δὲν μποροῦσε νὰ τὶς φωνάξῃ, γιατί ἕνας ἄνθρωπος δὲν ξέρει νὰ μιλήσῃ τὴ γλῶσσα τῶν πουλιῶν. Ὄχι μόνο δὲν μποροῦσε νὰ τὴν μιλήσῃ, μὰ οὔτε κἂν νὰ τὴν καταλάβῃ.

Παρ' ὅλο ποὺ ὁ Νίλς Χόλγκερσον ἦταν τρισευτυχισμένος ποὺ ξανάγινε ἄνθρωπος, ἔνοιωσε ὅμως βαθὺ πόνο σὰν εἶδε ὅτι τώρα θὰ ἀποξενωνόταν ἐντελῶς ἀπ' τοὺς καλούς του φίλους. Ἁπλώθηκε στὴν ἀμμουδιὰ κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπο στὰ χέρια του. Τί τὸν ὠφελοῦσε τώρα πιὰ νὰ κοιτᾶ τὶς ἀγριόχηνες; Τὴν ἄλλη ὅμως στιγμὴ ἄκουσε κοντά του φτερουγίσματα. Τῆς γριᾶς Ἄκκας τῆς ἔπεφτε πολὺ βαρὺ νὰ φύγῃ ἔτσι ἀπὸ τὸν Νίλς καὶ γι' αὐτὸ ξαναγύρισε ἄλλη μιὰ φορά. Καὶ τώρα ποὺ ὁ μικρὸς καθόταν ἥσυχος, τόλμησε νὰ τὸν πλησιάσῃ περισσότερο. Κι' ἔξαφνα τῆς φάνηκε σὰν νἀνοιξαν τὰ μάτια της. Ἀναγνώρισε ποιὸς ἦταν καὶ κατέβηκε καὶ κάθησε κοντά του.

Ὁ Νίλς ἔβγαλε μιὰ χαρούμενη φωνὴ κι' ἀγκάλιασε σφιχτὰ τὴ γριὰ-Ἄκκα. Οἱ ἄλλες χῆνες ἔξυναν τὶς μύτες τους πάνω του καὶ τὸν τριγύριζαν. Τοῦ μιλοῦσαν καὶ τοῦ ἔδιναν ἕνα σωρὸ εὐχές, κι' αὐτὸς ἀκόμη μιλοῦσε μαζί τους καὶ τὶς εὐχαριστοῦσε γιὰ τὸ ὡραῖο ταξίδι ποὺ εἶχε κάνει μὲ τὴ συντροφιά τους.

Ἔξαφνα ὅμως οἱ ἀγριόχηνες σώπασαν ἀπότομα κι' ἦταν σὰ νὰ ἤθελαν νὰ ποῦνε:

— Ἄχ, καλέ, εἶναι ἄνθρωπος! Δὲν μᾶς καταλαβαίνει κι' οὔτε τὸν καταλαβαίνουμε!

Τότε ὁ Νίλς σηκώθηκε, φίλησε τὴν Ἄκκα καὶ τὴ χάϊδεψε. Τὸ ἴδιο ἔκανε στὸν Ἴκζι καὶ στὴν Κάκζι, στὸν Κέλμε καὶ στὴν Νέλγια, στὸν Βίζι καὶ στὴν Κούζι καὶ σ' ὅλες τὶς παλιὲς ποὺ ἦταν μαζὶ ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ ταξιδιοῦ.

Καὶ μόλις τέλειωσε, ἔφυγε ἀμέσως κι' ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν παραλία τραβώντας κατὰ τὸ ἐσωτερικό. Ἤξερε ὅτι ἡ λύπη τῶν ζώων δὲν κρατάει πολλὴν ὥρα καὶ προτιμοῦσε νὰ τὰ ἀποχωριαθῇ ἐνόσῳ ἦταν ἀκόμα λυπημένα ποὺ τὸν ἔχαναν.

Ὅταν προχώρησε ἀρκετά, γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ κοίταξε τὰ κοπάδια τῶν πουλιῶν ποὺ πετοῦσαν πάνω ἀπὸ τὴν θάλασσα. Ὅλα φώναζαν μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ κραυγή τους, καὶ μόνο ἕνα κοπάδι ἀγριόχηνες τραβοῦσε σιωπηλὸ τὸ δρόμο του, ὅσο ὁ Νίλς μποροῦσε νὰ τὸ παρακολουθήσῃ μὲ τὰ μάτια.

Τὸ κοπάδι ὅμως αὐτὸ προχωροῦσε μὲ τάξη καὶ ρυθμό, καὶ μὲ δυνατὰ ἰσόχρονα φτεροκοπήματα, κατὰ τὸ πέλαγος. Καὶ! τότε ἔνοιωσε ὁ Νίλς μιὰ βαθειὰ νοσταλγία γιὰ κείνους ποὺ ἔφευγαν μακριά, καὶ λίγο ἀκόμη ἔλειψε νὰ εὐχηθῇ νὰ γινόταν καὶ πάλι ὁ νάνος ποὺ ἦταν, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πετάξῃ μ' ἕνα κοπάδι ἀγριόχηνες, πάνω ἀπὸ τὶς στεριὲς κι' ἀπὸ τὶς θάλασσες.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΘΑΥΜΑΣΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ»

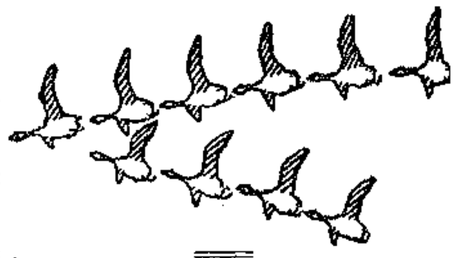

ΝΙΔΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ

Ἔγινε σ' ἕνα νησί, στὰ παλιὰ χρόνια, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἦταν πιὸ εὔθυμοι καὶ πιὸ ἀγαθοί...

Ἕνας νοικοκύρης, ὁ κὺρ-Ἠλίας, συνήθιζε κάθε βράδυ νὰ πηγαίνῃ στὸ καφενεῖο καί, κάμποσο φλύαρος, νὰ πιάνῃ ἐκεῖ τὴ συζήτηση καὶ νἀργοπορῇ.

Ἕνα βράδυ, δυὸ γειτονές του, ὁ ἕνας χτίστης, ἀφοῦ τὸν εἶδαν νὰ φεύγῃ, πῆραν τούβλα καὶ πηλό, καὶ γρήγορα-γρήγορα ἔφραξαν τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του.

Ὁ κὺρ-Ἠλίας ἄργησε τόσο, ὥστε τὸ χτίσιμο ξεράθηκε κιόλα. Κι' ὅταν γύρισε, δὲν βρῆκε πόρτα γιὰ νὰ μπῇ στὸ σπίτι του: ὅλη ἡ φάτσα, κάτω, ἦταν ἕνας τοῖχος.

— Μπά, περίεργο! συλλογίσθηκε. Ἂν ἔπινα κρασί, θἄλεγα πὼς εἶμαι μεθυσμένος. Μὰ γιὰ στάσου. Αὐτὴ ἐκεῖ εἶναι ἡ πόρτα τοῦ κὺρ-Μάγγου· αὐτὴ ἐδῶ εἶναι ἡ πόρτα τῆς κυρὰ-Βενέταινας. Ἄλλη φορά, ἡ δική μου ἦταν στὴ μέση αὐτονῶν. Τί ἔγινε τώρα; ποῦ εἶναι; Μάγια μοῦκαναν καὶ δὲν τὴ βλέπω;..

Στὴν ἀμηχανία του, ὁ κὺρ-Ἠλίας χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ κὺρ Μάγγου.

— Ποιὸς εἶναι;..

— Ἀνοιξέ μου, Παρασκευή! (Παρασκευὴ ἔλεγαν τὴν ὑπηρέτρια τοῦ κὺρ-Ἠλία.)

— Ἄ, ἔκαμες λάθος στὴν πόρτα, κὺρ-Ἠλία μου! Ἡ ἄλλη εἶναι, δεξιά!

Ὁ κὺρ-Ἠλίας πάει στὴν ἄλλη πόρτα δεξιά. Χτυπάει καὶ βγαίνει στὸ παράθυρο ἡ κυρὰ-Βενέταινα.

— Ποιός;

— Ἀνοιξέ μου, Παρασκευή!

— Μπά! ὁ κὺρ-Ἠλίας ἔχασε τὴν πόρτα του. (Μεθυσμένος θἄναι ὁ κακόμοιρος...) Ἡ ἄλλη πόρτα εἶναι ἡ δική σου... ἀριστερά!

— Μὰ ἀριστερά, χριστιανή μου, εἶναι ἡ πόρτα τοῦ κὺρ-Μάγγου! κάνει ὁ κὺρ-Ἠλίας. Κι' ἡ κυρὰ-Βενέταινα σταυροκοπιέται:

— Τάπα εἶναι, σκνίπα!.. κρῖμα στὸν ἄνθρωπο!..

Ἐπιτέλους ἄκουσε τὴ φασαρία ἡ Παρασκευή, κατέβηκε μ' ἕνα φῶς, ἄνοιξε κι' ἔβγαλε τὶς φωνές:

— Ἄ!! μᾶς ἔχτισαν τὴν πόρτα!!!

Καὶ τότε τὰ μάγια λύθηκαν.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΠΙΔΗΜΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΚΑΜΠΟΣΟ καιρὸ ἔχω νὰ σᾶς γράψω Κι' αἰτία,—τὸ ξέρετε, —ἡ ἐπιδημία αὐτὴ τοῦ δαγκείου, ἡ μεγάλη καὶ φοβερὴ ἐπιδημία, ποὺ δὲν ἄφησε στὴν Ἀθήνα σπίτι, δὲν ἄφησε σχεδὸν ἄνθρωπο ἀπρόσβλητο. Τέτοιο κακό! Ἡ γρίππη, ἐκεῖνο τὸν καιρό, ἦταν βέβαια πιὸ ἐπικίνδυνη, μὰ δὲν κρεβάτωσε ποτὲ τόσον κόσμο μαζί. Ὁ δάγκειος ἔκαμε τὴν πρωτεύουσα ἓν' ἀπέραντο νοσοκομεῖο! Σὲ κάθε σπίτι εἶχαν ἀπὸ τρεῖς, ἀπὸ πέντε, ἀπὸ ἕξη ἀρρώστους. Σηκωνόνταν αὐτοὶ κι' ἐπεφταν οἱ ἐπίλοιποι. Ἐρημιὰ παντοῦ καὶ νέκρωση. Τὰ θέατρα καὶ τἄλλα διασκεδαστικὰ κέντρα ἔκλεισαν. Ὅλες οἱ ὑπηρεσίες, δημόσιες κι' ἰδιωτικές, παράλυσαν. Φτάνει νὰ σᾶς πῶ πὼς σ' ἕνα τυπογραφεῖο, μιὰ μέρα μονομιᾶς, ἔπεσαν εἴκοσι ἐργάτες. Φυσικὰ τὸ τυπογραφεῖο ἔκλεισε. Σ' ἕν' ἀστυνομικὸ τμῆμα, ἀπὸ 75 χωροφύλακες, δυὸ μόνο ἦταν ὀρθοί. Φαντασθῆτε... ἀσφάλεια! Καὶ στὸ γραφεῖο τῆς Διαπλάσεως ἦρθε μέρα, παιδιά μου, ποὺ δὲν ὑπῆρχε ἕνας ἄνθρωπος νὰ δώσῃ ἕνα φυλλάδιο σ' ἕνα παιδί. Τυπωνόταν ὁπωσδήποτε τὰ φυλλάδια, ἀλλὰ ἔμεναν. Κάποτε λάβατε δυὸ μαζί, κι' αὐτά... μπαγιάτικα. Ἔπειτα ἡ Διάπλασις, γιὰ νἀρθῇ σὲ λογαριασμό, ἀναγκάσθηκε νὰ πηδήσῃ μιὰν ἑβδομάδα καὶ νὰ βγάλῃ ἕνα φυλλάδιο μὲ δυὸ ἀριθμοὺς καὶ δυὸ ἡμερομηνίες. Δηλαδὴ νὰ δοξάζουμε καὶ τὸ Θεὸ ποὺ αὐτὸ ἦταν ὅλο..,

Τί θλιβερὸ θέαμα ὅμως ποὺ παρουσίαζε ἡ πόλη τὶς ἡμέρες ποὺ ἡ ἐπιδημία βρισκόταν στὴ μεγάλη της ἔνταση! Στοὺς δρόμους, οἱ διαβάτες ἦταν σὰν τὶς ἄσπρες μύγες. Κι' ὅλοι βιαστικοί, ἁλαλιασμένοι, φοβισμένοι, νὰ τρέχουν γιὰ γιατρό, γιὰ φάρμακα, γιὰ λεμόνια, γιὰ πάγο... Τὴ νύχτα, ἀπὸ νωρίς, δὲν ἔβλεπες ψυχή. Μαζεύονταν ὅλοι. Τὰ παράθυρα ὅμως ἔλαμπαν φωτισμένα ὡς τὸ πρωί. Ἦταν ἀπὸ τὶς κάμαρες τῶν ἀμέτρητων ἀρρώστων ὅπου ἀγρυπνοῦσαν κι' αὐτοὶ οἱ κακόμοιροι ποὺ ψηνόνταν ἀπὸ τὸν πυρετό, κι' οἱ δικοί τους ποὺ τοὺς περιποιόνταν... Ἀπὸ τὰ παράθυρα πάλι τῶν ἰσογείων, ἀνοιχτὰ γιὰ τὴ ζέστη, περνώντας νύχτα ἢ μέρα, δὲν ἔβλεπες παρὰ κρεβατωμένους καὶ νοσοκόμους. Στὰ μαγαζιά, ὅσα δὲν ἦταν κλειστὰ ἀπὸ ἔλλειψη ὑπαλλήλων, δὲν ἐξύγωνε σχεδὸν πελάτης. Καὶ στὴν Ἀγορὰ ὁρισμένα μόνον εἴδη πουλιόνταν: λεμόνια, κοτόπουλα, γάλα, φιδές, πάγος, ξύδι. Ψωμὶ τίποτα, κεσάτια οἱ φοῦρνοι! Ἀπὸ 260 χιλιάδες ὀκάδες τὴν ἡμέρα ποὺ ἤθελαν ἄλλοτε, στὴν ἐπιδημία μόλις πουλοῦσαν ἑξήντα. Τὰ πεπόνια σάπισαν. Ποιὸς τολμοῦσε νὰ φάῃ πεπόνι! Μόνο καρπούζια καὶ σταφύλια. Δίαιτα καὶ νηστεία γενική. Ἄλλοι δὲν ἔτρωγαν ἐπειδὴ ἦταν ἄρρωστοι, ἄλλοι φοβόνταν μὴν ἀρρωστήσουν κι' ἤθελαν νἄχουν τὸ στομάχι τους ἐλαφρό...

Λένε πὼς ὁ δάγκειος, στὴν πιὸ μεγάλη του ἔξαπλωση, προσβάλλει τὰ 75 ἑκατοστὰ τοῦ πληθυσμοῦ. Στὴν Ἀθήνα ἔφθασε τὰ 85. Δηλαδή, ἀπὸ κάθε 100 ἄτομα, τὰ 85 δαγκώθηκαν καὶ μόνο τὰ 15 τὴ γλύτωσαν. Ἔτσι καὶ στὸ σπίτι μας. Εἴμαστε 10 ἄτομα. Δυὸ μόνο δὲν ἔπαθαν δάγκειο ἢ τὸν πέρασαν στὸ πόδι χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν. Γιατί συμβαίνει κι' αὐτό: Μερικοὺς τοὺς προσβάλλει μὲ τέτοια ὁρμή, ποὺ τοὺς συνεπαίρνει. (Ἀ στοὺς χιλίους εἶναι πάλι ἡ ἀναλογία τῶν θανάτων.) Κι' ἄλλους τόσο ἐλαφρά, ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε πυρετό. Μερικὰ δέκατα μόνο, ἀνεπαίσθητα. Αἰσθάνονται ὅλα τἄλλα συμπτώματα· πόνους στὸ σῶμα, κομάρα, ἀδυναμία, ἐξάντληση. Νομίζουν πὼς θὰ πέσουν βαριά, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ὅλο· σὲ δυὸ τρεῖς μέρες εἶναι πάλι καλά. Κι' ἐγὼ τὸν εἶχα ἐλαφρὰ τὸ δάγκειο, ἐλαφρότερα ἀπ' ὅλους στὸ σπίτι μας. Ὁ πυρετὸς δὲν ξεπέρασε τοὺς 38° καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες μοῦ ἔπεσε ὁλωσδιόλου. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! Δυὸ ἑβδομάδες πέρασαν γιὰ νὰ συνέλθω, νὰ μπορῶ νὰ τρώγω καὶ νὰ ἐργάζομαι... σὰν ἄνθρωπος. Τώρα, δόξα σοι ὁ Θεός, εἶμ' ἐντελῶς καλά. Μὲ φύλαξαν, βλέπετε, οἱ εὐχές σας. Γιατί ἄλλοι, στὴν ἡλικία μου, μ' αὐτὸν τὸ δάγκειο τὰ βρῆκαν μπαστούνια...

Ἀλήθεια, πόσοι πέθαναν! Καὶ τοῦ καϊμένου μας τοῦ Κουρτίδη ὁ θάνατος συνέπεια τοῦ δάγκειου ἦταν: Δὲν ἐφυλάχθηκε. Βγῆκε ἔξω νωρίς, ἄρχισε νὰ ἐργάζεται ὅπως σὰν ἦταν καλά, καί, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, καθὼς γύριζε σπίτι του, τοῦ ἦρθε μιὰ ζάλη κι' ἔπεσε... Ὅσοι ἔβλεπαν τόσα νεκρώσιμα καθεμέρα στοὺς τοίχους καὶ στὶς ἐφημερίδες, δὲν ἤθελαν νὰ πιστέψουν πὼς ἡ ἀναλογία τῶν θανάτων εἶναι μόνο τρεῖς στοὺς χιλίους καὶ θεωροῦσαν τὸ δάγκειο θανατηφόρα ἐπιδημία σὰν τὶς ἄλλες. Ἀλλὰ ὄχι. Γιὰ νὰ συμπεράνῃ κανεὶς σωστά, πρέπει νὰ συλλογισθῇ πὼς σὲ τρεῖς μῆνες μέσα εἴχαμε 800.000 κρούσματα. Γι' αὐτὸ μόνο οἱ θάνατοι φαινόνταν πολλοί. Πέθαναν, βλέπετε, μὲ τὴν ἀναλογία ποὺ εἴπαμε, 2,400. Ποὺ σὲ τρεῖς μῆνες μᾶς κάνουν 800 τὸ μῆνα ἢ 26—27 τὴν ἡμέρα. Πάντα πολλοί. Ἀλλὰ σχετικὰ μὲ τὸ πλῆθος τῶν κρουσμάτων, λίγοι, ἐλάχιστοι.

Ὁ δάγκειος λοιπὸν δὲν εἶναι ἀπ' τὶς θανατηφόρες ἐπιδημίες. Ἀλλὰ ἔχει τὸ κακὸ νὰ ξαπλώνεται ὅσο καμμιὰ ἄλλη μ' αὐτὰ τὰ κουνούπια ποὺ μεταδίδουν τὸ μόλυσμα. Καὶ τὸ χειρότερο: ἡ Ἐπιστήμη δὲν ἀνακάλυψε ἀκόμη τὸ μικρόβιο. Ὥστε οὔτε μπόλι ὑπάρχει, οὔτε προφύλαξη, οὔτε εἰδικὸ γιατρικό. Οἱ γιατροὶ συσταίνουν μόνο καθαριότητα μεγάλη, ἐντομοκτονία καὶ... κουνουπιέρες. Ἅμα λοιπὸν ἀκούσετε στὴν πόλη σας κανένα κρούσμα,— αὐτὸ δὲν τὸ λέγω βέβαια στοὺς Ἀθηναίους,—κυνηγᾶτε ὅσο μπορεῖτε τὰ κουνούπια καὶ... μὴ ζῆτε μετ' ἀμουσίας, δηλαδὴ μὴν κοιμᾶστε χωρὶς κουνουπιέρα, ὅπως ἐξήγησαν κάποτε οἱ Κύπριοι τὸ ρητὸ τῆς καινούργιας δασκάλας, κατὰ τὸ «χίλιο-μύριο» ποὺ διηγήθηκε ἡ φίλη μας Νεφέλη στὸν Ἀνανία. Ἂν ὅμως, καὶ μ' ὅλη τὴν ἀμουσία, τύχῃ νὰ προσβληθῆτε, μὴν τρομάξετε, δὲν εἶναι τίποτα· καὶ προπάντων μὴν ἀρχίσετε τὰ γιατρικά. Οὔτε κινίνο δὲν παίρνουν στὸ δάγκειο. Μόνο ἀσπιρίνη ὅταν ὁ πυρετὸς εἶναι μεγάλος. Καὶ λεμονάδες συχνές, καὶ δίαιτα αὐστηρή. Ὁ δάγκειος, παιδιά μου, περνᾷ μόνος του.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΟΡΕΙΒΑΤΩΝ

Δὲν ἔχω πλέον ἀνάγκη ἀπὸ ξένους, νὰ μὲ συνοδεύουν στὰ βουνά· ἂς εἶναι καλὰ τὰ παιδιά μου. Μεγάλωσαν πιὰ τὰ δυὸ πρῶτα. Ὁ Μάριος εἶναι 15 χρονῶν καὶ ὁ Εὐγένιος 13. Ἀποτελοῦν οἱ δυό τους τὸ «Σύλλογο τῶν μικρῶν ὀρειβατῶν» μὲ ἐπίτιμο πρόεδρο ἐμένα. Εἶναι ὁ μικρότερος σύλλογος τοῦ κόσμου, ἀπὸ τοὺς δραστηριώτερους ὅμως.

Φορτωμένοι οἱ τρεῖς μας τοὺς ὁδοιπορικοὺς σάκκους μας, ἀνεβαίνουμε κορφές, κατεβαίνουμε λαγκαδιές, περνᾶμε κάμπους, βρέχουμε τὸ ψωμάκι μας στὶς κρύες βρυσοῦλες, πλένουμε τὰ πόδια μας καὶ τὶς κάλτσες μας στὰ λαγκάδια, καὶ μὲ τὶς φωνές μας ξυπνᾶμε τὸν ἀντίλαλο τῶν βράχων.

Ὅταν στὶς ἀρχὲς Ἰουλίου πήγαμε στὴν κορυφὴ τοῦ Καλλιφωνίου (δυὸ χιλ. μέτρα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας) γιὰ ἰδοῦμε τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, δὲν εὐχαριστηθήκαμε καὶ πολύ, γιατὶ ἐκεῖ ἐπάνω ἔκανε κρύο τρομερὸ σὰ νὰ ἦταν χειμώνας.

Περισσότερο εὐχαριστηθήκαμε, ὅταν πήγαμε στὶς 20 Ἰουλίου στὴν καρφὴ

τοῦ Κλοκοῦ, βουνοῦ τῆς Φτέρης (1800 μέτρα).

Τὸ βράδυ φιλοξενηθήκαμε στὴ Φτέρη, στὸ σπίτι τοῦ κὺρ Νικόλα τοῦ Κάλλιστρου. Στὶς δυὸ παρὰ τέταρτο τὸ ξυπνητήρι ἐσήμανε ἐγερτήριο. Ὁ σύλλογος στὸ πόδι ἀμέσως. Στὶς δυὸ ἔπρεπε νὰ ξεκινήσουμε, γιὰ νὰ εἴμαστε στὶς 4 στὴν κορφή, πρὶν χαράξῃ.

Ἀπὸ βραδὺς εἴχαμε ἑτοιμάσει ὅλα τὰ πράγματα, ποὺ θὰ πέρναμε μαζί μας. Στὶς δυὸ λοιπὸν ἀκριβῶς ξεκινήσαμε. Ἔμπρὸς ἐπήγαινα ἐγὼ μὲ τὸ φανάρι, νὰ βλέπουμε τὸ στενὸ μονοπάτι, καὶ πίσω μου ἀκολουθοῦσε ὁ σύλλογος. Ἐγὼ ἔφερνα σὰν πρόεδρος τὸ μεγαλύτερο βάρος, γιατὶ εἶχα κρεμασμένο ἀπ' τὸν ὦμο μου ἕνα σακκίδιο μὲ μιὰ μποτίλια νερὸ δυὸ ὀκάδες. Ἐκεῖ πάνω δὲν ὑπάρχει ταγάρι νεροῦ καὶ μετὰ τὸν κόπο καὶ τὸ ἀπαραίτητο κολατσιό, ἔπρεπε καὶ νὰ πιοῦμε. Ὁ Μάριος ἔφερνε τὸ παλτό του καὶ τὰ κιάλια κι' ὁ Εὐγένιος, ὁ ψωμοφάγος—ἔτσι τὸν ὀνόμασε ὁ σύλλογος, γιατὶ τρώγει πολὺ ψωμὶ καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι σταρένιο,—ἔφερνε τὸ σακκίδιο μὲ τὰ τρόφιμα. Στὸ δρόμο ὅμως, ἐπωφελούμενος τοῦ σκότους, μετέφερε μέρος τοῦ φορτίου ἀπ' τὸ σακκίδιο στὸ στομάχι του. Αὐτὸ τουλάχιστον ἀπεκάλυψε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Στὴν ἀρχὴ βαδίζαμε σὲ πυκνὸ δάσος ἀπὸ ἔλατα. Τὰ πελώρια δέντρα φαινόνταν σὰν γίγαντες μαῦροι, ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοί. Ἡ δροσιὰ τοῦ δάσους κι' ἡ μυρωδιὰ τῶν ἐλάτων ἔδιωχνε τὴ νύστα ἀπὸ τὰ μάτια μας κι' ἀλάφρωνε τὸ βῆμα μας στὸν ἀπότομο ἀνήφορο.

Ὅταν βγήκαμε στὴν πρώτη ράχη, εἴδαμε κάτω τὸν Κορινθιακὸ μαῦρον ἀκόμη ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Ἀνάπαυσις 10 λεπτά.

— Μὴ μιλεῖτε, παιδιά, νὰ αἰσθανθοῦμε τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας.

Πράγματι μιὰ βαρειὰ ἡσυχία πλάκωνε τὴ Φύση. Ἡ παραμικρὴ αὔρα δὲν ἔπαιζε μὲ τὰ μυτερὰ φύλλα τῶν ἐλάτων καὶ δὲν ἀκουγόταν ὁ συνηθισμένος εὐχάριστος ψίθυρος. Ὅλα κοιμόνταν, οἱ ἄνθρωποι, τὰ ζῶα, τὰ πουλιὰ τοῦ δάσους, ἡ αὔρα. Μόνον οἱ τρεῖς μας ἀγρυπνούσαμε στὸ ἔρημο ἐκεῖνο μέρος κι' ὁ Χουχουλόγεωργας, ποὺ ἀκούγαμε ἀπὸ μακρυὰ τὴ μονότονη καὶ μελαγχολικὴ φωνή του.

Κάτω στὸν κάμπο φαίνονται τὰ πυκνὰ φῶτα τοῦ Αἰγίου σὰν ἀστέρια, σὰν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν ἔναστρο οὐρανὸ νὰ γκρεμίστηκε στὴ γῆ. Πέρα, στὴν ἄλλη παραλία τοῦ Κορινθιακοῦ, τὸ φανάρι τῆς Ψαρομύτας μᾶς δείχνει τὸ διακοπτόμενο φῶς του, καὶ πιὸ πέρα πρὸς ἀνατολὰς φαίνονται τὰ φῶτα τῆς Κίρρας, καὶ πιὸ ψηλότερα λίγα φῶτα τοῦ Χρισσοῦ.

—Ἔμπρός, παιδιά, θὰ μᾶς προλάβῃ ἡ Αὐγή!

Καὶ τὰ μέλη τοῦ συλλόγου κινοῦν πρὸς τὸ ἀγηφορικὸ στενὸ μονοπάτι. Περπατοῦμε ὅλο τὴ ράχη-ράχη καὶ πότε χάνουμε τὸ μονοπάτι καὶ πότε πάλι τὸ βρίσκουμε.

—Κοίταξε, μπαμπά, κάτω τί βάραθρο!

Καὶ πράγματι, πρὸς τὰ δεξιά μας ἦταν μιὰ βαθειὰ χαράδρα σκοτεινή, κατάμαυρη. Λὲς καὶ πηχτὸ σκοτάδι εἶχε κατακαθίσει σ' αὐτὸ τὸ βάθος.

—Ἔτσι εἶναι, παιδιά μου, καὶ τὰ ἠθικὰ βάραθρα, στὰ ὁποῖα κρημνίζονται οἱ ἄσωτοι καὶ διεφθαρμένοι ἄνθρωποι. Νὰ προφυλάττεσθε ἀπ' αὐτά, ὅπως προφυλάττεσθε κι' ἀπὸ τὰ φυσικὰ βάραθρα. Πάντοτε νὰ πιάνετε τὶς ἄγνες κορφὲς τῆς Φύσεως, τὶς ἄγνες κορφὲς τῆς Ἀρετῆς.

Ἀνεβαίναμε, ἀνεβαίναμε, καὶ πάντα βλέπαμε πίσω κατὰ τὴν ἀνατολή, μήπως μᾶς προλάβῃ ἡ Αὐγή. Σιγὰ-σιγά, πέρα κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα. ἄρχισε ὁ οὐρανὸς κάπως νὰ ξανοίγῃ. Ἄρχισε πέρα-κεῖ τὸ σκοτάδι κάπως νὰ ἀραιώνῃ, ἀνεπαίσθητα ὅμως. Καὶ ἡ Θάλασσα πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἄρχισε νὰ ἔχει ἕνα χρῶμα σὰν μαῦρο ξεθωριασμένο.

—Ἔμπρός, παιδιά, θὰ μᾶς προλάβῃ ἡ Αὐγή.

Κι' ἐταχύναμε τὸ βῆμα μας στὸν ἀνηφορικὸ δρόμο.

Ἴδρωτας ἔβρεχε τὸ σῶμα μας, ἐνῶ τὸ δροσερὸ—κρύο μπορεῖ νὰ πῇ κανείς—ἀεράκι ζωγανοῦσε τὸ πρόσωπό μας.

— Νὰ τὸ ἐκκλησάκι τῆς Παναγίας στὴν κορφὴ τοῦ Κλοκοῦ! Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας θὰ εἴμαστε ἐκεῖ. Ἔμπρός, κουράγιο.

— Ζήτω! φωνάξαμε καὶ οἱ τρεῖς, ὅταν πατήσαμε τὸ πόδι μας κατάκορφα στὸ βουνό.

Ἡ πρώτη μας δουλειὰ ἦταν νὰ βροῦμε μέρος, ποὺ νὰ μὴ τὸ πιάνῃ ὁ ἀέρας, γιατὶ ἀπὸ τὸ βορεινὸ μέρος μᾶς ἔστελναν τὰ ἀντιπρυνὰ βουνὰ τῆς Ρούμελης, ἡ Γκιώνα καὶ τὰ Βαρδούσια, ἕναν τσουχτερὸ ἀέρα.

Φορέσαμε τὰ παλτά μας κι' ἐστριμωχτήκαμε στὸ μεσημβρινὸ τοῖχο τῆς ἐκκλησιᾶς, μὲ τὰ μάτια στηλωμένα στὴν Ἀνατολή.

Ὁ πρακτικὸς Εὐγένιος ἑτοίμασε τὸ τραπέζι.

— Μὰ ἄφησε, καϊμένε, νὰ βγῇ ὁ ἥλιος.

— Μὰ δὲν ἐμποδίζει τίποτα νὰ τρῶμε καὶ νὰ βλέπουμε.

Καὶ πράγματι ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς ἐπέτυχε. Μὲ τὸ στόμα γεμάτο παρακολουθούσαμε τὴν ἐξέλιξη τῆς Ἀνατολῆς.

Στὴν ἀρχή, τὸ σκοτάδι ἀραίωσε κατὰ πολὺ καὶ ἡ θάλασσα φαινότανε σὰν ἕνας καπνισμένος καθρέφτης. Ἔπειτα στὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντος ἄρχισε νὰ σχηματίζεται μιὰ τριανταφυλλένια λουρίδα κι' ἀπὸ πάνω ἀπ' αὐτὴ μιὰ ἄλλη, ποὺ εἶχε τὸ χρῶμα κροκοῦ αὐγοῦ, μὰ πολὺ ἀνοιχτὸ χρῶμα. Ἔπειτα σιγὰ-σιγὰ ἐπικρατοῦσε τὸ τριανταφυλλί καὶ γινόταν ὁλοένα βαθύτερο. Ὁ Κορινθιακὸς ἀνταναklοῦσε στὰ ἥσυχα νερά του τὰ χρώματα αὐτά

Μὰ ἦταν ἕνα θέαμα ἔξοχο. Παραιτήσαμε καὶ τὸ φαγί, μηδὲ τοῦ Εὐγενίου ἐξαιρουμένου, κι' ἐθαυμάζαμε τὴν ὀμορφιὰ τῆς Φύσεως.

Ἤρθε στιγμὴ ποὺ ὅλος ὁ οὐρανὸς πρὸς τὴν Ἀνατολὴ ἔγινε τριανταφυλλένιος καὶ ἡ Θάλασσα ἐπίσης.

Καὶ μέσα στὸ πιὸ βαθὺ χρῶμα, ἕνα χρυσὸ σημάδι φάνηκε σὰ μεγάλο ἀστέρι.

— Ὁ ἥλιος, ὁ ἥλιος! φωνάξαμε χαρούμενα κι' οἱ τρεῖς.

Ὁ ἥλιος σιγὰ-σιγά, χωρὶς βία καὶ χωρὶς ἀκτῖνες, σὰν πανσέληνος, ἀνέβαινε ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα. Ἐφάνηκε πλέον ὁλόκληρος, χρυσοκόκκινος, χωρὶς ἀκτῖνες. Τὸν κοιτάζαμε κάμποση ὥρα, καὶ ὅταν κατόπι στρέφαμε τὰ βλέμματα σὲ ἄλλο μέρος τοῦ οὐρανοῦ, βλέπαμε πολλοὺς ἄλλους ἥλιους κόκκινους, γαλάζιους, χρυσούς, τριανταφυλλένιους, νὰ τρέχουν, νὰ πέφτουν στὴ θάλασσα, νὰ ἔρχονται στὰ πόδια μας.

— Νὰ ἕνας, νὰ ἕνας! ἐλεγαν τὰ παιδιὰ κι' ἁπλωναν τὰ χέρια τους νὰ τὸν πιάσουν. Τέλια, γέλια.

Πίσω κατὰ τὴ Δύση καὶ κάτω στὰ χαμηλὰ μέρη, σκοτάδι καὶ νύχτα.

Ἀφοῦ πλέον ὁ ἥλιος ὑψώθηκε γυμνὸς κάμποσο ψηλά, ἔστειλε τὶς πρῶτες ἀσθενεῖς ἀκτῖνες του σὲ μᾶς, στὸν Ταϋγετο κάτω, στὴ Ζήρια, στὸ Χελμό, στὸν Παρνασσό, στὴν Γκιώνα, στὰ Βαρδούσια, στὸν Ὄλενο.

Ἔπειτα οἱ ἀκτῖνες του δυνάμωσαν, κατέβαιναν χαμηλότερα. Καὶ ὅταν πλέον ἔγινε συνηθισμένος ἥλιος, ἀποτελειώσαμε τὸ πρόγευμά μας καὶ σὲ μιάμιση ὥρα ἤμαστε πίσω στὴ Φτέρη, στὸ φιλόξενο σπίτι τοῦ κ. Κάλλιστρου, ὅπου συνεχίσαμε τὸν ὕπνο μας ὡς τὶς 12 τὸ μεσημέρι.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΤΣΙΡΚΟΥ

Μιὰ ἀστεία ἱστορία σὲ 7 εἰκόνες χωρὶς λόγια.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Μπριὰν κοίταζε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος κι' εἶδε πραγματικῶς ἕνα σημάδι ὑπόλευκο καὶ στιλπνό, ποὺ θὰ τὄπαιρνε κανεὶς γιὰ σύννεφο, ἂν ὁ οὐρανὸς δὲν ἦταν ἐντελῶς ἀσυννέφιαστος. Τί νὰ ἦταν αὐτὸ τὸ σημάδι: Βουνό; ἡ καμμιὰ φωτεινὴ ἀντανάκλαση τῶν νερῶν;

Ὡστόσο ἔμενε ἀκίνητο κι' ἀμετάβλητο. Ποὺ θὰ πῇ ὅτι μόνο σύννεφο δὲν ἦταν. Ἀλλὰ ὅταν ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴ δύση, τὸ σημάδι ἐκεῖνο ἄρχισε νὰ σβύνῃ λίγο-λίγο καὶ τέλος ἐξαφανίσθηκε.

Τὰ παιδιὰ ἔμειναν μὲ τὴν ἀμφιβολία Τὸ πιθανότερο τοὺς φαινόταν πὼς ἦταν κανένα παιχνίδι τοῦ φωτός. Μποροῦσε ὅμως νὰ ἦταν καὶ τίποτ' ἄλλο...

Κατέβηκαν ἀπὸ τὸ βράχο καὶ γύρισαν στὸ μέρος ποὺ ἦταν δεμένη ἡ βάρκα. Ὁ Ζὰκ μάζεψε ξερόκλαδα, ἄναψε φωτιά, κι' ὁ Μόκος ἔψησε τρία-τέσσερα πουλιὰ ποὺ εἶχαν σκοτώσει πρὶν ἀνέβουν στὸ βράχο.

Κατὰ τὶς ἑπτά, ἀφοῦ ἔφαγαν, ὁ Μόκος εἶπε:

— Κύριε Μπριάν, ἐδῶ πάρα-κάτω εἶδα ἕνα σωρὸ κουκουναρίες· νὰ πάω νὰ κόψω μερικὲς κουκουνάρες γιὰ τὰ μικρά;

— Πήγαινε, Μόκο, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Ἐγὼ μὲ τὸ Ζὰκ θὰ περπατήσουμε λίγο στὴν παραλία.

Καὶ χωρίσθηκαν.

Ὅταν ὅμως γύρισε ὁ Μόκος, φορτωμένος κουκουνάρες, δὲν βρῆκε κεῖ τοὺς συντρόφους του.

«Κάπου ἐδῶ κοντὰ θὰ εἶναι», συλλογίσθηκε.

Καὶ κάθησε μέσα στὴ βάρκα νὰ τοὺς περιμένῃ.

Σὲ λίγο, μὲ μεγάλη του ἀπορία, ἄκουσε κλάματα καὶ φωνὲς δυνατές. Οἱ φωνὲς ἦταν τοῦ Μπριάν. Τὰ κλάματα θἄταν τοῦ Ζὰκ. Τί ἐπαθαν τὰ δυὸ ἀδέλφια;

Ἔτρεξε σὰν ἀστραπὴ πρὸς τὶς φωνές. Ἀλλά, ἅμα πλησίασε, στάθηκε ἀκίνητος.

Γιατί; τί εἶδε;...

Αὐτὸ κι' ἂν ἦταν ἐκπληκτικό!

Ὁ Ζὰκ, γονατιστὸς στὰ πόδια τοῦ Μπριάν, φαινόταν σὰ νὰ ἱκέτευε τὸν ἀδελφό του νὰ τὸν συχωρέσῃ!

Ἀλλὰ γιὰ τί πρᾶγμα; Τί εἶχε κάνει ὁ Ζάκ;

Ὁ Μόκος δὲν ἄργησε νὰ τὸ μάθῃ: Ἔφθασαν δυὸ λόγια ἀπὸ τὴ ζωηρὴ ὁμιλία ποὺ, χωρὶς νὰ τὸν βλέπουν, ἔκαναν ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ δυὸ ἀδέλφια. Τάκουσε κι' ἔφριξε...

— Ἄθλιε! φώναξε ὕστερα ἀπὸ τὴν ὁμολογία τοῦ Ζὰκ ὁ Μπριάν. Σὺ ἔκαμες τέτοιο πρᾶγμα; Σὺ λοιπὸν εἶσαι ἡ αἰτία ποὺ...

— Συχώρεσέ με!.. συχώρεσέ με!.. ψιθύριζε ὁ Ζάκ.

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν πλησίαζες τοὺς συντρόφους σου; γι' αὐτὸ τοὺς φοβόσουν;.. Ἄ, νὰ μὴ τὸ μάθουν ποτέ! Τίποτα! λέξῃ ποτὲ σὲ κανένα!

Ὁ Μόκος τραβήχτηκε, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἰδοῦν. Καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ; Νὰ προσποιηθῇ πὼς δὲν εἶδε, δὲν ἄκουσε τίποτα; Ἢ νὰ φανερώσῃ στὸ Μπριάν, πὼς ἡ τύχη ἔκαμε νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸ τοῦ ἀδελφοῦ του;

Εἰλικρινὴς καὶ τίμιος, ὁ Μόκος ἐπροτίμησε τὸ δεύτερο. Κι' ὕστερα, ποὺ βρῆκε τὸν Μπριὰν μόνο κοντὰ στὴ βάρκα, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Μπριάν, συχωρέστε με... χωρὶς νὰ θέλω, τάκουσα ὅλα!

— Ἄκουσες τί ἔκαμε ὁ Ζάκ;

— Ναί, κύριε Μπριάν, καὶ μοῦ φαίνεται πὼς πρέπει νὰ τὸν συχωρέσετε...

— Θὰ τὸν συχωρέσουν ὅμως κι' οἱ ἄλλοι;

— Οἱ ἄλλοι... καλύτερα νὰ μὴ μάθουν τίποτα οἱ ἄλλοι. Ἐγώ, ἐννοια σας, τὸ στόμα μου εἶναι τάφος!

— Ἄ, Μόκο μου! τί καλὸ παιδὶ ποὺ

«Ὁ Ζάκ, γονατιστὸς στὰ πόδια τοῦ Μπριάν...» (Σελ. 356, στ. β').

εἶσαι ! εἶπε ὁ Μπριάν, σφίγγοντας μὲ συγκίνηση τὸ χέρι τοῦ μούτσου.

Ὁ Ζὰκ καθόταν στὰ πόδια ἑνὸς βράχου, καταλυπημένος, τσακισμένος. Δυὸ ὁλόκληρες ὧρες ὁ Μπριὰν τὸν ἄφησε κεῖ χωρὶς νὰ τοῦ πῇ λέξη. Ἔπειτα τὸν φώναξε νὰ μπῇ στὴ βάρκα, γιατὶ ἡ ὥρα ἦταν δέκα κι' ἔπρεπε νὰ φύγουν.

Ἡ παλίρροια εἶχε ἀρχίσει. Μόλις ἔλυσαν τὸν κέλητα, τὸ ρεῦμα τὸν παρέσυρε μὲ ὁρμή. Τὸ φεγγάρι, ποὺ βγῆκε ἅμα ἔδυσε ὁ ἥλιος, φώτιζε ἀρκετὰ τὸ ποτάμι, καὶ σχεδὸν ὡς τὴ μισὴ ἀπ' τὰ μεσάνυχτα ὁ κέλης ἔτρεχε μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα. Ἔπειτα ἄρχισε ἡ ἀμπωτη καὶ τὰ παιδιὰ ἀναγκάσθηκαν νὰ καταφύγουν στὰ κουπιά. Ἀλλὰ δὲν ἔκαναν τίποτα. Σὲ μιὰ ὁλάκερη ὥρα μόλις προχώρησαν ἕνα μίλλι. Γι' αὐτὸ ὁ Μπριὰν εἶπε νὰ σταθοῦν σ' ἕνα μέρος καὶ νὰ ξεκινήσουν τὸ πρωῒ μὲ τὴν παλίρροια.

Αὐτὸ ἔγινε. Τὸ πρωῒ στὶς ἕξη ξεκίνησαν καὶ κατὰ τὶς ἑννιὰ μπῆκαν στὴ λίμνη. Ὁ Μόκος ἄνοιξε τότε τὸ πανὶ κι' ὁ ἐλαφρὸς ἄνεμος τοὺς ἔσπρωξε πρὸς τὴ σπηλιά. Γ' ἀπόγεμα, ὁ Γκάρνετ, ποὺ ψάρευε στὴν ὄχθη τῆς λίμνης, εἶδε ἀπὸ μακρυὰ τὸν κέλητα νἄρχετκι κι' ἔτρεξε νὰ τὸ πῇ τοῦ ἀρχηγοῦ. Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, τὰ τρία παιδιὰ ἦταν στὴ μέση τῶν συντρόφων τους.

«Ὑπερπηδοῦσαν μεγάλα χαντάκια...» (Σελ. 356, στ. γ').

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Ἡ ἁλυκή. — Παιχνίδια. — Δόνιφαν καὶ Μπριάν. — Ὁ Γόρδων παρεμβαίνει. — Ἀγωνία γιὰ τὸ μέλλον. — Ἡ ἐκλογὴ τῆς 10 Ἰουνίου.

Ὁ Μπριὰν ἔκρινε καλὸ νὰ μὴν πῇ τίποτα στοὺς ἄλλους γιὰ τὸ μυστικὸ τοῦ ἀδελφοῦ του, ποὺ δὲν τὸξεραν παρ' αὐτὸς κι' ὁ ἐχέμυθος Μόκος. Τοὺς διηγήθηκε μόνο τὰ τῆς ἐκδρομῆς, ποὺ ἔδειξε ὅτι τὸ γιαλί τους ἦταν ἀπομονωμένο στὴ μέση τοῦ Ὠκεανοῦ, πολλὲς ἑκατοντάδες μίλλια μακρυὰ ἀπὸ κάθε στεριά. Δὲν εἶχαν λοιπὸν παρὰ μὲ ὑπομονή, μὲ καρτερία καὶ θάρρος νὰ περιμένουν τὴ σωτηρία τους ἀπέξω. Μόνο ἂν περνοῦσε κανένα πλοῖο, μποροῦσαν νὰ φύγουν.

Κι' ἄρχισαν νὰ παίρνουν τὰ μέτρα τους γιὰ τὸν ἐρχόμενο χειμῶνα. Ὁ Μπριὰν ἐργαζόταν περισσότερο παρὰ ποτέ. Ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ὅμως γινόταν σκυθρωπότερος, σκεπτικώτερος, ἀπέφευγε τοὺς συντρόφους του κι' ἐπιζητοῦσε τὴ μοναξιά.

Πρῶτος ὁ Γόρδων παρατήρησε αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ Μπριάν. Παρατήρησε ἀκόμη ὅτι κάθε φορὰ ποὺ ἦταν νὰ γίνῃ κάτι κουραστικὸ ἢ κι' ἐπικίνδυνο, ὁ Μπριὰν ἔστελνε τὸν ἀδελφό του, ποὺ μὲ πραθυμία ἔκανε τὴν ἐργασία. Ὁ Γόρδων δὲν ἐνόμισε πρέπον νὰ ρωτήσῃ, κατάλαβε ὅμως ὅτι κάποια ἐξήγησι εἶχε γίνει μεταξὺ τῶν δυὸ ἀδελφῶν.

Μιὰ μέρα, ὁ Οὐίλκοξ εἶδε πλῆθος σολομοὺς ποὺ ἀνέβαιναν ἀπὸ τὴ θάλασσα στὰ γλυκὰ νερὰ τῆς λίμνης. Ἔστησαν δίχτυα ἀπὸ τὴ μιὰν ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ ὡς τὴν ἄλλη κι' ἔπιασαν ἀμέτρητα ἀπ' αὐτὰ τὰ νόστιμα ψάρια, ποὺ τρώγονται καὶ παστά. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ παστώσουν, χρειαζόνταν ἁλάτι. Κι' ἐσκέφθηκαν νὰ κάμουν μιὰ πρόχειρη ἁλυκὴ στὸ μέρος ποὺ εἶχε ναυαγήσει τὸ *Σλώι*. Ἄνοιξαν δηλαδὴ μικροὺς λάκκους στὸν ἄμμο, ποὺ τοὺς γέμιζαν θάλασσα. Τὸ νερὸ ἐξατμιζόταν ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὸ ἁλάτι ἔμενε κατακάθισμα.

Πολλὲς ἐκδρομὲς ἔκαμαν καὶ στὸ δάσος γιὰ προμήθεια καυσοξύλων. Τὸ ἁμάξι μὲ τοὺς γουανάκους κουβαλοῦσε δεκαπέντε μέρες κι' οἱ ἀποθῆκες γέμισαν. Ἔτσι μὲ τ' ἄφθονα ξύλα καὶ μὲ τὸ λάδι τῆς φώκης, οἱ μικροὶ ἄποικοι δὲν φοβόνταν νὰ περάσουν τὸ χειμῶνα τους στὰ κρύα καὶ στὰ σκοτεινά.

Ἀλλὰ καὶ τὸ πρόγραμμα, μ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐργασίες, δὲν εἶχε παραμεληθεῖ. Τακτικὰ οἱ μεγάλοι ἐδίδασκαν τοὺς μικρούς. Οἱ ἄλλοι τόκαναν αὐτὸ χωρὶς ἔπαρση. Ὁ Δόνιφαν ὅμως τὸ καμάρωνε τόσο πολὺ ποὺ ἦταν «δάσκαλος», τὸ εἶχε πάρει τόσο ἀπάνω του, ὥστε ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς λίγους του ὀπαδούς, οἱ ἄλλοι ἄρχισαν νὰ τὸν ἔχουν στὸ στομάχι. Κι' ὅμως εἶχε ἀξιώσεις νὰ ἐκλεχθῇ ἀρχηγὸς σὲ δυὸ μῆνες ποὺ τελείωνε ἡ ἐξουσία τοῦ Γόρδων. Ἔλεγε πὼς αὐτὸς ἔπρεπε νὰ τὸν διαδεχθῇ, ἀφοῦ τὸν ἀδίκησαν νὰ μὴ τὸν ἐκλέξουν πρῶτο.

Τὶς ἀξιώσεις αὐτὲς τοῦ Δόνιφαν ὑποστήριζαν ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Κρὸς κι' ὁ Οὐέπ, καὶ προσπαθοῦσαν νὰ πείσουν τοὺς ἄλλους νὰ τὶς ἱκανοποιήσουν. Ἀλλὰ ἦταν πολὺ προβληματικὴ ἡ ἐπιτυχία τοῦ Δόνιφαν στὴν προεδρικὴ ἐκλογὴ τοῦ Ἰουνίου...

Ἀλλὰ οὔτε ὁ Γόρδων, ἂν κι' εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλεχθῇ καὶ πάλι, δὲν ἦταν βέβαιος. Γιατὶ τὸ χρόνο τῆς προεδρείας του εἶχε δείξει μεγάλη αὐστηρότητα καὶ πολλὰ παιδιὰ ἦταν δυσαρεστημένα μαζί του. Δὲν τἄφηνε νὰ παίζουν πολύ, δὲν τοὺς ἔδινε νὰ παρατρῶνε γλυκά, τὰ τιμωροῦσε ὅταν ἔσχιζαν ἢ λέρωναν τὰ φορέματά τους, καὶ χαλοῦσε τὸν κόσμο ὅταν ἔχαναν κανένα κουμπί. Μὲ τὰ κουμπιὰ μάλιστα εἶχε μανία. Κάθε βράδυ, πρὸ τοῦ δείπνου, ἔκανε ἐπιθεώρηση, κι' ὅποιο παιδὶ δὲν εἶχε τὰ κουμπιὰ τῆς φορεσιᾶς του σωστά, δὲν ἔτρωγε γλύκισμα.

Συχνὰ παρέμβαινε ὁ Μπριὰν καὶ παρακαλοῦσε νὰ συχωρεθῇ πότε ὁ Γέγκινς καὶ πότε ὁ Δόλης. Γι' αὐτὸ γινόταν δημοτικός. Ἔπειτα οἱ μικροὶ ἤξεραν, πὼς ἂν ὁ Μπριὰν γινόταν πρόεδρος, ὁ Μόκος κι' ὁ Σέρβης, πιστοὶ ὀπαδοί του, θἄκαναν γι' ἀγάπη του τὰ καλύτερα φαγητὰ καὶ γλυκίσματα!

Ὁ Μπριὰν ὅμως κάθε ἄλλο εἶχε στὸ νοῦ του παρὰ νὰ ζητήσῃ τὴν προεδρεία. Ἐργαζόταν ὅσο κανένας, ἔδινε πολλὴν ἐργασία στὸν ἀδελφό του, κι' οἱ δυό τους ἄρχιζαν πρῶτοι καὶ τελείωναν τελευταῖοι, σὰ νἄχαν καμμιὰ ξεχωριστὴ ὑποχρέωση.

Μερικὲς ὧρες τοῦ προγράμματος ἦταν ἀφιερωμένες καὶ στὰ παιχνίδια, προπάντων τὴ γυμναστική. Τὰ παιδιὰ σκαρφάλωναν στὰ δέντρα, εἴτε ἀπὸ τὸν κορμό, εἴτε μὲ σχοινιὰ δεμένα ἀπὸ τοὺς κλώνους· ὑπερπηδοῦσαν μεγάλα χαντάκια μὲ τὰ κοντάρια («ἅλμα ἐπὶ κοντῷ») κολυμποῦσαν στὴ λίμνη, κι' ὅσοι δὲν ἤξεραν κολύμπι, μάθαιναν εὔκολα. Ἔπειτα ἔκαναν ἀγῶνες δρόμου μὲ βραβεῖα στοὺς νικητές. Γυμναζόνταν καὶ στὸν χειρισμὸ τοῦ λουριοῦ μὲ τὶς σφαῖρες, γιὰ νὰ πιάνουν ζῶα. Τελοσπάντων ἔκαναν πολλὰ καὶ διάφορα παιχνίδια.

Ἓν' ἀπ' αὐτὰ ἔγινε μιὰ μέρα ἀφορμὴ δεινῆς φιλονεικίας μεταξὺ Μπριὰν καὶ Δόνιφαν. Καὶ νὰ πῶς:

Ἐπαιζαν δίσκο μ' ἕναν ἰδιαίτερο τρόπο ποὺ συνήθιζαν στὸ λύκειο Σαίρμαν. Ἦταν δυὸ ἀντίπαλες ὁμάδες, ἡ μιὰ μὲ ἀρχηγὸ τὸν Δόνιφαν κι' ἡ ἄλλη τὸν Μπριάν. Γι' αὐτὸ ἔβαζαν πεῖσμα μεγάλο. Τελευταῖος εἶχε ρίξει τὸ δίσκο του ὁ Δόνιφαν κι' εἶχε φτάσει μακρύτερ' ἀπ' ὅλους. Τώρα θἄρριχνε κι' ὁ Μπριάν· μ' ἂν δὲν κατόρθωνε νὰ ξεπεράσῃ τὸ σημάδι ὅπου εἶχε φθάσει ὁ δίσκος τοῦ Δόνιφαν, ἡ νίκη θἄμενε στὴν ὁμάδα αὐτουνοῦ.

— Σημάδεψε καλά! τοῦ φώναξε μὲ ἀγωνία ὁ Σέρβης.

Ὁ Μπριὰν δὲν ἀποκρίθηκε τίποτα, γιὰ νὰ μὴν πειραχθῇ ὁ Δόνιφαν. Ὁ σκοπός του ἦταν μόνο νὰ κερδίσῃ τὸ παιχνίδι, καὶ πάλι ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό, του, ἀλλὰ γιὰ τὴν ὁμάδα του.

Πῆρε λοιπὸν τὴν κατάλληλη στάσι καὶ μὲ τόση δεξιότητα ἔρριξε τὸ δίσκο του, ὥστε ξεπέρασε δυὸ πόδια τὸ σημάδι.

— Κερδίσαμε! φώναξε ὁ Σέρβης.

Ὁ Δόνιφαν ὅμως προχώρησε ὁρμητικὰ κι' εἶπε;

— Ὄχι δὲν κερδίσατε καθόλου!

— Καὶ γιατί; ρώτησε ὁ Βάξτερ.

— Γιατὶ ὁ Μπριὰν ἔκαμε ζαβολιά!

— Ζαβολιά!; φώναξε ὁ Μπριάν, κι' ἔγεινε χλωμὸς γιὰ τὴ συκοφαντία.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ ἡ σκηνογραφία ἔγινε παράκαιρη: τὸ τραπέζι εἶν' ἀκόμα ὄξω καὶ τὰ παιδιὰ διαβάζουν, γράφουν ἢ ζωγραφίζουν. Μὰ τὸ καλοκαίρι πέρασε. Σήμερα ἡ μουριὰ σαλεύει μελαγχολικὰ ἀπ' τὸ πρωί. Συννέφιασε. Μπορεῖ νὰ βρέξει.

«Πρέπει νὰ βάλωμε μέσα τὰ πράμματα», σκέπτεται ὁ μεγάλος. Ἦρθε μάλιστα στὴ χούφτα του κάτι σὰ σταλαγματιὰ νερό. Μὰ ποιὸς θὰ τὸν βοηθήσει νὰ τραβήξει τὸ τραπέζι; Μὲ τὸν ἀδερφό του ἔχουν μαλώσει ἀπ' τὸ πρωί. Ἡ κοντὴ κουτσομύτα κουβαρίστρα, ἐκείνη ποὺ τῆς ἔχουν δώσει τόνομα «κριτσοκέφαλος», ἔχει χαθεῖ ἀπὸ μέρες καὶ λείπει ἀπ' τὸ παιχνίδι. Κι' ὁ μικρὸς οὔτε ἔβηξε, οὔτε γοιάστηκε κἂν νὰ τὴ βρεῖ, τὸ παλιόπαιδο!

Ἐπιδεικτικά, ἀπότομα, τραβάει μόνος του τὸ τραπέζι νὰ τὸ βάλει στὴν κάμαρα. Ὁ κρότος, ποὺ κάνει ἀπάνω στὶς πλάκες, εἶναι σὰ νὰ φωνάζει γιὰ λογαριασμό του. Μὰ ὅταν φτάνει στὸ ἔμπασμα τῆς πόρτας, οἱ μύτες τοῦ τραπεζιοῦ δίνουν μιὰ γερὴ σκουντιὰ στὸ ἀγκωνάρι καὶ στέκονται: δὲν πάει πιὸ μέσα, γιατί ἀκριβῶς πίαω ἀπ' τὴν πόρτα εἶναι τὸ μπαούλο, καὶ πρέπει νὰ παραμεριστεῖ.—Ἄρχισε κιόλας—δὲ σοῦ λέω γώ; νὰ ψιχαλίζει... Ὁ μεγάλος ἀκουμπᾶ βαρίδια ἀπάνω στὰ χαρτιὰ καὶ περνάει μπουσουλώντας κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι· βγαίνει ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ καὶ τρέχει στὴν κάμαρα νὰ παραμερίσῃ τὸ μπαούλο. Ὡστόσο δὲν εἶν' εὔκολο χρειάζεται βοήθεια.

Ὁ κόκορας, οἱ κόττες, ἀποτραβιοῦνται κάτω ἀπ' τὸ ὑπόστεγο, στοχαστικὰ καὶ μὲ ἀθυμία· κ' ἡ χελώνα τὸ ἴδιο, μὲ τὸ καβούκι της ραντισμένο ἀπὸ σταγόνες. Τὸ γατὶ νιαούρισε, σκαρφάλωσε στὴ μουριὰ καὶ πήδησε ἔξω, ἀπὸ τὸν τοῖχο... Θυσάει καὶ «ρίχνει» μελαγχολικὰ στὰ σκονισμένα πελαργόνια.

Ὁ μικρὸς στὴν ἀρχὴ ἔκανε τὸν ἀδιάφορο. Περίμενε νὰ τὸν φωνάξει. Ὡστόσο, ἤρθε στὸ τέλος νὰ βοηθήσει· μὰ πλησίασε μ' ἕναν τέτοιο περιπαιχτικὸ τρόπο, ποὺ ὕστερα μάλιστα ἀπ' τὸ χάσιμο τῆς κουβαρίστρας, λίγο θἄλειπε νὰ πιαστοῦνε. «Τράβα πρὸς τὰ ἔξω», τοῦ φώναξε ὁ μεγάλος. Ἤθελε νὰ μπάσει τὸ τραπέζι ἀπ' τὴν ἄλλη πόρτα.

Μὰ ἐκεῖνο ἔχει σφηνωθεῖ γιὰ καλά, κι' ἐξ ἄλλου ὁ μικρὸς θέλει νὰ τὸ περάσει, καλὰ καὶ σώνει, ἀπὸ τὴν ἴδια πόρτα! «Τράβα λοξά», τοῦ φωνάζει, «μπαίνει κι' ἀπὸ δῶ.» Μὲ τὴν ἐπιμονή τους, πιάνονται στὸ τέλος. Μὰ τί καυγάς! Ὁ ἕνας πέταξε κατάμουτρα στὸν ἄλλο κουβαρίστρες καὶ πελεκούδια, ποὺ ἔπεφταν ὕστερα στὰ λασπόνερα... Καὶ τὰ χαρτιά; ἡ βροχὴ πιτσιλίζει ἕνα μεγάλο φύλλο, κ' ἕνα μεγάλο ποίημα στριφογυρίζει μελαγχολικὰ καὶ στρώνεται στὶς πλάκες... Ὁ καυγὰς μετατοπίζεται σιγὰ-σιγὰ στὸ ὑπόστεγο. Ἕνα μολυβένιο βαρίδι πέφτει σὰ μπόμπα ἀγάμεσα στὰ κατόπουλα, ποὺ ἦταν μαζωμένα ἀπ' τὸ κρύο, καὶ τὰ κάνει νὰ πεταχτοῦν ἀπάνω μὲ ξεφωνητά. Ὅλα μαζὶ πηγαίνουν τοῖχο-τοῖχο νὰ βροῦν ἄλλον τόπο· μυρίζονται τὴ νεροποντή, μὰ δὲν ξέρουν ποῦ νὰ τρυπώσουν.

Ὁ μεγάλος, ὑποχωρώντας κανονικά, ἔφτασε στὴν πόρτα τῆς ἀποθήκης· ἀνοίγει καὶ μπαίνει μέσα σὰν ἀστραπή, χτυπώντας τὴν πίσω του μὲ δύναμη. Ἀπάνω της πέφτουν κοντυλοφόροι καὶ μολύβια... Ὕστερα ἀρχίζει ἡ πολιορκία.

Τὸ τραπέζι ἀπόμεινε στὰ μέσα καὶ στὰ ἔξω τῆς πόρτας. Τὰ μεγάλα γράμματα μὲ μελάνη τοῦ μυθιστορήματος «Ἡ πανωλεθρία καταστροφὴ» κλαῖνε, θαρρεῖς, κι' ἁλλάζουν ὄψη· γαλάζιο αὐλάκι τρέχει ἀπ' τὰ ξώφυλλα τῶν τετραδίων... Τί ἀπανθρωπιὰ! Ὁ μικρὸς ἔχει τέτοιο πεῖσμα, ποὺ ἀντὶς νὰ τοῦ σχίσει τὰ χαρτιά, — σὰν ἄλλοτε—θ' ἀφήσει νὰ γίνουν μουσκίδι, νὰ μουλιάσουν σὰν παξιμάδια καὶ νὰ γίνουν χαμπέρια. Στέκει ἀσάλευτος ὄξω ἀπ' τὴν πόρτα, χτυπώντας τὴν μόνο κάπουκάπου κλωτσιὲς μὲ τὴ φτέρνα του.

Οἱ κόττες κι' ὁ κόκορας ὅσο πάνε πάλι καὶ κοντοζυγώνουν. Ἔρχονται προφυλαχτικὰ καὶ στάζουν νερό. Ἡ χελώνα δὲν πρόφτασε νὰ βρεῖ τὸ ὁρμο κι' ἀπομένει στὴ μέση μὲ τὸ κεφάλι κρυμμένο στὸ καβούκι της. Ἡ βροχὴ τὴ δέρνει, σὰ γυμνὴ πέτρα, καταμεσὶς στὴν αὐλή.

«Ἔλα μέσα, θὰ κρυώσῃς!» φωνάζει στὸ μικρὸ ἡ μητέρα του, μὲ κλαψάρικη φωνή. «Ἔλα, βάλε τὴ μπέρτα σου.» Μπᾶ, τίποτα αὐτός. Μὰ ἂς ἔρθει ὁ πατέρας του καὶ θὰ τὸν διορθώσῃ ἐκεῖνος. Θὰ φάει τῆς χρονιᾶς του. Θὰ τοῦ ἀστράφει μιά... ἀπὸ κεῖνες!.. κι' ἡ μητέρα δὲ θὰ τὸν κρατήσει σὰ χθές.

Ἐπὶ τέλους, ἔρχεται ὄξω καὶ τὸν πέρνει μέσα. Σέργουν καὶ τὸ τραπέζι καὶ σφαλοῦν τὴν πόρτα... Καὶ τὰ χαρτιά; τί θὰ γίνουν τὰ χαρτιά; Θὰ γλυτώσουν ἀπ' τὸ σκίσιμο;

Ὁ μεγάλος μισοανοίγει ὕστερα βγαίνει. Οἱ κόττες, ἄλλος πανικός. Κουκουλώνεται μὲ τὸ σακάκι ἀνάστροφα καὶ μαζεύει τὰ χαρτιά του. Παλιόπαιδο! πῶς γίνανε! πᾶνε πιά, πρέπει νὰ γραφτοῦν ἄλλα. Κι' ὁ χάρτης τῆς Ἀγγλίας, ποὺ τὸν ἔβαφε ἀπ' τὸ πρωῒ μὲ καφὲ μπογιά... Μὰ καλύτερα κιόλας. Χάρτης ἦταν ἐκεῖνος ἢ σκυλόψαρο; Ὁ δάσκαλος θὰ τοῦ τὸν ἔτριβε στὰ μοῦτρα...

Βρέχει ἀλύπητα, δίχως ἔλεος. Ἀλαφροφυσήματα φέργουν στὰ μοῦτρα του νερὸ καὶ κρύο. Ὁρίστε... ὁ «Αἰχμάλωτος τῶν Ἀνθρωποφάγων» μουντζουρώθηκε στὸ πιὸ καλὸ μέρος, κ' οἱ εἰκόνες του ἔγιναν ἀηδία. Ἕτοιμος εἶναι νὰ τὸν πάρουν τὰ κλάματα γιὰ τόση κακία. Τί ἄλλο νὰ κάνει; νὰ τὸν δείρει τώρα; πάλι θὰ πιαστοῦν. Καὶ ἡ μαμμὰ θἄμπεῖ στὴ μέση νὰ τοὺς χωρίσει. Κ' ἔπειτα, τί τ' ὄφελος;..

Κάτω ἀπὸ μιὰ στέβα ἄγραφο χαρτί, ξεκολλημένο ἀπὸ τετράδια, κάτι φουσκώνει. Θὰ εἶναι τὸ καλαμάρι! καὶ θἄχει χυθεῖ κιόλας ἀπάνω σὲ ἄλλα φύλλα. Ἀνασηκώνει τὶς φυλλάδες μὲ τρομάρα καὶ προσοχή: τί ἀπρόοπτο! εἶναι ὁ «κριτσοκέφαλος»!

Δὲν ὑπάρχει πιὰ ζήτημα γιὰ τίποτα. Καλὴ καρδιά, κι' ὅλα θὰ διορθωθοῦν... Ἂν εἶχε κάνει «μιὰ ἔτσι» ἀπὸ πρὶν τὸ χέρι του!..

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΡΗΤΑ

81.

Ἀρρώστια κι' ἡ ἀναβολὴ
κι' ἄλλοι του ποὺ τὸν πάνει,
τὴν εὐκαιρία τὴν καλὴ
μὲ τοι: «αὔριο θά...» τὴ χάνει.

Τέτοιας ἀρρώστιας γιατρειὰ
ἡ θέλησι εἶναι μόνη,
ποὺ διώχνει κι' «αὔριο θά» μακριὰ
καὶ δὲν ξαναζωγώνει.

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΟΣΟ ΓΙΝΑΜΕ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ!..

Τώρα πιά κι' οι τρεις μας είμαστε αρκετά μεγάλοι (άν και δέν πάψαμε νά κάνουμε διάφορες τρέλλες) καί συχνά θυμόμαστε τό χρόνο τά περασμένα, τίς ευτυχισμένες μέρες. Πόσο γίναμε διαφορετικοί!

Παλέντσια

ΔΥΣΤΥΧΙΑ - ΕΥΤΥΧΙΑ

Ήταν μέρα χειμωνιάτικη. Ο ουρανός συννεφιασμένος. Σέ μιά γονιά παρίμερη τοῦ δρόμου, κάποια φτωχή μητέρα μέ τό κορτσάκι της στήν άγκαλιά καθότανε. Ο βοριάς άγριος φυσοῦσε κι' αερνοῦσε μέσ' άπ' τό ξεσκεπασμένο φεγγαράκι τοῦ παιδιοῦ. Τό καϋμένο ἔσφιγγε τή μητέρα του μέ δύναμη γιά νά ζεσταθῆ.

Ένα άμάξι πλούσιο πέρασε άπό κοντά τους. Μέσα στίς γούνες, ζεστά-ζεστά τυλιγμένο, ἕνα κορτσάκι ήταν μέσα. Χαρούμενο καί γελαστό φλιαροῦσε μέ τή μαμμά του.

Τό φτωχό παιδάκι κοίταξε μέ λύπη καί δυό δάκρυα κύλισαν άπό τά μάτια του.

— Μητέρα, είπε καί ή φωνή του ἔτρεμε, τί δυστυχισμένη πού είμαι!

Τό πλούσιο άμάξι ἔφυγε.

Σέ λίγο μιά κηδεία φτωχική στόν ίδιο δρόμο βλέπουν νά περνᾶ. Μέσα στό φέρετρο, μιά δυστυχισμένη γυναίκα κοιμᾶται γιά πάντα. Άναμεσα στους λίγους πού τήν ακολουθοῦν στόν τελευταῖο ὕπνο της, τό μικρούλι της μαυροφορεμένο κλαίει άπαρηγόρητα.

Το κοριτσάκι άπ' τή γαμιά τοῦ δρόμου γύρισε νά ἰδῆ. Κοίταξε τό ορφανό νά κλαίη μ' άπελπισία. Τό λυπήθηκε τό δυστυχισμένο. Τά μάτια του γέμισαν δάκρυα. Άρχίλιωσε πιό αρτιχά τή μάννα του καί σήκωσε φηλά πέρι σβαρνά τά μάτια, σάν νά ἤθελε νά τόν εὐχαριστήσῃ.

Καί μέσα στά δάκρυα καί τά φιλιά, εἶπε σιγά:

— Μαννούλα μου, σ' ἔχω κοντά μου. Εἶμαι ευτυχισμένη!

Εθνικός Ύμνος

ΜΕ Τ' ΑΓΓΕΛΟΥΔΙΑ

Τή γνώμισα μιά μέρα τοῦ ορθινόκωρου, τήν άφια πού ὁ ἥλιος —φέγγοντας γιά νά φτιάσῃ άλλους κόσμους— σκόρπιζ' ὁλοῦθε τή μελαγχολία. Έτσι ήταν κι' αὐτή μελαγχολική. Τό πρόσωπό της φωτιζόταν άπό δυό ολόγλυκα μαῦρα μάτια, πού φαίνονταν νά σέ κοιτάζουν άπό πολύ μακριά. Άπ' τό φόδινό της στόμα οἱ λέξεις βγαίνανε αργά-αργά κι' ἡ φωνή της ήταν γλυκιά, σάν πνοή άνεμου, μακρινό κελάϊδημα αηδονιοῦ στιλπνά σου νέφερνε. Ξθένωνες μπούκλες τό λυπημένο της προσωπάκι σέ φώναναν, κι' ὁλάσπαρα σάν ε' άγγελούδια φροῦσε.

Καθισμένη σ' ἕνα βράχο στήν άκρογιαλιά, ἔβλεπε πέρα - μακριά, ὥσπου τό μάτι φτάνει, βγάζοντας ποῦ καί ποῦ ἕνα βαθύ άναστεναγμό, ἐνῶ δυό δάκρυα βρέχανε τά μάτια της. Ποιός ξέρει ποιά κρυφή λύπη τήν άθώα της ψυχή σπάραζε!... Μά νά! μιά σταγόνι, ἐνῶ κοίταζε σκάπιασο, μοῦ πιάνει τό χέρι καί, δείχνοντας πέρα - μακριά κατά τή δύση, μοῦ λέει:

— Βλέπεις ἐκεῖ πάνω τάσκρόφρυδ' άγγελούδια πού χορεύουν γύρ' άπό τό φωτεινό θρόνο τοῦ Θεοῦ, βλέπεις κοῦ μέ καλοῦνε καί μένα νά πάω κοντά τους, πχ. πόσο τό θέλω, πόσο τό ποθῶ!

Καί ξέσπασε σ' ἀκράτητο κλάμα πού εὐκολα λογικό. Προσπάθησα νά τήν παρηγορήσω μέ λόγια γλυκά, μά σταθήκε ἀδύνατο.

Πουθενά δέν ἔβλεπα τάγγελούδια πού μοῦπε. Κι' ὅμως ἐκείνη τά ἔβλεπε,— τά ἔβλεπε μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς της...

Καί νά, μιά μέρα, δειλινό πάλι, ὅταν κι' ἡ τελευταία ακτίδα τοῦ ἥλιου ἔσβυσε, ἔσβυσε κι' ἡ τελευταία πνοή τῆς παιδούλας, πού πῆγε νά ἑνωθῆ μέ τάγγελούδια.

. . . . . .

Πήγαινε, φεύγα μακριά άπ' τίς κακίες τοῦ κόσμου τούτου πού σέ σπαράζουν· πήγαινε νά ἑνωθῆς μέ τάδερφάκια σου καί σένα άγγελούδια καί νά χορεύῃς καί σύ μαζί τους γύρ' άπ' τό θρόνο τοῦ καλοῦ Θεοῦ. Πήγαινε νά ζήσῃς τήν ώραία ζωή πού κάνουν τά Χερουβείμ στούς γαλαζένιους κάμπους. Πήγαινε κεῖ ψηλά κοντά σιόν άγαθό Θεό, γιατί αὐτό σοῦ κρέπει ἐσένα, ὦ άθῶα ψυχή!

Μικρή Άρτίστα

ΣΕΙΣΜΟΦΟΒΙΑ

Άκουσε ὁ Τοτός άπό τό μπαμπά του ὅτι στήν Κόρινθο ἔγινε σεισμός. Άπό τότε πιά δέ μπορεῖ νά κλείσῃ μάτι.

Τό βράδυ, άφοῦ ἔφαγε, κῆγε νά κοιμηθῆ. Σκοτάδι στό δωμάτιο Τό ἀχνό φῶς τοῦ κανελιοῦ δέν μπορεῖ νά διώξῃ τούς τοίχους.

Ένας ἐφιάλτης πλακώνει τό στῆθος τοῦ Τοτοῦ. Ἡ γκρεμάλα κινεῖται. Ο Τοτός τό κέρνει γιά σεισμό:

— «Μαμμά!» φωνάζει «σεισμός!»

— «Τί εἶναι παιδί μου»; φωτᾷ ἡ μαμμά του ἀπό τό γειτονικό δωμάτιο «δέν κοιμήθηκες άκόμα;»

— «Σεισμός! μαμμά!»

— «Όχι, κοιμήσου, δέν εἶναι τίποτα.»

Σέ λίγο ὁ Τοτός φωνάζει πάλι:

— «Μαμά! σεισμός!»

Τότε τόν κέρνει ἡ μαμμά, τόν ντύνει καί τόν βγάζει σιό χειμωνιάτικο, γιά νά μή φοβᾶται. Έτσι ὁ Τοτός ἔμεινε ἀγρυπνος ὡς τό πρωί. Ύστερα, ὅταν ντύθηκε καί πῆγε νά παίξῃ μέ τά ἄλλα παιδιά, μαθαίνει πώς βράχηκαν τά δέματα πού εἶχαν στό τσόγειο τοῦ σπιτιοῦ των καί οἱ ἐργάτες τά ταχτοποιοῦσαν.

— Τί φοβητσάρης ποῦ εἶμαι! συλλογίσθηκε κοκκινίζοντας ὁ Τοτός.

Πετσερίτσης τοῦ Άγρινίου.

ΑΠΟ ΤΑ ΦΛΙΔΡΑ

Ένας ἰχθυοπώλης εἶδε ἕνα παιδί ποῦ κάτιαζε πολύ περίεργα τά φράγκα του. Καί τό ρωτᾶ:

— Τί κάνεις ἐκεῖ, καλιόκαιδο;

— Μιλῶ μέ τά ψάρια.

— Μπᾶ! καί τί τοῦς λές;

— Τά ρωτῶ τί νέα ἀπό τήν πατρίδα τους.

— Καί τί σοῦ ἀπαντοῦν;

—Ότι δέν ξέρουν, γιατί εἶναι δεκαπέντε μέρες τώρα ποῦ τήν ἔφριαν!

—Νά χαθῆς, παλιόκαιδο! Άν δέν θέλεις νά φᾷς ξύλο, φύγε γρήγορα!..

Άνυπόγραφος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μπαμπά, ὅλοι οἱ γαϊδαροι ἔχουν τεσσερα πόδια;

— Φυσικά! τετράποδα εἶναι ὅλοι.

— Τότε λοιπόν γιατί ὁ Νίκος ἔχει δυό πόδια, ἐνῶ ἡ μαμμά ἔλεγε χτές πώς εἶναι γαϊδαμμος;

Έξυπνη Γιατούλα

— Τί λέγεται, Νίκο, *μιγές*;

— Ἐκεῖνος ποῦ ποτιλᾶ μίγες!

— Τί λές, ἀνόητε; Ποιλῆ κυνεῖς μύγες;

Κι' ὁ Νίκος τό διορθώνει:

—Ά! ἐκεῖνος ποῦ χύρτει μύγες!

Πυγολαμπίδα

Στό σχολεῖο, ἡ δασκάλα ρωτᾶ πότε γεννήθηκε ὁ Χριστός. Κι' ἡ Κική, ξαφνισμένη γιά τήν ἀμέλη ἐρώτηση, φωνάζει:

— Μά τά Χριστούγεννα, κυρία!

Χλωμή Βασίλισσα

Ο μπαμπᾶς: —Παλιό ἄτακτο εἶναι ἡ συγκαινωνία μας!

Ο Τοτός: — Λέν τή δέρνετε, μπαμπά, γιά ησυχάση;

Σοφία Σταματιάδου

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879 - 1893) ἀπό τούς ἐκδοθέντας 21 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καί 19ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. *25*, ταχυδρομικῶς δέ ἀπεσταλλένος δρχ. *28,50* διά τό Ἐσωτερικόν καί δρχ. *35* διά τό Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894 - 1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 31 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραρος δρ. *30* καί ρημένος δρ. *35*. Ταχυδρομικά τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τάς ἄνω τιμάς: διά τό Ἐσωτερικόν δρχ. *5* ὁ ἄρραρος καί δρχ. *15* ὁ ρημένος, διά δέ τό Ἐξωτερικόν δρχ. *23* εἴτε ἄρραρος εἴτε ρημένος.

Τό πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Άθῆναι, 42 ὁδός Εὐριπίδου τήν 25 Σεπτεμβρίου 1928.

ΚΑΤΑ τήν ὑπόσχεσή μου, τό σημερινό φυλλάδιο ἔχει δώδεκα σελίδες ἀντί ὀκτώ. Ἄλλο ἕνα δωδεκαφύλλιο θά βγῆ ἀργότερα. Καί νά οἱ ὀκτώ σελίδες πού μᾶς ἔφαγε ὁ κύριος Δάγκειος. Τώρα, ἀν στό δεύτερο κάτω δωδεκαφύλλιο θά μπορέσω νά βάλω τήν 3ήν Κυριακή, δέν τό ξέρω ἀκόμη, ἀλλά δέν ἀποκλείεται.

ΓΙΑ ΜΕΡΙΚΟΥΣ ΠΟΥ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝ...

Μερικοί καθυστεροῦν ἀκόμη τή συνδρομή τους πού ἔληξε πρό πολλοῦ. Γιατί τό κάνουν αὐτό; Ἐπιθυμοῦν νά τούς ἔχω ἐμπιστοσύνη κι' ἐγκλωβίζω νά τούς στέλνω τό φυλλάδιο; Ἄν δέν ἤθελαν πιά νά εἶναι συνδρομηταί, ἔπρεπε νά μοῦ τό δηλώσουν ὅταν ἔληξε ἡ συνδρομή τους καί τούς εἰδοποίησα, γιά νά διακόψω τήν ἀποστολή. Γιά νά μή μοῦ δηλώσουν ὅμως τίποτα, γιά νά μή μοῦ ἀπιστρέψουν κἀν τό φυλλάδιο, σημαίνει ὅτι τό θέλουν. Χρωστοῦν ἀπομένως νά νανεώσουν τή συνδρομή τους. Ἀφοῦ τό ἀναβάλλουν μέ τήν ἰδέα ὅτι τό πισόν εἶναι μικρό καί δέν πειράζει πόσε θά τό λάβω. Ἄς συλλογισθοῦν ὅτι οἱ καθυστεροῦντες εἶναι κάμποσοι καί ὅτι πολλά μικρά ποσά κάνουν ἕνα μεγάλο, πού τά χρειάζομαι ἀπολύτως. Τί θά λοιπόν αὐτοί πού καθυστεροῦν; Νά μήν ἔχω πιά ἐμπιστοσύνη καμένα, καί μόλις λάβῃ ἡ συνδρομή, νά εἰδοποιῆ μιά φορά τόν συνδρομητή καί, ἄν δέν λάβω ἀμέσως ἀπάντηση, νά διακόπτω ἀμελλητικῶς; Κι' αὐτό θά τό κάμω, ἄν μέ ἀναγκάσουν οἱ ἀμελεῖς κι' ἀνεβηκτικοί...

Ἡ Κόρη τῶν Ἀθηνῶν μοῦ γράφει: «Ο θάνατος τοῦ ἀγαπητοῦ σου συγγενοῦς καί σπουδαίου λογοτάχνου καί ἐπιστήμονος Ἀρ. Κουρτίδου μέ λύπησε καί μένα πολύ. Ὄχι μονάχα γιατί χάθηκε ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος, ἀλλά γιατί μοῦ ξύπνησε καί μένα πολλές ἀξέχαστες ἀναμνήσεις. Θυμᾶμαι πώς τόν βλέπω ἀκόμα ἀπάνω στήν ἕδρα τῆς τάξης μας, στό Ἀρσάκειο, νά μᾶς διδάσκει μέ τή γλυκειά φωνή του καί τήν ὥρα τοῦ μαθήματος, κι' ὅπειτα νά γυρίζει καί νά λέει χίλια πράγματα στά κορίτσια τοῦ Διδασκαλείου πού τά θέλουμε Παιδαγωγικήν. Ἤμουν ἀκόμη χρόνια παιδάκι τότε, κι' ἔμεινε τόσο ἀπό τό στόμα του, καί χαρακτήκανε τόσο βαθειά στή μνήμη μου πού δέν θά τά ξεχάσω ποτέ. Ο Τρωϊκός πόλεμος ὁλόκληρος, ἡ Ἐπιστροφή τοῦ Ὀδυσσέα στήν πατρίδα του, περισσότερα σάν φαντασμαγορία; ἀπό τά μάτια μου κι' θαρρῶ πώς τάκουσα μονάχα αὐτή γυναίκα καί ξέρω τί θησαυρό ἔχασες, παιδί μου. Ο Θεός νά σέ περχορήσῃ!

Πολύ καλή ἡ ἰδέα σου, Ἀμιλλα, νά κάμῃς μιά διαλαξῆ γιά τά παιδιά καί νά τούς πῇς τί εἶναι ἡ Διάπλασις καί πόσο διαφέρει ἀπό τά περιοδικά ἐκεῖνα πού ἀγοράζουν ἐπειδή τήν ἀγγοοῦν. Κι' ἐλπίζω νά σοῦ ἐπιτρέψουν οἱ καθηγηταί σου νά τήν κάμῃς στό σχολεῖο, ἀφοῦ πολλά παιδιά μπορεῖ νά σώσῃ ἀπό τόν «θημοσιο κίνδυνο.»

Ἔκαμες καλά, *Σεμίραμις*, νά τά θάδωσῃς τήν εἰκόνα τοῦ ἑκατοῦ σου γιά νά σέ γνωρίσω πλησιέστερα. Σ' εὐχαριστῶ πολύ πού θά προσπαθήσῃς νά μέ διαδότῃς· ἀνάμεσα στίς συμπαθητριές σου. Κι' ὁ κ. Ξ. εὐχαριστήθηκε πολύ, ἐμα τοῦ εἶπα ὅτι ἀγαπᾷς τόσο τά βιβλία του κι' ἔχεις διαθέσει ὡς τώρα δώδεκα ἀπ' αὐτά!

Ὡραίας Ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτήν τήν δέσμιδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἑλπά*, *Ἀντινέα*, *Πάρνησσος*, *Μικρομέγαλη*, *Κυρά-Κυραλίνα*, *Πεταχτούλα*, *Ἡρωϊκή Φέσσα*, *Διδώ*, *Ροζίτα*, *Δικηγορίνα*, *Ἀκαδημαϊκός Πολίτης*, *Ἀνάνθινα Ρόδο*, *Μεγάλη Ἑλλάς*, *Θαλασσινή*, *Αὐγερινός*, *Καλαμιά*, *Β. Γ. Μπέτσος*, *Λάουρα*, *Ἔξυπνη Γατούλα*, *Ἐ. λιάνα*, *Ἀνθεμίς*, *Ἀγριεμένος Ὡκεανός*, *Σπίθα*, *Σκερτσόζικη Μικρούλα*, *Πέτρος Ριονσαί*, *Ἀσυκόν Κρίνον*, *Ἀκούρδιστο Ρολόϊ*, *Λιλή*, *Παρηγοριά*, *Τελεσίλλα*, *Μελαχροινούλα*, *Πρηγκιπίσσα Λολότα*, *Μαγεμένο Βασιλόπουλο*, *Τζούλια*, *Λάχεσις* καί *Νέμεσις*.—Ξεδιάλεσα τί; παραγγελίες των, τούς εὐχαριστῶ ὅλους, ἀλλά νά ἰδῶ σέ πόσους θά μπορέσω νάπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδέν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνανεοῦται, ἐν δέν συνοδεύεται ὑπό τοῦ δικαιώματος ὑπ. ΙΘ. — Τά ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπό Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καί ὅσα ἀπό Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀήττητος Πυγμάχος, ὁ. [+]. Ἀετός τοῦ Εὐξείνου — ἀντί τοῦ Ἀετός τοῦ Πόντου ποῦ τόχει ἄλλος, — ὁ. [+.+]. Βάσος Ἀράπης, ὁ. [Β.Μ.]

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἀνθεμίς, κ. Πεταλούδα, γ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Καθώς σᾶς εἶπα στό προηγούμενο, τά ἐγκεκριμένα κομμάτια τῆς Β' Τριημηνίας — τόσα πολλά, ὥστε ἔβγαλαν καί γιά τήν Γ' καί σχεδόν γιά τήν Δ', — πλησιάζουν ἐπιτέλους νά ἐξαντληθοῦν. Πρέπει λοιπόν νάρχίσω πάλι νά δέχωμαι, εἴτε γιά τά τελευταῖα φυλλάδια τῆς Δ' τριημηνίας, εἴτε καί γιά τά πρῶτα τοῦ νέου τόμου.

Πρός τό παρόν, *ἀπό σήμερον*, κάθενας μπορεῖ νά μοῦ στείλῃ ἀπό ἕνα κομμάτι, πεζό ἢ ἔμμετρο, ἢ ἀπό δύο κομμάτια, ἀπό τόν ὅρον ὅμως τό ἕνα νά εἶναι ἔμμετρο (παίγνιο.) Μέ ἄλλους λόγους, δυό πεζά μαζί, ἢ δυό ἔμμετρα, ἀπό τόν ἴδιον, δέν δέχομαι.

Ἀπ' ὅσα θά ἐγκριθοῦν, θά δημοσιευθοῦν ὅσα χωρέσουν σ' αὐτόν τόν τόμο, καί τάλλα θά τά φυλάξω γιά τόν τόμο τοῦ 1929.

Ὑπενθυμίζω ὅτι ἡ Σ. Σ. Σ. εἶναι προγόμιο μόναν ἐκείνων ποῦ ἔχουν ψευδώνυμο. Κι' ὅτι τά κομμάτια πρέπει νά εἶναι σύντομα, καθαρογραμμένα καί μέ ζωηρή μυθική μελάνη, ἀλλοιώτικα δέν μπορῶ νά τά διαβάζω καί ταπορρίπτω ὡς ἀδιάβαστα.

Ἀπορρίπτονται: «Λήθη» καί «Σελήνη» τῆς *Νεμέσεως*. Ὡραῖα τά θέματα ἀλλ' ἀτεχνοι οἱ στίχοι. Ο «Ἑρλκένιχ» τοῦ Γκαίτε τῆς ἰδιας, μετάφραση στό πεζό. Θαυμάσια μετάφραση αὐτοῦ τοῦ ποιήματος σέ στίχους ἔχει κάνει ὁ κ. Ν. Χατζηδάκης, δημοσιευμένη στή «Διάπλαση». — «Τό παιδάκι τῆς γειτονιᾶς μου» τοῦ *Ἀετοῦ*. Θάρμ γι' ἀναγνωσματάριο... παλαιοῦ. — «Ἀνέβαστο» τοῦ *Καικουναροθερεμένου*. Παιγνιωδία μέ τό νταλί τοῦ Γιάλλου καί τό *βρέ* τοῦ Πλάτωνος. — «Μουσική» τῆς *Μικρομέγαλης*. Ποίημα ἀληθινό. Κρίμα νά ἔχῃ τόσο ἄτεχνη στιχουργική! Δέν τό ξαναγράφει τώρα ποῦ θά ἤμαθε καλύτερα; — «Οἱ τρεῖς κόρακες» τοῦ *Κόκκινου Διαβόλου*. Αὐτό φαίνεται μεταφρασμένο ἀπό τό γαλλικό. Ἀλλά ἡ μετάφραση εἶναι σέ γλῶσσα ἀκατάληλη γιά μιά τέτοια ἱστορία. Ἤθελε γλῶσσα πιό φυσική, καθαυτό ὁμιλουμένη. — «Τά παπούτσια τοῦ Βελταίρου» τοῦ *Καλλιόσεγρου*. «Ἀπό τά Φαιδρά» τοῦ *Ἐνδοξου Σοῦλι*. Παιγνιωδίες ἀνέκδοτα καί τά θυό. — «Σκέψεις» τῆς *Πικραμένης Καρδιᾶς*. Πολύ κοινές κι' ὄχι τόσο καλά διατυπωμένες. — «Ἐνῶ οἱ ἀκμπάνες χτυποῦν χαρμόσυνα» καί «Τό παραπονεμένο λουλούδι» τοῦ *Ταρταρίνου*. Τό πρῶτο πολύ ὀλιθερό κι' ὄχι ἀναλόγως τεχνικό· (καί λέγω ἀναλόγως, γιατί τά ὀλιθερά πράπει νά εἶναι πάρα πολύ τεχνικά.) Τό δεύτερο, ὡς πασχαλινό δίστιχο, μπαγατέρι. Ο *Ταρταρίνος* ὅμως μπορεῖ νά μοῦ τό ξαναστείλῃ γιά τό Πάσχα, καί μαλιστα κάπως πιό καλογραμμένο. — «Πῶς γράφτηκε ἡ Διάπλαση» κι' ἕν' ἄλλο χωρίς τίτλο τῆς *Ροζίτας*. Καλά ὡς θέματα, ἀλλ' ἀτεχνα γραμμένα καί τά δυό· (δηλαδή ὅσο μπόρεσα νά καταλάβω, γιατ' εἶναι καί πολύ δυσανάγνωστα γράφετε κυθυρά· τό κακό γράψιμο ζημιώνει πολύ τό ἔργο.) — «Στό σπίτι τοῦ Γολγοθᾶ» τῆς *Τζοκόντας*. Κι' αὐτό παράκαιρο πιά. — «Λήθη» καί «Ἀνοιξις» τοῦ *Μύρτου*. Τά θέματα καλά, οἱ ἰδέες κρύλες· τό ὕφος ὅμως παραφορτωμένο: «Σβήνουν σιγά-σιγά, σιωπηλά, τ' ἀμέτρητα τ' οὐρανοῦ τά μάτια... αὐγοῦν τ' ἀστέρια, κρύβουνται μέσ' στήν ἀπέραντη ἀγκαλιά τοῦ ἀπείρου, σάν μάτια κλεισμένα θαμπωμένα στή λάμψη τῆς ἡμέρας τῆς· ὁλόλαμπρης· τοῦ πληνισζιοῦ». Καθένας δέν βλέπει πῶς ὅλ' αὐτά ἔπρεπε νά εἰπωθοῦν μέ δυό φράσεις; μόνο; — «Τελειώνοντας οἱ πάψιες» διάλογος τοῦ *Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους*. Ὡς ἔργα μέρεια, θά τό δημοσίευα ὅμως ἄν ἦταν τουλάχιστο συντο-

μώτερο. Μὰ χωρεῖν τόσοι διάλογοι στὴ Σαλίδα μας;

Κάτι λίγα ἀκόμα μένουν...

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Χρυσάνθεμον* (ἐὰν θὰ ἦλθε ἀκόμη ἡ ψεφρὰ τοῦ φταίω ἐγὼ ὅταν ἔχω τόσα πολλά;.. *χαιρετίσματα στὸ Πηλιορείτικο Κεφάλι* καὶ στὴν *Ἀχράμπελη*) *Ἄνναν Δεσύπρη* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σου· πολλὰ φιλιὰ σ' ἀ ξαδελφάκια ποὺ δὲν σᾶφινει νὰ μοῦ γράψης μὲ τὶς παραγγελίες τους) *Σενιτεμένο Ἠπειρωτάκι* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς ἐνέργειές σου στὴν "Ἔδεσσα" ἔστειλα 370 καὶ Μ. Μοσκάτ') *Χλωμὴν Βασίλισσαν* (ναί, λάθεκτνε τώρα μέρος στοὺς ἄλλους διαγωνισμούς, κι' ἄμε μεγαλώσης ἀκόμη, καβαίνεις κὶ σὺ στὸ Πένταθλο, ποὺ θὰ γίνεται κάθε δυὸ χρόνια') *Σοφίαν Σταματιάδου* (εὐτυχῶς ποὺ ἦτο περαστικὰ καὶ σὲ ποιὸ σπίτι δὲν τράβηξαν τὰ ἴδια καὶ... χειρότερα;) *Μικρὴν Ἀλσατίδα* (πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ ἀπὸ τὰ δυὸ σοῦ ἐνεγρίθη τὸ ἕνα· καὶ τώρα πάλι, καθὼς βλέπεις, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ξαγκαστείλῃς!) *Γόρδιον Δεσμὸν* (τὰ λάθη τὰ χώρισες καλά· συχνὰ οἱ φωτογραφίες θέλχουν τὸ πρόσωπο μεγαλύτερο· ἀλλωστε ἡ φωτογραφία μπορεῖ νὰ εἶναι νέα κι' ὁ διαγωνισμὸς παλαιός· ἔνα-δυὸ χρόνια, βλέπεις, σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, παίζουν σπουδαῖο ρόλο· ὅσο γιὰ τὸν *Ἀναστάσιον*, κι' αὐτὸς σοῦ κάκιωσε ποὺ τοῦ ἀποδίδεις τέτοια μομφή)· *Μ. Μ. Μ.* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσα καλὰ κι' ὡραῖα λόγια· καὶ περιμένω ἀνυπόμονα νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ πάρῃς ψευδώνυμο γιὰ τὸ 1929 καὶ νὰ μάθω τὸνομά σου, παλιά μου ἀγνωστη φίλη!) *Αἰγόκλημα* (ἔστειλα· εἶδες ὅτι τώρα πάλι δέχομαι κομμάτια καὶ στείλε μου· ἀλήθεια, εἶχα πολὺν καιρὸ νὰ λάβω γράμμα σου·) *Ἄρην Μακρὴν* (ὁ δάγκειος ὁ «ἀθεόφοβος!» τάλλιχ σοῦ τέστειλα γρηγορώτερα· δὲν ξέρω ἂν τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ τοῦ Βάρη ἀξεδόθη· δὲν τὸ εἶδα· ἀγγελῶ πάντα τὰ καταλληλα γιὰ παιδιὰ βιβλία, ἀλλὰ ὅσα μοῦ στέλνουν καὶ τὰ βλέπω·) *Σκερτσάζαν* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τώρατο σου γράμμα· ἔστειλα τὰ φύλλα·) *Μυροβόλον Ἄνοιξιν* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς πάλι πιὸ γρήγορα· φίλησέ μου τὴ μικρούλα ξαδέλφη·) *Σουρούπαλλην* (σοῦ ἔστειλα τὸν «Κόκκινο Βράχο»· οἱ Σκοτεινόγυροι κτλ. τῆς συλλογῆς τοῦ Πενταθλου μπορεῖ νὰ εἶναι κι' ἄπλοι, μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ σύνθετοι· ὅπως θέλεις·) *Ἑλληνικὸν Γόητρον* εὐχαριστῶ πολὺ καὶ σᾶνα καὶ τὸ Σύλλογο· τὸ κομμάτι σου δεκτό, γενικὰ ἀρχισα πάλι νὰ δέχωμαι· δὲν τὸ ἀνέβασα ὅμως ἀκόμα καὶ δὲν ξέρω ἂν θὰ ἀγκριθῇ·) *Κατουρέδαν* (σοῦ ἐνέκρινα, εἶδες, τὸ ψευδώνυμο, καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστο καὶ γιὰ τὸ βραβεῖο)· *Σεύρον* (δὲν παρεξηγήσαμε ἐγὼ τὸ κομμάτι σου· φοβήθηκα μήπ' τὸ παρεξηγήσουν οἱ ἄλλοι, ἀφοῦ μὲ ἀλλοτε βλέπανε ἀπὸ κάτω ψευδώνυμο ἀρσενικό· εὖγε ποὺ κατόρθωσες νὰ βγῇς μὲ ἄριστα καὶ πρώτη!) *Βασιλέα τῶν Δασῶν* (χαίρω πολύ· ὑπόλοιπο τὴ διάθεσή σου δρ. 2,20· γράφε μου τώρα ποὺ ἔκανες τὴν ἀγγλή, ὕστερ' ἀπὸ ὀκτὼ χρόνια ποὺ εἶσαι ἀνθρωμιστής·) *Ἀγνὴν Χουζάναν* (σὲ συγχαίρω πολὺ προϊδοθάθησες στὴν Γ' τοῦ Γυμνασίου μὲ τόσο καλὸ βαθμό· ναί, θὰ προσπαθῶ πάλι διαγωνισμὸ Φωτογραφίας·) *Ἀκακίαν* (ὑπόλοιπο στὴ διάθεσή σου δρ. 4,70)· *Γελασίναν* (μὲ τὸ ὑπόλοιπον ἔστειλα 6 τετράδια)· *Ζιφομάχον* (ἔστειλα 13 τετράδια· ναί, θὰ γίνῃ σὲ λίγο·) *Βελουδένιο Τριανάφυλλο* (ἔστειλα 4 τετράδια· ἡ ἀπάντηση ἐκείνη ἦταν λάθος·) *Ἀγνωστην* (εἶχα στείλει προηγουμένως 5 τετράδια· στέλλω ἄλλα 6 καὶ 2 λυσάχαρτα·) *Σκουνέτσαν* (περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς τὴ διεύθυνσή σου γιὰ νὰ σοῦ στείλω τὰ φύλλα ἀπὸ τὸ 41·) *Σανθ. Η. Λύκον* (βαθαίως, μπορεῖς νὰ στείλῃς σὲ μένα τὴ συνδρομὴ σου γιὰ τὴ «Νέα Ἑστία» καὶ τὴ δίνω σ'τὸν κ. Ξενόπουλο·) *Ἀετὸν τοῦ Εὐξείνου* (αὐτὸ σοῦ ἐνεγρίθη, γιατὶ τὸ Ἀετὸς τοῦ Πόντου εἶναι πιασμένο·) *Μοιραῖο Ἀμοργάλι* (ἔχει καλῶς·) *Γλυκειὰ Πατρίδα* (νὰ γράψῃς ἀπευθείας στὸ Σύλλογο τῶν Ὀλυμπίων Θεῶν)· *Ἀντ. Μπεγέλην* (ἔλαβε)· *Πόπην Τζηνιέρη* (τὰ ξανάστειλα·) *Ζακυνθινὸ Μενεξεδάκι*, *Γέρω-Δήμον*, *Ἰω. Πανᾶν* κτλ. κτλ.

Τζάκ, *Ἀρισέαν Βαμβακᾶ*, *Π. Ἀντωβίτς*, *Ζήνωνα Δ. Πουλάκην*, *Λατάνιαν*, *Χ. Τσοχατζῆν*, *Μακονό*, *Χρυσοθήραν* (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβε μετὰ τὴν *24 Σεπτεμβρίου* βάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 24ου διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 29 Νοεμβρίου.

650. Λεξίγριφος

Γλυκύτατο τὸ πρῶτο μου,
Μὲ τάλλο μου ρωτᾷς
Τῆς Μεσογείου μὲ τ' ὅλο μου
Σ' ἕνα νησὶ θὰ πᾷς.

Ἐθνικὴ Πίστις

651. Μεταγραμματισμός

Βγάζεις Μῖ καὶ βάζεις Γάμα
Καὶ θὰ ἰδῇς ἀμέσως θάμμα:
Ἀπὸ δώδεκα ἀδελφούς
Ὁ πιὸ νέος καὶ ὡραῖος
Πόλη γίνεται νησιοῦ
Ἀλλὰ κι' ἔνδοξος Ρωμαῖος.

Κων. Χ. Γρόλλιος

652. Μεταγραμματισμός

Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Τὸ λαιμὸ ἂν ἀλλάξῃ,
Θὰ τὸν πάσῃ τρόμος
Ὅποιαν τὴν κοιτάξει
Συλλογίσου ὅμως
Πῶς πιαντοῦ αὐτὸ ἦταν,
Πρὶν νὰ γίνῃ κόσμος
Μ' ἁρμονία καὶ τάξη.

Μελλοχοσινούλα

653. Τονόγριφος

Μιὰ πόλη ἑλληνική
Τὸν τόνο της κουνᾷ
Κι' εὐθὺς μακρυστά σου νὰ
Μεγάλη ἀρχαία γειρτή.

Κορη τῶν Ἀθηνῶν

654. Τρίγωνον

*
* *
* * *
* * * *
* * * * *
* * * * * *

=Ἰόταμ. τ. Γαλλίας
=Μέγας ποιητὴς
=Διοικητ. διαίρεσις
=Πρωτακτ. κ. φυτὸν
=Ἁπλῶς συλλαβή
=Ἀγαφορ. ἀντωνυμ.
=Σύμφωνον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἀθανάσιος Διάκος

655. Κρυπτογραφικὸν

1 2 5 4 5 4 6 7 1 8 7 = Χώρα Ἀσίας
2 1 4 3 = Ἀντωνυμία
3 7 1 4 3 = Νῆσ. Αἰγαίου
4 1 4 8 4 3 = Ἐπίθετον
5 4 6 7 1 4 3 = Γεωγρ. ὄρος
6 7 1 2 3 8 3 = Ποτ. τ. Εὐρώπ
7 1 8 3 4 3 = Πόλις τ. Πόντ.
8 7 5 2 6 4 3 = Τιτάν. (του Στεναγμὸς τοῦ Πόντου

656. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Ποῦ εἶναι ἡ ἀδελφή σου, Ἔφη;

— Μόνη στὸ σπίτι. Κάμνει Ἀσκήσεις γιὰ τὴ Διάπλασι.

— Ἀλήθεια, θυμᾶσαι τί ἐπῆρε στὸν τελευταῖο Διαγωνισμό;

— Αὐτὸ σοῦ τὸ εἶπα.

Κυρὰ-Κυραλίνα

657. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Τ' ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν χωρίον τῆς Κύπρου:

Ἀλαμπής, ὡραῖος, γίγας, παχύς, γνωρίζω.

Καλαμιά

658. Φωνηεντόλιπον

μλτ - τ - πν

Καλάμιος

659. Παλαιὸς Ρῆτορος

τι γεν
ληρ καὶ +: γεν λεξ Ο + Ν
τι γεν γεν ας
τι γεν

Γαριβάλδης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

660. Logogriphe

Sans mon premier
les vivres seraient insipides.
Mon deux ? je fus très charmé
quand je l'eus gagné...
On voit toujours mon tout
aux bouteilles, soit vides
Soit pleines de boissons.
Trouvez donc et joignez!

Ἔρμ. Π. Κασιμάτης

661. Sans Voyelles

cmns - n - ft - sn - lt - n - s - ch

Γενοβέφα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 29

433. Ἀρτεμίσιον (Ἄρτεμις, ἰων.)— 434. Πήρα-Ἥρα. — 435. Κάμηλος - Μῆλος - Δῆλος. — 436. Ὁ κηρός, ἡ Κυρά.

437. Π
Ο Ι Ο
Λ Κ Ρ
Υ Η Ο
Χ Ω Ρ Ο Φ Υ Λ Α Ξ
Η Ο Η
Τ Ρ Μ
Α Ο Ο
Κ Σ Σ

438. ΟΔΥΣΣΕΙΑ (δύσις, υἱός, Σοῦσα, Ἔδεσσα, Ἴσις Ἀσία,) —439-445. Διὰ τοῦ Π: *ἔπος, τόπος* (ἢ *πόνος*), *σκοπός, κῆπος, ἀπτός*.— 444. ΑΡΚΑΔΙΟΣ (Ἀπελλῆς, Ἑρμῆς, Σωκράτης, Καλλιμ., Καναδᾶς, Ἰφιγένεια, Λονδίνον, Ἀχιλλεύς.)—445-449. 1, Βόλος· 2, Πόλος· 3, Πόνος· 4, Φόνος· 5, Νότος.—450. *Ἡ πάτρα εἶναι μισὴ ἀρχοντιά* (ὑπ' ἄστρα ἐνέμι, εἷς ἦ ἄρχων, τί, ἄ.) —451. Etoile - toile. 452-453. 1. Voltaire (vol, terre) 2. Rousseau (rose, seau.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ δηλαδὴ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΙ' — 740/

Ἡ ζωοπόντα καὶ ἡ Ἀλθεμὶς (θὰ ἤταν εὐτυχισμένες ἂν εἶχαν ἕνα τετραδιάκι ἀπὸ τὰ μεγάλα διαπλασπουλικες. Δίας: Ἀριστείδην Βιτσιουνάκην, Δικηγόρον, Βουλῆς 15, Ἀθήνας, (διὰ Νίτσαν).

/ΚΙ' — 741/

Παρηγυριὰ = Μαρίκα Κέπετζη. Τρέμετε! Λούα! Ψρέτε με.

Γλυκειὰ Πατρίδα

/ΚΙ' — 742/

Διαπλασπουλικες, ἕνα σας τετραδιάκι θὰ ἔκαμνε εὐτυχισμένη τὴν

Τελέσιλλα

/ΚΙ' — 743/

Γενναία Σπάρτη, ἔγραψα. Δίσις: Κουλουριώτην, Οἰκ. Ἐγορία, Κομοτινήν, διὰ

Τελέσιλλα

/ΚΙ' — 744/

Τὸ ΑΠΑΓΕΜΕΝΟ ΠΑΤΣΟΠΟΥΛΟ ἤρθε ἀπ' τὴν ἐξοχή. Χαιρετᾷ τοὺς φίλους καὶ φίλες του. Κλείρη, δὲν ἔχω λάβει. Γλυκειὰ Χαραυγή, Καλαμιά, θὰ ἀπαντήσω. Ἡ Σαμιωτοπούλα ἀνταλλάσσει Μ Μυστικά; Δίσις: Γιάννην Γ. Ζερβόν, ρ.τ. Ἀθήνας.

/ΚΙ' — 745/

Γαλανομάτα, Μαρίκα Αὐδῆ, ποῖα ἡ Δίσις σας; Γράφτε: Κηφισίας 108, Ἀθῆναι. Περσεὺς Ἀθηναῖος

/ΚΙ' — 746/

Σκερτσάζικη Μικρούλα, Μακονό, Σεριφιανίς, Λόρδε Γκλέναρβαν, Κόμη τοῦ Ἀθμόνου, Περσεὺ Ἀθηναῖε, Λιματοβαμμένη Λευτεριά, Λάουρα, Ἐλαβα τὰ Μ. Μυστικά σας καὶ ἔστειλα ἰδικά μου. Γενναία Σπάρτη, Καστανὴ καὶ Μελαχρινὴ Νιρβάνα, Στείλα Μ. Μυστικά

Μὲ ἀτελείωτη ἀγάπη, ΞΙΦΟΜΑΧΟΣ

/ΚΙ' — 747/

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ δίους ἐξ Δίσις: Δημήτριον Μ. Δημητριάδην (διὰ Γρ. Δεσ. Ι. Ἱπποκράτους 210, Δράμαν.— ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ.

Βραπεχῶ πρωτότυπος διαγωνισμὸς μὲ . . . ἔξοχα δῶρα.

/ΚΙ' — 748/

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, κάρτες, μ'ὅλο τὸ Διαπλασάκοσμο. Στείλτε: Γεώργιον Τυρίμον, ὑπαξιωμ. Πληροφόρος. Μυτιλήνη. Ὑπαναίδα, κεφαλίνα. Μοιραῖο Ἀκρογιάλι

/ΚΙ' — 749/

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Δι' ὅλους σήμερον ἀπαραίτητος γαλλικὴ γλῶσσα διδάσκεται ἄρτιος, εὐμεθόδως καὶ οἰκονομικῶς. Πιπίνου 5-β (Στάσις Ἀγγελοπούλου). Συνιστᾶται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν εἰς τοὺς νεοφωτιζομένους φοιτητὰς καὶ σπουδαστάς.

/ΚΙ' — 750/

Κρύσσουσιε διαγωνιστὰ ἠθοποιῶν Προθεσπίν δίμηνος. Δικαίωμα συμμετοχῆς 3 δηχ. καὶ ἄνω. Δίσις: Ἄννα Μαλασπίνα (διὰ Γαριβάλδην) Περγάμου 27. Ἀθήνας. Γαριβάλδης. Γενναία Ἀμοζών

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννας
Καὶ τὰ ἑκατὸ δωδεκαπέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀσύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἀξιον ἐπαίνου ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὴ 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' ἐπὶ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος | Ἐν Ἀθήναις, 6 Ὀκτωβρίου 1928 | Ἔτος 56ον.—Ἀριθ. 45

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸν πῆγαν σὲ μιὰ σκηνή, ὅπου ἔγραφε ἕνας ἀξιωματικὸς στὸ φῶς ἑνὸς κεριοῦ.

— Μυλόρδε, εἶπε ἕνας στρατιώτης, τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ τὸν πιάσαμε νὰ τριγυρνᾶ στὸ δάσος ὕποπτα. Φαίνεται πὼς εἶναι κατάσκοπος.

Ὁ ἀξιωματικὸς σήκωσε τὸ κεφάλι του, κοίταξε τὸν αἰχμάλωτο καὶ φάνηκε σὰ νὰ ξαφνιάστηκε. Ἔγειρε πίσω, ὥστε νὰ κρύψει τὸ πρόσωπό του στὴ σκιά, κι' ἔβαλε μπροστὰ τὸ κερὶ γιὰ νὰ φωτίζει τὸν ξένο.

— Πῶς ὀνομάζεστε; ρώτησε ἀπότομα.

— Σάμουελ Τζόουνς.

— Τὸ ἐπάγγελμά σας;

— Γεωργός.

— Ἀπὸ ποῦ;

— Ἀπὸ τὸ Λὸκ-Λέββεν.

— Αὐτὸ εἶναι μακρυά. Τί γυρεύετε σ' αὐτὰ τὰ μέρη;

— Ταξίδεψα γιὰ δουλειές μου.

— Χωρὶς γραπτὴ ἄδεια;

— Δὲν ἤξερα πὼς χρειαζόταν ἄδεια.

— Μπά, στὴν ἡλικία σας λοιπόν, δὲν ἐμάθατε ἀκόμα τοὺς νόμους; Ἴσως δὲν ξέρετε κἂν ὅτι ἰσχύει στρατιωτικὸς νόμος; Ἴσως δὲν ξέρετε ἀκόμη ὅτι ὑπάρχει κάποιος Κάρολος, ποὺ δημιουργεῖ ταραχὲς κι' ἐπαναστάσεις καὶ ποὺ κατόρθωσε νὰ γλυτώσει μὲ τὴ βοήθεια τῶν φίλων του; Δὲν ξέρετε τέλος, ὅτι καθεμέρα συλλαμβάνονται χωρικοὶ «ποὺ ταξιδεύουν γιὰ δουλειές» καὶ ποὺ δὲν εἶναι παρὰ Καβαλλιέροι μ' ἀλλαγμένα ροῦχα; Δὲν ξέρετε τίποτ' ἀπ' αὐτά;

Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον δὲν ἔδωσε ἀπάντηση.

— Τὰ χέρια σας δὲν φαίνονται πολὺ συνηθισμένα στὸ σκάψιμο, ἐξακολούθησε ὁ ἀξιωματικός. Περιττὸ νὰ ἐξακολουθήσει ἡ κωμωδία. Φανερῶστε τ' ὄνομά σας.

Ὁ λόρδος καταλάβαινε ὅτι ὁ συνομιλητής του εἶχε μαντέψει τὴν ἰδιότητά του. Δὲν ἔδωσε καὶ πάλι καμμιὰν ἀπάντηση.

— Δὲν ἀπαντᾶτε λοιπόν; Ἄσχημα κάνετε. Εἶμαι ὑποχρεωμένος κι' ἐγὼ νὰ σᾶς θεωρήσω ὡς κατάσκοπο καὶ νὰ σᾶς στείλω νὰ σᾶς κρεμάσουν.

Κατάσκοπος! Ἡ λέξη αὐτὴ πείραξε τὸ λόρδο Ἐρλιγκτον. Δὲ φοβόταν τὸ θάνατο, ἤθελε ὅμως θάνατο στρατιώτη κι' ὄχι ἀτιμωτικὸ θάνατο κατασκόπου.

Σήκωσε περήφανα τὸ κεφάλι.

— Ἔχετε δίκιο! εἶπε. Δὲν εἶμαι χωρικός, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ὅμως καὶ κατάσκοπος. Εἶμαι Καβαλλιέρος, στὴν ὑπηρεσία τῆς Α. Μεγαλειότητος, καὶ θεωρῶ τιμή μου ὅτι τὸν βρήθησα νὰ σωθεῖ. Ὀνομάζομαι λόρδος Ἐρλιγκτον.

Στ' ὄνομα αὐτὸ μιὰ μοχθηρὴ λάμψη φώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Καλὰ τὸ κατάλαβα, μουρμούρισε σιγὰ-σιγά· κι' ὕστερα ὑψώγοντας τὴ φωνὴ ἐξακολούθησε:

— Πολὺ καλά, μυλόρδε, θὰ σεβασθοῦμε τὸν τίτλο σας. Θὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τὸ στρατηγὸ Κρόμβελ.

Κι' ἀλήθεια, τὸν μεταχειρίστηκαν σύμφωνα μὲ τὸν τίτλο του: τὸν ἔστειλαν στὸν Πύργο τοῦ Λονδίνου.

Ἡ ἀρρώστεια τοῦ λόρδου βάστηξε πολὺν καιρό. Ὁ Θωμᾶς Ρουΐλ, ποὺ ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τοὺς φυλακισμένους, ἄφισε τὴ γυναῖκα του νὰ τὸν φροντίζει.

Ἔτσι, κάμποσες βδομάδες δὲ μιλοῦσαν παρὰ γιὰ τὸν καιγούργιο αὐτὸν φυλακισμένο. Ἡ Νταΐζη εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τὸν ἰδεῖ καὶ παρακαλοῦσε τὴ μητέρα της νὰ τὴν ἀφήσει.

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ ἄρρωστος ἦταν πολὺ στενοχωρημένος καὶ καθόταν συλλογισμένος στὴν καρέκλα του, ἡ μίστρες Ρουΐλ ἔστειλε τὴ Νταΐζη νὰ τοῦ πάει τὸ φαγητό, ἐλπίζοντας ὅτι ἡ ὄψη τοῦ παιδιοῦ θὰ τὸν ἔκανε νὰ λησμονήσει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὶς πίκρες του.

«— Σᾶς ἔφερα τὸ φαγητό σας, μυλόρδε, εἶπε ἡ Νταΐζη...»
(Σελ. 361, στ. γ'.)

Ἡ Νταΐζη πῆρε τὸ πανέρι, ὅπου ἡ Τζένγη εἶχε βάλει τὸ φαγητό, καὶ μπῆκε στὸ στενὸ κελλί, ὅπου ὁ φυλακισμένος εἶχε καθήσει πλάϊ στὸ τραπέζι. Ἄκουμποῦσε τὸ κεφάλι του στὸ χέρι καὶ φαινόταν τόσο βυθισμένος στὶς σκέψεις του, ὥστε στὴν ἀρχὴ δὲν πρόσεξε τὴ Νταΐζη.

— Σᾶς ἔφερα τὸ φαγητό σας, μυλόρδε, εἶπε δειλὰ ἡ Νταΐζη.

Κι' άφησε τὸ πανέρι στὸ τραπέζι.

Ὁ λόρδος σήκωσε τὸ κεφάλι του, τὴν κοίταξε στὰ μάτια καὶ φάνηκε σὰ νὰ δοκίμαζε κάποια συγκίνηση.

— Ποιὰ εἶσαι σύ, κόρη μου; Πῶς σὲ λένε; ρώτησε ζωηρά.

— Βιολέττα Γουΐλ, ἀπάντησε τὸ κορίτσι. Εἶμαι ἀνιψιὰ τοῦ ἀρχιφύλακα.

Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον ἀναστέναξε βαθειά.

— Εἶμαι τρελλός! μουρμούρισε. Συγγνώμη, παιδί μου, γιατί σοῦ ἔκαμα ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις. Ἀλλὰ μοιάζεις πολὺ μ' ἕνα ἀγαπημένο μου πρόσωπο ποὺ εἶναι μακρυὰ μου καὶ μοῦ θυμίζεις κι' ἕν ἄλλο, ποὺ ἔχω χάσει ἀπὸ χρόνια. Σ' εἶδα κι' ἀμέσως θυμήθηκα... Ἀλήθεια, ἐξακολούθησε κοιτάζοντας ἀχόρταγα τὸ πρόσωπο τῆς Νταίζης, εἶναι τὰ ἴδια χαρακτηριστικά, τὰ ἴδια μάτια, τὰ ἴδια μαλλιά... Κι' ἡ κόρη μου θὰ ἦταν σὰν κι' ἐσένα, ἂν ζοῦσε...

Ἄφισε τὸ κεφάλι του μέσα στὰ δυό του χέρια κι' ἔκλαψε σὰν παιδί.

Ἡ Νταίζη εἶχε συγκινηθεῖ βαθειὰ καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ πεῖ. Ἡ καρδιά της πονοῦσε γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ ὡστόσο ἦταν ἕνας ἄγνωστος. Θὰ ἤθελε νὰ τοῦ πεῖ παρηγορητικὰ λόγια, ἀλλὰ ἡ δειλία της τὴν ἐμπόδιζε.

— Μυλόρδε, μὴν κλαῖτε, σᾶς παρακαλῶ! εἶπε τέλος μὲ ἀλλαγμένη φωνή.

Ὁ φυλακισμένος σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε πόσο εἶχε συγκινηθεῖ τὸ κορίτσι.

—Ἄκουσε, τῆς εἶπε· εἶσαι καλὴ καὶ παγετικιά. Τὰ μάτια σου, βλέπω, ζούρκωσαν. Καλό μου παιδί, ξέρεις ὅτι μόνο οἱ εὐγενικὲς καρδιὲς πονοῦν γιὰ τὴ θλίψη τοῦ ἄλλου;

Τὴ στιγμὴ αὐτή, ἡ Βιολέττα ἄκουσε τὴ μίστρες Γουΐλ ποὺ τὴ φώναζε. Ἔκαμε νὰ πάει πρὸς τὴν πόρτα.

— Φεύγεις κιόλας; εἶπε ὁ λόρδος λυπητερά.

— Μὲ φωνάζει ἡ μητέρα μου, μυλόρδε.

— Ἡ μητέρα σου εἶναι δῶ, μαζί σου;

— Δηλαδή, ἡ θεία μου. Τὴ φωνάζω ὅμως «μητέρα» γιατί μὲ μεγάλωσε σὰν παιδί της. Καὶ μάλιστα σὰν πολὺ χαϊδεμένο παιδί της, πρόσθεσε χαμογελώντας.

— Μὰ τὸ ἀξίζεις, παιδί μου. Τὸ δείχνει τὸ πρόσωπό σου.

Ἡ Νταίζη κοκκίνισε.

— Χαίρετε, μυλόρδε! εἶπε. Πρέπει νὰ φύγω τώρα, ἀλλὰ θὰ ξανάρθω, ἂν δὲ σᾶς πικραίνει νὰ μὲ βλέπετε...

— Ὄχι, παιδί μου, δὲ μὲ πικραίνει καθόλου. Μοῦ φέρνει ἀναμνήσεις θλιβερές, ἀλλὰ καὶ ἀγαπημένες... Ἤμουν κι' ἐγὼ πατέρας μιὰ φορά... Ἀλλά, πήγαινε στὸ καλό, παιδί μου, δὲν σὲ κρατῶ περισσότερο.

— Θὰ ξανάρθω! εἶπε ἡ Νταίζη κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ κελλὶ ἐλαφρὴ σὰν πουλάκι.

Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον, μόνος πιά, ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του, σὰ γάθελε νὰ διώξει σκοτεινὲς ἰδέες. Ὕστερα ἔπεσε ντυμένος καθὼς ἦταν στὸ κρεβάτι του καὶ προσπάθησε νὰ κοιμηθῇ. Μὰ τοῦ κάκου. Ἡ εἰκόνα τῆς Βιολέττας ἦταν ὁλοένα μπροστά του, θυμίζοντάς του τὰ δυὸ ἀγαπημένα πρόσωπα ποὺ ἦταν χαμένα γι' αὐτόν.

Ἡ Νταίζη ξαναπῆγε καθὼς εἶχε ὑποσχεθεῖ κι' ἐξακολούθησε νὰ πηγαίνει καὶ τὶς ἄλλες μέρες, φροντίζοντας γιὰ ὅλες τὶς ἀνάγκες τοῦ φυλακισμένου. Τοῦ πήγαινε λουλούδια, τοῦπιανε κουβέντα κι' ἔκανε κάθε τι ποὺ μποροῦσε νὰ τὸν διασκεδάσει ἢ νὰ τὸν κάμει νὰ ξεχάσει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ θλιβερὴ θέση του.

— Μοῦ φαίνεται σὰ νὰ βρῆκα μιὰ στοργικὴ θυγατέρα, τῆς ἔλεγε καμμιὰ φορὰ ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον μὲ συγκίνηση.

— Αὐτὸ εἶναι μεγάλη τιμὴ γιὰ μένα, μυλόρδε! τοῦ ἀπαντοῦσε κατακόκκινη.

Τότε ὁ φυλακισμένος χαμογελοῦσε μελαγχολικά.

— Τιμή! Τί τιμὴ μπορεῖ νὰ σοῦ δώσει ἕνας φυλακισμένος, ποὺ σὲ λίγο θὰ εἶναι δίχως ἄλλο ἕνας κατάδικος;

Τότε ὅμως ἔβλεπε τὰ μάτια τῆς Νταίζης νὰ γεμίζουν δάκρυα κι' ἄλλαζε κουβέντα, γιὰ νὰ μὴ τὴν πικραίνει.

Ἡ μίστρες Γουΐλ ἔβλεπε ὅτι ἡ παρουσία τοῦ παιδιοῦ ἔκανε καλὸ στὸν ἄρρωστο κι' ἔστελνε τὴ Βιολέττα καθεμέρα νὰ τοῦ πηγαίνει τὸ φαγητό.

Ὡστόσο ἡ Νταίζη, ποὺ δὲν ἔκρυβε τίποτα ἀπὸ τὴ μητέρα της, δὲν τῆς ἔκαμε λόγο γιὰ τὴ συγκίνηση τοῦ φυλακισμένου, ὅτκν τὴν εἶδε, οὔτε γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ στοργὴ ποὺ τῆς ἔδειξε. Ἤξερε πῶς ἡ μίστρες Γουΐλ ἦταν φοβιτσιάρα καὶ θὰ φοβόταν πάλι πὼς τὴν ἀπειλοῦσε κάποιος κίνδυνος, ἂν ἄκουγε πὼς ὁ φυλακισμένος βρῆκε πὼς ἡ Βιολέττα ἔμοιαζε μὲ κάποιο δικό του πρόσωπο. Γιατί λοιπὸν νὰ τὴ βάλει σ' ἔγνοιες, ἀφοῦ ὁ ἄγνωστος αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ μείνει πολὺν καιρὸ στὸν πύργο καὶ θἄφευγε πάλι;

Τέλος, τῆς φαινόταν ὅτι μὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ τὴν ἔδενε κάποιος μυστικὸς δεσμός, ἕνα αἴσθημα περίεργο, ἀνεξήγητο, ἀλλὰ τόσο λεπτό, ὥστε δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἀγγίξει κανένας. Ἂν ἔκανε λόγο γι' αὐτό, θὰ ἦταν σὰν νὰ τὸ χαλοῦσε, σὰ νἄγγιζε τὸ δάχτυλό της στὰ φτερὰ μιᾶς πεταλούδας καὶ νὰ τῆς ἔπερνε τὸ χνοῦδι.

Κράτησε λοιπὸν μέσα της τὸ μυστικό της. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει καλὰ-καλὰ κι' ἡ ἴδια, τὸ αἰσθημά της γιὰ τὸν ἄγνωστο φυλακισμένο μεγάλωνε ὁλοένα.

Μιὰ μέρα ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον τῆς εἶπε:

— Πιστεύω, κόρη μου, ὅτι δὲ θὰ μείνω πολὺν καιρὸ ἐδῶ. Δικοί μου ἄνθρωποι ἀπέξω μὲ πληροφόρησαν μὲ τρόπο ὅτι ἡ δίκη μου θὰ γίνει γρήγορα καὶ βέβαια ξέρω θετικὰ ποῦ θὰ καταλήξει... Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ πῶ θλιβερὰ πράγματα, ἔπρεπε ὅμως νὰ βρῶ καιρὸ νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὶς καλὲς φροντίδες σου. Στὸ θλιβερὸ αὐτὸ κελλί μου ἤσουν ἡ μόνη παρήγορη ἀχτίνα. Θέλω λοιπὸν νὰ σοῦ ἀφίσω ἕνα ἐνθύμιο, γιὰ νὰ μὴν ξεχνᾶς τὸ φτωχὸ φυλακισμένο, ποὺ τοῦκαμες τόσο καλό. Ἔχω μαζί μου ἕνα κόσμημα, ποὺ τὸ θεωρῶ πολυτιμώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλο στὸν κόσμο. Τὸ φοροῦσε πρῶτα ἡ ἀγαπημένη μου γυναίκα καὶ ὕστερα μοῦ τὸδωσε καὶ τὸ φορῶ ἐγὼ δέκα χρόνια τώρα. Θὰ σοῦ τὸ δώσω, κόρη μου, νὰ μὲ θυμᾶσαι.

Καὶ καθὼς μιλοῦσε, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ λαιμό του τὴ χρυσὴ ἁλυσίδα μὲ τὸ μενταλλιόνι, ποὺ ταύχε δώσει ἡ λαίδη Διάνα τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφευγε. Ἡ Νταίζη πῆρε τὸ κόσμημα, ἀλλὰ καθὼς τὸ εἶδε, τὰ μάτια της καρφώθηκαν ἀπάνω του μ' ἕναν παράξενο τρόπο.

— Τί ὡραῖο ποὺ εἶναι!...

Ἡ ταραχή της ἦταν τόση, ὥστε δὲν σκέφθηκε οὔτε νὰ εὐχαριστήσῃ.

Αὐτὸ ἔκαμε ἐντύπωση στὸ λόρδο. Ἡ Νταίζη φαινόταν σὰν νὰ θυθίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυὸ ὄνειρο. Τὰ χέρια της σιγότρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιὰ μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Παιδάκι στέκει ἀμίλητο
μπροστὰ σε' ἀκροθαλάσσι
καὶ τὴ βραδιὰ ὀνειρεύεται
καὶ χαρτερεῖ νὰ φτάσει.

Ἐσώκαμε τὸ δειλινὸ
κι' ἀποκαμμένη ὁ μπάτης
κι' ἡ θάλασσα μὲς σ' ἄφρονα
βυθίστηκε ὄνειρά της.

Παιδὶ μακρὺ καὶ μοναχὸ
μπροστὰ στ' ἀκροθαλάσσι
τί χαρτερεῖς κι' ἀποθυμᾶς
τὸ βράδυ ποὺ θὰ φτάσει;

Καράβι, καραβάκι μου,
χαρὰ ξενιτεμένη,
καιρὸ ἡ ψυχή μου σ' ἔχασε
κι' ἀκόμα σὲ προσμένει.

Καὶ μοναχὴ ὀνειρεύεται
στ' ἀμίλητο ἀκρογιάλι,
χρυσὴ χαρά, ὀνειρεύεται
πως θὰ γυρίσεις πάλι.

Τὸ δειλὶ ἀποκοιμήθηκε
καὶ σώθηκε ὁ μπάτης
κι' ἡ θάλασσα μὲς στὰ θαμπὰ
τυλίχτηκε ὄνειρά της.

Μικρὸ παιδάκι σκεπτικὸ
μπροστὰ στ' ἀκροθαλάσσι,
ποὺ ἀνήξερα, ὀνειρεύεσαι
χαρὰ ποὺ δὲ θὰ φτάσει!

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο, πουλήθηκαν τὰ πολύτιμα κοσμήματα, σὲ μέρες σκληρὲς ποὺ εἶχαν πέσει πάνω στὸ δύστυχο σπίτι. Ἕνα-ἕνα, πῆραν ὅλα τὸν ἴδιο δρόμο, καὶ τὰ μυριόχρωμα πετράδια, ποὺ σκόρπιζαν τόσο γλυκὰ μιὰ μουσικὴ ἀπὸ φῶτα καὶ λάμψεις, σκέπαζαν σιγὰ-σιγὰ ὅλες τὶς ἀνάγκες τῆς ζωῆς. Κι' ἔμειναν μοναχὰ ἀραδιασμένες, κάπου, οἱ θῆκες τους, μικρὰ κουτάκια ἀπὸ βελοῦδο βαθυγάλαζο ἢ βυσσινί, ὅλα ἀδειανά, καὶ θύμιζαν κουνίτσες ἀπὸ παιδάκια ποὺ εἶχαν πεθάνει. Μὰ φαίνεται πὼς, κι' ἔτσι ἀδειανά, κάτι θἄλεγαν ἀκόμη στῆς μητέρας τὴν βασανισμένη καρδιά, γιατί, μιὰ μέρα ποὺ ἡ μισκαλισμένο ἐλεφαντοκόκκαλο, τί τάχα γύρευε τώρα πιά; Κι' ἡ μεγάλη χρυσὴ κορνίζα, ποὺ ἔκλεινε τὴν Κλεοπάτρα μὲ τὸ φιδάκι πάνω στὸ στῆθος της; Καὶ τὰ κρύσταλλα ποὺ λαμποκοποῦσαν σὰν ἥλιοι, καὶ τὰ βαρειὰ ὁλομέταξα ταπέτα μὲ τὰ γλυκὰ χρώματα, ποὺ σκέπαζαν τοὺς τοίχους, τί θέση εἶχαν ὅλ' αὐτὰ ἐκεῖ-μέσα; Δὲν ἔμοιαζαν σὰν ξεπεσμένοι ἄρχοντες, ποὺ ἔκαναν νὰ φαίνονται ἀκόμη φτωχότερα ὅλα τὰ γύρω;

Κι' ἔτσι ἕνα-ἕνα, τραβοῦσαν ὅλα τὸν ἴδιο δρόμο. Κι' ἡ ζωή, ἐκεῖ μέσα στὸ σπιτάκι τὸ μυριοδοκιμασμένο, τραβοῦσε κι' αὐτὴ τὸ δρόμο της, ἕναν δρόμο σκοτεινό, ἀνάμεσα σὲ στενά, ὅπου δὲν ἔφθανε ποτὲ τοῦ ἥλιου ἡ ἀκτίνα. Κι' εἶναι τόσο βαρὺ τὸ σκοτάδι καὶ τόσο δύσκολο τὰ βήματα γιὰ ὅσους ἔζησαν πάντα μὲ τὰ μάτια στραμμένα πρὸς τὸ φῶς!

Ὅλα τὰ δάχτυλα πέρασαν ἀπὸ πάνω του χαϊδευτικὰ μ' ἀγάπη.

Τὸ βράδυ, ὅλοι μαζεμμένοι μέσ' στὸ σαλονάκι, σὰν σὲ προσευχή· Τὰ δάχτυλα τῆς μητέρας, λευκὰ κι' ἁπαλά, ἴδια σὰν καὶ τότε, ἔτρεχαν ἀκούραστα πάνω στὶς νότες. Κι' ἔβγαιναν οἱ ἦχοι, — οἱ ἁρμονίες —οἱ παλιὲς οἱ γνώριμες,—σὰν ναγούρισμα κρυμμένο γιὰ πάντα σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς ψυχῆς.

Κι' ἔβγαιναν οἱ ἦχοι, σὰν ποτισμένοι μὲ παλιὸ ἄρωμα, μεστοὶ ἀπὸ θύμησες, βαριοὶ καὶ σὰν πονεμένοι. Κι' ἔτρεχαν οἱ σκέψεις στὰ ὁλόδροσα παιδικὰ χρόνια, ποὺ ἡ ζωὴ ἦταν γεμάτη φῶς καὶ χαρά. Καὶ πετοῦσε ὁ νοῦς στὰ περασμένα, σ' ὅσα ἔφυγαν...

... Μέσα στὸ θελουδένιο βυσσινὶ κουτάκι, κοιμόταν ἀπόψε ἕνα δαχτυλίδι λιγώτερο. Μέσα σ' ὅλα τὰ μάτια λαμπύριζε κάτι, ἕνα δάκρυ χαρᾶς ἢ πόνου ... ποιὸς ξέρει!..

ΙΟΥΛΙΑ ΜΑΚΡΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΟΔΥΣΣΕΙΑ Β. ΚΕΣΙΣΟΓΛΟΥ, *Δημαρχλίδι*, Κων/πολις. Ἰσότιμος Α' Βραβείου 229ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.—2. ΠΗΝΕΛΟΠΗ Δ. ΔΗΜΗΔΟΥ, *Πλάνο Δοξάρι*, Ἀθῆναι. Α' Βραβεῖον 233ου καὶ Ἰσότιμος Α' 235ου Διαγ. Λύσεων.—3. ΚΑΙΤΗ Β. ΠΕΤΡΙΤΟΥ, *Δεκεμβριανή Αὐγή*, Ἀθῆναι. Α' Βραβεῖον Ἐπαίνων τοῦ 1927.—4. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΚΑΦΕΖΕΣΙΟΣ, *Δεκαπενταύγουστος Πολίτης*, Πειραιεύς. Α' Βραβ. 231ου Λύσεων καὶ Α' Διαγωνισμοῦ Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΚΟΙΝΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΗΝ έχω γειτόνισσα τή Μαρίκα καὶ μπορῶ νὰ τή βλέπω συχνά. Πότε στὸ δρόμο, πότε στὸ μπαλκονάκι της καὶ πότε, ἀπ' τὸ παράθυρό μου, στὸ βάθος τῆς κάμαρας ὅπου ἔχει τὸ γραφειάκι της. Τὴν ξέρω ἀπὸ μικρή, — εἶναι δεκάξη χρονῶν τώρα, — κι' ἔχουμε μεγάλη φιλία. Μοῦ λέει ὅλα τὰ δικά της, μὲ συμβουλεύεται σὰν πατέρα, καθὼς εἶναι μάλιστα κι' ὀρφανή. Μόνο αὐτὸν τὸν καιρό, ποὺ τὴν ἔβλεπα σὰ στενοχωρημένη, σὰ λυπημένη, καὶ τὴ ρωτοῦσα τί ἔχει, δὲν ἤθελε νὰ μοῦ πῇ.

— Ἀσήμαντο, μοῦ ἀπαντοῦσε. Θὰ μοῦ περάσῃ...

Μὰ δὲν τῆς περνοῦσε. Ἀπεναντίας, μὲ τὶς ἡμέρες τὸ κακὸ μεγάλωνε. Τὴν ἔβλεπα νὰ κάθεται μπροστὰ στὸ γραφειάκι της, χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ σκέπτεται μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ κενό. Τὴν ἔβλεπα στὸ μπαλκονάκι της νὰ σουλατσάρῃ νευρική, ἀνήσυχη. Κι' ὅταν ἐρχόταν στὸ γραφεῖο μου, αὐτὴ ποὺ ἄλλη φορὰ τὸ ἀλευρογύριζε, ἐνῶ ἡ γλωσσίτσα της ἔτρεχε ροδάνι, καθόταν σὲ μιὰν ἄκρη, ἀμίλητη κι' ἀφηρημένη... Προχτὲς ἔχασα πιὰ τὴν ὑπομονή:

— Οὔφ! τῆς φώναξα. Θὰ μοῦ πῇς ἐπιτέλους τί ἔχεις; Ἢ μοῦ ἔχασες πιὰ... τὴν ἐμπιστοσύνη;

Μὲ κοίταξε παράξενα καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε σιγά:

— Φοβᾶμαι μὴ μὲ γελάσετε...

— Δὲ θὰ σὲ γελάσω, ἔννοια σου· λέγε!

— Μὰ νά... μὴ μὲ γελάσετε ὅμως;

— Πάλι τὰ ἴδια!

— Νά... λυπᾶμαι ποὺ τελείωσα πιὰ τὸ σχολειό... Συλλογιέμαι πὼς θἀνοίξῃ σὲ λίγες μέρες κι' ἐγὼ δὲν θὰ πάω ὅπως κάθε Ὀχτώβρη... Σήμερα εἶδα καὶ τὶς πρῶτες μαθήτριες ποὺ πήγαιναν μὲ τὶς ποδιὲς καὶ τὶς σάκκες. Καὶ μάτωσε ἡ καρδιά μου. Πῶς τῆς ζήλεψα!

Ἔβαλα τὰ γέλια.

— Ἄ! δὲ μοῦ ὑποσχεθήκατε νὰ μὴ μὲ γελάσετε;

— Μὰ δὲν περίμενα νἄκουσα τέτοιο πρᾶγμα! Ἡ λύπη σου, παιδί μου, εἶναι πολὺ δυσανάλογη μὲ τὴν αἰτία. Καὶ καταντᾷ κωμική.

— Τὸ ἤξερα πὼς θὰ τὸ βρίσκατε ἀσήμαντο...

— Μὰ καὶ σὺ ἡ ἴδια δὲν τὸνόμασες ἔτσι προχτές;

— Ναί, βέβαια, δὲν εἶναι κανένα δυστύχημα. Κι' ὅμως ὑποφέρω σὰ νὰ μὲ βρῆκε τὸ μεγαλύτερο!

— Νοσταλγεῖς τὸ σχολειό, ἔ;

— Πολύ! φοβερά!

— Τὶς συμμαθήτριές σου;..

— Προπάντων.

— Μὰ δὲν εἶναι φίλες σου ὅλες; Δὲν τελείωσαν φέτος κι' αὐτές; Καὶ δὲν θὰ βλεπόσαστε τώρα στὰ σπίτια σας, στὰ κέντρα, στὸν κόσμο, ὅπως στὸ σχολειό;

— Ἄ, δὲν εἶναι τὸ ἴδιο! Ἄλλη ἡ ζωὴ τοῦ σχολείου, ἄλλη ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου. Κι' ἐγὼ τὴ ζωὴ τοῦ σχολείου νοσταλγῶ.

— Καὶ τὰ μαθήματα;

— Ὅλα! Ἀκόμα καὶ τὰ προβλήματα τῆς Ἀριθμητικῆς, ποὺ μᾶς ἔδινεν ἀφορμὴ νὰ λέμε τόσα ἀστεῖα... Καὶ τὰ γέλια ποὺ κάναμε, καὶ τὰ μαλιωματάκια ποὺ εἴχαμε, καὶ τὶς φάρσες ποὺ παίζαμε, καὶ τὸ «πάψτε πιά, διαβολοκόριτσα!» τῆς ἐπιμελήτριας, καὶ τὸ «ἡσυχία, δεσποινίδες» τοῦ ἑλληνιστοῦ, καὶ τὸ «σκάστε λοιπόν!» τοῦ μαθηματικοῦ, καὶ τὸ «μ' ἐφάγατε πιά!» τῆς ἐπιστάτριας. Ὅλα σᾶς λέω!.. Θὰ τὴν ξαναβρῶ ἐγὼ ποτὲ αὐτὴ τὴ ζωή;

— Ἴσως... ὅταν γίνῃς φοιτήτρια...

— Ἡ μαμμὰ δὲ θέλει νὰ πάω στὸ Πανεπιστήμιο. Οὔτ' ἐγὼ δὲν ἐπιμένω. Μὰ καὶ νὰ πήγαινα... εἶναι ἴδια ἡ φοιτητικὴ ζωὴ μὲ τὴ μαθητική; Ὅσες φοιτήτριες ξέρω, μοῦ λένε ὄχι. Καὶ τὸ πιστεύω. Ἂν εἶναι δυνατὸ νὰ ζῇ κανεὶς μὲ τρεῖς χιλιάδες φοιτητές, ὅπως μὲ εἰκοσιπέντε μαθήτριες ποὺ εἶχε ἡ τάξη μας τὸν τελευταῖο χρόνο! Καλέ, εἴμαστε σὰ μιὰ οἰκογένεια. Καὶ τὸ σχολειὸ ἦταν τὸ σπίτι μας. Τώρα εἶναι σὰ νὰ ξεσπιτωθήκαμε καὶ νὰ σκορπίσαμε. Τρέχα γύρευε! Ἡ μιὰ στὴν ἀνατολὴ κι' ἡ ἄλλη στὴ δύση... Ἀπὸ τὶς εἰκοσιπέντε αὐτὲς συμμαθήτριες, τὶς φίλες, τὶς ἀδελφές, εἶναι ζήτημα ἂν θὰ βλέπω τὶς πέντε. Ὅσο εἴμαστε στὸ σχολειό, μπορῶ νὰ πῶ πὼς ἀνήκαμε ὅλες στὴν ἴδια κοινωνικὴ τάξη. Ἀδελφή μου κι' ἡ κόρη τοῦ ἐμπόρου κι' ἡ κόρη τοῦ ὑπουργοῦ. Τώρα, στὴ ζωή, στὸν κόσμο, καθεμιὰ θ' ἀνήκῃ στὴν τάξη της. Κι' ἐμένα δὲν θὰ μ' ἀφίσῃ ἡ μαμμὰ νὰ πηγαίνω σὲ σπίτια πιὸ παρακατινά, κι' ἄλλες μαμμάδες, — ἡ ὑπουργίνα παραδείγματος χάρη, — δὲν θ' ἀφίνουν τὶς κόρες τους νἄρχουνται στὸ δικό μου. Θὰ διατηρήσουμε φιλία ὅσες ταιριάζουμε, ὅσες μποροῦμε νὰ βλεπόμαστε στὰ ἴδια μέρη καὶ... νὰ ντυνόμαστε ἀπάνω κάτω τὸ ἴδιο. Ἔπειτα, πόσο θὰ βαστάξουν κι' αὐτὲς οἱ φιλίες; Ἡ μαμμὰ εἶναι ἀκόμα νέα. Πρὸ εἴκοσι χρόνων ἀκόμα ἦταν μαθήτρια. Κι' ὅμως, μοῦ λέει, ἀπ' τὶς τόσες φίλες της τοῦ σχολείου, τὶς ἀδελφικές, δὲν ἔχει σήμερα σχέσεις παρὰ μὲ μιὰ ἢ μὲ δυό. Ἔτσι δὲν εἶν' ὁ κόσμος;

— Ἔτσι εἶναι, Μαρίκα μου, καὶ βλέπω ὅτι τὸν ξέρεις πολὺ καλά. Μὰ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα δὲν πρέπει νὰ τὸ παίρνῃς τόσο κατάκαρδα. Τί ἤθελες δηλαδή; Νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ μαθητική σου ζωὴ αἰώνια;

— Ὄχι, ἀλλά... ἕνα-δυὸ χρόνια ἀκόμα. Ἴσως ὡς τότε θὰ τὴ χόρταινα.

— Νομίζεις. Ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅτι καὶ μετὰ τρία, καὶ μετὰ πέντε χρόνια, τὸ ἴδιο θὰ λυπόσουν ὅταν θὰ τὴν ἄφηνες. Αὐτὴ εἶναι μιὰ κοινὴ νοσταλγία. Τὴν αἰσθάνονται ὅλοι, καὶ μαθητὲς καὶ μαθήτριες. Κι' ἐγὼ τὴν αἰστάνθηκα πολὺ ὅταν τελείωσα τὸ Γυμνάσιο. Ἀλλά... μοῦ πέρασε. Ἔτσι θὰ σοῦ περάσει καὶ σένα. Ἢ νομίζεις πὼς θὰ εἶσαι λυπημένη καὶ δυστυχισμένη, γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, σ' ὅλη σου τὴ ζωή;

Ἡ Μαρίκα δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε. Ἔμεινε σιωπηλὴ καὶ συλλογισμένη. Ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ νοσταλγία τοῦ Σχολείου εἶχε ἀρχίσει κιόλα νὰ τῆς περνᾷ, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μοῦ τὴ φανέρωσε καὶ ξεθύμανε.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μάλιστα! ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν. Δὲν ἐπάτησε στὴ γραμμή. Βγῆκε ἕνα βῆμα πιὸ μπροστά.

— Ψέμματα! φώναξε ὁ Σέρβης.

— Ψέμματα! φώναξε κι' ὁ Μπριάν. Κι' ἀλήθεια νὰ ἦταν, αὐτὸ θὰ τὄκανα κατὰ λάθος, ὄχι ξεπίτηδες. Δὲν ἀνέχομαι νὰ μὲ προσβάλῃ ἔτσι καὶ νὰ μὲ βρίζῃ ὁ Δόνιφαν!

— Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο ἂν τὸ ἀνέχεσαι ἢ ὄχι! εἶπε ὁ Δόνιφαν σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε! φώναξε ἀκράτητος πιὰ ὁ Μπριάν. Καὶ πρῶτα θ' ἀποδείξω ὅτι ἐπάτησα στὴ γραμμή.

— Βεβαιότατα! φώναξαν ὁ Βάξτερ κι' ὁ Σέρβης.

— Καθόλου! φώναξαν ὁ Κρὸς κι' ὁ Ὀθέπ.

— Ὁρίστε τὰ πατήματά μου! εἶπε ὁ Μπριάν. Ὅλοι μποροῦν νὰ τὰ ἰδοῦν. Ὁ Δόνιφαν εἶναι συκοφάντης!

— Ἀνακάλεσε! φώναξε πλησιάζοντας ἀπειλητικὰ ὁ Δόνιφαν.

— Δὲν ἀνακαλῶ τίποτα! ἀποκρίθηκε πλησιάζοντας κι' ὁ Μπριάν.

Οἱ ἀντίπαλοι θἄπαιζαν τώρα γροθιές. Ἦταν ἀναπόφευκτο.

Ὁ Ὀθὲπ κι' ὁ Κρὸς στάθηκαν πίσω ἀπὸ τὸν Δόνιφαν. Καὶ πίσω ἀπὸ τὸν Μπριὰν ὁ Σέρβης κι' ὁ Βάξτερ.

Ὁ Δόνιφαν πέταξε τὸ σακάκι του, σήκωσε τὰ μανίκια τοῦ πουκαμίσου του, τύλιξε τὸ χέρι του μὲ τὸ μαντήλι του καὶ πῆρε στάση πυγμάχου.

Ὁ Μπριάν, ποὺ εἶχε συνέλθει ἀπ' τὸ θυμό του στεκόταν ἀτάραχος κι' ἀκίνητος, σὰ νὰ μὴν ἤθελε νὰ συμπλακῇ μ' ἕνα σύντροφο, «συμπολίτη», καὶ νὰ δώσῃ τὸ κακὸ παράδειγμα στοὺς ἄλλους.

— Δὲν ἔκαμες καλὰ νὰ μὲ βρίσῃς, Δόνιφαν, εἶπε· καὶ τώρα δὲν κάνεις καλὰ νὰ μὲ προκαλῇς.

— Γιατί λοιπὸν δὲν ἀνακαλεῖς; ρώτησε ὁ Δόνιφαν.

— Ἴσως πρῶτα πρέπει νἀνακαλέσῃς αὐτὸ ποὺ εἶπες γιὰ μένα.

— Δὲν τὸ ἀνακαλῶ, γιατί εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ ὑποστηρίξω μὲ τὴ γροθιά μου. Ἂν ἐσὺ φοβᾶσαι...

— Ἐγὼ φοβᾶμαι; Καλὰ λοιπόν!

Κι' ὁ Μπριὰν ἔβγαλε κι' αὐτὸς τὸ σακάκι του κι' ἀνασκουμπώθηκε. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἦταν τώρα ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον.

Στὴν Ἀγγλία, ἡ πυγμαχία ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἀγωγῆς. Κι' ἔχει παρατηρηθεῖ ἐκεῖ, ὅτι τὰ ἡσυχότερα καὶ τὰ εἰρηνικότερα παιδιὰ εἶναι ἴσα-ἴσα ἐκεῖνα ποὺ διαπρέπουν σ' αὐτὴ τὴν ἄσκηση.

Ὁ Μπριάν ὅμως, σὰ Γάλλος, δὲν εἶχε καμμιὰ κλίση στὴν πυγμαχία καὶ κατὰ τοῦτο ἦταν πολὺ κατώτερος ἀπὸ τὸν Δόνιφαν, ἂν κι' οἱ δυὸ εἶχαν τὸ ἴδιο ἀνάστημα, τὴν ἴδια ἡλικία καὶ τὴν ἴδια δύναμη.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο νἀρχίσουν, παρουσιάσθηκε ὁ Γόρδων μὲ τὸ Δόλη, ποὺ εἶχε τρέξει νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ τὸν καυγά.

— Μπριάν! Δόνιφαν! φώναξε ὁ ἀρχηγὸς μπαίνοντας στὴ μέση.

— Μὲ εἶπε ψεύτη! εἶπε ὁ Δόνιφαν.

— Ἀφοῦ πρῶτα μὲ συκοφάντησε πὼς ἔκαμα ζαβολιὰ στὸ παιχνίδι! εἶπε ὁ Μπριάν.

Ὅλα τὰ παιδιὰ περικύκλωσαν τοὺς ἀντιπάλους ποὺ τραβήχτηκαν λίγο πίσω. Ὁ Μπριὰν εἶχε σταυρώσει τὰ χέρια στὸ στῆθος· ὁ Δόνιφαν ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ τὰ προτείνῃ ὅπως οἱ πυγμάχοι.

— Δόνιφαν! εἶπε αὐστηρὰ ὁ Γόρδων. Τὸν Μπριὰν τὸν ξέρω. Σὺ θὰ ἔβωσες πρῶτος ἀφορμή.

— Τὸ ξέρω πὼς πάντα σὲ μένα ρίχνεις τὰ ἄδικο, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν· ἀλλὰ ὅποιος κι' ἂν φταίῃ, ἂν ὁ Μπριὰν δὲν θελήσῃ νὰ χτυπηθοῦμε, εἶναι δειλὸς καὶ ἄνανδρος!

— Καὶ σὺ εἶσαι κακός, γιατὶ θέλεις νὰ δώσῃς ἕνα κακὸ παράδειγμα, εἶπε ὁ Γόρδων. Δὲν μᾶς φτάνει ἡ δυστυχία μας, δὲν μᾶς φτάνει ποὺ πέσαμε σ' ἕνα ἐρημόνησο καὶ δὲν ξέρουμε τί θ' ἀπογίνουμε, παρὰ θἄχουμε τώρα μεταξύ μας καὶ τὴν ἔχθρα, τὴ διχόνοια;.. Ἄ, μ' αὐτὸ δὲν τὸ ἐπιτρέπω ἐγώ! Μ' ἔχετε ἐκλέξει ἀρχηγό σας καὶ πρέπει νὰ μ' ἀκοῦτε· Μπριάν, πήγαινε στὴ σπηλιά. Καὶ σύ, Δόνιφαν, πήγαινε ὅπου θέλεις, ἀλλὰ μὴν ξαναφανῇς ὡς ποὺ νὰ σοῦ περάσῃ αὐτὴ ἡ παραφορά. Πηγαίνετε!

— Ναί! ναί! φώναξαν τὰ παιδιὰ ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς λίγους ὀπαδοὺς τοῦ Δόνιφαν. Ζήτω ὁ Γόρδων! ζήτω ὁ Μπριάν!

Ὁ Δόνιφαν ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποταχθῇ. Καὶ δὲν ἐγύρισε στὴ σπηλιὰ παρὰ τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου. Δὲν εἶπε τίποτα. Φαινόταν ὅμως πὼς εἶχε πάθος κατὰ τοῦ Μπριὰν καὶ πὼς δὲν θὰ ξεχνοῦσε ποτὲ αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ Γόρδων.

Ὁπωσδήποτε, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ξανάγινε λόγος γιὰ τὸ λυπηρὸ ἐπεισόδιο, κι' ὅλοι μαζὶ ἐξακολούθησαν τὶς ἐργασίες γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ χειμώνα.

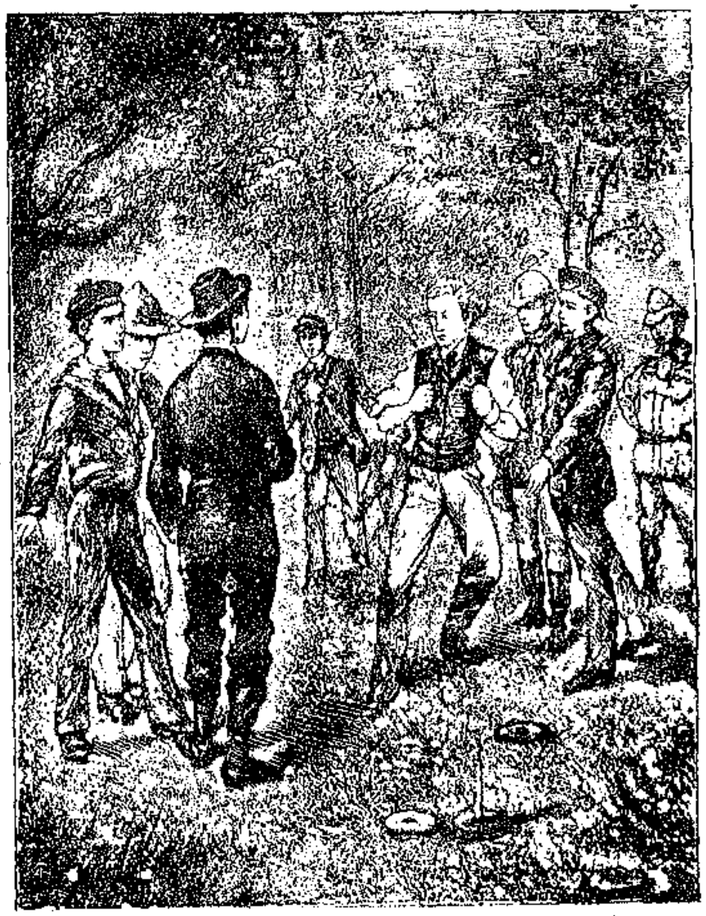

«Οἱ ἀντίπαλοι ἦταν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον». (Σελ. 363, στ. α').

Ὁ καιρὸς δὲν ἄργησε νὰ μεταβληθῇ. Τὴν πρώτη ἑβδομάδα τοῦ Μαΐου τὸ κρύο ἔγινε τόσο αἰσθητό. ὥστε ἀναψαν τὶς θερμάστρες καὶ διατηροῦσαν φωτιὰ νύχτα-μέρα. Σὲ λίγο μάλιστα ἀναγκάσθηκαν νὰ θερμάνουν καὶ τὸ κτηνοτροφεῖο.

Αὐτὴ τὴν ἐποχή, τὰ χελιδόνια καὶ τ' ἄλλα ἀποδημητικὰ ἑτοιμαζόνταν ν' ἀφήσουν τὸ νησὶ καὶ νὰ πᾶνε σὲ χῶρες θερμότερες. Ὁ Μπριὰν σκέφθηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὴν ἀποδημία. Ἔπιασε λοιπὸν καμμιὰ δωδεκαριὰ χελιδόνια, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶχαν τὶς φωλιές τους μέσα στὴ σπηλιά, καὶ τοὺς ἔδεσε στὸ λαιμὸ ἀπὸ ἕνα πάνινο φάκελλο, ποὺ εἶχε μέσα ἕνα σύντομο σημείωμα. Τὰ σημειώματα αὐτὰ ἔλεγαν ποῦ βρισκόταν τὸ νησὶ ὅπου ἐναυάγησε τὸ **Σλούγι**, καὶ παρακαλοῦσεν ὅποιον τύχαινε νὰ τὸ διαβάσῃ, νὰ δώσῃ τὴν εἴδηση στὴν Ἀουκλάνδη, τὴν πρωτεύουσα τῆς Ζηλανδίας.

Μὲ πόση συγκίνηση ἀπόλυσαν ὕστερα αὐτὰ τὰ χελιδόνια καὶ τοὺς εὐχήθηκαν καλὴ ἀντάμωση! Κι' οἱ πτερωτοὶ ταχυδρόμοι πέταξαν εὐθὺς πρὸς τ' ἀνατολικὰ καὶ χάθηκαν σὲ λίγο. Ἄραγε θὰ ἔπεφτε σὲ χέρι ἀνθρώπου κανένα ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ εἶχαν στὸ λαιμό τους;

Τὴν 25 Μαΐου ἔπεσε τὸ πρῶτο χιόνι, ἀρκετὰ πρωϊμότερο ἀπὸ τὸ περσινό. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ δὲν φοβόνταν. Πολλὲς ἡμέρες πρίν, εἶχαν φορέσει τὰ χειμωνιάτικά τους, καὶ στὴ σπηλιὰ εἶχαν δ,τι χρειάζονταν γιὰ τροφή, θέρμανση καὶ φωτισμό.

* * *

Κι' ἦλθε ἡ 10 Ἰουνίου, ἡ ἡμέρα ποὺ ἡ ἀποικία ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ τὸν καινούργιο της ἀρχηγό.

Ὁ μόνος ποὺ εἶχ' **ἐνεργήσει**, ἦταν ὁ Δόνιφαν. Γιατὶ οὔτε ὁ Γόρδων ἤθελε τὰ ξαναεκλεχθῇ, οὔτε ὁ Μπριάν, ὁ Γάλλος, ἔβαλε στὸ νοῦ του νὰ διοικήσῃ μιὰν ἀποικία ἀπὸ παιδιὰ ποὺ τὰ περισσότερα ἦταν Ἄγγλοι. Κι' ὅμως τὸν ἤθελαν.

Ἡ ψηφοφορία θὰ γινόταν χωρὶς ἄλλο τ' ἀπόγεμα.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Μ' ΑΡΕΣΕΙ,..

Μάρεσει τῆς βρυσούλας τὸ κουρ-
[μούρισμα
Ὅταν μέσα στἀγριολούλουδα
[κυλάει,
Μάρεσει τοῦ ἀνέμου τὸ ψιθύ-
[ρισμα
Στὰ φύλλα τῆς ἰτιᾶς ὅταν περ-
[νάει.

Καὶ τὸ μονότονο τραγούδι τῆς
[βραχῆς
Ὅταν στὰ τζάμια ρυθμικὰ χτυ-
[πάει,
Κι' ἡ λάμψη ἡ δυνατὴ τῆς ἀ-
[στραπῆς,
Τὰ μολυβένια νέφη σὰν τρυπάει.

Μάρέσουνε τὰ μανιασμένα κύ-
[ματα
Ποὺ σπάνε ἀφροστεφανωμένα,
Ἡ πού ἀπαλὰ, γλυκὰ φιλήματα
Δίνουν στοὺς βράχους μεροψένα.

Ὁ ἥλιος, τάστρα, τὸ φεγγάρι,
[ἀκόμα
Τὸ ἡλιοβασίλεμα, ἡ γλυκειὰ νυ-
[χτιά...
Ὅλα, ποὺ δὲν μπορεῖ ἀνθρώ-
[που στόμα
Νὰ πεῖ τὴ μαγικὴ τους ὁμορφιά!

Μυράντα

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ

Σκεπήσαμε ἀπ' τὰ Γιάννινα τὴ Μεγάλη Δευτέρα κατὰ τὰ ξημερώματα, γιατί θὰ κάναμε τὸ Πάσχα στὸ χωριό.

Τὰ βουνὰ ἤταν καταπράσινα ἀπ' τἀνθισμένα δέντρα καὶ τὸ φρέσκο χορτάρι. Ἀρχίσαμε νἀνεβοκατεβαίνουμε τὶς ἀπότομες βουνοπλαγιές· τῆ Πίνδου, κατάζοντας ἀχόρταγα τὸ ὡραῖο θέαμα ποὺ ἁπλωνόταν μπροστά μας. Μεγάλα ἔλατα, ποὺ τὸ λυγερὸ κορμί τους ὑψωνόταν περήφανα, ἔριχναν τὴν παχειά τους σκιὰ στὸ πενὸ μανοκάτι ποὺ τὸ διέκοφταν κάθε λίγο οἱ δροσερὲς πηγὲς μὲ τὸ γάργαρο καθαρὸ νερό τους.

Τὸ μεσημέρι σταθμεύσαμε σὲ μιὰ κορφὴ γεμάτη δέντρα, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε καὶ νἀναπνεύσουν τὰ κουρασμένα ζῶα μας.

Φάγαμε μὲ μεγάλη ὄρεξη, ποὺ μᾶς τὴν ἄνοιξε τὸ κρυσταλλένιο νερὸ μιᾶς πηγῆς, τὸ ψημένο κρέας ποὺ εἴχαμε πάρει μαζί μας καὶ τὸ φρέσκο τυρὶ ποὺ μᾶς τόδωσε ἕνας βοσκός.

Ξεκουραστήκαμε κάπου μιὰ ὥρα κι' ἔπειτα κινήσαμε πάλι, γιατί ἔπρεπε νὰ φθάσουμε πρωτοῦ νυχτώσει στὸ χωριὸ ποὺ θὰ περνούσαμε τὴ νύχτα.

Μόλις φάγαμε, πήγαμε νὰ κοιμηθοῦμε, γιατί ἤμαστε πολὺ κουρασμένοι. Τὴν ἄλλη μέρα δὲ, ἀφοῦ σηκωθήκαμε πολὺ πρωί, ξεκινήσαμε σιγὰ-σιγά, γιὰ νὰ μὴν κουραστοῦν τὰ ζῶα, ἐπειδὴ εἴχαμε νἀνεβοῦμε εἰς μιὰ πολὺ ψηλὴ καὶ ἀπόσημη βουνοπλαγιά, ποὺ πίσω της ἤταν τὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ μας.

Τὸ ἀνέβασμα ἤταν πολὺ κουραστικό, καὶ ὅταν στὶς ἑπτὰ πάνω-κάτω φθάσαμε στὴν κορυφή, εἴμασταν καταμουσκεμένοι ἀπ' τὸν ἱδρῶτα, καὶ τὰ ζῶα ξεφυσοῦσαν κι' αὐτὰ ἀπ' τὴν πολλὴ κούραση.

Πάνω στὴν κορυφὴ φυσοῦσε ἕνα δροσερὸ ἀεράκι. Καὶ τὸ θέαμα ποὺ ἁπλωνόταν κάτω ἀπ' τὰ μάτια μας ἐκείνη τὴν ὥρα, μὲ τὸ γέρσιμο τοῦ ἥλιου καὶ τὰ χρυσοβαμμένα συνεφάκια, μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σᾶς τὸ περιγράψω.

Κάτω στὴ ρίζα τοῦ βουνοῦ ἁπλώνονταν τὰ σπιτάκια τοῦ χωριοῦ κι' ἀνάμεσά τους ὑψωνόταν τὸ καμπαναριὸ περήφανο μὲ τὸν ἀσημένιο σταυρὸ στὴν κορφή του. Δεξιὰ φαινόταν τὸ ποταμάκι ποὺ κατεβαίνει τὴ βουνοπλαγιὰ σχηματίζοντας ἕνα σωρὸ καταράκτες, ποὺ ἡ βουή τους ἠρχόταν ὡς ἐμᾶς.

Ἀριστερά, σὲ μέρος προφυλαγμένο ἀπ' τὴν ἄφρα, φαινόταν τὰ μαντριὰ ἀπ' τὰ πρόβατα μὲ τὶς μικρὲς ξύλινες καλύβες τῶν βοσκῶν, ὅπου γυαλίζαν οἱ μεγάλες καρδάρες στὸ ἀντικρύσμα τοῦ ἥλιου.

Δὲν βάσταξα πιό. Πήδησα κάτω ἀπ' τἀλογό μου κι' ἄρχισα νὰ τρέχω στὸ γυριστὸ δρομάκο ποὺ ἔβγαζε κάτω στὸ χωριό, ἐνῶ οἱ δυό μου φίλοι τρέχανε κατόπι.

Οἱ φοῦρνοι τῶν σπιτιῶν κάπνιζαν ἐκείνη τὴν ὥρα καὶ μιὰ γλυκειὰ μυρωδιὰ ψημένου ψωμιοῦ ἤταν σκορπισμένη γύρω.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα φθάσαμε στὰ πρῶτα σπίτια τοῦ χωριοῦ, ἄπου οἱ πατριῶτες μᾶς ὑποδέχτηκαν μὲ μεγάλη χαρά.

Τί ὡραῖο Πάσχα κάναμε τότε! Ἀκόμα τὸ θυμᾶμαι.

Σενιτεμένο Ἠπειρωτάκι

ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ

Τὸ ἀνθρώπινο ἐνδιαφέρο μπροστὰ στὴ δυστυχία, μὰ καὶ κόπια περιέργεια γιὰ τὸ φαινόμενο μιᾶς τέτοιας καταστροφῆς; τραβάει κόσμο καὶ κόσμο τώρα στὴν Κόρινθο. Οἱ πιὸ πολλοὶ σήμερα στὸ βαπόρι πάν' ἐκεῖ σὰν κι' ἐμᾶς καὶ θὰ γυρίσουν τὸ βράδυ μὲ τὸ ἴδιο.

Κοντεύουμε πιὰ στὸν Ἰσθμὸ καὶ γύρω στὴ θάλασσα ἁπλώνουνται τὰ βαπνὰ γεμάτα πρασινάδες. Ὁμορφα ἀκρογιάλια. Ἀδύνατο νὰ φανταστῆς, πώς λίγο πιὸ κεῖ θὰ ἰδεῖς τέτοια καταστροφή. Νὰ τώρα καὶ τὸ πέρασμα· οἱ πελάγιες πλευρὲς του ἀπ' τὴ μιὰ κι' ἀπ' τὴν ἄλλη ὀρθώνουνται κάθετες. Κι' ἀπάν' ἀπάνω, μακριά, τὸ γεφύρι ἀπείραχτο.

Μὲ τὴ βάρκα ἀράζουμε στὴ στεριὰ τῆς κακότυχης, τῆς ἀπισχυτημένης πόλης. Καὶ βγαίνουμε μὲ μιὰ ἀδερένια σκαλίτσα στὸν παραλιακὸ δρόμο, στρωμένο μὲ τάσπρα τσαντήρια. Ἀπὸ πίσω τὰ σπίτια, ὀρθὰ ἀκόμα, τὰ θλιβερὰ καὶ κακογερασμένα ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς δυνατὴ συμφορά, ὄχι ἀπ' τὸ χρόνο, στέκουνται σὰ σκελετωμένοι παραστάτες στὶς σκηνές. Παίρνουμε τὸ φαρδὺ δρόμο ποὺ βρίσκουμε μπροστά μας· εἶναι ἴσιος ὅπως καὶ πρῶτα καὶ τὰ δέντρα πράσινα καὶ χαρούμενο μπροστά στὰ ξεχαρβαλωμένα σπίτια. Νά, αὐτουνοῦ ἐδῶ τοῦ σπιτιοῦ εἶναι ἡ σκεπὴ πεσμένη. Νὰ ἕνας τοῖχος λυγισμένος ἀπ' τὸ μαρτύριο, βρίσκει ἀποκούμπι στὸν διπλανό ποὺ στέκει ὄρθιος. Χτίρια ραγισμένα σοῦ κάνουν τὴν καρδιὰ νὰ ραΐση. Τὸ συσσίτιο· οἱ σαιμοχτυπημένοι μὲ τὴ σειρὰ περιμένουν τὸ φαΐ.

Ὦ, εἶναι φρίκη αὐτὰ τὰ ἄσπρα τσαντήρια μπροστὰ ἀπ' τὰ ἐρειπωμένα σπίτια.

Παίρνουμε τὸ δρόμο γιὰ τὴν παλιὰ τὴν Κόρινθο· περνώντας ἀπ' τὴν πυθαμένη πόλη, βιαγένουμε στὴν ἐξοχή· αὐτὴ γαλᾶ καὶ πρασινίζει σὰ νὰ μὴ πῆρε εἴδηση.

Στὴν παλιὰ τὴν Κόρινθο τὰ σπίτια τὰ χαλασμένα εἶναι λίγα· μὰ πολλοὶ ἀπὸ φόβο κάθουνται ἔξω σὲ σκηνές. Νὰ ἕνα σπιτάκι ποὺ φαίνεται ἀκέραιο· εἶναι ὁλάθελο ὅμως καὶ ἀνοιχτό· μπαίνω μέσα· ὁ σεισμὸς δὲν τόχει ἀρίσει ἀνέγγιχτο· ραγίσματα σχίζουν τοὺς τοίχους στὴν μπροστινὴ τὴν κάμαρα.

Γυναῖκες ἐκεῖ χωριανὲς μᾶς λένε: «Τὰ τήραγες ὅλα, πρόβατα, σκυλιά, νὰ γυρνάνε ἔτσι!» Παραπονιοῦνται ἀκόμη πὼς ἔχει ἀρρῖδα στὸν κάμπο καὶ δὲ θἄχουνε πολλὲς ἐσοδεῖες... Γιὰ νὰ μὴ μείνει κι' ἡ ἐξοχὴ ἀπείραχτη.

Μὰ ὅλοι εἶν' εὐχαριστημένοι ἀπ' τὴν περίθαλψη ποὺ τοὺς δίνουν.

Ἡδύλη

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΜΟΥ

Κτυπᾶ τὸ κουδούνι... τί χαρά! ὁ μπαμπὰς θὰ εἶναι. Νά, τος! κρατᾶ ἕνα δίσκο μὲ γλυκά. Τὸν ἀρπάζω καὶ τὸν ἀγοίγω. Τί ὡραῖες πάστες! Ὁ μπαμπὰς ὅμως λέει:

— Μετὰ τὸ φαγητὸ θὰ ἔλθουν μερικοὶ κύριοι γιὰ βεγκέρα. Γι' αὐτοὺς εἶναι οἱ πάστες.

Τὶς μετρῶ, εἶναι δέκα. Τρέχω στὸ μπαμπά:

— Πόσοι κύριοι θὰ ἔλθουν, δέκα;

— Ἄ, δὲν πιστεύω, λιγότεροι. Ρωτῶ τὴ μαμά:

— Μαμμί, θὰ μοῦ δόσετε κι' ἐμένα;

— Ἄσε πρῶτα νὰ ἔλθουν οἱ ἄνθρωποι καὶ μετὰ τῶν.

Κτυπᾶ τὸ κουδούνι. Εἶναι πέντε μαζί. Καυτάζω μὲ ἀγωνία τὰ γλυκά... Κτυπᾶ πάλι τὸ κουδούνι. Τέσσερις μαζί... δυστυχία μου!... Περιμένω μισὴ ὥρα ἀκόμη. Κανείς. Λέω τῆς μαμμᾶς:

— Νὰ πάρω μιὰ πάστα;

— Ναί.

Τρέχω, τὴν ἁρπάζω, ἀλλὰ μόλις ἔκανα νὰ τὴ βάλω στὸ στόμα μου, κτυπᾶ πάλι τὸ κουδούνι! Λύγισαν τὰ γόνατα μου καὶ μοῦ πέρτει ἡ πάστα ἀπὸ τὰ χέρια. Πῶς δὲν λιποθύμησα!.. Ρωτῶ τὴν ὑπηρέτρια:

— Ποιὸς εἶναι;

— Ὁ ὑπηρέτης! μοῦ ἀπαντᾶ. Ἡ πάστα ὅμως δὲν τρύγετται πιά. Κάτι κακὸ θὰ εἶχα κάνει καὶ τιμωρήθηκα. Μήπως γιατ' εἶχα δείξει τόση λαιμαργία;

Φρασκουίτα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΑΝΕΣΤΗ!

Μιὰ φορὰ σ' ἕνα χωριὸ γινόταν ἡ Ἀνάσταση. Μαζί μ' ὅλους τοὺς χωριανούς, πῆγε στὴν ἐκκλησιὰ κι' ὁ Ἀνέστης, ὁ γιατρὸς τοῦ χωριοῦ, ποὺ πάντα παρακαλοῦσε νὰ μὴν τὸν ξυπνῶ ἡ πελατεία του τὰ μεσάνυχτα καὶ τοῦ κόβει τὸν ὕπνο...

Μετὰ τὴν Ἀνάσταση στὸ πλάτωμα, μπῆκαν ὅλοι μέσα στὴν ἐκκλησιὰ γ' ἀκούσουν τὴ θεία λειτουργία. Ἀλλὰ ὁ κὺρ-Ἀνέστης νύσταξε κι' ἀποκοιμήθηκε στὸ στασίδι του.

Κι' ἤλθε στιγμὴ ποὺ ὅλοι οἱ χωριανοὶ ηκούθηκαν νἀκούσουν τὴν ὡραία ἐκείνη εὐχὴ τοῦ Ἰωάννου.

— Ἀνέστη Χριστός; ρωτᾶ ὁ παπάς.

— Ἀνέστη! φωνάζουν ὅλοι μ' ἕνα στόμα...

Στὴν τελευταία τούτη λέξη, ὁ φτωχὸς γιατρὸς πετάχτηκε ἀπ' τὸν ὕπνο του τρομαγμένος.

— Τί τρέχει; ποιὸς ἄρρωστος; ... ἐμένα φωνάζατε; λέει μὲ ἀγωνία καὶ μὲ φούρκα.

Λεβέντης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τάκης παρακαλεῖ τὸν πατέρα του κρυφά:

— Μπαμπά, δεῖρε μὲ λίγο!

— Καὶ γιατὶ νὰ σὲ δεῖρω; ἀκοῦσε ὁ μπαμπάς.

— Μὰ νά, κάθε φορὰ ποὺ μὲ δέρνεις, ἡ μαμμά μοῦ δίνει γλυκό.

Φώτιος Κ. Πέτρου

***

Ὁ θεῖος: — Λοιπόν, τί βραβεῖο πῆρες φέτος στὸ σχολεῖο, Λιλή; Νὰ ἰδῶ!

Ἡ Λιλή: — Ἄ, θεῖε μου, ἀδύνατο νὰ σᾶς τὸ δείξω!

— Καὶ γιατί;

— Μά... εἶναι τὸ βραβεῖο τῆς Μετριοφροσύνης.

Ροζίτα

***

Ὁ Γιῶργος εἶναι βυθισμένος στὴ μελέτη του. Ἡ ἀδελφή του μπαίνει στὴν κάμαρά του.

— Τί θέλεις; τὴ ρωτᾶ ἀπότομα ὁ Γεώργος.

— Τίποτα, τοῦ ἀπαντᾶ. Νὰ σοῦ πῶ μόνο καληνύχτα.

Κι' ὁ Γεώργος μὲ θυμό:

— Δὲν ἔχω καιρὸ τώρα! Νἄρθῃς αὔριο τὸ πρωί!

Ἀθανάσιος Διάκος

Τὸ κρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 3 Ὀκτωβρίου 1928.

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ

Ἐπειδὴ πολλοὶ μοῦ γράφουν πὼς δὲν ἀπρόφτασαν ν' ἀπαντήσουν στὸ «Πένταθλο» καὶ μὰ παρακλοῦν νὰ πρατείνω τὴν προθεσμία· ἐπειδὴ ἐξ ἄλλου τ' ἀποτελέσματα θὰ βγοῦν τὸ 1929, ἐπομένως ἔχω καιρό· εὐχαρίστως παρατείνω τὴν προθεσμία τοῦ «Πενταθλου» δυὸ μῆνες ἀκόμη, δηλαδὴ **ὡς τὸ τέλος Νοεμβρίου.**

Ἔτσι θὰ μπορέσουν ν' ἀπαντήσουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀκόμη, ὥστε νἄχῃ περισσότερο ἐνδιαφέρον ὁ Ἀγωνισμός καὶ... ν' αὐξήσῃ κι' ἡ ἀξία τῶν δώρων ποὺ θὰ πάρουν οἱ Νικητές.

Ὑπενθυμίζω ὅτι ὁ Ὕμνος στὴν Πανηγοντατηρίδα, τὸ ποιητικὸ ἀγώνισμα τοῦ «Πενταθλου», μπορεῖ νὰ γραφτῇ καὶ στὸ πεζό, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ διαγωνισθοῦν κι' ὅσοι δὲν ξέρουν νὰ κάνουν στίχους.

† ΕΥΘΑΛΙΑ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Θλιβερὸ ἄγγελμα ἔλαβε ὁ κ. Φιλίδων ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο: Πέθανε ἡ μητέρα του, **Εὐθαλία Δ. Ξενοπούλου**, κι' ἐκηδεύθη ἐκεῖ τὴν παρασκευὴν Τρίτη, 2 Ὀκτωβρίου. Ὁ κ. Φιλίδων, ἀδύνατος ἀκόμα ἀπὸ τὸ ἄγχειο ποὺ πέρασε, δὲν ἤταν σὲ θέση νὰ ταξιδέψῃ γιὰ νὰ παρευρεθῇ στὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς λατρευτῆς του μητέρας. Κι' αὐτὸ ἐπλήγωσε τὴ θλίψη του ἀπὸ τὸ δυστύχημα.

Ἡ Εὐθαλία Ξενοπούλου, τὸ γένος Θωμᾶ, κατάγόμενη ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, σπάθηκε γυναῖκα μ' εὐρεία μόρφωση καὶ μεγάλη ἀρετή. Σ' αὐτὴ τὴ μητέρα χρεωστεῖ ὁ κ. Φιλίδων τὰ πάντα. Τὸ λέει καὶ στὴν ἀρίερωση τοῦ «Ζακυνθινοῦ Μαντηλιοῦ, ποὺ τῆς ἔκαμε τ.ἀ 1920. Ποτὲ δὲν ἔπαψε νὰ τὸν συμβουλεύῃ, νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, κι' αὐτὸς νὰ τὴν ἀκούῃ σὲ ὅλα. Μέσα τὰ τελευταῖα χρόνια δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τοῦ γράφει: Ἤτανε πολὺ γριὰ ἡ κατέμένη. Πέθανε 90 χρονῶν.

Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, οἱ φόβγοι τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς εἶναι: *πά, βού, γά, δί, κέ, ζω, νί*. Πρὸ ὀλίγου κιιρὸ ἀκόμα τοὺς εἶπα σὲ κάποιον ποὺ μὲ ρώτησε· ὥστε ἂν παρακολουθοῦσες τὴν Ἀλληλογραφία, δὲν θὰ μὲ ρωτοῦσες καὶ σύ. Θέλω νὰ πῶ ὅτι τὴν Ἀλληλογραφία πρέπει νὰ τὴ διαβάζετε ὅλοι μὲ προσοχή. Βρίσκετε πράγματα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν, γι' ἀὐ ἀπευθύνονται σὲ ἄλλους. Ἀμὴ τὰ εἰσαγωγικὰ (») σὲ κάθε παράγραφο τῆς ἐπιστολῆς σου, τί χρειάζονται; Εἰσαγωγικὰ βάζομε μόνο σ' ἕνα κείμενο ποὺ ἀντιγράφομε, ἢ σὲ μιὰ φράση ποὺ ἀναφέρομε αὐτολεξεί. Ἔπίσης στοὺς διάφους τῶν διηγημάτων· ἀλλὰ κι' ἐκεῖ πολλοὶ τὰ θεωροῦν περιττά.

Ἐλευθέρα Ρουσσάκη, σοῦ ἐξήγησα γιὰ ποιό λόγο ἄργησα ν' ἀπαντήσω στὰ γράμματά σου. Τώρα θὰ σοῦ πῶ γιὰ τὸ Μαγικὸ Γράμμα τοῦ 30.ῦ φύλλου. Αὐτὸ σου εἶναι, ἀπὸ τὴ συλλογή σου τὸ πῆρα, ἐπομένως τ' ὄνομά σου ἔπρεπε νὰ βάλω ἀπὸ κάτω, ἀθώρητο ἂν ἄλλαξα τὶς ἀρχικὲς λέξεις κι' ἔβαλα ἄλλες, ὥστε οἱ ζητούμενες νὰ πραέχωνται ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ (μετ' Ἀναγραμματισμοῦ εἶχες ἐσύ,) κι' ἔτσι ἡ Ἄσκηση νὰ εἶναι κάπως εὐκολώτερη Τέτοιες ἀλλαγὲς κάνω σ' ὅλες σχεδὸν τὶς Ἀσκήσεις ποὺ δημοσιεύω. Ἴσο γιὰ τὸ *Αἴγόκλημα* ἔχεις δίκιο· δὲν μποροῦσε ν' ἀνταποδώσῃ τὸ ταιράδιο, ἀφοῦ εἶχε ξεχάσει στὸ διπλό του νὰ σημειώσῃ διεύθυνση.

Ἡ *Μυσσουνὶς* κι' ἡ *Διάνα* μοῦ γράφουν μαζί: «Ἅμα ἔβλεπε τὸ φυλλάδιό σου, πρῶτα-πρῶτα τὸ πήραινε ἡ γιαγιά, ποὺ παρακολουθεῖ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρο τὶς περιπέτειες τῆς Νταίζης. Ἔπειτα ἡ θεία μας ποὺ εὐχαριστεῖται ἰδιαιτέρως αὐτὴ· Ἐπιστολὲς τοῦ ἀγαπητοῦ μας κ. Φιλδώνου. Ἡ Ἐπιστολή του μάλιστα γιὰ τοὺς Φίλους τῆς ὄρεσε πάρα πολύ. Ἀλήθεια, πόσα ὡραῖα πράγματα μαθαίνουμε ἀπ' τὸν κ. Φιλδωνα κι' ἐν γένει ἀπ' ὅλο τὸ φυλλάδιό σου. Λίγες σελίδες μὰ πολλὰ διδάγματα. Ἐνῶ ἄλλα περιοδικὰ ἔχουν πιὸ πολλὲς σελίδες, μὰ δὲν διδάσκουν τίποτα... Τί κρίτο, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτά, καυέν' ἄλλο περιοδικὸ γιὰ παιδιὰ δὲν μπαίνει στὸ σπίτι μας». Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ· ταιράδια ἐσεῖλα.

Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, *Μελαγχολικέ*. Κι' ὁ κ. Ψιλίδων αὐχαριστήθηκε μ' αὐτὰ ποὺ γράρεις γιὰ τὴ «Νέα Ἑστία», αὐτὴ τὴ «μεγάλη διάπλαση» ὅπως τὴ λές, «τὸ πραγματικὰ φιλολογικὸ περιοδικὸ ποὺ ἤταν ἀπαρατήτητο στὴν Ἑλλάδα». Ὅσο γιὰ τὸ διαγωνισμό σου, εὐχαριστῶ λέω στὰ παιδιὰ νὰ τὸν δοσπεριλάβουν, γιατί εἶσαι ἕνα παλιὸ καὶ καλὸ διαπλασόπουλο, ἀλλὰ δὲν σοῦ ἐγγυῶμαι κι' ὅτι θὰ τὸ κάμουν, γιατί ξέρω πῶς δὲν πρακτοπραπηρίζονται τώρα-τώρα αὐ·οἱ οἱ ἰδιωτικοὶ διαγωνισμοί.

Καὶ νά, ἡ *Ροζίτα* μοῦ ἐξηγεῖ γιὰ ποιούς λόγους τἀδιαπλασόπουλα ἀδιαφοροῦν πρὸς αὐτοὺς τοὺς Διαγωνισμοὺς ποὺ προκηρύσσονται μὲ Μυρές Ἀγγελίες. Πρῶτο εἶναι ἡ μονοτονία τῶν θεμάτων (κάρτες, γραμματόσημα, Μ. Μυστικά, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.) Δεύτερο, ἡ μακρὰ συγγραφὴ προθεσμία ποὺ κάνει ν' ἀδημονοῦν οἱ συμμετέχοντας. Τρίτο, οἱ συχνὲς ἀκυρώσεις Διαγωνισμῶν ὅταν ἔχουν ληφθεῖ λίγες ἀπαντήσεις. Τέταρτο ἡ βραδύτης τῆς ἀποστολῆς τῶν βραβείων ποὺ κάποτε δὲν σελλόνται καὶ καθόλου.— Πολὺ σωστὰ ὅλ' αὐτὰ κι' ὅς τὰ ἔχουν ὅπ' ὄψει οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Ὁ περιορισμένος χῶρος, *Νάρκισσε*, μ' ἔκαμε νὰ κατεργήσω τὴν κριτικὴ ποὺ δημοσίευα ἄλλοτε γιὰ ὅλα τὰ δημοσιευμένα κομμάτια τῆς Σελίδας. Εἰδεμή, ἂν τὴν εἶχα ἀκόμα, θἄλεγα πολὺ μὲ ρωτήσῃς ὅτι ὁ «θρύλος τοῦ Δάσους» ἤταν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ποὺ δημοσιεύθηκαν ἐκεῖ. Θὰ μιλοῦσε ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ «Εὐτυχία-Δυστυχία» τοῦ *Ἐθνικοῦ Ὕμνου*, τέλειο παιδικὸ διηγηματάκι, τόσο καλογραμμένο ὅσο καὶ διδακτικό. Καὶ γι' ἄλλα μερικά. Μὰ ποῦ τόπος!

Ὁ Ἀνανίας, *Μικρομέγαλη*, καμάρωσε πολὺ γι' αὐτὸ ποὺ γράρετε, ὅτι τὸ «Χίλια Μύρια» τοσεῖναι σὰν καχρηλίτσες ποὺ σᾶς δίνει κάθε τόσο γιὰ νὰ μὴν κλαίτε, ὅταν ἀνάβλῃ τὴ Κυριακή;... Σ.ὸ ἑξῆς θὰ σημειώνω ὅτι οἱ γελλικὲς σου τὰ Ἀσκήσεις εἶναι πρωτότυπες. Τὸ Βραβεῖο τῶν Ἀσκήσεων τὸ δίνω μὲ κλῆρο ἀνάμεσα στοὺς ὑποψηφίους ποὺ ἔχουν λύσει τὰ ἐννέα δύσκολα, τὰ ὀκτὼ καὶ καθεξῆς, γιατί ἄλλοτε, ποὺ τὰ ἔδινα στοὺς ἔχοντας τὸ μεγαλύτερο ἀριθμὸ ὀρθῶν λύσεων, εἶχα πρατηρήσῃ ὅτι τὸ ἔπαιρναν οἱ ἴδιοι καὶ οἱ ἴδιοι, ποὺ ὑπερεροῦσαν πάντα κατὰ μιὰ ἢ δυὸ λύσεις;—πρᾶμα ἄδικο γιὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἐπίσης καλοὺς λύτες. Βλέπεις ὅτι κάθε τί, στὸ σύστημά μου, ἔχει τὸ λόγο του.

Εἶδες, *Κυρὰ Κυραλίτα*, ὅτι παρέσεψα τὴν προθεσμία τοῦ Πενταθλου, ἀκριβῶς; γιατὶ ἤλαβε ὅπ' ὄψει μου καὶ κάτὴ τὴν καθυστέρησή σου; Ἀλλὰ ὁ Φιλδωνας κι' ἐν γένει ἀπ' ὅλο τὸ φυλλάδιό σου. Λίγες σελίδες μὰ πολλὰ διδάγματα. Ἐνῶ ἄλλα περιοδικὰ ἔχουν πιὸ πολλὲς σελίδες, μὰ δὲν διδάσκουν τίποτα... Τί κρίτο, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτά, καυέν' ἄλλο περιοδικὸ γιὰ παιδιὰ δὲν μπαίνει στὸ σπίτι μας». Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ· ταιράδια ἐσεῖλα.

Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, *Μελαγχολικέ*. Κι' ὁ κ. Ψιλίδων αὐχαριστήθηκε μ' αὐτὰ ποὺ γράρεις γιὰ τὴ «Νέα Ἑστία», αὐτὴ τὴ «μεγάλη διάπλαση» ὅπως τὴ λές, «τὸ πραγματικὰ φιλολογικὸ περιοδικὸ ποὺ ἤταν ἀπαρατήτητο στὴν Ἑλλάδα». Ὅσο γιὰ τὸ διαγωνισμό σου, εὐχαριστῶ λέω στὰ παιδιὰ νὰ τὸν δοσπεριλάβουν, γιατί εἶσαι ἕνα παλιὸ καὶ καλὸ διαπλασόπουλο, ἀλλὰ δὲν σοῦ ἐγγυῶμαι κι' ὅτι θὰ τὸ κάμουν, γιατί ξέρω πῶς δὲν πρακτοπραπηρίζονται τώρα-τώρα αὐ·οἱ οἱ ἰδιωτικοὶ διαγωνισμοί.

Καὶ νά, ἡ *Ροζίτα* μοῦ ἐξηγεῖ γιὰ ποιούς λόγους τἀδιαπλασόπουλα ἀδιαφοροῦν πρὸς αὐτοὺς τοὺς Διαγωνισμοὺς ποὺ προκηρύσσονται μὲ Μυρές Ἀγγελίες. Πρῶτο εἶναι ἡ μονοτονία τῶν θεμάτων (κάρτες, γραμματόσημα, Μ. Μυστικά, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια.) Δεύτερο, ἡ μακρὰ συγγραφὴ προθεσμία ποὺ κάνει ν' ἀδημονοῦν οἱ συμμετέχοντας. Τρίτο, οἱ συχνὲς ἀκυρώσεις Διαγωνισμῶν ὅταν ἔχουν ληφθεῖ λίγες ἀπαντήσεις. Τέταρτο ἡ βραδύτης τῆς ἀποστολῆς τῶν βραβείων ποὺ κάποτε δὲν σελλόνται καὶ καθόλου.— Πολὺ σωστὰ ὅλ' αὐτὰ κι' ὅς τὰ ἔχουν ὅπ' ὄψει οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Ὁ περιορισμένος χῶρος, *Νάρκισσε*, μ' ἔκαμε νὰ κατεργήσω τὴν κριτικὴ ποὺ δημοσίευα ἄλλοτε γιὰ ὅλα τὰ δημοσιευμένα κομμάτια τῆς Σελίδας. Εἰδεμή, ἂν τὴν εἶχα ἀκόμα, θἄλεγα πολὺ μὲ ρωτήσῃς ὅτι ὁ «θρύλος τοῦ Δάσους» ἤταν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ποὺ δημοσιεύθηκαν ἐκεῖ. Θὰ μιλοῦσε ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ «Εὐτυχία-Δυστυχία» τοῦ *Ἐθνικοῦ Ὕμνου*, τέλειο παιδικὸ διηγηματάκι, τόσο καλογραμμένο ὅσο καὶ διδακτικό. Καὶ γι' ἄλλα μερικά. Μὰ ποῦ τόπος!

Ὁ Ἀνανίας, *Μικρομέγαλη*, καμάρωσε πολὺ γι' αὐτὸ ποὺ γράρετε, ὅτι τὸ «Χίλια Μύρια» τοσεῖναι σὰν καχρηλίτσες ποὺ σᾶς δίνει κάθε τόσο γιὰ νὰ μὴν κλαίτε, ὅταν ἀνάβλῃ τὴ Κυριακή;... Σ.ὸ ἑξῆς θὰ σημειώνω ὅτι οἱ γελλικὲς σου τὰ Ἀσκήσεις εἶναι πρωτότυπες. Τὸ Βραβεῖο τῶν Ἀσκήσεων τὸ δίνω μὲ κλῆρο ἀνάμεσα στοὺς ὑποψηφίους ποὺ ἔχουν λύσει τὰ ἐννέα δύσκολα, τὰ ὀκτὼ καὶ καθεξῆς, γιατί ἄλλοτε, ποὺ τὰ ἔδινα στοὺς ἔχοντας τὸ μεγαλύτερο ἀριθμὸ ὀρθῶν λύσεων, εἶχα πρατηρήσῃ ὅτι τὸ ἔπαιρναν οἱ ἴδιοι καὶ οἱ ἴδιοι, ποὺ ὑπερεροῦσαν πάντα κατὰ μιὰ ἢ δυὸ λύσεις;—πρᾶμα ἄδικο γιὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἐπίσης καλοὺς λύτες. Βλέπεις ὅτι κάθε τί, στὸ σύστημά μου, ἔχει τὸ λόγο του.

Εἶδες, *Κυρὰ Κυραλίτα*, ὅτι παρέσεψα τὴν προθεσμία τοῦ Πενταθλου, ἀκριβῶς; γιατὶ ἤλαβε ὅπ' ὄψει μου καὶ κάτὴ τὴν καθυστέρησή σου; Ἀλλὰ ὁ Φιλδωνας κι' ἐν γένει ἀπ' ὅλο τὸ φυλλάδιό σου. Λίγες σελίδες μὰ πολλὰ διδάγματα. Ἐνῶ ἄλλα περιοδικὰ ἔχουν πιὸ πολλὲς σελίδες, μὰ δὲν διδάσκουν τίποτα... Τί κρίτο, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτά, καυέν' ἄλλο περιοδικὸ γιὰ παιδιὰ δὲν μπαίνει στὸ σπίτι μας». Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ· ταιράδια ἐσεῖλα.

Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, *Μελαγχολικέ*. Κι' ὁ κ. Ψιλίδων αὐχαριστήθηκε μ' αὐτὰ ποὺ γράρεις γιὰ τὴ «Νέα Ἑστία», αὐτὴ τὴ «μεγάλη διάπλαση» ὅπως τὴ λές, «τὸ πραγματ

στῶ γιά τάλλα· ὅσο γιά τήν ἀπάντησή σου στό Διαγωνισμό Τυπογραφιῶν Λαθῶν, δέν εἶναι ἀνάγκη νά στείλῃς ἄλλη· ἂν ἔλειπαν, θἄταν κακό· ἀλλ' ἀφοῦ πλεονάζουν, δέν πειράζει.) *Θαλασσινήν* ('Αγγελίκ δέν ὑπῆρχε μέσα· σέ παρακαλῶ, μή μοῦ ξαναγράψῃς μέ μολύβι, θέν βλέπω νά διαβάζω τόσο ξέθωρα γράμματα·) *Λύγερινόν* (σκοπίμως ὁ κ. Στεινάκουλος θά παρέλειψε ἀπό τό Αἴνιγμα τοῦ Ραγκαβῆ αὐτόν τόν ἀέρα· γιατί ξέρει πῶς; τέτοια λόγια δέν δημοσιεύω στό περιοδικό μου ποῦ εἶναι γιά παιδιά·) *Β. Γ. Μπέτσαν* (δέν «βαρέθηκα» καθόλου νά διαβάσω τό γράμμα σου, ποῦ μοῦ προξένησε μεγάλη εὐχαρίστηση·) *Καλαμιάν* (εὐχαριστῶ πολύ γιά τό ξεσπίθωμα·) *Άδουραν* (καί σέ ἐσᾶς ἐπίσης· ἔτσι παιδιά μου, νά ἐκσυνθίζεστε·) *Άρην Μακρῆν* (μά ἐκεῖνα εἶναι περιοδικά γιά μεγάλους· καταχρηστικῶς τά παίρνουν καί παιδιά· ἐστειλα πρός ἐπανόρθωση τοῦ λάθους· γιά τό ζήτημα ποῦ μέ ρωτᾶς, δέν μπορῶ νά σοῦ ἀπαντήσω μέ λίγα λόγια καί δέν ἔχω τόπο γιά πολλά·) *Χρυσαγγήν τῆς Λέσβου* (μετά χαρᾶς σοῦ ἀνέκρινα φευδώνυμο γιά νά μοῦ γράψῃς· νά μή στέλνῃς χαρτόσημο, ἀλλά γραμματόσημο·) *Μπρέμ* (εὐχαριστῶ πολύ γιά τό ξεσκέπωμα· ἔλαβα καί τή Δέσπω τῆς Σκουντσᾶς·) *Ἀτρόμητην Φοβηταίραν* (ἔστειλα μόνο τό «Ὑπέρ Πατρίδος» κι' ἔχω στή διάθεσή σου ἀρ. 18, γιατί τό «Βιβλίον Συμπερ.» ἐξηντλήθη·) *Ἐλπίδαν* (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ· κάνουν πολύ καλά οἱ γαμπροί· σου ποῦ δέν σέ ἀφίγουν νά διαβάζῃς τίποτ' ἄλλο ἀπό διαπλοῦτοι·) *Ἀγριεμένον Ὠκεανόν* (τά ἔλαβα, ἡσύχασα καί μήν ἀργήσῃς· νά μοῦ ξαναγράψῃς·) *Σπίθαν* (εἶσαι σαχωρεμένη· γράφε μου·) *Σκερτσόζεκην Μικρούλαν* (νά σέ ἰδῶ λοιπόν, τώρα ποῦ ἄνοιξε τό σχολεῖο· μπορεῖς νά μοῦ στείλῃς τό ἓν· ἀπό τά δυό γιά τή Χαλίδα·) *Πέρσον Ριονσαί* (δέν ξέρω τή νέα της διεύθυνση·) *Σγουρόμαλλην* (εἶδες ὅτι «δέν σᾶς ἀργήθηκα αὐτή τή χαρᾶ»·) *Λάφι τῆς Ἀρτέμιδος* (ἔλαβα 2 δραχμές κι' ἔχω στή διάθεσή σου ὑπόλοιπο δρ. 20·) *Τελεσίλλαν* (ὁ Κ. Φ. δέν εἶναι·) *Μαγεμένο Βασιλόπουλο* (εὐχαριστῶ πολύ· ἀπόδειξη τῆς Κ. Ρ. σοῦ ἔστειλα·) *Ἀντ. Μπεγλέλην* (ἔλαβα·) *Ἀνθούλαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Πάνθειαν Ἀβραδάτου* (ἔλαβα, θά διαλέξω·) *Μιχαήλ Βλάχον* (μπορεῖς νά φράσῃς τά φύλλα πρός 3 δρ. τό ἕνα·) *Ἄγνωστην* (ἔλαβα·) *Ἄρταμιν* (ἔστειλα 9 τετρ. πρός ἐξώφλησιν λ)σμοῦ·) *Λιλάντιαν. Φοιτητήν*, *Ἀβροπούπουλην*, *Γεώργ. Χαλκιόπουλον*, *Τζάκ*, κτλ. κτλ.

Νεράϊδαν τοῦ Βοσπόρου, *Μαραμένην Γαζέλαν*, *Βασιλέα τῶν Δασῶν*, *Καστανήν Νεράϊδαν*, *Ἀνθούλαν*, *Ἐγώ εἰμ'* *Ἐγώ*, *Σεφομάχον* (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσους ἐπιστολάς ἔλαβα μεταξύ 2 Ὀκτωβρίου θἀπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 24ου Διαγωνισμοῦ.
21 λύσεις δεκταί μέχρι 6 Δεκεμβρίου.

662. Δεξιγριφος

Τό πρῶτο μου φωνῆεν
Μέ τάλλο μου μπορεῖτε
Στό σπίτι ν' ἀνεβῆτε·
Ἀλλά χωρίς τό τρίτον
Θἄταν πολύ σκοτάδι...
Καί τ' ὅλο τιμωρεῖται
Σκληρά κάτω στόν Ἅδη.
Ἀριμπιτος Γελωτοποιός

663. Στοιχειόγριφος

'Απ' τῆς Θεσσαλίας πάλη
Δύο γράμματ' ἂν παρώσῃς,
Ἄθυτο, θά γελάσουμε ὅλοι
Μ' αὐτό ποῦ θά μᾶς σκαρώσῃς.
Ἀκαδημαϊκός Πωλίτης

664. Στοιχειοτονόγριφος

Σέ κοπάδι ἀπό γίδες
Ἕνα γράμμα μέσ' ἂν πέσῃ
Καί τόν τόνο μεταθέσῃ,
Ἄλλο πάλι θαῦμα εἶδες:
Βασιλιᾶ ἀρχαῖο νά κάνῃ
Ποιά ἐπανίγη ἀπό μιά πλάνη...
Μιλτομεράλη

665. Μεταγραμματισμός

Βάλε Ἄλφα ἀντί τοῦ Κᾶ
Κι' ἀπό νῆσο, ξαφνικά,
Ξακουσμένη σάν καμμιάν ἄλλη,
Μιά βασίλισσα προβάλλει.
Ἐλευθέριος Ρουσσάκης

666. Τετράγωνον

* * * * * * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * * * * * *

"Ανω, ἔνδοξος πόλις· κάτω, μεγάλη Εὐρωπαϊκή Δύναμις· δεξιά νῆσος τοῦ Αἰγαίου, καί ἀριστερά ἄλλη.
Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

667-671. Φωνηεντόγριφος

Ἀπ' ἑνός καί τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, διαπέντε ἐπαναλαμβανομένου μεταξύ τῶν κάτωθι συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἑκάστων σορόν δύναται νά μεταβληθῇ, νά σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

ΣΤΤΑ, ΚΑΤΡ, ΝΠΣΡ, ΡΚΝ, ΘΚ
Περιπλοκάς

672. Μαγική Εἰκών ἄνευ εἰκόνος

Σήμαν, Λιάρη μου, καί πέ
Πῶς ὁ γρῆφος θά λυθῇ; ἄμου
Μή μέ λίγην, ἀδελφέ μου,
Ἀπό κείνη κυβεῖας πεῖ.
Μίμης Πρωΐμος

673. Μεσοστιχίς

Τά μεσαῖα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὅλαι ἀπό πέντε γράμματα, ἀποτελοῦν χρήσιμον ζῶον:

1, 'Αρχαία ὀνομασία πόλις· 2, Κάτοικος κράτους τῆς Ἀσίας· 3, Τόπος ἀνθηρός· 4, Μέρος τοῦ λόγου· 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Ρασπουτίν

674. Φωνηεντόλιπον

Φ Σ - τ - μ - τ - ν - χ
Μικρός Ἀθηναῖος

675. Γρῖφος

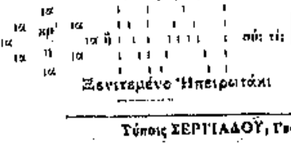

Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι

Διά τούς Γαλλομαθεῖς

676. Mots en Carré

* * * : Dieu des bois.
* * * : Animal domestique.
* * * : Partie du temple.
Verticalement les mêmes.
Ἀφροδίτη Καρίνη

677. Sans Voyelles

Is - grs - ssos - mngnt - Is - pttts.
Κόκκινος Διάβολος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 30

454. Κανάριον (Κανά-Ριον.)— 455. Κάπαρις (Κάππα - ρίς.) — 456. Βουκεφάλας (βοῦ, κε, φά, λά - ς) — 457. Λύκος - αἰλούρος - σκύλος. — 458.

Ε Ι Α Ο Ι 459. Σκλῆς Συνεργασίας Συνδρομητῶν.—460-461. Διά τοῦ ΑΡ: *ἀδρός, δράκων, Ἔδρα, νέδρος, δρόμος.* — 465. ΑΘΗΝΑ ("Ανοιξις, Θάνατος, Ἡλίθιος, Νοῦφρός, "Αγονος.)— 466. Τό ἐμά σά καί τά σά ἐμά.—467. Φίλει παιδείαν, ἀλήθειαν, οἰκονομίαν, εὐσέβειαν. 468. S O N 469. In vie est la O U I conscience lancée à N I I, travers la matière.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
Ἀπό τούς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τό ταχυδρομικόν τοῦ Ἐσωτερικοῦ καί ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (μέ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (10 καί 12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γ. Ξενοπούλου (μέ 24 εἰκόνας) δρ. 20. (5,50 καί 7,50).

Ἀπό τήν παιδικήν ζωήν (Μικρά διηγήματα) καί **Οἱ δύο λαῦτοροι** (Μονόπρακτος Κωμῳδία) ὑπό Γιάννη Χιδιρόγλου, δρ. 5 (1 καί 2).

Ἡ Ἐπιτυχία εἰς τήν ζωήν, ὑπό Ἀγγέλου Κασιγόνη. δρ. 8. (1 καί 2).

Τό Θύμα τοῦ Φθόνου, (μέ 20 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καί 9).

Μιά φορά κι' ἕναν καιρό, Δημοτικά Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογή Γεωργίας Τσαρούχη. Ἄδετο δρ. 40. Δεμένο δρ. 45. (6,50 καί 11,50).

Παιδικόν Θέατρον, Γ. Ξενοπούλου, διά Ἑπτάς Σχολεῖον καί Οἰκογενεῖας. Α' Τόμος δρ. 17. (5,50 καί 7,50). Β' Τόμος δρ. 17. (5,50 καί 7,50).

Παιδικόν Πνεῦμα, (Τομίδιον, Β' καί Γ') δρ. 5. (1 καί 2).

Ὁ Πυρετοπόλης, (μέ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καί 9,50).

Ὁ Πυρετοκόλης, (μέ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καί 9,50).

Ὑπέρ Πατρίδος, (μέ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καί 9,50).

Ὁ Φόβος, ἔμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καί 5,50).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 10 τό πολύ λέξεις μέ καλά στοιχεῖα δρ. 6 (τό ἐλάχιστον τίμημα.. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μέ παχεῖα δέ στοιχεῖα λεπτά 70 καί μέ κεφαλαῖα δρ. 1.
Ὁ χωριστός στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμή εἶναι ἀπαραίτητη

(ΚΙΓ' — 751)

Γαλαξίας, Τσουκνίδα, Μιμόζα, Ποιό-Ποιό, Μπούμ, Κυρά-Κυριάνα, "Ηθη, Μακντόφ, Ἠλιοστάλαχτη, Κολοκυθόσπορος καί Διπλαδιάσπουλα, νά περιμένω Μ. Μυστικά· Δίας· (ΚΙΓ - 547).
Ἔξυπνη Γατούλα

(ΚΙΓ — 752)

Ἕως πότε θά περιμένω τετραδάκια σας· Ἐγώ, Ταυρομάχη, Ντόσεμ, Πριγκίπισσα Ρεβεκάκι, Τρελλή Λόλα, Κάρμεν Σύλβα, Ἔρμινα, Περιπλοκος, Γαζία, στεῖλε παρακαλῶ Δ)σόν σου.
ΑΚΡΙΤΑΣ

(ΚΙΓ — 753)

Δ ΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΕ, πρώτη φορά προκηρύσσομε Διαγωνισμόν καρτῶν ἡθοποιῶν ἀρχάρων, προθεσμία δίμηνος, ἀμοιβή τό ἀργύρεον μετάλλιον τῆς Ἑταιρείας μας. Κάθε 7 ἐμφανίσιμοι θά μᾶς περιμένουν ἀπαστράπτοι ἀπ' ὅλους, Θεατέρους ἀπό Νεράϊδες καί Συλλόγους. Δ)σις· (ΚΙΓ—706).
Μελαχροινή Νεράϊδα
Κατακνή Νεράϊδα

(ΚΙΓ — 754)

Ἡ μία ἀπ' τήν ἄλλη καί χαμπιτά τά διπλασιάσαμε. Συμπληρώνοντας τή συλλογή μου θἄθελα νά μοῦ στείλῃ τά ἐκλεκτά τετραδάκια τῶν: Κόρης τῶν Ἀθηνῶν, Νάρκισσου, Ντάριαν, Ἱσπανόπουλο, Ἀκαδημαϊκοῦ Πωλίτου, Κυρά-Κυριαλίνας, Φοιτητή, Κουτορνιθιοῦ, Ἐλευθερου Πουλιοῦ, Ἀέλιας, Λιλάντας, Θἄχαμε τήν καλωσύνη νά στεῖλουν μέσον Διπλάσεως. Ἀμαρυλίς, Πεδίλιος, εὐχαριστῶ, Ἔστελλα.
Τρελλό Φοιτητάκι

(ΚΙΓ — 755)

Ἡ ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΣ ἀλλάζει τετραδάκια. (ΚΙΓ —112). Διάνα=Μάρω, Ἀγρίπελη=Ματσούκα, Λάγνη=Ντολοπούλου, Σπίθα=Ζουλάμπουλου, Πάνη=Χαράτσης, Ἠλιοτάλαχτη=Θεοδοσίου.

(ΚΙΓ — 756)

Δ ΤΑΡ: Ποιός εἶμαι; ἀνταλλάσσομαι Μ. Μυστικά μέ Ἡρωτόπαιη Ἐπαλήθη Γράφω σύντομα. Δήμητρ. Θέρειαν (διά Ἄνδρα) Χηματαιτόρων, Ἀθῆναι.

(ΚΙΓ — 757

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Ἡ δ' ἄλλως σήμερον ἀπαραίτητος γαλλική γλῶσσα διδάσκεται ἀρτίως, εὐφθήνως καί αἰσιοπρεπῶς. Πιπίνου 5-β (Στάσις Ἀγγελοπούλου). Συνιστῶνται θερμῶς καί παρ' ἡμῶν εἰς τούς νεοαφικνουμένους φοιτητάς καί σπουδαστάς.

(ΚΙΓ — 758

Ἐστειλα σ' ὅλα τά Διαπλασόπουλα πού μοῦ ζητήσαν τετραδάκια καί σέ μερικά χωρίς νά μοῦ ζητήσουν. Ἔτσι ἡ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ κι' ἡ ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΗ ἄδικα μοῦ παρακονέθηκαν γιά... περιφάνεια (Θεός φυλάξοι.— ΝΤΟΡΙΑΝ

(ΚΙΓ — 759)

Ἐλείπει ἑπαρκῶν ἀπαντήσεων εἰς τόν διαγωνισμόν μου ἐμφανίσιμον μόνον τόν **Πούλια.**
Ἀνθούλα

(ΚΙΓ — 760)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μέ ὅλους καί ὅλες. Δ)σις! Αὐτό Λιμπαμπάδοι ὅπως Ἀφηνιασμένον Ἀλογάκι, Ταχυδρ. Κιθαίρων 116, Λεπτοκάρυα Κόρου.
Ἀφηνιασμένο Ἀλογάκι

(ΚΙΓ — 761)

Ἡ Ὀνειροπλέχτρα ἀπ' ὅλους ἐς περιμένει τετραδάκια, Ἀνεμώνη, Τζούλια, Νιόβη, Μιμόζα, Ἰασπιόλα, Αἰγόβλητα, Μικροπεράλη, Θἄχα κι' ἀπό σᾶς Δ)σις· (ΚΙΓ — 512).

(ΚΙΓ — 762)

Χρυσάνθεμον, Ἀγαράπελη, πῶς πάει ἡ συνταγή Β. Γ., ἐφαρμόζεται;
Πηλιορειτικο Κεράσι

(ΚΙΓ — 763)

ΖΟΖΕΦΙΝΑ, ἐξακολουθῶν νά σοῦ δρέπουν τά **Πέπο**νια, ἡ ποιητική σου καί διεφόρα; Καί σύ, Θάλασσα ἐρεθίζεις τόν φάουστ δίνοντας μεγάλη προσοχή στό Μαριστοφελῆ (Κ.Κ.Ι.) ἡ κατά δν καί διειλόθη;
Ἀρλεκίνος

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Τό φύλλον δραχ. 2 καί διά τό Ἐξωτερικόν 2 1/2 πέννες
Καί τά ἑκατόν δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείας παρασχόν εἰς τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καί ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὠφελιμώτατον εἰς τούς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμάς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καί ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καί Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τήν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαί ἀρχίζουν τήν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδός Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρά τό Παρθέναιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 13 Ὀκτωβρίου 1928* *Ἔτος 50όν.—Ἀριθ. 46*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπό Vrignault καί Valdor

— Συνέχεια ἀπό τό προηγούμενο —

— Μά τί ἔχεις, παιδί μου; ρώτησε ἐπιτέλους, ξαφνισμένος ἀπό τήν τόση σιωπή.

— Τίποτε, τίποτε, μυλόρδε! εἶπε ἡ Νταίζη, σά νά ξαναρχόταν στόν ἑαυτό της... Ἔτσι μοῦ φάνηκε, σά νά τό εἶχα ἰδεῖ αὐτό τό πραγματάκι καί κάποτε ἄλλοτε, ἀπό καιρό... ἀλλά ποῦ; Δέν μπορῶ πιά νά θυμηθῶ.

Ψαφνικά τά μαγουλά της κοκκίνησαν.

— Ἀνοίγει αὐτό τό μενταλλιόνι, μυλόρδε; ρώτησε μέ ἀληθινή ἀγωνία.

— Ναί!.. ἀποκρίθηκε ὁ Ἔρλιγκτον πού ἄρχισε νά αἰσθάνεται κι' αὐτός μιάν ἀνεξήγητη ταραχή.

Πῆγε νά πάρει τό κόσμημα γιά νά τῆς δείξει πῶς ἄνοιγε. Μά ἐκείνη τό κράτησε μ' ἕνα ἄθελο καί, βίαιο κίνημα, καί τό βλέμμα της ἔμεινε ἀφηρημένο σά νά ζητοῦσε νά λύσει ἕνα δύσκολο πρόβλημα.

Τέλος, μιά γαλήνη ξαναἤρθε στό πρόσωπό της, ἕνας βαθύς στεναγμός τῆς ξέφυγε ἀπ' τό στῆθος καί ὑψώνοντας τό δάχτυλο σάν παιδάκι πού ξαναλέει τό μάθημά του, εἶπε σιγά σιγά:

«Μετράμε τέσσερα μαργαριτάρια ἀριστερά... ἀρχίζουμε ἀπό πάνω... πατᾶμε τό τέταρτο... ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα!... Νά τος ὁ παπάκης μου!..»

Ψαφνικά τό μενταλλιόνι ἄνοιξε μέ τήν μικρή πίεση τοῦ δάχτυλου καί φάνηκε τό πορτραῖτο τοῦ λόρδου Ἔρλιγκτον.

— Ἡ κόρη μου! φώναξε ὁ λόρδος.

Ἡ Νταίζη σήκωσε τό κεφάλι, τά μάτια της κοίταξαν πότε τό πορτραῖτο καί πότε τόν φυλακισμένο. Τέλος, ἕνα φῶς ἐχύθηκε στό μυαλό της, κατάλαβε μονομιᾶς τά πάντα κι' ἔπεσε στήν ἀνοιχτή ἀγκαλιά του.

— Ἡ κόρη μου! Τό παιδί μου! Ἡ Νταίζη μου! ἔλεγε ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον, πνιγμένος ἀπό τή συγκίνηση καί σφίγγοντας τήν κόρη του στό στῆθος του. Ἄ, δέ μέ γέλασε τό προαίσθημά μου!

— Πατέρα μου! Πατερούλη μου! ἔλεγε κλαίγοντας ἀπό τή χαρά της ἡ Νταίζη. Τώρα τά θυμᾶμαι ὅλα. Τό μενταλλιόνι τό φοροῦσε ἡ ὡραία λαίδη. Μέ κρατοῦσε στά γόνατά της καί κάθε βράδυ μοῦ δείχνε τήν εἰκόνα καί μοῦλεγε: «Ἰές καληνύχτα στόν παπάκη!..» Κι'

«Δέν ἐχόρταινε νά τήν κοιτάζῃ...» (Σελ. 370, στ. α').

— Τί λές, παιδί μου: φώναξε ὁ λόρδος. Ἤρθε καγεῖς καί σέ πῆρε; Πότε; Πῶς;

— Μιά νύχτα, σταθῆτε νά τά θυμηθῶ... Μιά νύχτα εἶχε πιάσει φωτιά, τό σπίτι, ἡ κάμαρά μου καιγόταν... Ἤρθ' ἕνας ἄνθρωπος καί μέ πῆρε ἀπό τό κρεβάτι μου... μέ πῆγε... μά δέ θυμοῦμαι πιά τίποτα. Ἴσως κοιμήθηκα ὕστερα καί δέν εἶδα. Ὅταν ξύπνησα, βρισκόμουν στά γόνατα τῆς μίστρες Γουίλ.

Καί τώρα, βρῆκα τόν πατέρα μου, τόν πατερούλη μου... Ἀλήθεια, δέν εἶστε ὁ πατέρας μου; ρώτησε μέ κάποια ἀνησυχία, βλέποντας τό λόρδο νά τήν ἀκούει ἀχόρταγα.

— Καί βέβαια εἶμαι ὁ πατέρας σου! Ναί, ἀγάπη μου. Ὅλα μοῦ λένε ὅτι σύ εἶσαι ἡ Νταίζη μου.

Τή στιγμή αὐτή μπῆκε μέσα ἡ μίστρες Γουίλ, πού εἶχε ἀνησυχήσει γιατί ἡ Νταίζη ἀργοῦσε τόσην ὥρα.

Ἡ κόρη ἔτρεξε κι' ἔπεσε στήν ἀγκαλιά της:

— Μητέρα! βρῆκα τόν πατέρα μου! Εἶναι ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον!

Λίγο ἔλειψε νά λιποθυμήσει ἡ μίστρες Γουίλ.

— Τόν πατέρα σου; Μά εἶναι δυνατό; Μυλόρδε, ἡ κόρη μου ἴσως λέει ἀνοησίες...

— Εἶναι ἀλήθεια, κυρία! ἀποκρίθηκε ὁ κόντες. Τό κορίτσι αὐτό εἶναι ἡ κόρη μου, ἡ Νταίζη μου, πού τή θαρροῦσα πεθαμένη.

— Νταίζη! Νταίζη! ἔκαμε ἡ μίστρες Γουίλ τρέμοντας ἀπό τή συγκίνηση. Ὥστε αὐτό εἶναι τό ἀληθινό ὄνομα τῆς Βιολέτας;

Καί τά δάκρυά της ἄρχισαν νά τρέχουν ποτάμι.

Ὅσο κι' ἄν ἦταν εὐτυχισμένη, ποῦ ἔβλεπε νά φωτίζεται τό μυστήριο τῆς καταγωγῆς τῆς Νταίζης, δέν μποροῦσε νά πνίξει κάποια θλίψη, ὅταν συλλογιζόταν ὅτι τό παιδί αὐτό, πού τόχε ἀγαπήσει μ' ὅλη της τήν καρδιά, δέν τῆς

ανῆκε πιὰ τώρα ὅπως πρῶτα. Μὰ εὐθὺς ἔδωσε τὴν ἐγωϊστικὴ αὐτὴ σκέψη καὶ ἔκανε ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις στὸ φυλακισμένο γιὰ τὴν Νταΐζη.

Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον τῆς διηγήθηκε τὸ οἰκογενειακό του δράμα, καθὼς τοῦ τὸ εἶχε διηγηθεῖ ὁ Πέρσυ, κι' εἶδαν ὅτι συμφωνοῦσε μὲ τὶς ἀναμνήσεις τῆς Νταΐζης καὶ μὲ τὶς περιστάσεις ποὺ εἶχε βρεθεῖ. Δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία. Ἡ Βιολέττα ἦταν ἡ Νταΐζη, ἡ κόρη τοῦ φυλακισμένου.

Ἐκεῖνος δὲ χάρταινε νὰ τὴν κοιτάζει. Τῆς χάϊδευε τὰ χρυσὰ μαλλιά, ὅπως ὅταν ἦταν μικρούλα, τῆς ἔπιανε τὰ λεπτὰ χέρια, τὴ φιλοῦσε ... Ξαφνικὰ ὅμως τὸ χέρι του ἔπεσε καὶ ἀκούστηκ' ἕνας στεναγμός.

— Φτωχό μου κορίτσι! εἶπε θλιβερά. Τί σκληρό, νὰ σὲ βρῶ καὶ νὰ σὲ ξαναϊδῶ μέσα σὲ τέτοια περίσταση! Ὡς νὰ σοῦ δώσω ὄνομα, τίτλο, πλοῦτο, εὐτυχία; Τώρα δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας κατάδικος κι' οἱ ἐχθροί μου ἔχουν τὴ δύναμη νὰ μὲ θανατώσουν.

—Ὤ, πατέρα μου, μὴν τὸ λὲς αὐτό! φώναξε ἡ Νταΐζη.

— Μὴν τὸ λέτε αὐτό, μυλόρδε, εἶπε κι' ἡ μίστρες Γουΐλ. Ὁ Θεὸς δὲ θὰ θελήσῃ νὰ χάσει ἡ Βιολέττα τὸν πατέρα της, τώρα ποὺ τὸν ξαναβρῆκε. Ὅλα θὰ διορθωθοῦν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ· θὰ τὸ ἰδῆτε.

Πέρασαν κάμποσες μέρες γεμάτες εὐτυχία. Ὁ πατέρας κι' ἡ κόρη λησμόνησαν μέσα στὴ χαρά τους τὴν ἀπειλὴ τῆς Μοίρας, καὶ ποτὲ οἱ θλιβερὲς φυλακὲς τοῦ Πύργου δὲν εἶχαν γνωρίσει τόση ἀγαλλίαση καὶ τόσες ἐλπίδες.

Ὅταν ὅμως ἡ Τζέννη διηγήθηκε στὸ Θωμᾶ τὸ μεγάλο γεγονός, ἐκεῖνος κούνησε τὸ κεφάλι θλιβερά. Ἡ μεγάλη του πεῖρα τοῦλεγε ὅτι ἡ εὐτυχία αὐτὴ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ κρατήσει καὶ πολύ.

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Τὴν ἄλλη ἑβδομάδα φώναξαν τὸ φυλακισμένο στὴν ἀνάκριση καὶ σὲ λίγες μέρες ἄρχισε ἡ δίκη του. Ἔγινε βιαστικά, ὅπως γινόνταν ὅλες οἱ δίκες τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κι' ἡ ἀπόφαση βγῆκε ἀμείλικτη: ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον καταδικάσθηκε σὲ θάνατο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.
Ὧρες ἀγωνίας

Πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ μὴν καταριέται ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον τὴ μοίρα, ποὺ εἶχε βάλει τὴ Νταΐζη στὸ δρόμο του; Τὸ κορίτσι ζοῦσε εὐτυχισμένο, ὅσον καιρὸ δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τὴν καταγωγή του. ἐνῶ τώρα ἔμελλε νὰ κλαίει πικρὰ τὸν πατέρα, ποὺ ἔχανε ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει.

Ὅσο γι' αὐτόν, δεχόταν μὲ γενναιότητα τὸ χτύπημα, αἰσθανόταν ὅμως ὅτι μπροστὰ στὰ δάκρυα τῆς κόρης του θἄχανε ὅλο του τὸ θάρρος. Γι' αὐτό, ὅταν ἡ μίστρες Γουΐλ τοῦ πῆγε τὸ φαγητό, τὴν παρακάλεσε νὰ μὴν πεῖ τίποτα στὴ Νταΐζη γιὰ τὴν ἀπόφαση καὶ νὰ βρεῖ τρόπο νὰ τὴ διώξει ἀπὸ τὸν Πύργο.

Ἀργότερα θὰ τῆς ἔλεγε ὅτι τὸν μετέφεραν σ' ἄλλη φυλακή, ὅτι τὸν ἐξόρισαν ...

Ἡ Τζέννη καταλάβαινε πολὺ καλὰ τὸν πόνο τοῦ πατέρα, ἀλλὰ δὲ συμφώνησε μὲ τὸ σχέδιό του. Ἤξερε ὅτι ἡ Νταΐζη ἔκρυβε μέσα στὸ λεπτὸ σῶμα της σπάνια ψυχικὴ δύναμη. Τὴν ἀλήθεια θὰ τὴ μάθαινε ἀργὰ ἢ γρήγορα, καὶ ἡ μόνη παραγγελιὰ στὴ δοκιμασία αὐτὴ θὰ ἦταν ὅτι ἔμεινε κοντὰ στὸν πατέρα της ὡς τὴν τελευταία του στιγμή, ὅτι τὸν παρηγόρησε καὶ προσευχήθηκε γι' αὐτόν.

—Ἴσως δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ τῆς τὸ κρύψουμε, πρόσθεσε. Μεθαύριο θὰ μᾶς παραπονεθεῖ γι' αὐτό. Κι' ἄλλως τε, ποιὸς ξέρουμε τί μπορεῖ νὰ τὴ φωτίσει ὁ Θεός;

Ὑπάρχουν χτυπήματα, ποὺ καμμιὰ καλοσύνη δὲ μπορεῖ νὰ γλυκάνει. Μ' ὅλες τὶς προφυλάξεις τῆς Τζέννης, τὸ κορίτσι κόντεψε νὰ πεθάνει, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀπόφαση. Ἡ καρδιά της πῆγε νὰ σταθεῖ, τὰ γόνατά της λύθηκαν κι' ἔπεσε ἀναίσθητη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς θετῆς μητέρας της.

Μὰ ὅταν συνῆλθε, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφαση. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν, σὰ νἄχε πυρετό.

— Μητέρα! εἶπε ἀποφασιστικά. Πρέπει νὰ τὸν σώσουμε!

— Καλό μου κορίτσι! ἔκαμε ἡ Τζέννη λυπημένα. Μακάρι νὰ μπορούσαμε! Ἀλλὰ τί μᾶς περνᾶ ἀπὸ τὸ χέρι;

—Ὡστόσο πρέπει νὰ δοκιμάσουμε! φώναξε ἡ Νταΐζη. Πῶς θὰ τὸν ἀφίσουμε ἐκεῖ δά, νὰ τὸν σκοτώσουν μπροστὰ στὰ μάτια μας, καὶ θὰ μείνουμε μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια; Ἔξω ἔχει φίλους! Οἱ βασιλικοὶ εἶναι πολλοί. Θ' ἀφίσουν νὰ χαθεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς ἀρχηγούς των;

—Ἀλοίμονο, παιδί μου! Ὅλοι ὅσοι μπήκαν δῶ μέσα εἶχαν ἰσχυροὺς φίλους ἔξω, εἶχαν κόμμα, εἶχαν χρήματα, κι' ὅμως ποιὸς ἀπ' αὐτοὺς ἐλύτωσε; Ἐδῶ ἐχάθηκε ἕνας βασιλιάς, καὶ θὰ γλύτωναν οἱ ἄλλοι; Καὶ μήπως ξέρουμε κανέναν; Ὅπου κι' ἂν μιλήσουμε γιὰ ἕναν κατάδικο, θὰ μᾶς γυρίσουν τὶς πλάτες. Ποιὸς μπαίνει σὲ τέτοιους μπελάδες;

Ἡ Νταΐζη ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της.

—Καὶ μεῖς, μητέρα, δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτα; ρώτησε σιγὰ-σιγά. Ἐγὼ ἔχω ἀκούσει, ὅτι πολλοὶ φεύγουν κρυφὰ ἀπ' τὶς φυλακές! Ἂς προσπαθήσουμε, μητέρα, ἂν δὲ θέλεις νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ λύπη.

—Ἐμεῖς!.. ἔκαμε μὲ θλίψη ἡ Τζέννη. Παιδί μου, δὲ βλέπεις αὐτοὺς τοὺς τοίχους τί ψηλοί ποὺ εἶναι, δὲ βλέπεις πόσοι φρουροὶ πᾶνε κι' ἔρχονται; Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ φύγει κρυφὰ ἕνας κατάδικος ἀπὸ δῶ μέσα;

— Πῶς ἔφυγαν ἄλλοι, μητέρα;.. Νὰ ἀλλάξει ρούχα, νὰ βγεῖ ἔξω, νὰ τὸν πάρουν στὴ βάρκα τους ὁ παππούς κι' ὁ Τζόε. Ξέρω πῶς ἔσωσαν ἄλλους καὶ τοὺς πῆγαν κρυφὰ στὴ Γαλλία... Μὴ λὲς ὄχι, μητέρα, πρέπει νὰ τὸν γλυτώσουμε!.. Ἂν βγεῖ στὴν ταράτσα ποὺ βλέπει στὸν Τάμεση, θὰ μποροῦσε νὰ κατεβεῖ μ' ἕνα μεγάλο σχοινί...

— Φυλᾶνε νύχτα μέρα οἱ σκοποί. Κανόνια εἶναι στημένα, ἕτοιμα νὰ ρίξουν.

Ἡ Νταΐζη ἔπεσε σὲ σκέψεις. Ἔβλεπε ὅτι ἡ Τζέννη εἶχε δίκιο. Ἡ φρούρηση τοῦ Πύργου ἦταν τρομερὴ κι' οἱ σκοποὶ εἶχαν διαταγὴ νὰ χτυποῦν ὁπωσονδήποτε ποὺ κυκλοφοροῦσε χωρὶς ἄδεια, μετὰ τὴν ὥρα ποὺ σήμαινε ἡ βραδυνὴ «ἀποχώρηση». Οἱ κατάδικοι τοῦ Πύργου ἦταν πρόσωπα μὲ τίτλους καὶ μὲ δύναμη· γι' αὐτὸ οἱ ἀρχὲς εἶχαν πάρει ὅλα τὰ μέτρα τους γιὰ νὰ ματαιώσουν κάθε ἀπόπειρά τους.

Κοίταξε τοὺς ψηλοὺς καὶ μαυρισμένους τοίχους, καὶ ποτὲ δὲν τῆς φάνηκαν τόσο θλιβεροὶ καὶ πένθιμοι, ποτὲ δὲν τῆς πλάκωσαν τόσο βαρειὰ τὴν καρδιά της. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε νοιώσει τόση ἀδυναμία κι' ἀπόγνωση μπροστά τους. Τώρα ἕνα ἀγαπημένο πρόσωπο ἦταν κλεισμένο ἐκεῖ μέσα καὶ τῆς φαινόταν ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀγκόλιθοι ἦταν σωριασμένοι ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν ἴδια.

Ἡ Τζέννη δὲν μποροῦσε νὰ βλέπει τὴ σιωπηλὴ αὐτὴ ἀπελπισία.

— Χρυσό μου κορίτσι, εἶπε, ἂν μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω, ἔστω καὶ μιὰ προσπάθεια χωρὶς ἐλπίδα, θὰ τὸ κάμω, σοῦ ὁρκίζομαι.

Ἡ Νταΐζη τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά.

— Ἄχ, ναί, μητέρα, σὲ παρακαλῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, κάμε κάτι τέ!.. Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ πρώτη μου ἰδέα εἶναι ἡ καλύτερη. Τὴ νύχτα δὲν ἐπιτρέπεται ἡ κυκλοφορία, ἀλλὰ τὴν ἡμέρα οἱ ἄνθρωποι πᾶνε κι' ἔρχονται ἐλεύθερα. Δὲ μποροῦμε νὰ τοῦ δώσουμε μιὰ στολὴ στρατιώτη; Ἡ ροῦχα γυναικεῖα; Ξέρω κι' ἐγώ;..

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΗΣΚΙΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙ

Ἤσκιος λέει σὲ πεταλούδι:
— Ποῦ, τρελλό, γοργοπετᾶς;
— Ὅπου φῶς, ὅπου λουλούδι ...
Σύ, ἔτσι χάμου, τί ζητᾶς;

— Εἶμαι γέννημα ἑνὸς Ἥλιου.
Τοῦ Φωτὸς μιὰ ζωγραφιά,
Καὶ τοῦ δέντρινου βασίλειου
Καθρεφτάω τὴν ὁμορφιά!

— Κρίμα τὴν γενιά σου! Κρίμα
Νὰ μὴν ἔχῃς δυὸ φτερά,
Νὰ πετᾶς παντοῦ, ἀπ' τὸ κῆμα
Καὶ στῆς λίμνης τὰ νερά!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΔΙΤΗΣ

ΤΟ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ

Τὸ ξεπεσμένο ἀρχοντικὸ
μπουμπούκια καὶ πουλιὰ τὸ πνίγουν,
περιπλοκάδες τὸ τυλίγουν
μεστά, σφιχτά,—σὰ μυστικό...

Τὴ χλώρη τὴν τρεμουλιαστὴ
νερὸ τρεχούμενο ἀκροαγγίζει
τὸ λόγκο-λόγκο, καὶ φλιτρίζει
σὰν εὐφροσύνη ἀναβρυτή...

Κόκκινες σέρνει χωρακιὲς
ὁ ἥλιος στὶς γρίλλιες του ἀπὸ μέσα,
—στὸ κάδρο μὲ τὴ πριγκιπέσσα,
καὶ σὲ κονσόλες παλαιϊκές,

Ἡ φύση τὸ καταφιλεῖ
καὶ τάχει, τὸ σφιχταγκαλιάζει.
Τοῦ κάκου: ἡ νειάτη δὲν τοῦ μοιάζει,
ὁ ὀχρὸς χειμώνας πιὸ πολύ...

Κι' ἐγώ, ἄλλο τόσο, δὲν μπορῶ
μάτι καὶ νόημα νὰ βαθύνω
στὴ ζωγραφιὰ του—καὶ τιφήνω
πιὸ κλεῖ τὴ θύρα στὸν καιρό.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΤΟ ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ὡρισμένως ἐγὼ στάθηκα πιὸ τυχερὸς ἀπὸ πολλὰ ἄλλα παιδιὰ στὰ πρῶτα μαθητικά μου χρόνια. Τὸ σχολειό μας ἦταν μέσα σ' ἕνα μεγάλο ὀρεινὸ δασόκτημα, γεμάτο πεῦκα καὶ λεῦκες, ποὺ ἀνῆκε ἄλλοτε σὲ μεγάλους ἄρχοντες, ξεπεσμένους πιὰ τώρα καὶ φτωχούς.

Τὸ χτῆμα τὸ πρόσεχαν καὶ τὸ φύλαγαν γιὰ τὴν ἱστορία. Τὸ ἀρχοντικὸ ἦταν κλειδωμένο κι' ἕνας ἐπιστάτης κρατοῦσε πάντα τὰ κλειδιά. Τὸ πάρκο ἦταν περιφραγμένο καὶ βυθισμένο πάντα στὴ σιωπή, μὲ τὰ βουβὰ συλλογισμένα ἀγάλματά του, μισοκρυμμένα ἀνάμεσα στὰ φυλλώματα. Εἶχαν σκεφθεῖ ὅμως πὼς ἦταν κρίμα νὰ μὴ χρησιμεύει σὲ τίποτα αὐτὸ τὸ τεράστιο χτῆμα, κι' ἔπιασαν κι' ἔβαλαν μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀδειανὰ κι' ἄχρηστα χτίριά του ἕνα σχολειό, ἕνα πρακτικὸ γεωργικὸ σχολειό. Ἐκεῖ μ' εἶχε γράψει ὁ πατέρας μου κι' ἐμενα σ' αὐτὸ μαζὶ μ' ὅλα τἄλλα παιδιὰ μέρα νύχτα, «ἐσωτερικὸς» δηλαδή, μὲ μιὰ μικρὴ μόνο ἄδεια τὸ καλοκαίρι.

Τὸ σχολειό μας ἦταν μικρὸ βασίλειο. Εἴχαμε ἰδιαίτερη στολὴ κάθε τάξη, βαθμοφόρους καὶ δημοίριτες, σάλπιγγα καὶ τύμπανο γιὰ τὴ γραμμή. Κι' ὁ διευθυντὴς ἦταν ἕνας ἀπρόσιτος ἄνθρωπος, μάλλον μιὰ ἰδέα κι' ἕνας φόβος. Τὸν βλέπαμε μόνο τὶς μεγάλες γιορτὲς ποὺ ἔβγαινε στὸ χαμηλὸ ἐξώστη καὶ μεῖς τοῦ κάναμε παρέλαση μὲ τὴ σάλπιγγα καὶ τὴ σημαία, ἢ καμμιὰ φορὰ ἀπροσδόκητα σὲ κανένα διάδρομο τοῦ σχολειοῦ ἢ σὲ κανένα μακρινὸ μονοπάτι τοῦ δάσους, — πάντα ὅμως ἦταν μιὰ τρομάρα κι' ἕνας φόβος. Κι' ἂν τύχαινε νἀρθῇ ὁ ἐπιστάτης στὴν τάξη καὶ νὰ φωνάξει:

— Ὁ Βουλῆς νὰ πάει στὸ Διευθυντήριο!

Ἐ, τότε ἦταν ἡ τρομερὴ κρίση κι' ἡ φριχτὴ ἀγωνία γιὰ κεῖνον ποὺ ἔμελλε νἀντικρύσει τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν καὶ νὰ μπεῖ στὴ σπηλιὰ τοῦ θηρίου. Ὁ Βουλῆς σηκωνόταν κίτρινος σὰν τὸ κερὶ καὶ περνοῦσε ἀπὸ μιὰ τάξη, ποὺ ξαφνικὰ εἶχε βυθιστεῖ σὲ νεκρικὴ σιγή: τόσο βαθειὰ συμπονοῦσαν καὶ σέβονταν τέτοια κρίσιμη στιγμὴ τἄλλα παιδιά. Καϊμένε Βουλῆ, βάστα τὴν καρδούλα σου, ὥς ποὺ νὰ περάσει ἡ καταιγίδα. Κι' ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, νὰ μὴ βρεθῶ ποτὲ στὴ θέση σου!

* * *

Κι' ὅμως, ὄχι ἕναν, ἀλλὰ δέκα τέτοιους διευθυντὰς ἀκόμη ἂν εἶχε τὸ σχολειό μας, πάλι δὲ θὰ ἦταν ἀρκετοὶ γιὰ νὰ μᾶς συγκρατήσουν. Οἱ πειρασμοὶ τοῦ σχολειοῦ αὐτοῦ ἦταν ἄπειροι κι' ἀφάνταστοι. Τί εὔκολο, ἀλήθεια, νὰ κάτσει κανεὶς καὶ νὰ στρωθεῖ στὸ διάβασμα μέσα στὴν αἴθουσα ἑνὸς σχολειοῦ, ποὺ μόνον ἕνας μικρὸς κῆπος τὸ χωρίζει ἀπὸ τὸ γνωστὸ καὶ μονότονο δρόμο τῆς πόλης!

Ἐμεῖς ὅμως ἀπὸ τὰ παράθυρά μας βλέπαμε τὸ δάσος, τὰ χωράφια, τὰ φυτώρια, μὲ τὰ δεντράκια τους ἀραδιασμένα κατὰ τετράδες σὰ στρατιῶτες, τὸ πάρκο μὲ τὰ κιόσκια καὶ τοὺς μπάγκους, πιὸ πέρα τὶς ἀγελάδες, τὸ μεγάλο ἀμπέλι, τάλογα, τὰ κάρρα, τὸ ἀμαξάκι τοῦ διευθυντῆ, πόσα καὶ πόσα ἀκόμη! Προπάντων ὅμως τὰ παιδιὰ τῶν ἐπιστατῶν καὶ τῶν ἐργατῶν, ποὺ αὐτὰ δὲν ἦταν μαθητὲς καὶ σκλάβοι σὰν καὶ μᾶς, ἀλλὰ λιάζονταν καὶ πάλευαν, (τί χαρὰ τους!) ὅλη μέρα στὸ ὕπαιθρο. Κι' ὁ πατέρας μου ἤθελε νὰ γίνω γεωπόνος, κλεισμένος μέσα στοὺς τέσσερις τοίχους. Τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ἤξεραν πιὸ πολλὰ ἀπὸ μᾶς, κι' ἂς εἴμαστε δυὸ χρόνια τώρα στὸ σχολειό!

Ὅταν ἔλειπε τάμαξάκι ἀπὸ τὸ ὑπόστεγό του, θὰ πεῖ πὼς ἔλειπε κι' ὁ διευθυντής. Κι' ὅταν ἔλειπε ὁ διευθυντής, ποιὸς φοβόταν πιὰ τὸν ἐπιμελητή, ἕναν παχύ, ἀγαθὸ καὶ ροδοκόκκινο νέο, ποὺ μιὰ φορὰ τοὔφυγα μέσ' ἀπ' τὰ χέρια του, σὰν πουντίκι! Μὲ κυνηγοῦσε ὁ κακόμοιρος, ὥς ποὺ λαχάνιασε καὶ σταμάτησε:

— Τὸ βράδυ, ὁ Μακρῆς στὸ Διευθυντήριο!

Ναί, μὰ ἐμεῖς ξέραμε πὼς ὁ ἐπιμελητὴς ἦταν καλὸς κι' ἀναφορὰ δὲν ἔδινε ποτέ. Γραμμὴ λοιπὸν στάμπελι, ὅπου τὰ κλήματα τσακίζονταν ἀπὸ τὰ πελώρια τσαμπιά. Ἐννιὰ ὀκάδες τὸ κάθε κλῆμα, ἔλεγε ὁ διευθυντὴς ἐνθουσιασμένος. Πόσα ὅμως θὰ τοῦ ἀφίναμε ἐμεῖς ὡς τὸν τρύγο;

Ὡστόσο εἶχε πάρει τὰ μέτρα του, εἶχε βάλει δραγάτες στὸν Παλιόπυργο, ἕνα χάλασμα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀμπέλι. Κι' εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ δραγάτης εἶναι ὁ πιὸ ἐπίφοβος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἔχει ὅπλο καὶ μπάμ! σὲ σκοτώνει ἂν τοῦ καπνίσει. Γιὰ ἕνα τσαμπὶ σταφύλι! Σὰν τὸ σκυλὶ στάμπελι, ποὺ λέει ὁ λόγος.

Τὰ φοβερὰ αὐτὰ σκάγια μᾶς σταμάτοῦσαν. Ἀλλὰ πάλι ἦταν κάτι μοσχάτα μὲ ρόγες μεγάλες σὰ μπουργέλλες, καὶ κάτι ροδίτες σὰν ρόδινα πετράδια, καὶ κάτι ψιλὰ σταφύλια σὰ σταγόνες μαργαριτάρι. (Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, *Ἑλληνικὴν Ἰδεῶδες*, Ἀθῆναι. Α' Βραβεῖον 229ου καὶ Ἰσότιμος 224ου, 225ου καὶ 227ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. — 2. ΑΛΙΚΗ ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΥ, Ἀθῆναι. Α' Βραβεῖον 227ου Διαγ. Λύσεων. — 3. ΦΙΦΗ Ι. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Ἀθῆναι. Α' Βραβεῖον 225ου Διαγ. πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων, καὶ Ἰσότιμος 225ου καὶ 227ου Διαγ. Λύσεων.

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

Άγαπητοί μου,

ΜΑΘΑΤΕ ἀπὸ τὴ Δεσπλασιὰ τὸ Θάνατο τῆς μητέρας μου. Πέθανε στὴ Ζάκυνθο ἀφοῦ πέρασε καὶ τὰ ἐνενήντα της χρόνια. Ὁ Θεός, ποὺ ἤξερε τί ἦταν γιὰ μένα αὐτὴ ἡ Μητέρα καὶ πῶς ἔτρεμα γιὰ τὴ ζωή της, μοῦ ἔκαμε τὴ χάρη νὰ μοῦ τὴ διατηρήσῃ ὡς τὰ βαθιὰ αὐτὰ γεράματα ποὺ ὁ Θάνατος, ἐρχόμενος φυσικά, καθαυτὸ σὰν ἕνα μοιραῖο τέλος, δὲν ἔχει τὸν σπαραγμὸ ἐκεῖνον τοῦ πρώτου, τοῦ ξαφνικοῦ, τοῦ ἀπροσδόκητου. Κι' ὅμως! ἡ μητέρα εἶναι πάντα τόσο γλυκειά, κι' ὁ χωρισμὸς τοῦ Θανάτου τόσο πικρός, ποὺ δὲν ξέρω τί θἄδινα, ἂν ἦταν τρόπος νὰ μὴ τὸν δοκίμαζα ποτέ...

Εὐτύχησα νἄχω, παιδιά μου, μιὰ μητέρα ἐξαιρετική. Ἦταν γυναίκα μὲ μεγάλη εὐφυΐα, μὲ πλατειὰ μόρφωση καὶ μὲ χριστιανικὲς καθαυτὸ ἀρετές. Στὴ Ζάκυνθο, ὅπου εἶχ' ἐγκατασταθεῖ μετὰ τὸ γάμο της, — ἦταν ἀπὸ τὴν Πόλη, Φαναριώτισσα, — συναναστρεφόταν ἀνθρώπους ἀπ' ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις. Κι' ἡ ἀριστοκράτισσα πήγαινε στὸ σπίτι της ὅπως κι' ἡ γυναίκα τοῦ λαοῦ. Μὰ ἡ μητέρα μου δὲν ἔκανε διάκριση. Τὸν ἄνθρωπο μόνο κοίταζε. Κι' ἂν ἡ φτωχὴ φάντρα τὸ ἄξιζε, τὴ δεχόταν καὶ τὴν τιμοῦσε ὅπως καὶ τὴν κοντέσσα. Ὅταν ἤμουν μικρός, καὶ σὰν παιδὶ λιγάκι ξεπασμένος, αὐτὸ μ' ἐπείραζε. Κι' ὅμως τί μάθημα ποὺ ἦταν γιὰ μένα, καὶ πόσο τὸ ξετίμησα ἀργότερα! Μ' ἔμαθε νὰ μὴν κοιτάζω κι' ἐγὼ παρὰ τὸν ἄνθρωπο,—ποτὲ τὰ ρούχα του! —καὶ ν' ἀναναγνωρίζω πὼς ἀνθρώπινη ψυχή, ὅταν εἶναι πράγματι ἀνθρώπινη, ἔχει πάντα τὴν ἴδια ἀξία κι' ἀπαιτεῖ τὴν ἴδια τιμή, σὲ ὁποιὰ κοινωνικὴ σφαῖρα κι' ἂν ἀνήκῃ.

Αὐτὸ τὸ θἄβλεπα καὶ στὴ μητέρα μου τὴν ἴδια. Γιατὶ κοινωνικῶς τί ἦταν κι' αὐτή; Γυναίκα ἑνὸς μικροῦ ἐμπόρου. Δὲν καθόταν σὲ κανένα παλάτι, παρὰ σ' ἕνα κοινότατο σπίτι ἀστικό. Κι' ὅμως, καθὼς σᾶς εἶπα, εἶχε φίλες κοντέσσες. Πήγαινε στὰ παλάτια τους, τὶς δεχόταν στὸ σπίτι της. Κι' ἂν ξέρω τ' ἀριστοκρατικὰ ἐκεῖνα «ἐσωτερικὰ» καὶ τὰ συνήθια, ποὺ τὰ περιγράφω στὰ ζακυνθινά μου διηγήματα, εἶναι γιατί, σὰν ἤμουν μικρός, ἡ μητέρα μου μ' ἔπαιρνε μαζί της στὶς βίζιτές της. Πῶς λοιπὸν οἱ μεγάλες ἐκεῖνες κυρίες συναναστρέφόταν μὲ τόση τιμὴ κι' ἀγάπη μιὰν ἁπλὴ ἐμπορίνα;—Γιατὶ κι' ἐκεῖνες, παιδιά μου, κοίταζαν τὸν ἄνθρωπο, τὴ γυναίκα τὴ γραμματισμένη, τὴν ἔξυπνη καὶ τὴν ἐνάρετη. Καὶ πῶς καταδέχονταν ἕνα κοινότατο ἀστικὸ σπίτι; Γιατὶ τὸ κατοικοῦσε αὐτή, τὸ κυβερνοῦσε αὐτή, τὸ στόλιζε αὐτή, κι' ὅσο μικρὸ κι' ἂν ἦταν, εἶχε τὴ σφραγῖδα της.

Ὤ, ναί! ἦταν πολὺ διαφορετικὸ τὸ σπίτι τῆς μητέρας μου, ἀπὸ τἄλλ' ἀστικὰ σπίτια, καὶ πλουσιότερ' ἀκόμα. Εἶχ' ἕνα μεγάλο ἀνθόκηπο ποὺ τὸν καλλιεργοῦσε ἡ ἴδια· εἶχε κι' ἕναν ἄλλο μὲ ἄνθη πνευματικά: μιὰ διαλεχτὴ βιβλιοθήκη. Οἱ Ἕλληνες κλασσικοὶ γέμιζαν πολλὰ ράφια, ἔπειτα οἱ Γάλλοι, καὶ κλασσικοὶ καὶ νεώτεροι. Καὶ τόμοι περιοδικῶν, καὶ λεξικά, κι' ἀπ' ὅλα. Γιατ' ἡ μητέρα μου ἤξερε στὴν ἐντέλεια καὶ τὰ ἑλληνικὰ καὶ τὰ γαλλικά. Εἶχε μιὰ γερὴ παιδεία, ἂν καὶ δὲν πῆγε σὲ σχολεῖο ποτέ της. Στὸ σπίτι της, στὸ πατρικό της σπίτι, στὴν Πόλη, τὰ ἔμαθε ὅλα μὲ δασκάλες, μὲ δασκάλους καὶ μονάχη της. Τ' ἀδέλφια της, — εἶχεν ἕναν ἀδελφὸ Δεσπότη, τὸν Χαλκηδόνος Καλλίνικο, κι' ἄλλον φαρμακοποιό, τὸ Νικόλαο Θωμᾶ, ποὺ τὸ φαρμακεῖο του ὑπάρχει ἀκόμα στὸ Φανάρι,—βλέποντας τὴ μεγάλη της κλίση στὰ γράμματα, τῆς παρεῖχαν ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ μαθαίνῃ. Κι' ὁ κυριότερος δάσκαλός της στάθηκε ὁ περίφημος Ἠλίας Τανταλίδης, ὁ ποιητής, ποὺ ἦταν καὶ Θεολόγος καὶ φιλόλογος. Σ' ἕνα τοῦ βιβλίο μάλιστα, μὲ τὸν τίτλο «Ἰδιωτικὰ Στιχουργήματα». ὑπάρχει κι' ἕνα ποίημα ἀφιερωμένο στὴ μαθήτριά του Εὐθαλία Θωμᾶ. Τῆς τὸ γραψε ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀνοίξουν τοὺς Ἕλληνες ποιητές, νὰ ἐντρυφήσουν «στὸ Μάϊο τῆς κλασσικῆς Ἑλλάδος»,—ἔτσι ὀνομάζει τὴν ἑλληνικὴ ἀκμή,— ποὺ κάθε κλάδος της εἶναι ἄνθος καὶ κάθε ἄνθος ἀηδόνι:

Πᾶς ἄνθος μὲν πᾶς κλάδος,
Πᾶν δ' ἄνθος ἀηδών.

Εἶχα λοιπὸν μιὰ μητέρα σοφή. Αὐτὴ μ' ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα. Κι' ὅταν πῆγα στὸ σχολεῖο, ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ προγυμνάζῃ ὡς που τελείωσα τὸ Γυμνάσιο. Στὰ γαλλικὰ μάλιστα καὶ στ' ἀρχαῖα ἑλληνικά, τὴ συμβουλευόμουν κι' ἀφοῦ ἔγινα φοιτητής: «Μητέρα, ποιανοῦ εἶναι αὐτὸ τὸ ρητό;.. Μητέρα, τί σημαίνει αὐτὴ ἡ φράση;» Κι' ἡ μητέρα μου ἤξερε πάντα καὶ μοῦλεγε. Γιατ' εἶχε καὶ μιὰ μεγάλη μνήμη. Θυμόταν ἀπέξω ἑκατοντάδες στίχους τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Ρακίνα. Κι' ἅμα διάβαζε μιὰ φορὰ κάτι τί, δὲν τὸ ξεχνοῦσε ποτέ. Ὡς τὰ ὀγδόντα της χρόνια, ποὺ διατηροῦσε ἀκέραιες τὶς πνευματικές της δυνάμεις, δὲν εἶχα πάψει νὰ ζητῶ τὴ συμβουλή της καὶ τὴν ὁδηγία της. Κι' ἐννοεῖται, ὄχι μόνο στὰ φιλολογικά. Σὲ ὅλα. Μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ πὼς πιὸ πολύτιμες ἦταν γιὰ μένα οἱ συμβουλές της στὰ πράγματα τοῦ κόσμου, στὶς περιστάσεις τῆς ζωῆς. Μὲ τὴν πεῖρα της, μὲ τὴ σοφία της, μὲ τὴ στοργή της, μὲ τὴν καλοσύνη της, μὲ τὴν ψυχική της εὐγένεια, ἤξερε πάντα νὰ μὲ ὁδηγῇ, νὰ μὲ παρηγορῇ, νὰ μὲ στηρίζῃ, νὰ μὲ ἡσυχάζῃ. Στὴ θλίψη μου, στὴ δυστυχία μου, περίμενα πάντα μὲ ἀγωνία ἕνα γράμμα τῆς μητέρας μου. Κι' ἅμα τὸ λάβαινα, γινόμουν πάλι χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος.

Φαντάζεται τώρα καθένας πόσο ἀγαποῦσα μιὰ τέτοια μητέρα. Κι' ὅμως — συλλογιέμαι τώρα,—δὲν τὴν ἀγαποῦσα τόσο παρὰ γιατ' ἦταν ἡ μητέρα μου. Οὔτε γιὰ τὴν ἐξυπνάδα της, οὔτε γιὰ τὴ σοφία της, οὔτε γιὰ τὰ τόσα της ἄλλα χαρίσματα. Παρὰ γιὰ τὴ στοργή της τὴ μητρική. Καὶ συλλογιέμαι ἀκόμα πὼς τὸ ἴδιο θὰ τὴν ἀγαποῦσα κι' ἂν ἦταν ἡ πιὸ ἁπλὴ κι' ἡ πιὸ ἀγράμματη γυναίκα. Γιατὶ ὅ,τι κι' ἂν ἦταν, καὶ τ' ὄνομά της νὰ μὴν ἤξερε νὰ γράφῃ, τὴν ἴδια στοργὴ θἄχε γιὰ μένα. Θἄταν πάντα ἡ Μητέρα. Καὶ κάθε Μητέρα εἶναι τὸ ἴδιο ἀγαπητή, λατρευτή, σεβαστή, ἱερὴ γιὰ τὸ παιδί της, εἴτε τὸν Ὅμηρο καὶ τὸν Ρακίνα διάβαζε στὰ γιάτα της, εἴτε τὸν «Ἐρωτόκριτο» καὶ τὴ «Θυσία τοῦ Ἀβραάμ»...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κάθε ἄποικος θὰ ἔγραφε σ' ἕνα ψηφοδέλτιο τὸ ὄνομα ἐκείνου ποὺ ἤθελε, καὶ θἀποφάσιζε ἡ πλειονοψηφία. Κι' ἐπειδὴ ἡ ἀποικία εἶχε δεκατέσσερα μέλη,—ὁ καϊμένος ὁ Μόκος, σὰ μαῦρος, δὲν εἶχε ἀξιώσεις γιὰ δικαίωμα ψήφου, —ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐκλεγόταν ἔπρεπε νὰ συγκεντρώσῃ «τὸ ἥμισυ τῶν δεκατεσσάρων πλέον ἑνός», δηλαδὴ ὀκτώ.

Ἰδοὺ τώρα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας:

Μπριὰν	ψήφους	8
Δόνιφαν	»	3
Γόρδων.	»	1

Γιατὶ οὔτε ὁ Γόρδιων οὔτε ὁ Δόνιφαν θέλησαν νὰ ψηφίσουν κι' ὁ Μπριὰν ψήφισε τὸν Γόρδων.

Ἂμ' ἄκουσε τέτοιο ἀποτέλεσμα, ὁ Δόνιφαν δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἀπορία του καὶ τὴν ἀγανάκτηση. Ἄκοῦς ἐκεῖ, τὰ παλιόπαιδα! Νὰ μὴν ἐκλέξουν αὐτόν, παρὰ νὰ προτιμήσουν ἕνα Γάλλο!

Ὁ Μπριὰν ἐπίσης ἀπόρησε, γιατὶ δὲν περίμενε ποτὲ νὰ ἐκλεχθῇ. Στὴν ἀρχὴ μάλιστα σκέφθηκε νὰ δώσῃ τὴν παραίτησή του. Ἔπειτα ὅμως ἄλλαξε γνώμη, γιατὶ θυμήθηκε τὸν ἀδελφό του . . . Καὶ φώναξε:

— Συνάδελφοί μου, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴ μεγάλη τιμή. Δέχομαι!

Ἔτσι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, γιὰ ἕνα χρόνο, πρόεδρος, ἀρχηγὸς τῆς ἀποικίας ἦταν ὁ Μπριάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Δριμὺς χειμώνας. — Παγοδρομίες. — Ἀπειθεῖα τοῦ Δόνιφαν καὶ τοῦ Κρός. Ἡ ὁμίχλη.—Μαῦρα σημάδια.

Τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ἰουλίου τὸ ποτάμι ἄρχισε νὰ παγώνῃ. Τὸ θερμόμετρο ἔδειχνε 20 βαθμοὺς κάτω ἀπ' τὸ μηδέν, ὥστε σὲ λίγο θὰ πάγωνε κι' ἡ λίμνη.

Τὸ χειμερινὸ πρόγραμμα ἄρχισε νὰ ἐκτελῆται ὅπως καὶ τὸν περασμένο χρόνο. Ὁ Μπριὰν ἐπέδλεπε τὴν τήρησή του, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κάνῃ κατάχρηση τῆς ἐξουσίας του. Ὅλοι τὸν ἄκουγαν πρόθυμα καὶ πρῶτος ὁ Γόρδων ἔδινε τὸ παράδειγμα.

Τρεῖς-τέσσερις ἡμέρες, κατὰ τὸ πρῶτο δεκαπενθήμερο τοῦ Αὐγούστου, τὸ θερμόμετρο κατέβηκε στοὺς τριάντα. Οἱ μικροὶ δὲν ἔβγαιναν πιὰ ἔξω καθόλου. Μόνο οἱ μεγάλοι, γιὰ νὰ συντηροῦν τὶς θερμάστρες τοῦ κτηνοτροφείου καὶ τῶν ἄλλων ἐξαρτημάτων.

Ἀλλὰ τὸ μεγάλο κρύο δὲν ἐβάσταξε πολύ. Σιγὰ-σιγὰ τὸ θερμόμετρο ἄρχισε νἀνεβαίνῃ. Κι' ἅμα ἔφθασε ὡς τοὺς 7 βαθμούς, — πάντα, ἐννοεῖται κάτω ἀπ' τὸ μηδέν, — ἐσταμάτησε. Τότε τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ βγαίνουν, νὰ ἐργάζουνται κι' ἔξω, νὰ ἐπισκέπτουνται τὶς παγίδες, ποὺ τοὺς ἔδιναν σχεδὸν κάθε μέρα φρέσκο κρέας.

Μιὰ ἀπὸ τὶς κοινότερες καὶ τὶς ἀγαπητότερες διασκεδάσεις, στὰ βόρεια κλίματα, εἶναι κι' ἡ παγοδρομία. Κι' ὁ Μπριὰν σκέφθηκε νὰ τὴν προσθέσῃ στὸ πρόγραμμα. Ἡ λίμνη ἦταν πολὺ κατάλληλη κι' ὁ Βάξτερ κατάφερε νὰ κατασκευάσῃ πρόχειρα μερικὰ ζευγάρια παγοπέδιλα (πατίνια.)

Φαντασθῆτε τὴ χαρὰ τῶν παιδιῶν γιὰ τὴν καινούργια αὐτὴ διασκέδαση. Ποιὸς λίγο, ποιὸς πολύ, ὅλοι ἤξεραν νὰ παγοδρομοῦν. Στὶς 25 Αὐγούστου, κατὰ τὶς 10 τὸ πρωΐ, ὁ Μπριάν, ὁ Γόρδων, ὁ Σέρβης, ὁ Γέγκινς κι' ὁ Ζάκ πῆγαν στὴ λίμνη νὰ τὴν ἐξετάσουν, νὰ ἰδοῦν ποῦ ἦταν πιὸ πυκνὸ τὸ στρῶμα τοῦ πάγου καὶ νὰ διαλέξουν τὸ καταλληλότερο μέρος. Στὴ σπηλιὰ ἔμειναν οἱ μικροὶ μὲ τὸ Μόκο καὶ τὸν Πιστό.

Ὁ Μπριὰν εἶχε πάρει μαζί του μιὰ μικρὴ σάλπιγγα τοῦ πλοίου γιὰ νὰ συναθροίζῃ τοὺς συντρόφους του ἂν ἀπομακρύνονταν πολὺ στὴν ἀπέραντη ἐκείνη λίμνη. Ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Κρὸς εἶχαν πάρει καὶ τὰ τουφέκια τους.

Τρία ὁλόκληρα μίλλια χρειάσθηκε νὰ προχωρήσουν γιὰ νὰ βροῦν τὸ κατάλληλο μέρος. Ἐκεῖ ὁ Δόνιφαν, ὁ Κρὸς κι' ὁ Ζὰκ ἄρχισαν νὰ παγοδρομοῦν. Ὅλοι ἦταν καλοὶ παγοδρόμοι, μὰ ὁ Ζὰκ τοὺς ξεπερνοῦσε καὶ στὴν ταχύτητα καὶ στὴ δεξιότητα μὲ τὴν ὁποίαν ἐχάραττε πάνω στὸν πάγο καμπύλες κανονικότατες καὶ πολύπλοκες.

Ὁ Μπριὰν κι' ὁ Γόρδων, ποὺ δὲν ἦταν πολὺ γυμνασμένοι, ἐπέδλεπαν τοὺς ἄλλους καὶ δὲν ἔπαυαν νὰ τοὺς συσταίνουν νὰ εἶναι προσεκτικοί. Σημειώθηκαν, ἐννοεῖται, καὶ μερικὰ πεσίματα, ἀλλὰ δὲν ἦταν παρὰ γιὰ γέλια.

Ὁ Ζὰκ δὲν ἔπεσε οὔτε μιὰ φορά. Κι' ἦταν θαῦμα νὰ τὸν βλέπῃ κανεὶς πῶς γλυστροῦσε στὸν πάγο ἐμπρός, πίσω, μὲ τὰ δυὸ πόδια, μὲ τὸ ἕνα, ὀρθιος ἢ σκυφτός, διαγράφοντας κύκλους κι' ἐλλείψεις μὲ ἀκρίβεια μαθηματική. Ὁ Μπριὰν χαιρόταν πολὺ ποὺ ἔδλεπε ἐπιτέλους τὸν ἀδελφό του νὰ παίζῃ μὲ τἄλλα παιδιὰ καὶ νὰ διακρίνεται. Ὁ Δόνιφαν ὅμως αἰστάνθηκε κάποια ζήλεια γιὰ τὴν ὑπεροχὴ τοῦ Ζάκ. Κι' ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ

« Βλέπω ἀγριόπαπιες ἐκεῖ πέρα... διακρίνεις; » (Σελ. 373, στ. 3').

τὴν ὄχθη, ὅπου παγοδρομοῦσαν οἱ ἄλλοι, κι' ἔγνεψε τοῦ Κρὸς νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

— Ἔ, Κρός, τοῦ εἶπε, βλέπω ἀγριόπαπιες ἕνα σωρὸ ἐκεῖ πέρα... διακρίνεις;

— Ναί.

— Ἔχεις τὸ τουφέκι σου, ἔχω τὸ δικό μου, πᾶμε λοιπὸν νὰ τὶς κυνηγήσουμε.

Κι' ἀπομακρύνθηκαν οἱ δυό τους ὡς μισὸ μίλλι, κυνηγώντας τὰ πουλιὰ ποὺ πετοῦσαν στὴν ἐπιφάνεια.

— Ποῦ πάνε αὐτοί; ρώτησε ὁ Μπριὰν ὅταν τοὺς εἶδε νὰ φεύγουν.

— Νὰ κυνηγήσουν βέβαια, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Γόρδων. Ἡ μανία, βλέπεις, τοῦ κυνηγιοῦ...

— Ἰὲς καλύτερα ἡ μανία τῆς ἀπειθείας καὶ τῆς παρακοῆς! εἶπε ὁ Μπριάν. Δὲν τοὺς εἶπα νὰ μὴν ἀπομακρύνουνται πολύ; Ὅλοι μάκουσαν. Ὁ Δόνιφαν ὄχι.

—Λές, Μπριάν, νὰ ἔχουν κανένα φόβο;

— Ξέρω κι' ἐγώ; Πάντα ἀπερισκεψία εἶναι. Ἴδες! Αὐτοὶ χάθηκαν κιόλα!

Πραγματικῶς, ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Κρὸς μόλις διακρίνονταν σὰ δυὸ μαῦρα σημάδια στὸν ὁρίζοντα τῆς λίμνης.

Καὶ νά, κατὰ τὶς 2 μετὰ τὸ μεσημέρι, ὁ ὁρίζοντας σκεπάσθηκε ἀπὸ ὁμίχλη πυκνή. Ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Κρὸς δὲν εἶχαν γυρίσει. Κι' ἡ ὁμίχλη ἐμπόδιζε τοὺς συντρόφους της νὰ ἰδοῦν ποῦ βρίσκονται. Ὁ Μπριὰν ἀνησύχησε πολύ.

— Ἔγινε κεῖνο ποὺ φοβόμουν! φώναξε. Τώρα πῶς θὰ βροῦν τὸ δρόμο τους αὐτοί;

— Σάλπισε!.. σάλπισε!.. τοῦ εἶπε ὁ Γόρδων.

Τρεῖς φορὲς ἐσάλπισε ὁ Μπριάν, μὰ στὴ χάλκινη αὐτὴ φωνὴ ποὺ ἔσχιζε τὸ διάστημα, δὲν ἀποκρίθηκε ἄλλη καμμιά. Ἂν τὴν ἄκουγαν ἐκεῖνοι, δὲν θὰ πυροβολοῦσαν; Θἄχαν λοιπὸν ἀπομακρυνθεῖ πάρα πολύ, οἱ ἀσυλλόγιστοι. Κι' ἡ ὁμίχλη πύκνωνε ὁλοένα, καὶ σὲ λίγο ἡ λίμνη δὲν θὰ φαινόταν πιά...

Ὅλα τὰ παιδιὰ εἶχαν μαζευθεῖ γύρο στὸν ἀρχηγό. Κάποιος τώρα ἔπρεπε νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχαν ἐξαφανισθεῖ οἱ δυὸ ἐκεῖνοι, καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ τοὺς συνάξῃ μὲ σαλπίσματα.

—Ἐγὼ πηγαίνω! εἶπε ὁ Βάξτερ.

— Κι' ἐγώ! εἶπε ὁ Γόρδων.

— Καγείς! εἶπε ὁ Μπριάν. Θὰ πάω ἐγώ.

—Ὄχι! φώναξε τότε ὁ Ζάκ. Αὐτὸ εἶναι δουλειὰ δική μου.

— Καλά! ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν.

Κι' ἔδωσε τὴ σάλπιγγα στὸν ἀδελφό του, ποὺ ὥρμησε σὰ βέλος γλυστρώντας στὴ λίμνη μὲ τὰ πατίνια του.

Σὲ λίγο ἔγινε ἄφαντος.

Γιὰ κάμποση ὥρα, ὁ Μπριὰν κι' οἱ ἄλλοι ἄκουγαν τὰ σαλπίσματά του· ἔπειτα ὅμως ἔπαψαν ν' ἀκούγωνται κι' αὐτά.

Πέρασε μισὴ ὥρα χωρὶς ν' ἀκουσθῇ οὔτε σάλπισμα, οὔτε πυροβολισμός.

— Καὶ τί θὰ γίνουν κι' οἱ τρεῖς, ἂν νυχτώσῃ πρὶν γυρίσουν; ρώτησε ὁ Βάξτερ

—Ἂν εἴχαμε τουλάχιστο τουφέκια καὶ μεῖς, εἶπε ὁ Σέρβης, ἴσως...

— Ναί, ναί! φώναξε ὁ Μπριάν. Ἂς τρέξουμε στὴ σπηλιὰ νὰ πάρουμε τὰ ὅπλα μας! Παιδιά, μὴ χάνουμε καιρό!

Πρὶν περάσει ἄλλη μισὴ ὥρα, τὰ παιδιὰ ἦταν στὴ σπηλιά. Ὁ Οὐίλκοξ κι' ὁ Βάξτερ γέμισαν δυὸ τουφέκια καὶ πυροβόλησαν πρὸς τ' ἀνατολικά.

Τίποτα πάλι δὲν τοὺς ἀποκρίθηκε. Κι' ἡ ὥρα ἦταν τρεῖς καὶ μισή, κι' ὁ ἥλιος κατέβαινε, κι' ἡ ὁμίχλη εἶχε πυκνώσει τόσο, ποὺ τίποτε πιὰ δὲν φαινόταν στὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης.

— Τὸ κανόνι, παιδιά! φώναξε ὁ Μπριάν.

— Ναί, ναί! τὸ κανόνι!

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΖΗΤΙΑΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μ' ένα ραβδί στό χέρι, μέ τήν
[ψυχή πληγιασμένη ἀπ' τόν πόνο,
Σκυφτά, σκυφτά, διαβαίν' ἡ γριά,
[βαρειά, ἀπό τόν χρόνο.

Μαῦρο μαντήλι στό κεφάλι της,ἄχι
[καλό πραφυλιχτήρι γιά τόν ἥλιο,
Τί νά κάνῃ! ἡ μοῖρα ἦταν τέτοια,
[τῆς πῆρ' ὅλα ἀκόμα καί τό γέλιο.

Ποῦ πάει ἡ γριά, τί γυρεύει μέσ'
[στοῦ μεσημεριοῦ τή λαβρα, μέσ'
[στήν κάμα;
Μαῦρ' ἡ μοῖρα! φαμιά δέν ἔχει
[γιά νά φρίξῃ, καί γυρίζοντας τό
[πέρνει μέ τή κλάψα.

Ἀργοσκαλεύοντας στό νοῦ της,
[τῆς μνήμης τό βαρύ βιβλίο,
Νά βρῇ, ποιός ξέρει τί ὥραιες βύ-
[μησες ἀπ' τόν παλιό της βίο,

Περνᾷ, ἡ γριά καθεμέρα ἀπ' τόν
[γιομάτο χορνιαχτό δρόμο.
Κάτου ἀπ' τίς καφτερές τοῦ ἥλιου
[ἀκτίνες, μέ τό σακκούλι της στόν
[ὦμο.

Φοιτητής

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΨΥΧΕΣ

Τά μικρά παιδάκια, τά ἐπίγεια αὐτά ἀγγελάκια, τά τριφερά πλασματάκια, πόσο τ' ἀγαπῶ! Ἀλλά κι' ἐκεῖνα δείχνουν γιά μένα ἐξαιρετική ἀγάπη. Δέν ξέρω γιατί. Ἴσως τό ἀνοιχτό τους νά τά κάνῃ νά καταλαβαίνουν πώς ἔχουν μπροστά τους ἕνα φίλο, ἕναν ἄνθρωπο ποῦ τά λατρεύει.

Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη εὐτυχία ἀπό τό νά εἶσαι περιτριγυρισμένος ἀπό ἕνα τσούρμο ἀπ' τά μικρά κι' ἀθῶα αὐτά πλασματάκια καί ν' ἀκοῦς τά ὡραῖα τους μισά λογάκια νά βγαίνουν, χωρίς καμμιά σκέψη, ἀπ' τά τραντα φυλλένια στοματάκια τους σάν ποταμάκι ποῦ κελαρύζει! Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη εὐχαρίστηση ἀπό τό νά βλέπῃς τά ἀνθρώπινα αὐτά μπουμπουκάκια νά παίζουν ξέγνοιαστα καί νά μιλοῦν ἀναμεταξύ τους κάνοντας χαριτωμένες κομικές χειρονομίες.

Στό σπίτι ἔχουμε δυό τέτοια μικρούλικα, πέντε χρονῶν καί τά δυό μαζί, ὁλοστρόγγυλα καί κατακόκκινα παιδάκια, ποῦ εἶναι μιά χαρά νά τά βλέπῃ κανείς νά παίζουν, καί τά δυό μαζί πότε ἀγκαλιασμένα, πότε καθισμένα καί πότε κυνηγώντας τό ἕνα τ' ἄλλο.

Κάποτε-κάποτε, ἀπάνω στό παιγνίδι, μαλώνουν, πιάνονται ἀπό τά χρυσά τους μαλλάκια καί κλαῖνε σ' αὐτή τή στάση καί τά δυό μαζί. Καί τότε, στό ἀκουσμα τοῦ χαριτωμένου ντουέτου, τρέχω πρῶτος ἀπ' ὅλους ἐγώ, σκασμένος στά γέλια γιά τό κομικό τους σύμπλεγμα, νά τά χωρίσω. Καί γιά νά τά συμφιλιώσω, τούς ὑπόσχομαι κανένα «γλυκό», χαϊδεύω καί τά δυό καί νά βάζω νά φιλιῶνται. Κι' αὐτά φιλιοῦνται, ξεχνοῦν τό μάλωμά τους ἀμέσως καί (ἀλήτικη παιδική ψυχολογία, τί κάνεις!) ἀρχίζουν πάλι τό παιγνίδι τους χαρούμενα καί γελαστά σάν καί πρῶτα.

Τά μικρά παιδάκια, τά ἐπίγεια αὐτά ἀγγελάκια, πόσο τ' ἀγαπῶ!

Φοιτητής

ΘΟΔΩΡΑ

IV (*)

Στενοί φίλοι δέ γινήκαμε ποτέ μέ τή Θοδώρα. Μόνο μέ τή μαμμά ἄνοιξε μεγάλες φιλίες. Στή μαμμά ἐρχότανε κι' ἔλεγε τά μυστικά της, ἐρχότανε κι' ἔκανε τά καμπάνια της ὅταν τή μάλωνε ἡ δική της μαμμά, ἤ ἐρχότανε γιά νά μοιραστῇ τίς καημένες πού τῆς ἔφερνε ἕνας θεῖος της. Κι' ἡ κυρία Θοδώρα ἀφοσιώθηκε περισσότερο ἀπ' ὅλους.

Ἄς εἶναι. Μ' ὅλο πού δέ μοῦχε δώσει πολλήν ἄφρα, μοῦ ρέμπε πού ζωγράφιζα καί μοῦρχε πειρασμός ἀπό νύχια στήν κάμαρή μου νά δῇ τί πολεμῶ, ἐτάλιμνα νά τῆς προτείνω νά ποζάρῃ νά τῆς φτιάξω τό σπίτι. Πράμμα ποῦ τῆς φάνηκε πολύ ἀστεῖο.

— Πῶς τόπιες; Ἴτσο θά μοῦ κάνῃς!

— Ὄχι Τσιο, καλέ μου. Σκίτσο.

— Καί τί θάναι αὐτό τό σκίτσο;

— Τί θάναι; Νά... Ἡ φάτσα σου...

Θά μοῦ κάνῃς δηλαδή τό μοῦτρο μου στό χαρτί;

— Ἄ, μπράβο! Ἀκριβῶς τό μουτράκι σου. Θέλεις;

— Χί, χί... Καλέ, τί μοῦλες!

— Γιατί γελᾶτε, μές;

— Χί, χί... Καί πῶς θά μέ κάνῃς;

— Λιγάκι εἶναι δυσκολοειδές. Κάθεσαι;

— Κάθομαι.

— Ὁλοῦθε λοιπόν, μικρούλα μου!

Ἀλλά, ἄν δέν ἐκατάφερνα νά κάνω παρά μιά μουντζούρα, δέ φταίει αὐτή, ἐγώ φταίω. Ξέρετε γιατί; Γιατί, γιά νά κάτσῃ, κόβγα καί τῆς κουβαλήσαμε μιά καρέκλα — αὐτή βρῆκε πρόχειρη — ποῦ τά πόδια της ἦταν ἄνισα καί κουνιόταν. Κι' ἡ κυρία Θοδώρα ἀφορμή γύρευε. Ὅσο τῆς ἔλεγα νά μήν κουνιέται, τόσο καί κουνιόταν. Κι' ἅμα τῆς ἔλεγα:

— Μά ἐπίτηδες τό κάνεις;

— Δέν κουνιέμαι γώ, ἀπαντοῦσε. Ἡ καρέκλα κουνιέται!

Καί ἔβγαζε κάτι γέλια, κοπέλαπα καί πάθαινα νά τά σκιματήσω.

— Δέν κάθεσαι ἥσυχα; Θά σέ κάνω ἄσχημη κι' ἐγώ. Νά, καμπούρα, γρυφά... Θά σέ βλέπουν καί θά τρομάξουν.

Ἅμα ἄκουγε «καμπούρα», ρουμάκιαζε στή στιγμή. Ξανάρχιζα. Ἀλλά εἶχε ἀλλάξει πιά στάση. Τάβρινα ὅλα καί ξεναδοκίμαζα. Κι' ὅλο αὐτό γινόταν, ὥσπου βαρέθηκε, σηκώθηκε θυμωμένη, ἤρθε κατακόκκινο μου καί... μοῦδωσε, μέ μεγάλη σοβαρότητα, ἕνα ἐλαφρό μπατσάκι.

— Νά πάθῃς νά μή μοῦ λές θά σοῦ κάνω τό Τσιο, ἅμα δέν ξέρῃς!

Ἄν εἴσαστε καί σεῖς ζωγράφοι, καί τύχανε νά κούσετε τέτοια λόγια, θά καταλαβαίνατε πόσο μοῦ στοίχισαν τή στιγμή ἐκείνη. Πῶς μποροῦσα λοιπόν νά μή θέλω νά κλάψω; Ἔτσι ἔφερα μπροστά τό κάτσο χεῖλι κι' ἤμουν ἕτοιμος νά ξεσπάσω, ὅταν αἰσθάνθηκα τό χεράκι της στή ράχη μου, νά παραπαλόνῃ γιά νά χαϊδέψῃ, καί τήν ἄκουσα:

— Ἔλα... ἔλα... Δέν παράξει. Θέλεις νά σέ ζωγραφίσω ἐγώ;

— Ἐσύ;

— Ναί... Πήγαινε κάτσε σ' ἐκείνη τήν καρέκλα, καί θά δῇς!

Γιατί νά φέρω ἀντίρρηση; Πῆγα καί κάθησα. Ἀδιάφορο ἄν κάθησα ὅπως ὁ κατηγορημένος στό σκαμνί.

Μά γιά κοιτπέξτε, κόσμ εὐχέρεια ἔχει αὐτή ἡ μικρή! Μιά γραμμή τράβηξε,—αἰ στρογγυλή,—ἔκανε κάτι σχήματα μυστηριώδη ἀκόμα, καί τό σάτσο μου εἶναι ἕτοιμο!... Θαῦμα δηλαδή. Νά, μοῦ τό δείχνει καῦλα.

— Σ' ἀρέσει;

Τήν κοιτῶ! Σκάρωσε μιά κουλούρα, ἤβαλε δυό τελεῖες γιά μάτια, ἄλλες δυό γιά ροθούνια, τράβηξε καί μιά καῦλα γιά στόμα, καί σοῦ λέει πώς μ' ἔκανε ἴδιο... Τελοσπάντων, δέν ξέρω· ἂν ἤμουν φαγγαροπρόσωπος, ἴσως ἤμοιαζα.

Μακντόφ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΩ-ΟΔΑ

Ἦταν ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωΐ. Ἀκουμπισμένη στό παξιάδι τῆς ταράτσας μας, ἀπολάμβανα τήν ὡραιότητα τῆς φύσης.

Τήν ἐποχή αὐτή τό χωριό μας εἶναι κανόραμα. Μπροστά μου ἁπλωνόταν ὁ κάμπος κατάστρωτος ἀπό σωστές. Πουθενά δέν μποροῦσε τό μάτι νά διακρίνῃ μιά σκιθιμή χῶμα. Μόνο κάπου-κάπου μερικές ἐλιές μέ τό βαθυπράσινο χρῶμα τους φάνταζαν σάν λεκέδες μέσ' στόν ἀνοιχτόχρωμο τάπητα τῶν σπαρτῶν.

Πιό κάτου ἁπλωνόταν ἡ θάλασσα, καθρεφτίζοντας στά ἤσυχα νερά της τό βουνό τῆς Μάνης μέ τά γραφικά χωριουδάκια της, ποῦ σάν παραστατημένο κοπάδι σκαρφάλωναν ἀρσο-ἀρσό στό βουνό. Πιό πάνου ὁ Ταΰγετος καταγάλαζος φάνταζε ἐπιβλητικά μέσ' στό ἀνοιχτόχρωμο γαλάζιο φόντο τοῦ οὐρανοῦ. Ἀφηρημένη ἔτσι θαύμαζα, ὅταν ἄκουσα πίσω μου μιά πιγανή παρακλητική φωνή νά μοῦ ζητᾶ κάτι.

Ἦταν ἕνας ἀτσίγγανος, ἀπ' αὐτούς ποῦ τελευταῖα ἔχει γιομίσει τό χωριό μας.

Δυσαρεστημένη ποῦ μοῦ διέκοπταν ἔτσι τούς ρυθμισμούς μου, καί κεφιασμένο γιατί αἰσθανόμουν ἀντιπάθεια γιά τούς ἀτσίγγανους, σηκώθηκα καί τοῦ πέταξα κάτι. Τότε τόν εἶδα καλύτερα: Ἦταν ἕνας γέρος ἀσπρομάλλης μέ μακριά γένια καί κουρελιάρικα ροῦχα. Καί κρατοῦσε ἀπ' τό χέρι ἕνα κοριτσάκι ὡς δέκα χρονῶν. Ξαφνιάστηκα... κερίεργο!... μοῦ φαίνεται κάπου τούς ἔχω ξαναδεῖ. Τό κοριτσάκι αὐτό μέ τά σχιμένα ροῦχα, τά μαῦρα μάτια καί μαλλιά, πού ἄν καί ἀχτένιστα, ἔπεφτανε μέ χάρη σέ μικρές μποῦκλες στούς ὤμους του, μοῦ φαινόταν πολύ συμπαθητικό. Μά τίνος ἔμοιαζε δέ θυμόμουν. Ὅταν, σκιβίβοντας τή γωνία τοῦ δρόμου, ἄκουσα τή μικρή νά λέει:

— Δός μου καί μένα λίγο, παππού!..

Ἄ, θυμήθηκα! Ἦταν κρανταιά μιά ζωντανή εἰκόνα ἀπ' αὐτές ποῦ τόσες φορές εἶχε δεῖ στή Διάπλαση: μιά εἰκόνα τῆς Μαρίκας καί τοῦ γέρω-Θοφρᾶ.

Ὅλη ἡ προτεχνή μου ἀντικάθεμα μεταβλήθη μέ μιᾶς σέ τρυφερή συμπάθεια. Τί κι' ἂν ἦταν ἀτσίγγανοι; μόνος δέν μποροῦσα νά ἔχουν τήν ἴδια ψυχή; Κι' ἐγώ ποῦ τούς φέρθηκα τόσο ἄσχημα!... Ὤ, πῶς ἤθελα νά ξαναγύριζαν!

Ἀνακία

ΑΠΟ ΤΑ ΦΙΛΙΑΤΡΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΧΑΘΗ

Ἕνας ἁλῆτος ἄνθρωπος θέλησε κάποτε νά πάῃ στήν Πόλη. Οἱ πατριῶτες του τοῦ εἶπαν πώς ἡ Πόλη εἶναι μεγάλη καί μποροῦσε νά χαθῇ ἐκεῖ πέρα. Κι' αὐτός φοβήθηκε καί βρῆκε τρόπο γιά νά μή χαθῇ: κρέμασε στήν πλάτη του ἕνα κρεμμύδι.

Ἔφτασε στήν Πόλη, γύριζε στούς δρόμους καί κάθε φορά ποῦ φοβόταν πώς χάθηκε, ἔβγαζε τό χέρι, ἔπιανε τό κρεμμύδι κι' ἔλεγε: «Ἐγώ εἶμαι! δέ χάθηκα.»

Μιά μέρα, ἕνας Πολίτης τόν εἶδε νά πιάνῃ τό κρεμμύδι του καί κάτι νά μουγκυρίζῃ· παρηγενεύθηκε, τόν παρακολούθησε, κατάλαβε τί τρέχει καί σκέφθηκε νά τοῦ παίξῃ ἕνα παιχνίδι:

Τοῦ πῆρε μέ τρόπο τό κρεμμύδι καί τό κρέμασε αὐτός ἀπό πίσω του. Ἔτσι προχώρησε καί τόν προσπέρασε.

Ὁ ξένος, βλέποντας στήν ἀλλη ἄλλου ἕνα κρεμμύδι, ἔπιασε εὐθύς νά πιάσῃ τό δικό του, φυσικά δέν τό βρῆκε. Τότε νόμισε πώς χάθηκε καί πάει. Καί λέει στόν Πολίτη:

— Μαρέ σύ; ἐσύ εἶσαι ἐγώ, Ἀμ' ἐγώ τότενες ποιός εἶμαι;

(Λαϊκό) *Γλυκομίλητη*

(*) Ἡ ἀρχή στό «Σ. Σ. Σ.» τοῦ 7ου φύλλου, σελίδα 58.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μαθητάκων τή μακρή ὑπηρέτρια νά μήν πιάνει κοτέ φαί μέ τά χέρια της.

Μιά μέρα βλέπει κασμένο κάτω ἕνα μακαρούνι. Καί παίρνει ἕνα πιρούνι γιά νά τό πιάσῃ!

(Γεγονός)

Περάϊδα τοῦ Γιαλοῦ

***

Ὁ μικρός Μανόλης, παιδί τοῦ σπιτιοῦ μας, στόν τελευταῖο σεισμή, φρόναξε ὡς τήν κάμαρά του:

— Ἄς' τάσπια, Ἀλέκο! ἄφησέ με νά κοιμηθῶ!

Ὁ κοκόμορος ἐνόμισε πώς τοῦ κουνούσαμε τό κρεββάτι του.

Μαϊμοῦ τοῦ Κωλέττη

***

— Τί θά σπουδάσετε τόν ἀδελφό σας, Τάκη;

— Μουσικό.

— Τί ὄργανο παίζει; ποιό δάσκαλο τοῦ ἔχετε;

— Ἄ, ὡς τώρα δέν ἐφθάσαμε ἀκόμα. Περιμένουμε νά... μακρύνουν κρῶτα τά μαλλιά του.

Ἐθνικός Ὕμνος

***

Ὁ Μπέμπης δέν θέλει νά πῇ τό μουρμουνόλαδό του. Ὁ μπαμπᾶς τοῦ λέγει πώς ἅμα πιεῖ, θά παχύνῃ. Τότε ὁ Μπέμπης λέει μιά κοπελιά. Καί ρωτᾶ ἀμέσως:

— Πάχυνα καθόλου;

Μοκοκό

***

Ἡ Λουλοῦ ἀκούει τή μαμμά της νά λέῃ σέ μιά κυρία:

— Ἡ Λουλού μου κέρασε τήν ἀνεμοβιολογιά στό κόδι:

Καί ρωτᾶ:

— Στό πόδι μόνο; Καλέ, ἐγώ ἤπιουν γαμάτη σ' ὅλο μου τό κῶμα!

Ρέτα

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταί παρακαλοῦνται νά δηλώνουν ἀμέσως τήν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τό γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καί δραχμ. 5 διά τήν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δέν εὐθυνόμεθα διά τήν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879 - 1893) ἀπό τούς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καί 19ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. *25*, ταχυδρομικῶς δέ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διά τό Ἐσωτερικόν καί δρχ. *35* διά τό Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄφραφος δρ. *30* καί ραμμένος δρ. *35*. Ταχυδρομικά τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τάς ἀνω τιμάς: Διά τό Ἐσωτερικόν δρχ. *5* ὁ ἄραφος καί δρχ. *15* ὁ ραμμένος, διά δέ τό Ἐξωτερικόν δρχ. *23* εἴτε ἄραφος εἴτε ραμμένος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδός Εὐριπίδου τήν 10 Ὀκτωβρίου 1928.

ΣΑΣ χρωστῶ ἀκόμη ἕνα δωδεκαλέπτο φυλλάδιο, γιά νά κληρωθῇ ἐκεῖνο ποῦ ὑπερπήδησε γιά νά ξαναγίνῃ ἐπήμερη, ὅταν ὁ κ. Δάγκειος μ' ἔκαμε νά μείνω πίσω. Κι' ἐλπίζω νά εἶναι τό ἐρχόμενο. Ἀλήθεια, τί πλούσιο ποῦ εἶναι ἕνα δωδεκαλέπτο φυλλάδιο δικό μου, πόσα πράγματα χωρεῖ στίς μεγάλες, τρίστηλες, τετράστηλες, πυκνοτυπωμένες σελίδες του! Αὐτή τή σκέψη ἔκαμε κοπιάζοντας τό τελευταῖο ποῦ βγῆκε. Τήν ἴδια σκέψη θά κάματε καί σεῖς... Τί καλά, ἄν μποροῦσε νά καθερωθῇ τό δωδεκαλέπτο τακτικά, κάθε ἑβδομάδα! Νά ἤξερε, θά τό κατεφέρουμε ἀπό τό ἐρχόμενο· Ἐγώ πάντα ἐλπίζω... σ' ὅ ξεσπάθωτά σας.

Μιά φίλη μου, ποῦ δέν θέλει νά τήν ἀγκαφέρω, μοῦ παρακαινέται πώς ἔλαβε ἕνα τετράδιο Μικρῶν Μυστικῶν «μ' ἐξοπνάδες ἀπό κείνες ποῦ λένε τά μορτάκια στό δρόμο». Καί τό ἔσχισε μέ ἀγχολκτηση. Βάθκια, τέτοιες «ἐξοπνάδες» εἶναι σπάνιες στήν οἰκογένειά μας. Ἀλλά κι' οἱ λίγοι ποῦ ἀγαποῦν νά τίς μεταχειρίζονται, πρέπει νά κατελάβουν πώς δέν ταιριάζουν σέ δακπλασόπουλα,— οὔτε γι' ἀστεῖο— καί νά τίς ἀφήσουν. Προπάντων ὅταν στέλνῃ κανείς τετράδιο σέ κορίτσι, χρωστᾷ νά εἶναι σεμνός, συμμαζεμένος, εὐγενής, λεπτός, ἄφογος. Ἀλλοιώτικα, βλέπετε, κινδυνεύει νά σχισθῇ μέ ἀγανακτησιη.

Ἡ *Μικρομέγαλη* μοῦ γράφει «Ἡ Διαπλασιακή οἰκογένεια, σκέπτομαι, εἶναι ἡ ἰδεώδης Δημοκρατία μερικῶν οὐτοπιστῶν. Ὅλα σου τά παιδιά τ' ἀγαπᾶς καί τά συμβουλεύεις μέ τό ἴδιο ἐνδιαφέρον. Τή δόξα τήν κερδίζει καθένας διεκπρέποντας στούς διαγωνισμούς, ὅπου δέν περνοῦν οὔτε τά χατίρια, οὔτε τά πλούτη, παρά μόνο ἡ πρασπικὴ ἀξία». Πολύ σωστά! Τό ἄλλο ποῦ μοῦ γράφεις, τό ἑλκόν ὑπό σημείωση. Τό καλιό ἐκεῖνο κομμάτι δημοσιεύθηκε δυό φορές κατά λάθος. Ὑπῆρχαν, φαίνεται, δυό χειρόγραφα.

Χαριτωμένο τό γραμματάκι σου, *Ἀγνή Σουζάνα*, στ' ὡραῖο αὐτό χαρτί ποῦ σοῦ χάρισαν στά γενέθλιά σου. Προσθέτω κι' ἐγώ τίς ἐγκαρδιές μου εὐχές. Καί, θά εἶσαι στή Μέσκη Τάξη ὅσο περπατεῖς, ποῦ λένε, στά 15. Ἅμα τά κλείσῃς, μπορεῖς, ἄν θέλῃς, νά περάσῃς στή Μεγάλη ἤ καί νά μείνῃς ἀκόμα ἕνα χρόνο στή Μεσκία, δηλαδή ὥς νά κλείσῃς καί τά 16. Χαίρω ποῦ βρίσκεις τόσο εὐχάριστη κι' ὠφέλιμη ἀσχολία τή λύση τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Κι' ὁ Ἀναγίας σ' εὐχαριστεῖ γιά ὅσα γράφεις· ἀλλ' ὁ κπέμπος πέρασε πολύ βαριά τό δάγκαιο, κι' ἔχει μάλιστα κάτι νά σᾶς πῇ γι' αὐτό τό πρᾶγμα...

Ἔλαβα, *Κυρά Κυραλίνα*, καί τό γράμμα σου ἀπ' τό Παρίσι, ποῦ μοῦ περιγράφει τήν ἀνεχόρησή σου ἀπό τό Σκίν-Βιλερύ. Πολύ ὡραία ψυχολογεῖς αὐτό ποῦ πρώτη φορά δοκίμασες φεύγοντας ἀπό μιά ἐξοχή γιά νά γυρίσῃς στήν πόλη. Πάσφα ὅμως ὅτι ἡ κυριώτερη αἰτία εἶναι ἡ ἡλικία ποῦ βρίσκεσαι τώρα,—ἡλικία πολύ εὐαίσθητη σέ τέτοιους χωρισμούς. Περιμένω καί τίς ἐντυπώσεις σου ἀπό τό Ρουέν. (Πῶς τό λές αὐτό ἑλληνικά; Ρουέν; ὄπω; Ἀφ-Βελέρη τό S-Valéry?)

Μή φοβᾶσαι, *Κάρμεν Σύλβα*, δέν μέ κουράζεις, καί γράφε μου ὅσο συχνά θέλεις. Οὔτε σ' ἀγαπῶ λιγότερο ἀπό κάθε ἄλλο μου πιτιδί, ἐπειδή μόνο φέτο φάνηκε τό ψευδώνυμό σου στήν Ἀλληλογραφία. Γιατί καί σό δέν βλέπω νά μ' ἀγαπᾷς λιγότερο κι' ἀπό τήν πιό παλιά μου φίλη. Ἀπόκσα μ' ἐνδιαφέρον αὐτά ποῦ μοῦ γράφεις καί σ' εὐχαριστῶ πολύ, ἐγκοείς ὅμως ὅτι δέν εἶναι ἀνάγκη νά κάμω λάγο... γιά νά μή τό πιέρνουν κι' ἀπάνω τους.

Ὡραίας Ἐπιστολᾶς μοῦ ἔστειλαν αὐτήν τήν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ*, *Ἀκάμας*, *Δεκηγορίνα*, *Σενιτεμένο Ἥπειρωτάκι*, *Χρυσό Παγώνι*, *Σεμίραμις*, *Ἀβαντίς*, *Ἀνδαλουσία*, *Δάγκη*, *Ἔνδοξο Σοῦλι*, *Ἐλληνά*, *Χρυσαλλίς*, *Νάρκισσος*, *Γ. Ι. Σ.*, *Ὀρφανούλα*, *Ζουλεΐκα*, *Ἀφροδίτη τῆς Μήλου*, *Ῥόδιος Δεσμός*, *Ἡρωϊκόν Λάβαρον*, *Γαλάζιο Ἀστέρι*, *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*, *Κρεβάλη*, *Πόνου Δάκρυ*, *Νέμεσις*, *Ὑπολαΐς*, *Γενοβέφα*, *Ἀμαρυλλίς*, *Ἄχ Μόλη*, *Ἐθνική Πίστις* καί *Ἰάσων*.— Σ' ὅσους μπορέσω θάπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἐπίδρομή» τοῦ *Φοιτητοῦ*. Ἀπέραντο ποῦ νά τό οἰκονομήσω! Δέν θά μποροῦσε ὁ Φ. νά βγάλῃ τήν οὐσία του μόνο καί νά μοῦ τό ξανστειλῇ; — «Κρυφό Σχολειό» τῆς *Διάνας*. Ἀτεχνο. Ἔχουν γραφεῖ πολλά γιά τά κρυφά σχολειά τῆς Τουρκοκρατίας, ἄχουν γίνει καί πολλές εἰκόνες. Ὥστε γιά νά πάρῃ κανείς τέτοιο θέμα, πρέπει νάχῃ τέχνη μεγάλη. — «Στήν κομμέγη φιλία» τοῦ *Σπύρου*. Κι' αὐτό καλό θέμα, ἀτεχνα γραμμένο. Θά τό προτιμοῦσα ἄν ἦταν καμωμένο σά διήγημα παρά σάν παζῦ ποίημα.— Τό ἴδιο ἀκριβῶς λέω καί γιά τό «Σιό καναρίνι μου» τῆς *Γκιλντας*.— «Δόγια στή δίαιτα» καί «Ἀνοιξη-Χειμώνας» τῆς *Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλιᾶς*. Δέν μπορῶ νά πῶ ὅλως διόλου ἄτεχνους αὐτούς τούς στίχους. Ἡ Δ. Δ. ἔχει ἰδέα καί μέτρου καί φόρμας. Κι' ὅμως τά ποιήματά της, σά σκέψη καί σάν ἔκφραση, δέν εἶναι ἀκόμα δόκιμα. Τούς λείπει ἡ διαύγεια κι' ἡ ἁρμονία...

Ἐγκρίνονται: «Σκέψεις» τῆς *Νεμέσεως*,—Δυό ἀνέκδοτα («Ἀπό τά Φιλτρά») τοῦ *Ἐθνικοῦ Ὕμνου*,—«Τά λουλούδια μου» τῆς *Ἀκακίας*,— «Ἕνα φύλλο ἀπ' τήν ἐπαρχία» τοῦ *Μακντόφ*.— «Μέσα στό ἄλσος» τῆς *Μεγαλόπρεπης Ἴδης*.—«Νοσταλγία» τῆς *Μιμόζας*.

Ἄλλα δέν ἔχω. Ὁ πλιός ωρὸς ἐτελείωσε. Ἄγμοῦ ἔστειλε κανένας κομμάτι γιά τήν Α' ἤ τή Β' Τριμηνία τοῦ 1928 καί δέν τό εἶδα δημοσιευμένο ἤ ἀναφερόμενο ὁπωσδήποτε θά πῇ ὅτι δέν τό ἔλαβα. Κι' τώρ ἀρχίζει ὁ νέος σπόρος. Ἀπό τό ἐρχόμενο δηλαδή φυλλάδιο, θ' ἀρχίσω νά ἐγκρίνω ἤ ν' ἀπορρίπτω τά κομμάτια ποῦ λαβαίνω μετά τή δίλλωσή μου ὅτι δέχομαι πάλι, καί θά δημοσιεύω ἀπ' αὐτά, μαζί μέ τά σήμερον ἐγκριτόμενα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδέν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναγεωθῇ, ἄν δέν συνοδεύεται ὑπό τοῦ διακτύπατος δρ. 1Ο. — Τά ἐγκριτόμενα ἤ ἀναγεωθέντα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπό Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καί ὅσα ἀπό Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Χαμένη τῶν Παρισίων, ἀ. [Ε.Σ] Μαρμένο Τριαντάφυλλο, κ. [Α. Κ.]

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τούς φίλους της: *Περιπλοκάδων* (Ἐστειλα ἔχω στή διάθεσή σου ὑπόλοιπον δρ. 16,60) *Γιάλαν* (εἶδες τήν ἐγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· χάρμα πολύ γιά τή γνωριμία κι' ἐλπίζω νά μοῦ γράφεις συχνά!) *Γλυκειάν Χαραυγή* (μπορεῖ κανείς νά λάβῃ τό βραβεῖο του κι' ἄν ἔπκυσε νά εἶναι συνδρομητής τόν χρόνο ποῦ δημοσιεύονται τά ποτελέσματα ἑνός διαγωνισμοῦ, στόν ὁποῖον ἔλαβε μέρος ὅταν ἦταν!) *Ἄρην Μακρῆν* (καί τά φυλλάδια ἀκριβῶς ἐστάλησαν πάλι κι' ὁ τόμος τοῦ 1908· εὐχαρισιῶ!) *Ραμοόντζκο* (βέβκα ἐπιτρέπεται νά διακκευάσῃ κανείς ἕνα ποίημα στό πεζό· κι' ἄν ἡ διακκευή εἶναι καλή, μπορεῖ νά ἐγκριθῇ καί νά δημοσιευθῇ στή Σελίδα· εὐχαριστῶ πολύ γιά τήλλο ποῦ γράφεις· τώρα;) *Ἀγιοτριανταφυλλιάν* (ὡραῖο τό ἀλληγορικό σου ποίημα, καί πολύ κολκκευτικό γιά μένα· δέν εἶναι βέβκα γιά τήν Σελίδα· *Μοιραῖο Ἀκρογιάλι* (ἔχει καλῶς!) *Βάσον Ἀρόην* (ὅλες αὐτές τίς ὁδηγίες τίς ἔχει ὁ περιπλοκάδων· Ὁδηγός καί μπορεῖς νά γραφτῇς τά πρῶτα φυλλάδια τοῦ 1927 ὅπου εἶναι δημοσιευμένος· ὁ κ. Φ. θά διαβάσῃ τό χειρόγραφό σου ὅτ' εὐκαιρήσῃ, καί θά σοῦ πῇ τή γνώμη του!) *Λαίδην Ἔρλιγκτον* (καλή πρόοδο λοιπόν καί στό σπίτι· ἐλπίζω τώρα νά μοῦ γράφῃς τακτικά!) *Μαρίαν Ἰγγλέση* (μήν ἀνησυχῇς· ἡ ἀπάντηση ἐκείνη ἦταν λανθασμένη!) *Σκερτσόζαν* (ναί, τώρα ὅλοι εἶναι καλᾶ· ἔστειλα 20 τετράδια·) *Μέλισσαν* (εὐχαριστῶ γιά ὅσα γράφεις· Ἐστειλα!) *Ἰ. Ἀλεξίδην* (πολύ μέ συγκίνησε τό γραμματάκι σου, ποῦ μαρτυρεῖ τόση ἀγάπη· Ἐστειλα!) *Ἄνναν Τζαβέλλα* (πολύ ὡραῖα ἡ ζωγραφική σου· χαίρω ποῦ γράφεις τώρα τακτικά!) *Φώτην Σκοτάδην* (σέ συγχαίρω λοιπόν καί καλῶς νά ἔλθῃς· τό ἐπισκεπτήριό σου διεθύνθη· δέν μέ κούρκσες καθόλου!) *Ἱσπανιόλαν* (Χαίρα ποῦ ἔγινες καλά· εἶδες ὅτι ἡ προθυμία παρετάθη!) *Βαρῶνον Πομμερσύ* (ὁ Ὁδηγός δέν τυπώθηκε!) *Νόρμαν Ταλμάζ* (δέν καιρέζει, καί τέλλο καλοκαίρι... ἔφθασε!

μόγον μήν ξανεργήσῃς τόσον καιρό νά μοῦ γράψῃς· *Λεπτόν* (ἰδές τί γράφω σήμερα γιά τή Σαλίδα· δέκα ἔλυθες καμμιά φορά στό γραφεῖο μου, μπορεῖς νά ζητήσῃς τόν κ. Φ. καί νά τοῦ σφίξῃς μιά στιγμή τό χέρι, ἀφοῦ τόσο τό ἐπιθυμεῖς·) *Γασκῶνον* (εὐχομαι νά μείνῃς «ἀτρωτάς» γιά πάντα·) *Πληγωμένο Πουλάκι* (χαίρω πού πέρασες τόσο καλά τό κυλοκαίρι·) *Ὑβόνην* (αὐτό δέν τό κατελάβαινα· πῶς μπορεῖ νά ὑπάρχουν λάθη σέ μερικά φυλλάδια καί νά μήν ὑπάρχουν σέ ἄλλα; ἐκτός πιά ἄν ὁ τυπογράφος τύπωσε μερικά ἀδιόρθωτα κι' ἔπειτα ἔκαμε εἰς διορθώσεις κι' ἐξακολούθησε τό σπουρί·) *Ἀφροδίτης Ἀρτέμιδος* (πολύ ὡραῖο τό γράμμα σου γιά τούς ἀγῶνες· ναί, νά φυλᾷς εἰς δυγάμεις σου γι' ἄλλα χρόνια·) *Πετσετένιον τοῦ Ἀγριλίου* (εἶναι κι' ἄλλοι ἀπό 'Αγρίνιο· θά προχωρῆσῃ καί διαγωνισμό Ζωγραφικῆς·) *Μελαχροινήν Κυπριοπούλαν* (δέν εἶν' εὔκολο, δυστυχῶς, νά σέ πληροφορήσω γιά τίς λύσεις·) *Ἀκρίταν* (πολύ ὡραῖο τό γάμμα σου μέ τήν 'Εδσα· δέν θ' ἀργήσῃς πάλι τόσο νά μοῦ γράψῃς!) *Δεψάσαν Νεολαίαν* (ἔκαμες πολύ καλά πού τ' ἀποφάσισες· γράφε μου·) *Μπομπ* (γράφε μου καί μήν . . . τσιμπαλιάζῃς!) *Ἀνθούλαν* (μοῦ εἶναι ἀδύνατο, ἀγαπητή μου, νά σ' εὐχαριστήσω·) *Ροδοδάφνην* (ἀξήγητα στό προηγούμενο φυλλάδιο γιά πιό λόγο ἡ ἀπονομή τοῦ Βραβείου γίνεται κατ' αὐτόν τόν τρόπο· μιά μικρή ἀσκίας ἀκοτρέπει μιά μεγαλύτερη·) *Ἡρωϊκόν Λάβαρον* (τό Δικτυωτόν . . . γίνεται ὅπως τό βλέπεις· ἄρα δηλαδή συγχρίνεις ἕνα μέ τή λύση του θά καταλάβῃς ἀμέσως· ἡ μόνη δυσκολία εἶναι νά βρῇς λέξεις πού νά συμπληρώνται ἔτσι· ἄλλ' αὐτό δέν διδάσκεται...) *Αἰγυπτιοπούλαν* (νά τά ἑκατοστήσῃς λοιπόν τά τετράδιακα σου· σοῦ ἔστειλα ἄλλα ἐνιέα πολύ μ' εὐχαρίστησε τό γράμμα σου· εἶχα νά λαῶ τόσον καιρό!) *Κύριον X.* (ἡ χρεμάστρα ἤ τό κρεμαστάρι στήν ἀρχαία λέγεται κρεμάθρα·) *Ἀγ. Ἀγ.* (καί τό «Π. Ἡναβμα» πού ἀνιφέρεις, εἶναι πονηριά μικροῦ παιδιοῦ· ἀδιάφορο ἄν ἡ μητέρα του, γιά νά τό μάθῃ, τοῦ τήν ἀντιπαιδέψει· ἄσχετες ἐπίσης οἱ ἀγνές, εἰδωλματικές φίλιες τοῦ Τζάκ μέ τή Σοφίλη, τῆς Ἀνθούλας μέ τό Γιάννη, τῆς Κόρης τοῦ Ἡρο-Θωμᾶ κτλ. μ' ἐκεῖνο πού ἔννοεῖ ἡ φράση «ἱστορίς γεμάτες ἔρωτα καί πάθος·» ἄλλα τά μάτια τοῦ λαγοῦ κι' ἄλλα τῆς κουκουβάγιας!) *Ἀθαν. Ζωγρ.* (γιά τήν ἀλλαγήν τῆς διευθύνσεως ὀφείλεις δρ. 5·) *Μεγάλην Ἑλλάδα* (ἔλαβε αὐχαριστῶ· ἔστειλα καί 4 τετράδια·) *Μυρδλουσίην* (ἔστειλα τό Πέτσι-Θλον πρωτεύθη ἕως 30 Ν/βρίου·) *Σιφομάχον* (εὐχαριστῶ πολύ γιά τά καλά σου λόγια· ἔστειλα 26 τετράδια.) *Ἀγνωστην*, *Ἀκούρδιστο Ρολόϊ*, *Ἀναγεννηθέσαν Ἑλλάδα*, *Ἡλιόλουστην*, *Ταξιδιάρικο Κῦμα*, *Ἤβην*, *Ναύαρχον Κανάρην* κτλ. κτλ.

Σκουνίσαν, *Κων. Δ. Σμυρνιάκην*, *Ἐγώ εἰμ'* *Ἐγώ*, *Ἀφηνιασμένο Ἀλογάκι*, *Μάρθαν Ἰωαν. Σακκῆ*, *Νίκον Τσακνιμάγκου*, *Μελαχροινούλαν* (ἔσκαλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβε μετά τήν 9 Ὀκτωβρίου θά ἀπαντήσω εἰς ἄρθρον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 24ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δέονται μέχρι 15 Δεκεμβρίου.

678. Λεξιγρίφος

Νά μαγειρεύῃς κρασί τή μύτη σου
Μοῦ φέρνει
Κοντά στήν κόλη κάψανε τό
Θάμνο
Θά ξεκρεβάλῃ ἀμέσως μπουγλοῦρες,
Νά μήν ἀφήσῃ Τοῦρκο πάνω
Γάμνο.
Ἐπ changeant une lettre, je
Prend
Des ailes et je vole dans l'air.
(Προσέξατε) Ἀντιγόνη

683. Sans Voyelles

Q - vvr - vvr
Ἄγνωστη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 31

470. Τόκιον (τό, κύριον). — 471. Κατάνη (κατά νι.) 472. Λίνος-οίνος. = 473. Ὁ φρικώδ. ἡ φρικώδ. 474. ΛΑΠΕΤΟΣ 475. ΟΙΔΙ-ΑΡΑΜΙΣ ΠΟΥΣ (δίπους, ΠΑΡΟΣ ος, δίπους, ΕΜΟΣ κοῦς, ὁπό, ΤΙΣ σπουδός.) ΟΣ 476. Ἑκατόν Σ (10×6+10× 1). — 477. ΑΘΗΝΑΙ (Ἄθροον, φθινόπωρον, πλοῦς, ἀγενής, ἀθήνατος, σφενδόνη.) — 478. Σκοῦ καπορῆ τήν κόρα ἀπό πέλες βρύνια. — 479. *Ἡ ἕξις κάμον γεννᾷ* 11, Γέ εἰς 200, ογγ ἐν α.) 480. VERBOSITÉ (V com, E-Hre, R-ail, B-lucette, O-ralson, S-ole, I-lat, T-errer, E-lliere.) 481. La mer, la mère, Paner.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ

ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ„

(Ὅσοι τούς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ἀ πιάτης εἶναι τά ταχυδρομικά τοῦ Ἑλληνικοῦ καί ὁ δεύτερος τοῦ Ἀξιστεμπούλ).

Ἀδελφούλα μου, δρ. 20 /5,50 καί 7,50/.
Ἀναδυομένη, δρ. 25 /6 καί 8,50/.
Δέν εἶμ' ἐγώ, δρ. 20 /5 καί 7/.
Θεατρον, Τόμος Β' δρ. 40/6,50 καί 9/. Τόμος 1ον δρ. 30 /6 καί 7,50/.
Ἰσαβέλλα, δρ. 25 /5 καί 7/.
Κακές Δρόμες, δρ. 17 /5 καί 7/.
Καλές Δρόμες, δρ. 11,50 /5 καί 7/.
Κόκκινος Βράχος, δρ. 20 /5 καί 7/.
Κοσμος καί Κοσμάς, δρ. 30/6,50 καί 8,50/.
Λάκουα, δρ. 30 /6,50 καί 9/.
Μαργαρίτα Στέφα, δρ. 17 /5,50 καί 7,50/.
Μητρωϊά, δρ. 15 /4 καί 6/.
Τό Μυστικό τῆς κοντέσσας Παλέραινας, δρ. 15 /4 καί 6/.
Παιδικόν Θέατρον, Δύο τόμοι, ἑκαστος δρ. 17 /5,50 καί 7,50/.
Πετρίες στόν "Ἠλιο, δρ. 15 /5 καί 7/.
Πλούσιοι καί Φτωχοί, δρ. 30/6,50 καί 9/
Στάχυα καί Παπαρούνες, δρ. 15 /6 καί 8/.
Τράπεζα Βάρνα-Λακάτα, δρ. 25 /5,50 καί 7,50/.
Ὑμνοι καί Ἄτυποι δρ. 30 /6,50 καί 9/.
Τιμή τοῦ Ἀδελφοῦ, δρ. 30 /6,50 καί 9/.
Τυχεροί καί Ἄτυχοι δρ. 30 /6,50 καί 9/
Ὁ Τρελλός μέ τούς Κόκκινους Κρίνους δρ. 20 /6,50 καί 9/.
Ἡ Τρίμορφη Γυναίκα, δρ. 30/6,50 καί 9/.
La Maîtresse Voie, Μετάφρασις τοῦ «Κακοῦ Δρόμου» δρ. 15 /5» 7/.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

/ΚΙΓ' — 764/

Ἀνταλλάσσω μάρτες. Στείλατε: Τάκην Μαυρίαν, Κυπαρισσίαν, Κλείτ. Ἀνδρεάρη Εὐτυχίᾳ, τί γίνεσθε;

/ΚΙΓ' — 765/

Δημητρόπουλον, Θῆβας: Μ. Μ ἐλάβατε; Ἀνεπρόκοψε τοῦ Βοσνιοῦ, ἔστειλα μέ ἐπιστημάρκαν. Δικηγορίνα

/ΚΙΓ — 766/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΟΛΥΜΠΙΑΣΙΝ ΘΕΣΙΝ»
Τρίτος Διαγωνισμός ἀκοπῶν. Ἐρωτηματολόγια τέταρτο Διαγωνισμοῦ διεγράφησαν. Θέματα ἀποσταλήσονται. Προθεσμία τελειώσεως. Προθεσμία λήψεως. Σημειωτέον διάρκειας. Δρόμος: (ΚΙΓ'—87) Σπίτι εἰδικόν. Ἀντιπρόσ. Δρόμος Γεώργιος Ἀεσπίδης Ἄφροδίτη

/ΚΙΓ — 767/

Μέλαινα «Ἀγγελοπούλου, Γαλάτσι—Πτολεμαίου, Ἀράπα — Διονυσίου, Ἀνδρομάχης—Βυτσικουσάνη, Ἰζουάντ—Γαλλ. Ἔπεται συνέχεια Πετσετένια

/ΚΙΓ — 768/

Βάνα, Ἰωαννίδου, Δρόμος: ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ

/ΚΙΓ — 769/

Παρακαλῶ καθένων, Βικέτερα τοῦ Ροδινοῦ, ποῦ γνωρίζει κάτι σχετικό μέ τόν Ἀχιλλέα Κωνσταντινίδη ἀπ' τή Ρόδο, τόν παλιό Ὑφυφεμένη Δία ἤ καί μέ τήν οἰκογένειά του νά μέ πληροφορήσῃ. Ἀδέλφια μου, εὐαίσθητα στίς τόσο γενικές φυλές σας. Θά μέ κάμετε τή μεγαλύτερο καλό. Περιμένω. Δρόμος: (ΚΙΓ'—666). Τό παλιό ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ

/ΚΙΓ — 770/

Ἀλληλογραφῶ γαλλιστί καί Ἑλληνιστί μέ Διαλλακτικούς. Γράψτε: Fedelio Kizikinou, Marmara-Mheto — Δέν ἀντιλάκτο τετραδιάκια. ΡΟΖΙΤΑ

/ΚΙΓ — 771/

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Ρούλα Μιχ. Βαρβάλλα, φαρμακοποιόν, Θεσσαλονίκη

/ΚΙΓ — 772/

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια Κάρμεν Σύλβα, Ἀλεξάνδρας 131, Βόλος.

/ΚΙΓ — 773/

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ
Ἡ Ἕλλης σήμερον ἀπαραίτητος γαλλική γλῶσσα διδάσκεται ἄριστος, εἰμαι βόλος καί οἰκονομικός. Πειραιεύς 5-β (Στάσις Ἀγγελοπούλου. Συνιστάται θερμῶς καί παρ' ἡμῶν εἰς τούς ἐνδιαφερομένους φιλτάτης καί ἀπαιδεύτους.

/ΚΙΓ — 774/

Γόρδια Δεσκέ, ἰμπέρτα γλῶσσα Ἀθῆναι Ἐμμανουήλ. Κύριμ. Θάνατος. Περιπλοκός, ἀτυχηματοῦμ διά ἀποκάλεψιν ὅσα θέλεις. ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ

/ΚΙΓ — 775/

Βράχ (1), Φιλόσοφη, Δικηγορίνα, Μανόλια, Περιπλοκάς, Ἐσμαραλδα: Τ' κάνετε; Ἡδύλη, Ἀκάμις, Ἰδιότε τετραδιάκια: ἀκαντήτε. Βολιωτάκι, Ἀρλεκίνε, Βραβεῖο; Μικρομέγαλη, Μακντόφ, ἀλληλογραφῶμε; Σπίσιας: Τάκην Κωνσταντινούπολιν. Ἐρωλέσκου 15. Ἀθῆναι. Τραλλό Φοιτητάκι

/ΚΙΓ — 776/

Προκηρύσσομεν διαγωνισμόν κινηματογραφικῶν κειμένων. Προθεσμία δίμηνος. Συρεσεκρὶ Ἐλευθέρα. Ἐμπόριο πρωτότυπα. Δρόμος: Τούλα Μαλτέζη. Πειραιάς 74-Α Ἀθῆναι. Αἶλη Ντάγκλεβερ. Αἶλιαν Χάρβεϋ

/ΚΙΓ — 777/

Ἀνταλλάσσω κάρτες τετραδιάκια καί ἀλληλογραφῶ μέ Βλοσυρόν. Δρόμος: Ἀρμενίας 91, Καλλιθέα Ἀθηνῶν. Τραλλό Γυμνασιοπαίδι

/ΚΙΓ — 778/

Ἡ Δρίς μου Γρίνα: Σκαφάτος καί Κενταύριοι, Πειραιά. Βελουδένιο Τριαντάφυλλο

/ΚΙΓ — 779/

Θαλασσογραφίαι, Πόνου Δάκρυ, Λιγουφάλλη, ἀνταλλάσσομαι τετραδιάκια: Δρόμος: (ΚΙΓ'—683). Μυρόλουση, Γλυκαμήλητη

/ΚΙΓ — 780/

Ἡλιόλουστη, ποιός σέ γλυκαίνει; Γλυκαμήλητη δέν εἶμαι Ἐλπίδες Πιέρια (Δικαιά.)

/ΚΙΓ — 781/

Μαγεμένο Βασιλόπουλο, τετραδιάκια Τσιτσέλα, περιμένω κάθε καί ἀπό βδομάδα καί ὅλες. Δρόμος: Ἀπ. Παπαηλίου, Ἐμπορικόν Ἐμπόριον, 3 Rue Guillaume, Le Caire (Ἔγυπτος). Δούλη Δουδακάνησος

Τύποις ΣΚΡΙΤΣΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Τό φύλλον δραχ. 2 καί διά τό Ἐξωτερικόν 2 1/2 πέντες
Καί τά ἔντεκατα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθές παρακαλόν εἰς τήν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καί ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ὄριστον καί χαριεστάτον εἰς τούς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμάς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγάπτου χρόσια δραχ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. Ἀγγλίας καί ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10
Ἑξάμηνοι καί Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τήν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ ἐγγραφαί ἀρχίζουν τήν 1ην Νοεμβρίου μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδός Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρά τό Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 35ος — Ἐν Ἀθήναις, 20 Ὀκτωβρίου 1928 — Ἔτος 56ον.— Ἀριθ. 47

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπό Vrignault καί Valdor

— Συνέχεια ἀπό τό προηγούμενο —

— Στολή στρατιώτη; . . . Ναί, ἴσως, ἔκαμε ἡ Τζέννη, ποῦ ἄρχισε νά λυγίζει μπροστά στά παρακάλια τῆς Νταίζης. Χρειάζεται ὅμως καί χαρτί γιά νά περάσει, κι' αὐτό εἶναι τό δυσκολότερο . . . Ἡ καινούργια φρουρά εἶναι ἀφοσιωμένη στόν Κρόμπελ καί δύσκολα βγαίνουν ξέω κι' οἱ δεσμοφύλακες ἀκόμα . . . Ἀλλά ὄχι! Ἐγώ ἔχω κάτι ἄλλο στό νοῦ μου. Ἔλεγες πρίν γιά τόν ξάδελφο Δίκ. Ἂν μπορούσαμε νά τόν εἰδοποιήσουμε νάρθει! Αὐτός εἶναι ἔξυπνος, καταφέρνει τίς πιό δύσκολες δουλειές . . . Θά μποροῦσε νά φέρει ρούχα, γιά νά φορέσει ὁ πατέρας σου ὥστε νά τόν περάσουν γιά τό Δίκ. Ὁ Δίκ νά μείνει στό κελλί κι' ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον νά βγεῖ ἔξω μέ τήν ἄδεια τοῦ Δίκ . . . Εἶναι τολμηρό κι' ἴσως νά μήν πετύχει. Ἀλλά μποροῦμε νά δοκιμάσουμε.

Ἡ Νταίζη ἦταν ὅλη αὐτιά. Τό σχέδιο τῆς φαινόταν θαυμάσιο καί ἁπλούστατο! Ἡ ἀπειρία της τήν ἔκανε νά τά φαντάζεται ὅλα εὔκολα, κι' ὁ πόθος της νά σώσει τόν πατέρα της τῆς ἔκρυβε ὅλους τούς κινδύνους, ποῦ θ' ἀπειλοῦσαν τούς φίλους της. Τόβρισκε φυσικό νά τούς παρασύρει ὅλους μαζύ της σέ μιά περιπέτεια, πού μποροῦσε νά στοιχίσει σ' ὅλους τή ζωή!

— Μόνο νά μή μάθει τίποτα ὁ Θεῖος-Θωμᾶς, πρόσθεσε ἡ Τζέννη, γιατί τότε ὅλα πᾶνε χαμένα.

— Δέτε νά μή θελήσει νά μᾶς βοηθήσει κι' αὐτός;

— Δέ μπορεῖ νά μᾶς βοηθήσει, παιδί μου! Ἡ δουλειά του εἶναι νά φρουρεῖ τούς φυλακισμένους κι' ἔχει χρέος ὄχι μόνο νά μή μᾶς βοηθήσει, ἀλλά καί νά μᾶς ἐμποδίσει! Αὐτός εἶναι ὁ ὅρκος πού ἔχει δώσει.

Ἡ Νταίζη δέν τόχε σκεφθεῖ αὐτό κι' ἔμεινε τώρα συλλογισμένη. Αὐτή, μέ τήν ἀφέλειά της, φανταζόταν ὅτι, ἀφοῦ ὁ Θεῖος-Θωμᾶς εἶχε τά κλειδιά, θά ἦταν πολύ εὔκολο νά ἀνοίξει τήν πόρτα καί νά ἐλευθερώσει τό λόρδο ἀπ' τή φυλακή.

— Μπά! ἔκαμε ἡ Τζέννη, πού ἄρχισε νά πέρνει ζεστά αὐτή τήν ὑπόθεση. Θά βροῦμε τρόπο νά πάρουμε καί τά κλειδιά. Τώρα χρειάζεται πρῶτα-πρῶτα νά ρωτήσουμε τόν πατέρα σου. Ποιά, ποιός ξέρει, μπορεῖ νά μή θέλει νά τά σκάσει.

— Πῶς εἶναι δυνατό;

— Μπορεῖ νά περιμένει καμμιάν ἄλλη βοήθεια, ἴσως καμμιά χάρη, καί νά μή θελήσει νά χειροτερέψει τή θέση του

«Ἡ Νταίζη ἦταν ὅλη αὐτιά . . .»
(Σελ. 377, στ. α'.)

μ' αὐτή τήν ἀπόπειρα πού θά τοῦ προτείνουμε.

— Νά πάω μιά στιγμή νά τόν ρωτήσω; εἶπε ἡ Νταίζη, ποῦ τήν ἔτρωγε ἡ ἀνυπομονησία.

—Ὄχι, παιδί μου! Δέν κάνει νά μᾶς βλέπουν νά πηγαινοερχόμαστε στό κελλί του. Μπορεῖ νά μᾶς κατασκοπεύουν καί νά ὑποψιαστοῦν. Περίμενε, τό βράδυ ποῦ θά τοῦ πᾶς τό φαγητό.

Ἡ Νταίζη δέχτηκε νά περιμένει καί στό μεταξύ ἐξακολούθησαν νά μελετοῦν τό σχέδιό τους ὡς τήν παραμικρή του λεπτομέρεια. Γιά τήν Νταίζη, τό σχέδιο αὐτό ἦταν ὅλη ἡ ζωή της, γιατί ἔνοιωθε, ὅτι ἄν γινόταν τό ἄλλο, τό τρομερό, θάχανε τό λογικό της.

Μόλις σουρούπωσε, ἡ Νταίζη ἑτοίμασε σ' ἕνα πανέρι τό φαγητό τοῦ φυλακισμένου. Ὁ Θωμᾶς Γουίλ τήν κοίταζε συλλογισμένος. Τοῦ ράγιζε τήν καρδιά αὐτό τό κορίτσι καί δέ θέλησε νά τό στερήσει ἀπ' τίς λίγες στιγμές, ποῦ τοῦμεναν νά περάσει κοντά στόν πατέρα του.

Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον εἶχε βρεῖ πάλι τήν ψυχραιμία του. Ἤξερε πώς δέν εἶχε νά περιμένει καμμιά βοήθεια ἀπό κανένα, κι' ἤθελε νά πεθάνει τουλάχιστο σάν γενναῖος ἄνθρωπος, καθώς εἶχε ζήσει.

Συλλογιζόταν μόνο μέ τρόμο τά δάκρυα καί τήν ἀπελπισία τῆς κόρης του καί τοῦκαμε μεγάλη ἐντύπωση, ὅταν τήν εἶδε νά μπαίνει ζωηρή καί σχεδόν χαρούμενη. Νόμισε τότε ὅτι ἡ Τζέννη δέν εἶχε τό κουράγιο νά τῆς πεῖ τήν εἴδηση, ἀλλά ἡ Νταίζη τόν ἔβγαλε ἀμέσως ἀπό τήν πλάνη του.

— Χρυσέ μου πατέρα! τοῦ εἶπε ἀφοῦ ἔκλεισε καλά τήν πόρτα. Ἔχουμε νά μᾶς πλήρωσει. Ἡ μίστρες Γουίλ μοῦ τά εἶπε ὅλα!

Κι' ἐπειδή ὁ κόντες τήν κοίταζε ἐρωτηματικά, χωρίς νά καταλαβαίνει ἀκόμα τί ἐννοοῦσε, ἐξακολούθησε:

— Ξέρω ὅτι σέ καταδίκασαν σέ θάνατο. Ξέρω πῶς βρέθηκαν προδότες, πού θεώρησαν ἔγκλημα τήν πίστη σου στό βασιλιά.

— Αὐτά ἔχει ὁ φανατισμός, παιδί μου. Τό μῖσος σκοτίζει τήν κρίση τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλά πρέπει νά τούς συγχωρήσουμε. Βλέπω ὅτι ἡ κόρη μου ἔχει μεγάλη καί γενναία καρδιά, ὥστε ν' ἀντιμετωπίσει αὐτό τό χτύπημα.

— Ὄχι, δέν ἔχω καθόλου γενναία καρδιά, εἶπε ζωηρά ἡ Νταίζη. Λίγο ἔλειψε νά πεθάνω ὅταν τά ἔμαθα αὐτά. Ἀλλά εἶμαι ἤσυχη τώρα, γιατί ξέρω ὅτι μπορῶ νά σέ σώσω.

— Ἐσύ; ρώτησε ὁ κόντης μ' ἕνα θλιβερό χαμόγελο. Παιδί μου, ἡ ἀγάπη σου σοῦ παραπλανεῖ τό λογικό . . . Σῶ-

ζονται οἱ κατάδικοι, ὅταν εἶναι μέσα στὸν Πύργο ;

— Ἔτσι μοῦ εἶπε κι' ἡ μίστρες Γουΐλ στὴν ἀρχή. Ἀλλὰ σκεφθήκαμε μαζὺ ὥρα πολλὴ καὶ βρήκαμ' ἕναν τρόπο. Θέλουμε ὅμως νὰ ξέρουμε πρῶτα-πρῶτα ἂν δὲν ἔχεις κανένα δικό σου σχέδιο μὲ περισσότερες ἐλπίδες . . .

— Σχέδιο ; Ἐλπίδες ; Καθόλου παιδί! Μόνο ἕν' ἄχαρο κοριτσάκι σὰν καὶ σένα ἢ μιὰ τόσο ἀφοσιωμένη γυναίκα σὰν τὴ μίστρες Γουΐλ μποροῦν νὰ μιλοῦν ἐδῶ μέσα γιὰ σχέδια καὶ ἐλπίδες ! . .

— Μὰ στάσου ν' ἀκούσεις, πατέρα. Θὰ ἰδεῖς ὅτι δὲν εἴμαστε τρελλές, οὔτε ἐγὼ οὔτε ἡ μίστρες Γουΐλ.

Καὶ τοῦ διηγήθηκε μὲ τὸ νέ καὶ μὲ σίγμα τὸ σχέδιό τους. Τοῦ εἶπε πὼς ὁ παππούς μὲ τὸ Τζόε εἶχαν σώσει ἀνθρώπους ποὺ τοὺς κυνηγοῦσαν οἱ ἀρχές, ἢ εἶχαν μεταφέρει ἐπικίνδυνες παραγγελίες. Ἠὼς ἦταν ἕτοιμοι καὶ τώρα νὰ θυσιαστοῦν γιὰ νὰ σώσουν τὸν πατέρα τῆς φίλης τους.

Ὁ λόρδος εἶχε ἀγκαλιάσει τὴ Νταίζη κι' ἄκουγε τὴν παιδιάτικη φωνή της, ποὺ τοῦ μιλοῦσε γιὰ ἐλπίδες . . . Ἀλήθεια, καμμιὰ φορὰ τὰ πιὸ ἁπλοϊκὰ σχέδια πετυχαίνουν ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι πολὺ ἁπλοϊκά . . . Ἂν κατάφερνε νὰ ντυθεῖ σὰ βαρκάρης, μὲ λίγη τόλμη καὶ μὲ λίγη τύχη, θὰ κατάφερνε νὰ βγεῖ ἔξω. Ὕστερα ὁ Τζόε θὰ τὸν πήγαινε μακριά.

Ναί, μὰ τί θὰ γινόταν κατόπι ; Ποιὸς θὰ ἔσωζε τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, ποὺ θυσιάζονταν γι' αὐτόν ;

— Κι' ὁ γέρο-Δίκ, πῶς θὰ βγεῖ ὕστερ' ἀπὸ δῶ μέσα ; ρώτησε τὴν κόρη του.

— Δὲν θὰ βγεῖ. Κάποιος πρέπει νὰ εἶναι στὴ θέση σας, ὅταν ὁ δεσμοφύλακας θὰ κάμει ἐπιθεώρηση. Θὰ πλαγιάσει στὸ κρεββάτι καὶ θὰ κρύψει τὸ κεφάλι του.

— Μὰ ὁ Θωμὰς Γουΐλ δὲ θὰ τὰ ξέρει αὐτά ;

— Ὄχι. Ἡ κυρία Γουΐλ λέει πὼς ὁ θεῖος Θωμὰς ἔχει χρέος νὰ μὴ βαυθάει σὲ τέτοιες δουλειές. Δὲ θὰ μάθει τίποτα λοιπόν . . .

— Κι' ὅμως αὐτὸς θὰ τιμωρηθεῖ ! Δὲν τὸ σκέφθηκες αὐτό, παιδί μου ; Θὰ θεωρηθοῦν ὅλοι συνένοχοι, ἀφοῦ μάλιστα κι' ὁ γέρο-Δίκ εἶναι συγγενής τους. Θὰ κατηγορηθοῦν γιὰ προδοσία καὶ ξέρεις ὅτι τώρα τὰ δικαστήρια δὲ χωρατεύουν . . .

— Δηλαδή, μπορεῖ νὰ τοὺς σκοτώσουν ; εἶπε ἡ Νταίζη παγωμένη.

— Καθόλου δύσκολο νὰ τοὺς σκοτώσουν ! Κι' ἴσως καὶ σὺ ἡ ἴδια νὰ ἔχεις τὴν ἴδια τύχη, Νταίζη μου ! Φαντάζεσαι λοιπὸν ὅτι ἡ ζωή ἡ δική μου ἀξίζει τόσες θυσίες ;

— Ὤ, ἂς προσπαθήσουμε ὡς τόσο, πατέρα ! Ἂν πεθάνεις ἐσύ, τί θέλω ἐγὼ νὰ ζήσω ; Κι' ἡ κυρία Γουΐλ μ' ἀγαπᾶ τόσο πολύ, ὥστε ἡ λύπη μου θὰ τὴ σκοτώσει κι' αὐτή.

— Ναί, τὸ ξέρω πόσο σ' ἀγαπᾶ, ξέρω τί ἔκαμε γιὰ σένα. Καὶ γι' ἀνταμοιβή, θ' ἀφίσω τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους νὰ θυσιασθοῦν γιὰ νὰ μὲ σώσουν ; Εἶναι δυνατὸ νὰ δεχθῶ τέτοιο πρᾶγμα, παιδί μου ; Ἂν ἐσένα θὰ σὲ σκοτώσει ἡ θλίψη, ἐμένα θὰ μὲ σκοτώσει πιὸ σίγουρα ἡ τύψη γιὰ μιὰ τέτοια ἐγωϊστικὴ πρᾶξη.

Ἡ Νταίζη τώρα ἔκλαιγε μὲ λυγμούς. Ὁ λόρδος πῆρε στάση σταθερή.

— Μὴν κλαῖς, παιδί μου, εἶπε μὲ ἀταραξία. Ἡ ζωὴ δὲν ἀξίζει νὰ χύνουμε τόσα δάκρυα. Μήπως δὲν τὰ ἤξερα ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ πρίν, ὅταν πῆγα νὰ βοηθήσω τὸ βασιλιά ; Μήπως δὲν ἤμουν βέβαιος, ὅτι ἔπαιζα τὴ ζωή μου ; Πῶς θ' ἀφίσω τώρα νὰ τὰ πληρώσουν οἱ ἀθῶοι καὶ νὰ γλυτώσω ἐγώ ;

— Ὥστε δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος, εἶπε τὸ δυστυχισμένο κορίτσι. Δὲν ἔχεις κανένα φίλο νὰ μεσολαβήσει ;

— Δὲν ἔχω, Νταίζη. Ὅποιος τολμήσει νὰ πάρει τὸ μέρος μου, κινδυνεύει νὰ πέσει μαζύ μου στὸ βάραθρο. Ὥστε ἂς μὴ μιλοῦμε πιὰ γι' αὐτό. Ἡ ἀποστολή μου τελείωσε καὶ μπορῶ τώρα πιὰ νὰ κλείσω τὰ μάτια μου. Πρέπει ὅμως νὰ μὴ πάρω μαζύ μου τὴ θλίψη, ὅτι σ' ἀφίνω ἀπελπισμένη. Ἡ ζωὴ ὅλη εἶναι μπροστά σου καὶ πρέπει νὰ βρεῖς τὴ δύναμη γιὰ νὰ ζήσεις, γιατὶ ἔχεις κι' ἕνα σπουδαῖο χρέος νὰ ξεπληρώσεις. Πρέπει νὰ πᾶς κοντὰ στὴ μητέρα σου, καθὼς θὰ σοῦ πῶ . . . Ἀλλὰ θὰ ξαναϊδωθοῦμε ἀκόμη. Πήγαινε τώρα, γιατὶ θὰ σὲ περιμένουν.

Ἔσφιξε στὸ στῆθος του τὸ κορίτσι, ποὺ τὸ κλόνιζαν οἱ λυγμοὶ καὶ τὸ παρακάλεσε νὰ φύγει, γιατὶ αὐτὴ ἡ σκηνὴ τοῦ ξέσχιζε τὴν καρδιά.

* * *

Ἡ Τζέννη τὴν ἄφισε νὰ κλάψει ὅσο ἤθελε στὴν ἀγκαλιά της. Ἤξερε πόσο ἀνακουφίζουν τὰ δάκρυα. Χωρὶς νὰ τὴ ρωτήσει, εἶχε καταλάβει ὅτι ὁ λόρδος δὲν ἐπιδοκίμαζε τὸ σχέδιό τους

— Δὲ θέλει, μητέρα ! εἶπε τέλος ἡ Νταίζη ὅταν μπόρεσε νὰ μιλήσει. Λέει ὅτι θὰ μᾶς τιμωρήσουν ὅλους κι' ὅτι δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἐκθέσει σὲ κίνδυνο τὴ ζωή σας

Αὐτὴ τὴ σκέψη βέβαια τὴν περίμενε ἡ Τζέννη καὶ δὲν τὴν ξάφνισε. Συλλογιζόταν ὅμως τώρα πῶς θὰ τἄβγαζε πέρα ἡ Νταίζη μ' αὐτὴ τὴν ἀπελπισία ποὺ τὴν εἶχε πιάσει. Πῶς θὰ ὑπόφερε αὐτὴ τὴν ἀγωνία τὴς ἀναμονῆς χωρὶς ἐλπίδα ;

— Δὲν πρέπει νὰ χάνεις τὸ θάρρος σου, παιδί μου, ὅσο μένει λίγος καιρὸς μπροστά σου. Ὁ Θωμὰς μοῦ εἶπε ὅτι ἔχουμε ἀκόμη τρεῖς μέρες. Θὰ σκεφθοῦμε πάλι, θὰ κάνουμε τὸ σταυρό μας στὴν Παναγία. Μπορεῖ νὰ μᾶς ἔρθει καμμιὰ φώτιση . . .

Ἡ ἀόριστη, αὐτὴ ἐλπίδα στήλωσε τὴν καρδιὰ τῆς Νταίζης. Στὴν ἡλικία τῶν δεκαπέντε χρόνων, ποτὲ δὲν ἀπελπίζεται κανεὶς ὁλότελα.

Ὅταν γύρισε ὁ Θωμᾶς Γουΐλ γιὰ τὸ φαγητό, ζήτησε τὴν ἄδεια καὶ κλείστηκε στὸ δωμάτιό της, γιατὶ ἦταν κουρασμένη ἀπὸ τὶς τόσες συγκινήσεις. Ἐκεῖ ἔρριξε τὸ κεφάλι της μέσα στὰ δυό της χέρια καὶ βυθίσθηκε σὲ σκέψεις.

Ἕνα σχέδιο, ἀόριστο ἀκόμη, χάραζε μέσα στὸ νοῦ της. Δὲν ἤξερε πῶς θὰ τὸ ἐκτελοῦσε, οὔτε ἂν θὰ ἔφερνε κανένα ἀποτέλεσμα. Ἤξερε ὅμως, ὅτι δὲ θάφινε τὸν πατέρα της νὰ πεθάνει, χωρὶς νὰ δοκιμάσει νὰ τὸν σώσει μὲ ὅλα τ' ἀνθρώπινα μέσα.

Τώρα ὅμως δὲ θὰ τοὔλεγε τίποτα, γιατὶ ἦταν σίγουρη πὼς θἄβρισκε τὸ σχέδιό της χιμαιρικὸ καὶ δὲ θὰ τὴν ἄφινε νὰ τὸ ἐκτελέσει.

Μέσα στὴν ἀπελπισία της, δὲ λογάριαζε τί θὰ πεῖ κίνδυνος. Βρισκόταν σὲ τέτοια διέγερση, ὥστε δὲν ἔνοιωθε οὔτε καὶ τὸ σωματικό κόπο. Εἶχε κάμποσες μέρες νὰ κοιμηθεῖ καὶ νὰ φάει κανονικά, καὶ τὰ παράτολμα σχέδιά της ἴσως τὰ γεννοῦσε στὸ νοῦ της ὁ πυρετός.

Ἤθελε νὰ φτάσει ὡς τὸν Κρόμβελ, νὰ πέσει στὰ πόδια του καὶ νὰ ζητήσει χάρη γιὰ τὸν κατάδικο . . . Θἄβρισκε τρόπο νἀποδείξει, ὅτι ὁ πατέρας της ἦταν ἀθῶος κι' ὅτι ἡ ἀπόφαση ἦταν ἄδικη. Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον ἀνῆκε στὸ βασιλιά, τοῦ χρωστοῦσε τὴ θέση του καὶ τὰ ἀγαθά του. Δὲ μποροῦσε λοιπὸν νὰ τὸν ἐγκαταλείψει χωρὶς ν' ἀτιμασθεῖ. Πῶς οἱ δικαστὲς θεώρησαν ἔγκλημα τὸ νὰ κρατήσει κανεὶς πιστὰ τὸν ὅρκο του;

Ἄ, τί εὔκολα ποὺ λύνονται ὅλα τὰ προβλήματα μέσα σ' ἕνα παιδικὸ κεφάλι ποὺ ὀνειρεύεται ! Ὁ Κρόμβελ βέβαια δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ πεισθεῖ καὶ θ' ἀναγνώριζε ὅτι νὰ κρατεῖ κανεὶς τὸν ὅρκο του καὶ νὰ ἀγωνίζεται γιὰ τὸ κόμμα, ὅπου ἀνήκει, δὲν εἶναι ἔγκλημα. Ἀλλοιῶς θὰ ἔπρεπε νὰ θανατωθοῦν οἱ μισοὶ του Ἄγγλοι, καὶ μάλιστα οἱ καλύτεροι !

Μόλις τελείωσε τὸ φαγητὸ κι' ὁ Θωμᾶς βγῆκε γιὰ τὴ βραδυνὴ ἐπιθεώρηση, ἡ Τζέννη πῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ κοριτσιοῦ.

Ἡ Νταίζη τῆς εἶπε ἀμέσως τὰ νέα της σχέδια κι' αὐτὴ τὴν ἄκουσε μὲ προσοχή. Ὁ ἄντρας της τῆς εἶχε πεῖ ἀπάνω στὸ φαγητὸ μερικὲς λεπτομέρειες ποὺ τῆς ἔδιναν ἐλπίδες.

Ὁ Κρόμβελ εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸ Κοινοβούλιο γενικὴ ἀμνηστεία γιὰ ὅλους τοὺς βασιλικοὺς ἀρχηγούς, ποὺ εἶχαν αἰχμαλωτισθεῖ στὴ μάχη τοῦ Γιουσέστερ. Εἶχε ὅμως κρατήσει γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαιρέσει ἀπὸ τὴν

ἀμνηστεία ἐκείνους ποὺ θὰ τοὺς θεωροῦσε ἐπικίνδυνους γιὰ τὸ Κράτος ἢ γιὰ τὸ κόμμα του.

Ὥστε ἡ τελευταία λέξη θἄβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ τίποτα δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ δώσει τὴ χάρη.

Τώρα πιὰ ἡ Νταίζη πῆρε τὴν ἀπόφασή της. Ἀράδιασε στὴ Τζέννη ἕνα-ἕνα τὰ ἐπιχειρήματά της μὲ τόσο πάθος, ὥστε ἂν ἦταν κάπου ἐκεῖ ὁ Κρόμβελ καὶ τὴν ἄκουγε, χωρὶς ἄλλο ἡ στοργὴ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ θὰ τὸν συγκινοῦσε.

Τὸ πιὸ δύσκολο ὅμως ἦταν νὰ ἐπιτύχει κανεὶς ἀκρόαση ἀπὸ τὸν Κρόμβελ.

— Τὸ σκέφθηκες αὐτό, κόρη μου ; εἶπε ἡ Τζέννη. Ἂν εἴχαμε καιρό, ἡ μὶς Μίλδρεδ θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ παρακαλέσει καμμιὰ ἀπὸ τὶς πελάτισσές της. Ἀλλὰ θὰ προφτάσουμε ;

— Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὴ μὶς Μίλδρεδ, μητέρα, εἶπε ἡ Νταίζη μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο. Ξεχνᾶς ὅτι ἐγὼ γνωρίζω ἕνα φίλο τοῦ Κρόμβελ ;

— Ποιόν ; ρώτησε ξαφνισμένη ἡ κυρία Γουΐλ.

— Τὸ λόρδο Στάρλυ !

— Τὸ λόρδο Στάρλυ ! ἔκαμε ἡ Τζέννη χλωμιάζοντας. Αὐτὸν θὰ παρακαλέσεις, Βιολέττα μου ; Τὸ λὲς σοβαρά ;

— Γιατὶ ὄχι ; εἶπε ἤσυχα ἡ κόρη. Ὁ λόρδος Στάρλυ εἶναι συγγενής μας, καθὼς μοῦ εἶπε ὁ πατέρας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Στὸ μοναδικὸ ξενοδοχεῖο μιᾶς μικρῆς πόλης κατέλυσε ἕνας ἡλικιωμένος κύριος, ποὺ θἄμενε κεῖ δυό-τρεῖς μῆνες. Τὸ μεσημέρι, στὸ τραπέζι, τὸν σερβίρησε ἕνας ὑπηρέτης ποὺ τὸν φώναζαν Χριστόδουλο. Ἦταν στραβὸς ἀπὸ τὸ ἕνα μάτι καὶ δὲν φαινόταν καθόλου πρόθυμος καὶ περιποιητικός.

Ὡστόσο ὁ ξένος, κάθε φορὰ ποὺ ὁ σερβιτόρος τοῦ ἔφερνε κάτι τί, τὸν προσφωνοῦσε :

—Μπράβο, Χριστόδουλε, μακάριε ! . .

Καὶ τὸν κοίταζε σὰν πράγματι νἄβρισκε πάνω του κάτι ζηλευτό . . .

Δυό, τρεῖς φορές, κι' ὁ Χριστόδουλος δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξει.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, τοῦ εἶπε, δὲν μοῦ λέτε γιὰ ποιὸ λόγο μὲ μακαρίζετε ; Ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ ἕνας φτωχὸς καὶ μονόφθαλμος ὑπηρέτης . . .

— Αὐτό, φίλε μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ξένος, θὰ σοῦ τὸ πῶ ὅταν θὰ φύγω. Νὰ μὲ περιποιῆσαι μόνο κι' ἔγνοια σου... δὲν θὰ χάσῃς !

Κι' ἐξακολούθησε νὰ τὸν προσφωνεῖ μακάριο. Ὁ Χριστόδουλος πάλι τσακιζόταν τώρα νὰ τὸν περιποιῆται. Τέλος, τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ ξένος ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ, τοῦ βύμισε :

— Θὰ μοῦ πῆτε σήμερα ; . . .

— Μάλιστα, εἶπε ὁ ξένος, σήμερα θὰ σοῦ πῶ. Λοιπόν, φίλε μου, εἶσ' ἕνας πολὺ κακὸς ὑπηρέτης, δύστροπος κι' ἀπρόθυμος τόσο, ποὺ πρέπει νὰ καταφεύγῃ κανεὶς σὲ τεχνάσματα γιὰ νὰ σὲ κάνῃ λίγο . . . ἄνθρωπο. Μάλιστα οὔτε, Χριστόδουλέ μου, ἐγὼ σὲ μακαρίζω, γιατὶ ὅταν θὰ πεθάνῃς, ἐσὺ θὰ κάνῃς τὸ μισὸ κόπο ἀπὸ μᾶς τοὺς ἄλλους θνητούς : Δὲν ἔχεις νὰ κλείσῃς παρὰ ἕνα μόνο μάτι !

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

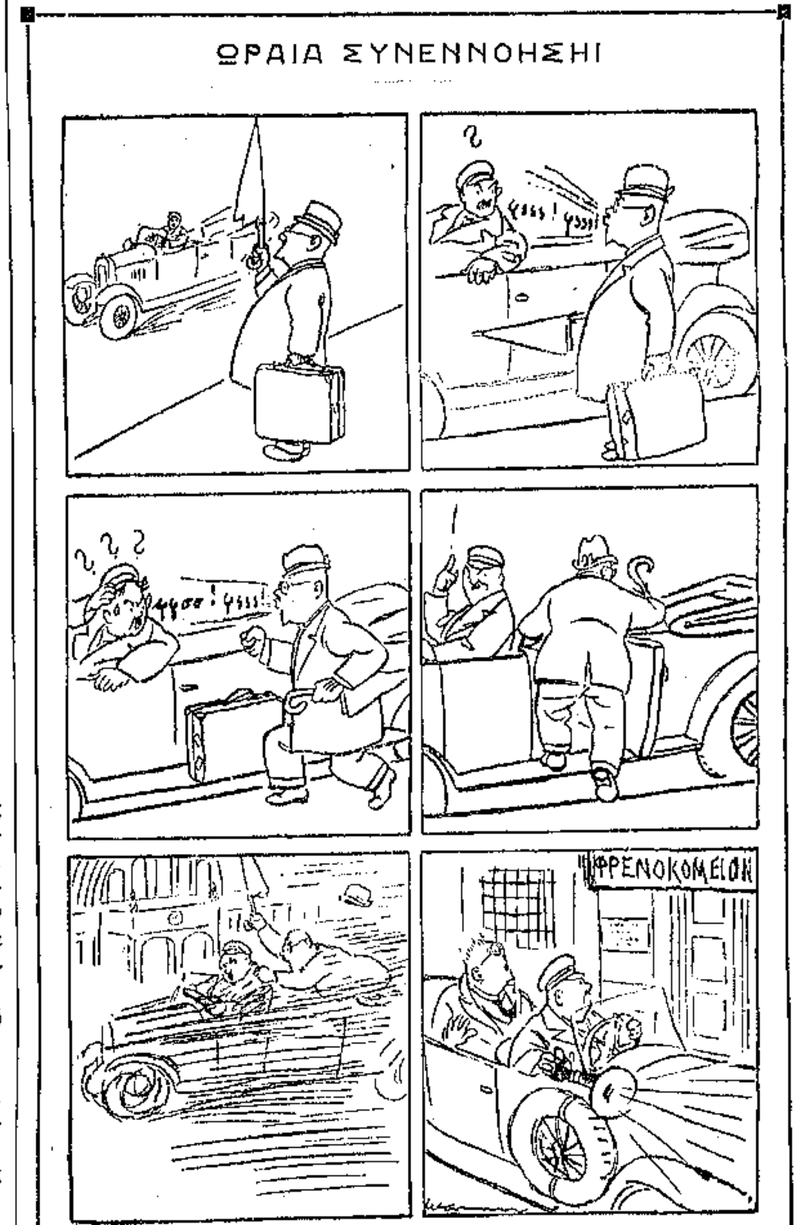

Ὁ ξένος δὲν ξέρει γρὺ ἑλληνικά. Ὁ σωφέρ, ποὺ φώναξε γιὰ νὰ τὸν πάῃ στὸ σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου, δὲν ξέρει γρὺ ἀπὸ καμμιὰ γλῶσσα. Ὁ ξένος τοῦ μιλᾷ γαλλικά, ἰταλικά, γερμανικά. Τίποτα ! Ἐπὶ τέλους γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ τί θέλει, ἀρχίζει νὰ κάνῃ μὲ στόμα, χέρια καὶ πόδια, τὸ σιδηρόδρομο :

— Φσσσσς ! . . Φσσσσς ! . . Φσσσς ! . . .

Ὁ σωφέρ, βλέποντάς τον νὰ κάνῃ ἔτσι στὴ μέση τοῦ δρόμου, λέει μέσα του : «Μωρὲ τοῦτος θὰ εἶναι τρελός. Κι' ἕνας τρελὸς ποῦ ἄλλου θέλει ἢ πρέπει νὰ πάῃ ; . . »

— Μάλιστα ! φωνάζει ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴ σκέψη. Καταλάβαμε ! Ὁρίστε μέσα ! Ἀπὸ τὸ ὕφος του, ὁ ξένος καταλαβαίνει πὼς ὁ σωφέρ καταλάβ. Ἡσυχος ποὺ θὰ τὸν πάῃ ἐκεῖ ποῦ θέλει, ἀνεβαίνει στὸ αὐτοκίνητο. Ἀλλὰ μετὰ ἕνα τέταρτο δρόμο, ἀντὶ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό, φτάνει ἴσια στὸ Φρενοκομεῖο ! ! !

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

ΣΤΟ ΗΓΡΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ήταν και κάτι κοντυλάκια μαθηματά με γαλανό χνούδι, που δε μας άρεσαν σε ησυχία. Ένας παράδεισος έκει, μπρός στα χέρια μας, απαγορευμένος και κλειστός! Α, μα δε μπορούσε να κρατήσει αυτό, έπρεπε να βρεθεί ένας τρόπος. Τα είπαμε με το Γιώργο τον Παλίδη το φίλο μου, που τα κρεβάτι του στο θάλαμο ήταν πλάι στο δικό μου, κι' έτοιμάστηκε το σχέδιό μας.

Δεν είχα κοιμηθεί άκρη εκείνο το βράδυ, γιατί το σχέδιο αυτό μού κρατούσε άγρυπνη τη σκέψη. Ωστόσο είχα κλείσει τα μάτια και σίγουρα ήταν έτοιμος ο ύπνος να με πάρει, γιατί μού φάνηκε λιγάκι σαν όνειρο, όταν έννιωσα να με σκουντά κάποιος στον αγκώνα. Άνοιξα αμέσως τα μάτια μου κι' είδα τον Παλίδη με το χιτώνι του φορεμένο, με τα παπούτσια του στο χέρι.

Ένα αδύνατο ηλεκτρικό φώτιζε το θάλαμο κι' ένα κομμένο σεληνόφως έμπαινε από τα τζάμια. Κανείς ξύπνιος, όλοι κοιμώνταν αθόρυβα και βαθιά. Η καρδιά μου πήγαινε να πεταχτεί έξω, όταν σηκώθηκα, έβαλα τα ρούχα μου και πήρα κι' εγώ τα παπούτσια μου στο χέρι.

Βγήκαμε σιγά-σιγά απ' το θάλαμο στο διάδρομο. Κανείς. Ξεκλειδώσαμε με μύριες προφυλάξεις την εξώπορτα. Κανείς. Περάσαμε μπρος στο σπιτάκι του θυρωρού, διασχίσαμε το προαύλιο. Κανείς. Κι' από κει, ήσκιο-ήσκιο, γραμμή στάμπελι.

Ακόμη δεν το πίστευα, πώς κανείς δεν άγρυπνούσε και δε φύλαγε το σχολειό μας τη νύχτα. Ώστε όλοι οι φόβοι μας ήταν άστεοι και μπορούσαμε μια χαρά να βγαίνουμε έξω τη νύχτα και να πηγαίνουμε στάμπελι — ή όπου άλλού θέλαμε: στο σινεμά με τις νεράιδες, στα καϊμένο σπίτι με τα φαντάσματα, στο πάρκο με τα ώραία αγάλματα;

Το φεγγάρι ήταν λειψό και το φως του είχ' ένα κρύο μυστήριο, — ένα φως σαν κομμένο, σαν σκούρο γαλάζιο, έτσι που ανάμεσα στον ήσκιο και στο φως δεν ήταν μεγάλη διαφορά. Κοντά στάμπελια, σταματήσαμε και κοιτάξαμε προσεχτικά. Απάνω στη δραγατσούνα του Παλιόπυργου ήταν φως. Αγρυπνούσε λοιπόν ο δραγάτης; Και τόπλο του ήταν γεμάτο;

— Δε βαρυέσαι, έτσι για φόβερα τόχει το φως, μού είπε ο Παλίδης. Θα τον έχει πάρει ο ύπνος. Αλλά και ξύπνιος νάναι, που θα μας ιδεί; Θα μπούμε μέσα στα κλήματα με τα τέσσερα. Εμπρός!

Η καρδιά μου σκιρτούσε. Αλλά μ' αυτόν τον Παλίδη, τον άφοβο και το θρασύ, μπορούσα νάντικρύσω τον ίδιο το θάνατο. Είχε μια περίεργη επιβολή απάνω μου και μ' έσερνε όπου ήθελε.

Πέσαμε στα τέσσερα και σιγά-σιγά μπήκαμε στάμπελι. Σιγά-σιγά συνειθίσαμε και στο τρίξιμο των ξερών φύλλων που πατούσαμε με τα χέρια και με τα πόδια μας και δε μας ένοιαζε. Σταθήκαμε. Απλώσαμε το χέρι και νά τα τα σταφύλια! Ήταν κρύο, ένα δροσερό και βαρύ τσαμπί μού γέμισε την παλάμη. Τώρα που το συλλογίζομαι, ρωτώ τον εαυτό μου, τι μαγια είχε απάνω του ένα απλό, ένα συνειθισμένο τσαμπί σταφύλι, γιά νά μού μεταδώσει, κείνη τη νύχτα, σά με μαγνητισμό τόση ευδαιμονία; Θεέ μου! το κρατούσα στά χέρια μου κι' έτρεμα από αγαλλίαση.

— Ένας ροδίτης, μα ένας ροδίτης! έκανε ο Γιώργος κι' έπνιγε ένα γέλιο.

Ένα γέλιο, που το γεννούσε ή άπειρη ευδαιμονία του. Κρυφογελούσα κι' εγώ κι' έτρωγα. Τρώγαμε κι' οι δυό μας, καθιστοί τώρα χάμω κι' ήσυχοι.

Μέσα σ' αυτή την ησυχία, μέσα στο πεθαμμένο φως τού άψυχου φεγγαριού, χωρίς καμμιά προειδοποίηση, χωρίς κανένα άλλο κρότο ή θόρυβο, — μπάμ! βρόντηξε ξαφνικά κι' αντιλάλησε στην πλαγιά τού λόφου κι' ύστερα παραπέρα στή ράχη τού βουνού, κι' ο αντίλαλος χάθηκε στον κάμπο χαμηλά . . .

Αμέσως ένα φρστ! σαν μιά φούχτα χαλάζι νά τινάχτηκε πάνω στάμπελόφυλλα. Θεέ μου! ήταν σκάγια! Εκειδά, μπροστά στη μύτη μας!

Μείναμε άσάλευτοι, σαν τα μάρμαρο, παγωμένοι. Τα τσαμπιά έφυγαν απ' τα χέρια μας και κοιτάχτήκαμε. Αλλ' αυτό δε βάστηξε πολύ. Ο Παλίδης πετάχτηκε απάνω μονομιάς και τόβαλε στα πόδια αμέσως.

— Τρέχα, θα μας σκοτώσει! Τρέχα όσο μπορείς!

Και τρέχαμε κι' οι δυό μας σαν τρελλοί πρός το σχολειό. Τρέχαμε να μπούμε στη φυλακή και στην τιμωρία μας, γιά νάποφύγουμε το θάνατο που μας απειλούσε. Τη στιγμή αυτή τού υπερτάτου κινδύνου, το σχολειό ήταν ή στέγη, το άσυλο κι' ο φίλος.

Τότε άκούσαμε από μακριά τη φωνή τού δραγάτη: έ, έε!... Ο Γιώργος έκοψε λιγάκι την τρεχάλα του και μού είπε:

— Ξέρεις, σίγουρα θα μας πέρασε γι' αλεπούδες και μας έρριξε, χωρίς νά μας είδοποιήσει. Φτηνά τη γλυτώσαμε, κακομοίρη μου!

Μπήκαμε από την ξώπορτα, γυρτή, όπως την είχαμε άφισει, περάσαμε το διάδρομο, τρυπώσαμε στο θάλαμο.

Πάλι κανείς πουθενά. Ώστε έμελλε νά τη γλυτώσουμε έτσι, χωρίς νά μας ιδεί κανείς, χωρίς νά πάρουμε καμμιά τιμωρία;

Μά καθώς βγάζαμε βιαστικά τα παπούτσια μας και τα ρούχα μας γιά νά πέσουμε, από την πόρτα τού θαλάμου μπήκε κάποιος. Κάποιος με άσπρα νυχτικά. Στάθηκε εκεί στην πόρτα, έρριξε μιά ματιά μέσα στο θάλαμο, μού φάνηκε πώς κοίταζε μένα που βιάστηκα νά κουκουλωθώ στά στρώματά μου όπως-όπως, κι' έφυγε πάλι, χωρίς κανένα θόρυβο. Ποιός ήταν; Γιά μά στιγμή μού φάνηκε πώς ήταν ο επιμελητής, αλλά δεν ήμουν βέβαιος. Πάντως αυτό δεν ήταν όνειρο, γιατί τάλλο πρωί, πριν άρχίσει το μάθημα, ο επιστάτης φάνηκε στην πόρτα της τάξης:

— Ο Μακρής κι' ο Παλίδης στο Διευθυντήριο!

Στην τάξη έγινε, όπως πάντα σε τέτοιες περιστάσεις νεκρική σιγή κι' όλοι μας κοίταζαν περίεργα καθώς πηγαίναμε, κίτρινοι σαν το κερί, πρός το μαρτύριό μας. Δεν ήξερε κανείς τίποτα άκόμα και κάθε ματιά είχε την ίδια απορία:

— Μά τι έκαναν; Κι' ο Μακρής λοιπόν; Αυτός, που δεν έχει πάει ποτέ του στο Διευθυντήριο;

Και που νάξεραν . . .

ΜΙΧ. Δ. ΕΥΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Η ΒΡΟΧΗ

— Λοιπόν σάς έπιασε προχτές ή βροχή στο δρόμο, Θειά-Νικόλαινα;

Η Θειά-Νικόλαινα άκούμπησε το βίσκο με τ' άσπρο φλυτζανάκι του καφέ και το ποτήρι με το κρύο νερό στο ξύλινο σκαμνί που βρισκόταν μπροστά μου, και που άποτελούσε μαζί με την καρέκλα που καθόμουν το μόνο κάθισμα της πρόχειρης εξοχικής καλύβας. Ύστερα κάθησε κι' ή ίδια παραπέρα, στη σκάφη που ήταν βαλμένη ανάποδα, και κούνησε το κεφάλι της.

— Πώ, πώ, παιδάκι μου, μάς έπιασε μονάχα; Δεν λες μάς έπνιξε καλύτερα; Τί νερό ήταν έκείνο, θάλασσα; Κι' αναπάντεχο. Το πρωί νάναι ένας ήλιος, χαρά Θεού. Σάν ήταν σκόλη και δεν είχαμε να κάνουμε καμμιά δουλειά εδώ-πέρα,—τη σταφίδα μας την είχαμε κουβαλήσει στη χώρα, τα σύκα μας μαζεμένα,—είπα κι' εγώ νά πάω νά δω την συγγυφάδα μου στό χωριό. Κι' έχει τόσο γιά μένα, όσο γι' αυτό το καφοκόριτσο, που από τότε που ήρθαμε στο χτήμα δεν κάθησε μιά μέρα. Πότε νά ξεφυλλίσουμε τα κλήματα, πότε νά τρυγήσουσουμε, πότε γ' απλώσουμε τη σταφίδα, πότε νά μαζέψουμε τα σύκα, πάντα κάποια δουλειά θά βρισκάταν. «"Αϊντε, Λένη» τής λέω «βάλε το φουστάνι σου και πάμε νά δούμε και τη θειά σου.»

Έβαλε έκείνη το φουστάνι της, έβαλα έγώ την πόλκα μου και ξεκινήσαμε. Νά κάνη μιά ζέστη, παιδάκι μου! Ώς τα μάτια είχαμε κατεβασμένα τα τσεμπέρια μας γιά την αντηλιά. Αποκαμωμένες φθάσαμε στο χωριό. Νά κάνουν κάτι χαρές ή συγγυφάδα μου κι' οι κόρες της! Χρόνια είχαν νά μάς ίδούν στα μάτια τους.

— Νά κάτσετε ώς το βράδυ εδώ, νά φάμε και μαζί, μάς λέγανε. Νά σφάξουμε ένα κοκκοράκι, νά ρίζουμε και λίγες χυλόπηττες μέσα, πού σήμερα είν' και σχόλη.

Μά πού καθόμουν εγώ!

— Δεν μπορώ, τους λέω. Έχω αφήσει έξω τα ζωντανά μου, τις κότες μου, τη γίδα μου, το γουρούνι. Έπειτα θάρθη και το παιδί το βράδυ. Αλλ' άς καθήσουμε πρώτα νά σάς δούμε κι' ύστερα μιλούμε γιά φευγιό.

Άχ, και πού νά τόξερα ή κακομοίρα! Δεν είχαμε καλοπιεί άκόμη τον καφέ μας κι' άκούω ένα μπουμπουνητό.

— Μπουμπουνίζει ή κάρρο περνάει, Κατερίνα; λέω τής συγγυφάδας μου.

Οι άνιψάδες μου βάλανε τα γέλια.

— Τ' αυτιά σου θα βουίζουν, θεία, μού λένε.

Σώπασα πιά κι' εγώ, Τί νά πώ; Άμα είσαι γέρος, σε περνούν και γιά ξεμωραμένο. Σε λίγη ώρα νά, άλλο μπουμπουνητό. Τούτη τη φορά όμως δεν με κορόϊδεψαν, αλλά βγήκε ή συγγυφάδα μου έξω γιά νά κοιτάξη τον καιρό.

—"Ένγοια σου, μού λέει. Κεί πέρα κατά το Βουλκάνο βρέχει.

— Κατά το Βουλκάνο βρέχει; Άμ σε μιά ώρα το νερό είναι φτασμένο εδώ! Συμφορά μου!

— Και τί, σάμπως είναι χειμώνας; μού λέει εκείνη. Κι' άν βρέξη, κάθησε εδώ ώσπου νά περάση ή βροχή. Μήπως έχεις τις σταφίδες σου στ' αλώνια;

— Δεν έχω τις σταφίδες μου στ' αλώνια, έχω όμως τα ζωντανά μου έξω, τις γίδες μου, τις κότες μου. Έχω και κάτι χυλόπηττες άπλωμένες στά κεραμίδια νά στεγνώσουν κι' άν τα πάρη ή βροχή χαθήκανε. Σήκω, Λένη, νά φύγουμε.

— Κάθησε, θεία, λιγάκι, νά μού λένε έκείνες. Δεν βρέχει άκόμα.

—"Άμ τί; θέλετε νά με βρη ή βροχή στο δρόμο: Η μήπως είναι και κοντά; Μισή ώρα δρόμος και περισσότερο.

Σάν μ' έβλεπε έτσι ή Λένη ή κακομοίρα, τί νά πη κι' εκείνη; Σηκώθηκε και φύγαμε. Δεν είχαμε, πού λές, πάει δέκα βήματα μακρυά από το σπίτι και νά πιάση ένας αέρας, ένα σιφουνικό! Νά γέρνουν τα δέντρα ίσαμε κάτω τα κλαριά τους κι' ή σκόνη όλη νά μπαίνη μέσ' στο στόμα μας και μέσ' στά μάτια μάς. Και νά βλέπης και τα σύννεφα νά έρχονται. Σε λίγο μαύρισε όλος ο τόπος πέρα ώς πέρα. Μόλις είχαμε φτάσει στον δημόσιο δρόμο κι' έπιασε ή βροχή. Τί βροχή ήταν εκείνη, τί κατακλυσμός; Λές κι' άδειάζανε μέ τους κουβάδες το νερό από τα σύννεφα. Εμείς είχαμε σηκώσει τις φούστες μας γιά νά σκεπάσουμε τις πλάτες μας και τα κεφάλια μας, άλλά πού! Όχι φουστάνι, όχι όμπρέλλα, άλλά και κάπα νάχες δεν θά τη γλύτωνες εκείνη τη βροχή. Ένγοιωθα το νερό νά κατεβαίνη από την πλάτη μου στα πόδια μου και νά μουσκέβη τα παπούτσια μου. Εμείς πιά δεν είχαμε στό νού μας τ'ποτε άλλο παρά πώς νά τρέξουμε να φιλάσουμε στο σπίτι μας. Πώς δεν σκοντάψαμε σε καμμιά πέτρα νά σκοτωθούμε κιόλας μ' αυτό το τρέξιμο που κάναμε! Όλο το νερό το φάγαμε στην πλάτη μας. Όταν φτάσαμε κάτω στην σταφίδα, είχε περάσει ή μπόρα. Ό,τι φιχάλιζε.

—"Αμ γιατί δεν περίμενες νά περάση ή βροχή, όπως σού είχε πεί ή σύγγυφάδα σου;

—"Ελα ντέ! "Αμ τόξερα κι' εγώ πού θ' άρχίση έτσι στη στιγμή νά βρέχη; "Ελεγα πώς θά πρόφθαινα νά γλυτώσω τίποτε. Άχ! Ίχ! Εγώ την είδα από μακρυά την συμφορά που μ' είχε βρεί. Όλες τις χυλόπηττες τις είχε πάρει ή βροχή από τα κεραμίδια και τις κατέβασε ώς κάτω στ' αλώνια. Οι κότες τις χαρήκανε την άλλη μέρα. Μέσ' στην καλύβα είχαν μπεί τα νερά και μού είχαν κάνει μούσκεμμα και τις πατάτες μου και τα κρεμμύδια μου. Επάνω στο κρεββάτι είχα άκουμπήσει ένα ζευγάρι κάλτσες που έπλεκα τού Γεώργη, κι' έσταξε ένα κεραμίδι από πάνω και ξέβαψαν όλες στο σεντόνι. Νά, το βλέπεις και μοναχή σου. Μ' όλο το πλύσιμο που τούκανα, δεν βγήκε ή μπογιά. Και νάταν αυτό μοναχά; Η πού ή κλωσσα μου, αντί νά χωθή μέσ' στο κοτέτσι, μάζεψε ή ζουρλή όλα της τα κλωσσόπουλα και κάθησε απ' έξω απ' την καλύβα, κάτω από την γωνιά όπου μαζεύονται και τρέχουν τα νερά απ' τα κεραμίδια. Μισοπεθαμένη την βρήκαμε και μούσκεμμα απ' την βροχή ώς το πετσί. Τα κοτόπουλα όμως ήταν όλα κόκκαλο. Τα πουπουλάκια τους κολλημένα στο κορμί τους, τα μάτια τους κλειστά. Τί νά σού κάνουν τα κακόμοιρα, μιάς βδομάδας πουλιά; Μόλις τα είδε ή Λένη άρχίζει κάτι κλάμματα. Μονάχη της βλέπεις παιδεύτηκε νά τ' αναστήση.

—Πάνε μάννα, μού λέει, τα κοτόπουλα! Κρίμα στούς κόπους μου! "Αμ σάν διάλεγες και σύ την κουτσή κότα γιά κλώσσα!

— Σύρε, τής λέω, κι' άλλαξε και μή σε νοιάζει, εγώ είμαι εδώ, "Αϊντε μή μού πουντιάσης με τα βρεμμένα ρούχα.

Αυτή όμως πού νά μ' άκούση. Καθόταν εκεί και τα μοιρολογούσε.

—"Αμ όποιος κι' άν τάβλεπε, γιά ψόφια θά τα νόμιζε, είπε ή Ελένη κόβοντας τη μάννα της. Μά ξέρεις πώς ήταν τα κακόμοιρα, κυρά-κουμπάρα; είπε ύστερα, γυρίζοντας σε μένα. Όλα πεσμένα ανάσκελα, τα ποδαράκια τους μαζεμένα, τα μάτια τους κλειστά. Δεν μπορούσα νά τα βλέπω έτσι, μούσχιζαν την καρδιά.

— Δεν μπορούσε νά τα βλέπη έτσι και ξέρεις τί έκανε; πετάχθηκε ή Θειά-Νικόλαινα. Άρπαξε ένα και το πέταξε μέσ' στη σταφίδα! Σάν το είδα αυτό το πράγμα μούρθε! Μή, στρίγγλα! της φωνάζω, φέρ' το πάλι επάνω το πουλί κι' άναψε φωτιά εδώ-πέρα στη γωνιά!

Πού ν' ανάψης όμως φωτιά, παιδάκι μου; Με τί ξύλα, με τί βέργες, που όλα ήταν μούσκεμμα; Τί νά κάνω κι' εγώ στην απελπισία μου; Στην άγκωνή βρισκόταν μιά σαρωματίνα απ' αυτές που σκουπίζουμε τ' αλώνια. Στη στιγμή την χαλάω και της βάζω ένα σπίρτο. Έπιανα και τα πουλάκια ένα-ένα από τις φτερουγίτσες τους και τα κρατούσα ψηλά πάνω απ' τη φωτιά. Κι' έκεί λοιπόν που ήταν ψόφια, τάβλεπες σε μιά στιγμή κι' άνοίγανε τα μάτια τους και τίναζαν τα πέδια τους κι' έβαζαν μιά φωνή: «Τσίπ! Κλού, κλού!» τους φώναζε ή κλώσσα ή κακομοίρα.

Όλα πού λές τα γλύτωσα, και τα έντεκα. Ούτε ένα δεν πήγε χαμένο, «Τα βλέπεις;» λέω τής κόρης μου. Κάτω έκείνη τα μάτια της. Ντροπιάστηκε βλέπεις.

Χμ, καλά νάνεις και τα κατεβάζεις και τώρα. Σύρε νά κόψης κανένα σταφύλι τής κυρά-κουμπάρας. Ακόμα εδώ είσαι; Κανένα ροδίτη και κανένα ραζακί. Και νάναι γινωμένα. Γρήγορα!

Κείνη την ώρα μπήκε μέσα στην καλύβα μιά μαύρη κότα που κούταινε λιγάκι, κι' από πίσω της έρχόνταν τρέχοντας ένα κοπάδι ολόκληρο κοτοπουλάκια, Η κότα φώναζε κλού-κλού και σκάλιζε το χώμα και τα πουλιά σκοτώνονταν ποιό νά πρωτοπροφθάση νά τσιμπήση τον καλό μεζέ που είχε βρεί ή μάννα τους.

— Άχ, τί νόστιμα! είπα. Αυτά είναι που γλύτωσες απ' τη βροχή;

— Αυτά μαθές, αυτά. Σά μεγαλώσουν λιγάκι, νά κοπιάσης με το καλό νά σού σφάξουμε κανένα και νά σού κάνουμε το τραπέζι.

Κι' ή Θειά-Νικόλαινα κοίταζε με αγάπη τα πουλάκια που τα γλύτωσε από το πνιξιμο, γιά νά τα κάνη πιλάφι ή καπαμά.

Κορώνη, Αύγουστος 1928.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

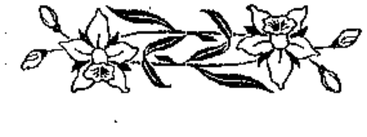

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἓν' ἀπὸ τὰ μικρὰ τηλεβόλα τοῦ **Σλώγι** ἦταν στημένο στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς. Τὸ τράβηξαν χρήγορα ἔξω, τὸ γέμισαν, — ἔ, δὲν ἦταν περίστασι νὰ λυπηθοῦν μπαρούτι! — καὶ πυροβόλησαν πρὸς τὰ βορειοανατολικά.

Ἡ κανονιὰ θἀκουόσθηκε σὲ ἀπόστασι πολλῶν μελλίων, γιατί ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἥσυχη κι' ἡ ὁμίχλη καλὸς ἀγωγὸς τοῦ ἤχου. Ἀλλὰ πάλι οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασι!

Ἐξακολούθησαν νὰ πυροβολοῦν κάθε δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Τίποτα! τίποτα!

Ἐπιτέλους κατὰ τὶς πέντε τὸ βράδυ, ἀκούσθηκαν ἀπὸ μακριὰ δυὸ-τρεῖς τουφεκιές.

— Αὐτοὶ εἶναι! φώναξε ὁ Σέρβης.

Καὶ στὸ σύνθημα τοῦ Δόνιφαν, ὁ Βάξτερ ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ τελευταία κανονιά. Σὲ λίγο, δυὸ μαῦρες σκιὲς ἄρχισαν νὰ ξεχωρίζουν μέσα στὴν ὁμίχλη ποὺ ἦταν πιὸ ἀραιὴ στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Τὰ παιδιὰ ζητωκραύγασαν. Ἄλλα ζήτω τοὺς ἀποκρίθηκαν. Ἦταν ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Κρός.

Ἀμὴ ὁ Ζὰκ;

Ὄχι, ὁ Ζὰκ δὲν ἦταν μαζύ τους! Κι' οἱ κυνηγοὶ εἶπαν πὼς οὔτε τὸν εἶδαν οὔτε τὸν ἄκουσαν. Εἶχαν πάρει, φαίνεται, ἀντίθετες διευθύνσεις, ἐκεῖνοι πρὸς τὰ μεσημβρινά, ὁ Ζὰκ πρὸς τ' ἀνατολικά...

Φαντασθῆτε τὴν ἀνησυχία καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ Μπριάν. Οὔτε σκέφθηκε κἂν νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν Δόνιφαν γιὰ τὴν ἀπειθειά του. Συλλογιζόταν μόνο τὸν ἀδελφό του. Θὰ ἔβρισκε τὸ δρόμο νὰ γυρίσῃ μέσα στὴν πυκνὴ ἐκείνη ὁμίχλη; κι' ἂν ἀναγκαζόταν νὰ διανυκτερεύσῃ στὴν παγωμένη λίμνη, ὅπου ἡ θερμοκρασία θὰ κατέβαινε ἴσως ὡς τοὺς δεκαπέντε βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν, δὲν θὰ κινδύνευε νὰ ξεπαγιάσῃ;..

— Ἐγώ, ἐγὼ ἔπρεπε νὰ πάω, ἀντὶ νὰ στείλω τὸν Ζὰκ, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε στοὺς φίλους του, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τοῦ δώσουν θάρρος κι' ἐλπίδα.

Ρρριξαν ἀκόμα δυὸ φορὲς μὲ τὸ κανόνι. Ἂν ὁ Ζὰκ ἦταν κοντὰ στὴ σπηλιά, θ' ἀποκρινόταν βέβαια μὲ τὴ σάλπιγγα. Ἀλλὰ τίποτα πάλι δὲν ἀκούσθηκε, ἀφοῦ ἔσβυσαν κι' οἱ τελευταῖοι ἀντίλαλοι ἀπὸ τὶς κανονιές.

Ἡ νύχτα ὡστόσο πλησίαζε. Τὸ σκοτάδι θὰ σκέπαζε σὲ λίγο ὅλο τὸ νησί.

Ἄξαφνα συνέβηκε κάτι ἀπρόοπτο κι' εὐνοϊκὸ πολύ. Ἡ ὁμίχλη ἄρχισε νὰ διαλύεται. Ὁ ἐλαφρὸς ἄνεμος ποὺ σηκώθηκε κατὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, τὴν ἔσπρωχνε πρὸς τἀνατολικὰ κι' ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης ξεκαθάριζε. Ὥστε μόνο τὸ νυχτερινὸ σκοτάδι θὰ ἐμπόδιζε τὸν Ζὰκ νὰ βρῇ τὸ δρόμο τῆς σπηλιᾶς. Γι' αὐτὸ σκέφθηκαν νἀνάψουν μιὰ μεγάλη φωτιὰ καὶ νὰ τὴ διατηρήσουν ὅλη νύχτα, σὰ φάρο πρὸς ὁδηγία του.

Ἑτοιμάζονταν νἀνάψουν τὰ ξύλα ποὺ εἶχαν σωριάσει, ὅταν ὁ Γόρδων φώναξε;

—Σταθῆτε μιὰ στιγμή!

Κοίταξε μὲ τὸ τηλεσκόπιο. Κι' εἶχε διακρίνει ἕνα μαῦρο σημάδι, πρὸς τὰ βορειοανατολικὰ τῆς λίμνης, — ἕνα μαῦρο σημάδι κινητό.

Ἀμέσως ὁ Μπριὰν πῆρε τὸ τηλεσκόπιο, κοίταξε μὲ προσοχὴ καὶ σὲ λίγο εἶπε:

—Ἄ, δόξα σοι ὁ Θεός!.. Ὁ Ζὰκ εἶναι!.. Τὸν διακρίνω!..

Τὰ παιδιὰ τότε φώναξαν ὅλα μαζί. Οἱ φωνὲς τους ὅμως δὲν ἦταν δυνατὸ νἀκουσθοῦν σὲ ἀπόστασι ἑνὸς σχεδὸν μιλλίου. Ὡστόσο ὁ Ζὰκ ἔτρεχε, γλυστροῦσε μὲ τὰ πατίνια του στὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης σὰ βέλος. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ ἔφθανε.

—Μὰ δὲν εἶναι μόνος του, περίεργο! ἔκαμε ὁ Βάξτερ.

Κοίταξαν προσεκτικώτερα κι' εἶδαν, ἀλήθεια, καὶ δυὸ ἄλλα μαῦρα σημάδια, ποὺ ἔτρεχαν πίσω ἀπὸ τὸν Ζὰκ σὲ ἀπόσταση ἑκατὸ περίπου βήματα.

—Τί νὰ εἶναι αὐτά; ρώτησε ὁ Γόρδων.

—Ἄνθρωποι;... εἶπε ὁ Βάξτερ.

—Ὄχι δά! ἀποκρίθηκε ὁ Οὐίλκοξ. Ζῶα φαίνονται νὰ εἶναι.

—Κι' ἴσως ἄγρια, θηρία! φώναξε ὁ Δόνιφαν.

Καὶ χωρὶς δισταγμό, ἅρπαξε τὸ τουφέκι του, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἐρχόταν ὁ Ζὰκ, πυροβόλησε δυὸ φορὲς τὰ θηρία ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν, κι' αὐτὰ

«Ὁ Δόνιφαν ἅρπαξε τὸ τουφέκι του...»
(Σελ. 382, στ. β'.)

τότε ὑποχώρησαν καὶ σὲ λίγο ἔγιναν ἀφαντα.

Ἦταν δυὸ ἀρκούδες.

Ἀλλ' ἂν ὑπῆρχαν ἀρκούδες στὸ νησί, πῶς ὡς τότε δὲν εἶχαν ἰδεῖ ἴχνος τους; Κι' ὅμως τὰ παιδιὰ εἶχαν κάνει τόσες ἐκδρομές, καὶ χειμῶνα καὶ καλοκαίρι. Αὐτὸ βέβαια ἐσήμαινε, ὅτι οἱ ἀρκούδες δὲν ἦταν κάτοικοι τοῦ νησιοῦ, ἀλλὰ ἔρχονταν ἀπὸ ἄλλο μέρος, τὸν χειμῶνα, εἴτε περπατώντας στὴν παγωμένη ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, εἴτε καθισμένες, ὅπως σὲ πλοῖο, ἀπάνω σὲ μεγάλους ὀγκόπαγους ποὺ τοὺς παρέσυρε τὸ ρεῦμα. Ἀπ' αὐτὸ ὅμως δὲν ἔπρεπε κανεὶς νὰ συμπεράνῃ ὅτι ὑπῆρχε ἤπειρος κοντὰ στὴ νῆσο Σέρμαν;

Ὡστόσο ὁ Ζὰκ, ποὺ τὸν ὑποδέχθηκαν οἱ σύντροφοί του μὲ μεγάλη χαρά, τοὺς διηγήθηκε τὴν περιπέτειά του. Ὁ κακόμοιρος, ἀφοῦ τοῦ κάκου σάλπισε πολλὲς φορές, προσκαλώντας τοὺς δυὸ χαμένους, ἐπιτέλους χάθηκε κι' αὐτὸς στὴν ἀπέραντη λίμνη καὶ δὲν ἤξερε ποῦ βρισκόταν, ὅταν ἄκουσε ἄξαφνα μιὰ κανονιά.

«Τὸ κανόνι μας θὰ εἶναι», σκέφθηκε προσπαθώντας νὰ καταλάβῃ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν ὁ κρότος. Ἀπεῖχε τότε πολλὰ μίλλια ἀπὸ τὴν ὄχθη πρὸς τὰ βορειανατολικά. Εὐθὺς ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸν κρότο. Ἡ ὁμίχλη εἶχε ἀρχίσει νὰ διαλύεται. Κι' εἶδε μπροστά του τὶς δυὸ ἀρκούδες, ποὺ ὁρμοῦσαν νὰ τὸν σπαράξουν...

Ὅσο μεγάλος κι' ἂν ἦταν ὁ κίνδυνος, ὁ Ζὰκ δὲν τὰ ἔχασε. Διπλασίασε τὴν ταχύτητά του καὶ κατάφερε νἀφήσῃ τὶς ἀρκούδες πίσω του. Ἀλλιμονό του ὅμως ἂν γλυστροῦσε κι' ἔπεφτε στὸν πάγο! Τὰ θηρία θὰ τὸν ἔφτανα.

Εὐτυχῶς ὁ Ζὰκ δὲν ἔπεσε. Κι' ἐξακολούθησε νὰ τρέχῃ γρηγορότερα ἀπ' τὶς ἀρκούδες, ὡς ποὺ ὁρμησε ὁ Δόνιφαν καὶ τὶς ἔδιωξε μὲ τὶς τουφεκιές του.

Τὴ στιγμὴ ποὺ γύριζαν ὅλοι στὴ σπηλιά, ὁ Ζὰκ πλησίασε τὸν ἀδελφό του καὶ τοῦ εἶπε σιγά:

Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ ἔδωσες τὴν ἄδεια νὰ κινδυνεύσω γιὰ τὴ σωτηρία τῶν συντρόφων μου.

Ὁ Μπριὰν δὲν τοῦ εἶπε τίποτα. Μόνο τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι. Ὕστερα εἶπε στὸ Δόνιφαν;

— Εἶδες τί δυστύχημα παρ' ὀλίγο νὰ φέρῃ ἡ ἀπειθειά σου. Σὲ συγχωρῶ ὅμως, καὶ σ' εὐχαριστῶ μάλιστα, Δόνιφαν, γιατὶ ἔτρεξες πρὸς βοήθεια τοῦ ἀδελφοῦ μου, ποὺ οἱ ἀρκούδες θὰ τὸν ἔφθαναν καὶ θὰ τὸν κατασπάραζαν.

— Τὸ χρέος μου ἔκαμα, ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν ψυχρά.

Κι' ἀπέφυγε τὸ χέρι, ποὺ μὲ ἀδελφικὴ ἀγάπη τοῦ ἔτεινε ὁ Μπριάν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ.

Σταθμὸς στὰ νότια τῆς λίμνης. — Δόνιφαν καὶ Συντροφιά. — Χωρισμός. — Κάθοδος ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ ὄχθη. — Στὴν ἐκβολή.

Ἐνάμισυ μῆνα μετὰ τὰ συμβάντα ποὺ διηγηθήκαμε, ἕνα δειλινό, ἡ ὥρα πέντε, τέσσαρες ἀπὸ τοὺς ἀποίκους τῆς νήσου Σαίρμαν ἐστάθμευαν στὴ μεσημβρινὴ ἄκρη τῆς λίμνης.

Ἦταν στὶς 10 τοῦ Ὀκτώβρη, δηλαδὴ τὴν ἄνοιξη. Φυτὰ καὶ δέντρα ἦταν δροσερὰ καὶ καταπράσινα. Λεπτὴ αὔρα μόλις ρυτίδωνε τὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης. Πουλιὰ πολλὰ καὶ διάφορα πετοῦσαν κοπαδιαστά, γυρίζοντας μὲ κρωγμοὺς στὶς φωλιές τους, ἄλλες στὶς σκιὲς τῶν δασῶν, ἄλλες στὶς ρωγμὲς τῶν βράχων.

Μιὰ καλὴ φωτιά, κοντὰ στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου, ἔβγαζε μυρωδάτο καπνό, ποὺ ὁ ἄνεμος τὸν ἔσπρωχνε μακριά. Ἀνάμεσα σὲ δυὸ πέτρες, πάνω ἀπὸ θράκα, σιγοψηνόταν δυὸ πουλιά.

Ἀφοῦ ἔφαγαν, οἱ ὀδοιπόροι τυλίχθηκαν μὲ τὰ σκεπάσματά τους· οἱ τρεῖς κοιμήθηκαν, ὁ τέταρτος ἔμεινε ἄγρυπνος νὰ τοὺς φυλάῃ.

Οἱ τέσσαρες αὐτοὶ ἦταν ὁ Δόνιφαν, ὁ Κρός, ὁ Οὐὲπ κι' ὁ Οὐίλκοξ. Πῶς βρέθηκαν ἐδῶ καὶ γιατὶ ἀποχωρίσθηκαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους;

Τὶς τελευταῖες ἑβδομάδες, ἡ ψυχρότης μεταξὺ Δόνιφαν καὶ Μπριὰν εἶχε κορυφωθεῖ. Ὁ πρῶτος γινόταν ὁλοένα θρασύτερος κι' ἀπειθέστερος, κι' ὁ δεύτερος ἀποφάσισε νὰ τὸν τιμωρήσῃ παραδειγματικά, ὄχι βέβαια γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, ἀλλὰ γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν πειθαρχία τῶν ἄλλων.

Ὁ Δόνιφαν κι' οἱ ἑπαδοί του ζοῦσαν πιὰ χωριστά. Μόνο τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ καὶ τοῦ ὕπνου γύριζαν στὴ σπηλιά. Μιὰ μέρα ὁ Μπριὰν εἶπε στὸν Γόρδων:

— Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ Δόνιφαν καὶ Σία ἔχουν σκοπὸ νὰ φύγουν, νὰ πάνε νὰ καθήσουν μοναχοί τους, σ' ἄλλο μέρος τοῦ νησιοῦ.

— Πῶς τὸ ὑποθέτεις; ρώτησε ὁ Γόρδων.

— Εἶδα τὸν Οὐίλκοξ νἀντιγράφῃ τὸν γεωγραφικὸ χάρτη τοῦ Γάλλου... Καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, Γόρδων, σκέπτομαι πὼς πρέπει νὰ παραιτηθῶ. Ναί, θὰ παραιτηθῶ. Ἂς γίνει πρόεδρος ὁ Δόνιφαν ἢ ἐσύ. Ἔτσι, ἐλπίζω, νὰ λείψῃ κάθε ἀντιζηλία καὶ νὰ ἡσυχάσῃ ἡ ἀποικία μας.

—Ὄχι, Μπριάν! φώναξε ὁ Γόρδων. Γιὰ κανένα λόγο δὲν πρέπει νὰ γίνῃ αὐτό! Ἂν τὸ κάμῃς, θὰ παραβῇς τὸ χρέος σου καὶ τὶς ὑποσχέσεις σου σ' ἐκείνους ποὺ σ' ἐψήφισαν.

Ὁ Μπριὰν ἔμεινε, ὁ χειμώνας πέρασε, ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ὀχτώβρη ἔλυωσαν οἱ πάγοι τῆς λίμνης καὶ τὸ κρύο λιγόστεψε σημαντικά. Στὶς 9 τοῦ μηνός, τὸ βράδυ, ὁ Δόνιφαν ἀνήγγειλε στοὺς συντρόφους του ὅτι θὰ ἔφευγε μὲ τοὺς τρεῖς ὀπαδούς του.

— Μᾶς ἀπαρνεῖσθε λοιπόν; εἶπε ὁ Γόρδων.

—Ὄχι, δὲν σᾶς ἀπαρνούμεθα... μόνο θὰ πᾶμε νὰ κατοικήσουμε σ' ἄλλο μέρος τοῦ νησιοῦ.

—Μὰ γιατί, Δόνιφαν;..

—Γιατὶ θέλουμε νὰ ζοῦμε ὅπως μᾶς ἀρέσει. Καὶ νὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, γιατὶ δὲν ἐννοοῦμε νὰ δεχόμαστε διαταγὲς ἀπὸ τὸ Μπριάν.

—Ἤθελα νὰ ἤξερα, Δόνιφαν, τί μεγάλο κακὸ σοῦ ἔκαμα ἐγώ; εἶπε ὁ Μπριάν.

— Τίποτα. Μόνο ποὺ μᾶς κάθησες στὸ σβέρκο. Πρωτύτερα εἴχαμε ἀρχηγὸ Ἀμερικάνο. Τώρα ἔχουμε Γάλλο. Δὲν λείπει πιὰ παρὰ νὰ ἐκλέξουμε καὶ τὸ Μόκο!

— Σοβαρὰ τὸ λὲς αὐτό, Δόνιφαν;

— Δὲν ξέρω. Τὸ μόνο σοβαρὸ εἶναι, ὅτι ἐγὼ κι' οἱ φίλοι μου θέλουμε ἀρχηγὸ Ἄγγλο.

— Πολὺ καλά! εἶπε τότε ὁ Μπριάν. Δόνιφαν, Οὐέπ, Κρός, Οὐίλκοξ, εἶσθε ἐλεύθεροι νὰ φύγετε καὶ νὰ παραλάβετε ὅσα πράγματα σᾶς ἀναλογοῦν.

—Ἐννοεῖται! ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν. Καὶ θὰ φύγουμε αὔριο χωρὶς ἄλλο.

«Γέμισαν τὸ κανόνι καὶ πυροβόλησαν...»
(Σελ. 382, στ. α'.)

— Ἤθελα νὰ μὴ τὸ μετανοιώσετε! εἶπε ὁ Γόρδων, βλέποντας πὼς κάθε ἀντίρρησι ἦταν πιὰ περιττή.

***

Τὸ σχέδιο τοῦ Δόνιφαν ἦταν αὐτό:

Πρὸ καιροῦ ὁ Μπριάν, διηγούμενος τὰ τῆς ἐκδρομῆς του πρὸς τἀνατολικά, εἶχε πεῖ στοὺς συντρόφους του πὼς ἡ μικρὴ ἀποικία θὰ μποροῦσε νὰ ἐγκατασταθῇ καὶ νὰ ζήσῃ ἄνετα σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ νησιοῦ, ὅπου ὑπῆρχαν καὶ σπηλιές, καὶ δάση, καὶ ποτάμια μὲ γλυκὸ νερό, καὶ κυνήγι ἄφθονο. Ἡ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ σπηλιὰ ὡς τὴν παραλία ἦταν δώδεκα μόνο μίλλια. Τὰ ἔξη μποροῦσαν νὰ τὰ κάνουν πλέοντας τὴ λίμνη, τἄλλα ἔξη ἀφινόμενοι στὸ ρεῦμα τοῦ ποταμιοῦ. Ὥστε ἡ συγκοινωνία μὲ τὴ σπηλιά, σὲ μιὰν ἀνάγκη, δὲν ἦταν δύσκολη.

Αὐτὰ τὰ σημείωσε ὁ Δόνιφαν, τὰ μελέτησε, καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔπεισε τοὺς ὀπαδούς του νὰ πάνε μαζί του νὰ κατοικήσουν στὴν ἄλλη ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ.

Γιὰ νὰ μὴν ἔχουν βάρος στὸ ταξίδι, ἀποφάσισαν νὰ πάρουν λίγα μόνο πράγματα: δυὸ τουφέκια, τέσσερα πιστόλια, ἀρκετὰ τρόφιμα, τὶς κουβέρτες τους, μιὰ πυξίδα καὶ τὴ βαρκούλα ἐκείνη τὴ λαστιχένια. Τοὺς ἔφθαναν γιὰ μιὰ ἐκδρομὴ ποὺ θὰ διαρκοῦσε ἕξη-ἑπτὰ ἡμέρες. Κι' ἀφοῦ διάλεγαν τὸ μέρος τῆς νέας τους κατοικίας, θὰ γύριζαν στὴ σπηλιὰ νὰ πάρουν τὰ πράγματα ποὺ τοὺς ἀναλογοῦσαν, νὰ τὰ φορτώσουν στὰ μιὰξι καὶ νὰ τὰ κουβαλήσουν. Ἂν ὁ Γόρδων κι' οἱ ἄλλοι πήγαιναν κάποτε νὰ τοὺς ἐπισκεφθοῦν, θὰ τοὺς δέχονταν μετὰ χαρᾶς. Ἀλλὰ ὅπως εἶχαν τὰ πράγματα, ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ συγκατοικοῦν.

Τὸ πρωὶ λοιπὸν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ Δόνιφαν καὶ Συντροφία ἀποχαιρέτησαν τοὺς ἄλλους, καταλυπημένους γιὰ τὸ χωρισμό. Μὰ κι' ἐκεῖνοι ποὺ ἔφευγαν, ἴσως ἦταν περισσότερο συγκινημένοι ἀπ' ὅσο ἤθελαν νὰ φαίνουνται. Τὸ πεῖσμα μόνο τοὺς ἐνίσχυε στὴν ἐκτέλεσι τοῦ ἐγωϊστικοῦ τους σχεδίου.

Πέρασαν τὸ ποτάμι μὲ τὸν κέλητα ποὺ τὸν κυβερνοῦσε ὁ Μάκος. Αὐτὸς γύρισε ὕστερα στὴ σπηλιά. Κι' ἐκεῖνοι ἀπὸ τὴν ἀπέναντι ὄχθη ξεκίνησαν πεζοί.

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΗΤΑ

65.

Τίμιο ἐργάτη χάρι,
κι' ἂν ἀκόμα εἶναι λερό,
πάρε νὰ συνεργασθῇς.
Μὰ μὲ χέρι χασομέρη,
κι' ἂν τὸ βλέπεις καθαρό,
μὴ μπλεχθῇς. Θὰ ζημιωθῇς.

CHEF

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΣ μητέρας μου ὁ Ὀνατας μοῦ ξανάφερε φυσικὰ ὅλες μου τὶς παιδικὲς ἀναμνήσεις. Μιά, πολὺ ζωηρὴ καὶ ὡραία, μοῦ ἦλθε νὰ σᾶς τὴ γράψω τὴν ἄλλη φορά. Ἡ Ἐπιστολή μου ὅμως θὰ γινότταν πολὺ μεγάλη καὶ τὴν ἄφησα γιὰ σήμερα. Εἶναι τὸ «πατριαρχικὸ γράμμα»..

Καθὼς σᾶς εἶπα, ἡ Εὐθαλία Θωμᾶ-Ξενοπούλου ἦταν ἀπὸ φαναριώτικο σπίτι δεσποτικό. Ὁ ἀδελφός της Καλλίνικος ἦταν πρῶτα ἐπίσκοπος Νύσσης, ἔπειτα Ξάνθης καὶ στὸ τέλος Χαλκηδόνος. Ὅταν γεννήθηκε ἡ Εὐθαλία, φίλος στενότατος τοῦ ἀδελφοῦ της ἦταν ἕνας ἀρχιμανδρίτης, ὁ Ἰωακείμ. Αὐτὸς τὴν ἐβάφτισε,—ὄχι σὰν παπάς, ἀλλὰ σὰ νουνός. Σὲ λίγο ὁ ἀρχιμανδρίτης ἔγινε κι' αὐτὸς δεσπότης, κι' ἀργότερα Πατριάρχης : ὁ Ἰωακείμ Β'. Ἔτσι ἡ μητέρα μου βρέθηκε βαφτιστικιά, «θυγάτηρ κατὰ πνεῦμα», ὅπως τὸ λένε στὴν ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα, τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης, καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου». Κι' ὅταν πῆγε στὴ Ζάκυνθο, εἶχε μὲ τὸ μεγάλο νουνό της ἀλληλογραφία.

Τοῦ ἔγραφε, ὅπως εἶχε χρέος, τὰ «κατ' αὐτήν», κι' ὁ Πατριάρχης κάπου-κάπου τῆς ἀπαντοῦσε. Τὸ θεωροῦσε, βλέπετε, κι' αὐτὸς χρέος του νὰ τιμᾷ ἔτσι μιὰ τόσο ἄξια βαφτιστικιά. Κάμποσα πατριαρχικὰ γράμματα, ἐντὸς τῶν δεσποτικῶν τοῦ ἀδελφοῦ της κι' ἄλλων οἰκογενειακῶν φίλων, βρίσκονταν στὸ μεγάλο καρυδένιο κουτί, ὅπου ἡ μητέρα μου φύλαγε τὴν ἀλληλογραφία της. Καὶ θυμοῦμαι ἀκόμα τὴν ἐντύπωση ποὺ μοῦ ἔκαναν, στὰ παιδικά μου χρόνια, ὅταν, σκαλίζοντας τὸ κουτὶ αὐτὸ γιὰ κανένα . . γραμματόσημο, τἄβρισκα, τἄνοιγα καὶ τὰ διάβαζα . . . Ἄ, παιδιά μου! Εἶναι ἀδύνατο νὰ φανταστῆτε τὸ μεγαλεῖο, τὴν ποίηση μπορῶ νὰ πῶ, ποὺ εἶχε κεῖνο τὸν καιρό,—ἐδῶ καὶ πενήντα χρόνια νὰ ποῦμε,—ἕνα πατριαρχικὸ γράμμα! Ἐβλεπες μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἀπὸ πόσο ψηλὰ ἐρχόταν.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ὁ φάκελλος, πελώριος, ἀπὸ χοντρὸ χαρτὶ σὰν περγαμηνή, μὲ καλλιγραφικότατη ἐπιγραφὴ καὶ μὲ μιὰ μεγάλη πίσω σφραγίδα ἀπὸ κόκκινο βουλοκέρι μὲ τὰ πατριαρχικὰ σήματα. Ἦταν τόσο ὡραῖος, ὥστε δὲν τὸν ἀσχήμιζαν οὔτε τὰ τούρκικα κάποτε γραμματόσημα,—γιατὶ συνήθως εἶχε γαλλικὰ ἢ αὐστριακά,—οὔτε οἱ βάναυσες σφραγῖδες τῶν Ταχυδρομείων. Ἀπὸ τὸν φάκελλο αὐτόν, ἔβγαζες ἕνα μεγάλο φύλλο χαρτί, ἐπίσης περγαμηνὸ λεπτότερο ὅμως καὶ στιλπνότερο, διπλωμένο στὰ τέσσερα . . . Τὸ ξεδίπλωνες. Ἦταν γραμμένο μόνο ἀπὸ τὴ μιὰν ὄψη. Ἀπὸ πάνω, πέρα-πέρα, σὰν ἕνα θαυμάσιο κόσμημα, ὁ ντουράς, ἡ πατριαρχικὴ φίρμα, ὅπου μέσα σ' ἕνα παράξενο ἀλλὰ καλλιτεχνικότατο σύμπλεγμα ἀπὸ μεγάλες τζίφρες, διάβαζες μὲ κόπο τὶς λέξεις : «Ἰωακείμ, ἐλέω Θεοῦ, ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως . . » καὶ τὰ λοιπά, ὅπως τἄγραφα παραπάνου. Αὐτὸ ἦταν μὲ τὸ χέρι τοῦ καλλιγράφου τῶν Πατριαρχείων· ἀλλὰ μὲ τέτοια σταθερότητα κι' ἀκρίβεια στὶς γραμμές, ποὺ ἐνόμιζες πὼς εἶναι σταμπαρισμένο.

Ἔπειτα ἄρχιζε τὸ γράμμα, σὲ ἁπταστη καθαρεύουσα, ἀρχαϊκή, σχεδὸν στὸ ἀρχαῖο ἑλληνικό : «Προσφιλεστάτη μοι κατὰ πνεῦμα θύγατερ Εὐθαλία . .» Στὴν ἀρχὴ τοῦ κειμένου, στὸ πλάϊ, ἄλλο σῆμα, μακρουλό, σὰ σταυρός, μὲ τὸ χέρι γομίζω τοῦ Πατριάρχη, καὶ μὲ μαῦρο μελάνι ὅπως ὁ ντουράς. Γιατὶ τὸ γράμμα ἦταν μὲ μελάνι μενεξελί, τόσο ζωηρὸ καὶ γλυκοῦ χρώματος, ποὺ ποτέ μου δὲν ξανάειδα. (Μὴ σκοτίζεσθε, τέτοια μελάνια δὲν ὑπάρχουν σήμερα.) Καὶ μ' ἕνα γράψιμο καθαρό, στρογγυλό, σὰν τοῦ τύπου, μὰ συγχρόνως κομψὸ καὶ καλλιγραφικό, καθαυτὸ «γράψιμο μαργαριτάρι» ὅπως τὸλεγαν οἱ παλιοί μας. Λίγες ἀράδες ἔπιανε τὸ γράμμα, μὰ τόσο περιεκτικές, ὥστε νὰ τὰ λένε ὅλα. Καὶ μὲ ζηλευτὴ καλλιέπεια καὶ γλαφυρότητα, στὴ γλῶσσα ἐκείνη ποὺ ἀπὸ αἰῶνες εἶχε μορφωθεῖ στὰ Πατριαρχεῖα. Στὸ τέλος, ἰδιόχειρη πιά, μαύρη, μεγαλόπρεπη σὰ βασιλικά, ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Πατριάρχη : «Ἐν Χριστῷ εὐχέτης Ἰωακείμ».

Τέτοιο ἦταν ἕνα πατριαρχικὸ γράμμα ἐκείνον τὸν καιρό : ἐπιβλητικό, ὑποβλητικό, ἄξιο νὰ τό φέρῃς μ' εὐλάβεια στὰ χείλη σου, νὰ τὸ ἀσπασθῇς σὰν κάτι ἅγιο, Θεόσταλτο. Εἶναι καὶ σήμερα τέτοιο ; "Οχι τόσο, παιδιά μου· γιὰ μένα τουλάχιστο ποὺ ξέρω τὰ παλιά . . . Γιατ' εἶδα ἕνα, ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια : Ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ Γ'—ὁ Πάνυ.—ἔγραφε πρὸς τὸν Ψυχάρη. Φυσικά, τὸ γράμμα ἦταν θαυμάσιο. Μὰ τί τὰ θέλετε, ποὺ ὁ ντουρὰς ἀπὸ πάνω ἦταν τυπωμένος,—εὐκολία,—καὶ τὸ κείμενο ἀπὸ κάτω γραμμένο . . . μὲ γραφομηχανή! Ὁ καλλιγράφος τῶν Πατριαρχείων, ὁ καλλιτέχνης, ὁ περίφημος, εἶχε ἀντικατασταθεῖ μ' ἕναν ἁπλὸ δακτυλογράφο. Μεγάλη διαφορὰ σ' αὐτὸ ἀπὸ τὸν Ἰωακείμ Β' ὡς τὸν Ἰωακείμ Γ'. Ὅπως ἀπ' ὅλα τὰ παλιὰ πράγματα, ἔτσι κι' ἀπὸ τὰ παλιὰ πατριαρχικὸ γράμμα, ὁ πολιτισμός, ἡ πρόοδος, τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, ἡ εὐκολία, ἡ πρακτικότητα, ἀφαίρεσαν μέγα μέρος ἀπὸ τὴν ὁμορφιά, τὸ μεγαλεῖο, τὴν ποίησή του. Τὸ παλιὸ πατριαρχικὸ γράμμα, συγκρινόμενο πρὸς τὸ νέο, εἶναι σὰν τὸ παλιὸ ἀρχοντικὸ ἁμάξι, μὲ τοὺς λακέδες καὶ τὰ τέσσερα ἄλογα, συγκρινόμενο πρὸς τὸ σημερινὸ αὐτοκίνητο, τὸ πεζό, τὸ ἄσχημο. Αὐτὸ ὅμως κόβει πενήντα κι' ἑβδομήντα μίλια τὴν ὥρα, ἐνῷ τὸ ταχύτερο ἁμάξι τότε δὲν ἔκοβε οὔτε δέκα. Ἔτσι ὅλα...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ

Ὁ Ἰούλιος κι' ὁ Τοτὸς ἦταν δυὸ ἀγαπημένα ἀδελφάκια ποὺ δὲν εἶχαν σ' ὅλη τους τὴ μικρὴ ζωὴ χωριστεῖ ποτέ. Ὅταν θὰ ταξείδευε ἡ μαμμὰ στὴ γειτονικὴ πόλη γιὰ νὰ δῇ τὴν ἀδελφή της —τὴ Θειὰ-Μαρία— ἢ θὰ τοὺς ἔπαιρνε καὶ τοὺς δυὸ μαζί της, ἢ δὲ θἄπαιρνε κανένα. Νὰ χωριστοῦν τὰ δυὸ ἀδέλφια, ἦταν ἕνα πρᾶμμα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ γίνει ποτέ.

Ὁ Ἰούλιος περνοῦσε τὸν Τοτὸ δυὸ χρόνια. Αὐτὸ ὅμως δὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ συνεννοοῦνται στὰ παιχνίδια τους θαυμάσια. Ἕνα μόνο ἔκανε τὸν Ἰούλιο νὰ λυπᾶται : ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πηγαίνει μαζὶ μὲ τὸν Τοτὸ στὸ σχολειό. Ὁ Τοτὸς ἦταν μόλις πέντε χρονῶν καὶ δὲν τὸν δέχονταν ἀκόμη γιὰ μαθητή. Ἔπρεπε νὰ περιμένει νὰ μεγαλώσῃ. Ὅλο τὸν ἄλλο ὅμως καιρὸ ἦταν πάντα μαζὶ τἀδέλφια. Καὶ τὸ βράδυ ἀκόμη ποὺ ὥδηγοῦσε ὁ μπαμπὰς τὸν Ἰούλιο πῶς νὰ διαβάζει τὸ μάθημά του, ὁ Τοτὸς δὲν ξεκολλοῦσε ἀπὸ κοντά του. Ἔβαζε κι' αὐτὸς τὸ μικρό του ξανθὸ κεφάλι κάτω ἀπ' τὸ ἀμπαζοὺρ τῆς λάμπας καὶ στήλωνε ὅπως κι' ὁ Ἰούλιος τὰ μάτια του πάνω στὰ μεγάλα, αἰνιγματικὰ ψηφιὰ τοῦ βιβλίου. Μὰ κουραζόταν στὸ τέλος ἀπ' τὴ δουλειὰ αὐτὴ καὶ πήγαινε κοντὰ στὴ μαμμὰ νὰ τοῦ πῇ καμμιὰ ἱστορία, ἕως ὅτου νὰ τελειώσει τὸ διάβασμά του ὁ Ἰούλιος καὶ νὰ πάνε νὰ κοιμηθοῦνε μαζί. Κι' ἡ μαμμὰ πάντα κάτι θἄβρισκε ἀπὸ τὰ χιλιοειπωμένα γιὰ νὰ τοῦ διηγηθῇ. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμελλε καὶ πολὺ τὸν Τοτό. Τοῦ ἄρεσε νἀκούει πολλὲς φορὲς τὴν ἴδια ἱστορία καὶ νὰ τὴ λέει ἔπειτα κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του στὸν Ἰούλιο. Ἐκείνη ὅμως ἡ ἱστορία ποὺ ἄρεσε στὸν Τοτὸ περισσότερο ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες, ἦταν ἡ Σταχτοπούτα. Τοῦ εἶχε μάλιστα χαρίσει ἡ μαμμὰ ἕνα μεγάλο βιβλίο μὲ ὁλοσέλιδες χρωματιστὲς εἰκόνες, ποὺ ἔγραφε μέσα τὴν ἱστορία της.

Κι' ἦταν τότε μιὰ πολὺ νόστιμη σκηνὴ νὰ βλέπει κανεὶς τὸν Τοτὸ νὰ κάθεται στὸ σκαμνάκι του σοβαρὸς-σοβαρὸς καὶ νὰ κάνει πὼς διαβάζει τὸ βιβλίο του. Φύγαζε δυνατὰ ὅλη τὴν ἱστορία τῆς Σταχτοπούτας κι' ἔδειχνε μὲ τὸ χέρι του τὶς σειρὲς τῶν ψηφίων σὰ νὰ διάβαζε ἀληθινὰ μέσα στὸ βιβλίο.

***

Μὰ μιὰ μέρα—μιὰ κακὴ κι' ἀναπάντεχη μέρα—ἦλθε ἡ δυστυχία μαυροντυμένη καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ εὐτυχισμένου ὡς τότε σπιτιοῦ. Τὸ γέλιο ἔπαψε νἀντηχῇ μέσα στὶς κάμαρες κι' ὅλα ἦταν στὸ σπίτι βουβὰ καὶ λυπημένα. Ὅλη ἡ προσοχὴ κι' ὅλες οἱ φροντίδες τοῦ μπαμπὰ καὶ τῆς μαμμᾶς εἶχαν συγκεντρωθεῖ στὴ μικρὴ κάμαρα τῶν παιδιῶν, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχαν βγάλει τώρα πιὰ τὸ κρεβατάκι τοῦ Ἰουλίου. Ἂν ἔρριχνε κανεὶς μιὰ ματιὰ μέσα στὴν κάμαρα αὐτή, θἄβλεπε πολὺ ὀλιθερὰ πράγματα. Θἄβλεπε τὸν Τοτὸ ξαπλωμένο στὸ κρεβατάκι του, μὲ τὸ ξανθὸ κεφαλάκι γερμένο πάνω στὸ κάτασπρο προσκέφαλο· κι' ἂν ἔπιανε τὸ κρεμασμένο χεράκι του θὰ τόνιωθε νὰ καίει, μέσα στὶς χούφτες του. Θἄβλεπε ἀκόμη τὴ μαμμὰ δακρυσμένη νὰ δροσίζει μὲ κολώνια τὸ ξαναμμένο προσωπάκι τοῦ Τοτοῦ. Πάνω στὸ τραπέζι θἄβλεπε ἕνα σωρὸ μπουκάλια καὶ κουτιὰ μὲ φάρμακα, ποὺ βασάνιζαν μ' αὐτὰ οἱ γιατροὶ τὸν Τοτό.

Ὁ Ἰούλιος εἶχε μείνει πιὰ μονάχος του κι' οὔτε γιὰ παιχνίδια εἶχε τώρα ὄρεξη, οὔτε γιὰ τίποτα. Καὶ τὸ πιὸ φοβερὸ ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι τοῦ εἶχαν ἀπαγορέψει νὰ μπαίνει μέσα στὴν κάμαρα τοῦ Τοτοῦ, γιὰ νὰ μὴν κολλήσει κι' αὐτὸς τὴν κακιὰ ἀρρώστεια. Περίμενε λοιπὸν ὑπομονητικὰ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ τοῦλεγαν ὅτι ἡ κακιὰ ἀρρώστεια εἶχε φύγει μακριὰ κι' ὅτι μποροῦσε νὰ ἰδῇ τὸν Τοτό. Μὰ ἡ μέρα αὐτὴ δὲν ἔφτασε ποτέ. Ἕνα μεσημέρι ποὺ σχολοῦσε, ὁ Ἰούλιος εἶδε τὴν ὑπηρέτριά τους — τὴν Κατίνα — νὰ τὸν περιμένει στὴν πόρτα τοῦ σχολείου μαζὶ μὲ τὸ διευθυντή. Παραξενεύτηκε πολὺ ὅταν ἄκουσε νὰ τοῦ λέει ὅτι θὰ τὸν πήγαινε νὰ τὸν ἀφήσῃ στὴ θεία του ὡς τὴν ἄλλη μέρα, γιατὶ ὁ Τοτὸς ἦταν πολὺ ἄσχημα. Κι' ὁ διευθυντὴς τὸν χάϊδεψε μὲ κάποια ξεχωριστὴ συμπάθεια τώρα.

Τὴν ἄλλη μέρα ποὺ γύρισε ὁ Ἰούλιος στὸ σπίτι, τὸ βρῆκε βουτηγμένο στὰ μαῦρα. Ὅταν τὸν εἶδε ὁ μπαμπὰς κι' ἡ μαμμά, τὸν πῆραν στὴν ἀγκαλιά τους καὶ τὸν φιλοῦσαν κλαίγοντας. Τότε ὁ Ἰούλιος κατάλαβε πὼς δὲν ἔπρεπε πιὰ νὰ ζητήσῃ τὸν Τοτό.

Πέρασαν δυὸ-τρεῖς μέρες χωρὶς νὰ τοῦ ἀναφέρει ἡ μαμμὰ τίποτα γιὰ τὸ χαμένο σύντροφο τῶν παιχνιδιῶν του. Μόνο μιὰ βραδυὰ ποὺ τὸν βρῆκε νὰ κλαίῃ σὲ μιὰ γωνιά, τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της γιὰ νὰ τοῦ πῇ ὅτι ὁ Τοτὸς ἦταν σ' ἕνα μεγάλο περιβόλι γεμάτο φῶς καὶ λουλούδια, κι' ὅτι μιὰ μέρα θἄρχόταν νὰ τοὺς δῇ.

Κι' ὁ Ἰούλιος περίμενε . . .

***

Ὅταν δυὸ ἀδέλφια ἀγαπιοῦνται ὅπως ἀγαπιόνταν ὁ Ἰούλιος κι' ὁ Τοτός, κι' ἄξαφνα χωρίζουν γιὰ πάντα, ἔτσι χωρὶς καμμιὰν αἰτία, ἔ χεται ἕνας Ἄγγελος μὲ κάτασπρα φτερά—ὁ Ἄγγελος τῆς ἀγάπης,—καὶ τοὺς φέρνει τὰ μηνύματα ποὺ θέλουν. Ἔτσι μιὰ νύχτα ἦλθε στὸ κρεββάτι τοῦ Ἰουλίου ὁ καλὸς Ἄγγελος καὶ τοῦψερε τὸ μήνυμα πὼς ὁ Τοτὸς ἦταν εὐτυχισμένος μέσα στὸ ὡραῖο περιβόλι τοῦ Παραδείσου, κι' ὅτι ἤθελε νὰ μάθῃ πῶς τὰ περνάει κι' αὐτὸς τώρα ποὺ εἶχε μείνει μοναχός του. Τοῦ παρήγγειλε ἀκόμη νὰ εἰπῇ τῆς μαμμᾶς καὶ τοῦ μπαμπᾶ νὰ μὴ λυποῦνται γι' αὐτόν. Κι' ὁ Ἰούλιος παρακάλεσε τὸν Ἄγγελο νὰ εἰπῇ στὸν Τοτὸ ὅλα τὰ νέα τοῦ σπιτιοῦ : ὅτι ἦλθεν ἡ γιαγιὰ ἀπ' τὸ χωριό, ὅτι γέννησε ἡ ψιψίνα τέσσερα γατάκια κι' ὅτι ἔσπασε τὸ ξύλινο ἀλογάκι του. Τὸν παρακάλεσε ἀκόμη νὰ τοῦ εἰπῇ ὅτι τὸν περιμένουν ὅλοι στὸ σπίτι νἄρθῃ μιὰ μέρα νὰ τοὺς ἰδῇ, καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους αὐτός.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ μαζεύτηκαν στὸν Παράδεισο ὅλα τὰ παιδάκια, γιὰ νὰ πῇ στὸ καθένα ὁ καλὸς Ἄγγελος τὰ νέα ἀπ' τὸ σπίτι του. Κι' ὅταν ἄκουσε ὁ Τοτὸς ὅτι τὸν ἤθελε ὁ Ἰούλιος, ἔτρεξε στὸν Ἅγιο Πέτρο – ἕνα κάτασπρο γεροντάκι—ποὺ ἦταν φύλακας τοῦ Παραδείσου, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ γυρίσῃ γιὰ λίγες στιγμὲς στὸ σπίτι του, γιατὶ τὸν ζητοῦσε ὁ ἀδελφός του. Καὶ τὸ γεροντάκι, καλόκαρδο πάντα, σηκώθηκε, ἀπ' τὴ θέση του καὶ πῆγε νὰ ρωτήσῃ τὸν Θεό, ποὺ καθόταν σ' ἕνα ὁλόλαμπρο Ὁρόνο, ἂν τὸ ἐπιτρέπει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Κι' ὁ καλὸς Θεὸς εἶπε νὰ τοῦ φέρουν μπροστά του τὸν Τοτό, καὶ τὸν ρώτησε γιὰ τὸ μπαμπά του, γιὰ τὴ μαμμά του καὶ γιὰ τὸν Ἰούλιο. Κι' ὅταν ἄκουσε πόσο καλὸ παιδὶ εἶναι ὁ Ἰούλιος καὶ πόσο ἀγαποῦσε τὸν Τοτό, φώναξε ἕναν Ἄγγελο καὶ τοῦπε, ὅταν βραδυάσει στὴ γῆ—γιατὶ στὸν Παράδεισο δὲ βραδυάζει ποτέ—νὰ πάρει τὸν Τοτὸ καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσει στὸ σπίτι του.

***

Κάθουνταν ὅλοι στὸ τραπέζι κι' ἔτρωγαν, ὅταν γλύστρησε σὰ σκιὰ ἀνάμεσά τους ὁ Τοτὸς καὶ κάθησε στὴν ψηλή του καρέκλα, ποὺ ἦταν πάντα στὴ θέση της. Εἶδε τὴ μαμμὰ του ντυμένη στὰ μαῦρα νὰ φαίνεται τόσο λυπημένη, καὶ τὸν μπαμπά του νὰ τρώῃ ἀνόρεχτα, ἀμίλητος κι' αὐτός. Εἶδε τὴ γιαγιὰ γερασμένη τώρα πολύ, καὶ τὸν Ἰούλιο χλωμὸ καὶ συλλογισμένο. Καὶ θέλησε ὁ Τοτὸς νὰ μιλήσει σὲ ὅλους καὶ νὰ τοὺς πῇ ὅτι εἶναι μαζί τους κι' ὅτι δὲν πρέπει νἀναι λυπημένοι. Μὰ τί περίεργο! Δὲν μποροῦσε κανεὶς ν' ἀκούσῃ τὴ φωνή του. Πῆγε κοντὰ στὴ μαμμά του, θέλησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσει, κι' ἡ μαμμὰ του δὲν μπόρεσε νὰ νοιώσῃ τίποτα. Κι' ἦταν ἕτοιμος ὁ Τοτὸς νὰ φύγῃ λυπημένος, ὅταν ἄνοιξε σιγὰ-σιγὰ ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ἡ ψιψίνα. Πήγαινε πάνω στὴν καρέκλα τοῦ Τοτοῦ κι' ἄρχισε νὰ γιαουρίζῃ χαρούμενα. Νἄνγοιωσε τάχα ἡ ψιψίνα τὸν ἐρχομό του; Ὅλοι γύρισαν ξαφνιασμένοι καὶ κοίταξαν τὴν καρέκλα τοῦ Τοτοῦ. Κι' ἦταν σὰ νὰ κατάλαβαν μόλις τότε τὴν παρουσία τῆς ἀγαπημένης σκιᾶς . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΑΟΔ ΝΕΟΙ

Η ΓΡΙΑ-ΔΑΣΚΑΛΑ

Μὲ τὴν ὑποταγμένη της γαλήνη
καὶ τῆς ὑπομονῆς τὸ καλὸ βλέμμα,
σ' ἕνα τραπέζι κάθεται καὶ δίνει
στοὺς ἄλλους τὴν ψυχή της καὶ τὸ αἷμα.

Ἀκούραστη μ' ἀγάπη σὰ μητέρα,
ἄλλων μητέρων τὰ παιδιὰ ἀγκαλιάζει
κι' ἤρεμη τὰ διδάσκει ὅλη τὴ μέρα
καὶ γιὰ τὸ αὔριο τους τὰ ἑτοιμάζει.

Ἡ ἔρημη καὶ κρύα καμαρά της
φέρνει μοιάζει μέσα σὲ σκοτάδι,
σὰν σκεπαστὴ νὰ κλαίσῃ τὴν κυρά της,
κοιμᾶται κουρασμένη κάθε βράδυ.

Ἡ νιότη της μαράθη πρὶν ἀνθίσῃ,
χωρὶς λαχτάρα καὶ χωρὶς τραγούδι,
στὴν κατοικιά της φῶς ποτὲ νὰ χύσῃ
δὲν ἦρθε τῆς ἀγάπης τὸ ἀγγελούδι.

Μέσα στὴν καμαρούλα της τὴν ἄδεια
μὲ τὴν καρδιά της ὀρφανὴ καὶ ξένη,
ἀντὶ τὸ γέλιο, τὴ χαρά, τὰ χάδια,
τὸ θάνατο τὶς νύχτες περιμένει.

Θἀρθῇ μιὰ νύχτα, ἅπαν στ' ὄνειρό της
χειροπιασμένοι οἱ πόθοι της θὰ ζήσουν—
σπίτι, οἰκογένεια, παιδάκια στὸ πλευρό της,
θὰ ἰδῇ στὴν ἀγκαλιά τους νὰ τὴν κλείσουν.

Καὶ μέσα σὴ λαχτάρα αὐτὴ θὰ σβύσῃ
ἀργὰ ἡ ζωὴ ἀπ' ὅλο της τὸ σῶμα,
τὰ μάτια της γιὰ πάντα θὰ σφαλίσῃ,
μὲ τὸ πικρὸ παράπονο στὸ στόμα.

Στὸ νοῦ της θὰ περάσῃ κι' ἡ στερνή της
εἰκόνα : Τὰ παιδιὰ καὶ τὸ σχολειὸ—
κι' ὡς πάντα θὰ διατάξῃ ἡ φωνή της :
«Προσέχατε, παιδιά μου, στὸ βιβλίο!»

(Μετάφρασι ἀπ' τὸ Ἰταλικό) ΡΙΤΑ Η. ΜΠΟΥΜΗ

ΤΟ ΦΑΝΑΡΙ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Μιὰ νύχτα σκοτεινή, ἕνας τυφλὸς περνοῦσε ἀπὸ ἕνα δρόμο μὲ μεγάλη προσοχή, κρατώντας μὲ τὸ ἕνα του χέρι ἕναν κουβὰ γεμάτο γάλα, καὶ μὲ τἄλλο ἕνα φανάρι ἀναμμένο,

Τὸν ἀπάντησε ἕνας νέος καὶ τοῦ λέει:
— Τί τὸ θέλεις, καϋμένε, τὸ φανάρι, ἀφοῦ καὶ μὲ φῶς καὶ χωρὶς φῶς, ἐσὺ δὲν βλέπεις καθόλου;

Κι' ὁ τυφλὸς τοῦ ἀποκρίνεται:
— Τί κουτὸς ποὺ θἄσαι σύ, νὰ μὴν καταλαβαίνῃς τόσο πρᾶμμα!.. Τὸ φανάρι δὲν τὸ θέλω γιὰ νὰ βλέπω ἐγώ, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὲ βλέπουν οἱ ἄλλοι, μὴν πέσῃ κανένας χαζὸς σὰν καὶ σένα ἀπάνω μου καὶ μοῦ χύσῃ τὸ γάλα.

—

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΚΡΙΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ

Κάθησε ὁ γέρος κάτω ἀπ' τὴν [ἐλιά,
τὸ μαῦρο του μετρόψαντας κομ- [πολόϊ,
Δρυοσταλίδες λάμπουνε στὴ [χλόη,
τἀνθια σκορπίζουνε μοσκοβολιά.

Μὰ γέρω του φαντάσματα — μαῦ- [ρα πουλιὰ
χτυπάνε τὶς φτερούγες, μπροστὰ [του φλέγοντας. καὶ τοῦ γέρου τὰ [δροσόϊ
τὰ μάτια τρέχουνε σταλιὰ-στα- [λιά . . .

Τὰ φάσματα τοῦ λέν : Ὦ, ἔλα, [τί προσμένεις,
στὸν πάγκο σου σὰν κάθεσαι, [βραχνὰς
δὲ σὲ πλακώνει, ἐρεῖσμο περα- [σμένης
ζωῆς, τὸν κόσμο νἀρίσῃς τὸ ξε- [χνᾷς ; . .»

—«Νὰ φύγω δὲν μπορῶ, πλα- [κώνουν τὴν καρδιά μου
καὶ μὲ κρατᾶν στὴ γῆ τὰ μύρια [κρίματά μου!
Λιλάντα

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Τέλειωνε καὶ τὰ πιάτα. Δὲν ἔχει πιὰ ἄλλη δουλειά. Σβύνει τὸ φῶς καὶ τραβᾶει κατὰ τὴν κάμαρά της, νὰ στρώσῃ νὰ κοι- μηθῇ.

Στὸ σπίτι ἡσυχία. Ταφεντικά ἔχουν κοιμηθεῖ καὶ μόνο ἡ μεγάλη κόρη ἀγρυπνεῖ, ὅπως κάθε βράδυ, μ' ἕνα βιβλίο στὸ χέρι. Κάθε τόσο ἕνα φρρ... λέει πὼς γύρισε σελίδα.

Προχωρεῖ σιγὰ-σιγὰ στὰ σκοτεινά, πασπατεύοντας τοὺς τοί- χους. Ἔφτασε. Βγάζει τὰ ροῦχα ἀπ' τὸ κούφωμα τοῦ τζακιοῦ, ποὺ ἔχει πάψει ἀπὸ χρόνια νὰ καπνίζει, κ' ἀρχίζει ν' ἁπλώνει τὸ ἀχερένιο στρῶμα κ' ἔπειτα τὸ σκοῦρο σεντόνι. Ὅλο στὰ σκοτεινά. Ἡ κάμαρά της δὲν ἔχει βάλει ἠλεκτρικὸ καὶ ταφεν- τικὰ δὲν τὴν ἀφήνουν νἀνάβει λύχνο, κερί, τίποτα. Γίνονται τόσες πυρκαϊὲς κάθε μέρα ! Δὲν τὴν νοιάζει ὅμως. Τώρα πιὰ ἔχει συνειθήσει, μὰ στὴν ἀρχὴ πῶς φοβόταν ! Πέταξε χάμω τὸ στρῶμα, ἅρπαξε τὸ πάπλωμα καὶ κουκουλώνεται ἀπὸ τὸ κε- φάλι, ἔτσι ὅπως ἦταν, ντυμένη. Ἄγνα δὲν ἔβγαζε κι' ἔσκανε, κι' ἔβρωνε ἀπὸ τὴ ζέστη. Μὰ τώ- ρα συνήθισε . . .

Ρδύθηκε κι' ἔπεσε. Μ' ἄδικη σφαλᾶ τὰ μάτια καὶ τὰ σφίγγει μ' ὅλη της τὴ δύναμη· δὲν μπο- ρεῖ νὰ τὴν πάρει ὕπνος. Τί τὴν ἔχει πιάσει αὐτὲς τὶς μέρες ; Τὸ χωριό της, οἱ δικοί της ; στριφο- γυρίζουν, μέσα στὸ μυαλό της κ' ἕνας κόμπος τῆς σφίγγει τὸ λαιμό.

Θυμᾶται . . . Ἕνα αὐγουστιάτικο πρωὶ τοὺς ἄρπαξε γιὰ νὰ κε μιὰ βαθύτατη ἰκοσία, ἕνας λυγμός :

— Μάννα, σοῦ λέω, σὲ πόνεσα, ἔλα, ἔχω ἀνάμισυ χρόνο νὰ σὲ ἰδῶ ! . .

Μιρόζα

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ὧρες δρόμο, φτάσαμε ἐπιτέλους στὸ ἐξο- χικό μας σπιτάκι, χωσμένο ἀνά- μεσα σὲ λουλουδένιους κήπους καὶ ψηλὰ φυντεμένα πλατάνια. Ἀὲ Χόρκαινα νὰ θαμπάζω τὰ πράσινα ἀμπέλια, τὰ κίτρινα στέ- χυα, ποὺ λές κι' εἶχαν στήσει τρελὸ κυνηγητὸ μὲ τὶς καιχνιδιά- ρικες ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου. Μὰ κεῖ- νο ποὺ πιότερο ἔσερνε σὰ μαγ- νήτης τὸ μυαλό μου, ποὔκανε τὴν τρελλὴ παιδιάτικη φαντασία μου νὰ πετῇ σὲ κάτι ἀπόκοσμους, ἀλαργινούς, παραμυθένιους τό- πους, ἦταν τὸ γαιτανικὸ ἀπέραν- το δάσος.

Καὶ μήπως ἡ γιαγιὰ τόσες φο- ρὲς δὲ μοῦ τόχε πεῖ ; «Μέσα στὸ δάσος παιδάκι μου, οἱ νεραΐδες ἔχουν τὰ φαντεχτερὰ χρυστάλινα παλάτια τους. Καί, ἅταν πιὰ ὁ ἥλιος κρυφτεῖ πίσω ἀπὸ τὸ ψηλὸ βουνό, τότε κεῖνες ἀρχί- ζουν τὸν ξωτικό τους χορό. Μὲ μόνο θεατὴ τὸ χλωμὸ φεγγαράκι ποὺ αἰώνια τοὺς χαμογελᾶ».

Ὅλη μέρα δὲ μ' ἄφηνε νὰ ἡ- συχάσω ἡ τρελλὴ σκέψη ποὺ ἀ- διάκοπα χοροπηδοῦσε μεσ' στὸ κεφάλι μου. «Ἄχ ! . . μά . . γιατί νὰ μὴν ἰδῶ καὶ γὼ αὐτὲς τὶς νεραΐδες ; . . ἦταν τάχα τόσο τολμηρό ;»

Καὶ κατὰ τὸ λιοβασίλεμα, τρά- βηξα γιὰ τὸ μεγάλο δάσος. Πυ- κνά, πελώρια δένδρα μοσφραΐζαν τὸ δῶρο. Πάνω σ' αὐτὰ χιλιάδες πουλάκια τραγουδοῦσαν μὲ μιὰ θεία μουσική.

Ἔμεινα σὰν ἀπολιθωμένη στὴ θέση μου, καὶ δὲ χόρτανα νὰ βλέπω καὶ νἀκούω. Ἀλλά, σιγὰ σιγὰ ἄρχισα νὰ μὴ διακρίνω τὰ φύλλα τῶν δένδρων· ἔπαψαν καὶ τὰ μελωδικὰ κελαϊδήματα τῶν πουλιῶν. Ἡ νύχτα μὲ τὰ μαῦρα της φτερὰ ἦρθε νὰ σκεπάσῃ τὰ πάντα. Μιὰ τρομαχτικὴ σιγαλιὰ ἁπλώθηκε γύρω μου. Ποῦ καὶ ποῦ, ἐρχόταν νὰ τὴν ταράξῃ ὁ θρῆνος τοῦ γκιώνη. Στὴν ἀρχή, δὲ μποροῦσα, δὲν ἤθελα νὰ πι- στέψω πὼς ἤμουνα μόνη. Τέντω- να τ' αὐτιά μου, χαμένος κόπος. Ὁ παραμικρὸς ἦχος ποὺ νὰ μαρ- τυροῦ ζωντανὴ ὕπαρξη δὲν ἀκου- γόταν. Καὶ μέσα στὸ ἀπέραντο μυστήριο τῆς νύχτας, ἔνοιωσα ὅλες τὶς σκέψεις νὰ φεύγουν ἀπὸ τὸ μυαλό μου, καὶ μόνο ἕνας φό- βος τρελὸς καὶ ἀκατανίκητος μὲ κυρίευσε.

Θέλησα νὰ φωνάξω, ἀλλὰ ἡ φωνὴ ξεψυχοῦσε στὸ στεγνό λά- ρυγγά μου.

Θέλησα νὰ τρέξω, ἀλλὰ τὰ πόδια μου δὲ θέλησαν νὰ μὲ ἀ- κούσουν.

Καὶ νά! θάρρος! σὰ νὰ βλέπω κάτι νὰ κουνιέται. Τρέχω, ἀλλὰ σκοντάφτω σ' ἕνα ψηλὸ δέντρο. Χτυπημένη, ματωμένη, ἀπελπι- σμένη, πέφτω στὸ κρύο χῶμα καὶ ἀρχινῶ νὰ κλαίω μὲ λυγμούς.

Ἀλλὰ μιὰ στιγμὴ ποὺ σήκωσα τὰ μάτια μου, εἶδα φῶς, ἕνα φῶς νὰ κερνατῇ. Προσέχω. Ὦ θεέ μου ! ἦταν ὁ ἀγαπημένος μου πατέρας, ποὺ ἐρχόταν νὰ βρῇ τὴν ἄνθητη κόρη του . . .

Μεγαλόπρεπη Ἴδη

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΜΟΥ

Πῶς τἀγαπῶ τὰ λουλούδια μου ! Τὸ πρωὶ σὰν ξυπνήσω, πρῶτα-πρῶτα θὰ τρέξω ἔξω στὴν ταράτσα νὰ τὰ περιποιηθῶ, νὰ τὰ χαϊδέψω, κι' αὐτά, εἰς ἀντα- πόδοση, μοῦ χαρίζουν τὸ ἄρωμά τους. Τὰ λατρεύω, εἶναι γιὰ μέ- νο δ,τι καὶ ἡ Διαπλασούλα μου : ἕνας ξεχωριστὸς κόσμος δικός μου. Αὐτὸ ἄλλως τε μοῦ τὸ ἀ- ναγνωρίζουν καὶ ὅλοι ὅτι εἶναι δικά μου, καταδικά μου. Τὰ πα- ρακολουθῶ στὸ μεγάλωμά τους, μὲ ἀφάνταση τρυφερότητα. Ὁπ- τε καὶ ὁ Θεὸς ὅταν ἔκαμε τὸν πρωτόπλαστο δὲν θὰ ἦταν τόσο ἱκανοποιημένος, τόσο περήφανος- ὅσο ἐγὼ τὴ στιγμὴ ποὺ βλέπω νὰ ξεπατιοῦνται μέσα ἀπ' τὸ χῶμα τὰ μικρὰ φυλλάκια τους.

Εἶναι ἕνας δικός μου κόσμος, ἕνας κόσμος ποὺ τὸν δημιούρ- γησα ἐγὼ καὶ ποὺ ἐξαρτᾶται ἀ- πὸ τὴ θέλησί μου. Ἴσως εἶναι πολὺ ἐγωϊστικὸ αὐτό, μάρεσε- ὅμως τόσο. Τάγαπῶ, τὰ θαμπά- ζω. Ἀπὸ τὰ πιὸ μικρὰ τὰ μενεξεδάκια, ἴσαμε τὸ μεγαλόπρεπο ζβύσκο.

Τάγαπῶ ὅσο καὶ τὴ Διάπλασι, γιατὶ τὰ νιόφτο κοντά μου, δικά μου· κι' εἶναι τόσο ἄθῶα, ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ ἀπαγορέψει νὰ τὰ λατρεύω.

Τὰ λουλούδια μου !

Ἀκακία

ΣΤΟ ΑΓΚΑΜΙ

Ἕνας, δυό . . . τρεῖς . . . τέσ- σερις, πέντε . . . Βαρέθηκα νὰ μετρῶ φύρους. Καὶ σὲ κάθε ἕνα ἔβαζα ἀπ' ἕνα ὄνομα, «κομψός, θρασύς . . .» καὶ πάει λέγοντας. Σὲ λίγο θ' ἀρχίσει ν' ἀνάβει ἕνας-ἕνας γιατ' εἶναι σούρουπο πιά. Ὁ ἥλιος δύοντας ἐχρύσωσε στὰ βαθειὰ μέσα τὴ θάλασσα. Μὰ ὁ οὐρανὸς μένει κάτινα γκρίζος. Κι' ἡ θάλασσα δῶ στὴν ἀκρογιαλιὰ εἶναι πολὺ γκρίζα, γιατὶ ἔχει χυθεῖ ἐδῶ ἡ Μαλλιάρα αὐ- τὲς τὶς μέρες. Ἡ Μαλλιάρα εἶναι μιὰ λίμνη μ' ἄμμυρό νερό.

Προχωράμε μὲ πολλὴ ταχύτη- τα. Πλήϊ μας προσπεραῖν κάθε τόσο κάρα, ταξὶ ἢ ἐπιβατικὰ αὐ- τοκίνητα γεμάτα ἀραπιά. Πᾶνε στὸ Ἄγκαμι, στὸ θρησκευτικὸ πανηγῦρι. Τὸ Ἄγκαμι ! Πόσην εὐτυχία μοῦ φέρνει ἡ σκέψη, πὼς σὲ λίγο θἄμαι ἐκεῖ ! Τόσον καιρὸ κύτταγα τὶς μακρυνὲς καῖνες χουμαδιὲς νὰ προχωροῦν βαθειὰ στὴ θάλασσα, σὰ νάταν φτε- μένες μὲσ' τὸ νερὸ καὶ θλιβό- μουν, ποῦταν γιὰ μένα ἀπρόσιτο τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ τόσο ἅγιο καὶ ἔρημο. Μένουν μόνο λιγω-

στοὶ μπετοσυβνοί. Τώρα ὅμως μὲ τὰ πανηγῦρι ἀλλάξουν τὰ πράγματα. Ὡςτόσο οἱ ἀραπάδες στὶς θρησκευτικές τους γιορτές γίνονται πιὸ ἅγιοι, πιότερο μ- σοῦν τοὺς ξένους. Κάθε λίγο περνᾶν ὁμάδες μὲ λάβαρα καὶ πολύχρωμα φῶτα. Εἶναι προσκυ- νητάδες καὶ ἔρχονται μὲ τὰ πό- δια τόπο δρόμο. Οἱ ἀλλαλαγμοί τους, τὰ παράδοξα τραγούδια καὶ οἱ χορευτές, ποὺ προηγοῦν- ται ἀγριοπηδῶντας, τὰ τύμπανα κι' οἱ φλογέρες τους, κάνουν πιο ἅγια τὴν ἀτμόσφαιρα . . Τώρα δὲν ἔχει πιὰ ἀκρογιαλιά. Τῆς Θάλασσας τὴν ὁρμὴ σταματᾶνε ἀπότομοι βράχοι, τόσο φυσικοὶ ποὺ ἀπορεῖς πῶς εἶναι ἔργα τοῦ κολιτισμοῦ ! Τὸ Ἄγκαμι φωτί- ζεται ἀπὸ μακρυά. Τὰ φῶτα του λαμπυρίζουν μέσ' στὴ θάλασσα. Εἴμαστε στὴ Νταχέλα. Ἕνα τζαμί, δυὸ-τρεῖς καλύβες τόσο χαμηλές, ποὺ σὲ κάνουν ν' ἀμ- φισβόλλῃς ἂν κατοικοῦν ἄνθρω- ποι δῶ μέσα. Ἡ νέρα οἱ τρο- μερὲς λασπωμένες ἐκτάσεις, ποὺ σὰν βρεθῇς μέσα δὲ γλυτώνεις ποτέ. Καὶ πάλι ἔρημος. Μ' ὅλο τὸν ἀμαξιτὸ δρόμο, τ' αὐτοκίνη- το δυσκολεύεται στὴν ἄμμο. Εἶ- ναι βαρειὰ ἡ ψυχή μου καὶ ἀκί- νητη. Ἕνας σιδηρόδρομος περνᾷ πλάϊ μας. Μετρῶ δὲ φορτηγὰ βαγόνια. Φαύγει κι' ἐξακολουθεῖ ἀμέτρητη ἡ ἄλιφη μου. Ἔξαφνα βρισκόμαστε ἀνάμεσα στὶς χουμ- ιαδιές. Λὲς κι' εἶναι ὁλόκληρο δάσος. Ἄλλες ὁλόϊσιες, ὑπερ- ψηλες, ἄλλες λιξὲς γέρνοντας δεξιὰ ἢ ζερβά. Τώρα ἀνατέλλει τ' ἀσημένιο μύγουσταρτο φεγ- γάρι, πίσω ἀπ' τὶς χουμαδιές. Μένω σ' ἔκσταση. Ἡ γοητεία τοῦ ἀπόκοσμου αὐτοῦ τοπίου μὲ φέρνει σ' εἰδωλολατρεία . . . Εἶναι οἱ χουμαδιές ! . . Χίλιοι δυὸ ἦχοι πνίγονται μέσα μου αὐτὴ τὴ σιγμή. Βρίσκομαι ἀν- τικρυ κι' ἀνάμεσα στὰ δέντρα ποὺ λατρεύω . . .

Παντιχοῦ Παρὼν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμά :

— Πάλι, Γιαννάκη, ἀπέτυχες στὶς ἐξετάσεις σου ; Τρία χρό- νια λοιπὸν στὴν ἴδια τάξη ; Μὰ πῶς αὐτά, πῶς ;

Ὁ Γιαννάκης :

— Τί νὰ σοῦ κάμω, μαμμά ; Ἔτυχε νὰ μοῦ δώσουν τὶς ἴδιες ἐρωτήσεις τῆς περσινές . . .

Ροζίτα

***

— Γιατί, Κώστα, ὁ Ἡρακλῆς ἐσκότωσε τὶς Στυμφαλίδες ὄρνι- θες ;

Ὁ Κώστας, μετὰ σκέψη :

— Μὴ δὲν ἔκλαιγαν αὐγά ;

Εὐγενικὸς Κῆρυξ

Μὴ λησμονεῖτε πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλ- λο κάθε ἑβδομάδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 17 Ὀκτωβρίου 1928.

Ὁ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ μου κ. Γιάν- νης Καμαρινάκης μοῦ γράφει ἀπὸ τὰς Κυλάμας : «Τὰ θερμά μου συγ- χαρητήρια στὴν *Κόρη τῶν Ἀθη- νῶν* γιὰ τώρτο της κομμάτι ποὺ δημοσιεύθηκε στὴ Σ.Σ.Σ. τοῦ 40οῦ φύλλου. Μὲ μεγάλη μου αὐχαρι- στηση βλέπω ὅτι πολὺ συχνὰ ἡ Σελίδα μας παρουσιάζει θυμά- σια. Μόνο ἔλλειψη ποιημάτων πα- ρατηρεῖται. Φκίνεται ὅτι οἱ ποιη- ταὶ τοῦ κόλπου μας εἶναι ἐλαχί- στοι.» Δὲν ξέρω, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι τῶ ; τὰ ποιήματα σπανίζουν. Γι' αὐτὸ ἔσωσα τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ στείλῃ τώρα καθένας ἀπο δυὸ κομμάτια, ὑπὸ τὸν ὅρον τὸ ἕνα νὰ εἶναι ποίημα.

Βάσσα Ἀρόη, τὸ γράμμα σου συγκίνησε πολὺ τὸν κ. Φαίδωνα, ποὺ τὴν εἰκόνα του τὴν ἔχεις ἀ- κάνω ἀπ' τὸ γραφεῖο σου, στὸν τοῖχο, καὶ κάθε τόσο τὴν κοιτᾶ- ζεις καὶ παρακαλεῖς τὸ Θεὸ νὰ τοῦ δίνῃ ζωὴ καὶ ὑγεία, γιὰ νὰ σᾶς γράφῃ καὶ νὰ σᾶς φωτίζῃ . . . Διάβασε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρο καὶ τὸ διήγημά σου. Ἀλλὰ βρῆκε ὅτι τὸ θέμα εἶναι ἀνώ·ερο ἀπ' ὅ,τι μπο- ρεῖ νὰ γράψῃ ἕνα παιδί. Νὰ σοῦ βουλιάξει νὰ παίρνῃς θέματα τῆς ἡλικίας σου, ἀπὸ τὴν παιδικὴ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ, τοῦ σχολείου κτλ. Αὐτὰ θὰ τὰ πετυχαίνεις καλύτερα.

Κι' ἡ *Ἀκακία* πρὸ καιροῦ τοῦ ἔστειλε ἕνα διήγημα («Ὁ Φονιάς») νὰ τῆς τὸ κρίνῃ. Τὸ διάβασε αὐ- τὸς τὶς ἡμέρες κι' αὐτό. «Ἂν κι' ἀπὸ μικρὸ κορίτσι γραμμένο, τὸ ἤ,ηλε πολὺ καλό. Ὡριαμένος ἡ *Ἀκακία* ἔχει λογοτεχνικὸ τάλαντο, ποὺ φαίνεται πὼς θὰ ἀξαλιχθῇ μὲ τὸν καιρὸ καὶ θὰ συναμῴσῃ ὡ- ραῖα. Ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ θέμα εἶ- ναι ἀνώ·ερο τῆς ἡλικίας της. Πό- σο γαλειότερα θἄγραφε ἡ *Ἀκα- κία* τὴν περιπέτεια ἑνὸς παιδιοῦ ! Τὸ διήγημα θέλει ψυχολογία. Καὶ δύσκολα ἕνα παιδὶ μπορεῖ νὰ ψυ- χολογήσῃ ἕνα μεγάλον, εἴτε κα- λὸν ἄνθρωπο, εἴτε φονιά . . .

Μπρέ ! μπρέ ! . . Ἡ *Ὁμορφη Κουκλίτσα* θυμήθηκε πὼς τὴν 1 Ὀκτωβ. ἔπρεπε νὰ εἶχε τὴν ὀνομαστικὴ τοῦ γιορτὴ ὁ Ἀγγελιὰς καὶ τοῦ ἔστειλε μιὰ κάρτα μ' εὐχές. Ἔ- μεινε ἐκπλήκτος, γιατί ὁ καϋμένος μου ὁ ψυχογιός, βαθισμένος πάντα στὴν ἐργασία, — κι' ἔχει τόση στὸ γραφεῖο του ! — οὔτε θυμᾶται τὴ γιορτή του. Αὐτὸς δὲν γιορτάζει, —γιὰ οἰκονομία χρόνου καὶ χρή- ματος, — πάρα μόνο τὰ γενέθλιά του, ποὺ εὐτυχῶς ἔρχονται κάθε τέσσερα χρόνια, γιατί, ὡς γνωστόν, ὁ Ἀγγελιὰς γεννήθηκε σὲ 29 Φε- βρουαρίου. Ὡστόσο εὐχαρίστησε πο- λὺ τὴν *Ὁμορφη Κουκλίτσα*.

Ναί, *Νερᾴδα τοῦ Γιαλοῦ*, «σὰν κλὴ μανιόλα πολὺ εἶμαι, θἄ συχωρέσω ἕνα τραλόπαιδο ποὺ μὲ τὶς τρέλες καὶ τὰ παιχνίδια τοῦ καλοκαιριοῦ μὲ παρημέλησε . . .» Φτάνει στὸ ἑξῆς νὰ μοῦ γράφῃ τακτικώτερα. Νὰ μοῦ στείλῃς νὰ ἰδῶ καὶ τὶς φωτογραφίες ποὺ τρα- βήξες μὲ τὴ μηχανή σου. Ὄχι, τὶς ὁ ὀρχμὲς τοῦ Ἀποτίμου δὲν μπο- ρεῖς νὰ τὶς χρησιμοποιήσῃς ἐσύ.

Ἀφοῦσρέ τὸ γραμματάκι σου, *Δε- κηγορίνα*, ἂν τὸ γυρεύ ὅπου περ- νᾶς τὸ καλοκαίρι. Ἀλλὰ τὸ κα- λοκαίρι πέρασε πιά, «γαϊδουροκα- λόκαιρο», φκίνεται ἂν θἄχουμε φέτο, κι' ἔτσι μπορεῖς νὰ μὴ μὲ λυπᾶσαι πιὰ ποὺ μένω πάντα γι' ἄγαπη σας «στὴν κατασκοτιασμένη πόλη τῆς Ἀθήνας» . . .

Χρυσὸ Παγώνι, εἶσαι δικαιο- λογημένο. Χαίρω ποὺ πέρασαν ὅλ' αὐδιά τὰ βάσανα καὶ τώρα εἶσθε ὅλοι καλά. Τὸ Κρυπτογραφικό σου δὲν εἶν' ἀπὸ συχνότερο. Μὰ τό- σο μεγάλες λέξεις — Θεμιστοκλῆς, Ἀριστοτέλης κλπ. — ποὺ ἔχουν πολλὰ γράμματα κι' ἐπομένως μπο- ροῦ καναὶ νὰ σχηματίζῃ ὅ,τι λέξη θέλει, τὰ Κρυπτογραφικὰ κι' εὐδιόλα γίνονται, κι' εὐκολα λύ- νονται. Ἀπεναντίας, ὅσο μικρό- τερη εἶναι ἡ ἀρχικὴ λέξη, ὅσο λι- γότερα γράμματα ἔχει,—ἀδιάφορο ἂν μερικὰ ἐπαναλαμβάνονται, — τόσο δυσκολότερο κι' ἀριστερο τὸ Κρυπτογραφικό. Πρέπει ἀλήμ νὰ ξέρῃς ὅτι Ἀσκήσεις γενικὰ δὲν δέχομαι παρὰ μόν ὅταν προ- κηρύσσω διαγωνισμό. Κι' ἂν δη- μοσιεύω παρὰ ἐγκεκριμένες Ἀ- σκήσεις ἀπὸ τὶς συλλογὲς ποὺ ὑ- ποβάλλονται ἐντὸς τῆς προθεσμίας.

Παρακαλῶ τὴ μικρὴ μου φίλη *Λία Μαρινάκη* νὰ πῇ στὴ μαμ- μά της, τὴν παλιά μου ἀξέχαστη φίλη *Ἐλληνίδα Ραζῆ* (ἔτσι λε- γόταν τότε) πόσο μὲ συγκίνησε καὶ πόσα μοῦ θύμησε τὸ γράμμα της. Τῆς ἔστειλα τὰ «Πρωτάθλη- τα» τῆς δ. Γεωργίας Ταρσούλη, ποὺ τόσο τὴν ἀντιμᾷ ὡς συγγραφέα γιὰ τὴν ὡραία γλῶσσα ποὺ μεταχειρί- ζεται καὶ γιὰ τὸν διδακτικὸ χα- ρακτῆρα ποὺ ἔχουν πάντα οἱ πιε- τικές της ἱστορίες.

Ἔλαβε, *Νάρκισσε*, καὶ διά- βασα μὲ πολὺ ἐνδιαφέρο τὰ τρία γράμματα ἀπὸ τὴν Ἄνδρο ποὺ μοῦ τὰ ἔστειλες μαζεμένα. Ἀλλὰ σὲ ποιὸ ἀπὸ τὰ ζητήματα ποὺ θἄγεις σ' αὐτά, νὰ σοῦ πρωτοαπαντήσω ; Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ. Εἶναι τόσα πολλά ! Κι' ὅλα, νομίζω, ἐπίσης σπουδαῖα. Γι' αὐ- τὸ μὴ μοῦ ξεγυρεύῃς μαζεμένα γράμματα. Ἔτσι-ἔτσι, γιὰ νὰ μπο- ρῶ κι' ἐγὼ νἀπαντῶ.

Νά πού ὁ κακὸς ἀγκάθιος ἔκα- με κι' ἕνα καλό : Ἔκανε τὴ *Γε- νοβέφα* νὰ μᾶς γράψῃ . . . θυμᾶσαι. Ριατί ὅλοι στὸ σπίτι της εἴχαν ἀρρωστήσει, κι' αὐτὴ ἀναγκάζε- ται νὰ βρίζῃ γάλα, νὰ στέβλεται μόνη, ἔπειτα νὰ τηγανίζῃ αὐγὰ ἢ σαλάτα κτλ. . . γιὰ νὰ τρώῃ. Ὡς- τόσο τὴν ἔπιασε κι' αὐτὴν ἡ ἀρ- ρώστεια κι' ἔπεσε κλινήρης στὸ κρεββάτι, κατὰ τὴ γρίπη τοῦ Ἀ- γκαμιοῦ. Ἀλλὰ τώρα πιὰ εἶναι «ἐν τάξει». Πάλι καλά !

Ὀρφανούλα μου, τί νὰ σοῦ πῶ ! Τὸ γράμμα σου ἦταν τόσο ξέθωρο, ποὺ ἀνῷ εἶχα τὴν ὄρη τοῦ μπροστά μου, τὴν πῆρα γιὰ τὴν ἀ- νάπαυσή μου, τὴν ἔβγαλα ἀπὸ τὸν φάκελλο καὶ τὴ γύρισα, γιὰ νὰ βροῦ τὸ γραμμένο ἀπὸ πίσω ! Μὰ δὲν σᾶς εἶπα τόσες φορὲς νὰ μοῦ γράφετε μὲ μαῦρο μελάνι ; Μὲ *μέλαν*. Ἔ- χουν μαῦρο μελάνι ἡ *μελάνη*. Δηλαδὴ *μαῦρο*. Ἂν ἦταν- βλέπεις, νὰ γράφουν οἱ ἄνθρωποι μὲ ἄσπρο, τὸ μελάνι τότε, εἶπα κάποτε ὁ Ἀνανίας, θἄ γράφανε *λευκόν, λευκότ, ἡ λευκόν* ! Κι' ἕνα ἄλλο ἀκόμα : Μόνον ἡ θεός, καθὼς λέει ἡ ἁγ. Μακρυνάρα ποὺ τὸ ἔ- γραψε, μπορεῖ νὰ βλέπῃ «τὸ μαῦρο περιγίδι» νὰ περπατῇ πάνω στὴ μαῦρη πίτρα. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως εἶναι ἀδύνατο νὰ διαβάσῃ ἄσπρα γράμματα πάνω σὲ ἄσπρο χαρτί...

Νὰ κι' τὸ μεγάλο γράμμα ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκα ἡ *Zουλέικα*. Τί ὡραῖο που εἶναι ! Μοῦ λέει γιατί τῆς ἄρεσε νὰ ζῇ στὸ Παρίσι. Κι' ἐπειτα-πρῶτα, ἄντε χρόνο μᾶλλο- πού εἶναι ἐκεῖ, εἶδε κι' ἄκουσε τὸν Μαλλὲς Ἰμπάνεϊ, τὸν Χάϊν- ριχ Μάνν, τὸν Χάρτμοτ, κάτσε- βλος σὲ μιὰ γιορτὴ γιὰ τὸν Θίγ- γώ,—καὶ στὶς διαλέξεις τῶν «Ἀπ- μales», τὴν Κα Ρουσάν, τὸν Μισιὲ Ροσπά, τὴν Ἑλένη Βακχρέα- σο, τὸν Ηολ. Βιλιαρ, τὴν Μάντ- καλλα Τινλέϋ κ' ἔτσι κι ὁ πλοῦτος μεγάλου κοσμοπολίτη. Ἔπειτα ἀ- κοῦσε μεγάλους μουσικούς, πῆγε νὰ ἀκούσῃ καὶ μουσεῖα καὶ στὰ μουσεῖα, ἀγοράζει ἕνα πλῆθος βιβλία καὶ, μολονότι τόσο ἀπέραντο τὸ Παρίσι, τό ἔμαθε ἄπιξε κι' ἀνακα- κατώθε, ἀχοῦ, —ἐδῶ νἀκοῦστε ! — κατάφερε νὰ βρῇ καὶ νὰ γνωρίσῃ καὶ τὶς ἐκεῖ Διαπλασσοπούλες! *Καὶ- ρίνα* καὶ *Κυρά-Κυραλίνα* !

Ὁ κ. Γρηγόριος Σανιάπουλος (Φιλιππούπολη) εὐχαριστεῖ θερμὰ κι' ἐγ- κωμιάζει ὅλα τὰ Διαπλασσόπουλα ποὺ τὸν συλλυπήθηκαν γιὰ τὸ θάνατο τῆς λατρευτῆς του *Μητέρας*. Ὅσα σοῦ ἔγραψαν γιαρτικὰ καὶ γὼ τὰ ἴδια σοῦ γράφω καὶ τώρα. Ἐλπίζω νὰ μπορέσῃς νὰ τὰ εὐχαριστήσῃς καὶ ἰδιαιτέρως.

Ἡρώιος Ἐπιστολὰς ποὺ ἔ- στειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : *Πορφυρογέννητη, Γιάν- νης Κεσκήρας, Γενναία Ἀμα- ζών, Ἐξυπνη Γατούλα, Ἀετι- δεύς, Δούλη Δωδεκάνησος, Χρυ- σάνθεμον, Συμυρνιακή, Γεν- ναία Σπάρτη, Μελαχροινούλα, Γελασίνα, Κόρη τῆς Διακλάσε- ως, Πηλορείτικο Κτρύπι, Περιγ- κέπισσα τῆς Σελήνης, Τελεσίλ- λα, Μυγοχάφτης, Τζίνα, Ἀ- γράμπελη, Λιάνα, Κάρμεν Σύλ- βα, Ἀνούρδιστα Ρολόϊ, Στερ- νὸ Χαμόγελο, Μοιραῖο Ἀκρο- γιάλι, Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασσό- πουλο, Φοιτητὴς καὶ Κριτής.— Βλέπουμε τὶς περιγραφὲς των. Σ' ὅσους μπορέσω θἄκτενήσω στὰ ἑξῆς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνα- καλεῖται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δι- καιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκριτέα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμ- βρίου 1928. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ὁγδοα καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κο- ρίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Δεσπα- νιὰ Ὑπαστυνόμος, κ. (Ζήτω ἡ Διάπλ.) Ναυτικός, ἀ. (Α Ν).

Σταπαδώνεια
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς ψίλους της: *Σεμίραμιν* (περαστικὰ τοῦ καιρέλου τοῦ *Κικέρωνος*· ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα πῶς ἔγινε καλά!) *Ἀβαντίδα* (ναί, εἶχες πολὺν κιπρὸ νὰ μοῦ γράψῃς· εὐχαριστῶ πολὺ τὴ μαμμὰ γιὰ τὰ συλλυπητήρια· ἐστείλαμε 12 τεφρδίκια καὶ 2 φυσπάλλους χαρτὶ λύσεως!) *Μήδειαν* (τὰ ἔλαβα ὅλα, εὐχαριστῶ, ἐστειλα· περιμένω τώρα νὰ τελειώσῃ καὶ τὸ ἀτέλειωτο γράμμα· ἔπαρδο στὸ Σύλλογό σας ποὺ μοῦ ἑτοιμάζει τὸ 10ο ξεπαπωμα!) *Παράξενον Πεθερόν* (ὤ, βέβαια, πολλὰ πράγματα ἔχομε γκαδήσῃ· ὁ κακαριέτος αὐτὸς δάγκτος!) *Ἀνδαλουσίαν* ἐκεῖνος ὁ ἄγνωστός σου, ποὺ κάτι σοῦ φίλησε τοῦ ἄμα σᾶ εἶδε νύφ, ἡ Ἀνδαλουσία!», βεβαίωσα θὰ εἶναι Διαπλασάπουλο καὶ θὰ σ' ἀγνώτισε ἀπὸ τὴ φωτογραφία σου·) *Κάσκιεττον Διάβολον* (τὸ ἔλαβα, ἀλλὰ δὲν τὸ διάβασα ἀκόμη· τὸ ἴδοβμε·) *Σενιτεμένο Ἡπειρωτάκι* (καὶ ποιός δὲν ἦταν ὡς πρωΐ ἀπὸ πραγτὲς κρεβατωμένος;· ὅλα σχεδὸν τὰ γράμματα ποὺ λαβαίνω τώρα, ἔτσι ἀρχίζουν· σοῦ ἔβαιλα τὴν «Ἀθλιφοῦλα μου» τοῦ κ. Σ., ποὺ σ' εὐχαριστεῖ κολὺ γιὰ αὐτὰ ποὺ γράφεις·) *Δάγκμην* (εἶσαι μὲ χαρὰ σὶ ὥρατε κερνᾶς στὸ Καϊρὶ·) *Ἔνδοξο Σοῦλι* (σὲ συγχαίρω ποὺ ἤσουν μέσα στοὺς 15 ποὺ ἐπέτυχαν κι' ὄχι στοὺς 18 ποὺ ἀπορρίφθηκαν· μὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς· πυτὲ δὲν ἀκούσθηκε «ἀπορριφθῇς σ' ἐξετάσεις ἕνα Διαπλασόπουλο· περιμένω τώρα νὰ μοῦ ξαναγράψῃς!) *Ἐφείκην* (ἔχει καλῶς· ἐκεῖνα ὁ ἐργατικὸς ἀπὸ τὸν λογαριασμὸ τοῦ ἀδελφοῦ σου· ὅστε μένουν 9,20·) *Χρυσαυγὴν* (τί νὰ γίνῃ! μπορεῖ κανεὶς νὰ ζῇ αἰῶνια στὸν ἀκυβέρνητο ἀέρα τοῦ ὑπολθρου»;..) *Περιπλοκάδα* (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη στὶς 2 Ὀκτωβρίου· τὸ ταξίδι ὑποθέτω, θὰ ἐμπόδισε τὸν *Γαλαξία* νὰ σοῦ ξαναγράψῃ·) *Βάσσον Η. Κάστην* (θὰ συντάξω μιὰ Μικρὴ Ἀγγελία μὲ τοὺς ὅρους ποὺ θέλεις, καὶ θὰ μοῦ τὴ στείλῃς, μὲ τὸ ἀντίτιμο, νὰ τὴ δημοσιεύσω· θὰ λάβῃς ἔτσι φωτογραφίες· θὰ βρεβεύτῃ τὴν καλύτερη κι' ὕστερα, μὲ Μ. Ἀγγελία πάλι, θὰ δημοσιεύσῃς τἀποτελέσματα·) *Ἀφροδίτην τῆς Μήλου* (εὐχαριστῶ καὶ περιμένω·) *Γόρδιον Δεσμὸν* (δὲν ξέρω ποῦ πράκειται νὰ ἀγκαταστα8ῇ· ἐστειλα 33 τετράδια·) *Χαμίνι τῶν Παρισίων* (μετὰ χαρᾶς· ἀλλὰ Ἀσκήσεις γιὰ δημοσίευση δὲν εἶναι τώρα δεκτές· ἀργότερα θὰ ἰδῇς·) *Ἡρωϊκὸν Λάβαρον* (τὰ ἔλαβα ὅλα·) *Γαλάξιο Ἀστέρι* (καλὰ τώρα, εὐχαριστῶ·) *Κόρην τῶν Ἀθηνῶν* (γι' αὐτὰ ὅλα θὰ πῶ στὸ ἐρχόμενο·) *Μαρμένο Τριαντάφυλλο* (δὲν πειράζει· νὰ κάμετε Σύλλογο τώρα, ἀφοῦ εἶσθε τόσες· ἐστειλα·) *Πόνου Δάκρυ* (ἐστειλα· σεῦ Ρόδο ποτὲ δὲν εἶχε συνδρομητὴ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα τεπώτομο·) *Ἀμαρυλλίδα* (ἔλαβα τὴ φωτογραφία· ἐστειλα 11 τετράδια· ὁ θάνατος τοῦ Κουρτίδη μᾶς ἐβύθισε σὲ πένθος ποὺ δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ σκεπτόμαστε γιὰ ἑορτές·) *Ἀχ Πόλη* (περαστικὰ τῆς· ἐστειλα 26 τετράδια·) *Ἐθνικὴν Πίστιν* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· ὄχι, τὸ «ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα» δὲν εἶναι ἠθικά· τέλεγαν οἱ παλιοὶ Ἰησουῖτες·) *Ἰάσωνα* (εὐχαριστῶ ἀκόμα τώρα γιὰ τὸ μεγάλο ξεπαπωμα ποὺ μοῦ ἔκανες!) *Ἰσπανιόλαν* (διαβάζεται)· *Ἐλλάναν* (ἐσεῖς!· μένουν στὴ διαβοῦ σου σ. 8.40.) *Καισ. Φράγκαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Τζὰκ, Ηνιοιρῖκον τοῦ Ἀγρινίου, Πετιαγούλαν* κτλ. κτλ.

Βελουδένιο Τριανταφυλλο, Ἀσπασίαν Κουντούρη, Μελαχροινὴν Περαίδαν, Νιαγάραν, Φραγκίσκον, Ἑλλάν, Ἀγριστιαντωνυλλίαν (ἐστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβε μετὰ τὴν 15 Ὀκτωβρίου θὰ κάμω λόγο στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 24ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δέχονται μέχρι 20 Δεκεμβρίου.

694. Λεξίγριφος

Τὸν δασὺν θεὸς ἐν' ἄρθρο
Καὶ τοῦ ἄνθους ἕνα μέρος,
μιὰ γιορτὴ τὰ τρία κάνουν
Ὅπου τρέχει νιὸς καὶ γέρος.

Ηιτοιρίκος τοῦ Ἀγρινίου

695. Συλλαβόγριφος

Ἕναν ἀρχαῖο βασιλιά,
Κατέφαγαρο μεγάλο,
Ποὺ καὶ τὰ Χάρο ἔκαμε
Σὰν λάγνε νὰ τὸν πάρῃ.
Σκαρώνετα ἀνηφόρι φορὰ
— Μ' ἂ; ἔχετε καὶ χάρη.—
Σὺ δυὸ φορᾶς, μὲ συντροφιὰ
Κάποιο στρατιάρχη Γύλλο.

Κατεργαράκες

696. Μεταγραμματισμὸς

Ἑπτένα ἐλπίζει ὁ φραὸς
Μὲ φάρα νὰ γεμίσῃ.
Μὰ τώρα κέφτει ἕνα μου Πῖ,
Στὴ θέση του πάει ἕνα Φί,
Καὶ πρέπει νὰ μὲ ... λύσῃ.

Πλουτάρχου Γυφτοπούλα

697. Αἴνιγμα

Εἶμαι πάντα στὸ σκοτάδι
Καὶ οὐδέποτε σὲ φῶς.
Κι' ὅμως μ' ἔχουν καὶ ἡ μέρα
Καὶ ἡ νύχτα... Αὐτὸ πῶς;

Ἀνδρέου Σοῦλι

698. Χειρόμυλος

Καθέτως: οἱ σταυροὶ πέρσης στιγματογός· οἱ δυὸ ἀστερισκοὶ τῆς λαμπῆς, ἀντωνυμία, Ὁμήροντως ἐκ τῶν ἄνω· ἐπίθετον σημαίνον χρῶμα· φωνῆεν· νῆσος τῶν Κυκλάδων· ἄλλη τῶν Δωδεκανήσων· ἄγθος· σύμφωνον· βασιλεὺς τῆς Αὐδίας· νῆσος τοῦ Αἰγαίου· κράτος τῆς Ἀφρικῆς.

Σπυρ. Ι. Παναγιωτόπουλος

699. Ἐπιγραφὴ

Α Λ Ε Τ
Λ Ο Β Ι
Π Η Θ Ε
Λ Ο Υ Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Γόρδιος Δεσμὸς

700-703. Ὁμοιόμορφα γνωμικὰ χωρὶς συμπλήρωσιν

1. — ὄνυχος — — — .
2. — ἔργων — — — .
3. — οἰκείων — — — .
4. — ἰδίων — — — .

Μελοχρυσὴ τοῦ Σκέττιν

704. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ἀνδρικὸν ποιητήν, τὰ δὲ τελικὰ γράμματα στρατηγὸν ἢ ἱστορικόν:

1. Λένδρον διακοσμητικόν· 2. Πόλις τῆς Θεσσαλίας· 3. Ραπισμὸς αὐτοκράτωρ· 4. Σύζυγος τοῦ Σύλλα· 5. Ἀρχαῖος θεός· 6. Ὁμηρικὸς βασιλεύς.

Πορφυρογέννητη

705. Φωνηεντόλιπον

λλ - βργ - χ - λλ - βαγ

Ἀετὸς τοῦ Πόντου

706. Γρῖφος

Γεώργιος Κ. Δρακόπουλος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

707. Charade

Tu fais mon premier quand tu [promenes;
Personne de haute sagesse mon [second;
Et si tu veux mon tout, voilà [qu'il mène,
Pour passer une rivière, com[me un pont.

Κυκλαμιὰ

708. Chiffré

1 2 3 4 5 6 7 8 .. Etat d'Europe
2 1 5 6 .. Ville d'Algerie
3 1 5 6 7 8 .. Muse
4 5 1 6 8 .. Fleuve d. France
5 1 1 7 8 6 .. Historien grec.
6 8 1 2 6 .. Empereur rom.
7 2 6 7 8 .. Pays d'Asie-M.
8 6 8 8 .. Héros Troyen.

Ἀτιλὴ Ἀδὴ

Ἡ ΛΥΣΙΣ
τῶν Πενυμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 32

482. Γαμφάλλων (γάμ. ὄμφαλον.)—483. Ἴων-Λίων.—484. Ἐκάτη-Ἑκάβη. — 485. Λαμία-Ἀμαλία.—486.

T 487. Ἀπιστα πουλιὰ
ΕΙΣ -χίλια ἀτὸν
ΚΙΤΟΣ παρά. (Ἡ
ΑΣΠΑΣΙΑ ἀνάγνωσις
ΚΥΑΙΝΑΡΟΣ κατὰ στήλας, ἐκ τῶν ἄνω·) — 488. Στὴν Ἀμερικὴ (στὰ ΜΕΡΗ Ἐλνα ...) — 489. ΒΥΡΩΝ-ΑΙΜΟΣ (ΒΙΑΣ, Ὑαΐνα, Ρώμη, Ὄμιος, ΝέΣτος.)—490. Ἀραμπέτ, Χαναὰν, Βανάνα (ἢ Ἀνανάς) Χάλαζα. 491. *Ὁ Πλίνιος ἦτο ἐστορικὸς* (ο πλὴν ι ὡς ι, το εἰς τορ, ολικὸς·)—492. Pierre-Pierre. —493-496. 1 Παρίσι (par ici). 2, Βιέννη (vie, nn, y.) 3, Βέρνη (ver, nn).

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΙΓ — 782)

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Ἠδύ' βίβως σήμερον ἀπαραίτητος γαλλικὴ γλῶσσα διδάσκεται ἀρτίως, εὐμενῶδος καὶ οἰκονομικῶς. Πατήσου 5-β (Στάσις Ἀγγελοπούλου). Συνιστάται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν εἰς τοὺς νεοκυκλοφορημένους φοιτητὰς καὶ παιδάκους.

(ΚΙΓ — 783)

Ἀπακαλυφθήκατε... — Ἀλητοπήδημα-Καπαρίς, Ραπτοπούλου Π. Ζέπος, Ξενοπούλου Γ. Χρυσταλοπούλος, Ἀρλεκίνος—Γ. Ρωμαῖος. Κολοκυθοσπορές

(ΚΙΓ — 784)

Θὰ ἀρνηθῶν τώρα τὸ ἐλεεινὸ τους τετραδάκι ἢ καὶ τὴν καρτοῦλα τους αὐτοὶς Μύρτον καὶ Μοίραῖο Ἀκρογιάλι, οἱ Ζουλέϊκοι. Ἐλεύθερος Ρυακάμης, Μανικτόφ, Χιόνι, Φάσος Λάμψης, Μάρπησα, Μυρίνη, Πανταχοῦ Παρών, Ἐλεύθερο Πουλί, Ἀέρινος, Φιλόσοφη, Ἐμπορικὸν Μαγενέο Βασιλόπουλο, Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ... κι' ὅποι ἄλλοι θέλουν· Ἀν Νέμωνται, ἂς μετέλθουν αὐτὴ Δίκη· (ΚΙΓ—169).

(ΚΙΓ — 785)

Λατάνια, Στὴ γιορτὴ τοῦ μπαμπᾶ σου, δέξου τὶς πιὸ θερμὲς εὐχές ἀπὸ τὴν ΓΕΛΑΤΙΝΑ

(ΚΙΓ — 786)

Ἀρλεκίνε, μὴ πειράξῃς Ἐρελλοκόριτσα καὶ Ζωσεφίνα, γιατὶ ἀδιάντροπο σοι! ΤΙΓΡΑΝ

(ΚΙΓ — 787)

Περιπλοκάδες, Ματαίωσα πιὰ σιὰ χριτζέτα! Ἐλπιδᾶ, Ματαίωσα δὲν εἶναι ὄχι Ἀγράπελη

(ΚΙΓ — 788)

Συνέχεια: Ὑβλῆς τῶν Γραμμάτων — Ἀγχεστόκαν, Μικρὴ Ἐπαρχιώτισσα κι Ταξιδεύλου Τέλος. Πετιαγούλα

(ΚΙΓ — 789)

ΤΕΛΟΣΚΟΡΙΤΣΙ. Δικαιρὸ πῆς δὲν μὲ κατάλαβες διάβολε. Κρῖμα καὶ γνωριζόμαστε τόσο πολύ. (Χτυπάω . . . πέτσινο καπέλο. Θαμπιδεῖτε . . . λοιπόν! — (Η) ἀλληλογραφήσουμε; Τότε, ὁρκίζω Δ'ΘΗΒ. Θὰ καταλάβῃς ποιὸς εἶμαι καὶ γιατί ζητῶ ἀλληλογραφία. Περίμενα τόσον καιρὸ, θὰ περιμένω ἀκόμη πολύ· «Ζωσεφίνα (Ἰωάννα) τί γίνεσαι; Ἀρῆς μου! Γεωρ. Κατσιβέλης. Βόλος, διά: ΤΙΓΡΑΝ

(ΚΙΓ — 790)

Λά (σύρα). Θεῖος Ἀλέκως ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ αἰτίαν, ἐπίσης διευθύνσεώς σου πρὸς ἀνταλλαγὴν Μ. Μουτικῶν Ἀπόντως ταχέως. σαφῶς, ἀκριβῶς καὶ πλήρως. ὦ ἀ. Ἑλλάδος Παλλιγγενεσία

(ΚΙΓ — 791)

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Κάρμεν Σύλβα: γνωστὴ στὰ σαλονάκια τῆς Διαπλάσεως ἀπὸ τ' ὁμοιοσφυγμάτα, «Νυχτολούλουδα». Μάτια ὁλόμαυρα, μέσα τους διαβάζετε ἄπειρη αἰσθηματικότητα καὶ εὐγένεια. Ἕνων παρέξενη λάμψη, ὁλόφωτο ἀδύ, γλυκύτατο. Μαλλιὰ ξέζενα, γέλιο ζωηρότατο, λόγια χαριτωμένα. Καρδιὰ ἀγγελική, μύρια χαρίσματα. Ἀγγλικά, Γαλλικά, ζωγραφική. Τραγουδᾶει γλυκά, ὁμορφα. Εἶναι ἕνα ζωντανὸ Νεχλούδωφ. Σκόρπια Ροδοπέταλα

(ΚΙΓ — 792)

Ηρθε ἡ σειρά μου!!! Ἄσπρο Γατόπι=Η. Καστρουλῆς, Κλεφτόπουλο τοῦ 21 =Γ. Παπαστρατῆς. Κουκουνοσθορμένος =Γ. Ε. Κωτρουβῆς, Κλεφτόπουλο τῆς Πανδώρας = Δημαρνίδης, Γαμπετοπούλα =Ἰγγλέση Μ. πρώην Ἄγνωστος

(ΚΙΓ — 793)

Σὲ βάσως ἐπιθυμῶν νὰ πραγματοποιηθῶν εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἐκ τοῦ φυσικοῦ παραδίδονται μαθήματα εἰς τριάς σημερασβατινάς. Πληροφορίαι γραπτῶς ἢ προφορικῶς. Δίας: Δανίδα Πασχαλίδου, ὁδὸς Φιλόνος 44, Στάσις Χαροκόπου.

(ΚΙΓ — 794)

Εἶναι ΤΥΦΟΣ . . . Διαπλασπούλος. Ὁ διαίτερη προτίμησι στὸ πράσινο χρῶμα. Μαλλιὰ ἀνδρικὰ ποὺ χωριὸν σ' ἕνα μπερέ. Στὸ ἀβέλτο ἐλπιδᾶ. Ἀσκληπιείας. Διαβάζει πολὺ καὶ δὲν κάνει. Ταπτική στὴ Παλλιάνειο. Τὸν ξέρετε;

ΤΡΕΛΟ ΦΟΙΤΗΤΑΚΙ

(ΚΙΓ — 795)

Η ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΣ ἀλλάζει τετραδάκιο. Δίνει: Κωσταντὴν Καταρᾶν, Κυπαρισσίαν. Νάρκισσε, Νεράιαν, Γελασίνα, Ἀγγέρ, Ἀρλεκίνε, Μύρτο, Νέμεσις, Αἰγόκλημα, Ἕλιανα, Ἀνδαλουσία, Σαμιωτοπούλα, Πεταχτούλα, Περφυρογέννητη, περιμένω Διαιτέρως. Ἀκρίτα, Αἰγυπτιακὴ Ἀστέρα, ὑπομονή!

Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες
Καὶ τὰ ἕνδεκα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐκδόσεως δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παράσχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀλφάτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ὁποιουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παιδάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος — Ἐν Ἀθήναις, 27 Ὀκτωβρίου 1928 — Ἔτος 50ὸν.—Ἀριθ. 48

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Συγγενής σου;.. ἀπόρησε ἡ κυρία Γουΐλ.

— Ναί. Κι' αὐτὸ μοῦ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ ζητήσω τὴν ὑποστήριξή του. Θὰ τοῦ ζητήσω μοναχὰ νὰ μ' εὐκολύνει νὰ μιλήσω στὸν Κρόμπελ. Αὐτὸ δὲν τὸν ἐκθέτει, φαντάζομαι, σὲ κανένα κίνδυνο.

—Μά, παιδί μου, ὁ λόρδος Στάρλυ εἶγ' ἐχθρός σας! Τὰ ξέχασες λοιπὸν ὅσα τράβηξες ἐκεῖ πέρα, ποὺ σὲ κυνηγοῦσε; Ξέχασες πῶς ὁ Θεὸς μόνο σὲ γλύτωσε ἀπὸ τὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ Τζέκιν, ποὺ ἦταν βαλτὸς γιὰ νὰ σὲ σκοτώσει;

— Ποῦ τὸ ξερουμε! Μπορεῖ καὶ νὰ γελαστήκαμε. Ἂν ἦταν βαλτὸς γιὰ νὰ μὲ σκοτώσει, δὲν ἦταν δύσκολο νὰ τὸ κάμει. Ἐγὼ λέω πὼς ἤθελε μόνο νὰ μὲ πάρει, ποιὸς ξέρει μὲ ποιὸ σκοπό...

— Καὶ γιατὶ εἶχε δώσει διαταγὴ νὰ σὲ κρατήσουν φυλακισμένη στὸ Δοῦβρο;

— Εἶχε θυμώσει γιατὶ τοῦ μίλησα ἄσχημα. Ὅταν ὅμως μάθει ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ Νταίζη, θὰ ἰδεῖς ὅτι θὰ χαρεῖ. Ὅταν εἶχα χαθεῖ, λέγ' ὅτι ἔδειξε μεγάλη λύπη.

— Παιδί! εἶπε ἡ Τζέννη κουνώντας τὸ κεφάλι. Ὄνειρα καὶ φαντασίες σοῦ σκοτίζουν τὸ μυαλό. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σὲ γνώρισε καὶ γι' αὐτὸ καὶ μόνο ζητοῦσε τὸ κακό σου. Αὐτὸ ποῦ σκέπτεσαι νὰ κάνεις εἶναι ἐπικίνδυνο. Πρέπει νὰ τὸ ξέρεις λοιπόν, ὅτι ὁ λόρδος Στάρλυ ἢ κάποιος ἄνθρωπός του σ' ἅρπαξε ἀπ' τὸ σπίτι σου ὅταν ἤσουν μικρούλα!

— Ὁ λόρδος Στάρλυ!.. ἔκαμε ἡ Νταίζη μὲ δυσπιστία.

Ὅσα κι' ἂν ἔλεγαν γι' αὐτόν, δὲ μποροῦσε νὰ φαντασθεῖ ἕνα λόρδο νὰ κλέβει παιδιὰ μέσ' ἀπ' τὰ σπίτια τους.

— Καὶ γιατὶ νὰ τὸκαμε αὐτό; ρώτησε ὕστερα μὲ περιέργεια. Δὲν τὸ πιστεύω.

— Νὰ σοῦ πῶ τὸ γιατί. Ἔπρεπε νὰ βγεῖς ἐσὺ ἀπὸ τὴ μέση, γιὰ νὰ σοῦ πάρει τὰ χτήματά σου, τὸ Νουάϊτ-Γ'κέττ. Ἔτσι φαίνεται τουλάχιστον. Φυλάξου λοιπόν, νὰ μὴν πᾶς νὰ πέσεις στὸ στόμα τοῦ λύκου.

Ἡ Νταίζη ἔπιασε τὸ χέρι τῆς μίστρες Γουΐλ.

— Μητέρα! εἶπε ἀποφασιστικά, δὲ θέλω νὰ πεῖς τίποτ' ἄλλο. Ὅσα ἐγκλη-

«Ἔπεφτε στὸ σεῖθος του τὸ κορίτσι ποὺ τὸ κλίνεζαν οἱ λιγμοί...» (Σελ. 378, στ. β').

ματα κι' ἂν ἔκανε ὁ λόρδος Στάρλυ, ὅσο κακὸς κι' ἂν εἶναι κι' ὅσο κι' ἂν μὲ κυνηγᾶ, ὅταν ἐγὼ ξέρω πῶς κάτι μπορεῖ νὰ κάμει γιὰ νὰ σώσει τὸν πατέρα μου, θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ. Καὶ φαντάζομαι πῶς θὰ εἶναι δῶ κοντὰ τὸν καιρό, γιατὶ ὁ πόλεμος τελείωσε.

Ἡ Τζέννη κατάλαβε, ὅτι δὲν τῆς μιλοῦσε πιὰ ἕνα παιδί. Ἡ θλίψη εἶχε ὡριμάσει πρώϊμα τὴν παιδικὴ αὐτὴ ψυχή.

— Κάνε ὅπως θέλεις, παιδί μου, κι' ὁ Θεὸς βοηθός! εἶπε στὸ τέλος ἡ Τζέννη.

Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ καθησύχασε κάπως τὴν ταραχὴ τῆς Νταίζης καὶ μπόρεσε νὰ πλαγιάσει στὸ κρεββάτι της νὰ ξεκουραστεῖ.

Ἡ καλὴ γυναίκα τὴ σκέπασε, ὅπως ἔκανε ὅταν ἦταν μικρούλα, κι' ἔμεινε κοντά της ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν πῆρε ὁ ὕπνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19'.
Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνόχου

Ἡ Νταίζη ἀποκοιμήθηκε μὲ τὸ νοῦ της γεμάτον ἀπὸ τὸ σχέδιό της· καὶ καθὼς συμβαίνει συχνά, οἱ ἰδέες της ταχτοποιήθηκαν στὸν ὕπνο της καὶ τὸ πρωῒ εἶχε ξεκαθαρίσει στὸ νοῦ της ὅλα ὅσα ἔμελλε νὰ κάμει, μὲ τὴ σειρά τους.

Μόλις ἄνοιξαν οἱ πόρτες τοῦ Πύργου, βγῆκε μαζὶ μὲ τὴ μίστρες Γουΐλ, ποὺ θὰ τὴ συνόδευε ὡς τὸ μέγαρο τοῦ λόρδου Στάρλυ καὶ θὰ τὴν περίμενε ὕστερα στὶς μὶς Μίλδρεδ.

Ἦταν βέβαια νωρὶς ἀκόμη γιὰ νὰ παρουσιασθεῖ σ' ἕνα τόσο σπουδαῖο πρόσωπο, ἀλλὰ εἶχε νὰ κάμει κι' ἄλλα διαβήματα πρὶν φτάσει ὡς αὐτόν.

Θάβλεπε πρῶτα πρῶτα τὴ δεσποινίδα Πιερρεφὼ κι' ὕστερα τὴ λαίδη Στάρλυ. Ἤξερε ὅτι ἡ Λουΐζα συγκατοικοῦσε νωρὶς κι' ἐργαζόταν μαζὶ μὲ τὴν κυρία Βερδιέ.

Ἦταν μεγάλη κίνηση στὴν πόλη κι' ἰδίως τριγύρω στὸ Νουάϊτ-Χάλλ, ὅπου κατοικοῦσε ὁ νικητὴς στρατηγός. Τὸ λονδῖνο εἶχε ὑποδεχθεῖ μὲ μεγάλες τιμὲς τὸν Κρόμπελ, ὅταν γύρισε νικηφόρος ἀπὸ τὴ μάχη, ἐνῶ ὁ νικημένος βασιλιὰς ἴσα ποὺ κατέφερε νὰ σωθεῖ. Ὁ Κρόμπελ ἀνεμάστηκε τότε Πατέρας τοῦ Λαοῦ κι' Ἐλευθερωτὴς τῆς Πατρίδας.

Ὡστόσο ὁ Κρόμπελ ἤξερε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ βασίζεται μὲ πίστη στὶς λαϊκὲς αὐτὲς ἐκδηλώσεις. Κάποιος, γιὰ νὰ τὸν κολακέψει, τοῦ εἶπε, δείχνοντας τὰ πλήθη ποὺ ζητωκραύγαζαν.

— Κράταξε πόσοι ἄνθρωποι ἤρθαν νὰ ἰδοῦν τὸν θριαμβό σου!

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ. Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε ψυχρά:

— Θἄρχόνταν ἀκόμη πιὸ πολλοί, ἂν ἦταν γιὰ νὰ μὲ ἰδοῦν στὴν κρεμάλα.

Οἱ στρατηγοὶ τοῦ Κρόμβελ γνώρισαν κι' αὐτοὶ μεγάλες τιμές, καὶ πρῶτα-πρῶτα ὁ λόρδος Στάρλυ, ποὺ ἦταν γνωστὸ ὅτι εἶχε λάβει πολὺ σπουδαῖο μέρος στὴ μάχη. Γι' αὐτὸ τὸ μεγαρό του ἦταν γεμάτο κόσμο, ποὺ ἐρχόταν νὰ τοῦ ἐκδηλώσει ἀφοσίωση καὶ θαυμασμό.

Μὰ ἡ Νταίζη δὲν ἤθελε νὰ μπεῖ ἀπὸ τὴν ἐπίσημη πόρτα. Ἀφοῦ χωρίστηκε ἀπ' τὴ Τζέννη, τριγύρισε τὸ μέγαρο, γιὰ νὰ βρεῖ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας, κι' ἐκεῖ ζήτησε νὰ συναντήσει τὴ δεσποινίδα Πιερρεφόν, ἀπὸ μέρους τῆς μὶς Μίλδρεδ.

Σὲ λίγο ἦρθε μιὰ καμαριέρα καὶ τὴν ὁδήγησε στὸ δωμάτιο, ὅπου ἡ νεαρὴ κοντέσσα ἐργαζόταν τὴν ὥρα αὐτὴ μαζὶ μὲ τὴν κουβερνάντα της.

Μόλις τὴ γνώρισε, ἡ Λουΐζα σηκώθηκε χαρούμενη κι' ἔτρεξε κοντά της.

— Ἐσὺ εἶσαι! τί χαρά! φώναξε. Πῶς λυπήθηκα, ποὺ δὲ σὲ βλέπω πιὰ στῆς μὶς Μίλδρεδ. Ὥστε γύρισες στὴ μητέρα σου; Μὰ τί σοῦ συνέβη λοιπόν;

— Πολλὰ πράγματα! ἀπάντησε θλιβερὰ ἡ Νταίζη. Εἶναι μεγάλη ἱστορία κι' ἤρθα νὰ σοῦ τὴ διηγηθῶ καὶ νὰ σοῦ ζητήσω τὴν ὑποστήριξή σου, ἂν ἔχεις κάποια φιλία γιὰ μένα.

— Μὰ ἀμφιβάλλεις γι' αὐτό; Ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις!

— Εἶσαι χλωμὴ καὶ λυπημένη, κόρη μου, εἶπε κι' ἡ κυρία Βερδιέ, βλέποντας πόσο εἶχε ἀλλάξει τὸ πρόσωπο τῆς κόρης. Μήπως ἔχασες κανένα συγγενή σου;

—Ὄχι κυρία. Ἡ τουλάχιστον. Ὄχι ἀκόμη! Ἀλλὰ σὲ τρεῖς μέρες, ἂν δὲν καταφέρω νὰ τοῦ πάρω χάρη, ὁ πατέρας μου δὲ θὰ ζεῖ πιά.

— Μήπως ἦταν κι' αὐτὸς στὸ βασιλικὸ στρατό; ρώτησε ἡ Λουΐζα.

—Ὁ πατέρας μου ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ.

— Ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς; ἔκαμε ξαφνιασμένη ἡ Λουΐζα. Μὰ ποιὰ εἶσαι λοιπόν, Βιολέττα; Βρῆκες τὸν πατέρα σου;

— Σοῦ εἶπα πὼς πρέπει νὰ σοῦ διηγηθῶ πολλὰ πράγματα. Ξέρεις ὅμως μερικὰ καὶ θὰ τὰ καταλάβεις ὅλα, ἂν σοῦ πῶ τ' ὄνομά μου: Εἶμαι ἡ Νταίζη Ἔρλιγκτον.

—Ἡ Νταίζη! φώναξαν μαζὶ ἡ Λουΐζα κι' ἡ κυρία Βερδιέ.

—Ἡ Νταίζη! Ἡ Νταίζη! ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἡ Λουΐζα φιλώντας τὴ μικρή. Σὰ νὰ τέζερα ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα τόσο πολύ. Εἴμαστε σχεδὸν συγγενεῖς! Ἀλλὰ πῶς τὸν βρῆκες τὸν πατέρα σου; Καὶ πότε τὴμαθες αὐτό; Στὸ Δοῦβρο δὲν ἤξερες ἀκόμη τίποτα, ἔ;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ἡ Νταίζη. Ὅταν μὲ πῆραν, ἤμουν τόσο μικρή, ὥστε δὲ μοῦ εἶχε μείνει τίποτα στὴ μνήμη. Δὲν εἶναι παρὰ λίγες μέρες ποὺ τὰ ἔμαθα ὅλα, γιατὶ ἔτσι τἄφερε ὁ Θεός...

Καὶ τοὺς διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία της, ὅπως τὴν ἤξερε τώρα κι' ἡ ἴδια, ἀπὸ τὴν παιδική της ἡλικία ἴσαμε σήμερα.

— Ἄ, πῶς χαίρομαι ποὺ εἶσαι ἡ Νταίζη! εἶπε ἡ νεαρὴ κοντέσσα. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ εἶσαι τόσο στεναχωρημένη. Ἔννοια σου, θὰ τὸν σώσουμε τὸν πατέρα σου! Πές μου μοναχὰ τί πρέπει νὰ κάνουμε. Ἔχεις καμμιὰ ἰδέα;

— Ναί, εἶπε ἡ Νταίζη πέρνοντας θάρρος ἀπὸ τὴ μεγάλη προθυμία τῆς Λουΐζας. Ἤθελα νὰ μιλήσω στὸ λόρδο Στάρλυ. Ἡ μυλαίδη θὰ μποροῦσε νὰ μ' εὐκολύνει.

—Στὸ λόρδο Στάρλυ! ἔκαμε μ' ἔκπληξη ἡ Λουΐζα. Μά, Νταίζη, τί ἔχεις νὰ περιμένῃς ἀπὸ τὸν κακὸν αὐτὸν ἄνθρωπο;

«Ἔβρυξε τὸ κεφάλι της; μέσα στὰ δυό της χέρια καὶ βυθίσθηκε σὲ σκέψεις». (Σελ. 378, στ. γ'.)

— Τί μ' ἐνδιαφέρει κι' ἂν εἶναι κακός; Σήμερα μόνον ὁ Κρόμβελ μπορεῖ νὰ δώσει χάρη στὸν πατέρα μου, κι' ὁ λόρδος Στάρλυ εἶναι φίλος του.

— Ναί, μὰ δὲν εἶναι καὶ φίλος σου, ἀγαπητή μου, τὸ ξέρεις πολὺ καλά! Μιλήσαμε πολλὲς φορὲς μὲ τὴ μαμμὰ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα κι' ἔχουμε τὴν ἰδέα, ὅτι ὁ λόρδος σ' ἔδιωξε ἀπὸ τὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ γιατὶ εἶχε κάποιο λόγο... Τώρα μάλιστα ποὺ ξέρω ποιὰ εἶσαι, συλλογίζομαι ὅτι ἴσως σὲ εἶχε ἀναγνωρίσει...

— Τὰ ἴδια μοῦ εἶπε κι' ἡ μητέρα μου. Ἀλλὰ ἐγὼ πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ τὸ λόρδο Στάρλυ. Ὅσα ἐγκλήματα κι' ἂν ἔκαμε, δὲ μπορεῖ ν' ἀφίσει νὰ σκοτώσουν τὸν πατέρα μου, τὴ στιγμὴ ποὺ εἶναι στὸ χέρι του νὰ τὸν σώσει. Τί λέτε καὶ σεῖς, κυρία; ρώτησε τὴν κυρία Βερδιέ.

— Νομίζω πὼς ἔχεις δίκιο, παιδί μου. Ὁ λόρδος Στάρλυ εἶναι συγγενής, ὅπως λέτε, τῆς μητέρας σου κι' εἶναι φυσικὸ ν' ἀποταθεῖς σ' αὐτόν. Ἔχει δύναμη μεγάλη καὶ μπορεῖ νὰ σὲ βοηθήσει... ἂν θέλει.

— Ναί, ἂν θέλει! εἶπε ἡ Λουΐζα κουνώντας τὸ κεφάλι. Ἐγὼ τουλάχιστο, καλύτερα θἄχα ν' ἀποταθῶ στὸ διάβολο τὸν ἴδιο, παρὰ στὸ λόρδο Στάρλυ. Ἀφοῦ ὅμως τὸν ἔχεις ἀποφασισμένο, θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω. Πάω νὰ ἰδῶ ἀμέσως τὴ μητέρα μου.

Ἡ λαίδη Στάρλυ δὲν ξαφνίστηκε καὶ τόσο, ὅταν ἄκουσε τὴν ἱστορία τῆς Νταίζης. Ὅλα ὅσα εἶχαν συμβεῖ στὸ Χουάϊτ Γκέϊτ, κι' ἰδίως ἡ ταραχὴ τοῦ λόρδου, ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὴ Βιολέττα, τῆς ἔδωσαν τότε νὰ καταλάβει, ὅτι κάποιο οἰκογενειακὸ δρᾶμα ἦταν κρυμμένο σ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἱστορίες.

Καὶ τώρα ποὺ τὰ ἤξερε ὅλα, δὲν εἶχε βέβαια τὴ γνώμη ὅτι ὁ λόρδος Στάρλυ θὰ φαινόταν πρόθυμος νὰ βοηθήσει τὸ δυστυχισμένο κορίτσι. Ὡστόσο διατηροῦσε τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ λόρδος δὲ θὰ τολμοῦσε ν' ἀρνηθεῖ τὴν ὑποστήριξή του σὲ μιὰ συγγένισσά του, γιατὶ ἦταν περήφανος καὶ δὲ θὰ ἤθελε νὰ τὸν ὑποψιασθοῦν ὅτι ἐπιθυμοῦσε τὸ θάνατο τοῦ λόρδου Ἔρλιγκτον.

Ἀλλωστε κι' οἱ πιὸ σκληρὲς καρδιὲς λυγίζουν κάποτε μπροστὰ σ' ἕναν παιδικὸ πόνο. Τί θὰ τοῦ στοίχιζε νὰ κάμει μιὰ καλοσύνη; Εἶχε τόση δύναμη στὸ κόμμα τοῦ Κρόμβελ, ὥστε ἡ ὑπόθεση αὐτὴ μποροῦσε νὰ τελειώσει μὲ μιὰ ἁπλὴ σύστασή του.

Ἡ μυλαίδη δέχθηκε τὴ Νταίζη σὰν παιδί της, τὴ φίλησε στοργικὰ καὶ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ τὴ βοηθήσει ὅσο μποροῦσε.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΕΤΑΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΒΟΛΙ

Στὸ περβόλι τἀνθιστό
Πήγαμε χτὲς βράδυ
Τὰ παιδιὰ κοπάδι.

Παίξαμε κυνηγητὸ
Στὰ στρατόνια, στὶς βραγιὲς
Γύρω στὶς ἀκυγδαλιές.

Στὸ περβόλι τἀνθιστό
Λουλουδάκια, μῦρα
Κι' οἱ μηλιὲς πορφύρα.

Μᾶς προσμένει γελαστὸ
Κάθε βράδυ, συντροφιὰ
Γιὰ νὰ πᾶμε τὰ παιδιά.

Στὸ περβόλι τἀνθιστὸ
Χρόνια τώρα, χρόνια
Μᾶς κρατοῦν τἀηδόνια

Συντροφιὰ τὸ δειλινὸ
Σὰ γυρνοῦμε, μὲ βαριὰ
Θλίψη μέσα στὴν καρδιά.

ΝΙΚΟΥ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΤΟ ΓΛΥΚΟ

Δὲν ἦταν παρὰ ἕνα μικρὸ καλφάκι στοῦ μάστρο-Παναγῆ τὸ παπουτσίδικο. Ἀπ' τὸ πρωῒ ὣς τὸ βράδυ, καθισμένο στὸ ψηλὸ σκαμνί του, χτυποῦσε τὶς ξυλόπροκες πάνω στὰ παπούτσια ἢ ἔρραβε τὶς μεντζοσόλες. Γιατὶ μ' ὅλο ποὺ ἔγραφε ἀπ' ἔξω «Ὑποδηματοποιεῖον», τοῦ μαστρο-Παναγῆ τὸ μαγαζὶ δὲν ἦταν παρὰ μπαλωματάδικο. Ἀραιὰ καὶ κάπου νὰ τοῦ δίνανε καμμιὰ παραγγελιὰ γιὰ κανένα ζευγάρι χοντροπάπουτσα. Γι' αὐτὸ κι' ὁ μαστρο-Παναγῆς δὲν ἦταν πλούσιος κι' ἔδινε στὸ Μανώλη, τὸ μικρό του κάλφα, ἕνα τάλληρο μονάχα μεροδούλι. Τὸ ἔβγαζε ἀπ' τὸ συρτάρι του κάθε βράδυ πρὶν νὰ κλείσῃ τὸ μαγαζί του, καὶ τὄβαζε μπροστὰ στὸ μικρὸ γκρινιάζοντας:

— Νά, πάρε! Βγάζουμε δὲ βγάζουμε, τὸ δικό σου πρέπει πάντα νὰ στὸ πληρώνουμε.

Μεροδούλι-μεροφάϊ ἦταν ἕνα τάλληρο καὶ λιγώτερο ἀκόμα. Ἑκατὸ δράμια μαῦρο ψωμὶ καὶ μιὰ δραχμὴ ἐλιὲς ἔτρωγε ὁ Μανώλης κάθε μεσημέρι. Ἑκατὸ δράμια μαῦρο ψωμὶ καὶ μιὰ δραχμὴ χαλβὰ ἔπαιρνε κάθε βράδυ. Τὸ παιδὶ τοῦ ἀντιπρυνοῦ μπακάλη τὸν εἶχε τόσο συνειθίσει, ὥστε μόλις τὸν ἔβλεπε νὰ μπαίνει μέσ' στὸ μαγαζί, τοῦ τύλιγε τὶς ἐλιὲς ἢ τὸ χαλβά του κατὰ τὴν ὥρα. Μόνον ὅταν ἐρχόταν τὸ καλοκαίρι, μποροῦσε νἀγοράσῃ ὁ μικρὸς κανένα στα φυλάκι ἢ καμμιὰ ντομάτα.

Κι' ἔτσι τὸ τάλληρο ἐρχόταν ἴσα-ἴσα. Μονάχα νοίκι ποὺ δὲν εἶχε νὰ πληρώνῃ ὁ Μανώλης, γιατὶ κοιμόταν μέσ' στὸ μαγαζί. Τὸν ἔκλεινε ἐκεῖ-μέσα ὁ μαστρο-Παναγῆς ἀπὸ τὸ βράδυ, καὶ τὸ πρωῒ τοῦ ἄνοιγε ὅταν ἦταν γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ τὴ δουλειά.

Καὶ ὅμως δὲν παραπονιόταν γιὰ ὅλ' αὐτὰ ὁ μικρός. Οὔτε γιὰ τὶς ἐλιές, οὔτε καὶ γιὰ τὸ χαλβά. Ἴσα-ἴσα εὐχαριστοῦσε τὸ Θεὸ ποὺ τὰ εἶχε κι' αὐτά, ποὺ εἶχε μιὰ στέγη κι' ἕνα τακτικὸ φαΐ, καὶ δὲν εἶχε πεθάνει ἀπ' τὴν πεῖνα κι' ἀπ' τὸ κρύο. Τὸν εἶχε συνεπάρει κι' αὐτὸν ὁ ἀνεμοστρόβιλος τῆς συμφορᾶς καὶ τὸν εἶχε φέρει στὸν ξένο τόπο, ἔρημο, χωρὶς μάννα καὶ χωρὶς πατέρα. Ὁ μαστρο-Παναγῆς τὸν εἶχε βρεῖ στὸ δρόμο καὶ τὸν περιμάζεψε. Στὴν ἀρχὴ τὸν εἶχε πάρει στὸ σπίτι του, ἀλλὰ κι' αὐτὸς εἶχε μεγάλη φαμίλια καὶ τὸ ξένο παιδὶ ἦταν περισσότερο μπελὰς παρὰ βοήθεια. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ τὸ ἔχῃ στὸ μαγαζί, καὶ μόνο κάθε Κυριακὴ καὶ κάθε σχόλη τὄπαιρνε στὸ σπίτι.

Κι' ἀπὸ τότε ὁ Μανώλης ἔπαιρνε ἕνα τάλληρο τὴν ἡμέρα γιὰ τὸ φαΐ του, κοιμόταν στὸ μαγαζὶ καὶ δούλευε ἀπ' τὸ πρωῒ ὣς τὸ βράδυ. Εἶχε πιὰ συνειθίσει τὴν καινούρια του ζωὴ καὶ δὲ θυμόταν τὰ περασμένα. Ἀραιὰ καὶ κάπου τύχαινε νὰ ξεπροβάλῃ πάλι στὸ μυαλό του τὸ χωριό του, τὸ σπίτι του, ἡ μάννα του, τἀδέρφια του. Θυμόταν πὼς μαζεύονταν τριγύρω στὴ φωτιά, ὅταν ἔκανε κρύο, καὶ πὼς ἔπαιζαν ἔξω στὴν αὐλή, ὅποτε ἦταν καλὸς καιρός. Θυμόταν τὰ χάδια καὶ τὰ φιλιὰ τῆς μάννας του καὶ ὧρες-ὧρες ξεχνιόταν τόσο πολύ, ὥστε νόμιζε πὼς ἔννοιωθε τἀγαπημένα χέρια της νὰ τοῦ χαϊδεύουν τὸ κεφάλι. Καὶ τότε σταματοῦσε τὴ δουλειὰ καὶ κοίταζε μπροστά του μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια, χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτε. Πάντοτε τὸν ἔβγαζε ὁ μαστρο-Παναγῆς ἀπ' τὄνειρό του. Ὅποτε ἦταν καλόκεφος, τοῦ φώναζε:

— Ἔ! ποῦ ἀρμενίζουν τὰ καράβια σου, Μανώλη;

Ὅποτε ὅμως ἦταν στὶς κακές του, τοῦδινε μιὰ μὲ τὸ παπούτσι στὸ κεφάλι.

Κι' ὁ μικρὸς πετιόταν ξαφνικὰ κι' ἄρχιζε πάλι τὴ δουλειά του, χτυπώντας μὲ βία τὶς ξυλόπροκες πάνω στὰ παπούτσια, ἢ τραβώντας μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ σπάγγο ποὺ ἔρραβε τὶς μεντζοσόλες.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἔπαψε νὰ θυμᾶται. Ὅλη ἡ παλιὰ ζωή του τοῦ φαινόταν τόσο ξέμακρη, ποὺ δὲν τοῦ ἐρχόταν πιὰ στὸ νοῦ του, καὶ σέ λίγο κόντευε στὰ-λήθεια νὰ πιστέψῃ, ὅτι ποτέ του δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ κάλφας στὸ παπουτσίδικο τοῦ μαστρο-Παναγῆ.

* * *

— Νὰ πᾶς νὰ μοῦ ἀγοράσῃς σπάγγο καὶ ξυλόπροκες καὶ τρία ζευγάρια κορδόνια γιὰ σκαρπίνια, εἶπε μιὰ μέρα ὁ μαστρο-Παναγῆς στὸν κάλφα του. Κοίταξε μὴν ἀργήσῃς.

Καταχαρούμενος ἔλυσε τὴν ποδιά του ὁ μικρός. Ἦταν τόσο σπάνιο πρᾶγμα νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ μαγαζὶ καὶ νὰ δῇ μπροστά του κι' ἄλλα σπίτια, ἐκτὸς ἀπ' τὸ ἀντικρυνὸ μπακάλικο καὶ τὸ φούρνο!

Τρέχοντας πέρασε τὸ μικρὸ δρομάκι καὶ βγῆκε στὸ μεγάλο δρόμο. Νά, τώρα θἄβγαινε στὴ μικρὴ πλατεῖα κι' ἔπειτα θἄστριβε ἀριστερὰ καὶ θὰ βρισκόταν μπρὸς στὸ μαγαζὶ ποὺ εἶχε νὰ ψωνίσῃ. Περπάταγε σφυρίζοντας, ὅταν ἔξαφνα χτύπησε στὰ μάτια του κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχε ποτέ του ξαναϊδεῖ: Ἕνα καινούριο μαγαζὶ εἶχε ἀνοίξει στὴν πλατεῖα. Οἱ τοῖχοι του ἦταν φρεσκοασβεστωμένοι καὶ οἱ βιτρίνες του κι' οἱ πόρτες καταπράσινες. Πάνω ἀπὸ τὴν εἴσοδο βρισκόταν μιὰ μεγάλη ἐπιγραφή: «Νέον Γαλακτοπωλεῖον καὶ Ζαχαροπλαστεῖον ἡ Ὡραία Ἀνατολή». Στὰ τζάμια τῆς πόρτας καὶ τῆς βιτρίνας ἦταν κολλημένα χαρτιὰ ποὺ ἔγραφαν: «Λουκουμάδες, Μπουγάτσες, Κατημέρια».

Τὸ παιδὶ κοντοστάθηκε. Ἄρχισε νὰ ξαναλέῃ μηχανικὰ τὴν τελευταία λέξη: «Κατημέρια, κατημέρια.» Ὅλη ἡ παλιὰ ζωή πρόβαλε ξανὰ μπροστά του: Ἡ μάννα του στὸ μαγειριό, ἔχοντας τὸ τηγάνι στὴ φωτιὰ κι' αὐτὸς μὲ τἀδέλφια του τριγύρω της, περιμένοντας μὲ λαχτάρα νὰ δώσῃ καθενὸς τὸ μερτικό του. Καὶ πῶς τὰ φιλοῦσε ὕστερα: «Σᾶς ἄρεσε, παιδάκια μου;» Ἀκόμη τοῦ φαινόταν τοῦ Μανώλη, ὅτι ἔνοιωθε τὴ γεύση τοῦ γλυκοῦ στὸ στόμα του καὶ τὸ φιλὶ τῆς μάννας του στὸ μάγουλό του. Ἄχ, νὰ τὸ δοκίμαζε ἄλλη μιὰ φορά! Νὰ ἔνοιωθε ἄλλη μιὰ φορὰ ὅ,τι αἰσθανόταν τότε ποὺ ἦταν σπίτι του!

Μπῆκε στὸ ζαχαροπλαστεῖο καὶ ρώτησε δειλὰ ἕνα γκαρσόνι:

— Πόσο ἔχετε τὰ κατημέρια;

— Τέσσερις δραχμές. Θέλεις νὰ πῶ νὰ σοῦ ἑτοιμάσουν ἕνα;

— Ὄχι, ὄχι, εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ μικρός, κι' ἔφυγε γρήγορα.

Ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του, ἀλλὰ δὲν κοίταζε πιὰ ἕνα-γύρω. Ὁ νοῦς του ἦταν στὸ γλυκό. Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἐξοικονομήσῃ τέσσερις δραχμές. Νὰ ἔτρωγε ψωμὶ ξερὸ δυό-τρεῖς μέρες; Ἀλλὰ ποὺ θὰ τὸν ἔβλεπε ὁ ἀφεντικός του καὶ θὰ τὸν μάλωνε; Τί νἄκανε; Ἀπὸ πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ βρῇ λεπτά.

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔφθασε ὣς τὸ μαγαζὶ καὶ ψώνισε τὰ πράγματα ποὺ τοῦ εἶχε πεῖ ὁ ἀφεντικός του. Ὅταν γύρισε, πάλι ἐκεῖ ἔτρεχε τὸ μυαλό του: στὸ γλυκό.

Σὰν ἔφτασε στὸ παπουτσίδικο, ὁ μαστρο-Παναγῆς ἔβαλε τέτοιες φωνὲς μόλις τὸν εἶδε, ποὺ τὸ παιδὶ τοῦ ἀντικρυνοῦ μπακάλη ἔβγαλε περίεργα τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ δῇ τί τρέχει.

— Ποῦ μπερμπάντευες; Ἐγὼ σὲ στέλνω γιὰ δουλειὰ καὶ σὺ κάνεις μιὰ ὥρα! Ἀμ' ἀπ' τὸ δρόμο σὲ συμμάζεψα, μπορεῖς νἀλλάξῃς; Παλιόπαιδο!...

Ὁ Μανώλης δὲν ἔβγαλε μιλιά. Κάθησε στὴ δουλειά του σιωπηλός, κι' ὅσα κι' ἂν τοῦλεγε ὁ μαστρο-Παναγῆς δὲν μιλοῦσε. Ἔννοιωθε πὼς ὁ ἀφεντικός του δὲν εἶχε καὶ πολὺ ἄδικο, γιατὶ στ' ἀλήθεια εἶχε λείψει περισσότερη ὥρα ἀπ' ὅσην ἔπρεπε. Γι' αὐτὸ δούλευε μὲ σκυμμένο κεφάλι χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ κοιτάξῃ τὸν ἀφεντικό του.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΝΥΚΤΟΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΚΑΙ ΝΥΚΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

— Εἶσαι στὰ ὁλόμωρα ντυμένη,
Σὰ μάννα ποὺ ἔχασε παιδιά.
Κι' ὅμως! δὲ φαίνεσαι θλιμμένη...
Τόσο σκληρὴ ἔχεις τὴν καρδιά;

— Καὶ τὰ παιδιά μου ζοῦνε, κι' ὅλοι
Μέσ' στὸ πανώριο περβόλι·
Μ' ἀλλιῶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ:
Μαύρη εἶναι ἡ Νύχτα ποὺ μᾶς ντύνει.
Φτάνει τὸν κόσμο νὰ χαροῦμε,
Καὶ τί μᾶς μέλλει... τί φοροῦμε;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΓΑΤΑΚΙ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΑΣ ἔδωσαν ἀπὸ τὴ γειτονιὰ ἕνα γατάκι. Ἕνα χαριτωμένο ἄσπρο γατάκι, θηλυκό,— ἀλλὰ μὲ πολὺ μακριά. . μουστάκια. — ἐξυπνότατο καὶ ζωηρότατο. Μᾶς τρέλανε ὅλους τὸ διαβολάκι! Δὲν τἀφίνουμε ἀπὸ τὰ χέρια, τὸ διαμφισβητοῦμε, τὸ ταΐζουμε, τὸ πλένουμε, τὸ παίζουμε, τὴ νύχτα τὸ παίρνουμε καὶ στὰ κρεββάτια μας. Τρέμουμε γιὰ τὴ ζωή του, τὴ μικροσκοπικὴ αὐτὴ ζωοῦλα, ζήτημα μᾶς . . . πατησιᾶς. Μιὰ μέρα, λαίμαργο καθὼς εἶναι, ἅρπαξε ἕνα κομμάτι ψίχα-ψωμί . . . χρωματιστό· (ἡ κόρη μου ποὺ ζωγραφίζει, σκούπιζε μ' αὐτὸ τὰ χρώματά της.) Ποῦ νὰ τοῦ τὸ πάρουμε ἀπ' τὸ στόμα! Τὸ κατάπιε στὴ στιγμή. Σὲ λίγο φάνηκαν τὰ συμπτώματα μιᾶς μικρῆς δηλητηριάσεως. Φοβηθήκαμε πὼς δὲ θὰ τὴ γλύτωνε, κι' ἑτοιμαζόμαστε πιὰ νὰ κλάψουμε τὸν πρόωρο κι' ἄδικο αὐτὸν θάνατο σὰν ἕνα μεγάλο δυστύχημα . . . Ἀλλὰ πρὸς μεγάλη μας χαρά, τὸ γατάκι ἔζησε, — ἐφτάψυχο πάλι,—κι' ἀπὸ τὸ ἴδιο βράδυ ξανάρχισε τὰ καμώματά του, τὰ παιχνίδια του, τὶς κατεργαριές του, τὶς τρέλες του, τὶς ἀταξίες του . . .

Νὰ σᾶς περιγράφω τώρα αὐτὰ τὰ καμώματα, τὸ θεωρῶ ὁλισχιόλου περιττό. Ἔχετε καὶ σεῖς γατάκια καὶ τὰ ξέρετε. Βλέπω μάλιστα πὼς τὰ ζωγραφίζετε κι' ὡραιότατα γιὰ τὴ Σελίδα. Ἕνα μόνο θὰ σᾶς πῶ: πὼς τὸ γατάκι μου εἶναι πιὸ ὄμορφο καὶ πιὸ ἔξυπνο ἀπὸ κάθε ἄλλο στὸν κόσμο, ἐπομένως κι' ἀπ' τὰ δικά σας. Εἶν' ἕνα γατάκι ἐξαιρετικό, «ὑπερφυσικὸ» μπορῶ νὰ πῶ. Τὸ μαρτυροῦν τὰ μουστάκια του καὶ τὰ μάτια του, ποὺ ὅσο χρονῶν ἄνθρωπος εἶμαι, ποτέ μου δὲν εἶδα σὲ γατάκι δυὸ μηνῶν μακρύτερα, μεγαλύτερα, φωτεινότερα. Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ πάρετε ἀπόφαση: αὐτὸ δὲν ἐννοῶ νὰ τὸ συζητήσω μὲ κανένα. Οὔτε νὰ ζηλέψετε πρέπει ποὺ ἔχω καλύτερο γατάκι ἀπὸ σᾶς, οὔτε νὰ μοῦ κακιώσετε ποὺ σᾶς τὸ λέω ἔτσι ὀρθάκοφτά.

Ναί, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἔκτακτο γατάκι εἶναι τάχα κι' εὐτυχισμένο; . . Σεῖς τώρα θὰ νομίζετε πὼς εἶναι καὶ πολύ. Ἀφοῦ τ' ἀγαποῦμε ὅλοι τόσο, ἀφοῦ ἔχει ἕνα ὁλάκερο σπίτι δικό του, ἀφοῦ μπορεῖ νὰ τρώγῃ, νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ παίζῃ ὅσο θέλει, τί τοῦ λείπει γιὰ μιὰ τέλεια γατίσια εὐτυχία; . . Ἀλήθεια· κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴν ἰδέα εἶχα ὡς προχτές. Εἶδα ὅμως πὼς ἤμουν γελασμένος: Τὸ γατάκι μας δὲν εἶναι τέλεια εὐτυχισμένο! Κάτι τοῦ λείπει. Κι' αὐτὸ εἶναι ἡ συντροφιὰ τῶν δικῶν του, τῶν ὁμοίων του,— ἡ ἀγκαλιά, τὸ γάλα κι' ἡ περιπαίχτρα τῆς μητέρας του, τὰ χάδια, τὰ παιχνίδια καὶ τὰ μαλωματάκια τῶν ἀδελφιῶν του. Δὲ νομίζετε πὼς εἶναι πολὺ σπουδαῖο αὐτὸ ποὺ τοῦ λείπει, καὶ πὼς τίποτα, καμμιὰ ἀνθρώπινη ἀγάπη καὶ φροντίδα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ;

Στὸ σπίτι μας, αὐτὸ τὸν καιρό, δὲν ὑπάρχει ἄλλη γάτα ἀπὸ τὴν Πίσσα. Ἀλλὰ ἡ Πίσσα ζήλεψε τὸ γατάκι, κι' ὅταν τὸ βλέπει μπροστά της, τοῦ ἔκανε γρρρ! Τῆς εἴπαμε: «Δὲ ντρέπεσαι; Γάτα ἐσὺ μεγάλη, μαύρη κι' ἔνδοξη, νὰ ζηλεύῃς ἕνα μικρό, ἄσπρο κι' ἄδοξο γατάκι; Τί πῶς τὸ κανακεύουμε; Καὶ σένα σὲ κανακεύαμε ὅταν ἦσουν μικρή». Τοῦ κάκου! Ἡ ζηλιάρα ἐξακολουθοῦσε τοὺς ἀπειλητικούς της γρυλλισμούς. Φοβηθήκαμε μὴν τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια, μὴ μᾶς τὸ ἀγριέψῃ,— τόσο ἥμερο ποὺ δὲ λέγεται! —καὶ δὲν ἀφίνουμε πιὰ τὴν Πίσσα ν' ἀνεβαίνῃ ἀπάνου, ὅπου τὸ γατάκι ζῇ περιορισμένο θέλοντας καὶ μή, γιατὶ σκάλες δὲν κατεβαίνει ἀκόμα. Ἔτσι δὲν βλέπει κανένα δικό του, οὔτε φίλο, οὔτε ἐχθρό. Μόνο ἀνθρώπους.

Προχτὲς λοιπὸν εἶδ' ἕναν: Εἶδε τόν... ἴδιο τὸν ἑαυτό του στὸν καθρέφτη. Κι' εἶναι ἀδύνατο νὰ φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξή του! Ἄρχισε ἀμέσως νὰ μυρίζῃ, νὰ φιλᾷ, νὰ γλείφῃ καὶ νὰ ὁρμᾷ γιὰ παιχνίδια. Μὲ μεγάλη ἀπορία ποὺ ἔτρωγε τὰ μούτρα του στὸ γυαλί, κοίταζε ἀπὸ πίσω ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀπρόσπτο καὶ παράξενο αὐτὸν σύντροφο. Ἔπειτα ξαναγύριζε καὶ ξανάρχιζε τὶς δοκιμές. Ἐπιτέλους εἶδε, κατάλαβε πὼς τὸ γατάκι τοῦ καθρέφτη δὲν ἦταν σὰν τ' ἄλλα ποὺ θὰ θυμόταν ἀπ' τὸ σπίτι του,— δὲν πιανόταν, δὲν ἀγγιζόταν, νά! — καὶ τἄφησε γιὰ νὰ παίξῃ μαζί μας. Ἀλλὰ δὲν ἀπελπίσθηκε, δὲν τἄφησε γιὰ πάντα. Κάθε λίγο τὸ θυμόταν καὶ ξαναγύριζε νὰ τὸ βλέπῃ. Θἄλεγες πὼς τοὔφτιαχνε κι' αὐτὸ γιὰ νὰ παρηγοριέται . . .

Ἔτσι, πρὸ ὀλίγου, εἶδα μιὰν εἰκόνα ποὺ μὲ συγκίνησε πολύ: Ζητοῦσα τὸ γατάκι ποὺ δὲν φαινόταν καὶ δὲν ἀκουγόταν καθόλου. Καὶ τὸ βρῆκα ξαπλωμένο στὴ ράχη μιᾶς πολυθρόνας ποὺ ἦταν πολὺ κοντὰ στὴ ντουλάπα, μὲ τὴ μουρίτσα του κολλημένη στὸ γυαλὶ τοῦ καθρέφτη! Πλησίασα σιγὰ-σιγὰ κι' εἶδα πὼς δὲν κοιμόταν: κάθε τόσο μισάνοιγε τὰ μάτια του καὶ κοίταζε τὸ ἄλλο γατάκι, ποὺ ξαπλωμένο κι' αὐτὸ στὴ ράχη μιᾶς πολυθρόνας, εἶχε τὴ μουρίτσα του τόσο κοντὰ στὴ μουρίτσα τοῦ ἄλλου,—ἕνα γυαλί, ἕνα κρύο σκληρὸ γυαλὶ τὶς χώριζε,— καὶ μισάνοιγε τὰ μάτια του καὶ τὸ κοίταζε στὰ μάτια . . . Ὢ, ναί! τοῦ ἔφτανε κι' αὐτὸ γιὰ νὰ παρηγοριέται τὸ δυστυχισμένο μου γατάκι!

Πῶς τὸ λυπήθηκα! Κι' ὅταν εἶδα ὕστερα τὴ γυναίκα μου νὰ τὸ πλένῃ μὲ νερό, σαπούνι καὶ πανάκι, κι' ἐκεῖνο ν' ἀντιστέκεται σ' ἕνα τόσο ἀφύσικο γιὰ γάτα πλύσιμο, τῆς εἶπα:

— Δὲν τὸ δίνουμε πίσω στὴ μητέρα του; Ἐκείνη, μὲ τὴ γλωσσίτσα της καὶ τὸ σάλιο της, τὸ πλένει πολὺ καλύτερα, καὶ χωρὶς νὰ τὸ βασανίζῃ.

— Σπουδαῖο βάσανο! μοῦ ἀποκρίθηκε. Ἔπειτα πόσο θὰ βαστάξῃ; Αὔριο θὰ μεγαλώσῃ καὶ θὰ πλένεται μονάχο.

Ἀλήθεια· αὔριο τὸ γατάκι μας θὰ μεγαλώσῃ. Θὰ παίρνῃ τὸ λουτρό του μονάχο του. Θἄχῃ φιληνάδα τὴν Πίσσα, θὰ πηγαίνῃ κάτω. Θὰ βγαίνῃ ἔξω. Θὰ ξαναϊδῇ τὴ μητέρα του καὶ τ' ἀδέλφια του. Θὰ πιάσῃ κι' ἄλλες φιλίες στὴ γειτονιά. Μὰ ἴσως οὔτε καὶ τότε δὲν θἄναι τέλεια εὐτυχισμένο: Θὰ τοῦ λείψουν τὰ χάδια τὰ δικά μας, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τἄχῃ ὅπως τώρα ποὺ εἶναι μωρό. Ἑκατὸς πιὰ ἂν εἶναι σωστὸ ἐκεῖνο ποὺ λένε πολλοί, πὼς ἀντίθετα δηλαδὴ πρὸς τὸ σκύλο, ἡ γάτα δὲν παρανοιάζεται γιὰ τὰ χάδια τῶν ἀνθρώπων . . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Πηγαίνοντας, ὁ Δόνιφαν σκότωσε λίγα πουλιά, ποὺ θὰ χρησίμευαν ὡς τροφὴ τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ἔκαμαν ἕξη μίλια καὶ κατὰ τὶς ἤ τὸ δειλινὸ στάθηκαν ὅπως εἶπαμε, νὰ διανυκτερεύσουν στὸ ἄκρο ἐκεῖνο τῆς λίμνης.

Τὸ πρωὶ ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι στάθηκαν νὰ γευματίσουν κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τῆς ἀκρολιμνιᾶς. Ἔπειτα πάλι ξεκίνησαν καὶ τὸ βράδυ στάθηκαν κοντὰ στὸ ποτάμι ἐκεῖνο ὅπου ἄλλοτε εἶχε σταθμεύσει κι' ὁ Μπριάν. Σωζόταν ἀκόμα ἡ στάχτη τῆς φωτιᾶς ποὺ εἶχε ἀνάψει γιὰ τὴ νύχτα μὲ τὸ Μόκο καὶ τὸν Ζάκ. Ποιὸς νὰ τοῦ τὄλεγε τότε, πὼς μετὰ ἀκτὼ μῆνες, κάτω ἀπὸ τὰ ἴδια ἐκεῖνα δέντρα, θὰ διανυκτέρευαν τέσσαρες ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, ὄχι προσωρινά, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ ἐγκατασταθοῦν στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ νησιοῦ!

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ πρόταση τοῦ Δόνιφαν, ἀποφάσισαν νὰ περάσουν στὴν ἀπέναντι ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ. Ἔλυσαν λοιπὸν τὴ λαστιχένια βαρκούλα καὶ τὴν ἔρριξαν στὸ νερό. Πρῶτος μπῆκε ὁ Δόνιφαν καὶ ξεκίνησε, ἀφίνοντας πίσω του ἕνα ξεδιπλωνόμενο σχοινί, ποὺ τὴν ἄλλη του ἄκρη τὴν κρατοῦσαν οἱ σύντροφοί του.

Τὸ πλάτος τοῦ ποταμιοῦ, καθὼς ξέρουμε, ἦταν σαράντα πόδια. Ἀφοῦ ἔφθασε ἀντίκρυ καὶ βγῆκε, οἱ ἄλλοι τράβηξαν πίσω τὴ βαρκούλα μὲ τὸ σχοινί, μπῆκε σ' αὐτὴ δεύτερος, κι' ἔτσι ὡς ποὺ πέρασαν τὸ ποτάμι κι' οἱ τέσσαρες.

Ὁ Οὐίλκοξ τότε τύλιξε τὴ βαρκούλα, τὴν ἔβαλε στὴ ράχη του κι' ἐξακολούθησαν τὴν πορεία.

Ἦταν πολὺ κουραστικὴ τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Τὸ δάσος πυκνό, τὸ ἔδαφος σκεπασμένο ἀπὸ χόρτα καὶ ξερόκλαδα. Ἕνα σωρὸ ἐμπόδια . . . Πολλὲς φορές, γιὰ νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν πολὺ ἀπὸ τὸ ποτάμι, ἀναγκάσθηκαν νὰ κόψουν μὲ τὰ τσεκούρια τοὺς πυκνοὺς κλάδους καὶ ν' ἀνοίξουν πέρασμα. Ἀφοῦ στάθηκαν μιὰ ὥρα τὸ μεσημέρι, περπάτησαν ἔτσι ὡς τὶς ἑπτά. Κι' ἔφθασαν σ' ἕνα μέρος ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ ἰδοῦν, γιατ' ἦταν πιὰ σκοτάδι, συμπέραναν ὅμως πὼς θἄταν ἡ ἀκροδασιά, γιατὶ ἀκουγόταν ἀπὸ μακριὰ ὁ θόρυβος κυμάτων ποὺ ἔσπαζαν σὲ ἀκρογιάλι.

Ἄναψαν φωτιά, ποὺ θὰ τὴ διατηροῦσαν ὅλη νύχτα, κι' ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ Δόνιφαν θὰ φύλαγε τὶς πρῶτες ὧρες. Ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Κρὸς κι' ὁ Οὐέπ. κατακουρασμένοι, ἀποκοιμήθηκαν εὐθύς. Ἀλλὰ κι' ὁ φρουρὸς μὲ μεγάλο κόπο κρατιόταν ἄγρυπνος. Ὡστόσο, ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα νὰ ξυπνήσῃ τὸν ἀντικαταστάτη του, δὲν ἀποφάσιζε νὰ τὸ κάμῃ: τόσο γλυκὰ κοιμόνταν οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι, ποὺ ὁ Δόνιφαν λυπόταν νὰ τοὺς χαλάσῃ τὴν ἡσυχία.

Κι' ἐπειδὴ τὸ δάσος ἦταν ἤρεμο καὶ τὸ μέρος φαινόταν ἀσφαλέστατο, ἔρριξε κάμποσα ξύλα στὴ φωτιὰ καὶ ξαπλώθηκε κι' αὐτὸς στὴ ρίζα ἑνὸς πεύκου. Ἀποκοιμήθηκε στὴ στιγμή. Κι' ὅταν ξανάνοιξε τὰ μάτια, ὁ ἥλιος ἦταν κιόλα ψηλὰ στὸν ὁρίζοντα, πάνω ἀπὸ τὴ στιλπνὴ ἐπιφάνεια τῆς Θάλασσας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Ἔρευνα. — Σχέδια γιὰ τὴν ἐπιστροφή. — Μεγάλη τριημία. — Ναυάγιο. — Ποῦ εἶναι τὰ πτώματα;

Τὰ παιδιὰ ἀκολούθησαν ἀμέσως τὴν ὄχθη τοῦ ποταμιοῦ ὡς που ἔφθασαν στὴν ἐκβολή του. Κοίταξαν τότε τὴ θάλασσα ἐκείνη ποὺ πρώτη φορὰ τὴν ἔβλεπαν. Ἦταν ἔρημη πέρα ὡς πέρα.

Τριγύρισαν τοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς, βρῆκαν πολλὲς σπηλιὲς ποὺ συγκοινωνοῦσαν μεταξύ τους, καὶ διάλεξαν τὶς πιὸ κατάλληλες γιὰ κατοικία. Ἔπειτα ἔρριξαν τὰ δίχτυα τους στὴ Θάλασσα κι' ἔπιασαν δυὸ μεγάλες πέρκες καὶ πέντ' ἕξη ἄλλα μικρότερα ψάρια. Ἀλλὰ καὶ κοχύλια διάφορα βρῆκαν στὴν παραλία ἐκείνη, καὶ μαλακόστρακα, προπάντων μύδια. Θἄχαν λοιπὸν ἄφθονα τὰ θαλασσινὰ οἱ νέοι κάτοικοί της.

Τ' ἀπομεσήμερο, ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Οὐίλκοξ σκαρφάλωσαν σ' ἕνα βράχο ποὺ ἀπὸ μακριὰ ἔμοιαζε σὰν κεφάλι ἀρκούδας καὶ γι' αὐτὸ τὸν ὀνόμασαν Ἄρκτο. Ἀπὸ κεῖ-πάνω καλάρησαν, μὰ οὔτε πλοῖο εἶδαν στὴ θάλασσα οὔτε ἴπτοτ' ἄλλο. Δὲν φαινόταν οὔτε τὸ μικρὸ ἐκεῖνο στιλπνὸ σημάδι ποὺ εἶχε ἰδεῖ τότε ὁ Μπριάν, καὶ ποὺ ἴσως δὲν ἦταν παρὰ στιγμιαία ὀπτικὴ ἀπάτη.

Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ δεῖπνο, συσκέφθηκαν: Ἔπρεπε νὰ γυρίσουν ἀμέσως στὴ σπηλιά, νὰ πάρουν τὰ πράγματά τους καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴ νέα τους κατοικία.

— Ἐγὼ νομίζω πὼς δὲν πρέπει ν' ἀργήσουμε, εἶπε ὁ Οὐέπ., γιατὶ τὸ κουβάλημα θὰ μᾶς φάῃ πολλὲς ἡμέρες.

«Πρῶτος μπῆκε στὴ βαρκούλα ὁ Δόνιφαν . . .»
(Σελ. 392, στ. γ').

— Μὰ μποροῦμε νὰ τὰ κουβαλήσουμε ἀπὸ τὴ λίμνη, εἶπε ὁ Οὐίλκοξ, ὅπως ἔκαμε κι' ὁ Μπριάν. Νὰ ζητήσουμε τὸν κέλητα. Ἔτσι θὰ κερδίσουμε καιρὸ καὶ κόπο.

— Τί λὲς ἐσύ, Δόνιφαν; ρώτησε ὁ Κρός.

— Ναί, εἶπε ὁ Δόνιφαν σκεπτικός· καλύτερα εἶναι νὰ πάρουμε τὸν κέλητα μὲ τὸ Μόκο.

— Μὰ θὰ θελήσῃ ὁ Μόκος νἀρθῇ;

— Καὶ γιατὶ νὰ μὴ θελήσῃ; Δὲν ἔχω τάχα τὸ δικαίωμα νὰ τὸν προστάξω κι' ἐγὼ ὅπως ὁ Μπριάν;

— Ναί, βέβαια . . . Μ' ἂν δὲν θελήσουν νὰ μᾶς δώσουν τὸν κέλητα;

— Μπά! . . Καὶ ποιὸς θὰ τολμήσῃ;

— Ὁ Μπριάν! . . Αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ ἀρχηγός;

— Εἶναι ἀρχηγὸς ἐκεινῶν-ἐκεῖ, ὄχι ὅμως καὶ δικός μας. Ἔπειτα, μήπως ἡ βάρκα εἶναι κτῆμα του; Ἐγὼ θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μᾶς τὴ δώσῃ!

Αὐτὰ εἶπε ὁ Δόνιφαν, ἀποφασισμένος νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ μπροστὰ στὸν ἀντίπαλό του. Ὁ Οὐίλκοξ ὅμως εἶχε ἄλλη ἰδέα:

— Περιττὸ νὰ χολοσκάμε, εἶπε, γιατ' εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ Μπριὰν δὲν θὰ μᾶς ἀρνηθῇ τίποτα. Τὸ ζήτημα τώρα εἶναι: Νὰ γυρίσουμε ἀμέσως αὔριο στὴ σπηλιά;

— Μοῦ φαίνεται ἀπαραίτητο, εἶπε ὁ Κρός.

— Αὔριο λοιπόν·

— Ὄχι! ἀποκρίθηκε ὁ Δόνιφαν. Πρέπει νὰ ἐξερευνήσουμε πρῶτα ὅλη ἐδῶ τὴν παραλία ὡς τὴ βορεινή της ἄκρη. Μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ καμμιὰ γῆ ποὺ νὰ μὴ τὴν εἶδε ὁ Γάλλος ναυαγὸς καὶ νὰ μὴ τὴ σημείωσε στὸ χάρτη του. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κατοικήσουμε ἐδῶ χωρὶς νὰ ξέρουμε τί γίνεται γύρω μας.

Τὸ παραδέχθηκαν. Κι' ἀποφάσισαν νὰ κάμουν τὴν ἔρευνα, ἔστω κι' ἂν θ' ἀργοῦσαν δυὸ-τρεῖς ἡμέρες νὰ γυρίσουν στὴ σπηλιά.

Τὸ πρωί, 14 Ὀκτωβρίου, ξεκίνησαν κι' οἱ τέσσαρες.

Τρία ὁλάκερα μίλια εἶχε μάκρος ἡ σειρὰ τῶν βράχων, ἀνάμεσα δάσος καὶ παραλίας. Κι' ἀπὸ τὰ ριζὰ τῶν βράχων ὡς τὴ Θάλασσα, ἁπλωνόταν ἀμμουδιὰ ποὺ εἶχε πλάτος ἑκατὸ περίπου πόδια.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἄφησαν πίσω τους καὶ τὸν τελευταῖο βράχο καὶ στάθηκαν νὰ γευματίσουν. Ἐκεῖ κοντά, χυνόταν στὴ θάλασσα κι' ἄλλο ποτάμι, ποὺ ἀπὸ τὴ διεύθυνσή του μποροῦσε κανεὶς νὰ συμπεράνῃ πὼς δὲν ἐπήγαζε ἀπὸ τὴ λίμνη. Τὸ πέρασαν μὲ τὴ λαστιχένια βαρκούλα κι' ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους. Ὅσο ἐφθαίνε τὸ μάτι, τὸ νησὶ φαινόταν καταπράσινο ἀπὸ πυκνότατα δάση.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΡΗΤΑ

66.

Ὅσοι τὸ νοῦ τους τὸν προσηλώνουν
Ὅλον σ' ἐκεῖνο ποὺ μελετᾶνε,
Καλὰ στὴ μνήμη τους τὸ κλειδώνουν,
Μικρό, μεγάλο,
Ποὺ καὶ νὰ θέλουν, δὲν τὸ ξεχνᾶνε.

Μὰ ὅσοι τὴν ὥρα ὁπού διαβάζουν,
Τὸ νοῦ τους ἔχουνε στὰ παιχνίδια,
Μέσ' τὸ βιβλίο τους κι' ἂν κοιτάζουν,
Δὲν βλέπουν ἄλλο
Παρ' «ἄσπρο κάμπο μὲ μαῦρα γίδια».

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Είναι μυρτιές στιγμές θλιμμένες,
Ποὺ περναῦν βαυβές, σκοτεινια [σμένες,
Καὶ πλανιέται μιὰ γλυκειὰ με- [λαγχολια
Μέσ' στὴς νύχτας τὴν ἀπόλυτη [ἡσυχία.

Στ' ἀνθογυάλι μέσα, σβύνουν [ἐάσπρα
Τριανταφυλλα, τὰ φύλλα τους [μαδοῦν.
Καὶ κοντὰ στοῦ παραθύρου ἡ γλά- [στρα,
Μὲ λουλούδια ποὺ τὰ μύρα τους [σκορποῦν . . .

Καὶ πλανιέται ἡ γλυκειὰ μελαγ- [χολία
Στὴν ἀτάραχη τῆς νύχτας σι- [γαλιά'
Τάστρα λάμπουν, καὶ μισό, χλω- [μὸ φεγγάρι
Ρίγνει γύρω τὴ θλιμμένη του [μοτιά.

Δικηγορίνα

ΓΙΑ ΤΑ ΞΕΝΑ

Ἀπὸ ὥρα ἔβλεπα ἐκεῖνο τὸ κοριτσάκι ποὺ καθόταν στὸ μπάγκο, κοντὰ στὸ κιγκλίδωμα ποὺ χώριζε τὸ κατάστρωμα σὲ πρώτη θέση καὶ σὲ τρίτη. Ἦταν ἕντεκα-δώδεκα χρόνων χωριατοπούλα, ποὺ θὰ ταξίδευε χωρὶς ἄλλο γιὰ πρώτη φορά. Τὸ πρόσωπό της ἦταν μαυρισμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ ἀδύνατο ἔτσι, ὅπως εἶναι ἄλλα τὰ παιδιὰ στὰ χωριά, ποὺ ἡ δουλειὰ καὶ τὰ ἀδιάκοπα τρεξίματα στὰ χωράφια δὲν τἀφίνει νὰ βάλουν κρέας καθόλου περττό. Τἄλλα της χαρακτηριστικὰ ἦσαν λεπτοκαμωμένα, ἀλλὰ τὸ πίχος ποὺ ἔλειπε ἀπ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο φαινόταν νἄναι ἀπαραίτητο γιὰ νὰ ταιριάζουν ἐκεῖνα τὰ μεγάλα μάτια.

Ἕνα κομμάτι ἀπὸ σάρπα κανελλιὰ τύλιγε τὸ κεφάλι της καὶ ἦταν δεμένη στὸ πηγοῦνι της· νὰ νεύσιμό της ἦταν φτωχικό· φοροῦσε ἕνα φουστάνι ἀπὸ κλωστοὺ ταίτι καὶ εἶχε στοὺς ὤμους ἕνα μικρὸ σαλάκι καφετὶ καὶ προσπαθοῦσε μ' αὐτὸ νὰ τυλίγεται ὅσο μποροῦσε καλύτερα, γιατὶ ὁ ἀέρας τῆς θάλασσας ἦταν πολὺ ψυχρός. Τὰ παπούτσια της ἦσαν χοντρὰ χωριάτικα, καὶ εἶχε τὶς κάλτσες της δεμένες κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο μ' ἕνα κορδόνι. Στὸ χέρι της κρατοῦσε ἕνα μπογαλάκι ποὺ θὰ εἶχε, δίχως ἄλλο, λίγα ρουχαλάκια.

Τὸ περίεργο ἦταν ὅτι αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶχε μιὰ ἔκφραση μεγάλου ποὺ δὲν ταιριάζε μὲ τὴν ἡλικία του. Φαινόταν φανερὰ συγχυσμένο. Ἴσως νὰ ἦταν ἀπὸ τὴ συγκίνηση τοῦ ταξιδιοῦ. Ὁ χωρισμὸς ἀπὸ κάποια μαννούλα... Ποιὸς ξέρει;...

Συνοδευόταν ἀπὸ ἕνα χωρικὸ ποὺ φοροῦσε βράκες καὶ φέσι στὸ κεφάλι. Πλάϊ της καθόταν ἕνα ἄλλο κορίτσι πολὺ πιὸ μεγάλο, συγχωριανὴ βέβαια, καὶ μιλοῦσαν πότε-πότε.

Σὲ κάθε στιγμή, τὰ δυὸ κορίτσια ἀνέβαιναν μὲ τὰ γόνατα στὸ κάθισμα ποὺ καθόνταν κι' ἔβλεπαν μὲ περιέργεια τὶς φορτωμένες βάρκες ποὺ ἐρχόνταν, τὸν κόσμο ποὺ ἀνέβαινε, τὴ φωσαρία καὶ τὶς φωνὲς τοῦ μπαρκαρίσματος. Ἡ μικρὴ κούνιζε μὲ προσοχή, μὲ περιέργεια, μὲ ἀπορία... Ἤμουνα βεβαία ὅτι ὁ πατέρας της τὴν ἔφερνε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ τὴ βάλῃ κάπου ὑπηρέτρια. Ὅλα τὸ μαρτυροῦσαν· κι' ἐννοιωθα μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὸ μικρὸ αὐτὸ πλάσμα ποὺ ἔβλεπαινε τόσο νωρὶς στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

. . . . . .

— Νίνα, μήπως κρυώνεις; Νὰ πῶ νὰ σοῦ φέρουν τὸ χοντρό σου παλτό;

— Ὄχι, μαμμά, δὲν κρυώνω, εἶμαι καλά.

— Μήπως πεινᾷς; νὰ φωνάξω τὸν καμαρότο νὰ σοῦ φέρει τὸ γάλα;

— Μὰ ὄχι, μαμμά. Δὲν θέλω τίποτα· δὲν πεινῶ καθόλου.

Γύρισα πίσω μου ἀπ' ὅπου ἐρχόταν ἡ ὁμιλία. Ἕνα κοριτσάκι ἦταν ξαπλωμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα· φοροῦσε ἕνα πανωφόρι καὶ εἶχε σκεπασμένα τὰ πόδια του μὲ μιὰ κουβέρτα. Πλάϊ, σὲ μιὰν ἄλλη πολυθρόνα, καθόταν ἡ μαμμά της. Θὰ ἦταν ὡς δώδεκα-δεκατριῶ χρονῶ. Νόστιμο, μὲ μιὰ ἀρέλεια παιδικὴ καὶ μιὰ ἀρρογησία στὸ πρόσωπο. Νωχελικὰ ξαπλωμένο, καίτοι ἔπερνε τὴ θάλασσα.

— Γιὰ δές, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου, δυὸ πλάσματα στὴν ἴδια ἡλικία, καὶ ὅμως πόσο ἀντίθετα! Τένα μεγαλωμένο σὰν χάδι, στὴν περιποίηση, στὴν ἄνεση, βλέπει τὸ δρόμο μπροστά του νἀνοίγεται καὶ δὲν ἔχει παρὰ στηριγμένο σ' ἕνα χέρι ἀγαπητό, καὶ μὲ λίγη καλὴ θέληση, νὰ προχωρήσῃ. Ἐνῶ τἄλλο, ὦ, τἄλλο μεγαλωμένο μὲ τὴν ἀνέχεια, μὲ τὴ φτώχεια, μὲ τὴ σκληρὴ δουλειά, βγαλμένο ἀπὸ τώρα στὰ ξένα, ἀφημένο στὴν τύχη του, τὰ βλέπει ὅλα σκοτεινά!

Σανακοίταξα τὴ μικρὴ χωριατοπούλα. Μοῦ ἐρχόταν νὰ τὴν πάρω κοντὰ μου καὶ νὰ τῆς πῶ: «Πάλαψε, μικρή μου, ἀγωνίσου... καὶ ἡ θὰ μπορέσῃς νὰ δημιουργήσῃς μιὰ θεσούλα κάπως νὰ σταθῇς, ἢ θὰ γύρῃς καμμιὰ μέρα τὸ κουρασμένο ἀπὸ τὴ δουλειὰ σωματάκι, καὶ τὰ μεγαλωμένα ἀπὸ τὶς πόρτες σκέψεις μάτια σου θὰ κλείσουν γιὰ πάντα σ' ἕνα αἰώνιο ξακούρασμα...

«Θάνει καὶ πάλι σὰν κάποιο φθινοπωρινὸ δειλινὸ μὲ ἕναν ἥλιο παράξενο, μὲ μιὰ θάλασσα λίγο ἀγριεμένη, μ' ἕναν ἀέρα ψυχρό, ποὺ σὺ προσπαθοῦσες νὰ ζεσταθῇς μ' ἕνα μικρόμικρο σαλάκι, σφίγγοντας τὰ σταυρωμένα χέρια σου στὸ στῆθος...

«Θυμᾶσαι; κάποιο βαπόρι ποὺ σφύριζε, κάποια μαντήλα ποὺ κουνήθηκε, κι' ἔπεσα... ἔπεσα τὰ τόσα παράξενα, τὰ τόσα ἀναπάντεχα, τὰ τόσα πικρά...

«Καϋμένη Πατρίδα! Καϋμένη μαννούλα! πόσο θἄστε μακρυά!»

Κόρη ἐσῶν Ἀθηνῶν

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΜΙΑ ΚΟΜΠΟΣΤΑ

Εἶχα χρόνια νὰ δῶ τὴν ἀδελφούλα μου. Μεγάλη ἐκείνη τόρα... Ἀκόμα μεγαλύτερη ὅμως κι' ἐγώ. Περνοῦν πολλὲς μέρες καὶ περιμένω μάταια νὰ γίνῃ ἡ ἀνανέωση τῶν καλιῶν μας σχέσεων. Ἀδύνατο. Οὔτε μιὰ φορὰ δὲν κατορθώνουμε νὰ τσακωθοῦμε. Καὶ νὰ σκεφτῇ κανεὶς πόσο τρομερὰ μικρές! Οὔτε λίγο ξύλο δὲ μπορέσαμε νὰ δώσουμε τόρα. Τίποτε ἀπολύτως. Μόνο ἀστεῖα λέμε καὶ γελᾶμε, γελᾶμε πολύ, διαρκῶς, σὰ φίλες. Εἶναι τρομερὸ αὐτό. Πλήττω. Δὲν τὴ καταλαβαίνω ἐγὼ ἔτσι τὴν ἀδερφική μου ζωή. Ὡσόσο περνῶν οἱ μέρες. Εἴμαστε ἀγαπημένες καὶ ἡ κάθε μιὰ κοιτάει τὴ δουλίτσα της...

Χτὲς γιὰ πρώτη φορὰ ἔγινε ἕνα ἐπεισόδειο. Πείσθηκα μ' αὐτό, πὼς ἀκόμα δὲ μεγαλώσαμε πολὺ καὶ ρίχνει,—ἐκτὸς ἂν συμβῇ σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ νὰ μείνωμε παιδιά. Κι' ἡ αἰτία του ἦταν ἡ λαμαργία.

Ἐπάνω στὸ τραπέζι εἶν' ἕνα μαῦρο κάτσο μὲ κομπόστα κατσικί, ζεστὴ ζεστή, μόλις βγῆκε ἀπ' τὴν κασαρόλα. Βαριέμαι τρομερὰ νὰ σηκωθῶ νὰ φέρω πιάτο γιὰ νὰ τὴ χωρίσουμε. Κι' ἡ Μαρίκα τὸ ἴδιο.

— Δὲν πειράζει, ἂς φᾶμε ἀπ' τὸ ἴδιο πιάτο, τόρα εἴμαστε μεγάλες, πιά.

Ἀρχινᾶμε νὰ τρῶμε τὰ στερεὰ συσπειρικά. Ἡ κάθε μιὰ κοιτάζει νὰ πρωτιάσῃ τὴν ἄλλη. Σὲ λίγο μένουν πολλὰ λιωμένα κατσικάκια καὶ δὲν καταλαβαίνουμε πόσο πέρνει ἡ καθεμιά. Ἀρχίζουν τὰ παράπονα.

— Μὲ τὴν κουταλιὰ σου αὐτὴ ἐρίβηξες πολλά.

— Τότε ἂς τὰ χωρίσουμε· προτείνω.

Κάνουμε μὲ τὸ κουτάλι ἕνα ψευτοδιάφραγμα, μὰ τὸ σιρόπι εὐκίνητο τ' ἀνακατέβει πάλι.

— Εἶναι τρομερὰ ὑγρόφη αὐτὴ ἡ κομπόστα.

— Νέκταρ κι' ἀμβροσία μαζί!

Τώρα τελειώσαμε τὰ κατσικὰ καὶ μένει τὸ κιτρινωπὸ καὶ ἀρωματικώτατο ζουμί. Διάφανο σὰν κεχριμπάρι καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἀραιὲς κλωστίτσες μόνο, ἀπ' τὸ φροῦτο. Φέρνουμε ψωμάκια. Ἡ Μαρίκα δὲ θέλει καὶ τρώει προκαταβολικῶς δυό-τρεῖς κουταλιὲς μαζί. Ἐγὼ ἐξακολουθῶ μὲ τὴν ἡσυχία μου, γιατὶ ἔμεινε πιὰ τὸ πιάτο δικό μου τελείως. Ἔξαφνα ἕνα παχουλὸ ψωμάκι, μιὰ καλὴ μπουκιά, βουτιέται ἀπροσδόκητα στὸ σιρόπι μου. Τῆς πιάνω τὸ χέρι ἀπ' τὸν καρπό. Στὸ ἀναμεταξὺ ἀπορροφήθηκε ὅλο τὸ σιρόπι.

— Ἔ; εἶναι τὸ ψωμί μου!

— Καὶ μένα τὸ σιρόπι μου!

— Νὰ τὸ μοιράσουμε!

— Θὰ πάρῃς ἐσὺ τὴ κόρα κι' ἐγὼ τὴν ψίχα.

— Βέβαια τὴν ψίχα, ποὺ τὸ ρούφηξε ὅλο! φονάζει κατσουφιασμένη ἡ Μαρίκα.

Εἶχα ὅμως δίκιο ἢ ὄχι;

— Ἄ, μὰ δὲν ὑπορέρεσαι!

Ἐπιτέλους.... πιαστήκαμε. Κι' ἔτσι κατάλαβα πάλι ἀδερφικὴ ἀγάπη.

Πανταχοῦ Παρών

ΣΚΕΨΕΙΣ

* Καὶ ὅταν ἡ λύπη περνᾷ, πονεῖ κανείς, γιατὶ εἶναι βαθειὰ στὴν ψυχὴ ριζωμένη, καὶ καθὼς ξεριζώνεται ἀφίνει μιὰ πληγή, ποὺ μόνον ὁ χρόνος γιατρεύει.

* Τὸ πιὸ εὔθραυστο λουλούδι εἶναι ἡ εὐτυχία· μὲ τὸ μικρότερο φύσημα σπάει.

* Τὸ νὰ μὴν ἔχεις φλὴ ἀληθινὴ δὲν εἶναι σπουδαῖο· ἀλλὰ νὰ ἔχεις καὶ νὰ τὴν χάσῃς, εἶναι φοβερό.

* Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ βρίσκουν τὴ Λήθη στὸ διάβασμα.

* Τὸ ὡραιότερο ἄνθος ἀπ' τὸν κῆπο τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ εὐγένεια.

* Ὅσο μεγαλώνει κανείς, τόσο αὐθάνουν οἱ λύπες καὶ ἀραιώνουν οἱ χαρές.

* Ἡ ζωὴ εἶναι ἕνας δρόμος ἄλλοτε μὲ ρόδα καὶ ἄλλοτε μὲ ἀγκάθια σπαρμένος.

* Χωρὶς τὴν ἐλπίδα δὲν θὰ ζοῦσε ὁ ἄνθρωπος.

* Γιὰ τὶς πονεμένες ψυχὲς ὁ μόνος γιατρὸς εἶναι ὁ χρόνος.

* Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ φιλία μιὰ φορὰ γεννιοῦνται.

Νέμεσις

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΤΑ ΠΡΑΜΜΑΤΑ

Κάποτε ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, περιοδεύων στὴ Θεσσαλία, κατέλυσε στὸ σπίτι ἑνὸς δημάρχου. Μεταξὺ ἄλλων τὸν ρώτησε:

— Πῶς πάνε ἐδῶ τὰ πράγματα, κύριε δήμαρχε;

Ἀλλὰ «πράμματα» οἱ χωριανοὶ ὀνομάζουν τὰ κοκάδια, τὰ πρόβατα. Κι' ὁ δήμαρχος ἀποκρίθηκε:

— Μὴ ρωτᾶς, Μεγαλειότατε! Μοῦ φοφήσανε φέτο πολλά.

Ὁ βασιλεὺς χαμογέλασε κι' εἶπε:

— Ὄχι, κύριε δήμαρχε, σᾶς ρώτησα πῶς πάνε τὰ πράγματα τοῦ δήμου.

Τότε ὁ δήμαρχος, ποὺ εἶχε ἀδελφὸ Δήμο, φώναξε:

— Ἀκόμα χειρότερα, Μεγαλειότατε! Τοῦ Δήμου τοῦ φοφήσανε ὅλα!

Ἐθνικὸς Ὕμνος

Σεσκαθώνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπᾶς ρωτᾷ τὸν Τοτὸ ποὺ ψαρεύει πάρα-πέρα:

—Πόσα ψαράκια ἔπιασες, Τοτό;

Κι' ὁ μικρὸς ἀπαντᾷ:

— Ἂν πιάσω αὐτὸ ποὺ τσίμπησε τόρα, κι' ἄλλο ἕνα ἀκόμα, θὰ ἔχω δυό.

Λίγυπτιοπούλα

***

Σὲ μιὰ συνανασκρφή, τραγουδοῦν μαζὶ ἕνας κύριος καὶ μιὰ κυρία.

Τὸ *Βολιωτάκι* ἐνθουσιάζεται καὶ μιὰ στιγμὴ φιθυρίζει στὸ διπλανό του:

—Ὡραῖα τραγουδεῖ κι' ὁ ἀοιδός, ἀλλὰ πολὺ ὡραιότερα αὐτὴ ἡ *ἀοιδία*!..

Ἰωπανιόλα

***

Δυὸ μικροὶ βλέπουν στὴν ἀκρογιαλιὰ ἕνα ψάρι ψόφιο.

—Ἀπὸ τί νὰ ψόφησε αὐτὸ τὸ ψάρι; ρωτᾷ ὁ ἕνας.

— Θὰ πνίγηκε στὴ θάλασσα, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.

Μυγοχάφτης

***

Ἡ *Φιλομήλα* φορεῖ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ μουσαμά της· καὶ πηγαίνει στὸ σχολεῖο. Στὸ δρόμο πιάνει βροχὴ δυνατή.

—Ἄ, τί ἔκαμα! λέει στὴ φίλη της· νὰ μὴν πάω κι' ὁμηρέλλα. Τώρα θὰ μοῦ βραχῇ ὁ καινοῦριος μου μουσαμάς!

Χρυσάνθεμον

ΑΛΛΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 24 Ὀκτωβρίου 1928.

ΠΟΛΛΟΙ ἔστειλαν νάνταποκριθοῦν στὴν πρόκληση ποὺ ἔκαμα σὲ προηγούμενο φυλλάδιο καὶ νὰ μοῦ στείλουν τὶς καθυστερούμενες συνδρομές τους. Εὐχαριστῶ τὰ καλά μου παιδιὰ ποὺ, ἂν καὶ μὲ πραμμέλησαν κάμποσο καιρό—ἄλλοι μὲ τὴν κακὴ συνήθεια τῆς ἀναβολῆς, ἄλλοι ἐπειδὴ ἐνόμιζαν πὼς δὲν πειράζει, κι' ἄλλοι γιὰ πιὸ σπουδαίους λόγους, ποὺ τοὺς δικαιολογοῦν,— μὰ θυμήθηκαν ὁπωσδήποτε ἀμὰ τοὺς τὸ εἶπα. Ἐλπίζω νὰ τοὺς μιμηθοῦν κι' οἱ ἐπίλοιποι. Γιατί, τὸ ξαγκλέω: τὰ ποσὰ αὐτά, τὰ μικρὰ γιὰ ἕνα-ἕνα, ποὺ μοῦ καθυστεροῦνται, κάνουν γιὰ μένα ἕνα μεγάλο ποσὸ ποὺ μοῦ χρειάζεται. Κι' εἶναι ἀμαρτία, μέσα στοὺς τόσους κόπους καὶ στὶς τόσες ἔγνοιες τοῦ δύσκολου ἔργου μου, νἄχω καὶ χρηματικὲς σενεχώριες ἀπὸ ἀμέλειες ἐκείνων, ποὺ γι' αὐτοὺς ἴσα-ἴσα νοτιάζομαι καὶ κοπιάζω!

Καὶ μένα, *Γεώργιε Ι. Στεφοῦμε*, μάρσαχι καὶ μὲ κολάκεψαν πολὺ τὰ λόγια αὐτὰ ἀπὸ τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Τέλλου Ἄγρα, ποὺ ὑποστηρίζει τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ κ. Ξενοπούλου στὴν Ἀκαδημία. Γιὰ νὰ τὰ διαβάσουν κι' ὅσοι δὲν τὰ διάβασαι στὴν «Ἑλληνικὴ», τὰ τυπώνω ἐδῶ ἀπὸ τὸ γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸν κόπο ποὺ ἔκαμες νὰ μοῦ τὰ γράψῃς:

«...Δὲν πρέπει τέλος νὰ λησμονηθῇ ἡ ἀπαράμιλλη συμβολὴ τοῦ κ. Ξενοπούλου στὴν ἀγωγὴ τῆς νεότητος. Ἔχω τὶς γλαυκότερες καὶ ζωηρότερες ἀνεμνήσεις ἀπὸ τὴν *Διάπλασι τῶν Παίδων*. Ἀλλὰ καὶ ἀντικειμενικά, ποιὸς θἄλεγε ὅτι ἡ *Διάπλασις* δὲν εἶναι ἔργο πραγματικῶς *ἐθνικόν*; Χωρὶς καμμιὰ ἐνίσχυση ἀπ' ἔξω, ἡ ἐπιχορήγησι κρατική, ἐξεκίνησε πρὶν ἀπὸ πενῆντα χρόνια — στὴν Ἑλλάδα!—ἔχοντας γιὰ μόνο της ἐφόδιο μιὰ σύστασι τῶν Πατριαρχείων. Καὶ καθὼς εἶναι μιὰ ἀναμφισβήτητη ἀλήθεια, ὅτι χωρὶς τὰ πρόσωπα, τὰ προγράμματα καὶ τὰ σχέδια εἶναι πράγματα νεκρά, ἔτσι κι' ἐδῶ τὸ μνημειακὸ αὐτὸ ἔργο ὀφείλεται μόνο σὲ δυὸ πρόσωπα: στὸν Ν. Πρασσόπουλο καὶ στὸν Γρ. Ξενόπουλο. Τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας εἶχε ἄλλα μέλεπα, ἰσοδύναμο σύμμαχο στὴ θεωρητικὴ ἀποστολή του, καὶ τὰ παιδιὰ δύο ὁλοκλήρων γενεῶν τὸν προσφιλέστερο καὶ πολυτιμότερο φίλο! Πρόκειται λοιπόν, χωρὶς ἄλλο, γιὰ ἕνα ἔργον ἐθνικὸ ποὺ τὸ ἠμισύ του ὀφείλεται στὸν ἐπίδοξον Ἀκαδημαϊκό». — Πολὺ ὡραῖα! Μόνο πρέπει νὰ προσθέσω, ὅτι τὸ περιοδικὸ αὐτὸ εἶναι ἔργο καὶ τοῦ Ἀριστοτέλη Κουρτίδη. Ἀλήθεια αὐτὸς ἐργάσθηκε λιγότερα χρόνια ἀπὸ τὸν κ. Ξενόπουλο, ἀλλὰ ἦταν τὰ πρῶτα, κι' ἡ ἐργασία του συνετέλεσε πολὺ στὴ θεμελίωσι, χρησιμεύοντας σὰ μιὰ γερὴ βάση.

Τί βρῆλα, τοιλίζεις, μέσ' στὰ γαριτωμένο γράμμα τῆς *Κόρης τῶν Ἀθηνῶν*; Τὸ Νίλς Χόλγκερσον τοῦ «Θησαυροῦ Τιξιδιοῦ»!.. Ναί, ἕνα ἀνθρωπάκι, ἀπὸ κεῖνα ποὺ ὅταν τὰ πλαγιάζῃς στὸ τραπέζι, σηκώνονται καὶ στέκονται ὀρθὰ μονάχα τους. Τὸ εἶδε σ' ἕνα μαγαζί, κι' ἐπειδὴ τῆς φάνηκε ὁ Νίλς ἀπαράλλακτος, τὸ ἀγόρασε καὶ μου τὸ στειλε. Τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολύ! Ὅσο γιὰ τὴ «Νέα Ζωή» ὅπου θἄθελε νὰ διαβάσῃ τὴ μελέτη τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν Ἐλισάβετ Μουτσὰν-Μαρτινέγγου, ἐδῶ βέβαια δὲν ὑπάρχει αὐτὸ τὸ σεῦχος· μπορεῖ ὅμως νὰ βρῇ σὲ κεμμιὰ Βιβλιοθήκη,—τὴν Ἐθνικὴ ἢ τῆς Βουλῆς;—τοὺς τελευταίους τόμους τῆς «Νέας Ζωῆς» καὶ νὰ φιλέῃ καλύτερα, τὸ βιβλίο τοῦ Ἐλισάβετ Μαρτινέγγου «Ἡ Μήτηρ μου».

Εἶπα, *Νέμεσις*, στὸν Ἀγκὰ ὅτι σοῦ ἀρέσουν πολὺ τὰ «Χίλια Μύρια» καὶ τοῦ προσέρεις φλὲς γιὰ νὰ μὴν τὸν τρῶνε τὰ κουκούπια, δυστυχῶς, λέει, ἡ προσφορὰ ἔρχεται κατόπιν ἑορτῆς, ἡ κλῶτσα κατόπι συμφοράς... Ἐ, θὰ τὴ μάθετε κι' αὐτήν, ὅταν θὰ δημοσιευθῇ ἡ Κυριακὴ μας... Πολὺ καλὰ οἱ ἰδέες τοῦ ποιήματος, ἀλλὰ ὄχι τόσο κακὰ βιλμένες σὲ στίχους. Ἐγὼ ὁπωσδήποτε σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς αὐχὲς ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὴν καρδιά.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, *Πορφυρογέννητη*. Μὲ ρωτᾷς καὶ γιὰ τὰ μυθιστορήματα τοῦ 1928. Ναί, βρῆκε πολλά, καὶ ὡραιότατα. Δὲν ξέρω ὅμως ἀκόμα ποῖα, κι ἂν προπάντων *πόσα*, θὰ βάλω· γιατὶ ὑπάρχει μιὰ ἰδέα, ἡ ἑξῆς: Μὲ μιὰ πολὺ μικρὴ κόξηση τῆς συνδρομῆς, καὶ πάντα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ξοσπαθώματος, (ἀλλὰ χωρὶς νὰ βαστζόμαι μόνο σ' αὐτό,) λέω νὰ καθιερώσω τὸ ὀκταεκατέλιδο φύλλο καθ' ἑβδομάδα. Ἐννοεῖς ὅτι, ἂν γίνῃ αὐτό, ὁ τόμος μου θὰ ἔχῃ ἀκόμα 208 σελίδες (624 τὸ ὅλον), ἐπομένως θὰ χωρῇ ἕνα-δυὸ ἀκόμα μυθιστορήματα. Χωριστὰ τὰ μικρὰ διηγήματα, τἄλλα ἄρθρα, οἱ γελοιογραφίες κτλ. ποὺ θὰ δημοσιεύονται ἄρθονα καὶ συχνά. Λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε!

Μ' αὐτὸ κι' ἐγὼ εἶπα, *Ἔβδομον Γατούλα*, βλέποντας τὰ τελευταῖα μου ὀκταεκατέλιδα τόσο πλούσια καὶ τόσο ποικίλα: ἀνάστην ἔτσι καθ' ἑβδομάδα! Κι' ἰδές τί λέω παρακάτω στὴν *Πορφυρογέννητη*. Ὅτι ἡ ἀντιπροσωπεία αὐτὴ τοῦ Συλλόγου ποὺ ἀνέλαβες, θὰ ἔχῃ καλὰ ἀποτελέσματα γιὰ μένα, θὲν ἀμφιβάλλω κάθολου καὶ σ' εὐχαριστῶ ἀπὸ τώρα. Εἶδα καὶ τὴ μετάνοια σου ποὺ μπῆκες σὲ γαλλικὸ Σχολεῖο πρὶν ἐκλεισοφορηθῇς στὸ Ἑλληνικό· νομίζω ὅμως ὅτι μπορεῖς νἀναπληρώσῃς τὶς ἐλλείψεις σου μὲ ἰδιαίτερη μελέτη. Στὴν «Ἄσκηση ἐκείνη τὰ πράγματα ἀντιπροσωπεύουν ἀριθμούς, γιατί δι' αὐτὰ ποὺ ἀνφέρονται, εἶναι... μετρημένα.

Ἀμέσως, *Δετιδοῦ*, ἔβαλα τὸ γράμμα σου στὸν κ. Φιλδωνᾶ, ποὺ χάρηκε πολὺ μαθαίνοντας πὼς εἶσαι ἐγγονὸς ἑνὸς τόσο καλοῦ κι' ἀγαπημένου του φίλου! Συγκινήθηκε μάλιστα μὲ τὰ περιστατικὰ ποὺ τοῦ θύμισες, καὶ σὲ παρακαλεῖ νὰ πῇς τοὺς ἐγκάρδιους χαιρετισμούς του καὶ στὴ μητέρα σου καὶ στὸν παππού. Ὅσο γιὰ μένα, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸν «ἐκκρεμποστολικό» ζῆλο κατὰ τοῦ «δημοσίου κινδύνου». Θὰ δημοσίευα μάλιστα τὸν ὄρκο σου διαλογεμ' ἐκεῖνον τὸ φίλο, ἂν δὲν ἔκρινα ὅτι ἀρκεῖ εἴπαμε γιὰ τὰ περισσάκια.

Κόρη τῆς Διαπλάσεως, δοτερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο ποὺ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς, θὰ περίμενα κι' ἐγὼ ἕνα γράμμα σου χαρούμενο. Ἔμαλλε ὅμως νὰ μοῦ ἀνγγείλῃς μ' αὐτὸ ἕνα τόσο φοβερὸ δυστύχημα σὰν τὸ θάνατο τοῦ πατέρα σου! Ἔτσι εἶναι ὁ κόσμος, παιδί μου. Γράφε μου, λέγε μοῦ τὰ ὅλα, νὰ παρηγορεῖσαι. Καὶ κάνε κουράγιο γι' ἀγάπη τῆς μητέρας σου...

Νὰ κι' ἡ *Πριγκήσσα τῆς Σελήνης*, ποὺ τὴν εἶχα χαμένη τόσον καιρό: Γύριζε τὸν κόσμο! Ἤρθε στὸ Βισό, στὸ Παρίσι, στὴν Ἑλβετία. Τόρα ὅμως εἶναι πάλι στὴν Ἀθήνα τη. Καὶ μοῦ γράφει ἕνα ὡραιότατο γράμμα, ὅπου μοῦ ἀσκλείει καὶ διὸ περιζήτητες φωτογραφίες της.

Σὲ ἄλλους δὲν ἔχω τόπο νἀπαντήσω ἐδῶ. Λυποῦμαι, ἀλλὰ τί νὰ κάμω!

Ὡραίας Ἐπιστολὴς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς:: *Ἀμαρυλλίς, Μερκία, Σεβάστη, Τζονάντα, Μιμόζα, Ἀδούρα, Μικρὰ Ἀλσατίς, Ροδοδάφνη, Δισπῶσα Νεολαία, Γόρδιος Δεσμός, Νάρκισσος, Μακντόφ, Καλαμιά, Νόρμα, Ἄγνωστη, Μυοσωτίς, Πεταλούδα, Κυρὰ-Κυραλίνα, Πόνου Δάκρυ* καὶ *Μικρὰς Ἀθηναῖος*.· Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς *εὐχαριστῶ* ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Τῆ; ψυχῆς μου τὴ σκέψῃ» τοῦ *Μαγκέλου Βασιλόπουλου*. Νὰ ἔν' ἀληθινὸ ποίημα, γραμμένο ὅμως σὲ ἀτεχνότατους στίχους. Κρῖμα, μὲ τὴν ἔλλειψη αὐτὴ μάλιστα ποιημάτων ποὺ ἔχουμε. — Ἔ; κι' ἡ *Δελάντα*, ταχτέρα τοῦ στιχουργοῦ, μοῦ ἔστειλε δυὸ ποιήματα ὁλωσδιόλου ἀκατάλληλα γιὰ παιδιά. Μόλις καὶ μετὰ βίας μικρέσα τὰ γράψω τὸν «Πρίγκιπισμένον» τὸ «Κοιμησήρι» ὅμως εἶναι φευχτό, ἀποτρόπιο. Ὦ; θάρι ἐννοῶ πάντα. Γιατ' εἶν' ἕνα πολὺ τεχνικὸ σονέτο, ὅπως, ὅπως δὰ ὅλα τῆς *Δελάντας*. Μιὰ μόνο ἀνωμαλία παρατήρησα: Πῶς μπορεῖ νὰ γνέῃ ὁ ἥλιος «κολλιχαρίαια», τὰ σπάζῃ κλωσάρια, καὶ συγχρόνως κάθε δέντρο γάχῃ τὴν κορφὴ «ἕως» κι' ὁλόγυρα ἡ σιγαλιὰ νἄναι μεγάλη; — «Ἡ καρδιὰ τοῦ ἀγχτημένου μου «Σοῦ» τῆς *Κοντέσσας*. Τὸ διηγηματάκι πολὺ ὡραῖο· ἀλλὰ τὸ ὕφος πολὺ ἀτεχνο. *Ἡ Κοντέσσα* πρέπει νὰ ἐπιμεληθῇ καὶ τὸ γραφικό της χαρακτῆρα (γράφει δυσκογνωστα), καὶ προπάντων τὴν ὀρθογραφία της· (ὅσην νὰ ἤσουθε, ἰαιχέ, πηγένο, νὰ φᾶ' κτλ.) Τέτοια λάθη δὲν ἐπιτρέπονται, καὶ μάλιστα γιατὶ φαίνεται ὅτι πολλὰ προέρχονται, ὄχι ἀπὸ ἄγνοια, ἀλλ' ἀπὸ βία κι' *ἀπροσεξία*.— «Τὸ Συμβολεῖο τῶν 10» τοῦ *Ε. Ν. Μ.* Ἀσήμαντο. Ἔπειτα μὲ ἀρχικὰ δὲν δημοσιεύονται κομμάτια στὴ Σελίδα. Μόνο μὲ ψευδώνυμο ἐγκεκριμένο.— «Φεγγαρόλουστη ἡρεμία» τοῦ *Ἑλληνικοῦ Γοήτρου*. Ἔχει μερικὲς φράσεις πολὺ ὡραῖες. Ἀλλὰς ποὺ τὸ χαλοῦν. Ἀταίριαστο (γιὰ μας) καὶ τὸ τραγούδαμε τοῦ τέλους. — Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10.— Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1929. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἐνῶνουν εἰς ἀγόρια καὶ

χαίρω ποὺ τὴν πρώτη ἐνθάρρυνση τὴν εἶχες ἀπὸ μένα· ὡραῖο καὶ τὸ ποίημα ποὺ μοῦ ἔστειλες· ἀλλὰ δὲν εἶναι γιὰ παιδιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσω· θὰ προτιμοῦσα κάτι πιὸ ἁπλό, καὶ προπάντων πιὸ φαιδρό·) *Γενναίαν Ἀμαζόνα* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ μοῦ γράψῃς μὲ τὴν εὐκαιρία ποὺ πρωτολάβαινες μέρος σὲ διαγωνισμό, κι' ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς·) *Δούλην ἀδιάκοπον* (ναί, στὴν "Ἄσκησή σου ὅτι· ἄρθ. 610 ἔγινε λάθος· τὸ κάπια τῆς χώρας πρέπει νὰ γίνῃ, ὄχι λά, ἀλλὰ πί· πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου!) *Σμυρνιωτάκι* (ἔστειλα 3 φακέλλους λυσόχ. καὶ τὸ 28ο φύλλο· περασικά τῆς ἀδελφῆς σου.) *Ἀργυρούλαν Α. Δρ.* ("Οδηγὸς δὲν ἐξεδόθη· γιὰ τὸ ψευδώνυμο ποὺ θέλεις, πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς 10 δραχμὲς νὰ σοῦ τὸ ἀγκοινώσω·) *Γενναίαν Σπάρτην* (ἔστειλα 9 φυλλάδια καὶ 2 τετράδια·) *Ἐγὼ* (διεδιδάσθη·) *Μιχαὴλ Κονταξῆν* (ἐξεταλάσθη, εὐχαριστῶ·) *Ἄγγελον Νίκης* (ἔχει, *Γ. Α.* δὲν ἔχω ἐκεῖ·) *Πηλιορείτικο Κεράσι* (Ἄ, τί καλὲς συμπαθήτριες ποὺ θὰ ἔχῃς! γιὰ τὰ νέα τοῦ 1929 ἴδε τί λέω παρακάτω· *Τελεσίλλαν* (ἔστειλα 13 τετρ. καὶ 1 φάκ. λυσόχαρτο·) *Μυγοκάτσηνα* (χαίρω ποὺ πέρασες τόσο καλὰ στὴ Μυτιλήνη· καλῶς νὰ ἔλθῃς·) *Τζίναν* (ἔστειλα 1 φάκ. λυσόχαρτο καὶ 2 τετράδια· γράμμα σου τῆς 21 Σεπτ. δὲν ἔλαβα ἀκόμη!) *Ἀγαμέμνονα* (αὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα!) *Ἀεάναν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἡ *Φαίδρα* εἶναι κορίτσι· ἔστειλα 17 τετράδια·) *Κάρμεν Σύλβα* (ἔβαψα τὸ γράμμα σου στὸν κ. Φ. ποὺ μὲ μεγάλη συγκίνηση τὸ διάβασε·) *Ἰνὼ Ἀγγελῆ* (πολὺ καλὸ τὸ γράμμα σου· καὶ βέβαια ποὺ τάλλα θάναι καλύτερα·) *Ἄθαν. Τζερ.* (βέβαια· μπορεῖς καὶ τώρα·) *Αὔραν τοῦ Εὐξείνου* (περασικά·) *Μοιραῖο Ἀκρογιάλι* (περίεργο! κάποιος λοιπὸν θὰ ἀγγελοῦθηκε τὸ ψευδώνυμό σου· λυποῦμαι ποὺ δὲν ἔχω πιὰ τὸ χειρόγραφο, γιατί τ' ἀπορριπτόμενα δὲν τὰ φυλάω·) *Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασσόπουλο* (ζήτω λοιπόν!) *Ρασπουτίν* (ἔστειλα· ἡ Συλλογὴ τοῦ Πενταθλου θὰ εἶναι ὅπως· κι' ἡ τοῦ τακτικοῦ Διαγωνισμοῦ· ὅσοι ἀριθμοί, τόσες λύσεις — ὅταν, ἐννοεῖται, εἶναι ὀρθές"—ναί, τὰ ποιήματα τοῦ ἀδελφοῦ σου στὴν «Πρωτοπορεία» τῆς «Ν. Ἑστίας» ἔκκμαν σ' ὅλους τὴν καλύτερη ἐντύπωση·) *Κύριον Χ* (ἔλαβα·) *Μυρτίλλον* (ἀπὸ σήμερα σὲ ἀέναν θὰ στέλλεται τὸ φύλλο·) *Λεσβιόπουλο, Σπύρον, Ἀφροδίτην τῆς Μήλου, Λίγνικτιοπούλαν* κτλ. κτλ.

Σγουρόμαλλην, Μανωλάκην Χατζηγιάννην, Ἀγριογιαντάφυλλιάν, Βασιλικὴν Φ. Βριζοπούλου (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἐλάβαμεν μετὰ τὴν **23 Ὀκτωβρίου** θάπαντήσωμεν στὸ ἑρχόμενο.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 21ου Διαγωνισμοῦ.
Λύσεις δεκταὶ μέχρι 25 Δεκεμβρίου.

709. Λεξίγριφος

Τὸ πλῆθος ἤτανε κολύ·
Λὲν εἶναι ἅμως ἄθρα
Ποὺ ὡς μεγάλα γιὰ κεφαλή
Τοῦβρίκλες ἔχει γράμμα,
Τὸ ἑνανός με δαύτη
Γνωστὸ μᾶς Ἀργοναύτη.

Ναγάρας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

797. Mots decroissants

1. On fait le bonheur des ma-
[mans
Quand on a de tels senti-
[ments.
2. Voyons, cela saute à la vue
Une pièce de bois pointue.
3. Un oiseau que l'on dit ba-
[vard.
Un peu voleur, un peu pil-
[lard.
4. Lettre grecque, en Géome-
[trie
Jamais sa valeur ne varie.
5. La poudre perlimpimpin
En contient plusieurs, c'est
[certain.

Ἄρτεμις

798. Sans Consonnes

ouoi - ᵘ - e - ouoi

Ρεδοδάφνης

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 33

106. Ὅμηρος (ὁ, μηρός.)—497. Σαμοθράκη.—498. Ὄλις - ὄρυς. 499. Νέφος - φονεύς. 500.

M
ΜΥΣ
ΚΕΡΑΣ
ΑΛΑΜΑΝΑ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ
ΚΑΙΝΙΞΒΕΡΡΙ

501. *Πᾶν μέτρον ἄριστον* (ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον, δεξιόθεν.)—502—506. Ἀπὸ τοῦ Κ.: ἀγκών, *ἄρκτος, ὄνυξ, κάλλος, κόμμα.*—507. ΦΕΙΔΙΑΣ (Φαγητόν, νέΡον, κοΙτών, δένΔρον, πατρΙς, ποδΒλΑτον, μαθητὴΣ.)—508. Ἀγάπα τὸ φίλο σου μὲ τὰ ἐλαττώματά του.—509. *Ἡ μέλισσα κάνει μέλι.* (ι μὲ λι πάκκα, νί μὲ λι.)—510. Un épi de blé.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879–1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος **δρχ. 25**, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1891–1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 34 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προστίθενται εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

Μὴ λησμονεῖτε πῶς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὰ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ δέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΙΓ' — 796)

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου: "Υψος Μανιτόνας, μάτια θολομένα ἀπ' ἐλαφρότατο πέπλο μελαγχολίας, μαλλιὰ σανσενιασμένο σύρανό, βλέπει πλάνο ἑκατοστό, γυμὴ ἀγνή, ἀκριβὰ εἶναι σὲ κάθε καλλιτέχνη· πόδι ἀμάθι. Πιάνο ἱσπέρας, ἁπαλὰ θελοδιὲ νιπ παίξιμο νανουρίζει γλυκά. Ἀπαγγέλλει ὁμορφα. Μιλεῖ Ἀγγλικά, Γαλλικά. Καὶ εἶναι μιὰ πολύτιμη φίλη.

Σκόρπια Ροδοπέταλα

(ΚΙΓ — 797)

ΓΑΥΚΕΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ

Στὸ Δημοψήφισμα

Ἡ **Ἀνεξαρτησία** καὶ ἡ **Ἰζοκόντα** παρακαλοῦν τὰ Διαπλασσόπουλα ποὺ τὶς στέλλουν Μ. Μαστικά, νὰ στέλνουν διπλά.

(ΚΙΓ — 799)

Διαπλασσόπουλα ἐς, δὲ μᾶς εὐχαριστήσατε ἀτέλωτες μας τετραδιάκια σας; Ἄμπς: Ἀφροδίτη Χρυσαφίδου, μ. Γ' Μακρυγιάννη, Ἀθῆνες.

Ναυτεπούλα, Σαγηνεύτρα

(ΚΙΓ — 800)

ΒΟΛΙΩΤΙΚΗ ΤΡΕΛΟΠΑΡΕΑ

Ηρα="Τούλα Παρέλλα, 'Αναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, Αἴολες=Νίκος Βαρέλλας, Ἀπόλλων=Κίμων Βαμέλλας, Ἀθηνᾶ=Τασία Ἀποστολίδου, "Αρτεμις=Καίτη Πορφυροπούλου, Πάν, πάν! τὴν ἔκαβαν οἱ Νεφελιηγερέτες!!!...

Ἀποκαλύψεων ΗΜΟΣΤΑΛΑΚΤΗ

(ΚΙΓ — 801)

Διαγωνισμὸς **ΜΕΓΑΛΟΔΙΑΚΟΥ** (ΚΙΓ—736). Ψηφίζονται κατὰ σειρὰ: ΠαντιχούΠαρῶν 11 ψῆφοι, Μυρίνη 2, Βασίλισσα στῆς Παπαρούνες 1, Κόρη τῶν Ἀθηνῶν 1, Νόρνισσος 1, Πάλλη 1.

Μελαγχολική, Ζουλέτα, Καϊρίνα, Κυρὰ-Κυραλίνα, Ἀκανία, Μιμίζα, Λιλάντα, Μακντόφ, Φοιτητή, Μιράντα, Φρασκουΐτα κλπ. ἡ συμμετοχή σας μεγάλη μου τιμή.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ

(ΚΙΓ — 802)

Ὡς πότε θὰ περιμένω τὰ Μ. Μαστικά σας; Μελαχροινὴ τοῦ Σκέττιν, Μόρτο, Ρέδη Οὐράνη, Παραγοριά, Ἐλιάνα, Ἐθνικὴ Κύπρος: Μήπως δὲν ἐλάβατε;

ΘΕΤΑΚΤΟΥΛΑ

(ΚΙΓ — 803)

ΑΑΤ!!...

Πραγματοποιεῖται διαγωνισμὸς νεροκολοκυθιῶν, τύπου «Κολοκυθοσπόρο. Προθεσμία μέχρι δευτέρας... παρουσίας. Διεύθυνσις: Περιπτῆ.

ΚΡΑΒΕΙΑ: Ἰον. 'Ο «Κολοκυθόσπορος» ζωντανός!... (Τιμὴς ἔνσκεν). Ἰον) "Ενας «Ψυχολόγος κατ' ἐκλογήν. Ἰον) 'Ο «'Ομιλος τῶν Εὐγενῶν ὁλόκληρος!

Κολοκυθόσπορε, quelles nouvelles? Comment vont les affaires?

ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

(ΚΙΓ — 804)

Μελαχροινούλα, περιμένω ἕνα σου τε τραδιάκι. ΤΡΕΛΟ ΦΟΙΤΗΤΑΚΙ, τζιμαστὲ πανάδελφοι, γνωρίζηματα: ΠΡΑΣΙΝΑ sportsman ροῦχα, ποιὰ διαπλασσοπούλα φοράει καὶ διαβάζει στὴ Βιβλιοθήκη; Ἄμπς: Γιάνη Γερ. Χερδέν, ρ. ρ. Ἀθῆνας.

ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΛΕΛΟΠΟΥΛΟ

(ΚΙΓ — 805)

Σὲ Λάφι τῆς "Αρτέμιδος καὶ στὴν Κυπριώτικη Δορκάδα τὰ πιὸ θερμὰ συλλυπητήρια γιὰ τὸν θάνατο τῆς ἀγαπητῆς των μαμᾶς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ

(ΚΙΓ — 806)

Τὸ παλιὸ **Πόνου Δάκρυ** ἂς μοῦ γράψῃ: "Αχιλλέα Κωνσταντινίδην, φοιτητὴν Νομικῆς, Ζωοδόχου Πηγῆς 73, Ἀθῆναι. Περιμένω ἐξάπαντος.

Ὁ παλιὸς Ὑψιβρεμέτης Ζεὺς

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 16, Ἀθῆναι

Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννας
Καὶ τὰ ἑπτακτα δωδεκαεξάδια φύλλα ἐκείνης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια δεκατρ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθενῶνιον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος — *Ἐν Ἀθήναις, 3 Νοεμβρίου 1928* — *Ἔτος 50ὸν.—Ἀριθ. 49*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

—"Ἀλλὰ θὰ σ' ἀφίσω, κόρη μου, τῆς εἶπε, νὰ μιλήσεις μόνη σου στὸ λόρδο. Μόνο ἀπὸ τὴ δική σου τὴν καρδιὰ μποροῦν νὰ βγοῦν τὰ λόγια, ποὺ θὰ πείσουν τὸ λόρδο νὰ σὲ ὑποστηρίξει. Εἶναι ἐδῶ τώρα καὶ δὲ θ' ἀργηθεῖ βέβαια νὰ σὲ δεχθεῖ. Πάω νὰ τοῦ γράψω.

Φώναξε μιὰ γυναῖκα κι' ἔστειλε στὸ λόρδο ἕνα σημείωμα, ὅπου τὸν παρακαλοῦσε νὰ δεχθεῖ σ' ἀκρόαση μιὰ κόρη, ποὺ τὴν εἶχε κι' ἄλλοτε συναντήσει στὸ σπίτι της. Ἡ ὑπόθεση ἦταν σοβαρὴ καὶ βιαστικὴ καὶ δὲν ἔπερνε ἀναβολή.

Τὸ ὕφος τοῦ γράμματος αὐτοῦ ἔκαμε τὸ λόρδο ν' ἀπαντήσει ὅτι δεχόταν τὸ κορίτσι εὐθὺς μόλις θὰ εὐκαιροῦσε.

Δὲ δυσκολεύτηκε νὰ μαντεύσει, ὅτι πάλι ἡ Βιολέττα ἦταν στὴ μέση καὶ τοὔκανε ἐντύπωση πῶς εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸν πλησιάσει μόνη της, ἀφοῦ εἶχε καταρθώσει νὰ τοῦ ξεφύγει. Γιατὶ ὁ Τζέκιν τοῦ εἶχε ἀναφέρει μὲ τὸ νί καὶ μὲ τὸ σίγμα ὅλα ὅσα εἶχαν συμβεῖ.

"Ωστε, γιὰ νὰ ζητᾶ τώρα νὰ τοῦ μιλήσει, τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε τόσους λόγους νὰ τὸν φοβᾶται, θὰ πεῖ πὼς κάτι σοβαρὸ εἶχε νὰ τοῦ πεῖ...

Ἐρχόταν ἄραγε νὰ διεκδικήσει τὰ δικαιώματά της ἢ νὰ τοῦ ζητήσει λόγο γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα της; Ἀλλὰ πῶς εἶχε μάθει ὅτι-αὐτὸς εἶχε πρωτοστατήσει στὴ σύλληψή του; Καὶ πῶς εἶχε μάθει ὅτι ὁ πατέρας της εἶχε γυρίσει, εἶχε συλληφθεῖ κι' ὅτι τώρα ἦταν καταδικασμένος; Ποῦ ἦταν ἄραγε κρυμμένη βλες αὐτὲς τὶς μέρες, κι' ἐρχόταν νὰ κάμει τὴν ἐμφάνισή της ἀπάνω στὴν τραγικὴν ἐκείνη ὥρα;

"Ἀ, εἶχε τόση περιέργεια νὰ τὰ μάθει ὅλ' αὐτά, ὥστε καὶ χωρὶς τὴν παράκληση τῆς μυλαίδης, θὰ τὸ δεχόταν τὸ κορίτσι. Κι' ἂν δὲν τὴν δέχθηκε ἀμέσως, τόκαμε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ συνηθίσει στὴν ἰδέα καὶ νὰ μὴ φανερώσει τὴν συγκίνησή του.

"Οσοι πλησίασαν τὸ λόρδο Στάρλυ

«—Ὡραία εἶναι ἡ ἱστορία σου, μίς! τῆς εἶπε ψυχρά».

ψὴ ὅτι κινδύνευε ἡ ζωὴ τοῦ πατέρα της· γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἔπιασε τρομερὸς φόβος στὴ σκέψη ὅτι θἄμενε μόνη της μὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ τὸν ἔτρεμε ἀπὸ παιδάκι.

Στάθηκε στὸ κατώφλι τῆς αὐστηρῆς βιβλιοθήκης μὲ τὰ παλιὰ βαριὰ ἔπιπλα, δίχως νὰ τολμᾶ νὰ προχωρήσει.

Ὁ λόρδος Στάρλυ, καθισμένος στὸ γραφεῖο του, ἔγραφε καὶ δὲ σήκωσε διόλου τὸ κεφάλι νὰ κοιτάξει. Ἡ λαίδη δὲν εἶχε γράψει τ' ὄνομα τῆς ἐπισκεπτρίας, ὥστε μποροῦσε νὰ τὴ δεχθεῖ σὰ μιὰ ἀνώνυμη γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ποὺ ἔρχεται νὰ τοῦ ζητήσει κάποιο χατήρι.

Βαθειὰ σιγὴ ἐπικρατοῦσε στὸ διαμέρισμα, κι' ἡ Νταίζη ἄκουγε τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς της καὶ θυμόταν τὰ λόγια τῆς Λουίζας: «Θὰ προτιμοῦσα νὰ ζητήσω χάρη ἀπὸ τὸ διάβολο τὸν ἴδιο, παρὰ ἀπὸ τὸ λόρδο Στάρλυ!» Ἀλήθεια, μήπως ἦταν σωστὴ τρέλλα αὐτὸ ποὺ πήγαινε νὰ κάμει; Ἦταν δυνατὸ νὰ δώσει χάρη ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ ἦταν τόσο σκληρὸς κι' ἀντίθετος μὲ τὸν πατέρα της;

Τώρα ὅμως ἦταν ἀργά. Οἱ ὧρες περνοῦσαν καὶ κάποιος ἔπρεπε νὰ φροντίσει γιὰ τὸν πατέρα της. Καὶ ποιὸν ἄλλον εἶχε, ἂν ὁ λόρδος δὲ δεχόταν τὴν παράκλησή της;

Τέλος ἐκεῖνος ἄφισε τὴν πέννα του, πῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι ἕνα σημείωμα καὶ μισογύρισε πρὸς τὴν ἐπισκέπτρια:

—Ἡ μυλαίδη μὲ παρακαλεῖ νὰ σᾶς δεχθῶ, εἶπε ψυχρά. Τί γυρεύετε;

Ἡ Νταίζη πλησίασε διεἰά, ἀλλὰ δὲν κατόρθωσε ν' ἀπαντήσει τίποτε. Τῆς φαινόταν ὅτι καμιὰ λέξη δὲ μποροῦσε νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ λάρυγγά της.

—Ἐ, λοιπόν; εἶπε ὁ λόρδος κοιτάζοντάς την ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.

ζοντάς την τώρα κατά πρόσωπο. Τόσο δύσκολο είναι νά μοῦ τὸ πῆτε; Στὸ πάρκο τοῦ Χουάϊτ-Γκέϊτ ἤστε πιὸ ἰκαρετή νομίζω, μίς... Βιολέττα Γουίλ, ἂν δὲ γελιέμαι;

Ἡ Νταίζη ἔγινε κατακόκκινη καθὼς συλλογίστηκε πόσο εἶχε τότε προσβάλλει τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ποὺ μιὰ λέξη του καὶ μόνη μποροῦσε νὰ σώσει τὸν πατέρα της.

— Μυλόρδε! εἶπε μὲ τὰ μάτια δακρισμένα, σᾶς παρακαλῶ, ξεχάστε ἕναν ἀπερίσκεπτο λόγο μου, ποὺ ἔχω τόσο μετανοιώσει γιατὶ τὸν εἶπα. Ξέρω ὅτι ἀπάντησα πολὺ ἄπρεπα, ἀλλὰ ἀπάντησα σὰν παιδί... χωρὶς νὰ σκεφθῶ.

— Βλέπω πὼς ἡ ἀνάγκη σᾶς κάνει πολὺ ταπεινή, δεσποινίς, εἶπε ἐκεῖνος εἰρωνικά. Ἀλήθεια, πῶς σᾶς ἐπιτρέπει ἡ συνείδησή σας νὰ ζητᾶτε τὴ βοήθεια ἑνὸς ἐχθροῦ τῆς θρησκείας σας;

Ἡ Νταίζη κοκκίνησε ἀκόμη περισσότερο. Ὁ τόνος τοῦ λόρδου τῆς ἀφαιροῦσε τὸ θάρρος.

— Μυλόρδε! εἶπε. Ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ καταδικάστηκε ἀδίκως, εἶναι στὰ χέρια σας... Ἡ προστασία σας μπορεῖ νὰ τὸν σώσει...

—Ἄ, ὥστε ὁ σκοπὸς ἐξαγιάζει τὰ μέσα, ἔ; Πολὺ καλὰ λοιπόν, σᾶς ἀκούω. Καθὼς κατάλαβα, θέλετε νὰ ζητήσετε τὴν ἐπέμβασή μου γιὰ τὴ σωτηρία κάποιου πολιτικοῦ καταδίκου. Δὲν εἶστε ἡ πρώτη! Ὅλοι τους ἀθῶοι εἶναι! Ἀκόμη κι' ὅταν τοὺς πιάνουν μὲ τ' ὅπλο στὸ χέρι, καὶ πάλι ἀθῶοι λένε πὼς εἶναι!.. Γιὰ ποιόν πρόκειται τώρα;

Δύσκολο ἦταν νὰ βρεθεῖ ἄνθρωπος πιὸ σκληρὸς καὶ πιὸ περιφρονητικὸς ἀπὸ τὸ Λόλδο Στάρλυ, ὅταν ἤθελε νὰ διώξει κανέναν ἐνοχλητικὸ ἐπισκέπτη. Πολὺ λίγοι κατάφεραν νὰ ἐπιτύχουν ὅ,τι ζητοῦσαν.

Ἡ Νταίζη ὅμως μιλοῦσε γιὰ τὸν πατέρα της καὶ ἐνόησε νὰ δείξει ὅλο τὸ θάρρος της.

— Πρόκειται γιὰ τὸ λόρδο Ἐρλιγκτον, μυλόρδε! εἶπε μὲ συγκίνηση. Ἔχει καταδικασθεῖ σὲ θάνατο, ἴσως χωρὶς νὰ τὸ ξέρετε σεῖς... Δὲν ἔκανε κανένα ἄλλο ἔγκλημα, ἐκτὸς ὅτι πολέμησε στὸ βασιλικὸ στρατό.

— Καὶ δὲν ἀρκεῖ αὐτό; εἶπε ἄγρια ὁ λόρδος Στάρλυ. Ὁ βασιλικὸς στρατός, καθὼς τὸν λέτε, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀντάρτες, ποὺ πρέπει ὁ νόμος νὰ τοὺς χτυπήσει σκληρά. Μὰ ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον ἔκαμε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα: βοήθησε τὸν ἔκπτωτο βασιλιὰ νὰ φύγει.

— Καὶ πῶς μποροῦσε νὰ μὴ τὸ κάμει; εἶπε ἡ Νταίζη σηκώνοντας τὸ κεφάλι. Ὅταν ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, τώρα καὶ δέκα χρόνια, ἦταν στὴν ὑπηρεσία τοῦ βασιλιᾶ, τοὺχε δώσει ὅρκο κι' ἔπρεπε νὰ τὸν κρατήσει! Ὅταν γύρισε, βρῆκε τὴ χώρα μας ἀναστατωμένη καὶ τὸ διάδοχο διωγμένον ἀπὸ τὸ Θρόνο. Μποροῦσε νὰ τὸν ἐγκαταλείψει, ἀφοῦ τὸν ἀπειλοῦσαν τόσοι κίνδυνοι; Μυλόρδε! Πρέπει νὰ εἶστε δίκαιος καὶ στοὺς ἐχθρούς σας! Ὁ στρατηγὸς Κρόμβελ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ θεωρήσει ἔγκλημα τὴν πίστη τοῦ λόρδου στὴ στρατιωτική του τιμή.

«Στάθηκε στὸ κατώφλι τῆς βιβλιοθήκης...»
(Σελ. 397, στ. γ'.)

Ὁ λόρδος Στάρλυ ἄκουγε μ' ἐχθρικὸ ὕφος τὴ θερμὴ αὐτὴ συνηγορία τοῦ παιδιοῦ. Κι' ἀποκρίθηκε:

—Ὁ Κρόμβελ ἔχει ἄλλες φροντίδες καὶ δὲν ἀδειάζει ν' ἀκούει παράπονα καὶ συνηγορίες! Αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος! Ἂν νικοῦσαν αὐτοί, ἐμᾶς δὲ θὰ μᾶς συμποναῦσε κανένας! Ἂς φανοῦν λοιπὸν γενναῖοι, κι' ἂς μὴν πέφτουν στὰ πόδια μας νὰ ζητοῦν τὴν ἐλεημοσύνη μας!

Ἄ, τί ταπεινὴ βρισιὰ ἦταν αὐτὸ γιὰ τὴ Νταίζη. Τὰ μάτια της ἀστραψαν ἀπὸ ὑπερηφάνεια.

—Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον, εἶπε, δὲν ξέρει τίποτα γιὰ τὸ διάβημά μου αὐτό. Μόνη μου τὸ σκέφθηκα κι' ἦρθα. Ἂν τόξερε, δὲ θὰ μοῦ τὸ ἐπέτρεπε ποτέ!

— Καὶ πῶς ἔτυχε νὰ ἐνδιαφέρεστε σεῖς γιὰ τὴν τύχη αὐτοῦ τοῦ λόρδου Ἐρλιγκτον, δεσποινὶς Βιολέττα Γουίλ;

Ἡ Νταίζη σάστισε. Ἀλήθεια, ἀπάνω στὴ συγκίνησή της, εἶχε ξεχάσει ὅτι ὁ λόρδος δὲν ἤξερε ἴσως τ' ὄνομά της,

— Ἔχετε δίκιο, μιλόρδε, εἶπε. Δὲ μπορεῖτε βέβαια νὰ καταλάβετε. Ἀλλὰ δὲν ὀνομάζομαι Βιολέττα Γουίλ. Τ' ὄνομα αὐτὸ μοῦ τὸδωσαν οἱ θετοί μου γονεῖς, οἱ καλοὶ ἄνθρωποι, ποὺ μὲ περιμάζεψαν ὅταν ἤμουν παιδάκι. Τὸ ἀληθινό μου ὄνομα εἶναι Νταίζη!.. Εἶμαι κόρη τοῦ λόρδου Ἐρλιγκτον.

Περίμενε νὰ ἰδεῖ τὸ λόρδο Στάρλυ νὰ ξαφνιαστεῖ, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔμεινε ἀτάραχος.

—Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον εἶχ' ἕνα κορίτσι μοναχὰ καὶ τὸ κορίτσι αὐτὸ πέθανε στὴν πυρκαγιὰ τοῦ σπιτιοῦ του.

—Ὄχι, δὲν πέθανε! φώναξε ἡ Νταίζη. Ἔτσι νόμισαν ἐπειδὴ βρῆκαν τὸ δωμάτιο ἀδειανό.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΚΑΤΕΡΓΑΡΗΣ ΤΗΝ ΠΑΘΑΙΝΕΙ

Αὐτὸ ἔγινε κάποτε στὸ Παρίσι.

Ἡ Μαρία ἦταν καμαριέρα σ' ἕνα οἰκοτροφεῖο. Μιὰ μέρα εἶπε σ' ἕνα νέο ἀπ' τοὺς οἰκοτρόφους:

— Κύριε Γεώργο, μὲ δανείζετε τρία φράγκα, ν' ἀγοράσω κάτι τι... βιαστικό; καὶ σᾶς τὰ δίνω...

— Εὐχαρίστως. Μὰ τί εἶναι αὐτὸ τὸ βιαστικό;..

—Ἕνα λαχεῖο! Μὴ γελάσετε. Εἶδα στὸν ὕπνο μου πὼς θὰ κερδίσω ὁ ἀριθμὸς 5,505. Καὶ κατὰ σύμπτωση, τὸν ἔχει ὁ ἀντικρινὸς ἐφημεριδοπώλης.

—Ὄνειρα... δὲ βαριέσαι! ψιθύρισε ὁ νέος.

Τῆς ἔδωσε ὅμως τὰ τρία φράγκα καί, ἀπὸ περιέργεια, σημείωσε τὸν ἀριθμό.

Ὕστερ' ἀπὸ κανένα μῆνα, ὅταν κληρώθηκε τὸ λαχεῖο, εἶδε στὴν ἐφημερίδα ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῆς Μαρίας κέρδιζε ἕνα ἑκατομμύριο!

Ὁ κατεργάρης δὲν τῆς λέει τίποτα· παρ' ἀμέσως, στὴ στιγμή, τῆς προτείνει νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του. Ἡ φτωχὴ ἐκείνη δέχεται, δοξάζοντας τὸ Θεὸ γιὰ τὴν τύχη ποὺ τῆς ἔστειλε. Ὁ γάμος γίνεται μάνι-μάνι. Καὶ σὲ λίγες ἡμέρες, ὁ γαμπρὸς ρωτᾶ τάχα μὲ ἀφέλεια:

Ἀλήθεια, Μαρία, ποῦ ἔχεις ἐκεῖνο τὸ λαχεῖο ποὺ ἀγόρασες τότε, μὲ τὰ τρία φράγκα ποὺ σοῦ δάνεισα;..

— Ποιό; κάνει ἡ Μαρία ποὺ τόχε κιόλα ξεχάσει.

Ἀλλ' ἀμέσως θυμήθηκε:

—Ἄ, ναί, εἶπε, κείνη τὴν ἡμέρα... ποὺ εἶδα στὸν ὕπνο μου τὸν ἀριθμό... Μὰ ὄνειρα, δὲ βαριέσαι!.. Τὸ μετάνοιωσα μόλις βγῆκα ἔξω. Καὶ μὲ τὰ τρία φράγκα ποὺ μοῦ δάνεισες, ἀγόρασα... ἕνα ζευγάρι κάλτσες!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΓΛΥΚΟ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Σὲ λίγο ὅμως τὸ μυαλό του ἄρχισε πάλι νὰ δουλεύῃ καὶ νὰ συλλογίζεται ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ χρήματα γιὰ νἀγοράσῃ ἕνα κατημέρι.

Κι' ὡς τὸ βράδυ βρῆκε τὴ λύση: Θὰ ἔπαιρνε κάθε μεσημέρι καὶ κάθε βράδυ μιὰ δεκάρα λιγότερες ἐλιὲς καὶ μιὰ δεκάρα λιγότερο χαλβά. Ἔτσι σὲ εἴκοσι μέρες θὰ εἶχε μαζέψει τέσσερις δραχμές.

Τὴν ἴδια μέρα ἔβαλε σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό του. Ἀλλὰ δὲν πέτυχε. Τὸ μπακαλόπουλο εἶχε τυλίξει κιόλας τὸ χαλβά του στὸ χαρτί, κι' ὅταν τὸ παιδὶ τοῦ εἶπε δειλά: «Ἔννιὰ δεκάρες χαλβά, σὲ παρακαλῶ», τοὔσπρωξε θυμωμένα τὸ χαρτὶ καὶ εἶπε:

— Δὲν ἔχει ἐννιὰ δεκάρες. Μιὰ δραχμή, ἂν θέλῃς. Κι' ἂν δὲ σ' ἀρέσει, ἄσε το. Ἄλλος! Τί θέλει ὁ κύριος;

Ὁ μικρὸς πῆρε τὸ χαλβά κι' ἔφυγε μὲ βουρκωμένα μάτια. Πάει κι' αὐτό! Δὲ θὰ κατάφερνε ποτέ του νὰ πάρῃ τὸ κατημέρι! Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ μαζέψῃ ποτὲ τόσα χρήματα, ὥστε νὰ ταγοράσῃ. Γιὰ πρώτη φορὰ δάγκωσε τὴν καρδιά του ἡ ζήλεια γιὰ τἄλλα παιδιὰ ποὺ ἐρχόνταν δίπλα στὸ ἐμποράκι καὶ πετοῦσαν τάλληρα καὶ δεκάρικα γιὰ βάλους καὶ γιὰ καραμέλες. Καὶ τὸ ψωμί του ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ ἔδρεξε μὲ δάκρυα.

***

Ἡ τύχη ὅμως δὲν τοῦ φάνηκε τόσο σκληρὴ ὡς τὸ τέλος. Μιὰ μέρα ποὺ πήγαινε δυὸ ζευγάρια παπούτσια μεντζοσολιασμένα σ' ἕνα σπίτι, ἔτυχε νὰ τὸν βρῇ στὴν πόρτα ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ.

— Τί εἶναι αὐτά, παιδί μου; ρώτησε τὸ Μανώλη.

— Τὰ παπούτσια ποὺ ἔφτιασε ὁ μαστρο-Παναγῆς, ἔκανε τὸ παιδὶ δειλά.

— Καὶ πόσο κάνουν;

— Ἑβδομήντα δραχμές, κύριε, εἶπε ὁ Μανώλης.

Ὁ κύριος ἔψαξε ἀρκετὴ ὥρα στὸ πορτοφόλι του.

— Δὲν ἔχω χαλασμένα, παιδί μου, εἶπε. Πάρε τρία εἰκοσιπεντάρικα καὶ κράτησε τὸ τάλληρο γιὰ τὸν κόπο σου. Εἶναι καὶ ἡ γιορτὴ τοῦ γιοῦ μου σήμερα.

Ὁ Μανώλης δὲν πίστευε τὰ μάτια του. Ἡ χαρὰ τὸν ἔπνιγε τόσο πολύ, ὥστε δὲν μπόρεσε οὔτε «εὐχαριστῶ» νὰ πῇ. Ἀνέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα κι' ἄφησε τὰ παπούτσια στὰ χέρια τῆς ἐκπληκτης καμαριέρας. Ὕστερα βγῆκε καὶ στὸ πρῶτο μαγαζὶ ἄλλαξε τὸ εἰκοσιπεντάρικο. Φοβόταν μὴ τοῦ κρατήσῃ ὁ μαστρο-Παναγῆς τὸ τάλληρο.

Εἶχε ἕνα τάλληρο δικό του! Ὄχι μόνο τὸν ἔφθανε γιὰ νἀγοράσῃ τὸ γλυκό, ἀλλὰ θὰ εἶχε καὶ περίσσευμα. Δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα πότε νὰ τρέξῃ νὰ τὸ πάρῃ.

Κι' ἀλήθεια δὲν ἄργησε. Μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς μέρες τὸν ἔστειλε πάλι ὁ μαστρο-Παναγῆς γιὰ σπάγγο καὶ ξυλόπροκες.

— Καὶταξε νἀργήσῃς ὅπως τὶς προάλλες, τοῦ φώναξε. Σὲ δυὸ λεπτὰ νὰ εἶσαι πάλι ἐδῶ.

Ὁ Μανώλης ὅμως εἶχε στὰ πόδια του φτερά. Χωρὶς νὰ πάρῃ ἀναπνοὴ ἔτρεξε καὶ ἀγόρασε τοῦ μαστρο-Παναγῆ τὰ ψώνια. Ὕστερα πῆγε στὸ ζαχαροπλαστεῖο.

— Ἕνα κατημέρι, εἶπε δυνατά.

— Στὸ πιάτο ἢ στὸ χαρτί; ρώτησε τὸ γκαρσόνι.

— Στὸ χαρτί, εἶπε ὁ μικρός.

Ἤξερε ὅτι δὲν τοῦ ἔμενε καιρὸς νὰ φάῃ τὸ γλυκὸ στὸ ζαχαροπλαστεῖο. Κι' ὕστερα ἤθελε νὰ τὸ ἀπολαύσῃ μὲ τὴν ἡσυχία του. Περίμενε ὡς ποὺ νὰ τοῦ τὸ ἑτοιμάσουν, πλήρωσε, πῆρε τὰ ρέστα καὶ μὲ τρεμάμενα χέρια τὸ καυτὸ χαρτὶ κι' ἔφυγε. Θὰ τόβαζε τώρα στὴν τσέπη του καὶ θὰ τὸτρωγε τὸ βράδυ ὅταν θὰ ἔφευγε ὁ ἀφεντικός. Ναί, ἔτσι θἄκανε.

Ἡ εὐωδία ὅμως τοῦ γλυκοῦ ἦταν τόση, ὥστε ὁ μικρὸς δὲν μπόρεσε νἀντισταθῇ στὸν πειρασμό. Μπροστά του ἦταν μιὰ πόρτα ἀνοιχτή, καὶ φαινόταν ἕνας σκοτεινὸς διάδρομος μὲ μιὰ μεγάλη σκάλα. Μπῆκε γρήγορα μέσα καὶ τρύπωσε πίσω ἀπὸ τὴ σκάλα. Ξετύλιξε μὲ βία τὸ τσιγαρόχαρτο καὶ ἔβαλε στὸ στόμα του τὴν πρώτη μπουκουνιά.

Ἄχ, θεέ μου, τί ἦταν αὐτό! Τὸ στόμα του ποὺ εἶχε συνειθίσει στὶς ἁρμυρὲς ἐλιὲς καὶ στὸν ξερὸ χαλβά, εὑρισκε ὅτι τὸ κατημέρι εἶχε μιὰ τέτοια γεύση, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ ὡραιότερη. Κι' ὕστερα, τοῦ θύμιζε τόσο πολὺ ἐκεῖνα τὰ παλιὰ τὰ κατημέρια ποὺ ἔφτιανε ἡ μάννα του! Σιγὰ-σιγά, μὲ κάθε μπουκουνιὰ ποὺ ἔβαζε στὸ στόμα του, ἡ αὐταπάτη γινόταν μεγαλύτερη. Μπροστά του δὲν βρισκόταν πιὰ ἡ σκάλα καὶ ὁ σκοτεινὸς διάδρομος τοῦ ἄγνωστου σπιτιοῦ, ἀλλὰ τὸ σπίτι του καὶ ἡ μανούλα του καὶ ταγαπημένα του τἀδέρφια. Καὶ πῶς τσιτσίριζε τὸ τηγάνι στὴ φωτιά, καὶ πῶς μοσκοβολούσανε τὰ κατημέρια καὶ πῶς χαμογελοῦσε ἡ μάννα του, ποὺ ἔβλεπε τὰ μάτια τῶν παιδιῶν της νὰ λάμπουν ἀπὸ εὐχαρίστηση.

— Κι' ἄλλο, μητέρα! εἶπε τὸ παιδί.

Τὰ ἴδια του τὰ λόγια τὸν βγάλανε ἀπ' τονειρό του. Μπροστά του δὲ βρισκόταν παρὰ ἕνας σκοτεινὸς ἄδειος διάδρομος, καὶ στὰ χέρια του εἶχε ἕνα λερωμένο τσιγαρόχαρτο. Τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα. Ἄχ, πάνε, πάνε ὅλα, χάθηκαν γιὰ πάντα!

Ἔκανε νὰ σκουπίσῃ μὲ τὸ μαντήλι τὰ δάκρυά του, ἀλλὰ τὸ χέρι του ἔπεσε μέσ' στὴν τσέπη ποὺ εἶχε τὰ ψώνια τοῦ μαστρο-Παναγῆ. Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τὸν σκότωνε ὁ ἀφεντικός του. Κι' ἀλήθεια, ταῦδωσε τέτοιο ξύλο, ποὺ ὁ Μανώλης δὲν εἶχε ποτὲ του ξαναφάει. Καὶ τὸ βράδυ δὲν τοῦδωσε τὸ τάλληρο, ἀλλὰ τὸν ἄφησε νηστικό.

Τὸν Μανώλη ὅμως δὲν τὸν ἔνοιαζε. Στὸ στόμα του εἶχε ἀκόμη τὴν οὐσία τοῦ γλυκοῦ καὶ τὴ νύχτα, στὸν ὕπνο του, εἶδε πάλι τὴ μάννα του, τὸ σπίτι του καὶ τἀδερφάκια του. Κι' ἄλλα αὐτὰ ἦσαν τόσο γλυκά, τόσο ὡραῖα, ποὺ τὸ πρωῒ σὰν ξύπνησε, δὲ θυμότανε πιὰ οὔτε τὴ νηστεία, οὔτε τὸ ξύλο.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ ἄλλη φορὰ ποὺ σᾶς μίλησα γιὰ τὸ γατάκι μου,—(πολὺ καλά! σᾶς εὐχαριστῶ! μεγαλώνει!) — σᾶς εἶπα ὅτι, καθὼς πιστεύουν πολλοί, ἡ γάτα, ἀντίθετα πρὸς τὸ σκύλο, δὲν παρανοιάζεται γιὰ τὰ χάλια τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι σωστὸ αὐτό; Πραγματικῶς ὁ σκύλος ἀγαπᾶ τὸν ἄνθρωπο κι' ἀφοσιώνεται περισσότερο ἀπὸ τὴ γάτα;

Ἔτσι φαίνεται τουλάχιστο. Ἡ πεῖρα ὁλονῶν μας τὸ ἐπιμαρτυρεῖ. Κάθε μέρα βλέπουμε ἀπ' αὐτὰ τὰ κατοικίδια ζῶα, δικά μας ἢ ξένα, καὶ ξέρουμε πόσο θερμότερος, διαχυτικώτερος ἀπὸ τὴ γάτα εἶναι στοὺς ἀνθρώπους ὁ σκύλος. Αὐτός, ὅταν ἔρχεται ὁ κύριός του ἢ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶ, τὸν ὑποδέχεται μὲ τέτοιες χάρες, ποὺ ποτὲ δὲν τὶς εἴδαμε σὲ μιὰ γάτα. Σκιρτᾶ ὁλόγυρά του, χοροπηδᾶ, γαυγίζει, ὁρμᾶ ἀπάνω του, τὸν γλύφει, τὸν φιλεῖ. Κάποτε, ἀπ' τὴ χαρά του, παθαίνει καὶ κάτι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ πῶ... Ἡ γάτα μόλις τρίβεται στὰ πόδια του, γουργουρίζει λίγο, νιαουρίζει δυὸ-τρεῖς φορές, κι' αὐτὸ εἶν' ὅλο. Λένε μάλιστα πὼς μόνο ὅταν πεινᾷ, δείχνει χαρὰ ποὺ ἔρχεται ὁ τροφοδότης. Ἐνῶ ὁ σκύλος καὶ πεινασμένος καὶ χορτάτος εἶναι ὁ ἴδιος. Ἀγαπᾶ αὐτός· δὲν τὸ κάνει ἀπὸ συμφέρο. Ἡ γάτα, ἐγωίστρια, σὲ περιποιεῖται ὅσο σ' ἔχει ἀνάγκη· ὅταν τῆς ἔδωσες πιὰ νὰ φάῃ, σὲ περιφρονεῖ· κι' ἂν κάνῃς νὰ παίξῃς μαζί της, ὅταν αὐτὴ δὲν ἔχει ὄρεξη γιὰ παιχνίδια, εἶναι ἱκανὴ νὰ σοῦ δείξῃ καὶ τὰ νύχια. Ὁ σκύλος ποτέ: πάντα εἶναι στὴ διάθεσή σου. Ὅταν θέλῃς νὰ παίξῃ μαζί σου, παίζει· ὅταν θέλῃς νὰ καθήσῃ ἥσυχος, κάθεται· ὅταν θέλῃς νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα ἢ στὴ φωτιά, πέφτει. Ποτὲ δὲν σοῦ ἀντιστέκεται, δὲν σοῦ φεύγει, δὲν σοῦ ἀγριεύει. Τὸν δέρνεις, κι' ἀκόμα σοῦ κουνεῖ τὴν οὐρά. Δεῖρε καὶ τὴ γάτα: ἂν δὲν ὁρμήσῃ νὰ σοῦ βγάλῃ τὰ

μάτια, θὰ εἶναι μιὰ γάτα δειλὴ πού σώζεται μὲ τὴ φευγάλα. Ἔπειτα, ὁ σκύλος αἰσθάνεται, παθαίνεται, ἐνῶ ἡ γάτα μένει ψυχρὴ κι' ἀδιάφορη σ' ὅλα τἀνθρώπινα. Οὔτε ἂν ἀρρωστήσῃς τὴ νοιάζει, οὔτε ἂν πεθάνῃς. Ὁ σκύλος ὅμως στὴν ἀρρώστεια τοῦ κυρίου του εἶναι μελαγχολικός, ἀνόρεκτος, καὶ στὸ θάνατό του λυπᾶται τόσο, ποὺ κάποτε πεθαίνει κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ ἀσιτία. Ὁ σκύλος π. χ. τοῦ μακαρίτη τοῦ Κουρτίδη ἔκαμε νὰ φάῃ εἴκοσι μέρες!

Αὐτὰ λένε οἱ περισσότεροι ζωόφιλοι, ποὺ μᾶς τὰ ἐπικυρώνει κι' ἡ καθημερινὴ πεῖρα. Μερικοί ὅμως, — γατόφιλοι αὐτοί εἰδικῶς, — ἰσχυρίζονται πὼς ἡ διαφορὰ εἶναι φαινομενική, ἢ μᾶλλον πὼς γι' αὐτὴν δὲν φταίει ἡ γάτα, παρά... ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν ἔχει. Γιατί κι' αὐτὸς προτιμᾷ πάντα τὸ σκύλο του. Τὸν ἀγαπᾷ περισσότερο, τὸν τρέφει καλύτερα, τὸν νοιάζεται κάθε στιγμή· τοῦ μιλᾷ, προσπαθεῖ νὰ συνεννοεῖται μαζί του, τοῦ ἔχει τὸ σπιτάκι του, τὸ κρεβάτι του, τὸ ροῦχο του πολλὲς φορές, τὸ σκέπασμά του, εἴτε σκύλος τοῦ κυνηγιοῦ εἶναι, εἴτε τοῦ σαλονιοῦ, εἴτε τοῦ φυλακείου. Ποτὲ ἡ γάτα δὲν ἔχει τόσα χάδια, παρὰ τὸ πολὺ-πολὺ ὅσο εἶναι γατάκι. Πολλοὶ μάλιστα τὴν ἀφίνουν καὶ νηστική, γιὰ νὰ πιάνῃ τὰ ποντίκια. Κι' οἱ γατόφιλοι αὐτοὶ σᾶς λένε: Περιποιηθῆτε καὶ τὴ γάτα σὰν τὸν σκύλο, νοιασθῆτε την ὅσο κι' αὐτόν, ἔχετέ την πάντα χορτάτη καὶ χαϊδεμένη, καὶ τότε θὰ ἰδῆτε ἂν παρουσιάζῃ καμμιὰ διαφορὰ ἀπὸ τὸ σκύλο σὲ ἀγάπη, σὲ ἀφοσίωση, ἀκόμα καὶ σὲ νοημοσύνη! Κι' ἀναφέρουν ἕνα σωρὸ παραδείγματα γατῶν ποὺ δὲν τὶς εἶχαν μόνο γιὰ νὰ πιάνουν ποντίκια, καὶ ποὺ ἀκολουθοῦσαν τἀφεντικά τους σὰ σκυλάκια, ποὺ τοὺς ἔκαναν τρελὲς χαρὲς ὅταν τοὺς ξανάβλεπαν καὶ μετὰ τὸν μικρότερο χωρισμό, ποὺ τοὺς ἦταν αἰώνια πιστές, ἀφοσιωμένες, καὶ ποὺ στεκόνταν ἀκόμα καὶ νὰ τὶς δέρνουν...

Νὰ ἔχουν δίκιο ἄραγε αὐτοὶ οἱ γατόφιλοι; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω θετικά, γιατὶ δὲν ἔκαμα ποτέ μου τὸ πείραμα. Ποτὲ δηλαδὴ δὲν πῆρα μιὰ γάτα νὰ τὴν ἔχω σὰ σκύλο, γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν στὸ τέλος θά... ἔβγαινε σκύλος κι' αὐτή. Ἀπὸ τὸ γατάκι μου, — τὸ μόνο ζῶο αὐτοῦ τοῦ εἴδους ποὺ ἀγάπησα στὴ ζωή μου, — ἔχω πολὺ μικρὴ πεῖρα ἀκόμα. Ἀλήθεια, εἶναι στιγμὲς ποὺ λέω: ἔχει μεγάλη νοημοσύνη κι' αὐτό, οὔτε μοῦ δείχνει λιγότερη ἀγάπη ἀπὸ ἕνα σκυλάκι. Νά, προχτὲς παραδείγματος χάρη. Ὅλοι ἔτυχε νὰ λείπουν ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ἐγὼ νάμαι κλεισμένος στὸ γραφεῖο μου. Τὸ γατάκι ἤμειπε ἔτσι καμμιὰ ὥρα ὁλομόναχο. Πρέπει νὰ στενοχωρήθηκε πολύ... Κάποια στιγμή, ἀπελπισμένο, ἦρθε ὡς τὴν πόρτα μου κι' ἄρχισε νὰ γιαουρίζῃ θλιβερά. Ἔτρεξα, τοῦ ἄνοιξα καὶ μόλις μὲ εἶδε... ἄ, εἶναι ἀδύνατο νὰ σᾶς παραστήσω τὴ χαρά του! Ὥρμησε, σκαρφάλωσε ἀπάνω μου, κάθησε στὸν ὦμο μου κι' ἄρχισε νὰ τρίβῃ τὸ κεφαλάκι του στὸ πρόσωπό μου μὲ τελείωτα γουργουρητά. Κι' οἱ ἐκδηλώσεις αὐτές, οἱ τόσο τρυφερές, βάσταξαν πολλὴν ὥρα. Τὸ γατάκι μου δηλαδή, σ' αὐτὴ τὴν περίσταση, ἔκαμε ἀπαράλλαχτα ὅ,τι θἄκανε κι' ἕνα σκυλάκι. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Σὲ λίγο, τὴν ἴδια ἢ τὴν ἄλλη μέρα, τὸ ἴδιο αὐτὸ γατάκι μοῦ ἔκαμε κάτι ποὺ ἕνα σκυλὶ δὲν θὰ μοῦ τόκανε ποτέ: Πῆγα νὰ τὸ σηκώσω ἀπὸ ἕνα μέρος, ὅπου φαίνεται ἤθελε νὰ μείνῃ, καὶ θύμωσε, καὶ νιαούρισε ἄγρια, καὶ μοῦχωσε τὰ νύχια του στὸ χέρι, καὶ μοῦκανε δυὸ καλὲς γρατζουνιές. Θὰ πῆτε: γιὰ νὰ κρατηθῇ, τὸ καϊμένο... Ναί, ἀλλὰ τὸ σκυλὶ θἄξερε πὼς δὲν κρατιοῦνται μὲ τὰ νύχια ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀφεντικοῦ. Τὸ γατάκι αὐτὸ δὲν τὸ ξέρει, οὔτε θὰ τὸ μάθῃ ποτέ. Δὲν ἔχει τόση νοημοσύνη.

Καὶ σ' αὐτό,—ὑποθέτω ἐγώ,— εἶναι ὅλη ἡ διαφορά. Ἡ νοημοσύνη τῆς γάτας εἶναι φύσει κατώτερη ἀπὸ τὴ νοημοσύνη τοῦ σκύλου. Δὲν καταλαβαίνει αὐτὴ ὅσα καταλαβαίνει ὁ σκύλος. Ἐπομένως δὲν μπορεῖ νἄχῃ μὲ τὸν ἄνθρωπο τὴ συνεννόηση ποὺ ἔχει ἐκεῖνος. Κι' ὅταν ὑστερῇ ἡ συνεννόηση, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ὑστερῇ κι' ἡ ἀγάπη κι' ἡ ἀφοσίωση. Γιατὶ τὸ γατάκι μου ἔχωσε τὰ νύχια του στὸ χέρι μου, νὰ κρατηθῇ, ὅπως θὰ τἄχωνε σ' ἕνα μαξιλάρι; Ἀπὸ κουταμάρα. Τὴ γατίσια κουταμάρα, τὴ φυσική του. Ὁ σκύλος εἶναι πολὺ πιὸ ἔξυπνος, νά!.. Ὡστόσο, ἂν καὶ τὸ βλέπουν καὶ τὸ παραδέχονται αὐτό, πολλοὶ ἀγαποῦν περισσότερο τὴ γάτα, πρῶτο γιατὶ εἶναι πιὸ ὄμορφη, πιὸ χαριτωμένη, πιὸ καλλιτεχνική· (κι' ἀλήθεια, οὔτε τὶς καμπύλες της ἔχει ὁ σκύλος, οὔτε τὰ κινήματά της.) Καὶ δεύτερο, γιατὶ προτιμοῦν καὶ τὸ χαρακτῆρα της ποὺ εἶναι πιὸ περήφανος καὶ πιό... ἀνθρώπινος. Τὸ σκύλο τὸν βρίσκουν κάπως ταπεινό, δουλικό. Παραδίδεται στὸν ἄνθρωπο ὁλόψυχα, χωρὶς ὅρους, καὶ τὸν ὑπηρετεῖ πιστά, σ' ὅλη του τὴ ζωή, σὰ σκλάβος ἀγορασμένος. Ἡ γάτα ἀπεναντίας, καὶ στὴ μεγαλύτερή της ἀγάπη κι' ἀφοσίωση, διατηρεῖ τὸν ἐγωϊσμό της, τὴν ἀξιοπρέπειά της, τὴν ἐλευθερία της. Μὲ ἄλλους λόγους: ὁ σκύλος τὸ παρακάνει· ἡ γάτα κρατεῖ ἕνα μέτρο, δὲν φτάνει παρὰ ὡς ἕνα βαθμό. Ἔτσι μοιάζει πολὺ περισσότερο μὲ τὸν ἐλεύθερο ἄνθρωπο, κι' ἕνας ἐλεύθερος ἄνθρωπος — σὰς λένε, — δὲν τσιριάζει γ' ἀγαπᾷ παρὰ τὸ ζῶο ποὺ τοῦ μοιάζει. Κι' ἕν' ἄλλο ἀκόμα: Ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου στὸ σκύλο εἶναι κάπως... συμφεροντολογική· γιατὶ ξέρει πὼς θἄχῃ ὅλη τὴ δυνατὴ ἀνταπόδοση. Ἡ ἀγάπη ὅμως στὴ γάτα, τὴν περήφανη καὶ ἐγωϊστρια εἶναι ἀφιλοκέρδη. Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἐγνιὰ μίλια ἔκαμαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἄλλα ἐγνιὰ εἶχαν νὰ κάμουν ὥς τὴ βορεινὴ ἄκρη τοῦ νησιοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα, μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, ξεκίνησαν. Βιαζόνταν τώρα, γιατὶ ὁ ἄνεμος δυνάμωνε, σύννεφα τριγύριζαν στὸν οὐρανὸ κι' ἦταν φόβος βροχῆς. Μ' αὐτὸ τὸ φόβο περπάτησαν ὥς τὶς πέντε τὸ βράδυ. Τότε ἔλαμψαν ἀστραπὲς κι' ἀκούσθηκαν βροντές. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἄνεμος ἦταν σφοδρός, τὰ παιδιὰ μπορούσαν νὰ ἐλπίζουν πὼς δὲν θἄπιανε βροχὴ τόσο γρήγορα.

Κι' ἐξακολουθοῦσαν τὸ δρόμο τους γοργά, γιὰ νὰ φθάσουν ἄβροχοι στὸ τέρμα.

Κατὰ τὶς 8 μ. μ. ἔπαψε πιὰ νἀκούγεται ὁ μυχηθμὸς τῆς θάλασσας κι' ὁ ὄρυθος τῶν κυμάτων. Αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι ἐκεῖ κοντὰ ὑπῆρχε στὴ θάλασσα μιὰ μεγάλη ἔκταση ἀπὸ σκοπέλους.

Ὡστόσο ὁ συννεφιασμένος οὐρανὸς ἐμαύριζε καὶ τὰ παιδιὰ ἔτρεχαν νὰ φθάσουν πρὶν νυχτώσῃ στὴν ἀκροδασιά, ὅπου φαινόνταν ἀπὸ μακριὰ κύματ' ἀφρισμένα. Ἤθελαν νὰ βεβαιωθοῦν ἂν καὶ στὸ μέρος ἐκεῖνο ἡ θάλασσα ἦταν ἀπέραντη, ἢ ἦταν στενό, πορθμός, ποὺ χώριζε τὴ νῆσο Σαίρμαν ἀπὸ ἄλλη νῆσο ἢ ἤπειρο.

Ἄξαφνα, ὁ Οὐίλκοξ ποὺ ἔτρεχε μπροστά, στάθηκε δείχνοντας πρὸς τὴν ἀκτὴ ἕνα μαῦρο πρᾶγμα. Τί νὰ ἦταν; Ζῶο θαλάσσιο, κῆτος, φάλαινα, ποὺ εἶχ' ἐξοκείλει στὸν ἄμμο; Ἢ μὴν ἦταν πλοιάριο, βάρκα;

Ναί, ἦταν μιὰ βάρκα γυρμένη στὸ δεξὶ της πλευρό· καὶ κοντά της φαινόνταν δυὸ σώματα.

Τὰ παιδιὰ στάθηκαν μιὰ στιγμή, κι' ἔπειτα ὥρμησαν... Σὲ λίγο βρισκόνταν μπροστὰ στὰ δυὸ ἐκεῖνα σώματα, ποὺ ἦταν ἴσως νεκρά.

Φοβήθηκαν οἱ μικροί. Ἴσως καὶ πιὸ μεγάλοι, στὴ θέση τους, θὰ φοβόνταν. Καὶ κατέφυγαν στὸ δάσος νὰ διανυκτερεύσουν, χωρὶς νὰ συλλογισθοῦν ὅτι οἱ δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι ναυτικοὶ μποροῦσε νὰ ζοῦν ἀκόμα καὶ νἄχουν ἀνάγκη ἀπὸ περίθαλψη, γιὰ νὰ μὴν πεθάνουν ἐκείχαμω πραγματικῶς...

Ἡ νύχτα ἦταν κατάμαυρη, πίσσα. Κάπου-κάπου τὴν ἐφώτιζαν ἀστραπές, ποὺ ἄμα ἔσβυναν, τὸ σκοτάδι γινόταν πυκνότερο. Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε σφοδρὸς καὶ σήκωνε τοὺς ἄμμους· τὰ δέντρα κρο-

τοῦσαν συγκρουόμενα τὸνα μὲ τ' ἄλλο. Ὅλη νύχτα οἱ φυγάδες ἔμειναν ἄγρυπνοι, βασανιζόμενοι ἀπὸ τὸ φόβο κι' ἀπὸ τὸ κρύο, γιατὶ οὔτε φωτιὰ δὲν μπόρεσαν ν' ἀνάψουν.

Τὸ πρωῒ ὁ καιρὸς εἶχε καλυτερέψει. Κι' ὁ φόβος, στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἦταν λιγότερος. Γι' αὐτὸ ἡ πρώτη δουλειὰ τῶν παιδιῶν ἦταν νὰ τρέξουν στὸν τόπο τοῦ ναυαγίου γιὰ νὰ θάψουν τοὺς νεκρούς.

Ἀλλὰ τὰ δυὸ σώματα δὲν ἦταν πιὰ ἐκεῖ ποὺ τἄχαν ἰδεῖ τὴ νύχτα. Οὔτε φαινόνταν πουθενὰ μακρύτερα.

— Οἱ δυστυχισμένοι! φώναξε ὁ Οὐίλκοξ. Θἄταν λοιπὸν ζωντανοί, ἀφοῦ μπόρεσαν νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ δῶ...

—Ἐκτὸς ἂν τοὺς πῆραν τὰ κύματα, εἶπε ὁ Δόνιφαν.

Κι' ἔδειξε τὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα.

Ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν κοίταξαν μὲ τὸ τηλεσκόπιο, κανένα πτῶμα δὲν εἶδαν κοντὰ στὴν παραλία. Τὰ κύματα, φαίνεται, θὰ τἄχαν παρασύρει πολὺ μακριά.

Μετὰ τὴν ἔρευνα στὰ περίχωρα, ὁ Δόνιφαν κι' οἱ σύντροφοί του γύρισαν στὴ βάρκα. Μήπως ἦταν καὶ κανένας ἄλλος μέσα, ἴσως ζωντανός;

Ὄχι. Ἡ βάρκα ἦταν ἀδειανή.

Κι' ἦταν βάρκα πλοίου ἐμπορικοῦ, κατατσακισμένη, σὲ ἄθλια κατάσταση. Στὴ πρύμνη σωζόταν μιὰ ἐπιγραφὴ μὲ τ' ὄνομα τοῦ πλοίου καὶ τὸν λιμένα ποὺ ἀνῆκε: ***Σέρβεν — Ἅγιος Φραγκίσκος.***

Ἅγιος Φραγκίσκος! Λιμένας τῆς Καλιφορνίας! Ὥστε τὸ πλοῖο ἦταν ἀμερικανικό!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Μιὰ πρόταση τοῦ Μπριάν. — Ἡ χαρὰ τῶν μικρῶν. — Κατασκευὴ ἀετοῦ. — Ἡ κυρὰ-Καίτη. — Οἱ ναυαγοί. — Κίνδυνος Δόνιφαν καὶ Σας. — Γενναιότης τοῦ Μπριάν.

Μεγάλη κατήφεια βασίλευε στὴ σπηλιὰ γιὰ τὴν ἀποχώρηση τοῦ Δόνιφαν καὶ τῶν ὀπαδῶν του. Καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους λυπόταν ὁ Μπριάν.

—Ἔννοια σου καὶ θὰ γυρίσουν, τὸν παρηγοροῦσε ὁ Γόρδων. Ὅσο ἐπίμονος κι' ἂν εἶναι ὁ Δόνιφαν, τί θὰ κάμῃ; Θὰ ἰδῇ τὰ στενὰ καὶ θὰ ὑποχωρήσῃ. Νὰ τὸ ἰδῇς, Μπριάν. Πρὶν ἔλθῃ ὁ χειμώνας, ὅλοι πάλι θἄμαστε ἐδῶ σὰν πρῶτα!

Ὁ Μπριὰν κουνοῦσε τὸ κεφάλι του καὶ δὲν ἔλεγε τίποτα. Συλλογιζόταν πὼς ἀλήθεια δὲν ἦταν ἀπίθανο νὰ γυρίσουν κάποτε οἱ φυγάδες· δὲν θὰ τόκαναν ὅμως μὲ τὴ θέλησή τους. Κάτι θὰ τοὺς ἀνάγκαζε, κι' αὐτὸ θἄταν πάντα κακό, κι' ἴσως φοβερό.

«Πρὶν ἔλθει ὁ χειμώνας», εἶχε πεῖ ὁ Γόρδων. Ὥστε, κατὰ τὴν ἰδέα του, οἱ νεαροὶ ἄποικοι ἦταν καταδικασμένοι νὰ περάσουν καὶ τρίτο χειμώνα στὸ ἔρημόνησο; Δὲν θὰ ἐρχόταν σ' αὐτοὺς καμμιὰ βοήθεια; Δὲν θὰ περνοῦσε κανένα πλοῖο; Ἡ σημαία ποὺ κυμάτιζε πάντα στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου, δὲν θὰ κινοῦσε κανενὸς τὴν προσοχή;...

Ποιὸς ξέρει!... Νάταν τοὐλάχιστο σὲ κανένα μέρος πιὸ ψηλό... Ἀλλὰ σ' ἕνα βράχο διακόσια μόλις πόδια ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἀπέραντου ὠκεανοῦ, σὲ πόση ἀπόσταση μποροῦσε νἀναι ὁρατή; Σὲ πολὺ μικρὴ βέβαια. Γι' αὐτὸ ὁ Μπριὰν συλλογιζόταν νὰ στήσῃ καμμιὰ σημαία ἀλλού, ψηλότερα. Ἀλλὰ ποῦ;

Τότε σκέφθηκε κάτι ἄλλο, πρακτικότερο: Μποροῦσαν νὰ μεταχειρισθοῦν γιὰ σῆμα ἕναν ἀετό. Πανέ εἶχαν, σχοινὶ εἶχαν. Ἂν ἔκαναν λοιπὸν ἕναν ἀετὸ ἀρκετὰ μεγάλο, ποὺ νὰ ὑψώνεται ὡς χίλια πόδια ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, θἄταν καλά.

«Ἔσταξαν λίγες σταγόνες στὸ στόμα τῆς γυναίκας.»

Τὸ εἶπε τοῦ Βάξτερ, ποὺ ἐπιδοκίμασε τὸ σχέδιο. Πραγματικῶς, σπάνια δὲν φυσοῦσε στὸ νησὶ ἐκεῖνο. Θἄδεναν τὸν ἀετὸ στὴν ἄκρη ἑνὸς σχοινιοῦ καὶ θὰ τὸν ἄφηναν νὰ πετᾷ ὅπου ἤθελε ὁ ἄνεμος. Τὴν ἡμέρα, θἄταν ὁρατὸς σὲ ἀπόσταση ἑξήντα μιλλίων. Τὰ νὰ φαίνεται καὶ τὴ νύχτα; Θἄδεναν στὴν οὐρά του ἕνα φανάρι.

Μὲ μεγάλη χαρὰ ἄκουσαν τὰ παιδιὰ πὼς θὰ γίνῃ ἕνας μεγάλος ἀετός. Οἱ μικροὶ προπάντων, ποὺ αὐτὸ ἦταν τὸ καλοκαιρινό τους παιχνίδι στὶς ἐξοχὲς τῆς Νέας Ζηλανδίας.

— Νὰ τοῦ βάλουμε πολὺ μεγάλη οὐρά, ἔλεγε ὁ Ντόλγς.

— Νὰ τοῦ βάλουμε καὶ μεγάλα αὐτιά, ἔλεγε ὁ Κοστέρ.

— Νὰ ζωγραφίσουμε κι' ἕναν ἥλιο στὴ ράχη του, ἐπρότεινε ὁ Γέγκινς.

— Καὶ νὰ τοῦ στέλνουμε καὶ τηλεγραφήματα, ἐπρότεινε ὁ Ἴβερσον.

Ἔτσι, ἀπὸ τὴν ἑπομένη τοῦ κινήματος Δόνιφαν καὶ Σας, ὁ Μπριὰν κι' ὁ Βάξτερ ἄρχισαν τὴν κατασκευὴ τοῦ ἀετοῦ.

— Ὢς τὸ φανῇ ὅταν θὰ τὸν ἰδοῦν νὰ πετᾷ ψηλά! φώναξε ὁ Σέρβης.

— Μὰ θὰ φαίνεται ἀπ' ὅλο τὸ νησί; ρώτησε ὁ Γκάρνετ.

— Τί λές! ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν· Θὰ φαίνεται κι' ἀπ' ὅλα τὰ γύρω παράλια.

— Θὰ τὸν ἰδοῦν λοιπὸν κι' ἀπὸ τὰ σπίτια μας; ρώτησε ὁ Δόλης.

—Ὄχι, Δόλη μου! ἀποκρίθηκε μὲ πικρὸ χαμόγελο ὁ Μπριάν. Φτάνει ἔμως ποὺ θὰ τὸν ἰδῇ ὁ Δόνιφαν. Κι' ἴσως τότε γυρίσει...

Κατὰ τὸ σχέδιο ποὺ ἔκαμε ὁ Βάξτερ, ὁ ἀετὸς θἄταν ὀκτάγωνος Γιὰ τὸ σκελετό, μεταχειρίσθηκαν ἕνα στερεὸ καλάμι ποὺ φύτρωνε στὶς ὄχθες τῆς λίμνης. Καὶ τὸν ἔντυσαν μ' ἐλαφρὸ πανὶ καὶ μὲ καουτσούκ. Σχοινὶ εἶχαν ἄφθονο· τουλάχιστο δυὸ χιλιάδες πόδια μακρὺ καὶ στερεότατο.

Στὶς 15 τοῦ μηνός, ὁ «Ἐνάκειος Γίγαντας», — ἔτσι ὀνόμασαν τὸν ἀετό τους, — ἦταν ἕτοιμος. Ἔδεσαν στερεὰ στὴ γῆ τὴν ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ του κι' ὁ ἀρχηγὸς εἶπε:

— Παιδιά, αὔριο τὸ μεσημέρι θὰ τὸν πετάξουμε. Νὰ εἶσθε ὅλοι στὴν τελετή!

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ γίνῃ ἡ δοκιμὴ τοῦ ἀετοῦ. Σφοδρὴ θύελλα ξέσπασε κι' ὁ ἄνεμος φυσοῦσε τόσο ὁρμητικά, ποὺ ἂν σήκωναν τὸν ἀετό, θὰ γινόταν κουρέλια.

Ἦταν ἡ ἴδια θύελλα ποὺ, καθὼς εἴδαμε, εἶχε βρεῖ τὸν Δόνιφαν καὶ τοὺς συντρόφους του στὸ δρόμο, καὶ ποὺ εἶχε ρίξει στοὺς σκοπέλους τὴ βάρκα μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς ναυαγούς.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΡΗΤΑ

67.

Κατάχρηση μὴν κάνῃς
Τῆς καλωσύνης φίλων!
Ἡρωσωρινὰ κερδίζεις,
Ἀλλὰ γιὰ πάντα χάνεις
Καὶ τῆς φιλίας τὸν στύλον
Ἀψήφιστα γκρεμίζεις.

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Έξω ακούγεται τὸ σφύριγμα
[τ' ἀγέρα.
Στὴν καλύβη μέσα τὴ φωτιὰ
Ἕνα ὄμορφο ἀναπαίστια παιδί,
Ποὺ ἄγγελοῦδι 'ναι σωστό, Καὶ
[ἡ μητέρα
Ξαγρυπνᾶ καὶ περιμένει τὸν πα-
[τέρα
Ἀπ' τὴν ἄγρια τὴ θάλασσα
[νἀρθῇ,
Ποὺ ἀγωνίζεται σκληρὰ γιὰ τὸ
[ψωμὶ
Καὶ παλεύει μὲ τὸ κῦμα νύχτα-
[μέρα.

Πάντα ὅμως, στὸ σκληρό του αὐ-
[τὸν ἀγῶνα,
Μιὰ πανόμορφη στὸ νοῦ του ἔ-
[χει εἰκόνα,
Ποὺ μεγάλη δύναμη τοῦ δίνει:
Εἶναι τὸ μικρό, τ' ἀθῶο τὸ παι-
[δί του,
Ποὺ ἡ γλυκειά, ἡ ἀγγελικὴ μορ-
[φή του
Τόσο θάρρος στὴν ψυχή του χύ-
νει...

Μικρομέγαλη

ΕΝΑ ΦΥΛΛΟ ΑΠ' ΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ

Θὰ πῆτε: Γιατί δάκρυσες; Τί διάβασες σ' αὐτὴ τὴν ἐφημερίδούλα καὶ σὲ συγκίνησε; Καὶ ποῦ βρέθηκε, στὸ Θεό σου, τοῦτο τὸ φύλλο;

Γιὰ λίγα. Σᾶς φαίνεται ἀστεῖο ποὺ ἕνα τόσο δά κομματάκι λέγεται ἐφημερίδα. Μὰ ναί, εἶναι ἐφημερίδα. Γιὰ τὸν τόπο ποὺ βγαίνει, εἶναι ἀρκετή. Καλοί ἄνθρωποι... Ἐκεῖ οὔτε φόνοι γίνονται, οὔτε ληστεῖες. Οὔτε αὐτοκτονοῦν μὲ τὸ παραμικρό, οὔτε μαχαιρώνονται γιὰ φύλλου πήδημα. Καὶ μιὰ ἐφημερίδα, ποὺ δὲν ἔχει νὰ γράψῃ οὔτε γιὰ φόνους, οὔτε γιὰ ληστεῖες, οὔτε γι' αὐτοκτονίες, οὔτε γιὰ μαχαιρώματα, μπορεῖ νὰ βγαίνῃ καὶ τόσο μικρή.

***

Τώρα νὰ σᾶς πῶ καὶ γιατί δάκρυσα.

Τί ἄλλο; Αὐτὴ ἡ ἐφημεριδούλα ἔγινε ἀφορμὴ νὰ θυμηθῶ μερικὰ ἀπὸ τὴ ζωή μου στὸν τόπο της.

Ἐκεῖ, κάθε βράδυ,—ἦταν καλοκαίρι,—βάκανα κ' ἕναν περίπατο. Πότε στὸν Κῆπο, ποὺ εἶχε κι' ἕνα ὄμορφο ἀγαλματμπορὸς —τὸν Κανάρη ἔτοιμο νὰ πυροπολήσῃ τὴν Τουρκικὴ ναυαρχίδα, ἕναν ἀλύγιστο Κανάρη, σεμνὸ κι' ἀγέρωχο' — πότε στὴ Μπάλλα-Ιδέτα, γιαλὸ-γιαλό, ἔναν περίπατο ἀνάμεσα στὴ θάλασσα καὶ σὲ περιβόλια, μὲ ἡσυχία, φεγγάρι πλούσιο καὶ κάπου-κάπου καὶ τὸ τραγούδι κανενὸς γρύλλου ποὺ σοῦ ξυπνοῦσε τὴ νοσταλγία' πότε στὸν Κάμπο, τὴν ἐξοχὴ μὲ τὰ λειμονόδεντρα καὶ τὶς νεραντζιές, ὅλα μάντρες καὶ καμπαναριὰ δῶ καὶ κεῖ, — λιγνιὰ, λεπτὰ σὰ σκολίδια... Πότε ἔκοβα βόλτες στὴν προκυμαία. Κι' ἄμα κουραζόμουν, ξέρετε ποῦ κατασταλιάζω; Σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο. Ἦταν στενόμακρο,—ἡ μιὰ τοῦ πόρτα ἔβλεπε πρὸς τὴ θάλασσα κι' ἡ ἄλλη πρὸς τὸ μέσα δρόμιο. Ἔπειτα τὰ τραπέζια του τάχαν στὴ γραμμή,—ὁχτώ, ὄχι περσότερα. Ἐ, θυμήθηκα ποὺ ἐγὼ καθόμουνα κοντὰ στὴν πόρτα ποὔβλεπε πρὸς τὴ θάλασσα, κ' ἔπαιρνα τὴν ἐφημερίδα ποὺ βλέπετε, — πάντα θὰ τὴν ἔβρισκα παραπεταμένη σ' ἕνα τραπέζι,—καὶ ρυχνόμουν στὸ διάβασμά της μὲ δίψα,—τελεία δὲν ἄφηνα,—καὶ γι' αὐτὸ δάκρυσα.

Ἀλλὰ μόνο γι' αὐτό; Θἄλεγα ψέμματα. Ποῦ νὰ ξέρετε σεῖς τί διάβασα στὴν ἐφημερίδα αὐτή, ποὺ θυμήθηκαν νὰ μοῦ στείλουν; Νὰ σᾶς τὸ πῶ; Δὲ θὰ καταλάβετε καὶ πολλά. Αὐτὸ ποὺ μένα συγκλόνισε, σὲ σᾶς θὰ φανῇ κάτι συνηθισμένο, ἀσήμαντο. Καὶ θὰ μὲ πάρετε γιὰ τρελό... Ἂς μείνῃ λοιπόν.

Μακντόφ

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙ ΣΤΑ ΜΕΘΑΝΑ

Ἀπὸ τὸ πρωῒ εἶχε σηκωθεῖ ἀέρας κι' οὐρανὸς εἶχε σύννεφα.

Ὁ ἥλιος, λές κι' ἦταν θυμωμένος, εἶχε κρυφτεῖ πίσω τους καὶ κάπου-κάπου ἔβρινε νὰ φανῇ ἀπὸ μιὰ τοὺ ἀχτίδα.

Τὸ διυλιντ, σὰν ξύπνησα ἀπ' τὸν μεσημεριάτικο ὕπνο μου, ἐδῶ νἄρχονται κάτι μεγάλα βαρειὰ σύννεφα βροχῆς ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Αἴγινας.

Καὶ σὲ λίγο ἄρχισε νὰ βρέχῃ.

Τὸ σπίτι μας εἶχε μπροστὰ σὴ θάλασσα ἕνα μεγάλο μπαλκόνι σκεπαστό. Βγῆκα λοιπὸν ἐκεῖ κι' εἶδα τί ὡραῖα ἔπεφτε ἡ βροχὴ μέσ' στὴ θάλασσα!

Ὅλα τὰ Μέθανα εἶχαν σκοτεινιάσει. Ὁ οὐρανὸς ἦταν μολυβὺς κι' ἡ θάλασσα εἶχε πάρει τὸ χρῶμα του.

Οἱ βαρκάρηδες ἔτρεχαν νὰ βγάλουν τὶς φρεσκοβαμμένες βάρκες τους στὴν ξηρά.

Πάνω ἀπ' τὰ Πορώτικα βουνὰ ἄρχισε νἀστράφτῃ...

Πέρασε ὥρα. Ἡ βροχὴ ἄρχισε νὰ σταματᾷ, καὶ σιγὰ-σιγὰ σχηματίσθηκε τὸ οὐράνιο τόξο μὲ τὰ πιὸ λαμπρὰ χρώματα.

Πῆρα ἕνα βιβλίο καὶ τράβηξα κατὰ τὸ νησάκι.

Ἐκεῖ ἦταν πολὺ-πολὺ ὡραῖα! Παντοῦ γύρα μύριζε φρεσκοβρεμένα. Κάθησα πολλὴ ὥρα σένα βραχάκι σεμβλίζω.

Λίγος νὰ τὸ καταλάβω, ἄρχισε νἀπλώνεται ἡ νύχτα, κι' ὡστόσο δὲν εἶχα ἀνοίξει οὔτε ἕνα φύλλο ἀπ' τὸ βιβλίο μου.

Μοῦ ἄρεσε τὴν πιὸ ὡραία ἐντύπωση ἡ πρώτη χαμοπωριάτικη βροχὴ στὰ Μέθανα. Μ' ἀρχαῖα βήματα προχώρησα γιὰ τὸ σπίτι.

Δώρα Ἀνθη

ΕΝΑΣ ΚΥΚΝΟΣ ΤΗΣ ΛΟΥΚΕΡΝΗΣ

Στὴ μαγευτικὴ αὐτὴ λίμνη ποὺ λὲς καὶ ἡ φύση τῆς ἔδωκε ὅλα τὰ χαρίσματά της, ζοῦσε ἕνας κύκνος, ὁ πιὸ ὄμορφος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους ποὺ ζοῦσαν ἐκεῖ μέσα. «Λένε πὼς ὁ Θεὸς εἶναι πολὺ εὐσπλαχνικὸς καὶ προστατεύει τὰ πλάσματά του. Γιατὶ λοιπὸν ἐγὼ νἄχω τέτοια τύχη καὶ νὰ μὲ ἐχθρεύωνται ὅλοι;» Ἐτσι ἔβαλα μὲ τὸ νοῦ μου, πὼς θὰ σκεπτόταν ὁ κύκνος αὐτός, ὅταν τὸν εἶδα λυπημένο στὴν ἄκρη τῆς λίμνης, ποὺ πῆγα κάποτε μὲ τοὺς γονεῖς μου.

Οἱ ἄλλοι κύκνοι ἦταν ὅλοι μαζεμένοι καὶ παίζανε βουτώντας τὶς μύτες τους στὰ γαλανὰ νερὰ τῆς λίμνης, καὶ συνάμα σὰν νὰ καταστρώνανε κάποιο σχέδιο, γιὰ νὰ ξεπαστρέψουν τὸ κακόμοιρο τὸ πουλὶ ποὺ ὅλοι τὸ ἐχθρεύονταν...

***

Καὶ ὁ πιὸ ἀγροίκος ἄνθρωπος, ὅταν βραθῇ στὴ λίμνη αὐτή, δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ μὴ συγκινηθῇ μπρὸς στὶς καλλονὲς της· γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς γιὰ νὰ μὴ χάσουμε τὴν παραμικρὴ ὥρα ἀπὸ τὴν μικρή μας διαμονὴ ἐκεῖ, κάναμε πολλὲς ἐκδρομοῦλες σὰ περιχωρά της. Λὲς καὶ ὁ παράδεισος κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ βρέθηκε ἐκεῖ· καὶ τόσο ὄμορφα ἦταν τριγύρω, ὥστε ξέχασα τὸν καϊμένο τὸν κύκνο, ποὺ ποιὸς ξέρει τί τύχη τὸν βρῆκε...

Κι' ἀλλοίμονο!... Καθὼς γυρίζαμε ἀπὸ μιὰ τέτοια ἐκδρομούλα, τὸν εἶδα στὴν ἴδια θέση, πεσμένο κάτω, μέσ' στὰ αἵματα, κι' ἀπὸ πάνω του οἱ ἐχθροί του τὸν τσιμποῦσαν ἀκόμα... Ἔτρεξα γρήγορα γιὰ νὰ τὸν γλυτώσω, ἀλλὰ δὲν βρισκόταν πιὰ στὴ ζωή.

Κακόμοιρε κύκνε!...

Γαλάξιο Ἀστέρι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Ἀ! τί κάνεις ἐκεῖ; Ψαλιδίζεις τὰ χαρτιά μου;

—Ἔννοια σου, μπαμπά, προσέχω...

— Μὰ τί προσέχεις;

— Ψαλιδίζω μόνο γραμμένα.

Γελασίνα

***

Ὁ πατέρας.—Ὑπάρχουν, κόρη μου, πολλὰ πράγματα στὸν κόσμο, ποὺ μποροῦσα σ' αὐτὰ πρέπει νὰ κλείνουμε τὰ μάτια.

Ἡ κόρη.— Ναί, μπαμπά. Κι' ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἡ σαπουνάδα.

Μελαχρινὴ Κυπριοπούλα

***

Ὁ μικρὸς Τάκης, ἀνεβαίνοντας σ' ἕνα δέντρο, φωνάζει:

— Μαμμά! Νὰ προσέχω μὴ τυχὸν καὶ πέσω;

(Γεγονὸς) *Ραμούντζικο*

***

Ἡ μαμμά. — Μὴ φωνάζεις, παιδάκι μου. Ἐδῶ εἶναι ἐκκλησία.

Ἡ Ἀντιγόνη, δείχνοντας τὸν ψάλτη.— Μ' αὐτὸς φωνάζει περισσότερο!

Πιτσιρίκος τοῦ Ἀγριτίου

Τὸ πρώτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 27ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

(Τοῦ ἔτους 1927)

(Ἴδε Διάπλασιν 1926, σελ. 417).

Εἰς τὸν κατωτέρω Πίνακα τῶν βραβείων ὁ ἀριθμός, ποὺ συνοδεύει κάθε ὄνομα, σημαίνει πόσα φύλλα ἐν ὅλῳ διέθεσε ὁ διαγωνιζόμενος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Νικ. Δάρας, φύλ. 1040 (Καρυταίος). — Χρυσομαλλούσα τῶν Σφακιῶν, 728.—Γ. Βατίστας, 520.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Λάτρις τῆς Φύσεως, 416. Μαρία Μπέη, 364. Ταπεινὸ Κυκλάμινο, 338. Κλαίρη, 312. Σύλλογος «Ἑρμῆς», 290. Ὅμιλος Ἡρώων, 260. Ταρζάν, 260.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Κόμης τῆς Φέρρας, 221. Στελουέττα, 208. Ὁμὰς Κωνσταντίνου Κρηνήτη καὶ Βουνιάτη, 208. Ἀγνὴ Ψυχούλα, 208. Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων, 182. Ἀρίων, 182. Καραυνός, 182. Ἀττικὴ Λύγη, 156. Ἰωσταφάνος, 156. Κορνηλία Θ. Ὑφαντή, 156. Μέδουσα, 156. Ἐλεύθερο Πουλί, 156. Κυρὰ-Κυραλίνα, 156. Μήδεια, 156, Σφίγξ, 156. Φαληρικὸς Ὅμιλος, 156. Σύλλογος «Ἀκαταμαχήτων» 156. Καπετὰν Λουλούδης, 143. Τάσος Κ. Φραντζισκάκης, 130. Ἄγγελος, 130. Ζάδα ἡ Ἀγρία, 130. Ρετσίνα, 130. Ἡρωϊκὴ Ρούμελη, 117. Ἡλιόβγαλτη, 104. Λατάνια, 104. Δώρα Ν. Ζαφειρίου, 104. Φάρος τοῦ Βοσπόρου, 104. Ἀγγελικὴ Χαβιάρα, 104. Μαρία Ν. Νικολαΐδου, 104. Μεγάλη Ἑλλάς, 104. Δάντης, 104. Νέμεσις, 104. Ἀμαζών, 104. Διπλωμάτης, 104. Ἀνθεμίς, 104. Κόρη τοῦ Βυζαντίου, 104. Ἀριστοκράτισσα, 104. Νικόλ. Μ. Γερμανός, 104. Ὄασις, 104. Βαλεντινένη, 104. Χαρίκλεια Διαμαντάκη, 104. Τασία Διακουμοπούλου, 104. Ἰνδιάνα, 91. Ἀτρόμητη Φοβητσιάρα, 78. Κωνστ. Σ. Σταυρίδης, 78. Διαπλασίσκαιρος, 78. Κυσμοχαλάστρα, 78. Θ. Π. Καρενίδης, 65. Ν. Α. Ἀπόδακος, 65. Τζοκόντα, 65. Ἀρλέτ, 65. Σύλλογος «Ἀστήρ», 65. Μίκης Βλασόπουλος, 52. Ἀναστ. Ἀναστασίου, 52. Σύλλογος Παλιάτσων, 52. Ἀφρισμένο Κῦμα, 52. Σκλαβωμένη Ἴμβρος, 52. Νίνα Π. Ροδούλη, 52. Κυνηγέτις Ἄρτεμις, 52. Αὔρα τοῦ Εὐξείνου, 52. Πιερία Μοῦσα, 52. Αἰκατερίνη Ἀγάθωνος, 52. Ἔβγυπνη Γατούλα, 52. Πεπρωμένον, 52. Διαπλασόπαιδο, 52. Ἀλεξόνδρα Βογιατζόγλου, 52. Εὐγενία Ν. Θεοφανοπούλου, 52. Ἀρχοντοπούλα, 52. Λιλίκα Α. Πετροχείλου, 52. Κωστάκης Ν. Κακούρης, 52. Λυκαυγή, 52. Ἀθηνᾶ Κουντούρη, 52. Ἀγγελος Ἀρναούτης, 52. Κόρη τοῦ Μώρηᾶ, 52. Παραπονεμένη Μοναστηριώτισσα, 52. Ξεν. Ζαχαριάδης, 52. Δ. Κελαϊδίτης, 52. Ἰω. Δ. Καζολέας, 52. Λεπτὴ Μαργαρίτα, 52. Εἰρήνη Διαμαντοπούλου, 52. Εὔα, 52. Βόλγας, 52. Ἀτιθίς, 52. Κ. Φιωτάκης, 52. Δημ. Ἠλ. Δελαγραμμάτικας, 52. Σοφία Χαλκουτσάκη, 52. Ἀντίφιλος, 52. Κ. Ν. Εὐστρατίου, 52. Χρυσόμυγα, 52. Εὐαγγελία Ζαφειρίου, 52. Δανιὴλ Ἀρανίτης, 52. Ἀτρόμητος Ἕλλην, 52. Σαρλώ, 52. Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, 52. Στ. Μακρημίχαλος, 52. Καΐτη Κ. Πλάκα, 52. Τιτίκα Δ. Οἰκονομοπούλου, 52. Σμυρνιωτάκι, 52. Περασινός, 52. Χαμίνι, 52. Μαρία Λαγοπούλου, 52. Γ. Ε. Ταβλᾶς, 52. Ν. Ε. Χατζηευθυμίου, 52. Μαραμένο Γιούλε, 52. Ὁμίχλη, 52. Φίλεθλος, 52. Τσαχπίνα, 52. Κηπατζόγλου Κυανόλευκος, 52. Ρεζεντά, 52. Ἡλιογέννητη, 52. Ἀγλαΐα Χ. Τζιτζιλέρη, 52. Συλιανὴ Δίκου, 52. Εὐρυσθ. Χατζηλουκᾶς, 52. Λούλης Βασιλειάδης, 52. Αἰσκαβόλος τοῦ Μύρωνος, 52. Ὀλύχαρη, 52. Ἐλπά, 52. Σταράτη, 52. Ἀγατάλια, 52. Τζάκ, 52. Χωρ. Κ. Οἰκονόμου, 52. Σ. Μοστράτου, 52. Ἑλλάδας Ἀγαπελιά, 52. Δημ. Κανέλλης, 52. Ἐλένη Γ. Ἀποστολίδου, 52. Ν. Τουτουντζόγλης, 52. Τσουκνιδούλα, 52. Κατίνα Θεοδωροπούλου, 52. Ἔλζα Λιμάνη, 52. Πέπα Πασκοτίνη, 52. Σάνθος, 52. Ζιλχά Χανούμ, 52. Ὀνειροπόλος, 52, Συντροφιὰ «Σωματοφυλάκων» 52. Θαΐς, 52. Εἰρήνη Π. Ἀντωνοπούλου, 52. Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, 52. Γ. Β. Κελεμένης, 52. Νίτσα Ταμπάογλου, 52. Λιλάντα, 52. Γενναία Σπάρτη, 52. Γαλάτεια, 52. Ψυχὴ τῆς Ἀσσυρίου, 52. Πορφυρίς, 52. Νεάνις τοῦ Ἰονίου, 52. Σκνίπα, 52. Ἀμέμητος Γελωτοποιός, 39. Κλεοπάτρα Μιχαηλοπούλου, 39. Ἐσμὲ ἡ Τουρκοπούλα, 26. Φουκαράς, 26. Κυριάκ. Β. Βερβέρης, 26. Σταυρατός, 26. Ἰαβέρης, 26. Σαν-Θὺς Ἱππότης, 26. Προσκοπάκι, 26. Ἀπόγονος Ἡρώων, 26. Ζωηρὸς Παλιάτσος, 26. Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι, 26. Σύλλογος Κνωσσός, 26. Χάρις, 26. Ραζίτα, 26. Λερμοντόφ, 26. Ἀνδρ. Π. Καλλίγερος, 13. Εἰρήνη Ζήβα Λαλιώτη, 13. Π. Λεκατσᾶς, 13. Ροδόλφος Βαλεντίνος, 13. Πούλια, 13. Ἅμλετ, 13. Λίβιος, 13. Φραγκίσκος, 13. Σύλλογος «Ἱεροδιδασκάλων», 13. Περιπλοκάς, 13.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θάποσταλοῦν τὰ βιβλία τοῦ βραβείου, ἐὰν δὲν ὁρίσῃ καὶ ζητήσῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος ὁ βραβευόμενος, ἐκλέγων κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὰ νεώτερα φυλλάδια τιμοκαταλόγων τῶν τόμων τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της καὶ ὁπολογίζων αὐτὰ μὲ τὰς ἐπὶ δρίζομένας τιμάς. Τὸν ὁπολογισμὸν δὲ τῆς ἀξίας τοῦ βραβείου πρέπει νὰ κάμῃ ἕκαστος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 27ου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος (ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1926, σελ. 417.)

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ λαβόντες Α' καὶ Β' Τάξεως βραβεῖον νὰ στείλουν τὰς φωτογραφίας των νὰ δημοσιευθοῦν. Ὅσοι εἶχαν στείλει φωτογραφίαν των καὶ ἐδημοσιεύθη, πρέπει νὰ στείλουν νέαν.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιοῦνται νἀντιπροσωπευθοῦν εἰς τὸ Ξεσπάθωμα διὰ μιᾶς μόνον ἕκαστος φωτογραφίας, εἴτε τοῦ Προέδρου, εἴτε ἀντ' αὐτοῦ, ἑνὸς μέλους τοῦ Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων ὑπ' αὐτῶν φύλλων, ἤτοι ἓν Εὔσημον διὰ κάθε 25 φύλλα ἢ κλάσμα αὐτῶν.

Τὰ Εὔσημα τῶν Συλλόγων δὲν διανέμονται ἀνίσως εἰς τοὺς Συλλόγους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1928.

ΚΑΙ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς καθυστεροῦντας μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα τὴ συνδρομή τους. Τοὺς εὐχαριστῶ κι' αὐτούς, περιμένοντας πάντα καὶ τοὺς ἁπλοπους. Ὁ χρόνος μου, βλέπετε, πλησιάζει νὰ τελειώσῃ καὶ σὲ λίγο θὰ προσκαλέσω τοὺς φίλους μου νἀνανεώσουν τὴ συνδρομή τους γιὰ τὸ 1929. Πάει λοιπὸν νὰ ὑπάρχουν ἀκόμα καθυστεροῦντες τὴ συνδρομὴ τοῦ 1928;..

Σήμερα δημοσιεύονται τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Ξεσπαθώματος τοῦ 1927 — ὄχι τοῦ 28, ὁ διαγωνισμὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους τρέχει ἀκόμη, θὰ περιλάβῃ δηλαδὴ κι' ὅσους θὰ ξεσπαθώσουν μέχρι τέλους Νοεμβρίου,—καὶ στὸ ἐρχόμενο θὰ δημοσιευθῇ ἡ προκήρυξη γιὰ τὸ Ξεσπάθωμα τοῦ 1929. Ἐπίσης θὰ δημοσιευθοῦν τἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων γιὰ τὴν Α' ἑξαμηνίτ τοῦ 1928, — ὄχι ἀκόμη γιὰ τὴν Β' ποὺ τρέχει,— καὶ θὰ προκηρυχθῇ νέος Διαγωνισμὸς γιὰ τὶς Ἀσκήσεις τῆς Α' Ἑξαμηνίας τοῦ 1929. Τέλος τὸ ἀμοιβόφιλμ τῶν Ψευδωνύμων. Αὐτὰ πρέπει νὰ δημοσιευθοῦν στὰ ὁπολειπόμενα τρία φυλλάδια αὐτοῦ τοῦ τόμου καί, ἐννοεῖται, τὰ Νέα τοῦ 1929. Περιμένετε λοιπὸν καί... ἑτοιμάζεσθε.

Εἶσαι δικαιολογημένη, *Μερκία*, ποὺ δὲν μοῦ ἔγραφες τόσον καιρό, καὶ τὸ μεγάλο σου γράμμα μὲ ἀποζημίωσε. Φαντάζεσαι πόσο θὰ σοῦ κοστίζῃ ποὺ δὲν ἔχεις πιὰ τὴν ἀδελφή σου κοντά σου. Ἀλλὰ τώρα τὴν ἔχω κοντά μου ἐγώ, ἡ δεύτερη φίλη σου σ' ἀκέφη Θἄναι τώρα στὰς Ἀθήνας καί, θυμούμενη τὴν ἀδελφή σου, θὰ θυμᾶσαι καὶ μένα συχνότερα. Πολὺ λυπήθηκα γιὰ τὸ παθημα τῆς μαμμᾶς. Πῶς εἶναι τώρα; Τὸ Πενταβλό σου, ἐννοεῖται, δεκτό· τὶς 5 δρ. τῆς συμμετοχῆς τῆς πῆρα ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπό σου.

Γλυκειὰ Πατρίδα, θὰ ἰδῇς τὴν κρίσι μου ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του νὰ τὸ διαβάσω. Ἐννοεῖς, ὅτι ἐπειδὴ εἶναι τὸ πρῶτο διήγημα ποὺ γράφει, μπορεῖ καὶ ὑπορριφθῇ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀποθαρρύνῃ. Ἐδῶ, βλέπεις, ἀπορρίπτονται κομμάτια πιεσῶν ποὺ γράφουν δυὸ καὶ τρία χρόνια γιὰ τὴ Σελίδα. Καὶ καλὰ εἶναι νὰ τὸ ἔχουν αὐτὸ ὑπ' ὄψει τους ὅλοι, καὶ προπάντων οἱ ἀρχάριοι.

Τζοκόντα, ὁ κ. Φαίδων διάβασε αὐτὰ ποὺ γράφεις γιὰ τὸ Θέατρο καὶ σὲ συγχαίρει γιὰ τὸ γερὸ θεατρικὸ γούστο ποὺ ἐσχημάτισες, χωρὶς νὰ ἐπρεκαδῇς καθόλου ἀπὸ τὶς ἐλαφρότητες ποὺ βλέπουμε συχνὰ στὰ Θέατρά μας. Δυστυχῶς τὸ συμφέρο κανονίζει τὸ πρόγραμμα, κι' ὅσο τὸ κοινὸν προτιμᾷ ὑπερέτας κ' ἐπιθεωρήσεις, οἱ θεατρῶνες θὰ συμπροφθάνουνται. Γι' αὐτὸ θέλουμε νὰ ἰδρυθῇ Ἐθνικὸ Θέατρο, ποὺ θὰ ἐπιχορηγῆται ἀπὸ τὸ Κράτος, γιὰ νὰ παίζῃ μόνο ἀνώτερα ἔργα, χωρὶς νὰ τὸ νοιάζῃ γιὰ τὴν εἰσπραξη. Ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ καὶ γι' αὐτὰ ποὺ γράφεις γιὰ τὴ «Νέα Ἑστία».

Ἔλαβα τὴ φωτογραφία σου, *Ἐξυπνη Γατούλα*, ἔχω καὶ τοῦ *Ταξιδιάρικου Κύματος*, ὥστε περιμένω ἄλλη μιά, γιὰ νὰ εἶμαι σίγουρος. Γιατί, βλέπεις, εἰς δημοσιεύσιμο ἀνὰ τρεῖς. Ἀλλὰ ἔννοια σου, οἱ βραβευμένοι εἶναι πολλοὶ καὶ γρήγορα θὰ λάβω. Ὅσο γιὰ τοῦ *Ἰάσωνος*, αὐτὴ θὰ δημοσιευθῇ μόνη της στὴν 31η Κυριακή, ποὺ ὁ διάγκειος, τὰ πέντε μας κτλ. μᾶς ἔκαμαν νὰ τὴν ἀναβάλλουμε γιὰ τὸ Δεκέμβρη. Δὲν σὲ βρῆκα καθόλου (!) καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃς ὅσο θέλεις.

Εἶδα, *Μιμόζα*, τί θυμᾶσαι ποὺ πέρασες στὴ Αἴθρη καὶ πολὺ μοῦ ἄρεσα τὸ γράμμα σου. Μόνο γιὰ κεῖνο ποὺ μὲ ρωτᾷς δὲν ξέρω νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Χρειάζεται κάπου-κάπου αὐτὴ ἡ «διανοητικὴ ἀτονία» γιὰ νἄνται κανεὶς εὐχαριστημένος, ἢ δὲν χρειάζεται; Τί νὰ σοῦ πῶ! Διανοητικὴ ἀτονία δὲν αἰσθάνομαι ποτέ, κι' ὅμως εἶμαι πάντα εὐχαριστημένη. Ρώτησε κανένα ἄλλον ποὺ νὰ ἔχῃ κάποια πεῖρα τοῦ πράγματος, ποὺ ἄλλωστε τὸ δοκίμασες λίγο καὶ σύ. Ἀλλὰ θέλεις καλύτερον ἀπὸ τὸν Κανένα κι' ἂν τὸ ἔνα θὰ εἶναι ποίημα, τρία') *Εὐθύμιον Π.* (ἔλαβα εὐχαριστῶ· βέβαια θὰ χάθηκε τὸ γράμμα σου ἀκέτνο, ὄχι γιατί εἶχε λανθασμένο ἀριθμό, ἀλλὰ γιατί θὰ καταλάβαν ὅτι εἶχε μέσα λεπτὰ καὶ τὸ κράτησαν' γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὰ στέλνετε πάντοτε συστημένα, ἢ καλύτερα μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή') *Λάουραν* (ἀπαντᾷς, χαίρω πολὺ ποὺ μοῦ γράφεις τώρα συχνά· σ' εὐχαριστῶ ποὺ φροντίζεις τόσο γιὰ μένα· μὰ βέβαια ποὺ ἂν ἐφρόντιζαν ἔτσι ὅλοι, Θὰ ἤμουν πρὸ πολλοῦ διωδεκαέλιδη! Ἐστειλα τὰ 53 τετράδια κι' εὐχαριστῶ τὸ Σύλλογόσας γιὰ τὸ ξεσπάθωμα.') *Μικρὰν Ἀλσατίδα* (ναί, τὸ Α. Κ. εἶναι κορίτσι') *Ροδοδάφνην* (ἀπλούστατα: «ἀλτρουϊσμὸς» εἶναι

τοῦ κ. Φαίδωνος, θυμήθηκε ὅτι τὴν ἀπέθλιψα κι' αὐτὸς σὰν τὴ Μαρίκα καὶ μάλιστα ἀπὸ τότε τοῦ ἔπιανε κάτι τί: Κάθε τόσο βλέπει στὸν ὕπνο του ὅτι πρόκειται νὰ ξαναπάῃ στὸ σχολεῖο καὶ εἶναι φυσιτηρίου ἐξετάσεις.—Ὅσο γιὰ τὸ Ἀγώνισμα τῶν Ἀδεσμεν τοῦ Πενταθλου, ποὺ μ' ἐρωτᾷ πῶς θὰ κριθῇ (βέβαια ἂν μὲ τὸν ἑρᾶο ποὺ ἀπονέμονται τὰ ὄμβαθτα στοὺς συνήθεις Διαγωνισμούς τῶν Ἀδεσμεν) τοῦ ἀπαντῶ ὄχι. Ἐπειδὴ οἱ λύσεις τοῦ Πενταθλου εἶναι λίγες, θὰ βραβευθῇ ὅπιος ἔχει τὶς περισσότερες.

Ἔκαμες πολὺ καλά, *Χαρίκλεια Παπανεστασθίου*, ποὺ μοῦ τὰ ἔγραψες αὐτὰ ὅλα γιὰ νὰ σὲ γνωρίσω καλά. Ἐλπίζω τώρα νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά. Τὰ σέβη μου στὴν καλὴ σου μητέρα γιὰ τὴν παλιά μου συνδρομήτρια. Ναί, ἔξη μόνο διαπλασσούλες σὲ ὁλόκληρη τάξη εἶναι λίγες· καὶ πρέπει νὰ φροντίσουμε νὰ γίνουν περισσότερες...

Ὡραίας Ἐπιστολᾶς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἀντινέα, Νόρμα Τάλμας, Πεταχτούλα, Μελαγχολικός, Θέσπις, Μεγαλόκηρεπη "Ιδη, Ἀστέρ, Δώρα "Ανθη, "Αρης Μακρῆς, Περιπλοκάς, Δάφνη, Υβόνη μ' ἕνα τζή, Μοκοκό, Ἀκάνθινο Ρόδο, Ἰζόλδη, Νέμεσις, Γενναία Σπάρτη, Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, "Ενδοξο Σοῦλι, Ἀκρίτας, Χρυσὴ Πεταλούδα, "Αρτεμις, Μικρομέγαλη* καὶ *Εὔα*.—Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Μερικὲς ἀπαραίτητες ἀπαντήσεις στὸ ἐρχόμενο.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μουσηγέτην* "Απολλωνα (εἶδες ὅτι τὸ ψευδώνυμο ποὺ ζήθελες τὸ ἔχει ἄλλος κι' ὅτι ἐπρόσθεσα ἕνα ἐπίθετο πρὸς διάκρισή· τὸ κομμάτι σου τὸ συμπεριέλαβα στὰ ὑπὸ κρίσιν· σελλοπηγήρια γιὰ τὸ θάνατο τοῦ παππού' ὁ κ. Ξ. σ' εὐχ

τὸ ἀντίθετον τοῦ «ἐγωϊσμός» καὶ ἑλληνικὰ λέγεται φιλαλληλία, ἀπὸ τὸ φίλαλλος, ἀλτρουϊστὴς· πέρασε νὰ πάρῃς τὴ διεύθυνση τοῦ φίλου σου·) ***Σμαρὼ Κουμανίδου*** (συμμορφώθηκα μὲ τὸ βιαστικό σου γράμμα καὶ τώρα περιμένω ἕνα πιὸ ἄνετο·) ***Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ*** (πολὺ χάρηκα γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου στὶς ἐξετάσεις γιὰ τὴν Γ' τοῦ Γυμνασίου· σοῦ ἔστειλα λυσάχαρτο·) ***Σανδούλαν*** (λύσεις δὲν στέλνονται ἔτσι· γιατὶ δὲν ἔδιαβάχες πρῶτα τὴν προκήρυξη τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων, νὰ ἴδῃς τοὺς ὅρους;) ***Μαγεμένο Βασιλόπουλο*** (κακὴ ἐπιτυχία στὶς εἰσιτηρίους τοῦ Πανεπιστημίου·) ***Μακντόφ*** (ἔχεις δίκιο, ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἤμουν πολὺ ἀπησχολημένη καὶ δὲν ἔκαμα μόνη μου τὴ διόρθωση τῆς «Θοδώρας σου· γι' αὐτὸ ἔβγαιναν τόσα λαθάκια· θὰ πῶ στὸ ***Νάρκισσο*** ὅτι τὸ σπίτι τοῦ σκίτσου σου δὲν ἦταν τὸ δικό σου, ἀφοῦ αὐτὸ ἔχει ἀριθμὸ 22 κι' ἔχετνο 13·) ***Καλαμεὰν*** (ἔστειλα· γιὰ τὰ ξεσπάθωμα εὐχαριστῶ πολύ·) ***Ἑλένην Δημοσούλου*** (καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) ***Τρελλὸ Γυμνασιοπαίδι*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· τώρα ποὺ ἔκαμες; τὴν ἀρχή, νὰ μοῦ γράψῃς συχνά· ἔστειλα·) ***Νόρμαν*** (ὡραῖο τὸ γράμμα σου· εὐχαριστῶ γιὰ τὶς καλὲς διαθέσεις καὶ περιμένω λαμπρὰ ταποτελέσματα·) ***Ἀϊμιλιὰν Βεγνάρδου*** (δὲν πειράζει· φθάνει νὰ μοῦ γράφῃς τώρα·) ***Ἄγνωστην*** (τοῦ πολὺ ἀπόρησε ὅταν εἶδε ὅτι μερικοὶ καθυστεροῦν ἀκόμη τὴ συνδρομή τους!) ***Μυοσωτίδα*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα!) ***Τζὼν Μανιατόπουλον*** (σοῦ ἔστειλα μόνο τὸ Γ' τομίδιο Παιδ. Πυγμάτος, γιατὶ τὸ Α', καθὼς καὶ τὸ Β', εἶναι ἐξαντλημένα· ἔχω στὴ διάθεσή σου δρ. 4,50·) ***Κυρὰ-Κυραλλίναν*** (τί χαριτωμένη ἡ περιγραφὴ τοῦ νυκτερινοῦ ταχυδρόμου! φίλησέ μου τὰδελφάκια καὶ γράψε στὴ φίλη μας Κρέη ὅτι θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν μοῦ γράψῃ·) ***Σκόρπια Ροδοπέταλα*** (ἔστειλα 17 τετράδια καὶ 13 φύλλα·) ***Νίκων Τσακουμάγκον*** (ὄχι, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξαναστείλῃς·) ***Μοισαΐο Ἀκραγιάλι*** (ἔλαβα·) ***Σπύρον*** (ἔλαβα· μὲ ὡ εἶναι τὸ πιὸ συνηθισμένο· ἀλλὰ μὲ ο εἶναι τὸ σωστό·) ***Σίπυλον*** (γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ ἀντίτιμον ψευδωνύμου του δὲν ἔχω λάβει·) ***Ἀνδαλουσίαν*** (ἔστειλα 10 τετράδια· τὰ βραδάκια σου κάνουν 25 δρ. καὶ γράφε μου τί θέλεις νὰ σοῦ στείλω μ' αὐτές·) ***Ἑλένην Βόκου*** (πρῶτα πρέπει νὰ τὰ ἰδῶ·) ***Καΐρέναν*** (ἔστειλα στὸ Καΐρο τὰ 7 φύλλα·) ***Ἀτρόμητην Φοβητσιάραν, Μόννα Λίζαν, Δομνίτσαν*** καὶ ***Ἰσμήνην Λανίτου, Φοιτητήν, Ταξιδιάρικο Κῦμα, Λατάνιαν, Ἰβάναν*** κτλ. κτλ.

Βελουδένιο Τριαντάφυλλο, Ἀμέμπτον Γελωτοποιόν, Θεοφάνην Γαβριηλίδην, Γελασίναν. Μέγαν Ἀλέξανδρον (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***29 Ὀκτωβρίου*** θὰ ἀπαντήσω στὸ ἑρχόμενο.

ΞΕΣΠΑΘΩΘΗΤΕ ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΟ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 24ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκαὶ μέχρι 3 Ἰανουαρίου.

729. Λεξίγριφος

Σύνδεσμο κοινότατο
Παίρνω καὶ μιὰ πόλη,
Καὶ σᾶς κάνω Κένταυρο
Ποὺ τὸν ξέρετε ὅλοι.

Πωμὸς τῆς Λευτεριᾶς

730. Λογοταμιευτικὸς Συλλαβόγριφος

Ἔγραψα κάποτε ἕνα ναὶ
Μὲ α μονάχα
Καὶ βγῆκε χώρα ἑλληνική.—
Ἀλλὰ ποιὰ τύχη;

Λουλοὺ Μ. Ἀρμάο

731. Στοιχειόγριφος

Ἀπὸ δικό μας ποταμό,
Μὲ μιὰ κυτάλληξη ἄλλη,
Κάνω τοῦ Ὁμήρου βασιλιὰ
Μὲ φρόνηση μεγάλη.

Κωνστ. Π. Ξένος

732. Δημῶδες Αἴνιγμα

Κλείνω τὸ σεντουκάκι μου
Καὶ κρύσσια ἀρίγω ἀπέξω.

Πέτρος Ριονακί

733. Τρίγωνον

* * * * * * =Ὄρος τ. Ἑλλάδος.
* * * * * =Οὐράνιον σῶμα.
* * * * =Ἐπίρρημα.
* * * =Ἄνθος.
* * =Ἀντωνυμία.
* =Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ αὐτά.

Μῆλο Φιρίκι

734. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 3=Μέγας ποιητής.
2 7 5 6 2 7 3 = Πάπας.
8 5 6 6 1 3 = Ὕπατος Ρωμαῖος.
4 5 6 7 3 = Πολιτὸς ἀλεύρου
5 1 6 7 3 = Ὀρυκτόν.
6 7 4 7 3 = Στρατιωτ. σῶμα.
7 4 2 7 3 = Ποταμὸς Ἀμερ.

Ἀσύλη Δωδεκάνησος

735-733. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ ***Νῖκος*** διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ***Παῦλος***.

2. Ἡ ***Θάσος*** διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ***Πάτμος***.

(Μία διφθογγος ἀντικαθίσταται δι' ἄλλης. Τὰ διπλὰ σύμφωνα θεωροῦνται ὡς ἕν).

Μποέμ

737. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὅλαι ἀπὸ πέντε στοιχεῖα, ἀποτελοῦν Μοῦσαν:

1, Ὡραία βασίλισσα· 2, Λίμφόρων ἀγγεῖον· 3, Δένδρον· 4, Ἥρως τῆς Τροίας· 5, Μοῖρα.

Γαλάτεια

738. Περιπλοκὰς

Μίσει φιλίαν — ἐπαίνει διαβολὴν — ἀρετὴν φέρε — φύλαττε μηδένα.

Νὰ χωρισθοῦν τὰ τέσσαρα αὐτὰ περιπεπλεγμένα ρητά.

Κωνστ. Δ. Βεργόπουλος

739, Γρῖφος

Ο
Ο Ἑλλὰς Ο
Γαλλία
Ο Ἰταλία Ο
Ο ς Ο
Ο

Ἀνδαλουσία

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

740. Sans Voyelles

oi = oi = ui = a = y = ee
(Devine très comique)

Τζὼν Π. Μανιατόπουλος

741. Mots en losange

* =Consonne
* * * =Serpent monstrueux
* * * * * =Ecole navale [eux
* * * * * * * =Pays d'Europe sep.
* * * * * =Prénom feminin
* * * =Nombre d'années
* =Voyelle
Verticalement les mêmes.

Κόκκινη Μιραμπέλ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 34

511. Χαμαιλέων (χαμαί, λέων.) — 512. Σίκινος (σύ, κεῖνος). — 513. Ῥόκα (Ρῶ, Κά.) — 514. Ὁ Ῥῆνος, ἡ Ῥήνα. — 515.

Ν
Η Π Η Ν Σ
Ω Μ Η Β Ω Ν
Υ Π Ο Α Λ Ι Ι
Β Ο Ν Ε Μ Ι Ν
Ο Ν Η Μ Ο Σ
Σ Π Ν Σ

516. ΑΟΥΚΙΑΝΟΣ (ὅλκάς, ἅλος, κόνικλος, Ἰούλιος, Ἀλκαῖος, Ναΐας, Σούνιον.) — 517-521. 1, Ἕβδα - Ἕβδασα· 2, Πώλος-πόλος· 3, Τόνος-τόννος· 4, Πλεῖον -πλοῦσ· 5, Πῶλος-πῶλος. — 522. ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ (Φιλία, Ρώμη, Ἔχθρα, Ἰλιωτὴς, Δειλία, Ἐργασία, Ῥαῆ, Ἰωαννοπούμας, Κυκλάς, Ὀκνηρία, Σταθερότης.) — 523. Βασιλικὸς κι' ἂν μαραθῇ, τὴ μυρωδιὰ τὴν ἔχει.— 524. Ἀ-525. V E R D U N *γαπῶ πολὺ τὰ*

E T A I N *γλυκὰ* (αγ ἀπ'ο, πουλ, ἤτα, γλι,
R A M E κά.) — 526. Uncoing, un peu-
D I E plier.
U N
N

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

/ΚΙ' — 807/

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Ἠδ' ὅλους σήμερον ἀπαραίτητος γαλλικὴ γλῶσσα διδάσκεται ἀρτίως, εὔκρι θῶς καὶ οἰκονομικῶς. Πιπίνου ἀ-β (Στάσις Ἀγγελοπούλου). Συνίσταται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν εἰς τοὺς νεωκρινομένους φοιτητὰς καὶ σπουδαστάς.

/ΚΙ' — 808/

Τγράν, σὲ γνωρίσαμε. Μὴ μεταχειρίζεσαι ξένα ὀνόματα. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ὑπεράπιση.

Τρελλοκόριτσο, Ζοζεφίνα

/ΚΙ' — 809/

Τγράν, τετραδιάκι ἔστειλα περιμένοντας διπλὰ σου ἀνησυχίας Ἀγαπᾶς λοιπὸν τὴ φουρτούνα ἢ τὴ γαλήνη; Πῶς; Ζοζεφίνα, ὑγιαίνει. Δάφνη

/ΚΙ' — 810/

Γενναῖοι Σπάρτη, Ἐθνικὲ Κύρυκα, πόσο θὰ περιμένω; Ἔρρε αὐτὸ ἦτανε;

Μοκοκὸ

/ΚΙ' — 811/

Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι, ποία ἡ Δ/σίς σου; Σύμνα (Λεύλα) πούλι, σ' ἔκαναν ἀγάπ; Νά! γιά!

Τζέλδι

/ΚΙ' — 812/

Κολοκυθόσπορε, νὰ σὲ χαρῶ, παιδὶ μου γιὰ τὴν ἐξυπνάδα σου. Συμπονοῦμε δὲν εἶναι Χριστόπουλος (Σημ. Διαπλ. — Δὲν εἶναι). Συμπονοῦμε

/ΚΙ' — 813/

Λατάνια, Ἐρευνητὴ τοῦ Πόλου, Γαλανομάτα, τί πάθατε καὶ δὲν στέλνετε; Νὰ περιμένω ἀκόμη;

Συμπονοῦμε

/ΚΙ' — 814/

Λατάνια, γιατὶ δὲν μοῦ γράφεις; πέρασε τόσος καιρός! Τρελλὸ Φοιτητάκι, τετραδιάκι σου δὲν ἔλαβα. Βούλια

/ΚΙ' — 815/

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ πολὺ ὅσους μοῦστειλαν τετραδιάκια τους. Νὰ περιμένω κι' ἀπ' τοὺς ἄλλους ὅλους; Ἀνταλλάσσω καὶ κάρτες. Μελαγχολικέ. Τελέσιλλα, ἀπάντησα. Μαγεμένο Βασιλόπουλο, Μάρτυ τῆς Εὐτερπίας, τόσο ἦταν ἡ ἀλληλογραφία μας; Ὅσοι λάβανε τετραδιάκια μου, γιατὶ δὲν ἀπαντοῦν;

Γενναῖα Σπάρτη

/ΚΙ' — 816/

Προσωρινῶς παύω ἀλληλογραφίαν ἀλλὰ ζοντας Δ/σιν. Θὰ ἐξακολουθήσω γρήγορα!

Μίπυλος

/ΚΙ' — 817/

Μελαγχολικέ. Γιὰ ποιὰ ασυμπετοχίο μιλᾶτε; Ἐξηγηθῆτε, γιατὶ δὲν καταλαβαίνω τίποτε!

Μακντὸφ

/ΚΙ' — 818/

Μπράβο, Ἀρλεζιάνα· δὲν τὸ περίμενα αὐτὸ ἀπὸ σένα.

Χρυσῆ Πεταλούδα

/ΚΙ' — 819/

Χρυσοφτερούγη, ἀνταλλάσσουμε Μ.Μυστικὰ καὶ κάρτες; Ὡς πότε νὰ περιμένω Μ. Μυστικά σου, Γαλάτεια; Μήπως δὲν ἔλαβες;

Χρυσῆ Πεταλούδα

/ΚΙ' — 820/

Τρελλὸ Φοιτητάκι, εὐχαριστῶ μὰ δὲν βλογάω τώρα, Ὑπεισερχάστρα, ἔστειλα.

Μικρομέγαλη

/ΚΙ' — 821/

Φρακασούτρα, πῶς περνᾷς τώρα στὸ Μαρούσι; Πότε θὰ κατεβῆτε στὴν Ἀθήνα; Γράμμα... ἀκόμα.

Μυρέλουστη

/ΚΙ' — 822/

Ἐχαριστόντας ὅσους-ες μοῦ ἔστειλαν γράμματα, παύω πιὰ κάθε ἀλληλογραφία.

Ἰσμανιόλα

/ΚΙ' — 823/

Μεγάλη χαρὰ θἄνοιωθε τὰ Ἀκάνθινα Ρόδα, ἂν ἤθελαν τὰ μεγάλα Διαπλασάκουλα ν' ἀνταλλάξουν μαζί του πάρτες καὶ τετραδιάκια, Δ/σις: Τούλα Καρπουζέλη, Μαγούλα Σπάρτης.

/ΚΒ' — 824/

Ἡ χειμερινή μου Δ/σις εἶναι: Κα Κατίνα Χ. Διακάκη. (Ε Κ). Μεραμβέλλου 12, Πράκλειον. Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια.

Ἰβάνα

/ΚΙ' — 825/

Ἀγαπητοί μου φίλοι ες, ἀναγκάζομαι νὰ διακόψω ἀλληλογραφίαν, ἔνεκα πολλῶν μαθημάτων. Εὐχαριστῶ θερμῶς ἐκείνους, ποὺ ἡ ἀλληλογραφία τους μοῦ χάρισε εὐχάριστες ὧρες. Ζητῶ συγγνώμην.

Ἀνέσπερη Εὐτυχία

/ΚΙ' — 826/

Πολὺ θὰ μ' εὐχαριστοῦσαν τὰ τετραδιάκια τῶν: Πρόσπερος, Ὀδέττη, Σαπουνοφουσκα, Ἀριστοκράτισσα, Πούλια, Γίνος - Βούγας. Νὰ τὰ περιμένω; Εὐχαριστῶ.

Ἰβάνα

/ΚΙ' — 827/

Ἀγοράζω, ἀνταλλάσσω καὶ πωλῶ γραμματόσημα. Δ/σις: Ἀργύριον Δ. Ἀφρωπίου, Ταυγκαράδα Βόλου.

/ΚΙ' — 828/

Πρωτομπαίναντας στὸ Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλες-ους, χωριὰ τὸν Λάευρα, Δηλόεια, Δάφνη, Ρέα καὶ μέλη τῆς Βολιώτικης Τρελλοπαρέας. Ἀνταλλάσω τετραδιάκια στεῖλτε στὴ Δ/σιν: Διλίνκα Θωμᾶ, ὁδὸς Κενταύρων 104, Βόλος.

Γιόλα

/ΚΒ' — 829/

Ἐυχαριστῶ ὅλους-ες ποὺ μοῦ ἔστειλαν τετραδιάκια. Κατὰ παραγγελίαν: Ἀνθοπωλήβιλλος=Ἰωάννα Σαράτση Σαμιωτοπούλα, Ραξία, γιατὶ δὲν γράφετε;

Λάουρα

/ΚΒ' — 830/

Κάρμεν Σόλβα, παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις σας, τὸ πᾶρσης κιόλας ἀπάνω μας!

Τὰ Καλοκαιρινὰ Πειραχτήρια

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς ***Α' Περιόδου*** (1879—1903) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς ***Β' Περιόδου*** (1904—1927) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 24 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *60* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

Τὸ φύλλον δραχ. 3 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 3½ σέντς
Καὶ τὰ ἑνιαυτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐτήσιον δραχ. 3.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραχὰν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνον δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀνάλογως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὰ Βαμβάκειαν.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 10 Νοεμβρίου 1928* *Ἔτος 50ὸν.—Ἀριθ. 50*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

—Ἄ, ἔτσι;

— Μάλιστα. Αὐτὸ νόμιζε κι' ὁ ἴδιος ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον, κι' ἔκλαιγε τὸ κορίτσι του, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ τύχη τὄφερε νὰ μὲ ἀναγνωρίσει.

— Νὰ σᾶς ἀναγνωρίσει... ἔκαμε σκεπτικὸς ὁ λόρδος Στάρλυ.

Αὐτὸ τοῦ φαινόταν περίεργο. Εἶχε διατάξει νὰ ὁδηγήσουν τὸ λόρδο στὸν Πύργο μὲ ἰσχυρὴ συνοδεία καὶ νὰ τὸν ἀπομονώσουν αὐστηρά.

— Μὰ ποῦ εἴδατε σεῖς τὸ λόρδο Ἔρλιγκτον; ρώτησε.

— Στὸν Πύργο, ὅπου εἶναι φυλακισμένος, ἀποκρίθηκε ἡ Νταίζη μ' ὅλη τὴν ἀφέλεια. Ὅταν ἔγινε ἡ πυρκαγιά, μὲ πῆρε κάποιος καὶ μ' ἄφισε στὴν ὄχθη τοῦ Τάμεση. Ἕνας φύλακας τοῦ Πύργου μὲ βρῆκε καὶ μὲ περιμάζεψε. Ἐκεῖ ἔζησα δέκα χρόνια κι' ἐκεῖ γνώρισα καὶ τὸ λόρδο Ἔρλιγκτον, ὅταν τὸν ἔκλεισαν μέσα.

Ὁ Στάρλυ ἄκουγε μὲ φανερὴ ταραχή. Γιὰ δεύτερη φορά, μιὰ παράξενη τύχη τοῦ χαλοῦσε τὰ σχέδιά του καὶ προστάτευε αὐτὸ τὸ κορίτσι. Αὐτὸς ἔστειλε τὸν ξάδελφό του στὸν Πύργο μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ξεφορτωνόταν γιὰ πάντα τὸ μόνο ἄνθρωπο, ποὺ μποροῦσε νὰ τοῦ ζητήσει λόγο γιὰ τὶς πράξεις του. Κι' ἐκεῖ μέσα ἀκριβῶς ἐκεῖνος ἔβρισκε τὴν κόρη του, ποὺ τὴ γόμιζε χαμένη!

Ὡστόσο συγκράτησε τὸν ἑαυτό του καὶ φάνηκε φύχραιμος.

— Μιὰ χαρά, βλέπω, ταὺς φρουροῦν τοὺς καταδίκους! εἶπε ἀπότομα. Βλέπονται μὲ τοὺς ἀνθρώπους τους σὰ στὸ σπίτι τους! Ὡραῖα! Θὰ στείλω τὰ συγχαρητήριά μου στὸ φρούραρχο τοῦ Πύργου.

— Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον ἦταν πολὺ ἄρρωστος τὶς πρῶτες μέρες καὶ τὸν φρόντιζε ἡ θετὴ μητέρα μου κι' ἐγώ. Τότε τοὔκανε ἐγὼ τὸ πρόσωπό μου, γιατὶ τοῦ θύμιζε τὴ γυναίκα του καὶ τὴν κόρη του... Μοῦ χάρισε αὐτὸ τὸ μενταλλιόνι, καὶ τότε ξαφνικὰ τὰ θυμήθηκα ὅλα.

Κι' ἔβγαλε τὸ μενταλλιόνι ἀπὸ τὸ λαιμό της, τ' ἄνοιξε κι' ἔδειξε στὸ λόρδο Στάρλυ τὰ πορτραῖτα τῆς Διάνας καὶ τοῦ λόρδου Ἔρλιγκτον.

Ἂν ἡ Νταίζη ἦταν λιγώτερο ἄπειρη καὶ λιγώτερο ταραγμένη, θἄβλεπε τὴ βαθειὰ συγκίνηση ποὺ φάνηκε στὸ πρόσωπο τοῦ λόρδου Στάρλυ καθὼς ἀντίκρυσε τὶς εἰκόνες τῶν θυμάτων του.

«Γονάτισε πλάϊ στὸ κορίτσι...» (Σελ. 406, στ. α').

Μὰ βρῆκε πάλι τὴν ψυχραιμία του καὶ δὲ φάνηκε νικημένος.

— Ὡραία εἶναι ἡ ἱστορία σας καὶ τὴ διηγεῖστε μιὰ χαρά, μὶς! εἶπε ψυχρά. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἀπόδειξη. Γιὰ τὴ Νταίζη ἔγιναν μεγάλες καὶ προσεχτικὲς ἔρευνες κι' ὅλα μαρτυροῦν ὅτι ἐχάθηκε.

— Ὥστε τί φαντάζεστε, μυλόρδε; ρώτησε ἡ καϊμένη ἡ Νταίζη, ποὺ δὲν τῆς εἶχε περάσει ποτὲ ἀπὸ τὸ νοῦ, ὅτι ἦταν δυνατὸ νὰ μὴν πιστέψουν τὰ λόγια της.

— Φαντάζομαι ὅτι θέλετε νὰ ἐκμεταλλευθῆτε μιὰ τυχαία ὁμοιότητά σας καὶ παίζετε τὸ ρόλο τοῦ παιδιοῦ, ποὺ τὸ ξαναβρῆκαν. Ἴσως σᾶς βάλουν ἄλλοι νὰ τὸ κάνετε αὐτό. Δὲ γνωρίζω τοὺς σκοπούς των, ἀλλὰ πάντως δὲν πιστεύω σ' αὐτὴ τὴν κωμωδία.

— Μὰ ἀφοῦ μ' ἐγνώρισε ὁ ἴδιος ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον! Δὲ σᾶς ἀρκεῖ ἡ μαρτυρία του;

— Κι' αὐτὸς ἀκόμη μπορεῖ νὰ γελάστηκε, γιατὶ ἦταν μακρυὰ ὅταν ἔγινε τὸ δρᾶμα τοῦ Λουάϊτ-Γκέϊτ καὶ δὲν ξέρει τὶς λεπτομέρειες. Ἐγὼ ὅμως, ποὺ διεύθυνα ὁ ἴδιος τὶς ἔρευνες, δὲ μπορῶ νὰ γελαστῶ.

Ἡ Νταίζη δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ πεῖ.

— Μυλόρδε! Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι ἀληθινή. Ρωτῆστε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μὲ βρῆκαν, ρωτῆστε τὸ λόρδο Ἔρλιγκταν καὶ θὰ ἰδεῖτε!

Ὁ λόρδος Στάρλυ σηκώθηκε, γιὰ νὰ δείξει ὅτι ἡ ἀκρόαση εἶχε τελειώσει.

— Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ρωτήσω τὸ λόρδο Ἔρλιγκτον! Εἶναι καταδικασμένος, γιατὶ βοήθησε τὸν Ἔκπτωτο νὰ φύγει κι' ἡ ποινή του θὰ ἐκτελεσθεῖ σὲ τρεῖς μέρες. Ἂν εἶστε ἀληθινὰ κόρη του, κάνετε τὴν προσευχή σας γι' αὐτόν, γιατὶ ἀπὸ τὴ γῆ δὲν ἔχει νὰ περιμένει καμμιὰ βοήθεια.

Τὰ λόγια αὐτὰ μπῆκαν σὰ μαχαίρια στὴν καρδιὰ τοῦ κοριτσιοῦ. Ἔπιασε τὸ μέτωπό της, τῆς φαινόταν ὅτι ἔχανε τὸ νοῦ της.

Ἔβλεπε τώρα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤθελε τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της, ὅτι τὰ ἤξερε ὅλα κι' ὅτι τὰ λόγια της δὲν τὸν εἶχαν συγκινήσει.

Ἔπεσε στὰ γόνατα κι' ἕνας λυγμὸς ἀνέβηκε στὸ στόμα της.

— Μυλόρδε! φώναξε, λυπηθῆτε! Σῶστε τον! Μόνο τὴ ζωή του σᾶς ζητῶ!

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

Διώξτε μας στὸ ἐξωτερικό, ἐξαρίστε μας. Δὲ θὰ φανοῦμε πουθενά, δὲ θὰ ζητήσουμε τίποτα, κανεὶς δὲ θὰ ξέρει ἂν ζοῦμε ἢ ἂν πεθάναμε! Ἀρκεῖ μόνο νὰ μὴ τὸν σκοτώσουν!

Ὁ Στάρλυ εἶχε νευριάσει πιά.

—Τελειώνετε λοιπόν, μίς! Ἀρκετὰ ἀπασχολήθηκα μαζί σας. Ὁ καιρός μοῦ εἶναι μετρημένος!

Ἡ Νταίζη κατάλαβε ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώσει κι' ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία του λέξη... Τῆς φάνηκε ξαφνικὰ ὅτι ἡ καρδιά της σταματοῦσε κι' ὅτι ἡ ζωὴ ἔφευγε ἀπὸ τὸ σῶμα της... Πῆγε νὰ σηκωθεῖ γιὰ νὰ φύγει... ἀλλὰ ἕνας θαμπὸς πέπλος ἁπλώθηκε στὰ μάτια της καὶ ξαγάπεσε χάμω ἀναίσθητη.

Τότε, ἔγινε ἐκεῖνο ποὺ κανεὶς δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ φαντασθεῖ. Μιὰ φωνὴ τρόμου καὶ οἴκτου βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ λόρδου Στάρλυ:

—Νταίζη!

Καὶ γονάτισε πλάϊ στὸ κορίτσι, ἀγκάλιασε τὸ κεφάλι του, καὶ καθὼς τὸ ἔβλεπε ἔτσι ἀκίνητο καὶ χλωμό, φοβήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι τόχε σκοτώσει.

Τὴ σήκωσε στὰ χέρια του, τὴν ἔβαλε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ χτύπησε μὲ ὁρμὴ τὸ κουδούνι.

Οἱ ὑπηρέτες ἔτρεξαν.

— Πῆτε στὴ λαίδη νἄρθει ἀμέσως! εἶπε. Φωνάξτε ἕνα γιατρό. Τὸ παιδὶ αὐτὸ πεθαίνει!

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ὅλο τὸ σπίτι ἀναστατώθηκε. Ὅλοι ἔμαθαν ἀμέσως ὅτι ἡ ἄρρωστη ἦταν μιὰ μικρὴ λαίδη, συγγένισσα τοῦ λόρδου κι' ὅτι ἡ κατάστασή της ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνη.

Ἡ λαίδη ἔτρεξε καὶ προσπάθησε νὰ συνεφέρει τὸ κορίτσι. Μὰ ἡ Νταίζη ἔμενε πάντα ἀναίσθητη κι' ἀσάλευτη. Οἱ συγκινήσεις τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς εἶχαν κλονίσει τὴν ὑγεία της καὶ τὸ τελευταῖο αὐτὸ χτύπημα τὴν ἀποτελείωσε.

Ἡ λαίδη τότε εἶπε καὶ τὴν μετέφεραν στὰ δικά της διαμερίσματα. Ὁ λόρδος ἀκολουθοῦσε ἀμίλητος, σὰ νὰ μὴ μποροῦσε νὰ μείνει μακρυὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ θέαμα. Ἀπάντησε σύντομα στὶς ἐρωτήσεις τοῦ γιατροῦ κι' ἔπεσε πάλι στὴ σιωπή του.

Κάθησε πλάϊ στὸ κρεββάτι, κρατώντας τὸ κεφάλι μὲ τὰ χέρια του καὶ προσδοκώντας νὰ ἰδεῖ μιὰ πνοὴ ζωῆς στὸ ἀσάλευτο πρόσωπο τῆς ἄρρωστης.

Ἡ λαίδη σεβόταν τὴ σιωπή του. Καταλάβαινε ὅτι κάποιος κλονισμὸς εἶχε γίνει στὴν ἔνοχη ψυχή του κι' ὅτι πλησίαζε ἡ ὥρα, ποὺ θὰ ἄκουγε τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου.

Τί γινόταν ἄραγε μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, τὴν ὥρα ποὺ κοίταζε ἔτσι τὸ ἄθῶο του θῦμα;

Τρεῖς φορὲς ἡ τύχη τοῦ εἶχε δώσει τὸ μέσο νὰ ἐξαγοράσει τὸ κρῖμα του, καὶ τὶς τρεῖς ἐκεῖνος εἶχε δείξει τὴν ἴδια ἐπίμονη σκληρότητα.

Εἶχε διώξει τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο του τὸ σπίτι καὶ τὄχε κυνηγήσει μ' ἕναν ἄθλιο ληστή. Αὐτὸ ὅμως εἶχε ἔρθει καὶ πάλι νὰ πέσει στὰ γόνατά του, καὶ τότε ἐκεῖνος τοῦδωσε τὸ τελευταῖο χτύπημα!

Φρίκη τὸν κυρίευε σ' αὐτὴ τὴ σκέψη! Τὸνοιωθε ὅτι ἡ Νταίζη πέθαινε ἐξ αἰτίας του κι' ὅτι αὐτὸς δὲν ἔμελλε πιὰ νὰ ἔχει ἀνάπαυση οὔτε σ' αὐτὸν οὔτε στὸν ἄλλο κόσμο.

Πέρασ' ἔτσι μιὰ ὥρα, ποὺ τοῦ φάνηκε σωστὸς αἰώνας. Ὁ γιατρὸς εἶχε στάξει ἕνα καρδιοτονωτικὸ ἀνάμεσα στὰ χείλη τοῦ κοριτσιοῦ καὶ περίμενε τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἐπιτέλους! Μιὰ ἐλαφρὴ ἀνατριχίλα φάνηκε στὸ πρόσωπο τῆς Νταίζης, τὸ σῶμα της κινήθηκε, τὰ βλέφαρά της σηκώθηκαν. Ἄνοιξε τότε τὰ μάτια της κι' ἔρριξε τριγύρω της μιὰ τρομαγμένη κι' ἀβέβαιη ματιά. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, τὰ ἄψυχα μάτια της πῆραν ζωή, σὰ νὰ σκόρπιζε ἕνας θαμπὸς πέπλος ἀπὸ τὴ σκέψη της, καὶ τότε γνώρισε τὰ πρόσωπα, ποὺ εἶχαν σκύψει ἀπάνω της, χωρὶς ὅμως νὰ νιώθει ἀκόμη τί ἔκαναν ἐκεῖ: Ἡ μυλαίδη.. ἡ Λουΐζα... ἡ κυρία Βερδιέ... κι' ὕστερα ὁ λόρδος Στάρλυ. Ἡ μορφή του τῆς ξύπνησε ἀμέσως τὴ φρικτὴ ἀνάμνηση...

Ἔκλεισε πάλι τρομαγμένη τὰ μάτια της γιὰ νὰ διώξει τὴν τρομερὴ ὀπτασία, καὶ δυὸ δάκρυα κύλισαν σιγαλὰ στὰ ὠχρὰ μάγουλά της.

Ὁ βουβὸς αὐτὸς πόνος ράγισε τὴν καρδιὰ τοῦ λόρδου. Ἔσκυψε πάνω στὸ κορίτσι καὶ τοὔπιασε τὸ χέρι.

— Νταίζη! εἶπε σιγὰ-σιγά. Μὴν κλαῖς πιά. Ὁ πατέρας σου θὰ σωθεῖ, τόκριζομαι!

Ἡ Νταίζη ἄνοιξε πάλι τὰ μάτια, κοίταξε σὰ νὰ μὴν πίστευε τὰ λόγια ποὺ ἄκουγε, ἀλλὰ μέσα στὰ μάτια τοῦ λόρδου διάβασε τὴν ἀλήθεια. Ἕνα χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χείλη της καὶ τὰ μάγουλά της πῆραν ἕνα ἐλαφρὸ κόκκινο χρῶμα

— Θὰ σωθεῖ; ψιθύρισε μὲ ἀγωνία.

— Θὰ σωθεῖ, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι! εἶπε ὁ λόρδος Στάρλυ. Θὰ φροντίσω ἀμέσως τώρα.

—Ὦ, μυλόρδε. Θὰ εἶστε τόσο καλός! εἶπε ἡ Νταίζη μὲ φωνὴ γεμάτη ἱκεσία.

Τότε τὸ σκοτεινὸ πρόσωπο τοῦ λόρδου Στάρλυ ἔλαμψε. Κανεὶς ὡς τώρα δὲν τοῦ εἶχε πεῖ ὅτι μποροῦσε νὰ εἶναι καλός, αὐτὸς ποὺ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἄλλο δὲν ἔκανε ἀπὸ τὸ νὰ σκορπίζει παντοῦ τὸν τρόμο.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ εἶμαι καλός, εἶπε μ' ἕνα ὑλιβερὸ χαμόγελο, καὶ τότε ἴσως νὰ μὲ συγχωρήσῃς, Νταίζη.

Καὶ βγῆκε ἀμέσως μαζὶ μὲ τὸ γιατρό, ποὺ τὸν βεβαίωσε ὅτι τὸ παιδὶ δὲν ἔτρεχε κανένα κίνδυνο, ἤθελε ὅμως μεγάλη προσοχή.

Ἡ Νταίζη ἔμεινε μόνη μὲ τὶς φίλες της. Δὲν αἰσθανόταν τώρα πιὰ ἀδιαθεσία, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε ζωογονηθεῖ μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας. Ἡ λαίδη ὅμως δὲν τὴν ἄφηνε οὔτε νὰ σηκωθεῖ, οὔτε νὰ μιλεῖ πολύ, γιατί ἡ καρδιά της ἦταν ἀδύνατη καὶ ταραγμένη.

Ἡ Νταίζη ὑποτάχθηκε, παρακάλεσε μόνο νὰ στείλουν νὰ φωνάξουν τὴν μίστρες Γουΐλ, ποὺ θὰ ἀνησυχοῦσε ἡ καϊμένη νὰ περιμένει τόσες ὧρες. Τὴ βρῆκαν εὔκολα, γιατί τριγύριζε μὲ ἀγωνία ὅλο καὶ πιὸ κοντὰ στὸ μέγαρο.

Ἡ κυρία Βερδιὲ διηγήθηκε στὴ Τζένγη ὅσα εἶχαν γίνει κι' ἡ καλὴ γυναίκα ἔχυσε δάκρυα χαρᾶς, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ λύση. Ὕστερα τὴν ὁδήγησαν κοντὰ στὴ Νταίζη κι' ἡ παρουσία της καθησύχασε τὴ μικρή, ποὺ ἀποκοιμήθηκε σὲ λίγο βαστώντας τὸ χέρι τῆς θετῆς μητέρας της.

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ λόρδος Στάρλυ πήγαινε στὸ Χουάϊτ-Χώλ, γιὰ νὰ μιλήσει στὸν Κρόμβελ. Ὅταν ἔδινε στὴ Νταίζη τὴν ὑπόσχεση ὅτι ὁ πατέρας της θὰ γλύτωνε, ἤξερε ὅτι ἦταν στὸ χέρι του νὰ κρατήσει τὴν ὑπόσχεσή του, γιατὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν εἶχε καταδιώξει κι' εἶχε ὑποστηρίξει τὴν καταδίκη του, ὥστε δὲν εἶχε φόβο νὰ παρεξηγηθεῖ τώρα ἡ εὐνοϊκή ἐπέμβασή του.

Ἄλλωστε αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε ἐπιτύχει χάρη γιὰ πολλοὺς ἄλλους βασιλικούς, περισσότερο ἔνοχους κι' ἐπικινδύνους ἀπὸ τὸ λόρδο Ἔρλιγκτον.

Ἡ Νταίζη, μὲ τὴν ἁπλὴ παιδική της εἰλικρίνεια, εἶχε βρεῖ τὸ ἐπιχείρημα ποὺ θὰ ἔπειθε τὸ στρατηγό: Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον δὲν ἦταν συνομώτης, ἀλλὰ στρατιώτης ποὺ κράτησε τὸν ὅρκο του. Ἡ καταδίκη του δὲν εἶχε ἄλλο σκοπό, παρὰ νὰ παραδειγματίσει τοὺς ἄλλους. Κι' ἂν τοῦ χάριζαν τὴ ζωή, θὰ κοίταζε νὰ ζήσει κάπου ἥσυχος μὲ τὴν κόρη του, καὶ τὸ καθεστὼς δὲν εἶχε νὰ φοβηθεῖ τίποτα ἀπ' αὐτόν.

Ὁ Κρόμβελ δὲ δυσκολεύτηκε νὰ πεισθεῖ. Συνήθιζε νὰ μὴ διστάζει μπροστὰ στὶς σκληρότερες πράξεις, ὅταν τὶς θεωροῦσε χρήσιμες γιὰ τοὺς σκοπούς του. Ἦταν ὅμως ἀρκετὰ μυαλωμένος, ὥστε ν' ἀποφύγει ἕνα ἔγκλημα, ποὺ δὲν εἶχε νὰ τὸν ὠφελήσει σὲ τίποτα. Γι' αὐτὸ ὑπόγραψε χωρὶς διστασμό, τὴ χάρη, ποὺ τοῦ ζήτησαν.

Ὅταν ξύπνησε ἡ Νταίζη, ὁ λόρδος Στάρλυ εἶχε γυρίσει, κι' ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοὔρριξε, ἡ φίλη μας κατάλαβε ὅτι τὸ διάβημά του εἶχε πετύχει. Ἐκεῖνος τῆς ἔδωσε τότε τὸ χαρτὶ μὲ τὴν ὑπογραφὴ καὶ τὴ σφραγίδα: αὐτὸ

ἦταν τὸ μαγικὸ χαρτί, ποὺ μποροστά του θ' ἀνοιγαν διάπλατα ὅλες οἱ πόρτες.

Τώρα πιὰ τίποτα δὲν τὴν κρατοῦσε τὴ Νταίζη. Πήδησε ἀπάνω, μιλώντας καὶ κλαίγοντας μαζί. Εἶχε ξεχάσει μονομιᾶς καὶ τὰ βάσανα καὶ τοὺς τρόμους της, κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ λόρδος στὰ μάτια της ἦταν ὁ θεὸς κι' ὁ σωτήρας. Τῆς ἦρθε νὰ τὸν ἀγκαλιάσει γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσει, ἀλλὰ τὴ σταμάτησε τὸ ὕφος τοῦ λόρδου, ποὺ ἦταν πάντα σοβαρό, καὶ τοῦ εἶπε μοναχά:

— Εὐχαριστῶ, μυλόρδε!

Ὁ λόρδος Στάρλυ τὴν κοίταξε ὥρα πολλή. Αὐτὸ τὸ ξέσπασμα τῆς εὐτυχίας τὸν ἔκανε νὰ καταλάβει πόση σκληρότητα εἶχε δείξει ὡς τώρα.

— Μὴ μ' εὐχαριστεῖς, Νταίζη, εἶπε, μὲ ἀλλαγμένη φωνή. Πρέπει νὰ ξέρεις, ὅτι ἐγὼ ἔδωσα διαταγὴ νὰ συλλάβουν τὸν πατέρα σου καὶ μ' αὐτὸ ποὺ ἔκαμα τώρα, προσπαθῶ νὰ διορθώσω τὸ κακό, ποὺ ἐγὼ ὁ ἴδιος σὰς εἶχα προξενήσει. Πὲς στὸν πατέρα σου νὰ μὲ συγχωρήσει, ἂν θέλει.

Καὶ βγῆκε ἔξω, ἀφίνοντας τὴν κόρη συλλογισμένη. Αὐτὸς μόνον ἤξερε πόσα κρίματα βάραιναν στὴν πλάστιγγα, ὅπου εἶχε ρίξει τόσο ἀργὰ τὴν καλὴ αὐτὴ πράξη.

Τὴν ὥρα ποὺ φοβήθηκε, ὅτι θὰ πέθαινε ἡ Νταίζη, πέρασε ξαφνικὰ μπροστὰ στὰ μάτια του ὁλόκληρη ἡ ζωή του, γεμάτη σκοτάδι καὶ κακία, ἀκριβῶς καθὼς μιὰ ξαφνικὴ ἀστραπὴ φωτίζει τὸν κάμπο, ποὺ τὸν ρημάζει ἡ καταιγίδα. Τότε κατάλαβε, ὅτι ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ τακτοποιηθεῖ μὲ τὴ συνείδησή του.

Ὡστόσο ἡ χαρὰ τῆς Νταίζης πήγαζε ἀπὸ πολὺ βαθειὰ πηγή· γι' αὐτὸ κι' ἔμεινε ξάστερη κι' ἀδόλωτη. Τώρα πιὰ δὲ θεωροῦσε γιὰ ἐχθρό της τὸ λόρδο Στάρλυ, ἀλλὰ πάντα τῆς προξενοῦσε κάποιο φόβο, ἀκόμα κι' ὅταν ἤθελε νὰ φανεῖ καλός.

Ὅταν ἔμεινε μόνη της, ἡ Νταίζη σκέφθηκε ἀμέσως τὸν πατέρα της, ποὺ περίμενε τὴ σωτηρία του ἀπὸ τὸ χαρτὶ ποὺ κρατοῦσε τώρα στὰ χέρια της.

Φίλησε τρυφερὰ τὶς φίλες της, τὶς εὐχαρίστησε ἄλλη μιὰ φορὰ γιὰ τὴν καλοσύνη τους κι' ἔφυγε μαζὶ μὲ τὴ Τζένγη. Ἦταν ἐλαφρὰ σὰν τὸ πουλὶ κι' εἶχε λησμονήσει πιὰ ὅλες τὶς ἀγωνίες.

«Ὑπόγραψε χωρὶς διστασμὸ τὴ χάρη ποὺ τοῦ ζήτησαν». (Σελ. 406, στ. γ'.)

Ὅταν ἔφτασαν στὸν Πύργο, ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ εἶχε περάσει πιὰ κι' ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον εἶχε πικραθεῖ, ὅταν εἶδε ὅτι τὸ φαγητό του δὲν τοῦ τὄφερε ἡ κόρη του, καθὼς συνήθιζε ἀπὸ κάμποσες μέρες.

Ὁ Θωμᾶς Γουΐλ δὲ στήριζε καὶ πολλὲς ἐλπίδες στὸ διάβημα τῆς Νταίζης, γι' αὐτὸ δὲν εἶχε κάμει λόγο στὸν κατάδικο. Ὅταν ὅμως ἐκεῖνος τὸν ρώτησε γιὰ τὴν ἀπουσία τῆς κόρης του, ὁ δεσμοφύλακας δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσει, καὶ στὰ τελευταῖα ἔκαμε τὸ λόρδο νὰ ὑποθέσει ὅτι ἡ Νταίζη ἦταν ἄρρωστη καὶ τοῦ τὸκρυβαν, ἢ ὅτι εἶχαν ἔρθει στὸν Πύργο διαταγὲς νὰ μείνει σ' αὐστηρὴ ἀπομόνωση.

Μὲ τέτοιες σκέψεις δὲν ἦταν βέβαια δυνατὸ νὰ φάει. Ἄφισε λοιπὸν ἀνέγγιχτο τὸ φαγητό του καὶ κάθησε νὰ γράψει στὴν κόρη του ὅλα ὅσα ἔπρεπε νὰ τῆς εἰπεῖ, πρὶν σημάνει ἡ τελευταία του ὥρα. Τότε ὅμως ἕνα γρήγορο κι' ἐλαφρὸ βῆμα τὸν ἔκαμε νὰ τιναχτεῖ ἀπάνω. Τὸ γνώριζε πολὺ καλὰ αὐτὸ τὸ βῆμα! Τὸ κοντρὸ κλειδὶ ἔτριξε βιαστικὰ στὴ βαρειὰ πόρτα κι' ἡ Νταίζη ὥρμησε μέσα σὰν τρελλή, ἀνεμίζοντας στὸ χέρι της ἕνα χαρτί.

— Πατέρα, σοῦδωσαν χάρη! Σοῦδωσαν χάρη! φώναξε πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ λόρδος διάβασε ἁπλῶστα τὸ χαρτί. Ἦταν τόσο ἀπροσδόκητο, ὥστε δὲ μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψει. Ἀλλὰ ὅλα ἦταν ταχτικά: Ὁ κυβερνήτης τοῦ Πύργου διαταζόταν νὰ ἀπολύσει ἀμέσως τὸν κατάδικο λόρδο Ἔρλιγκτον, κι' ἀπὸ κάτω ἦταν ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Κρόμβελ μὲ τὴ σφραγίδα του. Μὰ κι' ὅλα αὐτὰ νὰ μὴν ἦταν, ἡ χαρὰ τῆς Νταίζης ἔδειχνε ὅτι ἡ χάρη αὐτὴ δὲν ἦταν ὄνειρο.

Ἄ, πόσο γλυκὰ τοὺς φάνηκαν τὰ φιλιὰ ποὺ ἄλλαξαν τώρα, ὕστερα ἀπὸ τὰ βάσανα τῶν τελευταίων ἡμερῶν! Τώρα πιὰ ἦταν ἐλεύθεροι, οἱ τοῖχοι τῆς φυλακῆς δὲν τοὺς βάραιναν τὰ στήθη!

Ἡ Νταίζη κάθισε καὶ διηγήθηκε μὲ τὸ νί καὶ μὲ τὸ σίγμα, ὅλα τὰ πρωϊνά. Ὁ λόρδος τ' ἄκουσε προσεχτικὰ καὶ τότε βεβαιώθηκαν ὅλες οἱ ὑποψίες του γιὰ τὰ ἐγκληματικὰ ἔργα τοῦ ἐξαδέλφου τῆς Διάνας.

Ἀλλὰ ὁ πατέρας τῆς Νταίζης εἶχε μεγάλη ψυχὴ καὶ δὲν κρατοῦσε μνησικακία. Μιὰ φορὰ ποὺ ὁ λόρδος Στάρλυ διόρθωσε τὰ ἐγκλήματά του χαρίζοντάς του τὴ ζωή, τοῦ τὰ συγχωροῦσε κι' αὐτὸς ὅλα, τὰ λησμονοῦσε ὅλα.

—Ἂς τὸν συγχωρήσει ὁ Θεός, καθὼς τὸν συγχωρῶ κι' ἐγώ. Ἂς τοῦ πληρώσει ὁ Θεὸς τὸ καλὸ ποὺ μᾶς κάνει σήμερα, εἶπε στὴν κόρη του μὲ ὅλη του τὴν καρδιά.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε μέσα κι' ὁ Θωμᾶς Γουΐλ. Εἶχε ἀφίσει τὴ Νταίζη ν' ἀναγγείλει μόνη της τὸ εὐχάριστο νέο στὸν πατέρα της. Χρειάζονταν ὅμως ἀκόμη πολλὲς διατυπώσεις γιὰ νὰ γίνει ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ καταδίκου, κι' ὁ Θωμᾶς, σὰν καλὸς στρατιώτης, ἐννοοῦσε νὰ κάμει τὸ καθῆκον του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΙΣΠΑΝΟΣ ΕΥΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΛΟΣ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ

- Ἐκεῖνο τὸν καιρό, οἱ Ἱσπανοὶ εὐγενεῖς εἶχαν καὶ μεταχειρίζονταν πολλὰ ὀνόματα, καὶ βαπτιστικὰ καὶ οἰκογενειακά. Ἔτσι ἡ ὑπογραφὴ ἑνὸς «ἱδάλγου» μποροῦσε νὰ πιάσῃ ὁλάκερη σελίδα.

Μιὰ φορά, ἕνας τέτοιος πολυώνυμος Ἱσπανός, ταξιδεύοντας μὲ τ' ἄλογό του, πέρασε τὰ σύνορα καὶ βρέθηκε στὴ Γαλλία. Ὅταν νυχτώθηκε, χτύπησε τὴν πόρτα ἑνὸς ἀγροτικοῦ ξενοδοχείου (χανιοῦ σὰ νὰ λέμε, ἢ πανδοχείου, ὅπως τὸ ἔλεγαν στὰ παλιὰ μυθιστορήματα.)

Ἄνοιξε ἀπὸ πάνω ἕνα παραθυράκι καὶ πρόβαλε στὰ σκοτεινὰ τὸ κεφάλι τοῦ ξενοδόχου.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε.

Ὁ Ἱσπανὸς ἄρχισε μὲ στόμφο:

—Ἐγώ, Φερνάρδος, Ἐστεμπάν, Πιέρρο, Ὁ Καστίλλιο, Ὁ Γκαργκαντές, Ὁ Λάρα, Ὁ Ἀμπαρές, Ὁ...

— Παρτόν! τὸν ἔκοψε ὁ ξενοδόχος. Δὲν ἔχω κρεββάτια γιὰ τόσους ἀνθρώπους!

Κι' ἔκλεισε μὲ βρόντο τὸ παραθυράκι.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

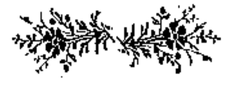

ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

Φεγγαράκι πλανεμένο,
μέσ' στὴ ρεμματιὰ κεσμένο,
φεγγαράκι φοβισμένο,

Τί χλωμὴ ποὖν' ἡ θαμιά του
καὶ τί κρύα ἡ μοναξιά του
στὸ μεγάλο κάμπο κάτου!

Μοναχό, ὀρφανὸ ἔχει μείνει,
τὸ φτωχό του φῶς νὰ δίνει
στὴ λευκὴ, βαθειὰ γαλήνη.

Μέσ' στὴ ρεμματιὰ κεσμένο,
ἄμαθο, ξεγελασμένο
κι' ἀπ' τοὺς ἥσκιους τρομαγμένο.

—Ὀρφανέ, φτωχὸ παιδάκι,
λυπημένο φεγγαράκι!

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΙΝΕ αὐτὸν τὸν καιρὸ στὴ «Νέα Ἑστία»: Ὁ συνεργάτης της κ. Παῦλος Νιρβάνας, ὁ ἀκαδημαϊκός, ἀποκάλυψε ἕνα «πρώϊμο τάλαντο», μιὰ ζωγράφισσα αὐτοδίδακτη, δεκατεσσάρω μόλις χρονῶν, —τὴ Νέλλη Κυριακοῦ.

Τὄνομα δὲν σᾶς εἶναι ἄγνωστο. Ἡ Νέλλη εἶναι μεγαλύτερη ἀδελφὴ τῆς Ρένας Κυριακοῦ, ποὺ γιὰ τὸ ἐπίσης πρώϊμο μουσικό της τάλαντο ἔγινε πολλὲς φορὲς λόγος καὶ στὴ «Διάπλαση». Μὰ ἡ Νέλλη εἶναι γνωστή σας Διαπλασοπούλα. Θὰ θυμᾶστε μάλιστα ἕνα της γράμμα, στὸ ὁποῖο μᾶς ἔγραφε γιὰ τὸ φαινόμενα τῆς Ρένας, χωρὶς ὅμως — ἀπὸ μετριοφροσύνη βέβαια, — νὰ ἀναφέρῃ τίποτα γιὰ τὸ δικό της. Κι' ἔπρεπε νὰ τὸ μάθουμε τώρα ἀπὸ τὸν κ. Νιρβάνα, τὸν πατρικό της φίλο, ποὺ εἶδε τὰ ἔργα της καί, κατάπληκτος, ἐνθουσιασμένος, ἔσπευσε νὰ στείλῃ φωτογραφίες τους στὴ «Νέα Ἑστία», μ' ἕνα ἄρθρο ὅπου τὰ ἐξηγεῖ καὶ τὰ ἐξαίρει.

Γιατί, ἀλήθεια, τὰ ἔργα τῆς νεαρῆς ζωγράφισσας, μερικὰ τοὐλάχιστο, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἐξήγηση. Ἄξαφνα, βλέπει κανεὶς ἕνα κεφάλι μὲ κλειστὰ μάτια, ἕνα χλωμό, νεκρὸ κεφάλι, καὶ μπροστά του, νὰ τὸ μισοσκεπάζῃ, μιὰ ἀμυδρή, ἀνάερη χορεύτρια... Εἶναι ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, κι' ἡ Σαλώμη, ἡ Σαλώμη ἐκείνη ποὺ μὲ τὸ χορό της ἐπέτυχε τὴν ἀποκεφάλισή του. Μ' αὐτὸ τὸν παράξενο τρόπο, βλέπετε, ἡ ζωγράφισσα θέλησε νἀναπαραστήσῃ τὴ γνωστὴ τραγικὴ ἱστορία. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ πέτυχε. Ἡ παράστασή της δὲν τῆς διηγεῖται ἁπλῶς, ἀλλὰ τὴν ὑποβάλλει: Εἶναι μιὰ ζωγραφιὰ ὑποβλητική!

Σ' ἄλλο της πίνακα βλέπει κανεὶς μιὰ γυναῖκα σὲ στάση ἀμφίβολη, — σὰ νὰ κλονίζεται καὶ νὰ προσπαθῇ κάπου νὰ στηριχθῇ, — μέσα σὲ συγκεντρικοὺς κύκλους ζωηρῶν χρωμάτων, ποὺ λάμπουν στὸ σκοτεινὸ φόντο. Εἶναι ὁ «Ἰλιγγος». Μὲ τοὺς κύκλους αὐτοὺς ἡ ζωγράφισσα σκέφθηκε νὰ παραστήσῃ τί γίνεται μέσα στὸ κεφάλι τῆς γυναίκας ἐκείνης, ποὺ βρίσκεται μπροστὰ σ' ἕνα βάραθρο, σὲ μιὰν ἄβυσσο... Νὰ τώρα καὶ μιὰ λευκοφόρα μὲ φτερούγες, ὁρμητική, μπροστὰ σ' ἕνα μαῦρο ὄγκο, ὅπου διακρίνονται σκιὲς σὰ φαντάσματα: Εἶναι ἡ πάλη τῆς Ἡμέρας μὲ τὴ Νύχτα ποὺ τὴν κατατροπώνει, ἡ νίκη τοῦ Φωτὸς ἐναντίον τοῦ Σκότους...

Ὑπάρχουν ὅμως, στὸ πλούσιο κιόλα ἔργο τῆς Νέλλης Κυριακοῦ, καὶ πίνακες ποὺ δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἐξήγηση: μιὰ χορεύτρα, ἕνα κεφάλι γυναίκας, ἄλλη προσωπογραφία κτλ. Μὰ κι' αὐτὰ ἔχουν ὅλα μιὰ ξεχωριστή, ἰδιότυπη ὁμορφιά. Κι' ὁ κ. Νιρβάνας ἀπορεῖ: Εἶναι συλλήψεις κι' ἐκτελέσεις ἑνὸς κοριτσιοῦ δεκατεσσάρων χρονῶν; Τί νὰ εἶδε, τί νὰ ἔμαθε, τί νὰ διδάχθηκε σὲ μιὰ τόσο μικρὴ ζωή; Τίποτα σπουδαῖο βέβαια. Ὅλ' αὐτὰ ἡ Νέλλη τὰ ἔχει καὶ τὰ βρίσκει μέσα στὴν ψυχή της. Εἶναι γεννημένη «ζωγράφος». Εἶν' ἕνα πρώϊμο τάλαντο, ἀπὸ κεῖνα ποὺ διατηροῦνται, ἐξελίσσονται, προοδεύουν.

Γιατί, μὲ τὸ δίκιο του, ὁ κ. Νιρβάνας δυσπιστεῖ στὰ λεγόμενα «πρώϊμα τάλαντα». Τὰ περισσότερα εἶναι, ὅπως λέει, «ὡραῖες μπλόφες», δηλαδὴ ἀπατηλά. Λίγα εἶναι «ὡραῖες ὑποσχέσεις». Καὶ σ' αὐτά, μὲ τὸ δίκιο του πάλι, κατατάσσει τὸ τάλαντο τῆς Νέλλης Κυριακοῦ, ἀφοῦ εἶδε καὶ θαύμασε τὰ ζωγραφικά της ἔργα. Τὰ θαύμασαν ἐπίσης κι' οἱ ἀναγνῶστες τῆς «Νέας Ἑστίας», ὅπου δημοσιεύθηκαν ἀπὸ τὶς φωτογραφίες τους. Λείπει βέβαια τὸ χρῶμα, ποὺ εἶναι σπουδαῖο. Φαίνεται ὅμως τὸ κυριότερο: ἡ ἰδέα καὶ τὸ σχέδιο.

Ἐ, λοιπὸν συμφωνῶ κι' ἐγώ: Κοριτσάκι ποὺ ἔχει ἀπὸ τώρα τέτοιες ἰδέες καὶ κάνει τέτοιο σχέδιο, εἶναι φαινόμενο ποὺ ὑπόσχεται πολλά. Καὶ μὲ χαρά μου μαθαίνω, πῶς ἡ Νέλλη Κυριακοῦ, ἡ αὐτοδίδακτη σχεδὸν ὡς τώρα, θἀκολουθήσῃ τακτικὰ μαθήματα ζωγραφικῆς στὴ Βιέννη, ὅπου σπουδάζει μουσικὴ κι' ἡ ἀδελφή της Ρένα. Γιατί τὸ τάλαντο, ὅσο δυνατὸ κι' ἂν εἶναι, δὲν ἀρκεῖ. Γιὰ νὰ τὸ φτάσῃ κανεὶς στὴν τελειότητα, ὅσην ἐπιδέχεται, πρέπει νὰ τὸ καλλιεργήσῃ συστηματικά. Κι' ἡ ἀκαδημαϊκὴ σπουδή, — γιὰ τὸ ζωγράφο, γιὰ τὸν μουσικό, γιὰ τὸν καλλιτέχνη γενικά, — εἶναι ἡ πρώτη βάση. Καμμιὰ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν δὲν δημιουργεῖ τάλαντα. Αὐτὸ εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ἡ Σχολὴ ὅμως τἀναπτύσσει, τὰ βάζει στὸ δρόμο τους, ἢ τὰ κάνει ἱκανὰ νἀκολουθήσουν τὸ δρόμο ποὺ θὰ διαλέξουν.

Τί εὐτυχισμένη ὡστόσο αὐτὴ ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀρχιτέκτονα κ. Κυριακοῦ! Δυὸ κορίτσια ἔχει, καὶ τὰ δυό, φαίνεται, προωρισμένα γιὰ τὴν ἀθανασία!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Στὶς 16, ὁ ἄνεμος ἐκόπασε λίγο, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο ὥστε νὰ ἐμπιστευθοῦν στὴν πνοή του τὸν ἀετό. Μόνο κατὰ τὸ μεσημέρι ἄλλαξε ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κατάσταση κι' ἡ διεύθυνση τοῦ ἀνέμου. Κι' ὁ Μπριὰν ἀποφάσισε νὰ κάμῃ δοκιμὴ τὴν ἑπομένη, 17 Ὀκτωβρίου.

Τ' ἀπομεσήμερο λοιπόν, κατὰ τὴ μία, τὰ παιδιὰ ἅπλωσαν χάμω τὸν «Ἐνκέριο Γίγαντα», ξεδίπλωσαν τὴν οὐρά του, κι' ὅλα ἦταν ἕτοιμα. Δὲν ἔμενε παρὰ νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα ὁ Μπριάν. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλη δυσαρέσκεια τῶν παιδιῶν, ὁ Μπριὰν εἶπε πὼς ἡ ἀνύψωση ἔπρεπε πάλι ν' ἀναβληθῇ.

Καὶ τοῦτο, γιατί τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Πιστὸς ὥρμησε πρὸς τὸ δάσος μὲ παράξενα γαυγίσματα.

— Τί ἔπαθε ὁ σκύλος; εἶπε ὁ Γόρδων.

— Μὴ μυρίστηκε κανένα ζῶο κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα; εἶπε ὁ Σέρβης.

—Ὄχι!.. Τότε θἀ γαύγιζε ἀλλοιῶς. Ἐνῶ τώρα κάνει σὰ νὰ κλαίῃ...

— Περίεργο!.. Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε;

—Ὄχι ἀοπλοι ὅμως!

Ὁ Σέρβης κι' ὁ Ζὰκ ἔτρεξαν στὴ σπηλιὰ καὶ πῆραν δυὸ τουφέκια.

— Ἐλάτε! εἶπε ὁ Μπριάν.

Κι' οἱ τρεῖς, συνοδευόμενοι κι' ἀπὸ τὸν Γόρδων, ἔδραμαν στὸ δάσος. Ὁ Πιστός, ποὺ εἶχε πάει πρίν, δὲν φαινόταν ἄκουγαν ὅμως τὶς φωνές του.

Ἀφοῦ ἔκαμαν ὡς πενήντα βήματα, εἶδαν τὸ σκύλο στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου, ὅπου μιὰ γυναίκα, ξαπλωμένη, φαιγόταν σὰ νεκρή. Τὰ ροῦχα της ἦταν σὲ καλὴ κατάσταση. Θἄταν σαράντα ἢ σαρανταπέντε χρονῶν γυναίκα. Τὴν πλησίασαν. Ὁ κόπος, ἡ πεῖνα ἴσως, τὴν εἶχαν ἐξαντλήσει. Ἦταν ἀναίσθητη. Μιὰ ἐλαφρὴ ὅμως πνοὴ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα της.

Εὔκολα μπορεῖτε νὰ φανταισθῆτε τὴ συγκίνηση τῶν παιδιῶν, ὅταν εἶδαν τὸ πρῶτο ἀνθρώπινο πλάσμα, ὕστερ' ἀπὸ τόσων μηνῶν ἀπομόνωση.

— Ἀναπνέει! ἀναπνέει!.. φώναξε ὁ Γόρδων.

Ἀμέσως ὁ Ζὰκ γύρισε στὴ σπηλιὰ κι' ἔφερε λίγη γαλέτα κι' ἕνα φλασκὶ μὲ μπράντι. Ὁ Μπριάν, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Γόρδων, ἄνοιξαν τὰ χείλη τῆς γυναίκας κι' ἔσταξαν στὸ στόμα της λίγες σταγόνες. Ἡ γυναίκα κουνήθηκε λίγο κι' ἄνοιξε τὰ μάτια της. Τὰ παιδιὰ αἰστάνθηκαν χαρὰ μεγάλη. Ὁ Ζὰκ τῆς ἔδωσε ἕνα κομμάτι γαλέττα, ποὺ ἀμέσως τὸ ἔβαλε στὸ στόμα της μὲ βουλιμία. Ποιὸς ξέρει πόσες ὧρες εἶχε νὰ φάῃ!

Ἀλλὰ ποιὰ ἦταν κι' ἀπὸ ποῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ γυναίκα; Καὶ πῶς θὰ μποροῦσαν τὰ παιδιὰ νὰ συνεννοηθοῦν μαζί της;

Ἄξαφνα τὴ βλέπουν νἀναπηδήσῃ μόνη της καὶ τὴν ἀκοῦνε νὰ τοὺς λέῃ ἀγγλικά:

—Εὐχαριστῶ, παιδιά μου... εὐχαριστῶ...

Τὴν κουβάλησαν στὴ σπηλιά, τὴν περιποιήθηκαν μὲ προθυμία, καὶ μετὰ μισὴ ὥρα ἡ ἄγνωστη εἶχε συνέλθει ἐντελῶς καὶ μπόρεσε νὰ τοὺς διηγηθῇ τὴν ἱστορία της:

***

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ λεγόταν Αἰκατερίνη Ρόδ, ἢ ὅπως τὴν ἔλεγαν στὴν πατρίδα της, κυρὰ - Καίτη. Εἴκοσι χρόνια ἦταν οἰκονόμος στὸ σπίτι κάποιου Οὐίλλιαμ Πέμφιλδ, ποὺ κατοικοῦσε στὴν Ἀλβάνη, πρωτεύουσα τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης.

Πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὁ κύριος Πέμφιλδ μὲ τὴ γυναῖκα του εἶχε κατεβεῖ στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, τὸν κυριότερο λιμένα τῆς Καλλιφορνίας, γιὰ νὰ πάῃ στὴ Χιλή, νὰ συναντήσῃ κάποιους συγγενεῖς του. Μπήκαν στὸ πλοῖο **Σέβερν**, τοῦ πλοιάρχου Τζὼν Τάρνερ, ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸ Βαλπαραΐζο. Εἶχαν πάρει μαζί τους καὶ τὴν κυρὰ Καίτη ποὺ τὴ θεωροῦσαν πιὰ σὰ μέλος τῆς οἰκογενείας τους.

Τὴν ἐνάτη ἡμέρα τοῦ ταξιδιοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ Σέβερν, ἀπὸ ὀχτὼ ναῦτες, ἀνθρώπους τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, ἐστασίασε καὶ σκότωσε τὸν πλοίαρχο καὶ τοὺς ἐπιβάτες. Δὲν ἄφησε ζωντανοὺς παρὰ δυὸ μόνο: τὸ ναύκληρο Ἔβανς, ἕνα νέο τριάντα χρονῶν, ποὺ τὸν χρειαζόταν γιὰ νὰ κυβερνᾷ τὸ πλοῖο, καὶ τὴν κυρὰ Καίτη, ποὺ τὴν εἶχαν λυπηθεῖ μερικοὶ ἀπ' τοὺς κακούργους ἐκείνους.

Τὸ φοβερὸ αὐτὸ ἔγκλημα ἔγινε τὴ νύχτα τῆς 8 πρὸς τὴν 9 Ὀκτωβρίου, ἐνῶ τὸ Σέβερν βρισκόταν ὡς διακόσια μίλλια ἀπὸ τὴ χιλιανὴ ἀκτή. Ἀλλὰ σὲ λίγες ἡμέρες, ἄγνωστο πῶς, τὸ πλοῖο ἔπιασε φωτιά. Τοῦ κάκου πολέμησαν νὰ τὴ σβύσουν. Ἀναγκάσθηκαν νὰ κατεβάσουν τὴ μεγάλη βάρκα στὴ θάλασσα, νὰ ρίξουν μέσα βιαστικὰ λίγα τρόφιμα καὶ λίγα ὅπλα, καὶ νἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ πυρπολούμενο πλοῖο.

Σὲ λίγο, τὴ βάρκα ἐκείνη τὴ βρῆκε τρικυμία μεγάλη. Ἔσπασε τὸ κατάρτι της, τρεῖς ναῦτες σαρώθησαν ἀπὸ τὰ φοβερὰ κύματα κι' οἱ ἄλλοι, μὲ τὴ βάρκα, ρίχτηκαν στὴν ἀκτὴ τῆς νήσου Σαίρμαν.

Ἦταν πέντε ναῦτες: ὁ Οὐάλστων, ὁ ἀρχηγὸς τῶν στασιαστῶν, ὁ Βράντ, ὁ Ρόκ, ὁ Φὸρφ καὶ ὁ Πὶκ· ὁ ναύκληρος Ἔβανς κι' ἡ κυρὰ - Καίτη.

Ὅλοι, ἐξαντλημένοι, εἶχαν πέσει στὴν ἄμμο λιπόθυμοι. Πρώτη συνῆλθε ἡ Καίτη καὶ κάθησε, περιμένοντας νὰ φέξῃ γιὰ νὰ ζητήσῃ καταφύγιο στὰ ἐνδότερα τοῦ νησιοῦ. Ἄξαφνα, κατὰ τὶς τρεῖς τὸ πρωΐ, ἄκουσε βήματα στὴν ἄμμο, κοντά της, καὶ τὴν ἑπομένη συνομιλία:

—Βρὲ παιδιά, ποῦ εἶναι ὁ Ἔβανς;

—Ἐκεῖ πέρα... τὸν φυλάνε ὁ Φὸρφ

«Ὁ Οὐάλστων ὑποβάσταζε τὸν Φὸρφ...»
(Σελ. 409, στ. γ'.)

καὶ ὁ Πὶκ... Αὐτὸς θὰ μᾶς χρειασθῇ.

—Ἄμ' ἡ Καίτη, τί ἀπόγινε; γλύτωσε ἄραγε;

—Θεὸς σχωρέσ' την!.. Τὴν εἶδα ποὺ τὴν πῆραν τὰ κύματα... Πάει στὸν πάτο!

—Ὥστε γλυτώσαμε ἀπὸ δαύτη... Ἤξερε ὅλη μας τὴν ἱστορία καὶ δὲν ἐσύμφερε... Καλύτερα ποὺ πνίγηκε, γιατὶ θἀ ἀναγκαζόμαστε ἴσως νὰ τὴ σκοτώσουμε κι' αὐτή.

Ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη, ἀκούγοντας αὐτά, ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Εὐτυχῶς οἱ κακοῦργοι ἀπομακρύνθηκαν χωρὶς νὰ τὴν ἰδοῦν. Πῆραν ὅσα τρόφιμα ἔμειναν στὴ βάρκα καὶ τράβηξαν πρὸς τἀνατολικά.

Ὁ Οὐάλστων ὑποβάσταζε τὸν Φὸρφ, ποὺ μόλις μποροῦσε νὰ περπατῇ, κι' ὁ Ρόκ τὸν Πίκ, ποὺ δὲν ἦταν σὲ καλύτερη κατάσταση... Τότε ἡ Καίτη σηκώθηκε καί, κατὰ τύχη, διευθύνθηκε πρὸς τὰ βορεινά.

Τώρα ἐννοεῖτε πῶς ὅταν ὁ Δένιφαν κι' οἱ σύντροφοί τους γύρισαν νὰ θἄψουν τοὺς ναυγούς, δὲν βρῆκαν κανένα.

***

Ἡ χαρὰ τῶν παιδιῶν γιὰ τὴν ἀνεύρεση τῆς κυρὰ - Καίτης δὲν ἐβάσταξε πολύ: Ἂμ' ἄκουσαν αὐτὴ τὴν ἱστορία, κατάλαβαν πὼς ἡ θέση τους στὴ νῆσο Σαίρμαν χειροτέρεψε πολύ. Ὡς τώρα ἦταν μονάχοι καὶ ἥσυχοι. Στὸ ἑξῆς ἔπρεπε νὰ φυλάγωνται ἀπὸ πέντε συγκάτοικους κακούργους!..

Τὸ πρῶτο ποὺ σκέφθηκε ὁ Μπριάν, ἦταν ὁ κίνδυνος τοῦ Δένιφαν καὶ τῶν συντρόφων του, ποὺ εἶχαν μετοικήσει στὸ ἀνατολικὸ μέρος τοῦ νησιοῦ, ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου τριγύριζαν κι' οἱ κακοῦργοι.

—Θὰ πάω νὰ τοὺς φέρω! εἶπε.

—Ἐσύ, Μπριάν; εἶπε ὁ Γόρδων.

—Ναί ἐγώ. Θὰ μπῶ στὴ βάρκα μὲ τὸ Μόκο καὶ θὰ φύγω, ἀπόψε κιόλα!

—Νὰ ἔλθω κι' ἐγὼ μαζί; ἐπρότεινε ὁ Ζάκ.

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν, γιατὶ στὸ γυρισμὸ δὲν θὰ χωροῦμε στὴ βάρκα ὅλοι.

Ἔτσι, κατὰ τὶς ὀκτώ, ὁ κέλης τοῦ **Σλούγι** ξεκίνησε. Μετὰ δυόμισυ ὧρες, ὁ Μπριάν, ποὺ καθόταν στὴν πρύμη, ἔδραξε τὸ μπράτσο τοῦ Μόκου καὶ τοῦ εἶπε:

—Κοίταξε κεῖ!

Ὡς ἑκατὸ βήματα ἀπὸ τὴ δεξιὰ ὄχθη τῆς λίμνης, χαινόταν στὸ σκοτάδι ἀμυδρὴ λάμψη πυρᾶς. Ποιοί ἦταν κατασκηνωμένοι ἐκεῖ; Ὁ Δένιφαν μὲ τοὺς δικούς του, ἢ οἱ κακοῦργοι μὲ τὸν Οὐάλστων;.. Ἔπρεπε νὰ τὸ μάθουν πρὶν προχωρήσουν στὸ ποτάμι.

—Βγάλε με ἔξω. Μόκο! εἶπε ὁ Μπριάν.

—Νὰ μὴν ἔλθω κι' ἐγώ; ρώτησε ὁ μοῦτσος.

—Ὄχι, καλύτερα μόνος μου. Ἐσὺ θὰ μὲ περιμένῃς ἐδῶ.

Ἡ βάρκα πλησίασε στὴν ὄχθη κι' ὁ Μπριὰν πήδησε ἔξω. Κρατοῦσε τὸ μαχαίρι του καὶ στὴ ζώνη εἶχε τὸ περίστροφό του, γιὰ νὰ τὰ μεταχειρισθῇ στὴν ἐσχάτη ἀνάγκη. Κι' ἀμέσως χώθηκε στὰ δέντρα.

Ἄξαφνα στάθηκε.

Εἴκοσι βήματα πιὸ πέρα, στὴν ἀμυδρὴ λάμψη τῆς πυρᾶς, τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε μιὰ σκιὰ νὰ σέρνεται ἀνάμεσα στὰ χόρτα.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1929

ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Από 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις, εἰσερχομένη εἰς τὸ 51ον της ἔτος, γίνεται ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΗ.— Αὐξάνει ὀλίγον τὴν συνδρομήν τοῦ Ἐσωτερικοῦ. — Βασίζεται ὅμως προπάντων εἰς τὸ Ξεσπάθωμα.—«Ὥσπου νὰ βρῇ τὴ μητέρα της...»—«Θηριοτροφείων Τοτοῦ καὶ Συντροφίας».

Παιδιά μου παιδιά! Ὁ Ἀ; δάσκαλος, τὰ πέντε, δὲν εἶχαν ἀφήσει νὰ γιορτάσω τὴν Πεντηκοντακηρίδα μου, οὔτε κἂν νὰ σκεφθῶ γιὰ γιορτές. Ἀλλὰ τώρα τὴ γιορτάζω μὲ τὸν καλύτερο, μοῦ φαίνεται, τρόπο: Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, ποὺ εἰσέρχομαι στὸ 51ον, κάνω τὸ φυλλάδιό μου δωδεκασέλιδο. Θυμᾶστε τὰ τελευταῖα δωδεκασέλιδα ποὺ λάβατε, τί ὥραια, τί πλούσια, τί περιεκτικὰ ποὺ ἦταν; Ἕνα τέτοιο δωδεκασέλιδο, κι' ἀκόμα ὡραιότερο, θὰ λαβαίνετε τακτικὰ κάθε Σάββατο.

Καὶ τί δὲν θὰ περιέχῃ αὐτὸ τὸ φυλλάδιο! Τρία μυθιστορήματα συγχρόνως, δυὸ διηγήματα κάθε φορά, Κυρὶ-Μάρθα, Φαίδωνα, Ἀνανία, ἐπιστημονικὰ περίεργα, τσιμπήματα, θεατρικὰ ἔργα, στήλη γιὰ τοὺς συλλέκτας γραμματοσήμων, γελοιογραφικὲς σειρές, Σελίδα Συνεργασίας (τακτικὴ καὶ πάντα γεμάτη, ὁλάκερη), Κυρικάκες, Διαγωνισμούς, χίλια δυό!.. *Φθάνει νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ὅλ' αὐτά*, στὸ τέλος τοῦ χρόνου, θὰ τετραπλῶν ἕνα τόμο ἀπὸ 624 σελίδες. Κι' ἂν ὁ σημερινὸς τόμος, μὲ 416 μόνο σελίδες, εἶναι τόσο πλούσιος, μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ τί θὰ εἶναι αὐτός, ποὺ θἄχῃ 208 παραπάνω!

Συνειθίζω, αὐτὸν τὸν καιρὸ ποὺ πλησιάζει νὰ τελειώσῃ τὸ ἔτος μου, νὰ σᾶς προαναγγέλλω τὰ ρυθιστορήματα τοῦ ἑπομένου. Ἀλλὰ ποιὸ νὰ σᾶς πρωτοαναγγείλω ἀπὸ τὰ νέα τοῦ 1929; Ὁ τόμος θὰ χωρῇ παλλά, καὶ τὸ ἕνα θὰ διαδέχεται τὸ ἄλλο. Οὔτε ἐγὼ δὲν τὰ ξέρω ἀκόμη ὅλα... Καὶ περιορίζομαι νὰ σᾶς πῶ, ὅτι τὴ *Σκιὰ τοῦ Πύργου* θὰ τὴ διαδεχθῇ ἀμέσως ἕν' ἄλλο θαυμάσιο γαλλικὸ μυθιστόρημα, μεταφρασμένο ἐπίσης ἀπὸ τὸν κ. Σκασινόπουλο, μὲ τὸν τίτλο ποὺ τὰ λέει ὅλα,: «ΩΣΠΟΥ ΝΑ ΒΡΗ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ...» Ἡ Κυρὰ-Μάρθα πάλι, ποὺ ἀρκετὰ ξεκουράστηκε, θυρχίσῃ νὰ διηγῆται στὰ μικρά της μιὰ μεγάλη ξεκαρδιστικὴ ἱστορία, σὰν τῆς *Ρήνας καὶ Μαρίνας*, σὰν τοῦ *Ἀρχιλήσταρχου Μπέμπη* κτλ., μὲ πολὺ γόστιμες ζωγραφιές, ποὺ ὑπομάζεται: «ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ». Μαντεύετε βέβαια τί συμβαίνει; Ὁ κ. Τοτὸς ἀποφασίζει νὰ γίνῃ θηριοδαμαστής. Ἐλλείψει θηρίων, παίρνει κατοικίδια κι' ἄλλα διάφορα εἰρηνικὰ ζῶα. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὰ *δαμάσῃ*, κατορθώνει νὰ τὰ ἐξαγριώσῃ, καὶ μὴ ρωτᾶτε τί χαλασμὸς κόσμου γίνεται στὸ χωριό!.. Ὅσο γιὰ τὸ θαυμάσιο μυθιστόρημα *Διετεῖς Διακοπαί*, ποὺ τώρα βρίσκεται στ' ὡραιότερό του μέρος, θὰ ἐξακολουθήσῃ ὅλη σχεδὸν τὴν Α' τριμηνία. Κι' ἔπειτα, θἄρχίσῃ ἕν' ἄλλο. Ἀλλὰ ποιό ἀπ' ὅλα τὰ ὡραῖα κοὶ ἔχω ἀκ' ἄρει μου; Αὐτὸ θὰ σᾶς τὸ πῶ μὲ τὴν ὥρα του. Ἀφίνω τώρα ὅτι *πολὺ πιθανὸ* νἄχω κι' ἕνα μεγάλο, πρωτότυπο παιδικὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοκαβάλου...

Αὐτὰ μόνο γιὰ τὰ Νέα τοῦ 1929 ποὺ εἶν' ἀρκετά. Κι' ἔρχομαι στά... οἰκονομικά μας. Ἐννοεῖται, ὅτι μιὰ τέτοια αὔξηση καὶ βελτίωση τοῦ φυλλαδίου θὰ μοῦ κοστίσῃ παλύ. Κι' εἶμαι ὑποχρεωμένη ν' αὐξήσω κατὰ

20 ΔΡΑΧΜΕΣ

τὴν ἐτησία συνδρομὴ τοῦ Ἐσωτερικοῦ. (Τοῦ Ἐξωτερικοῦ μένει ὅπως εἶναι.) Ἔτσι, ἀντὶ 80, θὰ πληρώνετε *100 δραχμὲς* γιὰ ἕνα χρόνο, *55* γιὰ μιὰ ἑξαμηνία καὶ *30* γιὰ μιὰ τριμηνία. Κι' ἡ τιμὴ τοῦ φυλλαδίου, ἀπὸ 2 δραχμές, γίνεται *2,50*.

Ἀλλὰ ἡ μικρὴ αὐτὴ αὔξηση, ἂν κι' εἶμαι βεβαία πὼς ὅλοι θὰ τὴ δεχθῆτε εὐχαρίστως, — πόσοι ἀπὸ σᾶς δὲν μοῦ ἔχουν προτείνει καὶ μεγαλύτερη γιὰ δωδεκασέλιδο, — δὲν ἀρκεῖ νὰ καλύψῃ τὴ δαπάνη τῆς καινοτομίας. Μπορεῖτε νὰ λογαριάσετε καὶ μόνοι σας: Τὰ ἔξοδα, μὲ τὴν προσθήκη 4 σελίδων κατ' ἑβδομάδα ἢ μισοῦ φυλλαδίου, αὐξάνουν κατὰ 50 τοῖς ἑκατό, (τὸ ἕνα γίνεται ἑνάμισυ.) Ἡ συνδρομὴ ὅμως αὐξάνει μόνο κατὰ 25 τοῖς ἑκατό. (τὸ ἕνα γίνεται ἕνα καὶ τέταρτο.) Μεγάλη λοιπὸν διαφορά! Καὶ γιὰ νὰ τὰ βγάλω πέρα, δὲν ἀρκεῖ ν' ἀνανεώσετε τώρα τὴ συνδρομή σας. Πρέπει νὰ προσπαθήσετε καὶ νά... διπλασιασθῆτε. Καθένας δηλαδὴ νὰ μοῦ ἐγγράψῃ *ἀπὸ ἕνα τουλάχιστο νέο συνδρομητή*. Βασίζομαι, βλέπετε, καὶ στὸ **Ξεσπάθωμά** σας. Ἂν μάη καλὰ φέτο, τὰ δωδεκασέλιδο καθιερώνεται γιὰ πάντα. Ἂν δὲν πάῃ καλά, ἂν βγῶ μὲ ζημία, μὲ μεγάλη μου λύπη *τὸ μεθεκόμενο ἔτος θὰ ξαναγυρίσω στὰ ὀκτασέλιδο*. Θὰ τὰ καταδεχθῆτε κατὰ αὐτό; Δὲν τὸ πιστεύω! Ἀπεναντίας ἔχω πεποίθηση ὅτι θὰ βάλετε ὅλοι τὰ δυνατά σας νὰ μὲ βγάλετε ἀσκαμπρόβαση. Ἔπειτα, νομίζω, τὸ Ξεσπάθωμα δὲν εἶναι πιὰ τόσο δύσκολο. Ἡ «Διάπλασις», ἡ παπῆγωστη, ἡ ἀναγνωρισμένη, γίνεται τώρα δωδεκασέλιδη, μεγάλη καὶ καλύτερη παρὰ ποτέ. Τὰ περισδικάκια, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, παύουν. Σὲ λίγο μόνο «Διάπλασις» θὰ ὑπάρχῃ στὸν Ἑλληνισμό. Ποιὸ Ἑλληνόπουλο λοιπὸν δὲν θὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ Διαπλασόπουλο, ἅμα μάθῃ ἀπὸ σᾶς *τί σημαίνει αὐτὸς ὁ τίτλος*; Ὦ, μὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ φρεσκοψημένο Ξεσπάθωμα, ὑπὸ τόσο εὐνοϊκοὺς ὅρους, θὰ ξεπεράσῃ κατὰ πολὺ ὅλα τὰ προηγούμενα. Θὰ εἶναι *ἄλλο πρᾶγμα*! Καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἀποποίηση προχωρῶ στὸ σήμερα τὸν

29ον ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

δημοσιεύω ἐδῶ τοὺς ὅρους καὶ σᾶς ἀφίνω... νὰ ἐνεργήσετε τὰ δέοντα. Πρῶτα θ' ἀνανεώσετε τὴ συνδρομή σας. (Δὲν μπορῶν νὰ διαγωνισθοῦν στὸ Ξεσπάθωμα ὅσοι δὲν ἔχουν ἀνανεώσει τὴ συνδρομή τους.) Καὶ συγχρόνως θ' ἀρχίσετε νὰ ξεσπαθώνετε, γιὰ νὰ μὴν τελειώσετε ποτέ!..

ΟΙ ΟΡΟΙ

Α'.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶναι ἑτήσιος, Θ' ἀρχίσῃ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1928, θὰ λήξῃ τὴν 30 Νοεμβρίου 1929 καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θὰ ἔχουν ἐγγράψει *νέους* συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους.

Β'.—Οἱ ἐγγραφόντες *νέους* συνδρομητὰς λογαριάζονται ὡς διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἓν ὅλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντας μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των. (Δηλαδή, ὁ ἐγγράψων ἐτήσιον συνδρομητὴν λογαριάζεται ὡς διαθέσας 52 φύλλα· ὁ ἐγγράψων ἑξάμηνον 26 φύλλα· ὁ ἐγγράψων τρίμηνον, 13 φύλλα· δύο συνδρομητὰς ἐτησίους, 104 φύλλα κτλ.)

Μὲ αὐτὴν τὴν βάσιν, τὰ βραβεῖα θ' ἀπονεμηθοῦν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως:— Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς *δεκαπέντε μόνον*, ἤτοι ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1929, θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα φύλλα, (πάντως ὅμως ὄχι ὀλιγώτερα τῶν 520.)

Ἐὰν δὲ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μὲ τὸν τοῦ 15ου βραβευομένου, *θὰ βραβευθοῦν καὶ ὅσοι αὐτοί*, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι. Ἐξ αὐτῶν ὅλων, ὁ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα, θὰ κηρυχθῇ Κορυφαῖος, θὰ δημοσιευθῇ δὲ εἰς τὴν Διάπλασιν ἡ εἰκών του, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν βραβευομένων, ἂν, ἐννοεῖται, στείλουν τὴν φωτογραφίαν των. (Ἂν εἷς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ μικροὶ Σύλλογοι ἢ Ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργούντων θὰ ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων).

Εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβείου, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνος των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος (ἤτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ *τίποτε ἄλλο* ἐκτὸς αὐτῶν.)

Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων τὰ ὁποῖα διέθεσεν ἕκαστος· καὶ ὁ μὲν κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ *80 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*, οἱ δὲ λοιποὶ *λεπτὰ 40*.

Ἔπαινος:—Ἔπαινος θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς καὶ θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, ἀξίας *30 λεπτῶν δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*.

ΟΔΗΓΙΑΙ

1.—Ἐκτὸς ἑτησίων συνδρομητῶν δύναταί τις νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἑξαμήνους καθὼς καὶ τριμήνους. Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραιτήτως *ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου*.

2.—Ἐφ' ὅσον ἐγγράφει κανεὶς συνδρομητάς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἑκάστοτε τὰς διευθύνσεις των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των, *ἄνευ ἀναβολῆς*, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3.—Ἐγγραφὴ *νέου* συνδρομητοῦ, διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς ξεσπάθωμα, *πρέπει ὁ ἐγγράφων αὐτὸν νὰ ἔχῃ πληρώσει τὴν συνδρομήν του καὶ διὰ τὸ ἴδιον ἔτος*. Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ προπληρώσει.

4.—Ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρων λογαριάζεται Ξεσπάθωμα τοῦ καταβάλλοντος τὴν συνδρομήν του. Ἐπίσης θεωρεῖται Ξεσπάθωμα τοῦ *ἐμβάζοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομητοῦ* καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους ἀνανέωσις τριμήνου ἢ ἑξαμήνου συνδρομῆς *νέου συνδρομητοῦ*, ἐγγραφέντος τὸ πρῶτον εἴτε ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀνεπιθέσεις ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμήνων ἢ ἑξαμήνων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα).

ΚΑΝΩΝ ΓΕΝΙΚΟΣ: Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις καὶ μεταγραφὴ Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος, γενομένου ὑπ' ἄλλου οἱουδήποτε καὶ ἐγγραφέντος ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐπ' ὀνόματι τοῦ, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἐγγράφοντες ἑπομένως συνδρομητὰς ἐν ὀνόματι Συλλόγου, ἀφείλουν νὰ τὸ δηλώνουν ἑκάστοτε συγχρόνως μὲ τὴν παραγγελίαν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Μὴ λησμονεῖτε πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μιὰ τυπαμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ καθηγητὴς στοὺς μαθητάς:
— Καλὴ πρόοδο, παιδιά!

Ἕνας μαθητής: — Εὐχαρι στοῦμε... ἐπίσης!

Μοκοκό

***

Ὁ μπαμπάς, στὸ γιό του: — Ἔξύφεψα καὶ ξοδεύω τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου γιὰ νὰ σὲ κάνω ἄνθρωπο!..

Ἡ μικρὴ ἀδελφή, κρυφά: — Ἔτσι στὸ λέει. Στὴ φωτογραφία του, ποὺ τὴν ἔκανε πρὶν γεννηθῇς ἐσύ, εἶναι φαλακρός.

Ὀρφανούλα

***

Ρωτοῦν τὸν Τοτὸ τί ἐντύπωσι τοῦ ἔκαμαν τὰ ἐρείπια τῆς Πομπηΐας, ποὺ τὰ ἐπισκέφθη τὸ καλοκαίρι μὲ τὸν πατέρα του:

— Ὡραῖα εἶναι, ἀπαντᾷ, ἀλλά... θὰ χρειασθοῦν τόσα ἑκατομμύρια γιὰ νὰ τὰ διορθώσουν!

Γρόδιος Δεσμός

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 7 Νοεμβρίου 1928.

ΦΑΝΤΑΖΟΜΑΙ τὶς χαρὲς σας γιὰ τὰ Νέα τοῦ 1929! Ἡ Διάπλασί σας δωδεκασέλιδη! Μὲ μιὰ μικρή, ἐλαχίστη αὔξηση τῆς συνδρομῆς,—τί εἶναι εἴκοσι δραχμὲς τὸ χρόνο παραπάνω;.. — θὰ λαβαίνετε κάθ' ἑβδομάδα ἕνα τέλειο φυλλάδιο καὶ θὰ σχηματίζετε στὸ τέλος ἕνα θαυμάσιο τόμο σὰ Λεξικό, ἀπὸ ἑξακόσιες τόσες σελίδες! Τόσο μὰ φορά, εὐρυχωρία, ἀέρας! Πάει ἡ *εὐθυμία* τοῦ Ἀγγλία! Ταποτελέσματα ἑνὸς διαγωνισμοῦ δὲν θὰ ἐκτοπίζουν πιὰ τὴ Σελίδα Συνεργολίας... Ἔ, ἤτανε καιρὸς νὰ γίνῃ κι' αὐτό. Τὸ σκεπτόμουν πρὸ πολλοῦ, σᾶς τὸ εἶπα μιὰ μέρα καὶ σᾶς μ' ἐνθαρρύνατε νὰ τὸ κάμω. Πραγματικῶς, ὅταν διάβασα τὰ γράμματά σας, πῆρα τὴν ἀπόφασή μου. Εἶπα: «Τὰ παιδιά μου τὸ θέλουν, ἂς γίνῃ!»

Νά, παραδείγματος χάρη, ἡ μοῦ ἔγραψε ἡ *Υβόνη*: «... πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ γιὰ τὴν ἐλπίδα, τὴν τόσο γλυκειά, πὼς μπορεῖ τὸ φυλλάδιό σου νὰ γίνῃ δωδεκασέλιδο. Ἄχ, κάνε το αὐτό, διπλασιούλα μου! Ἀπ' φαντάζομαι τί χαρὰ θὰ δώσῃ στὰ παιδιά σου!..»

Κι' ὁ *Μοκοκό*: «Στὸ χθεσινὸ φύλλο σου ἐδιάβασα ὅτι εἶναι δυνατό, μὲ μιὰ μικρὴ αὔξηση τῆς συνδρομῆς μας, νὰ βγαίνῃς κάθ' ἑβδομάδα δωδεκασέλιδη. Σκέφθηκα λοιπόν, ὅτι ἀφοῦ εἶναι τόσο εὔκολο αὐτό,—γιατί ποιὸς θἀρνηθῇ; — νὰ κάνῃ τὴ συνδρομὴ ἀπὸ τὸ νέο ἔτος μεγαλύτερα καὶ νὰ τυπώνῃς δώδεκα σελίδες. Εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι θὰ γραφτοῦν ἀκόμα περισσότεροι συνδρομηταί...»

Νὰ ἐκκολουθήσω;.. Θὰ γέμιζα ὅλη τὴ Σελίδα τῆς Ἀλληλογραφίας, ἂν ἔβαζα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ ἔλαβε αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα γιὰ τὴ δωδεκασέλιδη ἔκδοση. Ἀπ' αὐτὰ λοιπὸν εἶδα καὶ βεβαιώθηκα ὅτι τὴ θέλουν ὅλοι κι' ὅτι ἡ μικρὴ αὔξηση τῆς συνδρομῆς, μπροστὰ στὴ μεγάλη αὔξηση τοῦ φυλλαδίου, δὲν θὰ φτνῇ βρειὰ σὲ κανένα. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νἀνανεώσετε μόνο τὴ συνδρομή σας. Στὴ σημερινὴ προκήρυξη σᾶς τὸ ἐξηγῶ. Πρέπει καὶ νὰ ξεσπαθώσετε. Ἐπίσης, οἱ λίγοι ποὺ χρωστοῦν ἀκόμα τὴ συνδρομὴ τοῦ 1928, πρέπει τώρα νὰ τὴ στείλουν. Ὅσο γιὰ κείνους ποὺ ἔχουν πληρώσει κιόλα τὴ συνδρομὴ τοῦ 1929, —εἶναι καμμιὰ ἑκατοστή, ποὺ ἀπὸ μεγάλη προθυμία ἀνανέωσαν πρὶν προσκαλέσω πρὸς ἀνανέωση, καὶ φυσικὰ ἁπλήρωσαν μὲ τὴν παλαιὰ τιμή συνδρομῆς,—αὐτοὺς τοὺς παρακαλῶ νὰ στείλουν μὲ πρώτη εὐκαιρία τὸ σῶμπλήρωμα. Ἐννοεῖται μόνο οἱ Ἐσωτερικοί. Γιατί ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ποὺ μὲ τὴ διαφορὰ τοῦ νομίσματος εἶναι ἀρκετή, μένει ἡ ἴδια.

Μὲ τὰ Νέα τοῦ 1929 καὶ τὸν Διαγωνισμὸ Ξεσπαθώματος δὲν ἔμεινε τόπος γιὰ Σελίδα. Ἴσως καὶ στὸ ἑπόμενο φυλλάδιο, ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Ἀσκήσεων θὰ τὴν ἐκτοπίσῃ. Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Τὰ συνεχῇ δωδεκασέλιδα θἀποζημιώσουν. Σημειώσατε ὅτι ἔχω λάβει πλῆθος κομμάτια γιὰ τὴν Α' Τριμηνία τοῦ 1929 κι' ἐξακολουθῶ νὰ λαβάνω. Τώρα, σιγὰ-σιγά, τὰ διαλέγω. Κι' ἔχω ἀρχίσει ἀρκετά.

Κι' ἐν' ἄλλο ἀκόμα πρέπει νὰ σᾶς πῶ: Τώρα ποὺ θἀνανεώσετε τὴ συνδρομή σας, καλὸ εἶναι νὰ σκέψεστε μαζὶ καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ψευδωνύμου, εἴτε γιὰ νἀνανεώσετε αὐτὸ ποὺ ἔχετε, εἴτε γιὰ νὰ σᾶς ἐγκριθῇ ἄλλο. Γιατί ἡ ἰσχὺς ὅλων τῶν ψευδωνύμων λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου. Καὶ μόνον ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου θὰ φυλάξω τὸ ψευδώνυμο τοῦ καιροῦ. Κατόπι, ἂν δὲν ἀνανεωθῇ, θὰ τὸ ὑσωρήσω ἀδέσποτο καὶ θὰ τὸ δώσω στὸν πρῶτο ποὺ θὰ τὸ ζητήσῃ.

Ἡ ἀγαπητή μου παλιὰ συνδρομήτρια *Δομνίκα Ἄλεξ. Ρώμα* μοῦ ἀναγγέλλει τὸν προσεχῆ γάμο μὲ τὸν κ. Ἰωάννη Μανιάτη-ρο καὶ τελειώνει τώρα τὴ γράμμα ἔτσι: «Εἶμαι συνδρομήτρια σου ἀπὸ τὸ 1905, φαντάσου! Τώρα, γλυκειά μου Διάπλασι, πρέπει νὰ σἀποχαιρετήσω. Μὴ νομίσῃς ὅμως πὼς θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ. Ἀπὸ σένα ἔχω τὶς ὡραιότερες ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ζωῆς, κι' ἂν μὲξεύσῃ ποτὲ ὁ Θεὸς νὰ ἔχω παιδιά, μὲ ΣΕ θἀνασηθοῦν κι' αὐτά». Ὦ, πόσο μὲ συγκίνησαν αὐτὰ τὰ λόγια! Καὶ πόσο θερμά, ἀπ' τὴν καρδιά μου, εὐχήθηκα καὶ εὐτυχία στὴ φίλη μου, τὴ μπεμπέκα ποὺ πρωτογνώρισα τὸ 1905, καὶ ποὺ μεγάλη τώρα ἑτοιμάζεται γιὰ καινούρια ζωή, ὡραία κι' αὐτή σὰν κι' ἐκείνη ποὺ ἀρίνει. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος κάνει τὴ ζωή του. Κι' ἡ ἀφηλικιωμένη Ρώμα ἔχει ὅλα ἑκεῖνα τὰ προτερήματα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κάνει πάντα τὴ ζωή του ὡραία!

Ὁ *Νάρκισσος* μοῦ γράφει: «Μοῦ ἄρεσαν πολὺ αὐτὰ ποὺ ἔγραψε ὁ κ. Φαίδων γιὰ τὴ γάτα καὶ τὸ σκύλο. Κι' ἐγὼ ἀγαπῶ περισσότερο τὶς γάτες γενικῶς, καὶ εἰδικώτερα τὶς γατάκια, τὰ μικρά, χαριτωμένα καὶ παιχνιδιάρικα.» Καὶ παρακάτω μοῦ περιγράφει τὸ γατάκι του, τὸ «κουτούργτσιμα» τοῦ σπιτιοῦ του, ὅπως τὸ ὀνομάζει, γιατὶ κι' αὐτὸ ὅλοι τὸ ἀγαποῦν, τὸ χαϊδεύουν, τὰ φροντίζουν. Κι' ὁ *Νάρκισσος* περισσότερο ἀπ' ὅλους.

Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, *Θέσπι*, διάβασα τὰ νέα σου. Κι' εἶχες τόσον καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς! Ὅ,τι κάτι, τὰ καλλιτεχνικά σου, νὰ ποῦμε ἔτσι, βάσανα, τὰ ἐνιαῦ' γιατὶ βρίσκεσαι σὲ μιὰ ἡλικία ποὺ σχηματίζεσαι, ποὺ μορφώνεσαι, ποὺ γυρεύεις τὸ δρόμο σου... Ναί, κι' ἄλλοι πολλοὶ μοῦ ἔγραψαν πὼς τοὺς ἄρεσε πάρα πολὺ τὸ «Δαχτυλίδι» τῆς κυρίας Μαχρῆ, ἕνα δαχτυλίδι, καθὼς τὸ λές, «μὲ καλὸ δέσιμο κι' ἐκλεχτὲς πέτρες...»

Πολὺ ποιητικὸ τὸ γράμμα σου, *Μεγαλόπρεπη Ἴδη*. Καὶ πολὺ κολλκεστικὰ γιὰ μένα αὐτὰ ποὺ σκέφτηκες, ὅταν γύρισες ἀπὸ τὴν ὡρίλα σου ἐξοχὴ καὶ βρῆκες τὰ φυλλάδιά μου νὰ σὲ περιμένουν... Μὰ κι' ὁ κ. Φαίδων συγκινήθηκε μὲ τὴ φράση σου, ὅτι τὸν συλλυπεῖται ἀγιὰ τὸ θάνατο τῆς ἐξαιρετικῆς γυναίκας ποὺ εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ τὴ φωνάζῃ μητέρα». — Μόνο ἕνα πρᾶγμα μ' ἔκαμε νἀπορήσω: Τὸ γράμμα σου,— κι' αὐτό, ὅπως κι' ὅλα σου,— δὲν ἔχει οὔτε ἕνα ὀρθογραφικὸ λάθος. Κι' οἱ πιὸ δύσκολες λέξεις εἶναι γραμμένες ὀρθότατα. Ποῦ θἄ πῇ ὅτι εἶναι γραμμένο ἀπὸ κορίτσι ποὺ ξέρει. Κι' ὅμως, τρεῖς φορὲς τὸ *πάλη* τὸ γράφεις μὲ ὦμέγα: *πώλη*. Τί εἶναι αὐτό; Ἄγνοια; Ποτέ. Ἀπροσεξία; Μὰ γιατί νὰ προσέχῃς τόσο σ' ὅλα τἄλλα καὶ μόνο στὸ *πώλη* νὰ εἶσαι πάντα ἀπρόσεχτη; Κάτι ἄλλο θὰ συμβαίνῃ. Καὶ θἄμουν περίεργη νὰ τὸ μάθω.

Πολλά, πλῆθος παιδιὰ στὴν ἡλικία σου, Ἀττάρ, μοῦ ἔχουν ἀξομολογηθῇ, κατὰ καιροὺς, αὐτὴ τὴν «ἀνωρεξία γιὰ ὅλα». Δὲν εἶναι τίποτα. Σὲ λίγο θὰ σοῦ περάσῃ. Ἀφοῦ μάλιστα μόνο «σπιγμὲς στεγμὲς» τὴν αἰσθάνεσαι πολύ. Ὡς τόσο εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ μόνο γιὰ μένα ἔχεις ἀκόμα ὅλη σου τὴν ὄρεξη καὶ πὼς ὅλα σου τὰ ἔχουν ἀρέσει. Ἀλλὰ ἐγὼ ἔτσι: «Εἶμαι συνδρομήτρια σου ἀπὸ τὸ 1905, φαντάσου! Τώρα, γλυκειά μου Διάπλασι, πρέπει νὰ σἀποχαιρετήσω. Μὴ νομίσῃς ὅμως πὼς θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ. Ἀπὸ σένα ἔχω τὶς ὡραιότερες ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ζωῆς, κι' ἂν μὲξεύσῃ ποτὲ ὁ Θεὸς νὰ ἔχω παιδιά, μὲ ΣΕ θἀνασηθοῦν κι' αὐτά». Ὦ, πόσο μὲ συγκίνησαν αὐτὰ τὰ λόγια! Καὶ πόσο θερμά, ἀπ' τὴν καρδιά μου, εὐχήθηκα καὶ εὐτυχία στὴ φίλη μου, τὴ μπεμπέκα ποὺ πρωτογνώρισα τὸ 1905, καὶ ποὺ μεγάλη τώρα ἑτοιμάζεται γιὰ καινούρια ζωή, ὡραία κι' αὐτή σὰν κι' ἐκείνη ποὺ ἀρίνει. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος κάνει τὴ ζωή του. Κι' ἡ ἀφηλικιωμένη Ρώμα ἔχει ὅλα ἑκεῖνα τὰ προτερήματα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κάνει πάντα τὴ ζωή του ὡραία!

Ὁ *Νάρκισσος* μοῦ γράφει: «Μοῦ ἄρεσαν πολὺ αὐτὰ ποὺ ἔγραψε ὁ κ. Φαίδων γιὰ τὴ γάτα καὶ τὸ σκύλο. Κι' ἐγὼ ἀγαπῶ περισσότερο τὶς γάτες γενικῶς, καὶ εἰδικώτερα τὶς γατάκια, τὰ μικρά, χαριτωμένα καὶ παιχνιδιάρικα.» Καὶ παρακάτω μοῦ περιγράφει τὸ γατάκι του, τὸ «κουτούργτσιμα» τοῦ σπιτιοῦ του, ὅπως τὸ ὀνομάζει, γιατὶ κι' αὐτὸ ὅλοι τὸ ἀγαποῦν, τὸ χαϊδεύουν, τὰ φροντίζουν. Κι' ὁ *Νάρκισσος* περισσότερο ἀπ' ὅλους.

Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, *Θέσπι*, διάβασα τὰ νέα σου. Κι' εἶχες τόσον καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς! Ὅ,τι κάτι, τὰ καλλιτεχνικά σου, νὰ ποῦμε ἔτσι, βάσανα, τὰ ἐνιαῦ' γιατὶ βρίσκεσαι σὲ μιὰ ἡλικία ποὺ σχηματίζεσαι, ποὺ μορφώνεσαι, ποὺ γυρεύεις τὸ δρόμο σου... Ναί, κι' ἄλλοι πολλοὶ μοῦ ἔγραψαν πὼς τοὺς ἄρεσε πάρα πολὺ

λογές· ὅμως θεωροῦνται ὡς μία') *Αντινέαν* (χαίρω ποὺ τώρα εἶστε ὅλοι καλά· ὀλογράψη πιά καὶ τὰ σχολεῖα· ὁ κ. Σ. σ' εὐχαριστεῖ πολύ γιὰ τὸ θερμὸ σου ἐνδιαφέρον') *Νάρμαν* (ἔστειλα 6 τετράδια· χαίρω ποὺ θὰ κάμῃς συνδρομήτριες ὅλες σου τὶς συμμαθήτριες· ὄχι, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προπληρώσῃ κανεὶς γιὰ ἕνα χρόνο· καὶ γιὰ ἕξη μῆνες μπορεῖ, καὶ γιὰ τρεῖς· ἔκτακτα ἀνανεώνει') *Πεταχτούλαν* (ἡ συνδρομή σου λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου') *Μελαγχολικὸν* (ἔστειλα 6 τετράδια· καὶ, εἶναι καὶ τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς ποὺ κάνει πολλοὺς νὰ μὴ λαβαίνουν μέρος· οἱ ἰδιωτικοὶ αὐτοὶ διαγωνισμοὶ ἔπρεπε νὰ εἶναι τουλάχιστο δωρεάν, ἀφοῦ οἱ ἀγωνιθέται δὲν μποροῦν καὶ νὰ πληρώνουν τοὺς συμμετέχοντας, ποὺ θὰ ἦταν πιὸ δίκαιο παρὰ νὰ τοὺς ζητοῦν δικαίωμα συμμετοχῆς') *Δαπάνιαν* (ἤμουν βέβαιη πὼς δὲν μὲ ξέχασες, ἀλλὰ ὅτι τ' ὡραῖο καλοκαίρι ποὺ περνᾶσες στὴν πατρίδα, ἦταν ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς σιωπῆς') *Δ. Δ.* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· ἐλπίζω νὰ πείσῃς καὶ τὴν ἄλλη νὰ ἐγγραφῇ') *Ἄρην Μακρῆν* (ἔστειλα· πολὺ ὡραῖο τὸ γραμματάκι σου') *Περιπλοκάδα* (μπράβο ποὺ ἐκδικεῖσαι τὸ σπαθί σου· καὶ σήμερα βλέπεις πόσο χρειάζεται τὸ ξεσπάθωμα· στὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο θὰ προκηρυχθῇ Διαγωνισμὸς πρὸς σύγκρισιν 'Ασκήσεων') *Μαγεμμένο Βασιλόπουλο* (αὐτὸ δὲν τὸ εἶπα· ἀπειδὴ ὅμως εἶναι ἐλλειψῆς ποιημάτων, μπορεῖ κανεὶς νὰ στείλῃ καὶ δυὸ ποιήματα') *Ἰζάλδην* (ἔστειλα· ἔννοια σου καὶ κανεὶς δὲν θὰ πῇ πὼς μοῦ ἔγραψες ψευτιές· ἐγὼ τὸ 9 τὸ μετέφραζα ἄριστα, ἐγὼ ἔπρεπε νὰ πῶ λίαν καλῶς· φίλησέ μου τὴν ἀδελφούλα') *Γεώργιον Κ. Τζελεδένην* (δάδικα ἄρρωστοι συγχρόνως σ' ἕνα σπίτι! ἀλήθεια κλινική! τώρα εἶναι ὅλοι καλά; εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἔστειλα') *Νεράϊδαν τοῦ Γιαλοῦ* (καὶ αὐτὰ ἐπίσης γιὰ τὸ ξεσπάθωμα σ' εὐχαριστῶ πολύ') *Νέρειαν* (χαίρω πολὺ ποὺ θάχῃς φέτος καθηγήτρια τὴν παλιά μου φίλη Κατίνα Παπαπολλᾶ, πολλὰ θὰ μάθῃς ἀπ' αὐτήν') *Ντίνου Πάγγειον* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ἀλλὰ γιὰ νὰ πάρῃς ψευδώνυμο πρέπει νὰ γίνῃς συνδρομητής· οἱ ἀγαραστοί, ὅσο κι' ἂν μ' ἀγαποῦν, δὲν ἔχουν αὐτὸ τὸ προνόμιο') *Χρυσῆν Πεταλούδαν* (ἔστειλα 46 καὶ 47 κι' ἔχω σὲ διαθεσή σου δρ. 5') *Ἀκρίταν* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς καλὲς διαθέσεις') *Ἄρτεμιν* ἔστειλα 10 τετράδια· ἐλπίζω νὰ ἔλαβες καὶ τὰ ταχυδρομηθέντα 9') *Ἀντώνιον Μπεγέλην* (τὰς ἔλαβα') *Ἀργυροπωνταφυλλίδαν* (δὲν σὲ παρεξηγῶ, ἔγιναν σου· ἡ Κυριακή, εἶδες, ἀνεβλήθη γιὰ τὸ Δεκέμβριο, ἔγινα... ὁ διάγγελος') *Ἐθνικὴν Πίστιν* (σὲ συγχαίρω· στὴν ἐρώτησή σου ναί') *Ἐξυπνην Γατούλαν* (τόμος καὶ τετράδια ἐστάλησαν συστημένα τὴν 19 Ὀκτωβρίου') *Ἀκακίαν* (ἔστειλα 6 τετρ. πρὸς ἐξόφλησιν· σοῦ ἐστάλησαν καὶ τὰ τεύχη τῆς «Νέας Ἐσπέρας» ἀπὸ τὸ 1ο6ον') *Ὀλυμπίαν Ν. Πατρώνα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· φύλλ. 22 καὶ 41 ἔστειλα') *Ἀλ. Θεοδωρίδου* (εὐχαριστῶ πολὺ· τὸ ψευδώνυμο ποὺ ζητεῖς τὸ ἔχει ἄλλη') *Ἡρωϊκὸν Λάβαρον* (ἔστειλα· τὸ Δ. δὲν εἶναι πιά') *Χλωμὸ Φεγγάρι* (μετὰ χαρᾶς') *Κύριον Χ., Νεαγάραν, Γαλάτειαν, Νερόμυαλον* κτλ.

Τάκην Ματθίαν, Νεάνιδα τοῦ Ἰονίου, Πέτρον Ράμον (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἀπατολάς ἔλαβε μετὰ τὴν *6 Νοεμβρίου* 0' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 24ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δέχεται μέχρι 10 Ἰανουαρίου.

742. Λεξίγριφος

Σύγχρονος ἕλλην ποιητής·
Ἀλλ' ἂν τὸν ἀναστήμεις,
Στὴν Ἰνδικὴ χερσόνησο
Παίγνωση θὰ κάμῃς,
Κι' ἕνα μικρὸ ζωάκι
Φθορολογικὸ λιγάκι . . .

Μεγάλη Ἑλλάς

743. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Ἔφτιασα πόλη στὸ λεπτό,
—Καὶ πόλη μεγαλοπρεπῆ,—
Προστάζοντας Ἰνδοὺ θεό,
Ἀπλούστατα, νὰ μοῦ τὴν πῇ!

Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο

744. Μεταγραμματισμός

Μέσ' σοῦ σπίτι πῶς θὰ μπῆς,
Ἂν μπῆκες, πῶς θὰ βγῆς.
Λύτα μου, χωρὶς ἐμένα;
Μ' ἂν τὸ ῥῶ μου κάμῃς μέ,
Μ' ἔχασες! κάθε στιγμὴ
Θὰ στενάζω: ὄμμένα!

Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

745. Αἴνιγμα

Φυτὸ θὰ ἰδῇς στὸ ἀρσενικό,
Ὡραῖο, ἀναρριχητικό.
Στὸ θηλυκό μου ἕνα πουλί
Ἀσχημο, φλύαρο πολύ.
Μόνο
Ποὺ αὐτὸ ἀνεβάζει καὶ τὸν τόνο.

Τζάκ

743. Ἀναβάθρα

* * * * * *
* *
* *
* *
* * * * * * *
* *
* *
* *
* *
* *
* *

Ὁριζοντίως καὶ καθέτως ἐναλλάξ: Οὐράνιον σῶμα, ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς, αἴσθησις, πόλις τῆς Ἑλλάδος παρὰ τὸν Ἰσθμόν, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἱσπανίας, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Μοιραῖο Ἀκρογιάλι

747. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7	=Θεά. [γυναικ.
2 6 3 1	='Υποκοριστικὸν
3 1 5 4 7 6 7	=Ποταμὸς εὐρωπ.
4 2 6 7	="Αλλη θεά.
5 1 2 6 1	="Ονομα γυναικεῖον
6 5 4 2 1	='Αρχαία πόλις.
7 1 5 1 2 4 6 1	=Πόλις τ. Γραφῆς.

Καρδινιάκ

748-752. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις: *ἄμμος, δρόμος, Δῆλος, γαῦρος, ἐνεός.*

Κων. Χ. Γρόλλιος

753-757. 'Ομοιόμορφα 'Ελληνοσύμφωνα

1.— εια = ἔντομον.
2.— εια = ἔρπετόν.
3.— εια = κράτος τῆς Εὐρώπης.
4.— εια = κράτος τῆς Ἀσίας.

Ὀνείρων τοῦ Ἑλληνιστεῦ

758. Γρῖφος

			μ				τι	
ι		η	με	ιν	με	τι		τι
Ἡ	παρ						γ'	
		τι	με	ολ	με	τι		τι
				με		τι		

Λευκὸς Κόρακας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

759. Echelle

V—E
V — —I'
V— — — —E
V— — — — — E
V— — — — — — —E
V — — — — — — —E

Chaque trait représente une lettre. Et on lit: *Le contraire de la mort*; *le contraire de la vertu*; pronom; ville d'Italie; ville d'Espagne; grand écrivain et philosophe français.

Γασιόνος

760. Quatre Homonymes

Comment l'aimez-vous?

1, Double; 2, Eternel; 3, Presque bien; 4, Noble.

Où le placez-vous?

1, Dans un trotr on à terre; 2, Au ciel et au logis; 3, Dans de beaux yeux; 4, Dans une assemblée élevée.

Qu'en faites-vous?

1, Deux choses inséparables; 2, Un parent vénéré; 3, Une couleur très douce; 4, Un titre ou une dignité.

(Ἀπὸ τὸ Echo du Nord) **Ἠὼς**

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 35

527. Ἀστυάγης ("Αστυ, Ἄγις). —528. Πολύβιος (πολύ, βίος). — 529. Μαρδόνιος - Μαρδοχαῖος. — 530. Ἀφροσύνη - ἀφρὸς - Φροσύνη. - 531. Ἡρακλῆς - Ἡράκλειον ('Ηρακλ, ει, ὄν.)—532.

Α	Φ	Σ	533. ΜΑΡΔΟ-
Σ	Α	Ο	ΝΙΟΣ ('Αρμο-
	Τ	Α	Ν νία, Ροδανός,
Α	Σ	Π	Η Α Α Α Ξ Δράμα, Οἰνόμα-
		Β	Ι Κ ος, νάρδος, Ἰ-
	Α	Ν	Ο μάς, Σόδομα).—
	Τ	Α	Σ 534-538. Διὰ τοῦ

Η: *σπάρος* (ἡ *σαπρός*), *αἰπόλος*, *ἔρπω* (ἢ *περῶ*), *πηνίον*, *κάλπη*. — 539-543. Διὰ τοῦ Ο: *κολοσσός*, *δμόλογος*, *ὄνος*, *νομολόγος*, *σορός*. — 544. *Θέρος*, Θ Ε Ρ *Τρόγος*, *πόλεμος*. (ΘΕΡ- Ο Σ Τ σίτης, Ὄ Σ Τρεαν, ΡΥΓ- Ρ Υ Γ χος, Ὄ Σ Πριον Ὄ Λ Ε- Ο Σ Π θρος, ΜΟΣχα.) — 545. Ο Λ Ε Μήζωμη μετ' ἀμυσίας. Μ Ο Σ — 546. *Μὴ μένης μὲ σταυρωμένα χέρια*. (μί, μὲ νί, ς, μὲ στ α, βρ, ο μὲ να, χερ, ἴα.)

Τύποις ΕΡΓΑΣΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΙ' — 831/
Ἀγαπημένες μου Γενοβέφα καὶ Ἡρωΐδα τοῦ 21, χρόνια πολλά.
Γαλάτεια

/ΚΙ' — 832/
Ἀκακίες, τετραδιάκια ἐστείλαμεν. Περιμένομεν ἀπάντησιν.
Λάφι τῆς Ἀρτέμιδος Κυπριώτικη Δωρικάς

/ΚΙ' — 833/
ΠΑΤΡΑΪΚΟΣ ΑΣΤΗΡ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
Ὁ Α' μέρας διαγωνισμὸς μας (ΚΙ'—609) παρατείνεται λόγῳ τοῦ Δωρεῖου μέχρι 15ης Δεκεμβρίου. ΑΟΠΟΝ ΣΠΕΥΣΑΤΕ!
Ὁ τῶν Διαγ. Μικρὸς Γυμνασιόπαις

/ΚΙ' — 834/
ΠΑΤΡΑΪΚΟΣ ΑΣΤΗΡ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
Αὐτὸ ὅποιες-σες δὲν ἐλάβομεν συμμετοχήν, ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕΝ.
Ὁ τῶν Διαγ. Μικρὸς Γυμνασιόπαις

/ΚΙ' — 835/
Τρελλὸ Φοιτητάκι (ΚΙ' — 794) μήπως εἶναι ἡ Πανταχοῦ Παρών;
Μιμέζα

/ΚΙ' — 836/
Ναγάρα, Χλωμὸ Δειλινό, λιπᾶμαι, μὰ δὲν μπορῶ.
Μιμέζα

/ΚΙ' — 837/
Βολιωτάκι, Μήδεια, ἕνα σας τετραδιάκι θὰ μὲ εὐχαριστοῦσε πολύ.
ΧΛΩΜΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

/ΚΙ' — 838/
ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ
Προσοχὰς ἐπιγγέλεται ὁ «ΚΟΜΗΣ ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ» ἕνας ἀπαίσιος νεκραϊδοντανος, ἕνας βρικόλακας, ἕνα ἔκτρωμα τῆς φύσεως. . . Ὅσοι θέλουν τὴ φιλία του, ἂς τὸ δηλώσουν. Ἐδῶ μένει . . .
ΓΟΥΛΑΙΒΕ ΔΕΣΜΟΣ
Πληρεξούσιος τοῦ «Κόμητος Δρακούλα»

/ΚΙ' — 839/
Σὲ τὴν (ΚΙ'—818) ἀντὶ 'Αρλεζιάνα διορθώστε Δεινὴ Κολυμβήτρια. Ἐπίσης στὴν /ΚΙ'—819/ ἀντὶ Γαλάτεια διορθώστε Γαλανομάτα.
Χρυσῆ Πεταλούδα

/ΚΙ' — 840/
Σὲ ὅντα μου, γιὰ τὴ γιορτούλα Σου χίλιες ὀλάθερμες εὐχούλες.
Ὑβόνη

/ΚΙ' — 841/
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΘΛΟΙ»
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
Α' ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ἀριθμῶν καρτῶν καλλιτεχνικῶν καὶ ἠθοποιῶν. Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ ἐλευθέρα (ἀνευ τῶν 4 δραχμῶν.)
ΒΡΑΒΕΙΑ: Α'. Μελανοδοχεῖον ἀργυροῦν.— Β'. Ἄλμπουμ.— Γ'. Ταυτότης.— Δ'. Φωτ-μπάλ. — Ε'. Κονδυλοφόρος Μπαμπού.
Διαπλασόπουλα-ες, Σύλλογοι, βασιζόμαστε στὴν ὑποστήριξί σας. Δ/σις: 'Αλκιν Βακαλάκη, ὁδὸς Τσακίρη 29, Ἡράκλειον-Κρήτης.
Τῶν Διαγωνισμῶν: **ΦΑΝΤΙΝΑ**

/ΚΙ' — 842/
Διαπλασόπουλα-ες, ὑποστηρίξατε τὸ διαγωνισμὸ τῶν «Ἀθλίων». Νὰ περιμένουν ἀπ' ὅσους-ες ἀλληλογραφοῦμε καὶ ἀλλάζουμε κάρτες;
ΗΒΗ. ΑΝΤΙΝΕΑ

/ΚΙ' — 843/
Ποιὰ θάρνηθῇ τὸ τετραδιάκι της στὴν Κρυσταλένια;
Μαγεμένο Βασιλόπουλο, Ζουλαΐκα, Μάγισσα, νὰ περιμένω;
Δ/σις: Εὐαγγελίαν Μαραφάκη, /διὰ Χ. Χ./, Ἡρακλείον-Κρήτης.

/ΚΙ' — 844/
Βίτο μου, στὴ γιορτούλα σου σοῦ εὐχομαι τὰ ἀχρόνια πολλά».
Μυρόλουστη

/ΚΙ' — 845/
Πολὺ θὰ μᾶς εὐχαριστοῦσε ἕνα σας τετραδιάκι: Δάφνη, Πανταχοῦ Παρών, Νέμεσις, Ἠλιογέννητη, Μιράντα Δ/σις: Δινδὰ Νικολοπούλου, Καλλιθέαν 86, Ἀθῆναι.
Πορφυρογέννητη, Γλυκομίλητη

Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Καὶ τὰ ἑπτακαὶ δωδεκασέλιδα φύλλα ἑπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίγύπτου γράσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει ἄν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθεναγωγεῖον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *Ἐν Ἀθήναις, 17 Νοεμβρίου 1928* *Ἔτος 50όν.—Ἀριθ. 51*

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» εἰσέρχεται εἰς τὸ 51ον της ἔτος καὶ γίνεται τακτικὰ ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΗ. Ἡ δὲ συνδρομὴ τοῦ Ἐσωτερικοῦ αὐξάνει ὡς ἑξῆς: Ἐτησία, δρ. 100. Ἑξάμηνη, δρ. 55. Τρίμηνη, δρ. 30. Τιμὴ φυλλαδίου, δρ. 2,50.
(Ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μένει ἡ ἴδια.)

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Πῆρε λοιπὸν τὸν λόρδο καὶ βγῆκαν ἔξω, κι' ἡ Νταίζη πῆγε νὰ τὶς περιμένει στὸ σπίτι τῆς κυρὰ-Τζένγης.

Ἡ καλὴ γυναίκα δὲν ἤξερε ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ αἰσθήματα ἐπικρατοῦσε μέσα στὴν ψυχή της: Ἡ χαρὰ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ λόρδου, ἢ ἡ λύπη ποὺ θάχανε τὴν ἀγαπημένη «κόρη της»; Σκέφθηκε ὅμως τὶς τραγικὲς ὧρες, ποὺ εἶχε περάσει τὸ κορίτσι τὶς τελευταῖες αὐτὲς μέρες, καὶ τότε πείσθηκε ὅτι ἕνας χωρισμὸς δὲν ἦταν τίποτα μπροστὰ σ' ἐκεῖνες τὶς Ὀλίψεις.

Ἡ Νταίζη ἔβαζε τὸ καλύτερό της φόρεμα κι' ἡ Τζένγη τὴ βοηθοῦσε νὰ στολιστεῖ. Ἴσως ἦταν ἡ τελευταία φορὰ ποὺ ἔντυνε τὴν μικρή της Βιολέττα!

Καθὼς τὴ φιλοῦσε, τὰ δάκρυα τὴν ἔπνιξαν. Μὰ ἡ Νταίζη ἔβλεπε τώρα τὸ μέλλον ρόδινο κι' ὑποσχέθηκε στὴ Θετή της μητέρα, ὅτι δὲ θὰ τὴν ἄφηνε πιὰ νὰ κατοικεῖ μέσα στὴ σκοτεινὴ αὐτὴ φυλακή, ὅπου κόντεψαν νὰ πεθάνουν κι' οἱ δυό τους. Εὐθὺς μόλις ὁ πατέρας της ἔπερνε πίσω τὴν περιουσία του, θὰ φώναζαν κοντά τους καὶ τὸ Θεῖο Θωμᾶ καὶ τὴ Θεία Τζένγη, καὶ δὲ θὰ χωρίζονταν πιὰ ποτέ τους.

Ἡ Τζένγη δὲν εἶπε τίποτα. Ἀπομέσα της ὅμως σκέφθηκε ὅτι κι' αὐτὸ μποροῦσαν νὰ γίνει μιὰ μέρα. Μήπως χτὲς ἀκόμη τολμοῦσαν νὰ φαντασθοῦν τὴ σημερινή τους εὐτυχία;

Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον γύρισε μαζὶ μὲ τὸ Θωμᾶ. Τώρα πιὰ ἦταν ὁλότελα ἐλεύθερος. Ἀποχαιρέτησε τὴ Τζένγη, ἀφοῦ τὴν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ἀφοσίωσή της στὴν κόρη του, κι' ἡ Νταίζη φίλησε πολλὲς φορὲς τὴ μητέρα της καὶ τῆς εἶπε;

— Καλὴ ἀντάμωση!

Ὁ Θωμᾶς τοὺς συγόδευσε ὡς τὴν πόρτα, καὶ κεῖ τοὺς ἀποχαιρέτησε κρύβοντας τὴ συγκίνησή του στὸ ψυχρὸ καὶ σκληρὸ πρόσωπό του.

— Καλὴ ἀντάμωση, Θεῖε Θωμᾶ! τοῦ εἶπε ἡ Νταίζη.

Μὰ τότε ὁ γέρος δεσμοφύλακας δὲ μπόρεσε νὰ βαστήξει τὰ δάκρυά του.

«Ἡ ἄρρωστη εἶχε καθήσει στὸ ντιβάνι . . .» (Σελ. 416, στ. α').

Πόσο τρυφερὴ ψυχὴ κρυβόταν κάτω ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ πρόσωπο τοῦ γέρου στρατιωτικοῦ!

Τέλος ἡ βαρειὰ θύρα ἔκλεισε ἀπὸ πίσω τους, καὶ πατέρας καὶ κόρη βγῆκαν ἔξω κρατούμενοι ἀπ' τὸ χέρι καὶ μεθυσμένοι ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ μέρα ἦταν ὁμορφη κι' ἔκαμαν ἕνα περίπατο στὴν ὄχθη τοῦ Τάμεση.

Μὰ ἐκεῖ ποὺ περνοῦσαν μπροστὰ σ' ἕνα λαϊκὸ ἑστιατόριο, ἡ Νταίζη ἔνοιωσε ξαφνικὰ πὼς πεινοῦσε καὶ τὸ εἶπε χωρὶς νὰ ντραπεῖ. Ὁ λόρδος χαμογέλασε· Παραδεχόταν ὅτι ἡ κόρη του εἶχε δίκιο κι' ἦταν πολὺ πρακτικὸ κορίτσι.

Μπῆκαν μέσα καὶ κάθισαν σ' ἕνα χωριστὸ διωμάτιο, ὅπου τοὺς σερβίρισαν μιὰ ὀμελέττα μὲ ζαμπόνι.

Ἄρχιζε νὰ βραδυάζει, κι' ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον κοίταζε ἀπὸ τὰ παράθυρα τὸν Τάμεση καὶ τὸν φωτεινὸ οὐρανό . . . Στιγμὲς-στιγμὲς ρωτοῦσε τὸν ἑαυτό του ἂν ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκεῖ-δά, μαζὶ μὲ τὴν κορούλα του, ἐλεύθερος ν' ἀναπνέει τὸν ἀέρα τοῦ Θεοῦ.

Μέσα στὶς μεγάλες χαρές, πάντα αἰσθάνεται κανεὶς κάποια μελαγχολία. Ὁ λόρδος ἄλλωστε δὲν εἶχε συνέλθει ἀκόμη ἀπὸ τὶς τόσες συγκινήσεις του. Ἀλλὰ ἡ Νταίζη μιλοῦσε καὶ γελοῦσε γιὰ δυό, καὶ τὸ γεῦμα αὐτὸ ποὺ ἔπερναν μαζί, θὰ τοὺς ἔμενε ἀξέχαστο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1'.

Ο γαλάζιος φιόγκος

Ο λόρδος Έρλιγκτον βρήκε ένα προσωρινὸ ἄσυλο γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὴν κόρη του, στὸ σπίτι ἑνὸς γέρου φίλου του ποὺ ἔμενε στὸ Λογδίνο. Εἶχε μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ τὴ φιλοξενία καὶ τὴ χρηματικὴ βοήθεια αὐτοῦ τοῦ φίλου, γιατί ὁ λόρδος Στάρλυ δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ πάρει ὁλόκληρη τὴ χάρη. Εἶχε χαρισθεῖ ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ ἔμενε ἡ ἐξορία κι' ἡ δήμευση τῆς περιουσίας.

Πρὶν φύγει γιὰ τὸν τόπο τῆς ἐξορίας του, πῆρε τὴν ἄδεια νὰ πάει στὴ Σκωτία, ὅπου ἔμενε ἡ γυναίκα του, καὶ νὰ τὴν πάρει μαζύ του.

Τότε μόνον ἔμαθε ἡ Νταίζη τὴν ἀρρώστεια τῆς μαμμᾶς της καὶ τὰ δάκρυά της ἔτρεξαν ποτάμι, ὅταν ὁ πατέρας της τῆς διηγήθηκε τὸ τελευταῖο του ταξίδι στὸ Λὸχ-Λέβεν.

— Πατέρα! εἶπε ὕστερα, ἄραγε μόλις μὲ ἰδεῖ, δὲ θὰ ξαναβρεῖ τὸ λογικό της;

Ὁ λόρδος κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι.

— Ἴσως εἶναι ἀργὰ τώρα πιά, κόρη μου, εἶπε. Ἂν σ' ἔβλεπε κεῖνον τὸν καιρό, ἴσως ἡ συγκίνηση θἄφερνε μιὰν εὐεργετικὴ ἀντίδραση. Ἀλλὰ ἀπὸ τότε φυσικὰ ἔχεις ἀλλάξει ἀρκετά, Νταίζη, κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὅταν σὲ εἶδα, συγκινήθηκα ὄχι γιατί σὲ πέρασα γιὰ τὴ Νταίζη, ἀλλὰ γιατί μοῦ θύμιζες τὴ μητέρα σου, ὅταν ἦταν κόρη καὶ τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορά.

Ἡ Νταίζη ἔμεινε σκεπτική.

— Πατέρα! εἶπε ὕστερα. Ἤθελα νὰ ἰδω τὴ Μπέττη.

— Εὔκολο εἶναι, παιδί μου. Θὰ τὴν ἰδῆς στὸ Λὸχ-Λέβεν.

— Τότε, ἂς φύγουμε γρήγορα, πατέρα!

Αὐτὴ ἦταν καὶ τοῦ λόρδου ἡ ἐπιθυμία, κι' ἔτσι τὸ ταξίδι αὐτὸ πραγματοποιήθηκε ἀμέσως, ἀφοῦ ἄλλωστε ὁ καιρός τους ἦταν μετρημένος.

Ἡ καρδιὰ τῆς Νταίζης χτυποῦσε δυνατά, ὅταν μπῆκε στὸ σπίτι, ὅπου ἔμελλε νὰ ξαναβρεῖ τὴ μητέρα της.

Σ' ὅλο τὸ δρόμο δὲν ἔπαυε νὰ ρωτᾶ τὸν πατέρα της γιὰ τὴ λαίδη Διάνα, καὶ τώρα ποὺ ἔφτασαν στὸ τέρμα, ἡ συγκίνηση τῆς ἔκοβε τὴ λαλιά

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον δὲ βρῆκε δυσκολίες. Μόλις τὸν εἶδαν οἱ ὑπηρέτες, ἔτρεξαν νὰνοίξουν διάπλατα τὶς πόρτες.

Οἱ πληροφορίες γιὰ τὴν κατάσταση τῆς ἄρρωστης ἦταν πολὺ καλές: Ἡ μυλαίδη φαινόταν πολὺ εὐθυμότερη, ἀλλὰ καὶ πολὺ περισσότερο ταραγμένη, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὴν εἶχ' ἐπισκεφθεῖ ὁ ἄντρας της.

Ὅταν ἔφυγε, περιπλανιόταν ἀπὸ κάμαρα σὲ κάμαρα, σὰ νὰ ζητοῦσε κάποιον καὶ ρωτοῦσε «θὰ γυρίσει;», προσθέτοντας πάντα τὶς ἴδιες ἀμετάβλητες λέξεις! «Ἂν γυρίσει, θὰ μοῦ φέρει καὶ τὴ Νταίζη μου, μοῦ τὸ ὑποσχέθηκε.»

Τὰ μάτια τῆς κόρης γέμισαν δάκρυα ὅταν ἄκουσε τὶς ἱστορίες αὐτές, ποὺ τῆς ἔδειχναν πόσο τὴν λάτρευε ἡ μητέρα της.

— Ποῦ εἶναι τώρα; ρώτησε.

— Πάντα στὸ σαλόνι της μένει, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ κοιμᾶται.

— Νὰ μὴ τὴν ξυπνήσουμε, εἶπε ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον. Νταίζη, κάμε ὑπομονή, θὰ τὴν ἰδεῖς ἀργότερα.

— Ναί, ναί, ἔκαμε ἡ Νταίζη. Ἀλλωστε κι' ἐγὼ θέλω νὰ ντυθῶ, πρὶν τὴν ἰδω. Ὑπάρχει κανένα δωμάτιο νὰ κάμω τὴν τουαλέττα μου;

Ὁ λόρδος ἄκουσε μ' ἔκπληξη τὰ λόγια αὐτὰ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ φρόνιμου κοριτσιοῦ του.

— Μήπως κι' ἔτσι δὲν εἶσαι πολὺ καλά; ρώτησε. Τί ἀνάγκη τώρα γιὰ τουαλέττες;

— Ὄχι, πατέρα! Δὲν εἶμαι καλὰ ἔτσι. Ἄφισέ με κι' ἔχω τὴν ἰδέα μου ἐγώ.

— Δόστε ἕνα δωμάτιο στὴ Νταίζη, εἶπε τότε ὁ λόρδος στὴν οἰκονόμο.

Ἐκείνη φώναξε μιὰ καμαριέρα:

— Ὁδηγῆστε τὴ μυλαίδη στὸ πράσινο δωμάτιο, εἶπε. Ἡ μυλαίδη θὰ συγχωρήσει τὶς ἐλλείψεις, ἀλλὰ δὲν περιμέναμε τὴν ἐπίσκεψή της καὶ δὲν ἔχουμε κάμει καμμιὰ ἑτοιμασία. Ἀλλ' ὡς τὸ βράδυ, θὰ προσπαθήσουμε νὰ κάμουμε ὅ,τι μπορέσουμε.

— Εὐχαριστῶ, μίστρες. Ἀλλὰ δὲ χρειάζονται καὶ πολλὰ πράγματα, γι' αὐτὸ μὴ βασανίζεστε ἄδικα.

Κι' ἡ Νταίζη ἀκολούθησε, ἐλαφρὴ καὶ γρήγορη, τὴν καμαριέρα. Ἐκείνη τὴν ὁδήγησε στὸ πράσινο δωμάτιο, — ἕνα δωμάτιο εὐρύχωρο κι' ἐπίσημο, ὅπου κανεὶς δὲν εἶχε κατοικήσει ἀπὸ χρόνια. Τότε ἡ Νταίζη ζήτησε νὰ τῆς στείλουν τὴ Μπέττη.

Μὲ πόση χαρὰ ἀντίκρυσε ἡ Μπέττη τὸ παιδί, ποὺ ἄλλοτε τἀποκοίμιζε στὴν ἀγκαλιά της καὶ ποὺ τόσο εἶχε θρηνήσει τὸ θάνατό του.

Τώρα ἡ Νταίζη ἦταν γεμάτη εὐδαιμονία: Μόλις εἶδε τὴ Μπέττη, ξύπνησαν ὅλες οἱ ἀναμνήσεις της καὶ φίλησε μὲ στοργὴ τὴν παλιὰ γκουβερνάντα της, πνιγοντάς την στὶς ἐρωτήσεις.

— Πές μου, τῆς εἶπε στὸ τέλος, τί φοροῦσα τὸν καιρὸ ποὺ μ' ἔκλεψαν;

— Ἄσπρα φορούσατε, μυλαίδη. Πάντα ἄσπρα φορούσατε τότε, καὶ γαλάζιο φιόγκο στὰ μαλλιά. Εἴστε τότε ἀρκετὰ κοκετούλα καὶ σᾶς ἄρεσαν οἱ φιόγκοι στὰ μαλλιά. Μάλιστα θέλατε νὰ μὴ τὸν βγάζετε μήτε τὴ νύχτα κι' ἔτσι τὸν χάνατε ὅλη τὴν ὥρα. Καὶ τότε τρέχατε πίσω ἀπὸ τὴ μυλαίδη καὶ φωνάζατε: —«Μαμμά, ἔχασα πάλι τὸ φιόγκο μου! —Πάλι; Ἐ, δὲν ἔχει πιὰ ἄλλο φιόγκο!» φώναζε ἡ μαμμά σας, τάχα θυμωμένη. Ἀλλ' ἀμέσως σᾶς ἔβαζε ἄλλο φιόγκο στὶς μπούκλες σας.

— Εἶχα μπούκλες, Μπέττη;

— Ναί, εἴχατε θαυμάσιες μπούκλες καὶ φυσικές. Ἡ μαμμά σας τὶς ἔπαιζε μὲ τὰ δάχτυλά της.

— Μπέττη! εἶπε τότε ἡ φίλη μας. Μπορεῖς νὰ μὲ χτενίσεις ὅπως χτενιζόμουν τότε;

— Καὶ βέβαια μπορῶ, ἀπάντησε ἡ Μπέττη χαμογελώντας, γιατί νόμισε πὼς ἦταν καριτσίστικη ἰδιοτροπία.

Ἔλυσε τὰ μαλλιὰ τῆς Νταίζης, ποὺ ἦταν χτενισμένα σοβαρά, κι' οἱ μπούκλες εὐθὺς ἔγιναν μονάχες τους. Ἡ Μπέττη τὶς χώρισε μὲ μιὰ χωρίστρα στὴ μέση καὶ τὶς ἅπλωσε τριγύρω στ' ὅμορφο πρόσωπο. Ὕστερα ἔδεσε στὸ πλάϊ ἕναν γαλάζιο φιόγκο, κι' ἔκαμε μερικὰ βήματα πίσω γιὰ νὰ κρίνει τὸ ἔργο της.

— Εἶστε σωστὸ ἀγγελούδι, χρυσή μου λαίδη, εἶπε. Ἀπαράλλαχτη ἡ μικρούλα Νταίζη, ποὺ ἔβλεπα στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια.

Ἡ Νταίζη κοιτάχτηκε στὸ μεγάλο παλιὸ καθρέφτη, ποὺ ἦταν θολὸς ἀπὸ τὴν πολυκαιρία, σὰν τὸ νερὸ μιᾶς γεκρῆς λίμνης. Βέβαια, δὲ στεκόταν ἐκεῖ τόσην ὥρα μόνο καὶ μόνο ἀπὸ φιλαρέσκεια. Εἶχε τὸ σκοπό της ἡ φίλη μας.

Ὕστερα ἔβαλε τὴν ὡραιότερη ἄσπρη τουαλέττα της, τὴ φόρεσε μὲ τὴ βοήθεια τῆς Μπέττης, καὶ τέλος εἶπε:

— Τώρα μπαρῶ νὰ πάω στὴ μαμμά.

Μόλις κατέβηκε καὶ τὴν εἶδε ὁ πατέρας της, ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἄφωνος ἀπὸ τὴν ἔκπληξη. Τὸ κορίτσι αὐτό, ποὺ ἔβλεπε μπροστά του, τοῦ φαινόταν ἡ ἴδια, ἡ μικρούλα του Νταίζη!

— Γιὰ τὴ μαμμά εἶν' ὅλ' αὐτά! εἶπε αὐτὴ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε λιγάκι. Ὁ Θεὸς νὰ δώσει νὰ μὲ γνωρίσει ἔτσι... Λοιπόν, πάμε, πατέρα;

Χωρὶς νἀπαντήσῃ ὁ λόρδος τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὁδήγησε ἥσυχα στὸ θερμοκήπιο ὅπου ἔμενε ἡ λαίδη Διάνα.

Πρὶν μποῦν, κοίταξαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ τζάμια. Ἡ λαίδη ἦταν ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της, μὲ τὰ μάτια κλειστά, μὲ τὸ πρόσωπο γαλήνιο καὶ τὴν ἀναπνοὴ κανονική.

— Μὰ τί κρατᾶ στὰ χέρια της; ρώτησε ἡ Νταίζη.

— Τὸ φιόγκο σου, χρυσή μου! Δὲν τὸν ἀφίνει ποτὲ ἀπὸ κοντά της.

— Ἄ, ἔκαμε ἡ κόρη, καὶ μὲ μιὰ γοργὴ κίνηση, ἔβγαλε ἀπὸ τὰ μαλλιά της τὴν κορδέλλα. Ἄφισέ με νὰ κάμω ἐγὼ ὅπως ξέρω, πατέρα.

Μὲ ἄπειρες προφυλάξεις ἄνοιξε τὴν πόρτα, μπῆκε μέσα καὶ γονάτισε σ' ἕνα μαξιλάρι, πλάϊ στὸ ντιβάνι.

Μαζεύτηκε καὶ ζάρωσε ὅσο μποροῦσε, γιὰ νὰ φαίνεται μικρούλα. Ὕστερα πῆρε τὸ χέρι τῆς μητέρας της, ποὺ κρεμόταν, καὶ τὸ φίλησε μὲ πάθος.

Μὲ τάπαλὸ αὐτὸ ἄγγιγμα, ὁ ἐλαφρὸς ὕπνος τῆς λαίδης Διάνας κόπηκε. Ἄνοιξε τὰ μάτια της κι' ἀντίκρυσε κοντὰ στὰ πόδια της ἕνα αἰθέριο πλάσμα, ντυμένο κάτασπρα. Εἶδε πάνω στὰ γόνατά της ἕνα κοριτσίστικο κεφάλι, μὲ πλούσιες χρυσὲς μπούκλες. Εἶδε νὰ τὴν κοιτάζουν δυὸ γλυκὰ γαλανὰ μάτια, ποὺ ἡ ἀνάμνησή τους ἦταν ριζωμένη βαθειά της, καὶ τέλος ἄκουσε μιὰ τρυφερὴ φωνή—ἄ, πόσο τρυφερή!— νὰ τῆς λέει:

— Μητέρα! Πάλι τὸν ἔχασα τὸ φιόγκο μου!

Ἡ Διάνα, μ' ἕνα ἀπότομο κίνημα, κοίταξε τὸ φιόγκο ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της, κοίταξε ὕστερα τὴν κόρη της, καὶ τότε τῆς ξέφυγε μιὰ κραυγὴ καὶ τινάχτηκε ἀπάνω ὁλόρθη.

— Νταίζη! Νταίζη! φώναξε.

— Μητέρα! ἀπάντησε ἡ κόρη.

Τὴν φλόγιζε ὁ πόθος νὰ πέσει στὴν ἀγκαλιά της, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε, γιατί φοβόταν μήπως, ὅταν σηκωνόταν κι' ἔδειχνε τὸ ἀληθινὸ ἀνάστημά της, θὰ χανόταν εὐθὺς ἡ σωτήρια αὐταπάτη τῆς μητέρας.

— Μητέρα! ἐγὼ εἶμαι! ἡ μικρή σου Νταιζούλα.

— Ναί, ἡ μικρή μου Νταιζούλα! ξαναεἶπε ἡ δυστυχισμένη γυναίκα.

Ἡ σπασμωδικὴ τρεμούλα τοῦ κορμιοῦ της καὶ τὸ πονεμένο της βλέμμα μαρτυροῦσαν τὴν ὑπεράνθρωπη διανοητικὴ προσπάθεια, ποὺ τὴν κούραζε ἐκείνη τὴ στιγμή.

Ὕστερα τὰ μάτια της ἔπεσαν στὸν ἄντρα της, ποὺ παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴ σκηνή.

— Γιώργο! φώναξε ξαφνικὰ καὶ λιποθύμησε.

Ὅταν συνῆλθε, βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄντρα της καὶ τῆς κόρης της. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἡ Νταίζη δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ ἀλλάξῃ τὴ φορεσιά της καὶ νὰ παραστήσει τὸ μωρό. Ἡ μητέρα της εἶχε ξαναβρεῖ τὸ λογικό της. Ὁ πέπλος ποὺ σκότιζε τὴ μνήμη της τόσα χρόνια, εἶχε σχιστεῖ ξαφνικὰ καὶ δὲν ἔμεναν τώρα παρὰ μόνο λίγα σημεῖα σκοτεινά, καθὼς οἱ ἐλαφρὲς ἄχνες ποὺ σκεπάζουν τὸν δρίζοντα τὶς αὐγὲς τοῦ φθινοπώρου, πρὶν βγεῖ ὁ ἥλιος καὶ φωτίσει. Μὰ ἦταν φανερὸ πὼς γρήγορα θὰ διαλύονταν ὅλες οἱ σκιές, καὶ τὸ φῶς θὰ ἔλαμπε καθαρὸ μέσα στὸ νοῦ τῆς πονεμένης μητέρας.

Ἡ ἄρρωστη εἶχε καθίσει στὸ ντιβάνι της, ἀνάμεσα στὸ λόρδο καὶ στὴ Νταίζη, κρατώντας τὰ χέρια τους στὰ δικά της. Τοὺς ἔκανε πολλὲς ἐρωτήσεις, ἀλλ' ἀπέφευγαν νὰ τῆς ἀπαντοῦν, γιατί δὲν ἔπρεπε νὰ κουράζουν τὸ ἀδύνατο μυαλό της μὲ καινούργιες ἐντυπώσεις.

— Χρυσή μου, ἔλεγε ὁ λόρδος, μὴν ζητᾶς νὰ τὰ μάθῃς ὅλα μαζί. Εἴμαστε κοντά σου, γεροὶ κι' οἱ δυό μας, καὶ δὲ θὰ σἀφίσουμε πιὰ ποτέ. Δὲ σοῦ φτάνει αὐτὸ γιὰ τὴν ὥρα;

— Δὲ θὰ φύγετε ποτὲ πιά; ἔλεγε μ' ἕναν παιδιάτικο τρόμο στὴ φωνή, σφίγγοντας νευρικὰ κοντά της τὸν ἄντρα της καὶ τὴ Νταίζη. Δὲ θὰ φύγετε ποτὲ πιά;

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, Διάνα!

— Καλὰ λοιπόν. Καὶ γὼ δὲ θὰ σᾶς ζητήσω τίποτ' ἄλλο.

Ἀλλ' ἀμέσως ἄρχισε πάλι νὰ κάνει χίλιες ἐρωτήσεις.

(Στὸ ἐρχόμενο τὸ τέλος)

ΜΙΧ Δ. ΣΤΑΕΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΧΕΤΕ ΓΕΙΑ, ΒΟΥΝΑ ΜΟΥ...

Αὐτὴ τὴν ἀντικρινὴ ράχη τὴν εἶχα στὸ στομάχι μου. Μοῦκρυβε τὴ μεγαλύτερη θέα τοῦ Κορινθιακοῦ ἀπ' τὴ Μαμουσιά. Ἀπὸ τότε ποὺ τὴν πρωτοείδα, ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια, ἀποφάσισα νὰ τὴν πατήσω. Νὰ πάω στὴν ἄκρη της, νὰ ἰδῶ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου ὅλο τὸν κόλπο. Ἤθελα κι' ἄλλο πρᾶγμα στὴ ράχη. Ἤθελα νὰ μυριστῶ πεῦκα, ποὺ ἦταν ἄφθονα ἐκεῖ, καὶ ρητίνι, νὰ θυμηθῶ τὸν ὅμορφο πευκιὰ τῆς πατρίδας μου, τοῦ Ξυλοκάστρου.

Καὶ νὰ λοιπὸν σήμερα, 31 Ὀκτωβρίου, τ' ἀπόγευμα ἤμουν ἐλεύθερος. Ἦταν ἕνα ἀπὸ νὰ σπάνια φθινοπωρινὰ ἀπογεύματα. Ὁ οὐρανὸς καταξάστερος, λαικάδα περίφημη, φύλλο δὲν κουνιόταν στὰ δένδρα, τὰ πλατάνια στὶς ρεματιὲς εἶχαν πάρει χαλκοπράσινο χρῶμα, τὰ πεῦκα πρασίνιζαν ὁμορφοπλυμένα ἀπὸ τὶς τελευταῖες βροχές.

Ἐμπρός, θὰ πάω!

— Μὰ εἶναι μιάμιση ὥρα ὡς τὴν ἄκρη, μοῦ λέγουν.

— Καλά. Μιάμιση ὥρα νὰ πάω καὶ μιάμιση νὰ γυρίσω, τρεῖς. Ἔχουμε τέσσαρες ὧρες ἡμέρα ἀκόμη, μοῦ μένει καὶ μιὰ ὥρα νὰ χαζέψω.

Τὸ ραβδί μου καὶ δρόμο.

Σὲ λίγο βρέθηκα μέσ' στὰ πεῦκα. Ἡ μυρωδιά τους μοῦ θύμιζε τὰ παιδικά μου χρόνια, ποὺ ἔπαιζα στὸν πευκιὰ τῆς πατρίδας μου. Τὸ ρητίνι τους κάντιο, ἡ εὐωδιά του βάλσαμο. Κυκλάμινα πυκνὰ στόλιζαν τὰ σπλάχνα τῶν θάμνων, πουλιὰ κελαϊδοῦσαν τὴν ὁμορφιά, τὴν ἡσυχία τῆς Φύσεως.

Ἐρημιά, ἡσυχία.

Ἀπὸ μακρυὰ ἀκούγονταν ἡ ζωὴ τοῦ χωριοῦ, λάλημα πετεινῶν, κυπρὶ προβάτων, ἀλύχτισμα σκύλων, φωνὴ ἀνθρώπων.

Χαζεύοντας ἔκαμα δυὸ ὧρες νὰ φτάσω στὴν ἄκρη τῆς ράχης. Κάτω βράχος ἀπότομος, καὶ σὲ λίγη ἀπόσταση ὁ Κορινθιακός, ἥσυχος καὶ γυαλιστερὸς σὰν καθρέφτης. Καμμιὰ πνοὴ δὲν τὸν ἐρρυτίδωνε.

Στάθηκα κι' ἔβλεπα πέρα τὴ Ρούμελη, ποὺ τὴν περπάτησα κοντὰ-κοντὰ πέντε χρόνια, καὶ δῶθε τὸ Μωριά, ποὺ τὸν περπάτησα ἄλλα πέντε χρόνια. Δέκα χρονῶν ζωὴ στὴ μιὰ μεριὰ καὶ τὴν ἄλλη τοῦ Κορινθιακοῦ.

Τόσο αἴσθημα σκορπισμένο σὲ κορφὲς βουνῶν, σὲ σκιερὲς λαγκαδιές, σὲ πυκνὰ δάση, σὲ κρουσταλλένιες βρύσες, σὲ χαρωπὲς ἀκρογιαλιές.

Κάθε βουνοκορφὴ καὶ μεγαλεῖο, κάθε δάσος καὶ ἔμπνευση, κάθε ρημοκλήσι καὶ ρέμβη, κάθε ἀκρογιαλιὰ καὶ χαρά.

Καὶ γύριζα τὴ ματιά μου κι' ἀγκάλιαζα καὶ τὶς δυὸ μεριὲς τοῦ Κορινθιακοῦ, Ρούμελη καὶ Μωριά. Εἶναι ἡ τελευταία φορὰ ποὺ σᾶς βλέπω ἔτσι ἀπὸ ψηλὰ ὅλα τ' ἀγαπητά μου μέρη. Σὲ λίγες μέρες φεύγω γιὰ τὴν Κέρκυρα. Ἐκεῖ ἄλλα μέρη, ἄλλες ὁμορφιές...

Ἔχετε γειά, ψηλὰ βουνά, Γκιώνα καὶ Παρνασσέ, Βαρδούσια καὶ Χελμέ, Τρίκορφο καὶ Κλοκό. Δὲν θὰ ξαναδῶ τὸν ἥλιο ἀπ' τὴν ψηλή κορφή σας. Ἔχετε γειά, ὄμορφα Τριζόνια καὶ ὁροσερὴ Φτέρη, ἔνδοξοι Δελφοὶ καὶ καταπράσινη Τέμενη. Ποιὸς ξέρει, ἂν θὰ ζήσω, νὰ σᾶς ξαναδῶ!

Ἐξαιρετικὰ ἀποχαιρετῶ ἐσένα, Χελμέ μου, μὲ τοὺς ψηλοὺς γκρεμούς καὶ τὰ παρθένα δάση σου. Δὲν θὰ ξαναπιῶ νερὸ ἀπὸ τὰ Μπλιζινά καὶ τὴν πηγὴ τῆς Στυγός, δὲν θ' ἀγναντέψω πιὰ σὰν ἀετὸς ἀπὸ τὴ Νεραϊδόρραχη. Πάντοτε ἤθελα νἄμουν τσοπάνης στὰ πλάγια σου κι' ὄχι ὑπάλληλος τοῦ Κράτους. Τώρα ὅμως ποὺ φεύγω, πιὸ πολὺ τὸ ἤθελα αὐτό: νἀρχόμουνα τὴν ἀνοιξη μὲ τὸν Ἅϊ-Γιώργη στὶς πλαγιές σου καὶ στὶς κορφές σου, καὶ νἄφευγα τὸ χινόπωρο τὸν Ἅϊ-Δημήτρη μὲ τὰ πρῶτα χιόνια.

Ἔχετε γειά, βουνά μου καὶ πλαγιές, λαγκάδια καὶ ποτάμια, βρυσούλες ξάστερες κι' ἀκρογιαλιές μου χαρωπές...

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΑΡΑΒΟΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

Σκύλος καραβοτσακισμένος
Σ' ἔρμο γιαλὸ βγῆκε ὁ καϊμένος
Πρώτη φορά του σὲ στεριά,
Λύκου μὴν ξέροντας θωριά.
Σὲ λίγο βλέπει παραπέρα
Τὸ γέρο-Λύκο... σὰν πατέρα,
Κι' ἔτσι τοῦ λέει: «Πρώτη μέρα,
Ναυαγισμένος σὲ μιὰ ξέρα,
Πατῶ στεριὰ' σὲ κάποια στάνη
Δὲ μὲ ρογιάξεις τοῦ τσοπάνη;
—Δὲν κάνει, φίλε μου, δὲν κάνει
Μαζί δυό... σκύλαροι νὰ πᾶμε.
Πάρε τὸ δρόμο ἐκεῖνον κι' ἄμε!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΟΥ...

Ἀγαπητοί μου,

Ν' ἀπὸ τὰ πρῶτα-πρῶτα διηγήματα ποὺ ἔχω γράψει, ὅταν ἤμουν φοιτητής, εἶναι κεῖνο ποὺ ἐπιγράφεται «Τὸ παράθυρό του», καὶ ποὺ μερικοὶ ἀπὸ σᾶς θὰ τὸ ἔχουν ἴσως διαβάσει, γιατὶ τὸ ξανατύπωσα μετὰ χρόνια στὸν Α' τόμο τῶν «Διηγημάτων» μου. Πρόκειται γιὰ ἕνα νέο ποιητή, ποὺ χάνει τὴν πηγὴ τῶν ἐμπνεύσεών του,—τὸ παράθυρο τῆς κάμαρᾶς του μὲ τὴ θαυμάσια θέα,—γιατὶ ὁ γείτονας, ὁ ὁμότοιχος, σήκωσε τὸ σπίτι του καὶ τοῦ τὸκλεισε. Τὸ κακὸ ἦταν ἀθεράπευτο. Γιατὶ ἂν ἤθελε ὁ ποιητὴς νὰ διατηρήσῃ τὸ παράθυρό του ἐκεῖνο καὶ τὴ θέα του, ἔπρεπε νἄχῃ πολλὰ χρήματα, γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὸ πλαϊνὸ καὶ νὰ τ' ἀφήσῃ γιὰ πάντα **χαμώτ**. Ἀλλὰ τόσα χρήματα δὲν εἶχε, οὔτε αὐτὸς οὔτε ὁ πατέρας του. Κι' ὑποτάχθηκε. Τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ γκαπί, ἀνεβαίνοντας λίγο-λίγο, ἔφτασε πιὰ σ' ἐκεῖνο τὸ ὕψος, ὁ ποιητής, μὲ σπαραγμό, ἔγδυσε τὸ παράθυρό του μὲ τὰ χέρια του,—τοῦ ἔβγαλε τοὺς μπερντέδες, τὰ μπερντεδάκια, τὰ τζάμια, τὰ παντζούρια, ὅλα,—καὶ «παρέδωσε γυμνὸ τὸν ἀγαπημένο κατάδικο στοὺς δημίους του»: στοὺς μαστόρους, ποὺ τὸ ἔφραξαν ἀλύπητα μὲ τούβλα καὶ μὲ πηλό. Καὶ τότε πλάκωσε τὴν κάμαρά του ἕνα σκοτάδι, ποὺ τὸ αἰστάνθηκε ὥς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς...

Λοιπὸν αὐτὸ τὸ νεανικό διήγημα τὸ εἶχα ἐμπνευσθεῖ τότε ἀπὸ ἕνα περιστατικὸ τοῦ πατρικοῦ μου σπιτιοῦ, στὴ Ζάκυνθο. Ὁ γείτονάς μας σήκωσε τὸ χαμῶϊ του καὶ μᾶς ἔκλεισε ἓν' ἀνατολικὸ παράθυρο ποὺ λαμπροφώτιζε, ὄχι τὴν κάμαρά μου, ἀλλὰ τὴν εἴσοδο καὶ τὴ σκάλα. Παραστάθηκα στὸ θάνατο αὐτοῦ τοῦ παραθύρου. Τὸ εἶδα γυμνὸ νὰ παραδίδεται στοὺς δημίους του. Παρακολούθησα τὸ φράξιμό του κι' εἶδα σιγὰ-σιγὰ τὴν εἴσοδό μας νὰ σκοτεινιάζῃ. Φαντάσθηκα τότε πὼς ἕνα τέτοιο μποροῦσε νὰ πάθῃ καὶ τὸ ψηλὸ παράθυρο τῆς κάμαρᾶς μου μὲ τὴ θαυμάσια θέα,—τὸ ζακυνθινὸ πανόραμα ποὺ τόσο μὲ γοήτευε. Αἰστάνθηκα μὲ τὴ φαντασία ὅλο τὸ σπαραγμὸ ποὺ θὰ αἰσθανόμουν, ἂν μοῦ συνέβαινε τέτοιο δυστύχημα. Θἄταν ἐπίσης ἀθεράπευτο, γιατὶ κι' ἐγὼ δὲν θἄχα χρήματα ν' ἀγοράσω τὸ πλαϊνό. Καὶ θἄβλεπα τὴ σκληρὴ Πραγματικότητα νὰ ὀρθώνεται ἀμείλικτη μπροστὰ στὴν ποίησή της ζωῆς μου, στὶς ἐμπνεύσεις μου καὶ στὰ ὄνειρά μου, ὅπως συμβαίνει τόσες φορές. Εἶχα ἔτσι ἕνα πραγματικὸ γεγονὸς γιὰ βάση, εἶχα ἀκόμα ἕνα αἴσθημα καὶ μιὰ ἰδέα. Ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ ἕνα διήγημα.

Κι' ἔγραψα «Τὸ παράθυρό του»...

Αὐτὰ ὅλα σᾶς τὰ διηγήθηκα, ὄχι γιὰ νὰ σᾶς δείξω μὲ τί τρόπο γράφεται ἕνα διήγημα, ἀλλὰ γιὰ νὰ σᾶς πῶ πὼς ὅ,τι δὲν ἔπαθα τότε στὸ πατρικό μου σπίτι, στὴ Ζάκυνθο, κινδυνεύω νὰ τὸ πάθω ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, στὸ σπίτι ὅπου κατοικῶ εἰκοσιπέντε τώρα χρόνια. Ὅταν τὸ πιάσαμε, τὸ ἀπάνω πάτωμα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, τὸ δικό μου, ἦταν ἀνοιχτὸ ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Εἶχε, ποὺ λένε, «τέσσερις καιρούς», δηλαδὴ παράθυρα καὶ πρὸς τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντα, μεσημβρία, βοριά, ἀνατολὴ καὶ δύση. Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ παράθυρα,—ἀφίνω τώρα τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα, ποὺ ἔμπαζαν,—ἐπειδὴ τὸ σπίτι εἶναι πολὺ ψηλό, εἶχαν καὶ θαυμάσια θέα. Μποροῦσα νὰ «περιορῶ» ὅλη τὴν Ἀθήνα κι' ὅλη τὴν Ἀττική. Τὸ Ὑμηττός, τὸ Λυκάβητός, ὅλα, ὅλα μπροστὰ στὰ μάτια μου καὶ κάτω! Καὶ τ' ὡραιότερο ἀπ' ὅλα, τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου μου: ἕνα πλαίσιο στὴν ὑπέροχη ζωγραφιὰ τῆς Ἀκρόπολης μὲ τὸν Παρθενῶνα. «Νὰ ἕνα καθαυτὸ ἀθηναϊκὸ παράθυρο!» φώναξε μιὰ μέρα ὁ κ. Ποέμπης, ὁ γνωστὸς ζωγράφος. Κι' ἔστησε ἀντίκρυ τὸ καβαλέτο του καὶ τὸ ζωγράφισε. Θὰ τὸ εἴδατε ὅσοι ἔτυχε νὰ πᾶτε τότε στὴν Ἔκθεσή του. Τὸ παράθυρο ἐκεῖνο μὲ τοὺς βυσσινοὺς μπερντέδες καὶ τ' ἄσπρα μπερντεδάκια μὲ τὶς **νυφέκες**, ποὺ ἀνάμεσά τους, στὸ γαλάζιο φόντο, ξεχώριζε σὰν ὄνειρο «ὁ ἱερὸς βράχος μὲ τ' ἀθάνατα ἐρείπια», ἦταν τὸ παράθυρό μου! Ποιὸς νὰ τ' ἀγόρασε, καὶ σὲ ποιὰ μισοσκότεινη ἁλα δίνει τώρα φῶς,—καὶ ζωγραφισμένο ἀκόμα,—τὸ παράθυρό μου;..

Ἀλλὰ στὰ εἰκοσιπέντε αὐτὰ χρόνια, πολλὲς καὶ μεγάλες ἀλλαγὲς ἔγιναν στὸν κόσμο, στὴν Ἀθήνα καὶ στὴ γειτονιά μου. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, κατὰ τὸ βοριά, ἐκεῖ πέρα, χτίστηκαν ἕνα-δυὸ πανύψηλα σπίτια, ποὺ μοῦ σκέπασαν τὸ μισὸ Πάρνηθα καὶ τὴ μισὴ Πεντέλη. Στ' ἀνατολικά, στὸ πλάϊ μας, ἐκεῖ ποὺ ἦταν πρῶτα μιὰ μάντρα, σηκώθηκε τὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο καὶ μᾶς ἔφραξε δυὸ ὡραῖα παραθυράκια ἀπὸ τὶς κρεβατοκάμαρές μας — δυὸ ἀθῶους ἀγαπημένους κατάδικους, ποὺ γυμνοὺς ἐπίσης τοὺς παραδώσαμε στοὺς δημίους τους... Τώρα ὁ ἀντικρινός μας, στὰ μεσημβρινά, χτίζει ἓν' ἄλλο πελώριο σπίτι, τρίπατο, ἐκεῖ ποὺ ἦταν πρὶν ἕνας ἰσάγειος φούρνος. Τὸ γκαπὶ ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει. Καὶ σὲ λίγο δὲν θὰ βλέπω πιὰ οὔτε Φάληρα, οὔτε Ἀστεροσκοπεῖο, οὔτε Θησεῖο, οὔτε Φιλόπαππο (τὸν καϊμένο!) κι' ἴσως-ἴσως οὔτε Ἀκρόπολη... Πάνε ὅλα! Δὲν μένει πιὰ παρὰ τὸ δυτικὸ παραθυράκι τοῦ γραφείου μου, ποὺ βλέπει τὸν Πειραιᾶ, τὸ Σαρωνικό, τὸν Αἰγάλεω καὶ τὸν Ἐλαιῶνα. Ἀλλὰ κι' αὐτό, καθὼς μαθαίνω, σήμερ' αὔριο θὰ μοῦ τὸ φράξουν. Ὁ ἄλλος διπλανός, ὁ ὁμότοιχος,—πάντα ἡ ἴδια ἱστορία!—θὰ προσθέσῃ ἕνα πάτωμα στὸ χαμηλό του σπίτι...

Ἀλλὰ τί μπορῶ νὰ κάμω; Καὶ μὲ τί δικαίωμα νὰ παραπονεθῶ; Ἔτσι εἶναι! Ὅλα ἀλλάζουν, τίποτα δὲν μένει πάντα τὸ ἴδιο, οὔτε στὸν κόσμο, οὔτε στὴν Ἀθήνα, οὔτε στὴ γειτονιά μου. Ζωή, κίνηση, ἐξέλιξη, πρόοδος. Προπάντων σπίτια. Σπίτια καινούργια καὶ πανύψηλα παντοῦ. Καὶ παντοῦ λιγότερο φῶς ἀπὸ πρίν, λιγότερος ἀέρας, λιγότερη θέα,—ὅλο ντουβάρια ἀπὸ μπετὸν-ἀρμέ,—λιγότερα ὄνειρα, λιγότερη ὁμορφιά, λιγότερη ποίηση. Ὁ νέος ποιητής, ποὺ εἶδε μιὰ μέρα νὰ σηκώνεται μπρός του ἡ Πραγματικότης μὲ τὴ μορφὴ ἑνὸς γιαπιοῦ, καὶ νὰ τοῦ κλείνῃ τὴν πηγὴ τῶν ἐμπνεύσεών του,—ἕνα παράθυρο μὲ θαυμάσια θέα,—εἶναι αἰώνιος...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΙΛΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Σὲ λίγο ἀκούσθηκε ἕνας τρομερὸς βρυχηθμός, κι' ἕνας μεγάλος μαῦρος ὄγκος πήδησε μπροστά.

Ἦταν μιὰ πελώρια τίγρις!

Συγχρόνως ἀκούσθηκαν φωνές:

— «Βοήθεια!.. Βοήθεια!..»

Ὁ Μπριὰν ἐγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Δόνιφαν. Καὶ πραγματικῶς ἦταν αὐτός.

Ὁ κακόμοιρος! Εἶχε ριχτεῖ χάμω ἀπὸ τὸ θηρίο, κι' ἐπάλαιβε μαζί του, χωρὶς νὰ μπορῇ, στὴ θέση ποὺ ἦταν, νὰ μεταχειρισθῇ τὰ ὅπλα του.

Ἡ σκηνὴ αὐτή, ἐννοεῖται, γινόταν ἐκεῖ κοντὰ στὴν κατασκήνωση τῶν φυγάδων. Αὐτοὶ εἶχαν ἀνάψει τὴ φωτιὰ ποὺ εἶχε ἰδεῖ ὁ Μπριάν. Ὁ Οὐίλκοξ, ποὺ τὸν ξύπνησαν οἱ φωνὲς τοῦ Δόνιφαν, εἶχε τρέξει μὲ τὸ τουφέκι του. Καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη σημάδευε, ἕτοιμος νὰ ρίξῃ.

— Μὴν πυροβολήσῃς! μή! φώναξε ὁ Μπριάν.

Γιατὶ ἂν ἔρριχνε ἀπάνω στὸ σύμπλεγμα—«στὸ σωρὸ» ποὺ λένε,— ἡ σφαῖρα μποροῦσε νὰ βρῇ εἴτε τὸν ἴδιο τὸν Δόνιφαν, εἴτε τὸν Μπριάν, ποὺ ὁ Οὐίλκοξ δὲν τὸν εἶχε ἰδεῖ ἀκόμα. Ἔπειτα ὑπῆρχε κι' ἄλλος λόγος νὰ μὴν ἀκουσθῇ πυροβολισμός...

Συγχρόνως μὲ τὸ πρόσταγμά του, ὁ ἀρχηγὸς ὥρμησε κατὰ τοῦ θηρίου, ποὺ ἀμέσως στράφηκε ἐναντίον του. Ἔτσι ὁ Δόνιφαν ἐλευθερώθηκε καὶ μπόρεσε νὰ σηκωθῇ.

Ὁ Μπριὰν πρόφτασε νὰ παραμερίσῃ καί, μὲ μεγάλη ψυχραιμία καὶ δύναμη, βύθισε τὸ μαχαίρι του στὸ στῆθος τοῦ ἐχθροῦ. Ἡ τίγρις, θανάσιμα πληγωμένη, ἔπεσε. Τὴν ἴδια στιγμή, ἔφθαναν ἀπὸ τὴν κατασκήνωση ὁ Οὐὲπ καὶ ὁ Κρός.

Ἀλλὰ κι' ὁ νικητὴς ἦταν πληγωμένος. Ἀπὸ τὸν ὦμο του ἔτρεχε ἄφθονο αἷμα. Ἡ τίγρις εἶχε μπήξει ἐκεῖ τὰ φοβερά της νύχια...

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ, Μπριάν; τὸν ρώτησε ὁ Οὐίλκοξ.

— Θὰ τὸ μάθετε ἀργότερα, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Τώρα ἐλάτε, ἐλάτε!...

— Πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω, Μπριάν; τοῦ εἶπε τότε κι' ὁ Δόνιφαν. Μοῦ ἔσωσες τὴ ζωή!

— Ἔκαμα ὅ,τι θὰ ἔκανες καὶ σύ, ἂν βρισκόσουν στὴ θέση μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχηγός. Ἂς ταφήσουμε τώρ' αὐτὰ κι' ἐλάτε μαζί μου, νὰ φύγουμε. Εἶναι ἀνάγκη! Κινδυνεύει ἡ ζωή σας, ὄχι μόνο ἀπὸ τίγρεις. Κι' ἦρθα νὰ σᾶς πάρω!

Ἂν καὶ τὸ τραῦμα τοῦ Μπριὰν δὲν ἦταν σοβαρό, χρειάσθηκε νὰ τοῦ τὸ δέσουν μ' ἕνα μαντήλι. Κι' ὅσην ὥρα τοῦ τὸ ἔδεναν, τὸ γενναῖο παιδὶ τοὺς διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια τὰ σπουδαῖα ποὺ εἶχαν συμβεῖ.

Ἔτσι ὁ Δόνιφαν καὶ Συντροφία ἔμαθαν πὼς οἱ ναυαγοὶ ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν ἰδεῖ καὶ τοὺς εἶχαν πάρει γιὰ νεκρούς, δὲν τοὺς σάρωσαν τὰ κύματα, παρὰ γύριζαν στὸ νησὶ ὁλοζώντανοι καί, — τὸ χειρότερο, — πῶς ἦταν κακοῦργοι!

Ὥστε δὲν ὑπῆρχε πιὰ ἀσφάλεια στὴ νῆσο Σαίρμαν. Γι' αὐτὸ ὁ Μπριὰν εἶχε φωνάξει στὸν Οὐίλκοξ νὰ μὴν πυροβολήσῃ. Δὲν ἐσύμφερε νἀκούσουν τὸν πυροβολισμὸ οἱ κακοῦργοι καί, ἂν ἦταν ἐκεῖ κοντά, νὰ τρέξουν γιὰ νὰ ἰδοῦν ποιοὶ εἶχαν πυροβολήσει. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ Μπριὰν βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ χτυπήσῃ τὸ θηρίο μὲ τὸ μαχαίρι του κι' ὄχι μὲ τὸ τουφέκι, ἐνῶ θὰ τοῦ ἦταν εὐκολώτατο νὰ τοῦ φυτέψῃ μιὰ σφαῖρα ἀπὸ κοντὰ κι' ἀπὸ πίσω, χωρὶς νἀ.ἐγγίξῃ τὸν Δόνιφαν, καὶ νἀποφύγῃ ἔτσι τὰ τρομερὰ νύχια ποὺ τοῦ σπάραξαν τὸν ὦμο...

Ὁ Δόνιφαν τὸ συλλογίσθηκε αὐτὸ καὶ συγκινήθηκε πολύ. Δὲν ἔφθανε ὡς ἐκεῖ ἡ ἀλαζονεία του. Ἔτεινε τὸ χέρι του στὸν Μπριὰν καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὦ, Μπριάν! Πόσο πιὸ καλὸς εἶσαι σὺ ἀπὸ μένα!

— Εἴπαμε ὅτι αὐτὰ πρέπει νὰ τὰφήσουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. Εἴμαστε φίλοι κι' ἀδελφοί, τελείωσε! Κι' ἐπειδὴ τώρα κρατῶ τὸ χέρι σου, δὲν θὰ τὸ ἀφήσω, ἂν δὲν συναινέσῃς, ἀδελφέ μου, νὰ γυρίσῃς κάτω στὴ σπηλιά.

— Ναί, Μπριάν! φώναξε ὁ Δόνιφαν. Θὰ γυρίσω, θὰ γυρίσουμε. Καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι στὸ ἑξῆς ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ πρῶτος ποὺ θὰ σὲ ἀκούσω!.. Αὔριο, πρωῒ-πρωΐ, ξεκινοῦμε!

— Ὄχι, τώρα ἀμέσως! εἶπε ὁ Μπριάν. Ἡ νύχτα μᾶς προστατεύει. Θὰ γυρίσουμε χωρὶς φόβο νὰ μᾶς ἰδοῦν.

— Μὰ πῶς; ρώτησε ὁ Κρός.

— Μὲ τὴ βάρκα ποὺ μᾶς περιμένει ἐδῶ κοντά. Μέσα εἶναι καὶ ὁ Μόκος... Καθὼς ἑτοιμαζόμαστε νὰ μποῦμε στὸ ποτάμι, εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὴ φωτιά σας.

— Κι' ἦρθες ἴσα-ἴσα στὴν ὥρα γιὰ νὰ μὲ σώσῃς! συμπλήρωσε ὁ Δόνιφαν.

— Καὶ νὰ σὲ πάρω μαζί μου στὴ σπηλιά! πρόσθεσε ὁ Μπριάν.

ὅλοι στὸν κέλητα, ποὺ μόλις τοὺς χωροῦσε, καὶ πλέοντας μὲ προσοχὴ μεγάλη, ἔφθασαν στὴ σπηλιὰ τὰ ξημερώματα.

Ὢ, μὲ τί χαρά, μὲ τί ἀγαλλίαση, ὑποδέχθηκαν ἐκεῖ τοὺς μετανοιωμένους φυγάδες κι' ἄκουσαν τὸ περιστατικὸ ποὺ προκάλεσε τὴ συμφιλίωση καὶ τὴν ἀγάπη! Δὲν εἶχαν πάψει βέβαια νὰ κινδυνεύουν. Ἀλλὰ τώρα τουλάχιστο ἦταν ἑνωμένοι, ἀγαπημένοι, σύμφωνοι ὅλοι. Θὰ μποροῦσαν ν' ἀμυνθοῦν, ν' ἀπωκρούσουν κάθε ἐπίθεση.

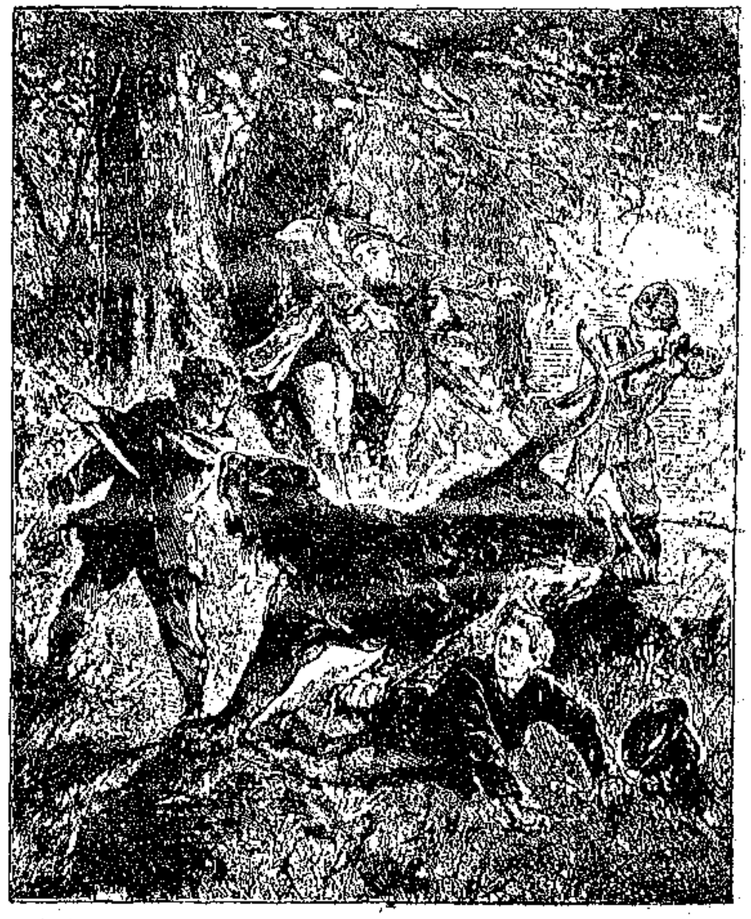

«Ὁ Μπριὰν ὥρμησε κατὰ τοῦ θηρίου...» (Σελ. 416, στ. γ').

Ἀλλὰ γιατὶ ὁ Δόνιφαν καὶ Συντροφία ἦταν κατασκηνωμένοι σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος κι' ὄχι στὴν ἐκβολὴ τοῦ ποταμοῦ; Φεύγοντας ἀπὸ τὸν τόπο, ὅπου εἶχε ναυαγήσει ἡ βάρκα τοῦ **Σέβερν**, ξαναγύρισαν στὸ βράχο τους τὸ βράδυ τῆς 16 Ὀκτωβρίου. Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὴ συμφωνία τους ἀνέβηκαν τὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ὡς τὴ λίμνη. Εἶχε βραδυάσει πιὰ κι' ἐκεῖ κατασκήνωσαν ὥς νὰ ξημερώσῃ, γιὰ νὰ γυρίσουν στὴ σπηλιὰ καὶ νὰ πάρουν τὰ πράγματα ποὺ τοὺς ἀναλογοῦσαν.

Ἀλλὰ ὁ γυρισμός τους ἔμελλε, καθὼς εἴδαμε, νὰ γίνῃ δριστικός. Μπῆκαν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Ποιὰ ἡ κατάσταση τῶν ἀποίκων. — Προφυλακτικὰ μέτρα. — Μιὰ πρότασις τῆς Καίτης. — Ἕνα σχέδιο τοῦ Μπριάν.

Ἔτσι λοιπὸν ἡ ἀποικία ξαναβρέθηκε ἄρτια καὶ μάλιστα αὐξημένη κατὰ ἕνα μέλος,—τὴν κυρὰ-Καίτη, ποὺ δόξαζε τὸ Θεὸ γιὰ τὸ θαῦμα του. Γιατὶ τί θὰ γινόταν, ἡ δύστυχη, ἂν κατὰ τύχη δὲν ἄκουγε τὴν ὁμιλία ἐκείνη καὶ δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ναυαγίου; Οἱ κακοῦργοι θἀ τὴ σκότωναν. Καὶ πάλι τί θὰ γινόταν, ποῦ θὰ κρυβόταν, πῶς θὰ ζοῦσε, ἡ δυστυχισμένη, ὁλομόναχη;..

(Ἀκολουθεῖ) **Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.**

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΡΟΛΟΪ

Όλες μ'ες ὥρες τὸ ρολόϊ ἐργά-
[ζεται,
Σταμάτημα,ξεκούρασμα,δὲν ἔχει·
Ὡς καὶ τὴ νύχτα αὐτὸ δὲν ξε-
[κουράζεται
Ἂν καὶ κανεὶς τὴν ὥρ' αὐτὴ δὲν
[τὸ προσέχει.

Τὸ ἀκούω μέσ' στῆς νύχτας τὴ
[σιγή
Ποὺ εἶναι, νομίζω, ἕνα πρᾶγμα
[ἱερό,
Κι' οἱ χτύποι τὴ διασχίζουν σὰ
[λογισμοί
Ποὺ ἀφίνει τὸ φτωχὸ ρολόϊ τὸ τρο-
[φανό

Ἀές καὶ πονῶ... Τὸν πόνο του
[μιγά
Στὸν ἴδιο τόνο πάντα φιθυρίζει.
Ποτὲ δὲν παύει μὲ λαχτάρα νά
[χτυπᾷ
Καὶ τὴν καρδιά μου ὁ χτύπος
[του ἀγγίζει...

Νιαγάρας

ΜΟΝΑΞΙΑ

Μέσα στὴ σάλα οἱ κυρίες μιλοῦν ὥρα πολλὴ στὸν ἴδιο ἀργὸ καὶ βαρεμένο τόνο. Κάποτε χαμογελοῦνται διακριτικά, κόβοντας γιὰ λίγο τὶς ἀτέλειωτες συναμιλίες τους. Οἱ λέξεις φτάνουν σταλτὲς μοῦ σὰν ἀνάσοχους νότες ὄζικος νόημα κανένα.

Ἕνα παράθυρο πολὺ κοντά μου. Ἀπ' τὸ στενὸ ἄνοιγμα ποὺ ἀφίνουν οἱ βαρειὲς βελουδένιες κουρτίνες, γλυστρᾶ ἕνα φῶς ἀχρωμο καὶ θαμπωμένο. Ἂν ἐφάρδαινε λίγο τὸ ἄνοιγμα! Ἴσως κάτι μποροῦσε νὰ δῇ κανεὶς ἔξω. Καὶ σιγά-σιγά, σχεδὸν ἀσυναίσθητα, τὸ χέρι σέρνεται πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τὸ ἄνοιγμα μεγαλώνει. Ἕνας φόβος γεννιέται. Ἂν τὸ ψῶς δυναμώσῃ κ' οἱ κυρίες προσέξουν; Περιμένω μιὰ στιγμή, οὔτε ἕνα κεφάλι δὲ στρέφεται πρὸς τὸ παράθυρο. Σηκώνω λίγο ἀκόμα τὴν κουρτίνα καὶ γλυστρῶ σιγὰ-σιγὰ ἀθόρυβα ἀπὸ πίσω. Τὸ φῶς εἶναι λίγο πιὸ δυνατὸ ἔξω, μὰ τὸ ἴδιο, μουντό. Ὁ κύκλος τοῦ ματιοῦ μεγαλώνει, μὰ οἱ αὐλὲς ποὺ ἀντικρύζω, οἱ ἀσβεστωμένοι τοῖχοι, τἀσπρόδερά κεραμίδια, ξεραμένα ἀπ' τὸν ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ, βαθαίνουν μοναχὰ τὸ αἴσθημα ποὺ δίνουν οἱ σιγανὲς συνομιλίες κι' ἡ μισοσκότεινη σάλα.

Τὸ μάτι μου σταματᾷ σὲ μιὰ αὐλή, σ' ἕνα δέντρο. Μιὰ ἀκακία μονάχη. Τὸ φθινόκωρο τῆς ἔστειλε τὸ μήνυμά του κι' ἔχει χλομιάσει. Ὁ ἀέρας δὲ φτάνει ὡς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς, κι' ὅ,τι-τόσο κάθε λίγο ἕνα φύλλο πέφτει ἀργά, δέχως στριφογυρίσματα, δίχως σπασμὸ κανένα. Οὔτε μιὰ πρασινάδα, οὔτ' ἕνα λουλουδάκι, οὔτ' ἕνα χαρταράκι γύρω. Ἡ ἀκακία, μονάχη στὴν πλακοστρωμένη αὐλή, ὑψώνει τοὺς ἀπ' τὸν τετράγωνο ἐλεύθερο χῶρο πιὸ τῆς ἔχουν ἀφήσει στὶς πλάκες.

Συλλογίζομαι τὶς ὁλάσπορες φριτερὲς ἀκακίες στὶς ἀνοιξιάτικες δεντροστοιχίες. Τὶς χαίρονται τόσα μάτια, τόσα χείλη τοὺς μειδιοῦν σὰν σὲ γνωστά πολὺ ἀγαπημένα πράσωπα ποὺ τὰ συναντᾷ κανεὶς κατὰ τύχη. Ἡ ἀκακία τῆς αὐλῆς θἀνθίζει μονάχη. Τὰ λουλούδια της θὰ πέφτουν στὰ οἰκονισμένα πλακάκια καὶ στὶς ἄδειες γλάστρες ποὺ στέκονται σειρὰ κοντὰ στὸν τοῖχο, στὶς γλάστρες ποὺ τὸ χῶμα τους ἔχει ξεραθεῖ, γιατί ποτὲ δὲ φύτεψαν τίποτα μέσα γιὰ νὰ τὸ ποτίσουν.

Τώρα, καθὼς τὸσούρουπο ἔρχεται ἀργά, μέσ' ἀπ' τὶς δεντροστοιχίες, οἱ ἀκακίες οἱ συντροφιασμένες ρίχνουν τὰ φύλλα τους ὅλες μαζί, κι' ὁ ἀέρας τἀνακατώνει, καὶ πρὶν πέσουν στὴ γῆ εἶναι σὰν νὰ κάνουν μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ γυρίσουν στὸ δέντρο ποὺν ἀρίσει. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ περνοῦν τὸ σούρουπο ἀπ' τὶς φθινοσωρινὲς δεντροστοιχίες,τὰ βλέπουν καὶ κάνουν σκέψεις γλυκὰ μελαγχολικές, καὶ κάποτε ἀποφεύγουν νὰ τὰ πατήσουν ρίχνοντας ἕνα φοβισμένο βλέμμα στὸ πλάϊ, μὴ τυχὸν τοὺς δεῖ κανεὶς καὶ τοὺς γελάσῃ. Μὰ στὴν αὐλὴ μὲ τοὺς ψηλοὺς ἀσβεστωμένους τοίχους, ὁ ἀέρας δὲ φτάνει. Τὰ φύλλα πέφτουν ἀργά, θυσιαγμένα, στὶς οἰκονισμένες πλάκες, στὶς ξερὲς ἄδειες γλάστρες, στὸ πεζοῦλι τοῦ παραθυριοῦ ποὺ μένει κλειστό. Κανεὶς δὲν τὰ βλέπει. Καὶ σκέψεις μελαγχολικές, σὰν ἐκεῖνες ποὺ κάνουν οἱ μοναχοὶ περιπατητὲς τὸ φθινόπωρο, δὲν ταιριάζει νὰ γεννηθοῦν ἐδῶ τὴ μοναχικὴ ἀκακία ποὺ ρίχνει τὰ φύλλα σιγὰ-σιγὰ στὸ φθινοπωρινὸ βράδυ.

Σέρνω τὴ βαρειὰ κουρτίνα καὶ γυρίζω στὴν ὁλότελα σκοτεινιασμένη σάλα. *Μυρίνη*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολειό.

— Ὅταν σὲ μιὰ ἐξίσωση ἔχῃς γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους, τί θὰ κάμῃς, Νῖκο;

Ὁ Νῖκος ἀφηρημένος :

— Θὰ συσπήσω τοὺς μὲν στοὺς δέ, κι' ἔτσι θὰ γίναν ὅλοι γνωστοί. *Γελασίνα*

***

Ὁ Διδάσκαλος.—Πές μου,Μίμη, ποιὰ εἶναι τὸ ἐναντίον τοῦ *ἀφθονία* ;

Ὁ Μίμης, μετὰ πολλὴ σκέψη.—Ὁ φθόνος !

Μελαχροινὴ Κυκριοπούλα

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 236ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1929

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι, γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, δὲν ἐσημειώσαν εἰς τὸ τετράδιόν των ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Μάγισσα* [20Ε].— (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ : *Μεγάλη Ἑλλάς* [20Ε], *Μίμης Πρώϊμος* [20Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν* [18Ε].—*Ἀφρισμένο Κῦμα* [18Ε]. — (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ : *Νεράϊδα τοῦ Βασπόρου* [10Ε]).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Δωφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης* [16Ε]. —*Ἐλευθέριος Ν.Ρουσσάκης* [16Ε].—*Δὸν Κιχώτης* [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ : Σίριον [12Ε]. —Ἀστραπόβροντο [12Ε].—Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης [11Ε].—Βάρκα τοῦ Κανάρη [11Ε]. — Κρητικόπουλο [10Ε]. - Κόκκινη Μοιραιὰ [10Ε]. — Θαλασσοπαγιδεύτρα [9Ε].—Τόνη Μονάχη [9Ε].—Ἀγνωστική [9Ε].

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ : Λουλοὺ Ἀρμάου [8Ε]. — Πέτρος Ριγκαὶ [8Ε].—Γεώργ. Ι. Στρουμπος [7Ε]. — Ἀλεξανδρινὸ Διαπλασόπουλο [7Ε]. — Μικρὰ Ἀλσατὶς [7Ε].—Εὐστράτιος Παξινὸς [6Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἐτῶν ἕως 15).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Γαλαξίας* [20Ε].—(Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ : *Ἀργὴ Ψυχούλα* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κοσμοχαλάστρα* [18Ε]. — *Παρφυρογέννητη* [18Ε].— (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ : *Ἀττικὴ Αὐγή* [18Ε], *Τσούχτρα* [18Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀμαρυλλὶς* [17Ε]. — *Ἐλιά* [16Ε]. — *Σπ. Ι. Παναγιωτόπουλος* [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ : Ὑβόνη [14Ε]. —Ῥοδοδάφνης [14Ε] —Ἀπάνεμο [13Ε].—Περιπλανώμενος [13Ε].—Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ [13Ε].—Νέμεσις [12Ε]. — Μήδεια [12Ε].—Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι [12Ε]. —Ἔνδοξο Σοῦλι [12Ε]. - Μέλισσα [12Ε]. — Συμεὼν Β. Μαλαμῆς [12Ε].

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ : Καρδινιὰκ [10Ε].—Ἀμεριτίτη [10Ε]. — Ῥόδον τὸ Ἀμάραντον [10Ε]. — Ἑλλὰς [10Ε].—25 Μαρτίου [10Ε]. —Ἀλπινιατὴς [9Ε].— Ἀστὴρ τοῦ Αἰγαίου [9Ε]. — Τζέκυ-Κούγκαν [9Ε].—Ρασπουτὶν [9Ε].— Μποὲμ [9Ε].—Ἱσπανιόλα [9Ε].— Συρανὸ [9Ε].

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀντιγόνη [8Ε]. — Κων Π. Ξένος [8Ε]. — Γόρδιος Δεσμὸς [8Ε]. — Πιτσίρικος τοῦ Ἀγριν[ου [8Ε]. — Λεβέντης [7Ε].—Νικόλαος Τόσκας [7Ε].— Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλὰς [7Ε]. — Σπαθὶ τοῦ Βουλγαροκτόνου [7Ε]. —Νεᾶνις τοῦ Ἰονίου [7Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἀνδαλουσία* [20Ε].

Κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τοὺς μικρούς μας δὲν ἔλαβε μέρος εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

239ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤ.ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1928
ΚΑΙ ΚΑΤ' ΕΠΕΚΤΑΣΙΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΤΟΥ 1929

Ὁ Δίγγυιος μᾶς ἔρριξε πίσω ἕνα μῆνα. Πρὸ ἑνὸς μηνὸς δηλαδή,—τοὐλάχιστον,—ἔπρεπε νὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων διὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1929. Τώρα εἶναι πολὺ ἀργά : δὲν θὰ λάβαινα ἐγκαίρως ἀρκετὲς Συλλογὲς γιὰ νὰ δημοσίευα ἀπὸ αὐτὲς Ἀσκήσεις στὰ πρῶτα φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου. Ἐκτὸς τούτου, καὶ στὸν τρέχοντα 239ον Διαγωνισμὸν ὀλίγοι σχετικῶς ἔλαβαν μέρος, γιατί προκηρύχθηκε τὸν Μάϊο μὲ προθεσμία τέλος Ἰουνίου, κι' οἱ περισσότεροι αὐτὸν τὸν καιρὸ μελετοῦσαν γιὰ ἐξετάσεις. Καὶ ναὶ μὲν ἕδοσα κατόπι παράτασιν τῆς προθεσμίας, ἀλλὰ στὸ μεταξὺ ὕφερψε ἡ ἐπιδημία καὶ κάλεσε ὀλίγους μπόρεσαν νὰ στείλουν Συλλογές. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, δὲν προκηρύττω σήμερα νέο Διαγωνισμὸ γιὰ τὴν Α' Ἐξαμηνία τοῦ 1929, ἀλλὰ ἐπεκτείνω, νὰ ποῦμε ἔτσι, τὸν τρέχοντα 239ο, δίνοντας μιὰ νέα προθεσμία, *ὥστε νὰ μποροῦσον νὰ λάβουν μέρος σ' αὐτὸν κι' ὅσοι δὲν ἔλαβαν τότε.* Ἐννοεῖται ὅτι *μόνον αὐτοὶ* ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ στείλουν τώρα Συλλογή. Κι' εἶναι, ὑποθέτω, κάμποσοι. Γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς παλαιούς, ποὺ ἐμποδίσθηκαν τὸ καλοκαίρι, θὰ λάβουν μέρος καὶ νέοι συνδρομηταί, ποὺ ἔγιναν μετὰ τὴν προκήρυξη καὶ συγκρίνουν τὰ δικαίωμα, ὁ ἀέρας δὲ φτάνει. Τὰ φύλλα πέφτουν ἀργά, θυσιαγμένα, στὶς οἰκονισμένες πλάκες, στὶς ξερὲς ἄδειες γλάστρες, στὸ πεζοῦλι τοῦ παραθυριοῦ ποὺ μένει κλειστό. Κανεὶς δὲν τὰ βλέπει. Καὶ σκέψεις μελαγχολικές, σὰν ἐκεῖνες ποὺ κάνουν οἱ μοναχοὶ περιπατητὲς τὸ φθινόπωρο, δὲν ταιριάζει νὰ γεννηθοῦν ἐδῶ τὴ μοναχικὴ ἀκακία ποὺ ρίχνει τὰ φύλλα σιγὰ-σιγὰ στὸ φθινοπωρινὸ βράδυ.

Σέρνω τὴ βαρειὰ κουρτίνα καὶ γυρίζω στὴν ὁλότελα σκοτεινιασμένη σάλα. *Μυρίνη*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολειό.

— Ὅταν σὲ μιὰ ἐξίσωση ἔχῃς γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους, τί θὰ κάμῃς, Νῖκο ;

Ὁ Νῖκος ἀφηρημένος :

— Θὰ συσπήσω τοὺς μὲν στοὺς δέ, κι' ἔτσι θὰ γίναν ὅλοι γνωστοί. *Γελασίνα*

***

Ὁ Διδάσκαλος.—Πές μου,Μίμη, ποιὰ εἶναι τὸ ἐναντίον τοῦ *ἀφθονία* ;

Ὁ Μίμης, μετὰ πολλὴ σκέψη.—Ὁ φθόνος !

Μελαχροινὴ Κυκριοπούλα

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

χωρισμένη σὲ δύο. Στὸ ἕνα μέρος θὰ εἶναι γραμμένες οἱ Ἀσκήσεις, καὶ στὸ ἄλλο, ἀντικρὺ στὴν κάθε μιά, *ἡ λύσις της.* Οἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ γραφοῦν κατ' εἶδη, μὲ τὴ σειρὰ ποὺ δημοσιεύονται συνήθως στὸ φυλλάδιό μου : Λεξιγριφοι, Συλλαβόγριφοι, Στοιχειόγριφοι, Μεταγραμματισμοί, Ἀναγραμματισμοί, Αἰνίγματα, (γενικῶς πρῶτα οἱ ἔμμετρες), ἔπειτα τὰ Σχήματα (Τρίγωνα, Πυραμίδες κτλ.) ἔπειτα τἄλλα εἴδη (Κρυπτογραφικά,Μαγικὰ Γράμματα κτλ.) καὶ τέλος Ἀκροστιχίδες,Φανηεντόλιπα, Ἑλληνοσύμφωνα, Γρῖφοι.

8.— Ἀπὸ τὶς 15-20 Ἀσκήσεις κάθε Συλλογῆς, οἱ ὁ τὸ πολὺ μποροῦν νὰ εἶναι Γαλλικὲς διαφόρων εἰδῶν (διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.) Αὐτὲς μποροῦ βέβαια νὰ εἶναι καὶ πρωτότυπες (ἀκόμα καλύτερα), ἀλλὰ μποροῦ νὰ εἶναι κι' ἀντιγραμμένες ἀπὸ νεώτερα γαλλικὰ περιοδικὰ (ὄχι ἀπὸ Γαλλικὰ Ἀναγνωσματάρια καὶ Μεθόδους, γιατὶ αὐτὲς εἶναι γνωστότατες.) Ἀλλὰ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση ὁ συνθέτης πρέπει νὰ σημειώνει, κάτω ἀπὸ κάθε Γαλλικὴ Ἄσκηση, ἀπὸ ποιὸ γαλλικὸ περιοδικὸ τὴν πῆρε.

4. Στὸ ἐξώφυλλο τοῦ τετραδίου, κοντὰ στὸ ὄνομά του, ὁ διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ δηλώνῃ τὴν ἡλικία του. Αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο, γιατὶ οἱ διαγωνιζόμενοι χωρίζονται σὲ *Τρεῖς Τάξεις* ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των καὶ σὲ κάθε Τάξη ἀπονέμονται βραβεῖα χωριστά. (Ἴδε τ'Ἀποτελέσματα τοῦ 236ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων στὸ σημερινὸ φυλλάδιο). Ὅταν, γιὰ οἱονδήποτε λόγο, δὲν σημειώνεται ἡλικία στὸ τετράδιο, ὁ διαγωνιζόμενος *κατατάσσεται στὴν Ἀνωτέρα Τάξη ὅποια ἡλικία κι' ἂν ἔχει.*

5.— Στὸ ἐξώφυλλο ἐπίσης τοῦ τετραδίου, αὐθὺς κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομά του, τὸ ψευδώνυμο, τὴν ἡλικία κτλ. πρέπει νὰ δηλώνῃ ὁ διαγωνιζόμενος ἂν εἶναι πρώτη φορὰ ποὺ λαβαίνει μέρος σὲ Διαγωνισμὸ Ἀσκήσεων,ἢ ἂν διαγωνίσθηκε καὶ ἄλλοτε, καὶ τί Βραβεῖο ἢ Ἔπαινο πῆρε *τὴν τελευταία φορά.* Ἐπίσης κι'ἂν ἐτέθη *ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ*. Π. χ.

«Ὁ Δεῖνα, γιὰ πρώτη φορὰ λαβαίνω μέρος σὲ Διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων».

«Ὁ Τάδε, ἔχω λάβει μέρος καὶ στὸν 236ο Διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων κι' ἔχω πάρει Β' Βραβεῖο στὴ Μεσαία Τάξη.»

«Ἡ Δεῖνα, ἔχω λάβει μέρος καὶ στὸν 236ο Διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων κι' ἐτέθην Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ στὸ Γ' Βραβεῖο τῆς Μεγ. Τάξεως.»

(Σημ. «Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ», σ' ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς, τίθενται ὅσοι ἔχουν ἤδη πάρει, καὶ στὴν ἴδια Τάξη, τὸ Βραβεῖο γιὰ τὸ ὁποῖον κρίνονται καὶ πάλιν ἄξιοι.)

6.—Στὸ τέλος κάθε Συλλογῆς πρέπει νὰ ὑπάρχει μιὰ ἄλλη Δήλωσις, ποὺ νὰ λέγῃ : *«Δίδω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι ὅλες οἱ Ἀσκήσεις, καὶ στὸ ἄλλο, ἀντικρὺ στὴν κάθε μιά, ἡ λύσις της.* Οἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ γραφοῦν κατ' εἶδη, μὲ τὴ σειρὰ ποὺ δημοσιεύονται συνήθως στὸ φυλλάδιό μου : Λεξιγριφοι, Συλλαβόγριφοι, Στοιχειόγριφοι, Μεταγραμματισμοί, Ἀναγραμματισμοί, Αἰνίγματα, (γενικῶς πρῶτα οἱ ἔμμετρες), ἔπειτα τὰ Σχήματα (Τρίγωνα, Πυραμίδες κτλ.) ἔπειτα τἄλλα εἴδη (Κρυπτογραφικά,Μαγικὰ Γράμματα κτλ.) καὶ τέλος Ἀκροστιχίδες,Φανηεντόλιπα, Ἑλληνοσύμφωνα, Γρῖφοι.

8.— Ἀπὸ τὶς 15-20 Ἀσκήσεις κάθε Συλλογῆς, οἱ ὁ τὸ πολὺ μποροῦ νὰ εἶναι Γαλλικὲς διαφόρων εἰδῶν (διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.) Αὐτὲς μποροῦ βέβαια νὰ εἶναι καὶ πρωτότυπες (ἀκόμα καλύτερα), ἀλλὰ μποροῦ νὰ εἶναι κι' ἀντιγραμμένες ἀπὸ νεώτερα γαλλικὰ περιοδικὰ (ὄχι ἀπὸ Γαλλικὰ Ἀναγνωσματάρια καὶ Μεθόδους, γιατὶ αὐτὲς εἶναι γνωστότατες.) Ἀλλὰ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση ὁ συνθέτης πρέπει νὰ σημειώνει, κάτω ἀπὸ κάθε Γαλλικὴ Ἄσκηση, ἀπὸ ποιὸ γαλλικὸ περιοδικὸ τὴν πῆρε.

4. Στὸ ἐξώφυλλο τοῦ τετραδίου, κοντὰ στὸ ὄνομά του, ὁ διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ δηλώνῃ τὴν ἡλικία του. Αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο, γιατὶ οἱ διαγωνιζόμενοι χωρίζονται σὲ *Τρεῖς Τάξεις* ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των καὶ σὲ κάθε Τάξη ἀπονέμονται βραβεῖα χωριστά. (Ἴδε τ'Ἀποτελέσματα τοῦ 236ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων στὸ σημερινὸ φυλλάδιο). Ὅταν, γιὰ οἱονδήποτε λόγο, δὲν σημειώνεται ἡλικία στὸ τετράδιο, ὁ διαγωνιζόμενος *κατατάσσεται στὴν Ἀνωτέρα Τάξη ὅποια ἡλικία κι' ἂν ἔχει.*

5.— Στὸ ἐξώφυλλο ἐπίσης τοῦ τετραδίου, αὐθὺς κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομά του, τὸ ψευδώνυμο, τὴν ἡλικία κτλ. πρέπει νὰ δηλώνῃ ὁ διαγωνιζόμενος ἂν εἶναι πρώτη φορὰ ποὺ λαβαίνει μέρος σὲ Διαγωνισμὸ Ἀσκήσεων,ἢ ἂν διαγωνίσθηκε καὶ ἄλλοτε, καὶ τί Βραβεῖο ἢ Ἔπαινο πῆρε *τὴν τελευταία φορά.* Ἐπίσης κι'ἂν ἐτέθη *ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ*. Π. χ.

«Ὁ Δεῖνα, γιὰ πρώτη φορὰ λαβαίνω μέρος σὲ Διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων».

«Ὁ Τάδε, ἔχω λάβει μέρος καὶ στὸν 236ο Διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων κι' ἔχω πάρει Β' Βραβεῖο στὴ Μεσαία Τάξη.»

«Ἡ Δεῖνα, ἔχω λάβει μέρος καὶ στὸν 236ο Διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων κι' ἐτέθην Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ στὸ Γ' Βραβεῖο τῆς Μεγ. Τάξεως.»

(Σημ. «Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ», σ' ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς, τίθενται ὅσοι ἔχουν ἤδη πάρει, καὶ στὴν ἴδια Τάξη, τὸ Βραβεῖο γιὰ τὸ ὁποῖον κρίνονται καὶ πάλιν ἄξιοι.)

6.—Στὸ τέλος κάθε Συλλογῆς πρέπει νὰ ὑπάρχει μιὰ ἄλλη Δήλωσις, ποὺ νὰ λέγῃ : *«Δίδω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι ὅλες οἱ Ἀσκήσεις, καὶ στὸ ἄλλο, ἀντικρὺ στὴν κάθε μιά, ἡ λύσις της.* Οἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ γραφοῦν κατ' εἶδη, μὲ τὴ σειρὰ ποὺ δημοσιεύονται συνήθως στὸ φυλλάδιό μου : Λεξιγριφοι, Συλλαβόγριφοι, Στοιχειόγριφοι, Μεταγραμματισμοί, Ἀναγραμματισμοί, Αἰνίγματα, (γενικῶς πρῶτα οἱ ἔμμετρες), ἔπειτα τὰ Σχήματα (Τρίγωνα, Πυραμίδες κτλ.) ἔπειτα τἄλλα εἴδη (Κρυπτογραφικά,Μαγικὰ Γράμματα κτλ.) καὶ τέλος Ἀκροστιχίδες,Φανηεντόλιπα, Ἑλληνοσύμφωνα, Γρῖφοι.

8.— Ἀπὸ τὶς 15-20 Ἀσκήσεις κάθε Συλλογῆς, οἱ ὁ τὸ πολὺ μποροῦ νὰ εἶναι Γαλλικὲς διαφόρων εἰδῶν (διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.) Αὐτὲς μποροῦ βέβαια νὰ εἶναι καὶ πρωτότυπες (ἀκόμα καλύτερα), ἀλλὰ μποροῦ νὰ εἶναι κι' ἀντιγραμμένες ἀπὸ νεώτερα γαλλικὰ περιοδικὰ (ὄχι ἀπὸ Γαλλικὰ Ἀναγνωσματάρια καὶ Μεθόδους, γιατὶ αὐτὲς εἶναι γνωστότατες.) Ἀλλὰ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση ὁ συνθέτης πρέπει νὰ σημειώνει, κάτω ἀπὸ κάθε Γαλλικὴ Ἄσκηση, ἀπὸ ποιὸ γαλλικὸ περιοδικὸ τὴν πῆρε.

4. Στὸ ἐξώφυλλο τοῦ τετραδίου, κοντὰ στὸ ὄνομά του, ὁ διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ δηλώνῃ τὴν ἡλικία του. Αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο, γιατὶ οἱ διαγωνιζόμενοι χωρίζονται σὲ *Τρεῖς Τάξεις* ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των καὶ σὲ κάθε Τάξη ἀπονέμονται βραβεῖα χωριστά. (Ἴδε τ'Ἀποτελέσματα τοῦ 236ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων στὸ σημερινὸ φυλλάδιο). Ὅταν, γιὰ οἱονδήποτε λόγο, δὲν σημειώνεται ἡλικία στὸ τετράδιο, ὁ διαγωνιζόμενος *κατατάσσεται στὴν Ἀνωτέρα Τάξη ὅποια ἡλικία κι' ἂν ἔχει.*

5.— Στὸ ἐξώφυλλο ἐπίσης τοῦ τετραδίου, αὐθὺς κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομά του, τὸ ψευδώνυμο, τὴν ἡλικία κτλ. πρέπει νὰ δηλώνῃ ὁ διαγωνιζόμενος ἂν εἶναι πρώτη φορὰ ποὺ λαβαίνει μέρος σὲ Διαγωνισμὸ Ἀσκήσεων,ἢ ἂν διαγωνίσθηκε καὶ ἄλλοτε, καὶ τί Βραβεῖο ἢ Ἔπαινο πῆρε *τὴν τελευταία φορά.* Ἐπίσης κι'ἂν ἐτέθη *ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ*. Π. χ.

«Ὁ Δεῖνα, γιὰ πρώτη φορὰ λαβαίνω μέρος σὲ Διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων».

«Ὁ Τάδε, ἔχω λάβει μέρος καὶ στὸν 236ο Διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων κι' ἔχω πάρει Β' Βραβεῖο στὴ Μεσαία Τάξη.»

«Ἡ Δεῖνα, ἔχω λάβει μέρος καὶ στὸν 236ο Διαγωνισμὸ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων κι' ἐτέθην Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ στὸ Γ' Βραβεῖο τῆς Μεγ. Τάξεως.»

(Σημ. «Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ», σ' ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς, τίθενται ὅσοι ἔχουν ἤδη πάρει, καὶ στὴν ἴδια Τάξη, τὸ Βραβεῖο γιὰ τὸ ὁποῖον κρίνονται καὶ πάλιν ἄξιοι.)

6.—Στὸ τέλος κάθε Συλλογῆς πρέπει νὰ ὑπάρχει μιὰ ἄλλη Δήλωσις, ποὺ νὰ λέγῃ : *«Δίδω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι ὅλες οἱ Ἀσκήσεις, καὶ στὸ ἄλλο, ἀντικρὺ στὴν κάθε μιά, ἡ λύσις της.* Οἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ γραφοῦν κατ' εἶδη, μὲ τὴ σειρὰ ποὺ δημοσιεύονται συνήθως στὸ φυλλάδιό μου : Λεξιγριφοι, Συλλαβόγριφοι, Στοιχειόγριφοι, Μεταγραμματισμοί, Ἀναγραμματισμοί, Αἰνίγματα, (γενικῶς πρῶτα οἱ ἔμμετρες), ἔπειτα τὰ Σχήματα (Τρίγωνα, Πυραμίδες κτλ.) ἔπειτα τἄλλα εἴδη (Κρυπτογραφικά,Μαγικὰ Γράμματα κτλ.) καὶ τέλος Ἀκροστιχίδες,Φανηεντόλιπα, Ἑλληνοσύμφωνα, Γρῖφοι.

προσέξουν προπάντων οἱ νέοι συνδρομηταί, γιὰ νὰ μάθουν, *πῶς καὶ πότε* μποροῦν νὰ στέλνουν Ἀσκήσεις, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ ξέρουν ὡς τώρα καὶ μοῦ ἔστελναν σὲ χαρτάκια, ἢ στὸ ἴδιο τους τὸ γράμμα, πότε ἕνα Αἴνιγμα καὶ πότε ἕνα Γρῖφο... Στὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο, τελευταῖο αὐτοῦ τοῦ τόμου, θὰ δημοσιευθοῦν τἀποτελέσματα τοῦ Διημερησίγραπτος τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1927 κι' ἡ προκήρυξη τοῦ νέου γιὰ τὰ Ψευδώνυμα τοῦ 1928.

Γιὰ τὸ νέο μου μυθιστόρημα «ΩΣΗΟΥ ΝΑ ΒΡΩ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ...» δὲν εἶχα τόπο νὰ σᾶς πῶ πολλὰ τὴν ἄλλη φορά. Εἶναι κι' αὐτὸ σὰν τὴ *«Σκιὰ τοῦ Πύργου»*, τοῦ ἴδιου εἴδους μυθιστόρημα, ἀλλ' ἀκόμα ψυχαιότερο, ποιητικώτερο, συγκινητικώτερο. Μιὰ μέρα, μιὰ φτωχὴ μητέρα, μὲ τὸ κοριτσάκι της

Τοσο πολύ άγαπᾶ τόν κ. Φαίδωνα καί τόσο συγκινήθηκε μέ τήν 'Επιστολή του γιά τό θάνατο τῆς μητέρας του, ὥστε δέν μπόρεσε νά κρατήση τά κλάματα. Κι' ὕστερα, πού ἡ μητέρα του ζήτησε νά διαβάσῃ κι' αὐτή τήν 'Επιστολή, δέν μπόρεσε, γιατί ἀπό τά δάκρυα, κατά στιγμές εἶχαν γίνει πολλά»...'Υστερα κάθησε κι' ἔγραψε ἕνα πολύ ὡραῖο, ἀλήθεια, γράμμα στόν κ. Φαίδωνα. Τοῦ τόσωσε καί βιάζεται ὁ κ. Φαίζων θά τόν εὐχαριστήσῃ. 'Α, τί καλά κι' εὐαίσθητα παιδιά πού ἔχω!..

'Επειδή, *Ντιάνα*, ἀδέσποτε (γιά νά μετακαιριασθῇ κι' ἐγώ τή συνηθισμένη σάλτσα, μιά τόσο πιά ἐκφραστική φράση) νά μοῦ γράψῃς! 'Εδῶ ἦσαι δηλαδή νά περάσῃ κι' ἐγώ δέν ξέρω πόσο καιρός... Φαίνεται ὅτι ἡ γλύκα τῆς πατρίδας σ' ἔκαμε νά μέ ξεχάσῃς. Χαίρω ὅμως πολύ πού μέ ξαναθυμήθηκες κι' ἐλπίζω νά μοῦ γράψῃς τώρα συχνά. Περαστικά τῆς *Κασσιόπης*.

Τά ἴδια κι' ἡ *Μεφελώδης Ψυχή*. Μίχε νά μοῦ γράψῃ καιρός καί ζαμάνια. Καί τό χειρότερο, ἦρθε ἐδῶ στήν 'Αθήνα τό καλοκαίρι,—καί τί ὡραία μοῦ περιγράφει τή διαμονή της!— ἐκάθησε δυό μῆνες καί... *δέν ἐτόλμησε* νά ἔρθῃ νά μέ ἰδῇ. 'Ω, θά τή μάλωνα πολύ γι' αὐτή τήν ἀτολμία, ἂν δέν μοῦ ἔγραφε ἡ Ιδια πώς τό μετάνιωσε πικρά (ἀκοῦς, *Διλιάνα!*) — Τό ἔτος τῆς «Νέας 'Εστίας» ἀρχίζει τήν 1 'Ιανουαρίου (τό τρίτο της εἶναι) κι' ἡ συνδρομή 140 δρ. ἡ ἑξαμηνία καί 75 ἡ ἑξάμηνη. Μπορεῖ ν' ἀποταθῇ καί στόν κ. Σεγόπουλο, Κωνσταντίνου 42, ἢ κατόν κ. Ι. Δ. Κολλάρο, ἐκδότη. Σταδίου 50.

'Ωραίας 'Επιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτήν τήν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Μικρός Λόρδος, Καλέντσια, Τζίνα, Περιγελάσσα Λολέττα, Σεμέραμις, Κόρη τῆς Διαπλάσεως, 'Ελιάνα, Χαδιάρα, Ντόριαν* καί *Φοιτητής*.—Στό ἐρχόμενο θά τούς ἀπαντήσω.

'Η *Διάπλασις* ἀσπάζεται τούς φίλους της: *Ταπανιόλαν* (ὄχι, οἱ 'Ισότιμοι τίποτε ἄλλο δέν μποροῦν νά πάρουν ἀπό τόμους τῆς Β' Περιόδου μέ τήν ἀνάλογη ἔκπτωση) *Νίτσαν Βουζουναρᾶ* ἂς ἦταν ὅλα πρακτικά καί δέν πειράζει· εὐχαριστῶ πολύ) *Γόρδιον Δεσμόν*[σ' ὅλα σοῦ ἀπαντῶ, δέν πρέπει νά εἶσαι τόσο ἀπαιτητικός, γιατί δέν ἔχω, βλέπεις, μόνο σέναι· εὐχαριστῶ γιά τήν «Ιστοριούλα», ἀλλά οἱ αἰτιάσεις εἶναι χρωματισές καί δέν δημοσιεύω τέτοιες· νά σοῦ τήν ἐπιστρέψω δέν μοῦ εἶχαι πολύ εὔκολο· σημείωση τῶν Κύσμων σας θά μοῦ στείλετε τώρα; ἀφοῦ λάθος καί τό 52ο φυλλάδιο!) *Μυγοχάφτην* (καλό εἶναι ἄλλη φορά ὅμως αὐτά νά μοῦ τά γράφῃς χωριστά, σ' ἄλλο φύλλο χαρτί, ὄχι μαζί μέ τό γραμμα·) *Αλεξανδρινόν Διαπλασόπουλο* (ἐστειλα· ὁ κ. Σ. σ' εὐχαριστεῖ θερμά·) *Ἀκακίαν* (ἐστειλα 6 τετράδια πρός ἐξόφληση· εἶπες ὅτι αὐξάνει λίγο τή συνδρομή, ὅπως τό ἔκτινες δίκαιο, ἀλλά καί διπλασιάζω σχεδόν τό φυλλάδιο· ὥστε μάλλον τήν ἐλαττώνω...) *Γιάνναν Κυκλήραν* (καλό τό ποίημα, κι' ὁ τίτλος ἔτσι θά μείνῃ· τό φύλλο νά τό σημειώσῃς·) *Ὀρφανούλαν* (τήν παρεξήγησης πού δέν σοῦ ἀπαντῶ ἐκτενῶς· ὁ τόπος μοῦ λείπει· εἰδεμή τό γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε πολύ καί δέν εἶχαι καθόλου θυμωμένη...) *Λάφι τῆς Ἀρτέμιδος* (ναί, εἶδες τί ὡραία πού ἦταν, στή «Σκιά τοῦ Πύργου», αὐτή ἡ σκηνή τῆς ἀνεγνωρίσεως πατέρα καί κόρης; καί τό τέλος, βλέπεις τώρα, εἶναι πολύ ἱκανοποιητικό·) *Ἰβάναν* (μοῦ ἄρεσε τό γράμμα σου, ἀλλά μέ πόσο κόπο τό διάβασα! σέ παρακαλῶ, ἄλλη φορά γράφε μου μέ καθαρά, μέ πιό μαῦρο μελάνι·) *Ῥωμόν τῆς Λευτεριᾶς* (νά σᾶς ζήσῃ τό καινούριο ἀδελφάκι καί νά μοιάσῃ τοῦ *Ἀστραπόβροντου* πού τοῦ εὐχόμαι καλή πρόοδο·) *Μυρόλουστην* (πραγματικῶς· ἡ Σελίδα μας βρίσκεται τώρα σέ μεγάλη ἀκμή καί χαίρω πού τό παρατήρησες· ἂς τά τά περιοδικάκια! Θά πάψῃ κι' αὐτό, ὅπως καί τάλλα, πως κι' ὅλα· ὄχι 50 χρόνια, ἀλλά σ' τα 50 ἑβδομάδες δέν ζοῦν αὐτά...) *Λατάνιαν* (ξεστειλα 30ον φύλλον καί 2 τετρ.) *Ἀλεξάνδραν Παπλωματᾶ* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· εἶδες τί γίνεται τό δωδεκασέλιδο...) *Μαγαμένην Γαζίαν* (καλῶς ἦλθες!) *Θεοφάνην Γαβριηλίδην* (ἐγκάρδια συλλυπητήρια·) *Σμαράγδαν Ζούλια* (ἔλαβε· εὐχαριστῶ γιά ὅλα·) *Τώνην Μονάχην* (ὄχι, τώρα δέν προβλέπεται· ἡ *Π.* δέν ἔχει ψευδώνυμο, οὔτε ἡ *Α.*) *Σάν-Θίπσον*, *Ἀφρισμένο Κῦμα*, *Μοσχομάγναν* κτλ. κτλ.

Μαρίναν Κορυνᾶ, *Περιπλανάδα*, *Κ. Κούμουλον*, *Ἤβην Γω*, *Μ. Ταρσυδάκην* (ἀστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβε μετά τήν *13 Νοεμβρίου* Π' ἀπαντήσω στά ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 241ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 17 'Ιανουαρίου.

761. Λεξίγριφος

Στή ράχη ἑνός γαϊδάρου
'Εφόρτωσα ἕνα γράμμα
Κι' ἀπόρησα καὶ εἶδα
Εἶδα νά γίνῃ ἐμπρός μου
Τόσο μεγάλο θάμμα:
Μιά πόλη τῆς Γραφῆς!
Μίμης Πρώϊμος

762. Στοιχειόγριφος

Μιά χώρα πού γνωρίζω,
Τήν ἀποκεφαλίζω,
'Αλλά δέν τή σκοτώνω:
Τήν κουρελιάζω μόνο.
Μίμης Πρώϊμος

763. Μεταγραμματισμός

Κάποιος λησταῖς ἀρχαῖος,
'Ο τρόμος καί τά δέος
Τοῦ κάθε διαβάτου,—
'Αλλάζει ἀπ' τόνομά του
Μονάχα ἕνα του γράμμα
Καί γίνεται ἐν τῷ ἅμα...
—Σάν τί ἐσεῖς νομίζετε;—
Τοῦ ἔθνους εὐεργέτης,
Κάθε καλοῦ ἡγέτης,
Καί ἔτσι ἐξαγγέλλεται!
Μεγάλη Ἑλλάς

764. Ἀναγραμματισμός

Τῶν Ἑβραίων βασιλιᾶς
Μετέδεψε τά γρήγματά του,
Καί τόν παίζει πιά ὁ βασκός,
Βόσκοντας τά πρόβατά του.
'Αφρισμένο Κῦμα

765. Ἐξάγωνο

* * *
* * * *
* * * * *
* * * *
* * *

Δυό *κατοικίδια* στήν ἀρχή,
Κάποιος κακό ἔχτισε μιά πόλη,
Ἔπειτα ὁρμᾶ φυσᾶ
Κι' ἕνας ψυχρός ἀπ' τή Γροιλή...
Φτάνουν γιά νά φρεσκάρουν τό ἀέρι
Τό 'Εξάγωνο αὐτό.
'Αφρισμένο Κῦμα

766. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 3 8 = 'Αρχ. ποιητής.
2 5 4 3 8 = 'Οδόντων...
3 5 4 3 8 = Φοικτός!
4 6 6 3 8 = Κερασιφόρος
5 3 4 4 3 8 = 'Αγιος, μά ὄχι ὁ
6 2 5 3 8 = 'Επίθ. [Σάββας
7 5 6 7 3 8 = 'Αριθμητικόν
8 2 6 5 6 3 8 = 'Αστήρ ἀπλανής
Κόρη τῶν 'Αθηνῶν

767. Μικτόν

πλε - πο - λγ - πωσι
(Βυζαντινή) παρομοία.)
Κόρη τῶν 'Αθηνῶν

768. Ῥέβος

α α
α ες ἄς τον! $\frac{1\,δι}{τιδ}$ εὖ ἦν.
α α
α

Μάγισσα

Διά τούς Γαλλομαθεῖς

769. Enigme

Cinq voyelles, une consonne
En français composent mon [noin.
Et je porte sur ma personne
De quoi l'écrire sans crayon.
Νερῄδα τοῦ Βοσπόρου

770. Inscription

S F I E R R I E
I I E T E P T
Νερῄδα τοῦ Βοσπόρου

("Ολαι αἱ ἀνωτέρω Λύσεις ἐλήφθησαν ἀπό βραβευθείσας ἢ ἐκτός Διαγωνισμοῦ Συλλογάς τοῦ 236ου Διαγωνισμοῦ πρός σύνθεσιν Λύσεων, τοῦ ὁποίου σήμεραι δημοσιεύονται τ' Ἀποτελέσματα).

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 36

547. 'Ενδύω (ἐν, δύο...) — 548. Πανί (πᾶ, νῆ.) — 549. Σκύρος - Σύρος. — 550. Σπίνος-σχίνος.

551. Σ Σ Σ Ν
Ο Ο Ο Ο
Ι Η Γ Υ Ρ
Ξ Ε Υ Α Ι Α Υ Α
Α Ρ Ρ Α Μ Ν
Α Ο Ι
Ξ Σ Σ Ι Σ

552. ΝΑΠΟΛΕΩΝ (ἀπών, Ηέλα, ὅπλον, Λάπων, ἐπάγω, ὠόν.) —553. Κίνα (ΚΙΚΗ, ΝΑ...) — 554. ΧΕΛΙΔΩΝ (Χίος, ΝΕρων, ΣόΛων, ΦωκΙς, 'ΑφροΔίτη, 'ΑπόλλΩν, 'ΙουστιΝιανός.) — 555. Τόνα χέρι νίβει τάλλο καί τά δυό τό πρόσωπο.— 556. 'Η ζωή δέν εἶναι μυθιστόρημα. — 557. L'avenir. — 558. On a souvent besoin d'un plus petit que soi. —559. A bon chat bon rat.

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, 'Αθῆναι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 10 τό πολύ λέξεις μέ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τό ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μέ παχέα δέ στοιχεῖα λεπτά 70 καί μέ κεφαλαῖα δρ. 1.
'Ο χωριστός στίχος δρ. 3.
'Η προπληρωμή εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΙΓ — 846/

Ἀνταλλάσσαμεν Μ. Μυστικά μέ ὅλους τούς. Πριγκήπισσα Ρασπανάκη, Κάρμεν Σύλβα, δέχεσθε; Στέλλετε διπλά. Δίσις: Μαρίαν Τσακύρη 'Ασβεστοχώριον (Θεσσαλονίκης). Σεμίραμις

"Ομορφη Κουκλίτσα

/ΚΙΓ — 847/

Γιαβόννη, ὁλόθερμα τυχαριστῶ γιά τίς εὐχές σου. Σόνια

/ΚΙΓ — 848/

Ο ΝΤΟΡΙΑΝ ἀφίνοντας τόν Διαπλασόκοσμο — μέ πόση του λύπη — ἅτερα ἀπό 13 χρόνια ποῦζησε μαζί τους, στέλνει σ' ὅλα τ' ἀδέλφια τόν πιό θερμό χαιρετισμό.

/ΚΙΓ — 849/

Σ τήν ἀγαπημένη μου Γενοβέφα γιά τήν γιορτή της ἄπειρες καρδιόβγαλτες εὐχές. Ὑβόνη

/ΚΙΓ — 850/

Ξυπνεποῦλι ξετειλα (δέν ἔλαβες; Ποῦλια, ἔχεις δίκιο· ποῦ γράφω. Λατάνια

/ΚΙΓ — 851/

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ. Βολέντσια: Μάτια μαῦρα ἀλύγλυκα, γεμάτα καλοσύνη κι' ἐξυπνάδα. Μαλλιά ἐβένινα, στόμα φλάμπο πού πάντα γελάει. Μιλάει Γαλλικά. 'Αγγλικά. "Εχει χρυσά καρδιά, εἶναι τό πιό ἀξιαγάπητο κορίτσι τοῦ κόσμου. "Αχ, Γκί... Sunshop; 'Εγώ ναί. Αἰγόκλημα

/ΚΙΓ — 852/

Μαρία Κατζουράκη, ἀπό τή ἐπετείρ τῆς ἀνυπαστικῆς ἐυρτῆς σας πᾶς συγχρονα ἔτη πολλά καί εὐτυχῆ. Τίς

/ΚΙΓ — 853/

ΜΙΜUZA ὄχι, δέν εἶναι (ἡ) Πανταχοῦ Παρών. (ΚΙΓ—704) ἀντί Φυσικομαθηματικῶν γράφετικε 'Ιατρικῆς. Τρελλό Φοιτητάκι

/ΚΙΓ — 854/

ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ, συγχαρητήρια γιά τήν ἐπιτυχία καί χίλιες εὐχές γιά τήν καλή πρόοδο στή νέα φοιτητική ζωή. Τρελλό Φοιτητάκι

/ΚΙΓ — 855/

Ἀνταλλάσσω μέ ὅλες - ους Μ. Μυστικά Δίσις: Δημήτριον 'Αρχιμήδην, Παπλίσσους 'Αμαλίας 18, Κηφισιάν. Νά περιμένω! ΞΕΦΟΜΑΧΟΣ

/ΚΙΓ — 856/

Σοκολατα.— Κρεολή—Κλαυδιανοῦ, Ταναγραία—Κυριτσοπούλου, Μελαχρινούλα—Λαΐνη, 'Αμαρυλλίς—Κτενοσαγλου, Ζαζεφίνα—Κακκαβᾶ, Ἡδύλη—Χαδάκη. ("Εκεται ἀπεγένεια)
'Αγράμπελη, Χρυσάνθεμον, Πηλιορείτικο Κέραλ

/ΚΙΓ — 857/

Χρυσῆ Πεταλούδα—"Αννα Δεσύπρη, Τσιγγανοπούλα—'Αλεξ. Σαμοθράκη, Δεσποινίς Ὑπαστυνόμος

/ΚΙΓ — 858/

Ἀνταλλάσσω κάρτες κινηματογραφικῶν ἑατέρων μέ ὅλες τῆς Διαπλασοπούλες. Δίσις: Πανεπιστημίου 24, 'Αθῆναι. Δεσποινίς Ὑπαστυνόμος

/ΚΙΓ — 859/

Μοσκοκό, δυστυχῶς δέν ἔλαβα ξαναπετᾶλε στήν (ΚΙΓ—714). Γενναία Σπάρτη

/ΚΙΓ — 860/

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Η δ' ὅλους σήμερον ἀπαραίτητος γαλλική γλῶσσα διδάσκεται ἀρτίως, εὐμεθόδως καί οἰκονομικῶς. Πιπίνου 5-7 (Στάσις 'Αγγελοκοπούλου. Συνιστᾶται θερμῶς καί παρ' ἡμῶν εἰς τούς νεοαφικνουμένους φοιτητάς καί σπουδαστάς.

****

Μή λησμονεῖτε πώς κάθε παραγγελία σας, γιά νά ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νά συνοδεύεται καί μέ μιά τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτές πού σᾶς στέλνομεν τό φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

****

Τό φύλλον ἔρχ. 2 καί διά τό 'Εξωτερικόν 2 1/2 πέννες
Καί τά ἑπτακτα δωδεκασέλιδα φύλλα ἐπίσης ἔρχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπό τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τό μόνον παιδικόν περιοδικόν αὐγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εἰς τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καί ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμάτατον εἰς ταῦς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΗ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμάς 100. Ἑξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατηρ. 50.— Αμερικῆς δολλάρια 4. — 'Αγγλίας κ' ὅλων ἐν γένει ἀν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καί Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
'Αρχίζει τήν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' καί συνδρομαί ἀρχίζουν τήν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδός Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρά τό Παρθενεῖον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος *'Εν 'Αθήναις, 24 Νοεμβρίου 1928* *"Ετος 60ό ν.—'Αριθ. 52*

ΔΗΛΩΣΙΣ

'Από τό ἐρχόμενον φυλλάδιον, ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων», εἰσερχομένη εἰς τό 51ον ἔτος, γίνεται ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΗ. *'Η συνδρομή τοῦ 'Εξωτερικοῦ μένει ἡ ἰδία. Μόνον τοῦ 'Εσωτερικοῦ αὐξάνει ὀλίγον ὡς ἑξῆς: 'Ετησία, δρ. 100. 'Εξάμηνη, δρ. 55. Τριμηνη, δρ. 30. Καί ἡ τιμή τοῦ φύλλου ἀπό 2 δρ. γίνεται 2,50.*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπό Vrignault καί Valdor

— Συνέχεια ἀπό τό προηγ. καί τέλος—

'Η διέγερσή της ἔγινε τόσο μεγάλη, ὥστε ὁ λόρδος εἶπε νά χωριστοῦν γιά νά ἡσυχάσουν. 'Αλλά ἡ λαίδη ἐπέμεινε νά κρατήσει κοντά της τή Νταίζη.

Τάλλο πρωΐ ἦταν πολύ ἡσυχότερη. Φόβος δέν ἦταν πιά γιά τήν ὑγεία της, γι' αὐτό ὁ λόρδος τῆς εἶπε, μέ ὅλες βέβαια τίς ἀναγκαίες προφυλάξεις, τήν καταδίκη, πού τόν ἀνάγκαζε ν' ἀφίσει τήν πατρίδα του καί νά πάει σέ ξένη χώρα.

— Καλή μου Διάνα, εἶπε, σοῦ ὑποσχέθηκα νά μή σ' ἀφίσω ποτέ πιά. Γιά νά γίνει ὅμως αὐτό, πρέπει δίχως ἄλλο νάρθεις μαζί μου στήν ἐξορία μου, καθώς κι' ἡ κόρη μας.

— Θάρθω μαζί σας κι' ὡς τήν ἄκρη τοῦ κόσμου!

— Τώρα πιά δέν εἶμαι ἄλλο τίποτα παρά ἕνας κατάδικος στεργμένος ἀπό κάθε τι. Μαζί μου, θά εἶσαι φτωχή, πολύ φτωχή.

— "Οχι, δέ θά εἶμαι φτωχή, ἀφοῦ ξαναβρῆκα τούς θησαυρούς μου, πού τούς θαρροῦσα χαμένους γιά πάντα.

Τήν ἄλλη μέρα, ξεκίνησαν κι' οἱ τρεῖς γιά τό Λονδῖνο.

Πρίν φύγουν γιά τόν τόπο τῆς ἐξορίας τους, ἡ λαίδη θέλησε νά γνωρίσει τήν καλή γυναῖκα πού εἶχε περμαζέψει κι' ἀναθρέψει τήν κόρη της σάν ἀληθινή μητέρα. "Ηξερε πώς παρόμοια ἀφοσίωση δέν πληρώνεται μέ χρήματα κι' ὅτι θά πλήγωνε τήν Τζέννη, ἂν τῆς προσέφερε. 'Αλλά μόλις τήν εἶδε, τήν ἀγκάλιασε καί τή φίλησε μέ τή φυσικότερη εὐγνωμοσύνη.

— "Αν ἤξερες τί ἀγάπη μοῦ εἶχε, μητέρα! εἶπε ἡ Νταίζη καί φίλησε τή μίστρες Γουίλ, πού δέ μποροῦσε νά κρατήσει τά δάκρυά της. Πῶς χάϊδευε καί πῶς παρηγοροῦσε τή μικρή, τή φτωχή Βιολέττα! Δέ θά ζηλεύεις, μητέρα, ἂν ἐξακολουθήσω νά τήν ἀγαπῶ σάν παιδί της.

Τά λόγια αὐτά ἦταν βάλσαμο γιά τή Τζέννη, πού φοβόταν μήπως ἡ Βιολέττα τήν ξεχνοῦσε ἀμέσως. Δέν ἦταν μικρός πόνος γι' αὐτή, νά χωριστεῖ ἀπό τό παιδί πού εἶχε ἀναστημένο καί μεγαλωμένο. Θά τάφινε ὅλα, μόνο καί μόνο γιά νά μπορέσει νά βρίσκεται ἀκόμη κοντά στό ἀγαπημένο αὐτό κοριτσάκι. 'Αλλά πῶς μποροῦσε ν' ἀφίσει μονάχο τόν ἄντρα της;

— Δέν ξέρουμε ἀκόμη τί ζωή μᾶς περιμένει στά ξένα, εἶπε ἡ λαίδη "Ερλιγκτον. Γι' αὐτό δέ μποροῦμε νά κάνουμε κανένα σχέδιο. "Ελπίζω ὅμως, ὅτι ὁ Θεός θ' ἀξιώσει τή Νταίζη νά ξοφλήσει μιά μέρα τό χρέος της ἀπέναντί σας.

«'Ο νέος βασιλιάς μπῆκε θριαμβευτικά στό Λονδῖνο...» (Σελ. 422, στ. γ').

Χωρίστηκαν έτσι μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα, κι' ὕστερα ὁ λόρδος μὲ τὴν οἰκογένειά του μπῆκαν σ' ἕνα βαπόρι ποὺ ξεκινοῦσε γιὰ τὴ Γαλλία.

Ἡ Γαλλία ἦταν καὶ τότε, ὅπως εἶναι καὶ τώρα, τὸ ἄσυλο γιὰ ὅλους τοὺς δυστυχισμένους καὶ τοὺς ἀπόκληρους. Ἐκεῖ τοὺς ὑποδέχτηκαν θερμὰ οἱ εὐγενεῖς, ποὺ περιστοίχιζαν τὴ χήρα τοῦ Καρόλου τοῦ Α' καὶ ποὺ ἦταν, οἱ περισσότεροι, κατάδικοι σὰν τὸν Ἔρλιγκτον.

Ἡ βασίλισσα Ἑρριέττα ζοῦσε τότε σὲ μεγάλη στέρηση καὶ διέθετε κάθε τι ποὺ τῆς περίσσευε, γιὰ νὰ κακουφίζει τοὺς πατριώτες της, ποὺ εἶχαν δείξει τόση ἀφοσίωση στὸ γιό της Κάρλο τὸ Β'.

Μὰ ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον εἶχε ἀπόφαση νὰ ποκρούσει κάθε συνδρομή, καὶ νὰ ἐργαστεῖ μόνος του γιὰ νὰ βγάλει τὸ ψωμὶ τῆς οἰκογενείας του.

Εὐτυχῶς, ἡ Λουΐζα Δὲ Πιερρεφὸν κατάφερε νὰ βρεῖ στὸ λόρδο τὴ θέση ποὺ ζητοῦσε, γιὰ νὰ συντηρήσει τὴν οἰκογένειά του.

Ἡ νεαρὴ κοντέσσα εἶχ' ἔρθει τότε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἰδεῖ τὸν παππού της, καὶ ἀμέσως πῆγε νὰ ἐπισκεφθεῖ τὴ φίλη της τὴ Νταίζη.

Μὲ τὴν ὁρμὴ καὶ τὴ θερμότητα, ποὺ χαρακτήριζε τὴ φύση της, δήλωσε πὼς θἄσχιζε τὰ σίδερα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει τὴν ἄνεση στοὺς φίλους της. Κι' ἀλήθεια, μίλησε τόσο θερμὰ στὸν παππού της, ὥστε αὐτός, μὲ τὴ μεγάλη του ἐπιρροὴ καὶ δύναμη, βρῆκε στὸ λόρδο μιὰ καλὴ θέση. Τώρα πιὰ μποροῦσαν νὰ ζοῦν χωρὶς νὰ εἶναι βάρος κανενός. Ὕστερα, ἡ Νταίζη ἀποφάσισε νὰ ξενοκεντάει.

— Νὰ ἡ πιὸ κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ ξανάρχισω τὴν τέχνη μου, εἶπε.

Κι' ἄρχισε ἀμέσως τὴ δουλειά, παρατηρώντας τὶς ἀντιρρήσεις τῶν γονέων της. Τὰ λεπτά της δάχτυλα κεντοῦσαν ἀληθινὰ ἀριστουργήματα καὶ σύντομα οἱ παραγγελίες ἔρχονταν βροχή. Κάπου-κάπου τὴ βοηθοῦσε κι' ἡ λαίδη Διάνα, ὅσο μποροῦσε, γιατὶ κι' αὐτὴ ἤξερε θαυμάσιο κέντημα.

Κι' ὅταν καμμιὰ φορά, ὁ λόρδος γύριζε τὸ βράδυ, σὰν ἁπλὸς ὑπάλληλος τώρα πιά, κι' ἔβλεπε τὴν κόρη του σκυμμένη στὸ νυχτέρι, δὲ μποροῦσε νὰ πνίξει ἕναν ἀναστεναγμό. Σύγκρινε τὸ θέαμα αὐτὸ μὲ τὸ χαρούμενο θέαμα τοῦ σπιτιοῦ του στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ.

—Ἄ, χρυσές μου, ἔλεγε, ποῦ νὰ τὸ φανταζόμουν ὅτι μποροῦσε νὰ σᾶς ἔβλεπα ἔτσι!

Τότε ἡ Νταίζη σηκωνόταν ἀπάνω, ἔτρεχε κοντά του καὶ τὸν φιλοῦσε καὶ τὸν μάλωνε.

— Μά, πατέρα! τοῦλεγε τρυφερά. Τί ἀχάριστος ποὺ εἶσαι στὸ Θεό. Δὲ συλλογίζεσαι ὅτι τὴν ὥρ' αὐτὴ μποροῦσε νὰ ἤσουν σκοτισμένος, ἡ μαμμὰ νὰ εἶναι ἀκόμη ἄρρωστη, καὶ μοναχὴ στὸ Λὸκ-Λέβεν κι' ἐγὼ ἕνα παιδὶ μὲ χαμένα γονικά; Κι' ὅμως εἴμαστε κι' οἱ τρεῖς μας ζωντανοὶ καὶ μιὰ χαρὰ ἑνωμένοι! Γιὰ μικρὸ τύχει αὐτό; Πάτε δὲ σοῦ φτάνει ποὺ ξαναβρήκες τὴν κόρη σου, παπάκη; Ἄ, αὐτὸ δὲ μὲ κολακεύει καθόλου!

Ὁ λόρδος τῆς ἔπιανε τὸ κεφαλάκι, τὸ φιλοῦσε κι' οἱ πλιδερές του σκέψεις ἐφευγαν.

Τὸν ἴδιο καιρό, ποὺ οἱ φίλοι μας συνήθιζαν τὴν καινούργια τους ζωή, ὁ λόρδος Στάρλυ ἄλλαζε ὁλότελα τὴ δική του.

«— Τὶς μέρες ποὺ δὲ θάχω δουλειά, θὰ πηγαίνω νὰ τὸ πλένω». (Σελ. 423, στ. α'.)

Ἡ τύψη κυρίευε σιγὰ-σιγὰ τὴν ψυχή του κι' ἄρχισε νὰ μισεῖ τὰ πάθη ἐκεῖνα, ποὺ ὡς τώρα εἶχαν κυβερνήσει τὸ βίο του. Τὰ μάτια του ἀνοιγαν κι' οἱ πράξεις του φανερώνανταν τώρα ἀπαίσιες κι' ἐγκληματικές. Σιχάθηκε μονομιᾶς ὁλάκερη τὴ ζωή του κι' ὁ τόπος του δὲν τὸν χωροῦσε πιά. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ φύγει ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ νὰ πάει νὰ ζήσει ἥσυχος σὲ μιὰ ἀποικία τῆς Ἀμερικῆς. Μόλις ὅμως ἔγινε γνωστὴ ἡ ἀπόφασή του αὐτή, ὁ Κρόμβελ τοῦδειξε μεγάλη δυσπιστία κι' ἀμέσως ἔχασε τὴ θέση του στὸ κόμμα. Σὲ λίγο, τὸν θεώρησε ἐχθρό του καὶ τοῦ δήμευσε καὶ τὴν περιουσία του. Ἔτσι, ὁ λόρδος Στάρλυ ἔφευγε κι' αὐτὸς γιὰ τὴν ἐξορία του μὲ τὴ σειρά του, τόσο φτωχός, ὅσο κι' ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον.

Ἡ λαίδη Στάρλυ ἀκολούθησε τὸν ἄντρα της στὴν ἐξορία, ἀφήνοντας τὴ Λουΐζα στὸν παππού της ποὺ τὴ λάτρευε.

Ἡ ἐξορία αὐτὴ κράτησε πέντε χρόνια. Ὕστερα ὁ λόρδος Στάρλυ πέθανε, ἀφοῦ ἐξιλεώθηκε γιὰ τὰ κρίματά του. Ὅταν ἔνοιωσε πὼς πλησίαζε τὸ τέλος του, ἔγραψ' ἕνα γράμμα στὸν λόρδο Ἔρλιγκτον, τοῦ ἐξομολογήθηκε τὸ ἔγκλημά του καὶ τοῦ ζήτησε τὴ συγγνώμη του. Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ συνόδευε ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσό. Ὁ Στάρλυ εἶχε κάμει καλὲς δουλειὲς στὴν Ἀμερική, κι' ἔστελνε γιὰ κληροδότημα στὸν Ἔρλιγκτον ὅλα τὰ κέρδη ποὺ εἶχε μαζέψει.

"Ὅλ' αὐτὰ τἄφερε μαζί της ἡ λαίδη Στάρλυ, ὅταν γύρισε στὴ Γαλλία, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἄντρα της.

Ἦταν μεγάλη παρηγοριὰ γιὰ τὴν καλὴ αὐτὴ γυναίκα, τὸ ὅτι εἶδε τὴ γαλήνη ν' ἀναπαύει τὴν ταραγμένη ψυχὴ τοῦ κακοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἔντεκα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Καρόλου τοῦ Α'.

Ὁ Κρόμβελ πέθανε ἄχωρὶς νἀφίσει οὔτε ἄνθρωπο γιὰ νὰ πάρει τὴ θέση του, οὔτε Σύνταγμα, γιὰ νὰ διατηρήσει τὸ πολίτευμα. Ὁ γιός του Ριχάρδος, ποὺ τὸν διαδέχτηκε μὲ τὸν τίτλο τοῦ Προστάτη, παραιτήθηκε σχεδὸν ἀμέσως.

Τὰ κόμματα εἶχαν κουραστεῖ τώρα πιὰ ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες κι' ὅλο τὸ ἔθνος ζητοῦσε τὴ γαλήνη. Ὕστερ' ἀπὸ κάμποσες συνομωσίες, ὁ Κάρολος ὁ Β' ἀνακλήθηκε στὸ θρόνο του.

Ὁ νέος βασιλιὰς ἀποδιβάστηκε στὸ Λονδίνο καὶ μπῆκε θριαμβευτικὰ μέσα στὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ λαοῦ. Στὴ βασιλικὴ συνοδεία, ἀνάμεσα στοὺς εὐγενεῖς ποὺ γύριζαν, ἦταν κι' ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον.

Ὁ γιὸς τοῦ Καρόλου τοῦ Α' δὲν ξέχασε τὶς ὑπηρεσίες, ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον. Τοῦδωσε πίσω τοὺς τίτλους του καὶ τὰ κτήματά του, καθὼς καὶ μιὰ ἐμπιστευτικὴ θέση στὴν Αὐλή του. Προθυμοποιήθηκε μάλιστα νὰ ἱκανοποιήσει καὶ κάθε ἄλλη ἐπιθυμία του, ἀλλὰ ὁ λόρδος δὲν εἶχε τίποτα νὰ ἐπιθυμήσει.

Μέσα στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ ξαναβρῆκε τὴν παλιὰ οἰκογενειακή του εὐτυχία, ποὺ ἐμελλε γρήγορα νὰ συμπληρωθεῖ ἀπὸ μιὰ καινούργια χαρά: τὸ γάμο τῆς Νταίζης.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς ἐξορίας τους στὴν Ἀγγλία, ἕνας νέος ἄγγλος εὐγενής, ποὺ ἡ χάρη κι' ἡ ὀμορφιὰ τῆς Νταίζης τὸν εἶχαν κατακτήσει, ζήτησε τὴν κόρη ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Ἀλλ' ἐκεῖνοι εἶχαν ἀναβάλει τὴ συγκατάθεσή τους τότε, περιμένοντας καλύτερους καιροὺς.

Τώρα ὅμως τίποτα δὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ ποῦν τὸ ναί.

Ὁ γάμος ἔγινε μὲ ἀπειρη μεγαλοπρέπεια στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ, κι' ὁ παλιὸς πύργος εἶδε πάλι ἐνδοξες καὶ λαμπρὲς μέρες.

Ἡ λαίδη Στάρλυ κι' ἡ κόρη της Λουΐζα, ποὺ εἶχε παντρευτεῖ κι' αὐτὴ ἀπὸ κάμποσα χρόνια, ἦρθαν ἐπίτηδες ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ βρεθοῦν στὸ γάμο τῆς φίλης τους.

Ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους ἦταν καὶ ἄλλα γνώριμά μας πρόσωπα, ποὺ ἡ βασίλισσα τῆς γιορτῆς αὐτῆς τὰ ὑποδέχτηκε μὲ μεγάλη χαρά: ἦταν ἡ καλὴ Τζέννη κι' ὁ Θωμᾶς Γουΐλ.

Ἄφισαν πιὰ τὸ Ὀλιβερὸ Πύργο τοῦ Λονδίνου (πιὸ Ὀλιβερὸ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε φύγει ἡ Νταίζη) κι' ἦρθαν στὸ Χουάϊτ-Γκέϊτ, ὅπου ὁ Θωμᾶς πῆρε τὴ θέση τοῦ ἀρχιφύλακα.

Ἦταν ἀκόμη κι' ὁ Τζόε, ποὺ εἶχε τώρα πιὰ πραγματοποιήσει ὅλα τὰ ὀνειρά του. Κυβερνοῦσε ἕνα ὡραῖο καράβι ποὺ ταξίδευε ἴσαμε τὴ Γαλλία. Στὸ καράβι αὐτὸ περνοῦσε τὶς ἡμέρες του, εὐτυχισμένος κι' ἥσυχος, ὁ γέρο-Δίκ.

Ἡ μὶς Μόλδρεδ ἦταν κι' αὐτὴ φυσικὰ ἐκεῖ, περισσότερο ἀνθηρὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἡ παλιὰ μαθήτριά της τῆς εἶχε δώσει μιὰ καμαριέρα, ποὺ ἡ κυριότερη ἀσχολία της ἦταν νὰ καθαρίζει τὸ πλατύσκαλο τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ σκαλὶ αὐτὸ ἦταν, καθὼς θυμάστε, ἡ κυριότερη ἀφορμὴ τοῦ πολέμου μεταξὺ τῆς κεντήστρας καὶ τοῦ μικροῦ καπνοδοχοκαθαριστῆ. Ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶχε λησμονηθεῖ τώρα πιά, γιατὶ ὁ μικρὸς ἦταν ὁ καλύτερος φίλος τῆς ἀγαθῆς γυναίκας.

Ἡ Νταίζη ἔκαμε ἕνα δῶρο στὸ παιδί, γι' ἀνάμνηση τῆς περιπέτειας ποὺ πέρασαν μαζί.

— Πρόσεξε ὅμως, τοῦ εἶπε γελώντας, νὰ μὴ ξαναμουντζουρώσεις τὸ σκαλοπάτι!

— Τί λέτε, μυλαίδη! φώναξε τὸ παιδί. Τὶς μέρες, ποὺ δὲ θάχω δουλειά, θὰ πηγαίνω νὰ τὸ πλένω!

Τέλος, ἦταν ἐκεῖ κι' ὅλες οἱ παλιὲς συντρόφισσες τῆς Νταίζης στὸ ἀτελιὲ τῆς μὶς Μόλδρεδ. Ὅλοι γλέντησαν καὶ χάρηκαν ἀληθινὰ ἐκείνη τὴ μέρα. Γιατὶ ἡ Νταίζη, ἀκόμη καὶ μέσα στὴ μεγαλύτερη εὐτυχία της, δὲ λησμόνησε κανένα ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ εἶχαν συμπαθήσει κι' εἶχαν βοηθήσει τὴν ταπεινὴ μικρὴ Βιολέττα.

ΤΕΛΟΣ
ΤΗΣ «ΣΚΙΑΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ»

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΜΑΛΤΑ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ

Θέλουν νὰ ποῦν,— κι' ἴσως δὲν εἶναι ὑπερβολή,—πὼς οἱ Τοῦρκοι δὲν ξέρουν καθόλου ἀπὸ θάλασσα, καί... τὰ κάνουν θάλασσα ὅταν κυβερνοῦν κατὰ τύχη κανένα καράβι οἱ ἴδιοι. Γιατὶ συνήθως κυβερνῆτες τους εἶναι ξένοι. Διηγοῦνται λοιπὸν πὼς μιὰ φορά, ἕνα τουρκικὸ πολεμικό, ποὺ τὸ κυβερνοῦσε Τοῦρκος, διατάχθηκε νὰ πάῃ γρήγορα στὴ Μάλτα γιὰ σπουδαία ὑπόθεση τοῦ Κράτους.

Ὁ καπετὰν πασὰς ξεκίνησε, περιπλαγήθηκε σ' ὅλη τὴ Μεσόγειο, ἀλλὰ Μάλτα δὲν ἀνακάλυψε πουθενά. Σ' ὅποιο νησὶ ἔφτανε, τοῦ ἔλεγαν πὼς εἶναι ἄλλο... Ἐπιτέλους ἀπελπίστηκε κι' ἀποφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ... ἄπρακτος. Κι' ἀπὸ τὸ πρῶτο τουρκικὸ λιμάνι ποὺ ἔφτασε, τηλεγράφησε στὴν Πόλη λακωνικά:

«Μάλτα γιόκ!»

Σὰ νὰ λέγαμε: «Μάλτα τίποτα! δὲν ὑπάρχει!»

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΛΟΥΛΟΥΔΙΟΥ

Στὴν ἄκρη τοῦ κήπου, κάτω ἀπὸ τὸν τοῖχο, φύτεψε ὁ κηπουρὸς ἕνα κλωνὶ τριανταφυλλιᾶς. Τὸ ἀγιόκλημα ποὺ σκέπαζε κεῖνο τὸν τοῖχο, τοῦ στεροῦσε ἀγέρα, καὶ τὸ φτωχὸ κλωνάρι μεγάλωνε ἀργὰ καὶ τὰ πρῶτα φύλλα ποὺ πέταξε ἦταν κίτρινα, χλωμά, σὰν ἀρρωστιάρικα.

Μιὰ μέρα, ὁλόκληρη παρέα ἀπὸ νέους καὶ κορίτσια γελαστά, γέμισαν τὸν κῆπο. Ἦταν Μάης, τὰ λουλούδια ὁλάνοιχτα σκορποῦσαν μύρα μαγικά, ποὺ πλημμύριζαν τὴν ἀτμόσφαιρα μαζὶ μὲ τὰ εὔθυμα γέλια. Μεθυσμένοι, ἔκοβαν ἄνθη καὶ σχημάτιζαν πολύχρωμα μπουκέτα. Ἔφτασαν καὶ στ' ἀγιόκλημα. Ἦταν ὁλάνθιστο καὶ τὰ κλαδιά του, σκαρφαλωμένα στὸν τοῖχο, ἄσπριζαν καὶ μεθοῦσαν μὲ τὸ πλῆθος τῶν λουλουδιῶν. Ἄλλα κλαδιά, ἀνθισμένα κι' αὐτά, ἔγερναν λυπητερὰ καὶ κυλιόνταν στὸ χῶμα.

— Εἶναι κρίμα νὰ σέρνονται στὴ γῆ τὰ φτωχὰ κλωνάρια, εἶπε ἕνας χλωμὸς νέος — οἱ ἄλλοι τὸν ἔλεγαν ποιητή, — στὸ κορίτσι τοῦ σπιτιοῦ. Θἄταν ὡραῖο νὰ τοῦ κάμετε κάποιο στήριγμα, καὶ νἀπλώσετε τὰ κλαδιὰ σὲ τρόπο ποὺ νὰ σχηματίσουν ἕνα ὁλο. Θἄναι κομψὸ καὶ πρωτότυπο.

— Ἐξοχη ἰδέα! Μὰ θὰ σκεπάσουμε αὐτὴ τὴν τριανταφυλλιά.

—Μπά! Αὐτὴ δὲν ἔχει σκοπὸ νἀνθίσῃ.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφεραν ξύλα, σχημάτισαν ἕνα στήριγμα καὶ τράβηξαν τὰ παραριγμένα κλαδιά. Τὴν ἄνοιξη, τὰ φύλλα ποὺ βγῆκαν πλούσια, σκέπασαν τὰ ξύλα. Μαζὶ μὲ τἀγιόκλημα, ἡ ἀρωστιάρικη τριανταφυλλιά, ποὺ ἄρχισε νὰ δυναμώνῃ, μεγάλωσε καὶ πέταξε κλαδιὰ ποὺ γέμισαν ἀπὸ μπουμπούκια. Κι' ὅταν ἀνοιξαν, ἦταν κόκκινα, βαθιὰ κόκκινα σὰν πορφύρα. Δὲν τἄβλεπε καθόλου ὁ ἥλιος γιὰ νὰ ξεθωριάσῃ τὸ χρῶμα τους. Ἡ τριανταφυλλιὰ ἔδινε ἐδηγίες στὰ παιδιά της καὶ τὰ συμβούλευε νὰ μένουν πάντα κρυμμένα στὴ σκιά, γιατὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι σκληροὶ ποὺ κόβουν τὰ λουλούδια, γιὰ νὰ τὰ ρίξουν σὲ λίγο νεκρὰ ἢ νὰ τἀφίσουν νὰ πεθάνουν στἀνθογυάλια.

Ἕνα μπουμπούκι ὅμως ἦταν τρελλὸ κι' ἀνυπόταχτο. Δὲν ἄρεσε νὰ ζῇ κρυμμένο ἀπ' τὸ φῶς κι' ἀπ' τὸν ἥλιο. Ἤθελε νὰ ὃῃ καὶ νὰ φανῇ. Καὶ κυλοῦσε κάτω ἀπὸ τ' ἀγιόκλημα, ἔσπρωχνε τὰ κλαδιὰ καὶ κατάφερε κάποια μέρα νὰ γλυστρήσῃ ἀνάμεσά τους. Κοιτοῦσε περίεργα γύρω τὸν ὄμορφο κῆπο, τὰ πολύχρωμα λουλούδια, καὶ χαιρόταν ποὺ ἔβρισκε τὸν ἑαυτό του ὡραιότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Ἐλεεινολογοῦσε τὴ στενοκεφαλιὰ τῆς μάννας του ποὺ τὸ ἐμπόδιζε νὰ βγῇ στὸ φῶς καὶ τὸ ἀνάγκαζε νὰ ζῇ κρυμμένο στὰ σκοτάδια.

Ἦταν πάλι Μάης, κι' ἡ χαρούμενη συντροφιὰ πάλι γέμισε τὸν κῆπο, σκορπίζοντας εὐθυμία καὶ γέλιο. Ἔφταναν καὶ στ' ἀγιόκλημα.

— Κοιτᾶτε κεῖνο τὸ τριανταφυλλο, πάνω στ' ἀνθισμένα κλαδιά, φώναξε ἕνα κορίτσι. Πῶς βρέθηκε κεῖ;

— Κάποιος θὰ τὄχῃ ρίξει ἀπὸ τὸ δρόμο, εἶπε ἕν' ἄλλο.

—Ὄχι. Δὲν εἶναι αὐτό. Φαίνεται ὁλόκληρη τριανταφυλλιά. Ἐλᾶτε δῶ!

— Εἶναι ἄλικο, καὶ φαίνεται σὰ νἄχῃ βουτηχτεῖ στὸ αἷμα, εἶπε ὁ ποιητής. Εἶναι ντυμένο μὲ χλαμύδα βασιλική. Πόσο εἶναι ὡραῖο!

— Τρέξετε ὅλοι, φώναξε πάλι τὸ κορίτσι τοῦ σπιτιοῦ. Εἶναι ἡ περσινὴ τριανταφυλλιὰ ποὺ νόμιζα πὼς δὲ θ' ἀνθίσῃ. Ἔχει λουλούδια πλῆθος!

Ἔτρεξε ὅλη ἡ ὁμάδα, καὶ σὲ λίγα λεπτὰ ὅλος ὁ θάμνος εἶχε γυμνωθεῖ κι' ἔμεινε σὰ σκελετὸς ἀξιολύπητος. Τὰ λουλούδια εἶχαν σκορπίσει, ἄλλα στὰ σκληρὰ χεράκια, κ' ἄλλα κοίτονταν στὸ χῶμα νεκρὰ καὶ ξεφυλλισμένα. Ἔμοιζε ἡ σκηνὴ σὰν ἐπιδρομὴ βαρβάρων.

Ὁ ποιητής, ἀκουμπισμένος σ' ἕνα δέντρο, κοίταζε ἀπὸ μακριὰ ἀμίλητος· μὰ τὸ μυαλό του δούλευε καὶ μάντεψε ὁλόκληρη τὴν ἱστορία. Ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη του γιὰ τὸ ρόδο, τὸ τρελλὸ ρόδο ποὺ περιφρόνησε τὴν ἤρεμη γαλήνη του κι' ἀποζήτησε στὴν φεύτικη χαρὰ καὶ τὸν θαυμασμό, τὴν εὐτυχία του. Κοιτόταν τώρα νεκρό, ξεφυλλισμένο, φτωχὸ λείψανο μιᾶς ἐφήμερης δόξας. Μὰ ἡ εἰρωνεία του ἔγινε οἶκτος, ὅταν ἀντίκρυσε τ' ἄλλα του ἀδέρφια, νεκρὰ ἐπίσης, φτωχά, ἀνίδεα θύματα τῆς μεγαλομανίας του. Καὶ τὸ

βράδυ, κλεισμένος στὸ γραφεῖο του, ἔγραψε ὁλόκληρη σάτυρα γιὰ τὸ ἄδοξο τέλος μερικῶν τρελλῶν, μεγαλομανῶν, κι' ἕνα γλυκὸ σοννέτο γιὰ τὴ γαλήνη καὶ τὴ χαρὰ τῶν ταπεινῶν.

ΕΛΕΝΗ Γ. ΡΕΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΠΑΪΡΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΡΟΧΘΕΣ ἔλαβα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο ἕνα χαριτωμένο βιβλιαράκι. Μοῦ τὸ ἐστειλαν ἀπὸ κεῖ οἱ φιλέλληνες Ἄγγλοι ποὺ τὸ ἔβγαλαν, γιατὶ ἐνδιαφέρει καὶ τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι τὸ «Ἡμερολόγιο Μπάϊρον τοῦ 1929» — The Byron Calendar ἀγγλικά, ἢ «Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Βύρωνος» ὅπως θὰ τὸλεγαν τὸν παλιὸ καιρό, τότε δηλαδὴ ποὺ ἐξελληνίζαν ὅσο μποροῦσαν τὰ ξένα ὀνόματα, καὶ τὸν Γκαῖτε τὸν ἔλεγαν Γέθια, — πάλι καλὰ ποὺ δὲν τὸν ἔλεγαν Ἁγιο! — τὸν Σίλλερ Σχειλλέρον καὶ τὸν Σαίξπηαρ Σακεσπείρον (καὶ ὑποκοριστικὰ βέβαια Σακεσπυράκη!) Εὐτυχῶς ἡ μανία αὐτὴ πέρασε καὶ σήμερα οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι, — γιατὶ ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ μερικοὶ μανιακοί, — τὰ ξένα ὀνόματα τὰ γράφουν ἢ μὲ λατινικὰ στοιχεῖα, ὅπως τὰ ξέρουν σ' ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμο, ὅπως τὰ βλέπει κανεὶς σ' ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ Λεξικά, — Goethe, Schiller, Shakespeare, — ἢ μὲ ἑλληνικά, ἀλλὰ ὅπως προφέρονται στὸν τόπο τους. Καὶ τὸ καλὸ αὐτὸ παράδειγμα, στὴ Λογοτεχνία, πρῶτος τὸ ἔδωσε ὁ μεγάλος Σολωμός, ποὺ καὶ τόσα ἄλλα καλὰ παραδείγματα μᾶς ἔχει δώσει... Λέει λοιπὸν ὁ Σολωμὸς στὴν περίφημη ἐκείνη ὠδή του γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἄγγλου ποιητῆ στὸ Μεσολόγγι:

Λευτεριά, γιά λίγο πάψε
Νά χτυπᾷς μὲ τὸ σπαθί·
Τώρα σίμωσε καὶ κλάψε
Γιά τοῦ Μπάϊρον τὴ θανή...

Οὔτε «τοῦ Βύρωνος», βλέπετε, οὔτε «τοῦ Βύρωνα». Ἀλλὰ «τοῦ Μπάϊρον». Γιατὶ ἔτσι προφέρεται ἀγγλικὰ τ' ὄνομα Byron. Καὶ τὸ παράδειγμα ἔπιασε. Ἀφότου δηλαδὴ ἄρχισε νὰ ἐπικρατῇ στὴ Λογοτεχνία μας τὸ γλωσσικὸ σύστημα τοῦ Σολωμοῦ, ἀφότου δηλαδὴ ποιητὲς καὶ πεζογράφοι ἄρχισαν νὰ καλλιεργοῦν τὴ νέα γλῶσσα, τὴ ζωντανή, γράφουν σ' αὐτὴ καὶ τὰ ξένα ὀνόματα ὅπως προφέρουνται στὶς πατρίδες τους, ἢ τουλάχιστον ἀπάνω-κάτω.

Ἀλλ' ἂς γυρίσουμε στὸ «Ἡμερολόγιο Μπάϊρον». Τὸ ἔβγαλε πρὸς τιμὴ τοῦ ποιητῆ ὁ «Σύλλογος Μπάϊρον» τοῦ Λονδίνου, καὶ τὸ ἐσύνταξε ὁ γραμματέας αὐτοῦ τοῦ Συλλόγου, αἰδ. Δαβὶδ Ρὸς Φόδιριγκαμ, ἕνας ἀπὸ τοὺς θερμότερους ἐκεῖ φιλέλληνες. Εἶναι ὡραιότατο. Τριανταδυὸ μόνο σελίδες· ἀλλὰ τί λαμπρὸ χαρτί, τί καθαρὸς τύπος καὶ τί θαυμάσιες εἰκόνες! Στὸ ξώφυλλο, μεγάλη, ἡ γνωστὴ ἐκείνη προσωπογραφία τοῦ Μπάϊρον, ποὺ βρίσκει καὶ στὴν Ἐθνικὴ μας Πινακοθήκη ὅπου τὸν παριστάνει σ' ὅλη του τὴν ἀκμὴ καὶ τὴν ἀπολλώνια ὀμορφιά. Ἀπὸ μέσα, βλέπουμε πρῶτα-πρῶτα τὸν πύργο τῶν προγόνων του, ἔπειτα ἕν' ἄλλο του πορτραῖτο μὲ βοσκοπίτικη στολή, — θὰ τὴν ἔκαμε τότε ποὺ πῆγε στὰ Γιάννινα νὰ ἰδῇ τὸν Ἀλῆπασα, — ἔπειτα τὸν ἥρωα Θανάση Διάκο, καὶ τέλος τὴν «Κόρη τῶν Ἀθηνῶν», τὴ μικρὴ ἐκείνη Θηρεσία Μακρῆ, ποὺ κατὰ τὴν πρώτη του ἐπίσκεψη στὴν Ἀθήνα, ὁ Μπάϊρον εἶχε καθήσει στὸ σπίτι της καὶ, φεύγοντας γιὰ τὴν Πόλη, τῆς ἔγραψε ἕνα θαυμάσιο ποίημα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰκονογράφηση. Τὸ δὲ κείμενο; Μιὰ μικρὴ βιογραφία, τοῦ Μπάϊρον, ποιήματα πολλά, ἢ ἀποσπάσματα ποιημάτων του, καὶ οἱ δώδεκα σελίδες τοῦ Ἡμερολογίου, — κάθε μήνας μιὰ σελίδα, ὅπως στὸν Καζαμία, — μὲ τὶς κυριώτερες γιορτὲς τοῦ χρόνου καὶ τὶς κυριώτερες ἡμερομηνίες ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ποιητῆ. Π. χ. στὸν Ἰανουάριο: 2 τοῦ μηνός: Γάμος τοῦ Μπάϊρον μὲ τὴν Ἄννα Μίλμπανκε, 1815. — 22 τοῦ μηνός: Γέννηση τοῦ Μπάϊρον, 1788. — Στὸ Φεβρουάριο: 28 τοῦ μηνός: Πρώτη ἔκδοση τοῦ «Τσάϊλ Χάρολδ», 1812. — Στὸ Μάρτιο: 13 τοῦ μηνός: Ὁ Μπάϊρον εἰσέρχεται στὴ Βουλὴ τῶν Λόρδων, 1809. — 25 τοῦ μηνός: Ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία τῶν Ἑλλήνων (σχετικὸ, βλέπετε, κι' αὐτό.) — Στὸν Ἀπρίλιο: 13 τοῦ μηνός: Ὁ Μπάϊρον εἰσέρχεται στὴ Σχολὴ τοῦ Harrow, 1801. — 19 τοῦ μηνός: Θάνατος τοῦ Μπάϊρον, 1824. — 25 τοῦ μηνός: Ὁ Μπάϊρον φεύγει ἀπὸ τὴν Ἀγγλία γιὰ πάντα, 1816. — Στὸ Μάϊο: 4 τοῦ μηνός: Ὁ Μπάϊρον περνᾷ κολυμπώντας τὸν Ἑλλήσποντο, 1810. — 19 τοῦ μηνός: Ὁ Μπάϊρον κληρονομεῖ τὸν τίτλο τοῦ λόρδου, 1798. — 14 τοῦ μηνός. Ὁ Μπάϊρον φτάνει στὴν Κωνσταντινούπολη, 1810. — 29 τοῦ μηνός: Ἅλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, 1453 (κι' αὐτὸ σχετικό!)

Εἶναι περιττὸ νὰ ἐξακολουθήσω. Ἐνοήσατε πῶς εἶναι καμωμένο τὸ «Ἡμερολόγιο Μπάϊρον». Σημειώστε ὅτι ὁ Σύλλογος ποὺ τὸ ἔβγαλε, εἶναι παράρτημα τοῦ μεγάλου ἀγγλικοῦ Ποιητικοῦ Συλλόγου (the Poetry Society) ποὺ βγάζει Ἡμερολόγια μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καμωμένα κι' ἀφιερωμένα καὶ σ' ἄλλους μεγάλους ἄγγλους ποιητές: Σέλλεϋ, Κήτς, Τέννυσον καὶ καθεξῆς. Δὲν εἶναι μιὰ πρωτότυπη ἰδέα; Καὶ δὲν θὰ μποροῦσαμε καὶ μεῖς στὴν Ἑλλάδα νὰ κάμουμε πιὸ γνωστοὺς καὶ πιὸ ἀγαπητοὺς τοὺς ἐθνικούς μας ποιητὲς μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ τέτοια βιβλιαράκια; Π. χ. Ἡμερολόγιο Σολωμοῦ, Ἡμερολόγιο Βαλαωρίτη, Ἡμερολόγιο Παλαμᾶ κτλ. Ὡραιότατα! Νομίζω μάλιστα πὼς θὰ μποροῦσε νὰ ἱδρυθῇ κι' ἕνας Σύλλογος ἀπὸ νέους, — πάντα οἱ νέοι τὰ κάνουν αὐτά, — ποὺ νὰ λέγεται «Οἱ φίλοι τῶν Ποιητῶν» καὶ νἄχῃ σκοπὸ τὴ μελέτη τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τῶν πιὸ μεγάλων Νεοελλήνων. Αὐτός, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες του ἐργασίες, — σχολιασμένες ἐκδόσεις, κριτικὲς βιογραφίες, ἀνεκδοτολογίες, συλλογὲς δοκουμέντων, ἱδρύσεις μουσείων καὶ βιβλιοθηκῶν, διαλέξεις κτλ. — θὰ μποροῦσε νὰ καταρτίζῃ καὶ τὰ σχετικὰ Ἡμερολόγια. Τί λέτε; Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ σπόρος μιᾶς τέτοιας ἰδέας μπορεῖ νὰ βρῇ γόνιμο ἔδαφος μέσα στὴ διαπλασιακὴ νεολαία τὴν τόσο πατριωτικὴ καὶ φιλόμουση. Καὶ κάποιος ἢ κάποια ἀπὸ σᾶς, — δὲν ἐξαιρῶ, βλέπετε, τὰ κορίτσια, — νἀναλάβῃ κάποτε τὴν ὡραία πρωτοβουλία.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Εὐτυχῶς, τὸ νησὶ ἐκεῖνο, τὸ ἀκατοίκητο, εἶχε τὴ μικρὴ αὐτὴ ἀποικία, τὰ καλὰ παιδιὰ ποὺ βρῆκαν τὴ γυναικισμένη καὶ τὴν ἐπερίθαλψαν. Τώρα ἡ κυρὰ-Καίτη εἶχε κατοικία, τροφή, περιποίηση. Θὰ ζοῦσε. Ὅσο τοὐλάχιστο ζοῦν τὴν ξανάβρισκαν οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι...

Ἀλλὰ μήπως αὐτὴ μόνο θὰ σκότωναν; Καὶ τὰ παιδιὰ δὲν θὰ γλύτωναν ἀπὸ τὰ χέρια τους... Ἂν δὲν τοὺς ἔπαιρναν καὶ τὴ ζωή, θὰ τοὺς ἁρπαζαν βέβαια ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν. Θὰ τὰ λήστευαν καὶ θὰ τὰ ὑποδούλωναν γιὰ νὰ ζοῦν ἐκεῖνοι σὰν ἀφεντάδες μὲ τοὺς σκλάβους τους, ποὺ θὰ τοὺς ἔδιναν ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ θὰ τοὺς φόρτωναν ὅλες τὶς ἀγγάρειες...

Ἀλήθεια, ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος. Ὀκτὼ ἄνδρες ρωμαλέοι κι' ὁπλισμένοι τριγύριζαν στὸ νησί... Βέβαια, τὸ συμφέρο τοῦ Οὐάλστων καὶ τῶν συντρόφων του ἦταν νὰ φύγουν τὸ γρηγορότερο. Ἂν μάθαιναν ὅμως πὼς ὑπῆρχε κεῖ-πέρα μιὰ μικρὴ ἀποικία μ' ὅλα τἀγαθὰ τοῦ κόσμου, σίγουρα θὰ τῆς ρίχνονταν καὶ θὰ τὴν κυρίευαν. Γι' αὐτὸ τὰ παιδιὰ ἀποφάσισαν πρῶτα-πρῶτα νὰ μὴν ἀπομακρύνονται πολὺ ἀπ' τὴ σπηλιά, ὥς νὰ μάθαιναν πῶς, μ' ἕνα ἢ ἄλλο τρόπο, οἱ κακοῦργοι μπόρεσαν νὰ φύγουν.

Ἅμα γύρισε στὴ σπηλιά, ὁ Μπριὰν κοίταξε τὴν πληγή του. Εὐτυχῶς εἶχε καὶ φάρμακα ἡ ἀποικία. Ἡ πληγὴ ἐπουλώθηκε γρήγορα καὶ θεραπεύθηκε τέλεια. Μόνο ἕνα βάρος αἰσθανόταν στὸ χέρι του ὁ πληγωμένος. Ἀλλὰ σὲ λίγες ἡμέρες τοῦφυγε κι' αὐτό.

Ὡστόσο πέρασε ὅλος ὁ Ὀκτώβρης κι' ὁ Οὐάλστων δὲν εἶχε φανεῖ πουθενά. Ἐπιδιόρθωσε ἄρα γε τὴ βάρκα του κι' ἔφυγε; Δὲν ἦταν ἀπίθανο...

Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο ὅμως, οἱ προφυλάξεις ἐξακολουθοῦσαν. Οἱ μακρινὲς ἐκδρομὲς εἶχαν ἀπαγορευθεῖ. Μόνο μιὰ ἔκαμαν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Δόνιφαν κι' ὁ Βάξτερ, γιὰ νὰ κατεβάσουν τὴ σημαία καὶ τὸ κοντάρι ἀπὸ κεῖνο τὸν βράχο. Ὁ Δόνιφαν κοίταξε μὲ τὸ τηλεσκόπιό του ὁλόγυρα ἀπὸ τὴν ἀψηλὴ κορυφή, ἀλλὰ οὔτε καπνὸ εἶδε νὰ βγαίνῃ, οὔτε ἄλλο σημάδι.

Ἡ σπηλιὰ ἦταν πιὰ ἐφοδιασμένη ἀπὸ τρόφιμα: λάδι, παστὰ κρέατα, ταάϊ, ἁρδί, χωριστὰ τὸ γάλα καὶ τὸ φρέσκο κρέας ποὺ παρεῖχε τὸ κτηνοτροφεῖο. Ἔπειτα παρουσιάσθηκε καὶ μιὰ ἄλλη πηγὴ γάλατος, ἀφθονότατη, ποὺ τὴν ἀνακάλυψε ἡ Καίτη.

Κοντὰ στὴ σπηλιά, ἦταν κάτι δέντρα ψηλὰ ὡς ἑξήντα πόδια. Ἐπειδὴ τὸ ξύλο τους δὲν ἦταν πολὺ στερεὸ καὶ δὲν ἔκανε γιὰ τὸ τζάκι, δὲν τὰ εἶχαν πειράξει. Μιὰ μέρα, ἡ Καίτη, βλέποντας αὐτὰ τὰ δέντρα, φώναξε:

— Ἄ, νὰ καὶ ἀγελάδες!

Ὁ Δόλης κι' ὁ Κοστάρ, ποὺ ἦταν μαζί της, γέλασαν.

— Ποῦ βλέπεις τὶς ἀγελάδες, κυρὰ-Καίτη; τὴ ρώτησαν.

— Νά, ἐδῶ, αὐτὰ τὰ δέντρα! εἶπε ἡ κυρὰ-Καίτη. Εἶναι σὰν ἀγελάδες... καὶ καλύτερα!

— Τί; μήπως κάνουν γάλα;

— Γάλα καὶ γάλα, παιδιά μου!

Πραγματικῶς, ἦταν «γαλατόδεντρα», εἶδος δέντρου, ποὺ πιάνει ὁλάκερα δάση στὴ Βόρειο Ἀμερική. Ὅταν χαράξῃς τὸ φλοιό, ἀμέσως τρέχει ἕνας ἄσπρος ὀπός, τόσο θρεπτικὸς ὅσο καὶ τὸ γάλα τῆς ἀγελάδας. Ἀπὸ τὸν ὀπὸ αὐτὸ γίνεται καὶ τυρὶ γευστικότατο, γίνεται καὶ κρὶ καθαρὸ σὰν τῶν μελισσῶν, ποὺ μ' αὐτὸ μπορεῖς νὰ κάνῃς πρώτης ποιότητος λαμπάδες.

Οἱ μικροὶ φώναξαν καὶ τοὺς ἄλλους. Ὁ Γόρδων χάραξε τὸν φλοιό, καὶ μὲ τὸ γάλα ποὺ ἔτρεξε ἡ Καίτη γέμισε δυὸ δοχεῖα. Τὰ παιδιὰ τὸ δοκίμασαν καὶ τὸ βρῆκαν ἐξαίρετο· ὁ Κοστὰρ μάλιστα πασάλειψε τὰ χείλη του καὶ τὸ πηγούνι του. Κι' ὁ Μόκος, ὁ ἀρχιμάγειρος, χάρηκε πολὺ ποὺ θὰ εἶχε τόσο γάλα γιὰ γλυκίσματα. Ὅταν ἤθελε, θὰ πήγαινε στὸ κοπάδι τῶν δέντρων καὶ θἄρμεγε.

* * *

Συχνὰ ὁ Μπριὰν ἔλεγε πὼς ἤθελε νὰ κάμῃ καμμιὰ ἐκδρομὴ πρὸς τ' ἀνατολικά, γιὰ νὰ ἐξερευνήσῃ τὴ χώρα, κι' ἦταν πρόθυμοι νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ὁ Δόνιφαν, ὁ Βάξτερ κι' ὁ Οὐίλκοξ. Πάλι ὅμως φοβόνταν μὴν πέσουν στὰ χέρια τοῦ Οὐάλστων καὶ τῶν συντρόφων του, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τοὺς νικήσουν ἀνήλικα παιδιά. Μὰ κι' ὁ Γόρδων ἐμπόδιζε τὸν Μπριὰν νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἐκδρομή.

Ἀλλὰ μιὰ μέρα, στὸ τραπέζι, ἡ κυρὰ-Καίτη ἔκαμε μιὰ πρόταση.

— Κύριε Μπριάν, εἶπε, μοῦ δίνετε τὴν ἄδεια νὰ φύγω αὔριο τὸ πρωΐ;

— Νὰ φύγῃς, κυρὰ-Καίτη; Καὶ γιὰ ποῦ;

— Θέλω νὰ ἰδῶ ἂν εἶναι ἀκόμα ἐδῶ ὁ Οὐάλστων. Θὰ πάω στὸν τόπο ποὺ ναυαγήσαμε, κι' ἂν εἶναι κεῖ ἀκόμα ἡ βάρκα, θὰ πῇ πὼς κι' ὁ Οὐάλστων εἶναι ἀκόμα στὸ νησί. Ἂν ὅμως λείπῃ ἡ βάρκα, θὰ πῇ πὼς πῆγε στὰ τσακίσματα καὶ γλυτώσαμε ἀπ' τὸ φονιά.

«Ἡ κυρὰ-Καίτη γέμισε δυὸ δοχεῖα...»
(Σελ. 425, στ. α'.)

—Μ' αὐτὸ θέλαμε νὰ κάμουμε καὶ μεῖς, εἶπε ὁ Μπριάν.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ κυρὰ-Καίτη, μὰ μὲ τὴ διαφορὰ πὼς γιὰ σᾶς θἄταν ἐπικίνδυνο...

— Καὶ γιατὶ γιὰ σένα δὲν εἶναι; "Αν σὲ πιάσῃ ὁ Οὐάλστων;

— Δὲ βαριέστε! Θὰ ξαναγίνω ὅ,τι ἤμουν πρῶτα. Δὲν πιστεύω δὰ νὰ μὲ σκοτώσῃ ἀμέσως-ἀμέσως. Τί μπορεῖ νὰ φοβηθῇ ἀπὸ μένα σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά; Μὴ τὸν προδώσω; Σὲ ποιόν; Δὲν ξέρει, βλέπετε, πὼς ὑπάρχει ἐδῶ... ἀποικία!

Αὐτὸ ἦταν λογικό. Ὁ Οὐάλστων δὲν θὰ σκότωνε τὴν κυρὰ-Καίτη μόλις τὴν ξανάβρισκε.

— Μὰ νὰ σὲ χάσουμε μεῖς; εἶπε ὁ Γόρδων.

— Μπά! ἔκαμε ἡ κυρὰ-Καίτη. Καὶ δὲν τοῦ φεύγω κρυφά; Τὸ ὄρομο, ὅδεξα σοι ὁ Θεός, τὸν ξέρω... Μήπως θὰ μὲ δέσῃ;

Καὶ πρόσθεσε:

—"Ε, κι' ἂν μποροῦσα νὰ πάρω μαζί μου, νὰ σὰς φέρω ἐδῶ, τὸν "Εβανς! Δὲν ξέρετε τί θησαυρὸς ποὺ εἶναι!

—Ἀλήθεια, ὁ "Εβανς, εἶπε ὁ Δόνιφαν· ἂν μποροῦσε νὰ φύγῃ κι' αὐτός, δὲ θἄταν φευγάτος ὡς τώρα;

— Καλὰ λέει ὁ Δόνιφαν, εἶπε ὁ Γόρδων. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἢ τὸν σκότωσαν ἢ τὸν φυλάνε καλά. "Ετσι καλὰ θὰ σὲ φυλάνε καὶ σένα, κυρὰ-Καίτη, ἂν σὲ πιάσουν, ἢ... θὰ σὲ σκοτώσουν.

—"Ωστε κάθου καλύτερα στ' αὐγά σου, εἶπε ὁ Μπριάν, καὶ μεῖς θὰ βροῦμε τρόπο νὰ μάθουμε ἂν εἶν' ἐδῶ ὁ Οὐάλστων, χωρὶς νὰ κινδυνέψῃ κανένας.

"Ετσι ὁ ἀρχηγὸς οὔτε τὴν κυρὰ-Καίτη ἄφησε νὰ φύγῃ, οὔτ' ἐπέμεινε νὰ κάμῃ ἐκδρομὴ αὐτός. Τώρα εἶχε ἄλλο σχέδιο στὸ νοῦ του. Καὶ τὸ σχέδιο αὐτό, τὸ παράτολμο, τὸ τρελό, δὲν τὸν ἄφηνε νὰ κοιμηθῇ.

Καὶ ἰδοὺ τί ἦταν:

Ἂν μποροῦσαν νὰ κοιτάξουν ἀπὸ ψηλὰ ὅλο τὸ νησί, θἄβλεπαν, — ἂν ὑπῆρχαν, — τὰ σημάδια καμμιᾶς κατασκήνωσης ἢ κατοικίας. Ἀλλὰ ἡ κορυφὴ τῆς ἀπόκρημνης ἀκτῆς, ἡ μόνη τους σκοπιά, δὲν εἶχε ὕψος παραπάνω ἀπὸ διακόσια πόδια. Ἀνέβηκαν δυὸ-τρεῖς φορὲς καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν τίποτα. Κι' ὁ Μπριὰν θυμήθηκε... τὸν ἀετό!

Εἴδαμε πὼς ἡ ἀνύψωσή του εἶχε ἀναβληθεῖ προσωρινά, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὅταν τὰ παιδιά, ἀκολουθώντας τὸν Πιστό, ἔτρεξαν στὸ δάσος καὶ βρῆκαν τὴν κυρὰ-Καίτη. Ὕστερα, ἀφοῦ ἔμαθαν ἀπ' αὐτὴ τί καὶ πῶς, ἡ ἀνύψωση ἀναβλήθηκε ὁριστικά. Δὲν ἐσύμφερε, βλέπετε, νὰ προδώσουν τὴν παρουσία τους στοὺς κακοῦργους μ' ἕνα τόσο δρατὸ σημάδι.

Ὁ ἀετὸς ὅμως ὑπῆρχε. Κι' ὁ Μπριὰν σκέφθηκε πὼς μποροῦσε νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν ἐπισκόπηση τοῦ νησιοῦ ἀπὸ ψηλά. Φτάνει ν' ἀνέβαινε μὲ τὸν ἀετὸ κι' ἕνας ἄνθρωπος, — αὐτός!

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφ. Π. Δ. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΚΛΑΒΟ ΠΟΥΛΙ

Βλέπεις στὸ γαλάζιο ἀέρι
τὸ πουλὶ ποὺ φτερουγίζει ;
Μέσ' στὰ δέντρα, μέσ' στοὺς βράχους,
σὲ χαρὲς σπιτιῶν, δὲν κλίζει
τὴ φωλιά του, καὶ μονάχο
μέσα σ' ἄλι κάλλα πλήθη,
ἔχει ἄσυλο καὶ στέγη
τὰ ἀνθρώπινα τὰ στήθη.

Ἐκεῖ - μέσα αὐτὸ γεννιέται,
μεγαλώνει καὶ φουντώνει,
κι' ἀπὸ κεῖ πετᾶ καὶ φεύγει,
φεύγει γιὰ νἀφήσῃ μόνη
τὴν καρδιὰ ποὺ μέσ' στὰ ἴδια
στήθη—τὴ φωλιά του,—μένει
κι' ἐκεῖ, ὅταν μετανοιώσῃ,
γυρνᾷ πάλι καὶ πεθαίνει.

Δίπλα στὴν καρδιὰ πεθαίνει
μ' ἀπ' τὴ στάχτη σὰ Φοινίκα
ξαναζῇ ὅπως ἐκεῖνο,
καὶ μὲ τὴ θανὴ τὴ νίκη
τῆς ζωῆς στὸν κοσμο δείχνει,
καὶ φωνάζει πῶς δὲν φθάνει
κάθε ποὺ στὴ γῆ γεννιέται,
νὰ ζαθῇ γιὰ νὰ πεθάνῃ.

Γιὰ νὰ ζῇ καὶ νὰ πεθαίνῃ,
μονιαχὸ μέσα σὰ πλήθη,
ἔγιναν θερμὰ καὶ μόνα
τὰ ἀνθρώπινα τὰ στήθη·
φτερουγίζει· νὰ γνοιάσῃ
δίπλα στὴ συντροφιασί του ;
νὰ πετάξῃ μιὰ γιὰ πάντα ;
σὰν θὰ χαλαστῇ ἡ φωλιά του!

Ζάνθιππος

ΤΟ ΤΣΟΥΚΑΛΙΟ

Στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ ποὺ πᾷς κατὰ τὸν Ἁγ-Παντελείμονα, βλέπεις ἀπὸ μακριὰ κάτι σὰν κόκκινους μικροὺς πυργίσκους, ποὺ δὲν ξέρεις τί εἶναι· μὰ ἐρεῖς ποὺ τὸ ξέραμε, μόλις τοὺς δοῦμε, φωνάζουμε : Τὰ καμίνια τοῦ Τσουκαλιοῦ μας!

Μικροὶ, πηγαίναμε κάθε σχόλη ποὺ ξεκαμινώναν, κι' ἀγοράζαμε τσουκαλάκια γιὰ τὶς κούκλες μας, πιατάκια πήλινα—πηλινάκια,—μικρὰ λαϊνάκια καὶ χύτρα-δυὸ ἄλλα πραμματάκια· μὲ τὸ σημπάθιο ὡς καὶ πήλινα γαϊδουράκια φορτωμένα (ἀκόμα καὶ πήλινα) μὲ μικρὰ λαϊνάκια.

Ξεκίνησα καὶ τώρα, μεγάλη πιά, νὰ κάμω ἄλλη μιὰ φορὰ αὐτὸ τὸ δρόμο, καὶ πῆγα καθημερινὴ ποὺ νὰ μὴν ἔχει κόσμο, Ὁ ἥλιος ἦταν ἀκόμα ψηλά, μὰ πηγαίναμε ἀγάλι'-ἀγάλια καὶ δὲν μᾶς ἔφερνε κούραση.

Φτάσαμε, ξεκουμπιστήκαμε λιγάκι καὶ πήραμε γύρω τὰ τσουκάλια,—γιατ' εἶναι τρία.

Εἴδαμε πρῶτα τὰ ἔτοιμα ποὺ ἦταν ἔξω : κόμπος ὁλόκληρος ἀπὸ τσουκάλια, λαΐνια, πηλάνους, θυμιατήρια, ὅλα τὰ σύνεργα γιὰ τοῦ φτωχοῦ τὸ σπίτι, μὰ καὶ γιὰ τἀρχοντικά.

Πήγαμε ὕστερα νὰ δοῦμε καὶ τἀργαστήρι. Ἔξω ἀπ' τὸ κτίριο, ἦταν λαΐνες ἕτοιμες καὶ γυναῖκες ποὺ τὶς πλούμιζαν μὲ τόση προσοχὴ, λὲς καὶ στόλιζαν τὰ παιδιά τους.

Μπήκαμε μέσα. Ἕνα πρωτόγονο μηχάνημα, κάτι σὰν τροχός, κι' ἕνας τεχνίτης. Μᾶς ξάφνισε ἡ τέχνη του γιὰ τὴν ἁπλότητά της καὶ τὴν τελειοσύνη. Ἀπὸ μιὰ φούχτα πηλὸ ἔτοιμαζε σὲ κέντε λεπτὰ μιὰ τέλεια λαΐνα. Εὐλογημένε τεχνίτη, ποὺ τόσην κόσμο μὲ τὰ λαΐνια σου δροσίζεις, κι' εὐλογημένο ἅγιο χῶμα!

Ἰνδιάνα

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Μέσ' στοῦ φθινόπωρου τὴ βασιλειὰ, προβάλλει τοῦ χειμῶνα ὁ πρόδρομος...

Εἶν' ἕνα παγερὸ πρωϊνό, μιὰ μέρα χειμωνιάτικη. Ὁ οὐρανὸς ὅλος εἶναι καταγάλανος, πλυμένος ἀπ' τὰ φθινοπωρινὰ δάκρυα. Ὁ ἥλιος λάμπει θριαμβευτικὰ καί, ἀνεβαίνοντας, μὲ τὶς φλογερὲς ματιές του ἀγκαλιάζει τὸ σύμπαν. Λίγο-λίγο, τὸ πρωϊνὸ κρύο πέρασε. Ἡ θάλασσα, πιστὸς τοὺρανοῦ καθρέφτης, λαμπρίζει στὰ πόδια τῶν βουνῶν Εἶναι τ' Ἀκροκεραύνια! Θεόρατοι γρανίτινοι βράχοι, ποὺ οἱ κορυφές τους, κομμένες ἀπὸ τὸ Θεῖο Γλύτη, φτάνουν τὸν καθάριο σὰν κρύσταλλο οὐρανό. Ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς ταπεινῆς, ὄμορφης ἀνεμώνης. Κι' εἶναι στεφανωμένα μὲ κάτασπρο χιόνι.

Τὰ πρῶτα χιόνια!.. Οἱ κάτοικοι τοῦ γέρου Χειμώνα προάγγελοι. Λάμπουν περήφανα, ψηλὰ στὰ κορυφοβούνια. Λὲς καὶ φιλερίζουν τὸν ἀσπονδο ἐχθρό τους, τὸν Ἥλιο. Μὰ κακόμοιρα πρῶτα χιόνια, εἶν' ἀκόμα νωρὶς γιὰ σᾶς. Εἶσαστε ἀδύνατα. Κι' ὁ Βασιλιὰς τῶν Ἄστρων, τρέχοντας μὲ τ' ἅρμα του, σᾶς ρίχνει πύρινες ἀχτίδες. Δὲν μπορεῖτε νἀντισταθῆτε, φτωχά μου καὶ λυώνετε, λυώνετε ...

Τ'Ἀκροκεραύνια λυΐζονται τώρα ἀπ' τὰ δάκρυα ποὺ χύνουν πεθαίνοντας τὰ πρῶτα χιόνια...

Σπύρος

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΞΥΠΝΗ ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Σὲ κάποια γερμανικὴ πόλη, ἕνας κύριος, θυμωμένος μὲ τὸ ρίζικο του, ποὺ τοῦ εἶχε χαλάσει μιὰ φορεσιά, τὸν ἐκδικήθηκε μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο:

Τὴ φόρεσε, ἀφοῦ κόλλησε στὴ ράχη του σακκάκι μιὰ πινακίδα ποὺ ἔγραφε : «Αὐτὴ ἡ ἐλεεινὴ καὶ κακοφτιασμένη φορεσιὰ πλερώθηκε 100 μάρκα στὸ κατάστημα τοῦ Β, ὁδὸς τάδε, ἀριθμὸς δεύτερος». Ἔτσι ντυμένος κι' ἐνεπίγραφος, ὁ κύριος τριγύριζε τοὺς κεντρικώτερους δρόμους καὶ προκαλοῦσε τὴ γενικὴ περιέργεια.

Στὸ τέλος ὁ ρίψτης ἀναγκάσθηκε νἀποζημιώσῃ γενναῖα τὸν πελάτη του, γιὰ νὰ πάψῃ νὰ κατασπερνικὴ ἐκδίκησή του.

Ἐθνικὸς Ὕμνος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἕνας κύριος ρωτᾷ τὸν Περτίκη :

— Σὲ ποιὰ τάξη πηγαίνεις ;

— Στὴν πρώτη.

— Καὶ πότε θὰ πᾷς στὴ δευτέρα ;

— Ὅποτε θέλω! Ἐκεῖ θὰ εἶναι κι' ἡ πόρτα τῆς δευτέρας.

Μυρόλουστη

***

Ὁ *Διάκαλος*, σ' ἕναν πολὺ περίεργο μαθητή. — Ἡ περιέργεια, παιδί μου, εἶναι χειρότερο ἐλάττωμα...

Ὁ πολὺ περίεργος μαθητής. — Καὶ τὸ καλύτερο ποιὸ νὰ εἶναι ;..

Ζάνθιππος

***

Ὁ *Δάσκαλος*. — Δὲν ἀπήντησες ὀρθῶς στὴν ἐρώτησή μου, Γεώργιο!

Ὁ Γιῶργος. — Ὀρθῶς ἤμουν, δάσκαλε! δὲ θυμᾶστε καλά...

Χρυσοθήρας

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1927

Κατὰ τὶς διατυπώσεις ἐξηγήθησαν ὅτι ὅρια μόνον δέκα ψηφοδέλτια ἦσαν σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ Δημοψηφίσματος. Τὰ λοιπὰ ἀπεκλείσθησαν

Α' ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΥΠΟΓΡΑΦΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Φάρος τοῦ Βυσπόρου, ἔλαβε ψήφους 380 (40Ε).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : 28ῃ Μαρτίου, 373 (39Ε) — Κυματίζουσα Κυανόλευκος, 369 (38Ε). —Νέμεσις 352 (36Ε).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἐκδικητής, 298 (31Ε).— Μαγεμένο Βασιλόπουλο, 276 (32Ε). — Τὰ Κρίνα, 247 (28Ε). — Τζάζ, 203 (22Ε).— Πλάνο Δοξάρι, 185 (17 Ε). —Τζάκυ Κούγκαν, 145 (14Ε)

ΕΠΑΙΝΟΣ : Φωνὴ τῆς Πατρίδας, 121 (12Ε).— Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, 114, (11Ε). — Ἀγνὴ Ψυχούλα, 103 (10Ε). — Ἄστρο τῆς Ἀυστριᾶς, 87 (8Ε). — Εὐγενὲς Ἰδανικόν, 85 (8Ε). — Ταπεινὸ Κυκλάμινο, 72 (7Ε). — Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων, 63 (6Ε).—Ἡρωὶς τοῦ 21, 56 (5Ε).— Ἡχὼ Σκλαβιά, 49 (5Ε). — Πίστις Πατρίς, 44 (4Ε).

Β'—ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΔΟΤΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Μελαχρινούλα, (40Ε).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κρητικόπουλο, (39Ε). — Τώνη Μονάχη, (38Ε).—Ναύαρχος Μιαούλης, (36Ε).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀζ, Πόλη, (31Ε).—Ἀπάνεμο, (32Ε). —Ρέα, (28Ε). —Θαλασσινή, (22Ε). Γιασεμί, (17Ε).— Ξενιτεμένο Ἠπειρωτάκι, (14Ε).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δικηγορίνα, (12Ε). —Γενναία Σπάρτη, (11Ε). — Ροδοδάφνη, 10Ε). — Μαῦρος Ἀετός, (8Ε). — Ἀλπινιστής, (8Ε).— Ἄσπρος Κρίνος, 7Ε).— Νυχτολούλουδο, (6Ε).—Μανόλια, (5Ε). Ζακελίνα, (5Ε). — Πούλια, (4Ε).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1928

1.— Ἐκλέξιμα ψευδώνυμα εἶναι μόνον ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ τόμου τούτου, ἤτοι εἰς τὴν στήλην «Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων» εἴτε ὡς νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνανεώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια τὰ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1927 μέχρι τοῦ σημερινοῦ.

2.— Ὡς ἐκλογεῖς δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Δημοψήφισμα *δωρεὰν* μὲν ὅλοι ὅσοι θὰ ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν 20* κατὰ ψῆφον, εἰς τέλισμα ἡ γραμματόσημον, οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τ' ἀδέλφια των, ὡς καὶ οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστάι.

3.— Ἀπὸ τὰ ὡς ἄνω (§ 1) ἐκλέξιμα ψευδώνυμα, κάθε ἐκλογεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσῃ δέκα, ἀπὸ ἕνα δηλαδὴ ἕως δέκα, ἴσως καὶ ἄπρακτα θέλει). Διὰ κάθε ἄρωμς ψευδώνυμον πρέπει νὰ στείλει χωριστὸν Ψηφοδέλτιον καὶ χωριστὸν εἰκοσάλεπτον, ἐὰν εἶναι ἀπὸ τοὺς μὴ ψηφίζοντας δωρεάν.

Εἰς τὸ ἴδιον ψηφοδέλτιον, ἐὰν γραφοῦν περισσότερα ψευδώνυμα τοῦ ἑνός, μόνον ἕνα, τὸ πρῶτον γραμμένον θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ἔστω καὶ ἂν διὰ τ' ἄλλα ἐστάλησαν εἰκοσάλεπτα.

4.— Τὸ ψηφοδέλτιον θὰ γίνει ὡς ἑξῆς : Ἕνα κομμάτι χαρτὶ ἴσο εἶναι περίπου τὸ ἥμισυ ἑπιστολικοῦ δελταρίου. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος θὰ γράψετε μόνον τὸ ψευδώνυμον ποὺ ψηφίζετε. Καὶ ἀπὸ πίσω τὸ ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμόν σας, ὅσοι ἔχετε, καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σας. Ἰδοὺ ὁ τύπος τοῦ ψηφοδελτίου :

Τὸ ἔμπροσθεν μέρος :

Ψηφοδέλτιον τοῦ 1928

Ψηφίζω
τὸ Ψευδώνυμον :

Οὐράνιος Θόλος (π.χ.)

Τὸ ὄπισθεν μέρος :

Ὁ ἐκλογεύς :

Γεώργιος Λ. Δημητριάδης

Ψευδ. *Μπαμπούλας* (π.χ.)

Ἀθῆναι

5.—Ἐπιτρέπεται Α'. Νὰ σταλοῦν πολλὰ Ψηφοδέλτια μαζὶ ἐντὸς τοῦ ἰδίου φακέλλου. (Ἕνας δηλαδή, ἂν θέλει, ἠμπορεῖ νὰ μαζέψῃ τὰ Ψηφοδέλτια τῶν φίλων του, ὅσα κι' ἂν εἶναι, καὶ νὰ τὰ στείλῃ μαζὶ μὲ τὰ ἰδικόν του). Β'. Νὰ ὑπογράψουν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, μεγαλυτέρου ἀναλόγως σχήματος Ψηφοδελτίου, δύο, τρεῖς ἢ περισσότεροι Ἐκλογεῖς, ψηφίζοντες *ὅλοι τὸ ἴδιον Ψευδώνυμον* τῆς ἀρεσκείας των. Κοινὸν ψηφοδέλτιον δὲν ἐπιτρέπεται μόνον, ὅταν οἱ ἐκλογεῖς ψηφίζουν Ψευδώνυμα διάφορα. Τότε πρέπει νὰ γίνεται διὰ κάθε ψηφιζόμενον ψευδώνυμο χωριστὸν μοναδικὸν ψηφοδέλτιον.

6.— Δέκα ψευδώνυμα, ὅσα θὰ συγκεντρώσουν τὰς περισσοτέρας ψήφους, θὰ βραβευθοῦν : ἓν μὲ Πρώτον Βραβεῖον, τρία μὲ Δεύτερον καὶ ἓξ μὲ Τρίτον· Θὰ ἀνακηρυχθῇ δὲ Ἔπαινος εἰς τὰ κατόπιν πλειοψηφοῦντα δέκα Ψευδώνυμα.

7.— Ἐπίσης θὰ βραβευθοῦν καὶ δέκα ἐκλογεῖς διὰ κλήρου, ὡς ἑξῆς: Ἀπὸ ὅλους τοὺς γνωρίσαντας τὸ ψευδώνυμον ποὺ ἔλαβε τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν ψευδωνύμων, διὰ κληρώσεως ἕνας ποὺ θὰ λάβῃ ἐπίσης τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Ἀπ' ὅλους τοὺς ψηφίσαντας τὸ ψευδώνυμον ποὺ ἔρχεται κρότων εἰς τὸ Β' Βραβεῖον τῶν ψευδωνύμων θὰ κληρωθῇ ἕνας καὶ θὰ ἔλθῃ ἐπίσης πρῶτος εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Τὸ ἴδιον θὰ γίνῃ δ' ἐν ἑκάστων τῶν δέκα βραβευθέντων ψευδωνύμων. Ἀπὸ ὅλους ποὺ τὸ ἐψήφισαν, θὰ κληρωθῇ ἕνας καὶ θὰ λάβει τὸ ἀντίστοιχον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον θὰπονεμηθῇ διὰ κλήρου καὶ Ἔπαινος εἰς δέκα Ἐκλογεῖς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἐψήφισαν τὰ ἐπαινεθέντα δέκα Ψευδώνυμα.

8. Δῶρα θὰ λάβουν τὰ ἴδια καὶ οἱ ἔχοντες Βραβεῖον Ψευδωνύμων καὶ οἱ ἔχοντες Βραβεῖον Ἐκλογέως ἤτοι : οἱ μὲν τοῦ Α'. Βραβείου βιβλία 15 δραχμῶν, οἱ τοῦ Β'. 10 δραχμῶν καὶ οἱ τοῦ Γ'. 5 δραχμῶν, κατ' ἐκλογὴν των ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντων. Ὅλοι δὲ οἱ βραβευθησόμενοι, εἴτε ὡς ἐκλογεῖς εἴτε ὡς ἐκλεχθέντες, δικαιοῦνται νὰ στείλουν τὰς φωτογραφίας των διὰ νὰ δημοσιευθοῦν.

9. — *Εὔσημα* θὰπονεμηθοῦν ἐπὶ σαράντα εἰς τοὺς ἔχοντας Α' Βραβεῖον, εἴτε ψευδωνύμων, εἴτε Ἐκλογέων, ἀναλόγως δὲ κατὰ τὰς ψήφους ἑκάστου εἰς τοὺς ἔχοντας Β'. ἢ Γ' Βραβεῖον καὶ Ἔπαινον.

10 — Ψηφοδέλτια εἶναι δεκτὰ ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους Μαρτίου 1929.

Δήλωσις. — Αἱ Μ. Ἀγγελίαι τοῦ Δημοψηφίσματος πρέπει νὰ εἶναι ἀπολύτως σεμναὶ καὶ εὐπρεπεῖς, συστάσεις καὶ ἔπαινοι ψευδωνύμων πρὸς ψῆφισιν, ἢ ἁπλαῖ ἀναγραφαὶ αὐτῶν πρὸς ὑπόμνησιν. Κατηγορίαι, ἀντεγκλήσεις, πρατρονταὶ πρὸς καταψήφισιν, πολιτικοὶ ὑπαινιγμοὶ κτλ. δὲν δημοσιεύονται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 20 Νοεμβρίου 1928.

ΑΓΑΠΗΤΑ μου παιδιά, μὲ τὸ φυλλάδιο τοῦτο τελειώνει τὸ δοῦλεύω μου καὶ ὁ Θεὸς μου νόμος· τὴ Β' Περίοδο. Ἀπὸ ὅ ἐρχόμενο, ποὺ θὰ εἶναι ἀκριβῶς τὸ φυλλάδιο τῆς 1ης Δεκεμβρίου, ἀρχίζει νέον ἔτος καὶ νέος τόμος. Σᾶς εἶπα ὅτι στὸ ἑξῆς τὸ φυλλάδιό μου θὰ ἔχῃ πάντα δώδεκα σελίδες. Γιατί εἶπα τί καὶ τί θὰ δημοσιεύσω κατὰ τὸ δ' ἁμ ηνο τοῦ 1929. Σᾶς εἶπα ἀκόμη, ὅτι, γιὰ νὰ καλύψω τὴ δαπάνη τῆς καινουργίας, ποὺ δὲν τὴν καλύπτει ἡ ἐλαχίστη αὔξηση τῆς συνδρομῆς, βαστιζόμαι σὲ Ξεσπάθωμά σας. Καὶ τώρα σᾶς παρακαλῶ : πρῶτα νἀναγεώσετε τὴ συνδρομή σας ποὺ λήγει σήμερα· ἔπειτα,—ἢ συγχρόνως—νἀρχίσετε νὰ ξεσπαθώνετε. Ὅσο γιὰ κείνους ποὺ εἶχαν πληρώσει τὴ συνδρομὴ τοῦ 1929 πρὶν δηλώσω τὴν αὔξηση, τοὺς παρακαλῶ καὶ πάλι νὰ στείλουν μὲ πρώτη εὐκαιρία τὸ συμπλήρωμα. Βλέπετε, ἀγαπητά μου παιδιά, πὼς τὸ χρέος μου σὲ σᾶς τὸ κάνω μὲ τὸ παραπάνω. Δὲν λογαριάζω οὔτε κόπους οὔτε ἔξοδα, γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Ἄλλως· ἐὰ θὰ ἰδῆτε τὸ φυλλάδιο ποὺ σᾶς ἑτοιμάζω γιὰ τὸ Σάββατο καὶ θὰ κρίνατε ἀπ' αὐτὸ τί θὰ εἶναι ὁ νέος μου τόμος... Πρέπει λοιπόν, εἶναι πάρα πολὺ δίκαιο, νὰ κάνετε καὶ σεῖς τὸ χρέος σας σὲ μένα...

—

ΤΑΨΕΙΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1928

Σήμερα λήγει ἡ ἰσχὺς ὅλων τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1928. Ὅποτε κι' ἂν πῆρε γνωστὸ τὸ ἀνανέωσε τὸ ψευδώνυμό του, ἀπὸ σήμερα δὲν τόχει πιά. Καὶ γιὰ νὰ τόχῃ, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσῃ,—ἂν δὲν θέλῃ, ἐννοεῖται, νὰ τὸ ἀλλάξῃ,—ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου. Ἀργότερα, σᾶς εἶπα, τὸ βρίσκει ἢ δὲν τὸ βρίσκει τὸ πιλιό του. Γιατί ἂν τύχῃ νὰ τὸ ζητήσῃ κανένας ἄλλος, μετὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου, θὰ τὸ θεωρήσω ἀδέσποτο καὶ θὰ τοῦ τὸ δώσω.

—

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1928

Κατὰ τὸν κανονισμό, στὸν ἐτήσιο Διαγωνισμὸ τῶν Εὐσήμων λαβίνουν μέρος *μόνο* ὅσοι στέλνουν τὴ σχετικὴ Σημείωση. Τώρα λοιπὸν ποὺ τελείωσε τὸ ἔτος μας, ὅσοι θέλετε νὰ διαγωνισθῆτε, πρέπει νὰ μοῦ γράψετε σ' ἕνα χαρτὶ τὰ Εὔσημα ποὺ πήρατε ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1927 ἕως 30 Νοεμβρίου 1928. Στὴ Σημείωσή σας αὐτὴ, πρέπει καθένας ν' ἀναφέρῃ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν Εὐσήμων, τοὺς Διαγωνισμούς στοὺς ὁποίους τὰ ἐπῆρε, τὸ ψευδώνυμο μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε διαγωνισθῆ στὸν καθένα, καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν φυλλάδων ὅπου ἐδημοσιεύθηκαν τἀποτελέσματα π.χ. «Ὁ Τάδε, μὲ ψευδώνυμον *Πελοπίδας* στὸν 239ο Διαγωνισμὸ Δύσεων (φυλλ. 30ὁ) ἔλαβε Εὔσημα 15ο.

— , μὲ τὸ ἰδ.ο ψευδώνυμο, στὴν 35η Κυριακὴ (φυλλ. 21) ἔλαβε Εὔσημα 10.

— , μὲ τὸ ψευδώνυμο Ἄτλας, στὸν 230ὸ Διαγ. Ἀσκήσεων (φυλλ. 50) ἔλαβε Εὔσημα 8.

Γενικὸν ἄθροισμα Εὐσήμων : 33».

Ἐννοεῖται, ὅτι καθένας θὰ σημειώσῃ μόνο τὰ Εὐσήμα τῶν Διαγωνισμῶν, τῶν ὁποίων τ' ἀποτελέσματα δημοσιεύθηκαν φέτος.

Σημειώσεις γιὰ Εὐσήμα εἶναι δεκτὲς ὡς *τὴν 31 Ἰανουαρίου 1929* Ὅσοι δὲν στείλουν Σημείωση, δὲν θ' ἀναγερθοῦν σ' ἀποτελέσματα τῶν Εὐσήμων ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν τὸν Φεβρουάριο.

—

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1928

Ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους τόμους ποὺ ἔβγαλε ὡς τώρα, εἶναι κεῖνος ποὺ τελείωσε σήμερα. Κοιτάξτε τὰ περιεχόμενα : *Σκιὰ τοῦ Πύργου, Θανμαστὸ Ταξίδι, Διετὲς Διακοπαί, Ρίνα καὶ Μαρίνα, 2 Κυριακαί, 45 Ἀθηναϊκαί Ἐπιστολαί, 50 δεκγήματα, 25 Χίλια Μύρια* κι' ἄλλα... χίλια μύρια! Εἶναι τὸ φηκάτερο βιβλίο καὶ τὸ χρησιμότερο δῶρο ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ προσφέρει σ' ἕνα παιδὶ τὴν Πρωτοχρονιά. Ὅλοι ὅσοι ξέρουν τὸ κάνουν δῶρο, ἕνα Τόμο μου πάντα προτιμοῦν. Καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἔκαμε τὸ ἔτος μου νὰ τελειώνῃ τὴν 30 Νοεμβρίου! Γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμος ὁ νέος τόμος, ραμμένος, δεμένος, καὶ νὰ βρίσκεται στὸ γραφεῖο μου καὶ στὰ βιβλιοπωλεῖα ἀπὸ τὶς πρωτομηνιὲς τῶν Χριστουγέννων.

—

Η ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΟΥ 1929

Ἔχω λάβει ἀρκετὰ κομμάτια γιὰ τὴν Δ' Τριμηνία τοῦ 1928, ποὺ περίσσεψαν γιὰ τὴν Α' τοῦ 1929. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ φυλλάδιο γίνεται τώρα δυοκαμισάλιδο καὶ κάθε φορὰ ἡ Σελὶς σας θὰ εἶναι ὁλάκερη, θὰ μοῦ χρειασθοῦν κι' ἄλλα κομμάτια. Νὰ μοῦ στείλετε λοιπὸν ἀπὸ ἕνα ἀκόμη ὅσοι μοῦ ἐστείλατε ἕνα ἢ δυό, καὶ ὅσοι δὲν μοῦ ἐστείλατε καθόλου, νὰ μοῦ στείλετε ὡς τρία. "Ἂν θέλετε δηλαδὴ κι' ἂν ἔχετε. Ἐγὼ σᾶς λέγω μόνο τὸ δικαίωμά σας.

—

Ἡ *Τζίνα* μοῦ γράφει : «Μ' ἐψουσίασε ἡ Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνα γιὰ τὸ Γατάκι στὸν κυθρέφτη. Ἦταν τόσο ὄμορφη! Μὰ καὶ ποιὰ ἀπὸ τὶς Ἐπιστολές του δὲν ἦταν ὄμορφη καὶ διδακτική; Ἔχω κι' ἐγὼ ἕνα γατάκι ποὺ εἶν' ἐπίσης θυμάσιο καὶ τὸ λατρεύω. Πραχτές μοῦ ἄρρωστησε, ἐνόμισα πὼς θὰ μοῦ φοφήσῃ κι' ἔκλαιγα... Οὔτε θυμᾶμαι ὅταν λέγ ὁ κ. Φαίδων ὅτι τὸ γατάκι του εἶναι ὡραιότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Κάθε γατάκι μὲ τὶς χάρες του, δὲν εἶν' ἔτσι;»

—Ναί, παιδί μου. Ἀλλὰ ὁ κ. Φαίδων ἐπιμένει πὼς οἱ χάρες τοῦ δικοῦ του εἶναι ἄλλο πρᾶμμα! Ἀφότου μάλιστα τὸ εἶδε κι' ὁ κ. Παῦλος Νιρβάνας κι' ἔγραψε γι' αὐτὸ ὁλάκερο χρονογράφημα στὴν ἐφημερίδα «Ἑστία», ἄ, ὁ κ. Φαίδων τό πῆρε πολὺ ἀπάνω του. Δὲν ἀκοῦσε τίποτε!...

Κάθε κακὸ ἔχει καὶ τὰ καλά του. Θέλετε ἄλλο ἀπὸ τὸ Δάγκειο; Μὴ ρωτᾶτε τί ὑπέφερε μ' αὐτὸν ἡ *Ἐλιάνα*! Κι' ὅμως στὴν ἀνάρμοσή σίχε καιρὸ νὰ διαβάσῃ «ἕνα σωρὸ Διαπλάσεις» ποὺ τὴν εὐχαρίστησαν πολύ. Κι' ἀκόμα εἶχε ἕνα σωρὸ ἐμπνεύσεις κι' ἔκαμε διάφορες Ἀσκήσεις, κι' ἀποφάσισε νὰ λάβῃ μέρος καὶ στὸν Διαγωνισμό. Πολὺ φρέσκα! Τῆς ἔστειλα καὶ 20 τετράδια.

Γιὰ τὸ «Πένταθλο», *Φιλόσοφη*, τώρα εἶναι ἀργά. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ μὲ συγκίνησαν πολύ. Ὦ, βάθια ποὺ θὲν φοβᾶμαι τὸν ἀνταγωνισμὸ ἀπὸ τέτοια «ἀνάγκη, ἀσυνάρτητα καὶ ἀκκαθάριστα», πως τὰ λές, δημοσιεύματα. Ἔπειτα, σὲ ἔργο μας δὲν χωρεῖ ἀνταγωνισμός. Δὲν εἴμαστε ἔμποροι ἢ βιομήχανοι. Τὴ στιγμὴ ποὺ θἄβλεπα ἕνα περιοδικὸ μὲ καλύτερους συνεργάτες, μὲ καλυτέρη ὕλη, *μὲ καλυτέρη κατεύθυνση* ἀπὸ τὸ δικό μου, πρώτη ἐγὼ θὰ ἔλεγα: «Αὐτὸ νὰ διαβάζουν τὰ Ἑλληνόπουλα!» Καὶ θἄπαιρνα τὴν ἀποστρατεία μου. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ δῆθεν παιδικὰ περιοδικὰ ποὺ βγαίνουν δεξιὰ κι' ἀριστερά, εἶναι τόσο κακῶς ὡς τώρα, ὥστε ἐνόμισα χρέος μου, καὶ μὲ κίνδυνο νὰ παρεξηγηθῶ, νὰ κρούσω τὸν κώδωνα... τοῦ δημοσίου κινδύνου.

Γιὰ τὸ ὠδεκασέλιδο, ἡ *Μεγάλη Ἑλλὰς* μοῦ γράφει : «Ἐπιτέλους! τὸνειρό μας πραγματοποιεῖται! Ποιὰ λόγια θὰ βρεθοῦν νὰ περιγράψουν τὴ χαρά μας; κι' ἕνα εὐχαριστῶ, ὅσο κι' ἂν εἶναι θαρρῶ, ἀρκεῖ νὰ ἐξθλίψῃ τὴν συγγνωσούνη μας, ἂν δὲν ἀντεπεξέλθουμε φέτος τὶς προσπάθειές μας, νὰ τὴν ἀνταξιώσουμε ἀμπράκτως μὲ τὸ ξεσπάθωμα;»— Ἡ ἴδια δικμαρτύρεται γιὰ τὴ «φυσικὴ γυστιὰ κουταμάρα» ποὺ εἶπε ὁ κ. Φαίδων, κι' φρονεῖ ὅτι ἡ γάτα ἔχει τοὐλάχιστο τὴν ἴδια νοημοσύνη μὲ τὸ σκύλο. Ἀλλὰ ὁ κ. Φαίδων ἐπιμένει ὅτι, κατὰ μέρος οἱ ἐξαιρέσεις, —μιὰ Πίσσα,—μιὰ Σαρπετή κτλ.— ὁ κανὼν εἶναι ἀδύ.: ἡ γάτα διανοητικῶς, καὶ μάλιστα σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὶς σχέσεις της μὲ τὸν ἄνθρωπο, βρίσκεται χαμηλότερα ἀπ

φερόντητα πού σὲ κάνει νὰ ἀνησυχάζῃς. Κι' ὄχι μόνο σὰν ἱστόρημα, ἀλλὰ καὶ σὰν λογοτέχνημα τὸ «Τί πού νὰ βρῇ τὴ μητέρα της» εἶναι πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ τὸ «Στὴ σκιὰ τοῦ Πύργου».

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἡρωϊκὴ Φέσσα*, *Αἰγόκλημα*, *Ἐθνικὴ Πίστις*, *Ἀγράμπελη*, *Τώνη Μονάχη*, *Δεσποινὶς Ὑπαστυνόμος*, *Γλυκομίλητη*, *Ἄγγελος Νίκης*, *Ἀττικὴ Αὐγή*, *Τσούχτρα*, *Μελαχροινούλα*, *Νίτσα Πολλάτου*, *Ἀνοιξιάτικη λύγη*, *Τελέσιλλα*, *Ἀφρισμένο Κῦμα*, *Γαλαξίας*, *Μίμης Πρώϊμος*, *Γλυκειὰ Μελαχροινούλα* καὶ *Μάρθα Σακκῆ*.— Θὰ τοὺς ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μικρὸν Λόρδον* (σοῦ ἔστειλα 32 καὶ 40· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, ἀλλὰ τὰ φευδώνυμα τῶν συμμαθητῶν σου δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ τὰ φανερώσω· δὲν τὸ ξέρεις ὅτι τὰ φευδώνυμα εἶναι μυστικά;) *Βαλέντσιαν* (στὴ Βουλγαρία ἔχω κι' ἄλλους, ποὺ λαβαίνουν τὸ φυλλάδιο ἀκωλύτως· εὐχαριστῶ πολὺ πού θὰ φροντίσῃς, καὶ χαίρω γιὰ τὴ γνωριμία σου μὲ τὸ *Αἰγόκλημα*) *Λάφι τῆς Ἀρτέμιδος* (εἶχε τυπωθεῖ πιά) *Κόρην τῆς Διαπλάσεως* (φαντάζομαι τὰ μαθήματά σου, ἀφοῦ ἔδεσαι στὴν Δ' τοῦ Γυμνασίου· ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ ἔρθῃς καιρὸ καὶ νὰ μοῦ ἐξηγηθῇς· εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα!) *Περιπέτειαν Δολότταν* (ἔστειλα 30 τετράδια· πολὺ λυπήθηκα γιὰ τὴν κατάσταση τοῦ ἀγαπητοῦ μας *Κ.*, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα ὅτι ἔγινε καλά) *Καδιάφαν* (δὲν σὲ ξέχασα, ξέρω πῶς δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ καὶ δὲν σὲ ἀγαπῶ λιγότερο ἀπὸ κανένα Διαπλασόπουλο· ναί, τώρα μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς αὐτὰ τὰ κομμάτια ποὺ λές, δυὸ-τρία πρὸς τὸν παρόν, καὶ πάλι βλέπομε;) *Ντόριαν* (σοῦ εὐχομαι κάθε ἐπιτυχία στὴ νέα σου ζωή· ὥ, εἶμαι βέβαιη πὼς δὲν θὰ μὲ ξεχάσῃς ποτέ!) *Φοιτητὴν* (εἶδες πῶ; διορθώθηκε τὸ λάθος; ἔκαμε τὴν προθεσμία τοῦ «Πενταόλου» εἴκοσι ἡμέρες συντομάτερη, ὡς τὴς 10 Νοεμβρίου· ὁ κ. Σ. εὐχαριστῶ· δέχεται καὶ περιμένει νὰ τοῦ γράψῃς!) *Ἀκαδημαϊκὸν Πολίτην* (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ αἰσιόγονο, ἀλλὰ εἶδες ὅτι τὸ λάθος διορθώθη!) *Μάριον Μυρσίνην* (χαίρω πολύ!) *Πήγασον* (ἔχει καλῶς!) *Πάνθειαν Ἀβραδάτου* (τὸ ἔβωσα στὸν κ. Φιδάνα!) *Γαλάτειαν* (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προσπάθεια· ἔστειλα 10 τετράδια!) *Γενναίαν Σπάρτην* (ἔτσι θὰ ἔπρεπε· ὅτι ἡ ἀνάγνωσή σου ἀρ. 68,30!) *Τ. Καλ.* (Δόμνα καὶ Εὐάγγελος Ἰωάννου) *Κυρὰ Παναγιὰ Χαρουσάνθου* (εὐχαριστῶ· τὸ ξεσπάθωμα!) *Μελαχροινὴν Κυπαρισσόπουλο* (ἔκτε!) *Μοσχομάγκαν* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα!) *Στέφανον Καρβανὴν* (καὶ σένα γιὰ τὸ ξεσπάθωμα σ' εὐχαριστῶ πολύ· μπράβο, παιδιά μου!) *Ἑλένην Ἀρόση* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Νίκον Κατσιώτην* (ὄχι, δὲν ἔπεσα πο ἐ νὰ τὸ ἀτελειώνω! Θὰ χάθηκε κανένα στὸ ταχυδρομεῖο ἀρὰ μετάνιωσες;) *Ρέαν* (ἔστειλα 10 τετράδια καὶ τὸ Ἰο φύλλο!) *Ἀελάνταν* (ἡ κ. Ξ. σὲ πτρακαλεῖ νὰ τοῦ γράψῃς νὰ ἰδῇ κάτι τὰ σελίτσα· τ' ὡραῖο σου γράμμα μὲ κατασυγκίνησε!) *Ἡρωϊκὸν Λάβαρον*, *Θαλασσοταραχὴν* κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἐλάβαμε μετὰ τὴν *19 Νοεμβρίου*, θ' ἀπαντήσωμεν ἐν ἐρχομένῳ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 241ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δέχονται μέχρι 25 Ἰανουαρίου.

771. Συλλαβόγριφος

Σήμερόνω κι' ἀντωνυμία
Καὶ φωνῆεν στὴ γραμμὴ
Σχηματίζουν στὴ στιγμὴ
Πόλη στὴ Μικρὰν Ἀσία.

Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

772. Στοιχειόγριφος

Πρόσεξε νὰ μὴν καῇς
Ἅμα βρῇς αὐτὸ τὸ ρῆμα . . .
Τὸ κεφάλι τοῦ ἀριστερεῖς;
Θὰ μιλήσῃ παιχνιδίμα.

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης

773. Τονόγριφος

— Νέε μου, μὴν ξέρῃς πῶς
Θὰ γινῶ πάλι γερός;
— Ξέρω... ἀλλὰ θέλεις τὸν τόνο
Ναί, αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό!

Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης

774. Ἀναγραμματισμός

Τρικυμία ἔχει μεγάλη . . .
Μ' ἀπ' τὸ ἀναστατώμενο
Πέλαγος αὐτό, προβάλλει
Μέρος δενδροφυτεμένο!

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης

775. Πυραμίς

```
          +
        * + *
      * * + * *
    * * * + * * *
  * * * * + * * * *
* * * * * + * * * * *
```

Οἱ σταυροὶ καθέτως ρήτωρ. Ὁρίζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: φρονῆεν, ἐπίρρημα τόπου, μοῦσα, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ποταμὸς τῆς Ρωσσίας, ἥρως τοῦ 21.

Δὸν Κιχώτης

776. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων

Πόλις— ἀριθμητικὸν — μουσικὸς ἑλληνικὸς ἑορτάζων — (μὴν — μύριον=) νῆσος.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαῖος βασιλεύς.

Δὸν Κιχώτης

777. Ἐπιγραφή

```
Η Ζ          Α Π
Τ Ω    Ι Α   Α Σ
Α Η          Σ Ι
```

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Κρητικόπουλο

778-782. Μαγικὴ Συλλαβή

Τῇ προσθήκῃ μιᾶς μικρᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἀνευ ἀλλοιογραμμάτισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: *νόμος*, *ὄσμα*, *δάς*, *Ἄσσος*, *σός*.

Μάγισσα

783-785. Μεταμορφώσεις

1.— Τὸ *μέρος* διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *ὅλον*.

2.—Ὁ *Πόρος* διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Μῆλος*.

3.—Ὁ *Ἄγγλος* διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Ἕλλην*.

Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

786. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν μαθητὴν τοῦ Σωκράτους:

1, Υἱὸς τοῦ Ἡλίου· 2, Γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης· 3, Μυθικὸς μουσικός· 4, Σπλάχνον· 5, Ὥρα τοῦ ἔτους· 6, Νομοθέτης.

Τώνη Μονάχη

787. Φωνηεντόλιπον

κ - μς - χντ

Βάρκα τοῦ Κανάρη

788. Γρῖφος

```
                τι          τι
          τι    τι    τι    τι    ὡς ὡς ὡς
"Ω!       αρ                  αρ
          τι    τι    τι    τι    ὡς ὡς ὡς
                τι    *     τι
             θι                θι
          θι                      θι
       τρακ                 *
          θι                θι
             θι                θι
```

Βάρκα τοῦ Κανάρη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

789-791. Cinéma-Rébus

1.—*Ἐκείνη κουρασμένη* (Δημοκρατία).

2.—*Βῆμα, γέλα, κρεὼν, ἐκεῖ.* (Πρωτεύουσα).

3.—*Χρές, ποῦ, ἀκάθαρτον, Ἥμνος, Ἱερὰ πόλις*).

Κωνστ. Μπαμπέλα

Τέλος τοῦ 241ου Διαγωνισμοῦ

Αὔσεων. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

(Καὶ ταῦ φαλλαδίνο τούτου ὅλαι αἱ Ἀπαντήσεις ἐλήφθησαν ἀπὸ διακριβείας Συλλογῆς τοῦ 240ου Διαγωνισμοῦ, τοῦ ὁποίου τ' Ἀποτελέσματα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ προηγούμενον.)

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 37

560. Γαληνὸς (γᾶ, Λίνος.) — 561. Διπλοῦς-αὐλός. — 562. Νερῶν-Νέρων. — 563. Τάγος-γάτος. — 564

```
Β Α Ρ Β Α Ρ Α    555. ΚΙΣΣΑΒΟΣ
Λ Α Α Α Θ        ('Ισσός, Σάββας,
Ρ Α Π Τ Ι Κ Η    ἀσβός, βύας, Ὄσσα.) — 566-570. Διὰ
Β Τ Κ Ν          τοῦ ΡΙΣ: *χρίσμα*,
Α Δ Α Ι Κ Η Μ Α  *πρίσμα*, *ἄριστος* — 571. *Μηδέν*,
Ρ Κ Μ Ι          Γ Ε Μ *ἄγαν*. ('Η ἀνάγνωσις
Α Θ Ω Ν Α Ι Σ    *Πάρις*, *δρισμός*,
Α Ν Η κατὰ στήλας ἐκ δεξιῶν,
Ν Α Δ Αἱ λέξεις τῆς ἀκροστιχίδος: ΓΕΜΙζω, 'ΑΝΗλικος, ΝΑΔίρ.) — 572. Πές μου παιᾶ εἶναι ἡ συντροφιά σου - νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀνθρωπιά σου. — 573. *Πολλὰ τὰ ἔτη σου!* (πολλὰ τά, ἔτη, σου.' — 574. Napoléon (nappe, an, lait, on). — 575. PARIS (Propre, Aimer, Riche, Impoli, Sage.)
```

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὸ στοίχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλέον δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΙΓ — 861)

Ἀγαπητὴ Γαλάτεια, σοῦ εὔχομαι γιὰ τὸ χρυσὸ γιορτούλα σου· πάν ποθητόν.

ΞΙΦΟΜΑΧΟΣ

(ΚΙΓ — 862)

Πῶς; Μαγεμένο Βασιλόπουλο, καταδέχεσαι νὰ ζητᾷς ἀνταλλαγὴ Μ. Ματιῶν ἀπὸ ἀγράμματες;

Μελαχροινούλα

(ΚΙΓ — 863)

Ἂν ξέρω ποιὰ μεταχειρίζεται τὸ ψευδώνυμό μου γιὰ πορτραῖτα.

Σκόρπια Ροδοπέταλα

(ΚΙΓ — 864)

Κάρμεν-Σύλβα, δάγγειας πῶς πάει; Ἐδολογημένη Διάπλασις!!.. Τί νὰ γίνουμε κι' ἐμεῖς!!.. Γενναίαλλα εἶναι τόσο μακριά!!..

Σκόρπια Ροδοπέταλα τῆς Ἀφροδίτη τῆς Μήλου

(ΚΙΓ — 865)

Γενναία Σπάρτη, ποῦ εἶσαι τώρα; στεῖλε μου διεύθυνσή σου.

Τελέσιλλα

(ΚΙΓ — 866)

ΠΡΟΣΟΧΗ!!..

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, (ποιὸ νὰ πῶ μπῆ ὑβρέμγυρος σταλτί,) γυρεύω, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, μιὰ φῆφο νὰ μοῦ δώσετε εἰλικρινῆ. Καὶ θὰ πάω ἔχω φίλαις ἀπὸ τοῦ νῆν, καὶ ἕως τῶν αἰώνων! Ἀμήν. Ἀνταλλάσω δὲ καὶ τετραδιάκια, κι' ἀλληλογραφῶ μ' ἀγάπια καὶ μὲ πο-

(ΚΙΓ—747) ρυτάκια

ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

(ΚΙΓ — 867)

σπονδύλα, ὥστε ἀκοπὶς σας ἦταν νὰ μὰ βατε μοναχὰ ἔστειρα τάχυμπος. Πλὴν ἡμῶν ὅμως, ποὺ θὰ μετανοήσετε.

ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

(ΚΙΓ — 868)

Τρελοκόριτσο, Ζεζεφίνα ... Ὑποτεύτας ὅτι μὲ γνωρίσατε;.. Γελιέσθε... Γιὰ ποιὰ ξένα ὀνόματα μιλᾶτε; ἐξηγηθῆτε.

ΤΙΓΡΑΝ

(ΚΙΓ — 869)

Δάφνη, καὶ βέβαια τὴν φ...ο.. α.. ρ .. τ...α...ο... ν.. α...ἀγαπῶ. Θέλει καὶ ρώτημα αὐτό; Χαιρετίσματα στὸ χαριτωμένα Χαρικλάκι.

ΤΙΓΡΑΝ

(ΚΙΓ — 870)

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, κάρτες . . . ἀλληλογραφῶ ἀγγλικά . . ἑλληνικὰ μ' ὅλο τὸν Διαπλασόκοσμο. Τρελοκόριτσο, ἔλαβα, ὑπερευχαριστῶ, ὕστερα. ΤΙΓΡΑΝ

(ΚΙΓ — 871)

Λυπᾶμαι, ἀλλὰ πρέπει ἕνα ταξιδάκι νὰ διακόψω κάθε σχέση μὲ τὰ Διαπλασόπουλα γιὰ λίγο· γι' αὐτὸ παρακαλῶ ἄλλες νὰ μὴ μοῦ στείλουν πρὶν τοὺς γράψω. Μόνο μὲ Μ. Ἀγγελία μπορῶν. Ἀφρισμένα Κῦμα, περιμένω κάρτα σου

Ἀκακία

(ΚΙΓ — 872)

Ἀγαπημένη μοῦ ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ, στὴ γιορτούλα σου δέξου χίλιες εὐχούλες καὶ φιλάκια.

ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ

(ΚΙΓ — 873)

Γαλάτειά μου, δέξου ἕνα ραπουκετάκι μυρωδιένες εὐχὲς ἀπὸ τὴν

ΥΒΟΝΗ

(ΚΙΓ — 874)

Χρυσό μας Καιτάκι, χρόνια πολλὰ στὴ γιορτούλα σου.

Μυρόλουστη, Γλυκομίλητη

(ΚΙΓ — 875)

Ἡ ἀγαπητή μου Πορφυρογέννητη στὴ γιορτούλα της ἂς ἔχῃ τὶς ὀλόθερμες εὐχές μου.

Γλυκομίλητη

(ΚΙΓ — 876)

Τρελὸ Φοιτητάκι, στὴν (ΚΙΓ — 791) εἶναι Ρίτα Καρνῆ. Πέτυχα ναί;

Μυρόλουστη

(ΚΙΓ — 877)

Κάθιστερήσασα; Καθ' ὑπόσχεσιν Βίκτως, Σαγηνεύτρα—Παρασκευὴ Παπαλό, Φωνὴ Κυθήρων

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β΄ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ: Γεωργίου Σταύρου 10· Ἀθῆναι